

Giới thiệu Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu

Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu câu chuyện ngôn tình của tác giả Tiểu Thanh Tân là những cách mà hần muốn chiếm đoạt được trái tim của cô.

Cô xinh đẹp vô tình một lần đã hãm hại hần làm hần phải mang tiếng xấu với mọi người, nhưng có lẽ những lần hần muốn trả thù thì là những lần rung động trước cô.

Nhưng chênh lệch về tuổi những mười năm khiến hần ngại yêu cô, hễ mà thấy cô đi cạnh người đàn ông khác khác thì hần lại nổi giận đùng đùng, như muốn phát nổ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cô là quà sinh nhật của hần!

Chập tối, gió đêm hiu hiu, cành lá lung lay.

Tại một khu nhà cao cấp nằm ở trên núi Dương Minh.

Trong đại sảnh vô cùng tráng lệ là cái bàn dài to lớn được lót bởi chiếc khăn bàn trắng tinh, trên đó để đầy ắp thức ăn ngon, rượu ngon được vận chuyển tới bằng đường hàng không từ khắp các quốc gia; nam nữ đều mặc quần áo hoa lệ cười nói vui vẻ, cử chỉ tao nhã. Còn có một đội nhạc hòa tấu chiếm cả một khúc quanh ở chân cầu thang đang trình diễn những khúc nhạc vui vẻ.

Đêm nay là tiệc sinh nhật mười tuổi của con trai bảo bối độc nhất của tổng tài tập đoàn Nhiếp Phong. Hình thức rất long trọng, khách khứa đến đây không khỏi là người có quyền thế.

Nói đến tập đoàn Nhiếp Phong, không người nào không biết không hiểu. Giai đoạn đầu tập đoàn chỉ kinh doanh sắt thép là chính, giai đoạn sau, dưới sự lãnh đạo của tổng tài đương nhiệm thì mở rộng sang nhiều lĩnh vực, từ máy bay cho đến ô tô, lại từ quần áo trang sức đến phụ kiện đi kèm, chỉ cần là thứ mình có thể nghĩ tới thì nó đều chiếm vị trí lãnh đạo trên thị trường.

Lúc này, phía sau vườn hoa ...

- Phong, năm nay bác trai lại tặng cậu cái gì vậy?

Một người mặc âu phục màu trắng chỉnh tề đứng bên cạnh một cậu bé tao nhã đang cầm ly sâm banh, cười nói tiếp:

- Từ lúc cậu 1 tuổi thì bác trai đã tặng xe, máy bay cho cậu, tớ nghĩ năm nay cũng sẽ không có trò gì mới đâu.

Cậu bé được gọi là Phong lạnh lùng nhìn hần một cái, trên gương mặt nho nhỏ đẹp trai kia chứa đầy bức bối:

- Nhiều chuyện!

Nói xong, cậu bé kia cầm lấy cung tên đặt ở bên cạnh lên, nhắm vào giữa hồng tâm.

Lâm Nhĩ Kỳ không cho rằng có thể chọc hần cười, quả nhiên không thể đoán được hần.

- Kỳ, cậu đừng làm phiền cậu ta, tâm tình cậu ta không tốt, coi chừng trút hỏa lên người cậu đấy.

Một cậu nhóc mặc bộ âu phục màu đen, đem ánh mắt trách cứ mà nhìn hần, ám chỉ hần không nên nói nữa.

Nhưng người này vẫn cứ khư khư không theo ý cậu nhóc.

- Hà? Tại sao tâm tình lại không tốt?

Lâm Nhĩ Kỳ chớp chớp mắt vô tội:

- Chẳng lẽ có liên quan tới việc bác trai tặng quà cho cậu ta hay sao?

Lời vừa ra khỏi miệng, nhiệt độ liền trực tiếp giảm xuống.

Lâm Duy Biệt liếc mắt một cái, nhìn sắc mặt càng lúc càng khó coi của tên tiểu thọ tính kia, bĩu môi rồi quay đi.

Ánh mắt lạnh lùng gắt gao kia nhìn chằm chằm vào nụ cười yếu ớt của Lâm Nhĩ Kỳ, cung tên trên tay Nhiếp Tử Phong liền gia tăng lực độ, tiếp theo nhắm thẳng vào hắn:

- Nếu cậu nói tiếp một câu nữa thì có tin mũi tên này sẽ bắn thẳng vào tim của cậu hay không?

Lúc này, Lâm Nhĩ Kỳ dĩ nhiên sẽ không ngây ngốc tiếp tục khiêu khích hắn, vội vàng đưa tay đầu hàng.

Thấy hắn không nói nữa, Nhiếp Tử Phong dùng sức ném cung tên trong tay xuống, tiếp theo bước thật nhanh rời khỏi đó.

... ..

Một thân một mình đi trong sân, con tức trong đầu Nhiếp Tử Phong không có chỗ phát tán, không thể làm gì khác hơn ngoài việc đá mấy chậu hoa yêu thích của lão cha cho hả giận.

Xú lão đầu chết tiệt!

Nhớ tới lúc trước cha tặng quà sinh nhật cho mình, Nhiếp Tử Phong hận đến nghiến răng.

Hắn mới chỉ mười tuổi mà thôi, vậy mà lão đầu đó mang cả công ty biến thành quà tặng cho hắn! Hắn thà rằng giống như trước kia chỉ tặng hắn những thứ không có hữu dụng còn hơn!

- Đáng ghét!

Con tức càng lúc càng lớn, những cú đá gắt gao này đã không thể dập tắt lửa giận của hắn. Hắn định cầm mấy chậu bông lên đập nát tan tành nhưng mà còn chưa kịp nện xuống, hắn liền nghe một hồi thanh âm khóc lóc.

Động tác dừng lại, hắn quay đầu nhìn xung quanh, âm thanh dần dần mất hẳn.

Cho là bức dọc sinh ra ảo giác, một luồng lửa giận xông thẳng lên đầu, hắn giơ chậu hoa lên thật cao rồi ném xuống.

Sau một tiếng "bịch" vang lên thật lớn, tiếng khóc lâm tuồng trước kia bỗng nhiên gia tăng.

- Là ai ở đó vậy?

Nhiếp Tử Phong cảnh giác nhìn về khóm hoa cách đó không xa, một mặt lại thận trọng đi đến gần:

- Ra đây!

Nhưng mà đáp lại hắn là tiếng khóc rống lớn hơn.

Ngực Nhiếp Tử Phong căng thẳng, lấy dũng khí đi lên trước, mà sau khi thấy rõ nguồn gốc tiếng khóc kia thì con người hắn trợn to.

Mượn ánh đèn nhìn kỹ hơn, lại thấy một đứa trẻ sơ sinh được vài hoa quần quanh đang nằm ở trong cái hộp, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bởi vì khóc rống mà đỏ lên.

Trẻ sơ sinh!

Là ai đem cô bé vứt ở đây?

Nhiếp Tử Phong sửng sốt, hoàn toàn không thể tin được thứ mà hắn đã thấy.

Đứa trẻ sơ sinh nhỏ nhìn thấy có người, ngay sau đó càng khóc lợi hại hơn, tiếng khóc kia quả thực muốn xé nát cả bầu trời. Cũng bởi vì vậy, Nhiếp Tử Phong từ từ bước đến đó.

Hắn ngồi xổm người xuống muốn xem rõ cô bé, bỗng dưng phát hiện phía dưới đầu của cô có một tờ giấy. Hắn liền thận trọng di chuyển đầu của cô xê dịch qua bên kia một chút, rất nhanh cầm lấy tờ giấy.

"Xin cậu chăm sóc con gái của tôi, tôi xin cậu!" Trên tờ giấy thật to chỉ viết một câu như vậy, Nhiếp Tử Phong liền hiểu ra nguyên nhân vứt bỏ thứ này ở đây.

Trong đầu Nhiếp Tử Phong bấn loạn, đang lúc muốn quay trở lại gọi quản gia giải quyết chuyện này thì tiếng khóc của đứa bé chợt dừng lại. Nhiếp Tử Phong không hiểu mà đưa mắt nhìn về phía cô, lại phát hiện đôi mắt long lanh của cô đang nhìn hắn chăm chú, tiếp theo há miệng cười toe toét.

Bởi vì cô cười, trong lòng Nhiếp Tử Phong bị xúc động bởi cái cục mềm mại kia!

Hắn như đang suy nghĩ điều gì đó, nhìn nàng chăm chú, khóe miệng lại cong lên mà cười một cái thật tươi, ánh mắt lóe lên, hắn đã có quyết định.

Cô là quà sinh nhật của hần!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ba ba, con lại phá hỏng chuyện tốt của ba rồi!

Thời gian thấm thoát, chớp mắt một cái đã 15 năm trôi qua.

Núi Dương Minh, Nhiếp gia ...

Một cô gái mặt bộ âu phục màu trắng bằng lụa như tuyết, tóc buộc đuôi ngựa chạy ào vào nhà chính, ngũ quan của cô tinh xảo, xinh xắn, cả người tỏa ra tinh thần phấn chấn đặc biệt của thiếu nữ thanh xuân.

- Anh ấy trở về chưa?

Bất chấp trên người còn đeo cặp sách nặng nề, cô gái trẻ vội vàng hỏi người quản gia đang đi về hướng của mình.

- Dạ, đã trở về rồi.

Quản gia tuổi đã hơn năm mươi, tròng mắt nhìn cô, thân thiết cầm lấy cặp sách cho cô.

- Anh ở đâu? Thư phòng? Phòng tắm? Hồ bơi? Hay là ...

Cô gái trẻ vẫn muốn hỏi tiếp nhưng bởi vì thấy ánh mắt tránh né của quản gia mà câu nói chợt dừng lại. Một giây kế tiếp, nụ cười trên mặt mất đi, đôi mi thanh tú nhíu lại:

- Anh ở trong phòng ngủ!

- Tiểu thư ...

Quản gia còn muốn nói điều gì đó nhưng mà không đợi ông kịp phản ứng, bóng trắng trước mặt cứ như con lốc cuốn qua, vừa bình tĩnh nhìn lại thì đâu còn thấy bóng dáng của cô nữa.

Nhìn cửa ra vào ở cạnh cầu thang trống rỗng, quản gia che trái tim yếu ớt, lẩm bẩm:

- Thiếu gia, cậu tự cầu phúc đi nha!

... ..

Lầu hai, trong phòng ngủ chính!

Từng tiếng mập mờ ngậm nga truyền tới, xuyên qua khe cửa thì thấy hai cơ thể lửa lò đang gât gao quấn lấy nhau, toàn bộ cảnh đó đều rơi vào trong một đôi mắt chứa đầy lửa ghen.

Đôi tay nhỏ bé của Nhiếp Tử Vũ nắm chặt thành quyền buông xuống ở hai bên đùi, gương mặt xinh đẹp chứa đầy phẫn nộ, nhưng lần nữa không đẩy cửa bước vào trong.

Đứng tại chỗ, cô thờ ơ lướt lần lượt, đợi cho con tức trong lòng thật vất vả mới đề xuống được, cô bỗng nhiên nở ra một nụ cười thoải mái, ngay sau đó đẩy cửa xông vào.

Không quan tâm đến tiếng thét chói tai của cô gái kia, cô chạy thẳng tới mục tiêu, xông tới ôm cái eo gầy gò của người con trai.

- Phong, cô ấy là ...

Phản ứng qua đi, cô gái nhanh chóng nắm lấy tấm chăn mỏng che lại cơ thể trần truồng của mình, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy sự sợ hãi.

Nhiếp Tử Vũ hướng về phía cô, ngoan ngoãn cười cười, đáy mắt hiện lên một mặt tinh quang, nói:

- Chào dì, con là Nhiếp Tử Vũ, là bảo bối của ba ba!

Cầm của cô gái kia như muốn rớt xuống đất, cô không dám tin mà nhìn người con trai đang dùng cái chân móng che cơ thể lại, sau khi dồn sức nuốt nước miếng một cái thì tức giận:

- Nhiếp Từ Phong anh lại có đứa con lớn như vậy!

Người con trai bị điểm đến tên kia cũng không giải thích, chỉ nhàn nhã hất mái tóc vương vãi trên đầu, vẻ mặt điềm tĩnh nhìn cô gái trẻ trong lòng mình.

Thấy vậy, cô gái kia hung hăng nói:

- Chúng ta kết thúc đi!

Tiếp theo, cô ấy kéo tấm drap trải giường bao lấy cơ thể của mình, xuống giường nhặt quần áo lên, liền đi ra ngoài.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong căn phòng lớn như vậy chỉ còn lại hai người.

Mưu kế được như ý!

Nhiếp Từ Vũ cao hứng vô cùng, cô cười hi hi ngẩng đầu lên nhìn về phía người con trai bị mình ôm lấy:

- Ba ba à, con lại phá hỏng chuyện tốt của ba ba rồi!

Bất ngờ, sau khi ánh mắt tiếp xúc với bộ ngực trần truồng của hắn thì chợt dừng lại, một luồng khô nóng từ hai gò má hiện lên, cô rất nhanh buông tay ra, sau đó quay lưng lại.

Chuyện tốt bị phá hỏng, Nhiếp Từ Phong cũng không tức giận.

Hắn nhanh chóng mặc quần dài vào, sau đó từ phía sau xoa xoa đầu của cô, cười nói:

- Không sao, dù sao "ba ba" cũng chơi chán cô ấy rồi.

Vốn đang vui sướng nhưng nghe được những lời này của hắn thì sự vui sướng lập tức biến mất, Nhiếp Từ Vũ tức giận xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng, cực kỳ phẫn nộ gầm nhẹ lên:

- Nhiếp Từ Phong!

Nhiếp Từ Phong cười nhạt, trên ngũ quan tuấn tú sáng sủa ấy tràn đầy châm biếm:

- Thế nào? Không phải vừa rồi chơi đùa thật vui vẻ hay sao? Làm sao lại lập tức thay đổi cách xưng hô vậy?

Từ lúc cô mười tuổi thì đã bắt đầu như vậy rồi, chỉ cần hắn trở về mà mang theo phụ nữ về nhà làm chuyện xấu thì cô sẽ gọi hắn là "ba ba", tiếp theo sẽ làm hỏng chuyện tốt của hắn.

- Anh!

Nhiếp Từ Vũ hết bực bội nhưng vẫn có cái nói không nên lời, nguyên nhân vì cô đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Em đã trưởng thành rồi

Lợi dụng lúc Nhiếp Từ Phong mặc quần áo vào, Nhiếp Từ Vũ đem những tâm tư giấu trong đáy lòng từ lâu nói ra.

- Anh, em đã trưởng thành rồi, cho nên ... anh có thể không cần ra ngoài tìm phụ nữ nữa.

Vừa nói xong, mặt của Nhiếp Từ Vũ đỏ bừng lên như quả đào chín làm cho người ta kích động, không nhận được muốn có dũng khí cần một cái.

Nhiếp Từ Phong sững sốt một chút, từ từ, nụ cười lan tràn tới khóe mắt:

- Mười lăm tuổi, quả thật là đã trưởng thành.

Hắn như đang suy nghĩ điều gì đó, gật đầu, đôi mắt lạnh lùng:

- Nhưng mà, tôi vẫn nên ra ngoài tìm phụ nữ.

- Tại sao?

Nhiếp Tử Vũ buột miệng hỏi, vẻ mặt hoảng hốt bị thương:

- Lê nào em không xinh đẹp bằng những người phụ nữ kia?

Cô được bầu chọn làm hoa khôi của trường liên tục 3 khóa, ngay cả anh Nhĩ Kỳ cũng nói cô là đại mỹ nhân hiếm thấy không vô số người anh ấy đã gặp qua, chẳng lẽ cô còn chưa đủ xinh đẹp sao?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong khẽ cười thành tiếng, nói:

- Em rất đẹp!

- Vậy tại sao anh không muốn em?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Tử Vũ trở nên nghiêm túc, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, đáp trả rất là đáng yêu:

- Chẳng lẽ anh không biết người ta đã thích anh từ rất lâu rồi sao?

- Tôi biết, cho nên tôi cũng rất thích em.

Nhiếp Tử Phong xoa xoa đầu của cô, đáy mắt hiện lên sự cưng chiều hết mực. Nuôi dưỡng cô, ngay từ đầu vốn là do tâm tính muốn vui đùa, không nghĩ tới càng ngày càng yêu thích cô, cô dần dần lại chiếm được vị trí trong lòng của hắn, nhưng mà hắn đối với cô chỉ có ...

- Em là em gái của tôi.

- Em mới không phải em gái anh!

Lại là lời nói cũ, Nhiếp Tử Vũ tức giận hất tay của hắn ra:

- Em chỉ là đứa trẻ mà ba mẹ nhận nuôi mà thôi!

- Nhưng ít ra ở trong hộ khẩu em là em gái của tôi.

Nhiếp Tử Phong nhắc lại, nhìn viên mắt cô có hơi ửng đỏ, trong lòng hắn không muốn chút nào, nhưng bất lực.

- Vũ Vũ ngoan, chuyện này không phải chuyện trẻ con nên hỏi.

Trong lòng Nhiếp Tử Vũ chua xót, lỗ mũi cũng đau xót, nước mắt thiếu chút nữa đã rơi ra:

- Anh không thích em.

Trong đầu cô đều ngập tràn câu nói này.

Nhìn diện mạo vô cùng uất ức của cô, Nhiếp Tử Phong xoa xoa trán mình, đột nhiên bất ngờ hùa theo, nói:

- Đúng vậy, tôi không thích loại con nít trong sáng như em, đổi lại thì tôi càng thích loại con gái lẳng lơ, sexy, có tính khiêu gợi hơn.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ sững sốt, tiếp đó ánh mắt sáng lên, dâng lên một chút hy vọng:

- Có phải em trở nên sexy thì anh sẽ thích em không?

Nhiếp Tử Phong không ngờ rằng cô sẽ hỏi như vậy, chần chờ một chút, gật đầu:

- Đúng!

Có thể chắc chắn khẳng định như vậy là vì hắn biết Vũ Vũ trời sinh tính cách bảo thủ, dù to tiếng nhưng cô cũng không dám ăn mặc giống như những cô gái khiêu gợi ngoài đường kia.

- Tốt lắm!

Nhiếp Tử Vũ gật đầu liên tục, khoe miệng cong cong:

- Anh nhớ kỹ những gì anh đã nói đó!

Nhiếp Từ Vũ âm thầm thì: "Vi có được hán, cô nhất định sẽ trở thành người con gái khiêu gọi!"

... ..

Hứa hẹn so ra kém xa so với thực hiện.

Buổi tối hôm đó, Nhiếp Từ Vũ liền lên mạng tìm tòi định nghĩa của "gọi cảm, hấp dẫn", nhưng mà chẳng qua chỉ hiện ra những người ăn mặc lộ liễu chứ không có bày cho cách trở thành người phụ nữ lãng lợ.

Nhìn nữ minh tinh xinh đẹp trong hình mặc áo tắm hai mảnh, một tiếng thở dài thoát ra từ đôi môi của cô. Nhìn của người ta thì tròn trịa, căng mịn, nhìn lại mình thì bằng phẳng như gò núi nhỏ, dù cho lấy dung khí mặc những bộ quần áo bại lộ kia vào thì cô cũng không có dung khí đứng ở trước mặt của anh trai mình đâu.

Nghĩ đến cuộc nói chuyện tối nay của hai người, Nhiếp Từ Vũ cảm thấy được thất bại sâu đậm. Nhưng nghĩ đến lời thề son sắt quả quyết của Nhiếp Từ Phong thì cô lại dấy lên ngọn lửa.

Không được, Nhiếp Từ Vũ cô nhất định phải làm được! Cô đã thầm yêu anh ấy mười lăm năm, chẳng lẽ cô vẫn muốn nhìn anh ấy tiếp tục ôm những người phụ nữ khác ở trước mặt cô hay sao?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ cắn răng muốn học cách biểu tình mê hoặc của người ta.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Làm phụ nữ gọi cảm

Hoàng hôn nhạt dần, màn đêm buông xuống tòa thành thị Đài Bắc này. Ngọn đèn neon lấp lánh chiếu sáng khắp nơi, từng tòa cao ốc san sát nối tiếp nhau, đèn đuốc sáng trưng cả đường phố, người đi đường nối liền không dứt làm cho thành phố sôi động này càng thêm phần rực rỡ.

Bên trong pup Dạ Vũ, hai cô gái có vóc người nóng bỏng, mặc quần áo ngắn, vải mỏng manh. Hai cô vừa bước vào thì mọi ánh mắt đều tập trung vào trên người họ, một giây kế tiếp, tiếng huýt gió nổi lên bốn phía.

- Nhã Nhã, tớ thấy ... hay là mình nên đi thôi ...

Cái váy ngắn mê người chỉ có thể che lại cái mông được dùng sức kéo xuống thêm chút nữa, một bên lại phải chú ý đến đôi gầy tinh tế cao mười tám đang phải bước đi, vẻ mặt xinh đẹp của Nhiếp Từ Vũ ngưng ngừng, nói.

- Như vậy sao được! Nếu tới đây rồi thì phải làm cho xong chuyện chứ, hơn nữa cậu đã quên lý do tại sao hôm nay cậu lại tới đây sao?

Triệu An Nhã cũng mặc váy ngắn giống vậy nhưng lại có vẻ tự tại hơn nhiều. Đôi mắt quyến rũ cao ngạo kia nhiệt tình tiếp nhận ánh mắt chăm chú của mọi người, nhất thời mê hoặc những người đàn ông kia.

- Nhưng mà ...

Trong lòng Nhiếp Từ Vũ khóc thầm. Cô chỉ muốn học cách làm phụ nữ khiêu gọi mà thôi, nhưng chưa hề nói là sẽ đến nơi như thế này.

Bốn phía truyền tới ánh mắt háo sắc làm cho toàn thân cô như tê dại, có một loại kích động làm cho cô muốn chạy trốn về nhà. Nhưng ngẫm lại người anh mà cô yêu thương, cô chỉ có thể cắn răng ở lại.

- Được rồi, chúng ta đi qua bên kia ngồi đi.

Thân là đồng đảng của cô, Triệu An Nhã tất nhiên là hiểu bạn chí cốt của mình tính tình bảo thủ như thế nào. Cô kéo cô ấy đi qua quầy bar bên kia rồi ngồi xuống, sau khi dặn dò bartender pha hai ly rượu, lúc này mới bắt đầu làm chánh sự.

- Vũ Vũ, bây giờ cậu ăn mặc rất thiếu vải, độ "gọi cảm" coi như là đạt tới một nửa rồi, một nửa gọi cảm còn lại thì phải bộc lộ từ trong nội tâm ra bên ngoài. Cậu có hiểu ý của tớ không?

Triệu An Nhã nhìn vẻ mặt chăm chú của Nhiếp Từ Vũ, tay Từ Vũ thì đang che bộ ngực của mình lại, vẻ mặt sững sờ như khúc gỗ, cô thở dài giải thích:

- Có vài người ăn mặc rất bảo thủ nhưng người ta vừa nhìn cũng biết là một phụ nữ khiêu gọi, bởi vì sự gọi cảm của cô ấy biểu hiện trong từng cử động,

trong phong cách, cái này gọi là gọi cảm trong nội tâm.

Nhiếp Tử Vũ gật đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

- Thì ra là như vậy ....

Thấy cô đã hiểu một chút, Triệu An Nhã tiếp tục nói:

- Gọi cảm chính là có thể có đủ sức dự đoán đối với người khác phái, đến nỗi làm cho khác phái cảm thấy ***. Nếu như cậu có thể khơi mào tính *** của người kia, vậy thì coi như cậu thành công, biết chưa?

- Ừ.

Nghe được 2 chữ "tính ***", Nhiếp Tử Vũ đỏ bừng mặt lên.

Vào lúc này, Triệu An Nhã vỗ vỗ vai của cô, nói:

- Cậu nhìn bên kia kia.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ theo hướng ngón tay của cô bạn nhìn qua, một giây kế tiếp, khuôn mặt càng đỏ bừng như tôm luộc. Chỉ thấy cách đó không xa, một cô gái mặc áo lót màu đỏ tươi đang nhiệt liệt múa cột, mà các chàng trai vây quanh cô đều điên cuồng nuốt nước miếng, âm nhạc thì ồn ào như muốn bùng nổ.

- Hiểu chưa?

Triệu An Nhã cười cười, cầm ly rượu nhét vào trong tay cô, nói:

- Uống xong cái này thì sẽ can đảm thêm một chút, lát nữa cậu cũng đi thực hành một chút đi.

- Gì chứ?

Vừa nghe xong, Nhiếp Tử Vũ tròn to hai mắt:

- Thật là, tớ sẽ không nhảy như thế đâu ...

Triệu An Nhã tròn mắt, nói:

- Ai muốn cậu đi nhảy như thế chứ? Tớ là để cho cậu cũng thử đi dự đoán ông xem sao, sau đó cậu về nhà thì có thể quyến rũ cái người kia một phen.

Nói tới đây, ánh mắt Triệu An Nhã sáng ngời lên, chỉ vào một người cách đó không xa, nói:

- Lại chỗ anh đẹp trai kia đi, ôi trời ơi, cậu uống rượu nhanh lên đi, sau đó thì đi qua đó đi, nếu không có thể bị người khác cướp mất đấy.

Nhiếp Tử Vũ còn chưa phản ứng kịp thì Triệu An Nhã liền cầm ly rượu rót vào trong miệng cô, ừng ực một cái uống hết cả ly rượu, thiếu chút nữa cô đã bị sặc.

- Mau đi đi.

Triệu An Nhã liền vội vàng đẩy cô xuống khỏi cái ghế.

Nhiếp Tử Vũ ngơ ngác nhìn về phía người kia, mặt lập tức lộ vẻ e thẹn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bắt gian tại chỗ

Đó là một người đàn ông cực kỳ khôi ngô. Đầu tóc đen mun rủ xuống trong không trung, ngũ quan tuấn tú thâm thúy, góc cạnh rõ ràng. Người hắn mặc âu phục màu xám bạc lộ khí độ bất phàm, từng cử chỉ đều lộ vẻ ưu nhã. Khóe miệng hắn hơi cong lên, cả người tỏ vẻ có chút bình thản, cùng với bầu không khí ồn ào xung quanh thì hoàn toàn xa lạ nhau.

Người này thu hút rất nhiều sự chú ý của người khác, Nhiếp Tử Vũ cũng thấy có không ít nữ nhân đã bắt đầu rục rịch với hắn.

Cô nuốt nước miếng một cái thật mạnh, tiếp theo cắn răng đi lên phía trước. Vậy mà đang lúc cô ở cách hắn không tới hai bước thì một cái chân bỗng nhiên đưa ra ngoài, Nhiếp Tử Vũ không phản ứng kịp bị vấp ngã, vừa đứng lúc ngã vào trong lòng tên đàn ông kia.

Một mùi bạc hà thơm ngát lượn lờ quanh cánh mũi, giờ khắc này, Nhiếp Tử Vũ không nghe được tiếng nhạc bốn phía, cô chỉ nghe được tiếng trái tim đập từng đợt "thình thịch" thật mạnh cùng với tiếng nói vô cùng dịu dàng kia.

- Tiểu thư, nếu cô muốn tôi ôm ấp yêu thương thì tôi không ngại, nhưng mà tay của cô có thể không đặt trên người của tôi không?

Nhiếp Tử Vũ cả kinh, nhìn xuống phía dưới, lúc này mới phát hiện tay của mình vậy mà đặt ở chỗ giữa hai chân của hắn! Nhất thời, một luồng lửa nóng hiện lên trên gò má, sau đó đứng dậy thu tay của mình về.

- Xin lỗi, thật xin lỗi, thực sự xin lỗi.

Cái gì cũng không nói nữa, cô chỉ cuối đầu bốn mươi lăm độ tạ lỗi.

Tên đàn ông kia cười nhạt, sờ sờ cái mũi của mình, có vẻ trêu tức nhìn trang phục gọi cảm của cô, nói:

- Không có việc gì, nhưng mà lần sau cô nên chú ý nhiều hơn, lần này có tôi đệm lưng cho cô, lần sau không chắc sẽ giống như vậy đâu.

- Dạ.

Nhiếp Tử Vũ gật đầu liên tục không ngừng, hận không thể đào một cái hang để chui vào.

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng vừa tức vừa muốn khóc của cô, người đàn ông kia tâm tình thật tốt, cũng không muốn so đo.

- Nhìn cô rất ngây ngô, hắn là còn chưa trưởng thành đúng không?

Trong suốt quãng đời vừa qua, hắn đã duyệt qua vô số người. Tuy là cô gái trước mắt ăn diện tương đối thuần thực, khiêu gợi nhưng đôi mắt lại trong veo như nước lại tiết lộ tuổi của cô.

- Há? Làm sao anh biết?

Nhiếp Tử Vũ bất ngờ nhìn hắn. Thấy người đàn ông này nhường một chỗ ngồi bên cạnh cho cô, cô chần chờ một chút rồi cũng ngồi xuống:

- Bảo vệ cũng nhìn không ra, anh lại có thể nhìn ra được.

Quá thần kỳ!

Người đàn ông cười cười, trừng mắt nhìn thẳng vào cô:

- Bởi vì tôi là thiên tài mà.

Nhiếp Tử Vũ sững sốt, sau đó cười theo.

Bầu không khí hài hoà, ở chung với nhau hòa hợp, mới vừa quen nhưng không có một chút cảm giác xa lạ, giống như hai người là bạn thân đã quen thuộc nhau từ lâu lắm rồi.

Lời nói của người đàn ông kia rất dí dỏm, trò chuyện một chút làm cho Nhiếp Tử Vũ đã quên mục đích tới đây.

Thời gian vội vã trôi qua từng kẽ tay, thời gian trôi qua nhanh như cái chớp mắt. Lo lắng liếc nhìn chiếc đồng hồ chanel cao cấp trên cổ tay, Nhiếp Tử Vũ sững sốt, vẻ mặt trắng bệch.

Nguy rồi! Đã trễ quá rồi!

Chú ý tới sắc mặt bất thường của cô, người đàn ông kia hỏi:

- Sao vậy?

- Thật xin lỗi, tôi phải đi về, hôm khác nói chuyện tiếp nha.

Nhiếp Tử Vũ vội vàng đứng lên, ai dè người đàn ông kia cũng đứng lên theo. Không biết ý của tên đàn ông này là thế nào, Nhiếp Tử Vũ hướng về phía hắn nói lời tạm biệt:

- Tôi đi trước.

Lúc cô vừa xoay người đi, một giọng nói khinh bạc đột nhiên vang lên:

- Đợi cả buổi, thì ra tiểu tử cậu lại đang ở đây tán gái.

Giọng nói quen thuộc làm cho Nhiếp Từ Vũ sững sốt, ngẩng đầu một cái, một gương mặt tuấn tú phóng đảng, đầy ngỗ ngược đập vào mắt cô, cô bị dọa sợ đến liên tục bước lùi lại.

Trong lòng rung lên hồi chuông báo động, hai mắt cô tròn to, theo trực giác muốn xoay người bỏ chạy, nhưng mà một giọng nói lãnh đạm xen lẫn tức giận đã vang lên trước tiên.

- Nhiếp Từ Vũ, tại sao em lại ở chỗ này?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Anh đang ghen?

Nhiếp Từ Vũ đang xoay người một nửa thì bởi vì bất ngờ xuất hiện câu nói kia mà dừng lại.

Cô cắn môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái xanh.

Cô nhất định là nằm mơ, cô nhất định là đang nằm mơ. Trong lòng cô lăm lăm, theo thời gian cô cứ chần chừ không biết phải làm sao, cho đến khi một bàn tay nắm lấy cổ tay của cô, cô quay đầu lại, bị dọa sợ đến muốn khóc.

Trong tròng mắt xanh đen ấy tràn đầy thê lương, ngay sau đó, giọng nói cáu tiết găm nhẹ truyền tới:

- Chết tiệt, em đây là cái hình dạng ma quỷ gì?

Nhiếp Từ Phong gắt gao nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn được tô vẽ tinh xảo, rồi đến khi nhìn xuống phía dưới thấy chiếc váy ngắn bại lộ không có mấy miếng vải thì đáy mắt lập tức dấy lên nóng giận:

- Em cũng dám ăn mặc thiếu vải như người ta sao? Nhiếp Từ Vũ, đầu óc em bà đậu hay sao?

- Em...

Cánh tay truyền đến một hồi đau đớn làm cho Nhiếp Từ Vũ biết rõ sự phẫn nộ của hắn, cô bị đau nhưng cũng không dám giãy dụa hay kêu lên, sợ sẽ làm cho hắn tức giận hơn nữa.

Lâm Duy Biệt đứng bên cạnh thấy vậy, ra tay ngăn cản.

- Phong, cậu đừng làm đau cô ấy.

Lâm Duy Biệt cũng không có ý muốn quan tâm đến, nhưng thấy vẻ mặt bị đau của Nhiếp Từ Vũ, lòng dạ cũng không muốn chút nào.

Nghe được bạn tốt đau lòng vì cô, trong lòng Nhiếp Từ Phong hết sức không vừa ý, hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn người bạn thân đã mười năm xa cách, nói:

- Chuyện không liên quan tới cậu!

Tuy là nói như vậy nhưng vẫn giảm bớt sức lực lại.

Lâm Nhĩ Kỳ hai tay khoanh trước ngực, di chuyển về phía ba người bọn họ, trên gương mặt phóng túng ngỗ ngược tràn đầy thích thú:

- Tôi hiểu rồi nha Lãnh, thì ra cậu và Vũ Vũ là một cặp, hi hi.

Lời vừa ra khỏi miệng, ngũ quan Nhiếp Từ Phong vốn đã không đẹp mắt quá mức liền vặn vẹo hơn.

- Câm miệng!

Hắn gắt gao liếc Lâm Nhĩ Kỳ một cái, tiếp theo kéo Nhiếp Từ Vũ đi ra ngoài:

- Theo anh về nhà.

Lúc này, con bực tức đã cao ngút trời, hấn đã sớm quên mục đích lần này hấn đến đây, một lòng chỉ muốn đem cô về nhà.

- Buông cô ấy ra!

Lãnh Duy Biệt lên tiếng ngăn cản, lại bị Lâm Nhĩ Kỳ cản lại.

- Chuyện nhà bọn họ thì để cho bọn họ tự giải quyết đi, hơn nữa lần này là Vũ Vũ quá đáng.

Còn chưa trưởng thành mà đã dám vào pup, nếu như bị đăng lên báo thì Nhiếp gia coi như bị mất mặt rồi. Nhưng mà nói đi thì nói lại, không ngờ Vũ Vũ thường ngày bảo thủ như vậy mà vóc dáng lại tuyệt như thế.

- Nhà bọn họ?

Lãnh Duy Biệt sững sốt, bất ngờ nhớ tới câu nói mà mới vừa rồi bạn tốt của hấn đã quát mắng cô gái kia.

- Cô ấy chính là bé gái năm đó được Phong nhặt được ở trong sân?"

- Ừ.

Lâm Nhĩ Kỳ gật đầu.

... ..

Mặt kệ tiếng kêu đau đớn của Nhiếp Từ Vũ, Nhiếp Từ Phong túm lấy cô kéo đến chiếc xe Lamborghini màu xanh nhạt ở đằng trước. Cửa xe mở ra, Nhiếp Từ Vũ còn chưa kịp giãy dụa thì đã bị ném vào chỗ kê bên tài xế.

Một tiếng "ầm", cửa xe đóng lại, bên cạnh cô liền xuất hiện thêm một người nữa.

Nhiếp Từ Vũ quay đầu theo trực giác, muốn tránh cánh tay của hấn đang đưa tới trước mặt cô, nhưng không kịp nhúc nhích một cái nào liền bị hấn bắt lại như bắt một con gà con, tiếp theo kéo mặt của cô tới trước mặt hấn.

- Đau, đau quá!

Nhiếp Từ Phong dùng sức lau chùi gương mặt của cô, sức lực mạnh đến mức cô phải kêu to.

Cũng không biết sau khi kêu bao lâu thì Nhiếp Từ Vũ cảm thấy hấn không còn dùng sức nữa, hấn đã thu tay trở lại.

Nhiếp Từ Phong lạnh lùng nhìn cô đang giương cặp mắt to nhìn hấn, bởi vì hấn đã dữ tợn lau sạch gương mặt của cô, đôi lông mày dày rậm bị làm toi ra đang nhíu lại.

Đường kẻ mắt của cô nhòe đi, phấn trang điểm lem luốc làm cho cô nhìn như một bảng phôi màu, nhìn có chút khó coi.

Nhưng mà riêng Nhiếp Từ Phong thì lại rất hài lòng. Vậy mà hấn cũng chưa hết tức, hấn liền hét lên.

- Chết tiệt, em ăn gan hùm mật gấu sao? Chẳng lẽ em không biết ăn mặc ít vải như thế thì sẽ có bao nhiêu tên đàn ông ham muốn em hay sao? Nếu như em xảy ra chuyện gì thì phải làm sao hả?

Bị hấn hung dữ lớn tiếng, hốc mắt Nhiếp Từ Vũ lập tức liền đỏ lên. Nhưng sau khi thấy đôi mắt hấn tràn đầy ghen ghét thì cô chợt nở nụ cười:

- Như vậy là do anh để ý đến chuyện này, hay là ... anh đang ghen?

Không ngờ rằng cô lại nói câu đó, Nhiếp Từ Phong sững sốt, ngay sau đó lại nói:

- Tôi cần phải làm theo lời dặn dò của ba mẹ.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ thật vất vả mới nở được nụ cười thì trong nháy mắt liền sụp đổ thêm.

- Tóm lại, sau này không cho phép em tới chỗ như thế này, có nghe hay không? Còn nữa, cũng không cho phép em được mặt loại váy ngắn như vậy.

Vừa nghĩ tới mới vừa rồi cô bị mọi người chiêm ngưỡng hết cả, con giận của Nhiếp Từ Phong dâng lên, hấn cởi áo khoác trên người ra đắp lên người cô, còn bá đạo cài nút áo lại.

- Đừng ...

Nhiếp Từ Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn lên nhưng không dám phản bác.

Đánh chết cô cũng không dám có lần sau.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hấn muốn đi xem mắt!

Sáng hôm sau.

Bầu trời trong xanh, gió nhẹ ẩm áp dễ chịu, mặt trời tỏa ánh nắng khắp nơi làm cho vạn vật đều sáng rỡ một lớp vàng óng.

Phòng ăn Nhiếp gia.

Nhiếp Từ Vũ đang ăn một chén cháo nhỏ, đôi mắt to trong vắt len lén theo dõi vẻ mặt không cảm xúc của Nhiếp Từ Phong đang uống cà phê, đọc báo ngồi ở phía đối diện, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, điệu bộ thoát nhìn vô cùng tủi thân.

Ôi, xem ra hấn vẫn còn đang tức giận, từ tối hôm qua tới giờ bọn họ cũng không có nói với nhau một câu nào.

Nghĩ tới tối hôm qua, cô mang ly sữa nóng qua phòng hấn, muốn thành tâm xin lỗi nhưng lại bị hấn chặn ngoài cửa, Nhiếp Từ Vũ đã cảm thấy thật đáng thương. Bây giờ, vẫn không khá lên được chút nào, mi mắt cô nhú lại, trong mắt tràn đầy thảm thương.

- Vũ Vũ, con làm sao vậy?

Nhiếp mẫu ở bên cạnh khó hiểu mà nhìn vẻ mặt đau buồn của cô. Tuy Vũ Vũ là con nuôi của gia đình họ, nhưng bọn họ cũng xem cô như con gái ruột trong gia đình.

- Không có gì ạ.

Nhiếp Từ Vũ liền vội vàng ăn cháo.

Nhiếp mẫu nghỉ hoặc nhìn đến khóe môi khẽ động của Nhiếp Từ Phong, trực giác cho thấy giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng mà cũng không có nói đến, mà chỉ nói:

- Từ Phong, ngày mai con có rảnh không?

- Có chuyện gì?

Nhiếp Từ Phong nhàn nhạt hỏi lại.

- Ngày mai mẹ muốn giới thiệu một người cho con, con xem có thể dành chút thời gian để đến không?

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong đưa ánh mắt khỏi tờ báo, bỏ tờ báo xuống bàn.

Nhiếp Từ Vũ tò mò nhìn nụ cười trên mặt của Nhiếp mẫu, hỏi:

- Mẹ, là ai vậy?

Nhiếp mẫu cười cười thần bí, nói:

- Thiên kim tập đoàn Quan thị, cũng có thể là chị dâu tương lai của con.

Câu nói vừa thoát ra khỏi cửa miệng, lòng Nhiếp Từ Vũ liền trầm xuống. Cái thìa trong tay rơi xuống "lạch cạch" trong chén, cháo nóng văng lên làm đỏ cánh tay trắng ngần của cô, nhưng cô lại hoàn toàn không nhăn mặt nhíu mày một chút nào. Ngược lại, Nhiếp Từ Phong ngồi đối diện cô thấy được liền nhíu mày.

- Anh phải đi xem mắt?

Cô tròn to hai mắt, vì tin tức này cảm thấy không thể tượng tượng nổi.

- Đúng vậy.

Nhiếp mẫu cũng không giấu diếm, cười ha hả nói:

- Anh con cũng đã trưởng thành rồi, hơn nữa mẹ với cha tụi con cũng đã mong mỏi muốn ôm cháu trai rồi mà.

Huyết sắc trên mặt Nhiếp Từ Vũ thoáng cái biến mất, cô ngơ ngác nhìn Nhiếp mẫu, trong đầu đều là ba chữ "ôm cháu trai".

Nghĩ đến hần có thể kết hôn sinh con, con của hần gọi cô là cô cô, lòng của cô tức khắc như bị kim đâm vào vậy. Mũi ê ẩm, vành mắt thì đỏ bừng lên.

Không, cô còn chưa lớn lên! Cô còn chưa trở thành người phụ nữ gọi cảm, cá tính! Hần không thể chưa cho cô cơ hội mà đã đi kết hôn rồi.

Không! Cô không thể chấp nhận được.

Nhiếp Từ Vũ cắn răng, ánh mắt chờ đợi điều gì đó mà nhìn về phía người trong cuộc là Nhiếp Từ Phong.

Nhưng mà để cho cô thất vọng đau đớn chính là câu nói kế tiếp của Nhiếp Từ Phong.

Chỉ thấy hần cũng không thèm liếc nhìn sắc mặt tái xanh của Nhiếp Từ Vũ, nói:

- Đương nhiên có thời gian. Nghe nói Quan tiểu thư xinh đẹp thông minh, dịu dàng lịch sự, dù cho con không rảnh cũng sẽ dành chút thời gian mà tới.

Lòng Nhiếp Từ Vũ liền chìm tới đáy cốc, cô oán trách mà liếc nhìn lúm đồng tiền mê người của Nhiếp Từ Phong, bất ngờ đứng dậy bỏ chạy ra ngoài.

Nhiếp mẫu nhìn theo bóng lưng cô rồi đi, ánh mắt tràn đầy hoang mang:

- Vũ Vũ làm sao vậy? Mới vừa nãy về mặt cũng không có như vậy, có phải đã bị bệnh rồi hay không?

Một giây trước lúc Nhiếp Từ Vũ chạy ra ngoài, một giây sau Nhiếp Từ Phong bị kích động muốn đuổi theo nhưng sau cùng hần vẫn quyết tâm kiềm chế được tình cảm phức tạp ở trong lòng, nói lời trái với lương tâm:

- Mặc kệ nó, nó bị làm hư rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Sắc dụ

Dùng tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay chạy về phòng, sau khi khóa cửa phòng lại, Nhiếp Từ Vũ vui cả người vào trong đồng chăn nệm, một giây kế tiếp òa lên khóc nức nở.

- Ô ô ô ...

Nước mắt ào ào như mưa, thấm ướt cả tấm drap trắng tinh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không có chút huyết sắc, nước mắt lóng lánh, ánh mắt bất lực, vẻ mặt khốc lóc nức nở ấy muốn có bao nhiêu thâm thì có bấy nhiêu thâm.

Tại sao có thể như vậy, tại sao hần có thể đồng ý?

Nhớ lại ánh mắt kiên định dứt khoát của hần trước khi cô rời đi, lòng Nhiếp Từ Vũ đau như cắt, tức khắc nước mắt càng chảy mãnh liệt hơn.

Hần rõ ràng đã đồng ý với cô, chỉ cần cô trở nên quyến rũ, cá tính thì hần sẽ muốn cô, tại sao có thể không giữ lời hứa chứ?

- Tên lừa đảo, tên lường gạt!

Cô dùng sức đập đầu thật mạnh xuống gối, phát tiết hết những hận ý trong lòng mình.

Không biết đã khóc bao lâu, đến lúc hai mắt khô khốc không rơi ra được một giọt nước mắt nào nữa, lúc này Nhiếp Từ Vũ mới ngưng nức nở. Cô nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn lên chỗ trống trên trần nhà trắng như tuyết, đầu óc bắt đầu suy nghĩ.

Không được, cô không thể bỏ tay chờ chết như thế được!

Hần là của cô, cô quyết không cho phép bất cứ con hồ ly tinh nào đoạt hần đem đi!

Nghĩ tới đây, đôi mắt bỗng nhiên sáng lên, cô cầm điện thoại di động lên, nhanh chóng bấm ngay một dãy số.

...

Đêm đến, mọi vật đều cô đơn, hiu quạnh.

Từ trên xuống dưới của Nhiếp gia đều đi vào mộng đẹp, duy chỉ có một người đang đứng trên ban công chờ đợi điều gì đó, đôi mắt vẫn tỉnh táo, trong trẻo.

- Tới rồi, tới rồi!

Thấy chiếc Lamborghini quen thuộc tiến thẳng vào trong gara, Nhiếp Tử Vũ vội vàng cởi áo choàng tắm trên người xuống, đi tới trước chiếc gương dài.

Trong gương phản chiếu ra gương mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc đang thẹn thùng đỏ ửng của Nhiếp Tử Vũ. Bộ váy ngủ màu đen tuyền bằng ren ngắn đến mức chỉ có thể che được cặp mông, màu đen mị hoặc càng tôn lên da thịt trắng như tuyết, cổ áo khéo léo như ẩn như hiện mở ra một nửa tròn trịa kia, nơi tư mật còn được dùng hình dáng một đóa hoa che phủ.

Nhiếp Tử Vũ tháo kẹp tóc xuống, tùy ý để cho những lọn tóc xoăn gọn sóng kia rũ xuống sau lưng, cô tô son môi thêm lần nữa, lúc này mới hài lòng gật đầu một cái.

Nhìn thân hình nóng bỏng ở trong gương, toàn thân Nhiếp Tử Vũ nóng như lửa, cô không khỏi thẹn thùng muốn rút lui. Nhưng mà vừa nghĩ tới ngày mai hẳn sẽ đi xem mắt, có thể sẽ có quan hệ qua lại nữa, cô liền không chút do dự đi ra khỏi phòng.

Đi tới căn phòng bên cạnh, cô đẩy thử cửa phòng ra, nghe được âm thanh trong phòng tắm truyền đến một hồi, sau đó mới đi vào trong phòng, cũng khóa cửa phòng lại.

Đôi mắt thật to, trong veo như nước của kẻ trộm này nhìn xung quanh một chút, đứng yên tại chỗ, cô do dự trong chốc lát, tiếp đó đi tới trước phòng tắm.

Nhiếp Tử Vũ, cố gắng lên!

Sau khi lấy hết can đảm của bản thân, ngay sau đó không chút do dự mà kéo cửa phòng tắm ra.

Hơi nước xông vào mặt, bầu không khí ẩm áp làm cho tim Nhiếp Tử Vũ đập nhanh hơn.

Nhiếp Tử Phong đang tắm, nghe tiếng động thì quay đầu lại, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt e thẹn của Nhiếp Tử Vũ thì sững sốt, sau đó nhanh chóng cầm lấy khăn tắm quấn quanh cơ thể trần truồng của mình lại.

Thấy thân thể gần như trần truồng của cô, nơi cổ họng Nhiếp Tử Phong khô khốc, giọng nói trở nên khàn khàn:

- Vũ Vũ, em...

- Anh.

Nhiếp Tử Vũ xấu hổ kêu lên, sau đó chạy lên phía trước xấu hổ mà ôm lấy eo của hắn, vùi đầu vào trong lòng ngực còn nhỏ nước của hắn, nói một cách khó khăn:

- Em... em thích anh, xin anh... muốn em đi!

Cô vừa nói ra lời nhắn nhủ dứt quãng ấy, mặt liền đỏ ửng lên.

Bất ngờ nghe lời nói lớn mật như vậy của cô, khuôn mặt tuấn tú của Nhiếp Tử Phong co giật một hồi. Bởi vì cô gần sát hắn, trong cơ thể hắn cũng như lửa cháy lan ở ngoài đồng cỏ, thậm chí hắn có thể cảm giác được cơ thể của mình đang kích động.

Hắn hít một hơi thật sâu, ánh mắt đang nhìn trên thân thể mềm mại mê người của cô chuyển qua chỗ khác, một mặt lại đẩy cô ra:

- Em bị điên rồi!

- Em không có điên, em chỉ là... em... muốn anh.

Nhiếp Tử Vũ gắt gao quấn lấy hắn, đột nhiên hai tay ôm lấy cổ hắn, kéo đầu của hắn xuống, sau đó nhón chân lên lên một chút, môi cô chạm vào môi hắn.

Chương 9: Đánh tiểu PP của cô

Đôi môi mềm mại như sợi bông của cô dán chặt vào đôi môi lạnh như băng của hắn, trong nháy mắt sấm chớp hỏa thạch lóe lên, lý trí trong đầu Nhiếp Từ Phong như dây đàn căng quá bị đứt đoạn. Trong lòng hắn lần lượt nhắc nhở làm như vậy là không đúng, nhưng mà cơ thể lại làm trái với ý nguyện của hắn.

Thay vì đẩy hai tay của cô ra, hắn lại chuyển thành vòng qua ôm eo của cô lại, hắn cúi đầu tận lực dùng sức hôn cô thật thấm thiết. Gặm cắn, liếm mát đôi môi mềm mại của cô, đầu lưỡi khéo léo mạnh như vũ bão cạy hàm răng của cô ra, chiếm lấy mọi nơi. Hắn chìm đắm, say mê trong mùi thơm ngào ngạt của cô, thỏa thích hấp thụ sự vui sướng, thơm tho của cô, ...

Nhiếp Từ Vũ hoàn toàn ngây người, bởi vì cô không ngờ hắn sẽ hôn cô, trong lòng kích động không thôi, cái lưỡi xinh xắn ngây ngô cùng với hắn quấn bện cùng nhau.

Nụ hôn thấm thiết này chẳng biết kéo dài bao lâu, mãi đến lúc Nhiếp Từ Phong cảm giác được một cái gì đó thật mềm mại đang nằm trong tay hắn, khi ánh mắt nhìn thấy bàn tay mình đang nắm bộ ngực của cô, sau đó hắn mới bừng tỉnh lại.

- Chết tiệt!

Hắn khẽ nguyên rủa, đẩy cô ra, trên gương mặt tuấn lãng tràn đầy hối hận.

Về mặt Nhiếp Từ Vũ thì đang mụ mị vì nụ hôn nồng nhiệt của hắn, điều này càng làm cho cả người hắn căng thẳng, lửa nóng dâng lên trong đáy mắt. Hắn bất ngờ đưa tay lôi cô vào trong lòng, sau đó khi cô còn chưa kịp phản ứng thì đã mang cô ra khỏi phòng tắm.

Phù phù!

Một tiếng, Nhiếp Từ Vũ bị quăng trên giường một cách hung hăng, tiếp đó bị tấm chăn mỏng nhào tới quấn quanh cô lại.

- Em làm cái gì vậy hả?

Một câu nói còn chưa kịp nói xong, một cái tát dốc hết sức rơi vào trên mông của cô, đau đến thiếu chút nữa cô đã khóc lên.

- Nói, lần sau em còn dám như vậy hay không?

Nhiếp Từ Phong bức bối vì bị vẻ đẹp của cô dụ dỗ, càng nổi cáu hơn là hắn lại dễ dàng bị cô trêu ghẹo làm nổi lên thú tính!

- Người ta không có sai mà ... Aaaaa!

Lại một cái tát nữa.

- Em còn dám nói! Nói cho tôi biết, là ai đã dạy cho em? Có phải lại là Triệu An Nhã hay không?

Lúc trước đem cô mang đến pup, bây giờ lại dạy cô loại chuyện như vậy, rõ ràng chính là cô ấy! Con tức càng ngày càng lớn, Nhiếp Từ Phong lại đánh một cái nữa.

- Đừng, đau quá ...

Nước mắt rơi ra như đê vỡ, Nhiếp Từ Vũ nghẹn ngào lên tiếng.

Thấy cô khóc, lúc này Nhiếp Từ Phong mới ý thức được hắn đã làm sai rồi. Hắn thu tay về, nhưng mà vẻ mặt nghiêm túc kia lại không hề thay đổi.

- Em có biết nếu như vừa rồi tôi không dừng lại kịp thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi hay không?

Nghĩ đến thân thể trêu ghẹo của cô đang ở dưới chân, mặt Nhiếp Từ Phong tối sầm lại, giọng nói trầm xuống:

- Nếu như là tên đàn ông khác thì đã sớm ăn sạch em vào bụng rồi.

- Aaa ... cũng bởi vì đối tượng là anh nên em mới làm như vậy mà!

Nhiếp Từ Vũ cũng may may cho là mình có lỗi ở chỗ nào. Cô cầu nhàu một câu rồi quay người người lại, nửa quỳ nửa ngồi trước mặt hắn, mân mê cái miệng nhỏ nhắn:

- Hơn nữa vừa rồi cũng không phải anh ...

- Đủ rồi!

Nhiếp Từ Phong không vui mà cắt đứt câu nói của cô, mi tâm nhíu lại. Hắn nhìn gương mặt được trang điểm thật đậm của cô, bắt đắ dĩ thờ dài nói:

- Lần sau không được làm như vậy nữa, nghe không?

Nói xong, hắn dịu dàng lau đi nước mắt trên khóe mắt cô.

- Em có thể đáp ứng anh nhưng anh nhất định cũng phải đáp ứng em một chuyện.

Nhiếp Từ Vũ thương lượng, trước khi sắc mặt hắn trầm xuống, vội vàng nói tiếp:

- Trước khi em 18 tuổi thì không cho phép anh kết hôn, chỉ có thể vui đùa một chút thôi.

Cô khóc thút thít, dùng ánh mắt chờ đợi mà nhìn hắn.

Nhiếp Từ Phong vốn muốn cự tuyệt nhưng sau khi hắn thấy ánh mắt gần như cầu khẩn của cô, lòng mềm nhũn, chần chờ một chút, hắn gật đầu:

- Tôi đáp ứng em.

Dù sao thì hắn cũng không muốn kết hôn sớm như vậy, và vì muốn cô không làm loại chuyện hoang đường này nữa nên hắn đáp ứng.

- Em biết anh thương em mà!

Nhận được câu trả lời như mong muốn, Nhiếp Từ Vũ đưa tay ra vòng qua ôm chầm lấy eo của hắn thật chặt.

Nhiếp Từ Phong cũng không phải là Liễu Hạ Huệ có thể khước từ mỹ nhân trong lòng, chỉ chốc lát sau, trong lòng hắn lại bốc hỏa lần nữa. Nhìn vật dựng đứng ở giữa hai chân, hắn có chút bất đắc dĩ cười cười, đưa tay ra ôm lấy cô.

Xem ra hắn lại phải đi tắm nước lạnh rồi ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Phá hủy buổi xem mắt của hắn

Mặc dù Nhiếp Từ Phong đã đáp ứng nhưng Nhiếp Từ Vũ vẫn không an tâm, cho nên cô dự định lúc hắn đi xem mắt sẽ lén đi theo sau, thấy có chuyện gì không bình thường cô sẽ nhân cơ hội phá hủy chuyện tốt của hắn.

**** Buổi chiều, ánh mặt trời rực rỡ, gió nhẹ nhàng ẩm áp, cây lá đu đưa.

Hai cô gái trẻ mang kính râm, mũ lưỡi trai, quần jean áo thun lén lút đi theo sau một gã mặc âu phục màu đen, gương mặt gã đàn ông kia tuấn lãng vô cùng. Thấy người đàn ông bước nhanh vào nhà hàng, một thiếu nữ trong đó lập tức muốn theo sau lại bị một cô gái trẻ kéo lại.

- Đứng nóng vội, chờ sau khi hắn ngồi xuống chúng ta sẽ vào trong.

Triệu An Nhã vỗ vỗ vai người bạn thân muốn cô ấy phải bình tĩnh đừng chộn rộn, chờ đến khi thấy Nhiếp Từ Phong ngồi xuống, lúc này mới kéo tay Nhiếp Từ Vũ đi vào nhà hàng rồi ngồi xuống chỗ xéo xéo đối diện với hắn.

Bồi bàn tiến lên hỏi, Triệu An Nhã tùy ý chọn hai ly nước uống xong liền bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

- Nhã Nhã, cậu đừng ngủ.

Thấy vậy, Nhiếp Từ Vũ vội vàng hạ giọng kéo kéo quần áo của cô, đáy mắt long lanh nước sáng lóe lên:

- Cậu xem nụ cười của cô gái kia có vẻ rất si mê anh trai tớ kìa, vừa nhìn thì biết không phải là người tốt. Mẹ kiếp, còn nói chuyện dịu dàng nhã nhặn nữa chứ, nhất định là gạt người mà.

Triệu An Nhã miễn cưỡng nhìn lên, bắt đắ dĩ thờ dài:

- Cái đó không phải là si mê, rõ ràng là cười nói xã giao thôi mà.

Cô kéo tay của Nhiếp Từ Vũ ra, lại nằm xuống bàn tiếp tục ngủ.

Tối hôm qua mất ngủ, ai ngờ sáng sớm hôm nay đã bị Nhiếp Từ Vũ kéo đi từ trên giường. Cô đồng ý đi theo dõi với Từ Vũ thì đã đạt đến mức độ nào đó rồi, nhưng dù sao cũng đừng bắt cô phải làm cái gì chứ!

- Cậu xem kìa, người con gái kia nắm tay anh tớ thật là chặt, tớ tức chết mà.

Nhiếp Từ Vũ sục sôi cảm phẫn. Cô nắm chặt tay của Triệu An Nhã không buông, càng nhìn càng bức tức:

- Thiên kim tiểu thư gì chứ, tớ thấy rõ ràng cũng giống như những cô gái khác mà thôi, vừa thấy anh tớ là đã muốn bò lên giường của anh ấy.

Nghe vậy, Triệu An Nhã bất đắc dĩ trợn mắt một cái.

Cũng chỉ chuyện liên quan đến anh trai của cô ấy thì nét mặt cô ấy mới có thể méo mó như thế!

- Tiểu thư, cậu ở nơi này tức giận thì ích lợi gì, cậu cứ đi thẳng tới đó phá hủy mọi chuyện là được rồi.

Như vậy thì nỗ lực hơn nhiều đấy!!!

Triệu An Nhã chẳng qua chỉ đùa một chút, không ngờ Nhiếp Từ Vũ lại xem lời nói của cô là thật.

- Đúng nha!

Nhiếp Từ Vũ bất ngờ buông tay Triệu An Nhã ra, tiếp theo là đứng lên, nói:

- Tớ đi đây.

Triệu An Nhã còn chưa kịp ngăn lại, trước mắt đã không thấy bóng dáng của cô đâu.

****

- Quan tiểu thư, chúng ta nói ngắn gọn thôi. Tôi thân là nhà quyền thế, loại chuyện yêu đương như thế này đối với tôi mà nói thì rất không thực tế, cho nên ...

Nhiếp Từ Phong mới vừa nói phân nửa đã bị một câu nói chen vào làm đứt đoạn.

- Anh!

Giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc làm cho Nhiếp Từ Phong sững sốt, vừa quay đầu lại, một giây kế tiếp liền thấy gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, vui tươi đập vào mắt.

- Vũ Vũ!

Hắn không dám tin mà nhìn Nhiếp Từ Vũ xuất hiện trước mắt, một giây kế tiếp về mặt hắn khó coi đến cực độ. Cũng mặc kệ có người đang ở đây, hắn hướng về phía cô găm nhẹ:

- Chết tiệt, em lại dám cúp học! Em ngứa da hay sao hả?

- Hi hi!

Nhiếp Từ Vũ vừa cười ha hả vừa sờ mũi một cái, cô tiến lên chen vào chỗ ngồi bên cạnh hắn, vô cùng thân thiết mà ôm lấy cánh tay của hắn, ý muốn làm rộn đây:

- Vị tỷ tỷ này chính là người mà anh nói là thiên kim tiểu thư Quan gia vừa xinh đẹp vừa ôn nhu sao?

Cô gái ôn nhu kia bị kêu đến tên cười cười, hướng về phía cô gật đầu:

- Chào em, chị là Quan Duyệt. Tiểu muội muội, em hẳn là Nhiếp tiểu thư đúng không? Rất hân hạnh được biết em!

Có lệ độ nhưng cũng có chút khách sáo.

Nhiếp Từ Vũ không để ý đến cũng không trả lời cô ta, cái miệng nhỏ nhắn cong lên làm bộ đáng thương nhìn sắc mặt Nhiếp Từ Phong vì mình mà khó coi, nói:

- Anh, người ta thật là đối.

Vừa nhìn thấy đôi mắt to ngây thơ của cô, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Nhiếp Tử Phong lập tức mềm nhũn ra.

- Muốn ăn cái gì? Nhưng mà một lát nữa ăn xong rồi thì em phải ngoan ngoãn về trường biết không?

- Dạ!

Nhiếp Tử Vũ bất ngờ nhưng đáp ứng rất nhanh, sau đó thoải mái liếc Quan Duyệt một cái, trong mắt hiện lên một chút gian xảo:

- Nhưng mà người ta muốn anh đưa về trường học.

Nhiếp Tử Vũ hất cằm lên, vẻ mặt khiêu khích.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong ái ngại nhìn qua Quan Duyệt, nói:

- Quan tiểu thư, thật xin lỗi!

- Không sao đâu.

Quan Duyệt lắc đầu, không chịu thua liếc nhìn Nhiếp Tử Vũ nói:

- Dù sao thì sau này chúng ta cũng có rất nhiều cơ hội gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chẳng qua anh ấy chỉ thương hại cô!

Lúc đang dùng cơm cũng là lúc biến người bắt đầu dừng động trong phòng ăn.

Ăn cơm được một nửa thì Nhiếp Tử Phong đi ra ngoài nghe điện thoại, chỉ còn lại hai người Nhiếp Tử Vũ và Quan Duyệt.

Gặp phải tình địch thì hết sức tức giận, những lời này một chút cũng không sai. Nhiếp Tử Vũ tuy là ăn thức ăn rất ngon nhưng toàn bộ tâm tư lại đặt trên người Quan Duyệt đang ngồi đối diện.

Nhiếp Tử Vũ: - Cô cười cái gì?

Quan Duyệt dùng ánh mắt sắc bén coi thường cô, ung dung ưu nhã ăn điểm tâm, bỗng dừng khước dẫn ra một nụ cười mang đầy hàm ý.

- Cô cười cái gì?

Nụ cười kia như kim châm vào mắt Nhiếp Tử Vũ, cặp lông mày thanh nhã chau lại, cô không vui hỏi.

Nghe vậy, Quan Duyệt từ từ buông dao trong tay ra, sau đó dùng khăn ăn lau nhẹ môi của mình, đôi mắt ngậm cười nhìn Nhiếp Tử Vũ rồi đột nhiên ngưng cười, đáy mắt hiện ra sự xem thường:

- Tôi cười cô ngây thơ ngu ngốc.

- Cô ... !

Không ngờ cô ấy sẽ nói như vậy nên Nhiếp Tử Vũ liền ngây ngậy cả người. Sau đó một luồng lửa giận từ trong lòng dâng lên, cô cắn răng đang muốn phản kích lại thì Quan Duyệt lại nhanh hơn cô một bước, mở miệng nói:

- Cô cho rằng bằng những thủ đoạn như thế này là có thể ngăn chặn tôi và Tử Phong gặp nhau sao? Nói cho cô biết, tuyệt đối không thể nào! Lần này cô có cơ hội phá hoại nhưng cô có thể bảo đảm một ngày 24 tiếng cô luôn ở bên cạnh anh ấy không? Úi chà, thật mắc cười vô cùng mà!

Trong lời nói sắc nhọn của Quan Duyệt còn hàm chứa cả sự khinh thường cô nữa!

Sự tức giận xông lên cổ họng, mặt Nhiếp Tử Vũ đỏ lên, cô ngẩng đầu lên không cam chịu tỏ ra yếu kém, nói:

- Dù cho tôi không thể ở bên cạnh anh ấy 24 tiếng thì sao chứ? Còn cô ngay cả một phút ở cạnh anh ấy cũng không có!

Sắc mặt Quan Duyệt trong nháy mắt bởi vì câu nói của cô mà trầm xuống, nhưng cô ta được giáo dục rất tốt nên biết kiềm chế cơn giận của bản thân. Đột nhiên, cô ta nhún mày, có hứng thú khác, nói:

- Nếu như tự mình biết mình thì cô không nên được đăng chân lên đăng đầu!

- Cô có ý gì?

Về mặt Nhiếp Từ Vũ lạnh nhạt.

Quan Duyệt khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói:

- Người khác có thể không biết thân phận của cô nên cho rằng cô thực sự là tiểu thư Nhiếp gia, nhưng mà tôi thì biết rõ thân phận của cô. Cô chẳng qua chỉ là đứa trẻ bị vứt bỏ mà Từ Phong nhặt được vào ngày sinh nhật mười tuổi mà thôi. Cô còn hy vọng muốn gả cho anh ấy sao? Lòng dạ Từ Phong tốt bụng, anh ấy chẳng qua chỉ thương hại cô nên mới đối tốt với cô như vậy thôi.

- Cô gạt người!

Sắc mặt Nhiếp Từ Vũ tái xanh, trong lòng chua xót. Mặc dù người giúp việc trong nhà đều biết cô là con nuôi nhưng mà họ vẫn cung chịu cô hết mực. Đây vẫn là lần đầu tiên cô nghe người khác châm biếm thân thế của mình nên trong lòng Nhiếp Từ Vũ khó chịu vô cùng. Nhất là câu nói cuối cùng kia!

- Không thì cô cho rằng Từ Phong thực sự yêu mến cô nên mới đối tốt với cô như vậy đúng không?

Quan Duyệt chế giễu nói, chỉ sợ cô không tiếp thu được mà kích động nói tiếp:

- Đừng có đùa như vậy, Từ Phong không hề yêu con nít, phụ nữ muốn ở cùng với anh ấy thì không người người nào không phải là một cô gái tầm 20 tuổi xinh đẹp.

- Đủ rồi!

Nhiếp Từ Vũ đập bàn đứng lên, tiếng động kia nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đây không phải là sự thật, không phải là sự thật!

Anh thực sự thích cô nên mới có thể đối tốt với cô như vậy, cũng không phải bởi vì tội nghiệp cô, không phải là thương hại cô!

Nhiếp Từ Vũ cứ tự nhủ trong lòng như thế, nhưng mà vành mắt lại trái với lòng mà ửng đỏ, trong nháy mắt thì mắt cô đã đầy nước.

Nhìn bộ dáng cô đang chìm đắm trong suy nghĩ, Quan Duyệt biết mình đã chột trúng điểm yếu, đang lúc đắc ý ánh mắt lơ đãng liếc nhìn về phía một hình dáng quen thuộc đang chậm rãi đi về hướng bên này, cô lập tức nói:

- Có muốn đánh cược một chút không? Xem giữa tôi và cô Từ Phong sẽ coi trọng ai hơn?

Nhiếp Từ Vũ còn chưa kịp nghĩ lại ý đồ trong những lời này của cô ấy thì đã thấy cô ấy bất ngờ cầm ly nước mà cô đã uống qua, lấy phần nước còn lại rót từ trên đỉnh đầu mình xuống, sau đó đưa cái ly không trả lại vị trí cũ.

Động tác làm liền một mạch, nhanh chóng đến mức người khác nhìn không thấy rõ.

- Cô ....

Cô ấy làm cái gì vậy? Nhiếp Từ Vũ ngỡ ngàng nhìn cô ta.

Lại thấy trong nháy mắt cô ấy lại bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Khóc mà chạy đi

Nhiếp Từ Vũ ngờ ngác đứng tại chỗ, cái đầu nho nhỏ ấy còn chưa kịp hòa động thì một tiếng la hét lo lắng truyền đến từ phía sau cô, sau đó bóng dáng quen thuộc rất nhanh chóng chạy đến trước mặt Quan Duyệt.

- Niếp tổng tài không nên trách Nhiếp tiểu thư, mọi chuyện đều là lỗi của em.

Quan Duyệt vừa đánh trống vừa la làng, vành mắt kia đỏ ăm ắp nước, cô ta còn cắn chặt môi dưới, về mặt oan ức bắt đặc dĩ ngược nhìn, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Vừa nghe xong, mặt Nhiếp Từ Phong lập tức lạnh nhạt. Hắn lo lắng lấy khăn tay từ trong túi ra, vừa lau nước trên mặt Quan Duyệt, vừa không vui mà quay đầu nhìn nét mặt hiền lành của Nhiếp Từ Vũ, nói:

- Từ Vũ, em đang làm cái gì vậy hả? Tại sao lại hắt nước Quan tiểu thư?

Nhiếp Từ Vũ bị tiếng gầm nhỏ đầy tức giận của hắn làm cho chấn động trở lại bình thường, nhưng mà mắt lại nhìn thấy ánh mắt hắn gần như phát hỏa thì sự chua xót dâng đầy trong lòng.

- Không phải em làm!

Cô lắc đầu, trừng mắt nhìn Quan Duyệt đang dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô, vừa tức vừa oan ức.

- Là chính cô ấy lấy nước đổ từ trên đầu xuống, không liên quan em ...

Nhưng mà câu nói của cô còn chưa kịp nói xong thì liền bị Nhiếp Từ Phong cắt đứt.

- Đủ rồi!

Bởi vì hai chữ này của Nhiếp Từ Phong hơi lớn tiếng nên nhất thời mọi ánh mắt trong nhà hàng đều tập hợp ở trên người bọn họ, lại thêm ánh mắt của quản lý nhà hàng nhìn chăm chú.

- Niếp tiên sinh, xảy ra chuyện gì sao?

Quản lý nhà hàng tiến lên hỏi thăm.

- Đi lấy khăn lông qua đây cho Quan tiểu thư.

Nhiếp Từ Phong lạnh lùng dặn dò, nói xong lại dời ánh mắt về phía Nhiếp Từ Vũ.

- Vũ Vũ, xin lỗi Quan tiểu thư!

Nhiếp Từ Vũ tròn to hai mắt, không ngờ hắn lại giúp Quan Duyệt, lập tức vành mắt đỏ lên, mắt ầng ậc nước:

- Không muốn!

Cô ngang bướng lắc đầu.

- Xin lỗi!

Nhiếp Từ Phong nhắc lại lần nữa.

- Không muốn, em không sai!

Nhiếp Từ Phong không cam lòng mà rống lên, nước mắt cô cũng không chịu thua kém mà rơi xuống.

Thấy cô khóc đứng ngay tại chỗ bật khóc, lòng Nhiếp Từ Phong lập tức co vào, về mặt lạnh lùng cứng rắn lập tức mềm nhũn ra, Nhưng nghĩ tới chính là bởi vì hắn cưng chiều cô nên mới tạo thành tính cách ngạo mạn, vô lễ của cô như bây giờ, sau đó hắn lại nhủ thầm, lại nặng nề nói ra một câu nữa:

- Nhiếp Từ Vũ, anh muốn em phải xin lỗi Quan tiểu thư!

- Không muốn!

Nhiếp Từ Vũ khăng khăng giữ chủ ý, ngay trước mắt mọi người oán hận liếc nhìn Quan Duyệt đang lúng túng, vừa quay đầu lại liền chạy ra khỏi nhà hàng.

Thấy bóng dáng cô khóc mà rời đi, Nhiếp Từ Phong theo bản năng liền muốn đuổi theo.

Quan Duyệt ở bên cạnh thấy bộ dáng hắn muốn đuổi theo, vội vàng hét lên.

Nhiếp Từ Phong nghe tiếng hét quay đầu lại, lại thấy về mặt ngượng ngùng của Quan Duyệt đang lấy tay che ngực mình lại, nói:

- Thật không phải, quần áo tôi bị ướt hết cả rồi.

Nhiếp Từ Phong ý thức được, vội vàng cởi áo khoác ra che người cô lại, vừa nói xin lỗi:

- Thật xin lỗi, Vũ Vũ bị làm hư cho nên mới tùy hứng như vậy, hy vọng Quan tiểu thư bỏ qua cho, tôi thay em ấy xin lỗi cô.

- Không có sao đâu.

Quan Duyệt giả vờ thẹn thùng lắc đầu, ánh mắt chứa đầy chờ đợi, nói:

- Sáng nay em ngồi xe nhà tôi, Nhiếp tổng tài có thể đưa em về nhà thay quần áo không?

Nhiếp Từ Phong sững sốt, thấy ánh mắt đau thương của cô ta, không thể nào từ chối được phải gật đầu:

- Đương nhiên có thể.

Trong mắt Quan Duyệt lóe lên vẻ đắc ý mà Nhiếp Từ Phong không thấy được, nhưng toàn bộ chuyện đó đều rơi vào trong mắt Triệu An Nhã ngồi cách đó không xa.

Thấy bạn tốt bị trù tính như thế, sau đó còn khóc mà chạy đi, cô tình ngu hân. Khóe miệng hướng về đối thủ cong lên, cô cầm ly nước hoa quả đi về hướng bọn họ.

- Này!

Cô vỗ nhẹ lên bờ vai Quan Duyệt.

Quan Duyệt vừa quay đầu lại thì một ly nước ép hoa quả đã đổ xuống đầu cô, gương mặt được trang điểm tinh xảo bị lem luốc.

Nhiếp Từ Phong phản ứng nhanh nhất, vẻ mặt tức giận mà nhìn Triệu An Nhã đang cao ngạo, sắc mặt tái xanh:

- Triệu An Nhã, lại là em!

Chỉ thấy Triệu An Nhã liếc hân một cái, gần từng chữ:

- Đầu anh to mà óc như quả nho!

Nói xong, cô bước nhanh ra ngoài.

Còn ở lại đó là Nhiếp Từ Phong ngây ngơ và Quan Duyệt tức điên người.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Sinh lòng yêu mến

Sau khi chạy ào ra khỏi nhà hàng, nước mắt Nhiếp Từ Vũ tức tưởi chảy ra. Cô bước chậm lại, xoay người nhìn về phía xa, nhưng sau khi mắt nhìn thấy cánh cửa nhà hàng vẫn đóng kín thì tất cả mong đợi đều hóa thành mây khói, nước mắt càng chảy mãnh liệt hơn nữa.

Anh ấy không có đuổi theo ...

Điều này nói rõ hân quan tâm đến Quan Duyệt!

Nhớ tới cảnh vừa rồi hân ở trước mặt mọi người mắng cô, lòng Nhiếp Từ Vũ nhất thời đau nhói.

Hân thà rằng tin người con gái mới quen chứ không chịu tin tưởng người cùng hân sống chung 15 năm trời, lẽ nào ở trong lòng lòng, hân thật sự đối với cô chẳng qua chỉ là lòng thương hại mà không có một chút yêu thương?

Đây thật sự là điều tàn nhẫn làm tổn thương lòng Nhiếp Từ Vũ sâu sắc, cô khóc, xoay người chạy đi. Hai mắt đầm lệ nên cô không hề chú ý tới vào lúc này vừa lúc có một chiếc BMW đang chạy về phía cô. Khi cô thấy rõ thì đầu đã trống rỗng, chân tựa như đeo chì không thể động đậy.

Thế là chỉ nghe "ầm" một tiếng, BMW đụng vào cây ven đường.

Nhiếp Từ Vũ chợt dạ tỉnh táo lại, chân mềm nhũn ngồi bẹp xuống đất. Cô khóc mà nhìn về phía người đàn ông đang đứng đờ đờ nổi giận từ chiếc BMW kia xông lại phía cô. Cô chỉ cúi đầu xin lỗi.

- Xin lỗi, thật xin lỗi ...

- Ngẩng đầu lên!

Chính là lời nói tức giận của người kia.

- Ô ô, xin lỗi mà.

Nhiếp Từ Vũ khóc nức nở, đầu cúi gằm, dù thế nào cũng không ngẩng đầu lên.

Thấy vậy, người đàn ông kia hết sức đau đầu, nhú mày, khom lưng xuống kéo cô đứng dậy. Lòng hấn tràn đầy tức giận, nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt kia thì lập tức sững sốt, liền nói:

- Là cô?

Trong giọng nói có chút ngạc nhiên, cũng có chút vui vẻ.

Mặc dù gương mặt trước đây được trang điểm xinh đẹp giờ là gương mặt mộc thuần khiết, tương như hai người nhưng Lãnh Duy Biệt vẫn chỉ liếc mắt một cái là có thể nhận ra người con gái xinh đẹp từng làm hấn bận tâm.

Không ngờ rằng ở tại đây lại có thể gặp lại cô ấy, Lãnh Duy Biệt thật sự cảm thấy rất vui mừng.

Về phía Nhiếp Từ Vũ thì mắt cô lại đầy nước, Lãnh Duy Biệt nhú mày, lo lắng hỏi:

- Có phải đã bị thương ở đâu không? Tại sao lại khóc?

Nói xong, hấn lại vội vội vàng vàng kiểm tra tình trạng vết thương của cô, hoàn toàn quên mất mình mới là người bị hại.

Đôi mắt to tròn long lanh nước nhìn hấn lo lắng vì mình, lại nghĩ tới Nhiếp Từ Phong đối xử kiên quyết với mình như vậy, thế là cô liền khóc càng lợi hại hơn.

Vừa nghe cô khóc tê tâm liệt phế, trái tim Lãnh Duy Biệt trở nên rầu rĩ, có một cảm giác yêu thương khó mà diễn tả bằng ngôn ngữ dâng lên trong lòng.

- Không được rồi, anh dẫn em đến bệnh viện xem sao!

Hấn nói xong, ôm lấy Nhiếp Từ Vũ đi về hướng BMW.

Chiếc BMW màu trắng chạy nhanh trên đường lộ.

Niếp Từ Vũ thúc thít, thật vất vả lắm mới ngừng khóc được, câu nói đầu tiên là:

- Đừng ... đừng đi bệnh viện, em ... em không sao!

Cô mở to cặp mắt nhìn hấn, vẻ mặt chờ đợi nhìn hấn.

Lãnh Duy Biệt ngẩn người, tốc độ từ từ chậm lại rồi nhìn cô chăm chú, trong mắt vẫn có chút không yên lòng:

- Thực sự không có chuyện gì sao? Nhưng mà tại sao lúc này em lại khóc quá chừng vậy?

- Dạ, em không sao. Em chỉ là ...

Đột nhiên cổ họng Nhiếp Từ Vũ nghẹn lại, trong đáy mắt lại dâng đầy nước nhưng cô lại không muốn để cho hấn vì mình lo lắng không yên nên liền mạnh mẽ nở ra một nụ cười, nói:

- Bởi vì có chút chuyện buồn.

Lãnh Duy Biệt gạt đầu, hiểu rồi há!

- Bây giờ em muốn đi đâu?

Hấn hỏi cô.

Đi đâu? Cô không biết. Cô chỉ biết trong lòng cô thật là buồn bực, thật là khó chịu, còn lại cái gì cô cũng không biết.

Thấy cô im lặng, Lãnh Duy Biệt nở ra một nụ cười ôn nhu, nói:

- Nếu như em không có chuyện gì thì có thể đi ăn cơm trưa với anh không?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 14: Mình là một đứa con gái?

Đêm đến, mọi âm thanh trên núi Dương Minh đều câu tịch.

Nhiếp gia không giống như màn đêm đen kịt ngoài kia, lúc này đèn điện trong nhà sáng trưng như ban ngày.

Trong đại sảnh, Nhiếp Tử Phong chau mày, vẻ mặt lo lắng đi qua đi lại, ánh mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa. Chỉ thấy vẻ mặt hần bức dọc nóng nảy, hai tay chống nạnh, cà vạt trên cổ đã được kéo nói lỏng ra, cả người tỏa vẻ chán chường vô cùng.

Cô ấy rốt cuộc đã đi đâu?

Chưa có về nhà, không có ở trường học, cô còn có thể đi đến chỗ nào? Lúc này hần không khỏi cảm thấy ân hận vì hành động lúc sáng!

Đều tự trách hần không phân biệt trắng đen mà mắng cô ngay trước mặt mọi người, nếu như không phải cô làm thật vậy thì không phải hần đã làm tổn thương cô thật nhiều hay sao?

Nhiếp Tử Phong càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, bỗng dưng một suy nghĩ không tốt chợt lóe lên trong đầu hần.

Lâu như vậy mà không có một lần điện thoại, cô ấy có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

Nghĩ đến điều này, hần nhanh chóng lấy điện thoại di động trong túi ra, tiếp theo là bấm một dãy số đang muốn gọi điện thoại thì một thanh âm ồn ào truyền đến. Hần ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn nhanh về phía ánh sáng lóe lên trước mắt, ngay sau đó là một chiếc BMW màu trắng dừng ở trước cổng.

Tiếp theo là cửa sổ xe hạ xuống, trong thấy một hình ảnh vô cùng quen thuộc làm cho lòng Nhiếp Tử Phong như rơi xuống vực. Đôi môi mông như cánh hoa cong lên, hần đang muốn bước lên thì một người từ chỗ ngồi tài xế vừa bước xuống làm cho hần giật mình.

Lại là cậu ta!

Chỉ thấy Lãnh Duy Biệt nhanh chóng vòng qua chỗ ngồi kế bên tài xế, hần cúi người mở cửa xe cho Nhiếp Tử Vũ.

- Cảm ơn!

Nhiếp Tử Vũ nhìn hần mỉm cười một cái thật ngọt ngào.

Nhìn nụ cười của cô cứ như ánh sao rực rỡ, lòng Lãnh Duy Biệt bỗng dưng rung động, đáy mắt hiện ra sự say mê.

Xuống xe, Nhiếp Tử Vũ cũng không có đi thẳng vào nhà mà quay về phía hần, gật đầu, cười nói:

- Cảm ơn anh đã ở cùng em cả ngày hôm nay nha!

Tuy lúc đầu là do hần mời cô đi ăn cơm, nhưng sau đó là hần đi cùng với cô. Biết tâm tình cô không tốt, hần cố đi dẫn cô vào khu trò chơi Viên Phong chơi cả ngày, rồi lại dắt cô đi ăn ở chợ đêm. Hần đối tốt với cô, cô đều ghi nhớ trong lòng.

Lãnh Duy Biệt ưu nhã cười cười, trên gương mặt khô ngô tràn đầy yêu thương:

- Sau này chúng ta lại cùng đi chơi có được hay không?

- Đương nhiên.

Nhiếp Tử Vũ gật đầu.

Một luồng gió thổi tới, cát bay vào mắt Nhiếp Tử Vũ.

- Aaaa!

Cô cúi đầu kêu lên một tiếng, nhắm mắt lại.

- Làm sao vậy?

Lãnh Duy Biệt lo lắng hỏi.

- Có cát bay vào trong mắt em.
- Để anh xem xem.

Lãnh Duy Biệt nhẹ nhàng khuyên bảo cô mở mắt ra, hai tay vịn lấy bờ vai cô, từ từ tiến gần về phía cô.

Nhưng mà hần còn chưa kịp thấy rõ thì đột nhiên một bàn tay vọt tới. Nhiếp Từ Vũ còn chưa kịp phản ứng liền bị một người kéo mạnh vào trong một lòng ngực lạnh như băng.

Nhiếp Từ Vũ ngẩng đầu nhìn lên, nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt anh tuấn hiện đầy vẻ lo lắng thì sững sốt.

Một chút nữa thì cậu ta đã hôn cô rồi!

Lúc này trong đầu Nhiếp Từ Phong đều là một câu nói như vậy. Tim đập dữ dội, trong lòng cứ như có một ngọn lửa đang thiêu đốt hần. Hần gất gao trừng mắt nhìn về mặt Lãnh Duy Biệt đang vô cùng ngạc nhiên mà nhìn mình, cắn răng nghiêng lợi rặn ra một câu:

- Trước mặt mọi người, các người đang làm gì vậy?
- Từ Phong, cậu hiểu lầm rồi, Vũ Vũ cô ấy ...

Lãnh Duy Biệt muốn giải thích rõ ràng.

Vũ Vũ! Chết tiệt!

Hần xưng hô vô cùng thân thiết làm cho Nhiếp Từ Phong nổi giận, ánh mắt lạnh như băng chuyển qua trên người Nhiếp Từ Vũ, hần chỉ ngón tay về phía cô:

- Nhiếp Từ Vũ, lá gan em cũng thật là lớn! Cô nam quả nữ đêm khuya ở cùng nhau, rốt cuộc em có còn biết mình là một đứa con gái hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Em ghét anh!

Bị hần quát nạt hung tợn như vậy làm cho Nhiếp Từ Vũ liên nghĩ tới chuyện xảy ra trưa hôm nay, viên mắt đỏ lên, cô buống bình ngẩng đầu nhìn hần, rống lên:

- Em không biết thì thế nào?

Dù sao thì hần cũng cho cô là người như vậy, dù cho có giải thích thì đã sao chứ!

Thật ra thì chỉ cần cô biết ân hận thì hần sẽ thay đổi thái độ, sẽ nhẹ nhàng hơn, vậy mà Nhiếp Từ Vũ lại lớn tiếng với hần, trong khoảng thời gian ngắn, ngọn đuốc trong lòng Nhiếp Từ Phong càng cháy mãnh liệt hơn, mọi áy náy đối với cô đều bị thêu đốt sạch.

- Những lời anh dặn dò một chút em cũng không để ở trong lòng, anh phạt em một tuần này sau khi tan học thì về nhà ngay, không cho phép gặp người khác, có nghe hay không?

Nhiếp Từ Phong dùng điệu bộ lạnh lùng giả trưởng cảnh cáo, một mặt liếc nhìn Lãnh Duy Biệt.

Không ngờ rằng hần lại làm như vậy, Nhiếp Từ Vũ tròn to hai mắt không dám tin.

- Anh không thể làm như vậy! Lãnh ca ca không phải là người khác.

Nói xong cô vùng ra khỏi lòng ngực hần, trốn sau lưng Lãnh Duy Biệt.

Thấy đáng dấp cô vô cùng thân thiết với Lãnh Duy Biệt, năm ngón tay Nhiếp Từ Phong không khỏi nắm chặt lại. Hần dùng ánh mắt lãnh liệt gất gao nhìn chằm chằm Nhiếp Từ Vũ, dùng giọng nói khàn khàn gào thét:

- Nhiếp Từ Vũ, em qua đây cho anh!

- Không muốn!

Nhiếp Từ Vũ cự tuyệt.

- Tôi đây cho anh!

Nhiếp Từ Phong hung hăng hạ lời thách:

- Nếu em không qua đây thì học kỳ kế anh nhất định ném em vào trong ký túc xá của trường!

Vừa nghe xong, Nhiếp Từ Vũ không nhịn được mà khóc òa lên. Cô oan ức cắn môi nhưng lại không ngoan ngoãn nghe lời đi đến cạnh hắn, chỉ bỏ lại một câu:

- Em ghét anh!

Tiếp theo là chạy như bay vào trong nhà.

Một câu "em ghét anh" kia ghim sâu vào lòng Nhiếp Từ Phong, đau đớn khôn nguôi, đáy mắt đen kịt tràn đầy tình cảm phức tạp. Thời gian qua Vũ Vũ luôn thích bám dính lấy hắn, vậy mà bây giờ lại nói ghét hắn, điều này làm cho tim hắn đau nhói.

Nỗi thống khổ của hắn, tâm tư của hắn, những thứ hắn giữ lấy cho riêng mình, toàn bộ đều nằm trong mắt Lãnh Duy Biệt.

Đôi mắt hơi trầm xuống, Lãnh Duy Biệt dùng giọng nói cô cùng lãnh đạm, nói:

- Cô ấy là em gái của cậu?

Nhiếp Từ Phong nhìn về phía hắn, chân mày chau lại:

- Chính vì cô ấy là em gái tôi nên tôi càng phải chú ý hơn!

- Phải không?

Lãnh Duy Biệt cười nhạt một tiếng, lắc đầu:

- Không, chẳng qua là cậu không dám thừa nhận lòng mình mà thôi.

Hắn thích Nhiếp Từ Vũ, cũng không phải đơn thuần là anh trai thích em gái mà là tình cảm yêu thích giữa nam và nữ.

Nhìn vẻ mặt cười cười bí hiểm của Lãnh Duy Biệt, Nhiếp Từ Phong yên lặng.

****

Dặn đầu biết nấu chút cháo, Nhiếp Từ Phong múc một bát rồi bung tới trước phòng Nhiếp Từ Vũ. Hắn gõ cửa, kết quả lại không có ai trả lời, chần chờ một chút hắn không chút do dự vặn chốt cửa đi vào.

Đẩy cửa phòng ra, quả nhiên đúng như hắn sự đoán, Nhiếp Từ Vũ vui mình trong chăn, thân hình nhỏ nhắn run run dừ dội hơn, mỗi một tiếng khóc thúc thích ai oán bay vào tai Nhiếp Từ Phong làm cho hắn đau lòng không thôi.

- Vũ Vũ, ăn chút cháo đi!

Nhiếp Từ Phong cầm bát cháo đặt ở đầu giường.

- Không ăn! Anh đi ra đi!

Bởi vì hắn đến nên Nhiếp Từ Vũ khóc càng lợi hại hơn.

- Vũ Vũ ...

Nhiếp Từ Phong đau lòng tiến lên kéo cô từ trong chăn ra, khi thấy trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đầy nước mắt, lòng hắn càng rầu rĩ hơn:

- Đừng khóc, ngoan!

Hắn nhẹ nhàng an ủi, cho là cô sẽ như thường ngày mà gạt đầu trốn vào trong lòng hắn, trách cứ hắn không đúng, vậy mà cô lại ra sức đẩy hắn ra, ngay sau đó nhanh như chớp chạy vào trong phòng vệ sinh.

- Vũ Vũ, mở cửa ra đi!

Ngoài cửa, Nhiếp Từ Phong lo lắng kêu lên.

- Không muốn! Em không muốn nhìn thấy anh nữa, anh đi ra ngoài đi!

Nhiếp Từ Vũ quát khàn cả giọng, trong tiếng hét là tiếng khóc âm ức của cô.

Lòng Nhiếp Từ Phong nghẹn lại, đứng ngoài cửa hồi lâu, nghe tiếng khóc nức nở truyền tới, hần bắt đắc dĩ thờ dãi:

- Anh đi, nhưng em nhớ ngoan ngoãn ăn hết cháo đó, nghe không?

Nói xong, tiếng khóc bên trong nhỏ dần nhỏ dần.

Nhiếp Từ Phong nhú mầy, mang theo lưu luyến mà rời khỏi phòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cái tát phong ba

Buổi trưa nắng đẹp!

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ cây rọi xuống sân cỏ tạo thành những chấm sáng nhỏ khúc xạ ra ánh sáng xanh biếc. Niếp Từ Vũ đang ngồi ăn trưa dưới tàng cây, ánh mắt cô trống rỗng vô thần.

Đã 2 ngày rồi, đã 2 ngày cô không nhìn thấy hần ...

Có phải hần đã giận cô rồi hay không?

Nghĩ đến thái độ hôm đó cô đối xử với Niếp Từ Phong, Niếp Từ Vũ cảm thấy có chút tự trách mình.

Hần la mắng cô là vì hần quan tâm cô, là lo sợ cô xảy ra chuyện, đều là suy nghĩ cho cô nhưng mà cô lại đối xử với hần như vậy ... Trước mắt hiện ra cảnh đêm hôm đó Niếp Từ Phong đau lòng, trong lòng Niếp Từ Vũ không khỏi đau khổ.

Không được!

Cô lắc đầu. Cô không chịu đựng được việc không nhìn thấy cuộc sống của hần! Coi như là cô phải đi xin lỗi đi nữa thì cô cũng không muốn chiến tranh lạnh như thế này. Nghĩ một hồi, Niếp Từ Vũ lấy điện thoại di động trong túi ra, bấm một dãy số, đang muốn nhấn phím gọi thì bất ngờ một cái tay từ đâu đưa tới giật điện thoại của cô.

Niếp Từ Vũ giật mình ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện đứng trước mặt mình là hoa khôi trường Quan Lăng và 2 cô gái trẻ nữa. Mà lúc này thì cô ta đang cầm điện thoại của cô, một tay lại chống nạnh, vẻ mặt khiêu khích nhìn mình.

- Trả điện thoại lại cho tôi!

Niếp Từ Vũ từ trên sân cỏ đứng dậy, đưa tay muốn đoạt lại điện thoại.

- Muốn lấy?

Quan Lăng giờ giờ điện thoại di động trong tay, đột nhiên nụ cười trên mặt chợt tắt, tiếp theo cô dùng sức ném điện thoại thật mạnh xuống đất, còn dùng chân giẫm lên.

"Ken két!" một tiếng, tiếng màn hình điện thoại bẻ nát vang lên.

- Cô làm cái gì vậy? Tại sao lại muốn phá hỏng điện thoại của tôi?

Niếp Từ Vũ trách cứ, đau lòng nhìn điện thoại bị hỏng dưới chân. Cô tự thấy mình và cô ấy không có đụng chạm gì, tại sao cô ấy lại muốn làm như vậy với mình?

Quan Lăng cười lạnh một tiếng, hất hàm lên, dùng ánh mắt căm hận nhìn cô, lạnh nhạt nói:

- Nghe nói Triệt học trưởng tỏ tình với cô?

Niép Tử Vũ sùng sốt, sau đó giận tím mặt, nhưng không mở miệng.

Thấy cô ngằm thừa nhận, đôi mắt Quan Lăng trở nên lạnh lùng, ngũ quan tuyệt mỹ nhất thời méo mó:

- Cô là thứ gì mà lại dám câu dẫn Triệt học trưởng? Cô không biết anh ấy là của tôi hay sao?

Quan Lăng nói xong, đẩy Niép Tử Vũ một cái.

Bất ngờ bị cô ta đẩy nên Niép Tử Vũ mất thăng bằng đụng phải thân cây, sau lưng đau đớn vô cùng, thiếu chút nữa cô phải bật khóc.

- Tôi không có câu dẫn anh ấy!

Cô lạnh lùng nói. Không ngờ cô lại có liên quan đến cô ấy nhiều như vậy. Cô ngồi xuống thu dọn hộp đựng com muốn rời đi, nhưng mà cô còn chưa thu xếp xong thì Quan Lăng lại một cước đá văng những cái hộp của cô.

Không để ý tới nên cô lại bị Quan Lăng dùng một tay kéo từ dưới đất lên, cô tat nắm cổ áo cô, hung thần ác sát nói:

- Vậy ý của cô là Triệt học trưởng thực sự thích cô sao?

- Tùy cô muốn nghĩ thế nào!

Niép Tử Vũ ra sức giãy giụa khỏi cô ta, xoay người muốn rời khỏi.

Thấy cô muốn rời đi, Quan Lăng chia chân ra, Niép Tử Vũ lao đảo lại đụng phải thân cây, trán nhất thời đỏ một mảng lớn.

Niép Tử Vũ che chỗ trán bị thương lại, buồn bực hừ một tiếng, cô quay đầu lại trừng mắt nhìn về mặt tự đắc của Quan Lăng.

- Nhìn cái gì vậy?

Quan Lăng phách lối nói.

Niép Tử Vũ buông tay xuống, cắn răng, bất ngờ nhanh chóng đưa tay ra tát cô ta một cái thật mạnh làm cô ta không kịp trở tay.

"Bốp!"

Một thanh âm vang lên, những người ở chỗ này đều ngây ngẩn cả người.

Cảm giác đau rát hiện lên trên gò má, Quan Lăng đã bắt đầu có phản ứng lại, lửa giận ngút trời. Cô ta đưa tay túm lấy tóc Niép Tử Vũ rồi tát một cái, đồng thời còn không quên ra lệnh cho 2 bạn gái sau lưng:

- Còn không mau qua đây giúp tớ một chút!

Chỉ chốc lát sau, Niép Tử Vũ liền cảm thấy mây năm đám rơi trên người mình. Cô rất nhỏ con nên căn bản là không có sức lực phản bác lại, cứ như vậy đến lúc cô cảm thấy mình sắp ngã đi thì một tiếng kêu sợ hãi thét lên mới kéo cô về thực tế.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vũ Vũ là cô gái của tôi!

Trong phòng hiệu trưởng rộng lớn sang trọng thì bầu không khí lại lặng ngắt như tờ.

Niép Tử Vũ trừng mắt nhìn Quan Lăng - người gây ra chuyện này, về mặt không chút thay đổi. Quần áo của cô trong lúc đánh nhau đã bị xé rách, khắp người đều dính đầy bùn đất, tóc tai rối bời, có vẻ nhếch nhác khác thường.

Mà Quan Lăng cùng với 2 người bạn gái kia cũng không tốt hơn chút nào. Vốn cho là dạy dỗ cô một chút là đủ rồi nhưng không ngờ nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim Triệu An Nhã. Vốn là Quan Lăng dư sức đối phó Niép Tử Vũ, nhưng riêng Triệu An Nhã có học karate nên kết quả chính là “ăn trộm gà không thành mà còn mất nắm gạo”.

Triệu An Nhã luôn luôn là người thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, hoàn toàn không giống những người khác, cô nhàn nhã dựa lưng vào vách tường ngủ gật. Thấy Quan Lăng hướng về phía Niếp Từ Vũ cắn răng nghiêng lợi, dùng khẩu hình nói nói cái gì đó, cô sừng sộ xông về phía cô ta, giờ quả đâm lên, nhất thời dọa Quan Lăng sợ nhăm tít mắt lại.

"Ầm!" một tiếng, cửa phòng làm việc bị mở ra, tiếp theo một bóng người mảnh khảnh đi vào.

Cả người mặc âu phục, vẻ mặt hiệu trưởng nghiêm túc, hai tay chống nạnh, dùng giọng nói nặng nề:

- Tôi đã thông báo cho gia đình các em rồi, bọn họ sẽ lập tức tới đây ngay. Mặt khác thì học sinh Niếp Từ Vũ, tôi không liên lạc được với người giám hộ của em, em định như thế nào?

Niếp Từ Vũ bị kêu đến tên thì người hơi ngẩn ra, sau đó nhớ tới baba mama Niếp gia đã xuất ngoại du lịch, mà anh trai duy nhất bây giờ lại ... Không được, cô không thể để cho anh trai biết được, nếu không thì ấn tượng của cô với anh trai sẽ càng ngày càng kém ...

- Hiệu trưởng, có thể không mời phụ huynh có được không?

Niếp Từ Vũ dò hỏi, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy chờ đợi.

Về mặt hiệu trưởng trầm xuống, lạnh nhạt nói:

- Em là không muốn để cho baba mama em biết chuyện em đánh người hay sao? Không được! Hôm nay thế nào cũng phải mời phụ huynh.

- Em ... em thừa nhận là em đánh người, nhưng chuyện là do bạn ấy khơi mào lên! Hơn nữa, bị đánh là em, thầy mời phụ huynh cô ấy là được rồi, em có lỗi gì đâu.

Niếp Từ Vũ nghiêm trang bảo vệ quyền lợi chính đáng của mình.

- Không sai không sai!

Hiếm thấy người bạn tốt của mình lan lợi biết phản kháng, Triệu An Nhã hiển nhiên sẽ hết sức giúp đỡ.

Hai người kẻ xướng người họa, về mặt hiệu trưởng tức giận lúc trắng lúc đỏ.

- Niếp Từ Vũ, em đây là đang làm hành động khiêu khích người làm hiệu trưởng quyền uy nhất đó sao? Xem ra nhất định phải dạy dỗ em một chút mới được.

Hiệu trưởng lấy điện thoại di động trong túi ra, đưa cho cô, nói:

- Trước khi tôi nổi giận thì em hãy điện thoại gọi người giám hộ đến đi, nói bọn họ nhất định phải tới đây.

Niếp Từ Vũ ngẩng đầu nhìn hiệu trưởng, kiên trì thản nhiên nói:

- Bọn họ không có ở nhà.

- Ngạch ...

Hiệu trưởng sừng sốt, đang muốn mở miệng nói gì đó thì một đột nhiên một giọng nói hài hước giễu cợt chen vào.

- Her! Có thật là không có ở nhà không? Hay là không chịu đến giải quyết hậu quả chuyện của cô chứ?

Người nói là Quan Lăng, chỉ thấy cô ấy đang ôm bụng cười cười nhìn Niếp Từ Vũ, khoe miệng câu dẫn ra một nụ cười cay nghiệt.

- Cô đây là có ý gì? Có phải lại ngứa da hay không?

Triệu An Nhã hung tợn trừng mắt nhìn cô ta.

Quan Lăng ngẩng ra, nhưng không có thỏa hiệp mà chỉ thu nụ cười lại, nghiêm túc nhìn về mặt không hiểu của hiệu trưởng, nói:

- Hiệu trưởng, thầy không biết sao? Niếp Từ Vũ cô ấy chẳng qua chỉ là đứa trẻ bị vứt bỏ được Niếp gia nhận nuôi thôi, cho nên baba mama không đến cũng là bình thường.

Cô ta còn ung dung nói ra sự thật này nữa.

Nghe vậy, khuôn mặt Niếp Từ Vũ vốn cũng không dễ nhìn lắm giờ lại càng trở nên trắng bệch như tờ giấy, cô âm thầm rũ mắt xuống, không có giải thích gì.

Triệu An Nhã đứng bên cạnh thấy bộ dáng bất lực của cô, An Nhã liền xông lên trước đẩy Quan Lăng một cái, đang lúc muốn giơ tay lên đánh cô ta thì hiệu trưởng nhanh tay lẹ mắt liền ngăn cản nên An Nhã mới không đánh cô ta.

- Niếp Tử Vũ, học sinh Quan Lăng nói là sự thật sao?

Hiệu trưởng nhú mày, giọng nói không vui.

- Em...

Niếp Tử Vũ bị gọi đến tên nhưng cổ họng nghẹn lại, không biết phải nói gì.

Sự trầm mặc của cô đã không thể nghỉ ngơi gì nữa, đó chính là đồng ý, chỉ thấy hiệu trưởng lắc đầu, đang lúc hiệu trưởng bắt đầu nhìn Niếp Tử Vũ muốn nói gì đó thì cánh cửa phòng hiệu trưởng đột nhiên bị đẩy ra.

Một giây kế tiếp, một giọng nói nhẹ nhàng xen vào:

- Vũ Vũ là cô gái của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Có cảm giác với cô

Lời nói ôn nhu ấm áp cứ như gió xuân vậy, mọi người theo theo giọng nói đó nhìn lại thì cũng sờ khi thấy một bóng dáng mạnh mẽ kiên cường.

Nhiếp Tử Vũ thờ người ra, sau khi nhìn thấy ánh mắt đối diện tràn đầy tình cảm đang nhìn mình thì thiếu chút nữa cô đã quên cả hô hấp. Mãi đến khi bóng dáng kia bước nhanh về phía cô, mùi hương bạc hà bay vào mũi cô mới tỉnh hồn lại.

- Anh...

Nhiếp Tử Vũ nỗ lực mở miệng, nhưng mà một câu nói còn chưa hoàn chỉnh thì đã bị một câu nói khác chen vào.

- Lãnh tiên sinh, tại sao cậu lại ở đây?

Thay đổi thành bộ dáng nghiêm túc ngay tức khắc, hiệu trưởng vừa cúi người xuống bày tỏ sự cung kính vừa nói:

- Lãnh tiên sinh vào phòng họp đợi một chút, tôi sẽ vào đó ngay.

Nói xong thì hân hướng về đám người Nhiếp Tử Vũ khoát khoát tay, ý bảo các cô ấy rời đi đi.

Về mặt Quan Lăng si mê nhìn Lãnh Duy Biệt đang mỉm cười dịu dàng, không hề nhúc nhích, Nhiếp Tử Vũ thì kinh ngạc nhìn hắn, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Thấy lời nói của mình không có hiệu lực, hiệu trưởng lau mồ hôi, cười gượng, nói:

- Ha ha, mấy nữ sinh này vi phạm nội quy nhà trường cho nên...

Lãnh Duy Biệt không liếc nhìn đến hắn ta dù chỉ một lần, ánh mắt chỉ tập trung vào Nhiếp Tử Vũ, bỗng nhiên, sau khi nhìn thấy trán Nhiếp Tử Vũ sưng tấy thì về mặt lập tức trầm xuống:

- Vũ Vũ, bị thương như vậy là do bọn họ làm ra sao?

Vừa rồi hắn đứng ở ngoài cửa đã nghe được hết mọi chuyện.

- Em...

Nhiếp Tử Vũ còn chưa kịp nói xong thì đã thấy Lãnh Duy Biệt bắt ngờ quay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người Quan Lăng đang đứng đối diện Nhiếp Tử Vũ, nụ cười trên mặt tắt ngấm, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc lạnh như băng.

- Là ai cho các cô can đảm mà dám đụng vào bạn gái của tôi! Hiệu trưởng Hứa, chuyện này anh định ăn nói thế nào với tôi đây?

Lửa giận trong lòng cuộn cuộn không dứt, cả người Lãnh Duy Biệt tỏa ra khí tức phẫn nộ, cùng với nụ cười ôn nhu nho nhã vừa rồi thì tương chừng là hai người khác nhau.

Hắn nói câu này lại càng làm cho mọi người khiếp sợ, Nhiếp Tử Vũ càng không dám tin vào mắt mình, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt.

Hiệu trưởng bị gọi đến tên nên trán toát đầy mồ hôi, hắn liếc mắt một cái:

- Lãnh tiên sinh, tôi nhất định sẽ chủ trì công đạo!

Hắn trịnh trọng cam kết.

Như vậy cũng không xong, Lãnh Duy Biệt còn chưa chịu bỏ qua.

- Dù cho Vũ Vũ là con nuôi của Niếp gia thì thế nào chứ? Ngay cả đầu ngón tay út của cô cũng không bằng cô ấy!

Lãnh Duy Biệt không chút lưu tình mà châm chọc nói, mặc kệ vẻ mặt Quan Lăng bi thương tái xanh, hắn không chậm trễ chút nào liền dặn dò hiệu trưởng:

- Từ nay về sau, tôi hy vọng sẽ không còn gặp lại 3 người này ở trong trường học nữa, có nghe hay không?

Trong giọng nói bá đạo không hề mang theo một chút chỗ trống dành cho thương lượng, điều này làm cho không người nào có thể phản kháng lại hắn.

- Dạ dạ dạ!

Hiệu trưởng bị dọa sợ đến gật đầu liên tục.

Lấy được câu trả lời vừa ý, lúc này Lãnh Duy Biệt mới thu liễm sắc mặt lại. Hắn với vẻ mặt lo lắng quay đầu nhìn Nhiếp Tử Vũ đang luống cuống, ôn nhu nói:

- Vũ Vũ, anh dẫn em đi đến phòng y tế.

Nói xong, hắn dìu cô ra ngoài.

Đang lúc muốn bước ra thì một tiếng hét gay gắt vang lên buộc 2 người bọn họ phải dừng bước:

- Đứng lại, tôi đường đường là nhị tiểu thư của tập đoàn Quan Thị đây, anh dựa vào cái gì mà kêu hiệu trưởng đuổi tôi! Anh cho rằng anh là ai chứ?

Lãnh Duy Biệt vẫn quay lưng về phía cô ta, nhíu mày, giữa đôi mắt hiện lên lãnh ý, nhẹ giọng:

- Chỉ dựa vào việc cái trường này là do tôi mở!

Nói xong, bên trong phòng làm việc yên tĩnh không một tiếng động.

****

Sau khi rời khỏi phòng làm việc Lãnh Duy Biệt dắt Nhiếp Tử Vũ vào phòng y tế, sau đó lại mang cô lên xe.

Chiếc BMW màu trắng chạy dọc theo con đường vào Niếp gia, bầu không khí trong xe có phần lúng túng.

- Tại sao vừa rồi lại nói như vậy ...

Sau khi hít một hơi thật sâu, Nhiếp Tử Vũ mới rụt rè hỏi.

- Nói gì?

Lãnh Duy Biệt giả ngu.

- Vừa rồi là anh ... anh nói ... em là cô gái của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hắn gạt cô

Chiếc BMW màu trắng vòng qua đài phun nước rồi dừng lại trước cửa Nhiếp gia, sau khi Nhiếp Tử Vũ hướng về Lãnh Duy Biệt cảm ơn lần nữa thì hào hứng đi vào nhà. Nhưng mà sau khi nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đang ngồi ở sofa thì tâm tình vốn vui vẻ nhất thời rơi xuống vực thẳm.

- Tiểu thư, làm sao cô lại ...

Quan gia liếc mắt nhìn thấy cô, nhưng mà chưa nói hết lời thì đã bị sự lạnh lùng của Nhiếp Tử Vũ làm cho im bật.

Bóng dáng kia theo giọng nói xoay người lại, Nhiếp Tử Vũ mang theo con bực tức chất vấn:

- Tại sao cô lại ở chỗ này?

Quan Duyệt ưu nhã để chén trà trong tay xuống rồi đứng dậy, hướng về phía cô, cười nói:

- Là Phong mời tôi tới!

Cô ta cười rất đắc ý, trong đáy mắt tràn đầy sự khiêu khích.

“Phong”...

Vậy mà để cho cô ta lại gọi thân mật như vậy sao?

Lửa giận trong lòng Nhiếp Tử Vũ dâng cao, gương mặt xinh đẹp nhất thời trở nên khó coi đến cực điểm:

- Cô đi đi, ở đây không hoan nghênh cô!

Cô chỉ tay ra ngoài cửa, ra lệnh đuổi khách với cô ta.

- Tiểu thư ...

Quan gia ngăn lại, thường ngày luôn thấy Nhiếp Tử Vũ vui vẻ, tươi cười nhưng bây giờ lại trở nên tức giận làm cho ông ta nhất thời thấy khó xử.

- Không đi đúng không?

Thấy cô ta đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Nhiếp Tử Vũ tiến lên nắm lấy cổ tay cô ta kéo ra ngoài.

Mà Quan Duyệt cũng không có giấy giũa, chỉ dùng thanh âm đủ để hai người nghe:

- Cô không phải người của Nhiếp gia, cô không có tư cách đuổi tôi đi. Phải đi thì cô là người rời đi mới đúng, dù sao thì rất nhanh thôi tôi sẽ trở thành cô dâu của Phong ...

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ nhất thời dùng động tác lại.

Cô chợt ngẩng đầu nhìn về nụ cười tươi rói của Quan Duyệt, trong lòng nhất thời trầm xuống. Nếu như không phải nhìn thấy sự giễu cợt trong mắt cô ta thì cô cũng sẽ cho rằng những gì vừa nghe được là sự thật.

- Không thể nào, không thể nào!

Đột nhiên cô hét lên như phát điên vậy, thiếu chút nữa dọa quan gia hồn bay phách lạc.

Thấy tình hình càng lúc càng bế tắc, quan gia chạy lên lầu tìm viện binh.

Bóng dáng quan gia vừa khuất khỏi tầm mắt thì Quan Duyệt lập tức câu dẫn ra một tia cười lạnh.

Cô ta lạnh lùng hất tay Nhiếp Tử Vũ ra, vừa cầm lấy khăn giấy, một cách chán ghét mà lau lau chỗ cổ tay vừa bị nắm, vừa nói:

- Có lẽ cô cũng không biết hai ngày vừa rồi Phong đều ở cùng với tôi.

Dứt lời, mặt Nhiếp Tử Vũ nhất thời tái xanh. Cô kinh ngạc nhìn Quan Duyệt đang dùng vẻ mặt xem thường nhìn mình, đầu óc trống rỗng.

Hai ngày nay hẳn không có về nhà, hóa ra là ở cùng với cô ta ...

Tim đau đớn như bị ai xé rách, máu tươi từ vết thương ồ ạt tuôn ra làm cô đau đến chết lặng. Cô cười một cách bi thảm, nhìn thẳng vào đôi mắt đắc ý của Quan Duyệt, nhưng vẫn không thể tin được câu nói kia.

Cô hít một hơi thật sâu, không sợ hãi mà nhìn thẳng về phía cô ta, lạnh nhạt nói:

- Chẳng qua anh ấy chỉ vui đùa với cô mà thôi, anh ấy sẽ không lấy cô!

Hắn đã đồng ý chờ cô trưởng thành, cô tin tưởng hắn.

- Phải không?

Quan Duyệt nhún mày tỏ vẻ không đồng ý, chìa tay ra quơ quơ trước mắt cô.

Chỉ liếc nhìn một cái mà tìm Niếp Từ Vũ thiếu chút nữa đã ngừng đập. Bởi vì cô thấy trên ngón tay áp út của cô ta đang mang một chiếc nhẫn kim cương có hạt màu đen hình vuông, mà chiếc nhẫn này cô đã từng thấy qua ở trong ngăn kéo của Niếp Từ Phong, hắn nói là muốn đưa cho người yêu sau này, không ngờ bây giờ lại có thể ...

- Không, không thể nào, không được ...

Nhiếp Từ Vũ điên cuồng lắc đầu, vành mắt đỏ ửng. Lúc này cô không nghe được bất cứ điều gì nữa cả, nhìn không thấy được bất cứ thứ gì nữa hết, trong đầu cô đều là hình ảnh của chiếc nhẫn kia.

Tại sao lại có thể như vậy, rõ ràng là hắn đã đồng ý với cô, tại sao lại như vậy?

Hắn lừa gạt cô.

Nước mắt từ khóe mắt chảy dài, ánh mắt cô trở nên mơ hồ. Nhìn dáng điệu cao ngạo của Quan Duyệt, Niếp Từ Vũ không biết lấy can đảm ở đâu ra mà xông lên muốn đoạt lại chiếc nhẫn kia.

- Trả nó cho tôi, trả nó lại cho tôi!

Chỉ cần chiếc nhẫn này không rơi vào trong tay cô ta thì mọi thứ vẫn còn có thể ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Không bao giờ muốn thích anh nữa!

Nhiếp Từ Phong bị quần gia vội vàng kéo xuống lầu thì thứ nhìn thấy đầu tiên đó là Niếp Từ Vũ đang điên cuồng nắm lấy tay Quan Duyệt, khàn cả giọng xông về phía cô ta và hét to:

- Đưa nó cho tôi, đưa nó cho tôi.

Nhiếp Từ Phong bước nhanh về phía trước, mạnh mẽ ngăn hai cô lại, hoàn toàn không chú ý đến Niếp Từ Vũ mà chỉ bối rối nhìn thần sắc của Quan Duyệt.

- Vũ Vũ, em đây là đang làm cái gì vậy?

Nhiếp Từ Phong nhún mày, trực giác muốn cô nói xin lỗi nhưng nghĩ đến ngày ấy vướng mắc còn chưa cởi ra, thế là chỉ có thể đem ý muốn nuốt vào bụng, ngược lại chính mình hướng về phía Quan Duyệt xin lỗi:

- Xin lỗi, Vũ Vũ bị chúng tôi làm hư rồi, hi vọng cô đừng tính toán cùng với một đứa bé.

Câu này lời vừa ra khỏi miệng, sừng sốt không chỉ là Niếp Từ Vũ mà đồng thời còn có cả Quan Duyệt.

Xem ra vừa rồi anh ta không có chú ý tới mình về mặt kiêu ngạo của mình nên Quan Duyệt ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy thật may mắn:

- Không sao đâu, em sẽ không để tâm đâu.

Nói xong, cô ta hướng về phía Niếp Từ Vũ lộ ra một nụ cười đắc ý.

Bởi vì những lời nói này của hắn mà Niếp Từ Vũ cảm thấy hoang vắng trong lòng, đáy mắt bị tối sầm lại. Hóa ra trong mắt hắn cô chỉ là người như vậy! Hắn không hỏi tại sao, chỉ trực tiếp tuyên án tử hình cho cô. Nhìn Quan Duyệt nở ra nụ cười cao ngạo, Niếp Từ Vũ nán lòng thoái chí, bất giác tự giễu nở ra một nụ cười thống khổ.

Đột nhiên cô cảm thấy mình quá ngu ngốc, bị người khác gạt bẫy đến hai lần vẫn không nhận ra.

Lấy được sự đồng ý hòa giải của Quan Duyệt, lúc này Niếp Từ Phong mới quay đầu lại nhìn cô, khi hắn nhìn thấy vành mắt Niếp Từ Vũ đỏ ửng, bỗng

chốc trong lòng cảm thấy đau xót:

- Vũ Vũ, tại sao em lại ở đây? Lúc này không phải em nên ở ...

Hắn muốn nói đến một chuyện gì để thật thoải mái để xua tan đi bầu không khí bế tắc, nhưng mà Nhiếp Tử Phong chỉ nhìn thấy tràn đầy uất hận trong đôi mắt của cô.

- Anh gạt em!

Nhiếp Tử Vũ đau lòng nhìn hắn, tê tâm liệt phế hướng về phía hắn quát to:

- Anh là tên khốn kiếp, tại sao anh có thể lừa dối em chứ?

Coi như là muốn gạt cô thì tại sao không lừa dối cô lâu thêm một chút nữa, tại sao phải làm cho cô biết rằng cô đã không còn có cơ hội nào hết? Tại sao lại phải đối xử tàn nhẫn như vậy với cô?

Nhìn cô nước mắt ngấn nước mắt dài, lòng Nhiếp Tử Phong rầu rĩ:

- Vũ Vũ, em đang nói cái gì vậy?

Hắn đưa tay ra muốn đỡ lấy thân thể run run của cô nhưng lại bị cô không chút lưu tình nào hất đi.

Chuyện đã như thế này mà hắn vẫn còn muốn lừa gạt cô hay sao?

Nhiếp Tử Vũ đau lòng khôn xiết, cô hít một hơi thật sâu, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Quan Duyệt tay, lên án nói:

- Anh đã nói sẽ chờ tôi trưởng thành nhưng mà anh lại đem nhỡ ...

- Ôi, đều là em không đúng.

Một giọng nói mang đầy lo lắng xen vào, Nhiếp Tử Phong còn chưa phản ứng thì liền thấy Quan Duyệt đi đến bên cạnh mình, nói:

- Đều là lỗi của em, em không nên tới đây! Vũ Vũ, cô đừng nên giận nữa có được không? Tôi lập tức đi ngay.

Quan Duyệt ủy khuất nói, trong giọng nói lộ vẻ sám hối.

- Đối trá! Kê hai mặt!

Nhiếp Tử Vũ không chút lưu tình nào mà chầm chọc.

Vừa nghe xong, Quan Duyệt lập tức mặt đỏ lên. Cô ta dùng vẻ mặt đầy ủy khuất nhìn Nhiếp Tử Phong, cắn môi dưới nói:

- Phong, em còn có việc nên em xin đi trước.

Nói xong, cô ta cầm lấy túi xách trên ghế sofa rồi rời đi.

Sự rời khỏi của cô ta làm cho Nhiếp Tử Phong băn khoăn, hắn lạnh lùng nhìn Nhiếp Tử Vũ, chỉ trích nói:

- Nhiếp Tử Vũ, em thật sự là rất quá đáng! Tại sao lại xúc phạm người khác nhiều như vậy chứ? Anh phạt em một tháng không được ra khỏi nhà.

Thấy được hắn ta vì Quan Duyệt rời khỏi mà tức giận với mình, Nhiếp Tử Vũ nổi giận, liền hướng về phía hắn rống lên:

- Em hận anh! Anh là một tên lừa gạt, đồ khốn kiếp! Sau này em sẽ không bao giờ muốn thích anh nữa!

Nước mắt không ngừng chảy ra, ánh mắt đầy căm tức liếc nhìn Nhiếp Tử Phong rồi quay người dứt khoát bước lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thay hình đổi dạng

Sau khi chạy lên lầu đóng sầm cửa lại thì Nhiếp Tử Vũ liền hối hận.

Dù sao thì cũng thích hẳn 15 năm trời thì làm sao có thể nói không thích là không thích chứ? Thế nhưng nghĩ đến bộ dáng hần che chở cho Quan Duyệt ở ngay trước mặt của mình, trái tim Nhiếp Tử Vũ liền đóng băng, thế là nước mắt càng chảy ra một cách mãnh liệt hơn.

Đêm đó Nhiếp Tử Vũ tự giam mình ở trong phòng, bất luận bữa cơm tối cô cũng không ăn, bất luận quần áo dùng biết bao nhiêu là thời gian khuyên bảo cô cũng không xuống lầu dùng cơm, mà Nhiếp Tử Phong cũng giống như đang cố tình trừng phạt cô mà không thèm nói tới. Suốt một đêm, cô gần như chỉ nuốt nước bọt mà đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Nhiếp Tử Vũ với đôi mắt sưng đỏ rời khỏi nhà, nhưng mới vừa đi ra một bước thì liền đá phải một thứ. Cõn nhìn xuống phía dưới thì phát hiện một cái hộp xinh đẹp được gói một cách tinh xảo, cô cúi người nhặt lên và mở ra xem thử, nhất thời đôi mắt phản chiếu ánh sáng ngọc chói mắt.

Trong chiếc hộp màu đen chứa một sợi dây chuyền màu bạc, mặt dây chuyền là một con hồ điệp màu hồng nhạt nhìn vô cùng tinh xảo, tuyệt đẹp vô cùng.

Nhưng thứ thật sự làm cho Nhiếp Tử Vũ xúc động không phải là sợi dây chuyền mà chính là chủ nhân của nó.

Sợi dây chuyền này cô từng thấy qua trên tạp chí, lúc đó vừa nhìn là thích ngay, nhưng mà ngoài Nhiếp Tử Phong ra thì không một ai khác biết điều đó, cho nên ...

Suy nghĩ một lát, Nhiếp Tử Vũ liền chạy về hướng căn phòng bên cạnh, bất chấp lễ nghi cô thẳng tay đẩy cửa phòng bước vào nhưng mà không có một bóng người. Cho là hần ở thư phòng, Nhiếp Tử Vũ lại vào đó tìm, nhưng kết quả vẫn là như nhau. Mãi đến khi cô chạy xuống dưới lầu thì vừa đúng lúc gặp được quản gia.

- Anh ấy đâu?

Nhiếp Tử Vũ cực kỳ hứng thú hỏi, tươi cười ngọt ngào.

- Thiếu gia sao?

Quản gia biết rõ vẫn còn hỏi, ánh mắt có chút né tránh, tựa hồ muốn giấu giếm cái gì.

- Anh đi đâu rồi? Sớm như vậy hần là còn chưa có đi làm đi? Anh ấy ở trong nhà ăn sao?

Nhiếp Tử Vũ muốn vào phòng ăn nhưng mà lại bị quản gia ngăn cản.

- Thiếu gia không ở nhà.

Quản gia bỗng nhiên cảm thấy thật khổ tâm, suy nghĩ rằng tại sao loại chuyện như thế này mình vẫn luôn phải làm chứ? Đối mặt với biểu cảm hoang mang của Nhiếp Tử Vũ, ông ta nuốt nước miếng một cái, khàn khàn nói:

- Thiếu gia ... sáng sớm thiếu gia đã cùng với Quan tiểu thư đi Mỹ rồi ạ!

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Nhiếp Tử Vũ trong nháy mắt đọng lại, thân thể cứng ngắc. Ngay người một chút, cô nhìn nhìn hộp dây chuyền trong tay, phản ứng đầu tiên đó là đi tới phòng bếp rồi không chậm chần chờ nào mà đem nó vứt vào thùng rác!

****

Một tuần sau.

Thứ trắng mấy đêm liền ở Mỹ để xử lý hết mọi việc rồi nhanh chóng trở về Đài Loan làm cho Nhiếp Tử Phong sớm đã rơi vào tình trạng kiệt sức, nhưng vì phải xử lý hết mọi vấn đề trong làm ăn nên vừa mới hạ cánh máy bay hần lại phải tiếp tục “ngựa không dừng vó” để đi xử lý những công việc khác.

- Tổng tài, quay về công ty trước hay đến Quan thị trước?

Tài xế làm tròn bốn phận dò hỏi.

- Về trước công ty đi.

Nhiếp Tử Phong xui lơ ở trong xe, trên gương mặt tuần láng hiện đầy vẻ mệt mỏi rã rời. Hần mơ màng đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, trong con người u ám không có một tia gọn sáng.

Một tuần qua hần bận rộn đến mức không có thời gian điện thoại về nhà hỏi thăm tình hình của cô, không biết cô thế nào rồi.

Sáng sớm hôm ấy hần đem sợi dây chuyền đặt ở trước phòng của cô là vì muốn giải hòa với cô, không biết cô có nhìn thấy hay không hoặc là đã tha lỗi cho hần hay chưa? Nghĩ tới đây, trong đáy mắt Nhiếp Tử Phong nổi lên một tia mong lung, nói với tài xế:

- Hay là đi tới trường học của Vũ Vũ trước đi!

Năm giờ chiều, một chiếc xe nổi tiếng dừng ở trước ngôi trường cao đẳng quý tộc tư nhân đầy xa hoa nhưng cũng đầy vắng lặng.

Nhiếp Từ Phong mặc bộ vest Armani màu đen đầy sang trọng đứng dựa vào thân chiếc Mercedes, xe sang trọng cùng với một người vô cùng đẹp trai làm cho không ít phụ huynh phải dừng chân đứng lại nhìn.

Hắn phóng tầm mắt nhìn về phía đám đông học sinh đang tan trường, ở nơi đó có một gương mặt hắn đang mong muốn được nhìn thấy. Bất ngờ, ánh mắt liếc đến một cô gái tóc ngắn mặc T-shirt nổi bật trong đám người kia, trong lòng hắn căng thẳng vô cùng.

Đó là Vũ Vũ?

Hắn mở to hai mắt, sau đó lắc lắc đầu phủ nhận ý nghĩ của mình. Nhưng tầm mắt lại trái lương tâm theo sát cô gái không rời, mãi đến khi hắn nhìn thấy cô được một bóng dáng quen thuộc ôm lên chiếc BMW, sắc mặt hắn lập tức tái xanh.

Đó là Vũ Vũ!

Sau khi khẳng định xong thì hắn nhanh chân muốn tiến đến ngăn chặn họ lại, nhưng mà hắn còn chưa kịp tới gần thì chiếc BMW màu trắng lại cứ như gió gào thét bên tai, chỉ trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Cảm thấy có nguy cơ mất đi cô

Chỉ còn cách một bước nữa thôi!

Mãi đến một giờ sau Nhiếp Từ Phong vẫn rầu rĩ vì chuyện này.

Cho dù Nhiếp Từ Phong ngồi trong phòng họp, xem báo cáo do quản lý trình lên nhưng có trời mới biết, thật ra thì trái tim hắn đã sớm đi theo Nhiếp Từ Vũ.

Lúc hắn không có ở đây đều là Lãnh Duy Biệt đi đón Vũ Vũ hay sao? Bọn họ gặp gỡ nhau sao? Bọn họ thân thiết tới mức độ nào rồi?

Trước mắt không ngừng hiện lên hình ảnh Nhiếp Từ Vũ để mặc cho Lãnh Duy Biệt ôm lên chiếc BMW, trong lòng giống như hàng vạn con kiến đang bò vậy, không thể nào chấp nhận được. Có một sự kích động trong lòng làm hắn muốn hủy bỏ cuộc họp chạy ngay về nhà, nhưng cuối cùng lý trí cũng khắc chế được sự phẫn nộ của hắn.

Cũng là lần đầu, hắn có loại cảm thấy có nguy cơ sẽ mất đi Vũ Vũ ...

Cuộc họp kết thúc, bữa tiệc liên hoan sớm đã định từ trước vứt cho Phó tổng tài, Nhiếp Từ Phong không đợi thêm phút nào liền lái ô tô về nhà. Nhưng mà làm cho hắn hết sức ngạc nhiên là Nhiếp Từ Vũ còn chưa quay về. Khi hắn lạnh lùng tra hỏi thì quản gia mới ấp úng nói ra việc mấy ngày gần đây Nhiếp Từ Vũ đều đi sớm về trễ.

Con tức giận bùng cháy, Nhiếp Từ Phong giống như phát điên mà bấm số gọi điện thoại cho Nhiếp Từ Vũ, vậy mà nhận được cũng là "Thuê bao đang tắt máy!"

Đề nén con giận xuống, hắn dần lòng ngồi ở phòng khác chờ Nhiếp Từ Vũ.

Đợi mãi đến gần 11g khuya mới nghe được ngoài cửa có tiếng động, cửa vừa mở, bóng dáng một cao một thấp đập vào mắt hắn, nhất thời thiêu đốt ánh mắt hắn.

Tóc Nhiếp Từ Vũ ngắn ngang vai, nhuộm màu nâu hạt dẻ lộ ra sự xinh đẹp vô cùng. Chiếc áo trắng in hình tranh châm biếm bó sát cơ thể yếu đuối, dưới chiếc quần sort màu xanh nước biển là cặp đùi thon dài trắng nõn, hình tượng như thế này trông có vẻ hoạt bát hơn trước đây rất nhiều.

Nhiếp Từ Vũ nhảy xuống chiếc mô-tô, khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ có chút mệt mỏi, nhưng ngay cả lúc như vậy cô vẫn rất hoạt bát, vẫn hướng về người bạn tốt đưa mình về cười hi hi, nói lời cảm ơn:

- Hôm nay làm phiền cậu rồi!

Vốn là do Lãnh Duy Biệt đưa cô về, nhưng lại có một số việc xảy ra nên hắn phải đi giải quyết cho nên hắn nhờ người bạn thân Hứa Á đưa cô về.

- Đừng khách sáo!

Hứa Á ngượng ngùng cười cười, lại nói:

- Sau này nếu như Lãnh tiên sinh không rảnh thì cậu cứ đến tìm tớ.

- Được rồi, tớ sẽ không khách khí đâu.

Nhiếp Từ Vũ cười, gật đầu.

- Tớ đi đây!

Hứa Á nhìn Nhiếp Từ Vũ không thôi, bất đắc dĩ lăm phải lái xe đi.

Mãi đến khi bóng chiếc mô-tô biến mất khỏi tầm mắt thì Nhiếp Từ Vũ mới khép nụ cười lại rồi xoay người đi về hướng cửa chính. Cô lấy chìa khóa ra đang muốn mở cửa thì cánh cửa lại tự động được mở ra.

Nhiếp Từ Vũ kinh ngạc ngẩng đầu, khi thấy khuôn mặt khô khan hiện đầy lo lắng của Nhiếp Từ Phong thì bị dọa sợ đến mức tim phải đập chậm lại một nhịp, nhưng sau đó, cô kịp phản ứng rất nhanh.

Về mặt cô thản nhiên nhìn lướt qua vẻ mặt khó coi của hắn, chờ hắn trách cứ.

Thấy cô không có chút nào lúng túng vì hắn, lòng Nhiếp Từ Phong đau đớn, lông mày nhíu lại, trong nháy mắt một câu nói lạnh như băng rời khỏi miệng:

- Em còn biết về nhà sao?

Không ngờ hắn lại tức giận như thế, Nhiếp Từ Vũ chớp chớp mắt, dùng giọng nói vô cùng hờ hững:

- Mỗi ngày tôi đều quay về, không giống một số người có thể một tuần không về nhà, thậm chí không có một lần gọi điện.

Cô cố gắng kiềm chế lòng mình, nhưng nghĩ đến việc hắn ở cùng với Quan Duyệt suốt một tuần thì không nhịn được khó chịu mà mở miệng phản kích.

- Em...!

Bởi vì câu nói của cô mà Nhiếp Từ Phong thực sự rất ngạc nhiên, nhìn vào mắt của cô hắn cảm thấy có phần xa lạ.

Chẳng qua chỉ 1 tuần mà thôi, vậy mà cô lại không chỉ thay đổi diện mạo bên ngoài mà ngay cả trong tính cách cũng có thay đổi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tổ tình

- Em là con gái!

Nhìn chăm chăm vào vẻ mặt không chút cảm xúc của Nhiếp Từ Vũ một hồi lâu, Nhiếp Từ Phong nghiêm túc nói ra một câu như vậy.

Sắc mặt Nhiếp Từ Vũ trầm xuống, lạnh nhạt nói:

- Không cần anh nhắc tôi!

Nhắc nhở cô trong mắt hắn chẳng qua chỉ là đứa trẻ mà không phải là một cô gái làm trong lòng cô bức bối khó chịu, hơn nữa càng cảm thấy mệt mỏi hơn, Nhiếp Từ Vũ cảm thấy đầu rất đau.

- Em mệt rồi, em muốn đi ngủ, anh có thể để cho em vào không?

Cô vô lực hỏi.

Nhìn cô lúc này hai mắt thì tối sầm, đáng vẻ mệt mỏi, lòng Nhiếp Từ Phong thất lại, cơn giận trong lòng hắn cuộn trào, lòng ngực phập phồng bất định.

- Em và người con trai kia có quan hệ thế nào? Các người làm gì vậy, tại sao trễ như vậy mới về nhà?

Gần tới là Lãnh Duy Biệt, đêm khuya lại là một người đàn ông khác!

Vừa nghĩ tới những việc cô có thể làm, lửa giận trong lòng Nhiếp Từ Phong lại bốc lên, bực tức vô cùng.

Nhiếp Từ Vũ không ngu ngốc đến mức không biết câu hỏi của hắn có ý gì, rõ ràng là cô có thể quang minh chính đại nói rõ lý do nhưng nghĩ tới chuyện hắn với Quan Duyệt, cô tức giận vụn vụn sự thật.

- Một nam một nữ, anh cho rằng còn có quan hệ gì hả?

Không để ánh mắt sắc bén của hắn làm ảnh hưởng, Nhiếp Từ Vũ buông tuồng trả lời.

- Chết tiệt!

Câu trả lời của cô làm Nhiếp Từ Phong kích động, cô không chỉ không che giấu mà ngược lại còn thẳng thắn như thế! Nhất thời, vàng trắng quang khiết nổi đầy gân xanh, sắc mặt khó coi có thể hù chết được người khác.

Nghĩ đến việc cô bị người con trai khác đặt dưới người, tình nguyện khom lưng phục vụ thì sự thô bạo trong người hắn lập tức tăng lên, nội tâm đã thú đề nén trong người cuối cùng cũng bị phá vỡ mà xông ra ngoài.

- Nhiếp Từ Vũ, em chỉ mới mười lăm tuổi, tại sao lại có thể quan hệ trai gái bừa bãi như vậy chứ!

Hắn gần như hét lên.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ miễn cưỡng cong môi cười châm chọc hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói:

- Chỉ cho phép anh được làm loạn mà không cho tôi được chơi đùa hay sao? Dựa vào cái gì chứ? Hơn nữa bây giờ xã hội cũng đã cởi mở lắm rồi, nam nữ hoan ái cũng giống như ăn cơm mà thôi.

- Không được!

Nghe cô đem chuyện "nam nữ hoan ái" nói một cách nhẹ nhàng như vậy, tỏ vẻ đó không phải việc đáng lo, Nhiếp Từ Phong giận dữ. Hắn đưa tay ra nắm lấy vai cô, buộc cô nhìn thẳng vào mình, lạnh lùng phân phó:

- Bắt đầu từ ngày mai em đi đâu cũng là do anh đưa đón, anh không cho phép em cùng với người con trai khác làm loạn, có nghe hay không?

Nhận ra được giọng tố trong đáy mắt hắn, Nhiếp Từ Vũ ngập ngừng cắn chặt môi dưới, mặc kệ sự kiểm chế hung hăng của hắn, lạnh nhạt nói:

- Tùy anh!

Nói xong, cô liền quay người bỏ chạy lên lầu.

Nhìn bóng dáng cô vội vàng biến mất ở góc cầu thang Nhiếp Từ Phong tức giận dấm vào cánh cửa.

- Chết tiệt!

Hắn khẽ nguyên rửa, vẻ mặt tức giận làm người khác phát khiếp.

Vốn cho rằng Nhiếp Từ Phong nói là nói thế thôi, lại không ngờ hắn thật sự bắt đầu tiến hành kế hoạch của hắn. Mỗi sáng sớm hắn đều tự mình đưa cô đi học rồi mới đến công ty, mà mỗi khi tan học bóng dáng hắn lại cứ xuất hiện trước cửa trường.

Vì thế, Nhiếp Từ Vũ hối hận về lời nói rất kiên quyết của mình.

Bởi vì không muốn để cho hắn phát hiện chuyện cô đi làm thêm nên Nhiếp Từ Vũ đã nhờ người xin cho cô nghỉ 3 ngày liên tục. Nhưng cô biết nếu như tiếp tục làm như vậy thì cũng không giải quyết được gì nên định sẽ nói thật với Nhiếp Từ Phong.

Sau khi tan học, tại sân trường.

- Hôm nay vẫn muốn tớ giúp xin nghỉ hay sao?

Hứa Á mỉm cười nhìn vẻ mặt buồn rầu của Nhiếp Từ Vũ, đáy mắt mang theo sự say mê. Hắn với Nhiếp Từ Vũ mặc dù là bạn cùng lớp 2 năm nay nhưng mãi đến khi cô đi làm thêm thì hai người mới có tiếp xúc.

- Ừ!

Nhiếp Từ Vũ gật đầu, trong lòng suy nghĩ xem tối nay sẽ phải nói thế nào với Nhiếp Từ Phong.

Hứa Á nhìn Nhiếp Tử Vũ, trên gương mặt thanh tú có chút ửng hồng, cậu ta do dự hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng dừng lại và nắm lấy tay Nhiếp Tử Vũ.

- Vũ Vũ!

Lúc Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên nhìn về phía cậu ta, Hứa Á hít một hơi thật sâu, nói:

- Tớ thích cậu, cậu có thể làm bạn gái của tớ không?

Nói xong, gương mặt trắng nõn trong nháy mắt ửng đỏ.

Đáp lại đôi mắt tràn ngập yêu thương của hắn, Nhiếp Tử Vũ chỉ sững sờ, im lặng một lúc. Và khi nàng trả lời, đó lại là một câu trả lời lạnh lùng vô cùng.

- Không thể!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tiểu công chúa của tôi!

Lời nói vô cùng lạnh lùng không thể lay động, ám thị sự bá đạo.

Giọng nói quen thuộc làm cho Nhiếp Tử Vũ sững sờ, tiếp đó thì lòng cô lại mềm nhũn. Cô quay đầu lại, đôi môi nhỏ bé nở ra một nụ cười, hướng về người kia, nói:

- Em còn tưởng cả tuần này sẽ không được gặp anh chứ!

Mấy ngày trước anh ta nói với cô là đi công tác, không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở đây, điều này thực sự làm cho Nhiếp Tử Vũ vui mừng.

Ánh nắng buổi chiều rơi vào cơ thể thon dài của Lãnh Duy Biệt, gương mặt tuấn mỹ cứ như hoàng tử đi ra từ trong đồng thoại, lúc cử động lại tỏa ra sự tao nhã vốn có.

- Không rảnh cũng phải tới thăm tiểu công chúa của anh chứ!

Lãnh Duy Biệt cứng chiu sờ sờ đầu cô, tình cảm dịu dàng hiện rõ trong đáy mắt.

- Lãnh tiên sinh!

Hứa Á lễ phép chào hỏi, bởi vì Lãnh Duy Biệt xuất hiện quá bất ngờ, hơn nữa khi cậu ta thấy Nhiếp Tử Vũ và hắn vô cùng thân mật thì nụ cười trên mặt lập tức tối sầm xuống.

Nhu tình trong đôi mắt chợt lóe lên làm người khác không phát hiện được sự lạnh lùng, Lãnh Duy Biệt thích thú ôm Nhiếp Tử Vũ vào lòng, nhìn Hứa Á, nói:

- Rất xin lỗi bạn học Hứa, Vũ Vũ là bạn gái tôi, cho nên ...

Hắn vừa nói như vậy, Hứa Á thật sự rất biết điều, sờ sờ mũi, nói:

- Em biết rồi, vậy em đi trước đây. Tạm biệt Vũ Vũ, tạm biệt Lãnh tiên sinh.

- Tạm biệt!

Nhiếp Tử Vũ mỉm cười nhìn theo bóng lưng cậu ta nhanh chóng biến mất, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Duy Biệt đang cười đến mức kỳ quái, nghi hoặc hỏi:

- Em trở thành bạn gái của anh từ lúc nào mà em không biết vậy?

- Em muốn thành lúc nào thì thành lúc đó.

Lãnh Duy Biệt cười nói, khoe miệng kéo tới tận chân mày. Hắn không giống Nhiếp Tử Phong vì chênh lệch tuổi tác mà rút lui, chỉ cần hắn thích thứ gì thì hắn nhất định không chần chừ một chút nào cả.

Bộ dáng nghiêm túc của hắn làm cho Nhiếp Từ Vũ lúng túng, giống như đang lo sợ điều hắn nói là thật vậy, Nhiếp Từ Vũ vội vàng thay đổi chủ đề cuộc nói chuyện:

- Đúng rồi, hôm nay tìm em có gì không?

Biết rõ cô cố ý đánh trống lảng nhưng Lãnh Duy Biệt vẫn thuận theo ý cô.

Hắn hắng giọng một cái, dùng giọng nói sâu lắng hiếm thấy, nói:

- Anh cần phải tham gia một bữa tiệc nhưng mà lại thiếu một người bạn gái. Xin hỏi Nhiếp Từ Vũ tiểu thư có đồng ý giúp anh một chút không?

Tiệc?

Nhiếp Từ Vũ ngẩn người, nhũn mày làm ra vẻ khó xử:

- Em cũng rất bằng lòng nhưng mà chỉ sợ anh ấy không đồng ý.

Cô có chút khó xử. Từ lúc quen biết nhau đến giờ anh đã giúp cô rất nhiều, cô cũng muốn trả ơn anh, nhưng người kia đã nói sẽ không để cho cô làm bữa nữa.

- Không sao, anh sẽ khiến cho cậu ta đồng ý.

Lãnh Duy Biệt nhìn Nhiếp Từ Vũ cười cười, khoác vai cô đi về phía cổng trường.

Đến cổng trường, Nhiếp Từ Vũ bất ngờ không nhìn thấy bóng dáng Nhiếp Từ Phong.

- Anh ấy đâu?

Nhiếp Từ Vũ đi tới trước mặt người tài xế, hỏi.

- Tôi nay tổng tài có việc quan trọng cho nên dặn tôi đến đón cô về, tiểu thư, mời cô lên xe.

Người tài xế tuân thủ nghiêm ngặt theo lời dặn, mở cửa xe.

Chuyện quan trọng! Vậy thì tốt rồi!

Đáy mắt Nhiếp Từ Vũ chợt sáng lên, không đợi Lãnh Duy Biệt nói gì thì đã nói ngay với tài xế:

- Tôi và Lãnh ca ca có chút việc, anh về trước đi.

- Nhưng mà ...

- Tôi sẽ về rất nhanh, anh không cần nói với anh trai là được rồi.

Nhiếp Từ Vũ nói xong, không đợi tài xế có đồng ý hay không thì đã kéo Lãnh Duy Biệt đi về phía chiếc BMW cách đó không xa.

Trước khi tham gia buổi tiệc, Lãnh Duy Biệt đưa Nhiếp Từ Vũ đến một thẩm mỹ viện cao cấp. Trải qua nửa giờ trang điểm, Nhiếp Từ Vũ được trang điểm rất lộng lẫy, bộ lễ phục hồ vai màu trắng tuyết tuyệt mỹ được khoác lên người cô, nhìn cô cứ như một nàng công chúa.

Nhìn cô thanh thuần trong suốt như một viên pha lê, Lãnh Duy Biệt có chút kích động muốn xé nát lễ phục trên người cô. Nhưng vì không muốn hù dọa cô nên hắn buộc lòng đè nén dục vọng mãnh liệt trong lòng, lần lượt hít thở thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Báo thù trong bữa tiệc

Thân là thiên kim tiểu tư của Nhiếp gia nên Nhiếp Từ Vũ không phải là chưa từng tham gia dạ tiệc, nhưng một bữa tiệc long trọng trang nghiêm tề tụ đầy đủ những người có quyền uy trong xã hội thượng lưu cùng với rất nhiều siêu sao thì vẫn là lần đầu cô có cơ hội nhìn thấy.

Cho nên Nhiếp Tử Vũ căng thẳng vô cùng, bước đi rất cẩn thận, sợ mình xảy ra sơ suất gì thì sẽ làm mất mặt Lãnh Duy Biệt.

Nắm lấy tay cô, Lãnh Duy Biệt cảm nhận được sự lo lắng của cô, hấn dừng lại, ôn nhu trấn an:

- Không cần khăn trương, chỉ cần em đứng cạnh anh là được rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn vào sâu trong đôi mắt sáng ngời của anh ta, Nhiếp Tử Vũ thở phào một cái:

- Dạ!

Thấy đôi lông mày nhíu chặt của cô được buông lỏng ra, lúc này Lãnh Duy Biệt mới dẫn cô vào trong bàn ăn dùng cơm, còn mình thì đi chào hỏi bạn bè.

Nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, lòng Nhiếp Tử Vũ thoáng cái trở nên khá hơn rất nhiều. Không nghĩ nhiều nữa, sau khi cô cầm kẹp gấp thức ăn vào đĩa, đang muốn xoay người tìm một chỗ an tĩnh một chút để dùng cơm thì một giọng nói tức giận vang lên.

- Thật sự là cô!

Giọng nói sắc bén mang theo sự tức giận, Nhiếp Tử Vũ quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói ấy, nhưng sau khi nhìn thấy người kia thì liền hóa đá.

Ngũ quan xinh đẹp vạm vỡ, trong con ngươi màu xanh đen xen lẫn kinh ngạc hoảng hốt và căm phẫn, Quan Lăng gắt gao nhìn chăm chăm Nhiếp Tử Vũ xinh đẹp hơn mình gấp mấy lần, đáy mắt nhóm hỏa quang.

Từ lúc Lãnh Duy Biệt bước vào thì cô đã chú ý đến hấn, lại không ngờ bên cạnh hấn lại có một cô gái tóc ngắn, càng làm cho cô không ngờ tới chính là cô gái kia lại là Nhiếp Tử Vũ - kẻ thù của cô!

Nghĩ đến việc vì Tử Vũ mà cô bị nhà trường đuổi học, chỉ có thể học ở một trường phổ thông bình thường thì Quan Lăng càng tức hận đến nghiến răng.

“Tốt, mình không tìm nó mà nó tại lại tự dẫn thân tới, lúc này mình không chính chết nó thì mình quyết không bỏ qua!”

Nghĩ một lúc, đôi môi đỏ mọng của Quan Lăng cong lên, lạnh lùng nói:

- Eo, không ngờ rằng một cô bé mờ côi lại có thể xuất hiện ở đây, nói xem, không phải cô nên im lặng rời khỏi đây hay sao?

Cô có ý lớn giọng, mục đích chính là để cho Tử Vũ mất mặt.

Nghe vậy, sắc mặt Nhiếp Tử Vũ trầm xuống. Cô không thể lựa chọn im lặng mãi, không cam chịu tỏ ra yếu kém, giễu cợt đáp trả:

- Tôi nghe bạn bè của cô nói cô đã chuyển tới một trường công lập, nơi đó thế nào? Nếu như thực sự quá tệ thì tôi có thể thay cô đi cầu xin Lãnh ca ca.

- Cô!

Vừa nghe câu nói châm biếm của cô, sắc mặt Quan Lăng đỏ lên, tức giận tới cực điểm.

Không hề sợ hãi trước ánh mắt gần như giết người của cô ta, Nhiếp Tử Vũ lạnh nhạt nói:

- Không phải cô biết dùng thân phận để dòn ép người khác sao? Như vậy thì bây giờ tôi cũng đáp lại cho cô một chút, hấn là có thể chứ? Suy cho cùng, mặc dù tôi không phải con ruột của Nhiếp gia nhưng trên danh nghĩa vẫn chính là con gái họ.

Khóe mắt Quan Lăng co giật, cô ta nghiến răng nghiến lợi nhìn nụ cười sáng rõ của Nhiếp Tử Vũ, nói:

- Cô ... hôm nay tôi phải đánh chết thứ đê tiện như cô!

Nói xong, cô ta đưa tay ra muốn tát Tử Vũ.

Lúc cái tát tai kia sắp đánh vào mặt mình, mắt Nhiếp Tử Vũ sáng lên, sau đó lập tức lách mình né tránh, và lại còn đưa chân ra.

Tay rơi vào khoảng không, dưới chân lại vấp phải một cái chân khác, cả người Quan Lăng ngã vào bàn ăn.

Sau khi "loang choang ầm ầm" một tiếng thì lập tức thu hút ánh mắt của mọi người. Bộ lễ phục màu hồng đỏ của Quan Lăng bị dính một mảng bơ thật lớn trước ngực, trên mặt thì dính đầy socola, cả người nhếch nhác khác thường, nhận lấy không ít nụ cười châm biếm của người khác.

Khóe miệng Nhiếp Tử Vũ cong lên một nụ cười thỏa mãn, quay người muốn rời đi, nhưng không ngờ một gương mặt tuấn lãng đập vào mắt, đôi đồng tử trong tròng của cô theo phản xạ căng tròn, nụ cười bị đông cứng lại ở khóe môi, bởi vì sợ hãi mà đĩa thức ăn trong tay rơi xuống đất.

- Nhiếp Tử Vũ, rốt cuộc em đang làm cái gì vậy?

Chương 26: Đưa cô ra nước ngoài

Sau tiếng hét lạnh lùng kia thì toàn bộ mọi người ở bữa tiệc đều yên lặng như tờ. Mọi người đều đưa mắt nhìn về phía bên này, khi thấy người cất tiếng hét kia là tổng tài đương nhiệm của tập đoàn Nhiếp Phong thì đều lấy làm kinh hãi.

Bởi vì tổng tài tập đoàn Nhiếp Phong luôn luôn là người ôn nhu, hòa nhã, lúc này lại ở trước mặt mọi người tức giận như vậy thì hiển nhiên sẽ làm cho mọi người không khỏi có chút bất ngờ.

- A!

Một tiếng hét sợ hãi quen thuộc vang lên, Nhiếp Từ Vũ chỉ thấy một bóng người màu đen xẹt qua trước mắt, ngay sau đó lại nghe được một tiếng hỏi thăm đầy lo lắng:

- Lãng Lãng, em bị làm sao vậy? Có nặng lắm không? Có bị thương ở đâu không?

- Òa òa, chị!

Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, ở trước mặt mọi người Quan Lãng bị xấu hổ đến vành mắt ửng đỏ, xoay người một cái liền nhào vào lòng người kia.

Một giây kế tiếp, một ánh mắt sắc bén quay về hướng mình, Nhiếp Từ Vũ bình tĩnh nhìn lại, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch.

Bởi vì người con gái ôm chặt Quan Lãng trong lòng không phải là ai khác, chính là kẻ thù số một của cô, Quan Duyệt!

Không ngờ bọn họ lại chính là chị em.

Trong lòng Nhiếp Từ Vũ cả kinh, nhịp tim nhất thời chậm hơn một nhịp.

Đang lúc suy nghĩ thì bất ngờ một lực mạnh nắm lấy cổ tay cô, còn chưa kịp phản ứng thì cô lại nghe được câu nói kiềm nén âm trầm của Nhiếp Từ Phong:

- Quan tiểu thư, có thể đi đến phòng họp rồi giải quyết được không?

Vì không muốn làm lớn chuyện, Nhiếp Từ Phong đề nghị.

Quan Duyệt liếc nhìn về mặt chờ đợi của Nhiếp Từ Phong, chân chừ gật đầu một cái:

- Được!

Nói xong, Nhiếp Từ Vũ cũng không thể có quyền từ chối, Nhiếp Từ Phong kéo cô đi khỏi bữa tiệc.

Đã sớm bị tình huống bất ngờ này làm cả kinh, đầu Nhiếp Từ Vũ trống rỗng, không có giây dựa gì, lúc cô kịp phản ứng thì đã nghe được lời đe dọa âm u lạnh lẽo của Quan Duyệt.

- Tôi sẽ không bỏ qua cho cô!

Phòng họp, bầu không khí âm trầm dọa người.

Nhiếp Từ Phong bực bội tháo cà vạt ra, xoa xoa thái dương, cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, lần lượt nhắc nhở bản thân nhưng sau khi nhìn Quan Lãng nhếch nhếch ngồi trên salon, trốn vào lòng Quan Duyệt nức nở không dứt thì làm thế nào hắn cũng không bình tĩnh được.

Ánh mắt đau lòng kia từ từ chuyển qua lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Từ Vũ vẫn không có chút áy náy, hắn lạnh nhạt nói:

- Vũ Vũ, trước khi anh chưa nổi giận thì anh muốn em hãy xin lỗi Quan tiểu thư.

Vừa nghe thấy hắn mở miệng nhưng không phải là hỏi cô nguyên do mọi chuyện mà là muốn cô phải xin lỗi, lòng Nhiếp Từ Vũ rét lạnh, sau đó lại tức giận cực tuyệt.

- Không muốn! Dựa vào cái gì bắt em phải xin lỗi cô ta!

Sự hùng hồn của cô chọc tức Nhiếp Tử Phong, bất chấp tác phong, hấn gắt gao nhìn Nhiếp Tử Vũ chăm chăm, hét lên:

- Làm sai lại không xin lỗi, cái này là sự giáo dục từ nhỏ của em sao?

- Em chỉ nói xin lỗi khi cảm thấy áy náy thôi!

Nhiếp Tử Vũ không cam lòng rống lên, nhưng cũng vì vậy mà vành mắt ửng đỏ:

- Cái gì anh cũng không biết, anh dựa vào cái gì bắt em phải xin lỗi chứ?

Thấy đáy mắt cô rung rung nước mắt, lòng Nhiếp Tử Phong mềm nhũn, nhưng lại nghĩ tới việc năm lần bảy lượt nuông chiều cô, dạy dỗ cô trở thành xấu tính như vậy, nhất thời lại kiên định tâm tư, nói:

- Anh chỉ thấy em đẩy Quan tiểu thư, chẳng lẽ em nói em không làm sao?

Nhìn bộ dáng cường thế của hấn, Nhiếp Tử Vũ chỉ cảm thấy mình là một người ngu mới có thể trông đợi vào hấn.

- Ha ha ha!

Cô cười thành tiếng, về mặt ai oán.

- Nói xin lỗi mau!

Nhiếp Tử Phong không chú ý tới sự tuyệt vọng trong mắt cô, kiên trì nói.

- Nếu như em nói có chết cũng sẽ không thì sao chứ?!

Dứt lời, đồng tử Nhiếp Tử Phong co giật, chần chừ một lát, dứt khoát nói:

- Vì không để cho em kiêu căng, ngang bướng, anh chỉ có thể đưa em ra nước ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Gặp lại tình địch hết sức tức giận

Nhiếp Tử Phong nói một cách kiên quyết làm cho mọi người có mặt ở đây đều hết sức sửng sốt, cao hứng nhất chính là Quan Duyệt, mà đau khổ nhất cũng chính là Nhiếp Tử Vũ, vì câu nói này là do Nhiếp Tử Phong tự mình nói ra.

Nhìn đôi mắt rung rung nước của Nhiếp Tử Vũ, Nhiếp Tử Phong hối hận không thôi.

Hấn nhất định là điên rồi mới nói như vậy! Rõ ràng là chỉ muốn làm cho Vũ Vũ xin lỗi, nhưng không ngờ lại làm tổn thương cô. Hấn mím chặt môi, đang muốn sửa lại những lời nói này thì Nhiếp Tử Vũ lại cong lên một nụ cười khổ, nói:

- Tại sao anh không dứt khoát đưa tôi đến cô nhi viện là được rồi!

Nhiếp Tử Phong ngẩn ra, ngũ quan tuần lảng bị bóp méo, sau đó chậm rãi nói:

- Vũ Vũ, đừng làm rộn!

Khẩu khí của hấn mang theo ý tứ cầu khẩn dịu dàng.

Nhưng mà Nhiếp Tử Vũ đối với hấn chỉ còn có sự tuyệt vọng không gì thay đổi được:

- Tôi rất nghiêm túc!

Thay vì thấy hấn cùng với người con gái khác hạnh phúc, chẳng thà ngay từ đầu cô sống ở cô nhi viện còn hơn, như vậy thì cô cũng sẽ không có bất cứ hy vọng nào.

- Vũ Vũ ...

Nhiếp Tử Phong khẽ gọi, nhưng mà cửa phòng hợp lại đột nhiên bị đẩy ra, còn chưa kịp nhìn kỹ là ai thì một giây kế tiếp một bóng dáng quen thuộc đã đứng cạnh Nhiếp Tử Vũ, giọng nói an ủi dịu dàng vang lên:

- Vũ Vũ, em không sao chứ?

Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên, đối diện với cô chính là cặp mắt tràn đầy lo lắng của Lãnh Duy Biệt, nghĩ đến việc Nhiếp Tử Phong đối xử với cô như thế nào, trong nháy mắt nước mắt oan ức rơi xuống.

- Ngoan, không sao đâu!

Lãnh Duy Biệt ôn nhu trấn an cô, ôm cô vào lòng thật chặt:

- Bây giờ anh mang em khỏi nơi này!

Hắn chỉ vừa đi gặp bạn chào hỏi một chút, không ngờ lúc quay lại thì đã không thấy bóng dáng cô ở đâu, vừa hỏi thì được biết cô được dẫn vào phòng hợp, mà nguyên do thì hắn càng hiểu rõ hơn ai hết, hắn tuyệt đối tin tưởng Vũ Vũ.

- Duy, buông em ấy ra!

Thấy Nhiếp Tử Vũ an thuận vùi vào lòng Lãnh Duy Biệt khóc nức nở, một ngọn lửa rừng rực nhóm lên trong lòng Nhiếp Tử Phong nhất thời đốt sạch lý trí của hắn.

Không ngờ Lãnh Duy Biệt cũng không thêm liếc nhìn hắn dù chỉ một lần, chỉ kiên quyết mang Vũ Vũ rời đi.

Con giận dăng cao, cứ tựa như đồ đạc của mình bị người khác cướp đi vậy, Nhiếp Tử Phong phát điên lên, kéo Nhiếp Tử Vũ vào trong lòng mình, ôm eo cô thật chặt, đứng yên bất động.

- Đây là việc nhà của chúng tôi, cậu đừng nhúng tay vào!

Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nói, giọng nói xen lẫn sự không vui.

- Tổ cứ nhúng tay thì thế nào?

Lãnh Duy Biệt cũng giận điên người.

Nổ bật kiếm truong, bầu không khí tràn đầy sự thù địch.

Mà Quan Duyệt đứng một bên thấy tình hình càng ngày càng bất lợi, không quên thêm mắm thêm muối:

- Phong nói không sai, Lãnh tiên sinh, việc này là chuyện của chúng tôi, xin anh không nên vì là bạn trai của Vũ Vũ mà bên vực cô ấy.

Vừa nghe hai chữ "bạn trai", người Nhiếp Tử Vũ khẽ run lên nhưng không phản bác lại. Mà Nhiếp Tử Phong thì ngược lại, hai chữ này cứ như kim châm vào lòng hắn vậy, ghim vào người hắn cả trăm ngàn lỗ, khó có thể chịu đựng được.

Nhìn sắc mặt tái xanh của Nhiếp Tử Phong, Lãnh Duy Biệt cười lạnh một tiếng, nói:

- Vũ Vũ không làm sai, dựa vào cái gì phải nói xin lỗi chứ?

Vừa rời hắn ở ngoài cửa đã sớm nghe được những lời nói của bọn họ.

Nghe vậy, trong lòng Nhiếp Tử Phong tràn đầy khó chịu, ánh mắt híp mắt, hắn lạnh nhạt nói:

- Là do cậu nuông chiều cô ấy cho nên tính cách của cô ấy mới trở nên kém như vậy!

- Bất chấp lý lẽ!

Đối với nhận định của Tử Phong, Lãnh Duy Biệt gắt gao dành cho 4 chữ này, ngay sau đó là một câu chất vấn đáng sợ:

- Lúc Vũ Vũ bị Quan nhị tiểu thư đánh cho trán sưng vù thì cậu ở đâu? Tại sao không ra mặt cho cô ấy? Bây giờ chẳng qua cô ta chỉ vấp chân một cái, quần áo bẩn một chút, nhiều lắm là gương mặt bị lem luốc thì cậu lại che chở cho cô ta như vậy, muốn Vũ Vũ phải xin lỗi, dựa vào cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thâm yêu rất đau đớn

Câu nói của Lãnh Duy Biệt làm cho mọi người có mặt tại đây đều kinh ngạc, nhất là Quan Lăng, cô ta theo bản năng vùi vào lòng Quan Duyệt, mà Quan Duyệt thấy tình thế xoay chuyển thì mặt cũng lập tức tái xanh, dùng ánh mắt chất vấn nhìn mọi người xem chuyện này có phải thật như vậy không.

Nhiếp Từ Phong đang muốn bật lại thì nhất thời câu nói bị giam lỏng ở cổ họng, người hắn cứng đờ, một hồi lâu sau ánh mắt chuyển sang lo lắng nhìn qua phía Nhiếp Từ Vũ:

- Vũ Vũ, cậu ta nói đều là ... thật?

Trong giọng điệu mang theo sự khó tin.

Nếu quả thật bởi vì như vậy mà Vũ Vũ mới làm cho Quan Lăng xấu mặt trước mọi người thì hắn đã trách lầm cô rồi ...

Nghĩ tới đây, sự hối hận và xấu hổ tràn ngập lòng Nhiếp Từ Phong.

Hắn thật sự đáng chết mới phạm vào sai lầm cực kỳ lớn!

Nhiếp Từ Vũ thì ngược lại, chỉ thấy cô lạnh lùng nhũn mảy, ung dung bình thản vùng ra khỏi tay Nhiếp Từ Phong:

- Thật hay giả thì thế nào chứ? Anh quan tâm sao?

Hôm đó, trong mắt hắn chỉ có Quan Duyệt, hoàn toàn không chú ý tới việc trán cô bị sưng.

Đau đớn ngập tràn trong tim, ăn mòn ngũ quan và tứ chi của cô. Nhịn đau, phớt lờ vẻ mặt kinh ngạc của hắn, Nhiếp Từ Vũ đi lại cạnh Lãnh Duy Biệt, hít một hơi, gượng ép bản thân cười một cách méo mó, nói:

- Em không có chỗ nào để đi, anh có thể chứa chấp em không?

- Bất cứ lúc nào cũng có thể!

Lãnh Duy Biệt rất biết cách phối hợp, hắn ta ôm Nhiếp Từ Vũ vào lòng, dùng ánh mắt gần như si mê nhìn cô, thâm tình nói:

- Bởi vì em là công chúa anh yêu!

Nói xong, không chờ những người còn lại có bất cứ phản ứng nào thì hắn đã mang Nhiếp Từ Vũ ra khỏi phòng họp.

Sau đó một hồi lâu, Nhiếp Từ Phong hoàn hồn đuổi theo, nhưng mà chẳng qua chỉ có thể nhìn thấy cảnh chiếc BMW màu trắng lướt đi như gió qua mặt mình.

Nhìn giao lộ trống rỗng, Nhiếp Từ Phong cảm nhận được sự sợ hãi mà hắn chưa có bao giờ.

Nghĩ đến ánh mắt đau lòng tuyệt vọng của cô, lòng hắn đau đớn vô cùng.

Hắn thực sự đã tổn thương cô ...

****

- Tôi nay em ngủ ở đây đi!

Lãnh Duy Biệt dẫn Nhiếp Từ Vũ tới khu nhà cao cấp của mình, hắn hào phóng nhường phòng ngủ của mình cho cô, nhìn về mặt ử rữ, không chút sức sống của cô, hắn đau lòng nhũn mảy:

- Vũ Vũ, đừng nghĩ đến cái gì nữa hết, tôi nay hãy ngoan ngoãn ngủ thật ngon đi biết không?

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ ngồi xuống giường, cô không gật đầu cũng không lắc đầu, chẳng qua chỉ dùng ánh mắt tùy quát nhìn Lãnh Duy Biệt, chậm rãi nói ra một câu:

- Em rất kém cỏi sao?

Không ngờ cô sẽ hỏi một câu như vậy, Lãnh Duy Biệt sững sốt, ngay sau đó ngồi xổm người xuống, vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, nghiêm túc nói:

- Em là cô gái hoàn mỹ nhất, tốt nhất thế giới này!

Trong lòng hắn, cô không khác gì một nữ thần.

- Vậy thì tại sao anh ấy lại không thích em?

Nhiếp Từ Vũ hồi ngược lại, trong nháy mắt những giọt nước mắt trong suốt đã tràn ra khỏi viền mắt.

- Từ lúc em bắt đầu có ý thức thì em đã thích anh ấy, anh ấy muốn em làm cái gì thì em liền làm cái đó, vậy thì tại sao anh ấy vẫn không thích em?

Vừa nói, nước mắt Nhiếp Từ Vũ vừa rơi như mưa, càng không thể cứu vãn được.

Đối với câu hỏi đau khổ thấm đẫm nước mắt của cô, lòng Lãnh Duy Biệt giống như bị thứ gì đó đập mạnh vào, buồn bực, còn có cả khó chịu không nói ra được, nhưng nhìn Nhiếp Từ Vũ vì Nhiếp Từ Phong mà đau lòng khóc thầm thì trong nháy mắt, hắn đã hiểu.

Đó là thâm yêu mà đau đớn, mà hắn cũng chính là như vậy.

Tung hoành tình trường mấy năm, hắn không ngờ có một ngày lại thua trong tay một cô bé chưa trưởng thành, hơn nữa cô ấy lại còn thầm mến một người khác, việc này đối với hắn thật sự mà nói là một đả kích quá nặng nề.

Đối với hắn, cô ấy không phải là vui đùa một chút, mà là người mà hắn muốn say mê cả đời ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cầu xin tha thứ

Mấy ngày liên tiếp Nhiếp Từ Vũ đều ở nhà Lãnh Duy Biệt. Lãnh Duy Biệt chẳng những vì cô mà mua một số lớn quần áo mà mỗi ngày còn tự mình đưa cô đi học. Tuy là mỗi ngày Lãnh Duy Biệt đều cố gắng chiều chuộng cô, nhưng Nhiếp Từ Vũ vẫn không hề cười vui vẻ thật sự, bởi vì trong lòng cô vẫn cứ bận lòng về người kia.

Còn phía bên kia, mấy ngày liên Nhiếp Từ Vũ không về nhà lại không gọi điện thoại làm Nhiếp Từ Phong lo lắng tới cực điểm. Trở ngại công việc triền miên nên hắn không thể tự mình đến trường tìm cô, không thể làm gì khác bên cử thư kí mỗi ngày phải đi tới trường xem xét, nhưng kết quả lấy được cũng chỉ là một.

Buổi sáng của một tuần lễ sau ...

Sau khi thức trắng cả đêm giải quyết công việc chồng chất thì Nhiếp Từ Phong mới có thể dành chút thời gian đi tới trường. Lúc ngồi trong xe hắn thấy chiếc BMW màu trắng dừng lại ở trước cổng trường thì hắn lập tức xuống xe bước nhanh về phía bọn họ.

- Vũ Vũ!

Hắn khẽ gọi.

Nhiếp Từ Vũ quay đầu nhìn lại, là hắn, trên gương mặt tinh xảo kia liền hiện lên chút hoảng hốt bị thương, muốn nhấc chân chạy nhanh vào trường nhưng mà lại bị Nhiếp Từ Phong nhanh tay lẹ mắt cản lại được.

Một tuần không gặp, cô gần như gầy đi không ít, sắc mặt cô càng tái nhợt, người thì mong manh hơn trước, việc này làm cho lòng Nhiếp Từ Phong đau xót không thôi.

- Tránh ra!

Nhiếp Từ Vũ né tránh ánh mắt đau lòng của hắn, lạnh lùng nói tiếp:

- Tôi còn phải lên lớp, bị muộn rồi.

- Nói chuyện với anh một chút đi!

Nhiếp Từ Phong khẳng khái không đồng ý. Thấy cô hờ hững không thèm để ý đến biểu tình của hắn, hắn cảm thấy lòng mình trống rỗng tựa như bị mất một món đồ quan trọng nào đó.

- Tôi không rảnh!

Nhiếp Từ Vũ nói xong liền muốn vùng vẫy khỏi người hắn thì lại bị hắn đưa tay bắt được.

- Buông cô ấy ra.

Lãnh Duy Biệt vẫn luôn ngồi trong xe nhìn hai người, cuối cùng cũng nhìn không được mà bước xuống xe. Cậu ta bước nhanh đến cạnh Nhiếp Tử Vũ, mạnh mẽ gỡ tay Nhiếp Tử Phong khỏi tay Nhiếp Tử Vũ, đem cô đặt trong phạm vi thể lực của mình, nói:

- Cậu không thấy Vũ Vũ không muốn nói chuyện với cậu sao?

Dáng dấp hai người vô cùng thân thiết nhất thời làm huyết áp Nhiếp Tử Phong tăng lên, trong lòng như đang nhen nhóm một cây đuốc vậy.

Hắn bắt ngờ nhũn mày, ánh mắt mệt mỏi dâng lên sự lạnh lùng khó thể kiềm chế được, sắc giọng:

- Đây là chuyện giữa tớ và Vũ Vũ, cậu đừng nên xen vào.

Hướng về phía Lãnh Duy Biệt nói xong, hắn lại dùng thái độ dịu dàng nói với Nhiếp Tử Vũ:

- Vũ Vũ, nói chuyện với anh một chút đi, có được không?

Trong giọng nói mang theo cầu xin.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Lúc đôi đồng tử trong veo của cô nhìn thấy vẻ mặt trông đợi của Nhiếp Tử Phong thì trong nháy mắt lòng Nhiếp Tử Vũ liền mềm nhũn ra, nhưng khi cô nghĩ đến việc hắn lần nữa đến bây giờ mới đến tìm cô thì nhất thời con tim lại lạnh lùng cứng rắn.

- Tôi với anh không có gì để nói.

Nhiếp Tử Vũ quay mặt đi, không nhìn hắn nữa.

Vừa dứt lời, mặt Nhiếp Tử Phong tối sầm lại, vẻ mặt có chút mất mát.

Nhiếp Tử Vũ hoàn toàn không thấy vẻ mặt thất vọng, quay về phía Lãnh Duy Biệt nói:

- Em đi trước, tối nay em lại làm phiền anh tới đón em rồi.

- Anh rất sẵn lòng.

Lãnh Duy Biệt ôn nhu cười một tiếng, đưa mắt nhìn cô đi vào trường.

Mà chờ tới khi bóng cô vừa biến mất, Lãnh Duy Biệt nhanh chóng thu nụ cười lại. Cậu ta lạnh lùng nhìn về phía vẻ mặt chán chường của Nhiếp Tử Phong, kiên định nói:

- Cậu đã không quý trọng cô ấy thì bắt đầu từ bây giờ, cô ấy sẽ được tớ quý trọng!

Nói xong, không đợi Nhiếp Tử Phong có bất cứ phản ứng nào thì đã quay về ngồi vào trong xe của mình.

Nhìn chiếc BMW hoa lệ quay đi rồi lại nghĩ đến câu nói sau cùng trước khi rời đi của Lãnh Duy Biệt, Nhiếp Tử Phong không khỏi nhũn mày, hai tay nắm chặt thành quyền.

Lòng hắn rầu rĩ, đó là một loại tức giận khó có thể diễn tả được, giống như cảm giác thứ đồ vật vốn của mình lại bị người khác đoạt mất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Các người rất xứng đôi

Lòng Nhiếp Tử Vũ ngổn ngang, phức tạp đến nỗi ngay cả cô cũng không biết tại sao.

Suốt ngày hôm nay trước mắt cô đều là vẻ mặt áy náy, trông chờ của Nhiếp Tử Phong, lòng cô càng lúc càng đau đớn, khó chịu.

Không thể nghĩ ngờ gì nữa, cô không vứt bỏ được tình cảm trong 15 năm qua, lại càng không thể vứt bỏ tình yêu dành cho hắn, chỉ cần vừa nghĩ tới việc

có một cô gái khác chiếm được cả thể xác và linh hồn hần thì cô liền ghen tỵ đến phát điên, nhưng mà cô cũng không có dũng khí để đi đối mặt với hần.

Cô không có cách nào tha thứ cho những lời chất vấn, trách cứ và cả cách đối xử lạnh nhạt của hần, lại càng không có can đảm tự dằn bản thân mình rằng hần đã thích người khác.

Suy cho cùng thì cô nên làm cái gì bây giờ?

Ngây ngô suốt cả một ngày...

Lúc Nhiếp Từ Vũ ngồi trong xe Lãnh Duy Biệt, bầu không khí lúc bây giờ im lặng như tờ, bất ngờ tiếng chuông điện thoại êm tai vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Vừa mở điện thoại ra nhìn, là tin nhắn từ Nhiếp Từ Phong. Cô cắn môi do dự một hồi thì vẫn mở ra xem, nhất thời một tin nhắn ngắn ngủi đập vào mắt cô: "Tối nay ba mẹ về nước, về nhà một chuyến đi."

Nhiếp Từ Vũ dờ dẩn, đáy mắt liền âm trầm xuống.

- Làm sao vậy?

Từ kính chiếu hậu Lãnh Duy Biệt nhìn thấy sắc mặt Nhiếp Từ Vũ không tốt, nhíu mày, hỏi:

- Có phải Phong nhắn tin không?

Lời nói của hần thâm trầm mà nghiêm túc.

- Dạ!

Nhiếp Từ Vũ cũng không giấu diếm mà gật đầu, thành thật nói:

- Tối nay ba mẹ về nước, anh có thể đưa em về nhà một chuyến được không?

Tuy họ không phải là ba mẹ ruột của cô nhưng mà bọn họ cũng đã xem cô như con ruột, cô cũng không muốn bọn họ vì cô mà lo nghĩ.

Lãnh Duy Biệt dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô, chần chờ một lúc rồi gật đầu:

- Được!

Đêm nay, trên bàn cơm Nhiếp gia có đến người khách không mời mà đến.

Trong phòng ăn to lớn sáng trọng, Nhiếp mẫu mặt mày tươi cười, vui vẻ kể lại những thú vị trong chuyến du lịch nhưng lại không có một người chú ý lắng nghe.

Sắc mặt Nhiếp Từ Vũ nhợt nhạt liếc nhìn Quan Duyệt mặc bộ trang phục OL đang ngồi đối diện cô, khóe miệng cô ta từ đầu tới cuối đều cười ôn nhu làm cho lòng dạ Nhiếp Từ Vũ càng thêm hoang vu. Nếu như sớm biết tối nay cô ta sẽ đến thì có chết cô cũng sẽ không về nhà.

Toàn bộ sự hụt hẫng và không vui của cô đều nằm trong mắt Nhiếp Từ Phong, hần cũng như vậy, vẻ mặt hần cũng khó chịu, hàm dưới căng cứng, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn chăm chăm người ngồi bên cạnh Nhiếp Từ Vũ, thỉnh thoảng thấy Lãnh Duy Biệt gấp thức ăn cho cô thì lòng hần lại cảm thấy ghen tuông một cách khác thường.

- Vũ Vũ, coi chừng nóng đó.

Lãnh Duy Biệt múc cho cô một chén canh gà, sau khi thổi xong thì mới để trước mặt cô.

- Cảm ơn!

Nhiếp Từ Vũ cười một cái, nhận lấy chén canh rồi uống vài hớp.

Dáng vẻ bọn họ vô cùng thân thiết cứ như kim châm đâm vào lòng Nhiếp Từ Phong, hần nắm chặt đôi đũa đến mức ngón tay trở nên trắng bệch, nhưng mà hần lại bất lực, mãi đến khi một giọng nói hài hước vang lên:

- Vũ Vũ, cô và Lãnh tiên sinh xem ra rất xứng đôi nha!

Quan Duyệt vẫn luôn im lặng lúc này mới mỉm cười nhìn hai người nói, trong đôi mắt là sự lạnh lùng đáng sợ.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ sững sốt, nụ cười nhất thời đông cứng ở khóe môi.

Nhìn vẻ mặt cô trở nên cứng ngắt, Lãnh Duy Biệt không chịu tỏ ra yếu kém, cười nhạo:

- Cảm ơn, cô và Phong cũng rất xứng đôi!

Dứt lời, Nhiếp Từ Phong biến sắc nhưng lại không hề phản bác lại.

Nhiếp mẫu có vẻ kinh ngạc nhìn tới nhìn lui bốn người bọn họ, bất ngờ cười một cái thật bí hiểm, nói:

- Trong lúc ta đi du lịch ở nhà mọi người đã xảy ra chuyện gì sao?

Từ lúc Lãnh Duy Biệt mang Nhiếp Từ Vũ về nhà thì bà đã đánh hơi được sự bất thường, bây giờ lại có câu nói của Quan Duyệt nên bà càng có phần khó hiểu.

- Vũ Vũ, con và Duy Biệt có quan hệ qua lại sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Con muốn dọn ra ngoài

Nhiếp mẫu vừa mở miệng nói đến chuyện này thì cả phòng ăn nhất thời liền trở nên yên lặng lạ thường.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào mình làm cho Nhiếp Từ Vũ cảm thấy có chút lúng túng. Ánh mắt lo lắng ngược nhìn về phía Nhiếp Từ Phong, Nhiếp Từ Vũ hoảng hốt khi nhận thấy sâu trong đôi mắt hắn là sự lo lắng, bất an, cô vội quay mặt đi vì sợ bị ánh mắt sắc bén đó nhìn thấu lòng mình.

- Bây giờ còn chưa có.

Lãnh Duy Biệt ôn nhu nhìn về mặt khó coi của Nhiếp Từ Vũ, thâm tình nhìn cô:

- Con còn đang theo đuổi Vũ Vũ, nhưng mà con tin rất nhanh sẽ có câu trả lời thôi. Bác gái, bác đồng ý cho con và Vũ Vũ gặp gỡ nhau được không?

Nói xong, ánh mắt trông đợi nhìn về phía Nhiếp mẫu.

Nhiếp Từ Vũ giật mình, cô ngạc nhiên nhìn về phía Lãnh Duy Biệt, vốn cho rằng anh ta chẳng qua chỉ đùa giỡn, không ngờ lúc này về mặt hắn lại nghiêm túc như vậy.

Trong nháy mắt, cô đã quên suy xét ...

- Dĩ nhiên là đồng ý rồi!

Nhiếp mẫu cười nói, bởi vì câu trả lời của cậu ta mà vui sướng, lại nói:

- Đem Vũ Vũ giao cho con ta rất yên tâm.

Bà đã nhìn thấy Lãnh Duy Biệt lớn lên từ bé, vừa rồi hắn lại quan tâm, chăm sóc Vũ Vũ rất chu đáo, bà có thể thấy được hắn rất nghiêm túc.

Nghe vậy, khóe miệng Lãnh Duy Biệt thỏa mãn cong lên:

- Vậy thì thật là tốt ...

Nhưng mà cậu ta còn chưa nói hết câu thì một giọng nói lạnh lùng đã vang lên cắt đứt câu nói của hắn.

- Con không đồng ý!

Giọng nói lạnh lùng cứ như băng tuyết giữa mùa đông đập thẳng vào tai mọi người có mặt ở đây, trong sự lạnh lùng còn có cả sự phẫn nộ. Mọi người theo câu nói kia quay đầu nhìn lại, đã thấy ngay Nhiếp Từ Phong nhíu mày nhăn mặt đang nhìn chằm chằm Nhiếp Từ Vũ.

Không để ý đến sự bất ngờ của Nhiếp mẫu, Lãnh Duy Biệt không vui, Nhiếp Từ Vũ kinh sợ, hắn cắn răng nghiêng lợi gần từng chữ một:

- Tôi không đồng ý cho Vũ Vũ và cậu lui tới với nhau!

Chưa từng thấy qua con trai nổi giận trên bàn ăn, Nhiếp mẫu cũng nhất thời ngây người, đợi đến lúc phản ứng kịp thì vấn đề thứ nhất được bật lại chính là:

- Tại sao?

Bị hỏi vặn lại, Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhìn Nhiếp Tử Vũ, đôi đồng tử xanh đen sắc bén như chim ưng:

- Vũ Vũ chỉ mới 15 tuổi, cái tuổi này cần phải phấn đấu học tập chứ không phải lúc nói yêu thương!

Vừa nghĩ tới việc cô cùng với người con trai khác hẹn hò, trong lòng hắn liền vô cùng khó chịu, bực bội.

- Việc này cũng không phải không có lý.

Lãnh Duy Biệt nhíu mày, cũng không chịu yếu thế, trịnh trọng nói:

- Yêu và học, hai việc này cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau, không nhất định là có hại đâu!

Nhảy bèn như hổ thì làm sao không nhìn ra được lý do Nhiếp Tử Phong phản đối chứ, nhưng mà trong trường hợp này thì hắn tuyệt đối sẽ không buông tay.

Bốn mắt nhìn nhau, hai bên không ai nhường ai, bầu không khí thù địch tràn đầy mùi thuốc súng.

- Duy Biệt nói cũng không sai!

Nhiếp phụ từ đầu tới cuối đều im lặng, lúc này mới lên tiếng tán đồng, gật đầu phụ họa, nói:

- Lúc mẹ con mang thai con thì cũng chỉ mới 18 tuổi, Vũ Vũ và Duy Biệt bây giờ cũng mới chỉ hẹn hò yêu đương mà thôi, chờ 3 năm sau mới kết hôn thì không phải rất thích hợp hay sao? Hơn nữa có thêm một người yêu thương Vũ Vũ thì không phải càng tốt hơn sao?

Không tốt!

Nếu như không phải còn một chút lý trí thì trong cơn tức giận thế này Nhiếp Tử Phong rất có thể sẽ buột miệng nói ra.

Đôi mắt hắn gắt gao u ám nhìn Lãnh Duy Biệt chằm chằm, có một sự kích động trong lòng làm hắn muốn đánh vào mặt Lãnh Duy Biệt cho hả giận.

Nhiếp Tử Vũ thân nhiên liếc nhìn về mặt tái xanh của Nhiếp Tử Phong, cô do dự một hồi, tiếp đó nhìn về phía Nhiếp phụ, Nhiếp mẫu, nói:

- Cha, mẹ, con có thể xin hai người một yêu cầu không?

- Yêu cầu gì?

Nhiếp mẫu hỏi.

Đang lúc mọi người khó hiểu nhìn mình, sau khi Nhiếp Tử Vũ hít một hơi thật sâu thì mới nghiêm túc nói:

- Bắt đầu từ ngày mai, con muốn dọn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ánh mắt quyết liệt

Những lời này của Nhiếp Tử Vũ làm cho mọi người có mặt ở đây đều kinh ngạc, ngoại trừ Quan Duyệt vui mừng thì những người còn lại đều ngăn người, trợn mắt há mồm, trừng to mắt. Mà trong đó, sắc mặt Nhiếp Tử Phong lại càng khó coi nhất.

Đồng tử co rút kịch liệt, vầng trán sáng bóng nổi đầy gân xanh, lúc này Nhiếp Tử Phong không còn nhìn được nữa, "ầm" một tiếng, hắn đập nát chiếc ly, lạnh nhạt nói:

- Anh không cho phép!

Dứt lời, ánh mắt mọi người liền chuyển qua tập trung vào hắn, chỉ trừ Nhiếp Tử Vũ.

Nhiếp Tử Vũ cũng không thêm để ý đến cơn giận của Nhiếp Tử Phong, cô nhìn thẳng vào Nhiếp phụ, Nhiếp mẫu đang ngạc nhiên, nói:

- Từ giờ đến kỳ thi cuối kỳ chỉ còn không tới 10 ngày cho nên con muốn dọn đến gần trường học.

- Không được!

Sự không chú ý của cô cũng không làm cho Nhiếp Tử Phong bỏ qua, hần lạnh lùng gắt gao nhìn cô, Nhiếp Tử Phong kiên quyết cự tuyệt:

- Trước đây em ở nhà ôn thi thì kết quả cũng rất khá rồi mà, nếu như chỉ vì muốn tự học thì anh có thể mời gia sư đến nhà, em không cần thiết phải dọn ra ngoài.

Nghĩ đến việc sau khi cô dọn ra khỏi nhà thì khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, hần tức giận vô cùng, hoàn toàn không chú ý đến việc phản ứng của bản thân đã vượt quá mức phản ứng của một người anh trai nên có.

Ánh mắt Nhiếp phụ Nhiếp mẫu từ Nhiếp Tử Phong chuyển qua Nhiếp Tử Vũ, gật đầu tỏ vẻ không tán thành.

- Đúng vậy Vũ Vũ, nếu như bởi vì thành tích thì con có thể không cần lo lắng, ba mẹ hoàn toàn tin tưởng con. Hơn nữa một mình con ở bên ngoài chúng ta cũng không yên tâm.

Nói như thế nào thì bọn họ nhất định cũng không đồng ý quyết định của cô.

Nghe thấy bọn họ bác bỏ, lòng Nhiếp Tử Vũ đột nhiên trầm xuống.

Lãnh Duy Biệt ở bên cạnh thấy đáng điệu cô càng lúc càng vô thần, lòng ngực căng cứng, không kiềm nén nổi bèn mở miệng:

- Để cho Vũ Vũ dọn đến nhà con đi, mỗi tối con sẽ đưa Vũ Vũ đến lớp tự học, như vậy có được không ạ?

Hần lấy nhân cách của mình ra bảo đảm.

Quả nhiên, khi hần nói những lời này ra thì Nhiếp phụ và Nhiếp mẫu liền do dự.

Thấy đáng về ba mẹ chần chờ, Nhiếp Tử Phong cau mày, ngũ quan tuần lãng giăng đầy sự tức giận, u ám, hai tay bất giác nắm chặt thành quyền.

Đang lúc mọi người bất đồng ý kiến, Nhiếp mẫu chần chờ một lúc thì sau đó chậm rãi nói:

- Để cho chúng ta suy nghĩ một đêm đi!

Một bữa ăn tối thịnh soạn nhưng mọi người lại không có hứng thú thưởng thức. Kết thúc bữa ăn đầy mùi khói sùng, Nhiếp Tử Vũ mượn cớ đi lên lầu, những người còn lại thì ở phòng khách ăn điểm tâm ngọt.

Nhiếp Tử Vũ mất mười lăm phút tắm rửa, khi cô mặc áo choàng tắm bước ra ngoài, tay cầm khăn lau tóc còn ướt, đến lúc nhìn thấy một bóng dáng cao to đứng nghiêm nghị ở cửa phòng thì ngớ ra, khăn lông trong tay suýt nữa rơi xuống đất.

Nuốt nước miếng, cô cố ổn định trái tim đang đập loạn của mình lại, cố gắng thật bình tĩnh, nói:

- Anh tới đây làm gì?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong đang ngây người suy nghĩ lập tức quay lại nhìn cô.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của hần nhìn Nhiếp Tử Vũ chăm chăm, nhìn đến mức mặt cô phải đỏ bừng cả lên mới thôi, tiếp đó là đáng đáp cùng với đôi chân dài miên man của cô làm cho cổ họng hần cháy khô, đáy mắt gần như thiêu đốt mọi thứ.

Hần im lặng nhìn chăm chăm mình khiến cho Nhiếp Tử Vũ dần mất tự nhiên, cô kéo cổ áo che kín người, nhắc lại lần nữa:

- Anh tới phòng em làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Em là của anh!

Nhiếp Tử Phong nhìn thẳng vào cặp mắt thờ ơ của Nhiếp Tử Vũ, chậm rãi nói:

- Em là vì muốn tránh né anh nên mới dọn ra ngoài sao?

Không nghi ngờ gì nữa mà chắc chắn là như vậy. Bởi vì ở trong lòng hấn đã sớm nhận thấy bởi vì sai lầm của mình mà làm cho cô kiên quyết quyết định dọn ra ngoài, rời xa hấn.

Nhiếp Từ Vũ thờ ơ quay mặt đi, tránh né ánh mắt sắc bén của hấn:

- Không phải như vậy.

Nói thì nói như vậy nhưng thật ra trên gương mặt u sầu của cô đã sớm tiết lộ câu trả lời thật sự.

Thấy vậy, Nhiếp Từ Phong càng áy náy hơn.

Bất ngờ, hấn bước nhanh về phía cô, nắm lấy đôi vai gầy, buộc cô ngẩng đầu nhìn mình:

- Vũ Vũ, nhìn anh, nói lại lần nữa xem.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ cúi đầu không nói gì, luống cuống tránh né hấn.

- Nhìn anh!

Thấy cô tránh mình, Nhiếp Từ Phong hết sức không vui, hấn dùng tay nắm lấy chiếc cảm thon nhỏ của cô, bắt cô nhìn hấn.

Bốn mắt nhìn nhau, một luồng điện xẹt qua hai người.

Nhìn đôi mắt sáng rỡ của hấn phản chiếu bóng mình, Nhiếp Từ Vũ cảm thấy áp lực vô cùng, lòng ngực thắt lại, không nói nên lời. Đột nhiên, cô đẩy hấn ra, bước lùi lại, tiếp theo là nghẹn ngào kêu lên:

- Anh không cần lo cho tôi, chuyện của tôi không liên quan gì đến anh.

Nhiếp Từ Phong bị sự tức giận của cô làm giật mình, đợi đến lúc hấn phản ứng kịp thì liền nhanh chóng bước đến trước mặt cô, kéo cô ôm vào lòng.

- Anh làm sao có thể bỏ mặc em chứ!

Lời nói hấn bá đạo vô cùng, trong mắt tràn ngập sự kiên định.

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của hấn, lòng Nhiếp Từ Vũ dao động, ngay sau đó lại chính là đau lòng. Chỉ thấy cô thống khổ gắng cười một cách khổ sở, thờ ơ mở miệng hỏi:

- Anh thích tôi sao?

- Dĩ nhiên!

- Với thân phận của một người con trai thích tôi chứ không phải là anh trai?

Giọng nói của cô nhẹ nhàng như gió nhưng lại làm cho Nhiếp Từ Phong cảm thấy nặng nề, áp lực vô cùng. Đối với ánh mắt mong chờ của cô, hấn lại im lặng.

Hấn thích cô sao?

Hấn không phủ nhận việc khi hấn nghe được tin cô muốn dọn đến Lãnh gia ở thì hấn tức giận đến phát điên, nhưng mà, đó có phải là thích hay không? Cho tới nay thì việc hấn thích cô cũng là do cô là người hấn cưng chiều nhất, nhưng mà thật sự là như vậy sao?

Hấn không biết!

Đầu óc rối tung, tình cảm phức tạp làm cho hấn cảm thấy đau đầu, trong lúc lơ đãng bèn nhủ mảy.

Nhìn dáng vẻ hấn không thoải mái, Nhiếp Từ Vũ tự cười giễu, đáy mắt có phần âm ứ.

“Nhiếp Từ Vũ ơi Nhiếp Từ Vũ, rốt cuộc thì mày còn mong chờ gì nữa hả?”

Cô vừa tự hỏi bản thân vừa cố hít một hơi thật sâu, giả vờ trấn tĩnh, nói:

- Không thích tôi thì cũng không cần quản tôi, không nên cho tôi bất cứ ảo tưởng nào nữa hết.

Hành động lúc nãy của hấn làm cho cô lầm tưởng là hấn vì ghen tuông, đổ kỵ!

- Vũ Vũ ...

Cô lại dùng ánh mắt thờ ơ lạnh lùng nhìn hắn, trong lòng hắn nhất thời cảm thấy rất thất vọng bản thân. Hắn thờ dãi, dịu dàng nói:

- Ngoan, đừng giận dỗi anh nữa có được không? Em giận anh không sao, nhưng mà em không thể đem danh dự bản thân đi đánh cược được.

Hắn thay đổi thái độ, trở nên dịu dàng mềm mỏng hơn, đáng vẻ vô cùng ôn nhu.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ cười lạnh lùng, nói:

- Ai nói tôi lấy danh dự đi đánh cược?

Sâu trong đôi mắt cô ngập tràn nghiêm túc làm cho Nhiếp Từ Phong cảm thấy đau đớn vô cùng, nắm lấy cổ tay cô thật chặt:

- Là em nghiêm túc?

Nhiếp Từ Vũ không trả lời.

Sự im lặng của cô chẳng khác nào đồng ý, vì vậy lòng Nhiếp Từ Phong như ngọn lửa cháy lan ngoài đồng cỏ không thể nào cứu vãn được.

- Em thích Lãnh Duy Biệt?

Hắn lạnh lùng hỏi.

- Có thì thế nào?

Nhiếp Từ Vũ hỏi ngược lại.

Nghe được cô chính miệng thừa nhận, Nhiếp Từ Phong tức giận nổi gân xanh, sau đó không chút nghĩ ngợi mà bật lên:

- Em là của anh!

Nói xong, hắn bá đạo chiếm đôi môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hôn dữ dội, điên cuồng

Hắn thô bạo bắt nạt môi cô, cuồng vọng đói khát mút vào, mang theo ý chiếm giữ nồng đậm, cái lưỡi dài nóng ẩm cương quyết xâm nhập vào trong miệng cô, càn rỡ trêu chọc cái lưỡi non nớt ấy.

Bởi vì hắn bắt ngờ hôn nên Nhiếp Từ Vũ sợ ngây người, hai mắt chớp chớp nhìn vào đôi mắt tràn đầy khát khao của hắn, cứ như loài báo muốn săn mồi, giống như ma quỷ vậy, vậy mà cô lại không kiểm chế được bản thân mà dán người sát vào lồng ngực hắn.

Nhiếp Từ Phong điên cuồng hôn Nhiếp Từ Vũ, ngay từ đầu là thô bạo, sau đó lại từ từ chuyển qua nhẹ nhàng, sau đó, cánh tay như hỏa diễm kia chẳng biết từ lúc nào đã dò xét vào trong chiếc khăn tắm, điên cuồng tha thiết vuốt ve làn da nhẵn mịn, trắng muốt như sữa tươi.

Trong lúc vô tình chiếc áo tắm tuột xuống tới khuỷu tay, làm lộ ra mảng ngực trắng như tuyết.

Vừa chạm vào nhất thời làm cho cảm xúc dâng lên thật mạnh mẽ, hô hấp bọn họ càng lúc càng gấp rút, tiếng thở dốc đan vào nhau. Hắn điên cuồng hôn môi cô, tiếp đó đến cằm cô, từ từ hôn dần xuống dưới.

- Ừm ...

Nhiếp Từ Vũ ý loạn tình mê ngâm nga một tiếng.

Âm thanh này giống như một hồi chuông cảnh tỉnh vang lên trong gian phòng yên lặng này, trong nháy mắt đã kéo lý trí Nhiếp Từ Phong bay trở lại. Khi hắn thấy người Nhiếp Từ Vũ trần như nhộng cùng với đôi môi anh đào bị hắn giày xéo đến sưng tấy thì ánh mắt bỗng chốc hóa ngây dại.

Trời ơi!

Hắn đã làm cái gì với cô?

Nhìn gương mặt ửng đỏ của Nhiếp Từ Vũ, Nhiếp Từ Phong thật sự không thể tin được hành động vừa rồi của mình.

Vũ Vũ chính là em gái của hắn mà!

Vậy mà hắn lại ra tay với cô ...

Sự thật này làm cho Nhiếp Từ Phong rầu rĩ không thôi, một giây kế tiếp, giống như là bị phồng tay vậy, hắn đẩy cô ra khỏi người mình, sau đó bối rối quay lưng lại.

Đột nhiên hắn mất đi dịu dàng làm cho Nhiếp Từ Vũ cảm thấy mất mát, đột nhiên hắn xoay người lại với vẻ ân hận làm cho lòng Nhiếp Từ Vũ như tro tàn, cô kéo áo choàng trùm lên cột chắc lại, tự cong môi cười giễu bản thân, vành mắt ửng hồng.

Hắn không thích cô, dù cho chạm vào cô cũng không có một chút cảm giác nào ...

Cô mất hết hy vọng rồi!

Nhiếp Từ Vũ hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói:

- Tôi mệt rồi, anh đi đi.

Nghe thấy giọng nói kìm nén của cô, Nhiếp Từ Phong liền biết hắn lại vừa tổn thương tới cô. Hắn nhú mày, chần chờ muốn giải thích với cô lý do tại sao lúc này hắn lại làm những hành động như thế:

- Vũ Vũ, vừa rồi anh ...

Nhưng mà không đợi hắn nói hết câu, Nhiếp Từ Vũ lại ngắt ngang lời hắn:

- Chẳng qua chỉ là hôn mà thôi, tôi sẽ không để trong lòng.

Về mặt cô không hề thay đổi, nói.

Thấy cô đem chuyện vừa rồi nói với về chẳng có gì quan trọng, Nhiếp Từ Phong chẳng những không thoải mái mà ngược lại còn cảm thấy con tức xông lên tận họng, nói giận đùng đùng.

- Chết tiệt!

Hắn khẽ nguyên rửa, gằn nhẹ nói:

- Nhiếp Từ Vũ, đây là em cố ý muốn ép anh phát điên lên phải không?

Nhiếp Từ Vũ không nhìn hắn một cái, hiển nhiên vòng qua hắn đi về hướng cánh cửa, nhưng mà Nhiếp Từ Phong lại chắn ngang đường đi của cô.

- Tránh ra!

Cô không vui, mắng.

- Hôm nay không nói rõ ràng mọi chuyện với anh thì anh sẽ không để cho em bước ra ngoài.

Nhiếp Từ Phong cũng tỏ thái độ cứng rắn.

- Anh ... không nói lý mà.

Nhiếp Từ Vũ nổi cáu nhưng lại không cảm gì được hắn.

Ánh mắt vừa chuyển một cái, cô lập tức khom lưng muốn chui qua dưới cánh tay hắn, nhưng mà Nhiếp Từ Phong sao lại không biết tâm tư của cô, lập tức tùy ý ôm eo cô, tiện thể tóm cô vào lòng.

Nhiếp Từ Vũ ra sức đẩy hắn ra, nhưng không ngờ lúc Nhiếp Từ Phong ngã xuống lại kéo theo cô, kết quả là hai người cùng đè lên nhau té xuống đất.

Mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, bọn họ gần gũi nhau đến mức có thể cảm giác được hơi thở của đối phương.

Đang lúc hai người đối mặt nhau thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một giọng nói gay gắt vang lên:

- Hai người các người đang làm cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Đánh nhau

Tiếng nói chói tai này là đến từ Nhiếp mẫu. Bà đã cùng trao đổi với Lãnh Duy Biệt rất nhiều lần, cuối cùng cũng muốn đến hỏi ý Vũ Vũ lần nữa cho nên mới lên lầu, không ngờ lại thấy cảnh hai người đang nằm đè lên nhau trên sàn.

Nhiếp mẫu kinh ngạc thở không ra hơi, tiếp đó là một bóng người nhanh chóng xẹt qua, tiếp theo lại nghe được một tiếng gầm lên đầy giận dữ:

- Buông cô ấy ra!

Lửa ghen trong lòng hắn bùng lên, Lãnh Duy Biệt dùng sức kéo Nhiếp Tử Vũ khỏi người Nhiếp Tử Phong, tiếp đó đâm thẳng vào mặt Nhiếp Tử Phong đang nằm dưới sàn.

- Hừ!

Nhiếp Tử Phong không hề phòng bị nên đã bị đánh trúng một đấm, gương mặt tuấn tú vì đau nhứt mà trở nên vặn vẹo. Hắn lau khóe miệng rồi từ từ ngồi dậy, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ đang được Lãnh Duy Biệt kẹp vào lòng, sự phẫn nộ lóe lên không cách nào ngăn lại được.

- Nên buông cô ấy ra chính là cậu mới đúng!

Đôi lông mày rậm rạp cau lại, Nhiếp Tử Phong đưa tay ra nắm thành quyền.

- Không được đánh anh ấy!

Nhiếp Tử Vũ kịp thời mở miệng ngăn lại hành động bạo lực của hắn.

- Em không cho anh đánh anh ấy!

Nhiếp Tử Phong tròn to mắt nhìn Nhiếp Tử Vũ đang đứng trước mặt bảo vệ Lãnh Duy Biệt, sau khi nhìn thấy cô vì Lãnh Duy Biệt mà đau lòng thì nhất thời cảm thấy thật thất vọng.

Chết tiệt! Tại sao hắn lại phải trở nên như thế này!

Nhiếp Tử Phong tức giận buông tay xuống, vẻ mặt chán chường đau buồn nhìn hai người bọn họ, cảm thấy vô cùng căm phẫn.

- Tử Phong, anh không sao chứ?

Sau đó là Quan Duyệt với vẻ mặt đau lòng nhìn khóe miệng Nhiếp Tử Phong đang chảy máu, từ trong túi lấy khăn giấy ra rồi cẩn thận lau đi tia máu.

Dáng điệu thân mật của cô làm lòng Nhiếp Tử Vũ đau nhói, đôi mi thanh tú nhíu lại, ghen tuông dâng lên đầy trong lòng. Mà sự đau lòng của cô toàn bộ đều lọt vào mắt Lãnh Duy Biệt.

Đợi đến khi bình tĩnh trở lại, Nhiếp mẫu đứng lặng im ở cửa một lúc lâu mới đi tới, nghiêm túc nhìn Nhiếp Tử Phong, hỏi:

- Tử Phong, con nói cho mẹ biết, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong hững hờ nhìn Nhiếp mẫu một chút, đang muốn trả lời thì Nhiếp Tử Vũ đã nhanh hơn hắn một bước, trả lời:

- Con vừa mới tắm xong, từ phòng tắm đi ra thì thiếu chút nữa đã bị trượt té, là anh ... anh kéo con lại nhưng không ngờ anh cũng té cùng với con.

Nhiếp Tử Vũ bình tĩnh nói, cũng không hề nhìn Nhiếp Tử Phong.

Ngoại trừ Nhiếp mẫu có vẻ hiểu ra thì còn lại Quan Duyệt và Lãnh Duy Biệt là tuyệt đối không tin.

- Thì ra là như vậy à!

Nhiếp mẫu gật đầu, mỉm cười nhìn Nhiếp Tử Vũ, nói:

- Vũ Vũ, lần sau con phải cẩn thận hơn biết không hả?

- Dạ!

Nhiếp Từ Vũ khéo léo gạt đầu.

Dặn dò Nhiếp Từ Vũ xong, Nhiếp mẫu cũng không quên nhắc nhở Nhiếp Từ Phong đang vội về mặt u ám:

- Còn Từ Phong, lần sau đừng tùy tiện vào phòng của Vũ Vũ, bây giờ Vũ Vũ cũng là con gái đã trưởng thành rồi, đừng để người giúp việc nói ra nói vào biết không?

Nhiếp Từ Phong không hề trả lời, chẳng qua chỉ dùng ánh mắt sâu không lường được nhìn chằm chằm Nhiếp Từ Vũ làm cho người ta không đoán ra được tâm tư thật sự của hắn.

Sau khi dặn dò xong, lúc này Nhiếp mẫu mới nhớ tới mục đích tới đây.

- Vũ Vũ, mẹ và cha con, còn có Duy Biệt đã nói chuyện với nhau rồi, trong khoảng thời gian này chúng ta đồng ý cho con đến ở tại Lãnh gia để ôn thi, nhưng mà sau khi thi xong thì nhất định phải về nhà đó, biết không?

- Dạ!

Rõ ràng đây là câu trả lời mà cô cậu còn không được nhưng mà Nhiếp Từ Vũ lại không có một chút vui vẻ, ngược lại trong lòng lại rất khó chịu.

Sự đau buồn của cô chạm vào lòng Lãnh Duy Biệt, ánh mắt hần lơ đang nhìn thấy vẻ mặt tái xanh của Nhiếp Từ Phong nên liền cầm tay Nhiếp Từ Vũ, nói:

- Bác gái yên tâm, cháu nhất định sẽ chăm sóc Vũ Vũ thật tốt, không để cho em chịu bất cứ tổn thương nào.

Cậu ta nghiêm túc bảo đảm với Nhiếp mẫu, đồng thời còn hướng về phía hần tỏ vẻ tuyên chiến.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Gặp trưởng bối

Tối hôm đó Nhiếp Vũ tạm biệt Nhiếp phụ Nhiếp mẫu rồi dọn đến nhà Lãnh Duy Biệt. Trước khi rời đi, hình như cô còn nhìn thấy ánh mắt của Nhiếp Từ Phong tràn đầy sự không muốn, nhưng quả thật có phải như vậy hay không thì cô cũng không muốn suy nghĩ.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua đi, chớp mắt Nhiếp Từ Vũ đã rời khỏi nhà một tuần.

Tập đoàn Nhiếp Phong, phòng làm việc của tổng tài ở lầu thứ 35.

Buổi chiều, ánh mặt trời rực rỡ rọi xuyên qua khe cửa sổ rọi vào trong phòng tạo nên bầu không khí ấm áp.

Đồ dùng làm việc chỉ có hai màu trắng đen cùng với sự trang trí cầu kỳ tinh tế của chủ nhân thì có thể nhận thấy được tính tình cáu kỉnh, khó gần của chủ nhân nó.

Lúc này Nhiếp Từ Phong đứng im lặng trước cửa sổ, trong tay cầm ly rượu Vodka, đôi mắt âm trầm nhìn xuống đoàn người chằng chịt nhộn nhịp phía dưới, với hơi lạnh cực mạnh từ máy điều hòa cũng không thể nào làm nội tâm cáu kỉnh của hắn trở nên yên ả.

Chỉ cần hần vừa nghĩ tới việc Vũ Vũ và Lãnh Duy Biệt cùng sống trong một căn nhà đã hơn một tuần lễ qua thì lại cảm thấy bức dọc, sự nóng giận không hiểu lý do liên găm nhấm lí trí của hần. Lại có một sự kích động muốn hần bỏ mọi công việc chạy đi tìm Vũ Vũ để nói chuyện.

Nhưng khi trong đầu chợt hiện lên câu hỏi ngày hôm đó "Anh thích tôi sao?" của Vũ Vũ thì hần lại do dự.

Hần thích Vũ Vũ sao? Nghĩ tới đây Nhiếp Từ Phong không khỏi nhú mày.

Cho tới nay hần đều xem Vũ Vũ như là em gái mà cưng chiều, chăm sóc, nhưng mà chỉ là một câu nói của cô em gái kia thì hần lại không thể kiềm chế được bản thân mà hôn cô? Như vậy thì hần đã xem cô như một người con gái thực sự hay sao?

Trong lòng có một câu nói mờ mờ ảo ảo đang nhắc nhở bản thân hần.

Cho nên hẳn mới có thể để tâm đến việc cô cùng người con trai khác ở cùng với nhau như vậy, cho nên hẳn mới có thể muốn trối cô ở bên cạnh hẳn ...

Suy nghĩ trong đầu cứ bừa bộn, rồi bời nên làm đầu hẳn đau nhức mãi. Nhiếp Từ Phong nhủ mảy mà uống cạn ly rượu trong tay, rượu mạnh thiêu đốt cổ họng hẳn nhưng hẳn lại hoàn toàn không nhăn mặt chút nào, có lẽ vì nỗi đau thể xác không đau bằng nỗi đau trong lòng.

Trong đôi mắt lạnh lùng sâu sắc kia hiện lên sự thống khổ, hẳn không khỏi nghĩ đến việc: - Nếu như hẳn thực sự xem Vũ Vũ là một người con gái, vậy thì phải làm thế nào?

Lại chưa nói đến việc trên danh nghĩa Vũ Vũ chính là em gái hẳn, giữa bọn họ chênh lệch mười tuổi cũng đã làm hẳn chùn bước. Tuy là cô vẫn luôn miệng nói yêu hẳn nhưng mà tình yêu của cô liệu có phải là do đã quá ý lại vào hẳn mà tạo nên hay không?

Tình cảm phức tạp, rắc rối làm cho hẳn không có sức muốn đi làm chuyện khác, vẻ mặt buồn rầu, âm ỉ, trong lúc Nhiếp Từ Phong vừa xoay người muốn đi lấy thêm rượu thì một hồi tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi!

Hắn lạnh lùng nói.

Một giây kế tiếp, cửa phòng được đẩy ra, hai bóng người từ ngoài cửa bước vào, Nhiếp Từ Phong vừa nhìn thì trong nháy mắt đồng tử đã tối sầm lại.

- Ban ngày mà uống rượu gì chứ?

Nhiếp mẫu nhanh chân bước vào trong phòng làm việc, vẻ mặt không vừa ý nhìn ly rượu trong tay Nhiếp Từ Phong, lại nói:

- Duyệt nhi tới kìa, còn không mau cất ly rượu đi, qua đây ngồi nhanh lên.

Lời nói còn chưa xong thì bà đã ngồi xuống ghế salon.

Quan Duyệt đi sau lưng Nhiếp mẫu, thẹn thùng nhìn thoáng qua vẻ mặt lạnh lùng của Nhiếp Từ Phong, sau đó cũng ngồi xuống theo.

Nhiếp Từ Phong lại nhủ mảy, ngoan ngoãn đặt ly rượu xuống trước mặt hai người rồi ngồi xuống.

- Tìm con có việc gì?

Lời nói tuy là nói với Nhiếp mẫu nhưng mà ánh mắt hẳn lại dừng lại trên người Quan Duyệt.

Nghe vậy, chỉ thấy Nhiếp mẫu với ánh mắt thần bí nhìn thoáng qua Quan Duyệt đang cúi đầu, tiếp đó cười nói:

- Từ Phong à, con và Quan Duyệt cũng đã quen biết hơn một tháng rồi hà?

- Dạ!

Nhiếp Từ Phong gật đầu, nghi hoặc khó hiểu.

Thấy dáng vẻ con trai bình tĩnh, Nhiếp mẫu cười cười, nói tiếp:

- Tôi nay mẹ đã hẹn với ba mẹ Quan Duyệt cùng dùng cơm, con thấy thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Vô tình gặp ở nhà hàng

Nhiếp Từ Phong thông minh như vậy thì làm sao lại không biết ý tứ trong lời nói của Nhiếp mẫu chứ, ăn cơm chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng chính là ra mắt hai bên gia đình.

Đôi mắt lãnh đạm liếc nhìn gương mặt trắng nõn ửng hồng của Quan Duyệt, Nhiếp Từ Phong có loại cảm giác nói không nên lời.

Không thể phủ nhận, Quan Duyệt chính là một trong số ít những người con gái làm hẳn muốn chiêm ngưỡng nhất. Cô thông minh nhạy bén, tác phong mạnh mẽ, bản lĩnh giao tiếp rất tốt nhưng hẳn lại chỉ xem cô như tri kỷ cho nên một tháng ở gần nhau hẳn cũng không có yêu cầu muốn qua lại với cô.

Mà bây giờ Nhiếp mẫu có ý muốn người lớn hai bên gặp mặt, xem ra là mama đã có sự hiểu lầm rằng hấn và Quan Quyết đang hẹn hò.

Nhiếp Từ Phong thả lỏng người một chút, đột nhiên lại nghĩ đến vấn đề còn đang suy nghĩ, do dự một chút hấn lại gật đầu lên tiếng:

- Có thể!

Nghe vậy, Quan Duyệt chợt ngừng đầu ngạc nhiên nhìn về phía hấn.

Thấy gương mặt tuyệt mỹ của Quan Duyệt nhìn mình nhưng Nhiếp Từ Phong lại không có chút cảm xúc, chẳng qua hấn chỉ muốn chấn chỉnh lại tình cảm của bản thân.

Đèn vừa lên, màn đêm cũng giống như con trăn khổng lồ bao phủ cả bán đảo Đài Loan. Đài Bắc phồn hoa, nghề hồng láp lạnh, người đi đường vội vàng tấp nập, cuộc sống về đêm chính thức bắt đầu.

Trong nhà hàng IM.

Tiếng đàn violon du dương êm tai văng vẳng không dứt, mọi người đều mặc âu phục hay tây trang trắng thớm, cười nói dịu dàng thanh tao, toàn cảnh là một không gian tao nhã vô cùng.

Nhiếp Từ Vũ mặc chiếc áo thun đơn giản kết hợp với quần jean xuất hiện ở đại sảnh, đáng vẻ cô so với bốn bề xung quanh có vẻ không ăn nhập vào nhau.

- Chúng ta ... hay là chúng ta đổi chỗ khác đi.

Ánh mắt bốn phía đều tập trung vào 2 người. Nhiếp Từ Vũ với vẻ mặt mong chờ nhìn Lãnh Duy Biệt diện bộ tây trang màu trắng.

Tối hôm nay đầu bếp có việc xin nghỉ nên cô và Lãnh Duy Biệt cũng sẽ không xuống bếp, vì vậy buộc lòng phải ra ngoài để giải quyết cái bao tử. Nhưng mà điều cô không ngờ tới chính là anh ta lại dẫn cô tới một nhà hàng cao cấp như vậy.

- Nghe nói đồ ăn ở đây ngon lắm, đi thì thật là tiếc. Hơn nữa cũng đã đặt bàn rồi mà nên em đừng lo lắng gì hết, mọi thứ đều có anh đây mà.

Dùng ánh mắt dịu dàng trấn an cô, sau đó Lãnh Duy Biệt dẫn cô đi đến quầy.

Nhưng mà ngoài dự liệu chính là cô phục vụ ở quầy nhìn thoáng qua Nhiếp Từ Vũ một cái, cũng không hỏi đã có hẹn trước hay không mà lạnh lùng nói:

- Rất xin lỗi hai vị, dùng cơm ở đây cần phải mặc y phục chính thức, cho nên thật ngại quá...

Nụ cười dịu dàng đọng lại nơi khóe môi, Lãnh Duy Biệt không khỏi ngạc nhiên nhún mày:

- Có chuyện như vậy sao?

Cũng khó trách hấn tại sao lại kinh ngạc như vậy, bởi vì trước đây đều sống ở nước ngoài, thói quen trong nước và nước ngoài thì hoàn toàn khác nhau.

- Đúng vậy!

Cô phục vụ quầy khách khí nói.

Ánh mắt chế nhạo xung quanh kéo tới làm cho Nhiếp Từ Vũ cảm thấy ngượng ngùng, cô kéo áo Lãnh Duy Biệt, lại nói:

- Em không muốn ăn ở đây nữa đâu, chúng ta đi thôi.

Lãnh Duy Biệt vốn còn muốn nói điều gì đó nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của cô thì cố gắng kìm chế, ánh mắt hấn thờ ơ liếc nhìn cô phục vụ quầy rồi mới gật đầu: - Chúng ta đi thôi!

Thấy vậy, lòng Nhiếp Từ Vũ mới cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng mà còn chưa tới hai giây thì lòng của nàng lại lập tức dựng đứng lên.

- Vũ Vũ, Duy Biệt, hai con cũng tới dùng cơm sao?

Giọng nói quen thuộc làm cho Nhiếp Từ Vũ ngớ người, vừa quay lại thì thấy Nhiếp phụ Nhiếp mẫu, còn có 2 người một nam một nữ xa lạ, sau lưng còn có Nhiếp Từ Phong và Quan Duyệt.

Lúc Nhiếp Từ Vũ kinh ngạc nhìn thấy họ thì lại thấy tay Nhiếp Từ Phong đang vòng qua ôm eo Quan Duyệt, tim cô nhất thời đau đớn như bị ai xé nát.

Chương 38: Khi nào cầu hôn?

Thấy trong mắt Nhiếp Tử Vũ lóe lên đau đớn, Nhiếp Tử Phong lại có cảm giác sợ rằng cô sẽ hiểu lầm, theo trực giác liền muốn thu tay về, sau khi hấn ý thức được suy nghĩ của mình thì lập tức cảm thấy buồn cười.

Tại sao hấn lại sợ cô hiểu lầm chứ? Giữa bọn họ là không thể nào!

Hấn tự nhắc nhở bản thân, đồng thời ôm chặt cái eo thon của Quan Duyệt lại, sau đó không nhìn Nhiếp Tử Vũ nữa.

Bên eo bất ngờ được ôm chặt, Quan Duyệt nhìn về phía gương mặt tuấn lãng đầy căng thẳng của Nhiếp Tử Phong, khi biết hấn đang cố ý làm cho Nhiếp Tử Vũ thấy thì trong đáy mắt xẹt ngang qua sự ghen tỵ. Ánh mắt lạnh rét, cô ta quay đầu nhìn về bọn người Nhiếp Tử Vũ.

- Tử Vũ, Lãnh tiên sinh, nếu như không ngại thì cùng ăn cơm với chúng tôi đi.

Cô ta giả vờ thân thiết nói, trong lòng đang suy tính điều gì đó.

- Tôi không có mặc quần áo chính thức.

Nhiếp Tử Vũ cũng không nhìn vào cô ta mà lạnh lùng trả lời.

Cha mẹ Quan Duyệt liếc nhìn Nhiếp Tử Vũ, nghi hoặc hỏi:

- Duyệt Nhi, con biết họ sao?

Nhiếp mẩu trả lời bọn họ:

- Xin cho tôi giới thiệu một chút, đây là Tử Vũ, em gái Tử Phong. Vũ Vũ, con đừng lo, nhà hàng này là của Quan thị, mẹ nghĩ họ sẽ vì con mà phá lệ một lần đấy.

Nói xong, bà nhìn về phía cha mẹ Quan Duyệt.

Nghe vậy, cha mẹ Quan Duyệt có vẻ bình tĩnh. Người khác có thể không chú ý nhưng Nhiếp Tử Vũ thì lại thấy rõ ràng lúc bọn họ gạt đầu thì khóe miệng lại cong lên một nụ cười khinh bỉ.

Ánh mắt mọi người tập trung vào Nhiếp Tử Vũ làm cô thấy rất khó chịu, đang lúc cô muốn từ chối thì Nhiếp phụ vẫn luôn im lặng lên tiếng.

- Vừa đúng lúc đến đây thì mọi người cùng dùng cơm chung đi, Vũ Vũ, có được không con?

Thấy Nhiếp phụ hỏi ý kiến của mình, Nhiếp Tử Vũ cũng không muốn làm ông mất vui, vì vậy gạt đầu, nói:

- Dạ!

Bầu không khí lúc dùng cơm so với lúc trước cũng không khác gì mấy. Cha mẹ Quan Duyệt coi Nhiếp Tử Vũ như người vô hình, chỉ nói chuyện với Nhiếp mẩu những chuyện có liên quan đến Quan Duyệt, nhưng làm cô đau lòng vẫn chính là tên Nhiếp Tử Phong từ đầu tới cuối đều không thèm đếm xỉa tới cô. Nhưng mặc dù bữa cơm này rất oan ức nhưng Nhiếp Tử Vũ cũng không nói một câu nào, chỉ muốn ăn thật nhanh rồi rời khỏi.

Sau khi trò chuyện trao đổi một hồi thì Nhiếp mẩu liền thay đổi trọng tâm câu chuyện.

Bà cười dịu dàng nhìn Quan Duyệt, nói:

- Duyệt nhi, ta thấy con và Tử Phong cũng lui tới một tháng nay rồi, cũng nên quyết định đi chứ?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ đang muốn uống canh thì khiếp sợ dừng động tác lại, tay buông lỏng, thìa canh rơi xuống, nước trong bát canh văng tung tóe khắp người.

Nhiếp Tử Phong vốn âm thầm quan sát cô thì lúc này cũng giật bắn người, cầm lấy khăn ăn đang muốn đứng lên lau cho cô thì lại thấy Lãnh Duyệt đã đi trước một bước.

- Vũ Vũ, có sao không?

Lãnh Duyệt khấn trương hỏi, vừa cẩn thận lau nước canh trên mặt cô.

- Em... em không sao.

Nhiếp Từ Vũ mới vừa ý thức được hành động thất lễ của mình thì liền hốt hoảng lắc đầu, quay về mọi người nói xin lỗi:

- Con xin lỗi, làm phiền mọi người trò chuyện.

Lúc nói, trong lòng khó chịu như bị kim đâm, viền mắt từ từ ửng đỏ.

- Không có sao, chỉ cần con không bị phỏng là tốt rồi.

Nhiếp mẫu dùng nụ cười an ủi cô. Đợi đến lúc mọi chuyện bình thường trở lại thì lúc này mới hỏi lại một lần nữa, nhưng mà lúc này lại hỏi Nhiếp Từ Phong:

- Từ Phong, con dự định khi nào cầu hôn Duyệt Nhi vậy hả?

Nói xong, lại nghe được tiếng "lách cách" vang lên, mọi người theo tiếng động kia nhìn lại thì lại thấy Nhiếp Từ Vũ đánh rơi chén cơm.

Cơm trong chén rơi ra trên bàn, dính vào cả người cô, Nhiếp Từ Vũ thảm hại áy náy nhìn mọi người, viền mắt ửng đỏ. Cũng không biết bởi vì hành vi của mình hay là do câu nói kia của Nhiếp mẫu.

- Thật xin lỗi, con thất sự xin lỗi.

Giọng nói cô dần dần có chút ngẹn ngào. Bất ngờ, Nhiếp Từ Vũ vụt dậy bỏ chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Rũ bỏ quan hệ

Nhiếp Từ Vũ bất ngờ rời đi làm cho bầu không khí ở đây lập tức thay đổi, vẻ mặt của mọi người khác nhau, có giật mình mà cũng có hả hê. Nhưng bầu không khí bất ngờ im lặng như tờ cũng làm cho mọi người có chút lúng túng.

- Xin lỗi, con đi trước.

Ánh mắt Lãnh Duyệt Biệt thờ ơ liếc nhìn Nhiếp Từ Phong, đáy mắt hiện lên sự u ám rồi cũng chạy ra ngoài.

Mất đi hai người chứng mắt làm cho Quan Duyệt cảm thấy rất cao hứng. Nhưng mà sự vui sướng của cô cũng không kéo dài được bao lâu thì liền bị câu nói tiếp theo tàn phá tâm trạng hoàn toàn.

- Chúng ta nói tiếp đi.

Quan mẫu căn bản cũng không để ý đến Nhiếp Từ Vũ, vẻ mặt vui mừng nhìn Nhiếp Từ Phong, nói:

- Từ Phong, mẹ tin rằng đem Quan Duyệt giao cho con thì sẽ là một sự lựa chọn tốt.

Ngụ ý trong lời nói đó đã khẳng định thân phận của cô ta dành cho hắn.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong cũng không nói gì, trong lòng đầy rẫy suy nghĩ phức tạp. Trước mắt hắn lại hiện ra dáng vẻ Nhiếp Từ Vũ với đôi mắt ửng đỏ bỏ chạy ra ngoài thì lòng hắn liền cảm thấy đau đớn.

Hắn nên cảm thấy may mắn mới đúng, vì lúc Nhiếp Từ Vũ rời đi đã có thể làm cho hắn tỉnh ngộ, trong lòng hắn chẳng những không cảm thấy thoải mái mà lại cảm thấy mất mát, cũng giống như đang ở trên không vậy.

Mi mắt nháu lại, đôi mắt sâu xa có vẻ rất khó hiểu nhìn Quan Duyệt đang e thẹn lộ ra nụm đồng tiền, chột hít một hơi thật sâu.

- Con nghĩ mọi người đều đã hiểu lầm rồi. Con và Quan tiểu thư chẳng qua chỉ là bạn bè mà thôi, cũng không có hẹn hò qua lại.

Một câu nói bình thường nhưng lại có uy lực vô cùng, không đợi mọi người kịp hoảng hốt thì đã đứng dậy, nói tiếp:

- Con còn có việc, con đi trước.

Nói xong liền xô ghế chạy đi.

Đề lại hai bậc trường bối ngo ngác nhìn nhau cùng với vẻ mặt trắng bệch của Quan Duyệt.

Hắn không lừa được mình, càng không che giấu được tình cảm thật sự của bản thân. Cùng nhau ăn tối, bất luận là thế nào hắn cũng không muốn quan tâm cô nhưng mà ánh mắt thỉnh thoảng lại cứ quan sát cô, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của cô.

Lúc Nhiếp Từ Vũ vừa rời đi thì hắn biết hắn đã không thể nào chống cự lại với cô được nữa, bởi vì chẳng biết từ lúc nào hắn đã đặt cô vào trong lòng, mà sự thật chính là hắn đã yêu cô rất nhiều, mọi thứ luân thường đạo lý đều cần phải vứt đi.

Trái tim của hắn vì cô mà đập loạn, khi cô vui thì hắn sẽ vui theo, khi cô khóc thì hắn sẽ vì cô mà đau lòng. Thậm chí lúc cô không cần nói một câu nào thì tâm tình của hắn cũng sẽ theo dõi theo từng nhất cử nhất động của cô.

Tim của hắn, từ lâu đã không còn là của hắn.

Chạy ra khỏi nhà hàng, Nhiếp Từ Phong cũng không lấy xe mà chạy dọc theo theo đường phố đi tìm Nhiếp Từ Vũ. Quả nhiên hắn đoán không sai, không bao lâu thì hắn đã thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô ngồi rúc dưới bóng cây.

Ánh đèn đường heo hắt rọi xuống thân thể gầy của Nhiếp Từ Vũ, bởi vì khóc nức nở nên hai bờ vai không ngừng run run làm cho Nhiếp Từ Phong càng nhìn càng đau lòng không dứt. Tim hắn đau thắt, hắn từ từ bước về phía cô, im lặng đứng trước mặt cô.

Cả thể xác và tinh thần của Nhiếp Từ Vũ đều đắm chìm trong tâm trạng bi thương do hai chữ "cầu hôn" kia nên hoàn toàn không nhận ra được đáng về yếu đuối của mình đang nằm trong mắt Nhiếp Từ Phong.

Gió đêm lẳng lặng thổi, lá cây xào xạc rung rinh, tiếng khóc vẫn cứ không ngừng.

Cô khóc, hắn nhìn.

Không nói lời nào, tất cả đều đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Không biết qua bao lâu, lúc tiếng khóc Nhiếp Từ Vũ từ lớn chuyển thành nhỏ, nước mắt càng lúc càng ít rơi ra, khi cô cảm giác lòng mình đau đến tê liệt thì một giọng nói nhẹ nhàng cùng với tiếng thở dài dịu dàng vang trên đầu cô.

- Cô bé ngốc, khóc đủ chưa hả?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Cho mình một cơ hội

Giọng nói quen thuộc cùng với sự dịu dàng cung chịu như trước đây làm cho Nhiếp Từ Vũ bất ngờ ngẩn người ra. Cô do dự từ từ ngẩng đầu lên, với ngọn đèn đường heo hắt cùng đôi mắt sưng đỏ nhìn thẳng vào đôi mắt sâu không lường được kia, mũi lại cảm thấy chua xót vô cùng, nước mắt lại không khống chế được mà trào ra.

Thấy nước mắt cô lại bắt đầu trào ra, lòng Nhiếp Từ Phong nhất thời rối bời, vì vậy hắn vội vàng lấy khăn tay từ trong túi ra rồi cúi người lau nước mắt cho cô.

Khi hơi ấm từ lòng bàn tay hắn xuyên thấu qua cái khăn tay chuyển đến gương mặt nhỏ nhắn không có chút huyết sắc của cô, Nhiếp Từ Vũ liền theo bản năng hất tay hắn ra, sau đó đứng lên liền muốn xoay người rời đi.

Nhiếp Từ Phong nhanh tay lẹ mắt cũng không cho cô có cơ hội chạy đi, liền nhanh chân bước vòng qua trước mặt cô cản đường.

Nước mắt giàn dụa oan ức nhìn gương mặt tuấn lãng lơ mơ đầy lo lắng của hắn, cô bướng bỉnh cắn chặt môi, nói:

- Anh tránh ra!

Nói xong, cô liền đâm vào ngực hắn một cái thật mạnh, chỉ tiếc là sức của cô quá nhỏ, căn bản là không thể làm đau hắn.

Nhìn dáng vẻ oan ức đến cực độ của cô, Nhiếp Từ Phong dịu dàng hỏi:

- Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.

- Không cần anh lo, anh nên đi chăm sóc tình nhân của anh đi.

Lúc Nhiếp Tử Vũ tức giận hét lên thì cũng ra sức hất tay hất ra khỏi tay mình, bước lùi về sau hai bước để giữ khoảng cách.

Thấy vậy, đôi môi mỏng của Nhiếp Tử Phong hơi cong lên, lộ ra một nụ cười vui vẻ:

- Vũ Vũ, anh có thể cho rằng em đang ghen phải không?

Hắn bước lên hai bước, đưa tay ra vén những sợi tóc xoắn xết trên mặt cô, lời nói và hành động có vẻ vô cùng thân mật.

Động tác bất ngờ của hắn làm cho Nhiếp Tử Vũ sững sốt, nước mắt ngừng rơi.

Đôi mắt trong veo tràn đầy hoang mang, cô nghi hoặc nhìn hắn, thật lâu mà cũng không phản ứng kịp.

Nhiếp Tử Phong bất đắc dĩ thở dài, nhìn thẳng vào cô, nói:

- Vũ Vũ, em biết chúng ta là không thể nào phải không?

Nhiếp Tử Vũ kích động rống lên:

- Tại sao không thể nào chứ? Đừng có nói do tôi là em gái gì đó của anh.

Cô quả thật hận thấu xương những lời nói này.

Mà đối với phản ứng vô cùng kịch liệt của cô, Nhiếp Tử Phong vô cùng hài lòng, gật đầu rồi bất ngờ đổi cách xưng hô, hỏi:

- Em thích anh sao?

Nhiếp Tử Vũ sững sốt, cũng còn chưa hiểu ý tứ của hắn, nhưng mà cong môi, lạnh lùng cười một cách đau khổ:

- Bây giờ có còn quan trọng nữa hay không?

Hắn đã muốn nhanh chóng kết hôn với người con gái khác thì hắn còn quan tâm đến việc cô có thích hắn hay không để làm gì chứ.

Không để ý đến câu trả lời của cô, Nhiếp Tử Phong tiếp tục hỏi:

- Em biết em đối với anh là loại thích nào hay không? Là ý lại hay là tình yêu nam nữ?

Hắn dịu dàng vô cùng lại cực kỳ nghiêm túc, giống như rất sợ làm cho cô sợ vậy.

Nhiếp Tử Vũ hoàn toàn bị những câu hỏi của hắn làm cho mơ hồ, đến lúc câu nói kia vang lên thì cô mới kịp phản ứng.

- Một tuần, anh đồng ý cho em một tuần lễ để xác định rõ cảm xúc của em dành cho anh. Nếu như em đối với anh quả thật là tình yêu nam nữ thì anh nguyện ý không coi em là em gái nữa.

Hắn muốn cho mình một cơ hội, nếu như có thể, hắn muốn có cô.

Dứt lời, Nhiếp Tử Vũ im lặng. Một hồi sau, cô kinh ngạc mở to mắt, vui mừng hỏi:

- Anh nói thật?

Nhiếp Tử Phong cũng không trả lời, nhưng trong mắt lại tràn đầy sự yêu chiều say mê thay thế cho lời của hắn.

Có câu nói này của hắn, Nhiếp Tử Vũ cũng lấy hết can đảm nói:

- Em thích anh, từ trước đến nay đều là tình cảm giữa trai và gái, không tin thì anh tự cảm nhận đi.

Nói xong thì cô liền xông lên ôm lấy hắn, nhón chân lên hôn vào môi hắn.

Sau khi Nhiếp Tử Phong sững sốt vì bất ngờ thì trong mắt hiện lên thâm tình, ngay sau đó ôm eo cô, hôn cô thật sâu.

Ánh trăng sáng chiếu vào người họ, nhìn cứ như một bức tranh bạn tình trong truyện mộng.

Gió đêm vẫn cứ thổi, bóng cây vẫn rung rinh.

Cách đó không xa sau cây đại thụ, một đôi mắt đen nhánh tràn đầy ghen tỵ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Tình địch

Trong thời gian hai người yêu nhau thì lúc nào cũng không muốn rời xa.

Tuy là Nhiếp Tử Phong và Nhiếp Tử Vũ vẫn chưa phải là người yêu thật sự nhưng cũng rất khó để rời xa nhau. Nhưng vì không muốn để cho các trưởng bối phát hiện nên Nhiếp Tử Phong cuối cùng cũng quyết định đưa Nhiếp Tử Vũ về Lãnh gia. Sau khi về đến nhà thì Lãnh Duy Biệt cũng không có phát hiện được bất cứ điều gì khác thường.

Tuy là Nhiếp Tử Phong nói cho Nhiếp Tử Vũ một tuần để suy nghĩ nhưng mà trên thực tế thì lại muốn vượt qua thời gian này.

Bởi vì lý do thi cuối kỳ nên Nhiếp Tử Vũ phải hết sức làm thật tốt, suốt bốn ngày trời không gặp Nhiếp Tử Phong, cô toàn tâm toàn ý học bài thi. Tất cả cũng chỉ vì muốn đạt được thành tích tốt nhất, sau đó được hân khen ngợi.

Sáng thứ 3, sau khi kỳ thi kết thúc, Nhiếp Tử Vũ lại vội vàng về Lãnh gia dọn dẹp hành lý để chạy về Nhiếp gia, vừa năn nỉ đầu bếp nấu cho một bữa trưa thật ngon, nghĩ đến việc lúc Nhiếp Tử Phong thấy cô sẽ bị giật mình thì Nhiếp Tử Vũ lại cười không ngớt.

Nhiếp Tử Vũ mặc một cái áo yếm cực dễ thương cùng với chiếc váy ngắn với tâm trạng vô cùng hào hứng chạy đến phòng làm việc của tổng tài, đang lúc muốn gõ tay gõ cửa thì một giọng nói hờn tủi từ bên trong truyền ra, nhất thời làm cho cô ngừng lại việc gõ cửa.

- Phong, tại sao anh có thể đối với em như vậy? Em ở cạnh anh suốt 2 năm trời, hẳn là anh cần phải nói lý do thật sự cho em biết chứ?

Nhiếp Tử Vũ giật mình, lập tức nhận ra đây là giọng nói của thư ký của anh trai - An Xuyên. Nhiếp Tử Vũ cắn răng, cẩn thận đẩy cửa hé ra một tí, cố gắng dần lòng để nghe tiếp.

Khe cửa càng lúc càng rộng, Nhiếp Tử Vũ thấy Nhiếp Tử Phong mặc bộ vest Armani đang ngồi ngay ngắn trên bàn làm việc, dáng vẻ đẹp trai vô cùng đang nhử mắt nhìn An Xuyên. Bởi vì An Xuyên đứng quay lưng với cô cho nên Nhiếp Tử Vũ không thấy được vẻ mặt của cô ta, nhưng cô có thể cảm nhận được người cô ta đang run run, tâm tình có vẻ không ổn định.

Ánh mắt Nhiếp Tử Phong sâu sắc thoáng lên và lo lắng, tiếp đó lạnh lùng giễu cợt nói:

- An Xuyên, hẳn là em phải biết anh ghét nhất là loại người thế nào. Nếu như còn muốn được ở lại tập đoàn Nhiếp Phong thì anh khuyên em nên ngoan ngoãn nhận lấy tấm chi phiếu này, sau đó cầm miệng lại.

Nam nữ hoan ái theo nhu cầu của bản thân thôi mà.

Hắn không phủ nhận giữa mình và An Xuyên có quan hệ với nhau, bởi vì hắn cũng là một người con trai bình thường, cần phải phát tiết. Nhưng bây giờ hắn đã xác định được tình cảm của mình với Vũ Vũ nên hắn không thể tiếp tục phóng túng như vậy được nữa.

Đôi môi mỏng cong lên, trong mắt Nhiếp Tử Phong có phần vui vẻ. Bản thân là một người suốt ngày quần áo phụ nữ nhưng không ngờ lại gục ngã trong tay một cô bé 15 tuổi, lại còn vì cô ấy mà giữ mình nữa chứ. Về điểm này, Nhiếp Tử Phong cũng không cảm thấy không ổn mà ngược lại còn cảm thấy rất đáng để tự hào.

Nhưng mà An Xuyên cũng không bởi vì câu nói kia của hắn mà thỏa hiệp, giọng nói mang theo sự ghen ghét, khẩn cầu nói:

- Em sẵn lòng ở cạnh anh, cho dù sao này anh cưới Quan tiểu thư đi nữa thì em cũng không quan tâm đến thanh danh của bản thân, tiền tài địa vị hay mọi thứ em đều không muốn, em chỉ muốn được ở bên cạnh anh mà thôi.

Đối với người con trai mà cô đã yêu suốt 2 năm qua, An Xuyên không hề quan tâm đến tôn nghiêm của bản thân.

Sự cố chấp của anh làm cho Nhiếp Tử Phong có chút bức bối, nhử mắt, mặt giận tím tái, nói:

- Cô còn không hiểu chuyện hay sao? Từ nay về sau tôi không cần cô nữa!

Nghe vậy, sắc mặt An Xuyên nhất thời tái xanh. Đột nhiên, cô kích động lắc đầu liên tục, tiếp đó ghen ghét thét to:

- Không, anh làm sao có thể không cần em chứ? Anh đã nói chỉ có em mới có thể mang lại cho anh khoái cảm thật sự mà, chẳng lẽ anh đã quên hết rồi sao?

Cô không tin, cô thật sự không tin được.

- Em đối với anh vẫn còn có cảm giác. Để cho em thử một chút thì anh liền có thể cảm nhận được sức hấp dẫn của em đối với anh.

An Xuyên nói xong, xoay người tiến lên, kéo váy, nhón chân bước qua ngòai trên đùi của hấn.

Ngoài cửa, Nhiếp Từ Vũ cũng không còn kiềm chế được nữa, "ầm" một tiếng, đẩy cửa xông vào phía bọn họ, đồng thời gằm nhẹ nói:

- Anh ấy đã không còn cần cô nữa, còn không nhanh leo xuống khỏi người anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hạnh phúc

Nhiếp Từ Vũ bất ngờ xuất hiện làm An Xuyên giật mình bối rối, mà Nhiếp Từ Phong thì tay mắt lạnh lẽo đã đẩy An Xuyên xuống khỏi người hấn rồi đứng lên, giữ một khoảng cách với cô ta.

Bất ngờ bị hấn đẩy ra một cách vô tình, An Xuyên buồn bực hừ một tiếng, ánh mắt đầy tức giận nhìn về phía Nhiếp Từ Vũ.

- Vũ Vũ, sao em lại tới đây?

Nhiếp Từ Phong ngạc nhiên ngênh đón, khóe miệng cong lên cười vui vẻ, so với vẻ mặt lạnh lùng vô tình lúc này thì tưởng chừng như hai người khác nhau.

- Thế nào? Em phá hỏng chuyện tốt của anh hay sao?

Nhiếp Từ Vũ dùng giọng điệu chua xót trả lời, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, đáng vẻ trông rất dễ thương.

Thấy vậy, Nhiếp Từ Phong cười dịu dàng, cung chiều đưa tay vuốt tóc cô:

- Làm gì có!

Nói xong, ánh mắt liếc thấy hộp com trong tay cô, sau đó hiểu dụng ý của cô:

- Anh nghĩ nhất định em cũng còn chưa ăn trưa đúng không? Chúng ta cùng ăn đi.

Nói xong, hấn kéo Nhiếp Từ Vũ đến ngồi ở ghế salon.

Bị hai người kia phớt lờ, vẻ mặt An Xuyên từ tức giận chuyển thành khiếp sợ.

Thấy Nhiếp Từ Vũ không coi ai ra gì mà ngang nhiên gấp trứng cuộn cho Nhiếp Từ Phong, mà Nhiếp Từ Phong lại ngoan ngoãn đón nhận, tâm tư nàng tinh tế nên thoáng cái đã nhận thấy sự thân mật khác lạ giữa hai người bọn họ, như vậy rõ ràng không phải là mối quan hệ anh trai em gái bình thường.

- Các người ...!

Bởi vì kinh hoàng nên cô nói không ra lời.

Chuyện tốt bị cắt đứt, Nhiếp Từ Phong hết sức không vui quay đầu lại nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lùng gần như tuyệt tình, nói:

- Còn không đi?

Lời nói của hấn đã phần nào xác nhận suy nghĩ trong lòng An Xuyên, trong nháy mắt, đôi mắt to tròn rung rung nước:

- Các người ... tại sao các người có thể? Các người là anh em mà!

Cô ghen ngào thét lên, ngoại trừ sự thật không thể tiếp nhận này thì còn có một lý do đáng sợ hơn, đó là Nhiếp Từ Vũ còn là một cô bé còn chưa trưởng thành.

- Giữa chúng tôi không có bất cứ quan hệ máu mủ nào.

Nhiếp Từ Phong tức giận hét to, lạnh lùng gằn từng chữ.

Từ khi hắn nhận thức được tình cảm của mình thì hắn đã không xem Vũ Vũ như là em gái nữa.

- Nhưng trên danh nghĩa các người vẫn là anh em. Huống chi cô ấy còn là một đứa trẻ vị thành niên, anh không sợ tôi sẽ đem chuyện này đi tố cáo với truyền thông hay sao?

An Xuyên tâm khí cao ngạo không chịu thua, uy hiếp nói tiếp:

- Nếu như bên ngoài biết anh yêu một cô bé vị thành niên thì anh nghĩ xem cổ phiếu tập đoàn Nhiếp Phong sẽ như thế nào đây?

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ cả kinh trong lòng, sắc mặt liền tái nhợt.

Nhiếp Từ Phong tuổi còn trẻ mà đã dễ dàng làm tổng tài một tập đoàn lớn, điều này làm cho dư luận bên ngoài rất xôn xao, mà bây giờ giả cổ thiếu đã rồi ren không yên, nếu như lại truyền ra thêm chút tin tức bất lợi nào nữa thì hậu quả thật sự rất khó lường.

Nhiếp Từ Vũ vì vậy mà lo lắng rất nhiều, nhưng Nhiếp Từ Phong ở bên cạnh lại bình tĩnh vô cùng.

- Tôi chưa từng nghĩ tới việc giấu diếm.

Nhiếp Từ Phong thẳng thắn bày tỏ, lạnh lùng liếc An Xuyên, khóe môi cong lên:

- Dĩ nhiên, cô muốn báo cho truyền thông biết thì tôi cũng sẽ không phản đối, bởi vì tôi không cho rằng truyền thông sẽ tin một người có tội danh "lừa gạt".

- Anh!

Uy hiếp không được lại bị uy hiếp ngược lại, An Xuyên tức giận thở không ra hơi, vẻ mặt đỏ bừng.

- À còn nữa, cô đã quá xem thường tập đoàn Nhiếp Phong rồi, còn có cả tôi nữa chứ. Nếu như chẳng qua chỉ vì mấy tin tức này mà làm cho cổ phiếu tập đoàn rớt giá, vậy thì Nhiếp Từ Phong tôi có thể không cần phải lăn lộn rồi.

An Xuyên cứng họng không biết nói gì, biết mình đâu không lại được Nhiếp Từ Phong được mệnh danh là tên "hồ ly" trong giới kinh doanh, vì vậy không thể làm gì khác hơn bèn quay qua đấu với Nhiếp Từ Vũ.

- Cô đừng đắc ý quá sớm. Sớm muộn gì hắn cũng sẽ vứt bỏ cô, đến lúc đó cô cũng sẽ bị đá đi không một chút lưu tình như tôi mà thôi.

Vừa dứt lời, nụ cười trên môi Nhiếp Từ Phong trong nháy mắt bị đông cứng. Hắn lo lắng quay đầu lại nhìn Nhiếp Từ Vũ, đang muốn khuyên cô đừng tin những lời nói xằng bậy đó thì Nhiếp Từ Vũ đã mở miệng lạnh lùng nói:

- Tôi và cô không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thỏa mãn được anh ấy sao?

Nhìn An Xuyên bởi vì câu nói của mình mà khó coi tới cực điểm, Nhiếp Từ Vũ lại cong môi lên, cười giễu cợt cô ta.

- Cô chỉ là quá khứ còn tôi mới là hiện tại. Cô cho rằng chúng ta giống nhau ở chỗ nào vậy?

Nhiếp Từ Vũ nở nụ cười thật xinh đẹp, nhưng mà nụ cười ấy lại nhanh chóng ngưng lại:

- Khi anh ấy chán ghét thì tôi sẽ ngoan ngoãn chủ động rời khỏi chứ sẽ không giống như cô, cố chấp bám lấy, làm những việc vô vị.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong ở cạnh liền cảm thấy thoải mái, thả lỏng người đang căng thẳng cực độ, vì câu trả lời của cô mà hắn cảm thấy rất vừa ý.

- Cô ... cô chẳng qua chỉ là một con nha đầu còn hôi sữa mà thôi, đừng cho rằng cô đã thắng được tôi.

An Xuyên không chịu yếu thế trả lời, không thèm chú ý đến ánh mắt cảnh cáo của Nhiếp Từ Phong, dùng ánh mắt châm biếm liếc nhìn cơ thể chưa trưởng thành đầy đủ của Nhiếp Từ Vũ, nói:

- "Đòi hỏi" của Phong mạnh mẽ hơn rất nhiều so với những người con trai khác, cô khẳng định rằng mình có thể thỏa mãn được anh ấy hay sao?

Cô lớn mật nói một cách trắng trợn làm cho Nhiếp Tử Vũ nhất thời biến sắc, về mặt Nhiếp Tử Phong bên cạnh cũng tái mét đến cực điểm, gân xanh nổi đầy trên trán.

- Vũ Vũ.

Nhiếp Tử Phong lo lắng nhìn Nhiếp tử Vũ, đang muốn trấn an cô thì lại thấy cô bữu môi vẽ ra một nụ cười lạnh nhạt.

- Không cần cô lo lắng cho tôi. Cô "mãnh liệt sục sôi" thế nào mà bây giờ cũng bị anh ấy đá văng ra vậy? Nói không chừng anh ấy chỉ thích người như tôi mà thôi.

Nói xong, cô vui vào lòng ngực Nhiếp Tử Phong, về mặt thật là đắc ý.

- Cô!

An Xuyên đứng hình.

- Đủ rồi.

Thấy tình hình càng lúc càng căng thẳng, cuối cùng Nhiếp Tử Phong cũng không nhịn được mà cắt ngang cuộc nói chuyện của hai cô.

Ánh mắt nghiêm nghị không chút lưu tình hướng về phía An Xuyên, hấn cong đôi môi mỏng lên, lạnh lùng nói:

- Nếu như cô còn muốn tiếp tục ở Đài Loan thì bây giờ tốt nhất cô nên rời khỏi đây đi.

- Em!!!

An Xuyên không muốn cứ như vậy mà rời đi, nhưng mà không thể không làm như vậy. Ánh mắt ghen ghét phẫn hận từ Nhiếp Tử Vũ chuyển qua gương mặt tuấn hờ hững vô tình của Nhiếp Tử Phong, cô cắn răng nói:

- Xem như anh lợi hại.

Sau đó chạy ra khỏi phòng làm việc.

"Àm!" một tiếng, cửa phòng làm việc đóng lại, đang lúc Nhiếp Tử Phong thở phào nhẹ nhõm thì hấn lại cảm thấy nơi lòng ngực trống rỗng, lại nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ đã rời khỏi người hấn. Giật mình, hấn thầm nghĩ "không xong rồi".

- Vũ Vũ.

Hấn nhẹ giọng gọi, đưa tay ra nắm lấy cô kéo vào lòng nhưng mà lại bị cô cự tuyệt.

- Đừng đụng vào em.

Vội về mặt đau lòng, Nhiếp Tử Vũ bữu môi nhìn về mặt không vui của Nhiếp Tử Phong do bị cô cự tuyệt mà có vẻ mất mát, nước mắt ghen ghét từ trong đôi mắt to tròn chảy ra:

- Nếu như anh dám vứt bỏ em giống như lời cô ta nói thì em nhất định sẽ hận anh đến chết.

Nhiếp Tử Phong đứng hình, bật cười lắc đầu, hóa ra là do chuyện này mà cô như vậy.

- Anh sẽ không đối xử với em như vậy!

- Vậy được rồi.

Nhiếp Tử Vũ gạt đầu, thỏa mãn với câu trả lời của hấn. Dựa sát vào người hấn, hai cánh tay thon gầy quấn quanh cổ hấn, dựa đầu vào lòng ngực hấn, thủ thi:

- Anh với cô ấy đã qua lại bao lâu rồi?

Cơ thể mềm mại dựa vào lòng cộng thêm mùi thơm đặc hữu của phái nữ nhất thời làm cho thần kinh Nhiếp Tử Phong căng cứng, một luồng lửa nóng từ nơi bụng dưới dâng lên. Hấn khổ sở nhũu mảy, dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn trả lời:

- Anh chưa bao giờ qua lại với phụ nữ.

- Thật không?

Nhiếp Tử Vũ ngạc nhiên ngẩng đầu, có chút không tin:

- Vậy Quan Duyệt thì sao?

Bên ngoài đều đồn bọn họ đã qua lại với nhau, nếu không có lửa thì làm sao có khói chứ.

Đưa tay ôm chặt eo cô, vẻ mặt Nhiếp Tử Phong nghiêm túc nhìn cô, nói:

- Không có qua lại, chẳng qua chỉ là bạn bè trên phương diện làm ăn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Mạnh bao nhiêu?

Nghe được câu trả lời nghiêm túc của hắn, trên gương mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Tử Vũ nở ra một nụ cười vui sướng. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, nhận thấy ánh mắt thâm tình của hắn đang nhìn mình, nhất thời trong lòng cảm thấy thật ấm áp, trên gương mặt trắng nõn lại ửng đỏ.

- Vậy còn em? Đối với anh mà nói thì em là gì hả?

Nhiếp Tử Phong cười cười, trong con ngươi xanh đen là hình ảnh về mặt đầy mong đợi của cô.

- Em nghĩ gì thì chính là cái đó.

Giờ khắc này, thật tình hắn đã phát hiện ra quyết định của mình không hề sai, bởi vì hắn đã thực sự yêu cô.

Nhiếp Tử Vũ cười một cái thật ngọt ngào, đôi môi đầy đặn lập tức dán chặt vào đôi môi của hắn, lần này Nhiếp Tử Phong không có sừng sốt vì bất ngờ mà đáp lại cô bằng một nụ hôn thật nóng bỏng, bù đắp những ngày xa cách cô.

Trong bầu không khí ngập tràn hạnh phúc, hai người quấn lấy nhau mà hôn lấy hôn để, giờ phút này, trong mắt bọn họ không còn thấy bất cứ thứ gì khác, trong mắt cả hai chỉ có nhau mà thôi.

Không biết qua bao lâu, lúc mà Nhiếp Tử Vũ cảm thấy thật khó thở thì lúc này Nhiếp Tử Phong mới buông cô ra.

Cả người Nhiếp Tử Vũ như vô lực mà vùi vào lòng hắn, thở gấp liên tục, hồi tưởng lại nụ hôn nóng bỏng đầu đời thì gương mặt nhỏ nhắn ấy lại đỏ bừng vì vui sướng.

Nhiếp Tử Phong cúi đầu nhìn thấy dáng dấp thất thần của cô, nhin không được kéo cô ra khỏi người mình, dịu dàng hỏi:

- Lại suy nghĩ gì vậy?

Nụ cười ngọt ngào của cô làm cho hắn cảm thấy rất khó kiềm chế được bản thân, nếu không phải còn một chút lý trí thì rất có thể hắn đã muốn cô ngay tại nơi này.

Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu mỉm cười chum chim nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn cong lên:

- Em đang nghĩ tới những lời vừa nãy của An Xuyên, cô ta nói anh rất mạnh, em đang nghĩ xem có phải anh rất lợi hại hay không?

Không ngờ cô lại to gan nói ra những lời này, Nhiếp Tử Phong lập tức lúng túng không biết nên nói cái gì.

- Vũ Vũ, chuyện này anh nghĩ là em không biết thì tốt hơn.

- Tại sao?

Nhiếp Tử Vũ hỏi.

Nhìn cô dịu dàng cứ như con nai con, mà gương mặt có vẻ tò mò kia cùng với đôi mắt tinh xảo lẫn sự thơ ngây kia làm hắn tưởng tượng đến cảnh muốn đặt cô ở dưới người mình, đáng vẻ thở gấp cuống quýt, trong người Nhiếp Tử Phong nóng bừng bừng, mọi thứ đang ăn mòn lý trí của hắn.

Ý thức được suy nghĩ cảm thú của bản thân, Nhiếp Tử Phong chột nuột nước miếng một cái, né tránh ánh mắt tò mò của cô:

- Em còn quá nhỏ, loại chuyện này chờ đến lúc em trưởng thành thì hãy nói.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ xụ mặt:

- Còn không tới 3 năm nữa thì em đã trưởng thành rồi vậy mà còn nhỏ lắm hay sao? Tại sao lại không cho em biết chứ? Hay thật sự như An Xuyên nói, em không thỏa mãn được anh?

Cô lớn tiếng chát vắn.

- Vũ Vũ, không phải như vậy.

Nhiếp Từ Phong nhăn mặt khuyên nhủ cô. Không ngờ gần đây cô lại to gan dám nói những chuyện liên quan đến nam giới với hần.

- Vậy thì tại sao anh lại không muốn em?

Nhiếp Từ Vũ cắn chặt môi hỏi.

Dứt lời, Nhiếp Từ Phong quỳnh lên, buộc miệng:

- Không phải là anh không muốn em.

- Vậy là anh đã muốn em từ lâu rồi hả?

Nói xong, cô leo lên ngồi trên đùi hần, đôi tay mềm mại vuốt ve lồng ngực hần.

- Anh ... !

Nhiếp Từ Phong á khẩu không biết nói gì, hết đường chối cãi. Thấy đôi mắt gian xảo của Nhiếp Từ Vũ, hần biết mình đã thua cô.

Đôi tay nhỏ bé mềm nhũn chạm vào người làm cho hần cảm thấy tê dại, con thú dưới người như sống lại, muốn chui ra ngoài.

- Đủ rồi.

Thừa dịp lúc còn chút lý trí, Nhiếp Từ Phong đẩy cô ra, đứng lên.

- Vũ Vũ, bây giờ em ngồi ở đây một chút đi, anh đi tắm chút đã.

Nói xong, hần liền bước nhanh vào nhà tắm.

Thấy đáng về hần hốt hoảng rời đi, Nhiếp Từ Vũ cười thật gian xảo.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Thật lòng

Bầu trời trong xanh, ánh mặt trời rực rỡ cao vút. Đầu giờ chiều, thời tiết nóng bức ngột ngạt không có một chút gió. Sau khi nhận được kết quả thi rồi tạm biệt với bạn bè, Nhiếp Từ Vũ lại thu xếp đồ dùng học tập rồi chạy vụt ra khỏi lớp, ngay cả Triệu An Nhã gọi mà cô cũng không nghe thấy. Bất ngờ, một tiếng "lạch cạch" vang lên ở phía trước làm cho Nhiếp Từ Vũ sợ hết hồn. Ngẩng đầu nhìn, đối diện với cô là một đôi mỹ nữ tràn đầy sự bất mãn.

- Nhiếp Từ Vũ, hôm nay lúc ra khỏi nhà cậu không có mang theo lỗ tai hay sao hả? Tổ gọi cậu nhiều lần như vậy mà cậu lại có thể không nghe thấy.

Triệu An Nhã tức giận nói.

- Xin lỗi mà, tớ đang suy nghĩ một chuyện.

Nhiếp Từ Vũ cười thật ngọt ngào với An Nhã.

- Suy nghĩ chuyện gì?

Triệu An Nhã nhũn mày, thấy gò má cô hây hây đỏ, nhin không được chọc ghẹo nói:

- Không phải là đang suy nghĩ đến việc cùng làm chuyện xấu với người con trai kia đó chứ?

Nghe vậy, mặt Nhiếp Từ Vũ nhất liên đỏ như quả táo chín vậy.

- Cậu nghĩ nhiều quá rồi đó.

Tránh ánh mắt dò xét của Triệu An Nhã, Nhiếp Từ Vũ nhặt túi xách lên.

Thấy vậy, Triệu An Nhã đã hiểu rõ mọi chuyện. Thấy bộ dáng như vậy của cô thì mười phần có đến chín là đang suy nghĩ đến chuyện đó. Tuy là đã hiểu rõ nhưng mà Triệu An Nhã cũng không có nói rõ ra, chỉ bừa môi nói:

- Nhóm tụi mình muốn đi KTV ăn mừng giải phóng, cậu có muốn đi hay không?

"Ngạch!"

Nhiếp Từ Vũ vốn muốn cự tuyệt, nhưng mà nghĩ đến sáng nay Nhiếp Từ Phong có nói là hẳn có việc bận, vì vậy gật đầu, nói:

- Đi chứ.

Dù sao thì về nhà cũng rất chán, chi bằng đi chơi cùng nhóm bạn một chút, dù sao thì cũng phải có đến hai tháng không gặp nhau mà.

Thu dọn đồ đạc xong, một đám người kéo nhau đi ra khỏi lớp học, đi về hướng cổng trường.

Đang lúc Nhiếp Từ Vũ muốn leo lên xe Triệu An Nhã thì một giọng nói quen thuộc vang lên ở phía sau cô. Quay đầu nhìn lại, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Anh!

Trong đôi mắt trong veo của Nhiếp Từ Vũ phản chiếu một bóng người mảnh khảnh đang chậm rãi đi tới, thật lâu cô mới phản ứng tiếp:

- Tại sao anh lại ở đây?

Nói xong, cô cong môi lộ ra một nụ cười.

- Dĩ nhiên là cố tình tới tìm em rồi.

Lãnh Duy Biệt vẫn dùng ánh mắt cung chiêu như trước nhìn cô, thấy mọi người trong xe Triệu An Nhã không ngừng thúc giục Nhiếp Từ Vũ, hẳn hỏi:

- Bọn em muốn đi đâu sao?

Nhiếp Từ Vũ gật đầu, trả lời:

- Dạ, tụi em muốn đi KTV.

Đôi mắt đen nhánh thoáng lên sự vui mừng mà không để cho người khác phát hiện, Lãnh Duy Biệt hỏi:

- Bọn em có ngại nếu anh đi chung không?

- Dĩ nhiên không ngại rồi, chỉ cần anh chịu đựng được sự gào thét thảm thiết của tụi em mà thôi.

Thấy gương mặt rạng rỡ vui vẻ của cô, lòng Lãnh Duy Biệt rung động.

- Vậy anh chở em đi.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ cũng không lập tức gật đầu mà quay qua hỏi ý Triệu An Nhã, sau khi được An Nhã đồng ý thì mới gật đầu thi theo Lãnh Duy Biệt ngồi vào trong chiếc BMW.

Gió thổi xuyên qua khung cửa sổ xe làm tóc Nhiếp Từ Vũ tung bay, bên trong xe ngập tràn mùi thơm nhàn nhạt.

Quay người qua phía Lãnh Duy Biệt, Nhiếp Từ Vũ mỉm cười nhìn Lãnh Duy Biệt đang tập trung lái xe, hỏi:

- Anh đặc biệt tới tìm em có chuyện gì không dạ?

Lãnh Duy Biệt liếc nhìn cô một cái, cong môi hỏi lại:

- Không có chuyện gì thì không thể tìm em được sao?

Dứt lời, Nhiếp Từ Vũ vội vàng khoát khoát tay:

- Dĩ nhiên không phải.

Nhìn dáng vẻ cô hốt hoảng, Lãnh Duy Biệt khẽ cười thành tiếng. Từ trong kính chiếu hậu hắn nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt hảo của cô, tim hắn bỗng nhiên căng thẳng, một cảm giác yêu thương say đắm dâng tràn trong lòng.

Im lặng một lúc, hắn giảm tốc độ xe lại, bất ngờ mở miệng:

- Vũ Vũ!

Hắn nhẹ nhàng nói.

- Dạ!

- Anh thích em!

- ....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lại từ chối

Lãnh Duy Biệt nhẹ nhàng ầm áp nhưng lại làm cho Nhiếp Tử Vũ cảm thấy rất nặng nề. Nhìn sâu vào đôi mắt tràn đầy yêu thương của hắn, trong nháy mắt Nhiếp Tử Vũ nghe thấy được nhịp đập của trái tim mình "thình thịch thình thịch".

Sự im lặng làm cho bầu không khí lập tức trở nên yên tĩnh!

Thật lâu, Nhiếp Tử Vũ mới thu hồi lại dáng vẻ khiếp sợ của mình, nuốt nước miếng một cái, cười một cách gượng gạo, nói:

- Em cũng thích anh mà.

Lãnh Duy Biệt vẫn cứ nhìn trộm cô từ gương chiếu hậu, lòng của hắn vì câu nói đó mà vui sướng, nhưng lại cảm thấy có một cái gì đó không tốt sắp xảy ra, nhưng vẫn kiên trì nói cho hết lòng mình:

- Anh thích em là tình cảm yêu thích giữa con trai và con gái.

Hắn giải thích thêm vào lập tức làm cho Nhiếp Tử Vũ ngẩn ngẩn cả người, chột ngắc đầu lên thì bất gặp ánh mắt mong đợi của hắn.

- Anh ... anh nói là anh đối với em ...

Nhiếp tử Vũ không dám tin vào sự thật, mắt rung rung nước bởi vì khiếp sợ mà không nói nên lời.

- Ủ!

Lãnh Duy Biệt lên tiếng trả lời, khẳng định một cách rất chắc chắn. Trước đây vẫn một mực nói thích cô là lời nói đùa do không muốn làm ảnh hưởng đến việc học của cô, bây giờ thì cô đã thi xong, còn quay về nhà nữa thì hắn cũng không cần phải giấu giếm tình cảm thật sự của bản thân. Nghĩ tới đây, hắn cười dịu dàng:

- Vũ Vũ, em đồng ý làm bạn gái anh không?

Vô tình, vấn đề này lại là một đòn cảnh tỉnh Nhiếp Tử Vũ.

Ngước nhìn ánh mắt đối diện đầy cung chiều của hắn, trong đầu hiện lên những hình ảnh hắn đã xuất hiện gây vấy cho cô, trong tích tắc, Nhiếp Tử Vũ ngây ngô không nói nên lời.

Cho tới lúc này, đều là hắn lấy thân phận "người yêu" ra để giúp cô, ngay cả lần trước hắn cũng vì giải vây cho cô mà bày tỏ trước mặt mọi người, nhưng thực sự thì Nhiếp Tử Vũ chưa từng nghĩ qua là hắn thật lòng với cô, cô thực sự rất khó chấp nhận được chuyện này.

Thấy dáng vẻ cô nhăn mặt nhủ mảy, Lãnh Duy Biệt có chút lo lắng. Nhưng không vì sự lo lắng của cô mà hắn thay đổi, sau đó giọng nói có phần thoải mái hơn:

- Em có thể suy nghĩ thật kỹ rồi nói rõ quyết định của em, anh nguyện ý chờ đợi em.

Lời tỏ tình của hắn cứ như kim châm đâm vào lòng Nhiếp Tử Vũ, không phải là rất đau nhưng lại không thể xem nhẹ được.

Cô không muốn tổn thương hắn, nhưng càng không muốn lừa dối hắn, cho nên ...

Với tính cách kiên định của mình, Nhiếp Tử Vũ hít một hơi thật sâu, dùng giọng nói nghiêm túc, dịu dàng nói:

- Thật xin lỗi, em không muốn.

Tuy là Lãnh Duy Biệt đã sớm chuẩn bị tâm lý trước lúc quyết định tỏ tình nhưng sau khi hắn nhận được câu trả lời của Nhiếp Tử Vũ thì vẫn là không nhận được mà đau lòng, thật sự là rất đau, đó là cảm giác mà hắn chưa bao giờ có.

Trong lòng dậy sóng nhưng vẫn không muốn làm cô hoảng sợ, hắn cố gắng kiềm chế sự đau đớn của mình, nhẹ giọng hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì ... bởi vì ...

Nhiếp Tử Vũ căng thẳng cắn chặt môi dưới, trước mặt hiện lên gương mặt tuần láng của Nhiếp Tử Phong, sai đó trong mắt lóe lên sự kiên định:

- Bởi vì em đã có người thích rồi.

Vốn tưởng rằng sau khi nghe được câu trả lời của mình thì Lãnh Duy Biệt sẽ im lặng, nhưng không ngờ hắn lúc này lại hỏi:

- Là Nhiếp Tử Phong?

Tuy là đã sớm biết được điều này nhưng mà sau khi chứng kiến việc cô bị Nhiếp Tử Phong vô tình chèn ép rất nhiều lần thì lại không ngờ rằng cô vẫn không thay lòng.

- ... Dạ!

Im lặng 5 giây, giọng nói Lãnh Duy Biệt lại cất lên trong xe:

- Em có biết em và cậu ấy là không thể nào không?

Lại là câu nói này.

Sắc mặt Nhiếp Tử Vũ nhất thời trầm xuống, ngược mắt nhìn Lãnh Duy Biệt, dùng giọng nói bị kích động chất vấn:

- Tại sao lại không thể? Em và anh ấy cũng không phải là anh em thì tại sao lại không thể chứ?

Cô đã chịu đựng đủ những lời này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nhìn thấy được

Sự kích động của cô làm cho lòng Lãnh Duy Biệt như tro tàn, đối mặt với ánh mắt trong veo đang mở to chất vấn hắn, cuối cùng hắn lại không thể trả lời được.

Đúng vậy, bọn họ cũng không phải là anh em ruột thì tại sao lại không thể nào chứ ...

Nghĩ xong, trong mắt lại hiện lên sự đau đớn tan nát. Từ trước tới nay, hắn đều cho rằng bọn họ là anh em cho nên sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra, sau đó mới yên tâm mà to gan yêu thích cô, chờ sau khi cô lớn thì cũng sẽ không quan tâm đến việc giữa bọn họ có bất cứ mối quan hệ máu mủ nào hay không.

Khóe miệng hơi cong lên nở ra một nụ cười lạnh lẽo, vẫn cứ im lặng một hồi lâu thì Lãnh Duy Biệt mới nhú mắt nhìn cô, nghiêm túc hỏi:

- Em thích cậu ấy, cậu ấy cũng thích em sao?

Nếu như là trước đây thì Nhiếp Từ Vũ nhất định không thể trả lời hấn vấn đề này, nhưng mà bây giờ cô có thể tự tin trả lời:

- Anh ấy yêu em!

Cô có hơi hắc cảm lên, vẻ mặt thật là kiên định, đồng thời trong đáy mắt cũng mang theo hạnh phúc.

Nhìn dáng vẻ chắc chắn của cô, Lãnh Duy Biệt lại nhú mày, chậm rãi gật đầu:

- Tốt lắm!

Việc đã đến nước này, hấn đã không còn gì để nói, nhưng mà ...

- Nhưng lúc nào em đau lòng thì đừng quên là còn có anh.

Hấn sẽ im lặng bảo vệ cô, trước hết là nên mang đến cho cô sự thoải mái, cho dù không thể làm tình nhân nhưng vẫn có thể làm bạn bè mà.

Nhìn dáng vẻ ủ rũ của hấn, vẻ mặt Nhiếp Từ Vũ vốn lạnh lùng cứng rắn nhất thời mềm nhũn ra.

- Dạ

Nhiếp Từ Vũ gật đầu, đôi mắt lại rung rung vì cảm động.

Chỉ mong vĩnh viễn không có ngày đó!

Bên trong xe, bầu không khí có chút ngưng đọng, hai người đều chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, im lặng không lên tiếng. Nhiếp Từ Vũ ngón ngang những suy nghĩ cho nên hết sức đau đầu. Ánh mắt lơ đãng nhìn qua vẻ mặt đau buồn của Lãnh Duy Biệt, lòng Nhiếp Từ Vũ nhất thời khó chịu. Hai tay đặt trên đầu gối không biết từ lúc nào đã nắm chắc thành quyền, hàm răng cắn chặt, đáy mắt đầy vẻ lo lắng.

Nhưng chuyện tình cảm thì không thể nào miễn cưỡng được, thà đau một lần còn hơn cứ mãi chịu đựng nỗi đau day dứt, hơn nữa anh ấy còn đối với cô rất tốt nên cô thật sự không muốn lừa dối anh ấy.

Haizzz!

Đang lúc cắt tiếng thở dài giữa bầu không khí im lặng thì chiếc BMW dừng lại ở ven đường.

- Tôi rồi.

Lãnh Duy Biệt nói.

- Dạ.

Nhiếp Từ Vũ gật đầu một cái, tháo thắt an toàn ra, nhưng mà mãi đến lúc cô mở cửa xe ra thì hấn vẫn không nhúc nhích, vì vậy tò mò hỏi:

- Anh không xuống xe sao?

- Anh còn có việc nên cần phải quay về công ty xử lý một chút.

Lãnh Duy Biệt cười dịu dàng, vẫn là nụ cười cung chiêu ấy, nhưng mà nụ cười ấy đã không còn thân mật như trước đây.

Ngước đầu lên bắt gặp ánh mắt anh ấy, Nhiếp Từ Vũ càng thêm áy náy.

- Vậy được rồi.

Nếu anh ấy đã có ý tránh cô thì cô cũng không muốn nói nhiều nữa.

- Anh lái xe cẩn thận nha, tạm biệt.

Sau khi buông một câu, Nhiếp Từ Vũ liền xuống xe,

Mà chờ sau khi cô đứng vững trên đường, chiếc BMW trong tích tắc như cung tên rời đi, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt cô.

- Vũ Vũ, đi thôi.

Không biết từ lúc nào thì Triệu An Nhã đã xuất hiện đứng cạnh cô, lúc này Nhiếp Từ Vũ mới thu tầm mắt của mình lại, gật đầu một cái. Đang lúc muốn đi theo An Nhã vào KTV thì bất ngờ ánh mắt lơ đãng liếc nhìn về phía con đường đối diện, đồng tử lập tức phóng to ra.

- Làm sao vậy?

Triệu An Nhã không hiểu hỏi.

Hai bóng người dính chặt vào nhau đập vào mắt Nhiếp Từ Vũ, sau khi sửng sốt một lúc lâu, cô mới hồi phục tinh thần lại.

- Không có gì.

Cô vừa hoảng sợ vừa đau đớn gật đầu, mặt thì tái xanh, cô bất ngờ cười một cách yếu ớt, nói:

- Tớ đột nhiên nhớ là tớ còn phải đi mua một quyển sách, các cậu đi trước đi, tớ lập tức vào ngay.

- Ừ, được rồi,

Không hề nhận ra sự khác thường của cô, Triệu An Nhã gật đầu rồi lại bước vào KTV.

Thấy vậy, Nhiếp Từ Vũ hít một hơi thật sâu, tức giận chạy về hướng con đường đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Hấn nói dối

Nhiếp Từ Vũ trốn sau một cái cây, trừng mắt nhìn bóng dáng quen thuộc đang tiến vào quán cà phê, trong lòng rầu rĩ vô cùng.

Đôi mắt trong suốt mờ to mà vẫn không dám tin, khuôn mặt tinh xảo bởi vì nhìn thấy tận mắt mà trở nên u ám. Hai tay buông thõng nắm chặt thành quyền, cô khó có thể tưởng tượng được người con trai lúc này đang ngồi nói chuyện vô cùng thân mật với một cô gái trong quán cà phê kia lại chính là Nhiếp Từ Phong luôn nói là phải đi họp.

Đây là sao chứ? Tại sao hắn lại lừa gạt cô?

Xuyên qua tấm cửa sổ bằng thủy tinh nhìn vào trong, thấy dáng vẻ Nhiếp Từ Phong vui vẻ cười cười nói nói, Nhiếp Từ Vũ cảm thấy là mình đang bị lừa dối một cách trắng trợn.

Sự căm tức xen lẫn đau lòng cắn nuốt sự bình tĩnh của cô, có một sự kích động muốn cô phải chạy vọt vào trong hỏi hắn tại sao lại lừa dối mình, nhưng mà cô vẫn cứ cố gắng kiềm chế.

Trong này có phải có sự hiểu lầm nào hay không? Ví dụ như cô gái kia chính là khách hàng của hắn?

Nhiếp Từ Vũ trầm suy đoán, nhất thời lòng dạ lại rối bời. Nhìn vào bên trong một chút, cô do dự hồi lâu thì lấy điện thoại di động từ trong túi ra rồi nhấn một dãy số.

"Tít tít" hai tiếng, điện thoại được kết nối.

Cô dùng giọng nói nhẹ nhàng hỏi mấy câu, sau đó im lặng một lúc, chỉ thấy sắc mặt cô càng lúc càng khó coi, mãi đến lúc vành mắt ửng đỏ thì "ầm" một tiếng, điện thoại di động bị đập nát.

Nước mắt nhanh chóng rơi ra, Nhiếp Từ Vũ cắn chặt môi, vẻ mặt oan ức, cô ức hận nhìn vào trong quán cà phê, vẻ mặt Nhiếp Từ Phong vui vẻ nhìn cô gái kia và cất điện thoại di động vào túi, lòng cô nguội lạnh.

Tất cả suy đoán đều tan tành sau câu nói "Anh đang ở phòng làm việc", tất cả oan ức xông thẳng lên đầu làm cô không kiềm chế được mà khóc nức nở.

Nước mắt rơi xuống như mưa, che mờ cả tầm mắt cô.

Hắn nói dối! Hắn lừa cô!

Sự thật này giống như bom nguyên tử vậy, nó làm lòng cô nổ tan tành, Nhiếp Từ Vũ cắn răng, dứt khoát xoay người chạy đi.

Màn đêm buông xuống, vầng trăng tròn như mâm xôi, vô số vì sao lấp lánh, ánh trăng sáng trong.

Núi Dương Minh, Nhiếp gia.

Vừa mới về nhà, Nhiếp Tử Phong vừa vào phòng ăn còn chưa kịp lấy hơi thì đã nghe Nhiếp mẫu nói Nhiếp Tử Vũ không chịu xuống lầu ăn cơm. Bất chấp túi công văn, Nhiếp Tử Phong hai bước đã bước lên lầu, đi thẳng tới phòng Nhiếp Tử Vũ.

- Vũ Vũ, là anh.

Hắn đưa tay gõ cửa, cũng không có người lên tiếng.

Hai hàng lông mày nhíu lại, Nhiếp Tử Phong đưa tay muốn vặn chốt cửa nhưng lại không thể mở ra được.

- Vũ Vũ, mở cửa đi.

Hắn lại gõ cửa.

Lại là sự im lặng.

Thở dài trong lòng, Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nói:

- Nếu còn không mở cửa thì anh bỏ đi đó.

Mềm không được thì nhất định phải mạnh bạo.

Hiển nhiên, sự uy hiếp của hắn có tác dụng, còn không đến 5 giây thì tiếng mở cửa đã truyền đến.

Nhiếp Tử Phong đẩy cửa bước vào, vừa vào đã nhìn thấy mặt Nhiếp Tử Vũ sưng húp, nhất thời hắn nhíu chặt mày, gần như có thể kẹp chết một con ruồi.

- Mặt của em...

Hắn đang muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra thì Nhiếp Tử Vũ đã sớm gằm nhẹ lên.

- Anh còn tới đây làm gì? Là anh tới chế nhạo tôi sao? Xem tôi như một kẻ ngốc, anh cảm thấy rất buồn cười đúng không?

Nhớ tới dáng vẻ thân mật của hắn cùng với cô gái kia ở quán cà phê, còn cả dáng vẻ nói dối cô không hề đỏ mặt, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy châm biếm vô cùng.

Cô toàn tâm toàn ý yêu hắn, tin tưởng hắn, nhưng mà hắn lại lừa dối cô. Bây giờ nghĩ lại, trước đây hắn từng nói thích cô, nói không chừng thì đó cũng là lừa dối với cô.

Không ngờ rằng vừa gặp cô thì cô lại dùng thái độ này đối với hắn, Nhiếp Tử Phong như bị một đòn đánh vào đầu, thật sự là rất khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Giải thích rõ

- Vũ Vũ, em đang nói cái gì vậy?

Nhiếp Tử Phong cố gắng lấy lại tinh thần, nhíu mi hỏi.

Bởi vì cả ngày nay làm việc mệt mỏi, cộng thêm thái độ như thế này của Nhiếp Tử Vũ nên hắn cảm thấy rất đau đầu. Nhướn mắt, nói:

- Anh rất mệt, anh không muốn lại cãi nhau với em, có được hay không?

Hắn dịu giọng năn nỉ.

Vừa nghe hắn nói mệt mỏi thì Nhiếp Tử Vũ lập tức liên tưởng đến những chuyện có thể xảy ra giữa hắn và cô gái kia, lập tức mắt lại ửng đỏ, nước mắt trào ra.

- Anh đi đi, anh đi đi, em không muốn anh ở đây, anh không cần phải đến đây đâu.

Nhiếp Từ Vũ vừa hét lên vừa muốn đẩy hấn đi ra ngoài.

- Vũ Vũ ...

Nhiếp Từ Phong bắt đầu đi thở dài.

- Nếu đã mệt như vậy thì anh đi đi.

Nhiếp Từ Vũ dùng hết sức lực đẩy hấn ra nhưng mà sức cô quá nhỏ, tuyệt đối không thể đẩy được hấn. Con giận tràn ngập trong lòng, cô cảm thấy hết sức đau đớn xót xa, cô không đẩy hấn nữa mà lại đánh vào ngực hấn.

Ngăn cản không được, tâm tình Nhiếp Từ Phong bị đèn nén lập tức bùng nổ:

- Đủ rồi, đừng quậy nữa.

Hấn kiềm chế không được bèn rống lên, nắm chặt bàn tay nhỏ xíu của cô, lạnh lùng nói:

- Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

Bởi vì hấn bắt ngờ nổi giận nên Nhiếp Từ Vũ giật mình, nước mắt thoáng chốc đã chảy ra như dòng thác, không thể nào ngăn lại được.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, vẻ mặt không vui, tim đau nhói, mắt thì giàn giụa nước nhìn hấn rồi lại đau đớn khóc rống lên.

Thấy đáng về cô khóc nức nở như vậy làm cho lòng Nhiếp Từ Phong vô cùng đau đớn, hấn cố gắng kiềm chế bản thân, trong mắt tràn đầy áy náy, hấn lập tức ý thức được mình đã quá đáng với cô.

- Vũ Vũ ...

Hấn lại dùng giọng nói vô cùng dịu dàng gọi tên cô, đưa tay ra muốn lau đi nước mắt trên mặt cô nhưng mà cô lại liên tục lắc đầu, không cho hấn đụng vào người.

- Nói cho anh biết, tại sao lại khóc?

Hấn cố gắng dịu giọng với cô.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ chẳng những không ngừng khóc mà ngược lại còn khóc càng dữ tợn hơn.

Cô cắn chặt môi, dùng ánh mắt đầy căm phẫn liếc nhìn hấn, cuối cùng vẫn không kiềm được mà mở miệng nói:

- Anh gạt tôi! Anh đáng ghét ... gạt tôi!

Nghe thấy giọng nói đầy uất ức của cô, Nhiếp Từ Phong sững sốt, người trở nên cứng đờ.

- Gạt em?

Chân mày đang nhíu chặt nhưng vì câu trả lời của cô mà càng cau chặt hơn. Cả ngày hấn đều ở văn phòng xử lý công việc, ngoại trừ buổi trưa dùng cơm, hay là ...

Nghĩ tới đây, trong mắt Nhiếp Từ Phong hiện lên sự lo lắng không yên.

- Cô gái đó ... tôi thấy anh đi cùng với một cô gái nào đó vào quán cafe cấu kết làm bậy với nhau, nhưng mà anh lại nói dối tôi là anh đang ở văn phòng làm việc.

Nói xong, Nhiếp Từ Vũ oan ức cắn chặt răng, đáng về không phải nói là thâm hiểm chứ gì.

Quả nhiên chính là chuyện đó!

Nhiếp Từ Phong mở to mắt, khi hấn nghe được câu nói "Lừa tôi" của cô thì hấn đã nghĩ tới.

- Vũ Vũ, là vì anh nói dối nên em khóc sao?

Nhiếp Từ Phong nhíu chặt mi, vẻ mặt khôi phục sự bình tĩnh.

Nhìn đáng về hấn xem như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí cũng không có chút kích động nào, con tức Nhiếp Từ Vũ lập tức lên tới đỉnh điểm.

- Anh còn có gì giải thích không hả? Tận mắt tôi nhìn thấy anh và cô ta áp tai thì thâm to nhỏ vô cùng thân mật.

- Phải như vậy chứ.

Nhiếp Từ Phong cười thật tươi, nụ cười tỏ vẻ vô cùng thoải mái.

- Bởi vì cô gái kia chính là Tân Nhã.

- Tân Nhã?

Nhiếp Từ Vũ sững sốt, vì cái tên này cô cảm thấy rất quen thuộc.

- Em đã quên rồi sao? Tân Nhã chính là em gái nuôi của anh, lúc nhỏ cô ấy thường chơi đùa với em đó.

Nhiếp Từ Phong giải thích. Vừa buông tay cô ra thì tay hắn đã vòng qua ôm lấy eo cô, véo mũi cô một cái, nói:

- Ngay cả em ấy mà em cũng ghen hay sao?

Nghe xong lời giải thích của hắn, Nhiếp Từ Vũ hiểu ra, quay đầu nhìn hắn, có chút rụt rè áy náy.

- Nhưng mà anh lừa em, đó là sự thật không thể chối bỏ mà.

Cô có chết cũng không thừa nhận là mình đã sai.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong cũng chiều cười một tiếng:

- Đó là bởi vì anh sợ em lại mang com đến cho anh, nhưng không ngờ lại bị em hiểu lầm.

- Anh không thích em mang com đến sao?

Nhiếp Từ Vũ không vui hỏi.

- Ờ ... Cũng không phải.

Nếu như là đưa com do đầu bếp nấu thì con được, nhưng nếu như là com do đích thân cô xuống bếp vậy thì đừng nên nói đến.

Nói đến đây, Nhiếp Từ Vũ bùi môi, nói:

- Vậy thì lần sau dù có thế nào đi nữa cũng không được nói gạt em đó!

- Ừ!

Ngay sau đó hắn lại đặt một nụ hôn nồng nhiệt lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Sự yên lặng trước bão táp

Sau khi trải qua chút hiểu lầm nhỏ này, tình cảm của hai người nhanh chóng tăng lên. Nhiếp Từ Vũ mượn danh đi làm mà đi theo Nhiếp Từ Phong ra vào tập đoàn Nhiếp Phong, ngoại trừ lúc đi wc thì cả ngày đều dính chặt ở bên cạnh hắn, buổi tối có lúc lén lút chạy vào phòng Nhiếp Từ Phong, gần gũi hôn nhau, nhưng đều là dừng lại ở điểm đó. Ngoại trừ chưa có công khai tình cảm với bên ngoài thì hai người nghiêm nhiên trở thành một đôi tình nhân yêu nhau đã lâu.

Hai người đắm chìm trong hạnh phúc, không nhận ra được sự thay đổi của người bên cạnh, không biết có ánh mắt của một người nào đó đau nhói khi thấy bọn họ đi chung với nhau, mà cũng im lặng để cho bọn họ hạnh phúc trước một cơn bão táp lớn.

- Hôm nay sinh nhật Nhã Nhã em phải đi chọn quà sinh nhật cho cô ấy, cho nên em sẽ không có cùng anh đi về nhà được, lát nữa nhớ uống ít rượu thôi nha.

Nhiếp Từ Vũ nhìn Nhiếp Từ Phong cười ngọt ngào, đưa tay ra ôm lấy gương mặt tuấn tú của hắn rồi đặt một nụ hôn lên trên má, rồi muốn quay người rời khỏi phòng làm việc.

- Chờ một chút.

Nhiếp Từ Phong nhanh chóng nắm tay của cô lại, dùng sức kéo cô vào trong lòng, vững vàng ngồi ở trên đùi của hân.

- Dạ?

Nhiếp Từ Vũ mở to đôi mắt ngây thơ dò xét hân, không hiểu lý do.

Trên gương mặt tuần lãng chứa đầy sự vui vẻ âm hiểm, Nhiếp Từ Phong không nghiêm túc nâng cằm của cô lên, tình cảm nồng nàn nhìn nàng, nói:

- Nụ hôn của em, vẫn chưa có đủ thành ý.

Nói xong, lợi dụng tốc độ nhanh như chớp hân chiếm lấy môi của cô, giam cầm đôi môi của cô lại.

Nụ hôn mạnh liệt như lửa, triển miên cắn mút, lúc Nhiếp Từ Phong cảm nhận được dục tính trong người mình càng lúc càng mãnh liệt thì mới bất ngờ đẩy Nhiếp Từ Vũ ra khỏi hân.

Bị hân hút hết không khí trong dạ dày, Nhiếp Từ Vũ thở hổn hển ngã ở trên vai hân, há miệng thở hổn hển.

- Anh thật là xấu xa!

Cô vốn là không chế giọng nói khiển trách, nhưng mà chẳng biết tại sao, lời nói ra vậy mà mang theo sự mê hoặc kêu gọi nhẹ nhàng, khiêu khích Nhiếp Từ Phong, khiến cho hân sinh lòng yêu thương.

- Vũ Vũ.

Giọng nói của Nhiếp Từ Phong chẳng biết từ lúc nào lại trở nên khàn đục mà lại trầm thấp, hân lấy ánh mắt tha thiết nhìn đáng vẻ xinh đẹp của cô, chỉ cảm thấy thứ trong quần đang dần dần lớn lên. Ngầm kêu một cái, sau đó liền quay ánh mắt đi, nói:

- Em đi nhanh đi, nếu không thì công ty bách hóa sẽ đóng cửa đó.

- Dạ!

Không có phát hiện ra sự khác thường của hân, Nhiếp Từ Vũ sau khi gạt đầu một cái thì liền xoay người rời đi.

Nhưng mà lúc cô rời đi chính là lại không nhìn thấy, một giây kia lúc cô hướng về phía cánh cửa thì thoáng xuất hiện một thân ảnh đen kịt nhanh chóng đi vào trong thang máy.

***

Cảnh vật hào nhoáng, lộng lẫy sắc sỡ.

Trung tâm thành phố Đài Bắc, trong một quầy bar nào đó.

Một loạt máy điều hòa nhiệt độ cũng không thổi tan được bầu không khí cuồng nhiệt, âm nhạc sôi động tiết tấu mãnh liệt tràn đầy năng lượng, trai gái ăn mặc nóng bỏng, vào giờ khắc này bọn họ đang tùy tiện hưởng thụ những thú vui nhàn nhã.

Hai ngày cuối tuần giành được một bản hợp đồng đến mấy mươi tỷ, Nhiếp Từ Phong mang theo nhân viên đến quán bar, tiêu tiền khao bọn họ ăn chơi. Lúc đang làm việc hân có lẽ là một người nghiêm khắc, nhưng mà ở phương diện ăn chơi thể này, hân cũng chưa bao giờ bủn xỉn cả.

Mùi rượu qua hết một lượt người, cuối cùng thì đầu óc Nhiếp Từ Phong cũng đau nhức, ngồi sụp xuống trên ghế salon. Cặp mắt mê mang nhìn những ngọn đèn không ngừng lấp lóa, trong lúc hân muốn lấy điện thoại di động ra thông báo cho tài xế đến đón mình thì một giọng nói mang theo sự lo lắng vang lên ở trên đỉnh đầu của hân.

- Từ Phong, trùng hợp như vậy sao? Anh cũng tới đây uống hả?

Nhiếp Từ Phong còn lại một chút ý thức sau cùng vừa ngẩng đầu lên thì thấy một dung mạo xinh đẹp diễm lệ xuất hiện, mà nghiêm nhiên từ sau lần ở trong nhà hàng bị hân làm tổn thương thì cũng chưa từng gặp lại Quan Duyệt.

- Đúng vậy, thật là trùng hợp.

Hân mơ màng lên tiếng trả lời, muốn chống đỡ cơ thể của mình đứng dậy.

Thấy vậy, Quan Duyệt liền vội vàng tiến lên đỡ lấy:

- Anh uống nhiều rượu quá. Em đi lấy cho anh một chén trà giải rượu nha! Uống xong rồi em đưa anh về.

Lời nói của cô khuyên bảo tốt lành, nhưng trong đáy mắt lại hiện lên một âm mưu tàn nhẫn mà không để lại dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Người đàn ông của cô ta

Editor: Táo đồ phở núi

Không thấy Nhiếp Từ Phong gạt đầu, nhưng Quan Duyệt vẫn đi về phía quầy rượu bảo cho một ly trà giải rượu, chẳng qua là trước khi đưa cho Nhiếp Từ Phong, cô ta len lén đổ vào bên trong một ít bột màu trắng.

“Từ Phong, uống trà. Uống xong em sẽ đưa anh về.” Một lần nữa Quan Duyệt ngồi xuống bên cạnh anh, nâng ly trà lên trên miệng anh.

“Cám ơn. . .” Nhiếp Từ Phong cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu ra, dựa vào bên cạnh để giữ một khoảng cách với cô ta. Sau khi uống trà giải rượu xong, Nhiếp Từ Phong thò tay vào túi định lấy điện thoại di động ra, nhưng lại bị Quan Duyệt ngăn cản.

“Giờ này tài xế cũng đã ngủ rồi, không nên làm phiền anh ta, để em đưa anh về luôn.” Quan Duyệt ngồi sát lại, dịu dàng nói.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong suy nghĩ một chút thấy cũng đúng.

Nếu gọi tài xế đến đón mình, như vậy nhất định sẽ kinh động đến mọi người, Vũ Vũ sẽ biết mình không nghe lời cô ấy uống ít thôi, đến lúc đó nói không chừng lại vì chuyện này mà tức giận. Nghĩ tới đây Nhiếp Từ Phong liền gạt đầu đồng ý: “Vậy thì đành làm phiền cô chút.” Khẽ nở một nụ cười, đáy mắt mang theo cảm kích.

Nhưng mà không biết tại sao, uống trà giải rượu xong lại không thấy tỉnh táo mà càng thêm nặng nề, ý thức cũng dần tan rã. Anh lắc đầu cố gắng giữ tỉnh táo, thế nhưng, đầu càng ngày càng nặng giống như bị hàng ngàn cân đá đè lên.

Nhìn đôi mắt mơ màng của Nhiếp Từ Phong, Quan Duyệt đợi năm phút đồng hồ, đợi đến khi anh nhắm mắt nhắm mắt lại, lúc này cô ta mới gọi một nhân viên phục vụ lại.

“Giúp tôi đỡ anh ấy lên xe.” Đôi môi đỏ tươi vẽ lên một đường cong, trên gương mặt tuyệt đẹp nhất thời hiện ra nét gian ác.

Nhiếp Từ Vũ, tôi xem cô làm sao giành được với tôi!

※

Người phục vụ dìu Nhiếp Từ Phong vào xe của Quan Duyệt xong, Quan Duyệt cũng không làm như lời cô ta nói là đưa Nhiếp Từ Phong về nhà, mà đưa tới một khách sạn. Đưa chìa khoá xe cho nhân viên giữ xe, nhờ nhân viên khách sạn dìu Nhiếp Từ Phong vào 'phòng tổng thống' xong, cô ta một mình đi xuống dưới lầu làm chút chuyện, sau đó mới chậm chạp trở lại phòng.

Sau khi tắm rửa xong, cô ta duyên dáng quỳ gối đi tới trước giường. Ngồi ở trên giường, cô ta dùng ánh mắt mê luyến nhìn gương mặt đẹp trai đang ngủ say của Nhiếp Từ Phong, xuân tình nhộn nhạo.

Đưa lòng bàn tay ra sờ mảy kiếm và đôi mắt đang nhắm chặt của anh, lúc sau sờ tới chiếc mũi thẳng tắp sờ đến đôi môi mỏng và ngũ quan của anh.

Khóe miệng nở ra một nụ cười hiểm ác, cô lật người anh, dặng hai chân anh ra hai bên. Đôi tay cởi áo vest của anh ra, rồi cởi từng chiếc cúc một. Cởi hết chiếc áo sơ mi ra, lộ ra bộ ngực cơ bắp rắn chắc của Nhiếp Từ Phong, tỷ lệ thân hình rất cân đối, cơ bụng sáu múi màu đồng hiện ra. Đôi tay tận tình đụng chạm vào thân thể anh, Quan Duyệt dùng ánh mắt nóng bỏng yêu thương anh.

Anh ở trên thương trường rất gian xảo nên mọi việc đều thuận lợi, anh ăn chơi, nhiều tiền, đẹp trai, tuổi còn trẻ mà đã đưa tập đoàn Nhiếp Phong lên đỉnh cao, là vị thần trong lòng vô số cô gái, mà cô ta tất nhiên sẽ là một trong những cô gái đó.

Từ rất lâu rồi cô ta đã thầm mến anh, tiếc rằng vẫn luôn không có cơ hội tiếp xúc với anh. Thật vất vả mới được đến gần anh, lại bị con tiện nhân Nhiếp Từ Vũ kia phá hỏng!

Nghĩ tới đây, Quan Duyệt cắn răng nghiền lợi, trong mắt thoáng qua vẻ tàn nhẫn.

Nhìn diện mạo như thiên thần của Nhiếp Từ Phong, đáy lòng dâng lên một ý lạnh: Người vừa có tiền có thể như anh chỉ hợp với người phụ nữ thấp toàn thấp mẩy như cô ta, mà không phải là một cô nhi như Nhiếp Từ Vũ kia!

Buông lỏng chân mày, Quan Duyệt cởi dây lưng của anh ra, đợi đến khi toàn thân anh đã trần truồng, cô ta lại nhanh chóng cởi hết quần áo trên người mình đi rồi nằm vào trong lòng anh.

Đưa tay ra ôm lấy eo anh, hai mắt chăm chú nhìn lên trần nhà, trước khi đi vào giấc ngủ, cô ta chỉ có một tâm niệm:

Cô ta muốn biến Nhiếp Tử Phong thành người đàn ông của cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Say rượu

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào trong phòng, ánh nắng sáng sủa nóng rực chói mắt. Trước mắt là một mảng sáng chói khiến cho Nhiếp Tử Phong không thể ngủ như không có chuyện gì xảy ra được, đành phải mở mắt ra.

Trần nhà trắng thuần đập vào mắt, kèm theo sự quan sát bốn bên là sự trang hoàng xa lạ khiến cho Nhiếp Tử Phong lấy làm kinh ngạc.

- Nơi này là ...

Hắn chống đỡ cơ thể nặng nề của bản thân dậy, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua, nhưng không biết làm sao, một đoạn ký ức chỉ dừng lại ở chỗ gặp phải Quan Duyệt?

Tại sao hắn lại ở đây? Quan Duyệt đâu?

Vô số câu hỏi xoay quanh trong đầu hắn, không nghĩ ra được một chút manh mối nào, trong lòng bức bối, hắn lơ đãng vừa cúi đầu xuống nhìn, sau khi nhìn thấy cả người hắn lóa lờ thì ý thức liền mờ mịt, nhất thời có loại dự cảm không tốt.

Chần chừ một lát, hắn chậm rãi quay đầu lại, lúc ánh mắt bắt gặp phải một tấm lưng trần trụi trắng như tuyết ở phía sau, ánh mắt bị sửng lại, đầu óc quay cuồng.

Trời! Đây là ...

Giờ phút này, trên gương mặt tuấn lãng của Nhiếp Tử Phong là vẻ hoang mang chưa từng có, hai mắt hắn trừng to nhìn thân thể mềm mại, tấm lưng trắng như tuyết đang quay về phía mình, tay chân lạnh cóng. Hắn ngừng thở, đầu óc choáng váng, bất an trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Giả sử nếu là lúc trước đối với một đêm xxx như thế này thì hắn căn bản sẽ không có bất cứ cảm giác gì, nhưng từ sau khi quan hệ qua lại với Vũ Vũ, hắn liền giữ mình trong sạch không bao giờ đụng tới bất cứ người con gái nào, vì chính là không muốn làm cho Vũ Vũ hiểu lầm mà đau lòng, nhưng mà bây giờ lại nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Phong lại có một loại cảm giác hắn là người đàn ông ngoại tình.

Trong lúc hắn đang vì vậy mà nhăn mặt nhíu mày thì nghe được một tiếng kêu rên trầm thấp vang lên.

Nghe vậy, ánh mắt của Nhiếp Tử Phong lại lần nữa quay qua nhìn hình thể lóa lờ kia, nhưng lại thấy cô gái ấy đang chậm rãi quay người lại, đôi bông đào xinh đẹp bất ngờ xuất hiện, còn có cả dung mạo xinh đẹp tuyệt lệ, nghiêng nhiên chính là cô gái gặp được tối hôm qua - Quan Duyệt.

Thấy là cô ta, báo động trong lòng Nhiếp Tử Phong chẳng những không có dừng lại mà ngược lại là càng kêu vang lên.

Đã sớm tỉnh lại một lúc lâu, và lại trên gương mặt hết sức hài lòng của Quan Duyệt lại nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của Nhiếp Tử Phong thì thỏa mãn cười thầm trong bụng, tiếp đó là lông mi có hơi nhíu lại, lộ ra đôi mắt trong veo, khóe miệng lười biếng nhẹ nhàng lau ra nụ cười gợi cảm.

- Tử Phong, anh dậy rồi?

Cô ta giả vờ xấu hổ dùng chăn che đôi bông đào lóa lờ của mình lại.

- Tôi ... cô .. đây là?

Bởi vì sự thật này là sự đã kích cực lớn, Nhiếp Tử Phong nói năng không đầu không đuôi một lúc lâu thì mới thốt ra được một câu đầy đủ:

- Tại sao chúng ta lại ở nơi này? Còn tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Nửa câu sau, giọng điệu của hắn càng nghiêng về sự chất vấn.

Sớm đã có cách đối phó, cho nên Quan Duyệt tuyệt không có gấp gáp trả lời. Cặp mắt e lệ rụt rè ngại ngùng nhìn sắc mặt tái xanh của Nhiếp Tử Phong, cô cong lên trả lời:

- Tối hôm qua em vốn muốn đưa anh về nhà, nhưng mà vừa ra khỏi quán bar thì anh liền ới đẩy lên người của em, còn ngất đi nữa, em buộc phải mang

anh vào phòng nghỉ trong quán bar, ai biết được lúc vào trong phòng rồi thì anh lại cứ nắm lấy tay em không buông, cho nên chúng ta liền ...

Nói đến đây, Nhiếp Từ Phong không cần nghe cũng biết được tiếp theo là chuyện gì xảy ra. Trong nháy mắt, sắc mặt của hắn có hơi trở nên trắng bệch. Đồng tử co rút dữ dội, hai tay nắm chặt thành quyền, hắn không thể nào tin nổi loại chuyện say rượu rồi đi làm chuyện xằng bậy xxx lại phát sinh ở trên người hắn, nhưng việc đã đến nước này, hắn lại không thể không tin.

Quan sát thấy sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, Quan Duyệt hiểu hắn đã tin lời của cô. Thông minh như cô, không quên lại bỏ thêm một chút thuốc.

- Từ Phong!

Đột nhiên, Quan Duyệt nhẹ nhàng kêu, dùng ánh mắt dè dặt nhìn hắn, nói:

- Tối hôm qua là lần đầu tiên của em đó Từ Phong, anh có thể đừng chê em quá ngây ngô được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Âm mưu

Quan Duyệt thận trọng dò xét vẻ mặt trắng bệch như tờ giấy của Nhiếp Từ Phong, giống như là rất lo sợ hắn sẽ không tin vậy, cố tình vén một góc của tấm chăn ra để lộ một góc của chiếc ra giường.

Nhiếp Từ Phong theo bản năng nhìn sang theo động tác của cô, sau khi thấy ở trên chiếc ra giường trắng như tuyết in lại một chút màu đỏ tươi, nhất thời toàn thân bất động.

Hắn nhủ mày thật chặt, đáy mắt xanh đen tràn đầy sự phức tạp, một lòng chuyên tâm với suy nghĩ của chính hắn, hoàn toàn không có chú ý tới đáy mắt thoáng lóe lên gian kế của Quan Duyệt.

Từ sau khi trưởng thành, bản thân hắn đã từng vui chơi qua với rất nhiều phụ nữ, tuy là lạm tình nhưng hắn cũng có nguyên tắc, đó chính là chưa bao giờ đụng vào con gái xử nữ. Nhưng mà hôm nay lại bởi vì say rượu mà mắc phải, hắn đã phạm vào sai lầm lớn nhất của đời người rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Nhiếp Từ Phong ngổn ngang, nghĩ đến việc nếu chuyện này lọt vào tai của Vũ Vũ, lòng hắn lo lắng bức bối đến phát điên lên, sinh ra cảm giác áy náy vô cùng.

Quan Duyệt ở bên cạnh nhìn chăm chú vào sắc mặt càng lúc càng khó coi của hắn, đáy lòng vui sướng nở hoa. Khóe miệng gương lên, lau ra nụ cười thỏa mãn.

Quả nhiên dự định của cô không sai, vết máu đã chứng minh cho sự trinh trắng của cô, mà lần đầu tiên của con gái lại hết sức quan trọng, cho nên không sợ Nhiếp Từ Phong sẽ không chịu trách nhiệm với cô. Nhưng mà sự hưng phấn của cô còn chưa được kéo dài trong bao lâu thì liền bị câu nói tiếp theo của Nhiếp Từ Phong đã kích hoàn toàn.

- Cô muốn cái gì?

Thầm nghĩ một hồi lâu, hắn thần nhiên nói. Hắn không muốn mất đi Vũ Vũ, cho nên lần này hắn sẵn lòng dùng bất cứ giá nào để xử lý điều bất trắc này.

- Anh ...

Quan Duyệt vừa nghe qua câu hỏi của hắn, một chút sức lực suýt nữa đã không còn. Nhìn thấy sự chân thành trong đôi mắt hắn, sau khi xác định là hắn không phải thuận miệng nói, trong lòng tự nhiên dâng lên sự ghen tỵ.

Nhiếp Từ Vũ đáng ghét, chẳng lẽ cô ta quan trọng như vậy sao?

Nhưng cô không có đem sự không vui của mình thể hiện ra, mà là oan ức cắn chặt môi dưới, dùng ánh mắt điềm đạm đáng yêu nhìn Nhiếp Từ Phong và cả giọng nói mang theo sự run rẩy, nói:

- Mọi người cũng đã trưởng thành rồi, tối hôm qua là em cam tâm tình nguyện, anh không cần phải chịu bất cứ trách nhiệm nào với em đâu.

Quan Duyệt là một cô gái thông minh, biết rõ người đàn ông lãnh khốc như hắn sẽ không chịu phục tùng sự cứng rắn, cho nên lấy lui mà tiến, khiến cho hắn sinh ra cảm giác áy náy với mình, đến lúc đó rồi tính tiếp.

- Cô ...

Đúng như Quan Duyệt suy đoán vậy, Nhiếp Từ phong vì vậy mà áy náy. Tự biết có lỗi với cô, một lát sau hắn nặn ra một câu nói:

- Xin lỗi, sau này có chuyện gì cần tôi giúp, cứ đến tìm tôi.

Sau khi nói xong, hai người liền mặc quần áo xong xuôi, ở cửa quán bar mỗi người đi một đường.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Nhiếp Từ Phong, Quan Duyệt nắm chặt hai tay thành quyền. gương mặt u ám nhìn về phía một quán cà phê đối diện với quán bar, sau đó cô lấy điện thoại di động ra rồi bấm một dãy số.

Như vậy mà muốn thoát khỏi cô sao? Hừ! Đó là chuyện tuyệt đối không thể nào. Nhiếp Từ Phong, đời này tôi đều phải nắm chặt anh, quản lý anh trong lòng bàn tay.

***

Chưa có quay về Nhiếp gia mà là trực tiếp đi đến công ty, Nhiếp Từ Phong với tâm tư rối loạn, cả người xụi lơ ngã xuống nằm trên salon, còn chưa kịp thu xếp lại suy nghĩ của mình một chút thì một hồi chuông điện thoại vui tai liên truyền tới.

Lấy điện thoại di động ra, sau khi thấy trên màn hình là hai chữ “Vũ Vũ”, tay run một cái, trong lòng đặc biệt hoảng hốt nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh nghe điện thoại.

Vừa nhận điện thoại, Nhiếp Từ Phong đang do dự xem nên giải thích thế nào về việc tối hôm qua không về nhà, bên kia liên truyền tới câu nói mang theo sự áy náy của Nhiếp Từ Vũ:

- Xin lỗi, hôm qua em không có về nhà, thực sự là do Nhã Nhã giữ lại không cho em đi, bây giờ em đang trên đường về nhà. Tiệc ăn mừng tối qua thế nào? Anh có nghe em khuyên hay không, có uống ít rượu không vậy?

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong sững sốt, bởi vì lúc này khăn trương mà chân mày nhíu lại thì lúc này đã buông lỏng ra một chút, sau khi hít sâu một hơi rồi mới đáp lại.

- Ừ!

Sự căng thẳng trong lòng đang từ từ giảm xuống, hắn dịu dàng trấn an, nói:

- Nếu như quá mệt mỏi thì cũng đừng tới công ty, một lát anh cũng phải đi ra ngoài một chuyến, em ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi đợi anh đi.

Không phải là có chuyện gì, chỉ là hắn chưa có mặt mũi để đi gặp cô mà thôi.

- Ừm, vậy cũng được.

Bên kia truyền tới tiếng trả lời của Nhiếp Từ Vũ:

- Vậy chào anh nha, em sẽ nhớ anh lắm, anh cũng phải nhớ đến em đấy. Tối nay chúng ta gặp nhau.

- Được!

Nói xong, Nhiếp Từ Phong liền cúp điện thoại, bỏ điện thoại di động xuống, cả người hắn vô lực đứng dậy, đầu đau muốn nổ tung.

Trước mắt hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đáng yêu của Nhiếp Từ Vũ, cảm giác tội lỗi trong lòng càng lúc càng lớn. Hắn hít sâu một hơi, từng lần một tự nhủ với chính mình: Coi như tối hôm qua không có xảy ra chuyện gì!

Nhưng mà, sự thực thì điều này có thể như hắn mong muốn sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Lại bị lừa một lần nữa

Sáng hôm sau.

Bầu trời trong xanh, gió mát ẩm áp dễ chịu.

Nhiếp Tử Vũ mặc một bộ âu phục màu trắng ngang gối từng bước nhẹ nhàng đi xuống cầu thang, trên gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo là vẻ mặt sáng láng hồng hào, mắt to tròn trong veo.

Ngày hôm qua cũng không biết anh trai đã xảy ra chuyện gì, buổi tối không những mang cô đi thưởng thức bữa ăn tối dưới những ngọn nến, thậm chí còn mua một bó hoa hồng thật to cho cô, tuy là yêu đương lên lút, nhưng sự quan tâm của hắn lại làm cho Nhiếp Tử Vũ cảm thấy hạnh phúc chưa bao giờ có được.

Nghĩ đến đó, Nhiếp Tử Vũ liền quay người đi vào trong phòng ăn muốn dùng xong bữa sáng thì sẽ đi đến công ty, nhưng mà vừa vào phòng ăn thì đã bị cảnh tượng bên trong làm giật mình.

Thường ngày thì lúc nào những cô người làm cũng tản ra tùm năm tùm ba thì lúc này lại cùng tụ họp lại một nơi làm thành vòng tròn, ngay cả quản gia thời gian qua luôn tuân thủ nghiêm ngặt trách nhiệm cũng đứng ở giữa các cô ấy, còn thì thầm to nhỏ gì đấy mà cũng không biết là đang thảo luận cái gì. Kỳ quái hơn chính là lúc Nhiếp Tử Vũ đi tới muốn tìm hiểu xem là chuyện gì, thì đuôi mắt của quản gia sau khi nhìn thấy cô thì liền ngừng bàn tán, giải tán đám người làm.

- Mọi người đang nói chuyện gì vậy?

Nhiếp Tử Vũ tò mò hỏi, không giải thích được tại sao bởi vì sự có mặt của cô mà những cô người làm đều tản ra. Bất ngờ, chú ý tới sắc mặt thật khó coi của quản gia cùng với việc hai tay giấu ở sau lưng, liền hỏi:

- Ông giấu gì sau lưng vậy?

Nói xong, liền muốn tiến lên xem thử.

- Không có gì, không có gì.

Quản gia vội vàng thụt lùi, vừa giải thích:

- Một phần của tờ báo mà thôi, tiểu thư, cô muốn dùng cơm sao?

Thay đổi trọng tâm câu chuyện.

Tờ báo? Một phần tờ báo lại làm cho ông ấy khẩn trương như vậy sao? Nhiếp Tử Vũ đúng là không tin được chút nào cả. Nhưng cô cũng không ngăn ông ấy lại, mà là lúc ông ấy cách cô chỉ có một bước thì đột nhiên đưa tay ra trước, tay mát lạnh lẹ giạt lấy thứ gì đó trong tay của ông ấy.

Sau khi giạt được món đồ mà quản gia giấu trong tay, Nhiếp Tử Vũ tròn to mắt, bởi vì đúng như quản gia nói đó thực sự là một phần của tờ báo.

- Cái này có gì đặc biệt sao?

Nhiếp Tử Vũ thần nhiên hỏi, xem ngày tháng trên tờ báo, là tờ báo mới ra ngày hôm nay.

- Đúng vậy, không có gì đặc biệt hết.

Thấy dáng vẻ bình tĩnh của cô, quản gia không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Tiểu thư nhanh ngồi xuống đi, tôi đi lấy bữa sáng cho cô ngay, không phải một lát cô còn muốn đi ra ngoài sao?

Nói xong liền muốn lấy lại tờ báo.

- Chờ một chút.

Nhiếp Tử Vũ hất tay ngăn lại, đem tờ báo mở ra, khi nhìn đến đầu đề trang bìa kia, sau khi thấy một dòng chữ lớn đỏ tươi, thiếu chút nữa đã quên cả hít thở. Theo ánh mắt của cô nhìn lại, chỉ thấy phía trên là cái tit đỏ thẫm nổi bật: “Tổng tài tập đoàn Nhiếp Phong dắt tay thiên kim tiểu thư Quan Thị cùng nhau đi vào quán bar, chuyện tốt sắp đến.” Ở dưới tit là kèm theo hình hai người cùng nhau đi vào quán bar, còn có lời giải thích cặn kẽ.

- Cái này ...

Nhiếp Tử Vũ cầm tờ báo, tay run run, chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, dưới chân lão đảo một cái, nếu như không phải quản gia đỡ cô kịp lúc thì rất có thể cứ như vậy mà ngã xuống.

- Làm sao có thể, đây không phải là sự thật, không phải đâu.

Từ Phong cả ngày đều ở công ty, sau khi tan việc thì lại ở cùng cô, làm sao lại có thể cùng cô ta đi đến quán bar chứ?

Cô cố chấp không chịu tin, nhưng mà sau khi thấy dòng chữ nhỏ trong tờ báo, có nhắc tới ngày tháng là sáng sớm hôm qua thì cô liền ngây ngẩn cả người. Trong đầu chợt lóe lên gương mặt tuấn tú của Nhiếp Tử Phong, lòng cô căng thẳng, chậm rãi xoay người nhìn về phía quản gia vội về mặt đầy lo lắng đang nhìn cô.

- Anh ấy ... anh ấy ... khuya ngày hôm trước sau tiệc ăn mừng anh ấy có về nhà không?

Cô hỏi.

- Tiểu thư, tôi nghĩ thiếu gia ...

Quản gia muốn giải thích.

Nhiếp Từ Vũ kiên quyết cắt đứt lời nói của ông ấy:

- Ông hãy thành thật nói cho con biết, khuya hôm trước anh ấy có về nhà không?

- Cái này ...

Đối mặt với vẻ nghiêm túc của cô, quản gia luôn một mực yêu thương cô thật sự là không đành lòng lừa dối cô:

- Thiếu gia không có về.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ giống như bị một đám thật mạnh vào mặt, vào người vậy, trước mắt tối sầm, cơ thể mềm nhũn ra ngã vào trong lòng của quản gia. Trước một giây sau cùng lúc nàng mất đi ý thức, cô chỉ có một suy nghĩ.

Cô lại bị lừa một lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bước ngoặt cuối cùng làm người ta chia rẽ

Lúc Nhiếp Từ Vũ mở mắt ra lần nữa thì đã là xế trưa.

Mở hai mắt ra, hai mắt cô thất thần nhìn trần nhà trắng như tuyết, tinh thần mất hết cả.

Cô đã trải qua một giấc mơ thật lâu. Trong mơ, cô mặc bộ áo cưới hoa lệ trắng toát, dưới sự dẫn dắt của Nhiếp phụ đi vào giáo đường thiên liêng, mà hần thì mỉm cười thâm tình đứng cách đó không xa nghênh đón cô, lúc hai tay đan chặt vào nhau, lúc cha xứ tuyên bố xong lời hứa cô phải ưng thuận thì Quan Duyệt đột nhiên xuất hiện, cũng lớn tiếng trách mắng cô cướp đoạt Nhiếp Từ Phong, cô sợ, cô khóc, vì vậy lúc tỉnh mơ, lòng cô cũng tan nát.

Không biết qua bao lâu, khi cô cảm thấy trong lòng không còn đau đớn nữa, lúc không còn muốn khóc nữa thì một hồi tiếng bước chân ồn ào vang lên ở cửa phòng của cô, sau đó “âm” một tiếng, cửa phòng được mở ra.

Nhiếp từ Vũ không hề quay đầu nhìn lại, bởi vì bằng cảm giác, cô biết được là ai.

- Vũ Vũ, em không sao chứ?

Nghe tin Nhiếp Từ Phong vội vàng chạy tới bên giường của cô, lo lắng kiểm tra sắc mặt trắng bệch của Nhiếp Từ Vũ, liền hỏi:

- Đang tốt mà làm sao lại bất tỉnh như vậy chứ? Vũ Vũ, em có khó chịu ở chỗ nào không? Không được, anh phải đưa em đến bệnh viện một chuyến mới được.

Nói xong, liền bế cô từ trên giường lên.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ chậm rãi quay đầu, sau khi nhìn thấy trong mắt Nhiếp Từ Phong là sự lo lắng cực độ thì trong lòng đau thắt lại. Nhưng mà cô cũng không có đem tâm tình thực sự của mình thể hiện ra ngoài, mà là lựa chọn im lặng và đồng thời lạnh nhạt rút bàn tay của hần ra khỏi bàn tay của cô.

Cô khó chịu, rất khó chịu, đau đớn trên cơ thể có thể chữa khỏi, nhưng mà đau trong lòng thì làm sao chứ?

Nghĩ vậy, Nhiếp Từ Vũ không khỏi cười một tiếng đau khổ.

Cô không trách hần qua đêm cùng Quan Duyệt ở quán bar, cũng không hận hần tại sao lại nói dối cô, cô chỉ hận bản thân mình. Biết giữa họ rõ ràng là không thể nào nhưng vẫn như con thiêu thân lao đầu vào lửa, cố chấp đi vào trong tim của hần, cô hận bản thân không biết tự lượng sức mình, càng hận chính mình không chịu nổi nỗi đau này.

Nhìn vẻ mặt khác thường của cô, lòng Nhiếp Từ Phong không khỏi hoảng sợ, nhất thời có loại cảm giác không lành.

- Vũ Vũ.

Hắn nhẹ giọng gọi tên cô, trong đáy mắt mang theo sự không đành:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nói xong, liền ngồi xuống ở mép giường.

Nhiếp từ Vũ im lặng nhìn hắn, nơi cổ họng bị nghẹn lại, giọng đứt quãng:

- Tôi đã xem báo rồi.

Cô rất bình tĩnh, trong đáy mắt không hề có chút gợn sóng, giống như những gì cô nói căn bản không phải là nguyên nhân làm cho bản thân bị bất tỉnh.

Nhiếp Từ Phong không khỏi dùng giọng nói kinh ngạc hỏi:

- Em thấy cái gì?

Thấy đáng về hắn hoàn toàn không biết, Nhiếp Từ Vũ nhú mày, trả lời:

- Chuyện anh và Quan Duyệt cùng nhau qua đêm ở quán bar.

Đứt lời, sắc mặt của Nhiếp Từ Phong thoáng chốc thay đổi, trong con ngươi lập tức mang theo sự hổ thẹn.

- Vũ Vũ, em hãy nghe anh nói, anh có thể giải thích.

Hắn nóng lòng muốn giải thích, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ lại lắc đầu, cắt ngang lời hắn.

Đôi mắt trầm xuống nhìn hắn, Nhiếp Từ Vũ nói:

- Cũng là bởi vì hổ thẹn, cho nên hôm qua anh mới đối tốt với tôi như vậy đúng không?

- Anh ...

Hắn áp ứng đã hoàn toàn xác nhận suy nghĩ của Nhiếp Từ Vũ, đồng thời cũng đã làm cho lòng cô chết lặng hoàn toàn.

- Thật ra thì, anh không cần phải làm như vậy.

Nhiếp Từ Vũ giả vờ thoải mái cười, tiếp theo thản nhiên nói:

- Anh muốn cùng với cô ấy tôi hoàn đồng đồng ý, không cần phải thấy áy náy với tôi. Quan Duyệt là một cô gái tốt, rất xứng với anh, các người rất hợp nhau.

Nhiếp Từ Vũ không có chút vấn đề gì khiến cho Nhiếp Từ Phong yên lòng một chút, ngược lại cũng cảm thấy chút khác thường:

- Vũ Vũ, đây là em có ý gì?

Hắn hỏi, bất an dâng lên trong lòng.

Hít sâu một hơi, đem tất cả bi thương dần xuống đáy lòng, Nhiếp Từ Vũ nghiêm túc nhìn thẳng hắn, nói:

- Tôi muốn nói, chúng ta dừng lại ở đây đi, tôi thành toàn cho các người ở cùng nhau, tôi chúc phúc cho các người.

Nói như vậy, cũng đủ rõ ràng rồi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Cô còn quá non nớt

Về mặt kiên quyết của cô giống như một thanh đao, xuyên qua lồng ngực của Nhiếp Tử Phong đâm thật sâu vào tim hắn, nhất thời máu chảy đầm đìa. Trên gương mặt tuấn lãng trắng bệch hẳn ra, đôi mắt vốn sáng ngời như tinh tú liền ám trầm xuống, giống như một cái đầm lầy thật sâu, sâu không lường được.

- Vũ Vũ ...

Câu trả lời của cô làm hắn hoàn toàn khiếp sợ, phải thật lâu mới khẽ gọi tên cô. Hắn đưa tay ra muốn nỗ lực giữ cô lại, sau đó lại bị Nhiếp Tử Vũ khéo léo tránh đi. Hết sức mất mặt, hắn lại thu tay về, ánh mắt đau đớn nhìn cô, một câu nói không lưu loát được nói ra:

- Đừng như vậy mà, em nghe anh giải thích đi.

- Tôi không muốn nghe.

Giọng nói lạnh lùng khiến cho người ta không nghe ra được tâm tình chân thật của cô. Đôi mắt ngấn nước không nhanh không chậm nhìn quét qua hắn một cái, cô cố gắng kiềm chế nội tâm dậy sóng của mình, xua đuổi hắn:

- Tôi mệt rồi, anh đi ra ngoài đi.

- Vũ Vũ.

Nhiếp Tử Phong chưa từ bỏ ý định, vẫn cố gắng năn nỉ, tuy nhiên, còn chưa chờ hắn nói ra khỏi miệng thì một loạt tiếng bước chân giòn gang đột nhiên từ xa truyền tới, nhất thời làm cho toàn bộ những ngôn từ của hắn bị nuốt chửng vào trong bụng.

- Vũ Vũ.

Một tiếng gọi đầy sợ hãi vang dội vang lên ở ngoài cửa phòng, ngay sau đó bóng dáng của Nhiếp mẫu liền xuất hiện ở cửa. Bà bước nhanh đi về hướng Nhiếp Tử Vũ, còn lo lắng hỏi:

- Mẹ nghe quần gia nói con ngắt đi, có chuyện gì xảy ra vậy? Có gọi bác sĩ tới hay chưa?

Nói xong, vội vàng kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt.

Nhìn vẻ lo lắng bận lòng trên mặt Nhiếp mẫu, lòng của Nhiếp Tử Vũ nhất thời mềm nhũn, đau đớn trong lòng được sưởi ấm, nhất thời an ủi không ít đau đớn trong lòng cô. Cô khổ sở nặn ra một nụ cười yếu ớt, lắc đầu, muốn làm cho Nhiếp mẫu yên tâm một chút, lúc đang muốn nói không có gì đáng ngại thì một giọng nói chói tai đột nhiên vang lên.

- Thời tiết nóng bức như thế, bác gái, con nghĩ Vũ Vũ có lẽ là bị cảm nắng rồi.

Giọng nói quen thuộc khiến cho Nhiếp Tử Vũ và Nhiếp Tử Phong cùng sùng sốt, cùng quay đầu lại chỗ phát ra thanh âm kia, nhưng sau khi nhìn thấy rõ Quan Duyệt đang chậm rãi đi vào trong phòng thì càng sùng sốt hơn, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong lại càng khó coi hơn.

Người khác có thể không chú ý tới, nhưng lúc cô ta nói ra những lời này thì hai mắt nhìn chăm chăm vào Nhiếp Tử Vũ, trong đáy mắt thoáng hiện lên sự khinh thường trước sau như một đối với cô.

Đôi mắt to tròn thật to co rút một hồi, hai tay của Nhiếp Tử Vũ rũ xuống hai bên, không tự chủ được nắm thành quyền, ánh mắt sắc bén tới cực điểm. Trong một tích tích nào đó, cô muốn đi lên xé nát gương mặt cô ta, nhưng ngại vì có Nhiếp mẫu ở đây, cô chỉ có thể ngậm chịu đựng.

- Có thể là vậy.

Nhiếp mẫu tán đồng gật đầu, sau đó quan tâm hỏi:

- Vũ Vũ, con muốn mẹ giúp con đi gọi bác sĩ tới không?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ thu đôi mắt lại, cố gắng bình tĩnh:

- Con không sao.

Nhưng mà câu nói vừa nói ra, Quan Duyệt lại lần nữa lên tiếng:

- Nếu Vũ Vũ đã không sao, vậy thì chúng ta đừng có quấy rầy cô ấy nghỉ ngơi nữa. Người bị cảm nắng phải nghỉ ngơi thật nhiều mới tốt.

Nói xong, khéo miệng nở ra nụ cười.

- Ủ, vậy chúng ta đi ra ngoài đi.

Nhiếp mẫu yên tâm, đứng thẳng người lại, bất ngờ, ánh mắt đột nhiên rơi vào trên người Nhiếp Tử Phong đứng bên cạnh, sắc mặt thoáng chốc trở nên nghiêm túc:

- Tử Phong, vừa đúng lúc con ở đây, mẹ có chuyện muốn nói với con.

Nói xong, sau khi dặn dò Nhiếp Tử Vũ nghỉ ngơi thật tốt thì mới rời khỏi phòng.

Nhìn sắc mặt còn khó chịu hơn trước của Nhiếp Tử Vũ, lòng Nhiếp Tử Phong căng thẳng, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Em nghỉ ngơi thật tốt đi, sau này chúng ta lại nói tiếp.

Nói xong, sau khi dùng ánh mắt chán chứa thâm ý nhìn cô một hồi thì mới đi ra ngoài.

Không quá nửa phút, trong phòng chỉ còn lại có hai người là Nhiếp Tử Vũ và Quan Duyệt.

- Cô còn có việc gì sao?

Nhiếp Tử Vũ chán nản hỏi.

- Không có.

Quan Duyệt nhú mày, vẻ mặt giễu cợt, nói:

- Chỉ là muốn nói với cô một câu: “Muốn đấu với tôi, cô còn non nớt lắm”.

Nói xong, cũng xoay người rời đi.

Một giây, hai giây.

Nhìn căn phòng trống rỗng, lắng nghe tiếng hít thở của mình, sự yên tĩnh tựa như cả thế giới này chỉ còn lại trơ trọi một mình cô. Cuối cùng, Nhiếp Tử Vũ cũng không nhịn được nữa mà bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chương 57: Trách nhiệm

Nhà họ Nhiếp, trong thư phòng --- ----

Đi theo sau lưng mẹ Nhiếp, Nhiếp Tử Phong vừa mới ngồi xuống, mở đầu mẹ Nhiếp liền nghiêm túc lên tiếng chất vấn.

”Chuyện ở trên báo là sự thật sao? Con và Quan Duyệt thật sự ở cùng với nhau cả đêm trong khách sạn sao?” Thân thể mẹ Nhiếp thẳng tắp, dung nhan mỹ lệ không bị năm tháng tàn phá chút nào rất nghiêm túc, không giống như ngày thường luôn ôn hoà mỉm cười đối với mọi người. Lại có chút phong thái của người chủ gia đình.

Nghe vậy, đôi mắt của Nhiếp Tử Phong co rút lại, cũng không tiếp lời. Anh nhú mày lên, anh đang trầm tư trong vấn đề này.

Lúc trước không có suy nghĩ tại sao chuyện này lại bị đưa lên báo, sau đó lại suy nghĩ một chút thấy thời gian thật vừa khéo. Tại sao trước cửa quán rượu lại có đám chó săn mai phục? Vừa vặn chụp được cảnh anh và Quan Duyệt, trừ phi là đã chờ đợi từ lâu.

Anh im lặng, không thể nghi ngờ là cần phải xác nhận lại chuyện này.

Đối mặt với con trai đang đắm chìm trong suy nghĩ, mẹ Nhiếp không thể làm gì khác hơn là lắc đầu: “Đó là sự thật sao? Tử Phong, con định tính toán như thế nào với Duyệt nhỉ?”

Vấn đề này của bà khiến cho Nhiếp Tử Phong nhất thời ngẩn người ra, suy nghĩ dừng lại. Chợt ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt mong chờ của mẹ Nhiếp, anh động động khoé môi nhưng vẫn không nói một câu nào.

Thấy vậy, mẹ Nhiếp đại khái có thể đoán được đáp án của anh.

Chỉ thấy mẹ Nhiếp nhìn anh bằng ánh mắt cực kỳ thất vọng, sau đó thở dài, tận tình khuyên bảo nói: “Lúc trước cho dù con ở bên ngoài làm bất cứ

chuyện gì mẹ cũng không nói đó là bởi vì mẹ biết con tự biết cư xử đúng mực. Nhưng Duyệt nhi là thiên kim của tập đoàn Quan thị, là danh môn khuê tú, không giống những cô gái mà con vui đùa một chút kia. Con nhất định phải chịu trách nhiệm trong chuyện này!” dñen dñn lie qiu doon

Vừa nghe đến hai chữ ‘trách nhiệm’ này, bất giác Nhiếp Từ Phong giật thót mình. Trước mắt hiện lên ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Từ Vũ, trong tim lại nhói đau, anh cự tuyệt theo bản năng: “Trừ kết hôn ra, con có thể dùng bất cứ thứ gì để đền bù cho cô ấy.” Trong lòng của anh chỉ có một người là Vũ Vũ, ít nhất hiện tại là như vậy, anh không muốn kết giao với bất kỳ người phụ nữ nào khác trừ cô ra.

”Vô liêm sỉ!” Nghe được câu trả lời của anh, người phụ nữ luôn luôn có tiếng là hiền lành tốt tính như mẹ Nhiếp cũng không nhịn được mà lên tiếng mắng anh. Sắc mặt tối sầm lại, bà lớn tiếng trách cứ: “Làm sao con lại có thể nói ra những lời này được, nếu như để Duyệt nhi nghe được chắc chắn là sẽ rất đau lòng!”

Sắc mặt Nhiếp Từ Phong cũng khó coi không thua kém mẹ Nhiếp, anh nhìn chăm chăm mẹ Nhiếp, từ trong miệng nặn ra bốn chữ: “Con không yêu cô ta.”

Dứt lời, mẹ Nhiếp giật mình. dñen dñn lie qiu doon

Bà dùng ánh mắt sâu xa kiêng kị nhìn khuôn mặt nghiêm chỉnh của Nhiếp Từ Phong, khoẻ môi khẽ cử động. Do dự một lúc, bà lại nói hàm ý sâu xa: “Chuyện tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, bây giờ con không yêu cô ấy, nhưng khó nói là trong tương lai con cũng không yêu. Huống chi, Duyệt nhi là một cô gái tốt hiếm có, mẹ hy vọng hai người các con có thể ở cùng với nhau. Từ Phong, mẹ vẫn cho rằng con là một người con trai hiếu thuận, trong chuyện này hy vọng con có thể hiểu mẹ.” Ngụ ý của bà đã nhận định Quan Duyệt này là con dâu.

Nhiếp Từ Phong nghe xong, không nói gì, chẳng qua là đáy mắt chợt lóe lên một chút phức tạp.

Nhìn ánh mắt của anh hơi dao động, mẹ Nhiếp lại nói: “Trước tiên hãy thử lui tới một khoảng thời gian đã, được không? Nếu như đến lúc đó con vẫn không yêu cô ấy, thì mẹ cũng không cưỡng ép con nữa.” Bà lùi một bước nói.

Vẫn im lặng như cũ.

Không khí căng co dần dần hòa hoãn hơn rất nhiều, mẹ Nhiếp ngẩng đầu lên không chờ đợi câu trả lời của Nhiếp Từ Phong, liền đưa ra quyết định: “Chuyện lên báo mẹ sẽ để cho ba con xử lý giúp con, nhưng ba Quan mẹ Quan bên kia, mẹ hy vọng con sẽ tự mình đi giải thích với bọn họ một tiếng, con làm được chứ?”

Biết mình không còn sự lựa chọn nào nữa, Nhiếp Từ Phong mới chậm rãi gật đầu.

Sau này anh sẽ tự mình đi giải thích cho rõ, về phần thử cùng Quan Duyệt lui tới... Không nằm trong suy nghĩ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 58: Không muốn mất cô

Hình như mẹ Nhiếp có nói cho Quan Duyệt chuyện thử qua lại với anh. Mấy ngày sau đó, Quan Duyệt bỏ tất cả công việc ở công ty cả ngày chạy tới chờ ở tập đoàn Nhiếp Phong, nghiêm nhiên thay thế chức vụ của Nhiếp Từ Vũ. Cho dù cực kỳ khó chịu, nhưng Nhiếp Từ Phong vẫn áy náy chuyện lần trước nên cũng không dám từ chối.

Mỗi một ngày trôi qua, trong lòng Nhiếp Từ Phong càng rối loạn. Bởi vì cho dù như thế nào anh cũng không tìm được thời gian thích hợp để nói chuyện với Nhiếp Từ Vũ.

Anh tìm, Nhiếp Từ Vũ liền tránh, có lúc rạng sáng anh thức dậy để bắt người, thì Nhiếp Từ Vũ đã sớm chuẩn mất. Có lúc anh lại đợi đến nửa đêm, Nhiếp Từ Vũ lại càng về muộn. Tình huống có lúc hai người sẽ gặp mặt lúc ăn sáng, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ luôn luôn không nhìn anh, ăn xong bữa liền trở về phòng, cho dù anh gõ cửa như thế nào cũng không lên tiếng.

Nhiếp Từ Phong vô cùng bối rối.

...

Đêm khuya.

Ánh trăng nghịch ngợm trốn vào trong đám mây màu đen, bầu trời u ám không một ánh sao. Trời không có một chút gió, không khí ngột ngạt khiến cho người ta có cảm giác phiền não.

Trong nhà họ Nhiếp có một tiếng động khẽ vang lên, kèm theo đó là tiếng 'Lạch cạch' mở khoá, một bóng dáng thon dài nhanh chóng đi vào trong nhà, rồi nhanh chóng đóng cửa lại. Nhiếp Từ Vũ đi về muộn, dựa vào cảm giác lẫn mò trong bóng tối, rón ra rón rén, lúc đang muốn đi lên lầu, trong bóng tối

vang lên một giọng chất vấn lạnh lùng.

”Đi đâu?”

Giọng nói lạnh như băng rất quen thuộc khiến cho thân thể Nhiếp Tử Vũ run lên, cô kinh ngạc xoay người về phía phát ra giọng nói, lúc này cô mới phát hiện cách đó không xa có một điểm màu đỏ.

‘Tách’ một tiếng, tiếng bật công tắc đèn vang lên, cả căn phòng sáng lên, sáng như ban ngày. điểm dần nên quỳnhdon

Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc nhìn Nhiếp Tử Phong đang dựa lưng vào tường, ngón tay phải đang kẹp một điều thuốc, tay trái cầm một chai rượu tây, trong lòng chột trêu xuồng. Có một giây kia cô muốn bước tới cướp chai rượu và điều thuốc đi, nhưng cô lại nghĩ đến chuyện phát sinh ngày hôm đó, thì ngay lập tức dập tắt ý nghĩ của mình, rất lạnh lùng nói: “Chuyện này không liên quan tới anh.”

Khói thuốc lượn lơ mong lung trước mặt của anh. Chiếc cảm vôn tròn bóng bây giờ râu ria mọc lởm chởm, có cảm giác chán trường. Bởi vì uống rượu, nên gương mặt tuần lã có chút ửng hồng lên.

Nghe được câu trả lời của Nhiếp Tử Vũ, anh híp mắt lại, ngay sau đó từ từ đi về phía cô, vừa đi vừa nói: “Sao lại không liên quan tới anh? Em quên em là người phụ nữ của anh sao? Vũ Vũ anh. . .” Khoẻ miệng nhếch lên nở ra một nụ cười cung chiêu, nhưng mà trong đáy mắt mê ly mang theo chút khổ sở.

Nghe được lời nói to gan như thế của anh, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ căng thẳng, né tránh ánh mắt của anh. điểm dần nên quỳnhdon

”Anh say rồi, mau lên nghỉ ngơi đi.” Nói xong, liền muốn đi lên lầu.

Nhưng mà cô chưa đi được một bước, đột nhiên một bàn tay to túm chặt lấy cái eo mảnh khảnh của cô, một giây sau, cô liền ngã nhào vào một lồng ngực nóng như lửa.

”Buông em ra!” Nhiếp Tử Vũ cố gắng vùng vẫy, nhưng làm sao đủ hơi sức chống lại anh, giây giũa cũng vô ích.

Ôm Nhiếp Tử Vũ thật chặt, Nhiếp Tử Phong bá đạo như một đứa trẻ, đầu vùi vào cổ của cô, tận tình hít lấy mùi thơm trên cơ thể cô. “Vũ Vũ, Vũ Vũ của anh, đừng rời xa anh . . .” Trong lòng như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cắn, khiến cho Nhiếp Tử Phong cảm thấy đau đớn không dứt. Mỗi khi anh nhớ lại về mặt lạnh lùng của Nhiếp Tử Vũ ngày hôm đó, trong lòng lại có một loại thống khổ giống như bị xé rách ra từng mảnh.

Anh không muốn buông cô ra, anh yêu cô! Cho dù mất đi toàn thế giới, anh cũng không muốn mất đi một mình cô!

Mùi rượu nồng nặc tràn vào mũi, khiến cho Nhiếp Tử Vũ hoa mắt đầu choáng váng. Cô ra sức giãy giụa, vừa khê hét lên với anh: “Bây giờ anh đang làm cái gì vậy? Anh quên là giữa chúng ta đã không còn gì nữa rồi sao? Anh buông em ra! Anh buông em ra!”

Nhiếp Tử Vũ càng nghĩ càng uất ức, càng nghĩ càng đau lòng, nỗi đau bị đè nén mấy ngày liên tiếp lập tức tràn ra ngoài, khiến cho cô không còn sức lực để chịu đựng nữa. Tất cả đau khổ trong nháy mắt biến thành nước mắt tràn ra ngoài, dần dần, cô không còn giãy giụa nữa.

Nghe được tiếng khóc lóc nho nhỏ của cô, trong lòng của Nhiếp Tử Phong cũng rối rắm không biết làm sao.

Anh từ từ buông tay của mình ra, đem thân thể của cô xoay lại đối diện với mình, sau đó thận trọng lau đi nước mắt trên khuôn mặt của cô: “Vũ Vũ, đừng khóc, anh sẽ đau lòng.”

Nhiếp Tử Vũ cũng không ngừng lại, vẫn khóc thút thít, cô từ từ ngẩng đầu lên dùng ánh mắt dịu dàng đáng yêu nhìn về mặt thâm tình của Nhiếp Tử Phong, im lặng một hồi lâu, sau đó khê mở miệng: “Chúng ta kết thúc ở đây thôi. . . Anh trai.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Chương 59: Không bằng cảm thú

Anh trai. . .

Nghe thấy Nhiếp Tử Vũ nghẹn ngào nói ra hai chữ này, Nhiếp Tử Phong giống như bị một hòn đá to ném trúng, rất bối rối. Anh đã bao lâu không nghe thấy Vũ Vũ gọi mình là anh trai rồi? Mà bây giờ cô xưng hô như thế, như vậy ý của cô có phải là . . .

Không, anh không cho phép! Bởi vì lời nói của cô vừa nói ra khiến cho Nhiếp Tử Phong trở nên điên cuồng lên. Đôi mắt anh mở to ra, tròng mắt đỏ lên, anh đem Nhiếp Tử Vũ ôm chặt vào trong lồng ngực của mình, ôm thật chặt, giống như là rất sợ khi mình buông lỏng ra thì cô sẽ bỏ anh mà đi. Em là của anh, đời này em cũng đừng mong thoát khỏi anh.

Anh dùng sức lớn đến kinh người, khiến cho Nhiếp Tử Vũ có cảm giác xương của mình sắp gãy ra. Nhưng cô cũng không dám mở miệng nói anh dừng lại, chỉ có thể cắn răng nuốt nước mắt vào trong bụng.

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Tử Vũ bắt đầu giãy giụa: Em đã nói rất rõ ràng rồi, anh hãy buông em ra được đi.

Anh không buông, cả đời anh cũng sẽ không buông em ra! Lúc này Nhiếp Tử Phong hoàn toàn đánh mất lý trí.

Chỉ thấy ngũ quan tuần lảng của anh cau có dữ tợn giống như quỷ Satan, khiến cho người ta không khỏi có cảm giác sợ hãi, cả người anh tràn ngập cảm giác nguy hiểm của dã thú, khiến cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Đột nhiên, anh hôn lên đôi môi của Nhiếp Tử Vũ, bá đạo thô lỗ chiếm lấy hương thơm ngọt ngào của cô.

Ừm . . Nhiếp Tử Vũ khiếp sợ đôi mắt tròn to, đối diện với đôi mắt đen láy mờ mờ thỏa mãn của anh, đột nhiên có loại cảm giác không tốt. Quả nhiên trong chốc lát dự cảm của cô liền linh nghiệm.

Nhiếp Tử Phong vứt bỏ thuốc lá, tay phải từ bên ngoài chiếc áo T shirt của cô chui vào trong, từ dưới mà lên, giống như lửa đốt mỗi tắc da thịt của cô. Nhanh nhẹn đi tới cởi nút áo ngực sau lưng của cô ra, sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai xoa nắn nơi đầy đặn của cô một cách thô bạo.

Ừm . . Không được. . . Nước mắt chảy xuống, Nhiếp Tử Vũ ra sức giãy giụa. Cô dùng đôi mắt ngây thơ ngập nước nhìn Nhiếp Tử Phong đang quên mất chính mình mà điên cuồng hôn cô, trong lòng vô cùng rối rắm.

Không, không được. . . Không được đối xử với cô như vậy. . .

Cô điên cuồng giãy giụa, nhưng mà cô càng giãy giụa lại càng phản tác dụng, càng làm tăng lên dục vọng của Nhiếp Tử Phong.

Nơi mềm mại đầy đặn đã sớm không thể thỏa mãn được dục vọng của anh, trong cơ thể có một luồng nóng như lửa chảy qua, anh càng thêm mãnh liệt dùng sức đối với cô, tay phải của anh chẳng biết đã để ở bụng của cô từ lúc nào, dò xét đi vào. . .

Không!

Bởi vì hành động to gan của anh, đáy mắt của Nhiếp Tử Vũ tràn đầy sợ hãi, đồng thời lại vì cảm thụ của mình mà cảm thấy xấu hổ!

Biết rất rõ ràng làm như vậy là không đúng, nhưng mà cô lại thích anh đụng chạm, tế bào toàn thân đều run rẩy vì hành động của anh, càng biến đổi hơn chính là cô rõ ràng lại muốn anh.

Cô tuyệt vọng nhìn anh đắm chìm trong dục vọng của chính mình, trong lòng như tro tàn. Mắt nhắm lại, cũng không biết lấy hơi sức ở đâu ra, Nhiếp Tử Vũ đột nhiên đẩy anh ra.

Không đoán trước được, Nhiếp Tử Phong bị đẩy ra, dưới chân lao đảo một cái, thân thể đứng không vững, chai rượu tây trong tay rơi xuống ‘Choang’ một tiếng, chất lỏng màu đỏ tươi và vô số mảnh vỡ văng lên, đồng thời cũng gọi lại lý trí đã đi xa của Nhiếp Tử Phong trở về.

Đôi mắt đen nháy của Nhiếp Tử Phong kinh ngạc nhìn về phía sau, Nhiếp Tử Vũ quần áo xốc xếch, trên mặt loang lổ nước mắt, một sự đau lòng trước nay chưa từng có dâng lên trong lòng. Cúi đầu nhìn lại hai tay của mình, Nhiếp Tử Phong cảm thấy ngơ ngác.

Anh làm cái gì. . . Rốt cuộc thì anh đã làm cái gì. . .

Đáng chết! Tại sao anh lại có thể làm như vậy đối với Vũ Vũ!

Quả thật là anh không bằng cảm thú!

Nhiếp Tử Phong hối hận không thôi, lần nữa ngẩng mặt lên nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ, ngay lúc anh đang định nói gì đó, một giọng nói vang lên từ phía cầu thang.

Đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 60: Tình thân và tình yêu

Giọng nói quen thuộc của mẹ Nhiếp vang lên, đồng thời khiến cho Nhiếp Tử Phong và Nhiếp Tử Vũ bị giật mình hoảng sợ.

Sau khi trở mặt lên hai giây, phản ứng đầu tiên của Nhiếp Tử Vũ là nhanh chóng lau nước mắt trên mặt đi, sau đó chỉnh trang lại quần áo trên người. Cô

không biết là, trước khi cô kịp phản ứng, ở trên cầu thang mẹ Nhiếp sớm đã nhìn thấy bộ dạng chật vật của cô vào trong mắt.

Hỏi một lần không thấy ai trả lời, mẹ Nhiếp trực tiếp nhìn thẳng vào Nhiếp Từ Phong còn đang sững sờ đứng yên tại chỗ, vừa đi xuống dưới vừa hỏi lại lần nữa: Xảy ra chuyện gì, có ai có thể nói cho mẹ biết đã xảy ra chuyện gì không? Nói xong ánh mắt rơi vào chai rượu rơi vỡ bên cạnh chân của Nhiếp Từ Phong.

Nhiếp Từ Phong im lặng nhìn mẹ Nhiếp một cái, không có mở miệng. Đôi mắt đen nháy như bóng đêm nhìn chằm chằm vào Nhiếp Từ Vũ đang hốt hoảng cố gắng che giấu, trong lòng của anh đau nhói lên.

Anh không muốn giải thích cái gì, bởi vì anh muốn cho người khác biết mối quan hệ không bình thường của cô và anh ... Nghĩ tới đây ánh mắt của Nhiếp Từ Phong càng thêm kiên định, đôi môi mím chặt lại.

Chờ một lúc lâu không thấy Nhiếp Từ Phong trả lời, Nhiếp Từ Vũ không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn vào mắt của anh. Khi bốn mắt giao nhau, ngay sau đó Nhiếp Từ Vũ liền hiểu được quyết định của anh, vì vậy không nhìn được mà hít một hơi thật sâu.

Vũ Vũ, miệng của con là có chuyện gì xảy ra? Chẳng biết từ lúc nào, tầm mắt của mẹ Nhiếp đã chuyển sang Nhiếp Từ Vũ, đôi mắt tinh tường của bà rất nhanh nhìn thấy đôi môi đỏ tươi không bình thường của Nhiếp Từ Vũ.

Không ngờ được mẹ Nhiếp lại hỏi tới vấn đề này, nhất thời Nhiếp Từ Vũ ngây ngẩn cả người. Đôi tay không kiềm được đưa lên lau cánh môi vừa đỏ vừa sưng vì bị Nhiếp Từ Phong hôn, giờ phút này cô có thể cảm nhận được mùi vị của anh vẫn còn lưu lại trong miệng của cô.

Nhưng trong đầu lại chột loé lên hình ảnh anh và Quan Duyệt sánh vai nhau trong tờ báo, lòng của cô quặn đau, đôi mắt co rút lại nói lời trái với lương tâm: Bữa tối con ăn quá nhiều ớt cay, cho nên sưng đỏ lên.

Lời nói vừa dứt, mẹ Nhiếp còn chưa kịp có phản ứng gì, lại nghe thấy một tiếng rống giận thô bạo của Nhiếp Từ Phong vang lên.

Em nói láo!

Nhiếp Từ Phong không thể tin là cô có thể đem nụ hôn của mình nói thành ăn đồ cay, gương mặt tuấn tú đen lại. Đôi mắt đen nhánh tràn đầy tức giận, hai tay để hai bên nắm chặt thành quyền, Em nói láo, miệng của em rõ ràng là do anh ...

Nhưng mà không chờ cho anh nói hết lời, mẹ Nhiếp đứng ở bên cạnh đã lên tiếng cắt đứt lời nói của anh.

Đủ rồi, mẹ tin tưởng lời nói của Vũ Vũ! Mẹ Nhiếp lạnh mặt nghiêm túc nhìn Nhiếp Từ Phong. Cho tới khi đáy mắt của Nhiếp Từ Phong loé lên chút bi thương, bấy giờ bà mới nhận ra mình đã sơ suất rồi.

Khẽ cử động khuôn mặt cứng ngắc của mình, giọng nói của mẹ Nhiếp chậm chậm vang lên: Đã muộn rồi, mẹ thấy các con cũng đã mệt mỏi, có chuyện gì ngày mai rồi hãy nói. Vũ Vũ, con hãy lên lầu nghỉ ngơi đi. Mẹ Nhiếp nói xong, thúc giục cô đi lên.

Dạ được. Nhiếp Từ Vũ gật đầu một cái, cũng không nhìn Nhiếp Từ Phong thêm một chút nào liền nhanh chóng chạy lên lầu.

※

Chuyện về sau Nhiếp Từ Vũ cũng không biết, chẳng qua là sau khi cô vào phòng tắm rửa mặt đi ra, thì đã thấy bên giường đã có một bóng người.

Mẹ, có chuyện gì sao? Nhiếp Từ Vũ khéo léo hỏi.

Nghe vậy, mẹ Nhiếp vẫn đang đắm chìm ở trong suy nghĩ ngẩng đầu lên, mỉm cười vẫy vẫy tay với cô: Vũ Vũ tới đây.

Sau khi Nhiếp Từ Vũ đi tới, mẹ Nhiếp dịu dàng lấy khăn lông trong tay cô, nhẹ nhàng lau mái tóc ướt nhẹ cho cô.

Vũ Vũ. Đột nhiên, mẹ Nhiếp mở miệng gọi.

Dạ? Nhiếp Từ Vũ không hiểu.

Mẹ Nhiếp im lặng một lúc rồi nói: Con biết là mẹ vẫn rất thương con, coi con như là con đẻ của mình chứ?

Dạ, con biết rất rõ. Nhiếp Từ Vũ gật đầu một cái, khoe miệng xet qua một tia hạnh phúc. Bởi vì ở nhà họ Nhiếp trừ Nhiếp Từ Phong ra, chỉ có mẹ Nhiếp là hiểu cô nhất. Từ nhỏ tới lớn, cô muốn cái gì mẹ Nhiếp cũng mua cho cô, cưng chiều cô, cho nên cô vẫn rất cảm kích bà.

Lấy được sự khẳng định của Nhiếp Từ Vũ, mẹ Nhiếp vô cùng vui mừng. Do dự một lúc, bà mới chậm rãi mở miệng nói: Vậy thì mẹ có một thỉnh cầu. . .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 61: Cậu có tư cách gì?

Nửa đêm có một trận mưa lớn gột rửa hòn đảo Đài Loan.

Hôm sau bầu trời trong xanh. Những đám cỏ non được nước mưa tưới ướt hiện lên vẻ tươi mát.

Cả đêm không chợp mắt, đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ biến thành một đôi mắt gấu mèo 0.0 chậm rãi đi xuống lâu, lúc đang muốn bước ra khỏi nhà, lại thấy Nhiếp Tử Phong đi chạy bộ buổi sáng trở về. Trong lòng căng thẳng, hai chân của cô nhất thời như bị cố định tại một chỗ không cử động được nữa.

Đi đâu? Cả đêm cũng chưa từng chợp mắt, Nhiếp Tử Phong cũng có chút mệt mỏi, dưới hốc mắt cũng bị thâm đen. Chuyện tối hôm qua, anh. . . Anh suy nghĩ cả đêm, cho dù như thế nào cũng không muốn tách ra khỏi cô.

Lại thấy Nhiếp Tử Vũ khẽ lướt mắt nhìn anh một cái, quả quyết cắt đứt lời của anh: Chuyện tối hôm qua em không muốn nhắc tới nữa. Vừa nói xong muốn nhắc chân vòng qua người anh để đi.

Đội chút. Người cao chân dài của Nhiếp Tử Phong lập tức ngăn trước mặt cô không cho cô đi. Đôi mắt đen nháy sáng như sao nhìn vào khuôn mặt càng lúc càng gầy của Nhiếp Tử Vũ, trong lòng cũng thất lại. Em vẫn chưa ăn bữa sáng mà . . .

Cảm ơn, em không đói bụng. Nhiếp Tử Vũ khách sáo và lạnh nhạt rút bàn tay của mình từ trong tay của anh ra, rồi lui lại mấy bước giữ một khoảng cách với anh.

Nhìn thấy cô né tránh mình như tránh rắn rết bò cạp, trong lòng Nhiếp Tử Phong có đủ loại mùi vị, không biết nói như thế nào. Đến tột cùng là cô muốn anh phải làm sao mới chịu nghe anh giải thích và tha thứ cho anh?

Ngay giữa lúc hai người đang giằng co, một giọng nói trong trẻo vang lên từ sau lưng của Nhiếp Tử Vũ.

Phong, anh đã về rồi sao? Em có ý giúp anh chuẩn bị bữa sáng, nhanh lên qua đây ăn đi. Toàn thân mặc một bộ quần áo vest màu đen, Quan Duyệt với dáng vẻ thực nữ đi tới bên cạnh của Nhiếp Tử Phong, đưa tay ra kéo cánh tay của anh. Sau đó đôi mắt liếc một cái, mang theo vẻ khiêu khích nhìn Nhiếp Tử Vũ, mỉm cười nói: Vũ Vũ, sớm như vậy đã muốn đi rồi à? Didiann damn leie quyýdon

Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng thoáng nhìn qua vẻ đắc ý của cô ta, tầm mắt của cô dừng lại ở trên cánh tay của cô ta đang kéo Nhiếp Tử Phong, đáy mắt thoáng qua vẻ đau đớn, ngay sau đó lại khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Nhiếp Tử Phong nhảy cảm nên dĩ nhiên không bỏ qua được nét đau lòng thoáng qua kia của Nhiếp Tử Vũ, cũng bởi vì anh phát hiện ra, cho nên anh hiểu là Nhiếp Tử Vũ vẫn còn yêu mình. Vì vậy anh rút cánh tay của mình ra khỏi tay của Quan Duyệt, học theo Nhiếp Tử Vũ bước sang bên cạnh hai bước giữ một khoảng cách với Quan Duyệt. Didiann damn leie quyýdon

Vũ Vũ, đi vào cùng anh, chúng ta cùng nhau dùng bữa sáng thôi. Nhiếp Tử Phong nở ra một nụ cười nhợt nhạt, hướng cô mời.

Không cần, em. . . Nhiếp Tử Vũ cự tuyệt, ánh mắt thoáng nhìn đến phía sau lưng anh đang có một chiếc xe sang trọng đi tới, vì vậy nói tiếp: Em đã có hẹn đi ăn sáng với người khác rồi, xin lỗi, em đi trước. Nói xong liền nhanh chóng chạy về phía bóng dáng cao lớn đang bước xuống xe kia.

Nhiếp Tử Phong kinh ngạc quay đầu lại, khi anh nhìn thấy người khác trong lời nói của Nhiếp Tử Vũ, nụ cười lập tức cứng ngắc trên môi. Đôi mày nhíu chặt lại, đôi mắt nheo lại phát ra sự lạnh lẽo như băng, bàn tay của anh nắm chặt thành quyền.

Theo tầm mắt lạnh lẽo âm hiểm của anh nhìn sang, chỉ thấy Nhiếp Tử Vũ đang đứng trước một người mà anh biết rất rõ ràng, bạn tốt kiêm tình địch ----- Lãnh Duy Biệt!

Thấy Lãnh Duy Biệt thân mật xoa đầu Nhiếp Tử Vũ, Nhiếp Tử Phong nhất thời nổi cơn giận dữ, bước một bước dài đi tới phía trước kéo Nhiếp Tử Vũ lại sau lưng mình, dùng giọng nói lạnh như băng chất vấn:

Tôi không cho phép cậu đụng chạm tới cô ấy! Đáng chết!

Nghe vậy, Lãnh Duy Biệt sùng sốt, ngay sau đó dùng ánh mắt chăm chọc nhìn anh, nở ra một nụ cười: Tại sao tôi đụng tới Vũ Vũ lại cần có sự cho phép của cậu? Cậu có tư cách gì? Vũ Vũ đi tới đây. Nói xong, gọi Nhiếp Tử Vũ tới.

Nhiếp Tử Vũ tránh ra khỏi sự kiểm chế của Nhiếp Tử Phong, lúc đang muốn bước chân đi tới bên cạnh của Lãnh Duy Biệt, lại nghe thấy tiếng cuồng rống giận của Nhiếp Tử Phong.

Vũ Vũ, không cho phép đi qua!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Chương 62: Bị trói

Editor: Táo đỏ phổ núi

Trong không khí mờ hồ có một trận chiến đang diễn ra, có vẻ hết sức căng thẳng. Mùi thuốc súng tràn ngập, đối mặt với hai người đàn ông bá đạo, Nhiếp Tử Vũ cũng muốn hôn mê luôn.

“Đủ rồi!” Đột nhiên, cô lạnh lùng mở miệng, nhìn về phía Nhiếp Tử Phong hét lên: “Em không phải là người ở của mấy người, bất cứ người nào cũng không có tư cách ra lệnh cho em. Còn nữa ..., em muốn làm cái gì cũng không liên quan tới anh, cho nên xin anh đừng nhúng tay vào chuyện của em, em cầu xin anh đừng có được không?” Không nhìn thấy đáy mắt của Nhiếp Tử Phong chợt loé lên vẻ đau lòng, Nhiếp Tử Vũ chỉ đơn giản muốn nói hết một câu hoàn chỉnh.

Sau khi nói xong, không chờ Nhiếp Tử Phong phản ứng kịp liền sai bước đi tới trước xe BMW, mở cửa đi thẳng lên xe.

Thấy tình hình phát triển như vậy, Lãnh Duy Biệt cũng không tiếp tục giằng co và cố tình gây sự với Nhiếp Tử Phong nữa, cũng đi theo tới ngồi trên ghế lái.

Chỉ một lát sau, chiếc xe BMW màu trắng liền biến mất khỏi tầm mắt lạnh như băng của Nhiếp Tử Phong.

Nhìn hướng chiếc xe biến mất, hai bàn tay của Nhiếp Tử Phong nắm chặt thành hai quả đấm. Gương mặt tuấn lãng của anh trở nên xanh mét, gân xanh trên trán nổi lên, đôi mắt đỏ ngầu, cả người tràn ngập hơi thở lạnh lùng khiến cho người ta phát run.

Vũ Vũ lại có thể bỏ lại mình mà đi với Lãnh Duy Biệt.

Điều này có nghĩa là gì?

Giữa lúc đang suy nghĩ, lại truyền tới một giọng nói lạnh nhạt của Quan Duyệt từ sau lưng.

“Hai người bọn họ thật xứng đôi.”

Nghe vậy, trong lòng Nhiếp Tử Phong vốn đã không bình tĩnh bây giờ càng không thể nào ngăn chặn lại lửa giận đang dâng trào lên trong lòng. Chỉ thấy anh mạnh mẽ xoay người lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn nụ cười nhợt nhạt của Quan Duyệt, từ trong miệng lạnh lùng thốt ra một câu: “Cô cảm niệm lại!”

“Phong. . .” Nụ cười của Quan vui cứng ngắc trên môi.

“Hừ!” Không để ý tới vẻ mặt bị thương của cô ta, Nhiếp Tử Phong liền đi thẳng vào trong nhà.

Nhìn bóng dáng kiên quyết của anh, đôi mắt của Quan Duyệt nheo lại, cắn răng, đáy mắt lộ ra tia sáng nguy hiểm.

Đáng chết! Nhiếp Tử Phong lại có thể vì một đứa cô nhi như vậy mà nhiều lần hét vào mặt cô, giọng điệu này, Quan Duyệt cô không thể nào nhịn được nữa!

Nghĩ tới đây, cô ta nhanh chóng móc điện thoại di động từ trong túi ra, nhấn ra một chuỗi dãy số quen thuộc.

“Lập tức tìm hai người giúp tôi. . .”

※

Lúc xế trưa ——

“Vũ Vũ, em đứng đây chờ anh, anh đi lấy xe tới sau đó chúng ta cùng đi ăn trưa.” Nói xong Lãnh Duy Biệt liền chạy thẳng tới bãi xe dưới tầng hầm cách đó không xa.

Để lại Nhiếp Tử Vũ đứng chờ ở ven đường với đôi mắt vô thần, chán muốn chết đá đá hòn sỏi nhỏ dưới chân, suy nghĩ bay đi tận đâu.

Sáng sớm thuận tiện nói cứng với Nhiếp Tử Phong, đây cũng không phải là điều Nhiếp Tử Vũ mong muốn, nhưng cô lại không có sự lựa chọn nào khác. Nhớ lại tối hôm qua mẹ Nhiếp khổ sở cầu xin, trong lòng Nhiếp Tử Vũ liền nguội lạnh đi.

Tình thân, tình yêu, cái nào nặng cái nào nhẹ?

Cô không có cách nào so sánh được, chỉ biết trước mắt tạm thời cứ xa lánh Nhiếp Tử Phong đã, có lẽ đó là lựa chọn tốt nhất ...

Nghĩ tới đây, vết sẹo được che giấu dưới đáy lòng của Nhiếp Tử Vũ nhất thời lại bị vạch trần, vết thương rách ra máu chảy đầm đìa, có thể cảm nhận được đau đớn rất rõ ràng.

Một tiếng động cơ vang lên trước mặt cô, Nhiếp Tử Vũ theo bản năng thu hồi lại đau khổ, cô ngẩng đầu lên nở ra một nụ cười, vốn tưởng là xe của Lãnh Duy Biệt, không ngờ là một chiếc xe tải màu đen.

Đang lúc cô thấy kinh ngạc, bỗng cửa xe 'Lạch cạch' một tiếng mở ra. Nhiếp Từ Vũ còn chưa kịp phản ứng, đã có một bàn tay mạnh mẽ kéo cô vào trong xe, sau đó đóng cửa xe lại.

“Các người là. . . Ừm. . .” Nhìn hai người đàn ông khôi ngô tuấn tú ở trong xe, Nhiếp Từ Vũ kinh ngạc, còn chưa nói hết một câu liền bị một cái khăn tay bịt mũi lại. Sau đó không đầy năm giây cô cảm thấy choáng đầu hoa mắt, giãy giụa yếu dần, cho đến khi ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 63: Tôi sẽ nhảy xuống!

Lãnh Duy Biệt lấy xe trở lại ven đường thì không nhìn thấy Nhiếp Từ Vũ đâu, liền cho rằng cô đã đi nhà vệ sinh để rửa tay. Kiên nhẫn chờ đợi, cho đến khi hết mười lăm phút vẫn không thấy bóng dáng của Nhiếp Từ Vũ, dần dần cảm thấy bất an. Gọi điện thoại cho Nhiếp Từ Vũ thì không có ai bắt máy. Lúc này anh ta mới kéo người lao công tới nhà vệ sinh tìm người, lại thấy đúng như bà ta nói trong đó không có cô gái kia. Lúc này Lãnh Duy Biệt mới nhận ra có chuyện gì đó không đúng.

Nhìn đồng hồ đã qua hơn một tiếng đồng hồ, trong lòng Lãnh Duy Biệt suy nghĩ: Có phải cô đã đi về trước rồi hay không?

Vì vậy lại bấm số điện thoại của nhà họ Nhiếp, nhưng người nghe điện thoại lại là Nhiếp Từ Phong chết bầm kia! Kiểm nén lại tính tình nghiêm túc hỏi cậu ta tình hình bên đó, sau khi có kết quả xong lại khiến cho Nhiếp Từ Phong bắt đầu nảy sinh lòng nghi ngờ. Cậu ta hỏi ngược lại sau khi lấy được tin tức không thấy Nhiếp Từ Vũ đâu, lập tức lại rống lên ở đầu bên kia điện thoại.

Đi tới đồn cảnh sát ở lân cận nhìn màn hình camera giám sát xem, hai mươi phút sau tôi sẽ đi tới đó.

※

Vùng ngoại thành, một nhà máy bị bỏ hoang ——

Đầu, hỗn loạn; thân thể, lảng lảng. Nhiếp Từ Vũ khó khăn mở ra mí mắt nặng trĩu, cố gắng quan sát tình hình xung quanh.

Mạng nhện giăng đầy trên trần nhà, bốn bức tường bám đầy bụi đất, giấy báo vứt đầy dưới đất, không khí có mùi ẩm mốc.

Cô, đang ở đâu đây. . .

Suy nghĩ dừng lại ở hình ảnh cuối cùng trước khi cô ngất đi, đôi mi thanh tú của cô nhú lại.

Những người áo đen kia là ai? Tại sao muốn bắt cô mang tới tới nơi này? Bọn họ muốn làm cái gì? Từng vấn đề một như nước thủy triều dâng lên trong lòng cô, đang lúc cô muốn cố gắng gượng để ngồi dậy, thì cô nghe được một tiếng cười cao vút truyền tới từ ngoài cửa, nhất thời khiến cô sợ hãi nằm im trở lại.

Theo trực giác muốn nhắm chặt hai mắt lại, nghe tiếng bước chân từ xa truyền tới càng ngày càng gần, tim của Nhiếp Từ Vũ cũng thót lên tới cổ họng, không dám thở mạnh. Lo sợ bọn chúng sẽ phát hiện ra mình đã khôi phục lại ý thức.

Tiếng bước chân hỗn loạn dừng lại cách chỗ Nhiếp Từ Vũ không tới năm bước chân, ngay sau đó cô nghe thấy tiếng lách ca lách cách vang lên, tiếng nhai đồ ăn truyền tới. Điện dần nên quỵndon

Đại ca, thật sự là muốn đem cô bé này tới để chơi xxoo sao? Một người trong đó hỏi.

Dĩ nhiên, ngu sao mà không chơi. Một giọng nói khác trả lời: Người chủ trả tiền đã nói rồi, muốn chúng ta chơi như thế nào thì chơi như thế, chỉ cần chơi đùa khiến cho cô ta nhớ rõ kỷ niệm này là được.

Chắc chắn, người phụ nữ kia thật là tàn nhẫn! Bộ dạng của cô bé này xem ra vẫn chưa tới mười lăm tuổi. Điện dần nên quỵndon

Ai kêu cô ta chọc tới người không nên chọc. Một giọng nói khác buồn phiền nóng nảy nói: Được rồi được rồi, mày đi ra ngoài trước đi, ông đây nhân dịp cô ta chưa có tỉnh chơi cô ta đã.

Tiếp đó là tiếng xô đẩy đẩy, sau đó cũng chỉ còn lại một người đàn ông thô bạo.

Nghe xong đoạn đối thoại của hai người, trong lòng của Nhiếp Từ Vũ chìm tới đáy cốc. Người phụ nữ trong miệng của hai người kia, rất nhanh cô liền hiểu được đó là Quan Duyệt, bởi vì trên đời này chỉ có cô ta là hận cô tới tận xương tủy thôi.

Sự sợ hãi bắt đầu lan tràn ra từ lòng bàn chân, nghĩ tới chuyện có thể xảy ra với mình, trong lòng cô như tro tàn.

Không, cô không thể cứ ngồi chờ chết như vậy được!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ mở to hai mắt ra, trước khi người đàn ông còn chưa đi lại gần mình, cô khó khăn bò dậy từ dưới đất.

Thì ra là giả bộ ngủ sao! Người đàn ông lăm la lăm lét, vừa nhìn thì biết không phải dạng người tốt gì. Anh ta dùng ánh mắt thâm trầm quan sát Nhiếp Tử Vũ, cười híp mắt nói: Vừa hay, ông đây cũng không thích làm với cá chết. Vừa nói vừa muốn đi lên.

Không cho phép tới đây! Bởi vì anh ta tới gần, Nhiếp Tử Vũ liên tục lui lại, lui cho tới khi đụng bức tường không thể lui được nữa.

Cứ tới đó thì sao nào? Người đàn ông cố tình đối nghịch.

Sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt hoang mang sợ hãi nhìn chung quanh, lúc cô đập vỡ tan cửa sổ nhìn ra ngoài, trong lòng chán nản. Cô hạ quyết tâm, lạnh lùng nói: Nếu như ông bước tới, tôi sẽ... Tôi sẽ nhảy xuống!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 64: Cứu cô

Kho hàng nằm ở lầu ba, khoảng cách với tầng trệt nhìn rất cao, từ đây nhảy xuống không chết thì cũng tàn phế. Nhưng Nhiếp Tử Vũ không có sự lựa chọn nào khác, thay vì để người đàn ông trước mặt này lãng nhục cô thì cô tình nguyện lựa chọn tàn phế!

Dường như người đàn ông không ngờ mình sẽ bị uy hiếp, anh ta ngây người trong một khoảng thời gian ngắn. Sau khi nhìn Nhiếp Tử Vũ với ánh mắt bán tín bán nghi thấy ánh mắt của cô ngập tràn sự kiên định, lúc này anh ta mới xác định không phải cô nói chơi, chẳng qua là...

Mày nhảy đi, nhảy càng tốt! Ông đây không cần tốn sức để giải quyết mày, lại có thể nhận được tiền, chuyện này thật sự là rất tốt!

Thấy đối phương cười âm hiểm đi về phía mình, tất cả tế bào trên người Nhiếp Tử Vũ đều run rẩy. Nhíu mày một cái, cô hạ quyết tâm, môi hơi nhếch lên. Dù sao cũng đều là chết, cho nên cho dù phải chết cô cũng muốn mình chết một cách trong sạch! Nghĩ tới đây, cô xoay người định leo lên cửa sổ.

Cũng ngay lúc này, người đàn ông mới vừa rồi còn chế nhạo cô cũng bước một bước dài xông lên phía trước lối cô đi xuống.

Con đàn bà thói tha này, lại dám uy hiếp ông mày, xem ra là mày đã chán sống rồi! Người đàn ông vừa nói, vừa xoay người của Nhiếp Tử Vũ lại, giơ tay lên cho cô một cái tát.

Á. Hình dấu tay đỏ tươi in trên mặt của Nhiếp Tử Vũ, cùng với làn da trắng nõn của cô tạo nên sự đối lập rất rõ rệt. Cô sợ hãi nhìn người đàn ông hung thần ác sát, liều mạng giãy giụa: Ông mau buông tôi ra!

***! Ông mày lớn như vậy còn chưa có người nào dám uy hiếp, mày lại dám uy hiếp tao, tao khinh! Nhìn xem hôm nay ông mày giết chết mày như thế nào! Người đàn ông nói, sau đó đẩy cô ngã xuống dưới đất, rồi bàn tay thô bạo di chuyển ở trên người của cô.

Dừng tay, dừng tay! Không được đụng vào người tôi! Bởi vì sợ hãi, giọng nói của Nhiếp Tử Vũ có chút nghẹn ngào. Cô đâm đá lung tung vào người đàn ông đang làm bậy trên người cô, ra sức vùng vẫy. Ông dám đụng vào tôi, người nhà của tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho ông. . .

Nhiếp Tử Vũ còn chưa nói hết một câu, một cái tát rất mạnh lại đánh lên, nhất thời khiến cho cô mắt hoa đầu choáng váng.

Con đàn bà chết tiệt, chết đến nơi rồi mà còn dám uy hiếp ông mày sao! Người đàn ông văng tục, động tác càng thêm thô bạo. Một tay của anh ta lấy hai tay của Nhiếp Tử Vũ bắt chéo lại để lên đỉnh đầu, một tay còn lại xé rách áo T shirt của cô.

Tất cả những phản ứng mạnh mẽ của cô đụng vào anh ta cũng hoá thành hư không, mắt của Nhiếp Tử Vũ đỏ hoe, cầu khẩn nói: Không được đụng vào tôi! Van xin ông đừng đụng vào người tôi! Ai tới cứu cô....

Dường như ông trời nghe được lời van xin của cô, giữa lúc người đàn ông đang kéo khoá quần của mình, cửa kho hàng đột nhiên bị đẩy ra. Tiếp sau đó là Âm một tiếng, cắt đứt động tác của anh ta.

Đáng chết gấp cái gì, từ từ rồi sẽ tới lượt mày, mày gấp gấp cái con khi gì! Bạo hành bị cắt ngang, người đàn ông khó chịu quay đầu lại, ai ngờ một quyền xông tới trước mặt anh ta, khiến cho anh ta ngã ngay xuống đất.

Người đàn ông đó còn chưa phản ứng kịp, hai quả đấm mạnh mẽ lại lần nữa đánh tới, rất nhanh và mạnh mẽ, hai ba lần liên đánh cho người đàn ông nằm rạp trên mặt đất, ôm bụng của mình gào khóc.

Nhiếp Tử Vũ tròn to đôi mắt kinh hãi nhìn người đàn ông nằm rạp dưới đất không dậy nổi, kinh ngạc tới mức thiếu chút nữa quên cả hô hấp, cho tới khi

có một giọng nói dịu dàng vang lên ở đỉnh đầu cùng một cái áo vest có mùi nước hoa nhàn nhạt bọc lại thân thể của mình.

Vũ Vũ, em không sao chứ?

Giọng nói quen thuộc khiến cho Nhiếp Từ Vũ giật mình một cái, quay đầu nhìn lại, đối diện với một đôi mắt lạnh lùng đang vô cùng tức giận.

Anh. . . Thấy trên mặt đối phương mang theo sự lo lắng, lỗ mũi của Nhiếp Từ Vũ đau xót, uất ức nên nước mắt thi nhau rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 65: Ngăn cản một nhát dao giúp cô

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Lãnh Duy Biệt xong, Nhiếp Từ Phong rất nhanh chạy tới chỗ mà Nhiếp Từ Vũ mất tích, ở những khu vực lân cận trên đường đều có camera giám sát, cuối cùng đem phạm vi thu hẹp lại, rồi sau một thời gian tìm kiếm rốt cuộc cũng tìm thấy chỗ của Nhiếp Từ Vũ.

Trong đôi mắt ngăm đen của Nhiếp Từ Phong phản chiếu ra hình ảnh khuôn mặt của Nhiếp Từ Vũ đang khóc, vì thế trong lòng cảm thấy gấp gáp.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là anh đã đến chậm. Trong lòng anh vô cùng áy náy nói xin lỗi, sau khi ánh mắt anh nhìn thấy dấu tay đỏ tươi trên má của cô, trong mắt nhất thời dấy lên một cơn tức giận: Ông ta dám đánh em nữa sao? Vừa nói, anh vừa đau lòng muốn sờ lên, nhưng Nhiếp Từ Vũ lại đột nhiên tránh sang một bên, né tránh đụng chạm của anh.

Trong lòng, vô cùng khổ sở. Cô rất muốn cứ như vậy mà nhào vào lòng của anh, uất ức khóc một trận. Nhưng khi cô chú ý thấy sự thâm tình kia trong mắt của anh, cô lui bước. Tối hôm qua những lời nói của mẹ Nhiếp vẫn còn văng vẳng bên tai của cô, kìm chế nhất cử nhất động của cô, khiến cho cô không thể hành động mà không suy nghĩ được.

Không nhìn về bị thương từ đáy mắt của Nhiếp Từ Phong, lạnh nhạt nói: Em không sao. Nói xong, cô lau nước mắt trên mặt đi.

Làm sao mà không sao được! Thấy bộ dạng lạnh nhạt của cô, Nhiếp Từ Phong nói: Vũ Vũ ngoan, bây giờ không phải là lúc cựa mạnh, coi như em muốn gây chuyện với anh, thì để về nhà hãy gây được không? Anh dịu dàng trấn an nói, đưa tay ra nắm lấy cánh tay của cô.

Nhưng mà Nhiếp Từ Phong không ngờ được là, động tác đơn giản này lại khiến cho Nhiếp Từ Vũ hét lên thất thanh.

Anh đừng đụng chạm vào em! Nhiếp Từ Vũ hoảng hốt rút tay của mình ra. Tay của cô đã bị người đàn ông kia chạm qua, không còn sạch sẽ nữa. Cô liều mạng chà xát xong, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt cô đơn của Nhiếp Từ Phong, lúc này cô mới ý thức được mình đã khiến cho anh bị tổn thương.

Nếu Vũ Vũ không có chuyện gì, vậy trước hết chúng ta hãy xử lý hai người đàn ông này đã. Đứng ở một bên, này giờ im lặng nhìn hai người Lãnh Duy Biệt lên tiếng đề nghị: Vũ Vũ, trước khi cảnh sát tới, em muốn trừng phạt bọn chúng như thế nào? Lãnh Duy Biệt nói xong, dùng chân đá đá người đàn ông đang nằm dưới đất.

Em. . . Nhiếp Từ Vũ tức cười, cô nhìn người đàn ông đã làm tổn thương mình, nghĩ tới chủ mưu của vở kịch này, một hồi lâu vẫn quyết định thôi. Đi thôi, em không muốn đợi ở đây nữa. Có cái nhược điểm này, sau này Quan Duyệt không nên ra tay đối phó với cô mới đúng.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ đứng lên. Đang lúc muốn đi vòng qua người đàn ông để đi ra ngoài, người đàn ông vốn đã bất tỉnh nhân sự vậy mà lại lồm cồm bò dậy.

Con đàn bà thói tha, nếu tao không sống được, vậy thì mày đừng hòng được sống! Người đàn ông gào lên một tiếng, rút con dao từ sau lưng ra, đâm tới hướng của Nhiếp Từ Vũ.

Vũ Vũ, cẩn thận!

Giọng nói lo lắng của Lãnh Duy Biệt nhắc nhở bên tai nhưng mà Nhiếp Từ Vũ bị sợ đột ngột tới mức ngây người ra.

Ánh sáng phản chiếu lên con dao sáng chói, giờ phút này, Nhiếp Từ Vũ không nghe được bất kỳ âm thanh nào khác. Khi con dao còn cách mình không tới một mét, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại chuẩn bị chịu đựng một nhát kia, thì có một bàn tay chụp lấy cô, trong nháy mắt đem cô vào một lồng ngực kiên cố.

Tiếng dao cắm vào người vang lên, nhưng không có cảm giác đau đớn như tưởng tượng, Nhiếp Từ Vũ khiếp sợ mở mắt ra, thấy người ngăn cản cho mình là Nhiếp Từ Phong.

Gương mặt vẫn tuấn lãng như cũ, chẳng qua là giờ phút này sắc mặt có chút trắng bệch, trong lòng thoáng qua một chút bất an, khi cô liếc thấy vẻ mặt khiếp sợ của người đàn ông ở sau lưng của Nhiếp Từ Phong thì hiểu ra tất cả.

Không!

Kèm theo tiếng hét chói tai của Nhiếp Tử Vũ, thì Nhiếp Tử Phong cảm thấy trước mắt tối sầm lại, sau đó ngã nhào vào cô. . .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 66: Nhận hết lỗi lầm

Tiếng còi của xe cảnh sát và của xe cứu thương từ xa vọng lại, chỉ một lát sau đã dừng lại ở dưới lầu. Hai tên tội phạm nhanh chóng bị cảnh sát đưa lên xe. Còn Nhiếp Tử Phong đang bất tỉnh thì bị băng ca đưa lên xe cứu thương.

Đi theo xe ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy những y tá bận rộn quần băng cầm máu cho Nhiếp Tử Phong, Nhiếp Tử Vũ giống như đang đứng bên bờ vực thẳm, lao đảo sắp ngã, chẳng biết lúc nào thì rơi xuống dưới.

Trong lòng bàn tay của cô dính đầy máu tươi của anh, trên dưới toàn thân đều là mùi máu của anh. Hai mắt đau lòng khẽ nhìn lên khuôn mặt tái nhợt của Nhiếp Tử Phong, Nhiếp Tử Vũ tình nguyện người bị thương là mình.

Nếu như không tại cô, thì anh cũng sẽ không bị đâm cho bị thương như vậy, bây giờ người nằm trên băng ca cũng không phải là anh... Là cô đã ngu ngốc, không có lòng cảnh giác, tất cả đều là tại cô!

Nếu như anh xảy ra chuyện gì, cô thật sự... Thật sự không biết phải làm như thế nào...

...

Xe cứu thương rất nhanh chóng đã đi tới bệnh viện, Nhiếp Tử Phong khẩn cấp được đẩy vào phòng phẫu thuật, mà ba Nhiếp mẹ Nhiếp nhận được tin tức từ lãnh Duy Biệt cũng chạy tới, tập trung trong hành lang trước phòng phẫu thuật.

Đã có chuyện gì xảy ra? Tử Phong tại sao lại bị thương? Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì không? Mẹ Nhiếp lo lắng và mặt cũng trở nên trắng bệch, bà vội vàng kéo hai tay của Nhiếp Tử Vũ, hỏi: Vũ Vũ, nói cho mẹ biết đã có chuyện gì xảy ra?

Nhiếp Tử Vũ ngược đời mắt đầm lệ mông lung nhìn mẹ Nhiếp đang nóng lòng như bị lửa đốt, nức nở một lúc mới nói: Thật xin lỗi. . . Đều là tại con, đều là tại con. . . Anh trai mới. . . Tất cả đều là tại con. . . Nói tới chỗ này, Nhiếp Tử Vũ đã khóc không thành tiếng rồi.

Tại con? Chuyện này. . . Mẹ Nhiếp giật mình.

Sau đó Quan Duyệt theo kịp đẩy mắt thoáng qua một chút gian xảo.

Mặc dù không có đạt được kết quả như dự tính, là khiến cho Nhiếp Tử Vũ thân bại danh liệt, nhưng mà điều này cũng có thể khiến cho mẹ Nhiếp hoàn toàn thất vọng đối với cô ta!

Nghe thấy Nhiếp Tử Vũ nhận hết toàn bộ lỗi lầm lên trên người của mình, Lãnh Duy Biệt cực kỳ đau lòng, tất nhiên sẽ không nhin được mà giải thích cho cô.

Đây không phải là lỗi của Vũ Vũ, muốn trách thì trách hai tên tội phạm kia, Vũ Vũ cũng là người bị hại. Lãnh Duy Biệt dùng vẻ mặt nghiêm túc xoay đầu lại nhìn về phía mẹ Nhiếp, nói tiếp: Vũ Vũ bị bắt cóc, là Tử Phong có ý tốt muốn cứu cô ấy nhưng không cẩn thận nên bị thương, cũng không thể đổ tất cả lỗi lầm lên trên người của cô ấy. Anh nói những lời lẽ chính nghĩa.

Nghe vậy, mẹ Nhiếp không nói lời nào, chẳng qua là khiếp sợ nhìn Nhiếp Tử Vũ, vẻ mặt hơi có chút biến hóa. Không phải trách cứ, không phải đau lòng, mà có chút phức tạp.

Là như thế phải không? Vũ Vũ. Nãy giờ vẫn không lên tiếng ba Nhiếp hỏi: Nếu sự thật là như vậy, vậy thì không phải lỗi của con.

Nhiếp Tử Vũ ngơ ngẩn, không trả lời.

Đem toàn bộ câu chuyện kể lại xong, Lãnh Duy Biệt lại bổ sung: Hai tên tội phạm kia đã bị đưa vào đồn cảnh sát, tin tưởng là sau khi bị tra khảo, rất nhanh sẽ có tin tức, sẽ biết được ai đã sai khiến bọn họ bắt cóc Vũ Vũ.

Lãnh Duy Biệt vừa nói xong, sắc mặt của Quan Duyệt đứng bên cạnh liền thay đổi.

Cũng vì vậy, tầm mắt của Nhiếp Tử Vũ mới dời sang người của cô ta.

Ánh mắt của Nhiếp Từ Vũ hết sức sắc sảo, khiến cho Quan Duyệt cảm thấy chột dạ, cô chột nuốt nước miếng một cái, bày ra bộ dạng thân nhiên, đề nghị: Có lẽ... Bọn chúng muốn cướp của ...

Cũng không phải không có khả năng này. Mẹ Nhiếp gật đầu một cái, tùy tiện nói: Bây giờ bắt cóc căn bản cũng là vì tiền.

Nhưng bọn chúng cũng không muốn cướp tiền. Nếu không phải chúng cháu kịp thời chạy tới, thiếu chút nữa Vũ Vũ đã bị. . . Hơn nữa trước khi cảnh sát tới, cháu cũng đã hỏi qua bọn chúng, bọn chúng không nói đến tiền, cho nên cháu nghĩ ... Nhất định là có người. . .

Ngay giữa lúc này, cửa phòng giải phẫu đột nhiên mở ra, tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu lại, cho nên vấn đề này tạm thời gác qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 67: Ra nước ngoài học

Một nhát dao kia đâm lên người của Nhiếp Từ Phong rất sâu, đây cũng là nguyên nhân gây mất máu quá nhiều, nhưng may mắn là một nhát dao này đâm vào chỉ cách tim một centimet, nên không gây ra tổn thương nghiêm trọng, nhưng có thể sẽ hôn mê một thời gian dài. Đó là tin tức mà bác sĩ thông báo với mọi người.

Thoát khỏi bờ vực tử vong, sau khi phẫu thuật xong, Nhiếp Từ Phong nhanh chóng được chuyển vào phòng bệnh VIP, trừ Quan Duyệt kiểm có vợ và rời đi và Lãnh Duy Biệt hiểu rõ tình hình phải tới đồn cảnh sát, thì những người còn lại đều ở lại trong bệnh viện.

Tôi đi hỏi thủ tục nhập viện cho Từ Phong. Ba Nhiếp nói xong, liền đi ra khỏi phòng bệnh.

Phòng bệnh rộng lớn và xa hoa như vậy, trong khoảng thời gian ngắn chỉ còn lại hai người là mẹ Nhiếp và Nhiếp Từ Vũ.

Nhìn Nhiếp Từ Phong bình thân nằm trên giường bệnh, vẻ mặt có thể nói là không chút huyết sắc nào, vẫn đang trong tình trạng hôn mê, Nhiếp Từ Vũ vừa áy náy vừa đau lòng. Mặc dù sau chuyện này mọi người cũng không trách cô, nhưng cô cũng không nhận được mà tự trách mình.

Từ đầu tới cuối, sự thống khổ của cô đã bị mẹ Nhiếp nhìn thấy. Nhìn bộ dạng bi thương của cô, rất muốn tiến lên an ủi cô, nhưng nghĩ tới sự việc kia, mẹ Nhiếp không nhận được xúc động.

Vũ Vũ. Đột nhiên, mẹ Nhiếp gọi.

Nhiếp Từ Vũ lau nước mắt đi, quay đầu lại nhìn về phía bà.

Thấy hốc mắt của cô vừa đỏ vừa sưng, mẹ Nhiếp cũng cảm thấy đau lòng, suy nghĩ một chút xem có nên nói hay không. Nhưng sau khi do dự một chút, bà hít một hơi thật sâu, hỏi: Mẹ nhớ trước đây không phải con vẫn muốn được đi tới Paris sao? Sau khi nghỉ hè xong, mẹ sẽ cho con đi du học ở đó, con cảm thấy như thế nào?

Những lời nói của mẹ Nhiếp đối với Nhiếp Từ Vũ không thể nghi ngờ giống như sấm sét giữa trời quang, miễn cưỡng một lúc lâu, Nhiếp Từ Vũ mới chậm chạp phản ứng kịp.

Mở to đôi mắt ngập nước né tránh ánh mắt của mẹ Nhiếp, trong lòng cô cảm thấy thật đau.

Không phải cô không muốn đi du học, nhưng sau khi trải qua chuyện này, cô đã không còn sự lựa chọn. Bởi vì sự tồn tại của cô, chỉ mang lại những tổn thương cho Nhiếp Từ Phong, cô có thể hiểu tại sao mẹ Nhiếp lại nói tới vấn đề này.

Thấy cô chậm chạp không trả lời, mẹ Nhiếp hối hận. Nhưng ánh mắt liếc nhìn Nhiếp Từ Phong đang nằm trên giường bệnh, bà càng quyết tâm bắt buộc mình phải tàn nhẫn, nói: Con hãy suy nghĩ cho thật kỹ rồi cho mẹ câu trả lời chắc chắn, biết không?

Nghe vậy, trong mắt của Nhiếp Từ Vũ chột lóe lên đau lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu một cái.

※

Nhiếp Từ Phong bị thương nằm viện, vì vậy mọi công việc trong tập đoàn Nhiếp Phong đều rơi vào tay của người đã sớm nghỉ hưu là ba Nhiếp và mẹ Nhiếp. Mà Nhiếp Từ Vũ thì suốt ngày ở trong bệnh viện chăm sóc cho Nhiếp Từ Phong đang hôn mê bất tỉnh, từ việc nhỏ như lấy bông thấm nước thoa lên môi anh cho khỏi khô, cho tới việc nặng như lau người cho anh, mọi việc cô đều tự thân tự lực làm, không oán trách một câu.

...

Một ngày kia, Nhiếp Từ Phong ở trong phòng bệnh VIP—

Nước. . . Nước. . . Hôn mê mấy ngày, lúc Nhiếp Tử Phong tỉnh lại câu nói đầu tiên chính là đòi nước. Cổ họng khô khốc đến mức đau rất, anh cố gắng mở to hai mắt ra tìm kiếm nguồn nước, nhưng mà mí mắt giống như rất nặng không mở ra được, thân thể tê dại khiến cho anh không động đậy được chút nào.

Ngay chính lúc này, một đôi tay mềm mại từ sau đầu nâng anh lên, sau đó bỏ ống hút lên môi anh. Không cần biết là ai đưa nước tới cho anh, Nhiếp Tử Phong theo bản năng liền nhanh chóng hút một hơi thật mạnh.

Đợi tới khi cổ họng đã hết khô khốc rồi, cái đầu choáng váng cũng tỉnh táo lại được một chút, lúc này anh mới chậm rãi mở mắt ra.

Mở một mắt ra, rồi mở hai mắt ra, một bóng dáng mơ hồ dần dần hiện ra rõ ràng, cho tới khi hoàn toàn nhìn thấy rõ ràng khuôn của một người, từ đáy mắt của Nhiếp Tử Phong chợt loé lên một chút mất mát, bởi vì cùng là khuôn mặt kiều diễm, nhưng mà đối phương không phải là người mà anh đang suy nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 68: Đi con đường nào

Cô tới đây lâu chưa? Nhiếp Tử Phong một hồi không có chút sức lực vừa dùng hai tay chống người lên vừa nói, nhìn khắp bốn phía, tìm kiếm bóng dáng anh muốn tìm, nhưng đáng tiếc là, căn phòng bệnh rộng lớn như vậy nhưng chỉ có anh và cô ta.

Nhìn thấy sự mất mát từ trong đôi mắt của anh, đáy mắt Quan Duyệt chợt cảm thấy lo lắng. Nhưng đột nhiên cô ta nghĩ tới cái gì đó lại trở nên tự đắc, dịu dàng trả lời: Vẫn luôn ở đây.

Dứt lời, thì thấy cả người của Nhiếp Tử Phong ngẩn ra, sau đó đôi mắt đen láy nhìn cô ta với vẻ không dám tin. .

Nói như vậy, tức là cô vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc cho tôi? Anh hỏi dò.

Đúng vậy. Quan Duyệt gật đầu, vẻ mặt thản nhiên giống như đang nói sự thật vậy.

Nghe vậy, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong nhất thời tối sầm lại, nét mặt lạnh lùng như băng: Vậy. . . Còn Vũ Vũ thì sao? Tại sao không phải là cô ấy tới chăm sóc tôi? Anh vì cứu cô nên mới bị thương, huống chi cô lại là người yêu của anh, tại sao không phải là cô ấy tới chăm sóc mình. c .

Wu Wu sao. . . Quan Duyệt nói xong, vẻ mặt muốn nói lại thôi, nhìn Nhiếp Tử Phong lộ ra ánh mắt nguy hiểm, cô ta cười trộm nói: Cô ấy ... Cô ấy có việc, cho nên không thể tới chăm sóc cho anh được.

Có việc gì? Còn có việc gì quan trọng hơn anh được chứ!

Cái này. . . Em không dám nói.

Tại sao không dám nói? Chẳng lẽ cô ấy làm chuyện gì mà không muốn cho người ta biết sao?! Nhiếp Tử Phong sùng mặt lên.

Nhìn vẻ mặt của anh dần trở nên tái xanh, Quan Duyệt biết là anh đã tin lời nói của mình, trong lòng vừa vô cùng đắc ý, lại vừa ra vẻ đáng thương, trả lời: Cũng không phải như vậy... Nhưng mà kể từ khi anh bị thương Vũ Vũ chưa từng tới thăm, mà suốt ngày đi theo tiên sinh Lân đi chơi khắp nơi, du sơn ngoạn thủy ... Nói thật cho anh biết, em cũng có khuyên cô ấy tới thăm anh, nhưng mà cô ấy nói, nói là chuyện này không liên quan đến em, còn nói chuyện anh bị thương không liên quan gì tới cô ấy, cô ấy không cần thiết phải tới thăm anh ... Nói xong, cô ta cố ý dò xét thái độ của anh, giả vờ xem xét nét mặt của anh.

Nghe Quan Duyệt kể lại như vậy, nét mặt của Nhiếp Tử Phong tái xanh đi, trên trán cũng nổi lên gân xanh. Die~nn ddan lê Quy ido nn.

Cô ấy thật sự nói như vậy? Nhiếp Tử Phong cất giọng chất vấn.

Đúng vậy. Quan Duyệt gật đầu một cái, lộ ra nét mặt bi thương. Cô ấy còn nói, em là người phụ nữ của anh, chăm sóc anh là trách nhiệm của em. .

Nghe thấy Nhiếp Tử Vũ hoàn toàn đẩy anh cho người phụ nữ khác, một tia hy vọng cuối cùng của Nhiếp Tử Phong đối với cô cũng tan vỡ.

Nhiếp Tử Vũ, em làm như vậy vì muốn thật sự cắt đứt sao!

Hai tay rũ xuống hai bên nắm chặt thành quyền, Nhiếp Tử Phong cau mày lại, đôi mắt đen láy như sắp phun ra lửa.

Nghĩ tới việc anh vì cô mà không để ý đến mười năm chênh lệch tuổi tác giữa cô và anh, thậm chí có thể vì cô mà bỏ cả sinh mạng của mình, mà cô lại coi anh như cặn bã, coi anh là một người ngu dốt trong tay, Nhiếp Tử Phong nhất thời cảm thấy vô cùng tức giận, lửa giận lên tận đỉnh đầu luôn rồi.

Nhìn thấy Nhiếp Tử Phong vì câu nói của mình mà rơi vào thù hận sâu sắc, Quan Duyệt cảm thấy kiêu ngạo. Nhưng thông minh như cô ta, cũng sẽ không quên việc tiếp tục giải bày. Tao do le quíy đđono.

Tử Phong, em thật sự cảm thấy đau lòng thay cho anh, dù sao Vũ Vũ cũng là em gái của anh, tại sao cô ấy có thể nói như vậy? Nói xong, chỉ cần giả mù sa mưa nặn ra mấy giọt nước mắt, để chứng minh lời nói của mình là thật.

Nhìn thấy cô ta vì thương xót cho mình mà rơi lệ, sự nguội lạnh trong lòng của Nhiếp Tử Phong nhất thời trở nên mềm yếu hơn rất nhiều. Đột nhiên, anh tr tay kéo Quan Duyệt đang khóc thút thít vào trong ngực, một lúc sau nói: Ít nhất cô ấy nói một câu không sai, em là người phụ nữ của tôi.

Lúc nói câu này, nét mặt của Nhiếp Tử Phong rất kiên định. Cũng không biết là nói với cô ta, hay là tự nhủ với mình. Tao do le quíy đđono.

Nghe vậy, Quan Duyệt vô cùng cao hứng vòng tay qua eo anh ôm thật chặt.

Bên trong phòng bệnh, tình cảm rất nồng nàn.

Bên ngoài phòng bệnh, có một bóng người hoảng hốt chạy đi.

※

‘Em là người phụ nữ của tôi!’ điểnn dần nên quýndon.

Về nhà thay bộ quần áo khác, Nhiếp Tử Vũ không ngờ được là khi quay trở lại thì lại chính tai mình lại nghe được câu nói này. Trong lòng, đau như dao cắt, bất chấp đau thương, cô một hơi chạy ra khỏi bệnh viện.

Không biết là chạy mất bao lâu, tới khi cô mệt mỏi không còn sức để chạy tiếp nữa mới dừng lại.

Nhớ lại ngày hôm đó mẹ Nhiếp nói với cô những lời sâu xa để cho cô tự suy nghĩ câu trả lời, lại nhớ tới vừa nãy Nhiếp Tử Phong ôm Quan Duyệt vào trong ngực, Nhiếp Tử Vũ đau lòng tới mức không chịu được muốn hôn mê.

Trên đời này, không còn ai yêu cô nữa. Tất cả những người đã từng yêu thương cô đều rời xa cô mà đi. Sự thương yêu của mẹ Nhiếp, tình yêu của Nhiếp Tử Phong cũng vậy, trong lòng bọn họ đều đã không còn sự tồn tại của cô ...

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ uất ức chảy nước mắt. điểnn dần nên quýndon.

Ngồi trên chiếc ghế dài ở ven đường, cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thẳm và bao la như biển, nước mắt khiến đôi mắt trở nên mờ lung.

Ngày dài như vậy, thế giới rộng lớn như vậy.

Cô nên, đi con đường nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 69: Ba năm sau

Ba năm sau, tại ga đến trong sân bay quốc tế.

Dòng người bắt đầu tuôn ra trong đại sảnh của sân bay, mấy trăm người phóng viên quay phim nhón nháo đứng chờ, những nhân viên của các toà soạn báo có tiếng nhất Đài Loan cũng đều tới đông đủ, chỉ để trực tiếp đưa tin.

Được tạp chí Time của Mỹ bình chọn là nữ minh tinh có tiềm lực nhất, Nana vốn là người mới nhưng đúng là mấy năm nay là nữ minh tinh nổi tiếng và có tiềm lực nhất. Cô dùng giọng nói trong trẻo và nhí nhảnh của mình để chiếm lấy sự chú ý của mọi người, từng mấy lần đạt được giải thưởng quốc tế cao nhất, lần này cô tới Đài Loan, dẫn tới sự chú ý của các tạp chí lớn. điểnn dần nên quýndon.

Nhưng mà bên ngoài đối với thần tượng Nana đang nổi danh này, có rất ít thông tin.

Bởi vì từ khi cô xuất đạo tới nay vẫn luôn đeo mặt nạ để gặp người khác, mà cũng không tiếp nhận phỏng vấn. Không ai nhìn thấy khuôn mặt thật sự của cô, không ai biết cô bao nhiêu tuổi, chỉ biết là cô ... Nói tóm lại, cô là một điều vô cùng bí ẩn...

Chẳng biết từ lúc nào, trong đại sảnh đã vang lên giọng nói ngọt ngào của người phát ngôn. điểnn dần nên quýndon.

Đám đông mọi người đều theo nơi phát ra giọng nói mà bước tới, mấy trăm phóng viên căng thẳng thần kinh, nhao nhao chạy xô tới chỗ phát ra tiếng nói, tranh nhau để được phỏng vấn.

Mấy trăm đôi mắt đang tìm kiếm trong dòng người kia người phụ nữ có tên là Nana, nhưng mà thật đáng tiếc đó là, không ai trong số họ nhìn giống như người nổi tiếng, tất cả đều giống như hành khách về nước bình thường. Lúc nội người ở đây đều đang cảm thấy thất vọng, thì có một cô gái có diện mạo xinh đẹp rơi vào tầm mắt của mọi người. Tao do lê quý đđono.

Chỉ thấy cô buộc tóc đuôi ngựa, để lộ ra khuôn mặt nhỏ như bàn tay, ngũ quan rất tinh tế xinh đẹp giống như Barbie. Tuy nhiên mặc rất đơn giản áo T shirt và váy jeans, nhưng ở giữa đám đông vẫn rất nổi bật giống như minh tinh.

Tất cả mọi người đều cho là rất tương xứng với Nana, nhưng thật đáng tiếc, Nana là cô gái gốc Mỹ, còn cô gái này lại là người Trung Quốc.

...

Đôi mắt đẹp mỉm cười nhìn trong đám người tìm kiếm người cô muốn tìm, nhưng đảo đi đảo lại mấy lần, vẫn không thấy bóng dáng của anh ta trong đó.

Chẳng lẽ đã quên là hôm nay cô về nước? Tao do lê quý đđono.

Suy nghĩ như vậy, đôi lông mày tinh tế của cô gái không khỏi nhíu lại, đôi môi trái tim trề ra, giữa lúc cô chấp nhận số phận chuẩn bị kéo hành lý đi ra phía ngoài, đột nhiên có một sức mạnh đoạt lấy vali hành lý trong tay của cô đi, cô kinh hoàng quay đầu lại thì thấy một bó hoa bách hợp trắng.

Trong nháy mắt, tiếng kêu lên vì kinh hoàng sắp thốt ra khỏi miệng đôi thành bật cười.

Anh phá sản? Chỉ có thể mua tặng em bó hoa bách hợp này thôi sao? Tuy là oán giận, nhưng cô vẫn cảm thấy hài lòng nhận lấy bó hoa.

Ừ, phá sản, từ bây giờ trở đi em phải nuôi anh rồi. Vừa nói những lời này, gương mặt tuấn tú lịch sự hiện ra trong đôi đồng tử trong veo của cô gái.

Năm tháng không để lại bất kỳ dấu vết nào trên gương mặt của người đàn ông này, nụ cười rất dịu dàng giống như lần đầu cô mới gặp anh, khiến cho người ta cảm thấy yên tâm.

Nhớ tới giờ phút này đang đứng ở trên đất nước mình sau khi xa cách ba năm, ba năm qua chưa từng gặp anh ta một lần, mũi của cô chưa xót, hốc mắt có chút đỏ lên. Đột nhiên cô nhào vào trong vòng tay ôm ấp của anh ta.

Anh Lân, đã lâu không gặp.

Sau khi sùng sốt một chút, đáy mắt của Lãnh Duy Biệt hiện lên sự dịu dàng, Anh rất nhớ em. Nói xong, dùng lực ôm chặt lấy cô.

※

Ba năm trước, vào buổi tối cô cảm thấy bất lực nhất, lúc cho rằng không ai cần mình nữa, là anh ta đã vươn tay ra với cô, cũng là anh ta khiến cho cô cảm thấy bản thân mình vẫn có người yêu thương. Biết cô không nguyện ý ở lại Đài Loan, anh ta giúp cô xử lý tất cả các giấy tờ, thủ tục, bỏ tiền ra giúp cô đi ra nước ngoài du học, cũng để cho cô có cơ hội lựa chọn thoát ra ngoài một lần, trở thành ca sĩ nổi tiếng, do đó mới có cô như bây giờ.

Không sai, cô chính là tiểu thiên hậu Nana mà rất nhiều các phóng viên đang chờ đợi kia, cũng là tiểu thư nhà họ Nhiếp bỏ nhà đi vào ba năm trước, Nhiếp Từ Vũ.

...

Chiếc xe BMW màu trắng chạy chậm rãi ở trên đường. Ngồi trên xe, Nhiếp Từ Vũ không ngừng nhìn xung quanh, muốn đem trí nhớ của ba năm trước nhớ lại toàn bộ.

Mà nhìn thấy hành động như vậy của cô, Lãnh Duy Biệt chỉ cười cười.

Em không phải nói là trở lại Đài Loan để tham gia quay phim chụp hình sao? Còn người đại diện và nhiếp ảnh gia của em đâu?

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ cười nói: Em xin bọn họ dời thời gian lại một chút, tuần sau bọn họ mới tới.

Vậy à. Lãnh Duy Biệt hiểu rõ gât đầu, sau đó lại hỏi: Lần này trở về, tính ở lại bao lâu? Anh ta máy móc hỏi, nhưng vẫn có chút tâm tư riêng.

À. . . Nhiếp Từ Vũ nghiêng đầu tính toán suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn về mặt chăm chú của Lãnh Duy Biệt, lộ ra hàm răng trắng tinh: Chắc là phải đợi khai giảng mới trở về. Tuy là minh tinh, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ cũng không lơ lửng chuyện học hành, năm nay cô bằng thực lực của mình đã thi được vào trường đại học bậc nhất ở Mỹ. .

Vậy em có thể được nghỉ ngơi chút. Lãng Duy Biệt cực kỳ hài lòng.

Đúng vậy. Nhiếp Từ Vũ đồng ý gật đầu, cười tí mắt nói: Em rất nhớ đồ ăn vặt ở Đài Loan, và cả hải sản nữa, cho nên lần này em trở về em đã chuẩn bị để được ăn thật nhiều. Ở nước Mỹ mấy năm, Nhiếp Từ Vũ cũng vẫn chưa quen được đồ ăn ở Mỹ, không có ngày nào là không tưởng niệm đồ ăn ở quê nhà.

Đối với sự tham ăn của cô, Lãnh Duy Biệt chỉ cười sùng nịnh.

Thừa dịp lúc đèn đỏ, Lãnh Duy Biệt quay đầu nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ. Càng lớn lên nhìn càng xinh đẹp, Nhiếp Tử Vũ duyên dáng yêu kiều, anh ta một lòng rung động vì cô. .

Ba năm này, không một ngày nào anh ta không nhớ cô, cũng không có ngày nào không yêu cô. Chẳng qua là anh ta không dám dễ dàng nói yêu ra khỏi miệng, bởi vì anh ta sợ chạm đến tổn thương từ đáy lòng của cô. Anh ta hiểu rất rõ, mặc dù Nhiếp Tử Vũ rời khỏi Đài Loan ba năm, nhưng trong lòng vẫn còn hình bóng của người kia ...

Vũ Vũ. Đột nhiên, Lãnh Duy Biệt kêu lên.

Hả? Nhiếp Tử Vũ quay đầu lại, đôi mắt mỉm cười nhìn về mặt muốn nói rồi lại thôi của anh ta. .

Em. . . Lãnh Duy Biệt do dự một lát, anh ta cắn răng một cái, vẫn không nhận được mà nói: Bác trai bác gái rất nhớ em, em có muốn trở lại nhà họ Nhiếp một chuyến không? Ba năm trước, cô không chào mà đi tạo ra một trận sóng to gió lớn ở nhà họ Nhiếp, tin tức tìm người của cô đăng trên các tờ báo lớn. Nếu như không có anh làm khó dễ ở bên trong, thì người nhà họ Nhiếp đã sớm tìm được cô.

Nghe vậy, nụ cười tươi tắn của Nhiếp Tử Vũ nhất thời cứng ngắc trên khoé môi. Cô hoảng hốt luống cuống chớp chớp đôi mắt, kích động nói: Xem tình hình như thế nào rồi nói tiếp.

Xem bộ dạng né tránh của cô, tim của Lãnh Duy Biệt đau nhói lên, không khỏi mở miệng hỏi: Em không muốn biết tình hình của cậu ấy sao?

Nói xong câu đó, không khí trong xe nhất thời trầm xuống. Sau khi thấy đáy mắt của Nhiếp Tử Vũ chột loé lên tia đau lòng, Lãnh Duy Biệt mới ý thức được mình đã phạm sai lầm.

Đang lúc anh cảm thấy áy náy muốn nói xin lỗi, thì lại nghe thấy Nhiếp Tử Vũ sâu xa nói: Anh ấy cũng sắp kết hôn rồi. Nói xong, cố gắng nặn ra một nụ cười, có điều nụ cười đó vô cùng chua xót.

Lời xin lỗi nuốt lại vào trong bụng, Lãnh Duy Biệt xoay chuyển lời nói, đôi mắt thâm thuy: Ai nói với em?

Nhiếp Tử Vũ mấp máy môi, ánh mắt vốn đang trong vắt nhất thời trở nên tối sầm lại: Qua tin tức báo chí. Nhiếp Phong là tập đoàn xuyên quốc gia nổi tiếng ở hải ngoại, mà Nhiếp Tử Phong là người đứng đầu tập đoàn, khi bọn họ định ngày kết hôn xong, báo chí liền liên tục đưa tin tức này lên, cô muốn không biết cũng khó.

Vì sợ Lãnh Duy Biệt cảm thấy áy náy, Nhiếp Tử Vũ vội vàng thờ hất ra, khôi phục lại sự vui vẻ, dùng giọng điệu thoải mái nói:

Em rất tốt, anh không cần lo lắng cho em. Cho dù có đau lòng đi nữa, thì những chuyện kia cũng đều đã qua rồi.

Ừ. . . Thấy cô không muốn nói lại chuyện này, Lãnh Duy Biệt cũng không ép cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chương 70: Gặp lại

Đem hành lý của cô chuyển vào bên trong khách sạn mà chính mình đã đặt từ trước, Lãnh Duy Biệt bớt chút thời gian đến đón ở sân bay sau đó quay trở về công ty. Trước khi đi vẫn không quên nói cho Nhiếp Tử Vũ địa chỉ công ty nhà mình, muốn cô không có việc gì thì đến tìm mình.

Sau khi Lãnh Duy Biệt đi khỏi, Nhiếp Tử Vũ dọn dẹp lại rồi sau đó đi rửa mặt chải đầu, thời gian cũng đã tới bốn giờ chiều. Sau khi nhìn thời gian cũng đã tới lúc rồi, cô mới cầm điện thoại lên sau đó bấm một dãy số đã lâu không gọi.

Alo? Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói cáu kỉnh.

Ừ, mình là Nhiếp Tử Vũ.

Nhiếp Tử Vũ? Có chuyện gì? Có chuyện gì thì mau. . . Nhiếp Tử Vũ? ! ! ! Sau đó đầu dây bên kia truyền tới tiếng đồ vật va chạm ầm ầm không biết nói cái gì, đột nhiên liền hét lên: Cậu còn dám gọi điện thoại cho mình? Nhiếp Tử Vũ, có phải là cậu không muốn sống nữa không! Vô cớ biến mất ba năm, bây giờ lại gọi điện thoại tới cho mình, xem. . . điên điên lịe qui doon

Tự biết mình có lỗi, thừa dịp cô ấy bắt đầu nổi bão, Nhiếp Tử Vũ vội vàng giải thích: Xin lỗi, xin lỗi, cậu xem, không phải là mình đang gọi điện thoại cho cậu hay sao!

Đầu dây bên kia tiếng mắng chửi im bặt lại, im lặng một lát, không cam tâm tình nguyện nói: Được rồi, tha thứ cho cậu đó. Nhưng mà cậu phải nói cho mình biết ba năm nay cậu đã trốn đi đâu! .

Vừa nghe thấy tha thứ cho mình, lúc này Nhiếp Từ Vũ mới thể hiện mục đích của mình: Lát nữa có rảnh không? Chúng ra ra ngoài gặp nhau đi.

Ừ, được đó, nhưng mà ... Lát nữa mình mới tan tầm.

Tan tầm? .

Mình đang đi làm ở công ty anh trai mình ..., có quy định là năm giờ mới có thể tan tầm. Đúng rồi, nếu không thì cậu tới công ty chờ mình? Địa chỉ là ... Không cần biết là Nhiếp Từ Vũ có đồng ý hay không, đối phương vẫn đọc lên một địa chỉ cho cô.

Cẩn thận ghi nhớ lại địa chỉ, Nhiếp Từ Vũ cười hẹn gặp lại.

Thay quần áo xong, Nhiếp Từ Vũ nghĩ tới Triệu An Nhã, bạn bè ngày xưa, trong lòng liền cảm thấy ngọt ngào. Cảm lấy túi xách, kiểm tra lại một lần nữa đồ đạc mang theo không quên cái gì, lúc này cô mới đi ra khỏi phòng.

※

Hai mươi phút sau, Nhiếp Từ Vũ đi tới địa chỉ như lời của Triệu An Nhã nói. Đi tới trước quầy tiếp tân nói mục đích tới đây, sau khi thông báo xong cô mới được đi lên. Cô thư ký dẫn cô đi lên lầu, nói Triệu An Nhã đang họp, cho nên tạm thời để cô đi tới phòng nghỉ để chờ.

Nhiếp Từ Vũ buồn chán lật đi lật lại mấy tờ báo tạp chí xong, nhân tiện đứng dậy đi ra khỏi phòng nghỉ.

Đi tới giữa đại sảnh, cô nhàm chán xem xét xung quanh, nhưng chỉ cần nghĩ tới có thể nhìn thấy bạn mình ngay lập tức, trong lòng liền không thể nào bình tĩnh được.

Nhớ tới trước kia, mỗi khi đến kỳ nghỉ hè là Triệu An Nhã lại kéo cô đi ra ngoài chơi đùa, bây giờ lại đến công ty của nhà mình đi làm, Nhiếp Từ Vũ không khỏi có chút buồn phiền, xem ra tất cả đều đã thay đổi rồi.

Đang suy nghĩ, chợt có tiếng bước chân ồn ào hỗn loạn vang lên ở sau lưng.

Nhiếp Từ Vũ theo tiếng động đó nhìn qua, chỉ thấy một đoàn người ăn mặc lịch sự cả trai và gái bước ra khỏi phòng họp. Con mắt của Nhiếp Từ Vũ sáng lên, đang nhìn tới một Triệu An Nhã mặc bộ quần áo âu phục màu trắng ở trong đó nở nụ cười, nhưng mà cô còn chưa cười được mấy giây, sau đó ánh mắt vô tình liếc nhìn đến người đàn ông dẫn đầu, nụ cười liền ngưng đọng trên môi.

Là anh!

Tuy bộ dạng của anh so với ba năm trước có chút chênh lệch, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ liếc mắt liền nhận ra người đã xuất hiện trong giấc mơ của cô vô số lần kia.

Một mái tóc màu đen như mực được vuốt keo cố định ngược lên trên đỉnh đầu, lộ ra cái trán trơn bóng, gương mặt tuấn lãng như được đẽo gọt, ngũ quan sắc xảo giống tây, mỗi một góc cạnh trên mặt đều lộ ra vẻ nam tính, so với ba năm trước anh càng chừng chặc và hấp dẫn hơn. .

Nhìn thấy anh từng bước từng bước đi về phía mình, cả người của Nhiếp Từ Vũ ngơ ngẩn. Những tiếng nói chuyện ở xung quanh cô cũng không nghe thấy, trong mắt ngoại trừ anh ra cô không nhìn thấy bất kỳ người nào.

Cô muốn xoay người né tránh, nhưng mà hai chân lại giống như bị cố định ngay tại chỗ, không thể động đậy. Mắt nhìn thấy khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, tim của cô đập rất nhanh, giống như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Ngay lúc giữa hai người còn cách nhau khoảng nửa thước, thì anh cũng dừng lại.

Đôi mắt lạnh lẽo như băng nhìn thẳng vào đôi mắt kích động của cô, lúc Nhiếp Từ Vũ đang cảm thấy sợ hãi vì không biết anh muốn làm gì, thì anh chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái, sau đó như không có chuyện gì xảy ra vòng qua người của cô, cứ như vậy mà đi qua. .

Đúng vậy, cứ như vậy mà đi tới!

Không do dự, cũng không dừng lại! Thậm chí lúc Nhiếp Từ Vũ nhớ lại, cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt của anh có một chút thay đổi nào cả.

Bởi sự thật này, nên Nhiếp Từ Vũ như đông cứng lại tại chỗ. Cô quay đầu ngu ngốc nhìn về phía anh rồi đi, nét thê lương nhuộm lên đôi mắt của cô.

Anh hận cô! Hận đến mức thậm chí anh không muốn nhìn cô thêm lấy một chút! Dù cho thấy anh đã hận cô nhiều đến mức nào! điễn dần nên quyn don.

Nhưng mà, cô nên cảm thấy may mắn không phải sao? Bởi vì cô đã thành công khiến cho chính mình rời xa khỏi thế giới của anh, nhưng mà không biết vì sao, cô lại cảm thấy thống khổ và đau lòng giống như trái tim của mình được nghiền nát ra vậy.

Vũ Vũ, cậu không sao chứ? Nhìn theo Nhiếp Từ Phong mang theo rất nhiều cấp dưới rồi đi, lúc này Triệu An Nhã mới có thời gian. Sắc mặt của cậu không được tốt lắm, có phải có chỗ nào không khoẻ không? Lần nữa gặp lại, Triệu An Nhã vẫn cực kỳ quan tâm cô.

Mình... Nhiếp Từ Vũ từ từ quay đầu nhìn về phía cô ấy, nghĩ tới ánh mắt lạnh lùng vừa rồi của Nhiếp Từ Phong, trong lòng nhất thời cảm thấy đau nhói.

Nhưng không muốn để cho cô ấy phát hiện ta sự khác thường của mình, cô lắc đầu nói: Mình không sao. điễn dần nên quỳnhdon.

Nghe vậy, Triệu An Nhã nhú nhú mày lại, bỗng nhiên nghiêm mặt, dùng lực nện lên bả vai của Nhiếp Tử Vũ một cái.

Con nhỏ xấu xa chết tiệt này, mau khai thật đi, ba năm nay cậu đã đi tới nơi nào! Không tới trường học, điện thoại thì không liên lạc được, mình tới nhà cậu hỏi tung tích của cậu, người giúp việc nhà cậu lại còn nói không có người nào như vậy! Rút cục thì đã xảy ra chuyện gì vậy!

Không có người nào như vậy? .

Nhiếp Tử Vũ cố nén nở một nụ cười chua xót. Lắc đầu nói: Nói ra dài dòng lắm, chúng ta hãy tìm một chỗ nào đó từ từ lại nói tiếp.

Ừ. Triệu An Nhã gật đầu đồng ý, sau đó quan sát cô từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, đột nhiên bĩu môi nói: Xem ra không chỉ có anh trai cậu thay đổi nhiều, mà cậu cũng thay đổi rồi. So với trước kia càng đẹp hơn gấp bội.

Hả? Nhiếp Tử Vũ sững sốt, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô ấy: Anh trai mình... Anh ấy thay đổi như thế nào... .

Trưởng thành chính chắn hơn rất nhiều. Triệu An Nhã nghiêng nghiêng đầu, vừa suy nghĩ vừa nói: Trước kia, chuyện quan hệ lãng nhãng của anh ta xuất hiện trên báo rất nhiều, bây giờ cơ bản chỉ nhìn thấy thành tích của anh ta, còn nữa bây giờ trở nên lạnh lùng hà khắc hơn rất nhiều, cậu không biết đâu, vừa này giám đốc bàn bạc với anh ta, khuôn mặt của anh ta lạnh lẽo không nói một câu, lạnh giống như một khối băng. Đúng rồi, không biết anh ta bị làm sao, tại sao lại trở nên như vậy nhỉ?

Bởi vì lời nói của cô ấy, Nhiếp Tử Vũ nhú mày, trở nên ngẩn người.

Vũ Vũ? Triệu An Nhã kêu lên. .

Hả? Lúc này Nhiếp Tử Vũ mới hoàn hồn trở lại.

Cậu ngây ngốc cái gì vậy. Triệu An Nhã bĩu môi, sau đó lập tức ôm lấy cánh tay của cô nói: Đi thôi, mình còn muốn nghe lời giải thích của cậu đó. Nói xong, lôi kéo cô đi về phía thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Chương 71: Ý lại

Trong quán rượu, tại một căn phòng bao - -

Mình đi nước Mỹ du học, sau đó... Sự việc đại khái bó là như vậy đó. Nhân lúc chờ mang đồ ăn lên, Nhiếp Tử Vũ tóm gọn thời gian ba năm của mình nói một lần, đương nhiên là sẽ lược bỏ đi chuyện cô đi tới nước mỹ và trở thành minh tinh. .

Thì ra là như vậy. Triệu An Nhã như đã hiểu ra hết, tin tưởng lời nói của cô. Ánh mắt sáng lên, dường như cô ấy nhớ tới chuyện gì đó, vì vậy tròn to mắt trừng Nhiếp Tử Vũ nói: Vậy tại sao đi nước Mỹ lại không gọi điện thoại cho mình! Ba năm nay, chẳng lẽ thời gian để gọi một cuộc điện thoại cậu cũng không có sao!

Nhiếp Tử Vũ biết là cô ấy sẽ nói như vậy, vì thế vội vàng nỏ ra nụ cười lấy lòng, trong lòng tỏ ra biết lỗi nói: Xin lỗi, mình thực sự xin lỗi mà. Lúc ở nước Mỹ, hầu như tất cả thời gian cô đều dùng vào việc học luyện thanh và ghi âm, mỗi ngày đều chỉ được ngủ khoảng bốn giờ, cho nên thật sự không có cơ hội gọi điện thoại cho cô ấy.

Nhìn thấy cô làm nũng với mình như vậy, cuối cùng Triệu An Nhã cũng bắt đầu đi đầu hàng. .

Được rồi. Nhắc lại thì cũng không có tác dụng gì nữa. Nhưng mà... Triệu An Nhã nỏ nụ cười bí hiểm lộ ra má lún đồng tiền nhìn Nhiếp Tử Vũ, nói: Cậu thật sự buông tha cho anh trai cậu sao?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ sững sốt, vẻ mặt có chút không được tự nhiên. Ừ, mình nghĩ trước kia cảm giác của mình với anh ấy chắc là do ý lại thôi. Cô nói lời trái với lương tâm.

Ồ. Triệu An Nhã gật đầu, rồi lại hỏi: Cái người trước kia mỗi ngày đều tới trường học thiếu gia Lãnh đó? Anh ta biết cậu đi du học ở Mỹ à? Các người có liên lạc với nhau sao?

Anh ấy tốt lắm, biết, có liên lạc. Nhiếp Tử Vũ ngoan ngoãn trả lời.

Ồ ồ. Đúng rồi, hôn lễ của anh trai cậu được tổ chức vào cuối tháng này, anh trai mình cũng nhận được thiệp mời, đến lúc đó mình với cậu cùng đi đi. Không nhận ra sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ đã biến sắc, Triệu An Nhã rất tự nhiên nói: Cũng không biết ánh mắt của anh trai cậu có vấn đề gì hay không,

mà lại có thể chọn cái người phụ nữ có tâm cơ kia, vừa nhìn là biết không phải dạng người tốt lành gì rồi! Cô ta muốn lấy chồng, đến lúc đó cậu phải làm sao đây! Triệu An Nhã thực sự lo lắng cho Nhiếp Tử Vũ. .

Mình. . . Mình có khả năng sẽ không tới tham gia hôn lễ của bọn họ được. . . Nhiếp Tử Vũ chậm rãi nói ra khỏi miệng một câu từ chối như vậy, đáy mắt có chút bi thương khiến người ta không phát hiện ra. Còn sau này, mình cũng không ở chung với bọn họ.

Tại sao?

Bởi vì cô nghe thấy tin tức anh muốn kết hôn nên đã đau lòng tức mức tê dại, nếu thật sự đi tới tham gia hôn lễ của bọn họ, cô sợ là mình sẽ đau lòng chết đi mất! Đương nhiên lời nói này Nhiếp Tử Vũ chỉ có thể nói ở trong lòng mình.

Mình phải quay trở lại Mỹ ngày, cho nên không có thời gian tham gia hôn lễ của bọn họ, được rồi, chúng ta nói chuyện khác đi. Đúng rồi cậu còn chưa nói ba năm nay cậu như thế nào rồi! Bị Triệu An Nhã nhìn chăm chú nên Nhiếp Tử Vũ có chút chột dạ hai ba lần chuyển đề tài. .

Cũng không biết là do cô lừa gạt rất tốt hay là nhìn thấy cô không muốn nhắc tới, Triệu An Nhã chuyển sang nói chuyện về bản thân mình. Hai người lại nói chuyện một lúc lâu sau, đồ ăn đã bùng lên, nhưng mà đột nhiên Nhiếp Tử Vũ lại muốn đi toilet.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 72: Bảy ngày bị nhốt (1)

Trên đường từ toilet quay trở lại, Nhiếp Tử Vũ vô tình đụng phải một con ma men đang say mèm.

Tiểu thư, em thật xinh đẹp, tới đây, cùng uống một chén với bọn anh. Người đàn ông trung niên uống đến mức mặt đỏ như mông khi lờ lờ kéo kéo Nhiếp Tử Vũ, muốn kéo cô vào trong phòng bao.

Buông ra. Nhiếp Tử Vũ vừa giãy giụa vừa kêu cứu. Nhưng mà trong hành lang vắng vẻ chỉ có hai người bọn họ, muốn kêu cứu cũng không có ai tới giúp.

Đừng như vậy chứ ~ tới đây uống với anh một chén nào. Tuy là trung niên, nhưng sức lực của đàn ông rất lớn. Chỉ một lát sau, nửa người của Nhiếp Tử Vũ đã bị kéo vào trong phòng bao. .

Cầu cứu không được, chỉ có thể dựa vào chính mình. Mắt nhìn thấy người đàn ông này càng ngày càng cười đậm đàng, Nhiếp Tử Vũ cắn răng một cái hạ quyết tâm, giơ chân lên cao đập thẳng vào háng của ông ta.

Chỉ nghe thấy người đàn ông hét lên một tiếng chói tai như heo bị chọc tiết, buông lỏng tay ra, Nhiếp Tử Vũ thấy thể nhanh chóng chạy ra ngoài.

Con đàn bà chết tiệt, mẹ nó đứng lại cho tao, nếu tao mà bắt được tao giết chết mày!

Sau lưng truyền tới tiếng chửi rủa không chút lưu tình nào của người đàn ông kia, một giây sau đó Nhiếp Tử Vũ không ngừng chạy ra khỏi phòng bao. Lúc chỉ còn cách phòng bao vài bước chân, đột nhiên có một bàn tay vươn ra, Nhiếp Tử Vũ giật mình chưa biết chuyện gì xảy ra, thì đã bị kéo vào trong một phòng bao.

※

Cạch một tiếng, cửa phòng bao bị khoá trái lại.

Ông là ai, buông ra! Trong phòng bao chưa bật đèn, trong bóng tối, một hơi thở dồn dập truyền tới, giống như khí thể của một con dã thú, xiết chặt lấy trái tim của Nhiếp Tử Vũ. Nhiếp Tử Vũ cảm giác được một bàn tay đang đẩy cô vào sát tường, một bàn tay to miêu tả lại đường nét của cô, Nhiếp Tử Vũ run rẩy một cái, toàn thân của cô đều nổi da gà hết cả lên. .

Không thể tưởng tượng được cô mới từ thoát ra từ trong miệng sói giờ lại rơi vào hang hổ, Nhiếp Tử Vũ, mày cũng quá xui xẻo rồi!

Trực giác cho thấy đây là một người đàn ông cường tráng, Nhiếp Tử Vũ cũng không giãy giụa và la hét nữa. Bởi vì cô biết hiệu quả cách âm trong phòng bao rất tốt, cho dù cô có la rách cổ họng cũng không có người nào tới.

Nhiếp Tử Vũ vô cùng ai oán thờ dài một cái ở trong lòng, cô cố gắng ổn định lại.

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ dây dưa tới cùng, nhưng người kia chỉ cười khẽ một tiếng, sau đó một bàn tay khác nắm lấy eo cô, kéo cô vào trong ngực.

Trong lồng ngực cứng rắn như đá, có mùi nước hoa thoang thoảng rất quen thuộc, bị ôm trong lồng ngực khiến cho Nhiếp Tử Vũ không có chút nào gọi

là bất an hay lo lắng mà ngược lại rất yên tâm giống như được ăn định tâm hoàn.

Rất quen thuộc...

Bởi vì cảm giác kỳ lạ này, Nhiếp Tử Vũ không khỏi nhăn mày lại.

Không khỏi cảm thấy kinh ngạc với suy nghĩ của mình, cô ngẩng đầu lên nhìn vào người kia, nhưng mà trong phong bao tối om đưa tay lên cũng không nhìn thấy năm ngón tay chứ đừng nói là nhìn thấy mặt mũi của đối phương, ngay cả đầu đối phương ở đâu cô còn không biết! .

Mặc kệ ông là ai, chỉ cần ông đừng làm gì tôi, cái gì tôi cũng có thể cho ông! Động tác dừng lại một chút, Nhiếp Tử Vũ cho là ông ta hài lòng với điều kiện của cô, vì vậy cô lại nói tiếp: Ông muốn bao nhiêu tiền? Mười vạn? Hai mươi vạn?

Đối phương không trả lời, chẳng qua là ôm cô càng chặt hơn. Nhiếp Tử Vũ đang định đối phó với ông ta giống như đối phó với người đàn ông kia thì lại cảm giác được một hơi thở ấm áp phả vào tai của cô, sau đó là một giọng nói lạnh như băng mang theo ý đùa giỡn. .

Bảo bối, tôi chỉ muốn em thôi.

Giọng nói khinh thường này khiến cho Nhiếp Tử Vũ giật mình một cái, trước mắt nhanh chóng hiện ra hình ảnh của một khuôn mặt lãnh khốc. Thân thể cô cứng đờ, đúng lúc cô muốn gọi ra tên của anh, thì đối phương đã bá đạo hôn chính xác lên môi của Nhiếp Tử Vũ.

Cuồng nhiệt hôn lên môi của cô, không chút ngăn trở nào mà đoạt hết tất cả ngọt ngào của cô. Đầu lưỡi nhanh chóng cạy mở hàm răng của cô ra, tiến quân thần tốc vào sâu bên trong, tận tình đoạt hết mọi ngọt ngào của cô. Nụ hôn của anh thô bạo và cuồng dã, nóng bỏng và tuyệt vời, trần trọc trêu đùa lẫn nhau mà không nhìn thấy mặt nhau, nhưng lại phối hợp tới mức không chê vào đâu được.

Nụ hôn tràn miên khiến cho Nhiếp Tử Vũ vất tất cả mọi suy nghĩ ra sau đầu, đầu óc trống rỗng, không một tia dục niệm nào. Càng sâu hơn nữa là, cô lại nhón chân lên nghênh đón nụ hôn của anh, đôi tay không biết quán lên cổ anh từ khi nào. .

Không biết qua bao lâu, khi Nhiếp Tử Vũ có cảm giác khó thở, anh mới rời khỏi môi của cô, cùng lúc đó đèn bên trong bao sương được mở lên.

Ánh đèn sáng ngời từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, khi Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy rõ mặt mũi của đối phương, khóe miệng vừa run run.

Quả nhiên là anh!

Nhanh chóng rút tay của mình về, Nhiếp Tử Vũ dùng hết sức của mình đẩy anh ra, sau đó hét lên với anh: Nhiếp Tử Phong, anh đang làm cái gì vậy! Nghĩ tới việc anh vừa mới hôn, Nhiếp Tử Vũ liền lau môi của mình thật mạnh, vừa nghĩ tới vậy mà mình lại còn không biết xấu hổ đáp lại nụ hôn của anh, vì vậy càng dùng sức lau mạnh hơn nữa.

Làm cái gì? A, đương nhiên là thu hồi món nợ mà em nợ anh! Lúc gặp cô ở Triệu thị, anh vẫn một mực chờ cô ở dưới lầu, nhân tiện theo dõi cô tới nơi này.

Thiếu nợ anh. . .

Nhiếp Tử Vũ không chút sợ hãi bước tới trước mặt của anh nói: Em nợ anh cái gì! .

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong tốt bụng nhắc nhở: Bảo bối của anh, chẳng lẽ em quên là ba năm trước, là ai đã cứu em một mạng rồi sao? Lúc nói đến ‘ba năm trước’, đáy mắt của Nhiếp Tử Phong đột nhiên lóe ra ánh sáng âm lãnh.

Ba năm có thể khiến lòng người thay đổi, cũng có thể khiến một thiếu nữ trẻ lột xác một người phụ nữ xinh đẹp.

Ba năm trước, cô âm thầm, không nói một câu mà rời khỏi nhà họ Nhiếp, rời khỏi thế giới của anh. Vậy tại sao sau ba năm, cô lại còn quay trở lại?

Ba năm trước, anh dùng tính mạng của mình để cứu cô, nhưng đáp lại là sự phản bội của cô, sau khi cô biến mất, anh thì phải tìm được cô! Để cho cô nếm trải nỗi đau mà anh đã phải chịu đựng!

Nghĩ tới vấn đề này, lông mày của Nhiếp Tử Phong nhíu chặt lại, dường như có thể kẹp chết một con ruồi. .

Nhiếp Tử Vũ đã hiểu, chẳng qua là cô không làm như điều Nhiếp Tử Phong mong muốn, cúi đầu xin xỏ, mà cô cười tự giễu: Anh muốn mạng của em sao? Được, anh lấy đi! Dù gì thì em cũng không thiết gì nữa! Từ nhỏ cô đã bị vứt bỏ, cho tới bây giờ cũng không ai cần cô, cô có sống cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Em! Nghe thấy cô xem thường sinh mạng của mình như vậy, nhất thời trong lòng dâng lên một cơn tức giận vô danh, đây không phải là điều anh mong muốn sao? Tại sao anh lại cảm thấy đau lòng!

Đột nhiên, đôi mắt nguy hiểm của Nhiếp Tử Phong nheo lại nhìn Nhiếp Tử Vũ, dưới ánh đèn, gương mặt của anh hung ác giống như quỷ satan, Anh không cần mạng của em!

Ba năm nay, vô số đêm nhớ tới cô, anh tự nói với mình, cho dù nguyên nhân cô rời đi là gì, cũng không thể mềm lòng. Nhưng mà vào giờ phút này nhìn thấy cô đứng ở trước mặt, tất cả những lời thề độc kia đều không còn ý nghĩa nữa. Thậm chí anh còn bắt đầu dao động, có nên cố gắng tìm hiểu nguyên

nhân cô rời đi thực sự không .

Khoé mắt liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, Nhiếp Từ Phong mềm lòng, không nhịn được hỏi ra câu hỏi mà lúc nào anh cũng canh cánh trong lòng.

Ba năm trước. . . Tại sao lại không chào mà đi?

Trước mắt hiện lên hình ảnh trong phòng bệnh ba năm trước, trong lòng vốn đã bình tĩnh lại giờ lại cảm thấy đau nhói.

Sự dă kích của anh đối với cô ba năm trước, cô vẫn không có cách nào buông xuống được.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ không khỏi cảm thấy buồn cho chính mình.

Chỉ tiếc, Nhiếp Từ Phong làm rõ vấn đề này thì càng thêm đau lòng thôi. Bởi vì Nhiếp Từ Vũ chỉ khẽ nhìn anh một cái, dưới ánh mắt rồi rắm của anh, mặt cô không đổi sắc, chỉ mở miệng nói: .

Không có gì đáng để cho em lưu luyến, em đi như vậy thì có làm sao. Không thể nghi ngờ, đây là lời nói trái lương tâm của Nhiếp Từ Vũ.

Nghe được câu trả lời của cô, sắc mặt của Nhiếp Từ Phong nhất thời liền thay đổi.

Không có gì đáng để cho cô lưu luyến sao? Như vậy, anh được tính là cái gì!

Bên tai bỗng vang lên lời nói của Quan Duyệt ba năm trước, trái tim bỗng nguội lạnh như băng. Ánh mắt lượn lờ từng trận con thịnh nộ, sự oán hận khiến cho lý trí của anh bị thiêu rụi sạch, Nhiếp Từ Phong bây giờ giống như một con dã thú bị chọc giận, bất kỳ lúc nào cũng có thể đem con mồi xé ra thành từng mảnh nhỏ.

Nhìn thấy sự thù hận dưới đáy mắt anh, Nhiếp Từ Vũ không khỏi tự cười giễu cợt một tiếng.

Rốt cuộc thì anh muốn cái gì! Nói đi! Anh nói xong tôi liền cho anh ngay! Cô lạnh lùng giận dữ hét lên với anh, cũng cảm thấy thương xót cho mình.

Vậy anh muốn cái gì! Tình yêu, trái tim, cô đã sớm trao cho anh, cô không còn gì khác để trao cho anh nữa.

Quả nhiên, khoé môi của Nhiếp Từ Phong cong lên nở nụ cười âm hiểm: Anh muốn thân thể của em! Anh thẳng thắn.

Một lúc sau, cô mới phản ứng kịp, câu nói đầu tiên là: Không biết xấu hổ!

Đang lúc Nhiếp Từ Vũ cho là anh sẽ thẹn quá hoá giận, nhưng mà anh lại cười nhạt, nhú mày nói: Có muốn nhìn một chút xem cái gì mới thật sự là không biết xấu hổ không? Nói xong, anh chặn ngang ôm cô vào lòng, cúi đầu mãnh liệt hôn lên chiếc cổ trắng như tuyết kia.

Dừng tay! Nhiếp Từ Phong, anh dừng tay lại cho em! Nhiếp Từ Vũ tức giận tới mức mặt đỏ tía tai! Cô liều mạng cào cấu lên lồng ngực rắn chắc của anh, quát lên với anh: Tại sao anh có thể làm như vậy đối với em! Anh đã có Quan Duyệt, tại sao vẫn còn chạm vào em chứ!

Không biết có phải lời nói của Nhiếp Từ Vũ có hiệu quả hay không, quả nhiên Nhiếp Từ Phong dừng lại hành động đang làm.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy hốc mắt đỏ ửng lên của cô, sự lạnh lùng trong trong lòng anh trở nên mềm lòng, trong giây phút này anh có chút xúc động muốn an ủi cô. Thế nhưng nghĩ tới hành động phản bội của cô, khiến cho anh lại trở nên lạnh khốc.

Nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của cô, Nhiếp Từ Phong nham hiểm cười lạnh một cái. Đôi mắt co rút lại, anh lạnh lùng nói:

Hừ! Kèm theo tiếng hừ lạnh, Nhiếp Từ Phong tàn nhẫn ôm Nhiếp Từ Vũ vào trong ngực rồi nói: Quan Duyệt sẽ trở thành vợ của anh, còn em, đời này chỉ có thể làm tình nhân của Nhiếp Từ Phong này thôi!

Mặc dù nhìn ánh mắt của anh đã sớm đoán được, nhưng khi Nhiếp Từ Vũ nghe thấy chính miệng anh nói ra không chút e dè như vậy, vẫn không nhịn được mà cảm thấy khiếp sợ.

Từng câu từng chữ của Nhiếp Từ Phong tàn nhẫn giống như một con dao, cắt đứt từng khúc ruột của cô, khiến cho máu chảy đầm đìa. Chỉ thấy Nhiếp Từ Vũ cười khô một tiếng, giọng nói run run nói: Đến cuối cùng thì em đã làm gì có lỗi với anh chứ!? Mà anh lại đối xử với em như vậy.

Nhìn thấy cô buồn bã chỉ trích như vậy, Nhiếp Từ Phong sắp không chịu nổi, nhưng mà anh không thể quên được chuyện cô đã tàn nhẫn với anh như thế nào, cho nên chỉ có thể ép buộc mình trở nên lạnh lùng.

Đáp lại lời cô vẫn là tiếng cười khẩy của Nhiếp Từ Phong. Về vấn đề này, anh nghĩ là anh đã trả lời em rồi. Nhiều lời cũng vô ích, huống chi anh cũng không muốn nhắc lại nữa.

Cắt lòi, Nhiếp Từ Phong cười nham hiểm một tiếng, lần mò trên người cô từ trên xuống dưới.

Cô thật sự muốn khóc, nhưng cô không thể khóc! Cô không thể để cho anh nhìn thấy sự yếu đuối của mình, cũng không thể để cho anh biết trong lòng mình vẫn còn có anh! .

Mặc kệ em có đồng ý hay không, tóm lại em chỉ có thể là của anh! Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nói khỏi miệng một câu như vậy.

Đang yên đang lành. Nhìn thẳng vào ánh mắt rất nghiêm túc kia của anh, một lúc sau Nhiếp Tử Vũ lắc đầu một cái, nói một câu: Anh đúng là bị điên rồi. Nói xong xoay người đi không thèm nhìn anh nữa.

Bây giờ em mà đi ra ngoài, anh sẽ đưa em cho người đàn ông kia! Nhiếp Tử Phong hung dữ đe dọa.

Nghe thấy anh nói câu này, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ tan nát. Cô giấu cảm xúc của mình sâu vào trong, hít một hơi thật sâu để giả vờ bình tĩnh, sau đó mở cửa ra để bước ra ngoài.

Đứng lại! Nhiếp Tử Phong lạnh lùng quát bảo dừng lại.

Nhiếp Tử Vũ dừng lại, quay lại nói: Người đàn ông kia còn tốt hơn anh gấp trăm lần! Vừa nói vừa bước chân đi.

Thấy thế, Nhiếp Tử Phong không khỏi khẽ nguyên rủa một tiếng: Đáng chết! Sau đó đuổi theo, bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô.

Buông em ra! Nhiếp Tử Vũ quát lên.

Đừng mơ tưởng! Nhiếp Tử Phong đáp lại lời cô, rồi hung hăng thề như chém đinh chặt sắt: Đời này em đừng mong thoát khỏi anh! Cho dù chết, anh cũng sẽ kéo em cùng xuống địa ngục! Nói xong, anh khom người bế cô lên, sau đó liền bước ra ngoài.

Nhiếp Tử Vũ không ngừng giãy giụa dù chỉ một giây, nhưng cho dù cô có cào cấu, găm cắn như thế nào thì Nhiếp Tử Phong cũng không có hành động gì hết, mặc cho cô làm gì anh thì làm. Cho tới khi đi tới đại sảnh của khách sạn, Nhiếp Tử Vũ lớn tiếng kêu cứu, mọi người chỉ trần trối nhìn bọn họ, không một ai lại ngăn cản hành vi này của Nhiếp Tử Phong.

Bởi vì đối phương không coi ai ra gì, chút ý trí còn sót lại của Nhiếp Tử Vũ cũng không còn nữa.

Ôm Nhiếp Tử Vũ đi tới chỗ dừng xe ở ven đường, Nhiếp Tử Phong không nói câu nào liền ném cô lên xe.

Lúc sau Nhiếp Tử Phong cũng không nói gì với cô. Nhìn một cái, sau đó Nhiếp Tử Phong ngồi lên ghế lái khởi động xe.

Hai người cùng tức giận, khiến cho không khí trong xe căng thẳng và yên ắng, cũng khiến cho bọn họ có chút không được tự nhiên.

Chiếc xe Rolls-Royce màu đen lướt nhanh như gió trên đường cao tốc, tiếng gió gào thét bên tai, không kịp nhìn rõ cảnh vật ở xung quanh thì nó đã lướt qua.

Bởi vì tốc độ xe tăng tới mức tối đa, nên Nhiếp Tử Vũ sợ tái xanh mặt mày. Hai tay để trên đùi nắm chặt thành quyền, cô hít từng hơi thật sâu, chỉ sợ tim mình không chịu nổi mà ngất đi. .

Hết lửa giận Nhiếp Tử Phong dần dần bình tĩnh lại, khi ánh mắt của anh liếc nhìn qua gương thấy vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ như cắt không còn chút máu nào, tất cả những tức giận đều biến mất không còn sót lại chút gì, đồng thời anh cũng giảm tốc độ xe xuống.

Cảm giác được tiếng gió bên tai đã nhỏ đi, Nhiếp Tử Vũ vốn đang nhắm chặt hai mắt lúc này mới to gan mở hai mắt ra. Dừng xe! Anh dừng xe lại! Dừng xe lại cho em! Cô tức giận quát to lên với anh, cảm thấy khinh thường hành động cưỡng ép này của anh: Chi biết bắt nạt một người phụ nữ yếu đuối như em, Nhiếp Tử Phong anh có còn là một nam tử Hán không!

Nhưng mà Nhiếp Tử Phong cũng không vì sự châm chọc của cô mà dừng xe lại, chẳng qua chỉ nhíu mày lại, khẽ đáp lại cô: Anh chưa bao giờ nghĩ mình là nam tử Hán.

Như bị ghen lại trong họng, Nhiếp Tử Vũ tức giận đỏ mặt lên, một lúc lâu mới nói được một câu: Anh ... Anh đừng là ... Đồ ghê tởm!

Nhưng mà, đừng tưởng cô sẽ dừng lại ở đây thôi! Đang lúc Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng nhìn Nhiếp Tử Phong để tìm cách đối phó anh, thì một tiếng chuông điện thoại dễ nghe vang lên từ trong túi quần của cô.

Đúng rồi, cô còn có điện thoại di động mà cô có thể gọi cầu cứu rồi!

Thấy trong mắt anh không có ý tốt, trong lòng cô cảm thấy bất an.

Ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ chợt loé lên tia sáng, lấy điện thoại di động ra cô muốn tìm người tới cứu, nhưng mà điện thoại chưa kịp bắt máy, đã bị Nhiếp Tử Phong cướp đi, sau đó nhấn tâm ném ra ngoài cửa xe.

A, điện thoại di động của em! Cô vừa mới mua được chưa lâu đâu! Nhiếp Tử Vũ đau lòng, nhưng mà quan trọng hơn đây là công cụ duy nhất để cô chạy trốn. Nghĩ tới đây, cô dùng ánh mắt hận thù nhìn chằm chằm tên đầu sỏ gây chuyện, lại không nhịn được quát to lên: Anh là tên khốn kiếp, đến cùng là anh muốn như thế nào!

Bỗng dưng, đôi mắt của anh co rút một trận, ngay sau đó anh nghiêng răng một cái, dùng sức đạp chân ga.

※

Nhiếp Từ Phong đột nhiên gia tốc khiến cho sắc mặt của Nhiếp Từ Vũ vô cùng khó coi, khi cô muốn ngăn anh lại, thì cũng nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh, những lời muốn nói lại nuốt vào bụng. Không biết qua bao lâu chiếc xe Rolls-Royce rốt cuộc dừng lại bên bờ biển, Nhiếp Từ Vũ vốn đã muốn ỏi lên ỏi xuống ở trên xe, còn chưa kịp ổn định lại sự hoảng loạn trong lòng, đã bị Nhiếp Từ Phong nhanh chóng kéo tới bên người của anh, ôm vào trong ngực.

Trên một bãi đất trống ở bờ biển.

Nhiếp Từ Vũ bị Nhiếp Từ Phong lôi kéo đi, vừa định mở miệng mắng chửi một trận, thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh vang lên:

Những gì tôi dặn chuẩn bị đã chuẩn bị đủ hết chưa?

Anh đang nói chuyện với ai... Câu nói của Nhiếp Từ Vũ chưa nói hết, Nhiếp Từ Vũ đã nhìn thấy một bóng người trong bóng đêm bước tới. Đến khi cô nhìn rõ thấy người kia xong, cô như hoá đá ngay tại chỗ.

Quản... Quản gia, tại sao ông ấy lại ở đây! Nhiếp Từ Vũ tròn mắt vì kinh ngạc bởi sự xuất hiện của ông ấy.

Đều đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi. Quản gia cẩn thận và tôn kính trả lời vấn đề của Nhiếp Từ Phong, sau đó mới hỏi thăm Nhiếp Từ Vũ đang trợn to hai mắt lên nhìn mình: Cô chủ, đã lâu không gặp. Nói xong, nở một nụ cười hiền lành.

Dạ. Nhiếp Từ Vũ cũng nở một nụ cười ngọt ngào đáp lại.

Nhìn thấy thái độ của cô đối xử với mình và quản gia khác biệt một trời một vực, Nhiếp Từ Phong vốn đang không vui nhất thời càng trở nên bức bối hơn. Một tay dùng lực kéo cô đang không chút đề phòng nào vào trong ngực của mình, bàn tay nắm chặt lấy cái eo mảnh khảnh của cô, thờ ơ nói với quản gia: Dẫn tôi tới đó đi?

À... Ở ngay kia. Quản gia vừa nói xong, đồng thời đèn đường ở xung quanh được mở lên, nhất thời bãi đất trống to như vậy trở nên sáng như ban ngày.

Cảm thấy khó hiểu với đoạn đối thoại của hai người, Nhiếp Từ Vũ quay sang nhìn theo hướng chỉ của quản gia, sau khi nhìn thấy điều mà Nhiếp Từ Phong ám chỉ, sắc mặt cô liền biến đổi.

Bởi vì ngay chỗ đất trống cách chỗ bọn họ đứng khoảng hai thước, rõ ràng có một chiếc máy bay trực thăng đang nằm đó.

Máy bay trực thăng?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chương 73.1: Bẫy ngày bị nhốt (2)

Trong lòng của Nhiếp Từ Vũ chợt cảm thấy bất an, có dự cảm chẳng lành ngẩng đầu nhìn tới phía Nhiếp Từ Phong đang vô cùng lạnh khốc, sau khi nhìn thấy đáy mắt của anh nổi lên lửa giận thì đã hiểu ra. Nhưng mà cô không thể vùng vẫy, Nhiếp Từ Phong đã ôm ngang cô lên, sai bước đi về phía máy bay trực thăng, một giây sau ném cô vào trong máy bay trực thăng.

Thả em xuống! Nhiếp Từ Vũ quát với Nhiếp Từ Phong giống như đang bị bệnh thần kinh, nhưng mà Nhiếp Từ Phong liếc cũng không thèm liếc cô lấy một cái, ra lệnh cho phi công cất cánh.

Nhiếp Từ Phong, có giỏi thì mau thả em xuống! Bất nạt một người phụ nữ, anh không cảm thấy xấu hổ à? Phi cơ trực thăng bay lên khỏi mặt đất, bay thẳng lên bầu trời đi qua mặt biển bay thẳng về phía trước, khiến cho tia hy vọng duy nhất của Nhiếp Từ Vũ cũng bị tan biến, cô trừng mắt nhìn Nhiếp Từ Phong, lạnh nhạt nói: Em nguyện rửa anh!

Cô nổi lên tính trẻ con mắng người khiến cho Nhiếp Từ Phong không khỏi cong cong khóe môi, ngoảnh đầu sang nhìn về mặt phần nộ của cô, anh nheo đôi mắt nguy hiểm của mình lại.

Ba năm không gặp, cái miệng của em dường như đã trở nên lợi hại hơn rất nhiều. Đáy mắt chợt loé lên tia nguy hiểm, anh có vẻ đam chiêu nhìn vào cánh môi mềm mại hồng hào của cô, đột nhiên trong cổ dâng lên cảm giác khô khốc.

Bị ánh mắt của anh nhìn chăm chăm và chăm chú như vậy khiến toàn thân cô sợ hãi, Nhiếp Từ Vũ vội vàng nhích sang bên cạnh một chút, cảnh giác nhìn anh lạnh nhạt nói: Anh muốn làm cái gì! Ánh mắt kia của anh giống như muốn nhìn thấu tâm hồn người khác khiến cho cô cảm thấy bất an, trực giác nói cho cô biết, anh lại suy nghĩ chuyện gì đó bất lợi đối với cô.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Nhiếp Từ Vũ.

Đột nhiên, Nhiếp Tử Phong cong khoe môi lên, cười lạnh một cái thật dài, sau đó đột nhiên anh nghiêm mặt lại, dùng giọng nói âm u lạnh lẽo nói: Anh muốn dùng cái kim khâu miệng của em lại, xem em còn dám dùng giọng điệu này nói chuyện với anh nữa không!

Nghe vậy, khí huyết của Nhiếp Tử Vũ xông lên mặt, một lúc lâu sau cũng không nói ra được câu nào. Lúc cô đang định mở miệng mắng anh một lần nữa, thì một ánh mắt sắc bén của anh quét qua người của cô. Ánh mắt kia như muốn nói: Chỉ cần em dám mở miệng nói một lời, anh sẽ làm như vậy thật!

Vì thế, Nhiếp Tử Vũ cực kỳ không có khí phách ngậm miệng lại, sau đó cũng không thèm quay đầu nhìn Nhiếp Tử Phong nữa.

Máy bay trực thăng bay ở trên mặt biển không biết bao lâu, cuối cùng cũng đáp xuống trên một hòn đảo nhỏ. Nhiếp Tử Vũ bị Nhiếp Tử Phong cưỡng ép đẩy xuống máy bay trực thăng. Ngay sau đó máy bay trực thăng liền bay lên.

Mất thấy máy bay trực thăng bay càng ngày càng xa, bất an trong lòng của Nhiếp Tử Vũ dâng lên càng ngày càng nhiều. Quay lại, anh mau quay lại! Cô vừa nhảy lên vừa lo lắng sợ hãi hét lên: Anh thả chúng tôi xuống chỗ này làm cái gì? Mau quay trở lại đây đi!

Nhưng mà, lời của cô làm sao phi công có thể nghe thấy được, cho dù có nghe thấy cũng sẽ không dừng lại. Vì vậy không tới vài phút sau, bóng dáng của chiếc máy bay trực thăng hoàn toàn biến mất trong bầu trời tối đen.

Dùng hết khí lực toàn thân để hét lớn lên nên Nhiếp Tử Vũ vô lực ngã ngồi ở trên bờ cát, quay đầu nhìn bốn phía của hòn đảo được thấp sáng lên. Cô vô cùng sợ hãi.

Chỗ này là chỗ nào? Tại sao lại muốn giữ cô ở lại chỗ này?

Mà người từ đầu đến cuối đứng ở sau lưng cô, nhìn nét mặt của Nhiếp Tử Vũ thay đổi nhanh chóng như vậy, liếc mắt một cái cũng đoán được sự nghi hoặc trong lòng của cô.

Đối với thắc mắc này, anh tốt bụng nói cho cô biết: Đây là hòn đảo tư nhân của anh.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ sững sốt, lòng mày cau chặt lại: Anh dẫn em đến đây làm gì!

A giống như là nghe được một chuyện buồn cười nhất thiên hạ, Nhiếp Tử Phong nhếch môi cười to. Một lúc lâu sau, anh mới thu hồi lại nụ cười quá mức khoa trương của chính mình, sử dụng ánh mắt giống như nhìn con mèo nhìn Nhiếp Tử Vũ, chế nhạo: Cô nam quả nữ sống cùng nhau trên một hòn đảo, em nói xem anh mang em tới đây làm gì? Nói xong, anh đi lại sát bên cô.

Nghe thấy lời ám chỉ đó của anh, Nhiếp Tử Vũ sợ hãi tới mức sắc mặt lúc trắng lúc xanh: Anh không được qua đây, cách xa em ra một chút! Cứu mạng! Cứu mạng! Ai tới cứu tôi với! Cô hét hoảng bỏ chạy từ dưới đất, xoay người liền chạy theo hướng ngược lại.

Nhưng mà Nhiếp Tử Phong cũng không vội vã, chỉ bình thản nhìn cô hoảng hốt chạy tới đầu bên kia, cho tới cuối cùng chạy tới lúc mệt thì ngã ngồi dưới đất ôm ngực thở hổn hển, lúc này đôi chân thon dài mới ba chân bốn cẳng chạy tới trước mặt của cô, xách cô từ dưới mặt đất đứng lên như xách một con gà.

Em quên là mới vừa rồi anh đã nói với em đây là hòn đảo tư nhân của anh rồi sao, có nghĩa là, cho dù em có la hét tới rách cổ họng thì cũng sẽ không có ai tới cứu em đâu! Anh trừng phạt cô bằng cách nhéo cái lỗ mũi của cô, sau đó lại ôn tồn nói: Anh mệt rồi, có chuyện gì thì ngày mai lại nói tiếp, bây giờ chúng ta đi nghỉ ngơi đã. Nói xong kéo cô đi về phía biệt thự cách đó không xa.

Không đi! Nhiếp Tử Vũ giãy giụa, Em không muốn ở lại chỗ này với anh!

Một chút, không, cho dù là một giây đồng hồ em cũng không muốn ở cùng với anh! Cô sợ khi mình ở cùng một chỗ với anh, sẽ phát sinh lòng tham! Ba năm trước, không dễ dàng gì cô mới có đủ quyết tâm rời xa anh, bây giờ cô không muốn lại một lần như vậy nữa!

Nhìn vẻ mặt chán ghét của cô, tâm trạng đang tốt nhất thời trĩu xuống, không khỏi lạnh nhạt nói:

Không muốn ở cùng một chỗ với anh, vậy em muốn ở cùng một chỗ với người nào! .

Em... Bị anh hét lên như vậy, đầu óc của Nhiếp Tử Vũ trở nên lộn xộn. Đợi tới khi nhìn thẳng vào đôi mắt nguy hiểm khiến cho người ta giận sôi người kia, lúc này cô mới phản ứng lại: Ở cùng một chỗ với ai đều không quan trọng, nhưng mà em không muốn ở cùng một chỗ với anh! Cô không cam lòng bị yếu thế nên hét lại với anh, hốc mắt cũng hơi đỏ lên.

Lời nói của cô, tàn nhẫn giống như một cây dao, đâm vào lòng anh khiến cho máu chảy đầm đìa. Không chú ý tới vẻ mặt khác thường của Nhiếp Tử Vũ, Nhiếp Tử Phong sa sầm mặt mày lại, khẽ gầm lên: Không do em quyết định! Nói xong, tới chỗ ngoặt liền bế cô lên, đi thẳng về phía biệt thự.

Trên đường đi tới biệt thự, Nhiếp Tử Vũ tay đánh chân đá đối với Nhiếp Tử Phong, nhưng Nhiếp Tử Phong vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng, thậm chí không hề nhăn mặt nhíu mày dù chỉ một chút. Sau cùng Nhiếp Tử Vũ đánh cũng mệt, tay cũng mỏi chân cũng mỏi, lúc này mới không còn giãy giụa nữa.

Biệt thự xa hoa, đèn đuốc sáng trưng. Nhiếp Tử Phong ôm Nhiếp Tử Vũ đi thẳng lên lầu hai, mở cửa một phòng trong đó ra, sau đó ném Nhiếp Tử Vũ lên trên giường lớn. .

Nhiếp Tử Vũ bị bắt ngờ không kịp phòng bị, một tiếng kêu đau đớn lại vẫn chưa kịp kêu ra khỏi miệng, một giây sau, một cơ thể nóng như lửa nằm xuống bên cạnh cô, một cánh tay mạnh mẽ rắn chắc ôm lấy eo của cô, thuận thế ôm cô vào trong lòng ngực.

Buông! Nhiếp Tử Vũ ra sức xô đẩy Nhiếp Tử Phong đang dính sát vào người của mình, khuôn mặt tỉnh xảo nhún nhó lại.

Không được nhúc nhích! Công việc cả ngày đã khiến anh đau đầu rồi, lại thêm mới vừa rồi cô làm anh hao phí biết bao nhiêu sức lực, bây giờ Nhiếp Tử Phong không còn dư thừa nhiều sức lực. Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhiếp Tử Vũ đang giãy giụa trong ngực của mình, dùng giọng nói ủ rũ nói: Anh mệt lắm rồi! Không muốn làm cái gì với em nữa.

Nếu đã như vậy, vậy tại sao anh vẫn không buông em ra! Từ đầu Nhiếp Tử Vũ đã không nghe anh nói, càng vùng vẫy mạnh hơn. .

Sự ngoan cố quật cường của cô khiến cho Nhiếp Tử Phong vô cùng đau đầu, trong lòng buồn bực, khiến cho anh nghĩ tới một biện pháp duy nhất. Bàn tay to của anh ôm chặt lấy eo của Nhiếp Tử Vũ, ánh mắt anh ngụ ý nhìn cô, thật sự thề nói: Nếu như bây giờ em ngoan ngoãn đi ngủ không được nhúc nhích nữa, thì anh sẽ không làm gì em hết, nhưng nếu như em còn giãy giụa đụng vào người anh như vậy nữa, thì em muốn anh phải làm cái gì với em, anh sẽ... .

Nhiếp Tử Phong còn chưa nói hết câu, người ở trong lòng đã không còn giãy giụa nữa.

Như vậy liền ngoan ngoãn lại rồi! Đầu cũng nằm thẳng lại.

Nhiếp Tử Phong rất hài lòng với sự nhanh trí của cô, cánh môi mỏng hiện ra ý cười. Lúc đang muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, lại nghe thấy giọng nói của Nhiếp Tử Vũ khẽ vang lên.

Bây giờ em muốn đi toilet thì phải làm sao?

Nhiếp Tử Phong nhắm mắt lại, nhanh chóng vớt ra một câu: Anh không ngại em giải quyết ngay ở chỗ này.

Biến thái! .

Nhiếp Tử Vũ nói thầm ở trong lòng, đôi mắt trong veo lạnh lùng trừng mắt nhìn anh. Nhìn anh chìm vào giấc ngủ, phát ra tiếng ngáy, trong lòng Nhiếp Tử Vũ cảm thấy rung động. Ánh mắt không hờn không giận không tự giác trở nên dịu dàng, cô dùng ánh mắt tinh tế miêu tả lại ngũ quan của anh so với ba năm trước càng trở nên khắc sâu hơn, trái tim của cô đập thành thịch.

Không biết nhìn bao lâu, dần dần cảm thấy mệt mỏi, chỉ một lát sau, Nhiếp Tử Vũ bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ trong lòng ngực của anh.

Đây có lẽ là lần mà sau ba năm cô ngủ được một giấc ngon và sâu tới như vậy!

Sáng sớm ra Nhiếp Tử Vũ tỉnh lại, bên cạnh đã không thấy bóng dáng của Nhiếp Tử Phong đâu, nếu không phải trên gối vẫn còn chút dấu vết, cô sẽ thật sự cho là chuyện tối hôm qua tất cả đều là một giấc mơ.

Từ trên giường đứng lên, cô vươn vai, sau đó mở cửa phòng đi ra ngoài. Đi qua mấy vòng cầu thang uốn lượn, đầu tiên cô nhìn thấy Nhiếp Tử Phong đang bận rộn đi tới đi lui ở trong phòng bếp, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Cô nhìn không biết anh nấu món gì.

Nhìn anh lúc thì chiên trứng gà, một lúc thì lại có bộ dạng ném cháo, trong lòng Nhiếp Tử Vũ như có dòng nước ấm chảy qua, lại có cảm giác của hương vị hạnh phúc. .

Hạnh phúc?

Đột nhiên, nét mặt của Nhiếp Tử Vũ ngưng đọng lại, cảm thấy hối hận vì suy nghĩ này của mình.

Nhiếp Tử Vũ, mày đang suy nghĩ cái gì vậy? Mày bị điên rồi sao!

Người đàn ông này sẽ ngay lập tức phải kết hôn với người phụ nữ khác, anh sắp thành chồng của người khác!

Cô tự nhắc nhở trong lòng mình sự thật không thể chối cãi này, rồi nhanh chóng xoa người vội vã chạy lên lầu.

Cô phải rời khỏi nơi này, nếu không cô sẽ trở nên tham lam, thì cô sẽ thật sự trở thành người thứ ba như trong tiểu thuyết văn hay viết. Vừa bước lên lầu hai, Nhiếp Tử Vũ hạ quyết tâm đưa ra quyết định này!

Đôi mắt nhìn quanh bốn phía, không biết đang tìm cái gì. Đột nhiên cô tiện tay mở căn phòng bên cạnh ra, cô tìm những thứ mà cô nghĩ sẽ có – điện thoại và máy tính. .

Chỉ cần có một thứ trong hai thứ này, cô có thể liên lạc với thế giới bên ngoài, là có thể chạy khỏi nơi này.

Suy nghĩ như vậy, nên cô càng tăng tốc tìm kiếm.

Đúng là ông trời không phụ người có lòng, rốt cục tại một gian phòng ở phía tây của lầu hai, Nhiếp Tử Vũ cũng tìm được đồng thời cả hai thứ này luôn. Cô chạy nhanh như một làn khói đi vào, bắt chấp tất cả ngồi xuống, cầm lấy điện thoại di động tiện tay nhấn một dãy số quen thuộc.

Tiếng chuông điện thoại chờ trong điện thoại vang lên, tim của Nhiếp Từ Vũ đã treo lơ lửng lên. Cô vừa khẩn trương vì chưa có người nhận điện thoại, vừa sợ đột nhiên Nhiếp Từ Phong đi tới.

Tiếng chuông chờ trong điện thoại càng lúc càng dài, ngay lúc Nhiếp Từ Vũ đang cảm thấy tuyệt vọng, thì điện thoại đã được bắt máy.

Alo? Đầu bên kia truyền tới giọng nói một mối của Lãnh Duy Biệt.

Anh Lãnh, em là Từ Vũ. Nhiếp Từ Vũ vui mừng quá nhanh chóng nói tên mình ra.

Nghe thấy tên của Nhiếp Từ Vũ, Lãnh Duy Biệt vội vàng hỏi ra một đồng câu hỏi: Vũ Vũ? Tối qua em đi đâu, sao lại không trở về khách sạn? Anh gọi cho em mấy cuộc điện thoại tại sao em lại không nghe máy? Cả đêm em không về, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Bây giờ em đang ở đâu? Dienx dandf Kê quyu dong.

Thời gian khẩn cấp, Nhiếp Từ Vũ không kịp trả lời từng câu hỏi một, liền tóm tắt trả lời mấy câu: Em cũng không biết bây giờ em đang ở chỗ nào, chỗ này hình như là một hòn đảo nhỏ, anh Lãnh, anh mau tới cứu em.

Cứu em? Em đã xảy ra chuyện gì? Là ai đã bắt cóc người sao?

Đúng...

Nhiếp Từ Vũ đang muốn nói ra tên của Nhiếp Từ Phong, thì đột nhiên điện thoại lại không có tiếng nữa.

Sao lại thế này? Nhiếp Từ Vũ hơi nhú lông mày lại, vừa vỗ vỗ máy điện thoại mấy cái, vừa cảm ổng nghe lên hô: Alo, còn ở đó không? Cái điện thoại kỳ cục này... . . . Đột nhiên ngắt đầu lên, Nhiếp Từ Vũ ngây người ra tại chỗ. ổng nghe điện thoại trong tay rơi xuống đất, trong trống mắt trong suốt phản chiếu ra một bóng dáng cao lớn.

Người đáng lẽ vẫn đang làm bữa sáng ở trong bếp, Nhiếp Từ Phong chẳng biết đã đứng ở cửa phòng từ lúc nào, mà trong tay anh đang cầm chính là dây điện thoại, điều này cũng là nguyên nhân khiến cho điện thoại không còn kết nối được nữa.

Giương mặt tuấn lãng của anh cau có lại, sắc mặt vô cùng khó coi, trong đôi mắt đen loé lên lửa giận. Chỉ thấy anh cười lạnh lùng một tiếng, đột nhiên đi về phía của Nhiếp Từ Vũ.

Nhìn thấy anh đang đi về phía mình, Nhiếp Từ Vũ lo lắng vội vàng lui về phía sau, nhưng mà anh từng bước từng bước ép sát, mãi tới khi cô không còn đường lui nữa. Dienx dandf Kê quyu dong.

Thân thể đã đụng vào bức tường, Nhiếp Từ Vũ kinh hoàng tới mức sắc mặt trở nên tái nhợt, mãi một lúc lâu sau cũng không nói được một câu. Cô run rẩy đôi môi nhìn về phía Nhiếp Từ Phong đang như quỷ satan, hai chân không ngừng run rẩy.

Đừng bước tới, anh đừng bước tới! Cổ họng khô khốc mãi mới thốt ra được một câu nói, đủ để thấy Nhiếp Từ Vũ có bao nhiêu sợ hãi đối với anh.

Nhìn thấy cô sợ mình giống như rắn rết, trong lòng dâng lên sự tức giận giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ, không thể dập tắt được. Trán trơn bóng, không biết gân xanh đã nổi lên từ lúc nào, đôi mắt thâm thúy phát ra tia sáng bén nhọn.

Nói, vừa này em đã gọi điện thoại cho ai!

Một lòng muốn nấu cho cô một bữa sáng thật ngon miệng, lại không thể ngờ được là cô lại có ý định chạy trốn, xem ra anh đã quá mềm lòng rồi!

Em...

Nhiếp Từ Vũ vẫn chưa kịp trả lời, Nhiếp Từ Phong đã nhanh chóng ngắt lời của cô.

Là Lãnh Duy Biệt đúng không! Hai mắt anh trừng trừng, như muốn phun lửa giận ra ngoài. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn thấy ánh mắt né tránh của cô xong, trong lòng lại dâng lên xúc động muốn đem cô nhốt lại. Vậy mà em vẫn có thể liên hệ với cậu ta!

Lúc trước anh đã nghĩ ngờ cô biến mất không thoát khỏi có liên hệ tới cậu ta, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, cho nên anh chỉ có thể từ bỏ. Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng né tránh của cô, xem ra thời gian cô biến mất ba năm, hai người vẫn liên hệ với nhau. Nghĩ tới đây, lửa giận trong lòng của Nhiếp Từ Phong không khỏi tăng lên.

Cô cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người, nhưng duy nhất chỉ có Lãnh Duy Biệt là vẫn giữ liên lạc! .

Sự thật này, khiến cho anh vô cùng giận dữ, trong lòng khó kìm nén được.

Em không liên quan gì tới anh! Nhiếp Từ Vũ hốt hoảng nói, muốn vượt qua anh để chạy thoát ra ngoài. Nhưng là lại bị một tay của Nhiếp Từ Phong ngăn lại, thuận thế kéo vào trong cái ôm của anh.

Một tay ôm chặt lấy eo của cô, một tay nắm dưới cằm của cô, ép buộc cô nhìn thẳng vào đôi mắt đang bốc hỏa của anh. Nhìn Nhiếp Từ Vũ bị hoảng sợ giống như một con nai, Nhiếp Từ Phong lại có chút mềm lòng. Nhưng nghĩ tới những chuyện cô đã làm, tất cả yêu thương trong nháy mắt đã không còn

nữ: Chờ khi em hoàn toàn biến thành người của anh, thì chuyện này sẽ có liên quan tới anh rồi!

Nói xong, sắc mặt của Nhiếp Từ Vũ trở nên trắng nhợt, đáy mắt hiện lên sự đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 73.2: Bảy ngày bị nhốt (2)

Editor: Táo đồ phở núi

Đây có lẽ là lần mà sau ba năm cô ngủ được một giấc ngon và sâu tới như vậy!

Sáng sớm ra Nhiếp Từ Vũ tỉnh lại, bên cạnh đã không thấy bóng dáng của Nhiếp Từ Phong đâu, nếu không phải trên gối vẫn còn chút dấu vết, cô sẽ thật sự cho là chuyện tối hôm qua tất cả đều là một giấc mơ.

Từ trên giường đứng lên, cô vươn vai, sau đó mở cửa phòng đi ra ngoài. Đi qua mấy vòng cầu thang uốn lượn, đầu tiên cô nhìn thấy Nhiếp Từ Phong đang bận rộn đi tới đi lui ở trong phòng bếp, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Cô nhìn không biết anh nấu món gì.

Nhìn anh lúc thì chiên trứng gà, một lúc thì lại có bộ dạng nếm cháo, trong lòng Nhiếp Từ Vũ như có dòng nước ấm chảy qua, lại có cảm giác của hương vị hạnh phúc.

Hạnh phúc?

Đột nhiên, nét mặt của Nhiếp Từ Vũ ngưng đọng lại, cảm thấy hối hận vì suy nghĩ này của mình.

Nhiếp Từ Vũ, mày đang suy nghĩ cái gì vậy? Mày bị điên rồi sao!

Người đàn ông này sẽ ngay lập tức phải kết hôn với người phụ nữ khác, anh sắp thành chồng của người khác!

Cô tự nhắc nhở trong lòng mình sự thật không thể chối cãi này, rồi nhanh chóng xoay người vội vã chạy lên lầu.

Cô phải rời khỏi nơi này, nếu không cô sẽ trở nên tham lam, thì cô sẽ thật sự trở thành người thứ ba như trong tiểu thuyết văn hay viết. Vừa bước lên lầu hai, Nhiếp Từ Vũ hạ quyết tâm đưa ra quyết định này!

Đôi mắt nhìn quanh bốn phía, không biết đang tìm cái gì. Đột nhiên cô tiện tay mở căn phòng bên cạnh ra, cô tìm những thứ mà cô nghĩ sẽ có – điện thoại và máy tính.

Chỉ cần có một thứ trong hai thứ này, cô có thể liên lạc với thế giới bên ngoài, là có thể chạy khỏi nơi này.

Suy nghĩ như vậy, nên cô càng tăng tốc tìm kiếm.

Đúng là ông trời không phụ người có lòng, rốt cục tại một gian phòng ở phía tây của lầu hai, Nhiếp Từ Vũ cũng tìm được đồng thời cả hai thứ này luôn. Cô chạy nhanh như một làn khói đi vào, bất chấp tất cả ngồi xuống, cầm lấy điện thoại di động tiện tay nhấn một dãy số quen thuộc.

Tiếng chuông điện thoại chờ trong điện thoại vang lên, tim của Nhiếp Từ Vũ đã treo lơ lửng lên. Cô vừa khần trương vì chưa có người nhận điện thoại, vừa sợ đột nhiên Nhiếp Từ Phong đi tới.

Tiếng chuông chờ trong điện thoại càng lúc càng dài, ngay lúc Nhiếp Từ Vũ đang cảm thấy tuyệt vọng, thì điện thoại đã được bắt máy.

“Alo?” Đầu bên kia truyền tới giọng nói mệt mỏi của Lãnh Duy Biệt.

“Anh Lãnh, em là Từ Vũ.” Nhiếp Từ Vũ vui mừng quá nhanh chóng nói tên mình ra.

Nghe thấy tên của Nhiếp Từ Vũ, Lãnh Duy Biệt vội vàng hỏi ra một đồng câu hỏi: “Vũ Vũ? Tối qua em đi đâu, sao lại không trở về khách sạn? Anh gọi cho em mấy cuộc điện thoại tại sao em lại không nghe máy? Cả đêm em không về, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Bây giờ em đang ở đâu?”

Thời gian khẩn cấp, Nhiếp Từ Vũ không kịp trả lời từng câu hỏi một, liền tóm tắt trả lời mấy câu: “Em cũng không biết bây giờ em đang ở chỗ nào, chỗ này hình như là một hòn đảo nhỏ, anh Lãnh, anh mau tới cứu em.”

“Cứu em? Em đã xảy ra chuyện gì? Là ai đã bắt cóc người sao?”

“Đúng... “

Nhiếp Từ Vũ đang muốn nói ra tên của Nhiếp Từ Phong, thì đột nhiên điện thoại lại không có tiếng nữa.

Sao lại thế này? Nhiếp Từ Vũ hơi nhú lông mày lại, vừa vỗ vỗ máy điện thoại mấy cái, vừa cầm ống nghe lên hô: “Alo, còn ở đó không? Cái điện thoại kỳ cục này... “. Đột nhiên ngẩng đầu lên, Nhiếp Từ Vũ ngây người ra tại chỗ. Ông nghe điện thoại trong tay rơi xuống đất, trong tròng mắt trong suốt phản chiếu ra một bóng dáng cao lớn.

Người đáng lẽ vẫn đang làm bữa sáng ở trong bếp, Nhiếp Từ Phong chẳng biết đã đứng ở cửa phòng từ lúc nào, mà trong tay anh đang cầm chính là dây điện thoại, điều này cũng là nguyên nhân khiến cho điện thoại không còn kết nối được nữa.

Gương mặt tuần lẳng của anh cau có lại, sắc mặt vô cùng khó coi, trong đôi mắt đen loé lên lửa giận. Chỉ thấy anh cười lạnh lùng một tiếng, đột nhiên đi về phía của Nhiếp Từ Vũ.

Nhìn thấy anh đang đi về phía mình, Nhiếp Từ Vũ lo lắng vội vàng lui về phía sau, nhưng mà anh từng bước từng bước éo sát, mãi tới khi cô không còn đường lui nữa.

Thân thể đã đụng vào bức tường, Nhiếp Từ Vũ kinh hoàng tới mức sắc mặt trở nên tái nhợt, mãi một lúc lâu sau cũng không nói được một câu. Cô run rẩy đôi môi nhìn về phía Nhiếp Từ Phong đang như quỷ satan, hai chân không ngừng run rẩy.

“Đừng bước tới, anh đừng bước tới!” Cô họng khô khốc mãi mới thốt ra được một câu nói, đủ để thấy Nhiếp Từ Vũ có bao nhiêu sợ hãi đối với anh.

Nhìn thấy cô sợ mình giống như rắn rết, trong lòng dâng lên sự tức giận giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ, không thể dập tắt được. Trán trơn bóng, không biết gân xanh đã nổi lên từ lúc nào, đôi mắt thâm thúy phát ra tia sáng bén nhọn.

“Nói, vừa nãy em đã gọi điện thoại cho ai!”

Một lòng muốn nấu cho cô một bữa sáng thật ngon miệng, lại không thể ngờ được là cô lại có ý định chạy trốn, xem ra anh đã quá mềm lòng rồi!

“Em... “

Nhiếp Từ Vũ vẫn chưa kịp trả lời, Nhiếp Từ Phong đã nhanh chóng ngắt lời của cô.

“Là Lãnh Duy Biệt đúng không!” Hai mắt anh trừng trừng, như muốn phun lửa giận ra ngoài. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn thấy ánh mắt né tránh của cô xong, trong lòng lại dâng lên xúc động muốn đem cô nhốt lại. “Vậy mà em vẫn có thể liên hệ với cậu ta!”

Lúc trước anh đã nghi ngờ cô biến mất không thoát khỏi có liên hệ tới cậu ta, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, cho nên anh chỉ có thể từ bỏ. Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng né tránh của cô, xem ra thời gian cô biến mất ba năm, hai người vẫn liên hệ với nhau. Nghĩ tới đây, lửa giận trong lòng của Nhiếp Từ Phong không khỏi tăng lên.

Cô cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người, nhưng duy nhất chỉ có Lãnh Duy Biệt là vẫn giữ liên lạc!

Sự thật này, khiến cho anh vô cùng giận dữ, trong lòng khó kìm nén được.

“Em không liên quan gì tới anh!” Nhiếp Từ Vũ hốt hoảng nói, muốn vượt qua anh để chạy thoát ra ngoài. Nhưng là lại bị một tay của Nhiếp Từ Phong ngăn lại, thuận thế kéo vào trong cái ôm của anh.

Một tay ôm chặt lấy eo của cô, một tay nắm dưới cằm của cô, ép buộc cô nhìn thẳng vào đôi mắt đang bốc hỏa của anh. Nhìn Nhiếp Từ Vũ bị hoảng sợ giống như một con nai, Nhiếp Từ Phong lại có chút mềm lòng. Nhưng nghĩ tới những chuyện cô đã làm, tất cả yêu thương trong nháy mắt đã không còn nữa: “Chờ khi em hoàn toàn biến thành người của anh, thì chuyện này sẽ có liên quan tới anh rồi!”

Nói xong, sắc mặt của Nhiếp Từ Vũ trở nên trắng nhợt, đáy mắt hiện lên sự đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 74: Bảy ngày bị nhốt (3)

Anh không được đụng vào em! Nhiếp Từ Vũ ra sức đẩy anh ra, trốn vào góc tường.

Đôi mắt lạnh lùng nhìn cô, Nhiếp Tử Phong vén sợi tóc rơi xuống trước trán, nở ra nụ cười tà ác nói: Em yên tâm, bây giờ anh sẽ không đụng vào người em! Bởi vì anh còn nhiều thời gian dành cho cô.

Bây giờ em hãy ngoan ngoãn đi xuống ăn bữa sáng cho anh. Nhiếp Tử Phong nhướn mày lên, thờ ơ nhìn cô.

Em không ăn! Cô tình nguyện bị đói chết cũng không cần ăn bữa sáng do anh làm! .

Nhìn bộ dạng quật cường của cô, Nhiếp Tử Phong làm ra vẻ không sao cả, cười lạnh một tiếng: Tùy em thôi. Nói xong, liền đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng của anh đi khuất, Nhiếp Tử Vũ chỉ có can đảm dậm chân.

Cô nhất định sẽ trốn thoát!

Nhiếp Tử Vũ hăng hái tự thề với lòng mình!

...

Về sau, quả thật là Nhiếp Tử Vũ không đi xuống ăn bữa sáng, không chỉ như vậy, mà ngay cả bữa cơm trưa và bữa cơm tối cô cũng không đụng tới. Suốt cả một ngày, cô liền nhốt mình ở trong phòng, không một tiếng động.

Đối với Nhiếp Tử Vũ mà nói, nhịn đói một ngày như vậy là chuyện nhỏ. Nhớ ngày đó lúc cô cực khổ tập luyện võ đạo, thường thường rất vội vàng và bận rộn, cho nên nhịn đói một ngày cũng là chuyện thường tình. Cho nên bây giờ, nếu muốn cô chỉ vì một bữa cơm mà phải thỏa hiệp với Nhiếp Tử Phong, loại chuyện như vậy, có chết cô cũng không chịu làm! .

Nhiếp Tử Vũ có suy nghĩ này Nhiếp Tử Phong cũng không biết, một lòng cho là cô sợ mất hết mặt mũi nếu cúi đầu trước mình nên mới quật cường chịu đói khát như vậy. Cho nên, nhịn sau một ngày, anh đã thỏa hiệp rồi.

Mở cửa, em giúp em nấu món khuya. Đứng ở trước cửa, Nhiếp Tử Phong gõ gõ cửa.

Đáp lại lời anh là Nhiếp Tử Vũ không vui thét lên: Đi đi, em không muốn ăn.

Biết có gọi nữa cũng vô dụng, vì thế Nhiếp Tử Phong đi tìm chiếc chìa khóa dự phòng, tự mình mở cửa ra.

Cửa vừa mở ra, anh nhìn thấy một cái đèn ngủ đang bật, Nhiếp Tử Vũ nằm ở trên giường, đưa lưng về phía mình nằm cuộn lại thành một cục.

Ăn cơm đi. Anh nói xong, để cái khay xuống, mở chiếc đèn bằng thủy tinh trên trần nhà lên, đỡ cô từ trên giường ngồi dậy.

Đừng đụng vào em! Nhiếp Tử Vũ vội vàng đẩy tay anh ra, nhích sang bên cạnh, giữ một khoảng cách với anh. .

Ánh sáng của bóng đèn chiếu vào nhìn thấy vẻ tiêu tụy của Nhiếp Tử Vũ, bởi vì nước cũng không uống, cho nên cánh môi mềm mại cũng có chút khô khốc, ánh mắt thì vô thần, hốc mắt hơi phồng hòng, xem ra là cô đã khóc rồi.

Nhìn thấy bộ dạng uể oải của cô, trong lòng của Nhiếp Tử Phong cũng quặn lại, sinh lòng thương xót.

Coi nhẹ sự áy náy trong ánh mắt của anh, Nhiếp Tử Vũ quật cường nghiêm mặt lại, lạnh lùng nói: Anh không phải nói tùy em ăn hay không cũng được hay sao? Em nói không muốn ăn, anh có thể bưng cơm ra ngoài được không? Em mệt mỏi, em muốn đi nghỉ ngơi! Nói xong, sau đó vừa muốn nằm xuống như Nhiếp Tử Phong không cho giữ cô lại.

Ăn xong lại ngủ tiếp.

Em nói em không ăn! Nhiếp Tử Vũ vẫn lặp lại câu nói kia.

Không ăn? Được. Đột nhiên, ánh mắt của Nhiếp Tử Phong trở nên rét lạnh, anh bưng một khay tới trước mặt của cô, hung dữ nói: Em không ăn, có tin là anh sẽ giúp em đổ vào không! .

Anh! Nhiếp Tử Vũ nổi điên, nhưng chút sức lực như mắc kẹt trong cổ họng.

Ăn hay không? Không ăn anh sẽ đổ vào! Nói xong, cầm lấy cái bát kê sát lên miệng cô.

Biết chính mình không đường lui nữa, Nhiếp Tử Vũ trợn trắng mắt lên, không cam tâm tình nguyện đầu hàng: Được, được, được, em ăn.

※

Cũng không biết có phải do thật sự quá đói bụng hay không, chỉ là một bát cháo trắng đơn giản cho thêm chút rau xanh, còn có chút dưa cải, Nhiếp Tử Vũ lập tức ăn hết phần nửa bát cháo. Sau khi ăn xong, vẫn còn cảm giác thèm.

Nhân lúc cô đang ăn Nhiếp Tử Phong đi sang một bên gọi điện thoại, dặn dò một số việc, nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ ăn xong lúc này mới cúp điện thoại quay đầu lại đi thu dọn giúp cô. .

Cho em mượn điện thoại di động, em muốn gọi điện thoại. Nhiếp Từ Vũ đưa tay ra, cần môi về mặt khó sở nhìn anh.

Anh sẽ không cho em có cơ hội trốn thoát. Nhiếp Từ Phong rõ ràng muốn từ chối cho cô mượn.

Dựa vào cái gì mà anh có quyền gọi điện, còn em lại không thể! Anh sợ em trốn sao? Vậy lúc em gọi điện thoại anh đứng ở bên cạnh. Không biết bao lâu anh mới thả mình đi, Nhiếp Từ Vũ liền suy nghĩ tới rất nhiều vấn đề. Lúc ở Mỹ cô từng hứa mỗi ngày sẽ gọi điện thoại cho người đại diện ở Mỹ, tối hôm qua cô không gọi, hôm nay nếu lại không gọi nữa, cô sợ là người đại diện sẽ cho rằng bản thân mình đã xảy ra chuyện gì.

Nghe vậy, động tác của Nhiếp Từ Phong dừng lại một lúc, đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào cô, nói: Em muốn gọi điện thoại cho ai? Lại là Lãnh Duy Biệt?

Nhìn về mặt của anh sa sầm lại, Nhiếp Từ Vũ bất đắc dĩ trợn mắt lên nói: Không phải, chỉ gọi cho một người bạn thôi. .

Nam hay nữ?

..... Nam. Tuy không cần thiết phải nói cho anh biết, nhưng vì muốn được gọi điện thoại, Nhiếp Từ Vũ đành phải thành thật trả lời: Em đều nói hết với anh rồi, có phải anh lại muốn hỏi em gọi điện thoại làm gì không? Van xin anh đừng có phiền phức như vậy, cứ trực tiếp đưa điện thoại đây để em gọi đi?

Không được! Vừa nghe là nam, Nhiếp Từ Phong liền quả quyết từ chối.

Nghe thấy anh từ chối không chút lưu tình, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn đã từ chối yêu cầu của mình, sự dè dặt của Nhiếp Từ Vũ cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa rồi. Anh tại sao lại keo kiệt như vậy chứ, em đã nhỏ nhẹ xin xỏ anh, ngay cả chút việc nhỏ đó anh cũng không thể đồng ý sao!

Nhiếp Từ Phong không thèm để ý đến cô. .

Nhìn anh lạnh lùng quay mặt đi, Nhiếp Từ Vũ cảm thấy hậm hực. Đột nhiên, tầm mắt nhìn vào cái túi của anh, một giây sau liền vươn tay ra phía trước.

Đem di động trả lại cho anh. Bất ngờ không kịp phòng bị nên Nhiếp Từ Phong bị cướp điện thoại di động, cũng vì vậy mà cả người ngã bở nhào lên người của Nhiếp Từ Vũ.

Không trả lại. Nhiếp Từ Vũ cố sức giãy giụa, đưa điện thoại giấu vào trong ngực, chết cũng không đưa: Trừ phi anh để cho em gọi điện thoại.

Không được! Nhiếp Từ Phong vẫn là câu trả lời kia.

Em cũng nhất định không trả lại cho anh. Nhiếp Từ Vũ cũng không chịu nhượng bộ.

Ngay lúc hai người đang người tranh kẻ cướp thì một hồi chuông điện thoại êm tai vang lên, đồng thời khiến động tác của hai người dừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, lúc này khoảng cách của hai người gần nhau tới mức có thể nhìn rõ mình trong mắt của đối phương, mới phát hiện ra tư thế của hai người có bao nhiêu mập mờ ái muội. .

Nhiếp Từ Vũ tỉnh táo lại vội hét lên một tiếng chói tai đẩy Nhiếp Từ Phong ra nhảy xuống giường, lật đật vội vàng quay lưng đi.

Mà sắc mặt của Nhiếp Từ Phong cũng có chút xấu hổ, nhưng mà đồng thời đáy mắt cũng chột loé lên sự vui mừng.

Tiếng chuông vẫn kêu lên, làm nhiễu loạn suy nghĩ của hai người.

Nhiếp Từ Vũ cúi đầu nhìn chiếc điện thoại đang nắm chặt trong tay, nhìn tới cái tên hiển thị trên màn hình nhất thời ngẩn người ra. Đang lúc cô không biết phải làm sao, thì có một bàn tay từ phía sau người giật điện thoại trở về.

Nhiếp Từ Phong cái tên hiển thị trên màn hình, nhú mày, rồi lại ung dung nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi.

Alô?

Điện thoại đã nổi thông, Nhiếp Từ Vũ không nghe được lời nói của đầu bên kia. Nhưng trong cuộc nói chuyện của hai người, cô có thể suy đoán được nội dung của đối phương. Toàn bộ đều không quan trọng, nhưng cô nghe thấy Nhiếp Từ Phong nói dối không chớp mắt, trong lòng cũng lạnh đi .....

Bây giờ anh đang đi công tác, có thể một tuần sau mới trở về, em hãy tự chăm sóc mình cho tốt, chờ anh trở về, ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Chương 75.1: Bảy ngày bị nhốt (4)

Giọng nói của anh rất dịu dàng, trong khi đó thì đối xử với cô vô cùng lạnh lùng, giống như là hai người khác nhau. Trợn mắt nhìn về phía Nhiếp Từ Phong, trên gương mặt đẹp trai của anh hiện lên nét dịu dàng, trong mắt hiện lên sự ảm áp khiến cho ánh mắt của Nhiếp Từ Vũ nhất thời cảm thấy đau đớn, trong lòng của cô như vỡ vụn ra.

Tim đau ê ẩm, không có chút mùi vị gì. Hơn nữa cô nghĩ tới việc anh cũng đã từng đối xử với cô như vậy, trong lòng càng cảm thấy chua xót hơn.

Nhiếp Từ Phong tuy đang nói chuyện điện thoại, nhưng ánh mắt của anh vẫn lưu luyến trên người của Nhiếp Từ Vũ. Khi nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô hiện lên chút bi thương, trong lòng cũng cảm thấy đau nhói. Tuy tiện dặn dò mấy câu với Quan Duyệt, sau đó nói 'Ngủ ngon', anh nhanh chóng cúp điện thoại.

Em ... Nhiếp Từ Phong muốn nói cái gì đó, nhưng không biết tại sao, những lời muốn nói lại nghẹn trong cổ họng, không nói ra được. Một giây sau đó lời nói không dễ gì mới nói khỏi miệng được, nhưng lại không đúng như ý anh muốn nói: Em đừng hiểu lầm, anh chỉ không muốn cô ấy hiểu lầm mà suy nghĩ lung tung, nên mới nói như vậy. .

Vừa nói xong, anh liền hối hận, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của chính mình.

Vốn tưởng rằng như vậy Nhiếp Từ Vũ sẽ không vui, không ngờ cô chỉ khẽ nhún mày, gật gật đầu:

Em biết. Cô nhanh chóng che giấu sự chua xót trong mắt mình.

Nhìn thấy bộ dạng của cô rất bình tĩnh giống như không có chuyện gì xảy ra, sắc mặt của Nhiếp Từ Phong sa sầm lại, không suy nghĩ gì liền thốt ra: Em không tức giận?

Đáp lại lời của anh là một tiếng cười khinh miệt của Nhiếp Từ Vũ, cô hỏi lại: Anh nói dối, tại sao em lại phải tức giận? Anh cũng không phải người nào đó của em, em có tư cách tức giận sao?

Em! Bộ dạng không quan tâm của cô khiến cho đôi mắt của Nhiếp Từ Phong như muốn phát hỏa, một lúc lâu sau, Nhiếp Từ Phong tức giận tới mức sùi bọt mép, có xúc động muốn bước lên bóp chết cô.

Tốt, rất tốt! Nhiếp Từ Phong tức muốn chết, đôi mắt nguy hiểm nheo nheo lại, bình tĩnh vỗ tay nhìn cô. .

Tốt! Tự hiểu rất tốt! Đột nhiên anh cười lạnh, vẻ mặt lạnh lùng nhanh chóng thay thế: Đừng quên, chẳng qua em chỉ là người phụ nữ bị bắt buộc đưa tới đây, ngàn lần phải nhớ lấy thân phận của mình.

Em sẽ luôn luôn ghi nhớ. Nhiếp Từ Vũ không cam lòng yếu thế cười lạnh đáp lại, dùng ánh mắt chăm chọc nhìn chăm chú vào ánh mắt của anh nói: Xin hỏi người vô tội bị bắt buộc đưa tới đây là em, có thể đi nghỉ ngơi chưa vậy? Nếu có thể, vậy thì mời anh đi ra ngoài!

Nghe thấy cô rất hợp tình hợp lý đem hai từ 'Vô tội' này sử dụng trên người của mình, Nhiếp Từ Phong nhất thời nắm chặt hai tay lại, mười ngón tay kêu lên răng rắc.

Tùy em! Tức giận bỏ lại một câu như vậy, sau đó Nhiếp Từ Phong bước chân ra khỏi phòng.

Ầm! một tiếng, cánh cửa bị đóng sầm lại.

Chờ tới khi anh đi khỏi, hốc mắt của Nhiếp Từ Vũ liền đỏ lên. Nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt, một lúc lâu sau, rốt cục cô thấy trong lòng mình đau đớn không dứt, bỗng chốc oà khóc lên. .

Mà ở bên ngoài, Nhiếp Từ Phong đóng cửa phòng lại xong cũng không có rời đi ngay, mà đứng ở ngoài cửa chờ một lát, thấy bên trong không có bất kỳ tiếng động nào, mới tức giận đâm một cái vào tường, sau đó mới bước tới thư phòng.

Một đêm này, trên thế giới có hai người nhất định sẽ bị mất ngủ ...

※

Nhiếp Từ Vũ bị nhốt ở trên đảo đã hai ngày, suốt hai ngày không bước chân ra khỏi phòng mà chỉ ở lại trong phòng. Thỉnh thoảng xem ti vi, nghe nhạc một chút, nếu không thì lại đi ngủ.

Nhiếp Từ Phong không tiếp tục ra tay với cô nữa bởi vì anh bận nhiều việc. Bận tới lúc trời tối đen, trừ lúc tới thời gian ăn ba bữa thì anh xuất hiện ở phòng bếp nấu cơm và vài món ăn, còn lại tất cả thời gian đều ở lại trong thư phòng xử lý công việc của anh, sau đó hơn hai giờ sáng mới trở về phòng, ôm Nhiếp Từ Vũ đi vào giấc ngủ.

Ngay từ đầu Nhiếp Từ Vũ vô cùng bài xích anh ôm mình ngủ, nhưng về sau phản đối không có hiệu quả nên cũng không thềm giãy giụa nữa cứ thuận theo ý của anh.

Mỗi ngày trôi qua nhạt nhẽo không có gì mới lạ, nhưng hai người cũng dần dần ngầm hiểu lẫn nhau, quan hệ cũng không căng thẳng như trước đây nữa,

mãi đến ngày thứ ba ..... .

.....

Ngủ một mạch tới khi thức dậy, Nhiếp Từ Vũ tỉnh lại thì nhìn thấy Nhiếp Từ Phong để lại một tờ giấy trên đầu giường ... Anh đi mua một số thứ hàng ngày, bữa sáng ở trong lò vi sóng, nhớ hâm lại rồi hãy ăn.

Dặn dò rất đơn giản, nhưng giữa những hàng chữ lại lộ ra vẻ quan tâm của anh.

Nhiếp Từ Vũ bất đắc dĩ thờ dài, đi xuống giường. Vẫn giống như ngày thường, cô mở cửa sổ sát đất ra, rồi đi ra ban công, đối mặt với biển lớn, làm vài động tác tập thể dục đơn giản. Đột nhiên, ánh mắt vô tình liếc tới bụi hoa ở dưới lầu, nhất thời tầm mắt khựng lại.

Người?

Cô không nhìn lầm chứ?

Nhưng cô nhìn thấy không chỉ một người?

Nhiếp Từ Vũ không dám tin nhắm hai mắt của mình lại, sau khi xác định thực sự là mình không nhìn lầm xong, trong mắt liền hiện lên nét cười. Không cần suy nghĩ vì sao ở chỗ này lại có người, vội vàng xoay người chạy xuống dưới lầu.

Chạy thẳng vào trong vườn hoa, coi như không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nhiếp Từ Vũ chạy tới kéo người mình nhìn thấy đầu tiên ra, là một bà bác lớn tuổi.

Sau khi hỏi thăm một lúc, Nhiếp Từ Vũ mới hiểu ra bọn họ là người mà Nhiếp Từ Phong thuê chăm sóc vườn hoa, thường cách một thời gian lại tới đây chăm sóc, cắt tỉa cho vườn hoa.

Vừa nghe thấy như vậy, nụ cười của Nhiếp Từ Vũ càng lúc càng cười lớn hơn.

Mọi người tới đây bằng cách nào? Rốt cục cô cũng hỏi tới vấn đề quan trọng nhất.

Đương nhiên là đi thuyền tới. Bà bác kia vừa nhiệt tình trả lời, vừa liếc nhìn Nhiếp Từ Vũ đang cười với mình, hoang mang hỏi: Cô ở đâu tới vậy?

Dạ..... Cháu là khách du lịch tới đây chơi. Nhiếp Từ Vũ hai ba lần nói dối cho qua, sau đó hai tay tạo thành hình chữ thập, vẻ mặt vô cùng lấy lòng hỏi: Bác à, lát nữa mọi người rời khỏi đây, có thể cho cháu đi cùng không?

Bà bác do dự gật đầu một cái.

Thấy thế, Nhiếp Từ Vũ vô cùng vui vẻ nhảy cẫng lên.

.....

Lúc mọi người đang chăm sóc, cắt tỉa cho vườn hoa, Nhiếp Từ Vũ không ngừng cầu nguyện ở trong lòng, đợi sau khi cô rời khỏi đây rồi Nhiếp Từ Phong hãy trở về. Trên thực tế, dường như ông trời cũng nghe thấy lời cầu nguyện của cô, sau khi nhóm người chăm sóc vườn hoa thu dọn xong, cũng chưa thấy bóng dáng của Nhiếp Từ Phong.

Đi theo mọi người tới bờ biển, nhìn mọi người từng người từng người lên thuyền, đứng ở phía sau chờ đợi, tim đập thình thịch không ngừng, mắt phải nhảy liên tục.

Kỳ lạ là, lúc cô sắp phải rời khỏi nơi này, tại sao trong lòng lại cảm thấy buồn rầu? Cô nên cảm thấy vui về mới đúng chứ?

Ngoảnh đầu lại nhìn toà biệt thự xa hoa kia, Nhiếp Từ Vũ đã hiểu ra. Cô không có cảm tình với nơi này, nhưng Nhiếp Từ Phong ở lại chỗ này, cho nên cô mới có tâm trạng phức tạp như vậy. .

Nhiếp Từ Vũ hít sâu một hơi, cô vô cùng muốn rời khỏi nơi này, nhưng không hiểu vì sao, trong lòng cô càng cảm thấy bất an.

Cô gái, đi lên đi. Bà bác mới vừa rồi nói chuyện với cô gọi cô, nhắc nhở cô thuyền sắp đi rồi.

Thấy thế, lồng ngực của Nhiếp Từ Vũ căng thẳng, chậm chạp không có phản ứng. Trong lòng vang lên một lời nói lạnh lùng chất vấn cô: Nhiếp Từ Vũ, rốt cuộc thì mày đang chần chừ cái gì! Chẳng lẽ mày thật sự muốn bị nhốt lại ở chỗ này sao?

Không, cô không muốn!

Nhiếp Từ Vũ lắc đầu thật mạnh, giương mắt nhìn về phía mọi người đang chờ đợi mình, chân trái đạp lên thuyền.

Nhưng mà kỳ lạ là, lúc Nhiếp Từ Vũ đang muốn bước chân phải lên, thì không thể nào nhúc nhích được. Trong lòng càng cảm thấy bất an nhiều hơn,

nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô cúi đầu nhìn theo tầm mắt của bọn họ nhìn tới chính mình, lúc này mới nhìn thấy một cánh tay đang nắm chặt lấy eo của mình, mà ngay lúc này, hai chân của cô đang đứng trên không!

Mùi nước hoa quen thuộc thoang thoảng bay vào chóp mũi, cô quay đầu lại theo trực giác, thì nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng âm hiểm. Đồng tử mắt co rút kịch liệt, hai mắt tròn lớn giống như chiếc chuông đồng.

Nhìn thấy cô kinh ngạc và hoảng sợ như vậy, Nhiếp Tử Phong khẽ nhếch môi mỏng lên, một câu lạnh lùng đến rợn tóc gáy được nói ra khỏi miệng:

Muốn đi đâu? Bảo bối!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 75.2 : Bẫy ngày bị nhốt (4) -Tiếp theo

Editor: Táo đồ phổ núi

Cái gì vậy? Bảo ... Bảo bối?

Nhiếp Tử Vũ hít một hơi, suýt chút nữa thì bị lời nói ái muội này của anh làm cho sặc. Mặc dù đôi mắt trong veo như nước của anh đang cười, nhưng nụ cười không chạm tới đáy mắt, nhất thời Nhiếp Tử Vũ cảm giác thấy cổ họng mình trở nên khô khốc.

Đôi mắt hoảng hốt vội vàng né tránh ánh mắt sắc bén như chim ưng của anh, cô vô cùng không có khí phách buông tha suy nghĩ của mình.

“Cô gái, rốt cuộc là cô có muốn đi hay không đây?” Bà bác có lòng tốt nhiệt tình hỏi, ánh mắt của tất cả mọi người trên thuyền đều tập trung nhìn vào hai người.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ sùng sốt, ngẩng đầu lên theo trực giác muốn trả lời là 'Muốn!', nhưng mà không đợi cô nói ra khỏi miệng, cái người vô si bên cạnh đã trả lời giúp cô.

“Cảm ơn ý tốt của bác, nhưng mà cô ấy không đi nữa.” Nhiếp Tử Phong vừa cười cười vừa nói, rồi đem Nhiếp Tử Vũ từ trên thuyền kéo xuống.

Hai chân của cô lại một lần nữa đạp lên trên bờ cát, điều này làm cho trái tim của Nhiếp Tử Vũ cảm thấy mất mát rất nhiều. Cô ngẩng đầu dùng ánh mắt sắc bén của mình trừng trừng nhìn Nhiếp Tử Phong, cô biết lần này nếu không đi được, trở về đó nhất định anh sẽ không bỏ qua cho mình. Vì thế vội vàng né tránh khỏi sự kiểm chế của anh, rồi muốn lên thuyền một lần nữa.

“Muốn, đương nhiên là cháu muốn! Cháu chỉ mong sao bây giờ được về tới nhà.”

Chỉ tiếc lần này cũng giống như lần trước, à không, có lẽ còn thê thảm hơn. Bởi vì cô còn chưa kịp bước lên một bước, đã bị Nhiếp Tử Phong kéo vào trong lòng, sau đó bàn tay to của anh khoá chặt eo của cô lại.

“Buông.” Nhiếp Tử Vũ tức giận quay đầu lại, hung dữ trừng mắt nhìn anh, hạ giọng nói: “Nếu anh không buông ra, em kêu lên đó.” Ở đây nhiều người như vậy, cô không tin bọn họ không đồng ý ra tay giúp cô.

Hạ giọng xuống, không chỉ không làm cho tay của Nhiếp Tử Phong buông lỏng ra, mà ngược lại một tay của anh còn nâng cằm cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào mắt mình. “Kêu đi! Em dám kêu lên có tin anh sẽ hôn em ở trước mặt nhiều người như vậy không?!”

Anh cười khê như vậy, người đứng bên ngoài xem, thì nhìn thấy anh tao nhã như quý công tử, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy, anh độc ác như quỷ satan.

Không dám tin anh lại có thể uy hiếp như vậy, trong khoảng thời gian ngắn Nhiếp Tử Vũ ngậy ngậy cả người. Đợi tới khi cô phản ứng kịp, phản ứng đầu tiên chính là liều mạng giãy giụa, sau đó cầu cứu với đám người ở trên thuyền.

“Cứu mạng, cứu mạng đi, người đàn ông này bắt cóc tôi! Các người cứu tôi đi!” Vì sợ bọn họ không tin, cô còn cố ý nặn ra vài giọt nước mắt.

Những người trên thuyền nhìn trò này thì ngăn người ra, lập tức bắt đầu rục rịch dao động. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, có mấy người đàn ông khỏe mạnh bắt đầu xì xào bàn tán, bắt đầu đánh giá Nhiếp Tử Phong.

Cũng có mấy người phụ nữ đánh giá Nhiếp Tử Phong, đưa ra ý kiến: “Người đàn ông này là cướp? Nhìn có vẻ không giống.”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong đảo đôi mắt trắng dã, phun máu nói: “Đì à, đì có nhìn thấy tên bắt cóc nào lớn lên giống cướp không?”

“Cũng đúng.” Người phụ nữ kia gật gật đầu, nhìn Nhiếp Tử Phong vẫn cười khê như vậy, thật thà hỏi: “Thanh niên, cậu thật sự bắt cóc cô gái này sao?”

Vừa nghe thấy, quả thực Nhiếp Từ Vũ muốn cười ngất đi.

Nhưng mà vẻ mặt của Nhiếp Từ Phong cực kỳ vui vẻ. Chỉ thấy anh hơi nhíu mày lại, sau đó dùng ánh mắt thâm tình nhìn về mặt xanh mét của Nhiếp Từ Vũ ở trong lòng, dùng giọng nói vô cùng dịu dàng nói: “Đương nhiên là không phải, cô ấy là vợ chưa cưới của cháu, cô ấy giận đối với cháu cho nên mới ăn nói lung tung như vậy.” Nói xong cánh tay lại xoa xoa lên mái tóc mềm mại của Nhiếp Từ Vũ, rồi làm bộ nói: “Vũ Vũ, đừng tức giận với anh nữa, anh biết anh sai rồi, được không?”

“Nhiếp Từ Phong, anh!” Nhìn về mặt của anh giống như thật sự cảm thấy áy náy, Nhiếp Từ Vũ quả thực không còn gì để nói. Đôi mắt trừng lên nhìn anh, tay của cô không khỏi nắm chặt thành quyền. Hít một hơi thật sâu, lúc cô đang định phủ nhận lời nói của anh, bà bác tốt bụng lúc này lại cắt ngang lời nói sắp nói ra khỏi miệng của cô.

“Thanh niên, các người ở chỗ này sao?” Bà bác hỏi.

Nhiếp Từ Phong trả lời: “Dạ, chúng cháu là khách du lịch.”

“Hòn đảo này là của cháu? Và cả mấy căn phòng rộng lớn kia?” Có người vui mừng mở to hai mắt ra.

Nhiếp Từ Phong vẫn gật đầu như trước.

Sau đó mọi người cùng im lặng, trong lòng cũng có đáp án.

“Tôi thấy người thanh niên này nói thật, cậu ta có nhiều tiền như vậy bắt cóc cô gái này làm cái gì? Mà cậu ta còn nhìn cô gái này với ánh mắt thâm tình như vậy, tám phần là hai người giận đối nhau rồi.” Bà bác vô cùng có kinh nghiệm mở miệng, mọi người đều gật đầu tán thành.

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Cô gái, cô cũng đừng giận đối với chồng chưa cưới nữa, cô hãy tha thứ cho cậu ta đi.”

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ từ từ quay đầu về phía mọi người đang chờ mong nhìn mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót. Vợ chưa cưới của anh là Quan Duyệt, cho dù không phải là Quan Duyệt, thì vĩnh viễn cũng không có khả năng là chính mình ...

Nghe tới đây, giọng nói khe khẽ của Nhiếp Từ Phong từ trên đỉnh đầu truyền tới.

“Xem đi, mọi người đều tin tưởng lời nói của anh, mà không phải là lời nói của em.”

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ ngẩng đầu lên, trùng hợp nhìn thấy trong mắt anh loé lên sự tính toán.

“Không muốn, tôi không muốn!” Đột nhiên Nhiếp Từ Vũ giống như bị nổi điên lên, đâm vào trong ngực của Nhiếp Từ Phong, quát to lên với anh: “Anh buông ra, buông ra! Em và anh không có bất kỳ quan hệ gì, anh không thể giam giữ em lại chỗ này được! Anh không có tư cách!” Những ủy khuất trong mấy ngày liên tiếp bộc phát ra, rốt cục Nhiếp Từ Vũ không nhịn được nữa mà khóc rống lên.

Rất đau khổ, thật sự cô rất đau khổ. Rốt cuộc tại sao anh lại đối xử với mình như vậy, cô đã làm cái gì sai sao?

Sai lầm duy nhất của cô là năm đó tác thành cho anh và Quan Duyệt, cô chỉ hồ thẹn với chính mình, mà không phải với anh.

Bạ dạng khóc lóc của cô khiến cho Nhiếp Từ Phong nhất thời cảm thấy bối rối, anh có chút hối hận tại sao mình lại nói như vậy. Nhưng chuyện cũng đã xảy ra, anh cũng không có cách nào cứu vãn được nữa, hơn nữa anh cũng không có ý định như vậy. Vì thế ngẩng đầu lên nhìn mọi người đang nhìn hai người bọn họ.

“Mọi người có thể đi trước đi được không?”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Vừa nghe thấy ông chủ dạn dò, mọi người vội vàng gật đầu. Chỉ một lát sau chiếc thuyền đã chuyển động, đi ra xa bờ.

“Đừng đi, hãy cho tôi đi cùng nữa!” Nhiếp Từ Vũ la hét lên đến khàn cả giọng, nhưng mà mọi người chỉ đáp lại cô bằng ánh mắt có lỗi, thậm chí sau khi đi được một đoạn rất xa, cô còn nghe thấy giọng nói của bà bác rất có lực la lớn lên:

“Cô gái, tôi hy vọng cô sẽ tha thứ cho chồng chưa cưới của cô.”

...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78: Chương 75.3: Bảy ngày bị nhốt (4) – Tiếp theo

Mất thấy hy vọng cuối cùng của mình biến thành hư không, Nhiếp Tử Vũ đau đớn tới mức tê tâm liệt phế. Cô không còn giấy giữa nữa, vô lực ngã quỵ xuống bờ cát, khóc đến mức hít thở không thông, ruột gan như đứt ra từng khúc.

Gió biển lảng lạng thổi bay mái tóc mềm mại của cô, trong không khí có vị mặn của biển.

Đứng ở đó, Nhiếp Tử Phong cực kỳ áy náy, anh có ý định muốn an ủi cô, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại giống như mệnh lệnh: Đừng khóc nữa!

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ ngẩng đôi mắt đầm lệ lên nhìn anh, chẳng những không khóc nữa, mà ngược lại càng khóc nhiều hơn.

Như thế nào? Bây giờ em muốn khóc anh cũng không cho nữa sao? Có phải lát nữa em muốn ngáp một cái cũng cần có sự đồng ý của anh hay không! Cô châm chọc trả lời anh.

Nghe thấy lời nói mỉa mai của cô, lông mày của Nhiếp Tử Phong nhíu chặt lại, nhưng không đáp lại cô. .

im lặng một lúc lâu, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có tiếng khóc lóc của Nhiếp Tử Vũ. Không biết qua bao lâu, rốt cục Nhiếp Tử Vũ cũng khóc xong, lúc này cô mới từ từ bò dậy từ dưới bờ cát.

Ngẩng đôi mắt sưng đỏ của mình lên nhìn Nhiếp Tử Phong đang lạnh lùng nhìn mình từ trên cao xuống, Nhiếp Tử Vũ cười lạnh một tiếng, khề hét lên: Rốt cục là anh muốn làm cái gì? Nhìn thấy em bị thảm như vậy, anh mới cảm thấy dễ chịu có phải không? Em chỉ muốn biết, rốt cuộc thì anh được cái gì khi nhìn thấy em khổ sở như vậy?!

Thời gian ba năm, cô sẽ không ngừng thay đổi, anh cũng nên hiểu rõ. Hình ảnh anh trai dịu dàng chăm sóc năm đó không còn tồn tại nữa, bây giờ anh là một người tàn nhẫn độc ác Thập Ác Bất Bá (Mười tội ác không thể tha thứ).

Vũ Vũ. . .

Nhìn thấy trong mắt cô có sự thù hận lớn như vậy, lúc này Nhiếp Tử Phong mới giật mình vì những việc mình đã làm. Lúc anh đang định thành tâm giải thích, thì trong đầu lại hiện lên hình ảnh năm đó.

Vì thế ánh mắt áy náy nhìn Nhiếp Tử Vũ nhất thời trở nên cứng đờ, rồi lại trở thành ánh mắt âm u đáng sợ giống như thường ngày.

Anh không sai, tất cả mọi sai lầm đều do cô mà ra! Tất nhiên anh sẽ không cảm thấy áy náy vì những hành động của mình, bởi vì tất cả đều do cô tự làm tự chịu! Nếu năm đó không phải do cô từ bỏ anh, anh cũng sẽ không thay đổi tính tình như bây giờ, trở thành một người tàn nhẫn như vậy. . .

Chút áy náy này sót lại bây giờ cũng biến mất không còn sót lại chút gì nữa, Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhếch môi, nói: Chờ khi nào anh chơi đùa em chán, tự nhiên anh sẽ thả em đi. .

Từ Chơi đùa trong lời nói của anh như đâm vào tim của Nhiếp Tử Vũ, trong nháy mắt cả người cô run rẩy, vẻ mặt trắng bệch ra không có còn chút máu.

Còn em nữa, rốt cục như thế nào thì em mới chịu từ bỏ ý nghĩ 'Chạy trốn' vô cùng ngu xuẩn kia! Có phải thật sự muốn anh đem em trói lại ở trên giường, thì em mới không lặp lại hành vi ngu xuẩn này?!

Anh phê bình hành vi trốn chạy của cô không chút lưu tình, cũng may vì vừa rồi mình có thể xuất hiện kịp thời.

Đối mặt với đôi mắt đen và sâu như hồ nước của anh, Nhiếp Tử Vũ cắn răng, nheo mắt lại thề: Chỉ cần hai chân của em vẫn còn, thì vĩnh viễn em sẽ không từ bỏ ý định chạy thoát khỏi anh! Nói xong, cô vung tay một cái, rồi xoay người đi về phía biệt thự.

Nhìn bóng dáng rời đi rất kiên quyết của cô, tâm tình của Nhiếp Tử Phong vô cùng phức tạp.

Anh dùng thời gian hai ngày hai đêm để xử lý hết công việc của một tuần, vì muốn dành nhiều thời gian ở bên cô. Nhưng mà cô lại liều mạng muốn thoát khỏi anh, điều này khiến cho anh cực kỳ tức giận.

Nhớ lại vấn đề vừa rồi cô mới hỏi, nhất thời trong lòng lại cảm thấy căng thẳng. .

Ánh mắt nhìn có chút u ám, liếc nhìn bóng dáng của Nhiếp Tử Vũ đang dần đi xa kia, cánh môi mỏng hiện lên nụ cười chua xót.

Hành hạ cô, không phải vì khiến cho anh có khoái cảm trả thù, mà là. . .

Ban đêm, mọi âm thanh trên đảo đều rất im ắng.

Trong biệt thự, vẫn giống như mọi ngày, đèn đuốc sáng trưng, nhưng mà không khí so với trước càng thêm vắng lặng hơn.

Tắm rửa xong đi tới nhà ăn, sau khi nhìn thấy trên bàn ăn thức ăn vẫn còn nguyên, Nhiếp Tử Phong nhíu mày lại.

Đây là lần thứ hai Nhiếp Tử Vũ nhịn ăn.

Nhớ lại, bất đắc dĩ Nhiếp Tử Phong lại cảm thấy đau lòng. Bực mình đem tất cả đồ ăn trút vào thùng rác, sau đó anh bắt đầu xấn tay áo lên bắt đầu nấu đồ lại một lần nữa. .

Nửa tiếng sau, một nồi cháo nhỏ nóng hằm hằm ra lò. Giống y chang như lần trước, anh cũng kết hợp với món ăn kèm đơn giản sau đó để vào một cái khay.

Bê lên trên lầu, đi tới trước cửa phòng. Biết rõ là cho dù anh gọi như thế nào Nhiếp Tử Vũ cũng sẽ không mở cửa ra, vì vậy anh định xoay người quay trở lại thư phòng lấy chiếc chìa khoá dự phòng. Nhưng mà ánh mắt của anh vô tình liếc tới thấy khe cửa hơi để hở ra, cả người bỗng nhiên ngây ra tại chỗ.

Cửa phòng không khoá lại?

Lông mày nhíu lại dường như có thể kẹp chết một con ruồi được thả lỏng ra một chút, anh bán tín bán nghi mở cửa ra, sau khi nhìn thấy căn phòng trống không, khẳng định sự nghi hoặc trong lòng anh.

Đem thức ăn để ở trên bàn ở đầu giường, anh cuống quýt đi vào phòng tắm, không một bóng người. Sau đó anh đi ra nhìn ở ban công, đi kiểm tra từng phòng ở lầu trên và lầu dưới một lượt, đều không thấy bóng dáng mà anh muốn tìm.

Năm phút đồng hồ sau, đứng trong phòng khách xa hoa, trên trán Nhiếp Tử Phong đã nổi lên gân xanh, mồ hôi chảy ra ròng ròng, bởi vì tức giận nên bắp thịt ở mặt cũng run rẩy, ánh mắt sắc bén như toé ra lửa.

Nhìn cánh cổng đang mở rộng, ánh mắt nguy hiểm của anh nheo lại, âm thầm thề ở trong lòng:

Nhiếp Tử Vũ, cho dù là chân trời góc biển, anh cũng sẽ tìm được em!

Đời này, kiếp sau, em cũng đừng mơ tưởng trốn thoát khỏi tay anh!

※

Nhiếp Tử Vũ vô cùng tủi thân và tức giận. Nhưng điều khiến cho cô tức giận hơn chính là, bề ngoài cô làm như là hận anh, nhưng trong lòng vẫn còn yêu anh, cho dù anh có đối xử tàn nhẫn với mình như thế nào, cô cũng không thể khiến mình hận anh được. .

Bị tình cảm phức tạp này làm cho rối rắm, vì vậy Nhiếp Tử Vũ đành phải ra ngoài đi dạo, mục đích để cho chính mình tỉnh táo lại một chút, đừng tiếp tục suy nghĩ về chuyện tình cảm này nữa.

Đêm nay dường như không yên bình, ánh trăng nghịch ngợm trốn vào trong đám mây, bầu trời tối đen không có một vì sao nào. Thậm chí trong không khí có chút buồn bã, và lại còn có rất nhiều muỗi.

Cứ thẳng một đường đi tới, mười ngón tay của Nhiếp Tử Vũ không biết đã bị muỗi cắn bao nhiêu lần, cô tức giận vừa chạy vừa mắng mấy con muỗi chết tiệt.

Chạy đi, không biết chạy bao lâu. Lúc cô phản ứng kịp, thì cô đã ở trong rừng cây.

Theo ánh trăng mờ ảo, cô quay đầu nhìn về phía rừng cây, không nhìn thì không biết, vừa nhìn thì mới biết mình đã chạy sâu vào trong rừng cây. Xung quanh mình đều là những gốc cây dừa cao vút và những lùm cây khác.

Trời ơi! Mình đang ở đâu đây? Cô kinh ngạc lên tiếng, sự bất an trời dậy ở trong lòng. Cô bước chân đi ra dựa theo trí nhớ để trở về, muốn tìm được đường ra, nhưng mà đi tới đi lui không biết bao lâu sau, cô mới phát hiện ra dường như cô đã trở lại chỗ lúc trước, như thế nào cũng không tìm được đường đi ra.

Xong rồi, bây giờ phải làm sao đây? Cô bị lạc đường rồi ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Tử Vũ nhăn lại, ngơ ngác nhìn xung quanh, sự bất an trong lòng càng lúc càng lớn lên. .

Không khí rất ngột ngạt, không có một chút gió. Xung quanh những tán cây um tùm, không chút ánh trăng nào lọt xuống được, tình cảnh có chút thê lương.

Ngay lúc Nhiếp Tử Vũ vô lực cúi đầu xuống tìm cách, thì dường như bên tai vang lên tiếng gào hú hú . Cả người cô hoá đá ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương 76: Bảy ngày bị nhốt (5)

Sói...

Âm thanh kia hình như là tiếng sói...

Chắc là không đâu, nhất định là mình đã nghe nhầm rồi. Đây là bờ biển, làm sao lại có sói được, Nhiếp Từ Vũ tự an ủi ở trong lòng. Nhưng đôi mắt trong veo nhìn thấy ngọn núi cao cao cách đó không xa, bất giác trong lòng lại cảm thấy sợ hãi.

Nơi nào có núi thì sẽ có sói... Cô sẽ không thê thảm như vậy chứ?

Khuôn mặt tỉnh táo nhăn nhó lại, Nhiếp Từ Vũ tự cảm thấy bị thương cho chính mình.

Làm sao bây giờ? Ngay lúc cô chuẩn bị quay đầu lại để chạy, thì 'Ầm' một tiếng vang lên, tia chớp xẹt qua phía chân trời, tiếng sấm đánh vang lên. Cô sợ tới mức ngã ngồi xuống mặt đất.

Từ nhỏ cô đã rất sợ tiếng sấm, nghe thấy tiếng sấm về mặt cô hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt như mất hồn, cả người ngồi dưới đất run cầm cập. Cô co người lại, bịt hai lỗ tai, liều mạng vùi đầu vào giữa hai chân để khỏi nghe thấy tiếng sấm, nhưng mà từng tiếng từng tiếng vang lên, mỗi lúc một vang dội, giống như đang nổ ở bên tai của cô.

Nhớ lại trước đây, mỗi khi có sấm thì anh sẽ tới bên cạnh cô ôm cô vào trong ngực, an ủi cô, trong lòng Nhiếp Từ Vũ cảm thấy buồn bã, lỗ mũi chua xót.

Nhưng tình cảnh như vậy đã không còn tồn tại nữa, hôm nay đã là người còn cảnh mất.

Anh có phát hiện ra mình không ở đó không? Nếu như phát hiện, anh có đi tìm mình không?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ lại càng khóc đến mức khản cả giọng, cũng không biết là do tiếng sấm sét hay là do nghĩ tới chuyện trước kia...

Sau một hồi tìm kiếm khắp nơi, anh cũng không thể tìm thấy bóng dáng của Nhiếp Từ Vũ như mong muốn. Nhìn thấy tia chớp biến mất, sau đó tí tách rơi xuống những hạt mưa nhỏ, tim của Nhiếp Từ Phong như thót lên trên cổ họng.

Nhiếp Từ Phong tức giận nhìn thấy những dấu chân dẫn đi vào rừng cây ở bên ngoài. Nhìn vào rừng cây rậm rạp bên trong, sự tức giận của Nhiếp Từ Phong bỗng chốc biến thành căng thẳng.

Nhấc chân bước đi, anh đang muốn đi vào trong rừng cây, thì trên bầu trời bỗng nhiên vang lên tiếng sấm nổ ầm trời, cắt ngang suy nghĩ của anh. Anh sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn tia chớp ở đường chân trời, tức giận cũng bị anh ném qua sau đầu, bắt đầu lo lắng không yên.

Trước giờ Vũ Vũ vốn rất sợ tiếng sấm sét, bình thường chỉ cần có tiếng sấm là sẽ chạy trốn vào trong lòng anh. Mà bây giờ cô chỉ có một mình lại không biết tung tích, mặc dù không phải nơi hoang sơ, nhưng mà cũng không có chỗ nào để ẩn náu, cô nhất định là đã bị dọa sợ!

Nghĩ tới đây, tất cả bất an đều dâng lên trong lòng của Nhiếp Từ Phong. Trong đôi mắt đen loé lên tia lo lắng, anh bước chân đi vào sâu trong rừng cây.

Vũ Vũ, rốt cuộc em đang ở đâu... Anh càng thêm gấp gáp tìm kiếm hơn so với lúc trước.

Đi vào trong rừng. Đang lúc mưa nhỏ chuyển thành mưa xối xả, ánh mắt của anh tình cờ nhìn thấy cách đó không xa có một bóng dáng màu trắng. Vén sợi tóc trước mặt đi, anh nhìn kỹ lại, xác định bóng dáng kia chính là Nhiếp Từ Vũ mà anh đang khổ sở tìm kiếm, anh vội vã chạy lại chỗ của cô.

Đang lúc Nhiếp Từ Vũ cảm thấy tuyệt vọng, thì cô nghe thấy một giọng nói lo lắng vang lên.

Vũ Vũ...

...

Giọng nói quen thuộc vang lên, cô sững sờ quay lại theo hướng phát ra tiếng nói. Cứ tưởng mình sinh ra ảo giác, cho đến khi cô nhìn thấy rõ bóng người đang chạy về phía mình, cô mới biết là không phải mình đang mơ, mà thật sự là anh đã tìm được cô!

Bỗng dưng, trước mắt đột nhiên hiện lên gương mặt anh tuấn của Nhiếp Từ Phong, nước mắt của Nhiếp Từ Vũ càng rơi ra nhiều hơn.

Nước mắt cứ như vậy tràn ra hốc mắt, đối với hoàn cảnh xa lạ và sấm sét mà cô sợ nhất kia, Nhiếp Từ Vũ sớm đã lo lắng không yên, không suy nghĩ được gì nữa.

Nước mưa hoà chung với nước mắt chảy xuống gương mặt của cô, cô bò dậy từ dưới đất, nhanh chóng chạy lại chỗ của anh.

Anh trai...

Đang nói dở, 'Ầm' một tiếng vang lên thật lớn ở phía chân trời, Nhiếp Từ Vũ bị sợ hét lên thất thanh một tiếng vội vàng chạy vào trong ngực của Nhiếp Từ Phong, vùi đầu vào trong ngực của anh, thân thể run rẩy như chiếc lá rụng cuối mùa thu.

Nhiếp Từ Vũ chọt nhào vào trong ngực của Nhiếp Từ Phong, đôi tay ôm chặt lấy hông của anh. Sau khi cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh truyền

sang, tất cả những uất ức tràn ra như vỡ òa, tiếng nước nở không ngừng vang lên.

Hu hu, có sấm sét, em rất sợ. . . Cô bắt lực dựa vào lồng ngực to lớn và vững chắc của anh, giống như người chết chìm vớ được cọc gỗ.

Không biết khóc hết bao lâu, tiếng sấm sét cũng đã dừng lại. Sau đó là tiếng những hạt mưa nhỏ tí tách rơi xuống những lá cây tạo ra tiếng rào rào. Dần dần mưa nhỏ hạt chuyển thành mưa xối xả như trút nước. .

Nhìn thấy bộ dạng cô khóc đáng thương như vậy, Nhiếp Tử Phong vốn đang tức giận trong lòng cũng rồi cả lên, càng không nói đến việc tức giận vì cô đã bỏ trốn.

Ngoan, đừng khóc, không sao, đã không sao rồi. Vừa nói xong, anh ôm chặt cô vào trong ngực. Bây giờ đang mưa to, chúng ta tìm chỗ trú mưa trước được không?" Nơi này cách biệt thực khá xa, nếu quay trở về đó sợ là hai người chưa tới đó đã ngất xỉu rồi, vì sự an toàn của hai người, anh chỉ có thể làm vậy. .

Ừ? Không còn tiếng sấm nữa, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới buông anh ra, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Bên kia có gian nhà gỗ, bây giờ qua đó tránh tạm trước. Đợi mưa tạnh chúng ta sẽ trở về, được không? Thấy cô đã dần bình tĩnh lại, Nhiếp Tử Phong dịu dàng hỏi.

Không cần! Trợn mắt nhìn về phía trong núi theo hướng anh chỉ, Nhiếp Tử Vũ nhanh chóng từ chối. Dưới ánh sáng mờ mờ, chỉ nhìn thấy đôi mắt của cô đỏ ửng lên, sưng lên như hạt đào. Đôi mắt với ánh mắt đầy kinh ngạc của Nhiếp Tử Phong, cô lầm bầm nói: Có sói, không thể đi vào.

Sói?

Nhiếp Tử Phong vừa nghe, lại không nhịn được phì cười một tiếng.

Cười cái gì, anh không tin lời em nói? Thấy anh cười nham nhở, cô nhún mày lại. Chính tai cô nghe thấy tiếng sói tru mà. .

Bé ngốc. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, Nhiếp Tử Phong cảm thấy rất thú vị. Trước khi anh mua hòn đảo này, đã cho người đi kiểm tra rồi, ở đây ngay cả chó cũng không có chứ đừng nói tới sói. Bất giác anh cảm thấy thật buồn cười.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, chúng ta nhanh đi qua đó đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh đó. Nhiếp Tử Phong nói xong một hơi, không đợi Nhiếp Tử Vũ trả lời, anh kéo tay cô chạy thẳng về phía nhà gỗ.

Bị anh nắm tay, chạy đi trong màn mưa. Nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trong lòng Nhiếp Tử Vũ mềm nhũn, trong mắt toát ra tình yêu sâu đậm.

Từng hạt mưa rơi lộp độp lên thân thể của hai người, mặc dù là đêm hè, nhưng nước mưa vẫn lạnh đến thấu xương.

Sau khi đi tới nhà gỗ, Nhiếp Tử Phong cầm lấy cái chìa khoá giấu dưới chậu hoa lên mở cửa. Đi vào trong nhà, hơi ẩm trong phòng ủa tới khiến cho hai người đang lạnh run không khỏi thở phào một cái. .

Nhiếp Tử Phong đóng cửa lại, quay đầu đang muốn nói cho Nhiếp Tử Vũ biết áo choàng tắm để ở trong ngăn tủ, nhưng khi nhìn tới cô, ánh mắt liền dừng lại.

Nước mưa ướt khiến cho bộ quần áo màu trắng của cô dính vào người, khiến cho nội y mờ mờ hiện ra, lớp vải dính sát lại khiến cho dáng người cô có lỗi có lõm, tạo thành đường cong dọc theo người của cô. Mái tóc xoăn ướt nhẹ rủ xuống trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn như lòng bàn tay của cô vì chạy mà hơi đỏ lên. Một đôi mắt trong sáng vô tội đang nhìn anh, giờ phút này Nhiếp Tử Vũ giống như một mỹ nhân ngư. . .

Chỉ nhìn thôi, Nhiếp Tử Phong đã cảm nhận được một luồng lửa nóng đục vọng đang dâng lên từ đáy lòng, như muốn thiêu đốt thân thể anh.

Vũ Vũ. . . Chẳng biết từ lúc nào, giọng nói của Nhiếp Tử Phong trở nên khàn khàn.

Không nhận ra sự khác thường của anh, Nhiếp Tử Vũ chớp mắt hỏi: Anh không sao chứ? Mặt của anh hơi đỏ lên. . .

Nhiếp Tử Phong vốn muốn nói cô giữ một khoảng cách với mình, nhưng lúc tầm mắt của anh nhìn xuyên thấu qua cái cổ áo trắng đang mở rộng ra của cô nhìn thấy nơi đầy da trắng như tuyết xong, lý trí trong đầu giống như dây cung bị đứt ra từng đoạn, tất cả nhân nại đều đạt tới cực hạn.

Em. . . Anh mở miệng cố gắng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh này, nhưng mà giọng nói vừa nói ra khỏi miệng lại khô khốc, khiến anh hết hồn.

Một cơn gió lạnh không biết từ đâu thổi tới, Nhiếp Tử Vũ nhìn không được rung mình một cái. Ngẩng đầu lên nhìn thấy Nhiếp Tử Phong đang chăm chăm nhìn bộ ngực mình, Nhiếp Tử Vũ vội vàng lấy tay che lại.

Mùi thơm đặc trưng trên cơ thể cô lượn lơ trước mũi anh, lồng ngực kiên cố rõ ràng cảm nhận được bộ ngực mềm mại của cô, nhất thời như có một cây đuốc đốt trong người anh, khiến cho anh khó nhận được lửa đục. Từ ngày gặp lại cô không thể nghi ngờ là Nhiếp Tử Phong điên cuồng muốn cô, giờ phút này ôn hương nhuyễn ngọc trong tay, cho dù là thánh nhân cũng không thể ngồi vậy mà trong lòng không loạn.

Không nói nhiều lời, chỉ nói một câu: Anh muốn em. Ba chữ, môi mọng của Nhiếp Tử Phong nói ra khỏi miệng khiến cho cô kinh ngạc không nói nên lời.

Nhìn thấy bộ dạng của anh không giống như nói đùa, Nhiếp Tử Vũ nhú chặt chân mày lại: Chuyện vừa này ... Giọng nói của cô rất nhỏ giống như nói thầm, nhưng mà chưa nói hết một câu, đã bị Nhiếp Tử Phong cắt đứt.

Ngón tay thon dài nâng chiếc cằm nhọn của cô lên, để cho cô đối diện với ánh mắt khấn cầu của mình. Cánh môi mỏng của anh khẽ chu lên thành một hình tròn, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, anh cúi đầu xuống hôn từ môi lên mặt của cô, cuối cùng há miệng ngậm vành tai mềm mại như ngọc của cô.

Đột nhiên bị anh làm động tác như vậy Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc đến ngây người ra, mãi chưa lấy lại tinh thần, khi đôi mắt của cô nhìn thấy đáy mắt của anh tràn đầy lửa tình, giờ cô đã hiểu rồi. Cô bắt đầu thử kháng cự, nhưng không ngăn được hành động này của Nhiếp Tử Phong, cuối cùng lọt vào trong bầu của anh. Đôi tay cô bắt tri bắt giác vòng lên cổ anh, Nhiếp Tử Vũ nhón chân lên, chơi đùa cùng với anh, không lưu loát đáp trả lại anh.

Nụ hôn của anh khí thế mãnh liệt, giống như kiếm tút ra khỏi vỏ, mang theo phí phách riêng đoạt hết ngọt ngào của cô.

Ừm ... Một tiếng rên khẽ tràn ra khỏi miệng, Nhiếp Tử Vũ nhạy cảm cảm nhận được như có một luồng điện đang chạy qua người mình, nhất thời tứ chi trở nên vô lực. Muốn đẩy tay của anh ra nhưng chẳng biết từ khi nào tay đã để lên bả vai anh, cô ngại ngừng nhìn anh, mặt đỏ tới mang tai.

Không biết qua bao lâu, khi Nhiếp Tử Vũ cảm thấy không khí trong phổi hầu như không còn nữa, lúc này Nhiếp Tử Phong mới lưu luyến rời khỏi môi của cô. Cả người cô như tê liệt ngã vào ngực của anh, hít từng ngum từng ngum không khí. Đang lúc cô cho là cứ như vậy mà kết thúc, lại nghe được giọng nói của Nhiếp Tử Phong vẫn còn nồng nặc mùi tình dục nói.

Bảo bối, cho anh được không? Anh muốn em. Chỉ hôn thôi, đã sớm không thể thỏa mãn được anh. Nhìn Nhiếp Tử Vũ bị mình hôn đến mức mặt đỏ lên, giống như quả đào chín, Nhiếp Tử Phong chỉ cảm thấy dục vọng ở hông mình càng trở nên mãnh liệt, khiến anh bị đau tới mức nhú mày.

Em ... Bởi vì ánh mắt của anh tràn trề nhìn mình, Nhiếp Tử Vũ do dự. Bởi vì trong tiềm thức của cô, cô cũng muốn anh, nhưng mà ngại vì ...

Đối với sự thẹn thùng của cô, Nhiếp Tử Phong rất hài lòng. Anh khẽ cười một tiếng, theo trực giác nắm lấy cánh tay của cô đặt ở trước ngực của anh, cẩn thận hỏi: Cho anh được không?

Giọng nói của anh giống như có thuốc mê, nhất thời khiến cho Nhiếp Tử Vũ mê muội đi, rất tự nhiên nói ra một từ: Được.

Nhận được lời đồng ý của cô, Nhiếp Tử Phong không còn do dự nữa. Hai tay nhanh chóng mò vào bên trong lớp áo quần, men theo bắp đùi non mềm như sữa của cô không ngừng đi lên, cuối cùng dừng lại ở cái mông của cô. Đáy mắt của Nhiếp Tử Phong như nở ra một nụ cười quyến rũ, đang lúc Nhiếp Tử Vũ không biết anh đang muốn làm gì, thì anh lại đẩy cô ra phía trước nhấn một cái.

Bàn tay linh hoạt kéo xuống cái khoá kéo sau lưng của cô, lấy tư thế dịu dàng gần giống như vãi lạy để cởi ra bộ quần áo ướt sũng của cô. Lúc cô lộ ra chôn tròn mềm mại kia, Nhiếp Tử Phong kinh ngạc tới mức thiếu chút nữa ngừng thở. Nhìn thấy gò núi nhỏ đứng thẳng như ngọn núi cao, chiếc áo ngực bằng ren màu hồng nhạt bao bọc không hết, bất cứ lúc nào cũng có khả năng nhảy ra ngoài.

Bàn tay run rẩy nhanh chóng di chuyển từ sau lưng của cô đi tới phần bụng, rồi lại từng chút từng chút nhích lên rồi dừng lại trước ngực. Nhiếp Tử Phong nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ đang ngại ngừng tới mức hận không thể cúi đầu thấp xuống tận dưới đất, môi liền cong lên thành nụ cười. Sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai đẩy chiếc áo ngực của cô lên trên, nơi đầy đặn của cô nhất thời lộ ra khiến cho người ta thèm muốn

Đừng ... Đừng nhìn ... Ánh mắt của anh giống như muốn nuốt chửng cô vào bụng, khiến cho cô sợ hãi. Đối mặt với luồng lửa nóng ủa vào cơ thể, khiến cho Nhiếp Tử Vũ liếm liếm cánh môi khô khốc, không biết hành động này của mình mê người đến cỡ nào.

Sợ, cô cũng sợ. ...

Không cho cô có bất kỳ cơ hội giãy giụa nào, Nhiếp Tử Phong lấy hai tay của cô ra. Đột nhiên cúi đầu xuống há miệng ra ngậm lấy ngực bên trái của cô, cánh tay còn lại không ngừng vuốt ve.

Nơi tư mật mềm mại của cô chống đỡ lại lửa nóng cứng rắn của anh, nhất thời khiến cho khuôn mặt của Nhiếp Tử Vũ đỏ tới mang tai, xấu hổ không nói một câu. Cô nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, muốn né tránh ánh mắt như muốn câu hồn của anh, nhưng mà dường như anh trêu chọc cô đến nghiện luôn rồi, ở bên tai cô thổi ra hơi thở thơm như hoa lan.

Cảm thấy sao? Hơi thở ấm áp của Nhiếp Tử Phong phả lên da mặt của cô, anh dùng giọng nói hấp dẫn gợi tình nói: Nó đang phát cuồng vì em đó.

Anh to gan nói những lời kích thích thần kinh của Nhiếp Tử Vũ, cô rất muốn nói anh cảm miệng lại, đừng nói nữa. ... Nhưng mà lời nói còn chưa kịp mở miệng, cái tay còn lại của anh liền không an phận, bắt đầu dao động trên người của cô, trêu chọc lòng cô, thiêu đốt mỗi tấc da thịt của cô.

Ừm ... Nhiếp Tử Vũ không kìm nén được rên rỉ ra tiếng, trong người không hiểu sao dâng lên một loại khoái cảm. Không ... Không cần ...

Loại cảm giác này vô cùng kỳ quái, tế bào toàn thân cô như run rẩy lên vì hành động của anh, trong người dâng lên cảm giác vừa hưng phấn vừa sợ hãi, cảm giác mâu thuẫn như vậy khiến cho Nhiếp Tử Vũ bối rối.

Cô làm sao vậy?

Đôi tay của Nhiếp Tử Phong giống như có ma lực, trêu chọc khiến cho cơ thể ngây thơ của Nhiếp Tử Vũ khơi lên từng đợt lại từng đợt ngọn lửa dục vọng. Đợi đến khi đợt trước qua đi, thì anh cũng đã ném hết ngọt ngào đợt sau của cô, lúc đang muốn quay đầu lại tiếp tục hôn môi của cô thì ...

Nhiếp Từ Vũ không chút lưu tình nào, 'Hất xỉ' một cái, khiến cho ngọn lửa dục vọng của anh cũng bị dập tắt luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 77.1: Bẫy ngày bị nhốt (6)

Hai người tắm rửa xong, sau khi hong khô quần áo xong, thì trời bên ngoài cũng ngừng mưa. Bởi vì đồ dùng trong nhà gỗ không đầy đủ, cho nên Nhiếp Từ Phong quyết định vẫn nên trở lại biệt thự.

Đi trên mặt cỏ ướt sũng, cảm nhận được sự mềm mại dưới chân, Nhiếp Từ Vũ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh, tâm trạng không khỏi vui vẻ, khoe miệng tự nhiên nhếch lên thành một đường cong.

Liếc mắt nhìn thấy nụ cười của cô, trong lòng của Nhiếp Từ Phong rung động, dịu dàng hỏi: Em cười cái gì? Lời nói vang lên trong gió rất ngọt ngào và dịu dàng, để lộ ra tâm tình của anh. .

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ nhanh chóng thu lại nụ cười của mình, hốt hoảng quay đầu tránh đi tầm mắt của anh: Em cười cũng không được sao?

Cười thì có thể, nhưng mà nếu như em cười về anh ... Nói tới đây Nhiếp Từ Phong tạm dừng một lát. Ngay sau đó nở ra một nụ cười thần bí, nhìn chăm chăm Nhiếp Từ Vũ nói: Anh đoán, có phải em vừa nghĩ tới cái vừa rồi em mới được nhìn cho nên mới cười như vậy có phải không?

Biến thái! Nhiếp Từ Vũ bĩu môi, cho anh một cái liếc mắt xem thường.

Nghe thấy cô mắng mình như vậy, Nhiếp Từ Phong giận quá hóa cười, cười tà ác, lộ ra sự nguy hiểm trong đó.

Anh lấy ánh mắt nóng bỏng nhìn toàn thân từ trên xuống dưới của Nhiếp Từ Vũ một lượt, nghĩ tới cảnh kiều diễm ở trong nhà gỗ, nhất thời liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, giọng nói cũng trở nên khàn khàn mỉa mai: Em còn nói anh biến thái, em có tin là anh sẽ thật sự biến thái với em hay không!

Dứt lời, Nhiếp Từ Vũ nhìn thẳng vào đôi mắt đang nhìn mình giống như con sói đang nhìn con mồi, không nói bất cứ lời nào liền kéo váy lên chạy 'bịch bịch bịch' về phía trước, cũng không thèm nhìn đường cho kỹ, chỉ cần thoát khỏi anh là tốt rồi.

Nhưng mà cô chạy quá nhanh, lại thêm nước mưa khiến cho mặt cỏ trơn trượt, không chạy được mấy bước đã trượt chân, cả người nhanh chóng nghiêng về phía trước. .

Ngay tại lúc cô mở to hai mắt chuẩn bị hôn môi xuống đất thì có một cái tay mạnh mẽ giữ lại và một giọng nói lo lắng vang lên: Cẩn thận. Do đến từ phía sau, cho nên chỉ sau một giây cô đã bị kéo vào một vòng tay ấm áp.

Bốn mắt nhìn nhau, mượn chút ánh sáng mờ nhạt, lúc đó hai người ở sát tới mức có thể nghe thấy nhịp tim đập của đối phương.

Không biết nhìn nhau bao lâu, sau khi Nhiếp Từ Vũ phát hiện đáy mắt anh hiện lên sự thâm tình, lúc này cô mới vội vàng đẩy anh ra, rời khỏi vòng tay ôm ấp của anh.

Cảm ơn. Cô cúi đầu xuống, nói lời cảm ơn với anh.

Khụ khụ, không cần. Nhiếp Từ Phong cũng xấu hổ, không được tự nhiên sờ sờ cái mũi, sau đó do dự một chút liền nhanh chóng nắm lấy tay của Nhiếp Từ Vũ. Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, anh khẽ giải thích, nói: Trên mặt đất cực kỳ trơn trượt, để anh nắm tay em đi, nếu không mất công em ngã anh lại phải gọi bác sĩ tới đây. .

Cảm giác hơi lạnh ở bàn tay bé nhỏ của cô bị bàn tay to của anh nắm chặt lại, Nhiếp Từ Vũ cảm nhận được sự ấm áp trước nay chưa từng có. Nhìn bóng lưng cao lớn của anh, đáy mắt của Nhiếp Từ Vũ trở nên dịu dàng.

Anh dịu dàng như vậy, sao cô có thể không yêu anh được, chỉ tiếc là, giữa bọn họ không có kết quả.

※

Sau khi trở lại biệt thự, đã là hơn mười giờ tối. Tuy đã tắm rửa sơ qua ở bên nhà gỗ rồi, nhưng Nhiếp Từ Phong vẫn rất săn sóc cho cô mà chuẩn bị nước tắm, sau đó nhân lúc cô đi vào nhà tắm để tắm rửa thì anh nấu món mì hải sản thơm phức cho hai người.

Ăn uống no say, rất nhanh đã cảm thấy buồn ngủ, Nhiếp Từ Vũ nói với Nhiếp Từ Phong ngủ ngon xong liền đi vào phòng đi ngủ. Còn Nhiếp Từ Phong ở lại, dọn dẹp những thứ còn lại ở trong bếp, sau đó đi vào thư phòng xử lý công việc.

Hôm sau - -

Đêm qua một trận mưa đã rửa đi một lớp bụi bặm, tưới tắm cho hoa cỏ, trong không khí thoang thoang có mùi của bùn đất và hương vị của biển. Giống như những ngày vừa qua, Nhiếp Tử Vũ rửa mặt chải đầu xong thì đi xuống dưới nhà ăn. .

Nhiếp Tử Phong tay nghề vô cùng tốt, tuy chỉ làm được mấy món ăn đơn giản trong gia đình, nhưng mà mùi vị lại rất ngon tương đương với đầu bếp trong khách sạn năm sao. Cũng chính vì điều này, đã nhiều ngày cô bị Nhiếp Tử Phong hình thành thói quen kén ăn, trừ bỏ những món anh làm ra, còn lại tất cả đều không đụng tới. Có đôi khi anh bận rộn công việc quá, cô tình nguyện bị đói nhưng nhất định không chịu ăn bánh mì hoặc bánh bích quy.

Trên đường đi tới nhà ăn, Nhiếp Tử Vũ đoán xem sáng nay ăn món gì. Nhưng tới khi cô tới nhà ăn, thì nhìn thấy trống không, trên bàn không có cái gì hết, vô cùng thất vọng. Cô sững sờ một lát, xoay người đi vào trong bếp cũng không thấy bóng dáng anh đâu, thậm chí không hề có dấu vết nấu ăn.

Kỳ lạ vậy. Đôi mi khẽ nhấc lại, trong lòng Nhiếp Tử Vũ cảm thấy hoang mang. Bình thường vào giờ này Nhiếp Tử Phong đã làm đồ ăn cho cô hoặc gọi đồ ăn tới cho cô rồi, hôm nay đã có chuyện gì xảy ra sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ thoáng qua chút bất an. Quay đầu nhìn về cầu thang trên lầu, cô do dự một lát rồi đi lên lầu.

Bước nhanh đi tới thư phòng của Nhiếp Tử Phong, cô nhíu mày do dự đi qua đi lại. Từ lần bị bắt gặp gọi điện thoại tới giờ cô chưa đi vào đó, lần này nếu anh lại hiểu lầm là cô muốn chạy trốn thì làm sao bây giờ? Quan hệ của bọn họ không dễ dàng mới có thể hoà hợp được, nếu lại vì chuyện này mà đổ vỡ thì làm sao bây giờ.

Làm sao bây giờ? Cuối cùng thì cô nên vào hay không đây?

Nhiếp Tử Vũ vô cùng rối rắm. .

Thôi! Cứ đi vào đi! Dù sao cô muốn chạy trốn cũng không có gì sai, ai bảo anh không nói tiếng nào đã nhốt cô tới đây!

Nghĩ vậy, Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu, hít một hơi thật sâu đẩy cửa phòng ra.

Cô ngừng thở, thật cẩn thận đẩy cửa phòng ra, ngó đầu vào bên trong để thăm dò muốn tìm kiếm bóng dáng mà cô suy nghĩ. Nhưng mà cả thư phòng rộng lớn như vậy lại trống không, yên lặng như tờ.

Oa? Vậy mà anh lại không có ở đây?

Động tác mở cửa ngừng lại, Nhiếp Tử Vũ không dám tin điều mình vừa nhìn thấy.

Lông mày nhíu lại, cô suy nghĩ xem Nhiếp Tử Phong có thể ở chỗ nào vừa định rời khỏi thư phòng. Tuy nhiên ngay trong lúc cô xoay người đi ra, ánh mắt vô tình liếc nhìn ở dưới gầm bàn, hành động nhất thời dừng lại. Cô mở to hai mắt nhìn chăm chăm xuống dưới sàn ở dưới gầm bàn, một giây, hai giây, mãi tới năm giây cô mới phản ứng kịp. .

Nhìn theo tầm mắt đang kinh ngạc của cô, thì thấy một bóng người đang nằm ở đó, chính là Nhiếp Tử Phong.

Tất cả mọi suy nghĩ đều biến mất khi nhìn thấy bóng dáng của anh, Nhiếp Tử Vũ vội vàng vàng chạy lên phía trước, nhìn thấy đúng là Nhiếp Tử Phong đang nằm dưới đất ngất đi. Sắc mặt của anh đỏ ửng lên một cách bất thường, ngay cả lúc ngất đi cũng nhíu chặt mày lại, cho thấy trong lòng không thoải mái.

Nhiếp Tử Vũ theo trực giác đặt tay lên trán anh, lập tức cảm thấy nóng bỏng cả tay.

Trời ơi! Phát sốt rồi. Trán của anh nóng như lửa. Nhìn sắc mặt của anh vô cùng khó coi, trong lòng Nhiếp Tử Vũ rối lên không biết làm sao.

Nhất định là bởi vì tới hôm qua! Lại nhớ tới chuyện tối qua sau đó anh còn để cho mình tắm rửa trước, Nhiếp Tử Vũ đoán chắc là nhất định khi đó anh bị lạnh. Đôi mắt trong veo nhìn chăm chăm Nhiếp Tử Phong đang mất đi ý thức, Nhiếp Tử Vũ lại cảm thấy lo lắng và áy náy trong lòng.

Nên làm cái gì bây giờ đây. Nhiếp Tử Vũ lo lắng không biết nên làm cái gì bây giờ. Thường ngày chỉ cần bình hơi nhiễm bệnh một chút là bác sĩ sẽ tới chăm sóc, ngay cả khi một mình ở Mỹ ba năm, Lãnh Duy Biệt cũng mời người giúp việc tới chăm sóc cho mình, cho nên lần đầu cô gặp phải chuyện như vậy, khó tránh khỏi bối rối. .

Ánh mắt vô tình liếc nhìn thấy điện thoại di động ở trên bàn, Nhiếp Tử Vũ theo bản năng muốn cầm lấy điện thoại di động để gọi cấp cứu. Nhưng sau khi cô bấm một dãy số xong, lại suy nghĩ tới cô vẫn không biết tên của hòn đảo mà bọn họ đang ở, ngón tay dừng lại.

Quay đầu lo lắng nhìn về phía Nhiếp Tử Phong đang nằm dưới đất, Nhiếp Tử Vũ lại đấu tranh nội tâm, sau hơn một phút cô buông điện thoại xuống.

Thôi.

Tốt xấu gì thì cô cũng đã sống mười tám năm rồi, chẳng lẽ không chăm sóc được người đang phát sốt sao?!

Nghĩ tới đây, đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ chợt lóe lên sự kiên định. Lập tức đi tới trước máy vi tính trên bàn làm việc của anh, lên mạng tìm

Sau khi tra baidu mới biết, Nhiếp Tử Vũ phải mất rất nhiều sức lực mới có thể kéo Nhiếp Tử Phong từ dưới đất đi lại chiếc giường lớn, sau đó mở tủ

lạnh ra lấy một miếng đá bỏ vào bọc nylon đựng thức ăn sau đó bao lại lót ở sau đầu của Nhiếp Từ Phong, sau đó lại dùng nước lạnh lau lau một lượt trên cơ thể của anh, sau đó lấy khăn lạnh để lên trên cái trán nóng hổi của anh, lúc này mới xong việc.

Cô làm tất cả các biện pháp để hạ nhiệt, bây giờ chỉ cầu ông trời khiến cho anh mau mau tỉnh lại. Nhiếp Từ Vũ không ngừng hướng về phía trời xanh để cầu nguyện, sau đó hít từng hơi từng hơi, rồi đi xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 77.2: Bảy ngày bị nhốt (6)

Đầu, choáng váng. Toàn thân, giống như đang bốc hỏa. Ngay lúc Nhiếp Từ Phong cảm thấy thống khổ nhất, bỗng dưng cảm nhận được một cảm giác mát lạnh từ trên trán toả ra, khiến lửa nóng ở trên người anh giảm đi không ít.

Thật thoải mái

Bởi vì cảm giác mát mẻ kia, khiến anh không khỏi cảm thấy thoải mái trong người. Cố gắng mở mí mắt đang nặng nề của mình ra, trước mặt mờ hồ hiện ra một bóng dáng .

Là ai?

Đó là người nào?

Trong lòng có hai câu hỏi, anh cắn chặt răng, dốc toàn lực mở ra hai mắt của mình, để nhìn rõ người trước mặt.

Anh tỉnh rồi? Đang lúc đổi khăn mặt lạnh cho anh Nhiếp Từ Vũ thấy anh tỉnh lại, rốt cuộc về mặt lo lắng cũng được buông lỏng ra. Không kịp cho anh hít thở, cô hỏi một thôi một hỏi luôn: Anh cảm thấy trong người như thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không? Đầu còn choáng váng nữa không? Anh mê man cho tới trưa luôn, làm cho em sợ muốn chết luôn. Lúc nói xong câu nói sau cùng, hốc mắt của cô hơi đỏ lên.

Nhìn thấy bộ dạng của cô lo lắng cho mình, trong lòng Nhiếp Từ Phong khẽ run lên, giống như một dòng suối chảy qua trong người, nhất thời xua tan không ít nhiệt độ trong cơ thể.

Anh ... Anh đang muốn mở miệng nói không có việc gì, nhưng mà cổ họng lại khô khốc không nói được hết câu.

Trước tiên anh đừng nói gì hết, uống một chút nước đã. Nhiếp Từ Vũ nói xong, đỡ anh ngồi dậy, sau đó đưa nước lại cho anh. .

Nhiếp Từ Phong nhận ly nước uống luôn một ngụm lớn, có nước thấm nhuần, cổ họng khô khốc đã tốt hơn rất nhiều. Trả lại ly nước cho cô, anh mở to đôi mắt đang mê mẫn hỏi: Là em đã chăm sóc cho anh sao?

Chẳng vậy thì có quý vào đây à. Nhiếp Từ Vũ không nói gì tròn trĩnh con mắt lên, vì vấn đề này của anh mà tròn mắt há mồm. Nhìn thấy trong mắt anh mang theo vẻ cảm động, cô thấy không được tự nhiên nên nói: Đầu vì em nên anh mới phát sốt, nói sao thì em cũng nên chịu trách nhiệm.

Nghe cô đem tất cả biến thành trách nhiệm, Nhiếp Từ Phong không khỏi cười thành tiếng. Bỗng dưng, dường như anh nghĩ đến chuyện gì đó, vội ngừng đầu lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô: Tại sao lại không đi?

Nhiếp Từ Vũ sững sốt, nhíu mi hỏi lại: Không phải anh bị sốt nên ngưng rồi đó chứ? Muốn em nhắc nhở anh sao? Ở đây là hòn đảo tư nhân của anh, lại không có tàu thuyền hoặc trực thăng, anh bảo em đi như thế nào!

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, Nhiếp Từ Phong cong cong khoé môi nở nụ cười yếu ớt nói: Điện thoại di động, em có thể gọi điện thoại di động cho Lãnh Duy Biệt tới đón em. Quả thật ngay lúc anh ngắt đi anh có suy nghĩ cô có thể trốn đi hay không. .

Nghe vậy, vẻ mặt của Nhiếp Từ Vũ có chút biến đổi. Cô im lặng một lát, nhìn thẳng vào đôi mắt vô thần của anh, giật giật khoé môi nói: Anh hy vọng em đi sao?

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Nhiếp Từ Phong lập tức phủ định.

Đương nhiên là không muốn rồi, anh muốn em mãi mãi ở bên cạnh anh, vĩnh viễn không xa rời. .

Vậy thì đừng hỏi những chuyện này. Nhiếp Từ Vũ bĩu môi, nói thầm. Rồi bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn nói: Anh ngủ cho tới trưa, chắc là đã đói bụng rồi. Em đi nấu cháo cho anh rồi, nhân lúc còn nóng anh hãy ăn đi. Nói xong, giống như làm ảo thuật không biết từ đâu mang tới một bát cháo, để ở trước mặt của Nhiếp Từ Phong.

Cái này là do em làm? Nhìn bát cháo không được ngon lắm, Nhiếp Từ Phong vui mừng mở to đôi mắt.

Uh!m Nhiếp Từ Vũ gật gật đầu, đưa cho anh cái muỗng: Đây là lần đầu tiên em nấu, tuy rằng không được ngon lắm, nhưng mà em nghĩ chắc là có thể ăn được. Dù sao cô cũng làm theo trong sách dạy nấu ăn, cho nên chắc là cũng không tệ lắm đâu.

Nhiếp Từ Phong cũng không vui vẻ cầm lấy cái muỗng, mà lại làm ra bộ dạng vô cùng mệt mỏi, tính y trề con nói: Đột nhiên anh cảm thấy đầu rất choáng váng, em dứt cho anh đi, dù sao thì vì em nên anh mới bị sốt. Nói xong hai cánh tay quăn vào trong chăn. .

Nhìn thấy anh chơi xấu, Nhiếp Từ Vũ rất muốn từ chối, nhưng nghĩ tới quá thật là anh vì mình nên mới bị bệnh, vì thế đành phải nén giận xuống. Múc một muỗng cháo đưa lên môi thổi thổi, sau đó mới đưa muỗng cháo vào miệng anh: Ăn đi.

Âm mưu đã được thực hiện Nhiếp Từ Phong há miệng ra nuốt cháo vào trong miệng, nhưng mà một giây sau nụ cười liền cứng ngắc trên môi.

Làm sao vậy? Nhìn thấy anh có biểu hiện bất thường, Nhiếp Từ Vũ không hiểu hỏi: Có phải là do nóng quá không?

Nhiếp Từ Phong vội vàng lắc đầu đáp lại lời cô.

Một hơi nuốt miếng cháo xuống bụng, Nhiếp Từ Phong cười yếu ớt hỏi: Em nấu cháo gì vậy?

“Cháo thịt nạc trứng muối. Nhiếp Từ Vũ trả lời như chuyện đương nhiên, Sao vậy? Không hợp khẩu vị của anh hả, hay là...

Không, rất hợp khẩu vị của anh. Nhìn những vết đen đen trong bát cháo, Nhiếp Từ Phong nuốt nước miếng một cái, tiếp tục ăn cháo.

Sau khi ăn xong một bát cháo, Nhiếp Từ Vũ nghe theo lời dặn của anh tìm kiếm thuốc cho anh uống xong, sau đó bung bát cháo đi vào trong bếp.

Nhìn trong nồi vẫn còn hơn phân nửa cháo, Nhiếp Từ Vũ nhớ lại vẻ mặt của Nhiếp Từ Phong sau khi ăn xong, rồi lại nhớ tới mình từ sáng tới giờ chưa có giọt nước nào vào bụng, bây giờ mới cảm thấy đói bụng, vì thế không nhịn được nữa múc một ít cháo lên ăn. .

Cháo vừa mới cho vào trong miệng, một giây sau Nhiếp Từ Vũ đã phun ra.

Đây là cái gì quỷ gì vậy! Nhiếp Từ Vũ nhũn mảy, đặt cái bát trở về chỗ cũ, hương vị ngọt ngán như vậy lại cảm thấy buồn nôn.

Nhớ tới mới vừa rồi Nhiếp Từ Phong còn khen ngon, rõ ràng khó ăn như vậy nhưng vẫn vui vẻ ăn hết, Nhiếp Từ Vũ không khỏi cảm thấy uất ức. Quay đầu lại nhìn nồi cháo, Nhiếp Từ Vũ bất đắc dĩ lắc đầu.

Thôi, cô vẫn nên ăn bánh trôi!

※

Trải qua chuyện như vậy, quan hệ hai người đã biến hoá rất nhiều. Mấy ngày liên tiếp, Nhiếp Từ Phong không nhìn Nhiếp Từ Vũ với vẻ mặt lạnh lùng đầy hận thù nữa, cả ngày hai người không có việc gì thì cãi nhau âm ỉ, giống như những đôi tình nhân. .

Nhưng thời gian ở lại trên đảo càng nhiều, Nhiếp Từ Vũ cũng bắt đầu lo lắng. Thời gian hẹn quay càng lúc càng gần, mà Nhiếp Từ Phong hoàn toàn không có suy nghĩ cho cô rời đi, mà cô lại không thể cho Nhiếp Từ Phong biết thân phận của mình, Nhiếp Từ Vũ vì việc này mà suy nghĩ mấy ngày, cho đến một ngày Nhiếp Từ Phong rời đảo đi mua sắm - -

Sáng sớm Nhiếp Từ Vũ đã bắt đầu đứng ngồi không yên, bởi vì hôm sau là người của cô đã đến Đài Loan để quay rồi, nếu tới lúc đó mà không thấy cô thế nào mọi người cũng sốt ruột, cho nên không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Trong lòng của Nhiếp Từ Vũ như có lửa đốt, không ngừng suy nghĩ biện pháp, nhưng không có cách nào khả thi.

Không được, cho dù thế nào cô cũng phải thông báo cho bọn họ một tiếng!

Nhiếp Từ Vũ nhớ lại lúc đang muốn đi lên lầu, đột nhiên có tiếng bước chân vội vã từ ngoài cửa chạy vào. Cô kinh ngạc quay đầu lại cứ tưởng là Nhiếp Từ Phong, nhưng sau khi cô nhìn rõ người kia xong, lập tức hoá đá ngay tại chỗ.

Nhìn gương mặt tuấn mỹ của đối phương, Nhiếp Từ Vũ sợ ngây người.

Làm sao có thể là anh ta?

Bởi vì kinh ngạc, nên cô không nói nên lời. Mãi tới khi đối phương đi tới trước mặt cô, vội vàng ôm chặt cô vào trong lòng, cô mới phản ứng kịp.

Anh ... Cô muốn nói cái gì đó, nhưng còn chưa kịp mở miệng, đối phương đã nhanh chóng ngắt lời của cô. .

Anh đi tìm em rất lâu, cuối cùng cũng tìm được em rồi! Không thể nghĩ ngờ đây là một câu trần ngập sự kích động. Lãnh Duy Biệt ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé của cô, cứ ôm thật lâu mãi không chịu buông ra.

Lãnh Duy Biệt vừa kiểm tra xem cô có bình an vô sự hay không vừa khẩn trương hỏi: Cậu ta có làm gì với em không? Em có bị thương ở đâu không, có chỗ nào không thoải mái không? Một hơi hỏi mấy vấn đề, ngay cả hô hấp cũng quên luôn.

Nhìn thấy bộ dạng của anh ta rất khản trương vì mình, Nhiếp Tử Vũ nở nụ cười yên tâm với anh ta, nói: Em rất tốt, em không sao, anh ấy không làm gì em hết. Nhưng mà sao anh lại có thể tìm tới đây? Cô vô cùng kinh ngạc, lần trước mặc dù mình có liên hệ với anh ta, nhưng mà chưa kịp nói ra địa chỉ đã bị Nhiếp Tử Phong ngắt dây điện thoại ra, sao anh ta có thể tìm tới đây được?

Thấy cô cười nói không có chuyện gì xảy ra, lúc này Lãnh Duy Biệt mới yên tâm, giúp cô giải toả thắc mắc trong lòng.

Anh truy theo địa chỉ IP trong máy tính của Nhiếp Tử Phong mà tới đây.

Sau khi Nhiếp Tử Vũ mất tích một cách lý kỳ, anh liền suy đoán việc này sẽ không thoát khỏi có liên quan tới Nhiếp Tử Phong, về sau anh tới công ty cậu ta dò hỏi mới biết được cậu ta cũng biến mất. Đương nhiên, anh cũng biết Nhiếp Tử Phong là người cuồng công việc, chắc chắn là cậu ta sẽ không vì chuyện riêng mà làm chậm trễ công việc của công ty, khẳng định là mỗi ngày sẽ xử lý công việc thông qua máy tính, cho nên anh liền phái người truy tìm theo địa chỉ IP, sau đó thì tìm tới chỗ này. Chờ Nhiếp Tử Phong đáp máy bay trực thăng đi khỏi anh mới đi vào.

Như vậy à. Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu, hiểu rõ rồi.

Vũ Vũ, theo anh trở về đi. Đột nhiên, Lãnh Duy Biệt nói. Anh cảm bả vai của Nhiếp Tử Vũ, về mặt lo lắng nói: Anh nghĩ một lát nữa cậu ta sẽ trở lại, em hãy nhanh chóng theo anh đi đi.

Lãnh Duy Biệt vốn cho là Nhiếp Tử Vũ sẽ không chút do dự mà gật đầu, nhưng mà cô lại chậm chạp không trả lời anh ta.

Chẳng lẽ em còn muốn tiếp tục ở lại chỗ này? Nói xong, trong mắt của Lãnh Duy Biệt hiện lên vẻ đau lòng. Ba năm nay, điều anh ta sợ nhất là hai người bọn họ gặp mặt, không dễ dàng gì anh ta mới chờ được bên cạnh cô không có ai, anh ta không muốn mình lại mất đi cơ hội. Theo anh đi đi, anh sẽ chăm sóc tốt cho em.

Em... Nhiếp Tử Vũ yên lặng.

Nhìn thẳng vào đôi mắt rất dịu dàng của Lãnh Duy Biệt, trong lòng cô cảm thấy áy náy. Cô không phải không biết tình cảm của anh ta đối mình vẫn như cũ, nhưng cô cũng không thể đối diện được, bởi vì từ đầu tới cuối trong lòng cô chỉ có người kia. Nhưng nghĩ tới công việc quay phim sắp tới, Nhiếp Tử Vũ do dự một lát, rồi quả quyết gật gật đầu.

Em đi theo anh.

Nhận được lời đồng ý của cô, sự thấp thòm của Lãnh Duy Biệt mới được thả lỏng.

Sau đó quả thật là Nhiếp Tử Vũ đi cùng Lãnh Duy Biệt, nhưng mà trước khi đi, cô có để lại tờ giấy trong phòng ngủ.

Một cơn gió biển thổi vào mặt, bầu không khí yên lặng - -

Mua sắm xong quay trở lại Nhiếp Tử Phong không nhìn thấy bóng dáng của Nhiếp Tử Vũ đứng chờ, trong lòng dâng lên cảm giác bất an. Hơn nữa sau khi đi kiểm tra từng phòng một cảm giác bất an của anh càng lúc càng lớn.

Trước mắt bỗng dưng hiện lên vẻ mặt muốn nói lại thôi của cô sáng nay, phút chốc, Nhiếp Tử Phong dường như nhớ tới cái gì đó, lấy điện thoại di động từ trong túi áo ra, bấm xem lịch sử cuộc gọi còn lưu lại. Đột nhiên ánh mắt dừng lại ở một dãy số lạ, nhìn tới thời gian gọi xong, gân xanh trên trán nhất thời nổi lên.

Anh nén lại kích động bấm cuộc gọi đi, đến khi nghe thấy đối diện truyền tới giọng nói của một người đàn ông, rốt cuộc anh không nhịn được nữa, ném điện thoại xuống đất! .

Chết tiệt! Đồ ăn mới mua ở trong tay anh cũng quăng xuống đất, ánh mắt như muốn phun ra lửa, quay đầu lại nhìn ra biển rộng mênh mông, anh nghiêng răng ken két.

Lịch sử cuộc gọi lưu lại là lần trước lúc anh hôn mê, nhớ tới đã nhiều ngày hai người ở chung một cách hoà bình, tự nhiên anh liền tưởng nhất định là cô đang chờ đợi cơ hội rời đi.

Chết tiệt! Đấm một cái lên tường, Nhiếp Tử Phong tức muốn sùi bọt mép.

Cô không lên tiếng nói muốn rời đi, mà anh, lại giống như một người ngu bị lừa giỡn hai lần. .

A!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Phong cắn răng, âm thầm thề ở trong lòng.

Nhiếp Tử Vũ, cho dù ở chân trời góc biển, anh cũng nhất định sẽ tìm được em!!

※

Nhiếp Tử Vũ lên máy bay trực thăng tư nhân của Lãnh Duy Biệt xong quay trở về khách sạn, không nghỉ ngơi chút nào liền gọi điện cho người đại diện. Cô nói đối nguyên nhân mấy ngày nay mình mất tích xong, người đại diện cũng hiểu rõ rồi.

Nana, cô thật là kỳ lạ. Mới vừa rồi gọi điện thoại cho tôi sao không nói câu nào? Người đại diện ở đầu bên kia khó hiểu.

Điện thoại? Tôi gọi điện thoại cho anh lúc nào chứ? Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc, trong lòng có dự cảm xấu. .

Hai mươi phút trước. Người đại diện thành thật trả lời: À, đúng rồi, là số mà lần trước cô gọi, gọi tới lại không nói chuyện, thật là kỳ lạ.

Số điện thoại lần trước?

Trí nhớ quay trở lại ngày mà Nhiếp Tử Phong ngắt đi, vì sợ người đại diện lo lắng nên cô gọi điện thoại báo bình an.

Bỗng dưng, trong mắt Nhiếp Tử Vũ chợt lóe lên lo lắng, hiểu ra Nhiếp Tử Phong nhất định là đã biết chuyện cô rời đi.

Trời ơi! Anh có hiểu lầm không?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ vội vàng phủ định, an ủi chính mình. Chắc là không đâu! Cô có để lại mấy chữ cho anh, nói nguyên nhân rồi đi, chắc là anh sẽ không hiểu lầm đâu.

Nhưng mà mãi đến cúp điện thoại xong, Nhiếp Tử Vũ lại vẫn không nhận được bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 78: Sắp xếp gấp mặt

Hôm sau, nhóm phụ trách quay phim chụp ảnh đi tới Đài Loan. Nhưng không may, vì lý do thời tiết, buổi quay phim chụp hình phải đẩy lùi lại, vừa hay Nhiếp Tử Vũ lại có thêm chút thời gian. Một ngày này, cô thử gọi vào điện thoại của Nhiếp Tử Phong, nhưng mãi không có người nghe máy, điều này khiến cho Nhiếp Tử Vũ càng thêm lo lắng.

Lúc chiều tối Lãnh Duy Biệt có gọi điện thoại tới cho cô nói là mời cô đi ăn tối, Nhiếp Tử Vũ không chút suy nghĩ liền nhận lời luôn. Nhưng khi Lãnh Duy Biệt sai tài xế đi đón cô tới nhà hàng khách sạn xong, cô mới phát hiện ra mình đã sai lầm rồi.

Nhiếp Tử Vũ vừa xuống xe thì nhìn thấy Lãnh Duy Biệt đứng ngay ở cửa. Anh ta mặc một bộ đồ vest màu trắng, mái tóc được vuốt keo ra sau ót, lộ ra khuôn mặt đẹp trai như được đúc nên vậy, vẻ ngoài thân sĩ cộng với khí chất ưu nhã ở bên trong, khiến cho anh ta trở nên rất xuất sắc hấp dẫn không ít ánh mắt của phụ nữ.

Đi lại chỗ của anh ta, Em nghĩ anh chỉ đưa em tới nhà hàng bình thường. Nhiếp Tử Vũ nhìn bộ quần áo đơn giản trên người mình, cảm thấy may mắn vì cũng coi như là lịch sự. Tối nay sang trọng như thế này dùng cơm sao? Hay là ... Về mặt của anh ta có chút nghiêm túc, khiến cho cô không khỏi phỏng đoán tới chuyện khác. .

Nghe vậy, ánh mắt của Lãnh Duy Biệt không khỏi quét qua một chút phức tạp. Nghĩ tới mục đích hẹn cô tới đây, vẻ mặt của anh ta có chút biến đổi, anh ta háng giọng nói:

Vũ Vũ, em vẫn còn nhớ chuyện trước đây sao?

Nhiếp Tử Vũ ngẩn ra, nụ cười có chút nặng nề: Đưa em tới nơi này làm gì?

Bởi vì ... Lúc Lãnh Duy Biệt đang muốn giải thích, thì có một giọng nói kích động vang lên sau lưng của Nhiếp Tử Vũ, do đó đã cắt đứt lời anh ta muốn nói. .

Vũ Vũ. Đó là một giọng nói vừa kích động vừa vui mừng, nhưng cũng vô cùng quen thuộc khiến cho Nhiếp Tử Vũ run lên.

Trong nháy mắt trước mặt xuất hiện một khuôn mặt, Nhiếp Tử Vũ chỉ cảm thấy cả người mình cứng ngắc lại, tim như muốn ngừng đập.

Cũng ngay lúc cô đang trở mắt nhìn, một người phụ nữ xinh đẹp mặc bộ vest màu đỏ đậm từ phía sau đi tới, nhanh chóng nắm chặt lấy cánh tay của Nhiếp Tử Vũ.

Vũ Vũ, là con, đúng là con thật rồi. Đối phương sau khi nhìn thấy rõ ràng là Nhiếp Tử Vũ, nước mắt như vỡ òa, dường như muốn khóc lên thành tiếng luôn.

Nhìn thấy đối phương không có một chút nào là ngoài ý muốn khi nhìn thấy cô, cẩn thận suy nghĩ lại vẫn đề lúc này Lãnh Duy Biệt mới hỏi, Nhiếp Tử Vũ dễ dàng nhận ra cuộc gặp gỡ này là do anh ta sắp xếp. Ánh mắt cô run rẩy nhìn Lãnh Duy Biệt đang cúi đầu xuống, cô có cảm giác mình bị lừa dối.

Cô tin tưởng anh ta như vậy, làm sao anh ta có thể ...

Dường như nhìn thấy sự đau lòng trong ánh mắt của cô, mẹ Nhiếp vội vàng nghẹn ngào nói: Đừng trách Duy Biệt, là mẹ nhờ cậu ấy làm như vậy, con muốn trách thì trách mẹ đi ... Là mẹ có lỗi với con ...

Con gái bà rời đi ba năm, không có ngày nào là bà không nhớ tới cô, không đau lòng. Có lẽ người khác không biết nguyên nhân cô ra đi, nhưng bà biết rất rõ ràng, bởi vì chính bà ích kỷ mới hại cô ra đi không nói tiếng nào.

Không, mẹ không có lỗi với con. Từ từ tiếp nhận sự thật này, Nhiếp Từ Vũ lắc đầu nói: Không liên quan tới mẹ, là bản thân con muốn đi thôi.

Bà ấy đưa ra quyết định đó không có gì là sai cả. Người mẹ bảo vệ con trai của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa (Dùng để chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi hay nghi ngờ.), huống chi bà ấy coi cô như con gái ruột suốt mười lăm năm trời, cô đã vô cùng cảm kích, cô không có tư cách gì để ghét bỏ bà ấy.

Đứng ở một bên nghe đoạn đối thoại của hai người, lúc này Lãnh Duy Biệt mới biết được nguyên nhân ba năm trước đây Nhiếp Từ Vũ kiên quyết rời đi. Nhìn hốc mắt của Nhiếp Từ Vũ dần dần đỏ ửng, trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót.

Mình cái gì cũng không biết, lại nghe lời thỉnh cầu của mẹ Nhiếp đưa bà ấy đi gặp mặt Vũ Vũ, chuyện này, mình đã làm tổn thương tới Vũ Vũ.

Con hận mẹ sao? Mẹ Nhiếp hai mắt đầm lệ nhìn Nhiếp Từ Vũ, khổ sở hỏi. Năm đó, mẹ không phải vì trách con hại Từ Phong bị thương nên mới muốn con đi du học, mẹ biết không phải là lỗi của con. Mẹ chỉ vì ... Nói tới đây, mẹ Nhiếp đột nhiên dừng lại không nói nữa, đôi mắt đầm lệ của bà hiện lên chút đau lòng, vẻ mặt trở nên phức tạp.

Con không trách mẹ. Nhiếp Từ Vũ cố gượng ép nở ra nụ cười, lắc đầu nói: Chuyện đã qua rồi, bây giờ con rất tốt, mẹ không cần phải lo lắng cho con.

Nhìn bộ dạng của Nhiếp Từ Vũ không muốn nhắc lại chuyện cũ, lời nói chưa kịp nói của mẹ Nhiếp lập tức nuốt trở lại trong bụng, sau đó vẫn nhìn cô thật lâu, lúc này mới lau đi nước mắt ở khóe mắt.

Nhìn tình hình đã ổn thỏa, Lãnh Duy Biệt vội vàng rên rỉ khi còn nóng nói: Vậy bây giờ chúng ta có thể đi vào dùng cơm chưa ạ?

Em ... Trải qua chuyện bất ngờ này, Nhiếp Từ Vũ sớm đã không còn khẩu vị ăn uống gì nữa rồi, chỉ muốn nhanh chóng rời đi. Nhưng ánh mắt vô tình liếc thấy vẻ mặt chờ đợi của mẹ Nhiếp, cô vẫn gật đầu đồng ý: ... Được.

Bác gái, xin mời đi bên này. Nhận được sự đồng ý của Nhiếp Từ Vũ xong, Lãnh Duy Biệt mới nhẹ nhàng thở ra.

Được.

※

Đi theo người phục vụ đi vào phòng bao, dọc theo đường đi chỉ nghe thấy giọng nói của mẹ Nhiếp thao thao bất tuyệt.

Ba năm nay con có khoẻ không? Học tập có tốt không? Mẹ nghe nói con ở nước ngoài còn phải làm thêm, có vất vả không? Sao con không gọi điện thoại về, con có biết cả nhà đều lo lắng cho con không? Tất cả những vấn đề cần hỏi đều hỏi hết một lượt. .

Nhìn thấy mẹ Nhiếp lo lắng cho mình như vậy, Nhiếp Từ Vũ chỉ cười buồn, sau đó nói tóm tắt về cuộc sống của mình. Đương nhiên, cô sẽ không nói ra chuyện mình trở thành minh tinh.

Hai người vẫn người hỏi người đáp đi tới trước phòng bao, lúc này mẹ Nhiếp mới kết thúc vấn đề.

Ba năm qua, không chỉ mình mẹ nhớ con, mà còn có bọn họ ...

Bọn họ?

Nhiếp Từ Vũ sững sốt, vẫn chưa phản ứng kịp, lại nhìn thấy người phục vụ mở cửa phòng bao ra. Tầm mắt của cô nhìn thấy hai bóng người ở trong phòng bao liền trở nên cứng ngắc, nhất là sau khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén vô cùng lạnh lùng kia, đầu óc cô trở nên trống rỗng, không suy nghĩ được gì hết.

Không hiểu tại sao Nhiếp Từ Vũ lại có bộ dạng như vậy, Lãnh Duy Biệt nhìn theo tầm mắt của cô, sau khi nhìn thấy Nhiếp Từ Phong và Quan Duyệt ngồi trong phòng bao, sắc mặt nhất thời tối sầm lại. .

Tại sao bọn họ lại có mặt ở đây?! Ánh mắt tôi đi, về mặt có chút cứng ngắc, phản ứng của anh ta cũng không dễ chịu giống như Nhiếp Từ Vũ. Anh ta theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía Nhiếp Từ Vũ, lại phát hiện cô đang nhìn mình với ánh mắt đau xót, nhất thời, trong ngực nhói đau, anh ta vội giải thích: Vũ Vũ, anh không biết tại sao bọn họ lại ở chỗ này.

Anh thề, anh chỉ hận mình mẹ Nhiếp! Tại sao hai người kia lại tới đây, anh tuyệt đối không hề biết gì!

Là mẹ để cho bọn họ tới. Lúc mẹ Nhiếp đi ra ngoài dùng cơm đúng lúc hai người đó cũng đi ra ngoài dùng cơm, không lay chuyển được suy nghĩ cùng dùng cơm của bọn họ, bà cũng đành nói ra mình có hẹn dùng bữa với Vũ Vũ cho bọn họ nghe.

Suy cho cùng Vũ Vũ và Từ Phong sớm hay muộn gì cũng gặp nhau, mọi chuyện cũng đã giải quyết xong. Hơn nữa Duyệt Nhi và Từ Phong rất nhanh sẽ kết hôn với nhau, mẹ Nhiếp chắc chắn sẽ không có chuyện gì phát sinh nữa, mới đồng ý cho bọn họ cùng tới.

Nghĩ tới đây, mẹ Nhiếp không khỏi quay đầu lại nhìn về phía Nhiếp Từ Vũ đang có sắc mặt không tốt kia, hỏi: Vũ Vũ, con không ngại cả nhà chúng ta cùng đoàn tụ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 83: Chương 79: Thử tiếp nhận anh ta

Để ý, không ngại, bây giờ còn có lựa chọn nào nữa sao? Người cũng đã tới đây rồi, dù sao cũng phải đi vào thôi.

Trong mắt của Nhiếp Từ Vũ hiện lên chút khổ sở, lắc đầu nói: Không sao. Né tránh ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Từ Phong ở bên trong nhìn ra, cô quay đầu nói với Lãnh Duy Biệt: Chúng ta đi vào thôi.

Biết cô đang lo lắng cái gì, Lãnh Duy Biệt đi tới đỡ cô, dắt tay cô đi vào trong phòng bao.

Sau khi ngồi xuống, người phục vụ ghi thực đơn xong, trong phòng bao chỉ còn lại năm người. .

Bởi vì tất cả mọi người đều im lặng, nên không khí có chút lúng túng. Ngoại trừ mẹ Nhiếp ra, cả bốn người đều đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Mẹ Nhiếp bất ngờ quay đầu lại hỏi một câu: Từ Phong, con không muốn hỏi Vũ Vũ chuyện gì sao?

Nghe vậy, đôi mắt lạnh lùng của Nhiếp Từ Phong run lên, ánh mắt thâm trầm nhìn Nhiếp Từ Vũ, trong mắt như càn bắn ra tia lửa.

Cô ấy lại một lần nữa phản bội lại mình, ngày hôm sau đã sánh đôi với người đàn ông khác. Sự thật này đã đủ kích thích dây thần kinh của anh, nghĩ tới mới vừa rồi Lãnh Duy Biệt còn nắm tay của cô đi vào, anh hận không thể hất tung cái bàn này đi.

Đột nhiên, anh nở ra nụ cười như đã lâu không gặp, giọng nói êm ái nói: Đã lâu không gặp, ba năm qua em sống như thế nào? Mặc dù là cười, nhưng nụ cười đó không đạt tới đáy mắt. .

Không ngờ anh sẽ hỏi như vậy, Nhiếp Từ Vũ vô cùng sửng sốt.

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng như chưa từng có chuyện gì xảy ra của anh, có lẽ cô đã cho rằng bảy ngày ở chung kia chỉ là ảo tưởng của cô mà thôi.

Em rất tốt. Nếu như anh làm như chưa từng gặp, thì cô sẽ tiếp chiêu thôi.

Nghe thấy cô trả lời lạnh nhạt, khoé mắt của Nhiếp Từ Phong giật giật, không thể tin được cô lại có thể giả bộ như chưa từng gặp anh, nhất thời, có một ngọn lửa giận vô danh bùng cháy lên ở trong lòng.

Bộ dạng bất thường của hai người lọt vào ánh mắt của Quan Duyệt ở bên cạnh. Thông minh như cô ta, sao lại có thể không nhìn ra sự ám muội của hai người. .

Đôi môi tô son đỏ chót cong lên, cô ta nở nụ cười với Nhiếp Từ Vũ: Vũ Vũ, ba năm trước sao em không nói tiếng nào mà lại bỏ đi như vậy? Đúng là không mở bình ra thì không biết trong bình chứa cái gì.

Lời vừa nói ra, ngay lập tức vẻ mặt của mẹ Nhiếp mang theo chút áy náy, còn sắc mặt của Nhiếp Từ Phong thì trở nên tái mét.

Nhiếp Từ Vũ khẽ liếc cô ta một cái, không chút kiêng kỵ cười nói:

Tôi không muốn nhắc tới.

Ba năm qua đã mài mòn đi sự yếu đuối của cô đã không còn sót lại chút nào, cô sớm đã không còn là cô bé dễ bị cô ta bắt nạt như trước kia nữa. Coi như không nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Quan Duyệt, Nhiếp Từ Vũ chỉ cười trừ.

Bị Nhiếp Từ Vũ coi như không tồn tại, Quan Duyệt không khỏi tức giận. Đôi mắt xinh đẹp không khỏi lộ ra chút khinh thường, cô ta tiếp tục hỏi: Há? Tại sao lại không muốn nhắc tới, không phải là vì . . .

Nhưng mà lời nói của cô ta chưa kịp nói hết, đã bị một giọng nói lạnh lùng và thô bạo cắt ngang.

Đủ rồi!

Ánh mắt như sắp nổi bão của Nhiếp Tử Phong quét nhìn Quan Duyệt, lạnh lùng nói: Chuyện này là chuyện của nhà họ Nhiếp, không cần em can thiệp vào.

Em . . Bị Nhiếp Tử Phong thẳng thắn quở trách như vậy, nhất thời sắc mặt của Quan Duyệt trở nên tái nhợt, cô ta ảm ức cắn môi. Cô ta dùng ánh mắt hung dữ trừng mắt lên nhìn Nhiếp Tử Vũ đang uống trà một cách thản nhiên kia, tự thề ở trong lòng. Sớm muộn gì cũng có một ngày, cô ta sẽ khiến cho Nhiếp Tử Vũ phải trả giá thật đắt!

Đột nhiên Nhiếp Tử Phong nổi giận, khiến cho nhiệt độ trong phòng bao giảm xuống rất nhiều, so với không khí lúc trước càng tệ hơn rất nhiều. Nhưng may mắn là, ngay lúc mẹ Nhiếp không biết phải làm gì, nói gì với mọi người thì đồ ăn được mang lên. Vì vậy, bà nhanh chóng kêu gọi mọi người dùng cơm, mọi chuyện không vui đều tạm thời gác sang một bên.

Lãnh Duy Biệt tuy đang đồ ăn, nhưng toàn bộ tâm trí đều để trên người của Nhiếp Tử Vũ. Nhìn thấy sắc mặt càng lúc càng khó coi của cô, anh ta càng thêm áy náy.

Nếu sớm biết là mẹ Nhiếp sẽ dẫn theo mấy người Nhiếp Tử Phong tới, anh ta nhất định sẽ không làm như vậy. Nhưng mà, bây giờ tình hình đã như vậy rồi, cho dù anh ta có hối hận cũng không có ích gì nữa. Nghĩ tới đây, Lãnh Duy Biệt lại cảm thấy đau đầu.

Vũ Vũ, con và Duy Biệt ở cùng với nhau sao? Đột nhiên, mẹ Nhiếp mở miệng hỏi.

Nhiếp Tử Vũ đang nhai thức ăn vừa nghe thấy câu hỏi này thì nuốt không trôi, nên bị sặc, ho khụ khụ một trận, mãi tới khi Lãnh Duy Biệt tới giúp, cô mới nhuận khí, cô mới tốt lên một chút.

Nuốt thức ăn xuống, lúc cô ngẩng đầu lên muốn trả lời mẹ Nhiếp, thì bất ngờ đối diện với ánh mắt mù mờ của Nhiếp Tử Phong. Nhất thời, trong lòng cô cảm thấy căng thẳng, cả người như đông cứng lại.

Vũ Vũ? Mãi không nhận được câu trả lời của Nhiếp Tử Vũ, mẹ Nhiếp kêu lên.

Dạ? Không có, con không ở cùng một chỗ với anh ấy. Hồi phục tinh thần, Nhiếp Tử Vũ kích động né tránh tầm mắt tìm tòi của mẹ Nhiếp, lắc đầu nói.

Thật vậy sao? Vậy thì tiếc quá. Mẹ Nhiếp lộ ra vẻ mất mát, nhìn cô nói: Duy Biệt là người đàn ông tốt, con nên quý trọng cậu ấy.

Con biết. Nhiếp Tử Vũ gật đầu. Lãnh Duy Biệt rất tốt, chăm sóc mình không thua gì mẹ Nhiếp, nhưng mà cô không có cách nào yêu anh ta được...

Vậy con đồng ý tiếp nhận cậu ấy không?

Nhiếp Tử Vũ trầm mặc, cùng lúc đó cô cảm thấy có một ánh mắt sắc bén như dao đang tập trung trên người của cô, muốn đâm thủng da thịt của cô, đâm thẳng vào tim cô, khiến cho cô không thể chống đỡ được.

Trong phòng bao im lặng, mọi người cùng đợi đáp án của cô.

Thấy một lúc lâu mà cô cũng không trả lời, Lãnh Duy Biệt ở bên cạnh nhìn không được hiện lên nụ cười chua xót.

Anh ta vẫn biết trong lòng của cô chỉ có cậu ta, nhưng anh ta vẫn không chịu chết tâm. Cho nên nhân lúc mẹ Nhiếp nhắc tới vấn đề này, anh ta muốn cho chính mình một cơ hội, thử một chút xem sao.

Vũ Vũ, hãy cho anh một cơ hội để yêu thương em được không? Chúng ta hãy thử xem sao. Lãnh Duy Biệt cầm lấy hai tay của Nhiếp Tử Vũ, dùng ánh mắt thâm tình nhìn vào ánh mắt đang giãy giụa của cô, dịu dàng nói: Chúng ta hãy thử một thời gian, cũng không lâu đâu. Nếu như đến lúc đó, em vẫn không yêu anh, thì anh sẽ không nhắc tới chuyện này nữa, được không?

Đối diện với ánh mắt đầy chờ mong của Lãnh Duy Biệt, Nhiếp Tử Vũ do dự.

Cô không thích anh ta, cô nên từ chối. Nhưng mà ngay lúc cô muốn mở miệng, cô lại không nói nên lời. Ánh mắt vô tình liếc qua Nhiếp Tử Phong đang dùng ánh mắt thờ ơ nhìn mình và Lãnh Duy Biệt, trái tim của Nhiếp Tử Vũ giống như bị kim đâm, vô cùng đau đớn. .

Đột nhiên, cô hít một hơi thật sâu, trừng mắt lên nhìn, rồi chậm rãi gật đầu: Được. Nếu chỉ thử một lần, thì cô cũng không bị mất cái gì. Quan trọng hơn là, Lãnh Duy Biệt đã quan tâm chăm sóc mình nhiều như vậy, thật sự cô không muốn thương hại anh ta.

Cuối cùng cô cũng đồng ý, ngược lại với vẻ vui mừng của Lãnh Duy Biệt, trong phòng bao vang lên một tiếng 'Àm!', cất ngang không khí đang vui vẻ.

Cùng với tiếng thét chói tai 'A!' của Quan Duyệt, mọi người quay đầu lại nhìn, thì nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Nhiếp Tử Phong mà giật nảy mình.

Nhìn thấy ly rượu để cao màu đỏ trong tay của anh vỡ thành từng mảnh nhỏ, máu tươi và rượu màu đỏ đang chảy ồ ồ từ lòng bàn tay anh xuống khăn trải bàn màu trắng, nhìn cực kỳ chói mắt ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chương 80: Em chỉ có thể là của anh!

Bị mảnh vỡ thủy tinh cắt vào lòng bàn tay, máu chảy xuống bàn ăn, vương lên trên chiếc quần tây màu đen, tạo thành một vệt màu đen. Xung quanh tràn ngập mùi máu tươi, khiến cho người ta muốn ói. Tất cả những thứ đó, Nhiếp Tử Phong đều không thấy.

Bởi vì đối với anh mà nói, nỗi đau ở lòng bàn tay không thấm thía gì so với nỗi đau được khắc sâu trong lòng. Hơn nữa anh nhớ lại vừa rồi Nhiếp Tử Vũ mới trả lời là 'Được.', anh nghe xong như thấy cõi lòng của mình tan nát.

Phong, anh không bị gì chứ! Sao lại không cẩn thận như vậy. Phản ứng đầu tiên của Quan Duyệt là dùng khăn ăn quần lấy lòng bàn tay đang mất máu của anh, nhưng lại bị Nhiếp Tử Phong vô tình vung tay lên hất sang một bên.

Không cần em nhiều chuyện! Lời nói đúng là nói với Quan Duyệt, nhưng mà ánh mắt của anh lại dừng ở trên người của Nhiếp Tử Vũ.

Bị anh nhìn chằm chằm như vậy, cho dù là Nhiếp Tử Vũ muốn bước lên quan tâm anh, cũng chỉ có thể kiên cường lui lại. Cô chớp chớp đôi mắt, đem sự lo lắng đối với anh giấu lại trong lòng, sau đó nhìn về phía mẹ Nhiếp đang cầm điện thoại lên để gọi, vội vàng nói: Con thấy mọi người vẫn nên đưa anh ấy tới bệnh viện bằng bố trước đi. .

Bữa cơm này nuốt cũng không trôi, vô cùng áp lực, Nhiếp Tử Vũ rất muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Tâm tư của cô sao Nhiếp Tử Phong có thể không biết. Lửa giận trong lòng của anh lại bốc lên, dường như áp lực rất lớn, như muốn nổ tung ra như cái nồi hơi.

Đột nhiên anh cười lạnh nói: Chúng tôi đi khỏi, để thuận tiện cho các người nói chuyện yêu đương phải không?

Nghe thấy giọng điệu châm chọc và khiêu khích của anh, tâm trạng của Nhiếp Tử Vũ cũng không được tốt.

Thờ dài ở trong lòng, cô bất đắc dĩ trợn mắt lên nói: Em chỉ lo lắng cho anh, anh bị thương thì nên đi bệnh viện . . .

Nhưng mà không chờ Nhiếp Tử Vũ nói hết một câu nói xong, Nhiếp Tử Phong đã gầm lên:

Không cần em giả mù sa mưa!

Vừa mới được Nhiếp Tử Vũ tiếp nhận, Lãnh Duy Biệt không vui nhủ mày, bất ngờ hạ giọng nói: Thái độ này của cậu là sao! Vũ Vũ lo lắng cho cậu, cậu không cảm ơn cô ấy thì thôi, tại sao lại mắng cô ấy!

Liên quan gì tới cậu!

Vướng mắc tình cảm, ngày xưa là bạn tốt giờ trở mặt thành thù. Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau, giương cung bạt kiếm, không khí đối nghịch lan tràn ra. .

Đủ rồi! Không nhìn nổi nữa, mẹ Nhiếp mở miệng nói. Nhìn hai người như nước sôi lửa, bà bắt đầu hối hận vì quyết định của mình. Vũ Vũ, con và Duy Biệt đi về trước đi. Mẹ và Duyệt Nhi đưa Tử Phong đi bệnh viện bằng bố.

Bề trên đã mở miệng, cho dù Lãnh Duy Biệt không vui tới cỡ nào cũng phải nể tình.

Vậy chúng cháu đi trước. Lãnh Duy Biệt đứng dậy chào tạm biệt xong, liền mang Nhiếp Tử Vũ đi khỏi.

Chờ bóng dáng của hai người khuất sau cánh cửa, rốt cuộc Nhiếp Tử Phong không nhịn được nữa dấm một dấm lên bàn, bàn tay vốn đang chảy máu nhất thời càng chảy ra đầm đìa.

Nhìn bộ dạng nổi giận và thống khổ của anh, Quan Duyệt càng thêm hận Nhiếp Tử Vũ. .

Ba năm, cô ta đã ở bên cạnh anh ba năm, mặc dù chiếm được vị trí vợ chưa cưới của anh nhưng lại không chiếm được trái tim của anh. Còn Nhiếp Tử Vũ vừa xuất hiện liền dễ dàng chiếm giữ tâm trí của anh, mối thù này cho dù như thế nào cô ta cũng sẽ không bỏ qua một cách dễ dàng!

Nghĩ tới đây, Quan Duyệt không nhịn được mà âm thầm thề ở trong lòng: Nhiếp Tử Vũ, nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho cô!

Mẹ Nhiếp cũng dùng ánh mắt lo lắng nhìn Nhiếp Tử Phong, lòng mày nhủ chặt lại, lộ ra nét mặt vô cùng phức tạp.

. . .

Một bữa cơm, Nhiếp Tử Vũ và Lãnh Duy Biệt đều không ăn được miếng nào. Cho nên lúc đưa Nhiếp Tử Vũ trở về khách sạn, hai người lại đi dạo chợ đêm một chuyến, sau đó Lãnh Duy Biệt mới tiễn cô về khách sạn.

Đã trễ rồi, ngày mai em có buổi quay nên không mời anh lên được. Nhiếp Tử Vũ dùng ánh mắt xin lỗi nói với Lãnh Duy Biệt.

Không sao. Lãnh Duy Biệt cười dịu dàng, đưa tay lên vuốt mái tóc mềm mại của cô. Tuy hôm nay xảy ra chuyện không như ý muốn, nhưng ít nhất có một chuyện khiến anh ta rất vui.

Sau khi nói tạm biệt, lúc Nhiếp Tử Vũ xoay người đi vào khách sạn, đột nhiên Lãnh Duy Biệt nắm lấy tay cô.

Vũ Vũ. Anh ta khẽ gọi tên cô.

Hả? Nhiếp Tử Vũ quay đầu lại, nhìn thấy Lãnh Duy Biệt được phóng đại vô số lần ở trước mặt mình, sau đó một nụ hôn khẽ rơi lên trên trán của cô. Nhất thời khiến cả người cô đơ ra.

Đôi môi ấm áp lưu luyến từ từ rời khỏi cái trán của cô, trên gương mặt anh tuần bỗng dưng phủ lên một tầng màu hồng. Thấy vẻ mặt ngu ngơ của cô, Lãnh Duy Biệt có chút không được tự nhiên hắng giọng một cái.

Em nghỉ ngơi cho tốt, ngủ ngon.

Nghe vậy, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới phản ứng kịp. Được. Cô đáp lời, cúi đầu xuống, xoay người đi, nhanh chóng chạy vào trong khách sạn.

Nhìn bóng lưng hoảng hốt chạy đi của cô, Lãnh Duy Biệt đứng im tại chỗ mỉm cười nhìn tới khi bóng dáng của cô khuất hẳn, lúc này mới lưu luyến rời đi.

※

. Không dám nán lại một giây phút nào, Nhiếp Tử Vũ chạy một mạch về phòng, mãi cho tới khi đóng cửa xong, trong lòng cô mới được thả lỏng.

Bỏ túi xách xuống đi vào toilet, lấy nước vốc lên mặt rất nhiều lần, lúc này cô mới tỉnh táo lại. Đợi tới khi ổn định lại, lúc này cô mới nhìn vào sắc mặt tái nhợt của mình trong gương, trong ngực dâng lên một cơn đau đớn.

Nhớ lại nụ hôn khẽ lúc nãy của Lãnh Duy Biệt, cô liền cảm thấy tim mình như ngừng đập. Lòng này không khỏi nhẩn lại, cô bắt đầu nghĩ thầm:

Có phải là cô đã làm sai rồi không?

Có phải là cô không nên đáp ứng đề nghị của anh ta?

Cô thấy ngay cả một nụ hôn ngủ ngon cô cũng không thích ứng được.

Thì cô nên làm như thế nào đây...

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ chỉ biết vô lực. Nếu không có hai tay chống đỡ lên bồn rửa mặt, rất có thể cô đã ngã ngồi xuống dưới đất rồi.

Trong lòng cực kỳ khó chịu, khó chịu tới mức không thờ nổi. Cô rất sợ, sợ nếu như sau này mình phụ lòng Lãnh Duy Biệt thì phải làm sao ... Anh ta đối xử với mình tốt như vậy, mà mình lại ...

Lúc cô đang nghĩ tới đây, thì đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên, làm nhiễu loạn suy nghĩ của cô. Cô tắt vòi nước, lấy khăn lau mặt rồi đi tới cửa.

Ai vậy? Cô vừa mở cửa vừa hỏi.

Sau khi cô nhìn thấy bóng dáng của người đang đứng ngoài cửa, cả người cô sững lại. Một giây sau, vẻ mặt của cô liền biến đổi, theo trực giác muốn đóng cửa phòng lại. Nhưng mà đã trễ rồi, bởi vì đối phương đã bước một chân vào trong phòng.

Cô nuốt nước miếng, sau đó mới mở miệng nói được một từ: Anh. . . Đối phương đã đẩy cô vào trong phòng, sau đó bước chân vào phòng, đóng cửa phòng lại 'Ầm' một tiếng.

Tóc tai hỗn độn rơi xuống, gương mặt thì tái mét. Gương mặt anh tuần vì tức giận mà cau có lại, đôi mắt đen như đang toé lửa. Bộ áo vest Armani màu đen đang phập phồng trước ngực, bàn tay vẫn chưa đi băng bó máu vẫn đang chảy đầm đìa.

Nhìn thấy anh không ngừng đi lại phía mình, Nhiếp Tử Vũ sợ hãi lui người lại đến khi chạm vào vách tường, không còn đường lui nữa.

Đột nhiên anh mở miệng, nói ra một câu vô cùng lạnh lùng: Nhiếp Tử Vũ, em chỉ có thể là của anh!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Chương 81.1: Bất ngờ gặp nhau trên bãi biển

Lời nói rất bá đạo và có khí phách, giọng điệu kiên quyết không chút dao động.

Đôi mắt với sự ép sát từng bước từng bước lại gần của anh, cả người của Nhiếp Từ Vũ run rẩy, tất cả các lỗ chân lông trên người cũng run rẩy. Anh ... Anh muốn làm gì ... Cô chợt nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt không tự chủ liếc nhìn xung quanh, để tìm chỗ chạy thoát.

Nhưng không cho cô một chút cơ hội nào, Nhiếp Từ Phong đã đưa một tay ra cố định trên vai cô, một tay nâng cằm cô lên, để cho cô đối mặt với ánh mắt đang sắp nổi cơn thịnh nộ của mình.

Nói, tại sao lại đáp ứng thử qua lại với cậu ta! Vừa mới nghĩ tới cô nói chữ 'Được', đôi mắt lạnh lùng như băng của Nhiếp Từ Phong lại dấy lên một luồng lửa giận. Anh dùng khí thế áp đảo, đôi mắt chăm chú nhìn cô, không bỏ sót bất cứ nét mặt nào cho dù là rất nhỏ của cô.

Thì ra anh tới là vì chuyện này. . .

Nhiếp Từ Vũ cười khế một tiếng, lạnh nhạt nói: Chuyện này không liên quan tới anh. Cô cố gắng giãy giụa, nhưng tất cả đều phí công vô ích. Không thoát khỏi được sự kiềm chế của anh, không khỏi tức giận cô cũng vung tay một cái, không còn giãy giụa nữa: Nếu như anh tới tìm em để hỏi chuyện này, thì có có thể đi được rồi. Bởi vì em không có nghĩa vụ phải trả lời cho anh vấn đề nhảm chán này!

Chuyện này không liên quan đến anh? Lời giải thích của cô khiến cho tế bào toàn thân của Nhiếp Từ Phong đều tức giận, sự tàn nhẫn trong người anh tăng lên gấp bội.

Chỉ thấy gương mặt tuấn lãng của anh như Apollon, nhưng ngũ quan bắt đầu cau có, cái trán trơn bóng không biết đã nổi gân xanh lên từ lúc nào. Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Từ Vũ, anh nhếch môi lên, gằn từng chữ một: Chỉ cần một ngày em vẫn mang họ Nhiếp, thì chuyện của em đều liên quan tới anh!

Vậy ngày mai em sẽ đi yêu cầu đổi họ, như vậy đã được chưa! Không nhịn nổi việc anh cố tình gây sự, Nhiếp Từ Vũ cũng nổi giận.

Nói vừa dứt lời, sắc mặt của Nhiếp Từ Phong càng trở nên tệ hơn.

Không thể tin được cô sẽ nói như vậy, toàn thân anh giống như bị lửa thiêu đốt, mỗi cọng lông sợi tóc đều như phát ra lửa, không tự chủ càng tăng thêm lực kiềm chế ở tay để trên vai của Nhiếp Từ Vũ.

Bởi vì đột nhiên anh gia tăng lực, nên Nhiếp Từ Vũ bị đau tới mức mặt tái nhợt đi. Cô cắn chặt hàm răng, đối diện trực tiếp với sự tức giận trong đôi mắt của Nhiếp Từ Phong, kiên cường chịu đựng chứ không mở miệng ra cầu khẩn.

Hai người tức giận không phân cao thấp nhìn nhau không biết qua bao lâu, đột nhiên đẩy cô xuống sàn nhà. .

Đổi họ sao? Tốt lắm! Anh muốn để lại dấu ấn của anh trên người của em, để xem em còn có biện pháp nào huy đi! Nói xong, cả người đều nhào lên, đè thân thể nhỏ bé của cô xuống phía dưới.

Thấy thế, Nhiếp Từ Vũ hoảng sợ tay quơ lung tung, lại sợ ý một chút, một cái tát rơi vào khuôn mặt đang không vui vẻ gì của Nhiếp Từ Phong.

Em dám đánh anh! Đôi mắt đen như ưng bốc hỏa, sắc bén như cái đinh, nhìn chăm chăm vào thân dưới của cô, cười lạnh nói: Nhiếp Từ Vũ, em có biết một người phụ nữ đánh đàn ông, sẽ có hậu quả gì không?

Đôi mắt sáng của anh vì động tác này mà nháy mắt được phóng đại trước mắt cô, bị đặt ở phía dưới, Nhiếp Từ Vũ càng giãy giụa mạnh hơn.

Không cần, không cần, anh mau buông em ra! Nhiếp Từ Phong, anh là tên khốn kiếp, anh mau buông em ra nhanh lên! Cô khàn giọng hét lên, đôi tay chống trước ngực anh, ngăn cản anh bạo hành. .

Nhiếp Từ Phong hôn một cách mạnh bạo, từ môi cô rồi đi tới cổ. Hơn nữa lúc anh vùi trong cổ của cô, thì ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể cô khiến anh càng trở nên điên cuồng. Giống như một con dã thú bị đói bụng lâu ngày, điên cuồng thưởng thức con mồi. Nụ hôn của anh bá đạo, mặt khác, tay của anh nhanh chóng xé rách quần áo của cô, lấy tư thế cuồng dã nhanh chóng chiếm giữ vẻ đẹp của cô. Khi bàn tay của anh đụng chạm vào da thịt trơn mềm của cô, anh giống như bị mê muội, càng trở nên điên cuồng. .

Bộ quần áo màu xanh dương dưới bàn tay của anh thì biến thành vải vụn, tim như bị cao cắt, Nhiếp Từ Vũ cảm giác được có một bàn tay thô đang không ngừng dao động trên cơ thể mình. Nhìn Nhiếp Từ Phong như biến thành quỷ satan, cô không khỏi cười khổ một tiếng, sau đó từ từ không còn giãy giụa nữa.

Nếu như đây là điều anh muốn, vậy thì cô nguyện ý cho anh. . .

Cảm giác được thân thể của cô cứng đờ như tấm gỗ, Nhiếp Từ Phong đột nhiên dừng lại. Anh từ từ gác tay lên cổ cô, nhìn vào cô. Khi đôi mắt tràn đầy lửa dục nhìn thấy khoé mắt cô chảy xuống hai hàng nước mắt, dã thú trong người anh nhanh chóng rút đi.

Em . . Đừng khóc. Lý trí quay trở lại, anh đau lòng nhủ mày lại, đưa tay ra muốn lau đi giọt nước mắt của cô đang lăn xuống, nhưng cô lại nghiêng đầu đi, bàn tay rơi vào khoảng không.

Bởi vì động tác này của cô, khiến cho Nhiếp Tử Phong có cảm giác mất mát, giống như trong lòng đã mất đi một thứ rất quan trọng.

Nhiếp Tử Vũ quật cường nuốt nước mắt của mình xuống, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về mặt áy náy của anh, bất ngờ cong môi lên, hỏi: Tại sao lại không hành động tiếp? Anh cứ tiếp tục đi. Nếu như chiếm đoạt thân thể của em có thể mang lại cho anh khoái cảm trả thù, vậy anh cứ việc làm tiếp đi. Em chỉ cầu xin anh sau này đừng dây dưa với em nữa! Một câu cuối cùng, dường như là cô đang hết lên.

Vừa nói dứt, Nhiếp Tử Phong vừa mới bình tĩnh lại, giờ lại trở nên kích động.

Không! Cho dù chết đi, anh cũng muốn dây dưa với em! Cho dù là kiếp sau, anh cũng muốn tiếp tục dây dưa với em! Ánh mắt anh ngoan độc nhìn cô chăm chăm thể thốt, đôi mắt sắc bén như ưng của anh tràn đầy quyết tâm.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ trầm mặc. Cô cười khờ nhìn anh, một lúc lâu dùng giọng nói bi thương nói:

Đừng khiến cho em hận anh được không? Hai mắt bất tri bất giác lại rơi vào tầng sương mù, cô đau lòng nhìn anh, nhìn người đàn ông mà mình yêu say đắm mấy năm trời, hít một hơi thật sâu, cầu xin nói: Anh có cuộc sống tốt của anh, còn em cũng có cuộc sống riêng của em rồi, chúng ta không cần phải dây dưa với nhau nữa, được không?

Cô đã nghĩ thông suốt cần phải buông bỏ, biết mình cố cố chấp yêu anh thêm nữa cũng không có kết quả, mà anh đã yêu người phụ nữ khác, còn có cái gì để không buông bỏ nữa hay sao?

Cô cầu khẩn khiến cho tim của Nhiếp Tử Phong căng thẳng, sự đau đớn dâng lên trong lòng. Một lúc sau, anh hỏi: Em yêu cậu ta sao? Yêu nhiều lắm sao? Lúc hỏi câu hỏi này, giọng nói của anh cũng run rẩy.

Nhiếp Tử Vũ nhìn sâu vào mắt anh, đáy mắt thoáng qua tia dịu dàng. Đúng vậy, em yêu anh ấy. Rất yêu, rất rất yêu, cả đời này, em sẽ không yêu ai ngoại trừ người đàn ông đó ra. Mặc dù lời nói ám chỉ Lãnh Duy Biệt, nhưng mà tình yêu này là bày tỏ với hình bóng của người đàn ông trong mắt của cô.

Không cho phép, anh không cho phép! Nghe thấy cô bày tỏ tình yêu với người khác như vậy, đôi mắt của Nhiếp Tử Phong tối lại, trừng lớn lên dọa người, hàm răng nghiến kêu ken két. Sự thù hận bị phản bội bây giờ hoà chung với sự đau lòng, cùng đánh thẳng vào người anh khiến cho sự thù hận đến khác cốt ghi tằm trong lòng anh dâng trào lên giống như sóng thần, lồng ngực phập phồng không yên.

Dục vọng trả thù thấm vào trong từng tế bào của anh, anh nhú mày lại thật chặt, hung dữ nói: Cả đời này, em chỉ có thể yêu duy nhất một người đàn ông là anh! Nếu không, anh sẽ khiến cho em sống không bằng chết! Nhiếp Tử Vũ, một ngày nào đó, anh sẽ bắt em phải trả giá thật cao vì đã phản bội anh!

Sau khi hét lên, anh nhanh chóng đứng dậy. Không quan tâm xem cô có phản ứng gì, anh nhanh chóng bước đi tới cửa.

Ầm! một tiếng vang lên thật lớn, cánh cửa bị đóng lại thật mạnh.

Nhiếp Tử Vũ chậm rãi đứng dậy, nhìn cánh cửa đang đóng lại kia, nước mắt như thủy triều tràn ra hốc mắt...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chương 81.2: Bất ngờ gặp nhau trên bãi biển (tt)

Sáng sớm hôm sau,——

Cả đêm không chợp mắt.

Vội vàng tắm rửa cho tỉnh táo tinh thần, sau đó ngồi trước bàn trang điểm, nhìn gương mặt như gấu mèo của mình qua gương, Nhiếp Tử Vũ không khỏi cảm thấy may mắn vì khi xuất đạo mình đã sử dụng mặt nạ, nếu không hôm nay không dám đi quay rồi.

Thờ dãi một cái, cô bắt đầu hóa trang cho mình, đột nhiên trước mắt hiện ra ánh mắt thù hận của Nhiếp Tử Phong tối hôm qua, thất thời nhú mày lại rồi rầm

Anh hận cô như vậy, chuyện này cô chưa bao giờ nghĩ tới.

Ba năm trước, cô không nói một tiếng rời khỏi anh, thành toàn cho anh và Quan Duyệt, vậy là cô đã tạo nên tội ác gì rất lớn sao? Cô thấy sự hận thù của anh lớn như vậy, cũng cảm thấy nghi ngờ. Nhớ lại chuyện hôm qua anh vô tình lãnh khốc, cô kohong khỏi nhớ lại khi mới gặp lại anh cũng từng đối xử với mình như vậy.

Chẳng lẽ... .

Đột nhiên, Nhiếp Từ Vũ dừng tay lại, trong mắt thoáng qua một tia sáng.

Chẳng lẽ ba năm trước lúc cô rời đi có xảy ra chuyện gì đó mà cô không biết sao? Cho nên mới khiến cho Nhiếp Từ Phong hận mình như vậy?

Đang lúc Nhiếp Từ Vũ vắt óc suy nghĩ về vấn đề này, thì đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên, nhanh chóng cắt đứt suy nghĩ của cô. Cô thả hộp phấn trang điểm trong tay xuống, đi tới cửa vừa đi vừa nói: Tôi đây tôi đây.

Mở cửa ra, cho là người đại diện tới, nhưng không chờ cho cô nhìn rõ ràng, đã bị một cái tát như trời giáng xuống mặt của mình. Đầu óc của Nhiếp Từ Vũ trống rỗng, cũng chưa kịp né tránh, thì đã bị một cái tát giáng thẳng vào mặt rồi.

Năm ngón tay đỏ tươi in rõ lên gò má trắng nõn của cô, tạo thành sự đối lập rõ ràng. Cảm giác nóng hừng hực khiến khuôn mặt sưng lên, gương mặt của Nhiếp Từ Vũ đau tới mức tê dại đi.

Chị. . . Đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào đối phương lai giả bất thiện (người tới không có mục đích gì tốt), Nhiếp Từ Vũ định nói chuyện nhưng cử động khiến cho khuôn mặt đau tới mức sắp rơi nước mắt.

Anh ấy đâu? ! Quan Duyệt đẩy Nhiếp Từ Vũ ra, liền sai bước vào trong tìm kiếm bóng dáng mà cô ta muốn tìm. Nhưng mà sau khi đi tìm hết một lượt, không thấy người mà cô ta dự tính, lúc này cô ta mới quay ra cửa.

Cả đêm hôm qua Nhiếp Từ Phong không về, cô ta đoán chắc chắn là anh tới chỗ người đàn bà vô liêm sỉ này rồi!

Đôi mắt xinh đẹp căm phẫn và tức giận nhìn về mặt không vui của Nhiếp Từ Vũ, cô ta khàn khàn mở miệng hét lên: Tôi hỏi cô, Nhiếp Từ Phong đâu rồi?! Tức giận xông tới đỉnh đầu, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Hả, làm sao mà tôi biết được. Nhiếp Từ Vũ cười lạnh một tiếng, không chịu yếu thế hát cảm mình lên. d,0dy!q.d.

Đáng chết! Nhìn bộ dạng cười lạnh của cô, gương mặt của Quan Duyệt trầm xuống, giống như trời tháng sáu mà lại có một lớp sương mù như thời tiết tháng chín, vừa tức, vừa hận, giờ tay lên vừa muốn tát một cái tát nữa, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ nhanh nhẹn tránh thoát. Cùng lúc đó, Nhiếp Từ Vũ chọt loé lên một tia gian xảo, nhanh chóng giờ tay lên giáng cho cô ta một cái tát.

Bốp! một tiếng vang lên như tiếng pháo, khiến cho đầu óc của Quan Duyệt bị choáng váng.

Thấy cô ta trợn tròn mắt lên nhìn, Nhiếp Từ Vũ lạnh nhạt nói: Một cái tát này, coi như trả lại cho chị làm quà gặp mặt, không cần phải cảm ơn đâu. Ở nước Mỹ ba năm, kỳ thị chủng tộc vô cùng nghiêm trọng, vì vậy cô đã bị xem thường không ít lần, những người khó dây dưa hơn cô ta, cô cũng gặp rất nhiều rồi.

Nhìn thấy đáy mắt của Nhiếp Từ Vũ dâng lên sự giễu cợt, phản ứng đầu tiên của Quan Duyệt chính là: Cô dám đánh tôi! Trong giọng nói tràn ngập vẻ không dám tin.

Tại sao không dám? ! Nhiếp Từ Vũ không chịu yếu thế hỏi ngược lại. Sao vậy, chỉ chị mới có quyền đánh tôi, còn tôi không được đánh trả lại sao? Chị sinh ra ở nơi cao quý một chút, còn tôi là cô nhi nên không thể đánh chị sao? Bây giờ cô không còn là một cô bé dễ dàng bị người khác bắt nạt nữa rồi, chỉ cần ai dám đụng tới cô, cô nhất định sẽ đáp trả lại!

Cô! Quan Duyệt tức giận tới mức mặt đỏ tía tai, hai gò má cũng run run.

Còn nữa! Tôi không phải là bảo mẫu của Nhiếp Từ Phong, lúc nào cũng trông giữ bên cạnh anh ấy. Nếu như chị không tìm thấy thì đi tìm khắp các nơi một lần nữa, nếu như vẫn không tìm được, thì chị nên đi tới đồn cảnh sát nhờ họ tìm người giúp chị! d,0dy!q.d.

Nghe vậy, sắc mặt của Quan Duyệt thoáng chuyển từ trắng sang xanh, khoé miệng run rẩy nhưng mãi không thốt ra được câu nào.

Đột nhiên, cô ta nhếch môi lên, đôi tay ôm ngực, lấy vè mặt khoan dung nhìn Nhiếp Từ Vũ nói: Anh ấy và tôi sắp kết hôn rồi, cô nên biết điều cách xa anh ấy ra một chút, đừng có mặt dày suốt ngày quấy rối anh ấy.

Hả ~ Nhiếp Từ Vũ hiểu gật đầu một cái, rồi nở ra nụ cười tươi rói nói: Vậy chị hãy trông chừng anh ấy cho tốt, đừng để cho anh ấy có bất kỳ cơ hội nào tới tìm tôi!

Cô! Quan Duyệt tức chết, bởi vì tức giận nên lồng ngực thở hổn hển. Miệng lưỡi bén nhọn thì sao chứ? Cuối cùng cũng không chiếm được anh ấy! À, đúng rồi. Chắc là cô vẫn chưa biết đúng không? Tôi đã mang thai con của Từ Phong, coi như anh ấy đối với cô chưa dứt tình ra được, thì cô cũng không còn cơ hội nữa. Nói xong, cô ta điệu dàng nhìn cái bụng vẫn còn băng phăng của mình.

Dứt lời, nụ cười nhất thời đông cứng trên khoé môi của Nhiếp Từ Vũ. Nhìn nét mặt điệu dàng của Quan Duyệt không giống như nói dối, cô cảm thấy giống như mình bị một đòn cảnh cáo, mọi suy nghĩ bỗng chốc đều biến mất. Trong lòng nặng trĩu, trong tim giống như bị thứ gì đó bóp chặt lại, vô cùng khó chịu.

Những đau đớn hiện lên trong mắt cô, Quan Duyệt đều nhìn thấy, cũng cảm thấy rất hài lòng. .

Một hồi lâu, Nhiếp Từ Vũ hồi phục lại tinh thần. Ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta hỏi: Chị nói xong chưa? Nói xong rồi thì chị có thể đi, thứ lỗi không thể tiếp được. Nói xong, chuẩn bị đóng cửa phòng lại.

Đột chút. Đột nhiên Quan Duyệt ngăn lại. Dưới ánh mắt lạnh lùng như băng của Nhiếp Tử Vũ, cô ta cười lấy cái thiệp mời từ trong giỏ xách ra bỏ vào tay của cô: Hoan nghênh cô tới tham gia. Nói xong, đắc ý cười to một tiếng sau đó liền rời đi.

Nhìn bóng dáng cô ta dần đi xa, vẻ mặt Nhiếp Tử Vũ trắng bệch nhìn chăm chăm vào cái thiệp mời trong tay, cảm thấy nó vô cùng chói mắt.

Cả buổi sáng quay chụp, trong đầu của Nhiếp Tử Vũ chỉ toàn là câu nói kia của Quan Duyệt, vừa nghĩ tới chuyện cô ta mang thai đứa con của Nhiếp Tử Phong, không hiểu sao trong lòng cô lại có cảm giác đau đớn. Vô tri vô giác, giống như một cái xác không hồn cho tới trưa, thì cũng tới thời gian ăn trưa.

Ngồi trong phòng ăn, đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ như mắt hồn nhìn vào hộp cơm tiện lợi xa hoa, một chút cũng không muốn ăn. Bỗng dưng, có một bàn tay vỗ vỗ vào bả vai của cô, lúc này cô mới phục hồi tinh thần lại.

Nana, từ sáng tới giờ em như người mất hồn, có chuyện gì khiến em lo lắng sao? Một gương mặt đẹp trai, mặc chiếc quần kaki màu đất, áo sơ mi màu xanh lam, người đàn ông có mái tóc vàng nhìn khuôn mặt buồn bã và trắng bệch của Nhiếp Tử Vũ, lo lắng hỏi: Sắc mặt của em nhìn cũng rất tệ, tối hôm qua không ngủ ngon sao? .

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cười nhạt, nở nụ cười yên tâm với anh ta: Ừ, em không sao.

Joe gật một cái, hiểu là cô không muốn nói ra. Bỗng dưng, nhìn thấy hộp cơm vẫn chưa đụng tới tí nào, vì vậy nhủ mày nói: Ăn nhiều một chút, ăn ít như vậy sao được. Buổi chiều em còn phải quay nữa, nếu không ăn nhiều vào sẽ không có sức mà làm việc đâu.

Cảm ơn, nhưng mà em cũng không đói bụng. Nhiếp Tử Vũ từ chối ý tốt, bụng đói đũa trong tay xuống. Em đi ra ngoài một chút, một lát nữa gặp lại. Nói xong, cầm chiếc mặt nạ tinh xảo bằng bạc lên, đeo vào mặt.

Vậy em cẩn thận một chút, nhớ quay trở lại sớm một chút. Joe cũng không ngăn cản cô, để mặc cho cô đi dạo.

...

Trên bãi biển không có người nào, gió biển lất phất, thổi vào mái tóc xoăn và đen như mực của cô. Từng đám mây trắng bay lơ lửng, nước biển xanh thẳm, bờ cát vàng óng, phác họa một bóng dáng xinh đẹp thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Hôm nay quản lý Resort ở bãi biển được nghỉ phép nên người phụ trách phải mất rất nhiều công sức mới mượn được chỗ này. Vì để cho bọn họ quay được dễ dàng hơn, cho nên khu nghỉ mát không đón khách, cho nên cả khu này chỉ có đoàn người bọn họ. .

Mang theo mặt nạ, Nhiếp Tử Vũ đi chân trần đi ở trên bờ cát, để mặc cho hai chân lún vào lớp cát mềm mại, ánh mặt trời nóng nằng chiếu thẳng vào da thịt trắng tinh của cô.

Trong lòng vẫn còn rất buồn bực.

Trong đầu, đang có muôn vàn suy nghĩ.

Cho dù cô gắng muốn dời đi sự chú ý của mình, cho dù cố gắng suy nghĩ sang chuyện khác, nhưng trong đầu vẫn không ngừng lặp đi lặp lại câu nói kia của Quan Duyệt. Khiến cho đầu óc của cô muốn nổ tung, hận không thể đập đầu vào đâu đó khiến cho nó bất tỉnh đi.

Ôi. Một tiếng thở dài nặng nề từ trong miệng của Nhiếp Tử Vũ thở ra, cô đưa đôi mắt nhìn ra bờ biển xa xa, trong lòng bắt đầu muốn chạy bộ. Muốn mượn chuyện chạy bộ để khiến mình quên đi chuyện đau lòng kia.

Liều mạng chạy bộ, đột nhiên lòng bàn chân đạp phải một hòn đá, cả thân thể nghiêng về phía trước. Đang lúc cô nhắm mắt lại vì tuyệt vọng, thì không biết ở đâu xuất hiện một bàn tay đỡ lấy cô, cùng lúc đó, có một giọng nói quen thuộc vang lên ở trên đỉnh đầu. .

Cẩn thận.

Cả người rơi vào một lồng ngực ấm áp, mùi nước hoa quen thuộc bay vào lỗ mũi. Nhiếp Tử Vũ sững sốt, mở hai mắt ra, hoàn toàn đối mặt với một đôi mắt trong veo như nước.

Sao lại là anh!

Nhiếp Tử Vũ thét chói tai ở trong lòng, theo bản năng đẩy anh ra, sau đó lùi lại mấy bước, dưới mặt nạ, vẻ mặt đã biến sắc.

Ánh mặt trời sáng lạn chiếu lên thân hình cao lớn kia, khiến anh nhìn rất chói mắt. Mái tóc đen như mực rũ xuống, ngũ quan sắc nét. Anh không phải là người nào khác, chính là người cả đêm không về, người mà sáng sớm nay Quan Duyệt khổ sở đi tìm, Nhiếp Tử Phong!

Khí thế hào hùng, cặp lông mày rậm, đôi mắt sáng mang theo chút hoang mang. Nhìn cô gái mang mặt nạ trước mặt, cơ thể thì nóng ran, Nhiếp Tử Phong nở ra nụ cười nhạt.

Nhiếp Tử Vũ sững sốt theo trực giác muốn xoay người chạy trốn. Nhưng trong nháy mắt cô muốn xoay người kia, một câu nói tiếng anh lưu loát truyền tới:

Là tiểu thư Nana sao?

Nghe vậy, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới nhớ tới thân phận đại minh tinh Nana của mình, mà không phải là Nhiếp Tử Vũ người anh vô cùng cảm hận.

Dạ. Cô gạt đầu một cái, cũng dùng tiếng Anh. .

Giọng nói quen thuộc khiến cho nụ cười của Nhiếp Tử Phong cứng đờ trên khoé miệng, nụ cười trong nháy mắt vì kinh ngạc mà phóng đại ra. Một đôi mắt như nhìn thấu lòng người quan sát đối phương lại một lần nữa, chân chừ một lúc, lúc này anh mới thâm lắc đầu một cái.

Làm sao có thể là Vũ Vũ được!

Điều tra cho biết Vũ Vũ sống trong khu nội trú của trường học, mỗi ngày sau khi học xong thì tới nhà hàng làm thêm, tại sao có thể là một minh tinh được! Hơn nữa giọng điệu của đối phương, anh nghe ra được là phát âm của người bản xứ. Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Phong cũng không hoài nghi nữa.

Lo lắng đề phòng, chỉ sợ anh sẽ phát hiện ra mình là Nhiếp Tử Vũ nên cô hạ giọng xuống, dùng giọng điệu nặng nề hỏi: Có chuyện gì sao? Nếu không có chuyện gì tôi muốn quay trở lại. Nói xong, liền xoay người đi tới phía nhà ăn.

Nhìn bóng dáng cô vội vã đi mất, Nhiếp Tử Phong cảm thấy kỳ quái, nhưng kỳ quái như thế nào thì anh không nói ra được.

Thôi, nhất định là do anh quá nhớ cô, mới có thể nhìn người phụ nữ mà thấy giống cô!

Nhiếp Tử Phong bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, ngay sau đó quay đầu muốn xoay người sang chỗ khác, ánh mắt vô tình nhìn thấy một vật sáng nằm trên bờ biển. Anh khom lưng cúi xuống nhặt lên, lúc này mới phát hiện ra đó là một chiếc lắc tay. .

Lắc tay rất đơn giản, xem ra giá cũng rất rẻ, chẳng qua chỉ làm bằng đá thạch anh bình thường, không có gì đặc biệt.

Là của cô ấy sao?

Nhớ lại trước đó một giây cô vội vàng xoay người rồi đi, Nhiếp Tử Phong không khỏi suy nghĩ đây là cái lắc tay của cô. Vì vậy anh cười khẽ một tiếng bỏ vào trong túi, lúc này mới xoay người rồi đi.

※

Vô tình gặp gỡ Nhiếp Tử Phong trong khu nghỉ mát, đây là chuyện mà Nhiếp Tử Vũ chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng nó đã thực sự xảy ra. Trở lại phòng ăn, hỏi người đại diện Joe, Nhiếp Tử Vũ mới biết thì ra đây là khu nghỉ mát mà Nhiếp Tử Phong đã mua lại từ hai năm trước, cũng là người tài trợ cho đợt quay lần này.

Trong lòng lo lắng khiến cho buổi quay của Nhiếp Tử Vũ lực bất tòng tâm, phải quay lại nhiều lần, cho đến khi trên bờ biển lại xuất hiện thêm một bóng người, trong lòng cô lại càng thêm bất an.

Cut, cut, cut! Mấy lần quay cảnh dưới biển nhưng không được, đạo diễn dù có kiên nhẫn cũng phải nổi giận. .

Nana, cô có chuyện gì sao? William hôn sao cô lại muốn né tránh?! Còn nữa William tay của anh, bị làm sao vậy! Xin các người đừng có cử động nữa có được hay không!

Sor-ry. Từ dưới biển đứng lên Nhiếp Tử Vũ và vai nam chính liên tiếp nói xin lỗi, về mặt một môi.

Buổi chiều quay cảnh mặt nạ phải đổi thành mặt nạ kim cương xa hoa, phía dưới lộ ra cánh môi mềm mại. Nhiếp Tử Vũ khổ sở chu môi lại, về mặt vô cùng bất đắc dĩ. Thật sự cô không muốn như vậy, nhưng mỗi lần William khuôn hôn lên là trước mắt cô lại hiện lên gương mặt anh tuấn của Nhiếp Tử Phong, cho nên cô không ý thức được mà né tránh đi.

Rốt cuộc các người muốn như thế nào! ? Đạo diễn tức giận nổi trận lôi đình, liên tục chửi ra mấy câu thô tục.

Đáng chết, tôi không làm nữa! Dù cùng là người trong một công ty, gần đây William cũng là một ca sĩ đang nổi danh, anh ta phiền não gãi gãi đầu của mình, hét lớn lên: Nếu Nana không muốn tôi hôn, vậy làm phiền đạo diễn ông hãy đổi người đi. Nói xong, đi lên trên bờ cát. .

Bỏ lại mình Nhiếp Tử Vũ trơ mắt nhìn vai nam chính của mình đi lên trước bao nhiêu ánh mắt của mọi người, lúc cô đang hối hận muốn chìm xuống biển chết cho rồi, thì giọng nói nóng nảy của đạo diễn vang lên qua chiếc loa.

Này, cậu thanh niên kia, mau đi qua đây!

Mọi người theo tầm mắt của ông ta chỉ, cũng nhìn thấy cách đó không xa có một bóng dáng đang đứng che ô, liền xuyết xoa. Mà trong đó, về mặt của Nhiếp Tử Vũ càng thêm kinh hoàng!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chương 82: Bất ngờ gặp nhau trên bãi biển (2)

Tại sao anh vẫn còn ở đây!

Mặt nạ kim cương dưới ánh sáng mặt trời càng trở nên rực rỡ hơn, khiến cho tất cả mọi người đều hoa mắt. Về mặt của Nhiếp Tử Vũ ở bên trong chiếc mặt nạ tái nhợt đi. Cô trợn mắt lên nhìn người mà đạo diễn gọi là cậu thanh niên kia, không thể tin đó là anh – Nhiếp Tử Phong! !

Vốn đang đứng cầm dù che nắng và gió biển, nhìn mọi người đang quay phim, Nhiếp Tử Phong thấy đạo diễn gọi, hơi hơi nhíu mày lại. Nhìn Nana vẫn đeo mặt nạ đứng cách anh không xa kia, anh chợt cong môi lên, dứt khoát đứng dậy đi về phía đạo diễn đang gọi mình.

Có chuyện gì vậy? Nhiếp Tử Phong vừa dùng tiếng Anh thuận thục hỏi, vừa tháo kính mát xuống.

Kính mát tháo xuống khiến cho khuôn mặt tuấn lãng hiện ra rõ ràng, đạo diễn mừng như điên gật đầu, về mặt rất hài lòng. Ủ, tôi cho cậu một cơ hội rất tốt, cho cậu đóng phim cùng với Nana, cậu thấy sao? Ông ta tin tưởng trai đẹp gái xinh, nhất định sẽ tạo ra hiệu quả tuyệt vời .

Chẳng qua lời nói của đạo diễn vừa dứt, trừ một số ít người biết thân phận của Nhiếp Tử Phong không lên tiếng ra, những người còn lại đều bỏ phiếu phản đối.

Không được, đạo diễn, làm sao ông có thể để cho một người nước ngoài vào diễn được.

Đúng vậy, anh ta không biết cái gì, làm sao có thể thay đổi người như vậy được chứ.

Tôi cũng không đồng ý.

...

Tiếng phản đối vang lên tứ phía, hiện trường quay phim nhất thời trở nên hỗn loạn. .

Đạo diễn vốn đang không vui nhíu mày lại, lơ đãng quét mắt nhìn quanh, mọi người lập tức im bật lại.

Tôi thấy cậu rất phù hợp, cậu có hứng thú không? Ông ta tin tưởng ánh mắt nhìn người rất chuẩn của mình, cũng thấy cậu ta thích hợp diễn cùng với Nana.

Nếu như trước đây, Nhiếp Tử Phong nhất định sẽ thẳng thắn từ chối. Nhưng lần này không biết đã có chuyện gì xảy ra, khi anh nhìn thấy bóng dáng đang ngâm dưới nước ngoác nhìn mình, thì đột nhiên trong lòng lại rung động, không có một chút cảm xúc chống cự nào mà ngược lại lại hưng phấn muốn thử cảm giác kích thích, cho nên anh đã gật đầu đồng ý: Được.

Lời nói của đạo diễn chính là thánh chỉ, cứ cho là mọi người không phục đi nhưng cũng phải nhất nhất làm theo. Thợ trang điểm nhanh chóng hoá trang cho Nhiếp Tử Phong xong, dưới sự hướng dẫn đơn giản của đạo diễn, anh nhanh chóng đi xuống dưới nước.

Tại sao có thể như vậy được!

Từ đầu đến cuối đứng ở dưới nước nhìn mọi người trên bờ đang bận rộn, rồi lại nhìn Nhiếp Tử Phong đang từ từ đi xuống dưới nước đi về phía mình kia, quả thật là Nhiếp Tử Vũ khóc không ra nước mắt.

Vì sao chỉ đi dạo lòng vòng quanh đây lại đi tới chỗ của anh?!

Cô thật sự phải đối mặt với anh như vậy sao! Sờ sờ cái cằm trống không của mình, lỡ như lúc đó anh nhận ra mình thì biết làm sao bây giờ? Anh vốn đã hận cô như vậy rồi, nếu lại để cho anh phát hiện ra mình lại lừa dối anh nữa, hậu quả... Thật sự cô không dám tưởng tượng! .

Đang lúc Nhiếp Tử Vũ kêu trời than đất, đang chìm trong lo lắng không yên của mình, thì Nhiếp Tử Phong đã đi đến trước mặt của cô.

Nếu có chỗ nào không phải, xin hãy bỏ quá cho. Anh lịch sự gật đầu với cô một cái, một giây sau ôm cô vào trong lòng mình.

Không giống như William khiến cho cô có cảm giác ngại ngùng và xấu hổ, bị Nhiếp Tử Phong ôm vào trong lòng khiến cho tâm lý của Nhiếp Tử Vũ cảm thấy thoải mái. Đối mặt với ánh mắt dịu dàng của anh, cô không kim được lòng đưa tay lên vòng qua cổ của anh.

Hai người ôm nhau, gần cách bởi một tấm mặt nạ, ánh mắt thâm tình nhìn nhau, rất tự nhiên giống như hai người yêu nhau thật sự. Khiến cho mọi người đứng trên bờ liên tục gật đầu thầm khen quả nhiên đạo diễn không nhìn lầm người.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, hơi thở thơm mát trên người cô toả ra lượn lờ trước mũi của anh, thấm vào trong lòng anh. Chăm chú nhìn người trước mặt, thậm chí anh còn không biết bộ dạng thật sự của cô, nhưng mà tim của anh lại đập mạnh liên hồi không kiểm soát được.

Nhưng mà kỳ lạ là, trong lòng anh lại không cảm thấy chán ghét loại cảm giác này.

Một cảm giác thần kỳ khiến cho sự bình tĩnh và bản lĩnh của Nhiếp Tử Phong bị mất sạch, giờ phút này, trong mắt của anh chỉ có cô.

Ngẩng đầu lên nhìn anh gần trong gang tấc, tim của Nhiếp Tử Vũ đập thình thịch. Những cảm giác lo lắng lúc trước tan thành mây khói, giờ phút này, cô không nhìn thấy bất cứ cái gì nữa. .

Cảnh tượng hai người ôm nhau rất đẹp khiến cho quay phim và nhiếp ảnh gia ở bên cạnh chụp Tạch, tạch, tạch liên tục. Đợi đến khi Nhiếp ảnh gia chụp đủ rồi, lúc này đạo diễn mới bắt đầu kêu lên: Action!

Cơ thể dần dần chìm xuống dưới nước, cảm giác khẩn trương và sợ hãi lại ủa tới. Nhìn mặt nước biển xanh thẳm, nhớ lại mới vừa rồi thiếu chút nữa bị sặc nước, lỗ chân lông toàn thân của Nhiếp Tử Vũ cũng thắt chặt lại.

Đang lúc cô cảm thấy lo lắng và bất an, một giọng nói dịu dàng lại vang lên trên đỉnh đầu của cô.

Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cô.

Cô ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt tràn đầy ý cười. Vào trong khoảnh khắc đó, dường như tất cả sự sợ hãi của cô đều không còn nữa, trong lòng chỉ còn lại sự bình tĩnh.

Cả hai người cùng chìm vào trong biển, sau đó nhiếp ảnh gia ở dưới nước cũng vào vị trí của mình, buổi quay chụp chính thức bắt đầu.

Quay chụp ở dưới nước khó khăn hơn sự tưởng tượng của anh rất nhiều. Bởi vì thỉnh thoảng có con sóng đánh tới, khiến cho tạo hình trở nên rối loạn, lại cộng thêm sắp xếp bố trí ở dưới nước cũng không dễ dàng, hai người thử rất nhiều lần mới được một kiểu, sau đó cố gắng ngừng thờ, để cho nhiếp ảnh gia quay và chụp.

Trải qua hơn một giờ đồng hồ quay và chụp, rốt cục cũng gần kết thúc.

Sau cùng là một cảnh ngắn quay cảnh hôn ở dưới nước, cũng chính là cảnh mà Nhiếp Tử Vũ và William liên tiếp mấy lần bị dính NG (No good – cảnh quay bị hỏng).

Hai mắt của Nhiếp Tử Vũ nhắm nghiền, khoe miệng cong lên nở nụ cười, đôi tay của cô luồn dưới nách ôm lấy thắt lưng của Nhiếp Tử Phong. Còn tay trái của Nhiếp Tử Phong thì khéo léo vòng qua eo của Nhiếp Tử Vũ, khiến cô kê sát mình không chút khe hở nào. Tay phải giống như có chút ngả ngớn hơi nâng cằm của cô lên, nghiêng mặt về phía môi của cô chuẩn bị cúi xuống.

Lúc bốn cánh môi mềm mại chạm vào nhau, cả hai đương sự không hẹn mà cùng ngớ người ra.

Nhiếp Tử Phong nhìn long mi của Nhiếp Tử Vũ hơi nhú lại đến xuất thần, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ không diễn tả được thành lời.

Nụ hôn này, không hiểu sao thấy rất quen thuộc, giống như anh đã từng hôn cô ấy rồi. Dienx dandfKê quyu dong.

Đúng lúc trong đầu đang dâng lên cảm giác nghi hoặc, thì nghe thấy ở xa xa vang lên một tiếng: Cut! Một giây sau, người ở trong lòng liền đẩy anh ra, tiện đà đứng lên.

Nhiếp Tử Vũ vô cùng khẩn trương, hơn nữa lúc bị anh hôn, trái tim của cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô có chút động lòng, nhưng cô càng sợ anh phát hiện ra cô là Nhiếp Tử Vũ. Cho nên khi đạo diễn hô ngừng, ngay lập tức cô không chút do dự liền đứng dậy, đi thẳng lên bờ.

Phía sau vang lên một giọng nói lo lắng: Chờ một chút. Sau đó đột nhiên cánh tay trái của cô bị người ta tóm lấy.

Cô quay đầu lại, sau khi nhìn thấy Nhiếp Tử Phong thì hoảng hốt, tim đập chậm mấy nhịp. Cô lo lắng anh sẽ nhìn ra nhìn ra sự khác thường của mình, vội vàng nói: Có chuyện gì lát nữa lại nói tiếp. Nói xong liền hất cánh tay của anh ra.

Đợi một chút. Lúc này Nhiếp Tử Phong theo phản xạ đi lên ngăn cản trước mặt của cô, vẻ kích động kia của cô, khiến cho anh có cảm giác bất thường.

Ánh mắt của Nhiếp Tử Phong chăm chú nhìn chăm chăm vào mình, một lúc lâu sau Nhiếp Tử Vũ cũng đã vô cùng bối rối. Đang lúc cô cảm thấy mình đã khẩn trương tới mức sắp ngất đi thì anh lại hé môi ra nói:

Chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 83: Diên khùng cho em xem!

Câu hỏi này của Nhiếp Tử Phong khiến cho cả người của Nhiếp Tử Vũ nhất thời khựng lại.

Nhịp tim đập rất nhanh, hô hấp cũng dồn dập, trong nháy mắt này cô có cảm giác bên tai mình đều là tiếng nhịp đập của mình.

Tiểu thư Nana? Thấy vẻ mặt cô dưới chiếc mặt nạ trở nên tái xanh, Nhiếp Tử Phong cảm thấy lo lắng theo bản năng hỏi: Cô không sao chứ?

Nghe vậy, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới phục hồi tinh thần lại. Cô vội vàng né tránh ánh mắt đang nhìn của anh, nuốt nước miếng một cái, cố làm ra vẻ lạnh lùng nói: Tôi không sao. Nhưng nếu như anh muốn dùng cách này để tiếp cận, anh không cảm thấy nó quá cũ rồi hay sao? Nói xong, không thèm nghe bất kỳ lời nói nào nữa, chạy thẳng lên bờ. .

Chạy lên trên bờ cát, vốn cho là chuyện này sẽ cứ như vậy mà chấm dứt. Nhưng không thể ngờ là khi Nhiếp Tử Vũ vừa lấy khăn lông quấn quanh người lại, thì sau lưng lại vang lên giọng nói quen thuộc của Nhiếp Tử Phong.

Trước đây tôi chưa từng gặp anh lần nào, xin anh đừng dây dưa với tôi nữa. Không để ý chuyện mọi người vẫn còn đang ở đây, Nhiếp Tử Vũ hét lên với anh sau đó chạy vào toilet cách đó không xa.

Đợi chút. Nhiếp Tử Phong cầm cái áo khoác lên, lúc muốn đuổi theo, thì Nhiếp Tử Vũ đã chạy thật nhanh vào trong toilet.

Anh trở mắt nhìn bóng dáng của cô biến mất ở trong toilet, đột nhiên trong lòng có cảm giác buồn buồn. .

Hành động khác thường của cô khiến anh phải suy nghĩ, quay đầu lại thoáng nhìn thấy Joe người đại diện của Nana, lại phát hiện anh ta đang nhìn anh, sau đó cũng hốt hoảng né tránh tầm mắt của anh. Cuối cùng, trong lòng của Nhiếp Tử Phong cũng có đáp án.

Nhất định cô đã có chuyện gạt anh! Mà trước đây, khẳng định là bọn họ đã từng gặp mặt!

. . .

Sợ bị Nhiếp Tử Phong lại hỏi nữa, Nhiếp Tử Vũ đứng ở toilet gần mười phút, sau đó mới chậm chạp đi ra ngoài.

Sao rồi? Anh ấy đã đi chưa? Nhiếp Tử Vũ đi tới bên cạnh người đại diện, thận trọng nhìn ngó xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Nhiếp Tử Phong.

Đi rồi. Joe gật đầu một cái, ánh mắt phức tạp nhìn Nhiếp Tử Vũ, sâu xa mờ miêng hỏi: Nana, người kia chính là nguyên nhân cô rời khỏi Đài Loan sao. Không phải là câu hỏi, mà là lời dự đoán rất chắc chắn. Trong công ty tất ít người biết tên thật của Nana, mà anh ta chính là một trong số ít người biết đó, cũng biết chuyện trước đây của cô. .

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ không trả lời.

Sự im lặng của cô, không thể nghi ngờ đã khẳng định suy nghĩ của anh ta. Thấy trong mắt cô có chút bi thương tràn ra, anh ta thờ dãi một cái, móc từ trong túi ra một tờ giấy note đưa cho cô. Đây là tờ giấy anh ta muốn tôi giao cho cô.

Nhiếp Tử Vũ đưa tay ra nhận lấy, vừa nhìn thấy những dòng chữ trên tờ giấy xong, sắc mặt trở nên trắng bệch, theo bản năng nhìn lên tay của mình.

Sao vậy? Không hiểu phản ứng của cô, Joe liền nhìn sang, thì thấy trên giấy viết một dòng chữ - Muốn lấy sợi lác tay của mình về không? Tôi mai hẹn gặp ở nhà hàng Hương Tạ Lệ. Ký tên, Nhiếp Tử Phong.

Sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ tái nhợt đi thì không cần phải nói, điều đáng nói hơn là, khi cô nhìn thấy địa điểm anh hẹn gặp thì thiếu chút nữa không thờ nổi. Bởi vì nhà hàng kia, chính là nơi trước kia cô thích đi nhất.

Anh phát hiện ra rồi sao? Anh phát hiện ra mình chính là Nhiếp Tử Vũ rồi sao? Nghĩ tới đây, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ vô cùng bối rối.

Cô không nên đi, nhưng dây lác tay đó là món quà mà người thầy của cô đã tặng khi cô xuất đạo, đối với cô nó vô cùng có ý nghĩa, không thể bị mất đi như vậy được. . . .

Tiếng thoái lưỡn nan, rốt cuộc cô nên làm sao bây giờ. . .

Lông mày của Nhiếp Tử Vũ nhíu chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó lại.

※

Cả ngày hôm nay là một ngày thống khổ nhất mà Nhiếp Tử Vũ phải trải qua trong ba năm nay! Từ sáng sớm Quan Duyệt đã đến kiểm chuyện, tới chiều nay thì lại bị Nhiếp Tử Phong kéo vào, rồi bị Nhiếp Tử Phong uy hiếp, lúc nào cô cũng phải đề phòng và lo lắng.

Cả đoàn phim sau khi hoàn thành cảnh quay xong thì như ngựa không dừng vó quay trở lại nước Mỹ, chỉ còn lại Nhiếp Tử Vũ và người đại diện Joe cùng nhau ở lại hưởng thụ kỳ nghỉ hè.

Trở lại khách sạn, Nhiếp Tử Vũ cứ tưởng rằng mọi chuyện cứ như vậy mà chấm dứt, nhưng không ngờ là cô còn chưa đặt mông xuống ghế đã nhận được một cuộc gọi khiến cho lòng cô căng thẳng.

Người gọi điện thoại tới là mẹ Nhiếp, ý chính là: Bà không yên lòng khi cô ở một mình ở bên ngoài muốn cô chuyển về nhà ở, nếu như không chuyển về tức là cô vẫn còn hận bà. .

Ngay cả khi Nhiếp Tử Vũ bảo đảm vô số lần là chưa từng hận bà ấy, cô cũng khẳng định ở bên ngoài rất an toàn, nhưng cuối cùng cũng không cưỡng lại được yêu cầu của mẹ Nhiếp, cô chỉ có thể tạm thời trở về nhà họ Nhiếp một chuyến, trực tiếp gặp mặt nói chuyện rõ ràng với mẹ Nhiếp.

...

Gần tối, trong nhà họ Nhiếp trên núi Dương Minh - -

Cô chủ, hoan nghênh trở lại. Nhiếp Tử Vũ đang muốn bước vào nhà họ Nhiếp, thì vừa vặn gặp quả già từ trong nhà đi ra.

Cám ơn. Nhiếp Tử Vũ khẽ cười, ôm lấy ông ta.

A. . . Quả già có chút sợ hãi nhìn cô, sau một hồi do dự, ông cẩn thận hỏi: Cô chủ, cô không hận tôi hôm đó đối xử với cô ... Thấy chết mà không cứu sao? Vẫn nhớ rõ hôm đó cô đã khổ sở cầu xin mình, quả già lại cảm thấy đau lòng.

Nhiếp Tử Vũ khẽ lắc đầu một cái, nói: Ông cũng chỉ nghe người ta sai khiến thôi. Huống chi, Nhiếp Tử Phong cũng không gây ra tổn thương gì cho mình, ngoại trừ tổn thương trong lòng... .

Đang nghĩ tới đây thì có một giọng nói kích động từ đằng xa truyền tới, cắt đứt mọi suy nghĩ của cô.

Vũ Vũ, con đã trở lại rồi. Một bóng dáng màu vàng nhạt từ đằng xa chạy như bay tới, lúi cô ngồi xuống ghế sofa. Mẹ và Duyệt Nhi đang xem áo cưới, con cũng chọn giúp một bộ đi.

Mới nghe tới hai chữ ‘áo cưới’, trong lòng Nhiếp Tử Vũ nhói lên như bị ai đâm một cái: Con ...

Cũng không cho cô từ chối, Quan Duyệt ở bên cạnh cũng lên tiếng.

Đúng vậy, nhiều người giúp sức thì tốt hơn, ánh mắt của Vũ Vũ không tệ, tôi tin tưởng cô sẽ chọn lựa được một bộ áo cưới thật đẹp giúp tôi! Trong đôi mắt đẹp chợt loé lên vẻ lạnh lùng, Quan Duyệt cười dịu dàng nhìn Nhiếp Tử Vũ.

Không nghĩ tới cô ta thật sự trở lại!

Mặc dù ngoài mặt là muốn mời, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ lại nhìn thấy rõ ràng trong ánh mắt của Quan Duyệt là muốn đuổi người. Tim chợt nhói đau, không nhịn được nói: Con rất mệt mỏi, con muốn lên phòng tắm trước đã được không? Có chuyện gì thì lát nữa nói sau.

Được, được, được. Thấy vẻ mệt mỏi hiện lên trên mặt cô, mẹ Nhiếp không muốn làm khó cô, vội vàng quan tâm nói: Chỉ cần con trở lại là tốt rồi, có chuyện gì lát nữa chúng ta lại nói tiếp, Vũ Vũ con lên tắm trước đi. Một lát nữa mẹ sẽ nói đầu bếp nấu mấy món con thích, được không? .

Dạ. Được sự đồng ý của mẹ Nhiếp, Nhiếp Tử Vũ mới gạt đầu một cái rồi đi lên lầu.

Đi vào trong phòng, vừa mở cửa ra liền có một mùi hương xông vào mũi. Đôi mắt trong veo của Nhiếp Tử Vũ nhìn khắp căn phòng một lượt, nước mắt ngân ngấn.

Bên trong phòng vẫn trang trí y hệt lúc cô rời đi, không có gì thay đổi. Duy nhất thay đổi chính là bộ chăn mền nhìn như vừa mới được thay, sắp xếp gọn gàng như vậy, có thể nhìn ra được là có người cố ý dọn dẹp. Ngón tay hơi run run đụng chạm vào những món đồ cô đã từng sử dụng, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ lại dâng lên những gợn sóng.

Tại sao lại trở lại?

Giọng nói lạnh như băng xen lẫn sự tức giận vang lên, Nhiếp Tử Vũ xoay người nhìn lại, không ngoài dự kiến, là Nhiếp Tử Phong!

※

Mới xử lý công việc ở công ty xong Nhiếp Tử Phong chạy về nhà, vừa mới để cặp táp xuống thì nghe thấy những người giúp việc bàn tán chuyện cô trở về. Không kịp thở anh đã vội vã chạy đi lên lầu.

Người tựa vào cửa, hai tay ôm trước ngực. gương mặt khô ngò của anh rất lạnh lùng, anh dùng giọng nói lạnh như băng, ánh mắt chăm chú nhìn Nhiếp Tử Vũ, nhắc lại lần nữa. .

Tại sao lại trở lại?

Nhiếp Tử Vũ bất đắc dĩ thở dài ở trong lòng, lúc đang định trả lời, lại nghe thấy giọng nói đầy tính uy hiếp của anh vang lên:

Em dám nói 'Chuyện này không liên quan tới anh' lại lần nữa, có tin hay không anh sẽ vải chặn miệng của em lại!

Vô lại!

Nhiếp Từ Vũ rất muốn mắng ra như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, thì sợ anh sẽ làm như vậy thật, vì vậy không thể làm gì khác là sửa lời lại. Anh quân em sao? Ý cũng không khác là mấy.

Vừa nghe xong, vẻ mặt của Nhiếp Từ Phong nhất thời tối lại.

Ba năm trước em đã ra đi dứt khoát như vậy, bây giờ còn trở lại làm gì? Anh nhú mày lại, lạnh lùng nhìn cô. Nhìn cô vì tức giận mà cắn chặt hàm dưới lại, bỗng dưng trước mắt hiện lên hình ảnh của Nana, vì vậy trong lòng cảm thấy dao động. .

Anh không cho cô sắc mặt tốt, thì cô cũng không cần cho anh sắc mặt vui vẻ.

Đôi mắt xinh đẹp của Nhiếp Từ Vũ sa sầm xuống, nở ra nụ cười, hást cầm lên nói: Anh cho là em muốn trở lại sao? Nói thật nếu không phải là mẹ Nhiếp năn nỉ quá, căn bản cô cũng không muốn quay trở về.

Vậy em hãy đi đi, hãy đi giống như ba năm trước đi. Nhiếp Từ Phong lạnh lùng châm chọc, sự lạnh lùng trong mắt tản ra khắp bốn phía.

Đôi mắt của Nhiếp Từ Vũ cũng chứa đầy tức giận đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Từ Phong, hai người oán hận nhìn nhau, một lúc sau đột nhiên Nhiếp Từ Vũ bước chân đi tới cửa.

Nhưng lúc cô vòng qua người của anh, lại bị Nhiếp Từ Phong kéo lại.

Em muốn đi đâu?

Nhiếp Từ Vũ lạnh lùng cong môi lên, quét mắt nhìn anh một cái: Không phải anh muốn em rời khỏi đây hay sao? ! Cô khẽ lặp lại lời nói của anh, nghe vậy, sắc mặt của Nhiếp Từ Phong càng thêm khó coi.

Cặp lông mày rậm của anh chau lại tới mức có thể kẹp chết một con ruồi, hai mắt sa sầm lại. Em muốn dọn đi ở cùng với Lãnh Duy Biệt có phải không?!

Đột nhiên anh chuyển đề tài.

Đồ điên! Đối với việc anh cố tình gây sự, Nhiếp Từ Vũ chỉ có thể mắng anh những lời như vậy. Cố gắng rút tay mình ra khỏi tay của anh, cô vội vã lui trở lại, cố gắng giữ khoảng cách với anh. .

Nghe thấy lời mắng chửi của cô, Nhiếp Từ Phong giận quá hóa cười. Anh dùng ánh mắt như nhìn con mèo nhìn cô, đột nhiên ‘Rầm!’ một tiếng, cánh cửa đóng lại, cũng nhanh chóng bị khoá trái lại.

Bởi vì động tác này của anh, Nhiếp Từ Vũ tròn mắt lên nhìn.

Anh muốn làm cái gì? Tại sao lại đóng cửa lại! Nói xong, liền quay đầu lại, đề cao cảnh giác.

Không phải em nói anh là đồ điên sao? Nhiếp Từ Phong đẩy ấn ý lặp lại lời nói của cô, đột nhiên, bước dài bước chân đi về phía cô.

Thấy thế, Nhiếp Từ Vũ giống như con chim sợ náy, theo bản năng liền muốn chạy vào trong phòng tắm. Nhưng mà chân trước của cô vừa mới bước chân vào phòng tắm, chân sau đã bị Nhiếp Từ Phong tóm được, mạnh mẽ nắm tay của cô lôi ra ngoài, cũng bắt lấy hai tay của cô bắt chéo ra sau lưng, một chân đề lên ngang đùi của cô ngăn cản động tác giãy giụa của cô.

Thấy sự sợ hãi trong ánh mắt của cô, Nhiếp Từ Phong bất ngờ nở ra nụ cười thâm sâu, gằn ra từng chữ một: Em đã nói anh là đồ điên, vậy thì anh sẽ thật sự điên cho em xem!

Mặc dù sớm đã dự đoán được, nhưng nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn kia của anh, trong lòng Nhiếp Từ Vũ cảm thấy kinh ngạc.

Anh điên rồi! Vợ chưa cưới của anh vẫn còn ở dưới lầu! Cô ra sức giãy giụa, nhưng làm sao địch lại được anh, chỉ có thể ngoan ngoãn như một con cừu non mặc cho anh xâu xé.

Sợ cái gì? Nhiếp Từ Phong lơ đãng, một tay sờ từ gò má cô rồi trượt xuống đôi môi của cô, nhỏ giọng nói: Thế nào? Em sợ bị người ta nói em quyến rũ anh sao? .

Vô si! Bị anh làm nhục khiến cho Nhiếp Từ Vũ tức giận đến mức mặt đỏ tới tận mang tai. Cũng không biết lấy hơi sức ở đâu, cô nâng đầu gối lên đá trúng phần hông của anh.

Chỉ nghe thấy Nhiếp Từ Phong kêu đau một tiếng, nụ cười trong nháy mắt đông cứng ở trên môi. Sự đau đớn ở giữa hai chân khiến anh không chống đỡ được, nhất thời trên trán trơn bóng đổ mồ hôi ròng ròng.

Mất thấy anh thả lỏng, thì Nhiếp Từ Vũ liền đẩy anh ra.

Vội vàng không kịp chuẩn bị nên ngay lập tức Nhiếp Từ Phong bị đẩy ngã xuống dưới đất, ôm vết thương của mình kêu rên giống như một con dã thú bị thương.

Nhìn sắc mặt của anh dần dần tái nhợt đi, Nhiếp Tử Vũ cũng không nhịn có chút chột dạ nói: Em . . Anh . . Là anh si nhục em trước... Em ... Vốn muốn đem trách nhiệm đổ hết cho anh, nhưng mà lời nói càng về sau, nhìn thấy gò má của anh không còn chút máu nào, Nhiếp Tử Vũ lại bị sợ hãi tới mức không nói nên lời, hốc mắt cũng đỏ lên. .

Mà người vừa bị ngã xuống dưới đất kia Nhiếp Tử Phong nhìn bộ dạng sắp khóc của cô, sự áy náy và thương yêu ở trong lòng lại dâng lên.

Đem những đau đớn kia đè nén xuống, anh chống người đứng dậy, nở nụ cười áy náy với cô: Là anh không tốt, xin lỗi, đều là lỗi của anh.

Nghe thấy anh nói xin lỗi, Nhiếp Tử Vũ càng cảm giác có lỗi. Trong nháy mắt những uất ức hoá thành những giọt nước mắt tràn ra như vỡ đê.

Đừng khóc, anh không sao, thật sự không sao hết. Nhiếp Tử Phong đau lòng vừa lau đi những giọt nước mắt đang không ngừng lăn xuống của cô, vừa an ủi: Anh chỉ đùa một chút với em thôi, chứ anh không bị sao hết, được rồi, ngoan nào, đừng khóc nữa được không?

Ừm . . Hai mắt Nhiếp Tử Vũ đầm lệ nhìn anh, cắn chặt môi, một hồi lâu mới nặn ra một câu: Anh thật xấu xa!

Thấy thế, Nhiếp Tử Phong khẽ cười ôm cô vào trong ngực, an ủi thật tốt.

Nghe thấy tiếng khóc của cô nhỏ dần, sự căng thẳng trong lòng của Nhiếp Tử Phong mới được thả lỏng ra từng chút một. Đưa tay ôm cô thật chặt, cảm anh tì vào đỉnh đầu của cô, trong lòng anh cảm thấy thật yên bình.

Thì ra khi anh đang si nhục cô thì đồng thời cũng đang hành hạ bản thân mình. . . .

Ngay giữa lúc này, có một tiếng gõ cửa đột ngột vang lên.

Vũ Vũ, ăn cơm

Ngoài cửa truyền tới giọng nói của mẹ Nhiếp, nhất thời khiến cho Nhiếp Tử Vũ giật mình, đẩy Nhiếp Tử Phong ra.

Dạ, con xuống ngay. Nhiếp Tử Vũ vội vàng lên tiếng, không dám nhìn Nhiếp Tử Phong, nhanh chóng chạy vào toilet.

Nghe thấy tiếng chìa khoá rơi xuống, trong nháy mắt Nhiếp Tử Phong hiện lên nụ cười khổ. Sau khi lắng nghe ngoài cửa không còn tiếng động gì nữa, lúc này anh mới sửa sang lại quần áo có chút xốc xệch của mình rồi đi tới cửa.

Nhưng mà khi vừa mở cửa ra, anh liền bị bóng dáng ở ngoài cửa kia làm cho kinh ngạc, sau đó anh mất trầm xuống, lạnh lùng hỏi.

Em làm gì ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Chương 84: Bị đánh đập

Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhìn về mặt đau đớn của cô ta, khiến cho trong lòng cô ta dâng lên một chút chua xót đau đớn. Quan Duyệt nhìn về mặt không chút thay đổi, vô cùng thần nhiên của anh đi ra từ trong phòng của Nhiếp Tử Vũ, thậm chí bị cô ta bắt gặp cũng không hề có vẻ e ngại, một sự tức giận lại dâng lên trong lòng.

Tại sao anh lại đi ra từ phòng của cô ta? Hai tay rũ xuống hai bên nắm chặt thành quyền, đôi mày lá liễu nhướng lên, vẻ mặt không vui.

Chuyện này có liên quan gì tới em à?" Không thèm nhìn tới vẻ mặt tức giận và khiếp sợ của cô ta, Nhiếp Tử Phong nhún vai một cái, lạnh lùng nhìn cô ta, dùng giọng điệu nghiêm túc mở miệng nói tiếp: Tôi cảnh cáo em lần thứ nhất, về sau không cần quan tâm chuyện của tôi! Nói xong, liền vòng qua người cô ta rồi đi.

Không được đi! Quan Duyệt liền vội vàng tiến lên ngăn cản anh. Kim nén sự tức giận ở trong lòng lại, cô ta dùng dáng vẻ đáng thương nhìn Nhiếp Tử Phong, cắn cắn môi nói: Tử Phong, chúng ta cũng sắp kết hôn rồi, sao anh có thể đối với em như vậy. eq uyudo n.

Đối xử với cô như thế nào? Nhiếp Tử Phong không quan tâm nhìn cô ta, vẻ mặt không kiên nhẫn: Kết hôn cũng có thể ly hôn, huống chi chúng ta vẫn chưa kết hôn, cô muốn như thế nào? Anh hỏi như chuyện đương nhiên.

Anh! Bởi vì lời nói rất kiên quyết của anh, nhất thời Quan Duyệt tức giận đến mức đỏ mặt.

Mang theo vẻ say mê nhưng sâu trong đôi mắt tối lại, hàm răng của cô ta cắn môi thật chặt dường như muốn rỉ máu ra.

Cô đã quá ngây thơ rồi, vốn cho là chỉ cần đính hôn là đã có được anh rồi, nhưng không thể ngờ được là vẫn giống như trước đây trong lòng anh cô

không có chút địa vị nào, mà tất cả là giành cho con tiện nhân Nhiếp Tử Vũ kia! Là do cô ta đã chiếm trọn anh! Cho dù là thân thể hay là trái tim của anh!

Chẳng lẽ anh vẫn còn yêu Nhiếp Tử Vũ? Quan Duyệt vừa nhắc lại chuyện xưa, vừa quan sát sắc mặt của anh. Nhìn thấy nét mặt của anh có chút cứng đờ lại, lửa giận trong lòng càng thiêu đốt mạnh hơn, khiến cho một chút nhẫn nại còn sót lại của cô ta cũng bị đốt sạch luôn. e q u ydon.

Chẳng lẽ anh đã quên năm đó vào lúc anh bắt lực nhất cô ta đã vứt bỏ anh mà đi du sơn ngoạn thủy cùng với người đàn ông khác sao? Cảm giác mình kích thích như vậy vẫn chưa đủ mạnh, Quan Duyệt không để ý tới sắc mặt của anh đã trở nên tái xanh, tiếp tục nói tiếp: Tử Phong, anh đừng ngu ngốc như vậy, cho tới bây giờ cô ta vẫn chưa từng yêu anh. Trên thế giới này, chỉ có em mới thật lòng yêu anh. . .

Nhưng mà Quan Duyệt vẫn chưa nói hết câu, đã bị Nhiếp Tử Phong giận dữ cắt đứt.

Đủ rồi! Nhắc lại chuyện cũ, khiến cho nỗi đau được chôn chặt dưới đáy lòng của anh lại lần nữa bị vạch trần, khiến cho máu tươi chảy ra đầm đìa. Sự hận thù dâng cao trong tim anh, bởi vì tức giận, nên cơ bắp trên người cũng giật giật.

Dưới sự kinh ngạc của Quan Duyệt, ánh mắt của Nhiếp Tử Phong trở nên trống rỗng không biết là đang nhìn đi đâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: Tội vĩnh viễn cũng sẽ không quên! Vết sẹo này, đã khắc sâu tới mức đến chết anh cũng không quên được.

Anh sẽ không quên chuyện cô đã từng phản bội, tất cả những hy vọng của anh bỗng chốc biến thành nỗi đau. Anh cũng thề với lòng, một ngày nào đó, anh nhất định sẽ đòi lại từ cô, để cho cô đền trả những nỗi đau mà anh đã phải chịu đựng!

Nhìn gương mặt của Nhiếp Tử Phong trở nên u ám, Quan Duyệt biết kế hoạch đã được thực hiện như ý của mình.

Cô dùng ánh mắt si mê nhìn lên Nhiếp Tử Phong, cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt, nức nở nói: Tử Phong, anh cũng biết là em rất yêu anh mà, anh cũng biết là em không thể mất anh được. Nói xong, đôi tay vòng qua hông ôm chặt lấy anh.

Không giống như Nhiếp Tử Vũ mang đến cho mình sự yên tâm, cái ôm của Quan Duyệt khiến cho trong lòng anh lạnh lẽo như băng.

Nhiếp Tử Phong đứng tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng nhìn Quan Duyệt nhón chân lên, chạm vào môi của mình, anh không né tránh. Sau một tiếng gầm nhẹ, anh ôm chặt lấy cô ta, điên cuồng hôn lên. .

Bởi vì, anh cần phát tiết!

...

Chẳng qua anh đã không biết là, những hình ảnh này đã lọt vào đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ đang từ trong phòng đi ra. . .

※

Trở lại Nhiếp gia một đêm, Nhiếp Tử Vũ vẫn không thể ngủ được, tình trạng mất ngủ so với trước kia còn nghiêm trọng hơn.

Hôm sau.

Nhiếp Tử Vũ một mực lè mề ở trên giường không chịu dậy, chờ cho Nhiếp Tử Phong đi khỏi mới rời giường. Đi xuống lầu, vốn định tìm cái gì đó ăn đại cho no bụng, nhưng mà vừa mới đi xuống dưới lầu, đã bị Quan Duyệt gọi lại.

Đứng lại. Tâm trạng Quan Duyệt nhìn như rất tốt, cười không khép miệng lại được. Cô ta lạnh lùng quan sát Nhiếp Tử Vũ đang mặc quần ngắn và áo T shirt, nhíu mày lại: Có người đợi cô ở phòng khách.

Ai vậy? Không thèm nhìn vẻ khinh miệt trong mắt của cô ta.

Quan Duyệt cũng không trả lời cô, chỉ bỏ lại một câu: Cô qua đó thì biết. Sau đó liền đi vào trong phòng khách.

Nhìn bóng dáng cô ta bước đi, Nhiếp Tử Vũ hít một hơi thật sâu, lúc này mới bắt đầu đi đuổi theo.

Vừa đến phòng khách, khi ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy bóng dáng uy nghiêm ngồi trên ghế salon xong, hai chân của cô đứng yên tại chỗ, tất cả suy nghĩ đều dừng lại. .

Thấy vẻ mặt của cô cứng đờ, Quan Duyệt ngồi ở bên cạnh không nhìn được nở ra nụ cười giễu cợt, cố làm ra vẻ nghiêm túc nói:

Vũ Vũ, em cũng quá vô lễ rồi, nhìn thấy trưởng bối sao không mau chào hỏi đi.

Nghe vậy, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới phản ứng được. Cô cúi mắt xuống, tránh ánh mắt nghiêm khắc của đối phương nhìn tới, mấp máy môi, cung kính chào: Chào lão phu nhân.

Vậy mà thái độ cung kính của cô cũng không được đối phương tôn trọng, ngược lại nhận được một cái hừ lạnh.

Lão phu nhân trong miệng Nhiếp Tử Vũ, thật ra thì chính là chủ nhân lớn nhất của nhà họ Nhiếp, là bà nội của Nhiếp Tử Phong.

Lúc nhỏ, Nhiếp Từ Vũ cũng học theo Nhiếp Từ Phong gọi là bà nội, nhưng mà sau khi cô nhận được một cái tát xong, liền đổi thành lão phu nhân. Nhiếp Từ Vũ hiểu rõ là bà ấy không ưa mình! Chỉ cần bà ấy tới, thì cô sẽ cố gắng hết sức tránh trong phòng của mình không ra ngoài, tránh khỏi phải gặp đối phương để lại bị làm nhục hoặc bị đánh đập.

Mặc chiếc sườn xám màu xanh đen cao quý, tóc búi lên, vẻ mặt lão phu nhân nghiêm túc và lạnh lùng nhìn cô, vành mặt hất hàm lên sai bảo cô: “Đi pha cho tôi ly trà.

Nhiếp Từ Vũ ngần ra, quên cả phản ứng.

Thấy thế, quả gia đứng ở bên cạnh vội vàng lên tiếng phụ họa nói: Lão phu nhân, cô chủ pha trà không hợp sở thích của ngài, hay để tôi sai nữ đầu bếp đi pha cho ngài một ly được không. .

Lòng tốt của ông ta ngay lập tức bị Quan Duyệt chỉ trích: Quân gia, ông không nghe thấy bà nội chỉ mặt đặt tên muốn Vũ Vũ đi pha trà hay sao?

Nhưng cô chủ không biết. . . Quân gia nhăn lại mày, vẫn muốn giúp Nhiếp Từ Vũ.

Duyệt Nhi nói không sai, ông không nghe thấy tôi muốn con bé cô nhi đó đi pha trà hay sao? ! Đôi mắt lạnh lẽo của lão phu nhân liếc qua, quân gia lập tức không lên tiếng lui sang một bên. Ánh mắt căm phẫn của lão phu nhân chuyển sang nhìn Nhiếp Từ Vũ, bà ta gõ gậy một cái, quát lên với cô: Còn đứng lý ra đó làm gì? Cô bị điếc sao? Không nghe thấy tôi nói muốn cô đi pha trà hay sao?!

Bị bà ta quát lên như vậy, Nhiếp Từ Vũ vội vàng gật đầu, khề lên tiếng: . . . Vâng, nói xong, xoay người đi vào phòng bếp. Vào lúc cô vào phòng bếp, một giọng nói chán ghét của lão phu nhân truyền tới:

Vẫn khiến người ta không ưa y như lúc còn bé! Đúng là đồ sao chổi, cũng không biết Phong Nhi đã bị ma ám hay sao mà nhất định muốn nhận nuôi cô ta!

Nghe được câu này, trong lòng của Nhiếp Từ Vũ nhất thời cảm thấy ê ẩm

. . .

Nhiếp Từ Vũ theo lời dặn của lão phu nhân đi pha trà cho bà ta xong, lão phu nhân uống một ngụm vào miệng, liền không khách khí phê bình mùi quá nhạt, muốn cô đi pha lại lần nữa. Nhiếp Từ Vũ kiên nhẫn đi pha lại cho bà ta một ly, kết quả lần này bà ta nói mùi vị quá đậm. Cuối cùng Nhiếp Từ Vũ liên tiếp pha mấy ly, lão phu nhân không phải nói quá nóng thì là quá lạnh, cuối cùng dứt khoát nói màu trà không đúng, muốn tiếp tục làm khó cô.

Sự kiên nhẫn bị mài mòn dần, cho dù là trường bối, Nhiếp Từ Vũ cũng không có lòng để cung kính tiếp đãi nữa.

Cho nên cô đứng trong phòng bếp pha liền mấy chục ly xong, bùng hết một lượt ra ngoài.

Đặt ở trước mặt của lão phu nhân, Nhiếp Từ Vũ không nhìn về mặt khiếp sợ trên mặt của bà ta, cười khế mà lễ độ nói: Mới vừa rồi ngài nói tất cả vấn đề cháu đều lưu ý, nhưng vẫn sợ không đúng ý của ngài, cho nên cháu đã pha một loại một ly. Lão phu nhân, ngài cứ chọn mà uống đi, sẽ có một ly hợp với khẩu vị của ngài.

Nhìn một khay đồ rất nhiều ly trà, gương mặt của lão phu nhân cũng tái xanh đi. Bà ta gõ mạnh chiếc gậy xuống đất, mặt đỏ tới mang tai quát to lên: Cô có ý gì vậy!

Không có ý gì, chẳng qua là làm theo lời dặn của ngài mà thôi. Cô không nổi giận vì vẫn còn có chỗ e ngại, Nhiếp Từ Vũ vẫn giữ nụ cười nhạt như trước, rất bình tĩnh và thông dong.

Láo xược! Lão phu nhân giận dữ hét lên, giận tới mức đứng bật dậy khỏi ghế salon, giơ cao chiếc gậy lên, nện vào bả vai của cô.

Nhiếp Từ Vũ kêu đau một tiếng, bởi vì trên bả vai truyền tới sự đau đớn, gương mặt nhăn nhó lại, cũng không dám thốt lên một tiếng, chỉ sợ đối phương sẽ càng đánh mạnh hơn nữa.

Tôi chỉ muốn cô đi pha ly trà thôi, như vậy mà cô cũng không vui sao?! Nhà họ Nhiếp nuôi cô lớn như thế này, bỏ ra biết bao nhiêu là tiền bạc, cô báo đáp lại như vậy sao? .

Cho tới nay, Nhiếp Từ Vũ cũng biết mình thiệt thòi trong nhà họ Nhiếp, cho nên lúc nhỏ, cho dù bà ta có đánh chửi cô độc ác như thế nào đi nữa, cô cũng đều nuốt tất cả những uất ức vào trong lòng, tự nhủ trong lòng bà ta là ân nhân của cô, coi như bà ta có ghét mình đi chăng nữa mình cũng không thể hận bà ta được.

Thế nhưng sau khi cô lớn lên thình thoảng vẫn bị bà ta đánh đập, và lại mỗi lần đều dùng câu này dọa cô, cô cũng không thể nhịn được nữa.

Đôi mắt ngân ngấn nước mắt loé lên về kiên định, sắc mặt của Nhiếp Từ Vũ sa sầm lại lạnh lùng đáp trả: Những khoản tiền kia làm phiền bà hãy tính toán đi, tôi sẽ đem tất cả những ân tình của nhà họ Nhiếp trả hết sạch toàn bộ luôn!

Cô. . . Cô đang cãi lại tôi sao? Lão phu nhân trợn to cặp mắt không dám tin. Lửa giận kéo tới khiến cho bà ta khom lưng cầm ly trà trên bàn trà ném vào đầu cô, vừa ném vừa mắng: Hôm nay ta sẽ đánh chết loại mở côi như mày, tôi xem cô còn dám cãi lại tôi nữa không!

Cốp! một tiếng, cái ly ném vào ngay giữa trán của Nhiếp Tử Vũ, nhất thời máu tươi tràn ra từ miệng vết thương.

Máu tươi chảy xuống từ trên trán của cô, đôi mắt mịt mờ, nét mặt cô tái nhợt tạo ra vẻ đối lập rõ rệt, thoát nhìn rất đáng sợ. Vậy mà đôi mắt của lão phu nhân đỏ ngầu lên bất kể việc cô đang chảy máu không ngừng, cầm chiếc gậy ba tong lên nhấn tâm đánh vào cơ thể gầy yếu của Nhiếp Tử Vũ, vừa đánh vừa chửi.

Nhiếp Tử Vũ cũng không chạy, vẫn đứng ngoan ngoãn ở đó nhìn chăm chăm bà ta. Bởi vì bà ta vừa đánh vừa chửi đối với cô mà nói, nếu như điều này có thể xóa đi những ân tình cô nợ nhà họ Nhiếp, thì cho dù đánh chết cô cũng chịu, bởi vì mạng của cô chính là do bọn họ cho.

Thấy thế, quản gia vội vàng cầm lấy khăn giấy, chạy lên phía trước cầm máu cho cô. Lão phu nhân, đừng đánh cô nữa, cô ấy không phải cố tình muốn cãi lại bà đâu, tôi van xin bà hãy tha cho cô ấy đi.

Ông mau rút sang một bên cho tôi. Lão phu nhân ra lệnh một tiếng.

Cô chủ, cô mau nói tiếng xin lỗi với lão phu nhân. . .

Nhưng mà ông chưa nói hết câu đã bị Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng bác bỏ.

Muốn đánh thì đánh đi, tùy bà. Tại sao tôi phải nói xin lỗi? Sai cũng không phải là tôi! Nói xin lỗi thì đồng nghĩa với việc cô đã làm sai, tại sao cô không muốn bị đánh thì phải nói xin lỗi! Cô không phải người ngu, ăn một loại thua thiệt là đủ rồi! .

Nghe vậy, lão phu nhân quả thật đã bị chọc giận thật sự.

Không phải cô làm sai, chẳng lẽ do tôi làm sai sao? ! Ngũ quan tức giận trở nên vặn vẹo, lão phu nhân dùng gậy gạt quản gia sang một bên, giờ cao cây gậy chuẩn bị đánh vào gáy của Nhiếp Tử Vũ.

Nhiếp Tử Vũ cũng không tránh, chỉ đứng tại chỗ chấp nhận.

Mất thấy khoảng cách cây gậy hạ xuống cô càng lúc càng gần, lúc sắp đụng vào người cô, liền vang lên một tiếng quát từ ngoài cửa truyền vào.

Các người đang làm cái gì ở đây!

※

Giọng điệu thô bạo và tiếng bước chân vội vàng vang lên, một giây sao đó lão phu nhân ngưng động tác lại.

Nhìn thấy người tới, Quan Duyệt vốn đang mang tâm trạng vui vẻ xem kịch hay chạy lên tiếp đón, vẻ mặt lo lắng kể lại: Từ Phong, anh tới thật đúng lúc! Vũ Vũ cãi lại lời của bà nội, bà nội tức giận nên mới. . .

Ai ngờ, Nhiếp Tử Phong nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta một cái trực tiếp đi đến trước mặt của Nhiếp Tử Vũ. Khi anh nâng lên đầu của Nhiếp Tử Vũ đang cúi xuống lên, thấy rõ trên trán cô vẫn đang chảy máu không ngừng, trong mắt nhen nhóm lên một ngọn lửa tức giận. ze.qu; ydo /nn .

Là ai đã đánh em bị thương thành ra như vậy!

Anh móc khăn tay trong túi ra muốn lau vết máu cho cô, lại bị cô né tránh.

Không cần anh quan tâm! Nhiếp Tử Vũ đẩy anh ra, đáy mắt có chút uơn ướn.

Nhìn xem, nhìn cháu xem, Từ Phong, đây là đứa nhỏ mà chính cháu khẳng khẳng đòi nhận nuôi! Cháu xem thái độ của nó với những đứa du côn ngoài đường có gì khác nhau không! Lão phu nhân đem tất cả tội lỗi đổ lên người của Nhiếp Tử Vũ. Không nói lời nào mắt tích ba năm, bây giờ trở về, cho dù bà đánh thế nào cô ta cũng không đi, nhất định là tới để gạt tiền. . .

Đủ rồi! Nhiếp Tử Phong không nhịn được ngăn lại. Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của Nhiếp Tử Vũ, trong lòng anh cũng rối bời. Đột nhiên anh nắm lấy tay của Nhiếp Tử Vũ dắt cô đi ra ngoài.

Từ Phong, cháu mới về lại muốn đi đâu! ? Lão phu nhân hỏi với.

Nhưng mà đáp lại lời bà ta chính là bóng lưng của Nhiếp Tử Phong mang theo Nhiếp Tử Vũ nhanh chóng đi mất.

. . .

Đem Nhiếp Tử Vũ bị kéo lên xe, lúc này Nhiếp Tử Phong mới thở dốc một hơi.

Đôi mắt lạnh lùng liếc anh, Nhiếp Tử Vũ lạnh nhạt nói: Tha em xuống xe.

Anh đưa em đi bệnh viện. Vừa nói vừa khởi động xe.

Không cần, em không sao.

Đáng chết! Em nhất định phải chọc giận anh mới yên được sao? Bởi vì sự cố chấp của cô khiến cho Nhiếp Tử Phong tức giận đâm một nắm lên tay lái, gân xanh trên trán nổi lên.

Cũng vì vậy, hốc mắt của Nhiếp Tử Vũ đỏ lên, nước mắt cũng không kiềm chế nổi mà từ từ lăn xuống từ hốc mắt.

Vừa nhìn thấy cô khóc, sự tức giận của Nhiếp Tử Phong nhất thời giảm đi hơn phân nửa. Anh bỏ điện thoại xuống luống cuống nhìn Nhiếp Tử Vũ, liên tiếp an ủi: Xin lỗi, anh không cố ý đối xử với em như vậy. . .

Rốt cuộc em mắc nợ các người cái gì! Đột nhiên, Nhiếp Tử Vũ hỏi sâu xa.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong nhất thời bị nghẹn lại, chỗ sau nhất trong lòng cũng bị khuấy động, giọng nói của anh khàn khàn, dùng ánh mắt trìu mến nhìn cô: Em không mắc nợ chúng tôi cái gì hết.

Vậy thì em đã làm sai cái gì? Nhiếp Tử Vũ lại hỏi. Tại sao mỗi người đều đối xử với cô như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chương 85.1: Vạch trần cô!

Nhìn thấy hai mắt đỏ hoe của cô, trong lòng của Nhiếp Tử Phong nhất thời căng thẳng, giống như có cái gì đè vào trái tim anh, ngọt ngào tới mức anh sắp không thở nổi.

Trái tim rất đau đớn, đau đớn vì cô. Nhưng anh không biết phải mở miệng chất vấn cô tại sao ba năm trước ra đi mà không từ biệt như thế nào, cũng không biết phải an ủi cô như thế nào, cuối cùng vì sự rối rắm và đau khổ trong lòng của mình, anh chỉ có thể im lặng thay cho câu trả lời của cô.

Một lúc lâu không nhận được câu trả lời của anh, nước mắt của Nhiếp Tử Vũ lại càng rơi nhiều hơn.

Cô dùng ánh mắt đau khổ để nhìn mình, khiến cho Nhiếp Tử Phong nhú chặt chân mày lại, cô nghẹn ngào mở miệng hỏi: Anh nói cho em biết? Rốt cuộc em đã làm sai ở chỗ nào? Vì sao các người đều hận em như vậy? Nếu như ghét em, thì năm đó tại sao lại thu nhận em mà lại không trực tiếp đưa em vào cô nhi viện cho rồi! Nhiếp Tử Vũ không suy nghĩ bắt đầu mở miệng nói.

Vừa nói hết câu, lập tức gấp ánh mắt lên án của Nhiếp Tử Phong.

Không cho phép em nói như vậy! Sự đau lòng của Nhiếp Tử Phong cuối cùng cũng không kìm nén được nữa. Anh bá đạo ôm lấy cô một cách mạnh mẽ, cảnh cáo: Anh không cho phép em nói mình như vậy, trên thế giới này không ai hận em hết.

Cô là món quà mà Thượng đế cho anh, là bảo bối của anh. Cho dù cô đã làm tổn thương anh, nhưng anh biết, chưa một ngày nào anh hết thích cô.

Ừm . . . Trong mũi chua xót, nước mắt nóng bỏng rơi khỏi hốc mắt chảy xuống má rồi rơi trên bờ vai của anh, làm ẩm ướt áo anh, đồng thời cũng làm bỏng da thịt của anh.

Lần này, Nhiếp Tử Vũ không từ chối cái ôm của anh. Cô đem đầu mình chôn vào trong cổ của anh, thỏa sức khóc, dùng nước mắt để phát tiết sự bi thảm của mình.

Không biết qua bao lâu, khi khóc đã mệt rồi, tiếng khóc của Nhiếp Tử Vũ đã nhỏ dần, Nhiếp Tử Phong mới buông cô ra.

Lau nước mắt đi, bây giờ anh đưa em đi bệnh viện.

Được. Nhiếp Tử Vũ gạt đầu, tiếp nhận chiếc khăn tay anh đưa qua, lau nước mắt vẫn đang loang lổ trên khuôn mặt của mình, quay đầu lại, dùng ánh mắt cảm kích nhìn anh, do dự một lúc rồi nói: Cảm ơn anh!

. . .

Sau đó Nhiếp Tử Phong đưa Nhiếp Tử Vũ đi tới bệnh viện kiểm tra vết thương, vô tường chỉ là bị thương ngoài da nhẹ thôi, không ngờ cái trán kia của Nhiếp Tử Vũ lại bị tổn thương sâu như vậy, vết thương dài bằng ngón tay, lúc ấy Nhiếp Tử Phong bị kinh sợ. Anh không thể tưởng tượng được lúc đó làm sao mà Nhiếp Tử Vũ có thể chịu đựng được.

Vết thương phải khâu năm mũi xong, sau đó lấy một ít thuốc, lúc này Nhiếp Tử Phong mới đưa Nhiếp Tử Vũ xuất viện. Sợ bà nội lại làm gì cô nữa, cho nên Nhiếp Tử Phong định đưa cô tới công ty, để tới khi trẻ một chút thì sẽ về nhà cùng cô. Nhưng không ngờ Nhiếp Tử Vũ lại từ chối, cuối cùng không thể lay chuyển được sự bướng bỉnh của cô, không thể làm gì khác, Nhiếp Tử Phong chỉ có thể đưa cô về nhà họ Nhiếp.

Trên đường trở về, Nhiếp Tử Phong đắm chiêu đánh giá về mặt không thay đổi của Nhiếp Tử Vũ, trong lòng anh đấu tranh.

Có việc gì cứ nói đi. Sớm nhìn thấy thái độ của anh muốn nói lại thôi, lúc này Nhiếp Tử Vũ không nhận được nữa mới nói ra khỏi miệng: Muốn hỏi gì thì cứ hỏi, muốn nói cái gì thì cứ nói đi. Cứ coi như là báo đáp lại sự quan tâm của anh lúc trước.

Thấy cô nói vậy, Nhiếp Tử Phong cũng không do dự nữa.

Em... Biết người tên là Nana không?

Câu nói vừa nói ra, thì thấy Nhiếp Tử Vũ biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ kích động.

Anh lại có thể nhắc tới Nana! Chẳng lẽ... Anh phát hiện ra cái gì sao... Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ cắn chặt răng lại, chậm chạp không trả lời.

Không biết sao? Mãi không nhận được câu trả lời, Nhiếp Tử Phong không khỏi kinh ngạc nhìn cô.

Nhiếp Tử Vũ vội vàng né tránh ánh mắt của anh, lắc đầu một cái thật mạnh: Không biết. Cho tới bây giờ em chưa từng nghe thấy cái tên này.

Vậy thì kỳ lạ thật. Nhiếp Tử Phong dùng ánh mắt thâm sâu của mình nhìn về mặt khác thường của Nhiếp Tử Vũ, sau đó nặng nề nói: Anh cảm thấy cô ấy rất giống một người.

Ồ. Nhiếp Tử Vũ thờ ơ đáp lại, muốn tránh không nói tới chuyện này nữa: Tới phía trước anh cho em xuống xe, em muốn đi mua đồ một chút. Cô không dám nghe tiếp nữa, chỉ cần nán lại ở cùng anh một giây, cô lại càng chột dạ hơn. Cho dù không chính miệng thừa nhận, nhưng cũng đã bị anh nhìn ra rồi.

Nhiếp Tử Phong trầm mặc dừng xe lại theo chỗ cô chỉ, nhưng không có để cho cô xuống xe, mà xoay người cô lại đối diện với mình, hơi cong khoé môi lên, dùng ánh mắt nham hiểm hung ác nhìn cô nói:

Em không muốn biết là ai à?

Không muốn biết. Nhiếp Tử Vũ thẳng thừng từ chối, nhưng vừa nói ra khỏi miệng cô đã hối hận. Trong lòng thầm nguyên rủa, Nhiếp Tử Vũ dò xét nhìn về mặt anh tuấn của Nhiếp Tử Phong đang cứng ngắc lại, một lúc lâu sau nói: Em đi mua đồ đây. Nói xong né tránh khỏi sự giam cầm của anh.

Tuy nhiên ngay vào giây phút cô đẩy cửa xe ra để xuống xe, Nhiếp Tử Vũ nghe thấy giọng nói khe khẽ của anh.

Anh chờ câu trả lời của em.

...

※

Trên thực tế lúc Nhiếp Tử Vũ lượn lơ lang thang hơn tiếng đồng hồ chọn tới chọn lui mấy món đồ ở trong siêu thị xong, lúc đi ra sớm đã không thấy tung tích của Nhiếp Tử Phong đâu. Nhưng cô vẫn chưa kịp thở ra thì lại nhận được điện thoại của người đại diện Joe gọi tới, nói là Nhiếp Tử Phong kiên quyết muốn gặp cô đêm nay, mà còn nói nhất định cô phải trình diện! Nhiếp Tử Vũ liền biết mình sắp toi mạng rồi.

Buổi tối bảy giờ thập phần, bận rộn một ngày Nhiếp Tử Phong đúng giờ đạt tới kiểu sở thông tri nhà ăn. Chỉ là vừa đến nhà ăn tiền, Nhiếp Tử Vũ đã bị dính đầu viết được bảng hiệu đùa nỏ nụ cười.

Ánh mắt sáng như ngọc hiện lên một tia lạnh lẽo, cánh môi mỏng cong lên thành một nụ cười. Nhìn vào bảng hiệu đang sáng ở phía trên, về mặt của Nhiếp Tử Phong trở nên nguy hiểm.

Hình thức rất hay, lại có thể chọn nhà hàng bóng tối! Như vậy thì xác định là người khác không nhìn thấy diện mạo thật sự của cô rồi! Chẳng qua là... Nana, cô cho là tôi không cách nào biết được mặt mũi thật sự của cô sao? À, vậy thì cô không khỏi khinh thường Nhiếp Tử Phong này quá rồi!

Không chút chần chừ, Nhiếp Tử Phong rất kiên quyết bước vào nhà hàng. Cái gì gọi là nhà hàng hắc ám, chính là dùng cơm trong phòng tối. Nhiếp Tử Phong vừa bước vào sân trước thì liền bị thu phương tiện truyền tin (điện thoại di động), sau đó người phục vụ đưa anh vào một phòng bao.

Vừa mới ngồi xuống, một giọng nói trong trẻo và quen thuộc ở đối diện vang lên.

Bởi vì chuyện này liên quan đến sự nghiệp của tôi, tôi hy vọng anh sẽ không để ý chuyện tôi lựa chọn địa điểm như thế này. Không thể nghi ngờ, đó là một giọng nói phát âm theo giọng Mỹ bản địa.

Giọng nói quen thuộc không chút dè dặt nào, đúng như giọng nói anh nghe thấy trên bờ biển, cũng bởi vậy nên Nhiếp Tử Phong khẳng định người trước mặt đây chính là Nana mà không phải là một người khác.

Trong bóng tối, anh cong môi lên cười: Đương nhiên là không để ý rồi.

Dây lắc tay của tôi mang tới không? Nếu có thể, tôi hy vọng bây giờ anh có thể trả lại cho tôi. Nhiếp Tử Vũ biểu hiện rất rõ ràng.

Nhưng Nhiếp Tử Phong lại từ chối. uqiu doon

Tôi vốn mượn chuyện này để mời cô đi ăn tối, nếu cô cảm lác tay rồi bỏ chạy mất, chẳng phải đã uổng phí tâm tư của tôi sao? Anh dùng giọng điệu ngả ngón để nói, trong giọng nói thể hiện rất rõ sự vui vẻ.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ nhú mày.

Anh luôn dùng cách thức này để theo đuổi con gái à?

Nói chính xác là phụ nữ. Rồi nghe thấy Nhiếp Tử Phong khẽ cười một tiếng, nói đùa: Sao thế? Thì ra tiểu thư Nana vẫn là con gái sao?

Dĩ nhiên là không! Vừa nói ra câu phủ định, quả thật Nhiếp Tử Vũ muốn cắn lưỡi tự sát luôn. .

Ở đối diện lại truyền tới tiếng cười khẽ của Nhiếp Tử Phong, lúc sau, anh mới nhẹ nhàng hắng giọng, dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói: Tôi biết một cô gái, cô ấy rất giống cô. À không phải, nói chính xác là cô rất giống cô ấy. Ngoài lẽ đủ rồi, rốt cục Nhiếp Tử Phong cũng đi vào vấn đề trọng điểm.

Vậy sao? Rất nhiều người cũng nói như vậy. Nhiếp Tử Vũ rất bình tĩnh lên tiếng. Không chút để ý hỏi: Đó là một cô gái như thế nào?

Nhiếp Tử Phong im lặng một lát, rồi mới chậm chạp trả lời:

Cô ấy rất đáng yêu, cũng rất vui vẻ hoạt bát, đối với tôi mà nói, cô ấy là một người vô cùng quan trọng.

Nghe đến đó, đột nhiên trong lòng của Nhiếp Tử Vũ trở nên căng thẳng, một dòng nước ấm chảy qua trong lòng. Cổ họng nghẹn ngào, cô hạ giọng từ từ hỏi: Quan trọng như thế nào? Trong lòng của anh cô quan trọng như thế nào?

Hỏi xong, người đối diện lại im lặng một lúc lâu, đột nhiên Nhiếp Tử Phong chuyển đề tài.

Chúng ta không nói tới những ký ức không vui đó nữa, tiểu thư Nana, cô cảm thấy con người tôi như thế nào? Giọng điệu lại khôi phục lại vẻ không nghiêm túc.

Ký ức không vui?

Anh lại có thể đem mình trở thành ký ức không vui!

Nhiếp Tử Vũ không nói nên lời, tim đau nhói lên.

Mãi không thấy câu trả lời của cô, Nhiếp Tử Phong cho là cô không nghe thấy, vì thế hỏi lại lần nữa, lúc này mới gọi tâm trí của Nhiếp Tử Vũ đang trôi tạt đâu quay trở về. .

Trong bóng tối, trước mắt hiện ra khuôn mặt anh tuấn và sâu sắc của Nhiếp Tử Phong, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ hơi nổi lên những gợn sóng lăn tăn, trả lời: Anh nhiều tiền, đẹp trai, tôi tin nhất định sẽ có rất nhiều phụ nữ quỳ gối dưới chân của anh, đúng không?

Chính xác là như vậy. Nhiếp Tử Phong không chút khiêm tốn, vô cùng đồng ý. Vậy cô có hứng thú làm bạn gái tôi không?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ lập tức mở to hai mắt ra, vẻ mặt không dám tin.

Thấy cô im lặng không trả lời, Nhiếp Tử Phong nói tiếp: Tôi tương đối có hứng thú với cô, lần đầu tiên nhìn thấy cô tôi đã bị vẻ thần bí của cô hấp dẫn rồi, cho nên mới mượn cơ hội này hẹn cô ra ngoài, như thế nào? Cô có hứng thú thử kết giao với tôi không?

Nghe thấy giọng điệu của anh không giống như đùa giỡn, Nhiếp Tử Vũ ở đối diện đầu óc trở nên mơ màng, phát hiện ra lớn chuyện rồi.

Tại sao lại có thể như vậy!

Thậm chí anh còn chưa xác định được có phải là mình không mà đã đưa ra yêu cầu kết giao...

Chẳng lẽ, anh yêu Nana?

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhiếp Tử Vũ cảm thấy đau đớn. Tuy cả hai đều là cô, nhưng Nhiếp Tử Vũ mới đúng thật là cô, còn Nana chỉ là một cô gái che giấu mọi cảm xúc trong chiếc mặt nạ...

Cô đồng ý không? Nhiếp Tử Phong hỏi lại lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Chương 85.2: Vạch trần cô! (tt)

Cô đồng ý không? Nhiếp Từ Phong hỏi lại lần nữa.

Suy nghĩ bị gián đoạn, lúc này Nhiếp Từ Vũ mới tỉnh táo lại. Mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của Nhiếp Từ Phong ở đối diện, nhưng rõ ràng cô cảm nhận được một ánh mắt đang dừng lại trên người của mình, và đang chờ đợi câu trả lời.

Tôi... Cô do dự một lát, hít một hơi thật sâu, trả lời: Thành thật xin lỗi, tôi không thể đáp ứng được yêu cầu này, bởi vì tôi đã có người trong lòng rồi.

Câu trả lời của cô vừa nói xong, trong chớp mắt bầu không khí trong phòng bao liền thay đổi. .

Nhiếp Từ Vũ khần trương ôm lấy lồng ngực đang đập thình thịch của mình, cảm giác vô cùng khó thở. Ngay tại lúc hai người đều im lặng một lúc lâu, lúc Nhiếp Từ Vũ cho là anh sẽ không nhắc lại vấn đề này nữa, thì đột nhiên lại nghe thấy một giọng nói thô bạo vang lên.

Là người nào? Cô thích người nào?

Không biết tại sao anh lại cảm thấy tức giận, nhất thời Nhiếp Từ Vũ ngây ngẩn cả người. Vẫn chưa kịp phản ứng, đã cảm giác được tay trái của mình đã bị một bàn tay to nắm thật chặt, sức lực rất lớn giống như muốn bóp gãy tay của cô.

Anh làm tay tôi đau rồi. Nhiếp Từ Vũ thấy đau nên giãy giụa giật tay ra.

Nhưng mà Nhiếp Từ Phong mặc kệ cô có đau hay không, một lòng chỉ quan tâm tới vấn đề mình muốn biết: Nói cho tôi biết, cô thích ai rồi?! Chẳng lẽ thật sự là họ Lãnh... Nói tới chỗ này, đột nhiên Nhiếp Từ Phong dừng lại không nói nữa.

Một lòng chỉ lo giật tay lại nên Nhiếp Từ Vũ không nghe thấy lời nói sau cùng của anh, suy nghĩ lại nếu anh muốn một câu trả lời, thì cô sẽ cho anh một câu trả lời.

Tôi thích người đại diện của tôi, chúng tôi đã quen nhau một thời gian dài rồi!

Nhiếp Từ Vũ hết câu này xong, cảm giác được bàn tay to đã buông lỏng tay mình ra, vì thế nhanh chóng rút tay mình về. Die6n da29niyle6 quy1 d9o^h.

Đã quen nhau một thời gian dài rồi sao?

Vậy còn Lãnh Duy Biệt kia thì sao?

Nhiếp Từ Phong bắt ngờ nở một nụ cười lạnh, trong lòng càng lạnh lẽo hơn, đôi mắt đen nhánh cũng toé ra sự lạnh lẽo như băng.

Xem ra Nhiếp Từ Vũ không chỉ đùa giỡn một mình mình, mà còn đùa giỡn cả Lãnh Duy Biệt nữa!

Lợi hại, quả thật là rất lợi hại!

Anh không nhìn được mà chắc chắn khen ngợi ở trong lòng, nhưng cũng càng hận cô nhiều hơn.

Lúc đồ ăn của Nhiếp Từ Vũ được mang lên, hai người bắt đầu ăn cơm. Vì ăn cơm trong phòng tối cho nên cũng có một số chuyện phát sinh. Lúc dùng cơm thành thạo Nhiếp Từ Phong bày tỏ tình cảm yêu mến với Nhiếp Từ Vũ (Ở đây là Nhiếp Từ Phong đang bày tỏ sự yêu thích của mình đối với Nana), nói cô hãy suy xét cho mình một cơ hội. Thái độ không nghiêm túc coi như trước đó không phát sinh chuyện gì, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ chỉ im lặng chỉ cười không nói gì.

Một lát sau bữa tối cũng chấm dứt, đã tới lúc đi ra nơi ánh sáng.

Ngay lúc người phục vụ đưa hai người đi ra phòng bao, trong bóng tối, giọng nói của Nhiếp Từ Phong khê vang lên: Cô xác định là không cần đi toilet chứ? Để nhân cơ hội này chạy trốn. .

Tôi vô cùng xác định là mình không cần. Nhiếp Từ Vũ trả lời vô cùng chắc chắn.

Được rồi. Một lát nữa anh sẽ vạch trần gương mặt thật của cô.

Sau khi im lặng một lúc lâu, rốt cục hai người có thể nhìn thấy tia sáng rồi. Càng lúc càng đi ra nơi có ánh sáng rõ ràng hơn, nụ cười trên khoé miệng của Nhiếp Từ Phong từ từ giảm đi, trong đôi mắt đen nhánh loé lên tia sáng khác thường, khoé miệng nhếch lên nụ cười gian xảo giống như quỷ satan từ dưới địa ngục, gian ác khiến cho người ta sôi máu.

Rốt cục hai người cũng đi tới sân trước. Đang lúc Nhiếp Từ Phong muốn xoay người vạch trần thân phận của cô thì vang lên một tiếng chuông rất êm tai, ngăn cản lại lời nói và hành động của anh.

Tiên sinh, là điện thoại của ngài. Người phục vụ chuyển điện thoại tới.

Nhiếp Từ Phong vừa nhận lấy điện thoại, nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình xong, cả người cứng ngắc lại.

Sao lại có thể như vậy được. Trong màn hình hiện ra hai chữ Vũ Vũ này, khiến cho Nhiếp Từ Phong kinh ngạc không nói nên lời.

Vũ Vũ đứng ở ngay sau lưng anh, làm sao có thể gọi điện thoại cho anh được!

Tuy là không dám tin, nhưng Nhiếp Từ Phong vẫn nhấn nút nhận cuộc gọi.

Em là Nhiếp Từ Vũ. Đầu bên kia truyền tới giọng nói trong trẻo của Nhiếp Từ Vũ. Bây giờ anh đang ở đâu?

Vô cùng kinh ngạc, Nhiếp Từ Phong quay đầu lại nhìn người phụ nữ ở sau lưng mình. Chỉ nhìn thấy cô mặc bộ quần áo màu đen, mái tóc xoăn xoã tung xuống, từ mũi trở lên cô có đeo mắt kính che hết nửa khuôn mặt. Nhìn thấy anh đang nhìn cô, cô nhin không được dùng khẩu hình miệng hỏi anh sao thế.

Thấy như vậy, nhất thời trong lòng của Nhiếp Từ Phong như chìm xuống đáy cốc, anh làm ra vẻ ung dung hỏi: Có chuyện gì sao? .

Không có gì, nhưng mà anh Lãnh có chút chuyện. Bây giờ bọn em đang ở nhà hàng XX, anh ấy muốn hẹn anh cùng ăn khuya, anh có muốn qua đây không?

Đồng tử co rút một trận, Nhiếp Từ Phong không chần chừ chút nào đáp ứng luôn: Được, anh sẽ tới ngay. Sau khi nói xong thì tiện thể cúp điện thoại luôn.

Đôi mắt lạnh lùng như băng của anh nhìn chằm chằm người phụ nữ thần bí ở trước mặt, Nhiếp Từ Phong nở một nụ cười lạnh lùng hỏi: Tôi muốn giới thiệu cho cô một người, cô có đồng ý đi cùng với tôi không?

Tôi...

Cũng chỉ là bữa ăn khuya như thế này thôi, sau khi xong việc tôi sẽ trả lại lắ tay cho cô, như thế nào?

Chuyện đó... Thôi được rồi. Ngoài dự kiến, cô lại không từ chối.

Nhận được lời đồng ý của cô xong, Nhiếp Từ Phong đi thẳng ra cửa. Đôi mày anh tuấn nhướn lên, trong đôi mắt vụt qua một tia sáng lạnh lẽo, thể hiện ra bây giờ tâm trạng của anh không vui vẻ gì.

Giọng nói kia có thể làm giả, nhưng khuôn mặt thì không thể giả được rồi.

Anh thật sự muốn xem bọn họ có những mảnh khoé gì!

※

Đúng hẹn đi tới nhà hàng XX theo như lời nói của Nhiếp Từ Vũ, đưa x echo nhân viên đi đậu ở bãi giữ xe xong, Nhiếp Từ Phong liền kéo theo Nana đi vào bên trong của nhà hàng, người phục vụ nhanh chóng đưa bọn họ vào một phòng bao.

Tới rồi sao? Lãnh Duy Biệt đứng dậy nghênh đón, dịu dàng tươi cười rất lịch sự: Ngồi đi, hai người muốn ăn gì?

Tùy ý. Lạnh nhạt nói ra hai chữ này, Nhiếp Từ Phong lạnh lùng nhìn sang người ngồi bên cạnh Lãnh Duy Biệt. Lại nhìn thấy Nhiếp Từ Vũ cũng đeo kính râm xong, bị ức chế. Táo đồ le^e quyiyu do^nn.

Trời đã tối rồi, vì sao còn đeo kính mát? Nhiếp Từ Phong biết rõ còn cố hỏi.

Nghe vậy, Lãnh Duy Biệt vội vàng trả lời thay cô: À. . . Đôi mắt của Vũ Vũ hơi sưng lên một chút, cho nên. . .

Tôi hỏi Nhiếp Từ Vũ, Lãnh Duy Biệt, chẳng lẽ cậu là người đại diện của cô ấy sao? Nhiếp Từ Phong không vui lớn giọng nói, cho tới khi người bên cạnh mình kéo kéo góc áo của anh, lúc này anh mới biết là mình đã thất lễ rồi.

Mắt em hơi sưng một chút, vì không muốn mọi người ăn cơm không trôi, cho nên em đeo kính mát thôi, như vậy cũng không được sao? Đối diện truyền tới một giọng nói khàn khàn.

Lời nói không được tự nhiên của cô khiến cho Nhiếp Từ Phong gợn quá hoá cười, đôi mắt của anh hiện lên tia sáng, quả nhiên đã lộ ra sơ hở rồi! Giọng nói này, quả nhiên không phải là của Vũ Vũ!

Cũng được! .

Nhiếp Từ Phong từ từ ngồi xuống, tùy tiện ăn một chút điểm tâm xong, bầu không khí trong phòng bao trở nên ngột ngạt. Vì để cho không khí quá mức gượng gạo, Lãnh Duy Biệt liền lãnh đã chủ động mở miệng.

Đây là tiểu thư Nana đúng không?

Lời nói vừa mới nói ra khỏi miệng, thì Nhiếp Từ Phong đã ngay lập tức hỏi lại: Sao cậu lại biết?

Tôi có nghe Vũ Vũ nói, tiểu thư Nana ở nước Mỹ rất nổi tiếng.

Nghe xong câu nói này, sắc mặt của Nhiếp Từ Vũ ngồi bên cạnh Lãnh Duy Biệt nháy mắt đã biến đổi, khoé miệng giật giật nhưng không nói câu gì nữa.

À? Vậy thì thật thú vị. Nhiếp Từ Phong nở nụ cười nhạt di chuyển tầm mắt nhìn tới Nhiếp Từ Vũ, nhếch môi nói:

Nhưng mà lúc trưa hôm nay, cô ấy nói cô ấy không biết người này. Chẳng lẽ. . . Vũ Vũ mà chúng ta biết không phải là cùng một người?

Cậu nói những lời này là có ý gì? Lãnh Duy Biệt bẽnh vực kẻ yếu là Nhiếp Từ Vũ, không vui khi nghe thấy những lời nói hung hăng của anh: Chẳng lẽ lại có hai Vũ Vũ? Nhiếp Từ Phong, chuyện này cậu cũng đùa quá trớn rồi đó!

Có phải là hai người hay không, lát nữa cậu sẽ biết ngay thôi. Nhiếp Từ Phong thấy Lãnh Duy Biệt không biết chuyện gì cảm thấy buồn thay cho cậu ta, đồng thời cũng vì những thủ đoạn tinh vi vô cùng thông minh của Nhiếp Từ Vũ mà cảm thấy vô cùng thất vọng. Táo độ le^dhe quỵ do^nn.

Hai người đàn ông to lớn như vậy, lại bị cô đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Nghĩ lại, sự lạnh lẽo lại tràn ra trong ánh mắt, sắc mặt của anh lập tức trở nên cứng ngắt lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Nana đang ngồi bên cạnh.

Nếu như để cho Nana lộ ra gương mặt này với mọi người, Vũ Vũ kia bỏ kính mắt xuống, để cho chúng ta nhìn xem cô có phải là Nhiếp Từ Vũ thật không, hay lại là... Giả mạo!

Rầm! Một tiếng, Lãnh Duy Biệt đập bàn đứng lên. Gương mặt nho nhả anh tuần trở nên xanh mét, dưới con thịnh nộ anh ta không chú ý tới hình tượng gì nữa khệ hết lên với anh: Nhiếp Từ Phong, cậu điên rồi đúng không? Vũ Vũ đã nói không muốn người khác nhìn về mặt này của cô ấy nên mới đeo kính, cậu muốn cô ấy khó xử sao? .

Hừ! Nhiếp Từ Phong cười nhạt, không thèm quan tâm, chêu chọc nói: Sắc mặt khó coi hơn tôi cũng đã nhìn thấy rồi, cậu nghĩ rằng tôi và cậu còn để ý chuyện đó nữa sao?

Cậu... Lãnh Duy Biệt cứng họng.

Đù rồi! Nhiếp từ Vũ ngồi bên cạnh Lãnh Duy Biệt không nhịn được nữa hét lên, nhất thời mọi người cảm như hén, im lặng tới mức tiếng cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy.

Thật sự anh muốn nhìn thấy em bị thảm như thế sao? Được, em thoả mãn cho anh!

Vẫn là giọng nói khàn khàn như cũ, nhưng lại mang theo chút run rẩy.

Nhiếp Từ Phong khinh thường nhìn cô tự biên tự diễn, cô từ từ tháo mất kính xuống, cho tới khi lộ ra cả khuôn mặt...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chương 86: Tất cả đáp án

Làm sao có thể!

Chuyện này sao có thể!

Nhìn thấy đối diện lộ ra một khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn, giờ đây trong lòng của Nhiếp Từ Phong đã không thể dùng hai từ ‘Khiếp sợ’ để hình dung được nữa.

Nếu như cô ấy không phải là Vũ Vũ, vậy cô ấy là ai? Chẳng lẽ anh đã đoán sai thật sao? Cô ấy không phải là Vũ Vũ mà chỉ là Vũ Vũ trong tưởng tượng với hình hài của Nana?!

Khi anh nhìn thấy ánh mắt thất thần và hốc mắt sưng đỏ của cô, cùng với gương mặt tiêu tụy, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác thương cảm và xót xa.

Anh đã thấy toại nguyện chưa? Giọng nói của Nhiếp Từ Vũ có chút nghẹn ngào, cô mạnh mẽ trừng to hai mắt lên nhìn về mặt kinh ngạc và áy náy của Nhiếp Từ Phong, cô có cảm giác phức tạp không phân biệt được rõ ràng, cười tự giễu nói: “Xem ra cách ứng xử của em rất tệ, khiến cho người khác nghi ngờ em là giả mạo.”

Vũ Vũ. . . Tự biết ngược, một lúc lâu sau Nhiếp Tử Phong cũng không nói nên lời, mới vừa rồi cả vú lấp miệng em giờ phút này đã biến mất không thấy đâu.

Coi như không nhìn thấy ánh mắt áy náy của anh, về mặt của Nhiếp Tử Vũ tái xanh đứng lên, ném ra một câu nói: Bỗng dưng em không nuốt nổi bữa ăn khuya này nữa rồi, mọi người cứ từ từ dùng tiếp.” Nói xong, cầm lấy túi xách đi ra bên ngoài, hoàn toàn không để ý tới ý cầu xin của Nhiếp Tử Phong.

Nhiếp Tử Vũ rời đi, tự nhiên Lãnh Duy Biệt cũng không có khả năng tiếp tục ở lại chỗ này nữa.

Tự giải quyết cho tốt đi. Lãnh lung nói ra một câu như vậy xong, quay đầu nhìn về phía Nana đang ngồi thất thần ở bên cạnh, nói: “Tôi nghĩ loại người đàn ông này cũng không thích hợp với cô, cô có muốn rời khỏi không, thuận đường tôi đưa cô về.”

Thì thấy Nana không chút do dự liền đứng dậy đi theo, sau đó đi ra khỏi phòng bao.

Ầm! một tiếng, cửa phòng bao đóng kín lại, bên trong căn phòng rộng lớn xa hoa như vậy, chỉ còn lại một mình Nhiếp Tử Phong.

Đổi mặt một căn phòng trống vắng như vậy, gân xanh trên trán tròn bóng của Nhiếp Tử Phong cũng đã nổi lên, đột nhiên nổi giận đập một quyền thật mạnh lên bàn.

. . .

Cùng lúc đó, bên ngoài khách sạn.

Chiếc xe BMW màu trắng chạy ra khỏi khách sạn với tư thế vô cùng đẹp mắt, sau đó từ từ chạy ra đường quốc lộ. Bên trong xe, ba người lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, sắc mặt không hên mà cùng biểu hiện ra giống nhau, không khí căng thẳng không nói nên lời.

Em xác định chắc chắn cậu ta không phát hiện ra chứ?” Lãnh Duy Biệt đang lái xe ở bên cạnh hỏi.

Vâng. Ngồi trên ghế lái phụ, Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu, không còn giọng khàn khàn nguy trang như lúc nãy nữa. Cô ở bên cạnh dùng nước tẩy trang tẩy đi gương mặt son phấn ở trên mặt, chỉ một lát sau đã lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn và xinh đẹp. Cô làm ra hốc mắt sưng đỏ, chỉ là để phòng ngừa bất trắc, nhưng không ngờ được cuối cùng Nhiếp Tử Phong vẫn vạch trần cô ra, điều này khiến cho cô có chút mất mát. .

Vũ Vũ. Đột nhiên, Lãnh Duy Biệt khẽ gọi nói.

Lãnh Duy Biệt chần chờ một lúc, rồi hỏi: Tại sao không trực tiếp nói cho Tử Phong biết em chính là Nana?

Nghe vậy, trong nháy mắt ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ tối sầm lại, chậm chạp trả lời lại: Bởi vì. . . Sẽ có chút phiền toái không cần thiết. Nếu như mà anh ấy biết mình đã nói dối với anh ấy, thì anh ấy sẽ càng hận cô nhiều hơn. . .

Toàn bộ tâm tư của cô đều viết ở trên mặt, mà Lãnh Duy Biệt chỉ cần nhìn thẳng vào cô là hiểu được tất cả. Lặng lẽ thở dài một cái ở trong lòng, anh ta nói: Một ngày nào đó cậu ta sẽ biết em còn có một thân phận khác. Trên thế giới này không có con gió nào không lọt tường.

Em hiểu mà. Nhiếp Tử Vũ khẽ cụp mắt xuống, nhìn ra bên ngoài xe. Nếu như vậy, cùng lắm thì cô lại lần nữa biến mất thôi. . .

Chuyện đêm nay mặc dù kinh tâm động phách, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ không hề hối hận khi quyết định làm như vậy.

Vậy sau này em định làm như thế nào? Mỗi ngày anh sẽ phải đối mặt với cậu ta, có muốn chuyển ra khỏi nhà họ Nhiếp không? Hay để em đi cầu xin với bác gái để cho em tới ở chung với anh.” Biết mẹ Nhiếp không yên tâm khi Vũ Vũ ở một mình cho nên mới yêu cầu cô chuyển về nhà ở, cho nên Lãnh Duy Biệt mới đưa ra yêu cầu này.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cười yếu ớt từ chối: Không cần, em nghĩ sau này anh ấy sẽ yên lặng một thời gian thôi. Dù sao mới vừa rồi đã cho anh không ít đá kích, mấy ngày sau này anh ấy sẽ vô cùng áy náy đối với cô.

Đang lúc hai người nói chuyện với nhau, Nân ngồi ở ghế sau cũng tháo mắt kiếng xuống, lộ ra khuôn mặt xinh xắn vô cùng diễm dúa.

“Lại có thể giấu giếm mình lâu như vậy, Nhiếp Tử Vũ, chắc là cậu muốn chết rồi!” Không sai, người mới vừa rồi sắm vai Nana chính là Triệu An Nhã, cô gỡ mái tóc giả ở trên đầu ra, chống nạnh nói: Tao do leê quấy đđono.

“Ân tình này, để xem cậu trả lại cho mình như thế nào! Cậu có biết hay không, lúc nãy mình bị hù sợ muốn chết luôn.” Chỉ sợ Nhiếp Tử Phong sẽ đi tới gõ nứt kính của cô ra.

Xin lỗi mà ~ Nhiếp Tử Vũ quay đầu lại bày ra vẻ mặt cầu khẩn tiêu chuẩn, dưới mắt có một chút khổ sở nhàn nhạt.

Thôi. Không chịu nổi luồng sóng điện của Nhiếp Tử Vũ truyền tới, Triệu An Nhã khuấy khuấy tay, có chút cảm thấy may mắn nói: Nhưng mà may mắn là cho tới khi chúng ta rời khỏi phòng ăn anh ta cũng không nói với mình câu nào, nếu không, vậy coi như xong đời thật rồi!

Nhớ lại tình huống nguy hiểm lúc này, trái tim nhỏ bé của Triệu An Nhã cũng muốn nhảy ra ngoài luôn.

Tối nay, lúc cùng ăn cơm tại căn phòng tối đen với Nhiếp Tử Phong cũng là bản thân cô, cho tới khi Nhiếp Tử Phong dẫn đầu đi ra khỏi phòng ăn xong,

mới mới nhanh chóng đổi thân với Triệu An Nhã sớm núp ở một bên, để cho cô ấy đóng giả thành mình. Biết tốc độ của mình có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng bọn họ được, cho nên Nhiếp Tử Vũ liền kêu người đại diện của mình chuẩn bị trực thăng chờ sẵn ở trên lầu, đây cũng chính là nguyên nhân cô đã chọn nhà hàng XX để gặp mặt. Dĩ nhiên, trong đó có chi tiết mà Nhiếp Tử Phong không đoán sai, đó là lúc Nhiếp Tử Vũ gọi điện thoại cho anh, chính là giọng nói do Lãnh Duy Biệt xử lý bằng máy tính. .

※

Sau đó Lãnh Duy Biệt đưa Nhiếp Tử Vũ về nhà họ Nhiếp, nói chuyện mấy câu rồi rời đi. Bây giờ đã là hơn mười giờ tối, nhưng mà nhà họ Nhiếp vẫn đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày.

Xem ra nhất định là vẫn đang chọn chọn cái gì đó cho ngày kết hôn rồi.” Nhiếp Tử Vũ thầm nói xong, đi thẳng vào đại sảnh.

Vậy mà chân trước của cô mới vừa bước chân vào đại sảnh, chân sau đã thấy một bóng dáng đen nhánh đột nhiên chạy tới bên cạnh của cô, ngăn cản đường đi của cô. Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên nhìn, không ngoài dự đoán vẫn là người thích tới tìm cô để kiểm người.

Đôi mắt hung dữ tìm kiếm ở sau lưng của Nhiếp Tử Vũ, cũng không biết là đang nhìn cái gì. Bỗng dưng, sắc mặt của cô ta sừng lên, lạnh lùng hỏi: “Người đâu? Tử Phong đâu rồi?”

Nhiếp Tử Vũ bất đắc dĩ trợn mắt một cái, rất buồn bực nói: Không phải tôi đã nói cho chị biết là tôi đi gặp bạn rồi sao?”

Tôi rất mệt mỏi, không rảnh mà lộn xộn với chị.” Nhiếp Tử Vũ nói xong muốn vòng qua người của cô ta để đi, nhưng mà Quan Duyệt lại bắt được cô, không để cho cô đi. .

Hừ, đừng cho là tôi sẽ tin chuyện vợ vắn của cô! Nhiếp Tử Vũ đi ra ngoài, Tử Phong cũng chậm trễ chưa về, đừng nói với cô ta đây chỉ là chuyện trùng hợp, bởi vì trên đời này không có nhiều chuyện trùng hợp như vậy!

Cô tin hay không thì tùy. Đối với việc cố tình gây sự của cô ta, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cố sức tránh thoát khỏi bàn tay của cô ta, cô không thèm quay đầu lại, đi thẳng lên cầu thang.

Ừ? Trở về là sẽ biết ngay thôi.

Mà trong nháy mắt cô vừa mới lên lầu kia, chiếc xe Rolls-Royce màu đen đã nhanh chóng đi vào trước cửa, rồi dừng lại.

Quan Duyệt bày ra khuôn mặt tươi cười ngênh đón, nhưng mà Nhiếp Tử Phong vừa xuống xe cũng không thèm nhìn tới cô ta một cái, đi thẳng lại hỏi quản gia vừa nghe thấy tiếng xe đang chạy ra kia.

“Cô ấy đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chương 87: Là cháu quán lấy cô ấy

Giọng điệu lạnh như băng giống như có thể đóng băng được một người vậy, gương mặt u ám kia như được đúc nên, nhưng mà chỉ một cái liếc mắt nhìn đã khiến cho người khác không dám tới gần.

Cậu chủ, người cậu nói có phải là. . . Hai chữ cô chủ còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị một giọng nói sắc bén khế hét lên cắt đứt lời nói của ông.

Nhiếp Tử Phong, anh cho em là người chết hay sao?” Bị anh bỏ qua nhiều lần như vậy, khiến cho những tính toán của cô ta có kiên nhẫn đi nữa cũng không chịu được. Quan Duyệt đi về phía anh, chắn ở trước mặt của anh, hay tay bắt lấy cổ tay của anh, để cho anh nhìn thẳng vào ánh mắt đau lòng của cô ta.

Em không cho phép anh đi tìm cô ta!

Nhiếp Tử Phong khẽ liếc cô ta một cái, ngay sau đó tiếp tục sa sầm nét mặt hỏi quản gia: Có phải cô ấy ở trong phòng hay không? Nói xong, đi vòng qua một bên để tránh khỏi cô ta, nhắc chân nhanh chóng muốn đi vào bên trong.

Vừa mới mở miệng như vậy, nhưng anh lại hoàn toàn coi như mình không tồn tại, đột nhiên Quan Duyệt giống như nổi điên hét lên: “Nhiếp Tử Phong, anh đứng lại để cho em!” Nói xong liền bước lên để nói chuyện, ôm lấy vòng eo gầy gò của anh. .

Quản gia đứng ở bên cạnh kinh ngạc trợn to hai mắt lên, vẻ mặt sững sờ. Mà lúc này, Nhiếp Tử Phong không thể coi như không thấy cô ta được.

Buông ra! Anh thờ ơ nhìn cánh tay đang quấn quanh thắt lưng mình ra, thấy cô không có chút ý định nào muốn thu hồi lại, vì vậy nhủ mảy lại lạnh lùng

nói: “Cùng một câu tôi không muốn nói tới lần thứ hai, biết điều thì hãy buông tay ra! Nếu không thì đừng trách tôi không khách khí với em!”

Không cần, em không buông!

Nhiếp Từ Phong mang theo vẻ lạnh lùng khề cong môi lên, đáy mắt loé lên tia sáng nguy hiểm. Anh ra sức kéo cánh tay của cô ta ra khỏi người của mình, sau đó hung hăng đẩy cô ta ra bên cạnh.

Không có sự chuẩn bị trước, lại đi giày cao gót nên chân của Quan Duyệt bị lao đảo một cái, một giây sau cả người chật vật ngã xuống đất.

Trong lòng cô ta vừa tức giận vừa lo lắng, cô ta trừng to hai mắt, miệng há hốc ra, bộ dạng không thể tin được nhìn anh đối xử không chút khách khí với mình như vậy. Lúc đang muốn hét lên vì tức giận, đột nhiên, ánh mắt của cô ta liếc nhìn thấy một bóng dáng đang chậm rãi đi từ phòng khách ra, vì vậy lập tức thay bằng bộ dạng vô cùng uỷ khuất, tốc độ thay đổi sắc mặt, khiến cho người ta không kịp nhìn.

Từ Phong, chúng ta cũng sắp kết hôn, làm sao anh lại có thể đối xử với em như vậy!

Nói xong, cô ta nghẹn ngào một tiếng, lập tức hai giọt nước mắt trong suốt tràn ra theo trong hốc mắt, trùng hợp lại rơi vào ánh mắt của hai người chậm rãi từ trong nhà đi ra.

Nhìn thấy bộ dạng tiều tụy đáng yêu của cô ta, Nhiếp Từ Phong cũng không hề có một chút cảm giác áy náy nào, ngược lại anh cảm thấy buồn bực gãi gãi đầu, vẻ mặt không kiên nhẫn. Ngay lúc đang muốn mở miệng nói cái gì đó, thì đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng ở bên cạnh chen ngang vào.

Từ Phong, cháu đang làm cái gì với Duyệt Nhi vậy? ! Ở trong phòng khách mãi không thấy Quan Duyệt mang trà lên, vì vậy lão phu nhân mới đi ra ngoài theo, không ngờ lại nhìn thấy một cảnh như vậy.

Bà ta dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn chằm chằm vào Nhiếp Từ Phong đang không có chút nào gọi là xấu hổ kia, mẹ Nhiếp ở bên cạnh cũng đi lại để đưa Quan Duyệt đứng lên. Sau đó đầu lòng vội vàng kiểm tra xem Quan Duyệt có bị thương ở đâu không, lúc này mới lạnh lùng quay đầu lại nhìn Nhiếp Từ Phong.

Ai có thể tới nói cho tôi biết đang xảy ra chuyện gì không!”

Ánh mắt tàn khốc đảo mắt nhìn qua từng người đang ở đây, bà ta gõ gõ cây quai trượng xuống mặt đất, ánh mắt lạnh lùng như băng nhìn tới quần gia đang đứng phía sau của Nhiếp Từ Phong. .

Nhìn thấy ánh mắt của bà ta, quả gia sùng sốt, sau đó vội vàng mở miệng thuật lại: “Là như vậy, mới vừa rồi cậu chủ...”

Nhưng mà ông ta chỉ mới vừa mở miệng ra nói chuyện, đã bị một giọng nữ vừa nói vừa khóc cắt đứt.

“Là do cháu sai!” Nhìn thấy vẻ mặt của lão phu nhân càng trở nên nghiêm trọng, nước mắt của Quan Duyệt càng rơi xuống nhiều hơn, vẻ mặt của cô ta càng trở nên bất lực. “Là do cháu làm việc không nên làm, mới khiến cho Từ Phong đẩy cháu ra, bà nội, bà cũng đừng trách Từ Phong nữa.”

Nghe vậy, sắc mặt của lão phu nhân chẳng những không dịu đi chút nào, mà ngược lại còn nhú mày chặt hơn nữa. “Là chuyện động trời gì mà nó lại đối xử với cháu như vậy, Duyệt Nhi, bà nội biết cháu có lòng tốt, nhưng trong chuyện này, cháu cũng đừng nói giúp cho Từ Phong nữa. Người đàn ông một khi đã ra tay đánh được một lần, có một... thì sẽ... có hai, bà nghĩ bà cũng không muốn trong nhà họ Nhiếp xảy ra chuyện bạo lực!”

Đôi mắt của Quan Duyệt đang nước mắt lưng tròng nhưng trong ánh mắt cũng chợt loé lên một chút ma mãnh, nhưng trước khi bị người khác phát hiện, cô ta đã thay bằng vẻ mặt đáng thương.

Cô ta lên lún liếc mắt dò xét thấy vẻ mặt không tốt chút nào của Nhiếp Từ Phong, cắn môi nói: “Chuyện này hoàn toàn không thể trách Từ Phong được, anh ấy muốn đi tìm Vũ Vũ, cháu không nên ngăn cản anh ấy, tất cả mọi sai lầm đều là lỗi của cháu, bà nội, bà đừng trách Từ Phong nữa.”

Cái gì? !

Vừa nghe đến hai chữ Vũ Vũ này, không chỉ có lão phu nhân, mà ngay cả mẹ Nhiếp cũng hít một hơi thật sâu.

Từ Phong? Vũ Vũ đi ra ngoài gặp bạn, còn chưa trở về, con tìm nó làm gì chứ?” Mẹ Nhiếp trầm điều không hiểu nhìn vẻ mặt xanh mét của Nhiếp Từ Phong, vẻ mặt vô cùng hoang mang.

Quần gia đứng ở bên cạnh không nhìn được đứng ra giải thích: “Cái này... Cô chủ vừa mới về nhà rồi ạ.”

Lại là Nhiếp Từ Vũ! Tình Nhi, con xem cái con bé mồ côi này còn muốn gây ra bao nhiêu chuyện nữa mới tạ tội đây! Sớm nói các con năm đó đừng nhận nuôi cô ta, nhưng con lại không chịu nghe! Bây giờ lại hại Duyệt Nhi và Từ Phong gây ra mâu thuẫn, mẹ xem con đã hối hận chưa!” Nói tới Nhiếp Từ Vũ, vẻ mặt của lão phu nhân ngay lập tức hiện ra vẻ chán ghét, cũng nhìn Quan Duyệt với vẻ mặt hoàn toàn ngược lại.

“Chuyện này...” Mẹ Nhiếp muốn giả thích, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của lão phu nhân, đành phải nuốt lại những lời định nói ra vào trong lòng, ngược lại nói với Quan Duyệt: “Duyệt Nhi à, anh trai tìm em gái đó là chuyện rất hợp tình hợp lý, mẹ nghĩ không có chuyện gì đáng ngại, con cứ...”

Nhưng mà không đợi cho bà nói hết câu, lão phu nhân đã mở miệng quát bảo bà ngưng lại: “Vậy đợi cho tới khi con bé mồ côi kia dụ dỗ Từ Phong lên giường con mới biết là cái gì là đáng ngại sao?! Mẹ thấy chuyện này rất nghiêm trọng. Tình Nhi, con hãy đuổi con bé mồ côi kia ra khỏi nhà họ Nhiếp

ngay lập tức đi, một giây một phút mẹ cũng không muốn nhìn thấy cô ta!”

Mẹ, mẹ đừng như vậy. Trước hết nghe xem Từ Phong muốn tìm Vũ Vũ có chuyện gì đã, sau đó lại. . . Táo đồ .

Lại như thế nào? Dù sao mẹ cũng biết cái con bé mồ côi kia cũng không có cái gì tốt cả. Mới trước đây đã rất thích quần lấy Từ Phong, lúc lớn lên suốt ngày mặc bộ quần áo lộ hết da thịt lác lư ở trước mặt của Từ Phong, vừa nhìn đã biết là không phải loại con gái tốt lành gì.” Lão phu nhân cắn giận và bất mãn nói.

Nghe thấy bà ta nhiều lần chửi bới và nhục mạ Nhiếp Từ Vũ, sự tức giận ở trong lòng của Nhiếp Từ Phong cũng bùng phát ra.

“Cô ấy không có quần lấy cháu!” Nhiếp Từ Phong nhú mày lại, vẻ mặt rất nghiêm túc và lạnh lùng. Hai tròng mắt như mắt điều hâu của anh khiến cho lão phu nhân dôi mắt khỏi người Quan Duyệt nhìn sang anh, anh nhếch môi lên lạnh lùng nói một câu: “Là cháu quần lấy cô ấy!”

Lời nói cũng như vậy, hành vi của anh cũng như vậy! Trong khoảng thời gian trước tới nay, vẫn là anh không nhận được mà vướng mắc với cô, còn cô thì đã một lần tránh thoát khỏi anh.

Cháu. . . Từ Phong, cháu đang nói những lời vớ vẩn gì vậy!” Nghe được lời nói âm vang và mạnh mẽ của anh, sắc mặt của lão phu nhân lập tức thay đổi hết trắng lại xanh. “Cháu hãy nói lời thật với bà nội, là do cái con đàn bà đề tiện kia đã quyến rũ cháu đúng không? Nói ra, bà nội sẽ không trách cháu. Dù sao cháu cũng là một người đàn ông có tinh lực dồi dào không nhận được bị cấm đỗ là chuyện bình thường. . . Từ nhỏ bà ta hết gọi là cái con bé mồ côi kia đến người đàn bà đề tiện, đủ để thấy bà ta có bao nhiêu chán ghét đối với Nhiếp Từ Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 88: Huỷ bỏ hôn ước

Đù rồi, cháu không cho phép bà nói cô ấy như vậy nữa! Nhiếp Từ Phong vô cùng tức giận nhú mày lại, đột nhiên thấy anh hét lên như vậy, nên lão phu nhân giương mắt lên nhìn, theo bản năng anh nói: Vũ Vũ cũng không có làm chuyện gì có lỗi, cháu hi vọng bà sẽ không tìm cô ấy để nói chuyện.

Tâm cao khí ngạo, chủ nhân trong gia đình, cho tới bây giờ đều là bà ta dạy dỗ người khác, lão phu nhân chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày đứa cháu mình yêu quý nhất lại lên tiếng trách móc mình, trong một thời gian ngắn, sắc mặt của bà ta hết đỏ chuyển sang trắng rồi lại tái xanh.

Cháu. . . Cháu. . . Cháu sao có thể nói những lời như thế với bà được chứ, bà là bà nội của cháu... Sao cháu có thể... Bởi vì quá đau lòng, bà ta không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Cho dù là bà nội đi nữa, thì không phải bà cũng nên có bộ dạng của một bậc bề trên, không phải sao?” Nhiếp Từ Phong không chút lùi bước, mà tiếp tục dùng giọng nói lạnh lùng khiến cho người khác sôi gan nói: Cho dù bà không thích Vũ Vũ đi chăng nữa, thì cô ấy cũng là một phần tử trong nhà họ Nhiếp, cũng là một con người. Sao bà có thể ra tay đánh cô ấy như vậy, dùng cái ly ném vào trán cô ấy! Bà có biết vết thương ở trên trán bị rách ra phải khâu năm mũi không? Hơn nữa Vũ Vũ chỉ mới là cô bé mười tám tuổi, không vẫn là cô bé chưa đủ mười tám tuổi!”

Dĩ nhiên Nhiếp Từ Phong biết bà ta chưa bao giờ thích Vũ Vũ, nhưng anh vẫn nghĩ là bà ta sẽ biết chừng mực, cho dù đối với người đáng ghét cũng sẽ như vậy.

Từ Phong, đủ rồi, đừng nói nữa. Đứng ở sau lưng lão phu nhân, mẹ Nhiếp lắc đầu một cái, dùng ánh mắt ý bảo anh không nên nói nữa. Bởi vì dù nói thế nào đi nữa, bà ta cũng là trưởng bối.

Đù rồi sao? Con cho là con mới nói như vậy còn lâu mới đủ!” Gương mặt tuấn tú của Nhiếp Từ Phong lạnh lùng, cười nhạt: “Từ khi Vũ Vũ còn nhỏ bà đã có khuynh hướng bạo lực với cô ấy rồi, thậm chí còn nhốt cô ấy vào phòng tối không cho cô ấy ăn uống gì, trong khi ai hỏi tới bà cũng nói coi cô ấy như cháu gái ruột, nhưng mà chuyện này chỉ khi nghe được những người giúp việc nói chuyện cháu mới biết được! Bà vẫn không thừa nhận rằng mình đã làm rất quá đáng sao?”

Die,n;ida.onlze.qu; ydo /mn .Khi nói tới chuyện cũ, Nhiếp Từ Phong đối với Nhiếp Từ Vũ ngoại trừ đau lòng thì chỉ có đau lòng. Về bề ngoài của Vũ Vũ luôn khiến cho người ta nghĩ là cô là người luôn hoạt bát và rộng rãi, nếu như không phải ngẫu nhiên nghe được người giúp việc nói chuyện phiếm với nhau, anh không thể ngờ được là cô đã phải trải qua những nỗi đau như vậy, cũng có thể hiểu được sau khi anh nghe chuyện này xong có bao nhiêu kinh ngạc và sợ hãi.

Nói tới đây, hốc mắt của mẹ Nhiếp đỏ lên, trong mắt là tràn ngập vẻ áy náy.

Bà cũng biết chuyện này của Vũ Vũ, nhưng mà ngại lão phu nhân là bề trên nên không dám mở miệng. Nhưng bây giờ lại nghe thấy Nhiếp Từ Phong đang bênh vực kẻ yếu là Vũ Vũ, trong khi chính mình là yếu đuối đứng ở một bên, trong lòng bà dâng lên một cảm giác chua xót.

Mà cũng nên vì Vũ Vũ mà sớm đứng ra bênh vực, như vậy, hôm nay Vũ Vũ sẽ không bị đánh tới mức phải đi vào bệnh viện.

Thật lòng mà nói, Nhiếp Tử Phong vẫn còn chưa nói hết. Anh chờ cho sự đau lòng và xót xa trong lòng mình dịu đi một chút, sẵn giọng chỉ chỉ vào lão phu nhân, nói tiếp: “Bà có biết vì sao cho tới bây giờ Vũ Vũ vẫn không dám nói việc này ra với chúng cháu không? Không phải vì cô ấy cảm thấy sợ hãi mà không nói ra, mà cô ấy cảm kích! Cô ấy biết nhà họ Nhiếp có ơn với cô ấy, cho nên không muốn nói ra chuyện này để gây xáo trộn trong gia đình, tình nguyện chịu đau chịu khổ một mình. Những điều này bà có biết không? Thậm chí cháu đã từng nghĩ, năm đó nếu đưa cô ấy tới Viện Cô Nhi thì còn tốt hơn ở đây để bị khi dễ, đánh đập!” Câu nói sau cùng, dường như Nhiếp Tử Phong hét lên.

Cũng bởi vì như vậy, rốt cuộc mẹ Nhiếp không nhìn được áy náy mà rơi nước mắt.

Trong đại sảnh, lặng ngắt như tờ. Mỗi người ở đây đều có vẻ mặt nặng nề vô cùng, không khí cũng trở nên căng thẳng và phức tạp.

Nếu nói mẹ Nhiếp và Nhiếp Tử Phong một lòng cảm thấy áy náy, thì Quan Duyệt nóng ruột tới mức như bị lửa đốt.

Chuyện này sao lại biến thành như vậy? Không nên như vậy!

Nhìn vẻ mặt của lão phu nhân dần dần trở nên xấu hổ, Quan Duyệt ở bên cạnh, trong lòng đang vô cùng suýt ruột.

Rõ ràng chuyện này đang có lợi cho cô ta, sao tự dưng lại quẹo sang có lợi cho Nhiếp Tử Vũ rồi!

Không được, cô ta tuyệt không thể để cho Nhiếp Tử Vũ chiếm tiện nghi được!

Nghĩ tới đây, Quan Duyệt lại vội vàng khóc lên, nghẹn ngào nói: Bà nội không sai, Vũ Vũ cũng không sai, người sai là con, mọi người có muốn trách thì trách con đi.” Bất chấp tất cả, cô ta nhận hết mọi lỗi lầm lên trên người của mình.

Trong lòng đang tính toán, vốn cho là tất cả mọi sự chú ý sẽ tập trung hết lên trên người mình, nào ngờ đâu, một lúc lâu sau lão phu nhân lại nói ra một câu, bốn chữ,....

Không, là bà sai. Đây là lời nói thật lòng của bà ta. Giương đôi mắt màu nâu lên nhìn Nhiếp Tử Phong với ánh mắt kiên định, ngưng tụ trong ánh mắt của bà ta không phải phần nộ mà là áy náy. Sau đó nhìn thấy con dâu đang đứng sau lưng đã khóc không thành tiếng, bà ta thật lòng cảm nhận được mình đã làm sai quá nhiều rồi.

Bà nội làm sao có thể làm cái gì sai được? Bà chỉ vì muốn giúp cháu nên mới. . . Quan Duyệt vẫn muốn nói cái gì đó nữa, nhưng mà lại bị ngắt lời.

Cho tới nay trong lòng của bà đều có vướng mắc với nó, bởi vì không phải là con nối dõi của nhà họ Nhiếp, mà chỉ là một đứa bé bị vứt bỏ, cho nên bà mới đối xử với nó như vậy. Các người trách ta là một bà già ngoan cố cũng được, trách ta máu lạnh vô tình cũng được, dù sao thì chuyện cũng đã xảy ra rồi.” Bà ta bắt đầu đi lặc đầu, mới cảm nhận được Nhiếp Tử Vũ đã chịu thiệt thòi rất nhiều.

Đúng vậy, cho dù chán ghét Nhiếp Tử Vũ như thế nào đi nữa, bà ta cũng không nên đối xử với cô như vậy.

D,0dylq.d.Bà ta đem sự nhẫn nhịn của cô thành cái cớ để đánh đập chửi bới, hoàn toàn xem thường sự kính trọng của cô. Bà ta đã sai lầm rồi, sai lầm nghiêm trọng...

Về mặt áy náy, cái lắc đầu lặng lẽ của lão phu nhân khiến cho bà ta dường như già thêm mấy tuổi, vẻ mặt mệt mỏi. Bỗng dưng bà ta quay ra sau lưng vậy vậy nói: “Tình Nhi, đỡ mẹ đi vào trong phòng đi, mẹ muốn đi nghỉ.”

“Vâng ạ.” Mẹ Nhiếp vội vàng lau nước mắt, không một chút chậm trễ, bước lên đỡ bà ta đi vào phòng ngủ.

Cho tới khi bóng dáng của hai người đã khuất, lúc này không khí trong đại sảnh mới tốt lên một chút.

Quản gia, đi bảo nữ đầu bếp chuẩn bị giúp tôi mấy món mà Vũ Vũ thích ăn. Nhiếp Tử Phong quay đầu lại dạn dò, vẻ mặt cứng ngắc cũng được buông lỏng một chút.

“Vâng ạ.”, nhận được mệnh lệnh, quản gia vội vàng chạy vào trong phòng bếp.

Lập tức, cả phòng khách rộng lớn như vậy chỉ còn lại hai người Nhiếp Tử Phong và Quan Duyệt.

Nhìn ánh mắt che kín đầy sương mù của Nhiếp Tử Phong dừng lại trên người của mình, Quan Duyệt khản trương tới mức nuốt nước miếng, lần lượt hít hơi thật sâu để khiến mình bình tĩnh lại. Rất vất vả mới ổn định được dòng suy nghĩ của mình, đang lúc cô ta muốn nở ra nụ cười nhạt định nói cái gì đó, thì thấy Nhiếp Tử Phong nhếch môi lên, lạnh lùng nói ra một câu: d,0dylq.d.

Chúng ta hủy bỏ hôn ước đi.

Bảy chữ như nước chảy mây trôi nhưng lại có uy lực vượt xa bom nguyên tử, lập tức khiến cho những suy nghĩ của Quan Duyệt bị phá vỡ tan nát không còn chút gì, nhất thời nụ cười trên mặt cô ta đông cứng lại trên khoé môi.

Thật lâu sau, khó khăn lắm Quan Duyệt mới nhếch môi lên, lộ ra nụ cười như có như không vẻ mặt chua xót, đôi môi run rẩy hỏi: “Tử Phong... Anh... Anh đang nói đùa với em sao?”

Hủy bỏ hôn ước, chuyện này...

Chuyện này sao có thể... Bọn họ sắp kết hôn rồi, làm sao có thể...

Không, nhất định là anh đang nói đùa!

Quan Duyệt tự an ủi mình ở trong lòng, nhưng mà câu nói tiếp theo của Nhiếp Tử Phong khiến cho những lời an ủi chính mình của cô ta như nước chảy về biển đông.

“Tôi sẽ nói với bên ngoài là em huỷ bỏ hôn ước trước, cứ như vậy thì em sẽ không phải lo lắng gì dư luận.” Cho rằng cô ta đang lo lắng chuyện này, cho nên Nhiếp Tử Phong đã suy nghĩ biện pháp giải quyết cho cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Chương 89: Cô mắc nợ anh

Không, em không cần.” Vốn cho là anh chỉ nói đùa thôi, nhưng mà sau khi nhìn lại thì trong mắt anh vô cùng nghiêm túc, trong nháy mắt Quan Duyệt liền trở nên rối loạn. Sắc mặt của cô ta trở nên trắng bệch, đôi môi run rẩy, ánh mắt không tự chủ mà trở nên mờ mịt.

Từ Phong, em không muốn huỷ bỏ hôn ước, em không muốn. Cô ta điên cuồng lắc đầu, bắt được cánh tay của Nhiếp Tử Phong, cúi người cầu xin: “Anh biết là em rất yêu anh mà, em không thể mất anh được. Van xin anh, xin anh đừng huỷ bỏ hôn ước có được không, có được không?”

Nước mắt tuôn ra như vỡ đê, ngay lúc này Quan Duyệt không còn là người phụ nữ có nhiều mưu mô tính toán như mười lăm phút trước nữa, mà chỉ là một người phụ nữ lụy tình đáng thương.

Nhưng mà. . .

Sự đáng thương của cô ta cũng không chiếm được sự đồng tình của Nhiếp Tử Phong. Trên mặt của Nhiếp Tử Phong là vẻ kiên định không một chút dao động nào, sau đó nghe thấy lời nói rất kiên quyết của anh.

“Tự mình đi về đi. Tôi sẽ cho em thời gian tiếp nhận sự thật này, sau khi tiếp nhận được rồi, đến lúc đó tôi sẽ thông báo cho truyền thông chuyện của hai chúng ta. Đến lúc đó, làm phiền em suy nghĩ ra một lý do không muốn tiếp tục với tôi nữa.” Nói xong, anh nhẹ nhàng gạt tay cô ta ra.

Không! Em không đồng ý! Em không đồng ý huỷ bỏ hôn ước! Không nhận được lời đáp ứng của anh, Quan Duyệt đành lặng lẽ rời khỏi. Cô ta cao ngạo hất mặt lên, trong mắt chứa đựng sự thù hận như có như không. “Anh không cho em lời giải thích, có chết em cũng sẽ không đồng ý huỷ bỏ hôn ước!” Nhưng cho dù có giải thích, cô ta cũng sẽ không huỷ bỏ hôn ước.

Nghe vậy Nhiếp Tử Phong khẽ liếc mắt nhìn cô ta một cái, nói: “Muốn giải thích phải không? Được rồi, tôi giải thích cho cô.”

Quan Duyệt nín thở tập trung, một lòng tập trung vào anh, chỉ thấy anh im lặng một lát, rồi nói rất dứt khoát:

“Lời giải thích là cho tới bây giờ tôi cũng không yêu cô, cũng không có khả năng sẽ kết hôn với cô!” Lúc trước đính hôn, hoàn toàn là do bị Nhiếp Tử Vũ vút bỏ nên mới nhất thời mất đi lý trí, rồi sau đó lộ ra tin tức kết hôn với cô ta, từ đầu tới cuối anh cũng không suy nghĩ muốn cùng với cô ta, càng miễn bàn tới chuyện kết hôn!

Mặc dù đã sớm dự liệu được, nhưng khi nghe thấy anh không chút do dự mà nói ra câu nói khiến người khác tổn thương này, trong lòng Quan Duyệt vốn đã không bình tĩnh nay lại càng run rẩy nhiều hơn.

Làm sao có thể! Anh làm sao có thể đối xử với cô ta như vậy được!

Sự hận thù từng chút từng chút cắn nuốt lý trí của cô ta, trong lòng trở nên lạnh lẽo đông cứng lại. Ánh mắt lạnh lùng của cô nhìn vào Nhiếp Tử Phong sau khi nói những lời này xong không hề có chút áy náy nào, trong lòng đau như dao cắt.

Cô ta đã làm nhiều chuyện vì anh như vậy, nhưng kết quả là một câu cảm ơn cũng không có, ngược lại kết quả lại là từ hôn! !

Cô ta là một người phụ nữ quý hiếm trong thương giới, trong cảm nhận của rất nhiều người đàn ông! Cô ta cao ngạo, cô ta xuất sắc, cả đời cô ta đã sống trong sự ca tụng và nịnh hót của người khác, cao quý giống như một con thiên nga.

Còn bây giờ, cô ta lại vấp ngã ở đây, trước người đàn ông trong lòng của cô ta nhưng chưa bao giờ thuộc về cô ta, chuyện này sao cô ta có thể chịu đựng được!

Điều khiến cho cô ta tức giận hơn cả là, cô ta lại bị một đứa bé mồ côi đánh bại! Con tức giận này, dù sao cũng không nuốt trôi được. Nghĩ tới đây, vẻ thống khổ của cô ta càng được thể hiện nhiều hơn so với trước đó.

Từ Phong, tình cảm thì cũng có thể bồi dưỡng, ngay lúc này anh không thích em, nhưng chưa chắc trong tương lai anh cũng sẽ không yêu em. Em cầu xin anh, hãy cho em cơ hội được yêu anh có được không?”

Không cam lòng, cô ta không cam lòng khi mình cứ như vậy mà thua! Cho nên bây giờ, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn gì, cô ta cũng muốn đoạt lại anh.

Nhưng mà, Nhiếp Từ Phong không thể cho tính toán của cô ta được thành công.

Thờ ơ nhú mày lại, Nhiếp Từ Phong không một tiếng động lui về phía sau để giữ một khoảng cách với cô ta.

Chúng ta đã quen nhau ba năm, tôi cũng không thể yêu cô, cho dù chúng ta có thêm nhiều thời gian hơn nữa, cũng chỉ vô dụng mà thôi.” Trong lòng của anh chỉ có một người duy nhất là Vũ Vũ, sớm đã không để mắt tới người phụ nữ này rồi.

Lời nói này, khiến cho sự cầu xin của Quan Duyệt trong nháy mắt đều tan thành mây khói.

“Anh có cần phải tuyệt tình như vậy không?” Cô ta oán hận một câu: “Không còn khả năng cứu vãn nữa sao?!”

“Xin lỗi. Nhiếp Từ Phong chỉ có thể trả lời cho cô ta bằng hai chữ này. Nói xong, anh không thèm liếc mắt nhìn Quan Duyệt lấy một cái nào nữa, mà đi thẳng lên lầu. Tao do lê quý đono.

Nhìn bóng dáng của anh dần dần khuất ở nơi cầu thang, vẻ đau khổ của Quan Duyệt trong nháy mắt đều biến mất, mà thay vào đó là ánh mắt căm thù, so với người bất lực thế thảm trước đó một giây cứ như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhiếp Từ Phong, quả thật anh rất tuyệt tình!

Trong ngực giống như có một tảng đá ngàn cân đè lên, nặng nề và áp lực, dần dần, hai tay đang buông thõng hai bên đùi nắm chặt thành quyền, gân cổ tay nổi lên rất rõ.

Chỉ một câu xin lỗi của anh có thể đổi lại những công sức và tuổi thanh xuân mà tôi đã bỏ ra sao? Hừ! Đừng có nằm mơ!

Nhiếp Từ Phong, Nhiếp Từ Vũ, các người đã vô tình với tôi, thì cũng đừng trách tôi đối xử độc ác với các người!

Quan Duyệt cô mà không chiếm được cái gì đó, thì những người phụ nữ khác cũng đừng nằm mơ chiếm được!

...

※

Sau khi Nhiếp Từ Phong lên lầu xong liền đi thẳng đến phòng của Nhiếp Từ Vũ, đúng như trong dự tính, cho dù anh có gõ cửa như thế nào đi nữa, Nhiếp Từ Vũ cũng không lên tiếng. Anh gõ cửa khoảng mười lăm phút cũng không thấy gì, lúc này Nhiếp Từ Phong mới nói một câu: “Bữa ăn khuya đặt ở cửa, chờ em nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai chúng ta lại nói tiếp.” Sau đó ngoài cửa không còn tiếng động gì nữa.

Trong phòng, Nhiếp Từ Vũ đeo tai nghe, bật nhạc âm lượng lớn nhất, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng gõ cửa của Nhiếp Từ Phong. Nhưng mà cô vẫn kiên nhẫn không chịu mở miệng, mãi tới khi anh rời đi rồi cô mới bỏ tai nghe xuống.

Xuống giường, cô đi ra mở cửa, trên mặt đất có một chén cháo nguội mà cô thích ăn, vì vậy cô bưng chén đi vào. Nhưng chỉ đặt ở lên bàn trên đầu giường, không đụng một miếng nào.

Cô cứ nhìn chăm chăm vào đó, bỗng dưng cảm thấy trên mặt trơn ướt, cô đưa tay lên sờ, thì phát hiện đó là nước mắt chẳng biết rơi từ lúc nào. Vì vậy trong ngực cảm thấy đau nhói lên, nước mắt rơi ngày càng nhiều.

Cô khóc, là vì lúc này cô nghe thấy đoạn đối thoại của Nhiếp Từ Phong và lão phu nhân. Tao do lê quý đono.

Cô nghe thấy anh vì mình mà đứng ra phản bác và bênh vực, chỉ trích lão phu nhân đã không đúng; cũng nghe thấy lão phu nhân cảm thấy áy náy, và cả tiếng khóc của mẹ Nhiếp. Cho nên cô cũng khóc.

Cô nói không nên lời là do cảm kích, cao hứng, hay còn có cái gì khác nữa, nhưng cô nghĩ chắc là mỗi thứ có một ít, nhưng mà càng nhiều khổ hơn đó là vì bản thân mình và Nhiếp Từ Phong.

Lão phu nhân từ nhỏ đã không muốn gặp cô, nhưng mỗi khi cô bị đánh chửi xong, Nhiếp Từ Phong lại cười đùa với mình, mang cô đi công viên chơi trò chơi, lấy lòng cô. Khi đó, cô cho rằng anh đối đãi với mình như vậy là vì yêu quý mình, nhưng bây giờ mới biết được, đó là bởi vì muốn an ủi cô.

Bây giờ ngồi nhớ lại chuyện trước kia, cô mới phát hiện anh cực kỳ quan tâm tới cô.

Chỉ cần cô gây ra chuyện gì, anh sẽ lập tức giải quyết giúp cô. Ngay cả lúc cô “đến ngày” đau tới mức chết đi sống lại, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, anh sẽ bỏ cuộc họp để giúp cô đi mua canh đậu đỏ; lúc lớn lên một chút, cô luôn phá hoại chuyện tốt của anh và những người phụ nữ khác, anh cũng chưa bao giờ nhăn mày lại với cô.

Anh đối xử tốt với cô như vậy, nhưng mình chưa đáp lại cho anh được cái gì hết. Lần đầu tiên, cô vì anh trả giá cũng cảm thấy không đáng giá. Thậm chí, còn cảm thấy mình mới là người nợ anh!

Nhớ lại, suy nghĩ của Nhiếp Tử Vũ dần dần bay xa. . .

...

Cô đã vì anh mà làm nhiều chuyện như vậy!

Đêm khuya im ắng, đêm nay nhất định là một đêm không ngủ - -

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương 90: Nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta

Hôm sau, Nhiếp Tử Vũ liền nói với mẹ Nhiếp chuyện dọn ra sống ở bên ngoài, nhưng mà mẹ Nhiếp nhất định không chịu đồng ý. Mẹ Nhiếp ngại người nói xin lỗi, sau đó cam đoan sẽ không để xảy ra chuyện như vừa rồi nữa, sau đó dùng chuyện này cầu xin cô không cần dọn ra ngoài. Vì bất đắc dĩ, Nhiếp Tử Vũ cũng đành không nhắc tới chuyện này nữa.

Nhưng cũng bắt đầu từ hôm đó, Nhiếp Tử Vũ đi sớm về trễ, thường xuyên không nhìn thấy bóng dáng đâu. Có lúc cô sẽ đi gặp bạn cũ ôn chuyện hoặc đi ngắm cảnh ở xung quanh, hoặc là đi ăn những món ăn ngon mà ở Mỹ không có, lâu lắm rồi cô không được ăn, hoặc là cô tình nguyện ngồi gần người trong quán cà phê cả ngày cũng không muốn về nhà họ Nhiếp.

Một ngày nào đó, nhà họ Nhiếp - -

Cũng không biết vì sao khi trời bắt đầu sáng, trên người của Nhiếp Tử Vũ liền đầy rẫy những vết thương lớn nhỏ, tất cả đều có vết máu ứ đọng. Vì vậy, Lãnh Duy Biệt vô cùng đau lòng. Muốn hủy bỏ cuộc họp.

Có lẽ những người khác sẽ cho vết thương của cô chỉ là vô tình, chỉ có Nhiếp Tử Vũ mới hiểu rõ, vết thương này của cô là do có người cố ý tạo thành...

※

Trong thư phòng ở lầu hai, cửa được đẩy ra, một giọng nói lạnh lạnh vang lên.

Anh đã để xảy ra chuyện gì? Không phải tôi đã nói anh hãy nhanh chóng giải quyết con tiện nhân Nhiếp Tử Vũ sao? Tại sao anh chỉ gây cho nó chút vết thương như vậy? Tôi đã đưa cho anh bao nhiêu tiền như vậy, mấy người là đồ ăn hại sao?! Mấy câu chất vấn liên tiếp vang lên.

Phải làm cho dứt khoát một chút! Giống như năm đó các người đã ngộ sát Nhiếp Tử Phong vậy, ra tay độc ác, không chút nhân từ nào, có nghe không! Nói xong, nét mặt của cô ta dần dần trở nên hung dữ và độc ác, trong mắt xẹt qua tia khát máu: Làm sạch sẽ vào, đừng để lưu lại bất kỳ chút dấu vết nào cho tôi! Đừng để giống như ba năm trước, để cho người ta túm được đưa tới đồn cảnh sát, nếu tôi không có người quen biết, thì bây giờ các người vẫn còn đang ăn cơm tù!

Nghe thấy đầu bên kia đã cam kết và bảo đảm không biết bao nhiêu lần, trong lòng Quan Duyệt mới cảm thấy yên tâm hơn một chút. Nhưng cô ta rất thông minh, nên không dám buông lỏng, tiếp tục nói: Nhưng nếu ngày mai tôi vẫn nhìn thấy cô ta, thì số tiền tôi hứa sẽ bị trừ đi một nửa, có biết chưa!

Giọng nói ngoan độc sau khi nói xong, lúc này Quan Duyệt mới cách một tiếng gấp điện thoại lại.

Nhìn điện thoại di động đã đóng lại, Quan Duyệt nở ra nụ cười âm hiểm và máu lạnh.

Ngủ ngon!

Nhưng mà nếu như tìm người khác thì rất phiền phức, mà Nhiếp Tử Phong lại nhiều lần nhắc đi nhắc lại vụ hủy bỏ hôn ước với cô ta, nên cô ta đành phải vất vả nhiều lần đi tới đồn cảnh sát, nhờ người quen giúp đỡ để đưa hai người đã giúp cô ta ba năm trước ra tù.

Nghĩ tới đây, Quan Duyệt cắt điện thoại di động đi, nhanh chóng thay đổi nét mặt. Lúc đang muốn xoay người đi xuống dưới lầu để lấy lòng lão phu nhân, trong nháy mắt quay người lại kia, cô nhìn thấy một đôi mắt ở ngoài cửa đang nhìn thẳng vào cô ta với ánh mắt khiếp sợ, trong nháy mắt cả người cô ta đông cứng ngay tại chỗ.

Không khí bên trong thư phòng nặng nề tới cực điểm.

Bà... Một tay ôm ngực, sắc mặt Quan Duyệt trắng bệch. Nhìn đối phương từ từ mở cửa ra, lộ cả khuôn mặt, Quan Duyệt tới mức thờ cũng không dám thở mạnh, nuốt nước miếng một cái, một lúc lâu sau mới nói ra được một câu: Bà... Bà... Bà tới đây từ lúc... nào...

Bà ta đột ngột xuất hiện, lại bị tiếng hét giận dữ của cô ta làm cho kinh ngạc và sợ hãi, một lúc lâu sau cũng chưa hoàn hồn, một lát sau, lão phu nhân nhìn chăm chăm vào cô ta, từ miệng thốt ra một câu:

Cũng đã lâu rồi, đủ để nghe được tất cả đoạn đối thoại của cháu!

Nghe vậy, tất cả những suy nghĩ của Quan Duyệt trong nháy mắt đều tan thành mây khói, đầu óc trở nên trống rỗng. Một lúc lâu sau, cô ta mới phản ứng kịp muốn giải thích cái gì đó nhưng lời nói của lão phu nhân khiến cho những lời cô ta định nói ngừng lại ở cổ họng.

Duyệt Nhi, bà chưa từng nghĩ cháu là loại người như vậy. Bà ta vốn định đi lên lầu để nhờ cô ta tra chút tài liệu giúp mình, nhưng không ngờ lại nghe được chuyện cô ta thuê người đi giết người. Lão phu nhân không khỏi đau lòng, lắc đầu một cái, trong mắt tràn ngập vẻ đau lòng.

Bởi vì là bạn thân với bà nội của cô ta, cho nên mới yêu thương cô ta như cháu gái ruột. Vậy mà bà ta không ngờ được một cô gái có vẻ ngoài dịu dàng hiền lành nhưng lại có lòng dạ độc ác như vậy, bà ta đã vô cùng thất vọng.

Nghĩ tới đây, lão phu nhân không khỏi run run, cảm giác thật sợ hãi.

Không, bà nội hãy nghe cháu giải thích, chuyện không phải như bà đã nghe đâu. Một người quan trọng luôn ủng hộ cô ta, cho dù như thế nào Quan Duyệt cũng không để mất đi được. Cho nên cô ta vội vàng giải thích, nhưng lão phu nhân lại nhấn tâm một lần nữa cắt đứt lời của cô ta.

Bà muốn đem chuyện này nói cho Từ Phong. Vừa nói xong liền xoay người sang chỗ khác.

Không, không được! Vừa nghe đến chuyện bà ta muốn đem chuyện này nói lại cho Nhiếp Từ Phong, Quan Duyệt sợ tới mức vội vàng chạy lại ngăn cản ở trước mặt của bà ta, cản trở đường đi của bà ta. Bà nội, bà đừng như vậy, cháu biết là cháu đã sai lầm rồi, cháu sẽ nói họ dừng tay ngay lập tức có được không? Cháu van xin bà đừng nói lại cho Từ Phong. Nói xong, cô ta nhanh chóng nặn ra hai giọt nước mắt.

Nhìn sang, trên gương mặt xinh đẹp của Quan Duyệt hiện đầy vẻ lo lắng kèm theo một chút hung ác.

Bà nội, không phải bà cũng rất ghét cô ta sao? Cháu giải quyết cô ta rồi, đối với hai người chúng ta đều tốt không phải sao? Không hề biết mình đã làm một chuyện sai trái, Quan Duyệt nói tiếp: Hơn nữa, không phải cô ta có cái gì đó với Từ Phong sao, là do cô ta cố tình bám lấy Từ Phong, hoàn toàn đoạt lấy anh ấy từ cháu, bà có biết không?

Cô ta có ý bẽ cong sự thật, rồi quan sát sắc mặt của lão phu nhân. Vốn cho là bà ta ít nhiều gì cũng hiểu được nguyên nhân tại sao mình làm như vậy, nhưng không ngờ bà ta lại cố chấp lắc đầu.

Hôm đó Nhiếp Từ Phong đã lên tiếng tố cáo, khiến cho bà ta suy nghĩ một ngày, cũng nhận ra được sai lầm của mình, không nên căn cứ vào nơi người ta sinh ra để kết luận nhân cách của một người. Ví dụ như bây giờ, bà ta cho cô ta là một người ưu tú, không ngờ lại có lòng dạ độc ác như vậy...

Nghĩ tới đây, lão phu nhân càng trên áy náy với Nhiếp Từ Vũ vì những chuyện mình đã làm.

Nhìn lão phu nhân ngày thường vẫn luôn rất yêu quý mình, luôn lộ ra vẻ mặt hiền lành giờ phút này lại lộ ra vẻ mặt nghiêm khắc và lạnh lùng nhìn mình, cả người của Quan Duyệt run rẩy. Cô ta còn muốn nói điều gì đó nữa, nhưng chưa kịp mở miệng, lão phu nhân đã nói bằng giọng điệu trách cứ.

Làm sao cháu có thể làm như vậy đối với Vũ Vũ, cho dù thật sự nó có cái gì đó với Từ Phong, cháu cũng không thể hại nó như vậy không phải sao? Làm sao mà cháu có thể làm ra chuyện như vậy được! Bà ta mạnh mẽ lên án, trong mắt là vẻ hối tiếc.

Vốn cho là lão phu nhân sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nhưng không ngờ vẻ mặt của bà ta không có chút dao động nào.

Vạn bất đắc dĩ, Quan Duyệt hạ quyết tâm, cắn môi uất ức nói: “Bà nội, cháu đã mang thai, van xin bà đừng nói chuyện này ra với Từ Phong có được không? Nếu không anh ấy thật sự sẽ hận chết cháu mất, cháu tin bà cũng không hy vọng con của cháu, chất nội của bà vừa sinh ra đời đã không có ba chứ?” Nói xong, trong mắt lộ ra vẻ cầu xin. dien đdn lie qiu doon

Quả nhiên cô ta đoán không sai, sau khi nói câu này xong, vẻ mặt của lão phu nhân thay đổi một chút. Nhưng sự cao hứng của cô ta không kéo dài được bao lâu, chỉ vì một câu nói sau mà trong lòng như chìm xuống đáy bể.

“Nhưng cho dù như thế nào, cháu cũng không nên gây tổn thương cho Vũ Vũ, lại còn gây họa cho Từ Phong.” Nghe cô ta kể lại như vậy, lúc này bà ta mới nhớ tới ba năm trước Từ Phong bị người ta đánh bị thương vào bệnh viện, thiếu chút nữa khó giữ được tính mạng, cũng chính vì chuyện này nên bà ta mới càng ghét Vũ Vũ hơn. Nhưng lại không ngờ được là chuyện này không liên quan gì tới Vũ Vũ, mà liên quan tới người mình rất yêu quý...

Làm sao bà lại cố chấp như vậy chứ! Quan Duyệt bị phản ứng của bà ta làm cho tức giận tới mức nói cũng không lựa lời, không chút nghĩ ngợi liền buột miệng mắng: Muốn trách thì trách con Nhiếp Từ Vũ chết tiết kia kia, nếu như không phải cô ta cướp đi Nhiếp Từ Phong, hôm nay cháu cũng không cần làm như vậy đối với cô ta, bà nghe còn không hiểu hay sao?

Thật sự xin lỗi.

Nói xong vòng qua cô ta liền đi tới hướng cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Chương 91: Vu oan giá hoạ (1)

Không, không thể nói cho Nhiếp Tử Phong biết được!

Sắc mặt của Quan Duyệt trắng bệch, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo hoàn toàn không có chút huyết sắc nào, đôi mắt hốt hoảng đảo loạn nhìn xung quanh, cả người cô ta vô cùng hoảng sợ.

Lấy mức độ yêu quý của Nhiếp Tử Phong với Nhiếp Tử Vũ, nếu chuyện ba năm trước cô phái người bắt cóc cô ta rơi vào tai của rơi vào tai anh, vậy thì tuyệt đối anh sẽ không bỏ qua cho mình, thậm chí có thể dẫn tới tai hoạ cho công ty của Quan Thị. Hậu quả này cô tuyệt đối không thể tiếp nhận được.

Cho nên. . . Cô tuyệt đối không thể để cho Nhiếp Tử Phong biết chuyện này!

Nghĩ tới đây, Quan Duyệt vội vàng đuổi theo. Cô ta bắt được bả vai của lão phu nhân đang muốn bước xuống cầu thang, mạnh mẽ xoay người của bà ta lại, đối mặt với mình.

Tôi cũng đã ăn nói khéo léo van xin bà rồi, tại sao bà vẫn không chịu đáp ứng lời nói của tôi, bà già ngoan cố này!” Dù sao bộ mặt của cô ta cũng đã bị vạch trần rồi, Quan Duyệt cũng đã không còn quan tâm bà ta nhìn mình như thế nào nữa.

Gương mặt cau có dữ tợn của Quan Duyệt lọt vào trong mắt của lão phu nhân, khiến cho bà ta rất thất vọng và đau khổ.

Bởi vì thật sự bà ta không cách nào hình dung ra người phụ nữ đang sỉ nhục mình ở trước mặt này và một người phụ nữ thường ngày luôn dịu dàng như nước quân lấy mình để lấy lòng này là một. Cho nên bây giờ, chỉ đành bất đắc dĩ thờ dài. Người ta nói càng sống lâu càng nhìn người chuẩn hơn, vậy mà đôi mắt của bà ta có vài lần như bị mù. Tao do lê quý đđono.

Không tức giận, chẳng qua chỉ thất vọng đối với bản thân mình, lão phu nhân thờ dài nói: Không phải bà nội không giúp cháu, mà là lần này cháu thực sự đã làm rất quá đáng rồi.”

Quá đáng? Quan Duyệt đối với câu trả lời của bà ta thì xì mũi coi thường, khuôn mặt lộ ra vẻ châm biếm. Đột nhiên, ánh mắt của cô ta chuyển hướng, trầm mặt: Quá đáng chính là đứa cháu đích tôn chết tiệt của bà mới đúng! Tôi đã bỏ ra thời gian ba năm ở bên cạnh anh ta, nhưng cuối cùng lại nhận được kết quả là hủy bỏ hôn ước và một câu thật sự xin lỗi! Chuyện này bảo cô ta làm sao mà chịu nổi? Cái gọi là lòng tự ái của cô ta đặt ở chỗ nào!

Nghe vậy, lão phu nhân bị kinh hoàng tới mức không nói được lời nào.

Hủy bỏ hôn ước? Tại sao Tử Phong lại muốn làm như vậy, cháu cũng đã có đứa con của nó rồi, chuyện này. . .

Nhưng mà một câu nói của bà ta vẫn chưa nói hết, liền bị Quan Duyệt cười to lên mấy tiếng cắt đứt.

Ha ha ha, đồ ngu, các người đều là đồ ngu! Cô ta điên cuồng cười nói, đáy mắt mang sự mỉa mai. Đợi đến khi cười xong, lúc này mới nhìn tới ánh mắt kinh ngạc của lão phu nhân, nhếch cánh môi lạnh lùng nói: Cái con đề tiện Nhiếp Tử Vũ cũng tin lời nói của tôi..., không nghĩ tới một bà già nhưng lại hồ đồ như bà cũng tin lời nói của tôi..., tất cả các người đều là những người ngu ngốc! Bao gồm cả Nhiếp Tử Phong đã chà đạp lòng tự ái của cô ta ở dưới chân cũng như vậy!

Dường như lời nói của cô ta giống như một hòn đá lớn, giáng thẳng vào trong lòng của lão phu nhân, bà ta vốn đã không bình tĩnh rồi, một lúc lâu sau cũng không thờ lại bình thường được. Ngoài khiếp sợ ra, bà ta cảm thấy tức giận vì lời nói dối của cô ta. Tsasoo do lê quý đđono.

Làm sao cháu có thể. . . Tại sao lại có thể gạt chúng tôi. . . Đến cuối cùng thì cháu có ý định gì?” Bà ta vô cùng đau lòng chỉ trích.

Hừ! Đối với vẻ mặt đau lòng của bà ta, Quan Duyệt lạnh lùng nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ, hất cằm lên, cao ngạo nói: Bây giờ tôi đã không còn gì phải sợ nữa rồi, nói thật cho bà biết luôn, bà biết tại sao Nhiếp Tử Phong lại đính hôn với tôi không? Tại sao ba năm trước Nhiếp Tử Vũ lại phải ra đi? Hừ.

Đáy mắt dâng lên một tia sáng lạnh lẽo, Quan Duyệt bĩu môi, nói tiếp: Bà còn nhớ rõ ba năm trước báo chí đưa tin chuyện tôi và Nhiếp Tử Phong ra vào khách sạn không? Cũng là do một tay tôi bày ra đấy! Trên thực tế đêm đó Nhiếp Tử Phong say đến bất tỉnh nhân sự, căn bản sẽ không làm gì với tôi cả. Còn có về phần con đàn bà đề tiện Nhiếp Tử Vũ đó! Đó là bởi vì tôi đã lừa dối Nhiếp Tử Phong nói khi anh ta hôn mê cô ta đã đi chơi khắp nơi với người đàn ông khác, lúc Nhiếp Tử Phong ôm tôi lại trùng hợp lại bị cô ta nhìn thấy, cho nên cô ta mới có thể rời đi. Như thế nào? Xem đi, các người đều là một đám ngu xuẩn, đều bị tôi chơi đùa ở trong tay, ha ha ha. . .

Nhiếp Tử Phong được khen là thiên tài, nhưng cuối cùng không phải cũng thua ở dưới tay của cô đó sao!

Hừ!

Cho dù như thế nào đi nữa, cô vẫn là người chiến thắng cuối cùng! Dĩ nhiên, lần này cũng sẽ không ngoại lệ!

Nghĩ tới đây, trong mắt của Quan Duyệt bỗng dưng xẹt qua một tia sắc bén lạnh lẽo, nhìn chằm chằm lão phu nhân, trong mắt hàm chứa sát ý.

Quan Duyệt đã thắng thần một trận, khiến cho lão phu nhân bị kinh hoảng mãi vẫn chưa phản ứng kịp. Một lúc lâu sao, bà ta mới run rẩy đôi môi, khó khăn mới nặn ra được một câu nói.

Cho dù bây giờ. . . Từ Phong không huỷ bỏ hôn ước với cô, tôi cũng sẽ không đồng ý nhận cô làm cháu dâu của tôi nữa.” Một người phụ nữ lắm mưu nhiều kế như vậy, không xứng với đứa cháu bảo bối của bà ta.

Lão phu nhân vốn tưởng lời nói của mình sẽ khiến cho thái độ của cô ta mềm mỏng đi, nhưng không ngờ cô ta lại giận quá hoá cười, hơn nữa còn lão xược cười to hơn.

Bà cho rằng tại sao tôi lại đem những chân tướng sự thật này nói cho bà biết? Quan Duyệt nở ra một nụ cười nham hiểm lạnh lẽo, vẻ mặt đột nhiên u ám xuống.

Cô. . . Nhìn cô ta nhanh chóng thay bản về mặt độc ác, trong lòng lão phu nhân dâng lên một cảm giác bất an.

Hừ! Đó là bởi vì tôi sẽ không cho bà có cơ hội nói chân tướng sự thật này với Nhiếp Từ Phong!

Cô. . . Cô muốn làm gì tôi. . . Trực giác của lão phu nhân muốn đẩy cô ta ra, giữ một khoảng cách với cô ta. Không ngờ đột nhiên Quan Duyệt buông lỏng bà vai của bà ta ra, sau đó từ miệng thốt ra một câu nói.

Bây giờ bà đã biết tôi sẽ làm gì với bà rồi. . .

Nói xong, lão phu nhân liền thấy cô ta dùng sức đẩy mình lui về phía sau. Hai mắt tròn to lên, còn chưa kịp hét lên một tiếng chói tai, cả người đã ngã thẳng xuống dưới, liên tiếp lăn xuống bậc cầu thang.

Rầm! một tiếng vang lên thật lớn. Theo tiếng kêu nhìn lại, thì thấy lão phu nhân đã lăn tới cửa cầu thang, đầu đập phải lan can bằng gỗ, hôn mê bất tỉnh.

Nhìn trên trán bà ta máu tươi đang chảy ra, Quan Duyệt nhanh chóng thu lại nụ cười trên khoe miệng, sát ý trong đáy mắt càng trở nên nồng đậm.

Người muốn ngăn cản bước đi của cô, chỉ có một kết quả, đó chính là chết!

Cô ta chậm rãi bước chân đi xuống cầu thang, đi tới bên người của lão phu nhân, ngồi xổm người xuống ôm lấy đầu của bà ta đập mạnh mấy cái xuống đất, cho tới khi trong lòng bàn tay toàn là máu tươi lúc này cô ta mới hài lòng đứng lên, dùng chân đá đá vào người của bà ta. (ec ec edit mà thấy tóm mụ Quan Duyệt ghê, chưa thấy ai mà dã man như vậy!!)

Đến Âm Tào Địa Phủ cũng đừng trách tôi, muốn trách thì trách đưa cháu đáng chết của bà và cái con đàn bà dê tiện Nhiếp Từ Vũ kia!” Lạnh lùng nói nhỏ câu đó xong, lúc này cô ta mới nhanh chóng đi lên lầu.

Bên trong đại sảnh, vắng vẻ không tiếng động, yên lặng tới mức có chút dị thường –

※

Nhưng nếu không phải quên giấy tờ quan trọng ở trong phòng ngủ, Nhiếp Từ Vũ vạn lần không muốn trở về nhà họ Nhiếp. Bởi vì mỗi lần trở về nhà họ Nhiếp, cô nhất định sẽ phải chạm mặt hai kẻ thù. Cô đứng ở ngoài cửa chờ một lúc lâu, mới chậm rãi đi vào đại sảnh.

Đôi chân thon dài không dừng lại một giây mà hướng thẳng về phía cầu thang đi tới, dọc đường đi Nhiếp Từ Vũ sợ có người phát hiện ra mình. Thật vất vả mới đi tới cửa cầu thang, nhưng lại bị một màn trước mắt dọa cho sợ hãi.

Nhìn thấy lão phu nhân mặc sườn xám xanh đen sắc mặt trắng bệch đang té xỉu ở trên đất, mà ở dưới người của bà ta, còn có một vũng máu.

Đã xảy ra chuyện gì. . .

Túi xách trong tay rơi xuống đất kêu ‘bịch’ một tiếng, Nhiếp Từ Vũ tròn to mắt lên, sợ tới mức vội vàng ngồi xổm người xuống. Cô hoang mang sợ hãi nâng đầu của bà ta lên, cố gắng muốn kêu bà ta tỉnh lại, nhưng chỉ vô ích mà thôi. Một lúc lâu sau, lúc này cô mới lo lắng nhớ tới phải gọi điện thoại cấp cứu, đang lúc cô để đầu của lão phu nhân xuống, để lấy điện thoại di động ở trong túi xách ra bấm một dãy số.

Sau lưng lại phát ra một tiếng “A!”, đỉnh tai nhức óc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 92: Vu oan giá họa (2)

Một tiếng hét thất thanh khiến cho điện thoại ở trong tay Nhiếp Từ Vũ rơi xuống đất, đồng thời cũng làm cho những người giúp việc vốn đang tập trung trong phòng khách nghe thấy chạy tới.

Mọi người nhìn thấy ở trước mặt là lão phu nhân với sắc mặt trắng bệch đang nằm trên vũng máu, mà bàn Nhiếp Từ Vũ đầy máu tươi, dùng vẻ mặt hốt hoảng để nhìn bọn họ, mọi người lập tức liên tưởng tới việc cô đã đẩy lão phu nhân xuống lầu, vì vậy nhất thời không hẹn mà cùng cũng hít một hơi.

Mọi người sợ hãi là không dám bước lên trước, thậm chí quên phải gọi xe cứu thương, mà người đầu tiên tỉnh táo lại là quản gia.

Các người còn đứng trơ ra đó làm cái gì, mau đi gọi xe cứu thương đi. Quản gia chỉ huy mọi người đầu vào đây, sau đó mới đi tới chỗ của Nhiếp Từ Vũ đi với vẻ mặt ngưng trọng, điễn dần nên quỳnhdon.

Cháu. . . Nhiếp Từ Vũ trở mắt lên nhìn, sau đó nhìn thấy trong ánh mắt chợt loé lên vẻ đau lòng, lúc này mới phản ứng lại. Cô chậm rãi cúi đầu nhìn xuống hai tay của mình đang dính máu tươi, vội vàng lo lắng muốn giải thích: Không phải vậy, không phải là cháu đã làm bà ấy biến thành như vậy, thật sự không phải do cháu làm.” Nói xong, vẻ mặt của Nhiếp Từ Vũ trở nên bi thương.

Quản gia không để ý tới lời nói của cô, chỉ khẽ nói một câu: Chuyện này chờ ông chủ về lại nói tiếp.” Sau đó, vội vàng ngồi xổm người xuống ôm ngang lão phu nhân đã bất tỉnh lên, rồi vòng qua người của cô đi ra ngoài cửa.

Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, Nhiếp Từ Vũ gấp đến độ thiếu chút nữa muốn khóc lên.

Bỗng dưng, hốc mắt nàng trở nên đỏ ửng lên, đáy mắt trở nên mờ mịt.

Chuyện này sao lại biến thành như vậy. . . điễn dần nênf quỳnhdon.

. . .

Lão phu nhân được khẩn cấp đưa đến bệnh viện đây vào trong phòng giải phẫu, nhận được tin tức của quản gia ba Nhiếp và mẹ Nhiếp ở bên ngoài vội vã chạy về, và cả Nhiếp Từ Phong đang triển khai cuộc họp.

Đã xảy ra chuyện gì? Bà nội làm sao lại vào bệnh viện? Nhiếp Từ Phong vất vả mệt mỏi chạy tới, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy sự lo lắng, trong đôi mắt đen nhánh càng thêm thâm trầm không nhìn thấy đáy.

Đầu tiên ánh mắt của anh dừng lại trên người của Nhiếp Từ Vũ, khi thấy hốc mắt của cô đỏ ửng lên, ngay sau đó muốn bước lên hỏi thăm tại sao cô lại khóc. Nhưng mà không đợi anh bước chân về phía cô, một bóng dáng đột nhiên chạy lại bên cạnh anh, cản trở bước chân của anh.

Từ Phong, anh tới rồi. Bà nội chảy rất nhiều máu, em. . . Em bị sợ chết mất.” Sau khi lão phu nhân được đưa lên xe cứu thương, sau đó Quan Duyệt cũng liền theo tới. Xác nhận xem bà ta có cứu được nữa không, nếu không cứu được thì rất hợp ý của cô ta, nhưng nếu có. . . Cô ta cũng nhất định biến thành không được!

Nghe được giọng nói của cô ta, trong nháy mắt trong lòng của Nhiếp Từ Phong hiện ra một chút phiền não, nhưng anh vẫn nén lại nhìn cô ta, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe vậy, trong nháy mắt Quan Duyệt lộ ra vẻ đau lòng, sau đó thận trọng quay đầu lại dò xét một cái, không dám mở miệng.

Thấy bộ dạng do do dự dự của cô ta, sắc mặt của Nhiếp Từ Phong sắc nhất thời tối lại, lạnh lùng nói: Có lời gì cô cứ việc nói thẳng, không cần ấp a ấp úng.

Dứt lời, lúc này Quan Duyệt khẽ gạt đầu, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: Lúc em xuống lầu thấy trên tay Vũ Vũ đều là máu, sau đó những người giúp việc đang bàn tán. . . Bàn tán là cô ấy đã đẩy bà nội xuống dưới lầu. . . Quan Duyệt nói xong, ánh mắt liếc nhìn sang Nhiếp Từ Vũ đang có sắc mặt trắng bệch, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười âm hiểm.

Đây không phải là sự thật! Rốt cuộc nghe không lọt tai nữa Nhiếp Từ Vũ gầm nhẹ một tiếng, do tức giận nên mặt cũng đỏ lên. “Tôi không có đẩy lão phu nhân xuống lầu, tôi không có!” Cô chỉ đúng lúc đụng phải bà ấy ở dưới chân cầu thang, cô chưa bao giờ làm điều đó!

Nhiếp Từ Vũ cứ tưởng rằng mình cãi lại thì ít nhiều gì cũng có người tin tưởng, vậy mà mọi người chỉ dùng ánh mắt đau lòng nhìn cô một cái, rồi lại im lặng, khiến cho lòng của Nhiếp Từ Vũ chìm xuống đáy bể. Cuối cùng ánh mắt của cô dừng lại trên người của Nhiếp Từ Phong, vậy mà anh không thêm nhìn cô lấy một cái, liền hỏi thẳng.

Quản gia, chuyện thật sự là như vậy sao?

Nghe được lời nói của Quan Duyệt, cho dù như thế nào Nhiếp Từ Phong là vô cũng không tin Nhiếp Từ Vũ sẽ làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy. Nhưng lúc anh nhìn thấy ánh mắt của quản gia loé lên vẻ phức tạp, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc. “Cô ấy thật sự làm chuyện này!?” Không giống câu nghi vấn lúc trước, lần này Nhiếp Từ Phong dùng giọng chất vấn.

Chuyện này. . . Quản gia dùng ánh mắt sâu sắc nhìn Nhiếp Từ Vũ, tình thế khó xử. “Chuyện này đúng như lời tiểu thư Quan nói, nhưng về chuyện có

phải do cô chủ làm hay không, thì tôi cũng không biết...”

Lúc ấy cả đại sảnh cũng chỉ có hai người là cô và lão phu nhân, theo lẽ tự nhiên sẽ khiến cho người ta nghĩ là do cô gây ra, nhưng cô chủ là do ông ta nhìn cô lớn lên từ bé, ông ta cũng không tin là do cô làm!

Không có đáp án rõ ràng, nhưng trong lòng của Nhiếp Tử Phong đại khái là đã có đáp án.

Ánh mắt lạnh lùng nhiểm lên một tầng bão táp nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp không chút huyết sắc nào của Nhiếp Tử Vũ, vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong rất ngưng trọng. Một lúc lâu sau, anh thốt ra một câu nói.

Anh thật sự không thể tin được em lại có thể làm như vậy! Nhiếp Tử Vũ, em còn là người sao! ?

Câu văn mặc dù ngắn, tuy nhiên từng chữ của nó như một tảng băng cứng rắn, nện vào trong lòng của Nhiếp Tử Vũ, nhất thời tạo nên trăm ngàn vết thương, đầm đìa máu tươi.

Đối mặt với ánh mắt chứa đầy tức giận của anh, Nhiếp Tử Vũ đau lòng như dao cắt.

Em không có làm gì hết, chuyện gì em cũng không làm. . . Cô muốn giải thích, nhưng lời nói còn chưa nói hết đã bị Nhiếp Tử Phong nhấn tâm cắt đứt.

Anh biết trước giờ bà nội đã làm rất nhiều chuyện sai với em, nhưng bà cũng đã biết được lỗi lầm của mình rồi, bà cũng áy náy đối với em, nhưng tại sao em lại có thể đối xử tàn nhẫn với bà như vậy được! Nhiếp Tử Vũ, anh vô cùng thất vọng đối với em! Cùng lúc đó, anh không khỏi bắt đầu cảm thấy hối tiếc vì sao hôm đó không để ý tới mặt mũi của mình mà ra mặt vì cô. Tao do le quíy đđono.

Em. . . Anh lên tiếng trách móc cô nhiều như vậy, từng câu từng chữ như những lưỡi dao sắc bén có thể giết người một cách vô hình. Đau lòng, uất ức tràn đầy trong lòng, khiến cho nước mắt của cô tràn đầy hốc mắt. Chỉ một giây sau, nước mắt của cô tràn ra như vỡ òa, khiến cho tầm mắt của cô trở nên mờ lung.

Cô cũng không làm cái gì, tại sao tất cả mọi người đều không tin cô, tại sao. . .

Cô cắn chặt môi, dùng ánh mắt khổ sở đau lòng của mình nhìn xung quanh. Nhưng cho dù là quản gia, ba Nhiếp, mẹ Nhiếp, hay là những người khác, trên mặt bọn họ đều dùng ánh mắt trách cứ và không hiểu đối với cô.

Một hồi lâu, cô mạnh mẽ lau đi nước mắt, hít một hơi thật sâu, nâng cao cằm lên, vẻ mặt kiên định nhìn Nhiếp Tử Phong nói:

Mặc kệ anh có tin hay không, em không làm cái gì hết! Cho dù anh có đưa em đi tới đồn cảnh sát, em vẫn là câu nói kia, em không có làm!”

Em. . . Bởi vì nước mắt và sự kiên định của cô, trong lòng của Nhiếp Tử Phong bắt đầu dao động.

Mà từ đầu đến cuối đứng ở bên cạnh quan sát nhìn thấy sắc mặt của anh như vậy thì trở nên luống cuống. Thấy thế, cô ta vội vã sung mặt lên, lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ nói.

Vũ Vũ, chuyện đến mức này thì em cứ nhận đi thôi. Tôi nghĩ chỉ cần cô ngoan ngoãn nhận tội, mọi người cũng sẽ không đối xử với cô như vậy, dù sao cô cũng là một phần tử của nhà họ Nhiếp mà.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Chương 93: Muốn cô cút đi!

Lời nói của Quan Duyệt khiến mọi người đều thở dài, mặc dù như vậy, Nhiếp Tử Vũ cũng vẫn không buông lỏng.

Đôi mắt trong veo lạnh lùng nhìn thẳng vào Quan Duyệt, Nhiếp Tử Vũ cong cong môi lên lạnh nhạt nói: Tôi không làm chuyện gì thì tôi sẽ không thừa nhận, không giống một số người, đã làm một số chuyện nhưng cũng không thừa nhận. Lời nói của cô có ngụ ý.

Nghe vậy, vẻ mặt của Quan Duyệt nhất thời đen lại, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Cô. . . Cô có ý gì đây. . . Cô ta mãnh liệt nuốt nước miếng một cái, ngay lúc cô ta bị nhìn chăm chăm, vẻ mặt có chút hốt hoảng.

Nhìn cô ta chột dạ nhưng bộ dạng lại cố giả vờ tỉnh táo, Nhiếp Tử Vũ chỉ cảm thấy chán ghét. Người khác có lẽ không biết chuyện của ba năm trước đây, nhưng thân là người trong cuộc tôi làm sao có thể không biết...” Nói tới chỗ này, cô dừng lại.

Vừa nghe thấy Nhiếp Tử Vũ nhắc tới chuyện của ba năm trước đây, trong lòng Quan Duyệt hoảng hốt, cái tay mát tự nhiên không tự chủ túm chặt vạt áo, sợ tới mức không dám nói câu nào nữa.

Mà ngoài cô ta ra, còn một người khác, sắc mặt Nhiếp Tử Phong cũng không tốt chút nào.

Trong lòng dâng lên một luồng lạnh lẽo, như cả người đang ở trong hầm đá, cả người phát ra hơi thở làm cho người ta không dám tới gần. Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhìn Nhiếp Tử Vũ, nói: Chuyện của ba năm trước đây, em không có tư cách nhắc tới!

Lời tuy ngắn, nhưng từng chữ lại vang dội, thể hiện giờ phút này tâm trạng của anh đang không vui.

Dưới con thịnh nộ đôi mắt của Nhiếp Tử Phong nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của Nhiếp Tử Vũ, một dòng điện chảy qua, thế lực ngang nhau.

Nhìn thấy anh quang minh chính đại nói giúp cho Quan Duyệt, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy trong tim rất đau, đau đến mức cô sắp không chịu nổi, dường như muốn ngất xỉu đi.

Không khí trong hành lang vô cùng ngột ngạt, khiến cho người ta không thở nổi. Đang lúc Quan Duyệt nhìn Nhiếp Tử Vũ với vẻ hả hê, thì đèn trong phòng giải phẫu tắt, ngay sau đó mọi người ùa lên.

Bác sĩ, tình hình mẹ của tôi như thế nào rồi? Ba Nhiếp lo lắng hỏi.

Cuộc giải phẫu đã thành công, bệnh nhân đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng. . .

Làm sao có thể! Cô ta đã dùng sức đập đầu xuống đất mấy cái thật mạnh, làm sao bà ta có thể còn sống! Quan Duyệt nghĩ vậy, hoàn toàn không ý thức được nói ra khỏi miệng. Vừa nói ra, liền cảm thấy hối hận.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô ta vội vã nở ra nụ cười gượng ép, nói: Cháu muốn nói là bà nội đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm thật sự là quá tốt rồi. Nói xong, cô ta yếu ớt ngã lui về phía sau mấy bước.

Một lòng lo lắng nên mọi người không để ý câu nói của cô ta có ý gì, mẹ Nhiếp vội vàng hỏi bác sĩ tiếp:

Nhưng sao?

Bác sĩ chần chờ một lúc, ánh mắt quét mọi người ở xung quanh một lượt, lúc này mới do dự trả lời: “Tư vết thương của bệnh nhân có thể thấy, ngã cầu thang không phải là nguyên nhân dẫn tới việc mất máu nhiều như vậy.”

Nghe vậy, trong lòng của Quan Duyệt lòng ‘lộp bộp’ một cái, chìm xuống đáy biển. Mà trừ cô ta ra những người còn lại đều nín thở tập trung, chuyên tâm nghe bác sĩ phẫu thuật nói. le qarqurý d0n9

Vậy nguyên nhân chính là cái gì? Nhiếp Tử Phong tỉnh táo nhất hỏi lại, vừa nhìn vừa dò xét vào mắt của Nhiếp Tử Vũ đang tròn to mắt lên, không khỏi nở ra một nụ cười lạnh.

Chuyện này. . . Nguyên nhân chính khiến đầu của bệnh nhân bị thương như vậy. Chúng tôi phát hiện đầu của bà ấy bị lõm một cái lỗ sâu, mà cái lỗ sâu kia không phải là do bị ngã xuống lầu mà tạo thành, cho nên tôi muốn. . .”

Ý của ông là do có người cố ý mà ra?” Nghe đến đó, Nhiếp Tử Phong coi như đã hiểu, đồng thời dưới mắt dâng lên con bão táp, vẻ mặt lạnh lùng khiến cho người ta sợ hãi.

Bác sĩ không trả lời, ông ta trầm mặc chấp nhận suy đoán của Nhiếp Tử Phong.

Lấy được lời khẳng định, đôi mắt của Nhiếp Tử Phong như chìm ưng gất ưng gao nhìn chăm chăm vào Nhiếp Tử Vũ, đột nhiên lấy tốc độ cực nhanh ra tay, bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, hung hăng siết chặt giống như muốn bóp nát xương của cô đi vậy.

Làm sao em có thể đối xử với một bà già tàn nhẫn như thế được chứ! Nhiếp Tử Vũ, rốt cuộc em có trái tim không! Anh nổi điên quát um lên với cô, bộ mặt và cơ bắp của anh do tức giận mà co quắp lại, nhìn rất dọa người.

Cánh tay mảnh khảnh của cô đau đến tê dại, dường như khiến cô cảm thấy mình sắp tàn phế. Đối mặt với sự vu khống và khiển trách của anh, Nhiếp Tử Vũ chỉ cười khổ một tiếng.

Nếu như hôm nay đổi lại là anh Lãnh, anh ấy sẽ không bao giờ chưa điều tra mà đã trách cứ em” Đấy mắt cô ứa ra nước mắt, nhưng cô lại kiên cường nuốt trở lại. Bởi vì cô biết, cho dù có rơi nhiều nước mắt hơn nữa thì cũng không ích gì, sẽ không đổi lại được sự tin nhiệm của anh mà ngược lại sẽ bị anh phỉ nhổ.

Nghe thấy cô nhắc tới Lãnh Duy Biệt, Nhiếp Tử Phong vốn đang tức giận và lo lắng thì sau đó càng trở nên tức giận hơn nữa, lý trí cũng tiêu hao hết.

Em đã tin tưởng cậu ta như vậy, em hãy dứt ngay đi! Lăn tới bên cạnh cậu ta đi, đừng bao giờ trở lại nữa!” Nói xong, anh hất cô ra một cái thật mạnh.

Nhiếp Tử Vũ không có sự chuẩn bị trước, bị anh hất một cái thật mạnh như vậy nên liên tục bị lùi lại mấy bước, cho tới khi cả người đụng phải bức tường, bị đau mới kêu rên lên một tiếng. le qarqurý d0n9

Tử Phong, con đừng như vậy. Không nhìn nổi nữa, mẹ Nhiếp mở miệng, vẻ mặt ưu sầu nhìn Nhiếp Tử Vũ nói: Nói không chừng đúng thật là không phải

do Vũ Vũ làm, con đừng có vội vã kết luận như vậy” Mặc dù bằng chứng rõ ràng khiến bà khó mà tin tưởng, nhưng giờ phút này cũng chỉ có thể nói như vậy, mới không làm tổn thương hoà khí.

Vậy mà Nhiếp Từ Phong nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái, trực tiếp hướng về khuôn mặt đang trắng bệch của Nhiếp Từ Vũ quát.

Em còn đứng ở đây làm cái gì! Còn không mau cút đi! Sắc mặt tái xanh, Nhiếp Từ Phong lại nổi điên lên.

Thấy mình không khuyên được anh, mẹ Nhiếp không thể làm gì khác hơn là năn nỉ Nhiếp Từ Vũ.

Vũ Vũ, con cứ trở về trước đi đã, có được không? Tôi nay chúng ta sẽ nói lại tình hình của bà cho con biết.”

Nghe thấy bà dịu giọng năn nỉ mình, lỗ mũi của Nhiếp Từ Vũ đau xót, nước mắt tràn ra như vỡ đê. Cô dùng ánh mắt oán hận liếc mắt nhìn Nhiếp Từ Phong lần cuối cùng, sau đó liền xoay người chạy đi.

Mà nhìn thấy bóng lưng của cô biến mất, Nhiếp Từ Phong cảm thấy có cảm giác mất mát trước nay chưa từng có. Tao do lê quý đđono.

Nhiếp Từ Phong, mày điên rồi sao? !

Cô ấy cũng đã làm ra chuyện như vậy rồi, mày còn mềm lòng đối với cô ấy nữa! Còn phải để cho cô ấy tổn thương mọi người nữa mày mới tỉnh sao?!

Anh đã tự nhủ trong lòng không biết bao nhiêu lần là không cần suy nghĩ về cô nữa, nhưng trong lòng của anh giống như muốn đổi nghịch lại vậy, thỉnh thoảng nhói đau vì cô...

※

Nhiếp Từ Vũ chạy trở về nhà họ Nhiếp, ngay lúc tất cả những người giúp việc đang bàn luận xôn xao, chỉ chỉ chò chò, cô nhanh chóng chạy về phòng ở trên lầu thu dọn đồ, sau đó gọi điện cho người đại diện tới đón mình.

Ngồi ở trong xe Joe, Nhiếp Từ Vũ khóc đến thở không ra hơi, cho đến khi Joe không kiềm nén được nữa, lúc này mới chậm rãi đem nguyên nhân hậu quả nói hết một lượt. Nhắc tới việc Nhiếp Từ Phong nhẫn tâm đuổi cô ra khỏi bệnh viện trước mặt mọi người, cô càng khóc nhiều hơn nữa.

Đừng khóc, cái loại đàn ông đó không đáng giá để cho cô khóc lóc âm ỉ như vậy.” Joe vừa an ủi cô vừa bất mãn nói: “Đó là người đàn ông mất bị mù mới có thể không tin cô, ngoan nào cục cưng, cô đừng khóc nữa, cô khóc đến mức tôi cũng sắp khóc theo rồi đây này.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Chương 94: Tự mình hại mình

Bệnh tình của lão phu nhân rất nhanh đã ổn định lại, được chuyển tới phòng bệnh thường, lúc này người nhà họ Nhiếp mới thở phào một hơi. Mẹ Nhiếp về tới nhà nghe thấy tin Nhiếp Từ Vũ đã thu dọn đồ đạc rời đi, cho dù trong lòng rất áy náy với cô, nhưng ngại vì trong tình huống thế này cũng chỉ có thể để mặc cho cô đi.

...

Hôm sau.

Bên trong phòng bệnh chỉ có một màu trắng thuần khiết, trong không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng. Trong căn phòng yên tĩnh chỉ truyền tới tiếng “tí tách” của máy điện tâm đồ, ngoài âm thanh đó ra không còn tiếng động nào khác.

Đột nhiên, một bàn tay mảnh khảnh trắng nõn đẩy cửa phòng ra, sau đó đôi chân thon dài bước vào bên trong phòng bệnh. Một đôi mắt đẹp nhưng vô cùng lạnh lẽo quan sát cả căn phòng bệnh, sau đó mới thận trọng đóng cửa phòng lại.

Đienn damn leie quyýdon. Tiếng gậy cao gót giẫm lên nền gạch liên tiếp vang lên ‘lộc cộc lộc cộc’. Chỉ một lát sau, một bóng dáng màu đỏ tươi nhanh chóng đứng bên cạnh giường bệnh.

Quan Duyệt vươn tay, ngón tay thon dài vuốt ve trên khuôn mặt không chút huyết sắc nào của lão phu nhân. Đột nhiên, khoé miệng đỏ tươi nở một nụ cười quỷ dị, ngay sau đó tay trái thò vào trong túi lấy ra một cành hoa cúc đặt lên ngực của bà ta.

Hừ, bà già, không chết là do mạng của bà lớn.” Nói xong nụ cười dưới đáy mắt của Quan Duyệt biến mất, ngược lại thay bằng giọng mỉa mai. Nhờ hồng phúc của bà, Nhiếp Từ Phong và con đàn bà đề tiện Nhiếp Từ Vũ rốt cuộc đã hoàn toàn chấm dứt rồi. Cho nên, tạm thời tôi không cần lo lắng sẽ bị Từ Phong huỷ bỏ hôn ước với tôi nữa rồi.

Cô ta tin tưởng, chỉ cần Nhiếp Tử Vũ bỏ đi, như vậy thì Nhiếp Tử Phong vẫn có thể là của cô ta! Bởi vì ở trên đời này, không có người nào có thể xứng với Nhiếp Tử Phong giống như cô ta nữa! Nghĩ tới đây, nụ cười ở khóe miệng của Quan Duyệt dần dần lan ra tận đuôi mắt.

Nhìn máy điện tâm đồ vẫn đang chạy ổn định, đáy mắt của Quan Duyệt loé lên một tia tàn nhẫn. *Đi! Fem damn Aleie quýdon.*

Mặc dù bác sĩ nói có thể cả đời của bà sẽ bị hôn mê bất tỉnh, nhưng vì bảo đảm đạt được mục đích của mình, tôi sẽ không lưu lại cho bà một con đường sống nào, mất công một ngày nào đó bà lại đứng ra chỉ điểm tôi.”

Đối xử với kẻ địch, cô ta chưa bao giờ nhân từ nương tay, cho dù là người bà ngày xưa đã hết mực yêu thương mình, cô ta cũng quyết sẽ không lưu tình!

Nhớ, muốn trách thì trách Nhiếp Tử Vũ, là cô ta đã hại bà biến thành như vậy! Còn nữa trên đường xuống hoàng tuyền, đi đường thuận lợi. Dứt lời, cô ta liền nhanh chóng rút hết bình tiếp dưỡng khí của bà ta ra.

Thì thấy lão phu nhân đang hôn mê co quắp người một lúc, máy điện tâm đồ nhanh chóng biểu hiện lên xuống không ổn định, chỉ một lát sau liền đi xuống đều.

Nhìn qua dường như là một đường thẳng, Quan Duyệt càng nở ra nụ cười tà ác.

Nhiếp Tử Vũ đã đi, lão phu nhân chết rồi, trên đời này, không còn bất kỳ kẻ nào có thể cản trở bước chân của cô ta nữa rồi! Nghĩ tới đây, Quan Duyệt cầm túi xách lên muốn xoay người rời đi.

Nhưng khi cô ta xoay người, chợt ngẩng đầu lên nhìn thấy ở trước mặt hiện ra một bóng dáng màu trắng, nụ cười trong nháy mắt cứng ngắc lại ở khóe môi.

Thì ra thật sự là do chị làm sao!

※

Không dám tin trong giọng nói mang theo chút run rẩy.

Khuôn mặt tinh xảo của Nhiếp Tử Vũ bởi vì biết được chuyện này mà trở nên tái xanh, khoé mắt co quắp lại. Nhìn Quan Duyệt bị cô bắt tại trận có chút trở nên hoảng hốt, trong lòng cô dâng lên cảm xúc phức tạp, một lúc lâu cũng không bình tĩnh lại được. *điểm dần nên quýndon.*

Làm sao chị có thể. . . Tại sao có thể. . . Cô dùng ánh mắt lên án mạnh mẽ nhìn Quan Duyệt, đột nhiên ánh mắt nhìn lên cái máy điện tâm đồ thấy đường sóng đi xuống, trong lòng hơi hoảng sợ. Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Quan Duyệt, cô nhanh chóng đi tới phía trước cửa sổ muốn nhấn nút cấp cứu khẩn cấp.

Nhưng mà đúng lúc cô đang ở sắp đề xuống cái nút kia, Quan Duyệt đột nhiên giữ tay cô lại, ngăn lại hành động của cô.

Cô muốn cứu sống bà già đáng chết này sao? Không có cửa đâu! Cô ta thật vất vả mới khiến cho bà già này chết đi, tuyệt đối không thể để cho Nhiếp Tử Vũ cứu sống bà ta!

Nghĩ tới đây, đáy mắt của Quan Duyệt dâng lên tia khát máu, tay phải đột nhiên chuyển sang nắm lấy tóc của Nhiếp Tử Vũ tóc, một tay liều mạng kéo cô lùi về phía sau.

A! Nhiếp Tử Vũ thét lên một tiếng, da đầu đau đớn như bị xé rách ra, cả người chật vật ngã ngồi xuống dưới nền nhà. Nhìn lên thấy Quan Duyệt đang từ trên cao nhìn mình, cô cắn răng khế hét lên nói: Tôi cho là chị còn một chút lương tâm, không ngờ chị lại bị điên tới mức như vậy!” Ngày thường lão phu nhân đã đối xử tốt với cô ta như vậy, tại sao cô ta lại có thể ra tay độc ác như vậy.

Hừ! Là do cô khiến cho tôi phát điên như vậy đấy!” Quan Duyệt xì mũi coi thường, gương mặt được tô son trát phấn trở nên nhăn nhó, vẻ mặt khó ưa: Nếu như không phải do cô ba lần bốn bận cướp đi Tử Phong từ bên cạnh tôi, tôi có biến thành như vậy không?!” *đi! adm dần nên qauýndon.*

Tất cả đều trách cô ta, đều do cô ta!

Tôi chưa bao giờ làm như vậy! Nhiếp Tử Vũ không chịu yếu thế hét trở lại, nhanh chóng bò dậy từ dưới đất, một lần nữa chạy về phía giường bệnh.

Tôi không cho phép cô cứu bà ta! Thấy cô lại cố gắng bấm chuông, Quan Duyệt gào thét tới mức mặt đỏ tía tai, đáy mắt bốc hỏa lên. Đưa một tay lên giáng một cái tát, Nhiếp Tử Vũ vội vàng không kịp tránh né bị choáng váng.

Nhấn nài chịu con đau đớn ở trên mặt, Nhiếp Tử Vũ không sợ hãi tròn mắt trừng trừng nhìn cô ta, liều hết sức lực nhấn chuông cấp cứu khẩn cấp, thuận tay bỏ ống cung cấp dưỡng khí lên cho bà ta.

Mắt nhìn thấy không thể ngăn cản thành công được, vẻ mặt của Quan Duyệt lập tức đen lại. Đôi tay chống lên tường, vẻ mặt không chút hốt hoảng, ngược lại đáy mắt lại loé lên chút quỷ kế.

Đôi mắt đẹp của cô ta nhìn chằm chằm vào Nhiếp Tử Vũ đang thờ phào nhẹ nhõm, cắn răng nghiêng lợi từ trong miệng thốt ra một câu nói: “Cô không nên hành động như vậy, không nên? Được rồi! Nhiếp Tử Vũ, tôi sẽ khiến cho cô sống không bằng chết!” *diên dần lie qiu doon*

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ sững sốt còn chưa kịp suy nghĩ sẽ lời nói của cô ta là có ý gì, thì đột nhiên lại nghe thấy một tiếng cười lạnh lẽo nham hiểm, sau đó dùng đầu đập vào vách tường.

Cũng chỉ trong nháy mắt, máu tươi từ trên chiếc trán trắng nõn của Quan Duyệt tràn ra, chảy xuống gương mặt của cô ta, nhìn hết sức đáng sợ.

Chị . . Nhiếp Tử Vũ khiếp sợ tròn to đôi mắt, không dám tin cô ta sẽ làm như vậy, trong khoảng thời gian ngắn lại sững sờ ngay tại chỗ không thốt nên lời.

Cũng ngay tại lúc này, hàng loạt bác sĩ ỹ tá tràn vào phòng bệnh, mà ở phía sau họ, mà theo sau còn có Nhiếp Tử Phong vốn đang bàn bạc về bệnh tình của lão phu nhân!

Khi Nhiếp Tử Phong nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ đang ngất người như phỗng đứng ở trước giường bệnh với sắc mặt trắng bệch, trong mắt của anh nhất thời sẫm lại.

Xảy ra chuyện gì? Tại sao em lại ở chỗ này? Anh lạnh lùng hỏi, vẻ mặt không chút thay đổi. dien ddn lie qiu doon

A, Tử Phong, rốt cuộc anh cũng đã tới. Em thật sự rất sợ đó.” Vừa nhìn thấy Nhiếp Tử Phong xuất hiện, ngay lập tức Quan Duyệt lộ ra một bộ dạng đáng thương, cố gắng nặn ra chút nước mắt, nhào vào trong ngực của Nhiếp Tử Phong.

Cảm giác được sự mềm mại ở trong ngực, lúc này Nhiếp Tử Phong mới chú ý tới sự tồn tại của Quan Duyệt. Vốn là không kiên nhẫn muốn đẩy cô ta ra, nhưng mà tầm mắt nhìn thấy cái trán của cô ta đang không ngừng chảy máu, liền ngưng động tác lại.

Vết thương này của cô là có chuyện gì xảy ra? Anh dần lòng lại hỏi.

Vấn đề của anh vừa vặn đúng ý của cô ta, vì vậy vội vàng nghẹn ngào nói: Ừm, em . . Em thật sự rất sợ . . Vũ Vũ, cô ấy bị điên rồi. . . Cô ấy không chỉ muốn giết bà nội, cô ấy còn phải giết em

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chương 95: Biến chuyển

Thấy vẻ mặt cô ta hăm hại mình mà không chút biến sắc, Nhiếp Tử Vũ chỉ có thể nói cực kỳ bội phục hành động của cô ta, đồng thời cũng vì mình mà lại một lần nữa cảm thấy bi ai. Không ngờ được là mình lại có thể giống như một đứa ngốc bị cô ta tính kế hết lần này tới lần khác!

Quả thật, trên trán của cô ta có thương tích, mọi người cũng sẽ không bao giờ ngờ được là cô ta tự làm mình bị thương, mà sẽ liên tưởng tới việc bị người khác gây nên.

Nghe vậy, trong nháy mắt vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong đen lại, trong con ngươi đen như mực thoáng qua một tia sáng sắc bén khiến người khác không hiểu được. Anh liếc mắt nhìn Quan Duyệt đang khóc như hoa lê đầm mưa, cô hòng nghẹn ngào hỏi: Nhiếp Tử Vũ, em còn có gì muốn giải thích không?

Nhiếp Tử Vũ khẽ quét mắt nhìn anh một cái, đối diện với ánh mắt hiện đầy lo lắng của anh, cô mạnh mẽ cắn răng. .

Anh đã cũng nhận định là do em làm, vậy em có giải thích nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng. Cần gì phải lãng phí nước miếng.

Tốt lắm! Nhiếp Tử Phong nhẹ nhàng đẩy Quan Duyệt ra, rồi đưa hai y tá tới cầm máu cho Quan Duyệt, sau đó mới lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ, dùng giọng nói lạnh lùng như băng nói: Em đã nhiều lần gây thương tích cho những người thân của anh, em nói xem anh nên làm gì với em!”

Nói xong, từng bước tiến lại gần cô.

Thấy thế, vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ cứng đờ, vội vàng lùi lại mấy bước giữ một khoảng cách với anh.

Tốt lắm, em cũng vậy, nhắc lại với anh lần nữa! Cho dù anh có tin hay không, em chẳng làm cái gì cả! Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn đầy vẻ kiên định, không chịu thua nhìn vào ánh mắt lạnh lùng kiên quyết của Nhiếp Tử Phong.

À, em cho rằng lời nói không bằng không chứng của em thì anh sẽ tin sao? Nhiều nhân chứng như vậy, em bảo anh phải tin tưởng tất cả những chuyện này không phải do em gây nên như thế nào? Nói xong, ánh mắt anh lại nhìn lướt qua Quan Duyệt ở bên cạnh, khi rõ ràng nhìn thấy khoe miệng của cô ta cong lên một nụ cười, ánh mắt của anh nhất thời trầm xuống.

Anh . . ! Nhiếp Tử Vũ quả thật không biết nói gì nữa, sắc mặt giãn đến mức thoát xanh thoát trắng, một lúc lâu từ miệng mới nhả ra một câu nói: Em chưa bao giờ biết thì ra anh lại ngu xuẩn như thế này! Nói xong, cô không hề nhìn Nhiếp Tử Phong lấy một cái nào nữa, quay đầu liền hướng về phía ngoài cửa đi ra.

Làm chuyện xấu liền muốn bỏ chạy sao? Nhiếp Từ Vũ, em đứng lại đó cho anh! Nhiếp Từ Phong gầm nhẹ xong, nhanh chóng đuổi theo.

Nghe thấy tiếng bước chân của anh sắp theo kịp, trong lòng của Nhiếp Từ Vũ hoảng loạn, cô theo bản năng nhanh chân chạy tới thang máy, nhưng lại phát hiện thang máy đang đi xuống, vì vậy chỉ có thể đi vào lối cầu thang bộ, nhưng mà tiếng bước chân ở sau lưng vẫn không dừng lại, ngược lại càng lúc cách cô càng gần.

Đủ rồi! Đột nhiên, Nhiếp Từ Vũ dừng bước chân lại ở khúc quanh của cầu thang. Cô xoay người một cái lạnh lùng nhìn về phía sau lưng, Nhiếp Từ Phong đang ở trên cao bề ngễ nhìn xuống mình, khẽ hét lên: Nhiếp Từ Phong, rốt cuộc anh muốn như thế nào!

Cô chịu đủ rồi, thật sự là đủ rồi! Tại sao cô lại phải chịu loại đãi ngộ không công bằng này, tại sao rõ ràng cô làm không những việc đó mà không một người nào chịu tin tưởng cô. Bọn họ tình nguyện tin tưởng một người mới chỉ quen biết ba năm, cũng không đồng ý tin tưởng một người thân như cô! Không đúng, có khi trong tiềm thức của bọn họ, cô cũng không phải là một thành viên trong nhà họ Nhiếp.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ không khỏi nở nụ cười khổ.

Anh muốn em phải thừa nhận như vậy sao? Có phải là chỉ cần em thừa nhận là do em làm thì anh sẽ bỏ qua cho em không? Được, vậy em thừa nhận, là do em làm! Tất cả đều do em làm! Là em đã đẩy lão phu nhân xuống lầu, vết thương trên trán của Quan Duyệt cũng do em gây nên! Anh đã hài lòng chưa!” Tâm trạng của Nhiếp Từ Vũ mất không chế nên quát lên với anh, do kích động mà cả người run rẩy lên giống như chiếc lá rụng cuối thu.

Vũ Vũ. . . Nhìn về mặt thống khổ của cô, vốn là về mặt của Nhiếp Từ Phong đang lạnh lùng không thay đổi, trong nháy mắt hiện lên tia đau lòng. Anh đưa tay ra muốn vuốt ve gò má sưng đỏ của cô, nhưng lại bị Nhiếp Từ Vũ nắm tay đẩy ra.

Anh tránh ra! Không nên đụng vào em! Cô không cần anh có ý tốt giả dối! Sau khi hung hăng quăng cho cô một cái tát rồi lại cho cô viên kẹo, cô còn lạ gì!

Nhiếp Từ Vũ quật cường nuốt nước mắt vào trong hốc mắt, hất cằm lên nói: Lấy được đáp án rồi, bây giờ anh đã hài lòng! Vậy xin hỏi anh có thể để cho tôi đi chưa!”

Em. . . Lòng mảy của Nhiếp Từ Phong nhú chặt lại một chỗ.

Nhiếp Từ Vũ lạnh lùng tròn mắt nhìn anh, hừ lạnh một cái sau đó xoay người muốn đi khỏi, nhưng lại bị Nhiếp Từ Phong kéo lại.

Anh đang làm cái. . . Một câu lên án mạnh mẽ còn chưa nói hết khỏi miệng, Nhiếp Từ Vũ đã bị anh mạnh mẽ kéo thẳng vào trong lòng của anh. Thoang thoang mùi nước hoa quen thuộc lượn lờ ở trước mũi, khiến cho trong nháy mắt sự nóng nảy hoảng loạn ở trong lòng cô dần bình tĩnh lại. Nhưng nghĩ tới mới trước đó một giây anh vẫn còn lạnh lùng trách cứ mình, lỗ mũi của Nhiếp Từ Vũ đau xót, bắt đầu gây ra.

Khốn kiếp, buông em ra! Cô liều mạng đánh vào vòm ngực rắn chắc của anh, lên tiếng phản kháng.

Nhưng mà một lúc lâu sau, Nhiếp Từ Phong chỉ im lặng chịu đựng sự bạo lực của cô, không hề nhả mảy một chút. Đang lúc Nhiếp Từ Vũ không có cách nào, định há miệng cắn cổ tay đang giữ chặt lấy cô, thì trên đỉnh đầu bỗng vang lên giọng nói trầm thấp của anh.

Thật sự xin lỗi.

Ách. . . Nhiếp Từ Vũ ngây ngẩn cả người.

Thật sự xin lỗi? Tại sao anh lại muốn nói thật sự xin lỗi với cô?

Cô chợt ngẩng đầu lên, lại hoàn toàn đối mặt với đôi mắt đen nháy đang vô cùng áy náy của anh.

Đôi mắt đen nháy của Nhiếp Từ Phong nhìn vào đôi mắt long lánh trong suốt của Nhiếp Từ Vũ ở trong ngực vì kinh ngạc mà há hốc miệng, trong lòng anh đau đốn quặn thắt lại, vì vậy nhắc lại lần nữa: Thật sự xin lỗi.

Nhiếp Từ Vũ á khẩu im lặng nhìn anh, một lúc lâu mới phản ứng được. . . . Tại sao muốn nói xin lỗi với em. Còn nữa trên mặt anh tại sao lại hiện lên vẻ đau lòng như vậy. . .

Cô rất bình tĩnh khiến Nhiếp Từ Phong rất hài lòng, cũng bởi vậy anh hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: Bởi vì anh trách lầm em, cho nên anh mới muốn nói thật sự xin lỗi em, thật sự xin lỗi, là do anh hiểu lầm em, là do anh không nên chưa điều tra tìm hiểu rõ mà đã trách lầm em.

Là anh quá vội vàng động rồi, là do sự ghen tức của anh quá lớn, cho nên khi nghe cô nhắc tới Lãnh Duy Biệt liền mất đi lý trí, không nói lời nào đã hiểu lầm cô, làm nhục cô. Anh vì hành động lỗ mãng của mình mà cảm thấy đau lòng.

Nghe vậy, sự mát mát dưới đáy mắt của Nhiếp Từ Vũ bỗng sáng lên: “Anh. . . Ý của anh là. . .

Anh tin tưởng em, anh tin tưởng tất cả những chuyện này không phải do em làm. Nếu như nói tới hôm qua anh còn có chút hoài nghi, nhưng vừa rồi vừa chứng kiến thấy nụ cười đắc ý trên khoé miệng của Quan Duyệt, anh đã chắc chắn không phải do cô làm.

Nhiếp Từ Vũ không thể tượng tượng nổi sự biến chuyển của anh, nhưng đồng thời trên gương mặt cũng nở ra nụ cười lạnh lẽo, giọng nói châm chọc:

Ngày hôm qua không phải anh vạn lần chắc chắn là do em làm sao? Thế nào hôm nay lại xác định không phải do em làm rồi?” Trong lòng vô cùng uất ức.

Vũ Vũ. . . Anh đã biết được sai lầm của mình rồi. Nhiếp Từ Phong vạn lần áy náy nói, thâm tình liếc mắt nhìn cô nói: Ngày hôm qua là do anh hành động theo cảm tính, quá nông nổi rồi, anh nhận lỗi với em, em đừng giận anh, được không? Giờ khắc này, anh giống như một đứa bé, cầu xin sự tha thứ của cô.

Chẳng qua là, làm sao Nhiếp Từ Vũ có thể tha thứ cho anh.

Cô lạnh lùng cong môi nở nụ cười, thừa dịp anh chưa chuẩn bị đẩy anh ra, nói: Không thể nào! Nói xong, liền nhanh chóng chạy xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Chương 96: Em đang ghen

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của cô, Nhiếp Từ Phong biết mình đã thật sự gây tổn thương cho cô rồi, do dự một lúc lâu, cuối cùng anh không đuổi theo. Sau đó Nhiếp Từ Phong trở lại phòng bệnh, bác sĩ đã rời đi chỉ để lại một y tá canh chừng lão phu nhân đang hôn mê bất tỉnh.

Tầm mắt của Nhiếp Từ Phong dừng lại trên người của Quan Duyệt, bỗng dưng anh chú ý thấy hai tay của cô ta nắm chặt thành quyền, trên mặt có chút hoảng hốt, ngay sau đó anh sâu xa mở miệng hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Ách. . . Em không sao.” Quan Duyệt lắc đầu một cái, nhìn đáy mắt anh có chút rối rắm. “Từ Phong, anh xử lý Vũ Vũ thế nào rồi?” Cô ta hỏi dò.

“Cô ấy chạy rồi.” Nhiếp Từ Phong đôi ba lời nói sơ qua về chuyện này, sau đó nhíu mày suy nghĩ một chút, lại nói tiếp: “Lần này cô ấy đã làm rất quá đáng, cho nên anh đã đưa chuyện này giao cho cảnh sát xử lý rồi.”

“Cái gì?” Quan Duyệt sợ hãi kêu lên một tiếng, đáy mắt thoáng qua một chút hốt hoảng. “Anh nói là. . .” Cảnh sát, anh thật sự giao việc này cho cảnh sát sao. . . Trong lòng của Quan Duyệt rối loạn thành một nùng.

Nhưng mà Nhiếp Từ Phong nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta một cái, gật đầu nói: “Nếu cô ấy không thừa nhận, vậy thì tôi không thể làm gì khác hơn là tìm ra chứng cứ khiến cho cô ấy phải thừa nhận!” Sau khi nói xong, đột nhiên ánh mắt tối sầm xuống. Táo đồ le^e quyy do^nn.

“Chuyện này. . .”

Nhìn ánh mắt kiên định của anh, trong nháy mắt sắc mặt của Quan Duyệt trắng bệch như tờ giấy.

. . .

Bỏ qua sự oán hận lúc trước đối với Nhiếp Từ Vũ sang một bên, trong lòng Nhiếp Từ Phong đã có đáp án, nhưng bởi vì không có chứng cứ chứng minh tất cả chuyện này là do Quan Duyệt gây nên, cho nên anh chỉ có thể kềm chế mà bất động. Nhưng vì đề tránh lại xảy ra những chuyện tương tự như hôm nay nữa, cho nên anh dứt khoát đưa lão phu nhân đang bất tỉnh ra nước ngoài, hơn nữa còn thuê chuyên gia chăm sóc, khiến cho Quan Duyệt không có cơ hội nữa. Mặt khác, anh còn thuê người giám sát nhất cử nhất động của Quan Duyệt. . .

※

Màn đêm buông xuống, tại một nhà hàng Tây nổi tiếng ở trung tâm thành phố Đài Bắc—

Mấy ngày phong ba liên tiếp khiến cho lòng của Nhiếp Từ Vũ buồn bực tới cực điểm, cho dù thức ăn có ngon hơn nữa thì vào trong miệng cô cũng không có mùi vị.

Nhiếp Từ Vũ máy móc nhai thịt bò bít tết, ánh mắt trống rỗng nhìn xuyên thấu qua cửa sổ sát đất nhìn nhưng người đi đường ở bên ngoài, trong đầu không có suy nghĩ gì. Táo đồ le^e Dquyy do^nn.

Thấy thế, đại diện Joe thở dài.

“Rốt cuộc mất bao lâu cô mới có thể khôi phục lại như cũ?” Cũng đã qua mấy ngày rồi, vẻ mặt vẫn không chút thay đổi, để cho anh ta nhìn thấy cũng nản. “Bảo bối đáng yêu và ngọt ngào của tôi khi nào mới quay trở về đây.”

Không về được.

Nhiếp Từ Vũ nói thầm ở trong lòng, rồi thu hồi tầm mắt. Ánh mắt rơi vào hơn phân nửa bàn ăn đã lãng phí, dùng tiếng Anh lưu loát hỏi: “Ăn xong rồi sao? Ăn xong rồi chúng ta trở về khách sạn thôi.” Vừa nói xong liền muốn đứng dậy.

“Ồi chào, món điểm tâm ngọt còn chưa đưa lên mà.” Joe vội vàng ngăn cô lại. Thấy vẻ mặt cô hiện lên chút không kiên nhẫn, trong lòng mắt xanh thăm chột loé sáng lên, anh ta vội vã chuyển chủ đề.

“Đúng rồi, chuyện lần trước đó xử lý như thế nào rồi? Nhiếp Từ Phong vẫn gọi điện thoại cho tôi, nói muốn hẹn cô đi ra ngoài để tự mình nói xin lỗi với cô. Tại sao anh ta lại muốn nói xin lỗi với cô vậy?”

Lần trước?

Nhiếp Từ Vũ sùng sốt, lông mày nhíu lại.

Thấy cô không nghĩ ra, Joe tốt bụng nhắc nhở: “Chính là lần trước cô và tiền sinh Lãnh ở khách sạn, sau cái lần hẹn với Nhiếp Từ Phong đó. Lần đó đã xảy ra chuyện gì sao?” Dĩn-đ@n.B,quý.d0n

Nói tới đây, Nhiếp Từ Vũ đã nghĩ ra, chính là lần trước lập mưu để loại bỏ sự nghi ngờ của Nhiếp Từ Phong, suýt bị vạch trần thân phận của mình.

“Không có chuyện gì xảy ra hết.” Cô lắc đầu một cái, dặn dò: “Về sau nếu như anh ta lại gọi điện thoại tới hẹn anh, anh nói không biết người nào là Nana, biết không?” Cô cũng không muốn ‘Nana’ và anh có bất kỳ mối quan hệ nào nữa, nếu không đến lúc đó lại mất công tìm cách giải quyết.

Nhưng mà vừa nói xong, Nhiếp Từ Vũ lại mãi không nhận được câu trả lời của Joe. Cô ngẩng đầu lên nhìn, lúc này mới phát hiện ra tầm mắt của anh chăm chú nhìn cách đó không xa, miệng khẽ mấp máy run run.

“Anh làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Nhiếp Từ Vũ lo lắng hỏi.

Joe không nhìn cô một cái, thật lâu sau mới nặn ra được một câu nói không hoàn chỉnh: “Tới . . Anh ta tới . .”

“Tới? Ai tới chứ hả?” Nhiếp Từ Vũ không hiểu nhìn theo tầm mắt của anh ta, nhưng mà trong chớp mắt nhìn rõ bóng dáng của người kia, thân thể cứng ngắc như đá.

“Nana, trốn nhanh lên một chút.”

Bên tai của Nhiếp Từ Vũ vang lên giọng nói lo lắng của Joe, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ vẫn ngồi yên tại chỗ không có phản ứng. Dĩn-fsured@n.B,quý.d0n

“Đã tới, không kịp nữa rồi. . .” Bởi vì anh đã chạy tới trước mặt mình. . .

※

Xa xa nhìn sang, Nhiếp Từ Phong còn tưởng rằng mình đã nhìn lầm người, chẳng qua chỉ là một cô gái có bóng lưng giống Vũ Vũ. Nhưng lúc bóng lưng kia xoay người, sau đó bốn mắt nhìn nhau, anh khiếp sợ xác định mình không nhận nhầm người. Vì vậy đẩy bạn gái ở bên cạnh ra để đi tới.

“Vũ Vũ, sao em lại ở chỗ này?” Lại có thể gặp cô ở đây, khiến cho anh có chút ngoài ý muốn. Hai ngày không gặp, cho tới giờ phút này nhìn thấy cô, anh mới phát hiện mình lại nhớ cô như vậy.

“Em . .” Nhiếp Từ Vũ giật giật khoé môi, vẻ mặt hốt hoảng.

“Dùng cơm sao? Chúng ta có thể cùng dùng cơm với nhau không?” Vừa nói rồi nhìn về chỗ đối diện của cô, sau khi nhìn thấy Joe, vẻ mặt cứng đờ. Hồi lâu, anh nhíu đôi mày anh tuấn lại, dùng giọng nói thâm trầm nói: “Anh . . Là người đại diện của Nana có đúng không? ! Làm sao anh lại ở . .”

Lời nói mới tới đây, đột nhiên dừng lại. Đôi mắt sắc bén của Nhiếp Từ Phong chuyển qua chuyển lại giữa Nhiếp Từ Vũ và Joe, đột nhiên sắc mặt nhăn lại một cái, nói: “Các người quen biết!”

Nghe vậy, Joe vội vàng khoát tay, phôi sạch quan hệ: “Không, không, không, tôi và vị tiểu thư này không quen. . . Tôi chỉ. . . Chẳng qua tôi nhìn thấy cô ấy ngồi một mình ở đây, có chút. . . Có chút cô độc. . . Cho nên mới lại đây ngồi cùng. . . Dáng dấp của cô ấy xinh đẹp như vậy. . . Liền muốn hỏi cô ấy, hỏi cô ấy có đồng ý. . .” Dưới đôi mắt gần như có thể nhìn thấu tất cả của Nhiếp Từ Phong, lời nói của Joe trở nên không mạch lạc. , d,0dylq.d

Joe vẫn chưa giải thích xong, đã bị Nhiếp Từ Phong hung hăng cắt ngang.

“Cô ấy không muốn!”

Lời nói vừa nói ra khỏi miệng, không chỉ có Joe ngây ngẩn cả người, mà Nhiếp Từ Vũ cũng ngây ngẩn cả người.

“Tại sao anh lại trả lời thay em!” Nhiếp Từ Vũ nhíu mày lại, thể hiện sự không vui. Cô vẫn còn ghi hận vụ lúc trước anh đã sỉ nhục và trách cứ mình ở bệnh viện. Đôi mắt trong veo thoáng nhìn, cô quay đầu lại nhìn về phía Joe nói: “Bất kể anh nói cái gì tôi cũng đều đồng ý.”

“Vũ Vũ, đừng lộn xộn!”

“Người nào lộn xộn với anh! Anh mới là người đừng có mà đứng đây gây náo loạn mới đúng!” Nhiếp Từ Vũ sừng mặt lên, nhìn về phía cách đó không xa nói: “Anh không thấy bạn gái anh vẫn còn đang đứng tại chỗ chờ anh sao? Còn không nhanh chạy qua đó!” Nói xong, xô đẩy anh một cái.

Vốn đang có chút tức giận nhưng khi Nhiếp Từ Phong nghe thấy cô nói câu này, thì nhất thời đổi giận thành vui.

“Vũ Vũ, có phải em đang ghen không?” Anh ngả ngón nở nụ cười trên tức, trên gương mặt tuấn lãng tràn đầy vui vẻ, tâm tình khó có được lúc vui như vậy.

“Em điên rồi sao! ?” Nhiếp Từ Vũ vừa nóng vừa giận, mặt cũng đỏ lên rồi. Nhưng mà trong lòng không khỏi vì câu nói của anh mà cảm thấy rung động. “Anh và em có quan hệ thế nào, tại sao em lại phải ăn dấm! Bệnh thần kinh!” Cô không nhịn được buột miệng mắng.

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

6 thành viên đã gửi lời cảm ơn Táo đỏ phổ núi về bài viết trên: Ngọc Hân_5294, Nhu Bạch, Sakura_2016, hânhâm, nắm không cao, pewuy1506

TUYỂN EDITOR cho diễn đàn! TUYỂN EDITOR cho diễn đàn!

Gửi bài 13.09.2016, 14:51

Hình đại diện của thành viên

Nhu Bạch

Lớp phó học tập

Lớp phó học tập

Ngày tham gia: 22.07.2016, 19:47

Tuổi: 20 Nữ

Bài viết: 629

Được thanks: 426 lần

Điểm: 1.7

Tài sản riêng:

Gửi bài Re: [Hiện đại] Bảo bối, ngoan ngoãn để cho anh yêu - Tiểu Thanh Tân - Điểm: 2

Cảm ơn bạn đã edit, truyện khá hay, mặc dù đôi lúc mình đọc cũng ức thay Vũ tỷ, mong Phong ca sớm hiểu dc lòng của chị ấy, không bị mấy con hồ ly tinh kia lừa phỉnh nữa, aiz, tội chị mà tội nam 9 mà cũng tội luôn nam phụ. Mong là kết HE cho mọi ng

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

1 thành viên đã gửi lời cảm ơn Nhu Bạch về bài viết trên: Táo đỏ phổ núi

Gửi bài 14.09.2016, 13:18

Hình đại diện của thành viên

Táo đỏ phổ núi

Đại Thần Hoàng Hạc Bang Cầm Thú

Đại Thần Hoàng Hạc Bang Cầm Thú

Ngày tham gia: 17.12.2014, 12:36

Tuổi: 30 Nữ

Bài viết: 1321

Được thanks: 3149 lần

Điểm: 4.29

Tài sản riêng:

Gửi bài Re: [Hiện đại] Bảo bối, ngoan ngoãn để cho anh yêu - Tiểu Thanh Tân - Điểm: 12

Chương 97: Mệnh sao chổi

Editor: Táo đồ phổ núi

Thấy bộ dạng đỏ mặt của cô, những lo lắng trong mấy ngày nay của Nhiếp Tử Phong biến mất sạch, tâm tình trở nên rất tốt, không khỏi mở miệng cười to.

Mà Joe bị lãng quên ở một bên nhìn hai người đấu võ miệng, bất giác thở phào một cái, vì sự cơ trí của mình mà cảm thấy tự hào. May mắn anh ta chỉ viện một lý do vô văn, không ngờ lại qua được.

“Nếu tiên sinh Nhiếp biết vị tiểu thư này, vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa.” Bị sự xuất hiện bất ngờ của Nhiếp Tử Phong sớm đã không còn khẩu vị nữa, Joe mượn cớ chạy đi, lòng bàn chân như được bôi dầu, vòng qua Nhiếp Tử Phong chạy thẳng ra khỏi nhà hàng.

“Này, đợi chút.” Đừng để một mình cô ở lại nơi này chứ!

Nhiếp Tử Vũ nhìn bóng dáng của sợ hãi của Joe đang vội vã chạy đi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhất thời nhăn lại như trái khế qua. Hơn nữa vừa quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt đen nhánh của Nhiếp Tử Phong đang hàm chứa ý cười, nhất thời mặt của cô đen lại. , d,0dyLq.d

“Em đã ăn no rồi, đi trước.” Vừa nói xong liền cầm lên túi xách lên cũng chuẩn bị rời đi.

Chẳng qua là cô chỉ mới vừa đứng lên, liền bị Nhiếp Tử Phong đè xuống ngồi trở lại, hơn nữa còn nhanh chóng ngồi vào chỗ bên cạnh cô, ngăn cô lại bên trong chiếc bàn và ghế sofa, chặn con đường duy nhất mà cô có thể rời đi.

“Anh muốn làm gì.” Nhiếp Tử Vũ nhíu đôi mày xinh đẹp lại, đáy mắt hiện lên chút không vui.

“Nếu đã gặp nhau ở đây rồi, thì em cùng anh dùng xong bữa tối rồi hãy đi.” Anh không chút khách khí ra lệnh, nhíu mày lại: “Dù gì em cũng là “em gái” của anh, cùng ăn một bữa cơm với người anh trai này, chắc cũng không phải việc gì khó khăn.”

Trong nháy mắt, ý định rời đi của Nhiếp Tử Vũ bị câu nói này của anh làm cho hoá thành hư không. Ngồi tại chỗ, cô sững sờ nhìn anh vẫy tay gọi phục vụ, anh rất tự nhiên gọi món, trong lòng không hiểu sao cảm thấy chua xót và đau đớn.

Đã bao lâu rồi, cô không nghe thấy cách xưng hô em gái này nữa rồi. . .

Cho đến khi Nhiếp Tử Phong ăn xong bữa, Nhiếp Tử Vũ cũng vẫn chưa tỉnh lại trong cách xưng hô của anh.

“Anh gọi người bạn gái kia của anh lại cùng dùng cơm đi.” Ba người cùng ăn với nhau, ít nhất sẽ đỡ lúng túng hơn so với hai người. , ZF,0ÁdyLq.d

Nhiếp Tử Vũ âm thầm tính toán như vậy, nhưng không ngờ Nhiếp Tử Phong nhìn cũng không nhìn cô một cái liền nói: “Cô ấy đã đi rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ biến đổi lúc trắng lúc xanh, quay đầu lại nhìn về hướng cửa, làm gì còn bóng dáng của người phụ nữ kia nữa. . .

Lại nhìn về phía Nhiếp Tử Phong, thì thấy cánh môi mỏng của anh khẽ nhếch lên tạo nên nụ cười đáng đánh đòn, kết quả là, vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ nhất thời tối sầm lại.

※

Nhiếp Tử Phong không chỉ gọi cho mình một phần bò bít tết, đồng thời còn gọi cho một món kem hương vị mà cô thích. Sau khi món ăn đã đưa lên đủ, trên bàn ăn, trong khoảng thời gian ngắn chỉ còn tiếng dao nĩa va chạm vào nhau. Vốn không có tâm trạng ăn uống gì nữa, Nhiếp Tử Vũ trợn mắt lên đến thời gian, mong anh nhanh chóng ăn xong để rời đi.

Sau khi ăn được một nửa, Nhiếp Tử Phong quay đầu nhìn cô chưa đụng tới kem tí nào, mi tâm khẽ nhíu lại.

“Tại sao không ăn? Không hợp khẩu vị của em sao?”

“Bởi vì có một người đáng ghét ở bên cạnh, em nuốt không trôi.” Nhiếp Tử Vũ lạnh nhạt nói, vẻ mặt không chút thay đổi.

Nghe vậy, vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong hơi khựng lại, ngay sau đó thả dao nĩa ở trong tay ra, lấy khăn ăn lau lau khoé miệng của mình. Trong đôi mắt đen nháy chứa đầy áy náy, anh sâu xa nói: “Em không định tha thứ cho anh?”

“Em là cái gì mà phải tha thứ cho anh?” Nhiếp Tử Vũ cười khê một tiếng, lạnh lùng châm chọc nói: “Tổng giám đốc Nhiếp làm sai chỗ nào à?”

Nói xong, chân mày của Nhiếp Tử Phong càng nhíu chặt hơn.

“Vũ Vũ, đừng dùng loại giọng điệu này nói chuyện với anh, anh không phải kẻ thù của em.” DiễễđầnnLêeQuyyĐôn

Nhiếp Tử Vũ cười lạnh hời ngược lại: “À? Không phải kẻ thù vậy là cái gì?” Hôm đó những lời nói của anh ở trong bệnh viện, không phải là đối xử với cô như kẻ thù vậy là cái gì? Đến bây giờ nghĩ tới, Nhiếp Tử Vũ vẫn còn cảm thấy đau lòng.

Thấy cô cố làm ra bộ dáng lạnh lùng, Nhiếp Tử Phong lại thở dài một lần nữa.

“Phải làm thế nào em mới bằng lòng tha thứ cho anh? !” Giữa bọn họ đã có hiểu lầm quá nhiều, khiến cho lòng anh vô cùng mệt mỏi, không còn sức để mà hận cô nữa. “Chuyện của ba năm trước đây, anh cũng đã tha thứ cho em, em lại không thể tha thứ cho anh sao?”

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, cũng làm cho anh hiểu ra một điều thật ra thì bản thân anh chưa từng hận cô, chẳng qua là đối với hành động vứt bỏ của cô, anh cảm thấy tức giận, từ đó lấy việc oán hận cô để lấy lại sự thăng bằng. Bây giờ anh hiểu ra rõ ràng rồi, anh yêu cô, muốn quay lại với cô, cho dù trước đây cô đã từng làm gì với mình.

Rốt cuộc Nhiếp Tử Vũ cũng nhìn thẳng vào anh.

Nhưng mà không phải bởi vì lời nói thành khẩn của anh, mà là vì lời nói kia của anh.

Chuyện ba năm trước đây? Tha thứ cho em?

A. . . Cô đã làm chuyện gì, mà cần anh tha thứ cho cô! ?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ nở ra nụ cười châm chọc, kìm nén vẻ mặt của mình, sau đó mới lạnh lùng nói: “Em không biết ai đã nói với anh cái gì, hoặc là chính anh suy nghĩ lung tung cái gì đó, nhưng em nói rõ ràng cho anh biết, chuyện ba năm trước đây, em cũng không cần sự tha thứ của anh!” Bởi vì căn bản cô chưa từng làm sai. Diễễ đầnn LêeQu ýĐôn

Nếu như nói thành toàn cho anh và Quan Duyệt là sai lầm, thì sai lầm lớn nhất trong cuộc đời cô chính là đã yêu anh!

“Em . . .”

Thấy vẻ mặt của cô nghiêm túc không giống như là đang nói đùa, Nhiếp Tử Phong sững sốt, đáy mắt có chút gợn sóng nổi lên.

Cô không thừa nhận sai lầm mà cô đã làm, cho nên không cần sự tha thứ của anh! ? Là thế phải không? !

Nghĩ tới đó, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong đột nhiên trầm xuống, gương mặt tuấn lãng của anh dâng lên một tầng lạnh lẽo.

“Em chưa từng hối hận về chuyện ba năm trước mình đã làm?”

Mặc dù không hiểu tại sao anh lại quan trọng chuyện này, nhưng Nhiếp Tử Vũ vẫn trả lời: “Đúng.” Nhưng mà trả lời trái với lương tâm.

“Cũng không hối hận?”

“Chưa từng hối hận!” Dien_dan B_quy1don^.

Dứt lời, trong nháy mắt không khí trở nên rất tẻ, so sánh với lời nói chuyện phiếm nhẹ nhàng ở bàn khác, thì một bàn này của Nhiếp Tử Phong không thích hợp.

Gương mặt tuấn tú cứng ngắc lại, sau một lúc trầm mặc, Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nặn ra một câu.

“Em đi đi.”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ tròn to cặp mắt lên, vẻ mặt kinh ngạc cho là mình nghe lầm.

Thấy cô chậm chạp không có phản ứng, trong lồng ngực Nhiếp Tử Phong như có một trận lửa đang thiêu đốt, anh không nhịn được gằn nhẹ với cô một câu: “Anh đã để cho em đi, em không có nghe thấy sao! ?” Xem ra anh đang cực kỳ dè dặt, đôi tay cũng nắm chặt thành quyền.

Nhiếp Tử Vũ vừa sững sốt, sau khi nhìn thấy trên mặt anh xanh mét, cũng bất giác nổi giận, vì vậy tức giận hét trả lại anh: “Cho dù em muốn đi anh cũng phải đứng dậy em mới đi được chứ? Anh bảo em đi thế nào!” Người đàn ông này đã xảy ra chuyện gì sao, chỉ một lát sắc mặt nói thay đổi là thay đổi ngay, cô đã chọc anh chỗ nào chứ?! Dien_dazcn B_quy1don^.

Một hồi lâu, Nhiếp Tử Phong cắn răng, miễn cưỡng đứng dậy tránh ra một lối đi cho cô.

Không chút do dự nào, Nhiếp Tử Vũ cầm túi xách ở bên cạnh lên rồi đứng lên đi ra khỏi vị trí. Vốn là muốn sai bước đi ra ngoài, nhưng dường như đột nhiên cô lại nghĩ tới điều gì, quay ngược trở lại. Sau đó ánh mắt cô đau lòng nhìn Nhiếp Tử Phong, nặn ra một câu nói: “Em không biết tại sao anh lại nổi giận với em, còn nữa chuyện ba năm trước đây, em có thể vạn lần khẳng định cho anh biết, em không làm chuyện gì có lỗi với anh, em rời khỏi là vì muốn tốt cho anh. Về phần có tin hay không, tùy anh.” Nói xong, cô liền đi thẳng ra ngoài.

Nhìn bóng dáng của Nhiếp Tử Vũ nhanh chóng đi ra khỏi nhà hàng, Nhiếp Tử Phong lọt vào cục diện bế tắc do chính mình tạo ra.

Nét mặt của cô ấy chân thành như vậy, ánh mắt của cô ấy kiên định như thế, và cả lời nói của cô ấy. . .

Là anh đã sai lầm rồi sao? Cô ấy thật sự chưa bao giờ từng làm chuyện có lỗi với anh sao? Di3n-đ@n.B,quý.d0n

Chẳng lẽ ba năm trước đây còn xảy ra chuyện gì nữa mà anh không biết sao? Và cả câu kia của cô: em rời khỏi là vì tốt cho anh. Đây là ý gì. . .

Ngần vịn suy nghĩ rồi thành một nùi, đầu óc loạn cả lên, bất chấp ánh mắt khác thường của người khác đang nhìn, Nhiếp Tử Phong vội vã thanh toán hoá đơn rồi đuổi theo.

※

“Buồn cười!” Trong lúc chờ đợi đèn xanh, Nhiếp Tử Vũ nhớ tới sắc mặt của Nhiếp Tử Phong mới vừa rồi nói thay đổi liên thay đổi ngay, giận đến mức đứng giậm chân tại chỗ. “Anh ấy cho mình là cái gì! Tại sao muốn cười với mình liền cười, muốn nổi giận với mình liền nổi giận ngay! Tại sao tại sao!”

Vừa nghĩ tới đã rất giận, còn muốn cô hối hận nữa sao!

Mỗi lần cô đều để mặc cho anh cứ nổi giận với mình! Cô nên nắm lấy anh chửi mắng một trận, không nên cứ bỏ đi như vậy! Hơn nữa, tại sao lại là cô đi! Tại sao!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ thật có loại xúc động muốn quay đầu quay lại để chửi mắng cho Nhiếp Tử Phong một trận, đang lúc Nhiếp Tử Vũ cảm thấy âm thầm chán nản vì chuyện này, thì đèn xanh chờ đợi đã lâu sáng lên. Mà tới khi cô nhìn thấy thì chỉ còn lại năm giây nữa thôi.

“A!” Dòng người ồ ạt đã đi qua, làn xe ở hai bên chuẩn bị chạy.

Nhiếp Tử Vũ nhắc chân lên muốn nhân dịp mấy giây cuối cùng chạy tới, nhưng mà cổ hết sức mới chạy tới giữa đường thì cô nghe thấy tiếng hét của đám người ở đối diện vang lên, về mặt không hẹn mà trở nên hoảng hốt.

Theo tầm mắt của bọn họ quay đầu nhìn lại, sau khi Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy một chiếc một chiếc xe tải đang lao về hướng của mình, đầu óc của cô ngưng suy nghĩ, chân giống như bị đóng đinh tại chỗ không thể động đậy được. Đám người ở sau lưng và trước mặt đang nói cái gì đó, nhưng mà vào giây phút này tất cả mọi âm thanh cô đều không nghe thấy gì hết, trong mắt chỉ còn ánh sáng chói mắt.

Lúc xe chỉ còn cách cô không tới ba thước nữa nữa, một giọng nói lo lắng đột nhiên truyền tới phía sau lưng cô. Di3n-đ@n.B,quý.d0n

“Cẩn thận.” Hai chữ thật rõ ràng, mới khiến cô lấy lại phản ứng. Nhưng mà chỉ còn mấy giây, trong mắt của cô chỉ còn lại sự tuyệt vọng. . . Vào lúc cô nhắm lại hai mắt kia, thì cảm thấy có một lực rất mạnh đẩy cô về phía trước, một giây sau đó chỉ nghe thấy: “Rầm rầm!” Một tiếng vang thật lớn, đám người bắt đầu hét chói tai.

Thân thể không có đau đớn như dự tính, ý thức cũng bình thường.

Nhiếp Tử Vũ bỗng chốc mở hai mắt ra, phát hiện mình nhếch nhác ngã nhào trên đất, mà những người trước mặt cô lại hoảng sợ nhìn phía sau cô ở cách đó không xa.

Cẩn thận. . .

Lúc cô ngã xuống có một câu lo lắng kia vang lên ở bên tai, nhất thời trong lòng cô dâng lên sóng to gió lớn.

Chắc không. . . Không phải là anh. . .

Không biết đã kiếm chế sự sợ hãi bao nhiêu ở trong lòng, Nhiếp Tử Vũ mới chậm rãi đứng lên quay đầu đi về phía bóng dáng ngã trong vũng máu.

Khi thấy toàn thân mặc một bộ vest Armani quen thuộc, tim của cô cũng thót lên rồi. Khi nhìn thấy rõ ràng có một ít tóc rơi xuống khuôn mặt trắng bệch đẹp trai của anh, cô không nhìn được nữa mà rơi nước mắt, tuyệt vọng tới cực điểm.

Chạy đến trước mặt của anh, chột quỳ rạp xuống trước mặt của anh, cô khóc nâng anh lên trên đầu không ngừng chảy máu ra, cô ra sức ôm chặt anh vào trong ngực mình.

“Tại sao anh lại làm như vậy, tại sao anh lại ngu như vậy!”

Máu đặc sền sệt dính lên bàn tay trắng nõn của cô, tạo thành sự đối lập rõ ràng, mùi máu tanh nồng đậm lượn lờ ở trước mũi, giây phút này cô đau lòng

muốn chết luôn.

Còn sót lại chút ý thức cuối cùng, Nhiếp Tử Phong khó khăn mở mí mắt của mình ra, nở ra một nụ cười thê thảm “Đừng khóc. . . Anh không muốn em khóc. . .” Hơi thở mong manh, giọng nói như có như không, khiến cho người ta không nắm bắt được.

Nhưng mà sao Nhiếp Tử Vũ có thể không khóc được! Hơn nữa khi cô nghe thấy câu nói an ủi của anh, thì càng khóc nhiều hơn nữa.

“Đến cuối cùng thì anh phải cứu em bao nhiêu lần anh mới cam tâm, anh thật sự muốn khiến cho cả đời của em phải nợ ân tình của anh sao? Không cần, em từ chối! Anh phải chống đỡ cho em, em không muốn anh chết đi, nếu như anh dám đu trước em, vậy em. . . Vậy em thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho anh!” Cô ác độc nói lời thề thốt. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ⁿ.

Nghe thấy lời nói nửa uy hiếp nửa lo lắng của cô, Nhiếp Tử Phong buồn cười, nhưng mà thân thể của anh đau đến mức khiến cho anh cười không nổi. Anh dùng bàn tay dính máu tươi của mình xoa xoa gò má trắng nõn của cô, thâm tình liếc mắt nhìn cô.

“Trơ mắt nhìn anh chết, so với chết, càng làm cho anh khó chịu hơn. . .” Sau khi dùng hết hơi sức nói xong câu cuối cùng này xong, Nhiếp Tử Phong liền ngất đi.

“Không!” Một tiếng hét khàn khàn của cô vang lên tới tận chân trời.

Máu tươi, nhiễm đỏ nửa bầu trời.

※

“Nhịp tim, huyết áp. . .”

Nhân viên cấp cứu vội vàng đưa Nhiếp Tử Phong đang bất tỉnh nhân sự đưa lên xe cứu thương, vừa làm xử lý khẩn cấp cho anh, vừa ghi chép tin tức.

Ngồi ở một bên, Nhiếp Tử Vũ chần chừ bất an, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa cho sợ hãi tới mức không còn tí máu nào.

Xin đừng xảy ra chuyện, van xin anh, xin đừng xảy ra chuyện gì!

Đôi mắt ngân ngấn nước của cô không biết bao nhiêu lần cầu xin ông trời đừng mang anh đi, lại vừa tự trách hành động mạo hiểm của mình.

Nếu như không phải bởi vì cô cướp đường, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Tất cả đều là lỗi của cô, nhưng tại sao ông trời lại cho người nằm trên băng ca là anh! Diexz6n da29n le6 quy1 d9o^ⁿ.

Cô là sao chổi trong đời của anh, cô là người có điềm xấu, anh lần nào cũng vượn mình ra, dùng tính mạng của mình để bảo vệ cô, nhưng cô lại không thể làm gì được! Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ hận mình quá vô năng.

Ông trời, van xin người đừng làm tổn thương anh!

Nước mắt theo khóe mắt của cô chảy xuống dưới, đôi mắt cô mông lung nhìn Nhiếp Tử Phong cả người đầm máu, trong lòng đau dữ dội.

Nếu như anh có chuyện gì ngoài ý muốn, như vậy, cô cũng sống không nổi nữa. . .

. . .

Nhiếp Tử Phong được đẩy vào phòng giải phẫu, ba Nhiếp, mẹ Nhiếp nhận được tin tức rất nhanh đã vội vã chạy tới, đi cùng còn có Lãnh Duy Biệt.

“Vũ Vũ, em có sao không?” Lãnh Duy Biệt từ xa đã nhìn thấy thân thể Nhiếp Tử Vũ co rúm lại ở trong góc, đầu tựa vào đầu gối. Mặc dù sớm có dự liệu, nhưng lúc thấy cô ngất đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch và đôi mắt sưng đỏ dường như sắp không mở ra nổi, vẫn nhìn không được mà cảm thấy đau lòng. Die^ⁿ dan\ & le^^e quy/y do^^{mn}.

“Ừm. . . Em. . .” Vừa nhìn thấy bóng dáng của anh ta, Nhiếp Tử Vũ lập tức liền từ dưới đất đứng lên nhào vào trong ngực của anh ta, nhưng vẫn luôn không khiến cho cô cảm thấy hoàn toàn yên tâm được.

Trên đời này, lồng ngực duy nhất có thể làm cho cô yên tâm đang nằm trong phòng giải phẫu.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ càng thêm khó chịu.

“Máu, rất nhiều máu. . . Anh ấy vì cứu em mà bị xe đụng. . . Anh ấy chảy rất nhiều máu. . . Hu hu. . . Em nên làm cái gì bây giờ, nên làm cái gì bây giờ. . .” Hai mắt cô đầm lệ nhìn Lãnh Duy Biệt, khóc không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Chương 97: Mệnh sao chổi

Editor: Táo đồ phổ núi

Thấy bộ dạng đỏ mặt của cô, những lo lắng trong mấy ngày nay của Nhiếp Tử Phong biến mất sạch, tâm tình trở nên rất tốt, không khỏi mở miệng cười to.

Mà Joe bị lãng quên ở một bên nhìn hai người đầu vô miệng, bất giác thở phào một cái, vì sự cơ trí của mình mà cảm thấy tự hào. May mắn anh ta chỉ viện một lý do vớ vẩn, không ngờ lại qua được.

“Nếu tiên sinh Nhiếp biết vị tiểu thư này, vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa.” Bị sự xuất hiện bất ngờ của Nhiếp Tử Phong sớm đã không còn khẩu vị nữa, Joe mượn cớ chạy đi, lòng bàn chân như được bôi dầu, vòng qua Nhiếp Tử Phong chạy thẳng ra khỏi nhà hàng.

“Này, đợi chút.” Đừng để một mình cô ở lại nơi này chứ!

Nhiếp Tử Vũ nhìn bóng dáng của sợ hãi của Joe đang vội vã chạy đi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhất thời nhăn lại như trái khổ qua. Hơn nữa vừa quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt đen nhánh của Nhiếp Tử Phong đang hàm chứa ý cười, nhất thời mặt của cô đen lại , d,0dylq.d

“Em đã ăn no rồi, đi trước.” Vừa nói xong liền cầm lên túi xách lên cũng chuẩn bị rời đi.

Chẳng qua là cô chỉ mới vừa đứng lên, liền bị Nhiếp Tử Phong đè xuống ngồi trở lại, hơn nữa còn nhanh chóng ngồi vào chỗ bên cạnh cô, ngăn cô lại bên trong chiếc bàn và ghế sofa, chặn con đường duy nhất mà cô có thể rời đi.

“Anh muốn làm gì.” Nhiếp Tử Vũ nhíu đôi mày xinh đẹp lại, đáy mắt hiện lên chút không vui.

“Nếu đã gặp nhau ở đây rồi, thì em cùng anh dùng xong bữa tối rồi hãy đi.” Anh không chút khách khí ra lệnh, nhíu mày lại: “Dù gì em cũng là “em gái” của anh, cùng ăn một bữa cơm với người anh trai này, chắc cũng không phải việc gì khó khăn.”

Trong nháy mắt, ý định rời đi của Nhiếp Tử Vũ bị câu nói này của anh làm cho hoá thành hư không. Ngồi tại chỗ, cô sững sờ nhìn anh vẫy tay gọi phục vụ, anh rất tự nhiên gọi món, trong lòng không hiểu sao cảm thấy chua xót và đau đớn.

Đã bao lâu rồi, cô không nghe thấy cách xưng hô em gái này nữa rồi...

Cho đến khi Nhiếp Tử Phong ăn xong bữa, Nhiếp Tử Vũ cũng vẫn chưa tỉnh lại trong cách xưng hô của anh.

“Anh gọi người bạn gái kia của anh lại cùng dùng cơm đi.” Ba người cùng ăn với nhau, ít nhất sẽ đỡ lúng túng hơn so với hai người. , ZF,0Âdylq.d

Nhiếp Tử Vũ âm thầm tính toán như vậy, nhưng không ngờ Nhiếp Tử Phong nhìn cũng không nhìn cô một cái liền nói: “Cô ấy đã đi rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ biến đổi lúc trắng lúc xanh, quay đầu lại nhìn về hướng cửa, làm gì còn bóng dáng của người phụ nữ kia nữa...

Lại nhìn về phía Nhiếp Tử Phong, thì thấy cánh môi mỏng của anh khẽ nhếch lên tạo nên nụ cười đáng đánh đòn, kết quả là, về mặt của Nhiếp Tử Vũ nhất thời tối sầm lại.

※

Nhiếp Tử Phong không chỉ gọi cho mình một phần bò bít tết, đồng thời còn gọi cho một món kem hương vị mà cô thích. Sau khi món ăn đã đưa lên đủ, trên bàn ăn, trong khoảng thời gian ngắn chỉ còn tiếng dao nĩa va chạm vào nhau. Vốn không có tâm trạng ăn uống gì nữa, Nhiếp Tử Vũ trợn mắt lên đến thời gian, mong anh nhanh chóng ăn xong để rời đi.

Sau khi ăn được một nửa, Nhiếp Tử Phong quay đầu nhìn cô chưa đụng tới kem tí nào, mi tâm khẽ nhíu lại.

“Tại sao không ăn? Không hợp khẩu vị của em sao?”

“Bởi vì có một người đáng ghét ở bên cạnh, em nuốt không trôi.” Nhiếp Tử Vũ lạnh nhạt nói, về mặt không chút thay đổi.

Nghe vậy, về mặt của Nhiếp Tử Phong hơi khựng lại, ngay sau đó thả dao nĩa ở trong tay ra, lấy khăn ăn lau lau khoé miệng của mình. Trong đôi mắt đen nháy chứa đầy áy náy, anh sâu xa nói: “Em không định tha thứ cho anh?”

“Em là cái gì mà phải tha thứ cho anh?” Nhiếp Tử Vũ cười khẽ một tiếng, lạnh lùng châm chọc nói: “Tổng giám đốc Nhiếp làm sai chỗ nào à?”

Nói xong, chân mày của Nhiếp Tử Phong càng nhíu chặt hơn.

“Vũ Vũ, đừng dùng loại giọng điệu này nói chuyện với anh, anh không phải kẻ thù của em.”

Nhiếp Từ Vũ cười lạnh hỏi ngược lại: “À? Không phải kẻ thù vậy là cái gì?” Hôm đó những lời nói của anh ở trong bệnh viện, không phải là đối xử với cô như kẻ thù vậy là cái gì? Đến bây giờ nghĩ tới, Nhiếp Từ Vũ vẫn còn cảm thấy đau lòng.

Thấy cô cố làm ra bộ dáng lạnh lùng, Nhiếp Từ Phong lại thở dài một lần nữa.

“Phải làm thế nào em mới bằng lòng tha thứ cho anh? !” Giữa bọn họ đã có hiểu lầm quá nhiều, khiến cho lòng anh vô cùng mệt mỏi, không còn sức để mà hận cô nữa. “Chuyện của ba năm trước đây, anh cũng đã tha thứ cho em, em lại không thể tha thứ cho anh sao?”

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, cũng làm cho anh hiểu ra một điều thật ra thì bản thân anh chưa từng hận cô, chẳng qua là đối với hành động vứt bỏ của cô, anh cảm thấy tức giận, từ đó lấy việc oán hận cô để lấy lại sự thăng bằng. Bây giờ anh hiểu ra rõ ràng rồi, anh yêu cô, muốn quay lại với cô, cho dù trước đây cô đã từng làm gì với mình.

Rốt cuộc Nhiếp Từ Vũ cũng nhìn thẳng vào anh.

Nhưng mà không phải bởi vì lời nói thành khẩn của anh, mà là vì lời nói kia của anh.

Chuyện ba năm trước đây? Tha thứ cho em?

A. . . Cô đã làm chuyện gì, mà cần anh tha thứ cho cô! ?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ nở ra nụ cười châm chọc, kìm nén vẻ mặt của mình, sau đó mới lạnh lùng nói: “Em không biết ai đã nói với anh cái gì, hoặc là chính anh suy nghĩ lung tung cái gì đó, nhưng em nói rõ ràng cho anh biết, chuyện ba năm trước đây, em cũng không cần sự tha thứ của anh!” Bởi vì cần bản cô chưa từng làm sai.

Nếu như nói thành toàn cho anh và Quan Duyệt là sai lầm, thì sai lầm lớn nhất trong cuộc đời cô chính là đã yêu anh!

“Em . . .”

Thấy vẻ mặt của cô nghiêm túc không giống như là đang nói đùa, Nhiếp Từ Phong sừng sốt, đáy mắt có chút gợn sóng nổi lên.

Cô không thừa nhận sai lầm mà cô đã làm, cho nên không cần sự tha thứ của anh! ? Là thế phải không? !

Nghĩ tới đó, sắc mặt của Nhiếp Từ Phong đột nhiên trầm xuống, gương mặt tuấn lãng của anh dâng lên một tầng lạnh lẽo.

“Em chưa từng hối hận về chuyện ba năm trước mình đã làm?”

Mặc dù không hiểu tại sao anh lại quan trọng chuyện này, nhưng Nhiếp Từ Vũ vẫn trả lời: “Đúng.” Nhưng mà trả lời trái với lương tâm.

“Cũng không hối hận?”

“Chưa từng hối hận!”

Dứt lời, trong nháy mắt không khí trở nên rất tệ, so sánh với lời nói chuyện phiếm nhẹ nhàng ở bàn khác, thì một bàn này của Nhiếp Từ Phong không thích hợp.

Gương mặt tuấn tú cứng ngắc lại, sau một lúc trầm mặc, Nhiếp Từ Phong lạnh lùng nặn ra một câu.

“Em đi đi.”

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ tròn to cặp mắt lên, vẻ mặt kinh ngạc cho là mình nghe lầm.

Thấy cô chậm chạp không có phản ứng, trong lòng ngực Nhiếp Từ Phong như có một trận lửa đang thiêu đốt, anh không nhìn được găm nhẹ với cô một câu: “Anh đã để cho em đi, em không có nghe thấy sao! ?” Xem ra anh đang cực kỳ dè dặt, đôi tay cũng nắm chặt thành quyền.

Nhiếp Từ Vũ vừa sừng sốt, sau khi nhìn thấy trên mặt anh xanh mét, cũng bất giác nổi giận, vì vậy tức giận hét trả lại anh: “Cho dù em muốn đi anh cũng phải đứng dậy em mới đi được chứ? Anh bảo em đi thế nào!” Người đàn ông này đã xảy ra chuyện gì sao, chỉ một lát sắc mặt nói thay đổi là thay đổi ngay, cô đã chọc anh chỗ nào chứ?!

Một hồi lâu, Nhiếp Từ Phong cắn răng, miễn cưỡng đứng dậy tránh ra một lối đi cho cô.

Không chút do dự nào, Nhiếp Từ Vũ cầm túi xách ở bên cạnh lên rồi đứng lên đi ra khỏi vị trí. Vốn là muốn sai bước đi ra ngoài, nhưng dường như đột nhiên cô lại nghĩ tới điều gì, quay ngược trở lại. Sau đó ánh mắt cô đau lòng nhìn Nhiếp Từ Phong, nặn ra một câu nói: “Em không biết tại sao anh lại nổi giận với em, còn nữa chuyện ba năm trước đây, em có thể vạn lần khẳng định cho anh biết, em không làm chuyện gì có lỗi với anh, em rời khỏi là vì muốn tốt cho anh. Về phần có tin hay không, tùy anh.” Nói xong, cô liền đi thẳng ra ngoài.

Nhìn bóng dáng của Nhiếp Từ Vũ nhanh chóng đi ra khỏi nhà hàng, Nhiếp Từ Phong lọt vào cục diện bế tắc do chính mình tạo ra.

Nét mặt của cô ấy chân thành như vậy, ánh mắt của cô ấy kiên định như thế, và cả lời nói của cô ấy. . .

Là anh đã sai lầm rồi sao? Cô ấy thật sự chưa bao giờ từng làm chuyện có lỗi với anh sao?

Chẳng lẽ ba năm trước đây còn xảy ra chuyện gì nữa mà anh không biết sao? Và cả câu kia của cô: em rời khỏi là vì tốt cho anh. Đây là ý gì. . .

Ngần vạn suy nghĩ rồi thành một nùi, đầu óc loạn cả lên, bất chấp ánh mắt khác thường của người khác đang nhìn, Nhiếp Tử Phong vội vã thanh toán hoá đơn rồi đuổi theo.

※

“Buồn cười!” Trong lúc chờ đợi đèn xanh, Nhiếp Tử Vũ nhớ tới sắc mặt của Nhiếp Tử Phong mới vừa rồi nói thay đổi liên thay đổi ngay, giận đến mức đứng giậm chân tại chỗ. “Anh ấy cho mình là cái gì! Tại sao muốn cười với mình liền cười, muốn nổi giận với mình liền nổi giận ngay! Tại sao tại sao!”

Vừa nghĩ tới đã rất giận, còn muốn cô hối hận nữa sao!

Mỗi lần cô đều để mặc cho anh cứ nổi giận với mình! Cô nên nắm lấy anh chửi mắng một trận, không nên cứ bỏ đi như vậy! Hơn nữa, tại sao lại là cô đi! Tại sao!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ thật có loại xúc động muốn quay đầu quay lại để chửi mắng cho Nhiếp Tử Phong một trận, đang lúc Nhiếp Tử Vũ cảm thấy âm thầm chán nản vì chuyện này, thì đèn xanh chờ đợi đã lâu sáng lên. Mà tới khi cô nhìn thấy thì chỉ còn lại năm giây nữa thôi.

“A!” Dòng người ô ạt đã đi qua, làn xe ở hai bên chuẩn bị chạy.

Nhiếp Tử Vũ nhắc chân lên muốn nhân dịp mấy giây cuối cùng chạy tới, nhưng mà cổ hết sức mới chạy tới giữa đường thì cô nghe thấy tiếng hét của đám người ở đối diện vang lên, về mặt không hẹn mà trở nên hốt hoảng.

Theo tầm mắt của bọn họ quay đầu nhìn lại, sau khi Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy một chiếc một chiếc xe tải đang lao về hướng của mình, đầu óc của cô ngưng suy nghĩ, chân giống như bị đóng đinh tại chỗ không thể động đậy được. Đám người ở sau lưng và trước mặt đang nói cái gì đó, nhưng mà vào giây phút này tất cả mọi âm thanh cô đều không nghe thấy gì hết, trong mắt chỉ còn ánh sáng chói mắt.

Lúc xe chỉ còn cách cô không tới ba thước nữa nữa, một giọng nói lo lắng đột nhiên truyền tới phía sau lưng cô.

“Cẩn thận.” Hai chữ thật rõ ràng, mới khiến cô lấy lại phản ứng. Nhưng mà chỉ còn mấy giây, trong mắt của cô chỉ còn lại sự tuyệt vọng. . . Vào lúc cô nhắm lại hai mắt kia, thì cảm thấy có một lực rất mạnh đẩy cô về phía trước, một giây sau đó chỉ nghe thấy: “Rầm rầm!” Một tiếng vang thật lớn, đám người bắt đầu hét chói tai.

Thân thể không có đau đớn như dự tính, ý thức cũng bình thường.

Nhiếp Tử Vũ bỗng chốc mở hai mắt ra, phát hiện mình nhếch nhác ngã nhào trên đất, mà những người trước mặt cô lại hoảng sợ nhìn phía sau cô ở cách đó không xa.

Cẩn thận. . .

Lúc cô ngã xuống có một câu lo lắng kia vang lên ở bên tai, nhất thời trong lòng cô dâng lên sóng to gió lớn.

Chắc không. . . Không phải là anh. . .

Không biết đã kiểm chế sự sợ hãi bao nhiêu ở trong lòng, Nhiếp Tử Vũ mới chậm rãi đứng lên quay đầu đi về phía bóng dáng ngã trong vũng máu.

Khi thấy toàn thân mặc một bộ vest Armani quen thuộc, tim của cô cũng thót lên rồi. Khi nhìn thấy rõ ràng có một ít tóc rơi xuống khuôn mặt trắng bệch đẹp trai của anh, cô không nhận được nữa mà rơi nước mắt, tuyệt vọng tới cực điểm.

Chạy đến trước mặt của anh, chợt quỳ rạp xuống trước mặt của anh, cô khóc nâng anh lên trên đầu không ngừng chảy máu ra, cô ra sức ôm chặt anh vào trong ngực mình.

“Tại sao anh lại làm như vậy, tại sao anh lại ngu như vậy!”

Máu đặc sền sệt dính lên bàn tay trắng nõn của cô, tạo thành sự đối lập rõ ràng, mùi máu tanh nồng đậm lượn lờ ở trước mũi, giây phút này cô đau lòng muốn chết luôn.

Còn sót lại chút ý thức cuối cùng, Nhiếp Tử Phong khó khăn mở mí mắt của mình ra, nở ra một nụ cười thê thảm: “Đừng khóc. . . Anh không muốn em khóc. . .” Hơi thở mong manh, giọng nói như có như không, khiến cho người ta không nắm bắt được.

Nhưng mà sao Nhiếp Tử Vũ có thể không khóc được! Hơn nữa khi cô nghe thấy câu nói an ủi của anh, thì càng khóc nhiều hơn nữa.

“Đến cuối cùng thì anh phải cứu em bao nhiêu lần anh mới cam tâm, anh thật sự muốn khiến cho cả đời của em phải nợ ân tình của anh sao? Không cần,

em từ chối! Anh phải chống đỡ cho em, em không muốn anh chết đi, nếu như anh dám đu trước em, vậy em . . . Vậy em thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho anh!” Cô ác độc nói lời thề thốt.

Nghe thấy lời nói nửa uy hiếp nửa lo lắng của cô, Nhiếp Tử Phong buồn cười, nhưng mà thân thể của anh đau đến mức khiến cho anh cười không nổi. Anh dùng bàn tay dính máu tươi của mình xoa xoa gò má trắng nõn của cô, thâm tình liếc mắt nhìn cô.

“Trơ mắt nhìn anh chết, so với chết, càng làm cho anh khó chịu hơn. . .” Sau khi dùng hết hơi sức nói xong câu cuối cùng này xong, Nhiếp Tử Phong liền ngất đi.

“Không!” Một tiếng hét khàn khàn của cô vang lên tới tận chân trời.

Máu tươi, nhiễm đỏ nửa bầu trời.

※

“Nhịp tim, huyết áp. . .”

Nhân viên cấp cứu vội vàng đưa Nhiếp Tử Phong đang bất tỉnh nhân sự đưa lên xe cứu thương, vừa làm xử lý khẩn cấp cho anh, vừa ghi chép tin tức.

Ngồi ở một bên, Nhiếp Tử Vũ chân chừ bất an, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa cho sợ hãi tới mức không còn tí máu nào.

Xin đừng xảy ra chuyện, van xin anh, xin đừng xảy ra chuyện gì!

Đôi mắt ngân ngấn nước của cô không biết bao nhiêu lần cầu xin ông trời đừng mang anh đi, lại vừa tự trách hành động mạo hiểm của mình.

Nếu như không phải bởi vì cô cướp đường, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Tất cả đều là lỗi của cô, nhưng tại sao ông trời lại cho người nằm trên băng ca là anh

Cô là sao chổi trong đời của anh, cô là người có điềm xấu, anh lần nào cũng vрон mình ra, dùng tính mạng của mình để bảo vệ cô, nhưng cô lại không thể làm gì được! Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ hận mình quá vô năng.

Ông trời, van xin người đừng làm tổn thương anh!

Nước mắt theo khóe mắt của cô chảy xuống dưới, đôi mắt cô mông lung nhìn Nhiếp Tử Phong cả người đầm máu, trong lòng đau dữ dội.

Nếu như anh có chuyện gì ngoài ý muốn, như vậy, cô cũng sống không nổi nữa. . .

. . .

Nhiếp Tử Phong được đẩy vào phòng giải phẫu, ba Nhiếp, mẹ Nhiếp nhận được tin tức rất nhanh đã vội vã chạy tới, đi cùng còn có Lãnh Duy Biệt.

“Vũ Vũ, em có sao không?” Lãnh Duy Biệt từ xa đã nhìn thấy thân thể Nhiếp Tử Vũ co rúm lại ở trong góc, đầu tựa vào đầu gối. Mặc dù sớm có dự liệu, nhưng lúc thấy cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch và đôi mắt sưng đỏ dường như sắp không mở ra nổi, vẫn nhìn không được mà cảm thấy đau lòng.

“Ừm . . . Em . . .” Vừa nhìn thấy bóng dáng của anh ta, Nhiếp Tử Vũ lập tức liền từ dưới đất đứng lên nhào vào trong ngực của anh ta, nhưng vẫn luôn không khiến cho cô cảm thấy hoàn toàn yên tâm được.

Trên đời này, lòng ngực duy nhất có thể làm cho cô yên tâm đang nằm trong phòng giải phẫu.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ càng thêm khó chịu.

“Máu, rất nhiều máu. . . Anh ấy vì cứu em mà bị xe đụng. . . Anh ấy chảy rất nhiều máu. . . Hu hu. . . Em nên làm cái gì bây giờ, nên làm cái gì bây giờ. . .” Hai mắt cô đầm lệ nhìn Lãnh Duy Biệt, khóc không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 104: Chương 98: Quan hệ mẹ con căng thẳng

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhìn bộ dạng cô cùng khổ sở của cô, Lãnh Duy Biệt có cảm giác không cho là như vậy. Người phụ nữ mình yêu mến lại rơi lệ vì người đàn ông khác, trên đời này càng không có chuyện gì khiến cho người ta đau khổ và thất vọng hơn chuyện này.

Đang lúc Lãnh Duy Biệt không biết nên an ủi cô như thế nào, một giọng nói lạnh như băng truyền tới phía sau hai người.

“Vũ Vũ, lại là con hại Tử Phong sao?”

Giọng nói quen thuộc nhưng không còn tràn ngập sự dịu dàng nữa, khiến cho hai người đang ôm nhau đồng thời cùng ngẩn ra.

Nhiếp Tử Vũ từ trong ngực của Lãnh Duy Biệt nhô đầu ra, nhìn về phía người nói chuyện, một giây sau đó, vẻ mặt cứng ngắc lại. Bởi vì người nói chuyện không phải là người nào khác, chính là mẹ Nhiếp thường ngày hiền và cưng chiều cô nhất.

Nhưng mà giờ phút này, trên mặt của bà không còn sự đau lòng hoặc thương tiếc, mà là một loại vẻ mặt mạnh mẽ lên án mà cô chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt của bà, cùng với một đôi mắt đầy oán hận.

“Con. . .” Bị nét mặt của bà làm cho ngỡ ngàng, lời nói của Nhiếp Tử Vũ mắc trong cổ họng, cô cố gắng nói cái gì đó, nhưng dưới vẻ mặt lạnh lùng của mẹ Nhiếp, một câu cô cũng không thốt ra được.

Sự trầm mặc của cô không thể nghi ngờ gì nữa chính là chấp nhận tội lỗi của mình, trong nháy mắt đáy mắt của mẹ Nhiếp dâng lên một tầng mờ mịt.

“Thật sự là con. . . Đến cuối cùng thì con muốn tổn thương Tử Phong bao nhiêu lần con mới có thể hài lòng!” Sống làm một người mẹ, thật sự mẹ Nhiếp cũng không muốn nói ra câu nói này, hơn nữa Nhiếp Tử Vũ còn là đứa con mà cô nuôi lớn lên. Nhưng mà Nhiếp Tử Phong là đứa con trai ruột thịt của bà, bà không cách nào cười trừ, rồi làm bộ như không có gì xảy ra được.

“Con. . . Thật sự xin lỗi, mẹ. . . Xin lỗi. . .” Ngàn vạn áy náy, ngay cả dùng hết tất cả từ ngữ ở trên đời, cũng không đủ để nói hết lỗi lầm của cô, và nói hết những mắc nợ mà cô đã nợ bọn họ.

Nhìn thấy nước mắt của Nhiếp Tử Vũ rơi xuống, cho dù bà có oán giận cô đi nữa, mẹ Nhiếp cũng vô lực rồi.

Một lúc lâu sau, bà lắc đầu một cái, hít sâu một cái tinh táo nhìn cô rồi nói: “Đừng nói thật sự xin lỗi, nếu như con thật sự cảm thấy có lỗi, vậy con hãy đi đi.”

“Mẹ. . .”

Không riêng gì Nhiếp Tử Vũ vì nghe thấy câu nói này mà trợn mắt lên, ngay cả Lãnh Duy Biệt, và cả ba Nhiếp đứng bên cạnh bà cũng vô cùng kinh ngạc đến ngẩn ngẩn cả người.

Người đầu tiên phản ứng kịp với câu nói của mẹ Nhiếp, ba Nhiếp nhìn Nhiếp Tử Vũ với ánh mắt phức tạp, sau đó kéo kéo vạt áo của mẹ Nhiếp, cố gắng khuyên: “Tình Nhi, tôi thấy chuyện này không thể hoàn toàn trách Vũ Vũ. . .”

Nhưng mà không đợi ông nói xong một câu, mẹ Nhiếp đã lạnh lùng cắt đứt lời nói của ông. Tao do lê quý đờn.

“Em không muốn nghe!” Bà lắc đầu một cái, hất tay của ông ra, ánh mắt kiên định nhìn Nhiếp Tử Vũ, coi thường vẻ mặt sụp đổ của cô, nói: “Mẹ xem con trở thành con gái nuôi, nếu như con cũng coi mẹ nuôi, vậy thì hãy rời khỏi chỗ này đi, vĩnh viễn đừng bao giờ trở lại.” Cho dù có chút áy náy đối với cô, nhưng trải qua việc Nhiếp Tử Phong hết lần này tới lần khác bị thương vì cô, sự áy náy đó cũng mãi mòn không thấy đâu nữa.

“Bây giờ Tử Phong chưa biết sống chết như thế nào, mẹ muốn con rời đi ngay lúc này là tốt nhất, sau này không liên quan gì tới con nữa.” Dè dặt sự đau lòng ở trong lòng lại, bà lấy phương thức tàn nhẫn nhất để kết thúc mối quan hệ: “Còn hơn mười ngày nữa con đủ mười tám tuổi rồi, đến lúc đó mẹ sẽ nhờ luật sư hủy bỏ quan hệ nhận nuôi. Mẹ sẽ cho con một khoản tiền, con muốn đi đâu thì đi, chỉ cần không ở lại Đài Loan. . .”

“Không cần. . .”

Lời nói của mẹ Nhiếp giống như một lưỡi dao sắc bén, khiến cô bị thương khắp người. Nhưng ngay cả khi trong lòng đang rỉ máu, Nhiếp Tử Vũ cũng không có trách bà tuyệt tình, bởi vì cô biết mình không có tư cách đó.

“Con sẽ không đi đâu hết, con muốn ở lại đây. Bất kể anh ấy có chuyện gì hay không, con sẽ chăm sóc anh ấy!” Anh ấy vì mình nên mới vào phòng phẫu thuật, tại sao cô có thể rời bỏ anh vào lúc này.

Nếu như anh may mắn sống sót, như vậy cô sẽ dùng cả sinh mạng để bảo vệ anh, bồi thường lại anh; nếu như anh bất hạnh qua đời, như vậy thì cô cũng sẽ không sống một mình!

“Mẹ, con van xin mẹ đừng đuổi con đi, để cho con ở lại đây có được không?” Đây là yêu cầu duy nhất của cô. Nhiếp Tử Vũ dùng ánh mắt khổ sở cầu xin mẹ Nhiếp, không biết đã cầu khẩn bao nhiêu lần: “Con đồng ý với mẹ, sau này con sẽ ngoan ngoãn, con sẽ không hại. . . Tử Phong bị thương nữa, con van xin mẹ hãy để cho con ở lại có được không.” Tsao do lê quý đờn.

Thấy thế, mẹ Nhiếp rơi nước mắt, nhưng cố gắng không quay đầu lại nhìn cô nữa.

Nhìn hai người rồi rầm hành hạ lẫn nhau, ba Nhiếp ở bên cạnh không khỏi lắc đầu một cái: “Tình Nhi, cái người này sao phải khổ như thế chứ, em cứ để cho Vũ Vũ ở lại đây đi. Tôi thấy Từ Phong có tướng may mắn, sẽ không có chuyện gì.”

Chẳng qua là lời nói vừa nói xong, lập tức nhận được ánh mắt lên án mạnh mẽ của mẹ Nhiếp.

“Anh nói thì nhẹ nhàng rồi!” Bà hung hăng trừng mắt liếc nhìn ba Nhiếp đang tỏ ra vô tội, lửa giận tức thời chuyển sang người của ông: “Vũ Vũ là con gái của anh, chẳng lẽ Từ Phong thì không phải sao? Từ Phong tuổi còn trẻ đã giúp anh gánh vác chuyện công ty, anh không cảm kích nó thì thôi sao lại dung túng người khác làm tổn thương nó!”

Bà mắt không chế khiến cho mọi người ở đây đều sững sốt, trong đó vẻ mặt của ba Nhiếp là kinh hoàng nhất.

Ông vươn tay ra vịn bả vai đang run rẩy của mẹ Nhiếp, ép buộc bà nhìn thẳng vào mắt mình.

“Câu nói kia của em là có. . .” hai chữ ý gì còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, thì thấy đèn của phòng phẫu thuật đã tắt, sau đó có tiếng mở cửa truyền tới.

Vốn vì lời nói của mình mà cảm thấy có chút hoảng hốt, vừa nhìn thấy mẹ Nhiếp né tránh khỏi sự kiểm chế của ông, lại nghênh đón. Bắt được tay của bác sĩ liền hỏi.

“Bác sĩ, con tôi sao rồi?”

Sau đó Lãnh Duy Biệt và Nhiếp Từ Vũ cũng theo kịp mang theo ánh mắt chờ đợi nhìn bác sĩ.

“Rất may mắn, thương thế của cậu ta không tính là rất nghiêm trọng. Máu đã cầm, đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm tới tính mạng.” Bác sĩ lạnh nhạt nói: “Người bị thương đã tỉnh lại rồi, một lát nữa chuyển tới phòng bệnh, sau đó mọi người có thể vào thăm cậu ấy rồi.”

Tin tức tốt tới đúng lúc khiến cho Nhiếp Từ Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa kịp thốt lên lời nào, đã nghe thấy bác sĩ hỏi:

“Vị nào là người nhà của bệnh nhân?”

“Là tôi, là tôi.” Ba Nhiếp và mẹ Nhiếp không hẹn mà cùng đứng ra, quên mất chuyện trước đó.

“Xin theo tới phòng làm việc của tôi một chuyến, tôi có chuyện cần nói cho các người biết.” Bác sĩ lộ vẻ mặt nặng nề nói hết những lời này xong, liền dẫn đầu rời đi. Ba Nhiếp và mẹ Nhiếp không chút chậm trễ lập tức đi theo sát.

Nhìn bóng dáng của ba người biến mất ở khúc quanh, trong lòng của Nhiếp Từ Vũ không hiểu, có loại dự cảm bất thường. . .

※

Sau khi Nhiếp Từ Phong được đưa vào phòng bệnh, Nhiếp Từ Vũ nhờ Lãnh Duy Biệt đi ra ngoài chuẩn bị một chút dụng cụ, sau đó liền đi vào phòng bệnh.

Bên trong phòng bệnh, trắng tinh không dính một hạt bụi, trắng tới mức có chút chói mắt, rất nghiêm trang.

Nhiếp Từ Vũ bước nhanh đi tới trước giường, bởi vì nhìn thấy Nhiếp Từ Phong đang chậm rãi mở mắt, liền vội vàng hỏi.

“Anh có cảm giác như thế nào? Có chỗ nào đau không? Có cần em gọi bác sĩ?” Một hơi liên tục hỏi ra ba vấn đề, chờ đợi một lúc lâu, đáp lại là một tiếng cười yếu ớt của Nhiếp Từ Phong.

Nhìn bộ dạng vì mình mà khấn trương của cô, Nhiếp Từ Phong rất vui vẻ. “Anh rất khỏe, anh không sao, em không cần phải lo lắng cho anh.” Anh dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô, an ủi cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chương 99: Bị thương

“Sao em có thể không lo lắng được chứ, anh chảy rất nhiều máu, sắc mặt tái đi như vậy, em rất lo lắng. . . Em rất lo lắng lẽ như anh sẽ. . .” Nghĩ tới cảnh anh bị đẩy vào phòng phẫu thuật, đến bây giờ trong lòng Nhiếp Từ Vũ vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

“Sẽ chết sao?” Nhiếp Từ Phong cười yếu ớt tiếp lời cô.

Lập tức nhận lấy ánh mắt mạnh mẽ lên án của Nhiếp Từ Vũ: “Em không cho phép anh nói tới từ này.”

Dứt lời, thì thấy Nhiếp Từ Phong nở một nụ cười dịu dàng, trong đôi mắt của anh chợt sáng lên.

“Yên tâm, anh phúc lớn mạng lớn, em xem không phải bây giờ anh vẫn khoẻ mạnh đó sao?” Nhiếp Từ Phong vừa nói vừa lấy tay chống người ngồi dậy, bị tai nạn xe như vậy nhưng chỉ mất chút máu thôi chứ không bị đau chỗ nào nữa, chuyện này ngay cả anh cũng cảm thấy có chút ngoài dự tính.

Thấy thế, Nhiếp Từ Vũ vội vàng ngăn lại nói: “Đừng cử động, anh chỉ mới làm phẫu thuật xong thôi.” Cô lại đỡ anh tiếp tục nằm xuống, thì nhìn thấy nụ cười của anh cứng ngắc trên môi.

“Sao thế? Đau chỗ nào sao? Em đã bảo anh đừng cử động rồi, anh không chịu nghe. Em sẽ lập tức đi gọi bác sĩ tới.” Vừa nói xong liền xoay người muốn chạy đi, nhưng mà Nhiếp Từ Phong lại bắt lấy cổ tay cô, ngăn cản hành động của cô.

Đôi mắt đen nhánh của anh chợt loé lên chút lo lắng, Nhiếp Từ Phong cup mắt nhìn về phía hai chân của mình, mở miệng sâu xa nói: “Anh không sao, chẳng qua là... chân của anh...”

“Chân của anh làm sao?” Nói xong, Nhiếp Từ Vũ vội vàng muốn đi kiểm tra nhưng lại một lần nữa bị Nhiếp Từ Phong ngăn lại.

“Không sao, chắc là do anh suy nghĩ nhiều thôi.” Lần nữa anh lấy lại nụ cười, nhưng mà lần này nụ cười không còn vui vẻ như trước nữa, mà mang theo một chút phức tạp...

Cùng lúc đó –

“Không thể nào, sẽ không, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!” Từ chất vấn, bác bỏ, rồi đến tuyệt vọng, nhất thời nước mắt tuôn ra ào ào trên khoé mi. Mẹ Nhiếp mím môi thật chặt, sợ rằng mình không giữ được hình tượng mà khóc lớn tiếng lên.

Còn ba Nhiếp ngồi bên cạnh bà, cũng có sắc mặt không tốt chút nào: “Bác sĩ, thật sự bị như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Mặc dù biết sự thật này sẽ khiến bọn họ khó lòng tiếp nhận được, nhưng ông ta cũng phải báo cho bọn họ biết tình hình của bệnh nhân, để bọn họ biết mà bốc thuốc theo đúng bệnh, sớm chọn được biện pháp. “Tình hình giống như lời tôi vừa mới nói, cho nên tôi hy vọng hai vị có thể trấn an bệnh nhân, để cho anh ta sớm tiếp nhận trị liệu.”

Lời nói khẳng định của bác sĩ vừa mới nói xong, thì chỉ thấy mẹ Nhiếp vì đau đớn khóc ầm lên không nói nên lời.

“Bác sĩ. . . Tôi van xin ông nhất định phải cứu lấy con trai của tôi. . . Nó mới hai mươi tám tuổi. . . Còn cả một tương lai phía trước, nếu như. . . nếu như chân của nó mà cứ bị như vậy. . . Tôi thật sự. . .” Nói tới chỗ này, bà đã không nói nổi nữa. leêsfà quý d0n9

Thấy thế, ba Nhiếp ở bên cạnh vội vàng trấn an nói: “Em đừng khóc, không phải bác sĩ đã nói vẫn có hi vọng sao? Chỉ cần Từ Phong chịu tiếp nhận trị liệu, thì nó vẫn có thể trở lại như trước.”

“Nhưng. . .”

Nếu như Từ Phong ở biết tin dữ này thì sẽ có phản ứng tiêu cực như thế nào đây? Nếu như nó không tiếp nhận trị liệu thì làm sao đây? Bà phải làm sao. . . Bà chỉ có một đứa con duy nhất này thôi!

Hai người lại nghe bác sĩ giả thích một lúc nữa, sau đó mới chậm rãi rời đi. Trên đường đi tới phòng bệnh của Nhiếp Từ Phong, mẹ Nhiếp vẫn luôn sụt sịt khóc, ba Nhiếp ở bên cạnh vẫn không ngừng an ủi.

Tất cả đều sẽ qua thôi.

Từ Phong cũng sẽ vượt qua thôi!

※

Mẹ Nhiếp từ từ đẩy cửa phòng ra, vốn là cố gắng nở một nụ cười với Nhiếp Từ Phong đã tỉnh lại, nhưng lúc bà nhìn thấy cô ngồi ở bên cạnh, đang nói chuyện vui vẻ với Nhiếp Từ Phong xong, trong nháy mắt lòng bà lạnh như băng, nụ cười cứng ngắc trên môi.

Bà bước chân đi tới bên giường bệnh, một tay nắm lấy Nhiếp Từ Vũ đang ngồi ở trên ghế kéo đi, chỉ vào cánh cửa phòng bệnh đang mở rộng phía ngoài, quát lớn lên với cô: “Cô hãy đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, cô hãy rút xa một chút cho tôi.”

“Mẹ. . .” Nụ cười của Nhiếp Từ Vũ tắt lịm, vẻ mặt của cô tái xanh, nhìn đôi đôi mắt ửng đỏ của mẹ Nhiếp, dưới mắt nước mắt lưng tròng.

“Cô không cần phải gọi tôi là mẹ! Tôi không phải là mẹ cô!” Vừa nghĩ tới chuyện con trai bà đã phải chịu những đau đớn kia, tất cả lý trí của mẹ Nhiếp không còn nữa. Thấy cô vẫn đứng im tại chỗ, chậm chạp không chịu đi, bà nhìn không được bước tới xô đẩy cô: “Cô hãy đi khỏi đây cho tôi, tôi nói cô cút đi cô có nghe thấy không! Cô hãy cút xa vào, vĩnh viễn không cần xuất hiện ở trước mặt của chúng tôi nữa! Coi như chưa từng có người nào như vậy!”

Bởi vì có chút hồ thẹn với cô, cho nên bà mới đối xử tốt và cưng chiều cô như vậy. Nhưng hôm nay bà đã hiểu, bà đã sai rồi, bà đã sai hoàn toàn rồi! Bởi vì nhân từ với cô chính là tàn nhẫn với chính mình!

“Mẹ, mẹ đang làm cái gì vậy! Tại sao lại đối xử như vậy với Vũ Vũ!” Nằm trên giường trơ mắt nhìn Nhiếp Từ Vũ tay trái gà không chặt bị chính mẹ của mình xô đẩy, Nhiếp Từ Phong vô cùng đau lòng. Anh cố gắng chống người ngồi dậy, nhưng bởi vì quá gấp gáp, cho nên cả người lại ngã trở về.

“Ba, sao ba không mau lại ngăn cản mẹ lại.” Người suy yếu nên anh không dậy nổi, anh chỉ có thể hướng về phía ba Nhiếp đang đứng ở bên cạnh nhờ giúp đỡ. Nhưng trong lúc anh đang sốt ruột thì ba Nhiếp chỉ lộ ra vẻ mặt đau lòng nhìn anh, chậm chạp không có hành động gì.

“Mẹ, mẹ bị điên rồi sao, mẹ mau buông Vũ Vũ ra, mẹ không thấy là mẹ đã làm cô ấy bị đau rồi sao?” Nhìn thấy Nhiếp Từ Vũ sắp khóc đến nơi, Nhiếp Từ Phong gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng.

Nghe vậy, mẹ Nhiếp chẳng những không buông cô ra, ngược lại càng dùng sức hơn đẩy cô qua một bên, sau đó mới quay đầu lại quát Nhiếp Từ Phong: “Mẹ điên rồi, mẹ bị điên thật rồi đấy! Bởi vì cô ta nên mẹ mới bị điên!” Vừa nói vừa dùng sức đẩy Nhiếp Từ Vũ. Tazoo do khiếp sợ quỳ đôn.

Không dự đoán được bà lại đẩy mạnh như vậy, ngay lập tức Nhiếp Từ Vũ ngã lăn xuống đất, đầu đụng phải cái tủ, vừa đúng vào vết thương cũ cho nên nhất thời máu rỉ ra.

Đau, rất đau, nhưng mà cô không dám kêu đau! Bởi vì cô biết, vào lúc này cô không có tư cách để kêu đau.

Thấy trán của cô bắt đầu chảy máu, Nhiếp Từ Phong lo lắng, dùng hết sức để ngồi dậy, nhưng lần này không được may mắn như lần trước, và do nóng lòng về Nhiếp Từ Vũ, nên anh còn chưa ngồi dậy hết đã vội vàng xuống giường, cho nên cả người ngã lăn xuống khỏi giường bệnh.

“A! Từ Phong!” Thấy thế, mẹ Nhiếp vội vàng chạy lại đỡ, quỳ rạp gối xuống bên cạnh anh để đỡ anh dậy. “Con không sao chứ? Không bị gì chứ? Tại sao lại muốn xuống giường chứ, tại sao.” Vừa nói ánh mắt vừa dừng lại trên đùi của anh, nhất thời nước mắt tuôn ra.

Sau đó Nhiếp Từ Vũ cũng bò dậy từ dưới đất đi lại bên cạnh anh, kiểm tra khắp người giúp anh: “Anh không sao chứ?”

“Cô tránh ra!” Mẹ Nhiếp không chút cảm kích, đẩy cô ra, đẩy mắt mang theo sự oán hận.

“Anh. . .” Nhiếp Từ Phong vốn định nói không có chuyện gì, nhưng lúc anh đang định mở miệng, đột nhiên như nghĩ tới điều gì đó. Anh kinh ngạc nhìn về mặt kỳ lạ của ba Nhiếp từ khi ông bắt đầu bước chân vào phòng, sau đó ánh mắt lại dời sang mẹ Nhiếp đang ôm mình khóc không ra hơi.

Lại chú ý tới tầm mắt của bọn họ đang nhìn, anh sững sốt. Sau đó nhủ chặt chân mày lại, cắn môi giãy giụa. Rốt cuộc cũng hiểu tại sao bọn họ lại có vẻ mặt cứng ngắc như vậy.

Nhưng mà bởi vì hiểu ra, cho nên lòng của anh cũng nặng trĩu xuống. . .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương 100: Em đang ở đây thương hại anh?

Editor: Táo đỏ phổ núi

Sau khi ý thức được khả năng xảy ra chuyện này, trong nháy mắt Nhiếp Từ Phong trở nên ngây người, đầu óc trống rỗng. Nhưng sự nghi hoặc của anh không kéo dài được bao lâu, thì câu nói sau đó của mẹ Nhiếp lập tức khẳng định suy nghĩ của anh là đúng.

Biết sớm muộn gì anh cũng sẽ biết được sự thật này, nhưng cuối cùng mẹ Nhiếp vẫn không đành lòng, cho nên quay đầu lại, nức nở nói:

“Con trở nên như vậy đều là do cô ta làm hại!” Bà cũng không nhịn được nữa, không giữ hình tượng nữa mà khóc rống lên, tất cả sự ra vẻ hồi nãy bị hủy trong chốc lát.

Đứng ở một bên, Nhiếp Từ Vũ không thể hiểu được ý tứ trong lời nói của bà, cho tới khi đột nhiên đôi mắt của Nhiếp Từ Phong tối sầm lại, cúi nhìn hai chân của mình giống như là nổi điên lên, cô mới hiểu ra được.

Cô khiếp sợ lấy tay che miệng mình, nước mắt trên hốc mắt thi nhau chảy xuống, trong lòng dâng lên loại cảm giác khó chịu như dòi sông lấp biển.

Tại sao có thể như vậy, tại sao lại có thể như vậy!

Cô trợn mắt, há hốc miệng nhìn hai chân đã không còn chút cảm giác của anh, sự áy náy xen lẫn tự trách khiến cho nước mắt càng thi nhau rớt xuống. Cô muốn ngăn cản hành động điên cuồng của anh, nhưng bàn tay mới đưa lên một nửa, cô đã lùi lại.

Cô sợ hãi, vô cùng sợ hãi. Cô không thể tin được chuyện xấu như vậy lại phát sinh trên thân thể của một người, càng hận hơn khi bản thân mình lại là người đầu sỏ khiến anh xảy ra chuyện như vậy!

“Cứ động đi, mau cứ động đi!” Nhiếp Tử Phong nổi điên, đôi mắt bởi vì hai chân của bản thân không có cảm giác mà đỏ ngầu lên. Anh ra sức gõ vào hai chân của mình, nhưng mà nó cũng không cử động một chút nào.

Anh tự hành hạ mình, đây là điều mẹ Nhiếp không muốn nhìn thấy nhất, nhưng mà bà lại không thể không cho anh biết sự thật này được.

“Đủ rồi, Tử Phong, đủ rồi!” Bà không nhịn được nữa, cắn răng ngăn cản anh, bàn tay vuốt ve lên chân mày đang nhíu chặt của anh, cố gắng khuyên nhủ, nói: “Có thể chữa được, chân của con vẫn có thể chữa khỏi. Bác sĩ nói, chỉ cần con chăm chỉ làm vật lý trị liệu, phục hồi chức năng, thì con vẫn có thể đứng lên một lần nữa.”

“Có thể? A. . .” Không phải là nhất định, mà là có thể. . .

Khuôn mặt trắng bệch của Nhiếp Tử Phong nở một nụ cười tự giễu, nhìn đôi chân không có cảm giác của mình, anh hét lớn lên một tiếng, cuối cùng ngất đi.

. . .

Khi Nhiếp Tử Phong tỉnh lại lần nữa, đã là chuyện của một giờ sau.

Trong khoảnh khắc mở mắt ra kia, anh liền nhìn thấy một đôi mắt đang vô cùng lo lắng. Nhưng mà anh không nhìn vào ánh mắt của cô, mà lạnh lùng nhìn một lượt mọi người đang vây quanh mình, rồi lạnh lùng thốt ra khỏi miệng một chữ.

“Đi đi.”

“Anh. . .” Bởi vì anh không thèm nhìn, nên Nhiếp Tử Vũ đau đớn nhăn mày lại.

Nhưng dù có gọi một tiếng, cũng không thể đổi lấy một cái liếc mắt của Nhiếp Tử Phong.

Đôi mày kiếm nhẹ nhàng nhướn lên, anh nhắm đôi mắt lại, giấu sự thống khổ ở trong đó, suy yếu nói một câu: “Tôi muốn được yên tĩnh một chút, làm phiền mọi người hãy đi ra ngoài hết đi.”

Lời nói của anh cực kỳ nhẹ, giống như gió thổi mây trôi, nhưng trong câu chữ mang theo vẻ kiên định, không cho thương lượng chút nào.

Mẹ Nhiếp đứng đợi ở bên cạnh muốn nói cái gì nữa, nhưng mà lại bị ba Nhiếp kịp thời ngăn cản.

“Đã như vậy, chúng ta đi ra ngoài trước, để cho con nghỉ ngơi.” Nói xong, kéo mẹ Nhiếp vẫn không có ý định rời khỏi ra ngoài.

Thật lâu sau, Nhiếp Tử Phong mới chậm rãi mở mắt ra. Lúc anh cho rằng giờ phút này chỉ còn lại một mình anh ở trong phòng bệnh, thì tầm mắt của anh lại nhìn thấy một bóng dáng vẫn đứng yên lặng ở chỗ cũ, đôi mắt của anh tối sầm lại.

“Vi sao còn không đi! Em còn muốn ở lại đây để chê cười anh sao!” Anh khàn cả giọng, dùng hết sức lực quát lớn lên với cô, cơ mặt cũng run lên.

“Không phải.” Nhiếp Tử Vũ lộ ra vẻ mặt đau lòng, hiểu rõ là anh không thể tiếp nhận nỗi tin dữ này. Cô dùng ánh mắt dịu dàng, miễn cưỡng nở ra một nụ cười mỉm, nói: “Chuyện này tất cả đều do em gây nên, cho nên em có lý do để ở lại chăm sóc cho anh.”

Cứ tưởng rằng như vậy sẽ khiến cho Nhiếp Tử Phong sẽ dễ dàng đồng ý hơn một chút, nhưng không ngờ sắc mặt của anh bỗng càng trở nên xám xịt hơn.

“Đi đi, anh không cần sự thương hại của em!” Hai chân anh đã tàn phế, anh chính là một người tàn phế, một người tàn phế cần phải sống dựa dẫm vào người khác! Anh không muốn cô nhìn thấy anh như vậy, anh không muốn! “Em lập tức hãy đi ra khỏi đây, một giây một phút anh cũng không muốn nhìn thấy em!”

“Không, em không đi!” Anh kiên trì, cô cũng kiên trì. Chẳng biết lúc nào, nước mắt đã tràn đầy hốc mắt. Cô uất ức để bàn tay mình vào trong lòng bàn tay của anh, cầu xin: “Em không thương hại anh, hãy để em ở lại được không? Em muốn chăm sóc anh.”

Lời cầu xin của cô khiến sự lạnh lùng trong lòng anh nhất thời giảm đi chút ít, nhưng lúc anh nghĩ tới tình huống hiện tại của bản thân, lập tức lạnh lùng quăng cô qua một bên.

“Em đi đi!” Anh kiên quyết.

“Không!” Cô lắc đầu thật mạnh.

Ngay lúc hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, giằng co qua lại, thì đột nhiên cửa phòng bệnh mở ra, một bóng dáng xinh đẹp lập tức đi tới.

“Tứ Phong, em nhận được tin liền tới ngay lập tức, làm em sợ chết khiếp. Sao rồi? Vết thương của anh có nghiêm trọng không?”

Người tới không còn nghi ngờ chính là Quan Duyệt. Đôi mắt tinh tế của cô ta nhìn Nhiếp Tử Vũ rồi nhìn anh, cũng nhận ra được không khí giữa hai người có chút khác thường.

Nhiếp Tử Phong gất gao trừng mắt nhìn Nhiếp Tử Vũ đang lã chã chực khóc, sau một lúc lâu mới nhìn sang chỗ Quan Duyệt, sau đó nói ra khỏi miệng. “Đuổi cô ấy ra ngoài giúp tôi.”

“Ách. . .” Quan Duyệt trừng to mắt lên tưởng mình nghe nhầm, cho tới khi Nhiếp Tử Phong không nhận được nữa, hét lớn lên.

“Cô không nghe thấy sao! ?”

“Em. . .” Sau khi xác định được bản thân không nghe nhầm lời dẫn dò của anh, lập tức Quan Duyệt trở nên vui vẻ, đôi môi đỏ nở nụ cười đắc ý. Cô ta xoay người lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ, hất cằm nói: “Tứ Phong bảo cô đi, cô nghe thấy không? Nghe thấy thì nhanh chóng đi ra khỏi đây, đừng để tôi phải động tay động chân đuổi cô ra.”

Nhưng mà Nhiếp Tử Vũ vẫn nhìn chằm chằm Nhiếp Tử Phong, không chút nhúc nhích.

“Còn không đi!” Quan Duyệt tức giận xô đẩy cô một cái, khiến cho Nhiếp Tử Vũ lao đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Biết bản thân ở lại thì chỉ làm anh tức giận thêm, Nhiếp Tử Vũ do dự một lát, gật gật đầu: “Tôi nay em sẽ quay lại thăm anh.” Nói xong, mới xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Nhưng mà bóng dáng của Nhiếp Tử Vũ vừa biến mất ở phía sau cánh cửa, thì trong nháy mắt sự thống khổ trong ánh mắt của Nhiếp Tử Phong cũng lộ ra. Anh cũng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua vẻ đắc ý của Quan Duyệt, mở miệng nói.

“Cô có thể đi rồi.”

Nghe vậy, Quan Duyệt sùng sốt, “Tứ Phong, em muốn ở lại chăm sóc anh. . .” Đây là cơ hội hiếm có của cô ta, cô ta không thể làm mất được.

Thành ý của giả dối của cô ta khiến cho Nhiếp Tử Phong nghe mà cảm thấy buồn cười, anh không nhận được cười lạnh một tiếng, đôi mắt đau khổ liếc nhìn hai chân của bản thân, anh nói: “Cô có thể chăm sóc cho tôi cả đời sao?”

“Dạ, em sẵn lòng.” Quan Duyệt cho rằng anh đang tỏ lộ tình yêu.

“Cho dù biết là có khả năng cả đời tôi sẽ trở thành một người tàn phế, cô cũng sẵn lòng?”

Nghe vậy, nụ cười của Quan Duyệt cứng ngắc trên môi. Vốn tưởng là anh đang nói đùa, nhưng lại nhìn thấy sự tự ti và nụ cười tự giễu của anh, cô ta không biết nói gì: “Chuyện này. . .”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 107: Chương 101: Kêu em cắt nữa thì em sẽ hôn anh

Editor: Táo đỏ phổ núi

Sau khi Nhiếp Tử Vũ rời khỏi phòng bệnh cũng không trở về khách sạn ngay lập tức, mà đi tới phòng làm việc, tìm bác sĩ điều trị cho Nhiếp Tử Phong để hỏi thăm tình hình. Lúc xác nhận chân của Nhiếp Tử Phong vẫn có thể cứu chữa được, cô thể cho dù như thế nào đi nữa cũng sẽ ở bên cạnh chăm sóc anh, bảo vệ anh. Sau đó mới rời khỏi phòng làm việc.

Lúc đi ngang qua phòng bệnh của Nhiếp Tử Phong, cô cố ý dừng lại ngó xem. Nhìn qua khe cửa đang mở rộng, cô nhìn thấy Quan Duyệt đã rời khỏi, chỉ còn Nhiếp Tử Phong đang khàn giọng hét lên về phía chân của mình, thấy như vậy trong lòng cô không khỏi cảm thấy chua xót, khó khăn lắm mới ngăn cho nước mắt không tràn ra như vỡ đê.

Vì vậy một ngày nào đó,

Bên trong phòng Nhiếp Tử Phong đau,

Ở bên ngoài phòng Nhiếp Tử Vũ khóc.

Hôm sau, mặt trời chiếu xuống khắp nơi, khiến cho thế giới này trở nên ấm áp. Chim chóc thì hót líu lo trên cây, dưới những hàng cây xanh mướt thì những bệnh nhân mặc bộ quần áo bệnh nhân màu trắng ngồi nói chuyện ở trên chiếc ghế dài. Không khí hài hoà, bình yên.

Nhiếp Tử Vũ đã đến đây lâu rồi, cô vẫn luôn lảng lảng đứng ở trước giường bệnh, cứ nhìn chăm chăm vào Nhiếp Tử Phong đang nằm ở trên giường bệnh.

Nghe cô nhân viên y tá nói, tới rạng sáng anh mới ngủ được. Mà vào lúc này dường như anh đang ngủ không được ngon giấc, chân mày của anh luôn nhăn nhúm lại. Phía dưới, khuôn mặt anh tuần tái nhợt không chút máu, không còn sự hăng hái của ngày xưa, chỉ còn lại sự suy sụp và mệt mỏi. Nhìn tới đây, trong lòng Nhiếp Tử Vũ cảm thấy bối bối không biết làm sao.

Không biết cô vừa nhìn vừa suy nghĩ bao lâu, bỗng nghe tiếng “cạch” một cái ở ngoài cửa truyền tới. Nhiếp Tử Vũ quay đầu, tưởng là y tá tới thay thuốc, nhưng không ngờ lại nhìn thấy một khuôn mặt anh tuần đi vào.

“Anh...” Trong lòng nao nao, lời nói của cô nghẹn ngào ở cổ.

Đôi mắt thoáng nhìn người nằm trên giường không có động tĩnh gì, một tiếng thở dài vang lên. Ánh mắt của Lãnh Duy Biệt một lần nữa dừng lại trên người của Nhiếp Tử Vũ, trên khuôn mặt đẹp trai của anh ta tràn đầy vẻ đau lòng.

“Anh biết ngay em sẽ ở chỗ này.”

Hôm qua anh đã nghe mẹ Nhiếp nói tình hình của Nhiếp Tử Phong rồi, mà sáng sớm hôm nay anh ta trần trọc chạy tới khách sạn tìm cô mà không thấy đâu, cho nên anh ta đoán là cô sẽ ở đây.

Khoé môi của Nhiếp Tử Vũ giật giật dường như muốn nói gì, nhưng khi cô nhìn thấy trong đôi mắt trong veo của Lãnh Duy Biệt toát lên sự yêu thương, trong lòng cô nhất thời bị đè nén lại.

Sợ đột nhiên Nhiếp Tử Phong sẽ tỉnh lại, vì thế Nhiếp Tử Vũ đề nghị:

“Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện đi.”

“Được.”

Đi theo Nhiếp Tử Vũ ra khỏi phòng bệnh, nhìn cô khép cửa nhưng vẫn để ra một khe hở nhỏ, thỉnh thoảng lại liếc vào trong nhìn Nhiếp Tử Phong, trong lòng Lãnh Duy Biệt cảm thấy buồn rầu, và vô cùng ghen tị.

Anh ta cũng muốn được cô quan tâm!

Thật buồn cười, một người đàn ông hai mươi tám tuổi nhưng lại muốn được một người con gái chưa thành niên quan tâm tới. Nghĩ tới đây, khoé miệng anh ta không tự chủ cong cong lên, nở ra một nụ cười chua xót.

Vào đúng lúc này, Nhiếp Tử Vũ do dự mở miệng.

“Em biết anh luôn luôn đối xử với em rất tốt, cũng rất chăm sóc cho em, nhờ anh mà em mới có ngày hôm nay, nhưng tình cảm của em đối với anh không có loại cảm giác này, cho nên em nghĩ giữa chúng ta chỉ có thể làm bạn mà thôi, có được không?” Lời nói này khiến cho Nhiếp Tử Vũ suy nghĩ rất nhiều, cũng đã tập nói vô số lần, nhưng hôm nay khi nói ra, cô mới biết nó khó khăn cỡ nào, khi đối phương vẫn một mực chăm sóc cho cô.

Nhưng mà cô không còn sự lựa chọn nào khác, bởi vì cô đã hạ quyết tâm cả đời chăm sóc cho Nhiếp Tử Phong!

Sau khi Nhiếp Tử Vũ nói xong, trong hành lang im lặng một lúc lâu.

Cho rằng có thể anh không nghe thấy, Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy dưới đôi mắt anh tràn đầy sự đau lòng. Vì vậy trong lòng cô trĩu nặng xuống, cô biết, cô đã khiến anh bị tổn thương.

“Em thực sự xin lỗi.” Cô biết ngàn vạn lời xin lỗi cũng không đủ bù đắp cho anh, nhưng...

“Vì sao lại nói xin lỗi anh? Đây cũng không phải lỗi của em.” Lãnh Duy Biệt nở một nụ cười gượng ép, giống như mọi khi, anh ta giơ bàn tay to của mình ra, xoa xoa lên mái tóc mềm mại của cô. Ngay lúc cô cup mắt xuống, thì đồng thời trên mặt anh ta hiện lên chút bi thương.

Anh vẫn luôn biết tình cảm của cô đối với anh chỉ là tình cảm anh em, cũng biết sẽ có một ngày cô sẽ thẳng thắn thành khẩn nói với anh điều này. Cho tới bây giờ chỉ có anh tự lừa mình dối người, chưa từ bỏ ý định thời gian sẽ khiến cho mọi thứ thay đổi, bao gồm cả lòng của cô. Nhưng mà sau khi trải qua chuyện hôm nay xong, anh đã hiểu rõ, anh không thể yêu cô giống như Nhiếp Tử Phong, ngay cả chuyện cậu ta sẵn lòng hy sinh mạng sống của mình để bảo vệ cô.

Là do chính anh không đủ hoàn mỹ, khiến cho cô không thể nào yêu anh được, cho nên, tất cả những chuyện này không phải lỗi của cô.

Nghĩ đến đây, Lãnh Duy Biệt nhủ nhủ mảy lại, một lần nữa lại nở nụ cười dịu dàng có lúm đồng tiền, dùng ánh mắt cung chiều nhìn cô nói: “Cho tới bây giờ anh vẫn rất vui khi quen biết em, cho dù không trở thành người yêu, nhưng em vẫn là người em gái mà anh yêu thương nhất.” Khi nói ra hai từ “em gái” này, có trời mới biết anh đã quyết tâm như thế nào mới ép mình nói ra được hai chữ này.

Vừa nghe thấy anh đồng ý tha thứ cho mình, nhất thời Nhiếp Tử Vũ cảm thấy mũi mình chua xót, có loại cảm động không nói nên lời. Biết rõ ràng lời nói của anh chỉ vì muốn an ủi mình, không muốn bản thân phải hổ thẹn với anh, nhưng Nhiếp Tử Vũ vẫn không nhịn được mà đỏ mắt lên.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, anh còn phải đi làm việc đây, tối anh quay trở lại thăm em.” Thu hồi lại cánh tay của mình, anh ta giả bộ vịn vịn quần áo của mình.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ gật đầu nói: “Để em tiễn anh ra ngoài.”

“Không cần.” Lãnh Duy Biệt từ chối ý tốt của cô, sau đó dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô nói: “Trước khi anh đi, em có thể để cho anh ôm em một cái không?”

Nhiếp Tử Vũ sững sốt, nhưng không chút do dự: “Được.” Nói xong liền nhào vào lòng của anh ta.

Cảm giác được sự mềm mại ở trong lòng, anh ta hít một hơi thật sâu mùi cơ thể của cô, tựa đầu đặt lên đầu của cô, Lãnh Duy Biệt lộ ra nụ cười thống khổ.

Đây là sự lưu luyến cuối cùng của anh, từ nay về sau, bọn họ chính là bạn bạn bè, chỉ là bạn bè mà thôi.

Lãnh Duy Biệt tự cảnh báo ở trong lòng mình như vậy, nhắm hai mắt lại.

Lời nói ngắn ngủi, cái ôm thật lâu.

Không biết qua bao lâu, trong lòng Lãnh Duy Biệt dâng lên một suy nghĩ không nên có, anh ta vội vàng đẩy Nhiếp Tử Vũ ra.

“Anh phải đi rồi.” Anh ta cười nói, nhưng mà nụ cười không chạm tới đáy mắt. điểnn dần nên quýndon.

“Được.” Nhiếp Tử Vũ cũng không giữ lại, chỉ đứng tại chỗ nhìn anh ta xoay người rồi đi, cho tới khi bóng dáng của anh ta biến mất khỏi tầm mắt của cô, cô mới thu hồi ánh mắt lại, xoay người đi vào phòng bệnh.

Nhưng mà lúc cô đang đi về phía giường bệnh, có một ánh mắt sắc bén nhắm thẳng vào cô, lạnh lẽo như băng khiến cô nhất thời đông cứng tại chỗ.

“Anh...”

※

Trong không khí tràn ngập sự căng thẳng, ngọt ngọt.

Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc nhìn Nhiếp Tử Phong đang nằm trên giường bệnh, ánh mắt lạnh lùng đang nhìn mình, tim cũng thót lên tận cổ họng. Trong lòng đấu tranh một lúc lâu, cô mới khó khăn mở miệng ra, nói một câu: “Anh... anh tỉnh lại từ lúc nào?” Thật ra câu nói mà cô thật sự muốn hỏi là, anh đã tỉnh lại bao lâu rồi, đã nhìn thấy được những gì.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong cũng không lập tức trả lời vấn đề của cô. Mà nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, rồi mới lạnh lùng cười châm chọc, nói: “Không lâu lắm, nhưng vừa khéo nhìn thấy các người ở bên ngoài phòng bệnh đang vô cùng bận rộn và thân thiết.” điểnn dần nên quýndon.

Nhớ tới cảnh mới vừa rồi anh nhìn xuyên qua khe cửa thấy cô nhào vào trong lòng của Lãnh Duy Biệt ôm ấp nhau, trong ngực anh dâng lên một cơn lửa giận, ánh mắt không tự chủ nheo lại.

Nghe thấy anh nhấn mạnh bốn chữ này, nhất thời sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ đen lại, giải thích: “Cái đó chỉ là một cái ôm bình thường thôi.”

“Hả? Phải không? Cái ôm bình thường mà có thể kéo dài tới mười mấy hai mươi phút, em cho anh là đồ ngốc sao? !” Người sáng suốt vừa nhìn cũng nhận ra đó là cái ôm ấp lưu luyến không rời, cô lại có thể trợn mắt nói dối với anh chỉ là cái ôm bình thường? Nhất thời, lửa giận ở trong lòng của Nhiếp Tử Phong càng dâng lên mạnh hơn, dường như khiến cho anh đánh mất tất cả lý trí.

“Không có khoa trương như lời nói của anh.” Nhiếp Tử Vũ bĩu môi, cùng lắm chỉ là một hai phút mà thôi.

Lời nói vừa dứt, thì thấy gân xanh nổi trên khuôn mặt tái nhợt của Nhiếp Tử Phong, đôi mắt của anh đỏ ngầu, ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân tràn ngập hơi thở nguy hiểm, khiến cho người ta không dám tới gần. Một lúc sau, anh mới lạnh lùng thốt ra một chữ.

“Cút!”

Về mặt của Nhiếp Tử Vũ biến sắc, đáy mắt trong suốt hiện lên sự đau thương. Nhưng cô vẫn cắn chặt răng, thể hiện ra sự kiên định, không chút kiêng kỵ đối diện với vẻ mặt gần như là khát máu của anh. “Không, em không đi! Lần này cho dù anh đuổi em như thế nào đi nữa, em cũng sẽ không đi!”

Không đi phải không? ! Được!

Giận dữ dâng lên khiến cho Nhiếp Tử Phong đánh mất lý trí, anh cử động nửa người trên của mình cầm lấy cái gối đập vào Nhiếp Tử Vũ. Quát lên với cô: “Cút, em cút khỏi đây cho anh!”

Nhiếp Tử Vũ tránh không kịp, nên bị đánh trúng. Mặc dù không đau, nhưng có chút chấn động, khiến cho cô lùi lại mấy bước.

Thấy thế, lý trí của Nhiếp Tử Phong bị bay xa liền quay trở về, trong đôi mắt đen láy dâng lên một cảm giác áy náy. Nhưng mà thân là một người đàn ông cố chấp, anh nhất định không chịu nhận sai, chỉ quay đầu đi không hề nhìn Nhiếp Tử Vũ nữa.

Nhìn bộ dạng của anh như vậy, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ càng cảm thấy đau đớn. Cô cúi người xuống nhặt chiếc gối ở dưới đất lên, sau đó chậm rãi đi về phía anh.

“Tất cả vết thương của anh đều do em mà ra, cho dù anh có si nhục em như thế nào, em cũng không rời khỏi anh.” Giọng điệu của cô rất kiên định.

Nhưng lại nhận được cái hừ lạnh của Nhiếp Tử Phong, nói: “Em nói nghe thật vĩ đại!” Rồi khỏi anh? Ba năm trước không phải cô đã làm chuyện như vậy sao? ! Tuy là cười nhạt nói với cô, nhưng mà trong lòng của Nhiếp Tử Phong không khỏi bình tĩnh lại.

Nhưng thật sự anh không muốn cứ như vậy mà quên đi, vì vậy anh nghiêm mặt lại, lạnh nhạt nói: “Cút! Anh không cần em phải thương hại! Lưu luyến không rời với Lãnh Duy Biệt như vậy, thì không cần phải ở lại chỗ này, cút! Một giây một phút anh cũng không muốn nhìn thấy mặt em...”

Nhưng mà anh còn chưa kịp nói hết câu, miệng đã bị chặn lại.

Đôi mắt của anh khiếp sợ trừng lên nhìn đôi mắt cô cách anh không tới hai centimet, thật lâu sau, khi cô rời người đi, lúc này anh mới ý thức được. Cô đã lấy môi chặn miệng anh, hôn anh!

'Àm ầm' một tiếng vang lên thật lớn, trong nháy mắt đầu anh như nổ tung, tất cả những phần nộ, nháy mắt đều tan biến như một làn khói, không thấy bóng dáng đâu.

“Em...” Khuôn mặt tái nhợt của Nhiếp Tử Phong hơi ửng đỏ lên, anh xấu hổ không dám nhìn vào đôi mắt đang ẩn chứa nụ cười của Nhiếp Tử Vũ, hắng giọng một cái nhưng lại không biết nói gì.

“Sau này anh lại nói em cút đi, em sẽ hôn anh, biết chưa hả? !” Cô nghịch ngợm nở một nụ cười, mạnh mẽ tuyên bố.

Nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của anh, lúc này cô mới hài lòng vỗ vỗ vào cái đầu gối ở sau lưng anh, đỡ anh ngồi dậy.

“Em có nấu một ít cháo, nhân lúc còn nóng anh hãy ăn đi.” Nói xong, mở bình giữ nhiệt ra, rót một bát cháo, sau đó đưa tới.

Sắc mặt Nhiếp Tử Phong đen lại, anh muốn nói “Ai muốn ăn cháo em nấu!”, thế nhưng vừa mở miệng không biết sao lại đổi thành: “Có thể uống sao?”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ khẽ cười một tiếng, khẽ nói một câu: “Chắc là có thể...”

Khoé mắt của Nhiếp Tử Phong co giật, không đưa tay ra nhận. Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhiếp Tử Vũ đang cười dịu dàng với mình, từ trong mũi hừ ra một tiếng. “Lấy đi.” Nói xong, lại khôi phục thái độ lạnh lùng như trước.

“Anh đói bụng lâu như vậy, cũng nên ăn một chút. Nếu không, em đút cho anh, có được không?” Nhiếp Tử Vũ nói xong, múc một muỗng cháo, đưa lên miệng anh.

Bởi vì không muốn lãng nhãng với cô nữa, cho nên trong lòng Nhiếp Tử Phong vô cùng bức bối: “Anh kêu em lấy đi, em không nghe thấy sao!” Nói xong, tức giận đẩy muỗng cháo mà cô đưa tới ra, nhưng không ngờ lại đụng vào bàn tay đang cầm bát cháo của cô, cho nên cả một bát cháo nóng hổi đang bốc hơi đỏ hết lên người của Nhiếp Tử Vũ.

“Ôi.” Nhiếp Tử Vũ nhin không được hít một hơi.

Hơi nóng khiến cho da thịt trắng nõn của cô đau đớn, chỗ bị cháo đổ vào nhất thời đỏ bừng lên. Cô cắn răng chịu đau để bát cháo lên tủ đầu giường, khuôn mặt nhăn nhó lại.

Một lúc lâu không nhận được câu trả lời của cô, Nhiếp Tử Phong vừa quay đầu lại mới phát hiện cô đang ôm lấy cổ tay mình, sắc mặt tái nhợt. Rồi lại nhìn thấy, trên người cô vẫn còn sót lại ít cháo, nhất thời mềm lòng lại.

“Em không sao chứ? Anh đã nói rồi, anh không muốn ăn, vì sao em còn làm như vậy! Em nghe không hiểu tiếng người sao?” Nhiếp Tử Phong nổi trận lôi đình, anh vén chăn lên muốn xuống giường đưa cô đi rửa, nhưng đột nhiên lại nghĩ tới đôi chân tàn phế của mình, động tác xuống giường nhất thời cứng ngắc giữa không trung.

Nhìn thấy vẻ mặt thất thần cứng ngắc của anh, trong lòng Nhiếp Tử Vũ lại đau nhói.

“Xin lỗi... xin lỗi...” Cô luống cuống và lo lắng, nhìn đôi mắt trống rỗng của anh, thiếu chút nữa thì khóc lên vì đau lòng. “Đều là tại em, xin lỗi, đều tại em...”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.

Nước mắt trong suốt tự khóe mắt của cô chảy xuống, về mặt bất lực khiến cho người ta thương yêu. Anh chậm rãi giơ tay ra muốn lau nước mắt cho cô, nhưng tay mới giơ ra được một nửa, lại dừng lại.

Nhiếp Tử Phong, mày có tư cách gì mà muốn lau nước mắt cho cô ấy!

Mày chỉ là một người tàn phế, cái gì cũng không thể cho cô ấy được, mày hiểu chưa? !

Nếu như không muốn để cho cô tiếp tục nhìn thấy sự thảm hại của mình, khiến cho cô ấy rơi nước mắt, thì mày hãy rời xa cô ấy hẳn đi, để cho cô ấy đi, để cho cô ấy tìm được một người đàn ông tốt hơn.

Trong lòng đấu tranh kịch liệt, về mặt của Nhiếp Tử Phong trở nên vô cùng phức tạp.

Một lúc lâu sau, trong phòng bệnh chỉ nghe thấy tiếng khóc sù sùi của Nhiếp Tử Vũ, trừ âm thanh đó ra, không nghe thấy gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Chương 102: Dùng thân bồi thường lại

Editor: Táo đồ phở núi

“Em đi đi, nếu như em thật sự cảm thấy có lỗi với anh, vậy em hãy đi khỏi tầm mắt của anh.” Anh kìm nén sự đau đớn trong lòng lại, cổ tỏ ra về lạnh lùng nói. “Sự tồn tại của em nhắc nhở anh chỉ là một người tàn phế.”

“Không, anh không phải là người tàn phế! Bác sĩ đã nói rồi chân của anh vẫn có thể chữa khỏi. Để em ở lại đây đi, để em bù đắp lại cho anh, đừng đuổi em đi, có được không?” Cô hạ giọng khóc lóc cầu xin anh.

Nhìn bộ dạng đáng thương muốn chết của cô, Nhiếp Tử Phong thật sự không nỡ, nhưng anh không còn cách nào. Đáy mắt thoáng qua sự đau đớn, mím chặt đôi môi mỏng lại.

Anh không muốn cô có bất kỳ áy náy nào với mình, lại càng không muốn cô thương hại mình, nếu quả thật phải sử dụng cách tàn nhẫn mới khiến cô rời đi, vậy thì...

“Bồi thường phải không?” Đột nhiên, Nhiếp Tử Phong cười lạnh. Ánh mắt của anh đáng giá trên dưới khắp người của Nhiếp Tử Vũ, đáy mắt nhiễm một tầng **: “Vậy em hãy dùng thân thể để bồi thường lại!”

Nghe vậy, cả người Nhiếp Tử Vũ đơ ra một lúc, cô ngơ ngẩn nhìn về mặt âm u lạnh lẽo của anh, cắn chặt răng.

“Được.” Cô đáp ứng. Mạng của cô đều là do anh cứu, đừng nói chỉ chi là cái thân thể này mà thôi. “Nếu như đây là cách thức mà anh muốn, vậy em đồng ý, em chỉ cầu xin anh đừng đuổi em đi.”

“Em...” Nhiếp Tử Phong trừng to đôi mắt lên, không dám tin là cô sẽ thực sự đáp ứng yêu cầu vô lý này của anh.

Đang lúc anh im lặng không biết nói gì, dùng ánh mắt phức tạp nhìn về mặt kiên định của Nhiếp Tử Vũ, Nhiếp Tử Vũ lại đột nhiên tiến tới nghiêng người ôm lấy cổ của anh, sau đó dùng cánh môi mềm mại của cô chạm lên môi của anh.

Đây là lần thứ hai cô hôn anh trong một ngày!

So với lần chuẩn chuẩn lướt nước kia thì cách biệt nhau một trời, lần này nụ hôn của Nhiếp Tử Vũ rất nóng bỏng.

Cô nhớ lại cách thức hai người hôn môi trong quá khứ, dùng lưỡi ẩm ướt liếm cánh môi khô khốc của anh, nhân lúc anh khiếp sợ há hốc ra cái lưỡi xinh đẹp của cô tiến vào, chủ động trêu chọc lưỡi của anh, quần quít chơi đùa.

Nhiếp Tử Vũ trúc trắc khơi gợi lên ham muốn dưới đáy lòng của Nhiếp Tử Phong. Lý trí của anh muốn đẩy cô ra, nhưng lại hôn đáp trả lại cô, tay trái bất giác cố định đầu của cô áp sát vào mình, hôn sâu đáp trả lại cô. Cánh tay còn lại thì vỗ về lưng của cô, xoa đi xoa lại.

Cái hôn này, thể hiện sự áy náy và đau lòng vô hạn của Nhiếp Tử Vũ, cũng thể hiện sự bất đắc dĩ và tình yêu say đắm của Nhiếp Tử Phong...

Không biết gắng co bao lâu, cơ thể của Nhiếp Tử Phong bị trêu chọc cho dựng lên, như một con dã thú xông chuồng, không bắt trở lại được nữa. Đột

nhien, anh khàn giọng gầm lên một tiếng, sau đó thuận tiện đè Nhiếp Tử Vũ ở dưới thân mình, thả cô ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Tử Vũ vốn tái nhợt nhưng vì nụ hôn kịch liệt vừa rồi mà đỏ ửng lên, dưới đáy mắt hiện lên chút e lệ, cả người toả ra hơi thở ngọt ngào mê người, khiến cho người ta có loại xúc động muốn nuốt cô vào bụng.

Hai tay chống đỡ ở hai bả vai của cô, đôi mắt thâm thuy của Nhiếp Tử Phong hiện lên một tầng mù mịt.

“Em xác định! ?” Chẳng qua anh chỉ thuận miệng hù dọa một chút để cho cô sợ mà chạy mất thôi, nhưng không ngờ là cô lại thật sự đáp ứng.

Khi nhìn vào đôi mắt sắc bén như chim ưng của anh, Nhiếp Tử Vũ e thẹn gật đầu: “Vâng.” Nói xong, hai tay lần theo hông của anh ôm lấy thắt lưng của anh, sau đó dùng lực khiến anh đè lên người mình. dzie,n; da. anlzde.q; ydo /nn .

Cô to gan làm ra hành động này không thể nghĩ ngờ đó chính là hành động mời chào anh, khiến cho từ trong ra ngoài của Nhiếp Tử Phong đều muốn cô.

Kết quả là, tất cả những suy nghĩ bị anh quăng sang một bên, nôn nóng muốn chặn môi của cô lại. Mà Nhiếp Tử Vũ cũng ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, hôn trả lại anh.

...

※

“Các người đang làm cái gì!” Một tiếng hét chói tai cắt ngang hành động của hai người.

Hai người còn đang hôn say mê không kịp phản ứng, một bàn tay đã tiến vào, mạnh mẽ tách hai người ra.

Nhiếp Tử Phong bị kéo ra, Nhiếp Tử Vũ ở dưới thân anh khiếp sợ nhìn về phía người tới, nhất thời sắc mặt trở nên tái nhợt. Đôi mắt áy náy nhìn người mới tới, Nhiếp Tử Vũ giật giật khoé môi muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng chưa kịp nói ra khỏi miệng đã bị đối phương nhanh chân hơn cô một bước nói trước.

“Các người là anh em mà, tại sao lại có thể... Tại sao lại có thể...” Mẹ Nhiếp bị kinh hoảng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Làm sao bà cũng không thể tin được, chính mình lại bắt gặp cảnh hai người bọn họ vô cùng thân thiết như vậy... Nhớ lại một cảnh vừa rồi, sự oán giận của bà lập tức xuất hiện thêm vẻ đau lòng. Khó có thể tưởng tượng, nếu như bà tới chậm một bước, vậy bọn họ sẽ gây nên sai lầm lớn...

“Con và anh ấy không có quan hệ huyết thống.” Nhiếp Tử Vũ mở miệng phản bác, đôi mi thanh tú nhấn lại thành một đường.

“Nhưng các người vẫn là anh em!” Mẹ Nhiếp dùng lời lẽ chính nghĩa khề hét lên, tâm trạng có chút phức tạp.

Nhìn bộ dạng của bà vì mình mà hao tổn tinh thần, Nhiếp Tử Vũ không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng, nhưng vẫn mạnh mẽ nở nụ cười yếu ớt, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía bà: “Bởi vì con họ Tử Phong bị thương, cho nên mẹ mới chán ghét con tiếp xúc với anh ấy có đúng không?” Nếu là như vậy, cô có thể hiểu. Dù sao bất kỳ bà mẹ nào trên đời cũng sẽ hướng về đứa con có quan hệ huyết thống với mình.

“Tôi...” Nhìn thấy đôi mắt đỏ ửng của Nhiếp Tử Vũ, trong lòng mẹ Nhiếp đau đớn.

Không phải như thế, không phải như thế... Bà không có chán ghét cô...

Cho dù hôm qua bà đã đối xử nhẫn tâm với cô, nhưng cũng bởi vì quá lo lắng cho Nhiếp Tử Phong, mới bị mất lý trí như vậy. Nhưng mẹ Nhiếp không có cách nào nói suy nghĩ thực sự của bà cho cô biết.

Khoé mắt khẽ liếc nhìn Nhiếp Tử Phong vẫn đang ngồi trên giường nhúu chặt mày lại nhìn hai người các bà, đột nhiên mẹ Nhiếp đen mặt lại, hít một hơi thật sâu nói: “Nói chung, cho dù như thế nào đi nữa, tôi cũng không cho phép hai người ở chung một chỗ!” Bà lớn tiếng ra lệnh, giọng điệu không thể nghi ngờ rất kiên quyết.

“Vì sao?” Nhiếp Tử Vũ không chịu buông tha, giọng nói có chút run run: “Vì sao bọn con không thể ở chung một chỗ?”

Bởi vì... Bởi vì sao? Chắc chắn là bà không thể nói cho cô biết lý do được!

Đột nhiên, một tia sáng chợt loé lên trong đôi mắt của mẹ Nhiếp, ngay sau đó nghe thấy giọng nói lạnh lùng của bà: “Bởi vì... bởi vì Tử Phong đã có Duyệt Nhi! Bọn họ cũng sắp kết hôn rồi! Lý do này chắc cũng đủ rồi chứ? Tôi không hy vọng cô sẽ đi phá hoại mối quan hệ của bọn họ, có nghe không!”

Kết hôn.

Nghe được hai chữ này, Nhiếp Tử Vũ ngây ngẩn cả người, đồng thời, cũng nở ra một nụ cười cay đắng.

Đúng vậy, sao cô lại có thể quên. Anh sẽ kết hôn nhanh thôi, anh sẽ nhanh chóng trở thành chồng của người khác...

Nhiếp Tử Vũ cười đau khổ, nhắm mắt lại. Quay đầu lại nhìn Nhiếp Tử Phong đang thờ ơ, đột nhiên cô có cảm giác mình thật buồn cười, thật không biết

xấu hổ!

Bởi vì thiếu chút nữa... Cô đã phá hoại cuộc hôn nhân của anh...

“Con biết rồi.” Cho dù lòng đau như dao cắt, Nhiếp Tử Vũ cũng vẫn cố nở nụ cười. Cô dùng ánh mắt ngán lệ nhìn Nhiếp Tử Phong một lần cuối cùng, để lại một câu: “Chúc các người hạnh phúc, em đi.” Sau đó xoay người chạy ra khỏi phòng bệnh.

Nhìn bóng lưng vộ vàng biến mất của cô.

Trong lòng của Nhiếp Tử Phong cảm thấy trống trải, còn mẹ Nhiếp, thì lại lộ ra vẻ áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Chương 103: Buông thả một lần

Editor: Táo đồ phổ núi

Mấy ngày liên tiếp, Nhiếp Tử Vũ luôn ở trong khách sạn, ba bữa cơm hàng ngày cũng gọi đồ phục vụ từ bên ngoài, nhớ tới thì lại không muốn ăn nữa, cho nên mỗi ngày thường chỉ ăn mấy miếng hoặc uống chút nước. Cô không ra khỏi cổng trước, không bước khỏi cổng sau, giống như là một thân thể không có linh hồn, đang chơi vơi bên bờ vực sinh tử.

...

Một ngày kia –

“Kính coong kính coong.” Ban đêm, tiếng chuông cửa lại không ngừng vang lên.

Nhiếp Tử Vũ vừa mới tắm rửa xong, mái tóc dài vẫn còn ướt sũng, mặc áo tắm ra mở cửa. Vốn tưởng là nhân viên phục vụ đưa bữa tối tới, không ngờ được người đứng ngoài cửa là người mà khiến cho cô đau lòng mấy bữa nay.

Nhìn lại một lần. mấy ngày không nhìn thấy, so với trước kia cô càng thêm gầy yếu hơn. Ngũ quan tinh xảo trên khuôn mặt không còn chút thịt, chiếc cằm vốn đã không được tròn đầy nay lại càng thêm nhọn ra. Nhìn thấy vàng mắt của cô thâm quầng, mẹ Nhiếp lại càng sinh lòng thương yêu.

“Mẹ có thể vào không?” Bà nhẹ giọng hỏi.

“À, dạ, mời vào ạ.” Hồi phục lại tinh thần Nhiếp Tử Vũ nhường đường cho bà đi vào.

Sau khi mời bà ngồi vào sô pha trong phòng khách xong, Nhiếp Tử Vũ đi vào phòng bếp rót cho bà ly nước, sau đó chậm rãi ngồi xuống trước mặt của bà.

“Chỉ có nước khoáng, mẹ uống tạm đi ạ.” Nhiếp Tử Vũ nhàn nhạt nói với mẹ Nhiếp, thái độ so với trước kia rõ ràng đã lạnh nhạt hơn rất nhiều.

“Không sao.” Mẹ Nhiếp chưa sót lắc đầu một cái, nhận lấy ly nước cô đưa tới uống một ngụm. Nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm của Nhiếp Tử Vũ, bà có thể nhận ra bản thân mình đã gây ra tổn thương rất lớn cho cô.

“Vũ Vũ, con hận mẹ à?” Đột nhiên, mẹ Nhiếp mở miệng hỏi. Gần đây bà đã làm nhiều chuyện không phải với cô, cho dù cô có hận thì cũng hợp lý thôi.

Nhưng mà Nhiếp Tử Vũ chỉ khẽ lắc đầu, nói: “Không hận.” Bình tĩnh nhìn nhận lại, tất cả đều do cô tạo ra, cô không có tư cách để giận bà.

Nhận được câu trả lời của cô, nhưng mẹ Nhiếp chẳng những không thoải mái, mà còn nhíu mày lại nói:

“Mẹ tới đây là muốn nhờ con một chuyện, con có sẵn lòng giúp mẹ không?”

Nghe vậy, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới nhìn thẳng vào bà, ánh mắt bình tĩnh không chút dao động. Thì ra đây mới là nguyên nhân mà bà tìm tới cô.

“Ngài nói đi, nếu như con có thể giúp được, con nhất định sẽ giúp.” Bây giờ cho dù bà muốn cô một lần nữa rời khỏi Đài Loan, thì cô cũng chấp nhận.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của cô, trong lòng mẹ Nhiếp lại càng cảm thấy áy náy nhiều hơn, đồng thời sau khi trải qua một lúc đấu tranh nội tâm, cuối cùng bà vẫn mở miệng nói: “Mẹ muốn nhờ con đi khuyên nhủ Tử Phong, khuyên nó tiếp nhận trị liệu.

Mấy ngày trước, Nhiếp Tử Phong kiên trì yêu cầu bọn họ làm thủ tục xuất viện cho anh. Vì để đảm bảo cho vết thương của anh, bà cố ý mời một nhóm người điều trị tới để làm vật lý trị liệu cho anh. Nhưng mà nhiều ngày rồi cứ động đến là anh lại nổi giận, từng người quản lý mà bà mời tới đều bị anh làm cho tức giận mà bỏ đi rồi. Chẳng những thế anh còn không chịu ăn cơm, thường nhốt mình lại ở trong phòng, từ chối không chịu gặp bất cứ ai, điều này khiến bà vô cùng lo lắng, sợ chân của anh không kịp thời chữa trị mà mất đi cơ hội phục hồi.

Bị tình hình thực tế ép buộc, bà chỉ có thể nghĩ tới cô.

“Có được không? Coi như mẹ cầu xin con, cầu xin con hãy đi khuyên nhủ Tử Phong.” Mẹ Nhiếp nhìn Nhiếp Tử Vũ với ánh mắt mong mỏi.

“Con...” Nhiếp Tử Vũ định đáp ứng, nhưng cô lại nghĩ tới chuyện đã phát sinh ở bệnh viện, vì vậy lại cười chua xót nói: “Anh ấy không phải đã có Quan Duyệt sao? Mẹ nên đi nhờ Quan Duyệt mới đúng, hơn nữa ... anh ấy sẽ không muốn gặp con.”

Anh đã nhiều lần đuổi cô đi, ý tứ cũng quá rõ ràng rồi, cô không muốn lại tự đi tìm mất mặt.

Đang lúc Nhiếp Tử Vũ muốn từ chối thì lại nghe mẹ Nhiếp cúi đầu nói:

“Duyệt Nhi chưa từng tới thăm...” Từ khi Nhiếp Tử Phong xảy ra tai nạn xe cộ xong, thì bà không nhìn thấy cô ta nữa. d.0dylq.d. Mấy ngày nay Nhiếp Tử Phong không chịu truyền nước, bà đã gọi điện thoại tới nhà họ Quan, nhưng kết quả không phải cô ta đang đi công tác thì chính là không có ở nhà.

Mọi người đều nói, hoạn nạn mới biết chân tình, lúc này coi như bà đã nhìn thấy rõ bộ mặt thật của cô ta rồi.

“Chị ta không tới thăm? Chuyện này...” Nhiếp Tử Phong sẽ đau lòng biết bao nhiêu... Nghĩ tới đây, trong lòng Nhiếp Tử Vũ khẽ nhói đau. Người phụ nữ mà anh thương yêu, vào lúc anh khó khăn đã rời khỏi anh, làm sao anh có thể chịu đựng được đá kích này!

Thấy cô chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, mẹ Nhiếp nói tiếp: “Hơn nữa, mẹ khẳng định người mà Tử Phong thật sự muốn gặp là con.” Bà vô cùng chán chường nói, ánh mắt nhìn Nhiếp Tử Vũ có chút phức tạp.

Thật ra cho tới bây giờ bà vẫn biết con trai của mình và cô có mối quan hệ khác thường, nhưng bà luôn không muốn nghĩ tới, cho tới khi ở bệnh viện bà nhìn thấy cảnh bọn họ hôn môi bà mới không có cách nào không suy nghĩ được nữa.

Nói thật, bà rất sợ giữa bọn họ có cái gì đó, nếu có thể, bà muốn bọn họ sẽ không tiếp xúc với nhau nữa! Nhưng bây giờ Tử Phong cần động lực, cho nên bà chỉ có thể đặt tia hy vọng cuối cùng vào trên người của cô, nếu như Tử Phong thật sự có thể vì vậy mà phấn chấn lên, như vậy thì bà sẵn lòng buông thả một lần!

Nhiếp Tử Vũ không biết tại sao mẹ Nhiếp lại chắc chắn như thế, nhưng cô càng tin tưởng vào những gì mình đã nghe được.

“Anh ấy muốn con cứ đi.”

“Đó không phải lời nói thật lòng của nó.” Mẹ Nhiếp phủ định, vẻ mặt lộ ra vẻ kiên định: “Mẹ là người đẻ ra nó, mẹ biết suy nghĩ của nó. Tử Phong không muốn con cảm thấy áy náy, cũng không muốn con thấy sự thảm hại của nó, cho nên nó mới nói như vậy.”

“Chuyện này...” Thật sự là như vậy sao...

Thấy cô vẫn có chút không tin, mẹ Nhiếp dứt khoát nắm lấy cánh tay của cô, cầu xin: “Mẹ cầu xin con, xin con hãy đi khuyên nhủ nó một chút đi. Nó vẫn luôn có tình cảm với con, mẹ nghĩ chắc chắn là nó sẽ nghe lời con nói.”

Nhìn thấy đôi mắt của mẹ Nhiếp dần dần đỏ ửng lên, trong lòng Nhiếp Tử Vũ giằng co.

“Nếu quả thật như lời mẹ nói, con sẽ đồng ý thử một lần...”

...

Vì vậy ngay đêm hôm đó, Nhiếp Tử Vũ đã trở về nhà họ Nhiếp cùng với mẹ Nhiếp.

※

Ban đêm trời lạnh, bầu trời đen kịt không một vì sao, chỉ có một vầng trăng khuyết với ánh sáng mờ nhạt treo lơ lửng trong không trung, nhìn rất cô đơn.

Nhiếp Tử Vũ cầm lấy chiếc chìa khoá mà Quản gia đưa cho cô, cô mở khoá, sau đó chậm rãi đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng ngủ, không có bật đèn. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ lọt vào trong phòng, cũng không đủ để cho người ta nhìn rõ khi giờ năm ngón tay lên. Cô lặng lẽ đóng cửa phòng lại, lúc này mới xoay người lại. Nhưng khi tầm mắt của cô nhìn vào chiếc xe lăn đang phản chiếu ra ánh sáng màu bạc, thì không nhìn thấy người mà cô muốn nhìn thấy, lại nhìn ra ban công, thì phát hiện một bóng dáng đang ngồi thẳng tắp.

Gió đêm thổi làm cho rèm cửa bay phấp phới. Ánh trăng lạnh lùng chiếu vào bóng lưng cao ngạo của anh, thoạt nhìn có chút cô độc.

Nhìn thấy vậy, Nhiếp Tử Vũ xót xa, suýt nữa thì rơi nước mắt. Sau nhiều lần kìm nén hít sâu mấy hơi, cô mới nén lại được sự đau đớn trong lòng, sau đó chậm rãi đi tới.

“Hôm nay không có sao, anh đang nhìn cái gì? Nhìn ánh trăng sao?” Cô dùng giọng điệu thoải mái hỏi, mục đích muốn phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này. Nhưng mà cho tới khi cô ngồi xuống bên cạnh anh, từ đầu tới cuối anh cũng không liếc mắt nhìn cô lấy một cái.

Dựa theo ánh trăng, Nhiếp Từ Vũ quay mặt nhìn về phía anh.

Khuôn mặt của anh đã không nhìn ra hình người nữa, hốc mắt trũng sâu, sắc mặt trắng bệch, hàm dưới râu mọc rậm rạp che kín hết, cả người nhìn muốn có bao nhiêu suy sụp thì có bấy nhiêu suy sụp, hoàn toàn không nhìn ra được khuôn mặt hăng hái trước kia, không thể nào khiến cho người ta liên tưởng được với người đàn ông luôn tươi cười lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Chương 104.1: Hoá giải hiểu lầm

Editor: Táo đỏ phở núi

Nhìn bộ dạng suy sụp của anh, viền mắt của Nhiếp Từ Vũ lại đỏ ửng lên.

Đúng ngay lúc này, giọng nói nhẹ nhàng của Nhiếp Từ Phong vang lên trong bầu không khí. “Mẹ đã bảo em tới sao?”

“Vâng.” Nhiếp Từ Vũ cũng không giấu giếm, nói tiếp lời nói của anh: “Mẹ bảo em tới khuyên nhủ anh, khuyên anh tiếp nhận trị liệu.”

“Có tác dụng sao?” Anh dùng giọng điệu tự giễu hỏi, đôi mắt đen láy của anh chăm chú nhìn đôi chân không chút cảm giác của mình, đáy mắt bình lặng không một gợn sóng. Mấy ngày qua, cho dù anh có cố gắng cử động như thế nào đi nữa, thì từ đầu tới cuối nó cũng không hề có chút cảm giác nào. Vậy thì hai chân của anh, vẫn có thể cử động được sao?

Vừa nghe thấy câu hỏi bi thương, xót xa của anh, trong lòng Nhiếp Từ Vũ trở nên kích động. Cô ôm lấy hai vai của Nhiếp Từ Phong xoay người anh lại bắt anh đối diện với mình, sau đó cắn môi dùng ánh mắt kiên định nhìn anh nói: “Có hy vọng vẫn tốt hơn so với không có! Hơn nữa bác sĩ cũng nói chắc chắn sẽ có hy vọng, tại sao anh lại ủ rũ như vậy chứ? !”

Vừa nói xong, Nhiếp Từ Phong chỉ khẽ nhìn cô một cái, nâng môi lên nói ra một câu: “Em xác định hy vọng sẽ không biến thành thất vọng?” Nếu như kết cục là đau khổ, vậy thì không bằng anh sẽ lựa chọn cách sớm đối mặt.

“Em...” Nhìn anh cô đơn cụp mi xuống, trong lòng Nhiếp Từ Vũ đau thắt lại. Thì ra, quả thật là anh đang lo lắng vấn đề này, nếu kết quả không chiều lòng người, thì đây không phải là chuyện mà người bình thường có thể chịu đựng được! Nhất là người đàn ông kiêu căng ngạo mạn như Nhiếp Từ Phong.

Nhưng mà...

“Cho dù là vì ba vì mẹ, còn có em nữa, anh hãy thử một lần được không? Giọng điệu của cô có chút nấn nỉ hỏi, trong đôi mắt đầy vẻ chờ mong. “Chẳng lẽ anh muốn cả đời em sống trong sự áy náy sao? Chẳng lẽ anh thực sự mong muốn như vậy?” Sự sợ hãi, cô cũng không sợ ít hơn anh! Nhưng nhìn bộ dạng không chút lòng tin nào của anh, cái này so với sự dằn vặt cô còn cảm thấy khó chịu hơn.

Áy náy...

Khoé mắt của Nhiếp Từ Phong co giật, đột nhiên, anh đưa tay lên nắm đôi tay của Nhiếp Từ Vũ đang giữ chặt hai vai của mình đi, sau đó lạnh lùng cong môi nói: “Anh nói rồi không cần em phải thương hại anh! Anh còn chưa đến nỗi khiến cho người khác phải thương hại mình như thế!” Nhất là người thương hại mình lại là một người phụ nữ mà mình yêu sâu sắc, chuyện này bảo anh làm sao mà chịu nổi.

“Em không có thương hại anh!” Đây là lần thứ ba Nhiếp Từ Vũ nghe thấy anh dùng từ này, trong lòng vốn đã không bình tĩnh, nhất thời càng trở nên kích động. “Tại sao anh lại cảm thấy em đang thương hại anh, vì sao anh chưa bao giờ nghĩ lại em có thể vì một nguyên nhân khác nên mới ở lại bên cạnh anh!” Cô đối với anh có sự áy náy, nhưng nhiều hơn vẫn là sự yêu thương, là tình yêu.

Đúng vậy, cô yêu anh! Vì thế không thể để cho anh cứ suy sụp như vậy, không thể để cho anh liều lĩnh chán trường bỏ cuộc như vậy!

“Hừ!” Đáp lại chính là một tiếng hừ lạnh của Nhiếp Từ Phong. Anh hơi nhíu mày lại, nhìn đôi mắt như muốn phun lửa của cô, lạnh lùng trả lời: “Không phải thương hại thì là cái gì? Chẳng lẽ em muốn anh tin tưởng là em vì yêu anh nên mới muốn ở lại bên cạnh anh sao! ?”. Trong giọng nói tràn đầy vẻ giễu cợt.

Nhìn ánh mắt mang theo sự giễu cợt của anh, Nhiếp Từ Vũ im lặng không nói gì. Anh không tin cô, nghĩ tới đây vẻ mặt của cô có chút đau lòng.

Bởi vì sự im lặng của cô, khiến cho Nhiếp Tử Phong cũng ngại ngần cả người, nhìn vào ánh mắt của cô trong nháy mắt anh cảm thấy không thể tin được.

Anh đã đoán đúng sao? Cô vì yêu anh nên mới muốn ở lại bên cạnh anh sao? Muốn vãn cảm xúc phức tạp không ngừng dâng trào lên trong người anh, nhưng càng nhiều hơn đó là sự kích động và mừng rỡ. Về mặt lạnh lùng của anh cũng bắt đầu có sự thay đổi, không còn lạnh lùng như trước nữa, nhưng cũng không lộ ra nụ cười.

“Em...” Trong lòng giãy giụa một lúc lâu, cuối cùng Nhiếp Tử Phong mới do dự nói ra khỏi miệng: “Vì sao em không bỏ đi giống như ba năm trước đây?” Nếu như cô thực sự yêu anh, vì sao ba năm trước lại bỏ lại anh mà đi cùng với người đàn ông khác.

Ba năm trước đây...

Đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ run run, ánh mắt hiện lên vẻ đau đớn nhìn về phía Nhiếp Tử Phong, nói: “Em không thể bỏ anh được.” Ba năm trước, bởi vì bên cạnh anh có Quan Duyệt, hơn nữa còn có lời nói kia của mẹ Nhiếp, cho nên cô mới dứt khoát lựa chọn cách ra đi. Nhưng lần này, Quan Duyệt đã bỏ anh mà đi, sao cô có thể đang tâm bỏ anh lại được! Vì thế lần này, cho dù thế nào đi nữa cô cũng sẽ không đi!

Không thể bỏ anh được.

Phút chốc, khoe miệng của Nhiếp Tử Phong cong lên thành nụ cười lạnh, sau đó lập tức dùng ánh mắt sắc bén nhìn Nhiếp Tử Vũ nói:

“Ba năm trước bỏ anh vẫn còn nằm hôn mê trên giường bệnh, em cũng có thể đi chơi lêu lổng với người đàn ông khác, ba năm sau anh tỉnh táo em lại nói không thể bỏ anh được!” Chuyện này bảo anh làm sao có thể tin lời nói của cô được đây! Nghĩ tới đây, đôi mắt của Nhiếp Tử Phong trước đó một giây vẫn còn bình tĩnh, thì nháy mắt đã như dâng trào lên một cơn giông bão. d,0dylq.d.

“Bỏ anh vẫn còn đang nằm hôn mê đi chơi lêu lổng với người đàn ông khác?” Nhiếp Tử Vũ ngại ngần cả người. Cô làm như vậy khi nào? Cô rời đi khi anh đã tỉnh lại mà!

Thấy cô im lặng, Nhiếp Tử Phong cho là cô đã thừa nhận tất cả, trong lòng càng thêm lạnh lẽo. “Sao rồi, em còn lời nào để nói nữa không!”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ nhăn đôi mi thanh tú của mình lại, nhìn anh một lúc lâu, rồi mới chậm rãi nói: “Em bắt đầu nghi ngờ hai chúng ta đang nói không phải là cùng một việc.”

Nhiếp Tử Phong ngăn người, đôi mày rậm nhíu lại, lúc đang muốn hỏi lại, thì Nhiếp Tử Vũ lại mở miệng nói:

“Ba năm trước vào lúc anh hôn mê, em vẫn luôn luôn ở trong bệnh viện chăm sóc anh, việc này thì trên dưới nhà họ Nhiếp đều biết. Tại sao anh lại nói em bỏ lại anh để đi chơi lêu lổng với người đàn ông khác?” Cô kinh ngạc, rốt cuộc thì anh nghe tin tức này ở đâu ra.

Nhiếp Tử Phong chấn động, vì những lời nói này của cô. Nghênh đón anh mất tìm tòi nghiên cứu của cô, nhìn về mặt nghiêm túc không giống như đang nói đùa của cô, trong lòng Nhiếp Tử Phong thoáng qua một tia bất an.

Chẳng lẽ anh đã sai rồi? Chẳng lẽ cho tới bây giờ những gì anh biết đều là giả dối?

Cô chưa bao giờ vứt bỏ mình!

Nếu đã như vậy, tại sao ba năm trước cô lại rời đi?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Phong không thể chờ đợi được nữa, liền hỏi: “Vậy nguyên nhân gì mà ba năm trước em lại bỏ đi?”

Dứt lời, vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ liền biến đổi, trong đôi mắt cô lộ ra vẻ thống khổ. Cô nhắm mắt lại, muốn từ chối trả lời vấn đề này, nhưng mà Nhiếp Tử Phong không chịu buông tha cho cô.

“Nói cho anh biết, nguyên nhân ba năm trước em bỏ đi!” Nhiếp Tử Phong kích động nắm lấy bả vai của cô, chân mày nhíu chặt, dường như có thể kẹp chết một con ruồi.

“Thôi được rồi.” d,0dylq.d. Thấy anh thà chết không buông, Nhiếp Tử Vũ đành thỏa hiệp. Đối diện thẳng với đôi mắt nóng lòng muốn biết của anh, Nhiếp Tử Vũ giật giật khoe môi, nói: “Bởi vì ngày đó lúc anh tỉnh lại, em nhìn thấy anh và Quan Quan Duyệt ôm nhau, vì thế em liền rời đi, tác thành cho hai người bọn anh.” Đương nhiên cô không nói ra còn có một nguyên nhân nhỏ nữa là lời nói của mẹ Nhiếp.

Nghe xong, Nhiếp Tử Phong lại yên tĩnh trở lại.

“Là như vậy phải không?” Đôi mắt đen láy của anh loé lên một tia sáng. Vũ Vũ không bỏ rơi anh, mà là vì muốn thành toàn cho anh và Quan Duyệt! Trong lòng Nhiếp Tử Phong nhận được câu trả lời như vậy nên mừng như điên! Nhưng mà cũng lúc đó mi tâm của anh vẫn nhíu chặt lại. Anh nhớ rõ ngày đó lúc anh tỉnh lại cũng chỉ có mình Quan Duyệt ở bên cạnh, chẳng lẽ Quan Duyệt lừa anh? !

“Vâng. Lúc anh tỉnh lại trùng hợp vào lúc em về nhà thay quần áo, nhưng không ngờ là lúc quay trở lại bệnh viện lại nhìn thấy anh và...” Nói đến đây, Nhiếp Tử Vũ không nói được nữa. Vốn cho là ba năm nay cô đã bình thường trở lại, nhưng lúc này nhắc lại chuyện cũ trong lòng cô vẫn không nhịn được mà cảm thấy đau đớn.

Nhìn về mặt uất ức của cô, lúc này Nhiếp Tử Phong mới ý thức được rốt cuộc mình đã làm gì!

Thì ra, thì ra từ trước tới giờ anh đã hiểu lầm cô! Anh ngốc nghếch đi tin lời người phụ nữ khác gắn tội lên người cô, hiểu lầm cô rất nhiều! Như vậy thì sự oán hận của anh đối với cô ba năm nay, còn có khoảng thời gian vừa qua anh đã gây biết bao nhiêu chuyện cho cô, nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Phong cảm thấy vô cùng hối hận.

“Làm sao vậy?” Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy vẻ mặt khác thường của anh, không khỏi lo lắng hỏi: “Có phải trong người có chỗ nào khó chịu không?” Nói xong, dùng tay sờ sờ vào mặt của anh.

Nhìn thấy cô vì mình mà lộ ra vẻ mặt lo lắng, Nhiếp Tử Phong lắc lắc đầu, mừng rỡ nở nụ cười: “Anh không sao.” Nói xong cầm lấy bàn tay đang đặt trên trán anh xuống.

“Mấy ngày nay, anh đã làm rất nhiều chuyện không phải với em, Vũ Vũ, em có thể tha thứ cho anh không? Nhiếp Tử Phong hỏi.

Không ngờ là anh sẽ hỏi vấn đề này, Nhiếp Tử Vũ liền ngần ngừ cả người, một lát sau, cho tới khi cô nhìn thấy ánh mắt áy náy của anh, lắc lắc đầu: “Không hận.” Mặc dù cô không hiểu tại sao anh lại nhắc tới chuyện này.

Nhận được lời khẳng định của cô, lúc này Nhiếp Tử Phong mới thở phào một cái.

“Nhưng em rất ghét anh!” Nhân dịp chân mày anh đã giãn ra, Nhiếp Tử Vũ nói tiếp: “Nếu như anh đồng ý tiếp nhận trị liệu, vậy thì em sẽ không ghét anh nữa.” Nói xong, nở một nụ cười ngọt ngào.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong do dự.

Thấy thế, cử động của Nhiếp Tử Vũ như bị nghẹn lại, cô đưa tay lên vỗ vỗ lên ngực mình, sau đó cúi đầu nói trong cuống họng: “Coi như là vì em hãy thử một lần, được không?”

Nhìn cô mang theo vẻ mặt cầu xin, một lát sau rốt cuộc Nhiếp Tử Phong cũng thốt ra một từ được.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chương 104.2: Hoá giải hiểu lầm

Editor: Táo đồ phổ núi

Sau khi nhận được câu trả lời của anh, trong lòng Nhiếp Tử Vũ mừng thầm. Việc đầu tiên cô làm là phi như bay ra khỏi phòng, sau đó gọi quản gia và một số người giúp việc đưa Nhiếp Tử Phong vào phòng tắm. Bởi vì điều đầu tiên cô muốn làm, là giúp anh thay hình đổi dạng, khiến cho anh trở nên đẹp trai phong độ giống như trước kia.

Nhân thời gian xả nước, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới hoàn toàn nhìn rõ khuôn mặt của anh. Dưới ánh đèn sáng trưng, sắc mặt trắng bệnh của anh trở nên đáng sợ, ánh mắt không chút tia sáng, khuôn mặt gầy gò, cả người muốn có bao nhiêu chán trường thì có bấy nhiêu. Cô không dám tưởng tượng, nếu mình không tới nhìn anh cứ để anh suy sụp như vậy, không biết anh sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.

Cô ngồi xổm người xuống, giúp anh thoa một ít kem cạo râu vào hàm dưới, sau đó mới đi lấy dao cạo râu, cẩn thận từng li từng tí cạo râu giúp anh. Đây là lần đầu cô làm như vậy cho một người đàn ông, vì vậy không tránh khỏi run tay, kết quả là không cẩn thận để lại một vết dao trên mặt của anh.

“Xin lỗi.” Nhìn thấy máu tươi chảy ra từ trong kem cạo râu, Nhiếp Tử Vũ sợ hãi tới mức không biết phải làm sao.

“Không sao, để anh làm là được rồi.” Nhiếp Tử Phong mỉm cười, nhận lấy dao cạo râu từ tay của cô, ở trước gương thành thạo cạo đi, chỉ một lát sau đã xong việc.

Sau khi cạo râu xong khiến anh nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, cũng làm cho Nhiếp Tử Vũ cảm thấy thiếu chút nữa thì bị câu mắt hờn. Một lát sau khi cô lơ đãng nhìn thấy ánh mắt của Nhiếp Tử Phong tràn đầy ý cười xong, cô mới ý thức được mình đã luống cuống, thế nên vội vã tắt vòi nước đi, rời khỏi tầm mắt của anh.

Thử độ ấm của nước thấy vừa rồi, Nhiếp Tử Vũ mới đứng thẳng người dậy.

“Nước đã đầy rồi, anh có thể tự đi vào được sao? Nếu không em gọi quản gia tới giúp anh?” Nhiếp Tử Vũ nói xong liền muốn đi ra ngoài gọi quản gia, nhưng sau đó lại bị Nhiếp Tử Phong ngăn cản lại.

“Anh tự mình đi vào được.” Mặc dù hai chân không nhúc nhích được, nhưng anh còn có tay. Nhiếp Tử Phong nói xong thì dùng hai tai chống lên thành bồn tắm, sau đó đưa chân bỏ vào bồn tắm, cuối cùng cả người dựa vào đôi tay mà ngồi xuống. Trong suốt quá trình anh đi xuống nữa, Nhiếp Tử Vũ không kịp nhắm mắt nên đã thấy hết được cơ thể trần như nhộng của anh.

“Àm ăm” một tiếng, đầu bị nổ tung, khuôn mặt trắng nõn của cô lập tức đỏ ửng lên, giống như đào chín vậy, khiến cho người ta không nhận được xúc động mà muốn cắn một miếng.

“Anh... em...” mặc dù không phải là chưa từng nhìn thấy anh trần thể như vậy, nhưng nhìn thấy hoàn chỉnh như vậy vẫn là lần đầu tiên. Cho nên cả người Nhiếp Tử Vũ cứng ngắc tại chỗ, không nhúc nhích được. Một lúc lâu sau, khi cô kịp phản ứng, muốn xoay người rời đi, thì một cánh tay mạnh mẽ đã kịp thời bắt được cô tay của cô, ngăn cản đường đi của cô.

“Chân của anh không nhúc nhích được, em rửa giúp anh.” Bộ dạng e thẹn của cô tất cả đã lọt vào trong mắt của anh, đáy mắt của Nhiếp Tử Phong chợt lóe lên nhìn dưới chân, hợp tình hợp lý muốn giữ cô lại.

“Tắm chỉ cần dùng tay là được rồi, có liên quan gì tới chân của anh.” Nhiếp Tử Vũ từ chối, giữa giữa muốn thoát khỏi sự kiểm chế của anh: “Anh mau buông ra, em sẽ gọi quản gia đến giúp anh.”

“Không cần, anh chỉ muốn em rửa giúp anh.” Ngoài dự đoán, Nhiếp Tử Phong lại chơi xấu như trẻ con. “Nếu như em không rửa giúp anh, vậy anh sẽ không rửa sạch được.”

“Không được!” Nhiếp Tử Vũ lo lắng nói ra khỏi miệng, rồi xoay người một cái, lại đứng như dự tính của Nhiếp Tử Phong. Một lực đạo rất lớn truyền tới cổ tay của cô, khiến cho cô chưa kịp kinh hoàng không biết xảy ra khi nào, thì cô cảm giác được thân thể mình nhào về phía trước, sau đó một giây cả người liền nhào vào trong nước, ngã ngồi trên đùi anh.

“Rầm” Vô số bọt nước văng lên.

Một dòng nước ầm ập chảy qua người cô, khiến cô không vui: “Nhiếp Tử Phong, anh điên à!” Lại có thể kéo cô xuống nước! Nhiếp Tử Vũ nổi giận đùng đùng nhìn Nhiếp Tử Phong cười vô cùng đắc ý, thở gấp một hơi sau đó đắm vào lồng ngực rắn chắc của anh.

“Ừ, á.” Không ngờ cô lại bạo lực như vậy, Nhiếp Tử Phong rên lên một câu, chân mày cũng nhíu lại thành đường.

“Rất đau sao?” Rõ ràng là anh sai trước, thế nhưng Nhiếp Tử Vũ lại rất không có chí khí bị anh dẫn dắt, đành phải nói lời xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi.”

“Chỉ cần em giúp anh tắm thì anh sẽ không còn đau nữa.” Mới nói đến đây, vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong lại trở nên cợt nhả.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ bủn rủn không thêm quan tâm đến anh, đứng dậy muốn đi ra. Nhưng còn chưa kịp hành động, Nhiếp Tử Phong đã nắm lấy cằm của cô, nâng cằm cô lên đối diện với anh.

“Vũ Vũ...”

“Hả?” Ngược mặt nhìn về phía anh, đôi mắt đen láy của Nhiếp Tử Vũ mới nhìn thấy lửa nóng trong đôi mắt anh, một giây sau cả người khựng lại.

Trời ạ, không phải là anh...

Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, câu nói đầu tiên của Nhiếp Tử Phong đã xác nhận suy nghĩ của cô.

“Anh nghĩ anh muốn em.” Lời nói cũng như tác phong to gan của anh, kiên quyết mà không chút dãi dòng nào. Nhiếp Tử Phong dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào người của cô do bị ướt nước nên mờ hồ lộ ra màu sắc của áo trong, cảm giác ở cổ họng khô khốc.

“Anh...” cảm giác được ở miệng cô có cái gì nhô ra, Nhiếp Tử Vũ vừa ngẩng đầu lên liền thấy được khuôn mặt trần ngập sự ảm nẫn của anh. Quả thật cô cũng muốn gật đầu đáp ứng, bởi vì cả đời này cô chỉ yêu mình người này. Nhưng mà lời nói tới miệng rồi, đột nhiên cô lại nhớ tới một chuyện, vì vậy im lặng một lúc lâu, rồi nói:

“Anh đã có Quan Duyệt rồi, chúng ta không thể...”

“Anh và cô ta cũng chưa có kết hôn, cho nên không là gì của nhau cả.” Vừa nghe đến hai chữ 'Quan Duyệt' này, nụ cười trên mặt của Nhiếp Tử Phong nhất thời biến mất, ** ở đáy mắt cũng biến mất trong nháy mắt. Vì nhớ tới ngày ấy, ở bệnh viện anh nói cho cô ta biết hai chân của mình có thể bị tàn phế, sau đó cô ta hoảng hốt rời đi, thì anh đã cảm nhận được sự dối trá và nực cười của cô ta. Thậm chí ngay cả sự chán ghét trong mắt của cô ta cũng lười che giấu.

Thấy vẻ mặt lãnh khốc của anh, Nhiếp Tử Vũ nhìn không được, nói ra khỏi miệng: “Nhưng mà cô ấy đã có đứa con của anh.” Mặc dù không mang danh phận vợ chồng, nhưng đã sớm đã có quan hệ vợ chồng, hơn nữa bọn họ đã có đứa nhỏ rồi, kết hôn cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

“Cái gì?” Nhiếp Tử Phong không dám tin trọn to hai mắt, liếc nhìn cô, chân mày nhăn tít lại: “Là ai nói cho em biết cô ta đã mang thai?”

Cho là anh đã thừa nhận, trong lòng Nhiếp Tử Vũ nhất thời như tro tàn, hất cánh tay đang nắm cằm cô ra, lạnh nhạt nói: “Còn có thể là ai nữa, đương nhiên là do chính miệng mẹ của đứa nhỏ nói.” Nhớ ngày đó, cô vì chuyện này mà đau lòng mấy ngày.

“Cô ta mang thai thế nhưng anh lại không biết” Nhiếp Tử Phong ngậy người trở mặt ra, cúi đầu lăm bằm những lời này.

Thấy bộ dạng anh thất thần như vậy, trong lòng Nhiếp Tử Vũ như chìm xuống đáy cốc. Mặc dù vẻ mặt của anh khiếp sợ, nhưng trong lòng đang cảm thấy vui mừng, Nhiếp Tử Vũ vẫn còn đang đau thương, nghĩ tới đây, viền mắt cũng đỏ lên. Giữa lúc Nhiếp Tử Vũ đứng lên, bước ra khỏi bồn tắm, Nhiếp Tử Phong cười lạnh, giọng nói hỗn loạn của anh truyền tới.

“Không phải cô ta nói dối, mà thực sự là cô ta đã mang thai, nhưng mà không phải là con của anh mà là của người đàn ông khác.”

“Cái gì?” Vừa nghe, động tác đang định lấy áo choàng tắm của Nhiếp Tử Vũ nhất thời dừng lại. Cô quay đầu lại nhìn về phía Nhiếp Tử Phong đang cười châm biếm, đôi mi thanh tú nhú lại.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong quay đầu nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ, đáy mắt tràn đầy thâm ý: “Cô ta đã nói dối em, bởi vì ba năm qua, anh chưa từng ngủ chung giường với cô ta.” Ngoại trừ sai lầm trong lần say rượu đó ra, anh chưa từng đụng vào cô ta.

Nhìn vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ vì khiếp sợ mà trở nên cứng đờ, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Chết tiệt! Người đàn bà kia không chỉ lừa gạt bản thân anh, mà còn lừa gạt cả Vũ Vũ của anh! Nếu như không phải hôm nay anh và Vũ Vũ mở rộng lòng ra, thẳng thắn với nhau, thì rốt cuộc anh vẫn không biết là mình đã bị cô ta lừa dối ở trong tay rồi! Nghĩ như vậy, trong lòng Nhiếp Tử Phong rất nhanh đã hạ quyết tâm.

Anh sẽ điều tra triệt để xem người đàn bà Quan Duyệt kia, xem rốt cuộc cô ta đã làm những chuyện gì mà anh không biết! Nghĩ vậy, anh không khỏi nheo mắt lại.

Đúng vào lúc này, vang lên một tiếng gõ cửa, “Cốc cốc cốc.”

“Vũ Vũ, Tử Phong, các con ở bên trong sao rồi? Mau mở cửa ra đi.” Người nói chuyện là mẹ Nhiếp.

Không khí yên tĩnh của căn phòng bị phá vỡ, Nhiếp Tử Vũ hồi phục tinh thần lại không đợi Nhiếp Tử Phong ngăn cản, vội vã đi ra mở cửa cho bà đi vào.

Lúc mẹ Nhiếp nhìn thấy toàn thân Nhiếp Tử Vũ ướt đẫm, tròng mắt của bà nhất thời tối sầm lại, hỏi: “Quần áo của con đã xảy ra chuyện gì?” Trong giọng nói có xen lẫn sự lo lắng.

“Không. không có việc gì, không cần thận nên bị ướt thôi ạ.” Nhiếp Tử Vũ cười khan nói, dăm ba câu liền nói ra nguyên nhân thật sự. “Mẹ, mẹ hãy chăm sóc anh ấy đi, con về phòng thay quần áo.” Nói xong liền đi vòng qua mẹ Nhiếp vội vã đi ra.

Nhìn bóng dáng cô nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi đâu, nhìn nhìn Nhiếp Tử Phong đang ngồi nhàn nhã trong bồn tắm, cười đến quý dị, mẹ Nhiếp nhủ mi lại.

Chỉ mong bọn chúng không làm ra chuyện gì khác thường, nếu không tội nghiệt của bà rất lớn.

Nhiếp Tử Phong được mẹ Nhiếp giúp tắm rửa xong xuôi, sau đó được đưa ra khỏi phòng tắm. Trở lại trên giường, nằm xuống, mẹ Nhiếp chuẩn bị thức ăn cho anh, nhưng anh lại chậm chạp không chịu ăn, cho tới khi lần thứ hai Nhiếp Tử Vũ qua đây, hơn nữa còn tự tay đút cho anh ăn, anh mới bằng lòng dùng cơm.

Buổi tối, ở mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi, Nhiếp Tử Phong lại lấy lý do “không ngủ được” để giữ Nhiếp Tử Vũ ở lại. Sau đó hai người lại nói chuyện một lúc, đang lúc Nhiếp Tử Phong buồn ngủ, Nhiếp Tử Vũ muốn rời khỏi. Anh lại nói “Quá muộn rồi, ngủ lại đây đi” sau đó xem cô như gối ôm, ôm nhau ngủ.

※

Ngày hôm sau, nửa đêm có một cơn mưa gột rửa hết bụi bặm, trong không khí lộ ra vẻ trong lành. điểnn dần nên quýndon.

Sáng sớm, Nhiếp Tử Vũ liền nhân dịp Nhiếp Tử Phong còn đang ngủ thì đứng dậy. Đi dạo trong vườn hoa, tha hồ hít thở không khí trong lành, cô cảm giác thần kinh đã thoải mái không ít. Mấy ngày vừa qua, đã xảy ra vô số chuyện lớn chuyện nhỏ, trải qua cuộc nói chuyện thẳng thắn tới qua với Nhiếp Tử Phong xong, cô mới giật mình nhận ra tất cả đều không thoát khỏi liên quan tới Quan Duyệt.

Cho dù là chuyện ba năm trước dùng tiền thuê người ngộ thương Nhiếp Tử Phong, hay là đẩy lão phu nhân xuống dưới lầu, tất cả đều liên quan trực tiếp tới chị ta! Mà ngày hôm qua cô kể lại chuyện này cho Nhiếp Tử Phong biết, nghĩ là anh sẽ tỏ ra khiếp sợ, nhưng mà anh chỉ cười nhạt một tiếng nói là đã biết.

Nhiếp Tử Vũ không thể tưởng tượng được một người phụ nữ lại có thể độc ác tới mức độ như vậy! Mặc dù mọi người đều nói tình yêu có thể khiến cho người ta mù quáng và đánh mất lý trí. Nhưng thủ đoạn độc ác như vậy, đã khiến cho cô vô cùng khiếp sợ.

Đang lúc cảm khái sự độc ác của Quan Duyệt, một giọng nói lo lắng ở xa xa truyền tới, cắt đứt suy nghĩ của Tử Vũ.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía phát ra giọng nói, lại phát hiện ra người vội vàng chạy lại chỗ mình là quản gia. điểnn dần nên quýndon.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Có cần thiết phải chạy tới tìm cô vội vàng như vậy không.

Vô cùng mệt mỏi quán gia ôm lấy trái tim đang hoảng hốt của mình, không kịp lấy hơi đã xông tới nói với Nhiếp Tử Vũ: “Cậu chủ... cậu chủ... cậu ấy...”

“Cậu chủ? Anh trai làm sao vậy?” Vừa nghe thấy quán gia nhắc tới anh, tim của Nhiếp Tử Vũ cũng thót lên tận cổ họng.

Bỗng nhiên quán gia hít một hơi, thật vất vả mới nói ra được một câu hoàn chỉnh: “Cậu chủ, cậu ấy đang tìm cô, cậu ấy không tìm được nên đã nổi giận, cô chủ, cô mau trở về đi. Còn chậm trễ nữa, thì xảy ra chuyện lớn đó.”

Quán gia nói xong vừa ngẩng đầu lên, thì đâu còn bóng dáng của Nhiếp Tử Vũ nữa!

Nhiếp Tử Vũ vội vội vàng vàng chạy về phòng ngủ của Nhiếp Tử Phong, trong nháy mắt đẩy cửa ra, liền bị cảnh tượng bên trong dọa cho sợ hãi. Chỉ thấy những người nữ giúp việc sợ hãi rụt rè đứng ở một bên, cúi đầu xuống thân thể không ngừng run rẩy. Mà Nhiếp Tử Phong trước đó không lâu còn nằm nghỉ ngơi trên giường, bây giờ đang chột vật nằm dưới sàn nhà lạnh lẽo, bên cạnh người đầy những mảnh thủy tinh, mảnh sứ nhỏ, thức ăn đổ đầy dưới đất.

“Cút, đều cút hết cho tôi!”

Hết 104.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Chương 105: Khiêu khích

Editor: Táo đỏ phở núi

Một tiếng gầm rú vang dội như dã thú, khiến cho cả người của đám người giúp việc run rẩy như lá rụng cuối thu. Chỉ thấy các cô sợ hãi rụt rè lui ra, dường như muốn xuyên qua bức tường để đi. Thoạt nhìn các cô rất sợ hãi, nhưng lại vương mắc cái gì đó nên không dám chạy ra, chỉ có thể ngoan ngoãn ngây ngốc đứng tại chỗ để mặc cho Nhiếp Tử Phong phát tiết.

Nhìn thấy như vậy, vẻ mặt Nhiếp Tử Vũ sa sầm xuống. Cô vội vã bước nhanh đi tới trước mặt của Nhiếp Tử Phong, ngồi xổm xuống lo lắng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói mềm mại nhẹ nhàng như tơ vang lên trên đỉnh đầu, nhất thời khiến cho thần kinh đang căng thẳng của Nhiếp Tử Phong được buông lỏng một chút. Khi anh vừa ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Nhiếp Tử Vũ, sự phẫn nộ trên mặt thoáng cái biến mất không còn.

“Em.. “

Giữa lúc Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc vì sự chuyển biến của anh, đột nhiên anh vươn tay ôm lấy cô, hơn nữa còn ôm rất chặt, dùng giọng nói run run nói: “Anh cứ nghĩ là em đã bỏ đi rồi.” Tâm tình của anh cực kỳ bất an, dường như đang cố gắng nhấn nạy cái gì đó.

Nghe đến đó, Nhiếp Tử Vũ xem như đã hiểu rõ nguyên vì sao anh lại tức giận.

“Em sẽ không đi.” Cô ở trong vòng tay của anh, đầu dựa vào bờ vai của anh, nói: “Anh đã quên tối hôm qua chúng ta đã nói rõ rồi sao? Em sẽ không rời khỏi anh.” Vĩnh viễn sẽ không rời, Nhiếp Tử Vũ len lén nói thêm một câu ở trong lòng.

Nhiếp Tử Vũ nhắc nhở, lúc này mạch suy nghĩ của Nhiếp Tử Phong mới tỉnh táo lại, bên tai không khỏi vang vọng lên những lời giải thích tối hôm qua của cô, sự run rẩy ở trong lòng của Nhiếp Tử Phong lúc này mới bình tĩnh lại.

Đúng vậy, ba năm trước là do cô hiểu lầm nên mới rời khỏi anh. Bây giờ tất cả mọi hiểu lầm đều đã được giải thích rõ, cô sẽ không rời khỏi anh nữa.

Nghĩ tới đây, sự sợ hãi dưới đáy mắt của Nhiếp Tử Phong liền biến mất, ngược lại đã lộ ra tia sáng dịu dàng.

Thấy thế, nữ giúp việc ở bên cạnh mới chậm rãi thờ ra, tạm thời cảm thấy yên tâm.

Vào đúng lúc này, có hai tiếng bước chân truyền tới từ ngoài cửa, hai người Nhiếp Tử Vũ còn chưa kịp phản ứng, thì nghe thấy tiếng huýt gió truyền đến ở cửa.

Lúc cô nghe thấy, kinh ngạc quay đầu lại nhìn, sau khi nhìn thấy một bóng dáng trong đó, nụ cười của cô nhất thời cứng ngắc trên môi, thế nên cô vội vã

đẩy Nhiếp Tử Phong ra, đứng lên.

“Anh tới rồi.” Cô nở một nụ cười xấu hổ, nhìn về phía người mới tới.

※

Hai người mới tới theo thứ tự lần lượt là Lâm Nhĩ Kỳ và Lãnh Duy Biệt.

Xuất hiện ở cửa, Lãnh Duy Biệt nhìn thấy hai người đang ôm nhau, chớp mắt một cái anh ta cảm thấy chua xót trong lòng. Nhưng khi Nhiếp Tử Vũ quay đầu lại đẩy Nhiếp Tử Phong ra và đứng dậy, thì trong chớp mắt sự cô đơn ở trong mắt của anh ta đổi thành ý cười cung chiêu.

“Ừm.” Anh ta gật đầu nhẹ giọng đáp lại, rồi từ từ chậm rãi bước về phía bọn họ.

Vừa nhìn thấy mặt của anh ta, vẻ mặt vốn đang lộ ra lúm đồng tiền, nhất thời Nhiếp Tử Phong liền thu hồi nụ cười lại, thể hiện ra vẻ mặt lạnh lùng. Nhất là khi Nhiếp Tử Vũ vì cậu ta mà gạt mình qua một bên, phủi sạch quan hệ của bọn họ, trong lòng của Nhiếp Tử Phong dâng trào lên một cơn lửa giận.

“Cậu tới làm cái gì?” Anh tức giận hỏi. Anh vẫn nhớ rõ là do chính cậu ra đã đưa Vũ Vũ đi cách xa anh ba năm trời!

“Nhiếp Tử Phong!” Nhiếp Tử Vũ không vui nhìn anh, rồi lại quay đầu sang nhìn Lãnh Duy Biệt đang sững sờ đứng ở bên cạnh, nói xin lỗi: “Xin lỗi, tâm trạng của anh ấy không được ổn định, anh đừng để ý lời nói của anh ấy làm gì.” Nói xong, vội vã mời hai người lại ngồi trên ghế sofa, cuối cùng mới tự mình khom lưng hạ gối đưa Nhiếp Tử Phong đang ngồi dưới đất đỡ lên trên giường.

Thân là bạn bè thân thiết nhất của Nhiếp Tử Phong, Lâm Nhĩ Kỳ chau chau mày nhìn Nhiếp Tử Phong vẫn đang trợn mắt nhú mày nhìn Lãnh Duy Biệt, huyết khí sôi trào.

“Này, chân của cậu thật sự bị tàn phế sao?”

Dứt lời, lập tức bị Nhiếp Tử Phong lạnh lùng trừng mắt lên. “Cậu không nói lời nào không ai bảo cậu bị câm đâu!”

“Mình nghe bác gái nói cậu cần phải kiên trì trị liệu, thì chân của cậu vẫn có khả năng cử động được. Thế nào? Cậu có muốn trị liệu hay là không chịu chữa trị?” Lâm Nhĩ Kỳ vô lại vừa cười hi hi hời, vừa dùng ánh mắt sắc bén liếc nhìn Nhiếp Tử Vũ đang đắp chăn cho bạn tri kỷ của mình, chế nhạo nói: “Thực ra mình tán thành cậu không chữa trị, dù sao thì cả đời này lúc nào cũng có một người đẹp phục vụ hầu hạ ở bên cạnh, chuyện tốt đẹp như vậy không phải ai cũng có phước được hưởng đâu.”

Từ khi Nhiếp Tử Vũ vẫn còn nhỏ xíu, anh ta đã thấy bạn tốt của mình cung chiêu cô một cách không bình thường rồi. Mặc dù Nhiếp Tử Phong vẫn luôn nói là chỉ có tình cảm anh em đối với cô, nhưng anh ta tung hoành trên tình trường nhiều năm như vậy, làm sao không hiểu được cậu ta chỉ lấy lý do chênh lệch tuổi tác ra để lừa gạt mình. Nhất là trong thời gian Nhiếp Tử Vũ đi xa kia, cậu ta thường xuyên tới những quán bar, cũng đủ để thấy tình cảm của cậu ta với Vũ Vũ rồi.

Lâm Nhĩ Kỳ mới nói đến đó đã bị Nhiếp Tử Phong dùng gối đầu đánh cho, anh ta gượng cười hắc hắc một tiếng, sau đó đi tới bên cạnh của Nhiếp Tử Vũ, khẽ hỏi: “Bảo bối, con sói lớn nhà em có ra tay với em không?”

Nghe vậy, thì hai má của Nhiếp Tử Vũ ửng đỏ lên, thẹn thùng nhìn ánh mắt ái muội của anh ta, một lát sau cũng không nói một lời nào.

“Cậu đủ rồi đó!” Mặc dù ngồi ở sofa cách đó không ra, nhưng khi tai của Lãnh Duy Biệt nghe thấy vấn đề mà cậu ta hỏi, Anh ta vội vàng đi tới trước mặt của bọn họ, nhanh chóng kéo Lâm Nhĩ Kỳ cách xa Nhiếp Tử Vũ ra, rồi chỉ trích: “Cậu đã quên mục đích tới đây ngày hôm nay rồi sao? Đừng có nói những lời này nữa!”

Thân là người đàn ông, sao Nhiếp Tử Phong không hiểu nguyên nhân mà Lãnh Duy Biệt nói những lời này. Cho nên anh hơi nhú mày lại, đáy mắt chợt lộ lên sự khiêu khích, đáp lại: “Đã ra tay rồi.”

“Hả?” Nhiếp Tử Vũ hóa đá tại chỗ.

Về mặt của Lãnh Duy Biệt vô cùng khó nhìn, còn ánh mắt của Lâm Nhĩ Kỳ lại vô cùng hưng phấn nhìn qua nhìn lại giữa hai người.

“Thật hay đùa?” Anh ta chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi.

“Thật.” Chỉ là không ăn được mà thôi. Nhiếp Tử Phong trả lời rất kiên định, tuy là trả lời câu hỏi của Lâm Nhĩ Kỳ nhưng mà tầm mắt của anh lại tập trung ở trên người của Lãnh Duy Biệt. Sau khi thấy vẻ mặt mất mát của anh ta, khoé miệng anh cong lên cười trộm.

Mặc dù cậu ta đưa Vũ Vũ đi mất ba năm, nhưng mà người ở trong lòng của cô vẫn mãi là mình, điều này khiến anh rất đặc ý.

Bởi vì câu trả lời của Nhiếp Tử Phong, nên nhất thời bầu không khí trong phòng có chút xấu hổ.

Phục hồi lại tinh thần, Nhiếp Tử Vũ vô thức nhìn về phía Lãnh Duy Biệt, sau khi nhìn thấy ánh mắt đau thương của anh, trong lòng cô tê tái, tự nhiên có một cảm giác áy náy dâng trào trong lồng ngực. Cũng không biết lấy dũng khí ở đâu ra, đột nhiên cô hít sâu một hơi nói.

“Em và anh ấy không xảy ra chuyện gì hết, các anh đừng nghe anh ấy nói mò.”

Lời nói vừa dứt, nụ cười tươi rói của Nhiếp Tử Phong nhất thời rút đi, còn Lãnh Duy Biệt lại nở nụ cười thản nhiên.

“Nhiếp Tử Vũ!” Lại dám vạch trần anh! Nhiếp Tử Phong nổi giận. Nhìn Lãnh Duy Biệt từ từ cong môi lên, nhìn mình với ánh mắt chế nhạo, lửa giận càng bùng cháy trong lòng của Nhiếp Tử Phong.

Nhưng mà đối với câu gài nhẹ của anh, Nhiếp Tử Vũ cũng không thèm để ý tới. Liếc nhìn cũng không thèm liếc anh một cái, nhìn thẳng vào Lãnh Duy Biệt nói: “Lát nữa ở lại dùng cơm trưa nhé?”

“Ai cho phép em mời cậu ta ở lại dùng cơm!” Nhiếp Tử Phong lên cơn điên quất.

“Được.” Lãnh Duy Biệt gật gật đầu.

“Vậy các anh ở đây chơi với anh ấy một lúc, em đi xuống lầu nhờ đầu bếp làm thức ăn nhiều hơn một chút.” Nói xong, liền đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Chương 106.1: Cò kè mặc cả

Editor: Táo đồ phổ núi

Thời gian Nhiếp Tử Vũ ở trong nhà họ Nhiếp càng lâu thì càng phát hiện ra một mặt khác của Nhiếp Tử Phong mà trước đây cô không phát hiện ra, vô cùng trẻ con. Thình thoảng cô muốn đi ra ngoài, cả ngày anh sẽ không ngừng gọi điện thoại cho đến khi cô về nhà, suốt ngày muốn giữ khư khư lấy cô giống như một đứa trẻ, nếu không nhìn thấy cô thì lại nổi giận. Từ cái đó ra, còn có một cái khiến anh dễ tức giận nữa đó là, thời gian bác sĩ làm trị liệu đã lâu mà chân anh vẫn không thể cử động chút nào, nên anh liền đập đồ đạc, hét rống lên để xả giận. Nhưng chỉ cần có Nhiếp Tử Vũ ở bên cạnh, thì cơn tức giận của anh sẽ nhanh chóng dịu đi.

Mặc dù Nhiếp Tử Phong rất nghiêm túc làm trị liệu, nhưng chân của anh vẫn không hề có chút cảm giác nào. Ngày ngày, Nhiếp Tử Vũ sẽ dành nhiều thời gian để xoa bóp chân cho anh bằng những loại thuốc tốt nhất, nhưng đều phí công.

Mối quan hệ của hai người mẹ Nhiếp đều nhìn thấy trong mắt, nhưng đối với loại tình huống như thế này, bà vừa mừng vừa lo. Trừ chuyện cầu xin ông trời khiến cho cái chân của Nhiếp Tử Phong mau khỏi, thì bà còn thật lòng hy vọng, hai người bọn họ đừng làm gì ngoài ý muốn vượt quá mối quan hệ anh em...

...

Cứ cách hai ba ngày, thì Lãnh Duy Biệt lại tới nhà họ Nhiếp một lần. Mặc dù trên danh nghĩa là tới thăm Nhiếp Tử Phong, nhưng người anh thật sự quan tâm chính là Nhiếp Tử Vũ ở đây có được tốt hay không.

Hôm nay, cũng giống như thường lệ là ngày mà khi tan làm thì Lãnh Duy Biệt sẽ tới nhà họ Nhiếp. Vừa đứng dịp Nhiếp Tử Phong đang ở nghỉ ngơi, vì thế Nhiếp Tử Vũ đưa anh xuống dưới lầu nói chuyện phiếm.

“Sắc mặt của anh nhìn không được tốt lắm, anh ngủ không ngon à?” Nhiếp Tử Vũ nhìn khuôn mặt đẹp trai như tạc kia tràn đầy vẻ mệt mỏi, đôi mắt của Lãnh Duy Biệt trông sâu thâm quầng lại, nên quan tâm hỏi: “Đừng để mình quá mệt mỏi, lúc nên nghỉ ngơi thì hãy nghỉ ngơi, biết không?”

Nghe thấy cô quan tâm giống như sự quan tâm của mẹ, trong lòng Lãnh Duy Biệt trở nên mềm mại.

Vừa nghĩ tới những chuyện đã xảy ra gần đây, một sự buồn phiền chợt loé lên trong mắt anh ta rất nhanh khiến cho người ta không phát hiện ra. Nhưng vì không muốn làm cô lo lắng cho mình, nên anh ta cố gắng tỏ ra bộ dạng không có chuyện gì.

“Anh biết, em cũng phải tự chăm sóc mình cho tốt, biết không?” Ngược lại, anh ta cũng tỏ ra quan tâm cô. “Em ở chỗ này có tốt không? Gần đây Tử Phong có làm chuyện gì không nên làm với em...” Nói đến đây, đột nhiên anh ta dừng lại.

Mang theo ánh mắt thâm lường, khoé mắt khẽ nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ, khoé miệng thỉnh thoảng cong lên thành một nụ cười cay đắng.

Còn quan tâm tới chuyện này làm gì. Sao Nhiếp Tử Phong có thể làm chuyện không nên làm với cô được? Mà cho dù có làm, anh lấy tư cách gì mà lại đi hỏi... Dù sao, bọn họ đã không còn là gì của nhau nữa, không đúng sao?

Về mặt mát của anh ta lọt vào trong mắt của Nhiếp Tử Vũ, nhưng đối mặt với nụ cười cay đắng của anh ta, cô lại bất lực.

“Anh ấy không làm chuyện gì với em hết, em ở đây rất tốt, anh không cần lo lắng cho em.” Cô chỉ có thể cố gắng trấn an anh ta như vậy, dù sao thì đều là do cô nợ anh ta.

“Ừ.” Thông minh như Lãnh Duy Biệt, sao lại không hiểu ý của cô. Thế nên anh ta cũng biết không nên tiếp tục nói chuyện này nữa. “Đúng rồi, chuyện của em ở nước Mỹ phải làm sao bây giờ? Muốn đem thân phận của em nói cho Tử Phong biết sao?”

Mọi hiểu lầm giữa bọn đã được làm rõ, anh đã nghĩ, cô không cần thiết phải giấu giếm nữa rồi.

Nhưng mà Lãnh Duy Biệt suy nghĩ như vậy, nhưng Nhiếp Tử Vũ lại hoàn toàn không có suy nghĩ đó.

“Không được.” Cô cười yếu ớt lắc lắc đầu, đáy mắt thoáng hiện lên một tia giao hoạt. “Có khi giữ bí mật thân phận của em cũng tốt, lỡ như trong tương lai có xảy ra chuyện gì, em vẫn có thể tiếp tục với thân phận kia không phải sao?”

“Cũng đúng.” Lãnh Duy Biệt hiểu rõ, gật gật đầu. “Đúng rồi, Vũ Vũ, anh. . .”

Giữa lúc Lãnh Duy Biệt muốn nói điều gì đó, thì đột nhiên có một tiếng tiếng thét chói ở trên lầu truyền đến, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Hai người hoảng hốt cũng nhìn tới nơi phát ra âm thanh, thì thấy một cô giúp việc chật vật vội vã đi xuống cầu thang, mái tóc ướt sũng đang nhỏ nước, quần áo cũng ướt sũng.

Thấy thế, Nhiếp Tử Vũ vội vã đi lên phía trước nắm lấy cô ta, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hu hu. . . Cô chủ. . .” Vừa nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ, nữ giúp việc giống như bắt được cọng rom cứu mạng, kích động thiếu chút nữa khóc oà lên. “Cậu chủ. . . Học hic. . . Cậu chủ vừa tỉnh lại nói là khát nước, tôi liền rót cho cậu ấy một ly nước. Kết quả là cậu ấy hỏi cô đang ở đâu, tôi nói cô và tiên sinh Lãnh đang ở trong phòng khách, cậu ấy liền nổi trận lôi đình, còn hắt ly nước lên mặt của tôi. . . hu hu.”

Cô ta đã trêu chọc người nào chứ, nữ giúp việc kia cảm thấy uất ức.

Vừa nghe xong, nét mặt của Nhiếp Tử Vũ lập tức lạnh xuống. Cô nhắc chân định lập tức đi lên lầu, thế nhưng mới đi được một nửa đột nhiên nhớ tới Lãnh Duy Biệt vẫn còn đang ngồi đó, thế là lại quay lại ngồi xuống.

“Anh Lãnh, lúc này anh định nói gì?” Nhiếp Tử Vũ lo lắng hỏi.

“Anh. . .” Nhìn vẻ mặt biến sắc của cô, Lãnh Duy Biệt biết tâm tư của cô đã bay tới chỗ của Nhiếp Tử Phong rồi, cho nên anh ta lắc lắc đầu, cố nở nụ cười gượng ép nói: “Không có gì, em mau đi lên xem Tử Phong một chút đi. Anh còn có chút việc, hôm khác chúng ta lại nói chuyện tiếp.” Nói xong liền đứng lên.

“Thế nhưng. . . Được rồi, gấp lại sau.” Cô nên nghe anh ta nói cho hết, thế nhưng hoàn cảnh không cho phép, cho nên cô chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của anh ta đi ra cửa. Tao do leê quý đđono.

Mà sau khi bóng dáng của Lãnh Duy Biệt biến mất ở phía sau cánh cửa, Nhiếp Tử Vũ đã vội vã nhắc váy chạy ngay lên lầu với tốc độ nhanh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Chương 106.2: Cò kè mặc cả

Editor: Táo đồ phổ núi

“Cút, tất cả đều cút hết cho tôi! Còn nữa, đem tất cả những món đồ đáng chết kia đi ra, tôi không cần!”

Vừa đẩy cửa ra, đã nghe thấy mấy câu niệm kinh của miệng mấy ngày nay của Nhiếp Tử Phong. Nhiếp Tử Vũ vô thức nhìn sang theo, thì nhìn thấy hai người giúp việc và một người y tá chăm sóc cho anh đang đứng dựa vào tường, có kinh nghiệm của mấy lần trước rồi, lần này các cô ấy ngoan ngoãn đứng yên không động đậy chút nào, cũng không còn run run như lần trước nữa. Nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ đang từ từ đi tới, lúc này mới xông lên gạt đầu chào cô một cái rồi thu dọn đồ đạc chạy ra ngoài.

Nhìn Nhiếp Tử Phong ngồi ở trên giường, lưng rất thẳng, chiếc chăn và gối đầu ở trên người đã không biết tung tích ở đâu, Nhiếp Tử Vũ bất đắc dĩ thở dài một hơi. “Anh lại làm sao?”

Vòng qua giường đi qua bên kia nhặt chăn và gối đầu lên, Nhiếp Tử Vũ ôm chúng đi tới ghế sofa. Xem ra lát nữa lại phải thay bộ ga giường rồi.

Nhìn thấy bóng dáng của cô, lúc này nét mặt cau có của Nhiếp Tử Phong mới thoáng tốt hơn một chút, nhưng lửa giận vẫn còn rất nhiều. Trợn to mắt lên nhìn Nhiếp Tử Vũ, anh mạnh mẽ nói một câu: “Sao cậu ta lại tới đây nữa vậy!” Ba ngày hai hôm lại tới đây một lần, có ý gì vậy? Muốn khiêu khích anh sao?

Lại là câu nói này!

Nhiếp Tử Vũ trợn mắt một cái, cố nhẫn nại trả lời: “Đương nhiên là anh ấy tới thăm anh. Nhưng mà vừa đúng lúc anh đang nghỉ ngơi, vì thế em đã không gọi anh ấy lên đây.” Taood do fsleè quý đđ ono.

“Em nói dối, rõ ràng là cậu ta tới thăm em!” Trong giọng nói của Nhiếp Tử tràn ngập mùi giấm. Giả vờ tới thăm anh nhưng mục đích chính là tới thăm cô, đây mới là mục đích của cậu ta.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ không chịu nổi nữa.

“Đã biết như vậy rồi thì anh còn hỏi em làm gì!” Người đàn ông này không tốn nước bọt không chịu được chặc! Nhiếp Tử Vũ tức giận trừng mắt nhìn anh, đang nhìn thấy vẻ mặt cứng đờ của anh, lập tức mềm lòng.

“Được rồi, anh đã tỉnh rồi, vậy thì em sẽ đẩy anh ra ngoài phơi nắng thôi.” Nói xong, đẩy xe lăn lại trước mặt anh.

Nhưng mà Nhiếp Tử Vũ không để ý thấy, khi cô đẩy xe lăn lại trước mặt anh, thì đáy mắt của anh nhất thời tối sầm lại, thoáng qua chút lo lắng, khuôn mặt tuấn tú hơi nhăn nhó lại.

“Mang nó đi cho anh!” Nhiếp Tử Phong khề hét lên, gân xanh trên thái dương hiện lên. Thứ này nhắc nhở anh rằng, anh chỉ là một người tàn phế!

“Vi sao.” Nhiếp Tử Vũ không hiểu, đôi mắt trong veo như nước nhìn anh chằm chằm, giọng nói thành khẩn: “Đã lâu rồi anh không có ra ngoài, không muốn nhìn thấy ánh mặt trời sao?”

“Không muốn!” Nhiếp Tử Phong kiên định bác bỏ, trong ánh mắt phụt lửa giận bùng bùng.

“Anh càng như vậy lại càng không tốt.” Nhiếp Tử Vũ tốt bụng khuyên nhủ, nhưng không ngờ sắc mặt của anh càng thêm khó coi.

Khóe miệng anh từ từ nâng lên thành một nụ cười tự giễu, đột nhiên Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhìn Nhiếp Tử Vũ, nói: “Em muốn người khác nhìn vào anh mà chế cười như vậy sao? Một người tàn phế thì chỉ nên ở trong phòng ngủ, không thể đi chỗ nào khác, đồ khiến người khác phải phiền phức!”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ ngẩn ra, hiểu ra vì sao đột nhiên anh lại tức giận.

Thì ra là vì nguyên nhân này nên anh mới không chịu ra ngoài.

Nhìn vẻ mặt quật cường nhưng tự giễu của anh khiến hai mắt của Nhiếp Tử Vũ đau nhói, một lát sau, cô lắc lắc đầu, nở một nụ cười dịu dàng.

“Ở trong ngôi nhà này, sẽ không có người nào cười nhạo anh.” Nhiếp Tử Vũ ngồi ở trên giường, cầm tay anh trấn an, nói: “Hơn nữa anh không phải là người tàn phế, anh chỉ là người tạm thời không thể đi lại được mà thôi. Mọi người đều tin, chỉ cần anh kiên trì trị liệu, một ngày nào đó, anh lại có thể đứng lên một lần nữa.” Cô rất có lòng tin đối với anh.

Nhưng mà cô có lòng tin, không có nghĩa là Nhiếp Tử Phong cũng có!

“À, một ngày nào đó.” Nhiếp Tử Phong lạnh lùng lặp lại lời nói này của cô, đột nhiên anh lạnh lùng rút bàn tay của mình ra khỏi bàn tay của cô, sau đó nhủ mi lại, dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào hai chân của mình, dùng giọng điệu khinh miệt nói: “Một ngày nào đó là ngày nào? Là ngày mai? Hay lại là ngày mốt? Hay là ngày mai dài mãi mãi?”

Đủ rồi, anh chịu đựng đủ rồi!

Mấy ngày liên tiếp vì lời khuyên bảo của cô, anh đã rất phối hợp làm các loại loại trị liệu phục hồi, nhưng tất cả các cố gắng của anh lại không đổi được chút tác dụng nào, hai chân của anh vẫn không hề nhúc nhích được giống như trước, khiến cho anh tuyệt vọng!

Đáy mắt dần dần trở nên thâm trầm, giống như bầu trời trong xanh đột nhiên bị mây đen bao phủ lên, anh cười lạnh mở miệng:

“Có lẽ, ngay từ khi bắt đầu anh không nên mong chờ rồi!” Bởi vì có hy vọng, cho nên khi thất bại, hy vọng mới biến thành tuyệt vọng. Nếu như vừa mới bắt đầu, anh từ chối không chấp nhận trị liệu, thì có lẽ bây giờ không bị chìm đắm trong nỗi thống khổ này.

Sự cam chịu của anh khiến cho lòng của Nhiếp Tử Vũ đau như dao cắt, chân mày cũng nhăn lại thành một đường. Đôi môi của cô run rẩy muốn an ủi anh, nhưng khi ánh mắt của cô đối diện với ánh mắt lạnh lùng của anh, cô rút lui.

Nếu như có thể, lúc này cô thực sự hi vọng người nằm ở trên giường kia chính là mình!

Nghĩ tới đây, đột nhiên Nhiếp Tử Vũ giật mình!

Không, cô không thể ù rũ như thế được. Nếu như ngay cả cô cũng đánh mất lòng tin đối với anh, vậy thì còn ai có thể cổ vũ anh đứng lên một lần nữa được đây! Trong lòng Nhiếp Từ Vũ tự nhủ, sau đó xấp xếp lại câu từ an ủi anh.

“Có hi vọng so với không có hi vọng vẫn tốt hơn mà! Em đã kiểm tra tài liệu, có những người vết thương còn nghiêm trọng hơn anh vẫn khỏi được, vậy thì tại sao anh lại không làm được!” dñien dñdn lie qiu doon

Lời nói vừa dứt, thì thấy ánh mắt trống rỗng của Nhiếp Từ Phong chợt sáng lên. Trầm mặc một chút, anh ngẩng đầu lên thản nhiên nói: “Anh không phải là bọn họ.” Nói xong, nở nụ cười cay đắng.

“Anh!”

Nhìn vẻ mặt cô đơn của anh, quả thật còn khiến cô thống khổ hơn cả tra tấn.

Đột nhiên, Nhiếp Từ Vũ một đứng lên, sau đó dùng giọng điệu lạnh nhạt hét lên với anh: “Anh thật sự muốn suy sụp như vậy sao?”

Nhiếp Từ Phong ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, đáy mắt bình thản, không có một gợn sóng.

“Được!” Nhiếp Từ Vũ hít một hơi thật sâu, gật gật đầu nói: “Em hiểu rồi. Anh đã không muốn đứng lên lại, vậy thì em cũng không cần phải ở lại chỗ này nữa. Em đi, anh hãy tự bảo trọng.” Nói xong liền sải bước đi ra ngoài.

“Đứng lại!”

Nhìn thấy vẻ mặt của cô không giống như đang nói đùa, sắc mặt của Nhiếp Từ Phong tái đi, lập tức nóng nảy. “Nhiếp Từ Vũ, anh không cho em đi, em đứng lại đó cho anh, có nghe không hả!” Nói xong hai tay dùng sức đập lên giường, phát ra tiếng kêu “rầm rầm” kháng nghị. dñien dñdn lie qiu doon

Nghe thấy tiếng hét của anh, Nhiếp Từ Vũ dừng bước. Cô chậm rãi xoay người, lấy vẻ mặt lạnh lùng gần như vô tình nhìn anh, hỏi: “Còn có chuyện gì sao? Nếu như không có việc gì thì em đi, bởi vì anh Lãnh vẫn đang ở dưới lầu chờ em.”

“Cái gì! Lãnh Duy Biệt vẫn còn đang ở dưới lầu! ?”

Vừa nghe như vậy, quả thực Nhiếp Từ Phong tức điên lên. Nhìn thấy bộ dạng muốn mở cửa đi ra của cô, anh gấp tới mức giận dữ hét lên.

“Em quay trở lại đây cho anh, anh không cho phép em và Lãnh Duy Biệt ở cùng một chỗ, có nghe thấy không! Ở lại đây, không cho em đi bất cứ nơi nào hết!”

Nhưng mà Nhiếp Từ Vũ đã quyết tâm, làm sao có thể nghe theo lời của anh, không thêm quan tâm tới việc anh nổi điên hét lớn lên, mở cửa phòng ra, đi thẳng ra ngoài, chỉ một lát sau, trong phòng ngủ rộng lớn như vậy, cũng chỉ còn lại duy nhất một người là Nhiếp Từ Phong.

Đi ra khỏi phòng ngủ, Nhiếp Từ Vũ cũng không rời đi như lời cô nói, mà đứng lại ở bên cạnh lắng nghe động tĩnh ở bên trong.

Quả nhiên đúng như cô dự đoán, đầu tiên là tiếng đồ đạc bị ném vỡ “ầm ầm” xuống dưới đất, sau đó là tiếng gào thét của Nhiếp Từ Phong, rồi yên lặng một chút.

Giữa lúc Nhiếp Từ Vũ kinh ngạc không biết bên trong tình hình như thế nào rồi, thì “Rầm” một tiếng rất lớn vang lên, nhất thời làm cho tim của cô thót lên tận cổ họng.

Bất chấp âm mưu kế hoạch đã lập ra với anh trước đó, Nhiếp Từ Vũ lo lắng vội vã chạy vào trong. Thì nhìn thấy Nhiếp Từ Phong chật vật ngã xuống đất, dưới người là những mảnh vỡ đâm vào da anh, khiến cho máu tươi đang từ từ chảy ra từ dưới chân của anh.

“Trời ơi!” Cô nhin không được hít hà một hơi, vội vã chạy lại bên cạnh anh kiểm tra vết thương của anh: “Anh sao rồi?” Nói xong, lúc cô đang định đỡ anh lên giường, thì đột nhiên bị anh ôm chặt lấy.

Nhất thời Nhiếp Từ Vũ sửng sốt, còn chưa kịp phản kháng thì đã nghe thấy anh cúi đầu kim nén nói.

“Anh không cho phép em đi gặp người họ Lãnh kia, cũng không cho phép em đi cùng với cậu ta! Không có lệnh của anh, em không được đi, có nghe không!” Anh bá đạo tuyên bố, ôm chặt lấy cô, giống như rất sợ chỉ cần mình buông ra thì cô lại giống như vừa rời đi mất.

“Vậy anh cũng phải đồng ý với em không được mất lòng tin, phải tiếp tục trị liệu phục hồi.” Nhiếp Từ Vũ phản ứng kịp, cô kè mặc cả với anh.

“Anh. . .”

Thấy anh chần chừ, Nhiếp Từ Vũ phần nộ đẩy anh ra, nói: “Không đồng ý đúng không? Được rồi, ngày mai em sẽ đặt vé máy bay quay trở lại Mỹ, sẽ không bao giờ quay lại đây nữa. Lần này em sẽ không nói đùa nữa!” Cô uy hiếp anh.

Chiều này quả nhiên có hiệu quả, sau khi cô nói xong, Nhiếp Từ Phong gật đầu lia lịa, đồng ý với cô.

“Chỉ cần em không đi, chuyện gì anh cũng đều đồng ý với em hết!” Ánh mắt anh dịu dàng, nhưng vẻ mặt kiên định.

Chương 115: Chương 107.1: Phá sản

Editor: Táo đồ phở núi

Sau khi được Nhiếp Từ Vũ giám sát chặt chẽ, sự hồi phục của Nhiếp Từ Phong đã nhanh gấp đôi so với trước đó. Có lúc cả ngày anh đều ngồi trên ghế, nín thở tập trung làm trị liệu phục hồi chức năng, dĩ nhiên thỉnh thoảng anh sẽ cảm thấy chán nản và thất vọng, nhưng chỉ cần Nhiếp Từ Vũ uy hiếp một tiếng là muốn rời khỏi, thì ngay lập tức anh sẽ không lộ ra vẻ mặt thất vọng kia nữa.

...

Một ngày kia.

Lúc Nhiếp Từ Vũ đang muốn xuống lầu bụng com lên lầu cho Nhiếp Từ Phong, thì bất ngờ, lúc đi vào phòng bếp lại bị cảnh tượng ở bên trong thu hút. Cô nhìn thấy mấy người nữ giúp việc chụm lại một chỗ, tạo thành một vòng tròn, không biết đang bàn tán chuyện gì, nhưng mà cảnh tượng kia nhìn rất quen thuộc, giống như ba năm trước đây vậy.

Nhiếp Từ Vũ khẽ lắc lắc đầu gạt bỏ suy nghĩ ở trong đầu, sau đó cầm lấy cái khay mà nữ đầu bếp đã để sẵn đó rồi đi ra ngoài, nhưng mà lúc cô ở đó, nghe thấy một nữ giúp việc bàn tán.

“Ồi chào, làm sao lại có thể phát sinh loại chuyện như thế này nhỉ. Tiên sinh Lãnh là một người tốt như vậy, thượng đế thực sự quá tàn nhẫn đối với anh ấy rồi.”

Chợt vừa nghe đến ba chữ tiên sinh Lãnh, lập tức Nhiếp Từ Vũ trở nên bối rối. Ba giây sau, xác định mình không có nghe lầm xong, cô vội vã xoay người đặt chiếc khay ở đó, đi về phía bọn họ.

“Mới vừa rồi có phải các người mới nhắc tới anh Lãnh không?”

Bất ngờ có một giọng nói trong veo xen vào, khiến cho mọi người giật mình, vội quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của cô.

“Cô chủ, cô vẫn chưa biết gì sao?” Một nữ giúp việc chịu trách nhiệm chăm sóc cho Nhiếp Từ Phong trong số đó đứng dậy, đưa cho cô tờ báo mới ra lò, nói: “Tiên sinh Lãnh, anh ấy thực sự quá bi thảm rồi.”

Quá bi thảm?

Trong lòng Nhiếp Từ Vũ căng thẳng, nhận lấy tờ báo mà người giúp việc đưa tới. Khi ánh mắt hoang mang của cô nhìn thấy cái tiêu đề rất lớn màu đỏ kia thì ánh mắt đột nhiên tối sầm lại.

"Toàn bộ xí nghiệp của Lãnh thị bị tan rã, phải đổi mặt với món nợ vài tỷ, mấy nghìn công nhân viên sẽ đi về đâu?"

Dòng tiêu đề cực lớn, phía dưới là nội dung chi tiết được in chữ nhỏ hơn. Kim nén nội tâm đang hoảng hốt của mình, Nhiếp Từ Vũ cố gắng ép buộc mình nhìn xuống phía dưới. Sau năm phút đồng hồ cô đọc hết bài báo không sót một chữ nào, tim của cô cũng vọt lên tận cổ họng luôn.

“Tại sao lại có thể như vậy. . .” Một câu nghi vấn không thể tin được đã thốt ra khỏi miệng cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Từ Vũ tràn đầy vẻ buồn phiền. Nhớ lại mấy ngày trước sắc mặt của Lãnh Duy Biệt vô cùng mệt mỏi, trong lòng Nhiếp Từ Vũ đau nhói, đôi mi thanh tú nhíu chặt lại.

Trước mắt hiện lên vẻ mặt muốn nói lại thôi của anh, chẳng lẽ anh muốn nói tới chuyện này. . .

Anh đối mặt với sự tồn thất nặng nề như vậy, nhưng mà lại không quan tâm tới anh ấy, một lòng tập trung sự chú ý lên người khác!

Nhiếp Từ Vũ, mày thực sự đã quá tệ rồi!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ không quan tâm tới chuyện gì nữa, lấy điện thoại di động ở trong túi ra, nhấn một dãy số quen thuộc. Nhưng chờ một lúc lâu, tiếng nhạc chờ cũng đã tắt, vẫn không bắt máy, cô lại gọi điện thoại tới nhà anh ta, cũng không thể liên lạc với anh được.

Tất cả đều rơi vào bế tắc, Nhiếp Từ Vũ muốn gọi điện thoại tới công ty của anh ta, nhưng vừa mới nghĩ tới, động tác liền dừng lại. Bởi vì cô không biết số điện thoại chỗ làm việc của anh ta. . . Suy nghĩ lại những chuyện liên quan tới anh ta, cô phát hiện ra ngoài tên của anh ta và một số tin tức ngoài lề hàng ngày, cô không biết gì về anh ta cả!

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhiếp Tử Vũ dâng lên một cảm giác áy náy và hối hận. Giữa lúc cô đứng yên tại chỗ không biết phải làm sao, thì nữ đầu bếp đứng ở bên cạnh dường như nhìn thấu sự buồn phiền của cô, vội vàng nói.

“Cô chủ, cậu chủ và tiên sinh Lãnh là bạn thân, tôi nghĩ cậu ấy sẽ biết làm thế nào để liên hệ được với tiên sinh Lãnh thôi.”

Đúng rồi!

Cô ta nhắc tới Nhiếp Tử Vũ mới nhớ tới. Thế là cô bắt cháp, để lại một câu cảm ơn rồi xoay người chạy ra khỏi phòng bếp.

※

Nhiếp Tử Phong ngồi trong phòng đợi, cơm trưa không thấy đâu mà chỉ thấy khuôn mặt lo lắng bất an của Nhiếp Tử Vũ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt anh lo lắng nhìn cô, dò hỏi: “Sắc mặt của em sao lại khó coi như vậy?” Cũng chỉ xuống dưới lầu một chuyến thôi mà, làm sao lại biến thành như vậy?

Không kịp lấy hơi, Nhiếp Tử Vũ đã vội vã chạy tới bên cạnh anh, hỏi: “Anh có biết làm cách nào để liên lạc được với anh Lãnh không?”

Vừa nghe thấy mấy chữ “anh Lãnh”, vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong lập tức đen lại. “Hỏi chuyện này làm gì!” Anh lạnh lùng nói, né tránh ánh mắt của cô, hiển nhiên là không muốn nói thêm về vấn đề này.

“Bởi vì em có chuyện quan trọng muốn tìm anh ấy! Nếu như biết, cầu xin anh hãy nói cho em biết đi.” Lãnh Duy Biệt đối với cô không giống như người bình thường, anh ấy không chỉ đối xử với cô rất tốt, mà vào thời điểm cô khó khăn nhất, anh ấy đã đưa tay ra giúp đỡ cô rất nhiều. Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, sao cô có thể không quan tâm tới anh được chứ!

“Có chuyện gì quan trọng em cứ tìm anh đây này, không cần tìm cậu ta làm gì.” Nhiếp Tử Phong dăm ba câu muốn gạt chuyện đó qua một bên, không muốn nhắc nhiều tới Lãnh Duy Biệt.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ suy nghĩ một chút, rồi lập tức nhét tờ báo ở trong tay để dưới chân của anh.

Không hiểu, Nhiếp Tử Phong cúi đầu liếc mắt nhìn tới cái tiêu đề của tờ báo, nhưng lại không có chút ngoài ý muốn hoặc biểu hiện ra vẻ khiếp sợ chút nào, chỉ khẽ nhíu mày, tỏ vẻ mình đã biết rồi.

“Làm sao vậy?” Anh khẽ hỏi lại, giọng điệu rất lạnh lùng.

Nhiếp Tử Vũ trừng lớn hai mắt, không thể tin được điều mình vừa mới nhìn thấy. “Anh không lo lắng gì cho anh ấy sao?” Anh ấy tốt xấu gì cũng là bạn bè của anh, tại sao anh lại tỏ vẻ không chút liên quan nào như vậy.

“Cậu ta cũng không phải là cái gì của anh, tại sao anh phải lo lắng cho cậu ấy chứ?” Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nở nụ cười lạnh nhạt, lấy tờ báo vút qua một bên.

Thật ra, từ lúc Lãnh Duy Biệt về nước tới giờ, anh đã từng nhắc nhở cậu ta, muốn cậu ta để ý những người chủ của cậu ta ở trong công ty, nhưng mà cậu ta lại nhất nhất tin tưởng bọn họ sẽ không làm ra chuyện gì.

Bình tĩnh nhìn nhận lại, bản lãnh và thủ đoạn trong thương trường của Lãnh Duy Biệt cũng không thua kém gì anh, nhưng cậu ta hay mềm lòng, tính tình lại lương thiện, quá tin tưởng người ở bên cạnh, cho nên mới có kết quả như vậy.

Nhưng mà Lãnh Thị chỉ có một cái vỏ rỗng mà lại có thể chống chọi được tới ba năm mới phá sản, khiến anh vô cùng bội phục năng lực của Lãnh Duy Biệt.

“Anh...” Nhiếp Tử Vũ bị câu nói lạnh lùng của anh khiến cho tức giận không nói nên lời, một lát sau, cô mới chậm rãi mở miệng: “Anh không định giúp anh ấy sao!?”

Nhưng mà lại nhận được một câu hỏi ngược lại của Nhiếp Tử Phong: “Vì sao lại anh phải giúp?”

Đôi mắt đen của anh hiện lên vẻ nôn nóng của Nhiếp Tử Vũ, khuôn mặt của Nhiếp Tử Phong hiện lên biểu cảm chuyện không liên quan tới mình.

Tại sao lại muốn anh đi giúp tình địch của mình, hơn nữa người này lại đoạt người phụ nữ của anh ba năm?

“Anh... Được!” Lúc này, Nhiếp Tử Vũ đã tức giận tới mức thất khiếu (Hai mắt, hai mũi, miệng, hai tai) bốc khói. Cô dùng ánh mắt trách cứ nhìn Nhiếp Tử Phong, vẻ hiểu rõ gật gật đầu: “Ý của anh thật sự là không muốn nói cho em biết anh ấy ở đâu, cũng không có ý định giúp đỡ anh ấy đúng không! Tốt lắm! Anh đã không giúp, vậy thì em sẽ giúp anh ấy!” Mấy năm qua cô cũng kiếm được một ít mặ dù hơi kém so với những siêu sao, nhưng cũng có thể giúp đỡ anh ấy vượt qua giai đoạn khó khăn này.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ xoay người đi thẳng ra cửa.

Vừa thấy bóng lưng của cô xoay người đi ra, sự cứng rắn của Nhiếp Tử Phong ngay lập tức trở nên mềm lòng. “Em đi đâu? Em muốn đi tìm cậu ta có đúng không? Em không biết cậu ta ở đâu sao tìm được chứ!”

“Chuyện này không liên quan gì tới anh! Nhiếp Tử Vũ đừng bước lại, quay đầu lại hét lên với anh: “Em tới trước cửa nhà anh ấy chờ, một lúc nào đó sẽ đợi được anh ấy thôi!” Nói xong tiếp tục đi ra ngoài.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong nổi trận lôi đình.

“Đứng lại, chết tiệt! Nhiếp Tử Vũ, em đứng lại đó cho anh!”

...

Kết quả cuối cùng, Nhiếp Tử Phong vẫn nói cho biết Nhiếp Tử Vũ biết, những nơi mà Lãnh Duy Biệt có thể đang ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Chương 107.2: Phá sản

Editor: Táo đồ phở núi

Magic&Club, đây là một câu lạc bộ liên quốc gia rất nổi tiếng.

Chưa tới đêm, mà câu lạc bộ đã náo nhiệt ngất trời. Xa hoa truy lạc, ánh sáng bật lên, nhảy hát ca múa rất náo nhiệt, ánh sắc muôn màu. Phụ nữ thì mặc quần áo hở hang, còn đàn ông thì mặc tây trang rất lịch sự. Mà tất cả trai gái đều đến đây với mục đích mua vui.

Mặc dù Nhiếp Tử Phong đã nói với cô là sẽ sớm cho người đi qua đây, nhưng cô không kìm được sự lo lắng cho Lãnh Duy Biệt, nên Nhiếp Tử Vũ nhân lúc anh nghỉ ngơi đã lén chạy tới, nhân tiện đưa cô bạn thân là Triệu An Nhã đi cùng.

“Thật sự nhìn không ra nha, người ít nói nhả nhận như Lãnh Thiếu lại có thể tới những nơi như thế này.” Nhìn cảnh tượng nóng bỏng, ướt át ở bên cạnh, Triệu An Nhã không nhịn được chế nhạo: “Mình còn tưởng rằng người đàn ông như anh ta chỉ biết tới quán cà phê, hay đánh golf gì đó là cùng thôi.”

“Nhả Nhả.” Nhiếp Tử Vũ kéo kéo vạt áo của cô bạn.

“Được rồi được rồi, không nói xấu anh Lãnh của cậu nữa, nếu không cậu mà tức giận lên thì mình không biết phải làm sao.” Nói xong, khuôn mặt hiện lên vẻ đau khổ. “Đúng rồi, ở đây vừa rộng vừa nhiều người như vậy, chúng ta nên tìm từ đâu đây? Nhiếp Tử Phong không nói địa điểm cụ thể là chỗ nào sao?”

“Có chứ, anh ấy nói là 7-00.” Nếu như cô không có nghe lầm.

“A? Nghe giống như là dây phòng bao, được rồi, chúng ta đi tìm dây phòng bao kia đi.” Nói xong, kéo Nhiếp Tử Vũ đi về hướng phòng bao để tìm.

Bên trong câu lạc bộ rộng lớn hơn những gì Nhiếp Tử Vũ tưởng tượng, hai người cũng tìm khoảng hơn mười dây phòng bao, nhưng cũng không thể tìm được phòng bao giống như lời Nhiếp Tử Phong nói. Tất cả rơi vào bế tắc, hai người vì tiết kiệm thời gian, đành phải chia nhau ra tìm, hẹn nhau sao khi tìm được thì sẽ gọi điện báo cho người kia biết.

...

Vì để trà trộn vào nên cô cố ý trang điểm đậm, mặc một bộ âu phục màu đen gọi em, Nhiếp Tử Vũ một mình lẻ loi đi vào trong dãy hành lang sâu không thấy đáy, nên đã bị những người đàn ông xa lạ bắt chuyện. Nhưng mà cô làm ra một bộ dạng cao ngạo, liếc mắt cũng không liếc nhìn đôi phương một cái mới có thể qua được.

Nhìn thấy thời gian trôi qua rất nhanh, Nhiếp Tử Vũ cũng không khỏi lo lắng. Một lát nữa Nhiếp Tử Phong sẽ tỉnh lại, đến lúc đó nếu như anh phát hiện không thấy, thì... Thôi kệ! Bây giờ điều quan trọng nhất là tìm cho được anh Lãnh đã!

Nghe tới đây, Nhiếp Tử Vũ lấy điện thoại từ trong túi ra quyết định tắt nguồn, sau đó tiếp tục tìm.

Ngay lúc cô quẹo qua khúc cua, lại vội vội vàng vàng nên đụng phải một người đàn ông ở trước mặt.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Cô liên tục xin lỗi. Đôi phương cũng không phản ứng lại, giữa lúc cô cho rằng chuyện ngoài ý muốn cứ vậy mà qua đi, thì đôi phương lại ôm lấy tay cô, hiện ra vẻ ngạc nhiên nói.

“Lạc Thuần, sao em lại ở đây?”

Bỗng nhiên Nhiếp Từ Vũ ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt hiện lên một khuôn mặt xa lạ. Cho rằng người ta lấy cớ để bắt chuyện, Nhiếp Từ Vũ không vui nhún mắt lại, lạnh lùng tránh thoát khỏi tay anh ta.

“Tiên sinh, anh đã nhận nhầm người rồi?”

Nói xong, vòng qua người anh ta định rời đi. Nhưng mà hình như đối phương không có ý định buông tha cô, mà ngăn cản ở trước mặt của cô, không cho cô đi tiếp.

“Lạc Thuần, em đang nói giỡn với anh sao? Đừng đùa nữa! Gần đây thế nào rồi? Anh nghe nói em và cái ông già Cao kia, bây giờ có định tìm kim chủ mới chưa? Nếu như không có... Chúng ta có nên...” Nói xong, người đàn ông nhẹ nhàng nâng cằm của Nhiếp Từ Vũ lên, vẻ mặt sắc dục đánh giá cô.

“Biến thái!” Nhiếp Từ Vũ không lưu tình chút nào đập một cước vào háng của anh ta, rồi lấy tay dùng sức lau lên chỗ cằm bị anh ta sờ. “Còn quấy rầy tôi nữa có tin tôi sẽ tố cáo anh không!”

Hình dạng bên ngoài thì của con người, nhưng lại làm những chuyện không bằng cảm thú!

Không ngờ cô lại làm như vậy, người đàn ông đau đớn ngồi chồm hổm trên mặt đất kêu rên hừ hừ, trừ tiếng rên đau ra không còn âm thanh nào khác nữa. Mà Nhiếp Từ Vũ cũng nhanh chóng vòng qua người anh ta.

“Con đàn bà chết tiệt, mày đứng lại độ cho ông...” Người đàn ông phản ứng kịp nghe răng ra hướng về bóng lưng của cô quát lên: “Lạc Thuần, người phụ nữ chết tiệt, lần sau nếu để ông bắt được, ông sẽ giết mày!”

Thoát khỏi người đàn ông, Nhiếp Từ Vũ cũng hoàn toàn bị lạc đường, bởi vì cô đi tới đi lui cũng không tìm được phòng bao kia, mà còn quên hết con đường mà mình đã đi qua.

Giữa lúc cô nhìn những cánh cửa giống nhau mà tức giận, thì trùng hợp lại nhìn thấy một người mặc đồng phục phục vụ từ trong phòng bao đi ra.

Ánh mắt cô chuyển động, cô vội vã bước lên trước ngăn lại.

Đi tới trước mặt. “Xin lỗi, quấy rầy một chút.”

“Quý khách, ngài có chuyện gì không?” Nhân viên phục vụ được đào tạo chuyên nghiệp hỏi.

“Tôi muốn hỏi anh, anh biết phòng 7-00 ở đâu không?”

Vừa nói xong, sắc mặt của nhân viên phục vụ trở nên nghiêm túc, sau đó đánh giá Nhiếp Từ Vũ từ trên xuống dưới, giống như đang cảnh giác điều gì đó.

Thấy thế, trong lòng Nhiếp Từ Vũ cũng có chút hy vọng. Cô nở nụ cười nhạt, nghiêm túc nói: “Tôi là thư ký của Lãnh tiên sinh, có việc gấp muốn tìm anh ấy.”

Thấy bộ dạng của cô không giống như đang nói dối, nhân viên phục vụ gật đầu nói: “Được, mời cô đi theo tôi qua đây.”

Nói xong liền đi ở đằng trước Nhiếp Từ Vũ.

Đi theo nhân viên phục vụ, ánh mắt Nhiếp Từ Vũ nhìn thẳng phía trước. Thảo nào cô không tìm được phòng bao 7-00, thì ra ở giữa phòng bao còn có một cửa bí mật, đó mới là lối đi đi vào phòng bao 7-00.

Nhiếp Từ Vũ vừa hỏi mới biết được, thì ra ban đầu lấy bảy phòng bao làm phòng bao VIP, tất cả đều là phòng bao tư nhân, vì muốn bảo mật thông tin của khách quý, câu lạc bộ bảy chuyên dùng phòng bao này để cho những khách quý bao thuê quanh năm. Mà 7-00 là phòng bao xa hoa nhất do ba người Nhiếp Từ Phong cùng nhau bao thuê, làm nơi tụ tập họp mặt.

Đi thang máy đến tầng cao nhất của câu lạc bộ, lại vòng tới vòng lui mấy lần, rốt cuộc Nhiếp Từ Vũ cũng đi tới phòng bao 7-00 trong truyền thuyết. Đến đây nhân viên phục vụ liền rời đi.

Nhìn xung quanh tầng rộng lớn, trang hoàng hoa lệ như vậy, Nhiếp Từ Vũ không kịp chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nó mà đi thẳng lại gõ gõ cửa.

Nhưng mà đáp lại vẫn là sự im lặng.

Đôi mày lá liễu nhíu lại, Nhiếp Từ Vũ cắn răng, chậm rãi đề tay cầm cửa xuống, lặng lẽ đẩy cửa ra. Song khi cô đẩy cửa ra, chớp mắt nhìn thấy cảnh tượng ở bên trong kia, khiếp sợ tới mức không nói nên lời.

Cô thấy bên trong phòng bao xa hoa, một vài cô gái gần như lộ hết to gan đứng nhảy trên quầy bar, làm ra những tư thế mê người, hướng theo ánh mắt mà các cô tập trung nhìn sang, thì thấy trên ghế sofa hơi tối, một người đàn ông mặc tây trang nửa người trên đang lộ ra lồng ngực gợi cảm trái ôm phải ấp, ngồi trên đùi anh ta còn có một người phụ nữ trần thể đang hôn nồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 117: Chương 108: Người con trai yếu đuối

Editor: Táo đỏ phở núi

Thì ra là bởi vì dạng này nên mới không nghe thấy tiếng gõ cửa của cô!

Nhìn đến đây, Nhiếp Tử Vũ lúng túng không biết nên dùng ánh mắt của mình ở chỗ nào. Cô nhanh chóng cup mắt xuống, đang thầm nghĩ có nên quay trở ra rồi gõ cửa nhắc nhở anh không, thì người mấy phụ nữ đang khiêu vũ trên quầy bar nhìn thấy cô.

Nhưng ngoài ý muốn không cảm thấy hoảng sợ, mà chỉ lấy ánh mắt khác thường vừa tiếp tục khiêu vũ, vừa nói:

“Lãnh thiếu, anh có khách đến kia.”

Nghe vậy, ánh mắt của Lãnh Duy Biệt chậm rãi nhìn về phía ngoài cửa. Khi thấy người đứng ở cửa chính là Nhiếp Tử Vũ, đôi mắt nhất thời tối sầm lại, đây người phụ nữ ngồi trên đùi mình ra. Nhưng cũng không hoảng hốt và khẩn trương, mà thông thả cầm ly rượu ở trên bàn uống như trút vào cổ họng.

Người phụ nữ vô tội kêu lên một tiếng, nhưng cũng không nói gì nữa. Chỉ ngoan ngoãn nhặt quần áo rơi vãi ở dưới đất lên rồi thản nhiên đi qua một bên mặc vào.

“Em tới đây làm gì?” Khuôn mặt điển trai của Lãnh Duy Biệt nở ra một nụ cười nhạt, anh ta dùng ánh mắt thản nhiên nhìn người đứng ở ngoài cửa chậm chạp không hề cử động, là Nhiếp Tử Vũ, nói: “Đây không phải là nơi mà em nên tới.”

Đây là Lãnh Duy Biệt mà cô chưa bao giờ từng thấy!

Mái tóc thường ngày vẫn được chải chuốt gọn gàng ra sau gáy, giờ phút này đang rối tung rơi ở trước mặt, lông mày xéch lên, nhìn dữ tợn, một đôi mắt bình thường vẫn vô cùn dịu dàng, bây giờ lạnh như băng, khoé miệng cong lên gợi lên một nụ cười lạnh lùng.

Thấy thế, trái tim của Nhiếp Tử Vũ căng thẳng, cô giật giật môi, một lúc lâu mới kiềm chế được cơn sóng ở trong lòng, cô dùng ngữ điệu bình tĩnh nói: “Em... Em muốn nói bàn bạc với anh.”

“Bàn bạc? Em muốn nói chuyện gì?” Kỳ thực không cần hỏi Lãnh Duy Biệt cũng biết cô muốn nói với mình điều gì, nhưng mà anh không muốn điều đó một chút nào. “Em đi đi, anh còn có việc.”

Không muốn để cô tiếp tục ở lại đây, Lãnh Duy Biệt nghiêng mặt qua nắm lấy cằm của người phụ nữ ở bên trái hôn lên. Mà người phụ nữ này cũng ngoan ngoãn bỏ lên lưng của anh ta, phối hợp nhất cử nhất động với anh ta.

“Em không đi! Hôm nay nếu anh không đồng ý nói chuyện với em, em sẽ đợi ở đây nhất định không chịu đi!” Nhiếp Tử Vũ đi tới, ngồi ở sofa đối diện với anh ta.

Ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm vào Lãnh Duy Biệt, khiến anh ta chói mắt không thể chịu được.

Lãnh Duy Biệt khẽ chửi rủa một câu, đột nhiên ra sức đẩy người phụ nữ ở bên cạnh ra, sau đó gầm lên: “Biến, đều biến hết đi cho tôi!”

Nghe vậy, tất cả những người phụ nữ vội vàng thu dọn đồ đạc chạy lấy người, không đến nửa giây, bên trong phòng bao rộng lớn như vậy chỉ còn hai người Nhiếp Tử Vũ và Lãnh Duy Biệt.

Lãnh Duy Biệt buồn bực lấy tay cào cào mái tóc của mình, rót một ly rượu Vodka, rồi uống một hơi cạn sạch, sau đó tức giận ném ly rượu xuống đất.

‘Choang’ một tiếng, những mảnh vỡ thủy tinh văng lên khắp nơi, lời nói xen lẫn sự tức giận của Lãnh Duy Biệt được nói ra khỏi miệng.

“Em rất phiền phức! Em biết không?” Chết còn gây tê không chỉ trái tim anh ta mà còn cắn nuốt hết lý trí của anh. Đôi mắt anh ta trừng mắt nhìn chằm chằm vào ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng của Nhiếp Tử Vũ, anh ta quát um lên: “Em có thể tránh ra hay không! Một giây anh cũng không muốn nhìn thấy em!”

Nhìn thấy ánh mắt giận hờn của anh ta, đôi môi của Nhiếp Tử Vũ run run, cô nói: “Đây không phải là lời nói thật lòng của anh.”

“Em!” Bị cô nói trúng tâm sự, Lãnh Duy Biệt ngăn người ngay tại chỗ.

Thật lâu sau, đôi mắt đục ngầu của anh ta mới lộ ra một chút đau xót, ngay sau đó ngẩng đầu lên, ngã người ngã nằm ở trên ghế sofa, thật lâu sau vẫn không nói gì.

Nhìn bộ dáng suy sụp của anh ta, Nhiếp Tử Vũ vô cùng xót xa.

Anh khổ sở như vậy, nhưng mà cô lại bất lực. . .

Hai người đều tự đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, trầm mặc một lúc lâu, không khí bên trong có chút phức tạp.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Nhiếp Tử Vũ ngược mắt lên, nhìn vào mắt của anh ta, chậm rãi nói: “Có cái gì em có thể giúp anh không?”

Nghe vậy, đôi mắt của Lãnh Duy Biệt khẽ mở ra nhìn về phía cô, vừa là câu trả lời vừa là câu hỏi.

“Anh rất kém cỏi phải không?” Anh ta ảm ý mở miệng hỏi, đáy mắt trống rỗng không có một ngọn sóng.

Nhiếp Tử Vũ giật mình, lắc đầu: “Anh rất tốt, anh là người tốt nhất mà em từng gặp.”

Nhưng mà sau khi nghe thấy những lời này của cô, Lãnh Duy Biệt cười khổ. “Vậy vì sao đều đối xử với anh như vậy. . .” Anh ta cúi đầu ní non nói, trên mặt vô cùng bi thương.

Lúc mười tuổi ba mẹ đều mất, anh ta được bà nội nuôi lớn ở nước Mỹ xa xôi. Khi ra đời anh ta không lựa chọn ở lại nước Mỹ phát triển sự nghiệp mà trở về nước tiếp nhận Lãnh Thị. Anh ta vất vả tâm lực công tác, nhưng mà đôi lần lại sự phản bội tàn khốc của bọn họ. Không phải là anh ta không biết những hành động con con của bọn họ ở sau lưng anh ta, mà anh ta chỉ bất lực cùng là người một nhà, cho nên đã dễ dàng tha thứ cho bọn họ. Nhưng không ngờ là Lãnh Thị lại vẫn bị bọn họ vét sạch tài sản, nên mới rơi vào tình trạng phá sản như hiện thời.

Phá sản, chỉ là chuyện nhỏ, nhưng điều khiến cho anh ta thực sự đau khổ đó chính là tình thân, thậm chí tình thân không đánh đổi được tiền tài và địa vị. Thật sự là quá buồn cười.

Nghĩ đến đây, trong lòng buồn phiền Lãnh Duy Biệt cảm lấy chai rượu, ngã đầu giữa cổ ra trút vào họng.

Mà Nhiếp Tử Vũ ngồi đối diện với anh ta cũng không ngăn lại, bởi vì cô biết, giờ phút này anh ta cần phát tiết!

Sau một lúc lâu, khi Nhiếp Tử Vũ trở mắt nhìn anh ta uống hết một bình rượu, lại đang định lấy một bình nữa, lúc này cô mới mở miệng ngăn cản.

“Uống rượu không tốt cho sức khỏe, đừng uống nhiều quá, được không?”

Cô có ý tốt khuyên nhủ, nhưng đôi lại là cái cười lạnh của Lãnh Duy Biệt.

“Em đừng có quan anh!” Ngay cả người thân của anh còn không quản sống chết của anh, vậy thì cô quan anh làm gì. Nghĩ như vậy, Lãnh Duy Biệt hất tay cô ra, cầm lấy bình rượu.

“Bây giờ anh như vậy, sao em có thể không quan anh được chứ!” Nhiếp Tử Vũ nóng nảy nhìn anh ta, trong mắt tràn đầy vẻ thương xót. “Anh từng nói với em cho dù khổ cực như thế nào rồi cũng sẽ qua đi, em đã làm được rồi, vậy tại sao anh lại không làm được!”

Nghe vậy, động tác rót rượu của Lãnh Duy Biệt dừng lại. Anh ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào cô, lúc này mới phát hiện ra mắt của cô đã đỏ ửng lên, đáy mắt dâng lên một tầng mờ mịt.

“Vũ Vũ. . .” Anh ta kim lòng không được kêu lên, muốn nói cô đừng buồn nữa.

Nhưng mà cô lại kiên cường gạt mũi một cái, sau đó đi đến bên cạnh anh ta, thừa dịp anh ta còn đang sững sờ lấy đi bình rượu trong tay của anh ta.

d,0dylq,d “Đừng tra tấn bản thân nữa được không? Em biết anh rất đau khổ, nhưng nếu anh muốn khóc em có thể cho anh mượn bờ vai của em, nhưng cầu xin anh hãy tự thương xót lấy bản thân mình.” Anh ta giống như một người anh trai. Nhìn thấy anh tiêu cực và đau khổ như vậy, cô cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Trên đời này không có gì là không thể giải quyết được, tất cả sẽ có cách thôi, mọi chuyện rồi sẽ tốt lên thôi, biết không?” Bàn tay cô vuốt ve mi tâm đang nhíu chặt của anh, mũi chua xót, nhất thời nước mắt cũng chảy xuống.

“Anh. . .” Nhìn về mặt tha thiết mong đợi của cô, cổ họng của Lãnh Duy Biệt cũng nghẹn ngào, đáy mắt đã có chút ươn ướt. Nhưng mà không tới một phút đồng hồ, hai dòng nước mắt đã lăn dài xuống từ khóe mắt của anh ta.

Nhiếp Tử Vũ vô cùng đau lòng, tiến lên ôm lấy anh ta. Lãnh Duy Biệt cũng không từ chối cái ôm của cô, mà còn ôm chặt lấy cô.

Giờ phút này Lãnh Duy Biệt không phải là một người đàn ông dửng dưng luôn luôn nở nụ cười có lúm đồng tiền nữa, mà chỉ là một người con trai yếu đuối. . .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Chương 109: Nụ hôn trừng phạt

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhiếp Tử Vũ ở bên trong club cùng với Lãnh Duy Biệt cả một buổi chiều, gần tối hai người cùng nhau đi ăn bữa tối sau đó lại đi dạo một chút, cuối cùng định mỗi người đi một ngã. Nhưng Nhiếp Tử Vũ không yên lòng khi để anh ta về một mình, sợ anh ta lại đi uống rượu, vì vậy đi về nhà cùng với anh ta, chăm sóc cho tới khi anh ta nghỉ ngơi xong, lúc này mới rời đi.

...

Ban đêm, trên núi Dương Minh rất vắng lặng không hề có tiếng động nào.

Bóng đêm, u ám

Nhìn thấy nhà họ Nhiếp vẫn đèn đuốc sáng trưng, Nhiếp Tử Vũ cúi đầu nhìn thời gian trên điện thoại di động, chân mày không tự chủ được nhăn lên. Bây giờ đã khuya rồi, hơn mười giờ đêm rồi, không biết anh ấy như thế nào rồi, trước mắt hiện lên biểu cảm căng giọng của Nhiếp Tử Phong, lát nữa, chắc là anh ấy sẽ lộ ra biểu cảm như vậy.

Nhưng suy nghĩ nhiều cũng phí công, vì thế cô thờ dài đi vào nhà. Mà Quản gia đang ở trong đại sảnh đang đảo mắt nhìn khắp nơi, liếc mắt một cái đã nhìn thấy cô, vội vàng ra nghênh đón.

“Cô chủ, rốt cuộc cô cũng trở về rồi?” Nhìn thấy cô bình yên vô sự trở về, quản gia cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Vâng. Anh ấy sao rồi ạ?” Nhiếp Tử Vũ khẽ cười một cái, cô cụp mắt xuống không muốn ông nhìn thấy đôi mắt sưng húp của mình.

“Cậu chủ sao? Sau khi ăn cơm xong cậu ấy đã nghỉ ngơi rồi.”

Vốn tưởng là sau khi cậu ấy biết cô chủ trốn đi ra ngoài sẽ giận dữ, nhưng cậu ấy lại không nói một tiếng nào, ăn bữa tối như không có chuyện gì xảy ra, bảo người làm đi ra, phản ứng bình thường ngoài dự kiến của ông.

“Là sao?” Nhiếp Tử Vũ có chút kinh ngạc, khó có khi anh lại không làm khó bọn họ.

“Ừ. Cô chủ, cô đã ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn thì tôi sẽ bảo đầu bếp làm chút đồ ăn cho cô.” Quản gia thân thiết hỏi.

“Không cần, cháu ăn ở bên ngoài rồi.” Nhiếp Tử Vũ lắc lắc đầu, sau đó nói chuyện vài câu với quản gia rồi đi thẳng lên lầu.

Sau khi lên lầu, Nhiếp Tử Vũ cũng không về phòng của mình luôn, mà xoay người đi vào phòng của Nhiếp Tử Phong. Tuy rằng quản gia nói anh đã đi ngủ từ sớm, nhưng mà cô vẫn muốn đi xem một chút.

Mở cửa ra, trong phòng ngủ tối đen như mực, không có một chút ánh sáng nào, đưa tay lên không nhìn thấy được năm ngón.

Quả thật là đã ngủ rồi!

Nhiếp Tử Vũ gạt gạt đầu, cảm thấy vui mừng. Lúc đang muốn lặng lẽ đóng cửa lui ra ngoài, thì một mùi khói thuốc nồng nặc phả tới trước mặt cô, một giây sau ánh mắt của cô liếc nhìn thấy một vết lốm đốm ở chân giường, nhất thời khiến cô ngẩn cả người. Cô gạt gạt khoé môi, lúc đang muốn mở miệng nói cái gì đó, thì có một giọng nói lạnh như băng vang lên.

“Em lại đi đâu!”

Giọng nói lạnh như băng không mang theo một chút độ ấm nào, lạnh lẽo như được truyền tới từ sâu dưới địa ngục.

Nhiếp Tử Vũ khẽ run lên, theo bản năng ấn chốt mở cửa xuống, lúc nhìn thấy ở dưới đất, thấy một bóng dáng cao ngạo đang ngồi dựa lưng vào chân giường, chứng thực suy nghĩ ở trong lòng của cô.

“Hút thuốc có hại cho sức khỏe, anh đừng nên hút nữa.” Nói xong cô tức tốc đi lại trước mặt anh, cướp điếu thuốc đang kẹp trên tay của anh đi.

Mà Nhiếp Tử Phong cũng không cướp lại, chỉ ở yên tại chỗ lạnh lùng nhìn cô dụi điếu thuốc vào trong gạt tàn.

“Đã trễ rồi, anh nên đi ngủ đi.” Nhiếp Tử Vũ rất thản nhiên nói, ngồi xổm người xuống, muốn nâng đỡ anh đứng dậy từ dưới đất.

Bỗng ánh mắt bình tĩnh không hề có chút gợn của Nhiếp Tử Phong dấy lên một cơn nóng giận, ngay sau đó anh thuận thế ôm Nhiếp Tử Vũ vào trong ngực mình, bất chấp biểu cảm kinh ngạc của cô, bá đạo hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Nụ hôn của anh thô bạo và mãnh liệt, cái lưỡi linh hoạt tiến công thần tốc, hấp thu tất cả những ngọt ngào của cô, mang theo sự hờn giận và trừng phạt của anh đối với cô.

Nhiếp Từ Vũ sợ ngây người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn anh, cho tới khi mùi thuốc lá nồng đậm của anh chui vào trong yết hầu của cô, khiến cô bị nghẹn không thở nổi.

Liều mạng nắm lấy bờ vai của anh, Nhiếp Từ Vũ ra sức giãy dụa. “Khụ. . . Khụ khụ. . . Buông em ra. . .”

Lòng ngực sắp ngạt thở, khiến cho Nhiếp Từ Vũ dường như muốn ngất đi. Vào đúng lúc này, Nhiếp Từ Phong buông cô ra.

“Em đi tìm cậu ta đúng không? !” Sau khi cưỡng hôn xong không hề có một chút áy náy, mà ngược lại anh rất không vui. Ánh mắt của Nhiếp Từ Phong lạnh lùng nhìn Nhiếp Từ Vũ ho khan đến nổi hai má đỏ bừng lên, chân mày nhíu chặt lại.

Sau đó, Nhiếp Từ Vũ chỉ quét mắt nhìn anh một cái, không trả lời.

“Không phải anh đã nói với em là em không cần đi sao? Chỗ đó là chỗ nào mà em dám đi vào! Nhiếp Từ Vũ, cuối cùng thì em coi lời nói của anh là cái gì!” Vừa ngủ dậy đã không thấy bóng dáng của cô đâu, anh biết ngay là cô đã chạy đi tìm cậu ta rồi, anh luôn kìm nén cơn tức giận của mình lại bây giờ mới xả ra.

“Em không vô tình máu lạnh như anh được, em không thể không quan tâm, mặc kệ anh ấy được!” Nhiếp Từ Vũ không cam lòng yếu thế hét trả lại anh.

“Đáng chết!” Nhiếp Từ Phong quả thực muốn bóp chết cô luôn, cũng chỉ có người phụ nữ này mới khiến anh phát điên như vậy thôi! Đôi mày đen rậm của anh nhíu chặt lại thành một đường, anh dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô, nói: “Anh đã nói là anh sẽ cho người đi tìm rồi mà, sau này em đừng kích động như vậy nữa, biết không? Chỗ đó không thích hợp để cho em tới, nếu xảy ra chuyện gì, thì. . .” Nói tới đây, Nhiếp Từ Phong không nói được nữa

Cả một buổi chiều anh đã rất lo lắng cho cô, sợ cô ở đó đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn vẻ lo lắng trên khuôn mặt của anh, Nhiếp Từ Vũ cũng hiểu ra.

Thì ra anh đang lo lắng cho mình, cho nên mới tức giận như vậy. . .

Nghĩ đến đây, cô không khỏi cong cong khóe môi lên, cười khúc khích: “Yên tâm, em kéo Nhã Nhã đi cùng với em, cô ấy hiểu biết nhiều, cho nên em sẽ không có chuyện gì. Hơn nữa không phải bây giờ em đã bình an trở về sao? Anh tức giận gì chứ.”

Cô nở nụ cười lấy lòng, nhất thời đem cơn tức giận trong lòng của Nhiếp Từ Phong tiêu tán đi hơn nửa.

Sự việc nói tới đây, bỗng Nhiếp Từ Phong lộ ra biểu cảm nghiêm túc, khoé môi giật giật nói: “Cậu ta sao rồi? Sống hay chết?” Biểu cảm có chút kỳ quái, rõ ràng muốn hỏi nhưng lại cố nén lại.

“Anh Lãnh sao? Anh ấy tốt lắm, em đưa anh ấy về nhà rồi mới trở về. Nhưng mà. . .”

“Nhưng mà cái gì?”

“Hôm nay lúc em đi tìm anh ấy, anh ấy khóc. . .”

Nghe vậy, bỗng chốc vẻ mặt của Nhiếp Từ Phong thay đổi. “Cậu ta khóc?” Anh không dám tin tròng to hai mắt lên.

“Dạ.” Nhiếp Từ Vũ gật gật đầu, nói: “Anh ấy khóc rất thương tâm” Ngay cả cô không không nhận được mà cảm thấy đau lòng vì anh ấy.

Hai người trầm mặc một lát, Nhiếp Từ Vũ ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Nhiếp Từ Phong, hỏi: “Anh thật sự không thể giúp anh ấy sao?” Cô biết nhà họ Nhiếp gia tiền nhiều của, nếu giúp đỡ Lãnh Duy Biệt cũng không khó khăn gì.

Lời nói vừa dứt, Nhiếp Từ Phong lại lần nữa trầm mặc.

※

Tài chính của Lãnh Thị đã bị vét sạch, một lần lại trở thành tiêu điểm. Mặc dù Nhiếp Từ Vũ vô cùng muốn giúp đỡ anh ta, nhưng năng lực của cô có hạn, hơn nữa Lãnh Duy Biệt cũng không muốn dùng tiền của cô, cho nên anh ta đã phải phá sản, mấy ngàn công nhân bị thất nghiệp.

Đột nhiên có một ngày, một cổ đông thân bí đã gia nhập Lãnh Thị, không tiếc tiền quảng vài trăm triệu vào chính đồn lại Lãnh Thị, đưa Lãnh Thị quay trở về quỹ đạo, sự việc này mới được chấm dứt.

Nhìn tiêu đề của bài báo, rốt cuộc Nhiếp Từ Vũ cũng lộ ra nụ cười. Cô dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Nhiếp Từ Phong đang được y tá trợ giúp cử động phần chân ở cách đó không xa, trong lòng vô cùng cảm kích.

Cảm nhận được ánh mắt đặc biệt, Nhiếp Từ Phong đang mở hời dầm đĩa quay đầu lại, lúc nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Nhiếp Từ Vũ, khóe miệng cũng mỉm cười.

Hai người, đều hiểu ở trong lòng mà không nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Chương 62: Bị trói

Trong không khí mờ hồ có một trận chiến đang diễn ra, có vẻ hết sức căng thẳng. Mùi thuốc súng tràn ngập, đối mặt với hai người đàn ông bá đạo, Nhiếp Tử Vũ cũng muốn hôn mê luôn.

Đù rồi! Đột nhiên, cô lạnh lùng mở miệng, nhìn về phía Nhiếp Tử Phong hét lên: Em không phải là người ở của mấy người, bất cứ người nào cũng không có tư cách ra lệnh cho em. Còn nữa ..., em muốn làm cái gì cũng không liên quan tới anh, cho nên xin anh đừng nhúng tay vào chuyện của em, em cầu xin anh đừng có được không? Không nhìn thấy đáy mắt của Nhiếp Tử Phong chợt loé lên vẻ đau lòng, Nhiếp Tử Vũ chỉ đơn giản muốn nói hết một câu hoàn chỉnh.

Sau khi nói xong, không chờ Nhiếp Tử Phong phản ứng kịp liền sai bước đi tới trước xe BMW, mở cửa đi thẳng lên xe.

Thấy tình hình phát triển như vậy, Lãnh Duy Biệt cũng không tiếp tục giằng co và cố tình gây sự với Nhiếp Tử Phong nữa, cũng đi theo tới ngồi trên ghế lái.

Chỉ một lát sau, chiếc xe BMW màu trắng liền biến mất khỏi tầm mắt lạnh như băng của Nhiếp Tử Phong.

Nhìn hướng chiếc xe biến mất, hai bàn tay của Nhiếp Tử Phong nắm chặt thành hai quả đấm. Gương mặt tuấn lãng của anh trở nên xanh mét, gân xanh trên trán nổi lên, đôi mắt đỏ ngầu, cả người tràn ngập hơi thở lạnh lùng khiến cho người ta phát run.

Vũ Vũ lại có thể bỏ lại mình mà đi với Lãnh Duy Biệt.

Điều này có nghĩa là gì?

Giữa lúc đang suy nghĩ, lại truyền tới một giọng nói lạnh nhạt của Quan Duyệt từ sau lưng.

Hai người bọn họ thật xứng đôi.

Nghe vậy, trong lòng Nhiếp Tử Phong vốn đã không bình tĩnh bây giờ càng không thể nào ngăn chặn lại lửa giận đang dâng trào lên trong lòng. Chỉ thấy anh mạnh mẽ xoay người lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn nụ cười nhợt nhạt của Quan Duyệt, từ trong miệng lạnh lùng thốt ra một câu: Cô câm miệng lại!

Phong. . . Nụ cười của Quan vui cứng ngắc trên môi.

Hừ! Không để ý tới vẻ mặt bị thương của cô ta, Nhiếp Tử Phong liền đi thẳng vào trong nhà.

Nhìn bóng dáng kiên quyết của anh, đôi mắt của Quan Duyệt nheo lại, cắn răng, đáy mắt lộ ra tia sáng nguy hiểm.

Đáng chết! Nhiếp Tử Phong lại có thể vì một đứa cô nhi như vậy mà nhiều lần hét vào mặt cô, giọng điệu này, Quan Duyệt cô không thể nào nhịn được nữa!

Nghĩ tới đây, cô ta nhanh chóng móc điện thoại di động từ trong túi ra, nhấn ra một chuỗi dãy số quen thuộc.

Lập tức tìm hai người giúp tôi. . .

※

Lúc xế trưa ——

Vũ Vũ, em đứng đây chờ anh, anh đi lấy xe tới sau đó chúng ta cùng đi ăn trưa. Nói xong Lãnh Duy Biệt liền chạy thẳng tới bãi xe dưới tầng hầm cách đó không xa.

Đề lại Nhiếp Tử Vũ đứng chờ ở ven đường với đôi mắt vô thần, chán muốn chết đá đá hòn sỏi nhỏ dưới chân, suy nghĩ bay đi tận đâu.

Sáng sớm thuận tiện nói cứng với Nhiếp Tử Phong, đây cũng không phải là điều Nhiếp Tử Vũ mong muốn, nhưng cô lại không có sự lựa chọn nào khác. Nhớ lại tối hôm qua mẹ Nhiếp khổ sở cầu xin, trong lòng Nhiếp Tử Vũ liền nguội lạnh đi.

Tình thân, tình yêu, cái nào nặng cái nào nhẹ?

Cô không có cách nào so sánh được, chỉ biết trước mắt tạm thời cứ xa lánh Nhiếp Tử Phong đã, có lẽ đó là lựa chọn tốt nhất ...

Nghĩ tới đây, vết sẹo được che giấu dưới đáy lòng của Nhiếp Tử Vũ nhất thời lại bị vạch trần, vết thương rách ra máu chảy đầm đìa, có thể cảm nhận được đau đớn rất rõ ràng.

Một tiếng động cơ vang lên trước mặt cô, Nhiếp Tử Vũ theo bản năng thu hồi lại đầu khổ, cô ngẩng đầu lên nở ra một nụ cười, vốn tưởng là xe của Lãnh Duy Biệt, không ngờ là một chiếc xe tải màu đen.

Đang lúc cô thấy kinh ngạc, bỗng cửa xe 'Lạch cạch' một tiếng mở ra. Nhiếp Tử Vũ còn chưa kịp phản ứng, đã có một bàn tay mạnh mẽ kéo cô vào trong xe, sau đó đóng cửa xe lại.

Các người là. . . Ừm. . . Nhìn hai người đàn ông khôi ngô tuấn tú ở trong xe, Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc, còn chưa nói hết một câu liền bị một cái khăn tay bịt mũi lại. Sau đó không đầy năm giây cô cảm thấy choáng đầu hoa mắt, giữa giữa yếu dần, cho đến khi ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Chương 110: Biệt ly

Editor: Táo đồ phổ núi

Thời gian trôi qua nhanh như nước chảy, chỉ loy đãng một lúc thì một tuần lễ đã trôi qua mất rồi.

Lãnh Duy Biệt mất một tuần mới ổn định lại vết thương lòng của mình, và cũng tốn một tuần lễ để xử lý ổn thỏa chuyện của công ty. Hơn nữa sau khi anh ta biết được đại cổ đông đã bỏ ra số vốn lớn như vậy là Nhiếp Tử Phong, thì anh ta càng kiên định với suy nghĩ của mình.

...

Buổi trưa hôm nay, ánh nắng rạng rỡ, vạn dặm không mây - -

Tại đại sảnh của sân bay quốc tế Đào Viên, hành khách đi tới đi lui, bầu không khí ồn ào náo nhiệt.

Trong đó, có một cô gái trang điểm như thực nữ toàn thân mặc toàn thân bộ âu phục màu vàng nhạt, và một người đàn ông mặc bộ quần áo ka-ki thoải mái khiến cho người ta phải liếc nhìn. Ngoại trừ vẻ bề ngoài xuất sắc của bọn họ, còn vì nhìn bọn họ rất xứng đôi.

Hốc mắt của Nhiếp Tử Vũ hơi đỏ lên, nhìn khoé miệng của Lãnh Duy Biệt luôn nở một nụ cười nhẹ nhàng để an ủi cô, trong lòng cô dâng lên một cảm giác vô cùng không nỡ.

“Không thể không đi sao?” Cô chưa bao giờ biết ly biệt lại khiến người ta đau khổ như vậy.

Nghe vậy, Lãnh Duy Biệt chỉ cười không nói.

Thật ra không phải là nhất thiết anh ta phải đi, nhưng mà bây giờ, ở nơi đây không có lý do để anh ta ở lại nữa rồi.

Lãnh Duy Biệt nhìn Nhiếp Tử Vũ với ánh mắt tràn đầy sự cưng chiều, đôi tay của anh ta theo thói quen xoa xoa lên mái tóc quăn mềm mại của cô, dịu dàng nói: “Bà nội đã lớn tuổi, mà anh lại là đứa cháu mà bà đích thân nuôi lớn, anh phải về chăm sóc cho bà.”

Nghe được câu trả lời của anh ta, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ căng thẳng, không nhịn được, nước mắt bắt đầu tràn ra như vỡ đê.

“Đứa nhóc này, đừng khóc, cũng không phải là anh sẽ không bao giờ trở lại nữa mà.” Nhìn thấy cô rơi lệ, Lãnh Duy Biệt cực kỳ đau lòng, anh ta muốn tiến lên ôm cô vào lòng để an ủi, nhưng lúc anh ta nhớ tới một chuyện thì suy nghĩ này lập tức bị anh ta dập tắt ngay.

“Vậy. . . Vậy chuyện ở công ty thì phải làm sao bây giờ?” Lãnh Thị vất vả lắm mới từ hồi sinh, chẳng lẽ anh lại cứ mặc kệ bỏ như vậy sao?

“Em đã quên trên đời này còn có thứ gọi là Internet sao? Hơn nữa. . . Đại cổ đông mới là ông chủ chính thức, anh cùng lắm chỉ là ông chủ trên danh nghĩa thôi.” Anh ta cười chua xót.

Lời nói vừa nói xong, Nhiếp Tử Vũ cũng không biết nói gì.

Ngay vào lúc này, trong sân bay vang lên một giọng nói ngọt ngào của nhân viên tổng đài: “Chuyến bay từ Đào Viên đi Mỹ. . .”

Vừa nghe xong, nước mắt của Nhiếp Từ Vũ lại càng rơi nhiều hơn. Cô nắm chặt lấy ống tay áo của Lãnh Duy Biệt, không muốn buông ra.

“Anh đi rồi, lúc em đau khổ biết tìm ai để được an ủi đây?”

Cả người Lãnh Duy Biệt ngẩn ra, trong lòng đau nhói, không trả lời, mà người bên cạnh anh ta cũng kịp thời giải vây giúp anh ta.

“Được rồi, đừng làm như là đang sinh ly tử biệt như vậy, Duy Biệt, đi làm thủ tục đi.” Nhìn thấy hai người lưu luyến không rời, Lâm Nhĩ Kỳ lại có chút không kiên nhẫn, luôn miệng thúc giục. “Cũng không phải là không gặp nhau nữa, sao lại thể hiện bị thảm như vậy!” Hai anh ta cũng muốn khóc theo.

Nhiếp Từ Vũ phần nộ quay đầu một cái, từ miệng nói ra một câu: “Anh Kỳ, anh là người máu lạnh.” Cũng giống như một người nào đó!

Bởi vì Nhiếp Từ Vũ bất thành lời nói ra câu nói này, khiến cho Lâm Nhĩ Kỳ ngẩn người ra tại chỗ. Mắt anh ta tròn to lên, miệng há hốc, vẻ mặt không dám tin Nhiếp Từ Vũ lại có thể nói mình như vậy.

Thấy vẻ mặt khoa trương của anh ta, Nhiếp Từ Vũ nín khóc mỉm cười. Cô thu hồi ánh mắt đang nhìn Lâm Nhĩ Kỳ, một lần nữa nhìn qua người của Lãnh Duy Biệt, sau đó khó khăn nở một nụ cười, nói: “Hãy bảo trọng.”

“Ừ.” Lãnh Duy Biệt gật gù đầu, tiến lên ôm cô một lần cuối cùng, rồi cầm lấy hành lý của mình.

Đang lúc anh ta chuẩn bị xoay người đi về phía quầy làm thủ tục, phía sau truyền tới tiếng ồn ào, vốn định cứ đi thẳng luôn, nhưng khi Lãnh Duy Biệt nghe thấy Nhiếp Từ Vũ hít một hơi dài, và cả lời nói kinh ngạc của Lâm Nhĩ Kỳ.

“Không ngờ cậu ta cũng đến đây!?”

Lãnh Duy Biệt không hiểu xoay người lại, lúc anh ta ngoài ý muốn nhìn thấy một người cũng đang đi về phía mình, lập tức cũng ngây ngẩn cả người.

※

Ba người tròn mắt, há hốc miệng, ngây người nhìn Nhiếp Từ Phong đang đi về phía bọn họ, kinh ngạc tới mức suýt quên cả hô hấp. Mãi cho tới khi anh dừng lại ở trước mặt bọn họ, lúc này bọn họ mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Thì ra bọn họ không nhìn nhầm!

“Em nghĩ là anh sẽ không đến.” Chằm chúm nhìn Nhiếp Từ Phong đang đeo mắt kính, được quản gia đẩy xe lăn đi vào, Nhiếp Từ Vũ giật mình nói một câu như vậy.

Cũng khó trách lại khiến cô giật mình như vậy, bởi vì lúc trước bất kể cô có khuyên nhủ như thế nào Nhiếp Từ Phong cũng không chịu ngồi xe lăn đi ra khỏi cửa phòng, càng không thể ngờ được bây giờ anh lại có thể ngồi xe lăn, xuất hiện tại sân bay. Cho nên bây giờ cô đang vô cùng khiếp sợ.

“Anh không đến, để cho cậu ta lại mang em chạy đi giống như ba năm trước thì phải làm sao.” Xuyên thấu qua đôi mắt kính, Nhiếp Từ Phong lạnh lùng quét mắt nhìn Lãnh Duy Biệt, môi mím nhếch lên, nói: “Đã đến giờ rồi, sao lại còn không đi.” Mới mở miệng ra lại thúc giục y như Lâm Nhĩ Kỳ.

Bởi vì lời chất vấn của anh, Lãnh Duy Biệt liền kéo suy nghĩ của mình quay trở lại.

Đôi mắt ngạc nhiên của anh ta nhìn vào anh, một lúc lâu sau, ánh mắt lộ ra vẻ cảm động, anh ta mỉm cười gật đầu nói: “Đi ngay đây.” Nói xong, liền muốn xoay người rời đi.

“Này, chờ chút!”

Không thể tin được cậu ta lại thật sự ngoan ngoãn nghe lời của mình mà đi như vậy, bỗng nhiên chân mày của Nhiếp Từ Phong nhíu lại.

“Nhiếp tổng còn có chuyện gì?” Lãnh Duy Biệt lại vòng người lại, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn anh nói: “Có chuyện gì thì nói đi, tôi đang vội lên máy bay.”

Bị anh ta dùng lời nói lạnh lùng như vậy, Nhiếp Từ Phong không nhịn được khẽ nguyên rủa: “Đáng chết.”

Rõ ràng cũng luyến tiếc anh ta, nhưng mà ngoài miệng lại vẫn độc mồm độc miệng bảo anh ta đi.

Nhìn hai người dùng phương thức vô cùng kỳ quái để trao đổi với nhau, Nhiếp Từ Vũ không nhịn được nở một nụ cười.

Sau đó hai người lại đầu vò miệng vài câu với nhau, đúng lúc lại vang lên câu nói nhắc nhở của nhân viên tổng đài, lúc này Lãnh Duy Biệt mới thật sự rời đi. Mà khi anh ta đi được khoảng hai mét, Nhiếp Từ Phong đang ngồi trên xe lăn hét lớn lên về phía anh ta: Táo đồ le^e quyy do^nn.

“Bạn tốt, ba năm qua, cảm ơn cậu đã thay tôi chăm sóc cho Vũ Vũ.”

Bỗng chốc, mọi người ồn ào cùng quay đầu lại nhìn Nhiếp Từ Phong với ánh mắt không hiểu, nhất thời khiến cho anh ngại ngùng cúi đầu thấp xuống, làm cho Lâm Nhĩ Kỳ ở bên cạnh cười to một trận.

Còn Lãnh Duy Biệt thì chỉ dừng lại một chút, nhưng cũng không xoay người lại, sau đó đi thẳng luôn.

. . .

Ba người tiễn Lãnh Duy Biệt xong, lúc Nhiếp Tử Phong thực giục quản gia đẩy anh rời khỏi đại sảnh của sân bay, thì đột nhiên nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ lại thất thần đứng ngây người ra đó.

“Sao vậy?” Nhiếp Tử Phong không hiểu quay đầu nhìn về phía cô, lại phát hiện ánh mắt của cô không biết đang nhìn chăm chăm vào chỗ nào, ngay người đứng đó.

Đội mãi không thấy trả lời, Nhiếp Tử Phong không nhịn được nhắc lại lần nữa: “Này, đã xảy ra chuyện gì? Em đứng đó nhìn cái gì vậy?”

Nghe vậy, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới chậm rãi quay đầu, nhưng lại không đồng ý lập tức đưa anh rời đi, mà quay lại nói với quản gia: “Mọi người đi ra ngoài trước đi, cháu có việc một chút đã.”

Nói xong cũng không quan tâm xem Nhiếp Tử Phong có đồng ý hay không đã chạy về phía dòng người cách đó không xa.

“Đáng chết!” Nhìn bóng dáng hoảng hốt chạy đi của cô, Nhiếp Tử Phong khẽ nguyên rủa một cậu, chân mày nhăn lại không khỏi nghĩ thầm: Có phải cô ấy không nỡ rời khỏi Lãnh Duy Biệt, nên muốn đi theo cậu ta không.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Chương 111: Tiểu Tam

Editor: Táo đỏ phổ núi

Lâm Nhĩ Kỳ mượn cơ hội rời đi, Nhiếp Tử Phong cũng không làm theo lời Nhiếp Tử Vũ nói là trở lại xe trước, mà đứng nguyên tại chỗ đợi cô.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chiếc đồng hồ cao cấp ở trên tay, thời gian càng trôi qua, thì đôi mày rậm của Nhiếp Tử Phong càng nhíu chặt hơn, trong lòng càng nôn nóng hơn.

Cũng đã mười phút trôi qua rồi, chắc là cô không xảy ra chuyện gì chứ!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Phong cũng nhịn không được nữa lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng nhấn một dãy số. Nhưng mà sau một lúc nhạc chuông đổ, lại bị chuyển sang hộp thư thoại. Lại gọi lại mấy cuộc, cũng đều bị như vậy.

“Chết tiệt!” Lại dám không nhận điện thoại của anh! Nhiếp Tử Phong tức giận đến suýt nữa thì đập bể tan tành chiếc điện thoại ở trong tay.

Lo lắng không yên khiến cho Nhiếp Tử Phong không thể chờ đợi được nữa, anh liền đứng dậy muốn đi vào trong tìm. “Đi, chúng ta đi qua đó tìm xem sao.” Anh nói với quản gia, nhưng mà sau đó lại không nghe thấy tiếng trả lời như mong muốn của quản gia.

Anh không hiểu nhìn lại, phát hiện quản gia đang trừng to hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ nhìn mình.

Về mặt Nhiếp Tử Phong không kiên nhẫn, nhăn mày lại, lạnh lùng nói: “Sao ông lại dùng ánh mắt này nhìn tôi, trên mặt tôi có. . .”

Nhưng mà anh vẫn chưa nói hết một câu, đã bị lời nói cắt ngang của quản gia làm cho giật mình.

“Cậu chủ. . . Cậu. . . Cậu có thể đứng lên. . .” Bất chợt nhìn thấy anh đứng lên rất vững vàng, quản gia còn tưởng rằng mình đang hoa mắt. Khi ông dùng sức tự néo mình một cái xong, có cảm giác đau đớn truyền tới, lúc này ông mới phát hiện ra mình không nhìn lầm, suýt nữa thì mừng rơi nước mắt luôn.

Nhiếp Tử Phong sững sờ ngay tại chỗ. Một lúc lâu, anh chậm rãi cúi đầu nhìn về phía hai chân của mình.

Thực sự. . .

Anh thực sự có thể đứng lên. . .

Mừng rỡ xen lẫn kích động tự nhiên nảy sinh, làm cho Nhiếp Tử Phong quên đi chuyện muốn đi tìm Nhiếp Tử Vũ.

Những người đi qua đi lại trên đường nhìn anh với ánh mắt không hiểu, xung quanh vang lên những lời bàn tán ồn ào cũng bị anh ném ra sau đầu, giờ phút này anh chỉ có một suy nghĩ, đó chính là: anh đã đứng lên được, không phải người tàn phế!

Nhưng mà mừng rỡ cũng không duy trì được bao lâu, cả người Nhiếp Từ Phong đột nhiên run lên, sau đó cả người lão đảo muốn ngã ra sau. May mà quần gia nhanh tay nhanh chân chạy lên phía trước đỡ lấy anh, một lần nữa đỡ anh ngồi lại trên xe đẩy.

“Cậu chủ, cậu không sao chứ?” Quần gia lo lắng nhìn anh hỏi.

“Tôi không sao.” Bởi vì sự thật này khiến cho Nhiếp Từ Phong vô cùng cao hứng nên tâm trạng rất tốt, đôi mày rậm vốn đang nhíu chặt đầy vẻ lo lắng trong nháy mắt đã biến thành hư không. Anh dùng tay dấm dấm lên bắp đùi của mình, nhưng mà lại không có chút phản ứng nào.

Nhìn thấy nụ cười của anh dần biến mất, quần gia vội vã an ủi:

“Không liên quan, cậu có thể đứng lên chứng tỏ chân của cậu có thể hồi phục, sau này sẽ từ từ tốt lên thôi.”

“Ừ.” Nhiếp Từ Phong gật gật đầu, dần lại sự mất mát vào trong lòng. Chỉ ít thì điều này đã chứng minh được hai chân của anh sẽ không tàn phế cả đời!

Nhìn vẻ mặt trầm mặc của anh, quần gia thương yêu anh nên không muốn anh tiếp tục suy nghĩ về chuyện này nữa, vội vàng lãng sang chuyện khác.

“Cậu chủ, sao cô chủ vẫn chưa trở lại vậy nhỉ? Chúng ta có cần phải đi tìm cô ấy không?” Ông nói lại vấn đề đã đề cập trước đó.

Nghe vậy, lúc này Nhiếp Từ Phong mới nhớ tới chuyện đi tìm Nhiếp Từ Vũ. Tầm mắt của anh rơi trên chiếc đồng hồ, chân mày không tự chủ lại nhíu lại.

Mười lăm phút đồng hồ! Cô vẫn còn chưa trở lại!

Giữa lúc Nhiếp Từ Phong đang định tán thành ý kiến đi tìm Nhiếp Từ Vũ của quần gia, thì đột nhiên có một giọng nói sắc bén ở bên cạnh vang lên cắt ngang lời nói mà anh định nói. điểm dần nên quýndon

“Con đàn bà dám dăng, đồ đệ tiện, mày dám cướp người đàn ông của tao, để xem hôm nay tao có đánh chết mày không!” Một câu nói khó nghe vang lên trong đám người ồn ào, Nhiếp Từ Phong thuận thể nhìn qua bên đó, thì nhìn thấy một cảnh đang đánh ghen.

Chỉ nhìn thấy một người phụ nữ trung niên có thân hình đầy đặn nắm tóc kéo cô gái đeo chiếc túi có mái tóc ngắn mặc chiếc váy màu đen quá mỏng, vừa kéo vừa không ngừng mắng chửi, đương nhiên cô gái xinh đẹp kia cũng không cam chịu tỏ ra yếu thế, nhéo vào bên hông mỡ thịt của người phụ nữ kia, cổ găng gãy ra.

Mà đứng ở bên cạnh đám người đang vây xem đó, có một người đàn ông đầu hói, bụng bia lớn, đeo vàng đeo bạc trên người, toàn thân tản ra hơi thở của người đàn ông có tiền, vẻ mặt lo lắng nhìn hai người phụ nữ đang đánh nhau, không biết phải làm sao, thỉnh thoảng ông ta sẽ bước lên khuyên can, nhưng cuối cùng lại nhận được sự dạy bảo của người phụ nữ trung niên kia.

Nhìn thấy như vậy, quần gia bắt đầu dĩ thờ dài nói: “Lại là vợ chính thức đánh ghen với tiểu tam.”

Nhiếp Từ Phong sững sốt, quay đầu lại: “Ông biết?”

“Ừ, loại chuyện như thế này, trên ti vi đã chiếu nhiều rồi.” Quần gia khẽ gật gật đầu, lơ đãng. “Cậu chủ, chuyện này không liên quan tới chúng ta, chúng ta nên nhanh chóng đi tìm cô chủ đi đã.”

“Ừ.” Nhiếp Từ Phong gật gật đầu rồi thu hồi tầm mắt.

Giữa lúc quần gia muốn đẩy Nhiếp Từ Phong rời khỏi, thì người phụ nữ xinh đẹp từ đầu tới cuối vẫn đưa lưng về phía anh quay đầu lại, mà đứng lúc đó Nhiếp Từ Phong nhìn sang lần thứ hai.

Lúc bốn mắt nhìn nhau, nhất thời vẻ mặt của anh đông cứng lại!

“Dừng!”

※

Đột nhiên Nhiếp Từ Phong mở miệng bảo dừng lại, điều này khiến cho quần gia nhất thời ngăn người ra. dần nên quýndon

“Cậu chủ. . .” Ông không hiểu đang muốn hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, lời nói vẫn chưa kịp hỏi, thì đã bị lời nói lấp bắp của Nhiếp Từ Phong cắt đứt.

Ông thấy Nhiếp Từ Phong khẽ nhếch miệng, tầm mắt ngưng trệ ở một màn vừa rồi, đôi môi run rẩy đôi môi: “Vũ Vũ. . . Đó là Vũ Vũ. . .”

Cô chủ? Chỗ nào chứ?

Quần gia nhìn theo tầm mắt của anh, nhưng tìm một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng của Nhiếp Từ Vũ bóng dáng. Thế nên nhện không được hỏi lại: “Cậu chủ, cô chủ ở chỗ nào vậy?”

“Ồ đó, người phụ nữ bị đánh kia. . . là Vũ Vũ. . .” Nhiếp Từ Phong bị hoảng sợ tới mức không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Cái gì! ?” Quần gia bị lời nói của anh làm cho hoảng sợ, một lần nữa dời ánh mắt của ông tới đó, ông nói: “Cậu chủ, chắc là cậu nhìn nhầm rồi? Người kia làm sao lại có thể... Trời ạ! Đúng thật là cô chủ!” Trong lúc nói những lời này, ánh mắt của quần gia cũng trùng lớn lên.

Ngoại trừ quần áo bên ngoài, và gương mặt trang điểm đậm, mỗi góc cạnh của gương mặt đều vô cùng tinh xảo, không phải Nhiếp Từ Vũ thì còn ai vào đó!

“Cậu chủ. . .” Tại sao lại có thể như vậy, quần gia đã không nói nên lời rồi.

Nhiếp Từ Phong rất nhanh đã phản ứng kịp, mà câu nói đầu tiên anh nói chính là: “Đẩy tôi qua bên đó.”

Nghe vậy, quần gia cũng bất chấp mọi việc, đẩy anh về hướng bên kia.

. . .

※

Da đầu đau như bị xé rách ra, khiến cho cô ta đau đớn tới mức sắp không còn cảm giác nữa. Tao do le quý đđono.

Đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, khiến cho khuôn mặt tinh xảo tràn đầy vẻ phẫn nộ, một người phụ nữ rất trẻ, không, nên nói là một cô gái, hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông từng đồng ý cung chiêu yêu thương cô ta nhất, thế nhưng lúc này chỉ đứng ở một bên nhìn cô ta bị người ta đánh, vẻ mặt vô cùng thất vọng và đau khổ.

Thì ra, lúc ở trên giường thê non hẹn biển, chỉ là lừa gạt cô mà thôi.

Nghĩ tới đây, cô gái có đôi môi đỏ tươi nở ra một nụ cười cay đắng, một giây sau, đôi mắt lại khôi phục lại sự lạnh lẽo như băng.

“Con đàn bà thối tha, tao đang nói mày đó con tiểu tam kia! Mày là loại tiểu tam, lại hạ tiện! Dám cướp người đàn ông với tao, tao thấy là mày đã chán sống rồi! Hôm nay bà đây không xé quần áo của mày ra cho thiên hạ nhìn, bà đây sẽ không gọi là XXX nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Chương 112: Tương kế tựu kế

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Người đàn bà thối tha, tao đang nói mày đó con tiểu tam kia! Mày là loại tiểu tam, loại hạ tiện! Dám cướp người đàn ông với tao, tao thấy là mày đã chán sống rồi! Hôm nay bà đây không xé quần áo của mày ra cho thiên hạ nhìn, bà đây sẽ không gọi là XXX nữa.”

Người phụ nữ trung niên vừa nói xong, kéo hai tay của cô gái về phía bà ta, rồi bắt đầu ra sức xé quần áo trên người của cô.

Thấy thế, những người vây xem ở xung quanh ồn ào hít một hơi, nhưng không ai bước lên ngăn cản người phụ nữ trung niên hung ác kia, tất cả mọi người đều ôm tâm trạng đứng xem kịch vui. Ngay cả người đàn ông khiến cho hai người phụ nữ gây náo loạn ở sân bay cũng không tự chủ mà lui ra xa, giữ một khoảng cách, sợ mình sẽ bị vạ lây. Dienx dandf Kê quyu dong.

Nghe bà ta thề độc như vậy, trong nháy mắt sắc mặt của cô gái liền thay đổi. Cô ta ra sức túm chặt lấy quần áo của mình, không cho bà ta thực hiện được, nhưng mà thân hình nhỏ bé của cô không phải là đối thủ của người phụ nữ trung niên, chỉ một lát sau chiếc áo của cô đã bị kéo lên khuỷu tay.

“Tao muốn mọi người nhìn thấy rõ ràng cái cơ thể dơ bẩn của mày, để tao xem sau này mày dám ra ngoài quyến rũ đàn ông nữa không! Loại đàn bà đê tiện, dám tranh giành đàn ông với tao, tao sẽ khiến mày không chịu nổi!”

Đáy mắt của người phụ nữ trung niên chột lơ lên sự thâm độc, rồi chỉ nghe thấy “Xoẹt——!” một tiếng, chiếc áo của cô gái bị bà ta xé thành hai mảnh.

Xung quanh có những tiếng chỉ trích khiến cho cô gái đỏ mặt lên, nhưng mà cô ta quật cường không chịu rơi nước mắt, chỉ lạnh lùng nhìn người phụ nữ trung niên, cạnh khoé nói: “Không quản được chồng của mình là do bà không có bản lĩnh, không có phẩm hạnh lại còn ra đây gây chuyện xấu hổ như vậy! Theo tôi thấy, bà nên đâm đầu vào đâu chết luôn đi cho rồi!” Nói xong, cô ta lấy hai nửa chiếc áo quần quanh, hất hàm nhìn bà ta với ánh mắt kiêu ngạo.

“A! Mày còn dám mắng tao! Được, hôm nay tao không lột sạch mày, thì tao làm con mày!” Người phụ nữ trung niên thở gấp, lúc tay chân đang muốn

đụng vào chiếc váy ngắn của cô, thì đột nhiên có một tiếng quát truyền tới.

“Dừng tay!”

Một giọng nói lạnh lùng và tức giận, lạnh lẽo tới mức không có chút nhiệt độ nào.

Tất cả mọi người đều nhìn lại theo tiếng nói đó, sau khi nhìn thấy thì ngây ngẩn cả người.

...

Đôi mắt đen láy của Nhiếp Tử Phong xuyên thấu qua chiếc kính râm, đang vô cùng tức giận, nhất là khi anh nhìn thấy chiếc áo của cô gái bị lộ ra lộ nội y kêu gọi màu đen ở bên trong, nhất thời ánh mắt của anh khó coi tới cực điểm.

Anh nhanh chóng cởi chiếc áo khoác Armani trên người mình ra, sau đó ném về phía sau cho quần gia, quần gia lập tức hiểu ý cầm áo khoác lên khoác vào vai của cô gái, đồng thời cũng kéo cô về bên này.

“Cô chủ, cô không sao chứ?”

Lời nói lo lắng của quần gia vang lên, khiến cho Lạc Thuần đang kinh ngạc vì sự xuất hiện của bọn họ lại càng kinh ngạc hơn.

Cô chủ?

Cô ta nhú mày nhìn về phía Nhiếp Tử Phong đang ngồi xe lăn, nhìn anh đánh giá một lượt từ trên xuống dưới.

Mái tóc đen rũ xuống, chiếc kính râm che hết hơn nửa khuôn mặt, mặc dù không nhìn thấy rõ mặt của anh, nhưng theo trực giác của cô ta, người đàn ông này nhất định nhìn sẽ rất đẹp trai. Mặc dù anh mặc áo sơ mi màu đen và quần tây tối màu, nhưng trên dưới toàn thân đều là những hàng hiệu đẳng cấp, vừa nhìn là biết có giá xa xỉ rồi!

Chỉ tiếc một điều, lại là người tàn phế. . .

Nghĩ tới đây, trong nháy mắt dưới đáy mắt của Lạc Thuần thoáng thờ dài một cái.

Mà đồng thời trong lúc cô ta đang đánh giá anh, thì Nhiếp Tử Phong cũng đang đánh giá cô ta.

Cô ấy đã thay quần áo khi nào?

Đôi mắt như chum ung của anh nhìn chăm chăm vào chiếc áo bị xé rách, và chiếc váy ngắn chỉ che được cái mông của cô, ánh mắt của Nhiếp Tử Phong càng tối lại, vẻ mặt càng sa sầm. Giữa lúc anh đang muốn mở miệng để chất vấn cô đang xảy ra chuyện gì, thì người phụ nữ trung niên đã phản ứng kịp, bắt đầu vùng lên:

“À, thì ra mày còn có cả gian phu nữa sao! Đồ dê tiện! Mày đúng là không biết xấu hổ!” Chửi cô gái kia xong, người phụ nữ lại quay đầu lại xông tới bên cạnh của người đàn ông quát: “Cậu nhìn một chút, đây là tình nhân bé nhỏ của cậu! Mới xuống khỏi giường của cậu, đã trèo lên giường của người đàn ông khác tốt hơn! Không ngờ là một người tàn phế! XXX, đúng là của cậu!”

Nghe vậy, vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong nhất thời trở nên lạnh lẽo, quần gia ở bên cạnh vội vã mở miệng ngăn lại.

“Chú ý lời nói của bà!”

Không nói còn đỡ, vừa nói xong người phụ nữ trung niên càng cao giọng, “Thế nào? Tôi nói thì thế nào? Đồ dê tiện này...”

“Còn dám chửi bới cô ấy một câu nữa, tôi sẽ kiện bà, bà có tin không!” Nhiếp Tử Phong ngoan độc tuyên bố.

Vừa dứt lời, nhất thời bốn phía đều im re.

Người đầu tiên phản ứng lại vẫn là người phụ nữ, bị uy hiếp trước mặt của mọi người khiến bà ta mặt mày không chịu được, thế nên bà ta kiêu ngạo chỉ tay vào mũi của Nhiếp Tử Phong, khiêu khích nói: “Cậu có biết tôi là ai hay không! Cậu dám kiện tôi, có tin tôi sẽ. . .” Đột nhiên lời nói của người phụ nữ trở nên im bặt, nhìn lại, thì chỉ thấy trong đôi mắt của bà ta phản chiếu ra tấm danh thiếp mạ vàng, điển nhiên nên quýn đon.

Tổng giám đốc của tập đoàn Nhiếp Phong.

Nhìn thấy những chữ ở trên danh thiếp, không chỉ có người phụ nữ này bối rối, mà hầu như tất cả mọi người ở đây đều bối rối. Đều mở to mắt ra với ánh mắt không tin tưởng nhìn chăm chăm vào Nhiếp Tử Phong ngồi trong xe lăn, nhưng toàn thân lại toả ra khí thế vương giả!

Không thể ngờ được người đàn ông tàn phế này lại là tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn Nhiếp Phong, ở bên cạnh, vẻ mặt của Thuần Lạc cũng có chút biến hoá.

“Tôi chờ bà!” Hung hăng quăng ra một câu nói như vậy, rồi Nhiếp Tử Phong lập tức ném danh thiếp cho quần gia, quần gia lập tức nhét vào trong tay của người phụ nữ.

Sau khi xong việc, không thèm quan tâm tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nhiếp Tử Phong bảo quản gia đẩy xa đi ra. Mà đi được một nửa, Nhiếp Tử Phong quay đầu lại nhìn thì thấy Nhiếp Tử Vũ vẫn đang đứng yên bất động tại chỗ, nên không nhận được quát lớn lên.

“Em còn đứng đó làm gì nữa, còn không mau đi qua đây nhanh lên!”

Nghe vậy, Lạc Thuần mới phản ứng kịp, vội vàng đi theo.

※

Đi theo Nhiếp Tử Phong ra khỏi đại sảnh của sân bay, cuối cùng đi tới khu vực bãi giữ xe ở gần đó. Sau khi được tài xế và quản gia đỡ lên chiếc xe Rolls-Royce, Nhiếp Tử Phong hung dữ trừng mắt nhìn, Lạc Thuần cũng ngồi lên xe theo, đột nhiên cầm cổ tay cô, lạnh nhạt nói. điếm dần nên quýndon.

“Em đã xảy ra chuyện gì vậy? Không phải nói với anh là muốn làm chút việc sao? Chẳng lẽ đó là chút việc của em? Còn nữa quần áo này của em là sao? Thay lúc nào, còn cả cái gương mặt này nữa!”

Nhìn vẻ mặt cô cứng ngắc hơi giật mình nhìn mình, quả thật là Nhiếp Tử Phong muốn tức điên lên rồi. Cùng lắm chỉ mười lăm phút đồng hồ đã thay đổi quần áo, lại còn là người thứ ba phá hoại gia đình nhà người khác, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì!

Nghe vậy, Lạc Thuần đã hiểu.

Thì ra là anh ta nhận nhầm người, đây cũng nói lên lý do vì sao anh ta đã rat ay cứu giúp mình. Thì ra là nhận nhầm mình thành người quen của anh ta!

Đột nhiên, dưới đáy mắt đang trừng to lên của cô ta thoáng qua một chút gian xảo, cũng không vạch trần sự nhầm lẫn của anh, trái lại tương kế tựu kế bày ra bộ mặt là chẳng khóc, nhào vào trong lòng của Nhiếp Tử Phong.

“Hu hu... Em cũng không làm gì bọn họ, em không quen biết bọn họ...” Cô ta vội vàng phủi sạch quan hệ. Vừa nói vừa ngẩng đầu lên quan sát vẻ mặt của anh. Khi thấy anh hơi thả lỏng chân mày, cô ta lại càng cố sức khóc lớn hơn.

Cô khóc khiến cho sự tức giận dưới đáy lòng của Nhiếp Tử Phong biến mất trong nháy mắt, chỉ một lát sau chỉ còn lại sự đau lòng.

“Được rồi, đừng khóc. . .” Nhiếp Tử Phong vỗ nhẹ lưng của cô an ủi, cũng quên đi những vấn đề trước đó. “Nói chung, sau này muốn đi đâu nhớ nói cho anh biết, có biết không? Đừng để anh phải lo lắng cho em.”

“Vâng.” Lạc Thuần ở trong lòng anh gật gật đầu khoé miệng khẽ cong lên cười trộm.

Xem ra, người đàn ông này rất dễ lừa gạt.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Chương 113: Người giống nhau

Editor: Táo đỏ phổ núi

Trên đường trở về nhà họ Nhiếp, Nhiếp Tử Phong cũng không nghĩ ngợi gì. Chỉ thỉnh thoảng hỏi cô bộ quần áo này là thế nào, Lạc Thuần nói dối ba câu rồi lại khóc như trước đó, cho đến khi Nhiếp Tử Phong đau lòng không chịu được không nhắc lại chuyện này nữa.

Nhà họ Nhiếp ——

Lúc quản gia sắp đẩy Nhiếp Tử Phong vào phòng ngủ, Nhiếp Tử Phong quay đầu lại, nói với Lạc Thuần: “Trước tiên em hãy về phòng thay quần áo đã.”

“Được.” Nghe thấy anh thả mình đi, Lạc Thuần vội vã xoay người về đi về hướng bên cạnh. điếm dần nên quýndon.

“Chờ một chút!” Đột nhiên Nhiếp Tử Phong gọi lại.

“Còn có chuyện gì sao?” Lạc Thuần mở to một đôi mắt vô tội nhìn anh, vẻ mặt có chút hốt hoảng. Chẳng lẽ, anh ta đã phát hiện ra cái gì. . .

Nhiếp Tử Phong lạnh lùng dùng hàm dưới chỉ chỉ về căn phòng đối diện với phòng của mình, nói: “Phòng của em ở trong này, em đi về bên đó làm gì! ?”

Nghe vậy, tim của Lạc Thuần nhất thời thót lên tận cổ họng, ấp úng lúc lâu cũng không nói ra được một câu: “Em . . .”

“Bỏ đi.” Nhiếp Từ Phong khoát tay áo, đột nhiên thay bằng vẻ mặt thần thần bí bí, sau đó cười nói: “Một lát nữa thay quần áo xong cứ tới đây biết không? Anh có một tin vui muốn nói cho em biết.”

“ . . . Vâng.” Dưới ánh mắt mỉm cười của anh, Lạc Thuần gật gật đầu. Mãi cho tới khi anh được đẩy vào phòng ngủ của mình, cô ta mới đi lại căn phòng mà Nhiếp Từ Phong đã chỉ, đẩy cửa ra.

Vừa mở cửa ra, Lạc Thuần đã bị sự trang trí bên trong làm cho loá mắt.

Căn phòng được trang trí theo phong cách địa trung hải, bên dưới chùm đèn thủy tinh rất lớn, là bức tường màu tím nhạt vô cùng lãng mạn, chần gối nệm đều có màu trắng được thêu hoa cỏ. Cô ta chậm rãi đóng cửa lại, miệng cô ta há hốc ra một lúc lâu sau vẫn không khép lại được.

Đây là căn phòng mà cô ta có mơ cả đời cũng không có được . . .

Một lát sau, Lạc Thuần thu lại vẻ mặt của mình. Cô ta dùng ánh mắt hâm mộ nhìn một lượt khắp căn phòng, sau đó mới mở tủ quần áo ra, nhưng không nghĩ đó là một phòng riêng chỉ chứa quần áo. Ngoại trừ những trang sức ở bên ngoài, sáu tầng thủy tinh đều để những đôi giày dép, hơn nữa một ngăn khác ở trên tủ còn chứa đầy những đồ trang sức óng ánh, lộng lẫy rất chói mắt.

Lạc Thuần tiện tay lấy một bộ quần áo ở trên giá, vừa nhìn thì thấy nhãn mác vẫn chưa được xé, mà số tiền ghi ở trên đó cũng khiến cô ta trợn lớn hai mắt lên.

“Một bộ quần áo bất kỳ cũng đã bằng nửa năm tiền lương của mình, người phụ nữ này thật sự quá xa xỉ!” Nói xong, cô ta đỏ mặt.

Không khỏi bắt đầu ghen tị với cô gái mà Nhiếp Từ Phong nhận nhầm là mình.

Lúc đang nghĩ ngợi, thì có một tiếng chuông điện thoại truyền tới cắt ngang suy nghĩ của cô ta, vị hoảng sợ mà bộ quần áo ở trong tay bị rơi xuống thảm. Cũng sợ người khác nghe thấy, cô ta vội vã lấy chiếc điện thoại di động ở trong túi ra, vừa nhìn lên màn hình hiển thị một dãy số, vẻ mặt cô ta nhất thời trầm xuống.

“A lô, có chuyện gì sao?” Trong lòng cô ta không tình nguyện bấm nút nhận cuộc gọi, vừa đi về phía đề đồ trang sức khiến người ta loá mắt kia, ngón tay lướt lướt qua. điện thoại dần dần yên lặng.

Không biết đầu bên kia điện thoại nói gì đó. Chỉ thấy cô ta vốn đang yên lặng lắng nghe nhưng đáy mắt lại hiện lên vẻ vô cùng chán ghét, sau đó hét lên về phía đối diện: “Em biết rồi!” Sau đó liền cúp ngang điện thoại.

Lạc Thuần cúi người xuống vội vã nhặt bộ quần áo ở dưới đất lên, nhưng mà cũng không xoay người đi thay luôn, mà chọn mấy món trang sức nhét vào trong túi của mình. Dù sao thì người này có nhiều tiền như vậy, có lấy đi một chút cũng không có vấn đề gì.

Chỗ này đã không thể ở lại nữa rồi! Lạc Thuần đương nhiên sẽ không ngu ngốc tới mức thay quần áo xong sẽ đi sang phòng của Nhiếp Từ Phong, lấy đồ trang sức xong cô ta đang muốn trốn ra ngoài, khuỷu tay không cẩn thận đụng vào cái kệ bên cạnh, thì thấy dưới chân vang lên tiếng “loảng xoảng”, đồ đạc rơi hết xuống đất.

“Thật là!”

Lạc Thuần oán trách một câu, khom lưng xuống nhặt lên, vừa nhìn mới phát hiện ra đó là khung ảnh.

Có lẽ là do hiếu kỳ chủ nhân của căn phòng này, thế nên cô ta tò mò ngửa lên xem. Nhưng khi cô ta nhìn rõ người trong hình xong, đôi mắt tròn to lên như chuông đồng.

Trời đất, trên đời này lại có người giống nhau như vậy sao!

Nhìn thiếu nữ mặc đồng phục buộc tóc đuôi ngựa trong hình, thiếu chút nữa Lạc Thuần quên cả hô hấp. Ánh mắt run run dừng lại trên tấm hình đó một lúc lâu, lúc này cô ta mới phản ứng được.

Bởi vì trong tấm ảnh, thiếu nữ kia cực kỳ giống cô, mỗi một góc cạnh đều giống như từ một khuôn đúc ra vậy, cũng khó trách tại sao Nhiếp Từ Phong nhận nhầm cô là cô ta.

Trong lòng Lạc Thuần cả kinh, cũng đứng vào lúc này, bên ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa.

“Cô chủ, thay quần áo xong chưa ạ? Cậu chủ nói người đi qua bên đó.”

Ngoài cửa, không thấy cô trả lời, quản gia lại gõ gõ cửa tiếp: “Cô chủ?”

“Ông bảo anh ấy chờ một chút, tôi sẽ qua ngay lập tức!”

“Được.” Nói xong không còn tiếng động gì nữa.

Lặng lẽ cảm khung hình đặt lại chỗ cũ, Lạc Thuần hít một hơi thật sâu, sau đó mới đi ra khỏi phòng thay đồ. Cô ta cố lấy dũng khí mở cửa ngõ ra bên ngoài, sau khi nhìn thấy hành lang vắng vẻ không có ai, cô ta vội vã chạy ra ngoài không quay đầu lại.

...

※

Hoàng hôn hạ màn che xuống, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới chậm chạp trở lại nhà họ Nhiếp.

Lúc lên lầu, chân mày của Nhiếp Tử Vũ nhíu chặt lại, trong đầu toàn hiện ra khuôn mặt đầy nước mắt nhưng rất kiên cường. Buổi trưa nay lúc ở sân bay, lúc cô vừa quay đầu lại ngẫu nhiên lại nhìn thấy bạn thân của mình là Triệu An Nhã đang bị một người đàn ông kéo đi. Bởi vì lo lắng nên cô đã bỏ Nhiếp Tử Phong lại để đuổi theo. Nhân dịp Triệu An Nhã mượn cơ đi toilet, cô liền chạy đi theo, trên đường điện thoại di động đã bị rớt, nhưng mà bạn tốt lại chỉ khóc không ngừng mà không chịu nói gì, cô đành phải vỗ về an ủi bạn, đây cũng là lý do vì sao cô lại về trễ.

“Haizz. . .” Nhiếp Tử Vũ thờ dài một tiếng từ trong miệng ra, cô lắc đầu muốn đem những suy nghĩ hỗn loạn để sang một bên. Ngay lúc định mở cửa phòng đi vào, thì cửa phòng ở bên cạnh đột nhiên mở ra.

“Đi đâu?”

Không cần đoán, người dùng giọng điệu lạnh lùng như thế để hỏi, trên dưới nhà họ Nhiếp chỉ có một người.

“Làm chút chuyện.” Nhiếp Tử Vũ xoay người lại, dăm ba câu muốn gạt qua một bên. “Quản gia có đưa bữa tối lên cho anh chưa?”

“Đi đâu?” Nhiếp Tử Phong không quan tâm câu hỏi của cô. Một đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn chằm chằm vào cô, giống như muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Vì sao không nghe điện thoại của anh? Em thực sự vội tới mức không có thời gian nhận điện thoại sao?”

Nghe thấy anh bắt đầu tra hỏi nguyên nhân, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy đau đầu.

Bàn tay xoa xoa cái đầu đang đau nhức của mình, cô buồn bã nói: “Em không muốn cãi nhau với anh, vì để tránh phiền phức anh đừng hỏi gì nữa.” Cô mệt mỏi quá, thực sự là mệt muốn chết rồi!

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong không nói gì.

Nhiếp Tử Vũ đương nhiên sẽ không cho là anh thực sự sẽ buông tha cho cô như vậy, cho nên dò tìm mắt qua nhìn trên người anh, thì thấy vẻ mặt sa sầm của anh.

Quả nhiên. . .

Ở trong lòng đếm ngược mấy giây, rồi lời nói sắc giọng của Nhiếp Tử truyền đến.

“Nhiếp Tử Vũ, rốt cuộc thì em xem lời nói của anh là cái gì! Gió thoảng bên tai sao? ! Không phải là anh đã nói trước là em qua phòng anh, anh nói cho em biết một chuyện sao? Vì sao em không nghe lời!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chương 114: Kết hôn

Editor: Táo đỏ phổ núi

Đối với sự phẫn nộ của Nhiếp Tử Phong, Nhiếp Tử Vũ chỉ có thể bất đắc dĩ trợn mắt một cái, sau đó chờ anh mắng xong rồi mới mở miệng.

“Xong chưa?”

“Cái gì?”

“Em nói anh đã mắng xong chưa?” Nhiếp Tử Vũ miễn cưỡng hỏi, xoa xoa huyết thái dương đang đau của mình. “Em mệt chết đi, anh mắng xong rồi thì em muốn đi nghỉ ngơi. Nếu như vẫn chưa mắng đủ thì để dành ngày mai lại mắng tiếp, có được không?” Ở cùng với Triệu An Nhã một ngày, lại vì nghi ngờ hành vi kỳ lạ của cô ấy một ngày, khiến cho Nhiếp Tử Vũ mệt tới mức không chịu nổi. Đi theo nhưng lại không biết được gì, tự hỏi sao lại mệt như vậy.

“Em đây là . . .” Lời nói của Nhiếp Tử Phong liền im bất lại, bởi vì Nhiếp Tử Vũ vừa cúi người xuống hôn lên gò má của anh một cái. Khi anh vẫn còn chưa kịp phản ứng, cô đã nhanh chóng bỏ lại một câu: “Ngủ ngon.” Sau đó thì đi mất.

Một lát sau.

Nhiếp Tử Phong sờ lên chỗ bị cô hôn qua, bức mình nhìn cửa phòng đã đóng chặt lại của cô, lẩm bẩm nói: “Muốn hôn cũng nên hôn lên môi chứ. . .”

Mặc dù nói như vậy, nhưng mà anh vẫn bỏ qua cho cô.

. . .

Một đêm ngon giấc, ngày hôm sau Nhiếp Tử Phong mới nhớ tới vẫn còn chưa nói cho Vũ Vũ biết chuyện anh có thể tự đứng lên. Cho nên nhanh chóng rửa mặt, chải đầu rồi lập tức báo giúp việc gọi Nhiếp Tử Vũ lên, kết quả là cần nhân nữ giúp việc một lúc lâu, nhưng lại không dẫn người anh muốn thấy tới.

“Chết tiệt, lại chạy đi đâu rồi!” Nhiếp Tử Phong khẽ rủa một tiếng, trong lòng âm thầm thề: chờ khi nào cô trở về thì nhất định phải trang bị một cái thiết bị định vị trên người của cô, như vậy thì suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ anh đều có thể biết cô đang ở đâu!

※

Sau khi ăn cơm xong, Nhiếp Tử Phong bị đẩy vào trong thư phòng. Bởi vì liên quan tới vết thương ở chân, cho nên mọi công việc trong tập đoàn Nhiếp Phong đều giao cho ba Nhiếp, nhưng mà sau khi tình hình của anh ổn định lại, thì anh lại muốn tiếp tục công việc.

Thay đổi hoàn cảnh làm việc, tốc độ Nhiếp Tử Phong xử lý công việc cũng nhanh hơn trước rất nhiều. Bởi vì hơn nửa thời gian anh phải làm vật lý trị liệu phục hồi chức năng, vì vậy nên có một số chuyện anh tuyệt đối không dây dưa kéo dài, cho nên có lúc anh rất vô tình không chút mềm lòng!

Ký xong một phần tài liệu, giữa lúc Nhiếp Tử Phong muốn xem phần tài liệu còn lại, thì có tiếng gõ cửa cắt ngang anh.

“Mời vào.”

Cánh cửa được mở ra, tiếng bước chân lộc cộc vang lên.

Tương là nữ giúp việc bung cà phê vào cho mình, anh không ngẩng đầu lên khẽ nói: “Đặt cà phê lên bàn, cô có thể đi được rồi.”

Nhưng mà đợi một lúc lâu, đối phương vẫn chậm chạp không có phản ứng gì.

“Cô không nghe thấy lời nói của tôi sao? Tôi nói đặt cà phê xuống, cô có thể...”

Nhưng mà không chờ anh nói hết câu, một giọng nói trong trẻo đã vang lên cắt ngang lời của anh. “Tử Phong, là em.”

Giọng nói quen thuộc lọt vào tai, trong nháy mắt trước mặt của Nhiếp Tử Phong hé lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp. Anh thả bút đang ký tên xuống kêu “cạch” một tiếng, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía người mới tới.

“Là cô?” Vẻ mặt lạnh nhạt của anh tràn ra, anh hơi nhíu mày lại, khoe miệng nở ra một nụ cười khiến người ta khó suy đoán được: “Tôi nghĩ cô đã biến mất khỏi cái thế giới này rồi chứ, cô tới đây làm gì?”

Nghe vậy, vẻ mặt của Quan Duyệt sùng sốt, một giây sau lộ ra biểu tình uất ức, dùng ánh mắt khổ sở đáng thương nhìn Nhiếp Tử Phong nói.

“Anh trách em lâu như vậy mà không tới thăm anh sao?” Cô ta cắn môi, đáy mắt ngân ngấn nước mắt. “Không phải em không muốn tới thăm anh, thật sự là do nhiều việc quá, bận quá không sắp xếp được, cho nên. . .”

“Bận tới mức thời gian gọi một cuộc điện thoại cũng không có?” Nhiếp Tử Phong khẽ châm chọc nói, vạch trần cô ta: “Tôi còn tưởng sau khi cô biết tôi bị tàn phế, thì sợ tôi sẽ nhờ vả cô, cho nên cô mới không tới.”

Nhưng mà có một chút cô ta không nói sai! Cô ta bận rộn nhiều việc.

Cô ta nên bận rộn mới đúng!

Dù sao trong khoảng thời gian này anh đã ở đằng sau làm nhiều việc mờ ám với các xí nghiệp của Quan Thị như vậy, cũng nên có chút hiệu quả mới đúng chứ!

Mà vào lúc này cô ta tới tìm đến anh, chắc là nội bộ đã rất loạn rồi!

“Em...” Khí thế bức người của anh bất giác khiến cho Quan Duyệt có chút phần nộ, vẻ mặt cũng thay đổi. Nhưng nghĩ tới tình trạng hiện nay của công ty nhà mình, cô ta chỉ có thể tự mình nhịn xuống. Cô tự nhủ ở trong lòng: dù cho anh có tàn phế, nhưng tiền tài và địa vị của anh đủ để bù đắp khuyết điểm này rồi!

“Anh hận em như vậy sao? Được rồi, anh đã không muốn nhìn thấy em, em đi đây. . .” Nói xong, lau giọt nước mắt rơi ở khoé mắt, xoay người muốn đi

khỏi.

“Chờ một chút!”.

Cười chế giễu. Thấy cô ta muốn rời khỏi, Nhiếp Tử Phong lập tức muốn ngăn cản cô ta.

Đôi mắt đen láy của Nhiếp Tử Phong khẽ sáng lên một tia gian xảo, khóe miệng khẽ cong cong lên thành hình một vòng cung, mắt nheo lại.

Nếu cứ để cho cô ta đi như vậy thì lợi cho cô ta quá rồi, cho nên cái bẫy mà anh thiết kế trước đó không phải đã quá ư ưong phí rồi sao? !

Vì thế cho dù trong lòng vô cùng chán ghét cô ta đi nữa, anh cũng cố gắng nhẫn nhịn lại. “Đừng đi, anh chỉ nói giỡn với em chút thôi mà.”

Nghe vậy, Quan Duyệt hơi sững sờ. Cô ta chậm rãi xoay người, đôi mắt mang theo nước mắt đang rung rung nhìn ánh mắt dịu dàng kia của Nhiếp Tử Phong xong, cô ta lập tức nín khóc mỉm cười.

“Tử Phong, anh làm em sợ muốn chết!” Cô ta đi tới bên cạnh anh, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Kìm nén lại sự oán hận, bàn tay của Nhiếp Tử Phong xoa xoa khuôn mặt trang điểm kỹ càng của cô ta, dịu dàng nói: “Anh biết em bận rộn nhiều việc, hơn nữa, anh rất yêu thích người phụ nữ mạnh mẽ như em!”

Vừa nghe xong, lần thứ hai Quan Duyệt ngây người ra. Một lúc lâu, cô ta lộ ra một vẻ mặt vui mừng, ngồi chồm hổm ở trước mặt của Nhiếp Tử Phong, ngẩng đầu thâm tình nhìn anh: “Tử Phong. . . Anh mới vừa nói cái gì? Anh nói anh. . .”

Quan Duyệt cho là mình đã nghe nhầm, mãi cho tới khi Nhiếp Tử Phong hôn một cái lên trán của cô ta, sau đó dùng giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng dịu dàng nói với cô ta.

“Ngốc ạ, em không nghe nhầm, anh nói anh yêu em. Hơn nữa, anh còn không ngừng yêu em, anh còn muốn. . .” Nói đến đây, Nhiếp Tử Phong nở ra một nụ cười tươi tắn với vẻ mặt thần bí, dưới ánh mắt chờ mong của cô ta nói ra mấy chữ: “Kết hôn với em!”

“Kết hôn? !” Quan Duyệt lặp lại lời nói của anh, cô ta không thể tin được anh có thể nói ra mấy chữ “Kết hôn với em” êm tai như vậy. Nhất thời sững người tại chỗ không biết phải làm sao.

Cô ta muốn kết hôn cùng với anh, hơn nữa còn muốn tới mức phát điên lên, nhưng đó là trước khi chân của anh chưa bị tàn phế. Mà bây giờ chân của anh đã bị tàn phế rồi, muốn cô ta phải chăm sóc cho anh, chuyện này... Cô ta bắt đầu do dự.

“Ừ.” Nhiếp Tử Phong ngắt chóp mũi của cô ta, cười nói: “Chúng ta cũng đã đính hôn, em nói anh không kết hôn với em thì kết hôn với ai? !” Nhiếp Tử Phong vừa nói, vừa chú ý tới sự biến hoá trên khuôn mặt của cô ta, sau khi nhìn thấy sự gầy gù trong ánh mắt của cô ta, ý cười trên khóe miệng của anh tràn ra cả khuôn mặt.

Người phụ nữ không biết sống chết, dám lấy anh ra để đùa giỡn xoay vòng như vậy, vậy thì đừng trách anh sẽ huỷ diệt cô ta một cách triệt để! Dám động tới người phụ nữ của Nhiếp Tử Phong anh! Anh sẽ khiến cho cô ta máu phải trả bằng máu! Nhiếp Tử Phong hung ác thề ở trong lòng.

“Chuyện này...”

“Sao vậy? Em không muốn kết hôn với anh? Có phải là bởi vì chân của anh...” Nhiếp Tử Phong vừa nói vừa nhìn về phía hai chân của mình, cười nói: “Em yên tâm, chân của anh chỉ tạm thời không đi lại được thôi, chỉ cần kiên trì thì một ngày nào đó sẽ tốt lên, hơn nữa... Cho dù anh có bị phế thì anh sẽ đảm bảo “tính phúc” cả đời cho em, trước tiên, em có muốn thử một chút không?” Anh nói sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chương 115: Tâm tư của anh

Editor: Táo đồ phổ núi

Lời nói ám chỉ rõ ràng của Nhiếp Tử Phong khiến cho Quan Duyệt ngẩn ra, nụ cười tươi rói đọng trên khóe môi. Cô ta nhìn ánh mắt lộ ra vẻ ái muội của anh, trong lòng bối rối.

Thật sự cô phải gả cho người đàn ông này sao?

Mặc dù cô yêu anh, nhưng cô lại càng yêu chính bản thân mình. Bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều sĩ diện, cô sao có thể vì lợi ích mà lại gả cho một

người đàn ông tàn phế!

Nhưng. . .

Nhớ tới vừa rồi anh mới nói lời thề son sắt kia, khiến cho bản năng chống cự của Quan Duyệt có chút xao động.

Theo như lời anh nói thì có khả năng phục hồi lại, chỉ cần kiên trì phục hồi chức năng thì có khả năng khôi phục, kể từ đó, không phải là cô đã đạt được ước nguyện của mình sao? Cô ta tự an ủi ở trong lòng như vậy, nụ cười cũng dần dần thả lỏng. Táo đồ le^e quỳ do^nn.

“Sao có thể như vậy được? Em yêu anh như vậy làm sao có thể không kết hôn với anh được chứ.” Quan Duyệt gắt giọng, hai cánh tay khéo léo quấn lên cổ của Nhiếp Tử Phong, dùng ánh mắt thâm tình nhìn anh, nói những lời dối trá: “Cho dù chân của anh vĩnh viễn không tốt lên đi chăng nữa, thì em cũng sẽ không vì vậy mà vứt bỏ anh. Không tin, anh có thể cảm nhận trái tim em. . .”

Đôi môi đỏ mọng chu lên, cô ta cầm lấy bàn tay của anh đặt lên lồng ngực của mình, muốn anh cảm nhận nó.

“Ồ.” Nhiếp Tử Phong khẽ kêu lên một tiếng, anh im lặng rút tay về: “Vậy là tốt rồi.” Nhìn cô ta mắc câu, trong lòng của Nhiếp Tử Phong cũng thoải mái không ít.

Thấy anh cười, Quan Duyệt cho là anh thật sự tin lời của mình, thế là không khỏi kéo anh cúi đầu xuống, dang đôi môi đỏ mọng của mình lên.

Đôi mắt đen láy của Nhiếp Tử Phong hiện lên sự ghét bỏ không dễ phát hiện, anh ngồi thẳng người lên, theo bản năng đầu khẽ nghiêng qua một bên tránh thoát khỏi nụ hôn của cô ta. Nhẹ nhàng kéo cánh tay của cô ta từ trên cổ mình xuống, anh hắng giọng nói. Táo đồ le^e quỳ do^nn.

“Ngày kết hôn em có muốn thay đổi không?”

“Không cần.” Không ngờ được, Quan Duyệt lại có thể lắc lắc đầu. Khi thấy vẻ mặt kinh ngạc của Nhiếp Tử Phong, lúc này cô ta mới ý thức được mình có chút bồn chồn lo lắng. “Ý em nói, thời gian cũng đã được thông báo rồi, giới truyền thông cũng biết, cho nên chúng ta cũng không cần thay đổi nữa.” Ngoài miệng thì giải thích như thế, nhưng mà trong lòng lại nghĩ tới một nguyên nhân khác.

“Phải không? Anh cũng không thể chờ đợi được muốn kết hôn với em ngay.” Nhiếp Tử Phong cười quỷ dị nhìn chằm chằm vào cô ta, trong lòng lạnh lẽo, nhưng ngoài miệng vẫn nói một câu như vậy.

Bởi vì những lời nói này của anh, nhất thời Quan Duyệt như mở cờ trong bụng, nở nụ cười tươi từ khóe miệng lan ra tới khóe mắt. Mặc dù hôm nay biểu hiện của Nhiếp Tử Phong đối xử với mình rất khác thường, nhưng mà cô cũng cho là anh hành động như vậy là do cái chân tàn tật của anh gây nên, vì anh sợ không có người nào gả cho anh, vì thế không thể chờ đợi được mới gấp gáp yêu cầu mình như vậy.

Giữa lúc cô ta vẫn đang trầm nghĩ trong lòng, Nhiếp Tử Phong mở ngăn kéo ra, lấy từ bên trong ra một cái hộp.

“Anh đã nhờ thư ký chuẩn bị xong nhẫn cưới, em xem có thích không?” Vừa nói vừa mở hộp ra.

Ánh mắt của Quan Duyệt vừa nhìn, nhất thời sự vui mừng xuất hiện trong ánh mắt. Ánh mắt của cô ta kích động nhìn sang, thì thấy bên trong chiếc hộp thiên nga đen, có một chiếc nhẫn kim cương tạo thành hình hoa hồng, nhìn qua ước chừng khoảng mười cara, mặt cắt kim cương rất đẹp, chế tác tinh xảo, nhìn rất sang trọng và xa hoa, ngay cả người nhìn thấy kim cương nhiều như Quan Duyệt cũng không tránh khỏi kinh ngạc tới ngây người.

“Chiếc nhẫn này là. . .” Lúc này Quan Duyệt đã kích động đến nói không nên lời. Cô ta khiếp sợ che miệng mình lại, sợ là mình sẽ thất lễ mà hét lên chói tai.

Về mặt vui mừng của cô ta đã bị Nhiếp Tử Phong nhìn không sót chút nào, nhìn bộ dạng vui mừng đến rơi nước mắt của cô ta, đôi môi mông của Nhiếp Tử Phong từ từ cong lên thành một nụ cười lạnh lẽo.

Cô ta càng cao hứng thì anh càng nắm chắc sự thâm hại của cô ta khi anh khiến cô ta rơi xuống!

“Tử Phong, chiếc nhẫn này. . . Thật sự là cho em sao?”

Bỗng nhiên Quan Duyệt ngẩng đầu lên, sự tà ác ở khóe miệng của Nhiếp Tử Phong cũng biến mất ngay lập tức.

Anh dùng ánh mắt khẳng định nhìn Quan Duyệt, mỉm cười gât gât đầu, lấy chiếc nhẫn từ bên trong ra, vừa đeo vào tay cô vừa nói: “Đây là do anh đặt người có chuyên môn cao để chế tác chiếc nhẫn cưới này cho em, toàn thế giới chỉ có một cái, và chỉ có mình em mới xứng với nó.” Anh thâm tình nói, nâng bàn tay cô ta lên, hôn vào chiếc nhẫn một cái.

Thấy thế, Quan Duyệt cảm động đến rơi nước mắt.

“Tử Phong, anh đối xử với em tốt quá, em thật sự rất yêu anh!” Nhìn chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh trên ngón áp út, Quan Duyệt càng cảm thấy lựa chọn của mình là không sai.

Dù cho sau này anh thực sự bị tàn phế thì có làm sao? Chỉ cần anh có tiền có thế, vậy còn sợ cô không được hạnh phúc nữa sao? ! Nghĩ tới đây, ánh mắt của Quan Duyệt trở nên kiên định.

“Em sắp trở thành cô dâu của Nhiếp Tử Phong anh rồi, anh không đối xử tốt với em thì đối xử tốt với ai?” Anh sờ sờ loạn lên khuôn mặt của cô ta, ánh mắt khẽ dâng lên sự lạnh lùng.

Nghe vậy, đôi mắt trong veo của Quan Duyệt trở nên tối sầm, sau đó cô ta ngẩng đầu lên nhìn anh, do dự nói: “Vây Vũ Vũ thì làm sao bây giờ. . . Em biết hai người bọn anh có quan hệ vượt quá tình cảm anh em. . . Anh muốn kết hôn với em, cô ấy nhất định sẽ đau lòng. . .”

Lời nói vừa nói ra khỏi miệng, cô ta liền nhìn thấy Nhiếp Tử Phong biến sắc.

“Anh chỉ xem cô ấy như em gái mà thôi, em, mới là cô dâu duy nhất của anh! Còn nữa, anh sẽ không cho cô ấy tới tham gia hôn lễ.” Chỉ có một mình cô tham gia hôn lễ mà thôi, Nhiếp Tử Phong âm thầm bổ sung một câu ở trong lòng.

“Thật vậy sao?” Nghe đến đó, Quan Duyệt nhảy cẫng lên.

“Ừ.” Nhiếp Tử Phong không chút chậm trễ gật gật đầu. “Trước lúc chúng ta kết hôn, anh sẽ nói luật sư giải trừ quan hệ nhận nuôi, tới lúc đó cô ấy và chúng ta sẽ không có chút quan hệ nào, cho nên cô ấy không có tư cách tham gia hôn lễ. Như vậy em đã vui vẻ chưa?”

Vui chứ, hơn nữa còn vô cùng vui vẻ!

Đương nhiên, Quan Duyệt sẽ không thực sự ngây ngốc nói ra những lời này mất công khiến cho Nhiếp Tử Phong nhìn thấu suy nghĩ của mình.

“Thực sự phải làm như vậy sao? Dù sao thì Vũ Vũ và anh cũng có mười tám năm tình nghĩa anh em, anh làm như vậy với cô ấy có phải hơi tàn nhẫn không?” Cô ta giả dối bất bình thay cho Nhiếp Tử Vũ.

Nói xong, nụ cười tươi của Nhiếp Tử Phong nhất thời cứng đờ trên khóe môi. Đột nhiên anh nâng cằm của cô ta lên đối diện với đôi mắt như chim ưng của mình, lạnh nhạt nói: “Chẳng lẽ em đã quên những việc mà ba năm trước cô ấy đã làm với anh rồi! ? Anh đối xử như vậy đối với cô ấy, em cảm thấy có quá tàn nhẫn không?”

“Em. . .” Nghe thấy anh nhắc tới chuyện của ba năm trước, trong lòng của Quan Duyệt nhất thời căng thẳng, nhất là khi cô ta nhìn thấy đáy mắt của Nhiếp Tử Phong đang cuộn trào lửa giận, nhất thời cô ta sợ hãi tới mức tầm mắt không biết đang nhìn đi chỗ nào nữa.

Bất ngờ, cô ta hít một hơi thật sâu, lắc lắc đầu nói: “Không, không tàn nhẫn. Anh đối xử với cô ấy như vậy, là do cô ấy tự làm tự chịu, không trách người khác được.”

“Vây là được rồi.” Nhiếp Tử Phong buông hàm dưới của cô ta ra, nở một nụ cười lạnh lẽo: “Có can đảm lừa gạt người của anh, anh sẽ khiến cho cô ấy không có kết cục tốt!”

Mặc dù lời nói này là nói Nhiếp Tử Vũ, nhưng không hiểu sao Quan Duyệt lại cảm thấy bất an trong lòng. Để tránh cho vẻ hoang mang của mình không bị lộ ra nhược điểm gì, Quan Duyệt nhanh chóng thay bằng vẻ tươi cười, thay đổi chủ đề.

“Tử Phong, em có thể cầu xin anh một việc không?”

“Chuyện gì?” Nhiếp Tử Phong làm bộ thờ ơ hỏi, thực sự trong lòng đã nở một nụ cười đắc ý. Nhìn bộ dạng chán chừ giãy giụa của cô ta, không khó để anh đoán ra cô ta sẽ đưa ra yêu cầu gì.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Chương 116: Sinh nhật vui vẻ

Editor: Táo đỏ phổ núi

Cô ta vốn cho là sau khi mình nói những lời này thì sẽ khiến cho Nhiếp Tử Phong rơi vào trầm tư, không ngờ là anh không hề trầm tư một giây phút nào, mà lại hỏi, “Bao nhiêu?”

Thấy anh không hề hỏi cô dùng tiền để làm gì, mà trực tiếp hỏi số tiền cô ta cần là bao nhiêu, Quan Duyệt không thể tin được trọn to hai mắt, không ngờ mọi chuyện lại đơn giản như vậy. Vì vậy vội vàng nói ra một con số.

“Khoảng năm tỷ.” Cô ta tin đối với Nhiếp Tử Phong mà nói, số tiền này cùng lắm chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

“Có thể.”

Nghe vậy, Quan Duyệt mất một lúc lâu mới có thể tin vào những gì mà mình nghe thấy.

“Anh thực sự giúp đỡ cho Quan Thị năm tỷ sao?” Thậm chí anh cũng không hề hỏi cô xem Quan Thị đã xảy ra chuyện gì, chuyện này có phải là do... Dưới đáy lòng yên lặng suy đoán, Quan Duyệt không khỏi có chút cảnh giác.

“Chúng ta cũng sắp trở thành vợ chồng rồi, chuyện em đang gặp dĩ nhiên là anh phải giúp rồi. Hơn nữa, sau này thứ mà anh có thể cho em đâu chỉ có năm tỷ này đâu.” Dăm ba câu của Nhiếp Tử Phong đánh tan sự cảnh giác của cô ta.

Không nghe thấy ý tứ bên ngoài lời nói của anh, sự lo lắng của Quan Duyệt lúc này mới được đề xuống. Giữa lúc cô ta đang muốn nở nụ cười tươi rói để quyền rũ và nói lời cảm ơn anh, thì lại nghe thấy Nhiếp Tử Phong lên tiếng một lần nữa.

“Anh không quan tâm em dùng số tiền này vào việc gì, nhưng anh cũng có một yêu cầu.”

Dứt lời, vẻ mặt của Quan Duyệt cứng đờ, cô ta không hiểu hỏi: “Yêu cầu gì?”

Đáy mắt đen kịt như bóng đêm của Nhiếp Tử Phong chợt lóe lên sự gian xảo, ngay sau đó bàn tay của anh xoa xoa lên chân mày của cô ta vì khăn trương mà hơi nhăn lại, thân nhiên nói: “Anh sẽ không vô duyên vô cớ đi giúp đỡ Quan Thị, anh muốn một nửa cổ phần của Quan Thị mà em đang nắm giữ. Anh và em đều là người kinh doanh, anh tin em sẽ hiểu vì sao anh lại làm như vậy.” Anh nói có ẩn ý.

Nhìn khuôn mặt tươi cười nhưng rất nghiêm túc của anh, Quan Duyệt hiểu.

Làm người kinh doanh, tình nghĩa vĩnh viễn có vị trí sau tiền tài. Nhiếp Tử Phong đưa ra yêu cầu như vậy, không thể nghi ngờ là sợ cô tacảm tiền rồi chạy mất.

Mà đối với yêu cầu của anh, mặc dù Quan Duyệt có chút lo lắng. Nhưng khi cô ta nghĩ đến chuyện Quan Thị đang ngày càng sa sút, và nếu cô ta không đáp ứng thì Nhiếp Tử Phong sẽ thu hồi lại lời hứa trước đó, vì thế cô ta không thể được một tắc lại muốn tiến tới một bước!

Đôi mắt khẽ sáng lên che giấu suy nghĩ ở trong lòng, cô ta gật đầu đồng ý: “Được.” Hơn nữa, cho anh một nửa cổ phần của Quan Thị, thì anh cũng không thể làm được gì

Trong lòng thầm nghĩ. Cô ta đã đồng ý, không thể nghi ngờ chứng tỏ là cô ta đã cắn câu!

Khoé môi của Nhiếp Tử Phong cong cong tạo thành một nụ cười khó nắm bắt, nói: “Anh sẽ dọn trợ lý chuẩn bị tiền, ngày mai em tới lấy một chuyến, biết không?”

“Dạ được.” Quan Duyệt gật gật đầu, không có một chút nghi ngờ nào.

“Đúng rồi, hôm nay em hãy về nghỉ ngơi sớm một chút, bởi vì ngày mai, anh đã hẹn cửa hàng áo cưới để bọn họ đưa áo cưới tới, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau chọn áo cưới...”

...

※

Nhiếp Tử Vũ không biết đang bận rộn chuyện gì, mà mới sáng sớm đã không thấy tăm hơi của cô đâu, buổi tối hơn bảy, tám giờ tối mới có thể nhìn thấy cô, đối với lần này, Nhiếp Tử Phong mặc dù giận nhưng lại không nói. Bởi vì đối với anh mà nói, Nhiếp Tử Vũ đi sớm về trễ không thể nghi ngờ là càng cho anh có nhiều cơ hội để tiếp xúc với Quan Duyệt nhiều hơn.

Liên tiếp mấy ngày, Nhiếp Tử Phong và Quan Duyệt hết chọn áo cưới, tới chọn trang sức phối hợp. Công khai thể hiện sự cung chiều biết bao nhiêu, nhưng kỳ thực là anh đang ngầm thiết kế một cái tròng.

Thời gian mỗi ngày trôi qua, chỉ chớp mắt một cái đã gần tới cuối tuần...

...

Ban đêm.

Chân trời vô tận, ánh trăng đã treo lơ lửng trên cao, bầu trời đầy sao. Gió đêm yên lặng thổi lát phất, những cành cây lắc lư tạo ra những tiếng động “xào xào.”

Kéo theo thân thể mệt mỏi, rốt cuộc Nhiếp Tử Vũ cũng về tới nhà. Nhưng mà chân trước mới bước vào phòng khách, chân sau đã nghe thấy giọng nói của nữ giúp việc đang ở cách đó không xa truyền tới.

“Cô chủ, rốt cuộc cô đã trở về!”

Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc, còn chưa phản ứng kịp, hai cái tay đã nắm lấy cổ tay của cô.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Đôi mi thanh tú nhăn lại, đáy mắt thoáng hiện lên sự lo lắng. Chẳng lẽ anh ấy lại xảy ra chuyện gì? Sẽ không đâu! Sáng sớm

hôm nay cô còn nghe thấy quần gia nói tình hình của anh không tồi mà, cũng không có nổi giận đập bể đồ đạc gì mà.

“Cậu chủ. . . Cậu chủ. . .”

“Anh ấy làm sao vậy?” Trong lòng Nhiếp Từ Vũ hoảng hốt, trong nháy mắt tim như thót lên tận cổ họng.

“Cậu chủ cậu ấy. . . Không có chuyện gì hết.” Nữ giúp việc thờ gắp từng hơi từng hơi, nhìn thấy Nhiếp Từ Vũ đảo cặp mắt trắng dã, lúc này mới không nhanh không chậm nói: “Cô chủ đi một ngày chắc đã mệt rồi phải không? Tôi đã giúp cô xả nước tắm rồi, cô đi lên tắm cho mát mẻ đi.”

“Ách. . .”

Nhiếp Từ Vũ còn chưa kịp phản ứng với sự thay đổi của cô ta, thì nữ giúp việc đã đứng ở phía sau hối thúc cô đi về trước. Quay trở lại phòng, Nhiếp Từ Vũ không ngờ được là ở đó còn có mấy nữ giúp việc đang chờ cô.

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra bị đẩy vào phòng tắm, lại ngăn ngại bị hối thúc đi thay quần áo, dưới sự thúc giục của tốp năm tốp ba nữ giúp việc, cô cũng trải qua một cuộc tắm rửa không thoải mái, thậm chí là thống khổ, sau đó lại bị các cô hối thúc thay một bộ âu phục hở ngực bằng ren cùng với một đôi giày cao gót màu trắng bằng thủy tinh rất tinh tế.

Bị kéo lại ngồi vào ghế trang điểm, mặc cho các cô ba chân bốn cẳng bôi trét vẽ loạn ở trên mặt mình, mãi cho tới một giờ sau, Nhiếp Từ Vũ mới bị đẩy lên vườn hoa ở trên sân thượng.

“Này, các người biến tôi thành như vậy là muốn làm cái gì đây?” Nhiếp Từ Vũ giãy giụa, đối mặt với vườn hoa tối thui, trong lòng có cảm giác lo lắng. Cô quay đầu về phía người nói, vậy mà những nữ giúp việc đã chạy đâu mất không thấy nữa. Lo lắng chạy lên phía trước muốn mở cửa ra, nhưng mà mặc kệ cho cô kéo như thế nào đi nữa cửa cũng không mở ra được.

“Các người nhốt tôi lại ở trên này làm cái gì vậy chứ!”

Nhiếp Từ Vũ liều mạng đập cửa, lo lắng hét lớn lên.

Hét một lúc lâu, đang lúc bàn tay của cô vô lực đập vào cánh cửa, thì một giọng nói tràn đầy từ tính và gợi cảm ở cách đó không xa truyền tới.

“Vũ Vũ, sinh nhật vui vẻ.” điểm dần nên quýndon.

Không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, cả người của Nhiếp Từ Vũ khẽ run lên, cùng lúc đó, đột nhiên đèn điện trên sân thượng cũng bật sáng lên. Khi cô chậm rãi xoay người, nhìn thấy rõ cảnh tượng ở trước mặt, đôi mắt trừng to lên.

Theo tầm mắt của cô nhìn sang ——

Hoa hồng đỏ tươi phủ kín sân thượng, những bong bóng hình trái tim nhấp nháy bay lơ lửng trên không trung, rất đẹp mắt. Ở chỗ cách cô không xa, lộ ra một chiếc bàn tròn, trên đó để một chiếc bánh ngọt hình trái tim, mà điều khiến cô khiếp sợ nhất chính là, một bóng dáng màu trắng đang đứng ở đó, trong tay cầm một bó hoa hồng xinh đẹp, lúc này đang nhìn mình với ánh mắt đưa tình đắm đuối.

“Anh. . .” Bởi vì tất cả những thứ này, Nhiếp Từ Vũ khiếp sợ tới mức không nói được câu nào.

Đây là mơ đúng không? Cô đang nằm mơ đúng không?

Tất cả hoàn mỹ như thế, anh cũng hoàn mỹ như thế, cũng là do cô nằm mơ rồi. . .

Nhiếp Từ Phong ở cách đó không xa thâm tình liếc mắt nhìn cô khẽ cười, dường như là nhìn thấy vẻ không thể tin được trong mắt của cô, vì thế mở miệng một lần nữa, nói: “Không phải em đang nằm mơ, tất cả đều là thật! Vũ Vũ, sinh nhật vui vẻ!”

Nói xong, anh nhắc đôi chân thon dài của mình đi về phía của cô.

Mặc dù mấy ngày nay đều tập luyện bước đi, nhưng bước chân của Nhiếp Từ Phong vẫn có chút không vững, hai chân run rẩy rất nhiều. Trong nháy mắt anh không cẩn thận đụng vào cái ghế tựa sắp ngã xuống, một đôi tay mềm mại đã kịp thời đỡ lấy anh.

“Cẩn thận.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Chương 117: Cô nghe được

Editor: Táo đồ phổ núi

Mắt nhìn thấy Nhiếp Tử Phong sắp ngã xuống, bất chấp tất cả những chuyện này có phải là thật hay không, Nhiếp Tử Vũ vội vàng chạy lại. Cho tới khi đỡ được hai tay ấm áp của anh, mùi nước hoa quen thuộc bay vào mũi, cô mới giật mình nhận ra tất cả đều là thật.

Anh thật sự có thể đứng lên!

“Cám ơn.” Sau khi Nhiếp Tử Phong được cô đỡ, từ từ ngồi vào trên ghế, rồi mới chợt nhớ tới bó hoa hồng ở trong lòng của mình.

“Tặng cho em” Anh tặng bó hoa hồng rất đẹp đó cho cô, lộ ra nụ cười dịu dàng: “Vũ Vũ, chúc em sinh nhật vui vẻ.”

Vật đổi sao dời, chỉ chớp mắt một cái cô đã mười tám tuổi. Trước kia là một cô bé suốt ngày quần lầy anh, bây giờ đã thực sự trở thành một người phụ nữ trưởng thành.

Đêm nay, cô rất xinh đẹp.

Một mái tóc xoăn xoả xuống, khuôn mặt trắng điểm, càng làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn và xinh xắn. Cả người mặc bộ âu phục màu đen bằng ren, làm nổi bật lên vóc người của cô, bộ ngực nửa lộ ra, chiếc eo thon gầy, làm nổi bật lên làn da trắng nõn, mềm mịn của cô. Dưới chân đi một đôi giày cao gót bằng thủy tinh, chiếc áo ren che đậy lại, như ẩn như hiện, nhìn rất gợi cảm, cũng có chút đáng yêu. Ánh trăng chiếu vào trên người cô, nhìn cô giống như một tiên nữ bị rơi xuống nhân gian, không nhiễm chút bụi trần.

Nhìn Nhiếp Tử Phong có một loại xúc động muốn đè cô xuống.

“Cám ơn.” Nhiếp Tử Vũ cười cười nhận lấy đóa hoa hồng từ trong tay của anh, nhưng lại không hề liếc mắt nhìn, mà chỉ khẽ đặt nó qua một bên, sau đó ngồi xuống đối diện với anh.

Ngồi ở trong vườn hoa, từng đợt gió thổi tới mang theo hương hoa hồng thoang thoảng, khiến cho trong lòng cô có cảm giác ngọt ngào chưa bao giờ có. Bất ngờ, ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ rời xuống.

“Chân của anh. . .”

Đôi mắt trong veo nhìn vào hai chân của anh, lại nhớ tới cảnh tượng vừa rồi anh đi về phía mình, cô vẫn có cảm giác không thể tin được.

“Anh có thể đi được?” Chuyện này đã xảy ra khi nào vậy? Tại sao cô lại không biết? Về mặt ngạc nhiên và không dám tin của Nhiếp Tử Vũ khiến cho Nhiếp Tử Phong cười cong môi lên, nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì, một giây sau lại không phục lại vẻ bình thường.

“Ngày đó ở sân bay, anh đã có thể đứng lên.” Nhiếp Tử Phong nhìn Nhiếp Tử Vũ dịu dàng nói, ánh mắt say đắm. Ddienndamm, leie quyýdon.

Nhưng mà luôn bị vướng mắc không có dịp nào để nói với cô thôi. Mấy ngày qua, anh vẫn kiên trì làm trị liệu phục hồi, cũng cố gắng kiên trì rất lâu mới có thể bước đi được, mặc dù vẫn phải có người theo dõi đi. . .

Nghe thấy câu trả lời của anh, ánh mắt u ám của Nhiếp Tử Vũ chợt loé sáng lên, ngay sau đó thấp giọng nói: “Vậy là tốt rồi.”

Anh đã có thể đi lại được, như vậy cô cũng yên tâm rồi. . .

Một lòng tập trung trên người cô nên Nhiếp Tử Phong hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của cô hiện lên vẻ bị thương, anh không biết từ chỗ nào lấy ra một tập hồ sơ, đưa tới trước mặt cô, trước khi cô kịp mở miệng hỏi anh đã giải thích về tập hồ sơ này.

“Cái này là hồ sơ giải trừ quan hệ nhận nuôi, em ký tên đi.”

Nghe vậy, bỗng nhiên Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên, dùng vẻ mặt hoảng hốt để nhìn anh. Về mặt cô rất khó coi, đôi mi thanh tú nhíu lại, đôi môi run rẩy giống như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng dưới ánh mắt chờ đợi của Nhiếp Tử Phong, cô lại không nói gì nữa.

“Em ký xong, chúng ta sẽ không có quan hệ nữa rồi.” Nhiếp Tử Phong cười nói.

Cô ký xong, bọn họ sẽ không còn là anh em nữa, yêu đương sẽ không còn bất cứ điều gì phải băn khoăn lo lắng nữa, không lo sợ người khác dùng ánh mắt xem thường để nhìn bọn họ. Anh đã suy nghĩ kỹ rồi, chờ một thời gian nữa anh sẽ làm xong hết những chuyện kia, chân của anh cũng đi được rồi, anh sẽ cầu hôn với cô, anh sẽ vì cô mà tổ chức một hôn lễ xa hoa nhất, làm cho cô trở thành một cô dâu hạnh phúc nhất thế gian!

Nhưng mà, Nhiếp Tử Phong chìm đắm trong mạch suy nghĩ của chính mình mà không hề biết là, khi anh nói những lời này thì đồng thời trong lòng của Nhiếp Tử Vũ cũng cảm thấy đau đớn và thống khổ.

Nhìn bộ dạng thoải mái vui vẻ của anh, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ đau đớn như bị ai cào xé, máu tươi chảy ra đầm đìa, khiến cô đau lòng tới mức muốn chết luôn.

Ký tên, ngay lập tức sẽ không còn quan hệ. . .

Giữa bọn họ sẽ không còn quan hệ gì. Tại sao anh lại có thể nói một cách nhẹ nhàng, vẻ mặt không hề thay đổi chút nào như vậy...

À, xem ra anh rất muốn phôi sạch quan hệ với cô.

Nhiếp Tử Vũ hít một hơi thật sâu, trên gương mặt lộ vẻ mặt như cười như không: “Anh... Thực sự muốn em ký vào sao?” Cô run rẩy đôi môi, khó khăn mở miệng ra nói được một câu như vậy.

“Đúng vậy!”

Nhiếp Tử Phong trả lời một cách nhanh chóng và dứt khoát, thậm chí không hề có chút đắn đo nào...

Đến lúc này, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ nguội lạnh như tro tàn.

“Được.” Hít một hơi thật sâu, cô kiên quyết gật gật đầu. Mở hồ sơ ra, cầm bút lên ký tên, thậm chí cô còn không thèm đọc chữ nào mà nhanh chóng ký tên luôn.

Mãi cho tới khi một lần nữa cô gấp hồ sơ lại, vẻ mặt cô cũng không hề thay đổi.

Nhìn thấy cô vội vàng ký tên như vậy, tảng đá trong lòng của Nhiếp Tử Phong tạm thời được hạ xuống. Nhận lấy tập hồ sơ, quay đầu lại nhìn cô, lúc này Nhiếp Tử Phong mới phát hiện cô có cái gì đó không đúng.

“Em có chỗ nào không khỏe sao? Sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy.” Bàn tay của anh muốn chạm vào mặt của cô, nhưng lại bị cô tránh né, nhất thời bàn tay rơi vào khoảng không.

“Em không sao.” Nhiếp Tử Vũ lắc đầu, rất sợ bị anh phát hiện ra, cho nên cô mượn cớ nói: “Em đói bụng.”

Vừa nghe thấy như vậy, Nhiếp Tử Phong xót xa nhăn mày lại. Anh nhanh chóng thấp một ngọn nến sinh nhật lên cho cô, sau đó nói: “Em mau ước đi, rồi sau đó là có thể ăn được rồi.”

“Vâng.”

Nhiếp Tử Vũ lặng lẽ nhắm đôi mắt lại, yên lặng ước một điều ước ở trong lòng, sau đó thổi tắt nến.

“Em ước điều gì?” Nhìn thấy ánh mắt có chút phức tạp của cô, Nhiếp Tử Phong không khỏi cười cười, hỏi: “Có phải có liên quan tới anh không?”

Nhiếp Tử Vũ cười nhưng không nói, bàn tay nhỏ bé cầm lấy chiếc dao nhỏ cắt hai miếng bánh, một miếng đưa cho Nhiếp Tử Phong, một miếng còn lại là cho mình.

Táo đỏ le^e quyy do^nn.

Hương vị ngọt ngào ở trong miệng, cũng không thể nào trung hoà được vết thương lòng của cô, trái lại còn dâng lên một cảm xúc khiến cô muốn oà khóc ra. Nhìn Nhiếp Tử Phong ở đối diện cũng đang ăn cùng một chiếc bánh, cô thật sự muốn chất vấn anh, đây là tiệc chúc mừng sinh nhật cô hay là chúc mừng việc cô không bao giờ còn là gánh nặng với anh nữa!

Nhớ lại đoạn hội thoại mà ngày đó cô ở bên ngoài thư phòng nghe thấy được, trong lòng Nhiếp Tử Vũ lại bị rối loạn.

“Trước lúc chúng ta kết hôn, anh sẽ nói luật sư giải trừ quan hệ nhận nuôi, tới lúc đó cô ấy và chúng ta sẽ không có chút quan hệ nào, cho nên không có tư cách tham gia hôn lễ. Như vậy em đã vui vẻ chưa?”

Vì lấy lòng người phụ nữ mà anh yêu, anh lại không hề để ý tới tình anh em mười tám năm giữa họ, dứt khoát phôi sạch quan hệ với cô. Chẳng lẽ... Cô thực sự không hề có chút ý nghĩa nào với anh sao, cho dù chỉ là một chút cũng không có sao? ! Táo đỏ le^e quyy do^nn.

Nghĩ tới đây, đột nhiên bàn tay của Nhiếp Tử Vũ run lên, miếng bánh ngọt ở trong tay “bịch” một tiếng rơi xuống dưới đất.

“Làm sao vậy?” Nhìn bộ dạng lo lắng không yên của cô, Nhiếp Tử Phong hỏi. “Do bánh ngọt không hợp khẩu vị của em sao?” Anh nhớ lúc trước cô nói thích nhất ăn bơ hoa quả và bánh ngọt mà, không có lý nào... .

Nhìn vẻ mặt hiện lên chút lo lắng của anh, Nhiếp Tử Vũ trầm mặc một lúc lâu, thiếu chút nữa cắn bẻ răng luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Chương 118: Không từ mà biệt

Editor: Táo đồ phổ núi

Gió đêm khẽ thổi, trong không khí thoang thoảng hương thơm của hoa hồng.

Bốn mắt nhìn nhau, không có hoa lửa, chỉ có yên lặng.

Nhìn về mặt anh hiện lên sự chân thành tha thiết, cuối cùng Nhiếp Tử Vũ cũng không có dũng khí để chứng thực với anh nữa, mà chỉ cụp mắt xuống, lắc đầu: “Không có gì, em chỉ hơi mệt một chút thôi.”

“Phải không?”

Nghe vậy, về mặt của Nhiếp Tử Phong hiện lên chút lo lắng, vội vàng nói: “Vậy thì em hãy mau chóng vào nghỉ ngơi đi, anh ở đây một lúc nữa rồi sẽ đi xuống.”

“Được.” Nhiếp Tử Vũ gật gù đầu, không từ chối. Cô đứng dậy sau đó đi về phía cửa, nhưng khi đi được một nửa đột nhiên lại quay lại.

“Còn có việc gì nữa sao?” Nhiếp Tử Phong không hiểu hỏi, dùng ánh mắt dịu dàng như nước nhìn vào mắt cô.

“Em . . .” Nhiếp Tử Vũ dùng ánh mắt phức tạp nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng nói một câu: “Hãy tự chăm sóc cho mình thật tốt.”

Sau đó đi thẳng không hề quay đầu lại.

...

Sau khi bóng dáng đã khuất khỏi tầm mắt của anh, Nhiếp Tử Vũ không nhịn được nữa liền rơi nước mắt.

Đôi chân của anh đã như vậy rồi thì cô cũng không cần ở lại đây nữa, đã tới thời gian, cô nên rời khỏi . . .

Cô ôm miệng, sợ mình ghen ngào mà lên tiếng, dưới ánh mắt kinh ngạc của những người giúp việc, cô chạy về phòng mình, đóng cửa, giống như trước đây, nhào vào trong chăn, khóc lớn lên . . .

Một lúc sau, Nhiếp Tử Phong được quản gia đẩy về phòng, dọc đường đi nghe thấy mấy người giúp việc bàn tán chuyện cô vui quá mà khóc trở về phòng, Nhiếp Tử Phong vui vẻ cong môi lên nở một nụ cười. Anh âm thầm thề rằng chuyện này qua đi nhất định sẽ hết sức cung chiều cô, bao gồm cả món quà sinh nhật mà anh vẫn chưa đưa cô—— nhẫn kim cương.

Một đêm này, Nhiếp Tử Phong đã ngủ một đêm rất ngon giấc trong chính những ảo tưởng hoàn mỹ của mình.

Nhưng không ngờ được là tin dữ của ngày hôm sau làm cho anh như rơi xuống đáy vực.

...

※

Nhưng mà chỉ mấy ngày, tin tức “Tổng giám đốc của Nhiếp Phong và thiên kim của Quan Thị” vốn đã hạ nhiệt giờ lại truyền khắp các ngõ lớn ngõ nhỏ của thành phố Đài Bắc, xuất hiện trên trang nhất của các tạp chí, nhật báo, lại càng trở thành chủ đề nóng hổi mà truyền thông thì nhau đưa tin.

Thân là nhân vật chính của chuyện này, Nhiếp Tử Phong vẫn chưa đưa ra lời phủ định cho sự việc này, trái lại suốt ngày suốt ngày đi cùng Quan Duyệt đi gặp người lớn, mua sính lễ, tham gia yến hội, ra vào một đôi, thậm chí còn ân ái trước mặt của mọi người, vậy là đã chấp nhận chuyện này không thể nghi ngờ gì nữa.

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chỉ chớp mắt một cái đã cách thời gian Nhiếp Tử Phong kết hôn có hai ngày nữa.

Ngày hôm đó, ở nhà họ Nhiếp ——

“Tình hình như thế nào?” Đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mà dòng tiêu đề rất lớn màu đỏ tươi của tờ báo mới ra lò, Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nở một nụ cười.

“Đã làm ổn thỏa hết rồi ạ.” Trợ lý ở bên cạnh gật gù đầu, mở tập tài liệu nhìn số liệu trên đó báo cáo: “Chúng ta đã theo mua của những cổ đông nhỏ được hai mươi phần trăm cổ phần của công ty, hơn nữa trong tay của ngài còn có mười lăm phần trăm cổ phần từ tiểu thư Quan Duyệt, vậy tổng cộng trong tay ngài đã có ba mươi lăm phần trăm cổ phần của công ty, là cổ đông lớn nhất của Quan Thị.”

“Ừ.”

Nhiếp Tử Phong bình tĩnh gật gật đầu, trên khuôn mặt không lộ ra điều gì, khiến cho người ta nhìn vào không biết anh đang vui hay buồn.

Anh cầm lấy tờ báo ở trên bàn, không thèm liếc mắt nhìn, mà vo thành một cục ném vào thùng rác: “Các phương diện truyền thông kia đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Đã chuẩn bị xong hết rồi ạ.”

“Tốt!” Đột nhiên khoe miệng của Nhiếp Tử Phong lộ ra một nụ cười thâm sâu không lường được, đáy mắt chợt loé lên một tia sáng.

Giữa lúc trợ lý gật đầu đánh định xoay người rồi đi, đột nhiên Nhiếp Tử Phong lại mở miệng gọi anh ta lại. “Tổng giám đốc, còn có gì cần dặn dò ạ?”

Đôi mắt của Nhiếp Tử Phong chợt thay đổi, vẻ mặt trở nên mềm mại hơn rất nhiều. Đôi mắt với ánh mắt kinh ngạc của trợ lý, anh chậm rãi hỏi: “Cô ấy thế nào rồi?”

Trợ lý ngẩn người, nói tiếp: “Tôi đã phái người theo sát cô ấy, tiểu thư rất tốt, ngài không cần lo lắng.”

Vậy là tốt rồi!

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong vốn đang lo lắng cũng thả lỏng được một chút, cằm mày đang nhú chặt cũng giãn ra. Dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, anh chỉ đạo: “Cậu có thể đi ra rồi.”

Đợi cho trợ lý đi ra khỏi, cả người của Nhiếp Tử Phong dựa vào lưng ghế da trâu mềm mại. Đôi mắt thất thần nhìn chằm chằm lên trần nhà, một giây này, anh chỉ hy vọng cô có thể tin tưởng mình.

...

※

Không như ước nguyện, cô đứng là không hề tin tưởng anh. Xế chiều hôm đó, Nhiếp Tử Phong nhận được cuộc điện thoại khẩn cấp của trợ lý gọi tới: nói ra tin tức cô phải về Mỹ. Bất chấp đang ở trong cuộc họp quan trọng, Nhiếp Tử Phong vội vã ném lại một câu “lần sau nói tiếp.” Sau đó lập tức chạy tới khách sạn mà cô vẫn ở.

Khách sạn sang trọng, trang trí rất tinh tế.

Một người mặc tây trang Armani, khuôn mặt rất đẹp trai nhưng lạnh lùng đang chạy băng băng trong đại sảnh, khiến cho không ít người chú ý tới.

“Cô ấy ở đâu?” Không quan tâm tới sự kinh ngạc của mọi người, Nhiếp Tử Phong cũng không hề để ý tới dưới chân đang truyền tới cơn đau đớn, chạy vội lên chỗ quầy tiếp tân vội vã hỏi: “Chết tiệt, tôi hỏi cô cô ấy đang ở đâu! ?”

Cô nhân viên tiếp tân ở đại sảnh hiển nhiên là đã bị dọa cho sợ hãi, một lúc lâu sau mới phản ứng được.

“Xin lỗi anh, anh muốn hỏi ai ạ?”

“Nhiếp Tử Vũ!” Miệng của Nhiếp Tử Phong hét lên, đã quên mất số phòng của cô, nên trực tiếp nói tên ra.

“Xin chờ một lát.” Nhân viên tiếp tân ở đại sảnh đánh máy “lạch tạch” mấy tiếng, nửa phút sau mới ngẩng đầu lên nói: “Vị khách này đã trả lại phòng, trên máy hiện thời gian là mười hai giờ trưa nay. Tiên sinh, xin hỏi anh cần hỏi gì nữa không?”

Trả phòng. . .

Hai chữ này như đánh thẳng vào trong lòng anh, khiến cho anh một lúc lâu mới hồi phục lại. Đầu óc hỗn loạn, chỉ có một suy nghĩ:

Cô đã đi chưa? Cô lại một lần nữa âm thầm rời khỏi anh sao?

Nghĩ đến lần trước cô đã ra đi không từ mà biệt tròn ba năm trời, mà lần này không biết là bao lâu nữa, trong lòng Nhiếp Tử Phong thoáng hỗn loạn.

Đột nhiên, anh hét lớn lên một tiếng: “Không!” Nhất thời, khiến cho cô nhân viên tiếp tân ở đại sảnh bị dọa cho hoảng gần chết, thiếu chút nữa thì rơi nước mắt.

“Chết tiệt!” Anh một đám mạnh một cái lên quầy, sắc mặt xanh mét. Ánh mắt của anh không biết nhìn đi nơi nào, anh cắn chặt răng âm thầm thề.

Anh không cho phép, anh quyết không cho phép cô lại rời khỏi anh ba năm nữa! Nhiếp Tử Vũ! Cho dù ở chân trời góc biển anh cũng sẽ tìm được em!

Nghĩ tới đây, anh nhấc chân muốn đi ra ngoài. Nhưng vừa mới bước đi được mấy bước, thì nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói.

“Xin lỗi, ở đây có một bưu kiện gửi cho tiểu thư “Nhiếp Tử Vũ”, các cô có thể chuyển cho cô ấy giúp tôi không?”

Nhiếp Từ Phong vừa quay đầu lại, thì nhìn thấy một người nhân viên chuyển phát anh mặc áo màu lam

“À. . . Xin lỗi, tiểu thư Nhiếp Từ Vũ đã trả phòng và rời khỏi đây trưa nay rồi, rất xin lỗi chúng tôi không thể...” Nhưng mà cô tiếp tân còn chưa kịp nói xong, đã bị một giọng nói lạnh lùng cắt ngang.

“Đưa cho tôi!”

Đó là một giọng điệu ra lệnh.

Nhân viên chuyển phát nhanh và cô tiếp tân cùng ngoảnh đầu lại nhìn, sau khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Nhiếp Từ Phong sau, không khỏi run run người.

Trái với quy định, theo trực giác người nhân viên chuyển phát định lắc đầu.

Nhưng mà chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã nghe thấy Nhiếp Từ Phong hét lên: “Tôi là anh trai của cô ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Chương 119: Phát hiện bí mật của cô

Editor: Táo đỏ phổ núi

Kèm theo tiếng gầm nhẹ của anh, trong nháy mắt tất cả những ánh mắt ở đại sảnh đều đổ dồn vào nhìn anh. Nhưng mà Nhiếp Từ Phong là người không thèm quan tâm người ta dùng ánh mắt như thế nào nhìn mình, khuôn mặt của anh anh tuấn và lạnh lùng, trong đầu chỉ hiện lên duy nhất ba chữ “Nhiếp Từ Vũ” thôi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trước cục diện nan giải và bế tắc, nhân viên tiếp tân vội vàng bấm số điện thoại của quản lý. Chỉ một lát sau, một người đàn ông mặc tây trang liền sai chân bước tới.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Quản lý, vị khách này anh ấy. . .” Bị Nhiếp Từ Phong trừng mắt lên nhìn nhiều lần với sắc mặt không tốt, nhân viên tiếp tân ở trước đại sảnh cắn môi, một bộ dạng vô cùng uất ức.

Quản lý theo tầm mắt của cô tiếp tân nhìn sang, lúc này mới chú ý tới người đứng ở phía sau lại là tổng giám đốc của tập đoàn Nhiếp Phong.

Thế là trong nháy mắt vẻ mặt trở nên mềm mỏng hơn, hơn nữa còn khom lưng cúi đầu. “Xin lỗi, là nhân viên của chúng tôi đã không làm tròn bổn phận, Nhiếp Tổng, mong ngài sẽ thứ lỗi.”

Nhưng mà Nhiếp Từ Phong cũng không thèm liếc mắt nhìn anh ta lấy một cái, nhìn thẳng vào nhân viên chuyển phát nhanh nói: “Bây giờ anh có thể đưa cho tôi rồi chứ!” Giọng điệu uy nghiêm khiến cho người ta khó có thể chống cự.

Vừa nghe thấy quản lý khách sạn gọi anh ta Nhiếp tổng, nhân viên chuyển phát đã sáng tỏ, vội vàng đưa bưu kiện trên tay cho anh, kêu anh ký tên sau đó nhanh chóng rời đi. Lo sợ nếu ở lại nhiều thêm một giây sẽ bị chết dưới ánh mắt sắc bén như dao của anh.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, Nhiếp Từ Phong nhanh chóng xé vỏ bọc ngoài của bưu kiện ra. Khi anh nhìn thấy rõ bưu kiện được gửi cho Nhiếp Từ Vũ xong, ánh mắt lập tức đờ ra.

Nhìn xấp ảnh chụp ở trong tay, cộng thêm một cuộn băng ghi hình, chân mày của Nhiếp Từ Phong nhíu chặt lại

Tại sao lại gửi cho cô!

Chuyện này là sao. Cái này...

Anh và Nana quay phim chụp ảnh, tại sao lại gửi cho Vũ Vũ?

Chẳng lẽ. . .

Vũ Vũ chính là nana?

“Không đúng!” Nhiếp Từ Phong hừ lạnh một tiếng, đáy mắt dâng lên một cơn bão tố. D.d,L,q-d

Ngắm lại anh lại thấy không đúng, bởi vì ngày ấy cùng ăn ở trong căn phòng tối đen, bọn họ rõ ràng là hai người khác nhau. Chẳng lẽ. . . Anh bị sắp đặt sao!

Lần thứ hai tầm mắt của anh nhìn về phía mấy tấm ảnh kia, nhìn chăm vào tấm ảnh có hình của Nana, khoé mắt anh nheo nheo lại.

Nhiếp Từ Phong nín thở tập trung suy nghĩ tới vấn đề này, trăm mối nghi ngờ vẫn không giải thích được. Bất ngờ trong đầu thoáng hiện lên ảnh tượng ăn bữa cơm tây ngày đó, vẻ mặt của Nhiếp Từ Phong trở nên cứng đờ.

Nhiếp Từ Phong muốn xác định sự thật này. Nhiếp Từ Phong hí mắt lại, đôi mắt khê loé lên tia sáng, cánh môi khê cong lên, gương mặt anh tuấn lạnh lùng như ma vương trong bóng đêm, khiến cho người ta phải sợ hãi.

Nghĩ tới đây, anh móc điện thoại di động từ trong túi ra, đi ra phía cửa.

“Alo, tôi là Nhiếp Từ Phong, tôi muốn gặp mặt anh một chút. . .”

※

Ánh mặt trời chói mắt chiếu khúc xạ vào cửa sổ sắt đất của quán cà phê, làm cho căn phòng sáng chói. Lúc này đang là giờ làm việc, vì thế cả quán chỉ lè tè có mấy người khách.

Trong một góc của quán cà phê, có một người đàn ông mặc bộ đồ vest màu đen, gương mặt điển trai lạnh lùng, mỗi hành động giơ tay nhắc chân đều thể hiện là một người đàn ông chính chắn và rất có sức hút.

“Nhiếp tiên sinh tìm tôi có chuyện gì?” Joe nhận được điện thoại của anh, vội vàng chạy tới quán cà phê của khách sạn, không kịp thở một hơi, Joe đã đi thẳng vào vấn đề. Chờ đối phương ngồi xuống, thì Nhiếp Từ Phong không biết từ đâu lấy ra một xấp hình đưa cho anh ta.

“Đây là cái gì?” Anh ta không hiểu hỏi, cầm lấy xấp ảnh lật xem. Sau khi anh ta nhìn thấy nội dung xong, hai mắt tròn to lên như cái chuông đồng.

Anh ta đã biết là sẽ không có chuyện gì tốt, thế nhưng. . .

“Ừ, hừ.” Nhiếp Từ Phong hừ mũi một câu như vậy, sau đó khê gõ nhẹ lên mặt bàn, vẻ mặt thâm sâu nhìn thẳng vào Joe, nở một nụ cười lạnh. “Anh có gì muốn giải thích với tôi không?”

Theo tầm mắt của anh nhìn sang, thì nhìn thấy trong tấm hình hiện lên—— bầu trời xanh thẳm, nước biển trong xanh, một đôi tình nhân đang nhìn nhau say đắm. Người nam chính trong hình chính là anh ta, còn người nữ chính mang mặt nạ lại là Nana.

“Ách. . .”

Giữa lúc Joe đang tính giải thích, thì Nhiếp Từ Phong lại lên tiếng một lần nữa.

“Cô ấy ở đâu!”

“Cái này. . .” Trong lòng có loại dự cảm chẳng lành, Joe run run ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, lúc nhìn thấy nụ cười tà ác của anh, bỗng nhiên nuốt nước miếng một cái: “Anh. . . Anh đã biết rồi?”

Biết, anh đương nhiên biết!

Rất tốt! Vũ Vũ yêu dấu, em cũng dám đùa giỡn với anh sao.

Như vậy, anh cũng phải đáp lễ lại với em một chút, đúng không. . .

Nói đến chỗ này, Nhiếp Từ Phong không cần phải nói thì Joe cũng biết.

“Tôi hỏi, bây giờ Nhiếp Từ Vũ đang ở đâu? !” Nhiếp Từ Phong tức giận mở miệng hỏi nữa một lần. Trước khi Joe mở miệng lại bỏ xưng thêm thêm một câu: “Anh dám gạt tôi thì cứ thử xem!”

Bởi vì hai chữ này của anh, trong lòng của quản lý Joe nhất thời căng thẳng, có loại xúc động khóc không ra nước mắt. Bị ai phát hiện thì tốt rồi, vì sao lại là anh ta chứ. . .

“Tôi. . .” Nhìn thấy khuôn mặt của anh lộ ra một nụ cười lạnh lùng, Joe hoảng sợ tới mức dựng tóc gáy lên, nhất thời có loại xúc động muốn bỏ chạy. Nhưng anh ta còn chưa kịp hành động, Nhiếp Từ Phong đã nói một câu khiến cho anh ta như rơi vào mười tám tầng địa ngục.

“Nếu như anh dám chạy, có tin là tôi sẽ cho anh biến mất khỏi làng giải trí hay không! Anh phải biết là tôi có năng lực làm chuyện này, đúng không?” Vẻ mặt anh tươi cười không chút thay đổi uy hiếp, đáy mắt hiện lên sự lạnh lùng.

“Được rồi. Nhiếp tiên sinh, chuyện là như vậy. . .”

“Rất xin lỗi vì chúng tôi đã che giấu chuyện này, nhưng anh phải biết rằng, tất cả đều muốn tốt cho Na. . . À, tốt cho Vũ Vũ.” Dưới ánh mắt gắt gao của Nhiếp Tử Phong, Joe vội vàng đổi Nana thành Vũ Vũ. “Nhiếp tiên sinh, tôi tin ngài cũng hiểu tôi xuất phát từ suy nghĩ muốn bảo vệ cho Vũ Vũ mới giấu giếm ngài, đúng không?”

Bị nửa uy hiếp nửa chất vấn, Joe dù có một trăm lá gan cũng không có gan nói dối anh một lần nữa, vì thế anh ta ngoan ngoãn trả lời: “Cô ấy đang ở một quán rượu ở gần sân bay, bốn giờ chiều hôm nay sẽ lên máy bay trở về Mỹ...”

Được rồi, anh đã thành thật nói ra rồi, anh ta sẽ buông tha cho anh được rồi chứ? Joe dùng ánh mắt chờ mong nhìn anh.

Nhưng không ngờ là Nhiếp Tử Phong lại cau mày lại, lại chỉ đạo nói: “Gọi điện thoại nói xỏ xỏ ấy biết, chuyến bay hôm nay bị hủy bỏ, cho dù anh dùng lý do nào cũng được phải giữ cô ấy ở lại, bằng không. . . Hừ hừ.”

Nhiếp Phong là một tập đoàn rất lớn, mà anh cũng lắm chỉ là một người đại diện nho nhỏ thôi, làm gì có năng lực chống lại! Hơn nữa nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nhiếp Tử Phong, anh sẽ không ngu ngốc cho là vừa rồi anh ta đang nói đùa với anh đâu! Vì thế. . . Vẫn là ngoan ngoãn nhận sai đi!

“Tôi biết dùng lý do gì để giữ cô ấy ở lại chứ. . .” Về mặt anh ta nhấn nhá lại, anh mắt xanh thâm trầm đầy vẻ bi thương, thoạt nhìn rất đáng thương.

“Cái này thì làm phiền tự anh hãy suy nghĩ!” Nhiếp Tử Phong nói, cầm lấy sắp ảnh ở trên bàn, đứng dậy. “Đúng rồi, anh có thể mượn công việc để giữ cô ấy ở lại, người có thể mượn làm việc tên đem cô lưu lại, thế nào?”

“Cái gì?” Kiều sững sốt, nhất thời không kịp phản ứng.

Đôi mắt đen láy của Nhiếp Tử Phong nhất thời hiện lên chút gian xảo, khoé miệng dâng lên một nụ cười thần bí. . .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Chương 120: Trước đêm tân hôn 1

Editor: Táo đồ phở núi

Sợ hãi trước những lời tuyên bố độc ác của Nhiếp Tử Phong, cuối cùng Joe vẫn phải đau khổ lấy lý do vì công việc mà lui ngay quay trở lại Mỹ. Nhiếp Tử Vũ nghe nói như vậy, rất không vui, bởi vì ngày kia là ngày khó khăn nhất đối với cô. Bởi vì ngày đó, là ngày mà người đàn ông cô yêu sẽ đi vào lễ đường với người phụ nữ khác. . .

Nhưng không lay chuyển được Joe, Nhiếp Tử Vũ đành phải ở lại. Đi dạo dạo, tham quan nơi mà đoàn phim sẽ quay, một ngày một nhọc trôi qua, lúc này cô mới quay trở lại khách sạn.

Thời gian trôi qua cực nhanh, chỉ chớp mắt một cái cuối cùng của tháng bảy rồi.

Đêm nay, bầu trời đặc biệt tốt đen như mực, đám mây lớn đã che khuất mất ánh trăng, ngăn cản mất chút ánh sáng. Bầu trời vô tận, không hề có một vì sao nào. Quang cảnh xung quanh vô cùng yên tĩnh, ngay cả một chút gió cũng không có, yên lặng tới mức khiến cho người ta bất giác cảm thấy hoảng hốt.

“Tại sao lại muốn dẫn tôi tới chỗ này.”

Bị Joe lấy công việc ra làm lý do, bắt cô thay bộ lễ phục trắng bằng vải sa tanh mỏng, dưới chân đi một chiếc giày thủy tinh xinh xắn, mái tóc thì xoã xuống như thác nước, khuôn mặt tinh xảo hơi hiện lên chút bức bối. Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu nhìn về phía biệt thự xa hoa duy nhất ở trên bờ biển, trong lòng có loại cảm giác bất an không nói thành lời. Từ lúc xuống xe đôi mắt giật giật liên tục, giống như sắp có chuyện lớn xảy ra vậy.

Táo đồ le^e quy do^nn. “À. . . Hôm nay là ngày cuối cùng cô ở lại Đài Loan, vì hai ngày một nhọc vừa qua nên tôi muốn khao cô, đưa cô đến đây để thả lỏng một chút.” Joe nói ra những lời nói mà anh ta đã luyện tập từ trước, tìm chiếc mặt nạ từ trong túi xách lấy ra cho cô. “Tối nay là vũ hội hoá trang, vì vậy cô không cần lo lắng có người nhận ra cô.”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cũng không hề nhận lấy.

“Tôi lại càng muốn được nghỉ ngơi ở khách sạn hơn.” Nhiếp Tử Vũ nói xong lại muốn chui vào xe. Thứ nhất là cô mệt chết đi, thứ hai là cô không có tâm trạng đi chơi.

Biết ngay là cô sẽ nói như vậy, Joe vội vàng nắm lấy cổ tay của cô, ngăn cản hành động tiếp theo của cô: “Đừng nên như vậy mà ~ coi như cho tôi chút mặt mũi đi được không? Vũ hội đêm nay là do bạn của tôi tổ chức, tôi đã nói với anh ta là sẽ mời Nana tới. Nếu như cô không tới, không phải là sẽ

“khiến tôi khó ăn nói hay sao.”

Nói đến đây, Joe quả thật là rất bội phục khả năng nói dối không đỏ mặt của mình, nhưng đồng thời cũng cầu trời khấn Phật xin khi cô biết sự thật thì đừng trách anh.

Đúng vậy, bởi vì người tổ chức vũ hội này không phải là ai khác, mà chính là người mà buổi chiều ngày hôm qua hẹn gặp anh ở quán cà phê kia!

“Joe, tôi thực sự. . .” Nhiếp Từ Vũ bày ra một bộ dạng mệt mỏi rồi, sau đó còn chưa kịp nói hết, Joe đã cắt ngang lời của cô.

“Cô xem, những nhân viên khác ở trong xe đã chuẩn bị xong hết rồi, cô nhẫn tâm để cho bọn họ không được chơi tí nào mà đã phải hộ tống cô trở về khách sạn sao?”

“Nhưng mà tôi. . .”

“Coi như tôi cầu xin cô đó có được không? Chỉ một lần này thôi, lần sau tôi sẽ không dẫn cô tới những nơi như thế này nữa ~ được không Nana, cô đồng ý đi mà.”

Nhìn bộ dạng đau khổ và không ngừng cầu xin của anh ta, cuối cùng Nhiếp Từ Vũ cũng bất đắc dĩ đồng ý, đáp: “Vây được rồi, nhưng tôi sẽ về sớm một chút.”

. . .

Theo Joe đi vào trong biệt thự, sau khi trải qua việc xác định thân phận, đoàn người mới có thể bước vào vũ hội.

Đi vào, Nhiếp Từ Vũ mới phát hiện người tham gia vũ hội nhiều hơn so với sự tưởng tượng của cô rất nhiều, bởi vì tất cả đèn đóm từ bể bơi cho tới vườn hoa đều bật sáng trưng, toàn bộ mọi người đều ăn mặc rất kỳ quái, cả trai lẫn gái đều mang mặt nạ. So với bọn họ, Nhiếp Từ Vũ ăn mặc bình thường, quả thật là rất khác lạ.

Tiếng nhạc đình tai nhức óc vang vọng khắp biệt thự, tiếng người hoan hô, vũ hội high lật trời.

Cô đáp ứng tham gia vũ hội, nhưng cũng không có nghĩa là cô sẽ hoà mình cùng với bọn họ! Sau khi tiến vào vũ hội, Nhiếp Từ Vũ liền bụng lấy một ly nước chanh đi lên ban công của lầu hai.

Tựa người vào lan can, ánh mắt nhìn xuống dưới, sáng như ban ngày. Đoàn người đông nghịt tập trung ở bể bơi, có những đôi nam nữ to gan còn trình diễn màn hôn nồng nhiệt ở trong bể bơi, như ở chốn không người.

Trong không khí, rõ ràng cũng có chút gió. Nhẹ nhàng thổi vào mặt, thổi bay mái tóc quăn quăn của cô, lớp sa tanh mỏng bay bay phấp phới, như một tiên nữ bay xuống thế gian, đẹp để khiến cho lòng người rung động.

Nhiếp Từ Vũ một lòng chìm đắm trong mạch suy nghĩ của mình, không hề biết là, vẻ đẹp của cô đã lọt vào một đôi mắt đen lầy kia.

“Tiểu thư, đi một mình sao?”

Vũ hội hóa trang chính là không nhìn rõ diện mạo của từng người, điều này cũng khiến cho những công tử ăn chơi nhân cơ hội. Tán tỉnh người đẹp mà không cần chịu trách nhiệm. Từ lúc tiến vào vũ hội, Nhiếp Từ Vũ đã nghe thấy không dưới mười lần mấy câu giống như vậy.

Cô không trả lời, thậm chí không thèm quay đầu liếc mắt nhìn người mới tới dù chỉ một cái.

“Một người đứng ở chỗ này không phải rất nhàm chán sao?” Người đàn ông trước sau như một không chịu từ bỏ ý định hỏi: “Không bằng, chúng ta tìm vui một chút?”

Một giây sau, Nhiếp Từ Vũ liền cảm giác được một bàn tay không an phận đang sờ soạng ở sau lưng của cô, nhất thời khiến cho tóc gáy của cô dựng lên.

“Bỏ ra!” Cô nghiêng người một cái né tránh khỏi anh ta, không chút nể nang nói: “Tôi không có hứng thú chơi đùa với anh, anh tìm người khác đi.” Nói xong cô quay người đi.

“Đừng như vậy mà.” Người đàn ông nhanh tay nắm được cổ tay của cô, kéo cô hướng vào trong ngực của mình. “Mọi người đều là thanh niên cả, cùng nhau chơi đùa thì có làm sao? Tôi đảm bảo, sẽ khiến cho em dục tiên dục tử. . .”

Lời nói rất rõ ràng lọt vào trong tai của Nhiếp Từ Vũ, nhất thời khiến cho cô xụ mặt xuống. Ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đang cong cong khoé môi nở ra một nụ cười, đột nhiên cô hừ lạnh nói một câu.

“Muốn chơi thì anh chơi một mình đi!”

Nói xong, nâng đầu gối lên hất cào giữa hai chân của anh ta.

“Ui da. . .” Không thèm quan tâm tới cô nữa, người đàn ông đau đớn ôm lấy chỗ kín của mình, vẻ mặt biến sắc.

Xung quanh có không ít người đi qua đi lại, thế nhưng khi nhìn thấy tình cảnh như vậy chỉ khẽ cười, bởi vì ở vũ hội hoá trang, không cần thận còn làm tổn thương tới em gái mình nữa chứ, loại chuyện này vẫn thường xuyên xảy ra.

Nhiếp Từ Vũ lạnh lùng nhìn anh ta một cái, xoay người định tiếp tục đi về phía trước. Nhưng mà, đột nhiên người đàn ông lại từ dưới đất bò dậy, sau đó hung dữ nắm lấy tóc của cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Con đàn bà thối ta, cho chút mặt mũi lại còn không biết xấu hổ! Mày đã làm vậy với ông, để xem ông dạy dỗ mày như thế nào!” Nói xong, dùng sức nắm tóc của cô kéo đi tới phòng khách ở lầu hai.

“Buông tôi ra.” Nhiếp Từ Vũ nóng nảy vừa giãy giụa, vừa cầu cứu mọi người ở xung quanh, nhưng mọi người chỉ nhìn nhìn rồi tiếp tục vui chơi.

Lòng người lạnh lẽo, khiến cho Nhiếp Từ Vũ cảm thấy tuyệt vọng. Trong nháy mắt nhân lúc người đàn ông kia mở cửa phòng, Nhiếp Từ Vũ giơ chân của mình lên dùng gót giày nhọn hoắt của mình hung hăng đâm nát chân của anh ta.

Nhất thời, một tiếng kêu như heo bị chọc tiết vang lên chói tai, Nhiếp Từ Vũ nhanh chóng chạy lên trên lầu ba. Phía sau truyền tới tiếng gầm nhẹ của người đàn ông, Nhiếp Từ Vũ không dám dừng bước lại. Ngay lúc cô chạy lên lầu ba, nhìn trái nhìn phải đều trống không, không có chỗ nào cho cô ẩn náu, đột nhiên có một bàn tay từ phía sau vươn tới, một giây sau kéo cô vào một gian phòng.

Nhiếp Từ Vũ trừng to hai mắt không thể tin được mình lại có thể bị kéo vào như vậy.

Lúc đang muốn thét chói tai, thì nhất thời có một bàn tay bịt miệng cô lại, sau đó có một giọng nói khàn khàn dõng dạc từ tính vang lên ở trên đỉnh đầu của cô.

“Xuyt, tôi sẽ không làm cô bị thương.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Chương 121: Trước đêm tân hôn 2

Editor: Táo đồ phổ núi

Cũng không biết là do lời nói nhẹ nhàng của anh khiến cho người ta yên tâm, hay bởi vì một nguyên nhân nào khác, mà Nhiếp Từ Vũ thực sự như có ma xui quỷ khiến lập tức ngậm miệng lại.

Trong phòng, yên tĩnh tới mức tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng; ngoài cửa, vang lên tiếng bước chân lộn xộn và những tiếng chửi rủa không ngừng đang từ xa đi lại gần. Cách một cánh cửa, thậm chí cô còn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt dữ tợn của người đàn ông kia ở dưới lớp mặt nạ.

Khi nghe thấy bàn tay chạm vào nắm cửa sắt, cô nghe thấy tiếng chốt cửa xoay tròn kêu lên, trái tim của Nhiếp Từ Vũ hoảng hốt và khẩn trương đập thình thịch. Bà bàn tay bịt miệng của cô không biết đã đồ mồ hôi từ lúc nào.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, cô nghe thấy một giọng nói xa lạ từ bên ngoài truyền tới.

“Xin lỗi tiên sinh, ông không thể đi vào.”

“Vì sao? !”

Sau đó Nhiếp Từ Vũ nghe thấy giọng nói xa lạ ở ngoài cửa nói gì đó, chỉ biết là người đàn ông kia nghe xong thì đập một đập lên cửa kêu “rầm” lên một tiếng! sau đó ông ta cũng đi mất.

Chắc khoảng hai phút trôi qua, ngoài cửa đã không còn âm thanh gì nữa rồi.

“Phù.” Tầng đá đè nặng trong lòng cũng được dỡ xuống, Nhiếp Từ Vũ không khỏi thở phào một cái. Cụp mắt xuống nhìn, lúc này cô mới phát hiện ra bàn tay kia vẫn đang bịt miệng của mình, vì vậy vội vàng gạt đi.

“Tiểu thư, anh ta đã đi rồi, cô không cần phải sợ nữa.” Một giọng nói nhàn nhạt khẽ vang lên, không hiểu sao khiến cho Nhiếp Từ Vũ cảm thấy có chút quen thuộc.

Cô vừa quay đầu lại, trong tầm mắt hiện lên một bóng dáng đen thui.

Đó là một người đàn ông hoá trang thành ác ma màu đen bạc, từ mũi trở lên mang mặt nạ màu bạc, dưới ánh đèn nhìn có loại cảm giác tà ác.

“Cám ơn sự giúp đỡ của anh.” Nhiếp Từ Vũ gật gù đầu đầu với anh, nói xong định mở cửa đi ra.

“Chờ một chút.” Người đàn ông kéo cổ tay của cô lại, ngăn cản không cho cô đi. “Cô vội vã đi ra ngoài như vậy, không sợ người đàn ông kia đang ở bên dưới ôm cây đợi thỏ sao? Tôi khuyên cô vẫn nên ở lại chỗ này chờ thêm một chút. Cô không có bạn đi cùng sao? Cô có thể nói bọn họ tới tìm cô.”

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ gật gù đầu. Cô lấy chiếc điện thoại từ trong túi ra, mở màn hình lên nhìn, vẻ mặt thoáng trở nên mất mát.

“Hết pin rồi.” Cô thờ dãi một cái, bất ngờ ngẩng đầu lên dùng ánh mắt chờ đợi nhìn người đàn ông đã ra tay giúp đỡ mình, hỏi: “Anh có thể cho tôi mượn điện thoại di động của anh dùng một chút được không?”

Người đàn ông nhún vai, lắc đầu: “Sorry, tôi không mang theo di động.”

“Cái đó. . .” Đôi mắt của Nhiếp Từ Vũ đảo đảo một vòng, trầm nghĩ một chút rồi nói: “Tôi có thể nhờ anh một việc được không? Anh có thể đi xuống dưới tìm một người giúp tôi không? Chỉ một lát thôi, một lát thôi mà, cầu xin anh.” Cô muốn nhờ anh đi tìm Joe giúp cô, chỉ cần như vậy là cô có thể rời khỏi nơi này rồi.

Chỉ tiếc. . .

“Lại một lần nữa phải xin lỗi rồi, rất xin lỗi vì tôi không thể ra khỏi cánh cửa này, bởi vì tôi cũng đang đi trốn người.” Người đàn ông bắt đầu đi lắc đầu.

Trong nháy mắt vẻ mặt của Nhiếp Từ Vũ trở nên suy sụp, cô vòng qua người đàn ông, bắt đầu ngắm nhìn xung quanh căn phòng, nhưng bắt đầu đi, đây là một gian phòng khách, chỉ có ti vi không có điện thoại.

Giữa lúc Nhiếp Từ Vũ đang đối mặt với bức tường trắng xanh không ngừng do dự, thì đột nhiên nghe thấy ở sau lưng vang lên tiếng khoá cửa “Cạch cạch” một cái. Cô vội vã quay đầu lại, cảnh giác hỏi: “Tại sao lại phải khoá lại?”

Người đàn ông quay đầu lại, thân nhiên nói: “Không khoá lại, chẳng lẽ cô muốn để cho người đàn ông kia vào lôi cô ra?” Nói xong, đi về phía Nhiếp Từ Vũ.

“Đừng bước tới đây!” Nhiếp Từ Vũ cảnh giác lùi lại, giữ một khoảng cách với anh.

“Tôi sẽ không làm cô bị thương, không phải vừa rồi cô đã thấy rồi sao?” Cánh môi mỏng của người đàn ông khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười nhẹ nhàng, anh mở miệng: “Hơn nữa, tôi đã có người phụ nữ mình yêu, ngoại trừ cô ấy ra, tôi sẽ không chạm vào người nào. Vì vậy cô có thể yên tâm.”

Nghe thấy giọng nói của anh rất kiên định không giống như là đang nói đùa, lúc này Nhiếp Từ Vũ mới cảm thấy yên tâm.

Một căn phòng vắng vẻ, cô nam quả nữ, nếu như là trước đây, Nhiếp Từ Vũ khẳng định là sẽ không chịu được quá một phút đồng hồ, nhưng mà lần này lại rất kỳ lạ, cô có loại cảm giác không muốn rời khỏi.

Thấy cô khoanh hai tay trước ngực đứng ở trước cửa sổ sát đất, người đàn ông có lòng tốt hỏi.

“Muốn uống chút nước trái cây không?” Nói xong, rót một ly đưa cho cô.

Nhiếp Từ Vũ không từ chối mà đưa tay nhận lấy, cảm ơn anh xong, ngửa đầu uống một ngụm. Lúc này cô mới phát hiện ra cổ họng mình khô khát, thế là một hơi cô tu hết ly nước trái cây luôn.

“Lại uống thêm một ly nữa nhé?” Người đàn ông lại hỏi.

“Cám ơn.” Nhiếp Từ Vũ không chút để ý cười cười, đưa ly lại để anh rót cho mình một ly. Bất ngờ, con ngươi của cô chợt loé sáng, nhìn vào ly nước màu vàng, hỏi: “Đây là ly nước trái cây gì vậy? Uống rất ngon.” Lúc đầu cô chỉ là nước chanh bình thường, không ngờ là càng uống càng thấy ngon, ngoại trừ hương chanh, trong đó còn có hương vị hoa quả khác. Tao do lê quý đono.

“Là dùng nhiều loại hoa quả để tạo thành.” Người đàn ông giải đáp thắc mắc cho cô, rồi đi đến bên cạnh cô, cùng cô ngắm sao đêm. “Đúng rồi, tại sao cô lại tới vũ hội hoá trang này?” Người đàn ông hỏi.

“Vạn bất đắc dĩ.” Nhiếp Từ Vũ vèn vèn nói ra bốn chữ này, bắt đầu đi lắc đầu. Hỏi lại: “Còn anh?”

“Nếu như tôi cũng nói là bất đắc dĩ, cô có tin không?”

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ khẽ cười ra tiếng, nhưng lại không nói gì. Rất kỳ lạ, lần đầu tiên cô ở cùng với người lạ ở trong một căn phòng, nhưng lại không hề cảm thấy chán ghét, ngược lại còn cảm thấy cũng không tệ lắm.

“Đêm vẫn còn dài, chờ bạn của cô tìm được đoán chừng chắc vẫn còn rất lâu, không thì chúng ta nói chuyện phiếm đi.” Người đàn ông đề nghị, rồi lại rót thêm cho cô một ly nước trái cây.

“Không phải bây giờ chúng ta đang nói chuyện sao?”

“Ha hả. . .” Người đàn ông ngượng ngùng sờ sờ mũi, đưa ra đề tài: “Cô đã có bạn trai chưa?” Taoodo leé quýy đđono.

Lời vừa nói xong, vẻ mặt của Nhiếp Từ Vũ dưới lớp mặt nạ trở nên căng cứng, một lát sau, cô khẽ trả lời: “Không có.” Nói xong, trước mắt lại hiện lên một khuôn mặt đẹp trai quen thuộc, trong lòng dâng lên từng cơn đau đớn.

Bởi vì câu trả lời của cô, người đàn ông kinh ngạc tới mức há hốc miệng, dùng giọng điệu không dám tin hỏi: “Sao như vậy được? Một cô gái xinh đẹp như vậy sao có thể không có bạn trai? Cô đang nói dối tôi có đúng không! ?”

“Không có, thật sự là không có, tôi không nói dối anh đâu.” Nhiếp Từ Vũ cười khò lác lác đầu, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, vì vậy quay sang hỏi lại anh: “Không phải anh nói là anh có người phụ nữ mình yêu sao? Vậy nhất định là bạn gái rồi, không bằng chúng ta nói chuyện về hai người đi.”

Người đàn ông trầm mặc một chút, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Cô xác định muốn biết sao?” Anh giống như đang nói chuyện người khác.

“Ừ.” Nhiếp Từ Vũ gật gật đầu. “Cô ấy là người phụ nữ như thế nào?”

“Vậy được rồi.” Người đàn ông cúi đầu trả lời, thở dài một hơi rồi nói: “Đầu tiên, tôi muốn đính chính lại một chút, cô ấy không phải bạn gái của tôi, mà là người phụ nữ tôi yêu say đắm. Tôi yêu cô ấy tới tận xương tủy, cả đời này chỉ muốn có một mình cô ấy, nhưng tôi lại không thể xác định, cô ấy có nghĩ như vậy hay không. . .”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Chương 122: Trước đêm tân hôn 3

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Có ý gì?” Ý của anh có phải là anh đang yêu đơn phương không? Nhiếp Từ Vũ tròn to hai mắt lên, không thể tin được người đàn ông ở trước mắt lại là người si tình như vậy, bởi vì hiện tại những người đàn ông mà yêu thâm phụ nữ ít ỏi tới mức đáng thương, cũng có thể nói là quý hiếm tới mức sắp đưa vào sách đỏ được rồi.

Người đàn ông quay đầu lại, nhìn Nhiếp Từ Vũ, môi mông nhếch lên: “Bởi vì cô ấy không tin tôi, vì vậy tôi không thể xác định được là cô ấy có thật sự yêu tôi không.”

“À. . .” Cảm giác thấy đôi mắt của anh đang nhìn chằm chằm vào mình, bất giác Nhiếp Từ Vũ có chút chột dạ, giống như là cô gái trong lời nói kia của anh là mình vậy. “Tôi nghĩ. . . Có lẽ là anh chưa cho cô ấy cảm giác an toàn rồi. . .”

Nghe vậy, người đàn ông ngẩn ra.

“Là như vậy đúng không?” Là bởi vì anh không cho cô cảm giác an toàn, cho nên cô mới không tin anh sao? Đôi mắt đen láy nhìn cô thật lâu, trong lòng người đàn ông không khỏi dâng lên cảm giác áy náy.

“Ừm.” Nhìn thấy khoé môi anh nhếch lên nụ cười cay đắng, Nhiếp Từ Vũ không đành lòng, nói lời an ủi: “Đương nhiên tôi cũng không xác định được có phải cô ấy thật sự cảm thấy như vậy không, dù sao đây cũng chỉ là phỏng đoán của tôi thôi.” Dđienn damn leie quýydon.

Suy đoán của em như vậy cũng đủ rồi, đủ để cho anh hiểu tại sao em lại rời khỏi anh!

Đương nhiên, những lời này người đàn ông chỉ tự nhủ trong lòng mình mà thôi.

. . .

Sau đó hai người ngồi xuống đất, vừa nhìn bầu trời tối đen vừa nói chuyện, một lúc lâu sau, Nhiếp Từ Vũ ngẩng đầu lên nhìn chiếc đồng hồ treo trên vách tường, kim đồng hồ đã chỉ tới số chín.

“A, đã đã trễ thế này rồi sao.” Nhiếp Từ Vũ đặt ly rượu trong tay xuống muốn đứng lên. Nhưng mà cả người vừa mới đứng thẳng dậy, thì mặt mày lại choáng váng, hai chân của cô mất thăng bằng, cả người có xu hướng ngã về phía trước, may mà có người đàn ông nhanh chóng đỡ cô, nếu không có lẽ cô đã tiếp xúc thân mật với mặt đất rồi. Dđienn damn leie quýydon.

“Cô không sao chứ?” Người đàn ông đỡ cô, trên mặt biểu lộ sự lo lắng, nhưng mà đáy mắt lại hiện lên một chút gian xảo.

“Không có gì, chỉ là, đột nhiên tôi cảm thấy. . . đầu rất choáng váng.” Kỳ lạ, đã xảy ra chuyện gì! Nhiếp Từ Vũ ôm lấy cái đầu càng lúc càng choáng váng của mình, còn cả người cô lại lảng lảng. Cả hai cảm giác này khiến cho đầu óc của cô rối tung lên, cũng không hiểu vì sao lại như vậy.

“Choáng váng đầu? Vậy cô hãy nằm nghỉ một chút đi.” Người đàn ông vờ vịt đỡ cô lại giường, nhưng lại bị Nhiếp Tử Vũ tránh ra được.

“Tôi không sao, tôi phải đi rồi.” Nhiếp Tử Vũ không phải là người ngốc, biết lúc này nên rời khỏi đây là tốt nhất, bằng không thì chỉ một lúc nữa là cô sẽ bất tỉnh, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Nghĩ như vậy, cô lắc lắc đầu để cho mình tỉnh táo hơn một chút, rồi lảo đảo đi về phía cửa.

Thấy bộ dạng cảnh giác của cô, người đàn ông cong môi nở một nụ cười, bước lên ngăn cản cô: “Bộ dạng này của cô có thể đi ra ngoài được sao?” Nói xong anh ôm lấy hông của cô, ôm cô vào lòng mang đi.

“Anh làm cái gì vậy?” Bị anh kéo vào trong lòng, Nhiếp Tử Vũ không còn sức lực giãy giụa trong lòng ngực của anh, nhưng bắt đầu đi, lúc này cả người cô không còn chút sức lực nào, một chút cũng không có, vì vậy không thể nào tránh né khỏi anh được.

Ngẩng đầu lên nhìn người trước đó còn tỏ ra chăm sóc mình, bất ngờ, Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy mắt anh loé lên sự gian xảo. Trong lòng căng thẳng, đầu óc hỗn loạn, cô nghĩ tới ly nước trái cây vừa rồi. Cô uống hết hơn nửa bình, còn anh ta hình như không uống hớp nào.

Nước trái cây, đúng vậy, nhất định là do nước trái cây kia đã biến cô trở thành như thế này!

Nhiếp Tử Vũ hồi hận không thôi, dùng lời nói không có chút sức lực hỏi: “Anh... Anh đã cho tôi uống cái gì...”

Người đàn ông cười khê một tiếng, bàn tay vuốt ve đôi má hồng hào như quả đào mặt khiến cho người ta có loại xúc động muốn cắn một miếng của cô, đầu tựa sát vào bên tai của cô, dùng giọng nói dịu dàng nói: “Nước trái cây thôi. . . Nhưng mà độ cồn nhiều hơn nước trái cây hai mươi phần trăm mà thôi. . .”

Còn!

Trời ạ, cô lại không thể nhận ra trong ly nước trái cây đó còn có vị cồn!

Tại sao có thể như vậy. . . Chuyện này tại sao lại biến thành như vậy chứ. Không ngờ cô mới thoát khỏi tay sói lại lọt vào trong hang sói, trời ạ, thực sự là cô cũng đen đủi quá đi!

Vậy lúc này. Không được, Nhiếp Tử Vũ mày nhất định phải giữ tỉnh táo! Nhiếp Tử Vũ cố sống cố chết căn môi dưới của mình, muốn dùng sự đau đớn để giữ lại ý thức đang dần mờ hồ của mình.

“Anh muốn thế nào?”

Nghe vậy, người đàn ông giống như nghe thấy một câu chuyện đùa, cất tiếng cười thật to. Anh dùng ngón tay tinh tế của mình vuốt ve làn da nhẵn nhụi của cô, về mặt thẩm tình nhìn cô, từ từ nói một câu: “Trai đơn gái chiếc, trong cùng một căn phòng, cô cảm thấy tôi nên làm thế nào?”

Tiếp xúc gần gũi, khiến cho Nhiếp Tử Vũ nhận thấy đốm lửa đang thiêu đốt trong đôi mắt của anh. Bỗng chốc, cô cảm thấy hoang mang.

“Không nên, không nên làm chuyện như vậy đối với tôi. . . Tôi xin anh. . .” Cô nhủ chặt mày, lắc đầu thật mạnh, trong chớp mắt đôi mắt của cô bao trùm một tầng hơi nước.

Nhìn bộ dạng lã chã chực khóc rất đáng thương của cô, khoé miệng của người đàn ông càng cong hơn.

“Ngoan nào, anh sẽ rất dịu dàng với em mà.”

Vừa nói xong một tiếng như vậy, giữa lúc Nhiếp Tử Vũ còn đang khiếp sợ mở to hai mắt ra chưa kịp suy nghĩ gì, thì môi của anh đã mạnh mẽ chiếm đoạt môi của cô. Không kịp phản ứng miệng của cô đã bị anh chiếm giữ, chiếc lưỡi tinh xảo không chút khách khí cạy mở hàm răng của cô, chiếm đoạt tất cả sự ngọt ngào của cô. Người đàn ông hôn Nhiếp Tử Vũ tới mức hoàn toàn quên mất bản thân mình, còn Nhiếp Tử Vũ lại cảm thấy ảm ức, nước mắt thi nhau chảy xuống.

Không cần, cô không cần. . .

Cô lắc đầu muốn chống cự lại nụ hôn thô bạo và cuồng nhiệt của anh, nhưng mà một tay của người đàn ông lại cố định ở trên đầu cô khiến cho cô không thể trốn thoát được. Hơn nữa lại càng không hề cố kỵ mà quần quít lấy lưỡi của cô, gần như là liều mạng chiếm đoạt vẻ đẹp của cô.

Không biết hôn bao lâu, đến lúc phổi của Nhiếp Tử Vũ cảm thấy sắp ngạt, thì lúc này người đàn ông mới thả môi của cô ra.

“Ngoan một chút, thì anh sẽ dịu dàng với em một chút, nếu không. . . Em cũng biết rồi đó!” Người đàn ông nói, gợi lên một nụ cười tà ác. Bỗng ngang Nhiếp Tử Vũ lên, đi thẳng lại chiếc giường thật lớn kia.

‘Rầm!’ một tiếng, Nhiếp Tử Vũ bị ngã xuống giường. Nhưng mà không kêu lên một tiếng, mà cô dùng giọng nói run run nói: “Anh không được làm như vậy đối với tôi.”

“Vì sao? Vì sao anh lại không thể? Cục cưng à, trên đời này chỉ có mình anh mới có thể đối xử như vậy đối với em thôi!” Người đàn ông nhanh chóng

cởi quần áo trên người mình ra, sau đó đặt cô ở dưới thân mình.

“Bởi vì. . . Anh đã có người phụ nữ mình yêu. . . Tại sao anh còn có thể làm như vậy đối với tôi. . .” Không cần, cô không cần! Cảm giác được bản thân không có sức chống đỡ, cô sợ hãi tới mức mặt trắng bệch ra. Táo đỏ le^e quyỵ do^nn.

“Người phụ nữ anh yêu. . .” Người đàn ông nghiêng ngả câu nói này, cuối cùng nói ra một câu: “Người phụ nữ tôi yêu, bây giờ cô ấy đang nằm ngay dưới thân của tôi. . .” Nói xong liền vùi đầu vào chiếc cổ trắng nõn của cô, nhiệt tình trở trợt đầu tây.

Người phụ nữ tôi yêu. . . Ngay dưới thân của tôi. . .

Ý của anh ta là. . .

Về mặt của Nhiếp Tử Vũ trở nên tái xanh, nước mắt càng trào ra nhiều hơn. Anh ta đã lừa cô! Thì ra vừa nãy chỉ nói như vậy khiến cho cô thả lỏng cảnh giác để lừa cô! Trên thực tế anh ta cũng là một tên đàn ông bay bướm, thấy một yêu một!

“Không. . . Anh buông tôi ra. . . Buông tôi ra, cái tên cầm thú này.” Nhiếp Tử Vũ liều mạng cào cấu lên nửa người trên cường tráng của anh, nhưng mà sức lực càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không nâng nổi đôi tay của mình để đánh anh được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Chương 123: Trước đêm tân hôn 4

Chương 123: Trước đêm tân hôn 4

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nước mắt của cô, khiến cho người đàn ông đang cúi đầu hôn ở cổ cô dừng lại động tác. Từ từ ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuần tú của anh dưới lớp mặt nạ nhìn vào khuôn mặt nhoe nhoẹt nước mắt dưới lớp mặt nạ của cô, về mặt của anh cũng trở nên rối rắm.

Anh nhẹ nhàng gỡ chiếc mặt nạ của cô ra, nhìn thấy khuôn mặt loang lổ nước mắt hiện ra, trong lòng anh đau xót.

“Ngoan, đừng khóc nữa, được không?” Anh dịu dàng an ủi, cúi đầu hôn những giọt nước mắt của cô. Táo đỏ le^e quyỵ do^nn.

Bởi vì đột nhiên anh trở nên dịu dàng, cho nên Nhiếp Tử Vũ cũng không còn khóc nữa. Dùng chút sức lực còn lại của mình, mở to đôi mắt ra nhìn anh, nghẹn ngào nhìn anh một cái.

“Cô gái ngoan của anh.” Thấy cô rốt cuộc cũng không còn khóc nữa, người đàn ông lại bắt đầu vừa di chuyển lên bấp đùi thon dài của cô, vừa dùng giọng nói êm ái dụ dỗ, nói: “Anh yêu em, hãy giao mình cho anh được không? Thả lỏng, anh sẽ không làm em bị thương. . .”

Lời nói của anh giống như có ma lực vậy, rõ ràng cảm nhận được đôi bàn tay mang theo vết chai đang vuốt ve ở trên người mình, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ lại ngoan ngoãn nằm yên, nhắm mắt lại, khi anh đụng vào cũng thả lỏng người ra. . .

Tay của anh giống như có lửa nóng, sờ tới chỗ nào chỗ đó như bị thiêu đốt. Trong lòng cô dâng lên một cảm giác mãnh liệt, thân thể cũng run rẩy, cả người khó chịu khiến cho cô uốn éo người.

“Ừm. . .” Một tiếng ngâm nga tràn ra từ môi của cô, lúc mở mắt ra, một đôi mắt ngập nước đã tràn ngập cảm giác ham muốn.

Người đàn ông trêu chọc một đòn chí mạng! Bắt đầu kẻ sát vào! Bàn tay anh chậm rãi đi vào trong làn váy, men theo thân thể tinh tế của cô, một tay kia lại kéo khoá kéo ở sau lưng của cô xuống, chỉ một lát sau đã cởi hết quần áo trên người của cô xuống, chỉ còn lại đồ lót.

Táo đỏ le^e quyỵ do^nn.

Ánh trăng hoà với ánh đèn điện chiếu vào da thịt trắng nõn của cô, đẹp tới mức làm cho người ta si mê.

“Em thật đẹp. . .” Người đàn ông không khỏi cảm thán, vì vẻ đẹp của cô mà trở nên kích động.

Bàn tay đầy đầu ngón tay phía sau của cô ra, một đôi gò bồng trắng nõn không được giữ lại nãy ra trước mặt anh, nhất thời kích thích thần kinh của anh. Máu toàn thân dâng trào lên, lý trí và sự thương xót bị ném qua một bên. Bất chấp sự giẫy giụa của Nhiếp Tử Vũ ở dưới thân, anh mạnh mẽ tách hai chân của cô ra, kéo vật che đầy cuối cùng của cô ta, đem chính mình đẩy vào bên trong của cô. . .

Cảm giác đầu đón xé rách từ dưới thân dưới truyền tới, nhất thời đưa lý trí đã đi xa của Nhiếp Tử Vũ quay trở về. Sắc mặt cô trắng bệch, thống khổ cắn răng nhìn người đàn ông đang rong ruổi trên người của mình, cảm giác đau đón tràn ra, nước mắt tràn mi. Cả khuôn mặt nhuộm đầy nước mắt.

Không, đây không phải là thật. . .

Cô lại có thể lên giường mới người đàn ông vừa mới quen chưa tới hai canh giờ. . .

Không!

Cô thét lên ở trong lòng, kháng cự, nhưng mà thân thể lại lần lượt bị lửa nóng trên người anh hạ gục. . .

Cuối cùng ham muốn đã chiến thắng lý trí.

Những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ và tiếng thở dốc, khiến căn phòng trở nên kiều diễm. . .

※

Rạng sáng,

Đôi mi dày và dài như cánh chim của cô khẽ rung động, chỉ một lát say, mí mắt nâng lên lộ ra đôi mắt trắng đen rõ ràng. Đôi mắt mở to nhưng không còn sáng như ngọc giống như trước kia nữa, lúc này chỉ còn lại sự trống rỗng.

Toàn thân đau đớn giống như bị xe tải cán qua đã nhắc nhở cô chuyện phát sinh tối qua đã thực sự xảy ra, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được người đàn ông kia đã tiến thẳng vào người mình kịch liệt như thế nào, thở dốc liên tục, và cả lúc lên đỉnh anh đã gọi cô là bảo bối nữa.

Thân thể, khẽ run lên. Không biết sự lạnh lẽo ở đâu chui vào trong chăn, khiến cho cô lạnh tới run cả người.

Ngay vào lúc này, một cánh tay vươn ra nắm lấy cánh tay của cô, một giây sau cô đã rơi vào một lồng ngực ấm áp đậm chất nam tính.

Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, làm ướt gối đầu. Ở trong lòng Nhiếp Từ Vũ cô lên muốn tránh thoát ra, nhưng cô sợ mình cử động mạnh sẽ đổi lấy sự huỷ hoại không ngừng nghỉ của anh. Cho nên cô đành phải nhẫn nại, phải nhẫn nại.

Không biết qua bao lâu, cô hít một hơi thật sâu, cố lấy dũng khí lật người nhìn thẳng vào người đàn ông đã đoạt đi trình tiết của mình, người đàn ông khiến cho cô không còn trong trắng nữa. Cuối cùng cô giờ tay lên run run nhắc chiếc mặt nạ trên mặt của anh ra.

Cô muốn nhìn anh ta cho thật rõ, cô muốn cả đời mình đều nhớ kỹ khuôn mặt của anh ta, hận anh ta!

Hai tròng mắt gắt gao trừng lên nhìn anh, sau khi cô nhắc chiếc mặt nạ trên mặt của anh lên, Nhiếp Từ Vũ bối rối. Một giây sau, tầm mắt của cô cố định trên mặt của anh.

Là anh!

Tại sao lại là anh!

Cô khiếp sợ nhìn về mặt ngủ say giống như trẻ con của anh, không thể tin được đó lại là anh. Đôi mày kiếm kia, ngũ quan như tạc kia của anh, mỗi một góc cạnh đều quen thuộc tới mức cho dù nhắm mắt cô cũng nhận ra, ba chữ thật to xuất hiện trong đầu của Nhiếp Từ Vũ.

Nhiếp Từ Phong!

Vì sự thật này, cô suy sụp hít một hơi, cô cắn đôi môi của mình, sợ là chính mình không nhận được mà gọi ra tiếng. . .

Thì ra là anh. . .

Lúc này, Nhiếp Từ Vũ không biết là nên khóc hay nên cười. Cô vui vẻ vì sự trong trắng của mình đã bị chính người mình yêu chiếm đoạt, nhưng cô lại cảm thấy đau đớn khi anh dùng loại thủ đoạn này để chiếm đoạt thân thể của cô. . .

Tại sao, tại sao anh lại đối xử với cô như vậy. . .

Hôm nay anh sẽ cùng người phụ nữ khác tiến vào lễ đường thần thánh, vì sao vẫn dùng loại thủ đoạn này để dẫn dắt cô, mạnh mẽ lưu lại dấu vết của anh ở trên người của cô. . .

Từng vấn đề một tuôn ra, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ không có thời gian đi xem xét lại, cô cảm giác được bàn tay đang ôm mình hơi nhúc nhích, một giây sau cô vội vàng nhắm mắt lại, giả vờ ngủ say.

. . .

Nhiếp Từ Phong mở hai mắt ra, giây thứ nhất đã nhìn thấy được người mà anh tâm tâm niệm niệm, cho nên khoé miệng anh khẽ cong lên thành một nụ cười hạnh phúc.

Nhìn lên gò má của cô vẫn còn lộ ra vết tích cô khóc, anh yêu thương ôm chặt cô vào trong lòng mình, giống như là muốn khảm cô vào người mình luôn

vậy.

Tối hôm qua, rốt cuộc cô cũng trở thành người của anh một cách triệt để rồi.

Vẻ đẹp của cô vượt quá sự tưởng tượng của anh, làm cho anh muốn ngừng mà không được, nếu không phải vẫn bận tâm đây là lần đầu tiên của cô, rất có thể anh đã muốn cô cả một đêm rồi. Nhớ lại cảnh tượng nóng bỏng tối hôm qua, khiến cho hạ thân của Nhiếp Tử Phong lại bắt đầu rục rịch, hô hấp cũng trở nên trầm trọng.

“Bảo bối. . .”

Anh dùng giọng điệu khàn khàn gọi cô một tiếng, sau đó cúi đầu hôn lên từ trên trán rồi xuống miệng của cô, tới cổ rồi xuống bầu ngực đầy đặn của cô, nhưng mà nhìn thấy trên da thịt trắng nõn của cô vẫn còn lại chút dấu vết, bụng dưới lại trướng lên, khiến cho Nhiếp Tử Phong không nhịn được hút khí một hơi.

Chết tiệt!

Anh khẽ nguyên rủa một tiếng ở trong lòng, rồi suy nghĩ cách làm giảm lửa nóng trên người mình, nhưng không biết làm sao, những nụ hôn kia khiến cho lửa nóng trong người anh càng lúc càng trở nên mãnh liệt, khiến cho toàn thân anh cảm thấy đau đớn.

Anh muốn cô! Tể bào toàn thân anh đều gào thét muốn cô!

Thế là anh mặc kệ việc cô vẫn còn đang ngủ say, cử động người hai tay chống ở hai bả vai cô, bên hông ra sức tiến thẳng vào người cô.

Mà Nhiếp Tử Vũ vốn đang giả bộ ngủ dưới những nụ hôn của anh cũng đã bất an nhúc nhích người, bây giờ anh lại gây náo động như vậy, cả người cô cũng nổi lên phản ứng. Bởi vì biết người chiếm giữ mình là anh, cho nên cả người cô cũng thả lỏng ra, mặc dù cô không mở mắt ra, nhưng vì để phối hợp với anh cô cũng nâng người mình lên, giúp anh giải nhiệt. . . ldq. dd

Dần dần dưới sự điều khiển của anh, cô cũng thả lỏng lòng mình ra, cùng anh trầm luân.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Chương 124: Lại bỏ trốn

Editor: Táo đồ phở núi

Ánh nắng trời chiếu vào cửa sổ sát đất khúc xạ vào trong căn phòng, chiếu sáng tất cả mọi vật. Trên sàn nhà, quần áo trong của đôi nam nữ rơi tán loạn, trên giường, một đôi nam nữ đang nằm tựa vào nhau mà ngủ.

Mở mắt ra, Nhiếp Tử Phong mỉm cười hôn lên Nhiếp Tử Vũ đang gối đầu ngủ trên cánh tay của mình, khoe miệng vô thức cong lên thành hình vòng cung, trong lòng cảm thấy ấm áp. Anh nhìn cô chăm chú bằng ánh mắt thâm tình một lúc lâu, đột nhiên đưa tay ra chỉ chỉ vào cái mũi của cô. Tao do leé quý đđono.

Không biết một lát nữa tỉnh dậy, khi cô phát hiện ra người đàn ông yêu cô tối qua là mình thì sẽ có phản ứng gì!

Đang lúc còn nghĩ ngợi, đột nhiên ngoài cửa có tiếng gõ cửa vang lên. Sợ Vũ Vũ sẽ giật mình thức giấc, cho nên Nhiếp Tử Phong vội vã mặc áo ngủ ở bên cạnh vào rồi vội vã đi ra ngoài.

“Chuyện gì?” Nhiếp Tử Phong nhíu mày, không vui nhìn người người giúp việc cắt ngang khoảnh khắc hạnh phúc của anh.

“Cậu chủ, có một vị gọi là 'Joe' tiên sinh đang ở dưới lầu, anh ta nói muốn gặp cậu.” Tao do leé quý đđono.

Nhiếp Tử Phong sững sốt, sau đó gật gật đầu: “Anh bảo cậu ta chờ một lát, tôi sẽ xuống ngay.” Nói xong, lập tức khép cửa lại.

Đã tới thời gian nên giải quyết triệt để tất cả các vấn đề!

Nhiếp Tử Phong nghĩ như vậy, quay người trở lại giường, cúi người xuống hôn lên trán của Nhiếp Tử Vũ, sau đó mới xoay người mở tủ quần áo ra lấy bộ quần áo sạch sẽ rồi cầm đi vào phòng tắm.

. . .

“Có việc gì?” Dừng tốc độ nhanh nhất để rửa mặt chải đầu, thay bộ quần áo vest vào vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong có vẻ như đang tỏa sáng, tinh thần sáng khoái, trên trán cũng toả ra khí chất sáng ngời.

Nhìn thấy khuôn mặt điển trai của anh lộ vẻ tươi cười, Joe đã nhìn ra là anh đang có tâm trạng rất vui vẻ.

“Tôi đã làm tất cả mọi việc giống như lời dặn dò của anh rồi, vậy anh có thể nói cho tôi biết Na... Không đúng, Vũ Vũ cô ấy sao rồi?” Tất cả đều làm theo như lời anh ta nói, tối quan đưa Vũ Vũ tới đây rồi sau đó lại đưa những nhân viên khác rời khỏi đây. Mà anh chờ ở khách sạn cả một đêm cũng không thấy bóng dáng cô đâu, rất sợ cô đã xảy ra chuyện gì, vì thế mới sáng sớm anh đã vội vã chạy tới đây rồi.

“Cô ấy đã trở thành người phụ nữ của tôi rồi, cô ấy rất ổn.” Nhiếp Tử Phong bá đạo tuyên bố, xem như đã trả lời câu hỏi của anh ta.

Nghe đến đó, dù cho có ngạc nhiên đến đâu, Joe cũng hiểu được.

“Vậy lịch trình ngày hôm nay. . . Ý tôi nói, anh sẽ để cho Vũ Vũ rời khỏi đây sao?” Thật ra đây là vấn đề mà anh ta quan tâm nhất.

Nhiếp Tử Phong chột nhứ mày lại, hai chữ rất kiên định bật ra khỏi miệng: “Sẽ không!” Đã người của anh rồi, làm sao anh có thể để cho cô rời khỏi được? Hơn nữa, anh đã sớm quyết định rồi, chờ tất cả những chuyện này kết thúc sẽ dùng công xiêng hôn nhân để buộc cô lại bên người của mình. Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Phong nhìn Joe chăm chú, một lúc sau nói: “Bây giờ cô ấy sẽ không đi, tương lai cũng sẽ không bao giờ đi.”

“À. . . Thế nhưng. . .” Mặc dù sớm có đoán ra được, nhưng khi Joe thực sự nghe thấy điều này vẫn không tránh khỏi cảm thấy hốt hoảng. Tạm thời không nói tới chuyện Vũ Vũ quan trọng đối với công ty như thế nào, chỉ bằng tư cách là bạn bè anh ta cũng nên nói mấy câu giúp cô. “Hôm nay anh sẽ kết hôn, tại sao lại muốn giữ cô ấy lại, chẳng lẽ anh muốn Vũ Vũ làm. . .”

Nhưng mà Joe chưa nói hết câu, Nhiếp Tử Phong liền sảng giọng cắt ngang lời nói của anh ta.

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi, cũng sẽ là người vợ duy nhất của tôi!”

Sự kiên định trong lời nói tuyệt đối không thể nghi ngờ gì. Joe nhìn vẻ mặt rất dứt khoát của anh, liền hiểu rõ không phải anh đang nói đùa. Nhưng mà, trên tạp chí có nói tới hôn lễ là vào hôm nay, chuyện này bảo anh ta lý giải lời nói này của anh như thế nào đây.

“Vậy hôn lễ hôm nay?”

“Không có hôn lễ!” Đây chính là câu trả lời của anh. Sau khi nói xong Nhiếp Tử Phong liền đứng dậy.

Khóe miệng cong cong thành một nụ cười nham hiểm, ánh mắt nheo lại không biết đang nhìn đi đâu, lúc này biểu hiện của Nhiếp Tử Phong biến đổi hoàn toàn, khiến cho người ta không thể biết được anh đang suy nghĩ điều gì.

. . .

Sau khi biết được đáp án của anh thì Joe đã rời đi, chờ tới khi bóng dáng của anh ta biến mất khỏi tầm mắt của mình, Nhiếp Tử Phong liền vội vã bảo người làm chuẩn bị bữa sáng, còn mình thì trở về phòng tiếp tục cùng người ở trong lòng hâm nóng một lát.

Nhưng mà điều anh không thể ngờ tới là, khi anh hớn hở đẩy cửa phòng ra nhìn về phía giường của mình, thì lại không hề nhìn thấy người mình đang mong muốn, sau đó anh lại đi vào phòng tắm tìm, nhưng mà vẫn không hề thấy cô đâu. Không chỉ có như vậy, quần áo vốn vẫn rơi vãi đầy dưới đất của cô cũng biến mất không còn chút gì.

Đổi mặt với chán nệm lộn xộn ở trên giường, chân mày của Nhiếp Tử Phong nhíu chặt lại, sắc mặt tái xanh.

Chết tiệt! Cô lại bỏ trốn rồi!

※

Cuối cùng cô vẫn bỏ trốn.

Ngồi ở trong xe taxi, hai tay của Nhiếp Tử Vũ ôm ngực, ánh mắt trống rỗng nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy.

Thực ra mới sáng sớm cô đã tỉnh rồi, nhưng mà giả vờ ngủ say mà thôi. Sau khi anh xuống dưới lầu, cô cũng len lén đi xuống dưới lầu, lại nghe thấy đoạn đối thoại của anh và Joe, không ngờ là tất cả chuyện tối qua là do anh sắp xếp. Cô không tiếp nhận được chuyện này, cho nên cô nhân cơ hội trốn ra từ cửa sau.

Hôm nay, anh sẽ kết hôn. . .

Cô đã đánh mất trái tim, mất sự trong sạch, nhưng cô không muốn ngay cả chút tự tôn cuối cùng cũng mất đi. Mặc dù cô yêu anh, nhưng cô không muốn xen vào cuộc hôn nhân của anh, trở thành người thứ ba khiến người ta phi nhổ. . .

Những màn hình cực lớn ở bên đường đang truyền hình trực tiếp hiện trường bởi hôn lễ của anh, có thể nói là gây sự chú ý của toàn thành phố. Nhìn những hình ảnh ra vào có đôi có cặp của bọn họ mấy ngày qua, thậm chí cô còn có thể tưởng tượng ta, chỉ một lát nữa thôi, anh sẽ cười rực rỡ, trao nhẫn cho chị ta, sau đó trong những lời chúc phúc của mọi người, sẽ thâm tình ôm hôn chị ta. . .

Không!

Nghĩ tới đây, nước mắt của cô thi nhau trào ra, trong lòng nhói đau từng cơn, khiến cho cô một lúc lâu sau mới có thể trở lại bình thường.

Cô không tiếp nhận được! Không muốn suy nghĩ nữa, cô lắc đầu thật mạnh, cố gắng gạt bỏ tất cả những suy nghĩ khiến mình đau khổ ra khỏi đầu.

Đột nhiên Nhiếp Từ Vũ rời đi khiến cho Nhiếp Từ Phong bị một đả kích nặng nề, chỉ một lát sau anh liền lái xe rời khỏi biệt thự ở bờ biển, đi về hướng khách sạn cô ở, luôn tiện điện thoại cho Joe ngăn cản cô lại.

Chết tiệt!

Nhiếp Từ Phong tức giận đến mức gân xanh trên trán cũng tuôn hết ra, khoé mắt giật giật, anh đập một cái vào trên tay lái.

Tất cả đều giống như tính toán của anh, chỉ có chuyện cô rời khỏi là không nằm trong suy nghĩ của anh! Thật khó có thể tưởng tượng, nếu anh phát hiện trễ một chút, có phải cô lại muốn cách xa anh ba năm rồi mới gặp lại không.

Đang lúc còn suy nghĩ, chợt có tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên, không thèm dừng xe, anh trực tiếp mở Bluetooth nhận nghe.

Vừa mới nhấn nút nhận, còn chưa kịp nói câu ‘alo’, thì đầu bên kia đã lên tiếng rồi.

“Từ Phong, con đang ở đây vậy? Không tới hai canh giờ nữa là hôn lễ đã bắt đầu rồi, sao bây giờ con vẫn đang ở bên ngoài, còn không mau trở về đi!” Người nói chuyện chính là mẹ Nhiếp.

Nhiếp Từ Phong cau mày, thản nhiên nói: “Hôn lễ vẫn cứ hành bình thường.” Cho dù anh không xuất hiện!

“Nhà họ Quan đã qua đây hỏi nhiều lần, hỏi là khi nào thì con mới tới?”

“Chờ con bắt được cục cưng của con đã, rồi tự nhiên con sẽ đến.”

“Cái gì? Từ Phong, cái thằng nhỏ này đang nói mớ cái gì vậy?”

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong khẽ cười một tiếng, nhân tiện nói thêm một câu: “Con sẽ dẫn người yêu của con về ra mắt ba mẹ.” Nói xong, không để ý tới phản ứng của đầu bên kia liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Chương 125: Cầu hôn ở sân bay

Editor: Táo đỏ phổ núi

Lúc đó mẹ Nhiếp trừng mắt lên nhìn vào điện thoại đang báo tín hiệu bận máy, một lúc lâu sau mới phản ứng được. Bên tai lại vang lên mấy câu nói vừa rồi của Nhiếp Từ Phong, nhất thời, đôi mày thanh tú cau lại.

Nó lại gây ra chuyện gì nữa đây!

Trong lòng mẹ Nhiếp dâng lên cảm giác bất an, bà ngơ ngẩn đứng ngây người ra đó không có chút phản ứng nào, một giọng nói lạnh lạnh kèm theo chút lo lắng vang lên ở phía sau lưng của bà.

“Bác gái, Từ Phong nghe điện thoại rồi à?” Quan Duyệt mặc áo cưới, trang điểm kỹ càng từ trong phòng trang điểm đi ra, vội vã hỏi thăm: “Thời gian cử hành hôn lễ cũng sắp tới rồi, Từ Phong sắp về tới chưa ạ?”

Mẹ Nhiếp xoay người, dùng ánh mắt áy náy nhìn về mặt chờ đợi của Quan Duyệt, cổ họng giống như mắc nghẹn: “Nó... Nó nói sẽ về ngay.” Nói xong có ý nở một nụ cười, muốn cô ta yên lòng.

“Vậy là tốt rồi.” Quan Duyệt gật gù đầu, tảng đá ở trong lòng tạm thời được đặt xuống. Một lòng chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình nên cô ta hoàn toàn không phát hiện ra ánh mắt của mẹ Nhiếp hiện lên chút khác thường, nói: “Con còn tưởng Từ Phong đã nuốt lời rồi chứ.”

“Làm sao có thể như vậy được.” Mẹ Nhiếp khoát khoát tay, nói giúp cho Nhiếp Từ Phong: “Từ Phong không phải là loại người như vậy, huống chi không phải gần đây mới quan hệ của các con rất tốt sao? Nó làm sao có thể bỏ mặc con được.”

“Cũng đúng.” Nói xong, Quan Duyệt miệng cong lên nở một nụ cười hạnh phúc.

Mấy ngày nay, Nhiếp Tử Phong ngày càng chiều chuộng cô ta hơn, thỉnh thoảng đi ăn nhà hàng xong, sẽ dẫn cô ta đi mua đồ, dường như muốn chiều chuộng cô ta tới tận trời luôn.

“Được rồi, con đi vào trong đi tiếp đãi mọi người đi, để mình bác ở ngoài chờ được rồi.”

“Dạ.” Đưa mắt nhìn mẹ Nhiếp vội vàng rời đi, lúc này Quan Duyệt mới quay trở lại phòng trang điểm.

...

※

Vội vã chạy về khách sạn của mình lấy hành lý đã chuẩn bị sẵn rồi, sau đó Nhiếp Tử Vũ liền chạy thẳng tới sân bay.

Sân bay, dòng người trong phòng chờ bắt đầu di chuyển, ngồi ở trong đó, hai tay của Nhiếp Tử Vũ lo lắng ôm ngực của mình, đã tới thời gian làm thủ tục, trong lòng cầu xin đừng xảy ra chuyện gì.

Nhưng hình như ông trời không nghe thấy lời cầu xin của cô, ngay lúc lại làm thủ tục, Nhiếp Tử Vũ định cầm túi hành lý đi vào chỗ kiểm tra an ninh, thì có một bàn tay mạnh mẽ đã giữ cổ tay của cô lại, cô vừa ngoảnh đầu lại nhìn, thì nhìn thấy một gương mặt anh tuấn đang lộ ra biểu tình lo lắng đang phản chiếu trong đôi mắt đen trắng rõ ràng của cô.

“Anh...” Nhiếp Tử Vũ không thể tin nổi nhìn chiếc trán đang chảy mồ hôi ròng ròng của anh, đôi mắt tròn to lên như chuông đồng.

Sao anh lại xuất hiện ở đây? Sao anh biết được mình ở chỗ này? Không phải bây giờ anh nên xuất hiện trong buổi hôn lễ sao? Trong nháy mắt vô số vấn đề dâng trào lên giống như sóng biển, khiến cho đầu óc cô rối tung lên.

Phóng nhanh vượt ẩu, dọc đường đi đã bị ghi không biết bao nhiêu hoá đơn phạt, Nhiếp Tử Phong nắm chặt lấy cổ tay của cô, giống như là chỉ cần anh buông ra thì cô sẽ biến mất không gặp lại được nữa. Không kịp thở, anh dùng sức kéo cô vào trong ngực của mình, ôm chặt lấy cô, bá đạo tuyên bố.

“Em là của anh, ngoại trừ ở bên cạnh anh, chỗ nào em cũng không được đi!” Giọng điệu rất chân thành và kiên quyết.

Nghe thấy anh tuyên bố như vậy, sống mũi của Nhiếp Tử Vũ chua xót, viền mắt cũng đỏ ửng lên. Cô cố gắng giãy giụa cơ thể của mình, sa sức tránh ra khỏi lồng ngực của anh, lui về phía sau mấy bước, giữ một khoảng cách với anh.

“Em không phải là của anh!” Cô chính là cô! Theo cô biết thì tất cả đều do anh sắp đặt!

Nhìn viền mắt đỏ ửng lên của cô, trong lòng Nhiếp Tử Phong cảm thấy đau xót. Anh bước lên, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ lại lùi lại phía sau mấy bước, còn ra lệnh cho anh.

“Cách xa em ra một chút, không được phép qua đây!” Nhiếp Tử Vũ đã hạ quyết tâm, muốn giữ một khoảng cách với anh. Đôi mắt hờ hững nhìn anh, kiềm chế sự đau đớn ở trong lòng, đột nhiên cô cắn răng hít một hơi thật sâu, nói: “Em xin anh đấy, bỏ qua cho em đi, được không? Cầu xin anh đừng gây tổn thương cho em nữa.” Giọng nói của cô hơi run run, xem ra tâm trạng đang rất lo lắng.

Tròng mắt của Nhiếp Tử Phong vì lời cầu xin này của cô mà nhất thời trở nên tối sầm, hầu kết trượt lên trượt xuống, anh lộ ra vẻ yêu thương nhìn cô, nói: “Anh sẽ không làm em bị tổn thương, Vũ Vũ, tin anh được không?”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cười khẽ một tiếng, hai hàng nước mắt trào ra từ khoé mắt.

Cô lấy ánh mắt u oán nhìn biểu tình thương tiếc của anh, khoé miệng khẽ nở một nụ cười như có như không.

Nhìn lại quá khứ, sau khi anh đã làm nhiều chuyện như vậy với cô, làm sao cô có thể tiếp tục tin tưởng anh sẽ không làm cô bị tổn thương... Nụ cười của Nhiếp Tử Vũ dần dần trở nên đau khổ, cô lắc đầu một cái, một lát sau nói:

“Em phải đi rồi, anh quay về đi, cô dâu của anh còn đang đợi anh kia.” Nói xong, Nhiếp Tử Vũ định xoay người chạy đi.

Nhưng mà Nhiếp Tử Phong lại đuổi theo lần nữa, hơn nữa lần này ôm chặt cô từ phía sau, thật chặt, mặc kệ cho cô giãy giụa như thế nào cũng không buông cô ra.

Tựa đầu vào trên bả vai của cô, Nhiếp Tử Phong ghé sát vào bên tai của cô, dùng âm thanh chỉ hai người nghe được nói: “Cô dâu của anh đang ở chỗ này, em bảo anh quay về đâu?”

Hơi thở ấm áp phả vào da thịt của cô, khiến cho cơ thể mẫn cảm của cô run lên. Trong đầu, tất cả những suy nghĩ bị câu nói kia của anh làm cho đơ ra, cũng làm cho cô ngừng khóc.

Anh vừa mới nói gì? Cô dâu của anh đang ở chỗ này... Ý của anh là...

Lúc Nhiếp Tử Vũ đang khiếp sợ, Nhiếp Tử Phong lại buông lỏng cô ra, sau đó xoay người của cô lại đối mặt với anh. Nhiếp Tử Vũ còn chưa kịp phản ứng lại liếc mắt thấy sự thâm tình dưới đáy mắt của anh.

Nhìn về mặt tròn mắt há miệng vì không dám tin của cô, đột nhiên Nhiếp Từ Phong quỳ một chân xuống dưới đất, nhân tiện móc một cái hộp từ trong túi áo vest, chính là món quà trong ngày sinh nhật anh đã không lấy ra, một chiếc nhẫn.

Nhiếp Từ Vũ không hiểu nhìn anh, bỗng nhiên tim đập liên hồi.

Cánh môi mỏng cong lên thành hình vòng cung, Nhiếp Từ Phong thâm tình nhìn thẳng vào cô: “Vũ Vũ, gả cho anh được không?” Nói xong anh mở hộp ra. d,0dylq.d

Tâm mắt của Nhiếp Từ Vũ nhìn xuống, khi cô nhìn thấy ánh sáng rực rỡ từ trong chiếc hộp, một chiếc nhẫn long lánh chói mắt, hai mắt tròn to lên, quên cả suy nghĩ.

“Cái này. . .”

Không phải là cô đang nằm mơ đấy chứ? Anh lại có thể. . . Anh lại có thể cầu hôn cô?

Nhiếp Từ Vũ cảm thấy bối rối, vì chuyện bất ngờ này.

Nhiếp Từ Phong biết hành động cầu hôn này của anh có chút ngoài ý muốn, có chút khác biệt so với dự định cầu hôn lúc đầu của mình, nhưng vì muốn giữ cô ở lại, anh chỉ có thể dùng hành động thực tế của mình để làm cho cô hiểu tình yêu của anh đối với cô.

Thấy cô mãi không chịu lên tiếng trả lời, anh không khỏi mở miệng nhắc lại lần nữa: “Anh yêu em, Vũ Vũ, em đồng ý gả cho anh chứ?”

Sự thâm tình của anh đã hấp dẫn không ít người dừng lại, chẳng biết từ lúc nào, những người đi đường đã vây ở xung quang bọn họ. Bọn họ vì sự si tình của người đàn ông mà hâm mộ, vì sự chần chừ của người phụ nữ mà cảm thấy nóng ruột.

“Cô gái à, đồng ý lời cầu hôn của anh ấy đi!” Có một ông già không chờ đợi được nữa mở miệng khuyên nhủ.

“Đúng vậy, đúng vậy, cô xem bạn trai của cô si tình biết bao nhiêu, cô mau chóng đồng ý với anh ấy đi.”

“Ôi ~ thật hâm mộ, nếu như có một người đàn ông như vậy cầu hôn với tôi, tôi đảm bảo là tôi sẽ lập tức đồng ý ngay.”

Trong khoảng thời gian ngắn, nhưng lời khuyên nhủ và hâm mộ truyền tới từ bốn phương tám hướng. Mọi người cố nán lại chưa chịu đi làm thủ tục để chờ phản ứng của người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Chương 126: Trừng phạt đúng tội

Editor: Táo đồ phó núi

Đôi mắt trong veo ngập nước nhìn về bốn phía, nhìn về mặt chờ đợi của từng người, Nhiếp Từ Vũ trở nên sáng tỏ, chỉ một giây sau đôi mắt của cô ngân ngấn mông lung.

Rồi lại rời tầm mắt về phía Nhiếp Từ Phong đang quỳ một chân dưới đất, ánh mắt chăm chú nhìn mình, Nhiếp Từ Vũ cắn chặt môi.

Không phải là cô đang nằm mơ! Tất cả đều là thật! Anh thực sự cầu hôn với mình! Không chỉ như vậy, còn nói yêu cô. . .

Nhưng mà, cô có thể tin tưởng anh được không

Nước mắt rơi xuống như mưa, nhưng mà lần này, không phải rơi nước mắt vì đau khổ, mà là vui mừng quá nên rơi nước mắt. Bởi vì trong lòng của cô, đã sớm nhận định rằng: Cho dù có thể tin tưởng anh hay không, cô cũng đều lựa chọn tin anh! Cho nên lần này. . .

“Vũ Vũ, em đồng ý không?” Nhiếp Từ Phong mỉm cười nhìn cô, sự thâm tình dưới đáy mắt chưa bao giờ thay đổi.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ không lắc đầu cũng không có gật đầu, mà chỉ nhìn anh, hít một hơi hỏi: “Hôn lễ của anh phải làm sao bây giờ.” Anh đã cầu hôn với cô, vậy thì anh để Quan Duyệt ở đâu?

“Có hôn lễ, thế nhưng không có chú rể.” Đời này kiếp này, người anh muốn lấy chỉ có mình cô.

Nghe thấy câu trả lời này của anh, sự lo lắng của Nhiếp Tử Vũ mới được gạt qua một bên. Đôi mắt sụp xuống nhìn chiếc nhẫn kim cương ở trong chiếc hộp kia là chiếc nhẫn được tạo hình trái tim, cô do dự một chút, rồi chậm rãi đưa tay của mình ra.

Nhìn thấy động tác của cô, Nhiếp Tử Phong biết là câu trả lời của cô. Anh nhanh chóng lấy chiếc nhẫn từ trong hộp ra đeo vào tay cô, lúc này mới phát hiện tay của mình đang rất run.

“Anh yêu em” Anh thâm tình lên tiếng, tiếng vỗ tay và chúc phúc vang lên từ bốn phía, trong phòng chờ sân bay rất náo nhiệt.

Ở dưới sự chú ý của mọi người, Nhiếp Tử Phong đứng dậy từ dưới mặt đất, ôm cô vào trong lòng mình, đồng thời trong lúc ôm cô, Nhiếp Tử Phong nghe thấy người đang chúi đầu ở trong lồng ngực của mình hỏi:

“Anh định giải quyết Quan Duyệt như thế nào?”

“Cô ta? À. . .” Nhiếp Tử Phong lộ ra một nụ cười thâm hiểm, trong mắt anh chợt hiện lên chút lạnh lùng và nham hiểm.

. . .

※

Nhìn hơn nửa quan khách đã đi khỏi, gương mặt tô son trát phấn rất tinh xảo của Quan Duyệt trở nên cau có, hai tay của cô ta nắm chặt hoa cưới, dường như muốn bóp nát nó luôn. Cô ta nhìn gương mặt đáng sợ của mình trong gương, đột nhiên đứng lên vứt bỏ hoa cưới xuống dưới đất, đôi tay nâng vấy, bàn chân hung hăng giẫm lên bó hoa.

“Khốn kiếp, chết tiệt!” Cô ta vừa điên cuồng giẫm đạp lên đóa hoa cưới vô tội, vừa gạt tất cả những đồ trang điểm ở trên bàn xuống rơi vãi khắp nơi, để xả sự tức giận ở trong lòng mình. Đợi sau khi cô đập bể đồ xong, lúc này cô ta mới dừng lại, nhìn về mặt hung ác không chút hình tượng của mình trong gương.

“Nhiếp, Tử, Phong!” Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói ra ba chữ từ trong miệng của mình, lửa giận trong lòng bùng lên rất mạnh, dường như muốn thiêu đốt hết tất cả mọi thứ, mỗi một lỗ chân lông đều như toé ra lửa, ánh mắt trở nên u ám. Bộ dạng nhìn khiến cho người ta vô cùng sợ hãi.

Đột nhiên, cô ta nở một nụ cười châm chọc, một giây sau bắt đầu cười lớn lên: “Ha ha ha. . . Ha ha ha ha. . .” Viên mắt đỏ lên, cô ta vừa cười vừa rơi nước mắt, hai điểm mâu thuẫn, khiến cho người ta nhìn vào càng thấy kinh khủng hơn.

Thời gian cử hành hôn lễ đã qua nửa giờ, khi cô ta một lòng mong mỏi Nhiếp Tử Phong quay trở lại, thì đột nhiên MC lại tuyên bố: hủy bỏ hôn lễ.

Tin tức này đối với cô ta mà nói, không thể nghi ngờ sẽ là một đả kích nặng nề! Cô ta có thể tưởng tượng ra, ngày mai báo chí sẽ viết ra tiêu đề gì.

Táo đồ le^e quy do^mn.

“Ngày kết hôn, chú rể không thấy bóng dáng đâu, cô dâu chưa bước vào cổng nhà giàu đã bị ruồng bỏ!”

Nghe đến cảnh vừa rồi mọi người nghe tin đều dùng ánh mắt thương hại để nhìn mình, Quan Duyệt liền cảm thấy tức giận, lửa giận bùng lên trong mắt.

“Nhiếp Tử Phong! Anh cũng dám đùa giỡn tôi! Tôi sẽ khiến cho anh phải trả một giá đắt!” Cô ta tức giận thét lên, sau đó xoay người giơ chiếc gương trang điểm lên hung hăng đập bể.

Tiếng ‘Loảng xoảng’ vang lên, cái gương vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Ngay lúc Quan Duyệt cầm lấy cái ghế muốn tiếp tục đập bể đồ đạc, thì cửa phòng trang điểm đột nhiên bị đẩy mạnh ra.

“Chị, xảy ra chuyện không hay rồi!”

Quan Duyệt nghe thấy thì nhìn về phía người tới, là em gái của mình Quan Lăng.

“Chuyện gì?” Cô ta không vui nhìn em gái mình, sắc mặt vẫn khó coi như trước.

Ánh mắt của Quan Lăng nhìn đồng hồ điện ở dưới đất, dừng lại một chút.

Lại khiến cho Quan Duyệt có cơ hội tức giận: “Nếu như mày muốn tới đây xem tao có đau lòng tới chết không, thì cút ra ngoài cho tao!” Cô ta không kiên nhẫn nhìn em mình, dưới mắt hiện lên sự chán ghét vô cùng.

“Em. . .” Bị sự tức giận của cô ta dọa cho sợ hãi khiến cho Quan Lăng rất muốn cứ như vậy mà bỏ chạy, nhưng lại vì vấn đề mặt mũi nhà họ Quan nên vội vã mở miệng: “Chị, bây giờ ở trên màn hình, tất cả đều là ảnh chụp của chị, chị mau đi xem một chút đi.”

“Ảnh chụp gì?” Quan Duyệt lạnh lùng nhìn em mình, bỏ chiếc ghế trang điểm ở trên tay xuống. Táo đồ le^e quy do^mn.

“Thì... Chính là, chính là loại ảnh chụp kia đó.” Quan Lăng không biết mở miệng như thế nào.

Thấy Quan Lăng ấp a ấp úng, sắc mặt của Quan Duyệt tối đi, lập tức sai bước đi ra sân của hôn lễ.

Cô ta muốn nhìn xem, Nhiếp Từ Phong đang giở trò gì!

...

Quan Duyệt đi tới hiện trường hôn lễ, lập tức nhận ra có điều không thích hợp! Bởi vì ánh mắt của quan khách không phải nhìn cô ta với ánh mắt đồng tình hoặc thương hại nữa, mà là nhìn với ánh mắt vô cùng chán ghét, buồn nôn. Thậm chí còn có mấy người phụ nữ đi tới mắng cô ta với khẩu khí ngang ngược: “Không biết xấu hổ!”, còn các phóng viên thì nhào tới chắn ở trước mặt cô ta, liên tục “tách tách” chụp không ngừng, và không quên đưa ra câu hỏi:

“Tiểu thư Quan, xin cô hãy giải thích một chút về những tấm hình này.”

“Tiểu thư Quan, xin hỏi những tấm hình này là hình thật sao?”

“Tiểu thư Quan. . .” diện ddn lie qiu doon

Tiếng bàn tán và các câu hỏi liên tiếp vang lên, khiến cho Quan Duyệt vốn đang có tâm trạng không tốt, sắc mặt lại càng trở nên vô cùng khó coi.

“Cút đi!” Cô ta tức giận hét lên, sau đó đẩy bọn họ ra đi về phía trước. Trước sự chỉ trích của mọi người cô ta đi lại trước màn hình lớn, thì nhìn thấy màn hình vốn đang đề ảnh cưới của mình và Nhiếp Từ Phong lúc này lại đặt hình khiêu dâm.

Trong ảnh nữ chính bị người đàn ông đặt dưới thân, thay đổi rất nhiều tư thế. Nam chính thì khuôn mặt được làm mờ, nhưng nữ chính thì lại nhìn thấy rất rõ ràng.

“Cái này... Cái này sao lại... Những tấm hình này tại sao lại ở đây...” Nhìn tới đây, Quan Duyệt cũng không nói được lời nào nữa. Sắc mặt cô ta tái nhợt vì sợ hãi, người liên tục lùi lại. Những hình ảnh này không phải đã bị cô ta thiêu hủy rồi sao, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Giọng nói của cô ta tuy nhỏ, nhưng mà vẫn lọt vào tai của các phóng viên, thế là vấn đề càng trở nên nghiêm trọng hơn.

“Tiểu thư Quan, cô thừa nhận người trong hình này là cô rồi sao?”

“Tiểu thư Quan, chúng tôi xác nhận lại thì đó là ảnh cô chụp lúc học trung học, xác định đó là cô...” diện ddn lie qiu doon

“Tiểu thư Quan. . .”

Sắc mặt của Quan Duyệt từ trắng đỏ sang xanh, cô ta tức giận xô đẩy những người phóng viên bao vây ở xung quanh mình, quát lớn lên với MC đang ở cách đó không xa: “Tắt đi, mau tắt đi cho tôi! Còn các người nữa, cút đi, không được chụp nữa! Nếu không tôi sẽ kiện các người!” Cô ta hung dữ uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Chương 127: Tổ cáo mưu sát

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhưng mà các phóng viên chẳng những không nghe theo lời của cô ta ngoan ngoãn không chụp ảnh nữa, mà trái lại đã chụp lại tất cả những hình ảnh cau có khó chịu như một chú hề của cô ta.

Ở bên cạnh, những vị khách thì bàn tán rất sôi nổi, các phóng viên thì thi nhau đặt câu hỏi, hai loại âm thanh ồn ào đan xen vào nhau, nhất thời làm cho Quan Duyệt tức giận tới sắp phát điên lên, trong lòng như muốn nổ tung ra.

“Cút, tất cả hãy cút hết cho tôi!” Cô ta giống như nổi điên lên giật lấy máy quay phim và chụp hình ở trước mặt, đập mạnh xuống đất vỡ tan ra. “Ai dám chụp hình tôi, tôi sẽ đập nát máy ảnh của người đó, có nghe không!” Cô ta khàn giọng hét lên, sắc mặt cũng đỏ lên.

Tất cả các phóng viên nhìn nhau, bởi vì lời đe dọa của cô ta mà không còn chụp nữa, cùng lùi lại mấy bước giữ một khoảng cách với cô ta, rất sợ người

tiếp theo bị hải sẽ là mình.

Bên này đã xử lý xong, Quan Duyệt quay người lại phía MC đang ngậy người ra quát lớn: “Tất hết đi cho tôi, chết tiệt, có nghe thấy hay không!”

Thấy cô ta hét lớn như vậy, MC mới vội vã chạy lại rút phích cắm điện ra, lúc này mới coi như đã xong việc.

Chỉ một lát sau, có một nhóm bảo vệ đi vào. Tốp năm tốp ba phóng viên bị mời đi ra ngoài, trước khi bọn họ đi ra ngoài, tất cả các hình ảnh chụp được đều bị nhân viên an ninh bắt xoá bỏ hết.

“Chuyện gì vậy! Mời chúng tôi tới đây nhưng lại không cho chụp ảnh! Có nhầm không vậy!” Trong số đó, có những phóng viên bất mãn khê cảm rầm mấy câu.

“Anh nói cái gì! ?” Quan Duyệt sừng sốt, vẻ mặt cứng đờ lại. Cô nhanh chóng bước lại trước mặt của người phóng viên vừa mới nói chuyện kia, quát: “Là ai đã mời mấy người tới? !”

“Còn có thể là ai được nữa? Đương nhiên là người đã bày ra buổi hôn lễ này rồi.” Người phóng viên cũng không tỏ ra yếu thế, hét trả lại, nở nụ cười nhạt.

Người bày ra buổi hôn lễ này?

Đột nhiên dưới đáy mắt trống rỗng bùng lên một ngọn lửa phẫn nộ.

Nhiếp Từ Phong!

Nhớ lại những hành động và thay đổi quá lớn của anh mấy ngày nay, Quan Duyệt bị sự thật này làm cho hoảng hốt tới mức lùi lại phía sau mấy bước. Đầu do cô ta bị tình yêu làm cho ngu muội, đã vứt hết đi sự cảnh giác của bản thân mình.

Từ việc hủy bỏ hôn lễ trước đó, bây giờ là chiếu hình khiêu dâm, Quan Duyệt càng nghĩ càng sợ hãi, vẻ mặt càng ngày càng trở nên quái dị. Hai tròng mắt không biết đang nhìn đi nơi nào, khuôn mặt tô son trát phấn không còn chút huyết sắc nào.

Nói như vậy đến, tất cả những chuyện ngày hôm nay đều do một tay của anh bày ra? Từ hủy hôn cho tới chiếu hình khiêu dâm, tất cả đều do anh làm! !

Nghĩ tới đây, Quan Duyệt đã hiểu ra tất cả. “Ha ha. . . Ha ha ha. . .” Cô ta không thể tin được ôm lấy miệng của mình, không biết là đang khóc hay cười nữa.

Lúc này, tất cả ánh mắt của mọi người có mặt tại hôn lễ đều tập trung vào trên người của cô ta. Nhưng mà cô ta vẫn không thêm để ý tới hình tượng cười thật to, đợi sau khi đã cười đủ rồi, cô ta nhanh chóng thu hồi lại nụ cười của mình, thì đáy mắt lại lộ lên sự sắc bén.

“Nhiếp Từ Phong, tôi muốn giết anh!” Cho dù mục đích của anh làm như vậy vì cái gì! Anh có gan làm cô phải xấu hổ trước mặt nhiều người như vậy, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh.

Đột nhiên, Quan Duyệt hung hăng kéo chiếc khăn cài trên đầu xuống, ném mạnh xuống đất, ngay sau đó túm váy lên hùng hổ định đi ra cửa.

Nhưng mà ngoài ý muốn, cô ta còn chưa kịp đi ra ngoài, thì đã có một nhóm cảnh sát mặc cảnh phục đi từ bên ngoài đi vào.

“Vị nào là Quan Duyệt?” Cảnh sát ngó nghiêng bốn phía, hỏi thăm.

Chỉ thoáng một cái, lần thứ hai tiêu điểm lại tập trung vào trên người của Quan Duyệt.

Nghe thấy đối phương tới tìm mình, Quan Duyệt mở to mắt đánh giá bọn họ, cổ nín lửa giận ở trong lòng xuống, nói: “Chính là tôi.”

Nhân viên cảnh sát dẫn đầu nhìn cô một cái, dùng giọng nói nghiêm túc nói: “Có người tố cáo cô có liên quan tới vụ án mưu sát. Cô có quyền giữ im lặng, nhưng lời nói của cô...”

“Cái gì! ?”

Vừa nghe đến vụ án mưu sát, mọi người lại ồn ào hít một hơi, dùng ánh mắt không thể tin nhìn Quan Duyệt một lượt từ trên xuống dưới. Ngay cả Quan Duyệt cũng không thể tin được.

“Anh đang giỡn mặt với tôi sao? Anh có biết tôi là ai không hả? Tại sao tôi lại có liên quan tới vụ án mưu sát được!” Quan Duyệt cảm thấy thật buồn cười.

“Hiện nay chúng tôi không tiện tiết lộ, nhưng đã có đầy đủ chứng cứ chứng minh là do cô làm, làm phiền cô hãy đi theo chúng tôi một chuyến.” Nói xong vẫy tay một cái, hai tên cảnh sát lập tức đi lại bên cạnh cô ta.

“Buông tôi ra!” Quan Duyệt ra sức giãy giụa, vẻ mặt biến sắc. Tránh không thoát, cô ta dùng ánh mắt đau khổ nhìn về phía ba mẹ mình vừa mới nghe tin chạy tới, vội vã kêu lên: “Ba mẹ, các người mau tới cứu con.”

Nhưng mà ba Quan mẹ Quan làm như không nghe thấy lời cầu cứu của cô ta, vội cúi đầu xuống, sau đó quay đầu đi ra phía bên ngoài.

...

Nhiếp Từ Phong đưa người vợ chưa cưới vừa mới cầu hôn thành công xong đi chơi một ngày, đợi tới khi màn đêm buông xuống mới chậm chạp quay trở về nhà họ Nhiếp.

“Từ Phong à, rốt cuộc thì tất cả những chuyện này là sao đây.” Vừa nhìn thấy bóng dáng của Nhiếp Từ Phong xuất hiện, ba Nhiếp mẹ Nhiếp vốn đang lo lắng và chờ đợi đã lâu vội vàng chạy ra đón. Đột nhiên tầm mắt rơi vào người bên cạnh của Nhiếp Từ Phong, vẻ mặt của mẹ Nhiếp sững sờ, nói: “Vũ Vũ cũng đã về rồi.”

“Vâng.” Nhiếp Từ Vũ gật gật đầu, tươi cười ngọt ngào nhìn Nhiếp Từ Phong đang cười nhìn mình.

Rõ ràng cảm giác được tình cảm đặc biệt giữa hai người, mẹ Nhiếp cúi đầu nhìn mười ngón tay đang đan chặt vào nhau của bọn họ, nhất thời dưới đáy mắt hiện lên sự lo lắng: “Mau vào đi.” Nói xong, bà tiến lên kéo Vũ Vũ ra khỏi người của Nhiếp Từ Phong, sau đó quay đầu lại nói Nhiếp Từ Phong mau ngồi xuống.

“Từ Phong, sao bây giờ con mới trở về? Mẹ gọi điện thoại di động tại sao con lại không nghe máy? Còn nữa, con có biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì không? Duyệt Nhi, vậy mà cô ấy. . .”

Mẹ Nhiếp liên tục nói ra mấy vấn đề liên, hoàn toàn không kịp thở, có thể thấy được bà muốn nói cho anh biết nhiều như thế nào.

Nhưng mà Nhiếp Từ Phong chỉ bình thản cười nhạt một cái, gật gật đầu: “Con biết hết.”

“Con biết?” Mẹ Nhiếp trừng to mắt lên nhìn anh, “Nhưng mà con không hề xuất hiện ở buổi hôn lễ mà.” Thì làm sao mà biết được?

“Bởi vì tất cả những chuyện này đều là con làm.” Câu nói đầu tiên của Nhiếp Từ Phong đã giải thích được tất cả.

“Con làm?” Sự thật này không thể nghi ngờ gì là một đả kích lớn đối với mẹ Nhiếp. Bà dùng ánh mắt phức tạp nhìn Nhiếp Từ Phong, mới phát hiện ra mình không hề hiểu anh chút nào. “Tại sao con lại làm như vậy?”

“Tất cả những chuyện này đều là trừng phạt đúng tội của Quan Duyệt.” Nói đến đây, trong nháy mắt vẻ mặt của Nhiếp Từ Phong tối sầm xuống. “Mẹ, mẹ còn nhớ ba năm trước con vì sao mà bị thương không? Và cả bà nội vì sao lại bị rơi xuống dưới lầu?”

“Đương nhiên nhớ.” Chuyện này làm sao bà có thể quên được, bởi vì tất cả những chuyện này đều liên quan tới một người. Nói xong, mẹ Nhiếp liếc mắt nhìn Nhiếp Từ Vũ đang ngồi ở bên cạnh.

Giống như là nhìn thấy được mẹ Nhiếp đang suy nghĩ điều gì, Nhiếp Từ Phong vội vã giải thích: “Tất cả những chuyện đó đều do Quan Duyệt làm! Cô ta thuê người làm hại Vũ Vũ, con vì cứu Vũ Vũ nên mới không cẩn thận mà bị thương. Còn bà nội ngã xuống dưới lầu, cũng là do Quan Duyệt!”

Mẹ Nhiếp giống như đã hiểu được về đầu tiên, nhưng mà về sau.

“Lúc đó ở bệnh viện, không phải con cũng tin là do Vũ Vũ bà nội mới. . .”

“Không, là do con sai rồi.” Khi đó anh bị kích thích mới có thể nhận định là do Vũ Vũ làm, nhưng sau này. . .

“Bà nội tỉnh lại, chính miệng của bà đã nói cho con biết là Quan Duyệt đã đẩy bà xuống dưới lầu.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Chương 128: Yêu đương dưới ánh trăng

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhìn thấy vẻ mặt vô cùng kiên định của Nhiếp Từ Phong, mẹ Nhiếp không muốn tin cũng không được. “Vì vậy chuyện Duyệt Nhi bị cảnh sát bắt đi ngày hôm nay cũng là vì. . .” bà đem tất cả những lời nói của Nhiếp Từ Phong liên kết lại, rất nhanh đã đưa ra kết luận.

“Hừ.” Nhiếp Từ Phong không biết đang nhìn chỗ nào, hừ lạnh một cái, đôi mắt đen láy khẽ lộ lên: “Có đầy đủ chứng cứ, lần này cô ta muốn chạy trốn cũng khó!”

Nghe thấy như vậy, mẹ Nhiếp vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ! Bà trừng mắt lên không dám tin nhìn khoé miệng cong lên thành nụ cười lạnh lẽo của Nhiếp Từ Phong, ánh mắt loé lên.

Bây giờ bà thật sự không hiểu được anh, vậy mà lại có thể làm ra những chuyện như vậy ở sau lưng mọi người. Táo đồ le^e quy do^nn.

“Haiz.” Mẹ Nhiếp thở dài một cái, ánh mắt lại có chút hoảng hốt nhìn vào Nhiếp Từ Phong và Nhiếp Từ Vũ, bà vô cùng đau lòng, khẽ lắc đầu. “Biết người biết mặt không biết lòng, không ngờ là Duyệt Nhi lại là người có lòng dạ độc ác như vậy. Bà nội đã đối xử với cô ấy tốt như vậy, mà cô ấy cũng có thể rat ay được, lại còn đem tất cả mọi tội lỗi đổ lên người của Vũ Vũ.” Nói xong, ánh mắt của bà dừng lại trên người của Nhiếp Từ Vũ, vẻ mặt hiện lên sự áy náy: “Vũ Vũ, xin lỗi con, trong khoảng thời gian này con đã chịu khổ rồi.”

Nói xong bàn tay của bà cầm lấy tay của Nhiếp Từ Vũ, nhưng mà bàn tay lại vô tình đụng vào một vật nhô ra, bà buông tay ra cúi đầu nhìn xuống, sau khi nhìn thấy chiếc nhẫn ở ngón giữa của cô thì nhất thời ngẩn ngơ cả người.

Dưới ánh đèn, chiếc nhẫn kim cương sáng chói, nhìn vào vô cùng chói mắt.

“Cái này...” cho là mình hoa mắt, mẹ Nhiếp chớp chớp mắt, nhưng mà cho dù bà có chớp bao nhiêu lần, thì chiếc nhẫn kia vẫn nằm ở đó.

Trong lòng bỗng có loại dự cảm chẳng lành, bỗng nhiên bà hoảng hốt nhìn vào khuôn mặt đang tươi cười vì hạnh phúc của Nhiếp Từ Vũ, trong lòng lộp bộp một cái, bà vội vã xác nhận lại: “Chiếc nhẫn này là ai đã tặng cho con à?” Nhẫn được đeo vào ngón giữa, tượng trưng cho vợ chưa cưới.

Nghe vậy, khuôn mặt trắng nõn của Nhiếp Từ Vũ nhất thời đỏ ửng lên, cô ngượng ngùng cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay của mình, giữa lúc muốn mở miệng trả lời vấn đề này cho bà, thì đột nhiên có một giọng nói rất dịu dàng xen vào.

“Mẹ, mẹ còn nhớ lúc buổi sáng gọi điện thoại cho con không, con đã nói cho mẹ biết rồi không phải sao?” Không cần đoán cũng biết người đang nói chuyện là Nhiếp Từ Phong.

Cả người mẹ Nhiếp ngẩn ra, bà từ từ quay đầu lại, trong đôi mắt lo lắng của bà phản chiếu ra hình ảnh đang cười đến vui sướng của Nhiếp Từ Phong. Cũng trong lúc đó, bên tai lại vang lên lời nói chuyện của hai người khi sáng, lúc đó, anh đã nói một câu khiến cho đôi mắt của bà tròn to ra, lo lắng tới mức tim sắp ngừng đập.

Táo đồ le^e quy do^nn.

Trời ơi, không phải là

Không! Ông trời phù hộ, ngàn vạn lần không phải là điều mà bà đang nghĩ, nếu không thì tội lỗi của bà rất lớn! Bà không ngừng cầu xin ở trong lòng.

Không chú ý tới sự khác thường của bà, Nhiếp Từ Phong chuyển ánh mắt sang nhìn Nhiếp Từ Vũ, một giây sau vẻ mặt trở nên dịu dàng như nước. Anh dùng ánh mắt rất dịu dàng nhìn cô, khoé môi cong cong lên: “Con nói rồi, con sẽ dẫn người yêu của mình về gặp ba mẹ, người đó chính là Vũ Vũ.”

Nhiếp Từ Vũ ngồi ở bên cạnh mẹ Nhiếp thấy ánh mắt tràn đầy tình yêu của anh nhìn sang, lập tức thấy xấu hổ cắn cắn môi, ánh mắt không biết nhìn đi đâu. Ai có thể ngờ được rằng, ngày hôm qua cô còn đau khổ vì tình, ngày hôm nay người đàn ông cô yêu mến lại tới trước mặt cô nói lời cầu hôn, cô giống như đang ở dưới địa ngục thoáng một cái đã được bay lên thiên đường, cảm giác như mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới.

Có người vui thì cũng có người buồn.

Nhìn thấy Nhiếp Từ Vũ không chút che giấu nụ cười hạnh phúc của mình, tâm tình của mẹ Nhiếp như chìm xuống đáy vực. Sắc mặt của bà tái nhợt, bà im lặng một lúc lâu, đột nhiên bà lắc lắc đầu.

“Không! Các con không được phép ở cùng một chỗ! Tuyệt đối không thể!” Mẹ Nhiếp kích động đứng dậy khỏi ghế salon, hét lớn về phía Nhiếp Từ Phong: “Từ Phong, con có thể lấy bất cứ người phụ nữ nào trên đời này, nhưng mẹ không cho phép con ở cùng một chỗ với Vũ Vũ!”

Bất ngờ bị mẹ Nhiếp phản ứng như vậy khiến cho hai người thấy hoảng sợ, nhất là Nhiếp Từ Phong, chỉ thoáng một cái sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi, còn Nhiếp Từ Vũ lại có vẻ mặt đau lòng.

Ngũ quan anh tuấn của Nhiếp Từ Phong vì bị lời ngăn cản của bà mà trở nên lạnh lẽo như một tảng băng, anh khẽ nhíu mày lại, ánh mắt thâm trầm nhìn mẹ Nhiếp, lạnh nhạt nói: “Con không hiểu, tại sao mẹ lại phản đối con và Vũ Vũ, cho tới bây giờ không phải mẹ vẫn rất thích Vũ Vũ sao? Vì sao không cho phép chúng con ở cùng một chỗ! ?”

Lúc đầu anh bị tai nạn xe phải nằm viện thì anh đã cảm thấy bà không hài lòng đối với việc anh và Vũ Vũ ở cùng một chỗ, khi đó anh chỉ cho rằng bà trách cứ Vũ Vũ hại mình bị thương. Thế nhưng đã qua một khoảng thời gian dài như vậy, và anh cũng đã giải thích tất cả những hiểu lầm của bà đối với Vũ Vũ rồi, phản ứng của bà vẫn giống như vậy, điều này khiến cho anh vô cùng kinh ngạc.

Hai tầm mắt tập trung lên người của mình, khiến cho sắc mặt của mẹ Nhiếp tràn đầy vẻ bối rối và phức tạp.

“Cho tới bây giờ mẹ vẫn rất thích Vũ Vũ, nhưng mà mẹ không cho phép các con ở cùng một chỗ!” Cho dù như thế nào, bà cũng không thể để cho bọn họ sai lầm được, nhìn về kiên định của mẹ Nhiếp, khiến cho Nhiếp Từ Vũ cảm thấy đau đớn.

“Vì sao! Con và Vũ Vũ thật lòng yêu nhau, vì sao mẹ lại không cho phép bọn con ở cùng một chỗ!” Giọng điệu của Nhiếp Từ Phong bắt đầu không tốt.

“Bởi vì hai đứa là anh em! Anh em thì sao có thể ở cùng một chỗ được!” Mẹ Nhiếp kích động hét trả lại, sau đó bà mới ý thức được mình đã quá kích động, vội vàng cúi đầu xuống để bọn họ khỏi nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của mình.

Nghe vậy, chân mày của Nhiếp Tử Phong nhíu chặt lại, dường như có thể kẹp chết một con ruồi.

Thì ra nguyên nhân là như vậy sao.

Anh dùng vẻ mặt thăm dò nhìn về mặt tái nhợt của mẹ Nhiếp, ổn định lại nhịp tim của mình, anh mở miệng dùng giọng điệu nhàn nhạt nói: “Nếu như mẹ thật sự vì nguyên nhân này mà ngăn cản bọn con ở cùng một chỗ, thì con có thể nói là mẹ không cần phải lo lắng. Bởi vì chúng con đã giải trừ quan hệ nhận nuôi rồi, không còn là anh em nữa!”

“Cái gì?!” Vừa nghe thấy như vậy, mẹ Nhiếp hoảng hốt ngẩng đầu lên. “Con nói đã giải trừ quan hệ nhận nuôi, chuyện này đã xảy ra khi nào?” Vì sao bà lại không biết gì!

“Con đã nhờ ba giải quyết ổn thỏa chuyện này rồi.” Nhiếp Tử Phong không nói thêm gì nữa, nhưng mà giọng điệu đã thay đổi, nghiêm túc hỏi: “Bây giờ con có thể giới thiệu với mẹ vợ chưa cưới của con, là tiểu thư Nhiếp Tử Vũ được chưa?”

Ba chữ vợ chưa cưới giống như một hòn đá lớn rơi vào trong lòng của mẹ Nhiếp, khiến cho bà đau đớn tới mức sắp không thở nổi nữa. Bà nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ đang đau lòng, rồi lại chậm rãi nhìn ánh mắt vô cùng chờ mong của Nhiếp Tử Phong, trong lòng lại dâng lên cảm giác tội lỗi, bà cảm thấy mình đã phạm vào một tội lỗi rất lớn mà trời đất cũng không dung tha!

“Không, mẹ không cho phép! Muốn mẹ đồng ý chuyện của hai đứa, trừ phi mẹ chết!” Mẹ Nhiếp hét lên với anh câu này xong, sau đó xoay người chạy như bay khỏi phòng khách.

Khi Nhiếp Tử Phong và Nhiếp Tử Vũ phản ứng kịp, thì đã không còn thấy bóng dáng của bà đâu nữa rồi.

Mẹ Nhiếp phản đối, đó là một đá kích rất lớn đối với Nhiếp Tử Vũ. Mặc dù Nhiếp Tử Phong đã vô số lần an ủi cô, nói với cô rằng tất cả hãy giao cho anh, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ vẫn không nhin được mà cảm thấy đau khổ ở trong lòng. Bởi vì ngay cả người thân nhất của cô cũng không tán thành chuyện bọn họ ở cùng một chỗ, thì cô còn có thể hy vọng ai có thể chúc phúc cho bọn họ được chứ?

Buổi tối, Nhiếp Tử Vũ nằm ở trên giường, mãi không thể đi vào giấc ngủ được. Cô lẩn qua lẩn lại, muốn ngăn cản bản thân không nên nhớ lại, nhưng mà mỗi khi nhắm mắt lại, thì trước mắt lại hiện lên vẻ mặt lạnh lùng đến đau lòng của mẹ Nhiếp, và bên tai của cô lại vang lên những lời nói ngăn cấm của mẹ Nhiếp.

Cô chịu đựng gần hai tiếng đồng hồ vẫn không thể thoát ra được, Nhiếp Tử Vũ liền đầu hàng. Cô dậy khỏi giường, tiện tay cầm lấy chiếc áo khoác lên người, sau đó ra khỏi phòng, đi thẳng lên trên sân thượng ở lầu ba.

Trên sân thượng đã khôi phục lại hình dạng như trước, cô cất bước đi lại chiếc xích đu, đôi mắt trong veo trong nháy mắt phản chiếu ra một vầng trăng sáng tỏ, khoe miệng cong lên thành một nụ cười hạnh phúc.

Nhớ lúc còn nhỏ mỗi khi trăng sáng cô lại kéo anh lên đây, sau đó nép vào lòng của anh, kể cho anh nghe những chuyện xảy ra ở trường học. Bây giờ nhớ lại, quãng thời gian đó quả thực rất vô tư, hồn nhiên và đẹp để biết bao.

Nhìn bây giờ, cô bắt đầu cảm than thời gian trôi qua nhanh quá, chỉ chớp mắt một cái cô đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành, cũng đạt được giấc mơ của mình, tình yêu của anh, nhưng mà...

Nhiếp Tử Vũ lại nghĩ tới mẹ Nhiếp, thế là một tiếng thở dài lập tức thốt ra khỏi miệng, đôi mày thanh tú cũng nhíu lại.

Đúng vào lúc này, một giọng nói mang theo ý cười vang lên trên đỉnh đầu của cô: “Đang nghĩ cái gì vậy?”

Một giây sau, Nhiếp Tử Vũ cảm nhận thấy chiếc xích đu di chuyển, sau đó có một cánh tay ôm lấy hông của cô.

Cả đêm khó có thể chìm vào giấc ngủ không chỉ có Nhiếp Tử Vũ, mà còn có cả Nhiếp Tử Phong nữa. Nghĩ đến cô anh không thể nào yên lòng được, thế nên vội vã đi sang phòng của cô để tìm cô, nhưng mà không ngờ không thấy bóng dáng của cô đâu. Sau khi đi một vòng ở vườn hoa và một số chỗ, lúc này anh mới đi lên trên sân thượng. Liếc mắt liền nhìn thấy cô đang nép mình tựa vào chiếc xích đu.

Ngồi vào trên chiếc ghế tựa, dịu dàng ôm cô ngồi lên đùi của mình, cánh tay của Nhiếp Tử Phong đặt ở hông của cô, cười nói: “Anh thấy em lúc thì cười lúc thì buồn bã, em đang nghĩ tới chuyện gì?” Nói xong hôn một cái lên hai má trắng nõn của cô.

Không muốn làm cho anh phải lo lắng vì mình, Nhiếp Tử Vũ vội vàng che giấu sự đau buồn ở dưới đáy mắt đi, cười cười lắc đầu: “Không có gì.”

“Nói dối!” Nhìn thấy ánh mắt phức tạp trong mắt của cô, Nhiếp Tử Phong liền đoán ra cô đang đau buồn vì lời nói kia của mẹ Nhiếp. Bàn tay vén mấy sợi tóc ra sau tai của cô, găm nhăm vành tai mềm mại như ngọc của cô, dùng giọng nói trầm thấp đầy dụ dỗ nói: “Tiểu yêu tinh, mau nói cho anh biết em đang suy nghĩ điều gì, nếu không anh sẽ trừng phạt em!” Nói xong, bàn tay của anh di chuyển lên phía trên, ám chỉ sẽ trừng phạt lên bộ ngực của cô.

“Á, đau!” Nhiếp Tử Vũ lấy cùi chỏ đâm đâm vào lồng ngực của anh, chu miệng ra vẻ không vui nhìn anh. “Đã nói là không có gì mà, anh còn hỏi nữa.” Nói xong, vịn vào người muốn thoát khỏi ngực của anh.

“Á, đừng nhúc nhích!”

Anh không phải Liễu Hạ Huệ, ôm ôn hương nhuyễn ngọc ở trong ngực, anh không thể nào tỏ ra thờ ơ được, hơn nữa đối phương lại là người phụ nữ mà anh yêu thương! Vì vậy sự giãy giụa của Nhiếp Tử Vũ quả thực là một đòn trí mạng không thể nghi ngờ, nhất thời đốt lên lửa dục trong lòng anh, toàn thân anh như đang bốc cháy, bụng dưới cứng rắn và đau đớn.

“Làm sao vậy? Anh không sao chứ?” Nhìn thấy ngũ quan căng thẳng của anh, Nhiếp Tử Vũ lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, chỉ cần em đừng cử động nữa.” Chẳng biết từ lúc nào, giọng nói của Nhiếp Tử Phong trở nên khàn khàn và trầm thấp. Anh lần lượt hít sâu, cố gắng giữ cho mình được tỉnh táo.

Lúc đầu Nhiếp Tử Vũ không hiểu nổi thống khổ của anh do đâu mà có, nhưng sau đó cô cảm nhận được phía dưới chỗ mềm mại của cô bị thứ gì đó chia vào thì cô đã lập tức hiểu ta, đồng thời khuôn mặt cũng đỏ bừng lên.

“Anh lưu manh!” Cô nhẹ giọng quát lên, sau đó vội vàng muốn tránh ra khỏi người của anh, nhưng mà không ngờ Nhiếp Tử Phong lấy hai tay đặt trên vai cô, giữ chặt cô lại.

Cách một lớp vải mỏng, rõ ràng Nhiếp Tử Vũ cảm nhận được sự phản ứng của anh, cô ngượng ngùng đỏ mặt, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm gì cho phải.

“Tiểu yêu tinh, em mới nói anh lưu manh phải không?” Đột nhiên, Nhiếp Tử Phong cong môi lên nở một nụ cười như hồ ly, ghé sát vào mặt của cô.

Giữa lúc Nhiếp Tử Vũ khẩn trương, ấp ả ứng ụng không nói nên lời, thì lại nghe thấy anh lên tiếng một lần nữa: “Vậy anh sẽ lưu manh cho em xem!” Nói xong, đôi môi liền mạnh mẽ hôn lên miệng của cô.

Nụ hôn của anh với khí thế mạnh mẽ và dâng trào, mang theo cảm giác không thể chờ đợi được nữa. Không chút lưu tình cạy mở hàm răng của cô ra, treu chọc lưỡi của cô, triền miên chơi đùa, rất kích thích.

Trước đó cũng đã hôn mấy lần, nên lần này Nhiếp Tử Vũ đã thả lỏng hơn rất nhiều. Hai tay vốn để ở trước ngực của anh không biết đã quán lên cổ anh từ lúc nào, cô nhắm mắt lại, dưới sự nhiệt tình vào kích động đã hôn trả lại anh.

Dây dưa một thời gian ngắn, lúc này nụ hôn cũng từ từ kết thúc.

Đang lúc Nhiếp Tử Phong thả lỏng mình ra, Nhiếp Tử Vũ cúi đầu mới phát hiện áo khoác mình đang khoác trên người đã rơi xuống dưới đất, mà cổ áo ngực của mình cũng bị anh kéo trề xuống dưới khuỷu tay, lộ ra nội y và một mảng da thịt trắng như tuyết.

“Vũ Vũ...”

Men theo ánh trắng, ánh mắt như lửa nóng của Nhiếp Tử Phong nhìn nửa người trên gần như lộ lồ của cô, yết hầu không an phận trượt lên trượt xuống. Bàn tay của anh tách chân của cô ra, ngồi chồm hổm lên trên đùi của anh, khiến cho cô mặt đối mặt với mình cùng ngồi xuống, càng cảm nhận được rõ ràng hơn anh đang vô cùng muốn cô.

“Anh muốn em, cho anh được không?” Nói xong, anh lại hôn một cái lên mặt của cô, những chiếc hôn dày đặc lưu chuyển dần dần xuống dưới cổ của cô.

“Không được.” Bởi vì sự treu chọc của anh, hô hấp của Nhiếp Tử Vũ cũng bắt đầu trở nên gấp gáp, tay của cô muốn đẩy người anh ra, nhưng khi bàn tay cô đụng vào lồng ngực nóng hổi của anh thì cũng trở nên mềm nhũn đi.

“Cho anh...” nóng cháy hơi thở phun ở của cô cổ, làm cho thân thể của cô hơi bị run lên.

“Không không nên” Nhiếp Tử Vũ khó khăn từ chối, nhưng mà cuối cùng sự ham muốn cũng chiến thắng, chỉ một lát sau cả người chỗ nào bị anh chạm vào trở nên nóng như lửa, trong lòng có một giọng nói đang reo hò. Cô khó khăn nhìn vào ánh mắt tràn đầy ham muốn của anh, cô nuốt một ngụm nước bọt: “Chỉ ít thì cũng không thể làm ở chỗ này.”

Rốt cuộc cũng nhận được sự đồng ý của cô, Nhiếp Tử Phong không khỏi đắc ý. “Sợ cái gì, ở đây không có người mà.” Anh nở nụ cười quyến rũ, không để ý việc cô không hài lòng đã kéo nội y của cô xuống, nhất thời hai bầu ngực nảy ra, khiến thần kinh của anh như bị kích thích.

Vì vẻ đẹp của cô mà không khỏi xuýt xoa, bàn tay để ở eo của cô cũng không nhịn được nữa mà bắt đầu treu chọc trên người của cô.

“Anh, chúng ta về phòng được không? Không nên làm ở chỗ này...” “Đôi mắt với anh như thế này, cô rất xấu hổ.

“Ngoan nào cô bé~ em không cảm thấy làm chuyện này dưới ánh trăng rất vui vẻ, rất kích thích sao?” Nhiếp Tử Phong vừa nói vừa cời dây lưng của mình ra, kéo khóa quần xuống, sau đó đưa tay thâm nhập vào bên trong nội y của cô, nhanh chóng kéo xuống dưới đùi của cô.

Nhiếp Tử Vũ chỉ cảm thấy hạ thân của mình hơi hơi lạnh, nhin không được run run một chút, còn chưa kịp phản ứng thì ở dưới người của mình đã truyền tới cảm giác thỏa mãn, trên đỉnh đầu cũng truyền tới tiếng hít khí thỏa mãn của Nhiếp Tử Phong.

Thế là cả một đêm này, hai người đã thực sự điên cuồng cả đêm ở dưới ánh trăng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Chương 129: Mang thai

Editor: Táo đồ phở núi

Tình lực của Nhiếp Tử Phong nhiều hơn sự tưởng tượng của Nhiếp Tử Vũ rất nhiều. Cho dù cô có cầu xin tha thứ hoặc lấy lòng như thế nào đi nữa, thì vẫn hành hạ cô tới hơn nửa đêm. Cuối cùng khi sức cùng lực kiệt, khi tình lực bị ép khô, cô tưởng rằng gần sáng anh sẽ bỏ qua cho mình, nhưng không ngờ anh chỉ bỏ qua cho cô nửa tiếng, sau đó lại từ trên sân thượng trở về phòng của cô chiến đấu tiếp, quần quít tới khi mặt trời mọc mới chịu bỏ qua cho cô.

Kết quả sau một đêm phóng túng chính là ngày thứ hai toàn thân cô đau nhức, không bò xuống giường nổi, vẫn là do Nhiếp Tử Phong “thân mật” ôm cô đi tắm, kết quả là ở bồn tắm dùng tay ấn hết kem của cô xong, lúc này cảm giác mới thoải mái hơn rất nhiều.

Buổi sáng ăn xuống xong thì cũng đã hết nửa ngày rồi, sau khi ngủ đủ giấc thì buổi chiều Nhiếp Tử Vũ bị Nhiếp Tử Phong lôi đi hẹn hò.

Tao do lê quý đono. . .

“Người vẫn còn đau nhức hả?” Ngồi trên xe, thỉnh thoảng Nhiếp Tử Phong sẽ nhìn Nhiếp Tử Vũ đang ngồi trên ghế phụ ở bên cạnh qua gương chiếu hậu, không ngừng hỏi: “Nếu như khó chịu quá thì không cần phải đi nữa, anh đưa em về nhà nghỉ ngơi nhé.”

“Anh có thể đừng hỏi vấn đề này nữa được không?” Một buổi trưa thôi mà anh hỏi không biết bao nhiêu lần, hỏi nhiều tới mức làm cô xấu hổ muốn chết luôn. Nhiếp Tử Vũ vừa tức vừa thẹn phui phui tay mình, nhẹ giọng nói: “Nếu như anh biết kiềm chế lại một chút thì em sẽ không phải chịu khổ như vậy...”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong lập tức bật cười ha ha. Mãi tới khi Nhiếp Tử Vũ trừng mắt lên nhìn anh, lúc này anh mới không cam lòng thu hồi lại nụ cười của mình. “Được rồi, lần sau anh sẽ cố gắng.”

Thật ra không thể trách anh tại sao lại ham mê cơ thể của cô như vậy được, là do cô quá ngọt ngào khiến anh không thể buông tay ra được, cho nên mới không thêm đề ý tới lời cầu xin của cô, hết lần này tới lần khác muốn cô. Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Phong không khỏi nhớ lại hình ảnh của cô tối qua ở dưới thân mình liên tục thở gấp, nhất thời lại thấy miệng đắng lưỡi khô, thân thể lại căng thẳng.

“Đừng rồi.” Đột nhiên Nhiếp Tử Vũ nhớ tới chuyện gì đó, cô quay đầu lại nghiêm túc nhìn về phía anh. Tao do lê quý đono.

“Làm sao vậy?” Nhiếp Tử Phong không hiểu hỏi lại.

Bởi vì nghĩ đến chuyện kia, nên mặt của Nhiếp Tử Vũ đỏ lên, hoảng sợ nhỏ giọng nói: “Chúng ta. . . Lúc đó chúng ta, có phải anh đã... Không sử dụng biện pháp an toàn?”

“Ừ.” Nhiếp Tử Phong thoải mái thừa nhận. Trước kia ở trên giường cùng với người phụ nữ khác, nhất định anh sẽ sử dụng, để ngừa chuyện bất trắc, anh còn có thể bắt bọn họ dùng thuốc tránh thai.

“Vậy nếu như em mang thai thì phải làm sao bây giờ?” Lấy trình độ dũng mãnh của anh tới hôm qua, xem ra cô có thể đã trúng rồi cũng nên? Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ không khỏi bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Ánh mắt của Nhiếp Tử Phong khẽ nhìn lướt qua, thấy mây đen giăng đầy mặt của Nhiếp Tử Vũ, dưới đáy mắt trong veo như ngọc của anh nhất thời trở nên tối sầm lại. “Sao vậy? Em không muốn một đứa con thuộc về chúng ta sao?”

Anh đã hai mươi tám tuổi, đã trưởng thành rồi, cũng là thời gian nên có con rồi, hơn nữa đối phương lại là người phụ nữ anh yêu thương, vì thế anh rất muốn nhanh chóng có một vài đứa con thuộc về anh.

“Dĩ nhiên là muốn rồi.” Trước mắt hiện ra những đứa trẻ con đáng yêu như trong phim truyền hình, gương mặt của Nhiếp Tử Vũ hiện lên một nụ cười ngọt ngào. Nhưng mà... “Nhưng mà em vẫn chưa chuẩn bị để làm mẹ, hơn nữa, không phải mẹ vẫn không tán thành chuyện chúng ta ở cùng một chỗ sao...” Nói đến đây, ánh mắt mang theo nụ cười của cô nhất thời biến mất không chút dấu vết.

Nhìn vẻ mặt của cô, trong lòng của Nhiếp Tử Phong đau nhói, vội vã an ủi cô: “Em hãy nghĩ tới mặt tích cực ấy, nếu như em mang thai con của chúng mình, thì mẹ còn có thể phản đối được nữa sao?”

Nghe vậy, ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ sáng lên niềm hy vọng: “Đúng nhỉ.” Nếu như cô có đứa con của anh, thì mẹ sẽ nể tình đứa bé mà không ngăn cản bọn họ nữa.

Nhiếp Tử Phong ở bên cạnh nhìn thấy cô lại một lần nữa khôi phục lại dáng vẻ tự tin, nở một nụ cười: “Xem ra anh phải nhanh chóng khiến em mang thai mới được.”

※

Buổi hẹn hò rất bình thường, nhưng mà lại có một ý nghĩa rất to lớn đối với Nhiếp Tử Vũ, bởi vì đây là lần đầu tiên mà hai người bọn họ hẹn hò! Do chân của Nhiếp Tử Phong vừa mới hồi phục nên không thể vận động nhiều được, vì vậy bọn họ cố gắng đi ít mà chỉ chọn những trò chơi ngồi chơi được. Như xem phim, chơi điện tử, hát Karaoke, giống như những đôi tình nhân bình thường. Rất nhanh, thời gian đã trôi qua hết cười trong tiếng cười hạnh phúc của bọn họ.

Đến tối, Nhiếp Tử Phong lái xe về nhà, chuyên tâm nói chuyện với Nhiếp Tử Vũ, cho nên anh đã không cẩn thận để xảy ra sự cố. Đúng lúc tới đèn đỏ mà anh không kịp phanh lại, mà lúc anh kịp phản ứng lại thì đã đụng phải một người qua đường.

Xe dừng lại, Nhiếp Tử Vũ vội vã mở cửa xe đi xuống xem người qua đường bị đụng như thế nào. Cô vừa đi tới chỗ vạch kẻ đường dành cho người đi bộ, thì thấy một người phụ nữ trung niên đang ngã ở dưới đất, đang dùng tay chống người để đứng dậy, mà bên cạnh người của bà có một ít rau dưa, hoa quả rơi vãi ra.

Bất chấp tất cả, Nhiếp Tử Vũ vội vàng chạy tới nâng bà dậy, rồi vội vàng kiểm tra vết thương trên người của bà: “Xin lỗi, rất xin lỗi. Di à, di có bị thương không? Có bị đau ở chỗ nào không? Di có muốn đi bệnh viện kiểm tra không?”

Sau đó đôi phương chỉ khoát tay với cô, nói: “Tôi không sao, cô không cần phải lo lắng cho tôi.” Nói xong ngẩng đầu nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ. Khi người phụ nữ kia nhìn thấy gương mặt của Nhiếp Tử Vũ xong, thì nhất thời cảm thấy sững sờ.

Rất kinh ngạc vì biểu tình của bà, Nhiếp Tử Vũ không hiểu nhìn bà. Nhưng không ngờ người phụ nữ kia đột nhiên lại kích động nắm lấy cổ tay của mình, sau đó lo lắng nói: “Thuần Nhi, tại sao con lại ở đây?”

“Dạ?” Nhiếp Tử Vũ nhìn hốc mắt đã phiem hồng của người phụ nữ trung niên, không hiểu chuyện gì. “Di à, di đang nói cái gì vậy ạ?”

Người phụ nữ nước mắt lưng tròng nhìn cô, kích động nói: “Mẹ biết mẹ có lỗi với con, Thuần Nhi, con vẫn không chịu tha thứ cho mẹ sao? Mẹ biết sai rồi.” Nói xong, đột nhiên ôm Nhiếp Tử Vũ vào trong lòng, oà khóc lên.

Nghe thấy lời nói của bà, trong nháy mắt Nhiếp Tử Vũ cứng ngắc ngay tại chỗ. Ánh mắt của cô chăm chú nhìn về phía người phụ nữ đang ôm mình khóc tới mức không thở ra hơi, tay chân luống cuống, đẩy ra không được mà không đẩy cũng không xong.

“Di à. . . Di nhận nhầm người rồi phải không ạ? Cháu không phải là người tên là Thuần Nhi giống như di gọi, cháu tên là Nhiếp. . .”

Lúc Nhiếp Tử Vũ đang định giải thích, thì phía sau truyền tới giọng nói lo lắng của Nhiếp Tử Phong.

“Vũ Vũ, em không sao chứ?”

Nhiếp Tử Phong từ từ đẩy cửa xe bước xuống, nhìn thấy cảnh tượng người phụ nữ trung niên kia ôm Nhiếp Tử Vũ khóc lóc, anh vội vã bước nhanh chân đi lại trước mặt của hai người.

“Vũ Vũ, chuyện này là sao vậy?” Ánh mắt lạnh lùng của anh đảo qua trên người của người phụ nữ trung niên, không hiểu hỏi.

“Em. . .” Nhiếp Tử Vũ hiện lên vẻ mặt khổ tương.

Nhưng mà người phụ nữ đang ôm cô ở trong lòng cũng sững sờ, sau đó từ từ đẩy Nhiếp Tử Vũ từ trong lòng mình ra, sau đó nhìn thấy ánh mắt hoang mang và khiếp sợ của Nhiếp Tử Vũ đang nhìn mình, run run mở miệng.

“Vũ Vũ. . . Cô tên là Vũ Vũ?” Không phải là Thuần Nhi?

“Vâng.” Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu, có chút xin lỗi nói: “Xin lỗi, cháu không phải là cô gái như trong lời nói của di, cháu tên là Nhiếp Tử Vũ.”

Vừa dứt lời, thì thấy ánh mắt của người phụ nữ trợn to ra, dưới đáy mắt là vẻ không thể tin được! Giống như là đang gặp quỷ vậy!

p/s: Ôi bận bù đầu mà vẫn ra chương được, phục mình quá đi mất!!! Có ai ủng hộ mình không nhĩ???? Điểm danh cái nào!!

Chương này dài quá, dài gấp hơn ba lần chương bình thường, nên mình chia ra làm hai. Ấy da, càng ngày càng dài thế này thì chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Chương 130.1: Dục vọng dưới đáy mắt

Editor: Táo đồ phổ núi

Chỉ thoáng một cái bầu không khí trở nên rất quái dị, người phụ nữ trung niên trợn to mắt lên nhìn Nhiếp Tử Vũ, vẻ mặt hoảng hốt vô cùng. Đèn xanh sáng lên, phía sau những tiếng còi vang lên, Nhiếp Tử Phong giật mình vội vàng kéo hai người qua một bên, nói: “Có chuyện gì thì lên xe hãy nói tiếp.”

“Vâng.” Nhiếp Tử Vũ cũng phản ứng kịp gật gật đầu, đỡ tay người phụ nữ đi lên xe. Mà người phụ nữ kia cũng không hề giây giụa, chỉ ngoan ngoãn để cho cô tùy ý đỡ mình lên xe ngồi.

Xe bắt đầu đi về phía trước, Nhiếp Tử Phong liếc mắt nhìn hai người qua kính chiếu hậu một cái, hỏi Nhiếp Tử Vũ: “Chuyện này là sao vậy? Vũ Vũ, em biết đi ấy à?” Nói xong, chân mày của anh nhăn tít lại.

“Không biết.” Nhiếp Tử Vũ lắc lắc đầu, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc. Đừng nói là không biết, đây là lần đầu cô nhìn thấy bà ấy mà! Nhìn người phụ nữ trung niên vẫn chăm chú nhìn mình, Nhiếp Tử Vũ nở nụ cười khế, dịu dàng nhìn bà: “Di à, di không sao chứ?”

“Tôi...” Nhìn vẻ mặt chân thành của Nhiếp Tử Vũ, người phụ nữ giật giật khoé môi, một lát sau mới phản ứng kịp, lập tức dùng ánh mắt phức tạp để nhìn cô, khó khăn nói: “Cô mới nói tên cô là Nhiếp Tử Vũ phải không? Cô họ Nhiếp à? Là nhà họ Nhiếp ở núi Dương Minh sao?”

“Vâng.” Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu, đáy mắt toát lên sự kinh ngạc. “Nhưng mà di à, sao di lại biết chúng cháu ở núi Dương Minh vậy?”

Nghe vậy, trong nháy mắt trên mặt của người phụ nữ trung niên hiện lên vẻ đau xót, lập tức chớp chớp mắt khế giải thích: “À là thế này, trước đây tôi là giúp việc ở đó, vì vậy nên có biết một chút.” Nói xong, người phụ nữ nắm chặt cổ tay của cô. Tao do le quý đono.

Trên cổ tay truyền tới một lực rất mạnh giống như muốn bóp nát tay của cô vậy, Nhiếp Tử Vũ bị đau bất giác nhíu mày lại, giật giật tay mình lại: “Di à, di có thể buông tay của cháu ra không, tay của cháu hơi...” một chữ “đau” của cô còn chưa nói ra khỏi miệng, thì người phụ nữ đã lập tức thả tay của cô ra.

“Xin lỗi, xin lỗi...” bà khom lưng cúi đầu xuống xin lỗi, lại còn xoa xoa cổ tay của cô, vội nói: “Con bé này, làm cháu bị đau sao? Rất xin lỗi.” Đáy mắt hiện lên sự áy náy.

“Không sao ạ.” Thấy thế, Nhiếp Tử Vũ vội vàng lắc lắc đầu. Đột nhiên cô nhớ ra điều gì đó quay đầu về phía Nhiếp Tử Phong nói: “Anh, anh có thể lái xe tới siêu thị nào gần đây không? Vừa này chúng ta làm hết đồ ăn của di ấy rồi.”

“Được.” Nhiếp Tử Phong gật gật đầu.

“Không cần, chỉ là một chút đồ ăn thôi, một lát nữa tự mình tôi đi mua là được.” Người phụ nữ trung niên từ chối.

“Cái đó sao như vậy được.” Nhiếp Tử Vũ sung mặt lên, dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn bà nói: “Chúng cháu suốt đặng trứng di, khiến cho di hoảng sợ, còn khiến cho đồ ăn của di rơi hết ra, sao có thể không mua trả lại cho di được chứ.”

Người phụ nữ nhìn bộ dạng không vui của cô, cuối cùng cũng không từ chối nữa.

Sau khi đưa người phụ nữ tới siêu thị, Nhiếp Tử Vũ bảo Nhiếp Tử Phong ở lại bên ngoài còn mình đi vào mua đồ ăn cùng. Vừa mua đồ ăn vừa nói chuyện phiếm với bà, từ miệng của bà cô biết tên của bà là Trần Phương, cũng biết bà là mẹ đơn thân, thường ngày làm công việc là giúp việc. Sau khi mua đồ ăn xong, Nhiếp Tử Vũ quyết định đưa bà về nhà. Bà Trần Phương cứ luôn miệng một hai là không cần, nhưng mà không thể lay chuyển được suy nghĩ kiên định của Nhiếp Tử Vũ được, cuối cùng đành để cho bọn họ đưa bà về nhà.

Đưa bà Trần Phương về tới nhà, Nhiếp Tử Vũ vốn định rời đi, nhưng không ngờ bà lại nắm tay của cô lại, vẻ mặt hiền lành nhìn cô nói: “Các cháu ở lại ăn bữa cơm được không?”

Kết quả là, Nhiếp Tử Phong và Nhiếp Tử Vũ bị giữ lại.

※ Tao do le quý đono.

Đây là một khu nhà lâu cũ nát, bên trong có không quá năm hộ gia đình. Đi theo di Phương vào trong nhà của bà, Nhiếp Tử Vũ không nhịn được đứng lên đi xem xét chung quanh. Một phòng khách nho nhỏ, giấy dán tường ở trên vách tường đã bong ra, trang trí rất đơn giản chỉ có một cái bàn và một vài cái ghế dựa, ngoài ra không có gì khác, Nhiếp Tử Vũ nhìn quanh một lượt rồi đưa ra kết luận, trong phòng khách này cái có giá trị nhất chính là cái ti vi đã có tuổi đời rất lâu kia thôi. Mặc dù rất đơn sơ, nhưng lại rất ngăn nắp và sạch sẽ, có thể nhìn ra thường ngày rất hay được dọn dẹp.

Trần Phương đưa những thức ăn mà Nhiếp Tử Vũ bỏ tiền ra mua đi vào trong phòng bếp, chỉ một lát sau bê hai ly nước sôi ra.

“Xin lỗi, trong nhà chỉ có nước sôi, chỉ có thể để cho hai người uống tạm vậy.” Đặt hai ly nước lên bàn, vừa nói Trần Phương vừa nở ra nụ cười áy náy.

“Không sao ạ, cháu cũng thích uống nước sôi mà.” Nhiếp Từ Vũ lắc lắc đầu tỏ vẻ không để ý, cầm ly nước ở trước mặt lên cô uống ừng ực một ngụm lớn. Sau khi uống xong, nói với Nhiếp Từ Phong mấy câu rồi kéo đi Phương đi vào bếp.

Thấy Nhiếp Từ Vũ bình dị và gần gũi chứ không kiêu căng chút nào thì bà Trần Phương cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì theo như bà thấy, những đứa nhỏ của mấy nhà có tiền rất kiêu ngạo, tính tình thì đại tiểu thư, nhưng không ngờ Nhiếp Từ Vũ lại rất dễ gần khiến cho người ta ấm lòng như vậy. Nhìn cô sờ khắp chỗ này tới chỗ kia, bộ dạng vô cùng đáng yêu, bất ngờ, đáy mắt của Trần Phương hiện lên vẻ hạnh phúc.

Sau đó Trần Phương bắt đầu vo gạo nấu ăn, không cho Nhiếp Từ Vũ làm bất cứ cái gì hết, mà chỉ bảo cô đi rửa rau. Hai người vừa nói chuyện vừa nấu ăn, giống như mẹ và con gái với nhau vậy.

“Đúng rồi đi Phương, đi vừa gọi cháu là Lạc Thuần, đó là con gái của dì à?” Rửa rau xong Nhiếp Từ Vũ bắt đầu mở to đôi mắt ngập nước dịu dàng nhìn Trần Phương đang quay lưng về phía mình để xào rau, tỏ vẻ hỏi: “Cô ấy và cháu nhìn rất giống nhau sao? Vì vậy dì mới có thể nhận sai người?” Dìenn quyđon.

“Ừ, nó là con gái của dì.” Trần Phương dừng công việc đang làm lại, quay đầu lại nhìn Nhiếp Từ Vũ, đáy mắt hiện lên sự bất đắc dĩ, giống như thông qua cô để nhìn một người. “Nhưng mà, các người tuyệt đối không giống nhau. Là do lúc đó dì hoa mắt nên mới nhìn nhầm cháu thành nó.”

“Hi hi.” Nhiếp Từ Vũ cười một tiếng, le lưỡi nói: “Cháu xin lỗi, nói thật nhé, lúc mới bắt đầu dì ôm cháu gọi cháu là con gái của dì, cháu còn tưởng là gặp phải người lừa đảo rồi chứ.” Cũng làm cô có chút hoảng hốt.

“Không sao.” Ngoài dự đoán, Trần Phương chỉ lắc lắc đầu. “Đúng rồi, Vũ Vũ. Dì vừa mới nghe thấy cháu gọi người đàn ông kia là anh?”

“Vâng, là anh trai cháu, anh ấy tên là Nhiếp Từ Phong.” Nói đến Nhiếp Từ Phong, đáy mắt của Nhiếp Từ Vũ liền hiện lên sự ngọt ngào.

Không nhìn thấy tình yêu say đắm trong ánh mắt của cô, Trần Phương lại hỏi: “Nhìn dáng vẻ của cậu ấy có vẻ rất thương yêu cháu, chắc là một người anh rất tốt.”

“Đúng vậy ạ.” Nhiếp Từ Vũ gật đầu thật mạnh: “Từ nhỏ anh ấy đã rất thương yêu cháu, không để cho cháu chịu uất ức một chút nào. Khi trưởng thành mặc dù chúng cháu có xảy ra chút mâu thuẫn, nhưng mà bây giờ đều ổn hết rồi.”

Không biết có phải là Nhiếp Từ Vũ nghe nhầm hay không, nhưng mà khi cô vừa nói xong thì nghe thấy bà Trần Phương thở phào nhẹ nhõm một cái.

“Vậy là tốt rồi.” Vì nghe thấy câu trả lời của cô, bà Trần Phương rất vui mừng. “Ba mẹ cháu thì sao? Bọn họ có đối xử tốt với cháu không?”

“Dạ, tốt.” Bà hỏi một câu, Nhiếp Từ Vũ trả lời một câu. “Cháu và ba gặp nhau rất ít, ông ấy bề bộn nhiều việc, nhưng mà cháu biết ông ấy thương cháu. Còn về phần mẹ cháu, bà ấy rất cưng chiều cháu, đều xem cháu như một đứa trẻ mà thương yêu cháu. À đúng rồi đi Phương, cháu quên nói cho dì biết, cháu là do nhà họ Nhiếp nhận nuôi, chứ không phải là con ruột của ba mẹ.” dĩen dĩen lie qiu doon

Nhiếp Từ Vũ nói xong nhìn về phía bà Trần Phương, vốn tưởng rằng bà ấy sẽ có vẻ mặt rất kinh ngạc, nhưng mà không ngờ bà ấy chỉ khẽ gật đầu một cái rồi không có phản ứng nào khác.

“Hả? Dì Phương, dì không thấy kinh ngạc chút nào sao?” Giống như trước đây nếu cô nói ra sự thật này, thì người nào cũng biểu hiện ra bộ dạng vô cùng khiếp sợ cơ mà.

Nhìn thấy ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Nhiếp Từ Vũ, lúc này Trần Phương mới ý thức được phản ứng của mình có chút hồ hững, cho nên vội vàng cười, nói: “À, dì nhìn thấy bộ dạng của hai đứa nhìn không giống nhau vì vậy cũng đoán ra được, không ngờ hai đứa thực sự không phải là anh em thật.”

“Là vậy ạ.” Nhiếp Từ Vũ hiểu ra gật gật đầu.

Sau khi chấm dứt đề tài này, hai người lại nói chuyện một lúc, chỉ một lát sau, một bàn thức ăn đã được làm xong.

Nhiếp Từ Vũ ở trong bếp làm phụ bếp, còn Nhiếp Từ Phong lấy máy tính xách tay ra bắt đầu xử lý công việc. Nhìn trên màn hình có tập tin mà trợ lý gửi tới, khoé môi mỏng của Nhiếp Từ Phong cong lên, tạo thành một nụ cười nham hiểm.

Đúng như anh đã sự đoán, Quan Duyệt giết người không thành, chứng cứ vô cùng rõ ràng và xác thực, không ở trong tù mười năm thì không thể ra được. Mà lúc ở trong tù thì không thể nộp tiền bảo lãnh, đây là yêu cầu mà một đại cổ đông như anh đã trao đổi vị trí tổng giám đốc với ba Quan.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Phong vô ý thức nhìn về phía phòng bếp, thì thấy Nhiếp Từ Vũ không biết đang nói chuyện gì, mà hưng phấn bưng bưng cầm dao thái. Sợ cô không cẩn thận khiến mình bị thương, Nhiếp Từ Phong sợ tới mức đang đặt móng trên ghế vội vàng đứng dậy định đi lại ngăn cản, nhưng không ngờ đi Phương lại nhanh hơn anh một bước, đi lại đoạt con dao từ trong tay của Nhiếp Từ Vũ, anh thấy vậy mới yên tâm.

Xử lý công việc xong anh khép laptop lại, Nhiếp Từ Phong bắt đầu đi dạo quanh căn phòng có chút cổ xưa này.

Đồng ý ở lại dùng cơm, là vì anh không muốn khiến cho Vũ Vũ mất hứng, cho nên mới đồng ý. Nhưng mà chuyện này cũng không có nghĩa là anh thực sự muốn ở lại. Ngược lại không phải là do hoàn cảnh, mà là bà Trần Phương kia.

Nhiếp Từ Phong cảm thấy bà ấy rất quái dị, mặc dù bên ngoài nhìn rất thân thiện dễ gần, nhưng anh luôn có cảm giác là lạ không nói nên lời.

Đụng vào bà ấy nhưng mà không đòi tiền bồi thường, hơn nữa lại còn mời bọn họ về nhà làm khách, hình như bà ấy là người quá tốt. Quan trọng nhất là, ánh mắt bà ấy nhìn Vũ Vũ rất không bình thường, nhưng rốt cục là không bình thường chỗ nào, thì anh lại không nói rõ ra được.

Nghĩ tới đây, đột nhiên ánh mắt của Nhiếp Từ Phong liếc nhìn vào căn phòng đối diện, thế là cất bước đi tới nắm chốt cửa. Lúc đang muốn xoay tròn để mở cửa, thì một giọng nói yếu ớt vang lên ở phía sau.

“Đây là phòng của con gái tôi, cậu không thể đi vào được.” Trần Phương đi tới trước mặt của anh lên tiếng ngăn lại.

“Xin lỗi.” Bàn tay nắm chốt cửa của Nhiếp Từ Phong vội buông ra, biểu tình mềm mỏng hỏi: “Toilet ở đâu ạ?”

“Ồ kia, tiên sinh Nhiếp.” Trần Phương chỉ chỉ vào một phòng ở cách đó không xa.

Nhảy cảm nắm bắt được ánh mắt loé lên sự nhẹ nhõm của bà, Nhiếp Từ Phong nhìn vào căn phòng đóng chặt cửa ở trước mặt, mày nhăn lại hỏi dò: “Con gái di không ở cùng với di sao?”

“Ừ.” Nói xong, ánh mắt của bà Trần Phương dần hiện lên sự bi thương: “Đã mấy tháng rồi tôi không thấy mặt nó.”

“Vì sao?” Nhiếp Từ Phong tiếp tục hỏi.

Nghe vậy, Trần Phương cười khổ, lắc đầu nói: “Bởi vì tôi khiến cho nó đau lòng, tôi không muốn nhắc tới chuyện này nữa, được chứ.”

Khoé môi của Nhiếp Từ Phong giật giật, không cam lòng gật đầu một cái. Đang lúc muốn xoay người lại bàn ngồi, thì lời nói của bà Trần Phương lần thứ hai truyền tới.

“Tiên sinh Nhiếp, cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn vì cái gì?” Nhiếp Từ Phong sững sốt, không hiểu ý của bà. Đôi mắt như chim ưng của anh nhìn chăm chăm vào Trần Phương đang mỉm cười với lúm đồng tiền nhìn anh, bà mở miệng nói.

“Vì tất cả.”

Trần Phương bỏ lại một câu nói sâu xa như vậy rồi đi vào trong bếp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Chương 130.2: Dục vọng dưới đáy mắt

Editor: Táo đồ phở núi

Nhiếp Từ Phong quay đầu nhìn về phía bóng dáng đang bận rộn của bà, không hiểu sao trong lòng có cảm giác bất an.

Tay nghề của bà Trần Phương rất tốt, tốt giống như đầu bếp của nhà hàng năm sao, Nhiếp Từ Vũ vừa ăn đã khen, trên bàn cơm tràn đầy tiếng cười của cô. Ăn xong bữa cơm tối, mặt trời cũng đã xuống núi. Trước khi đi Nhiếp Từ Vũ để lại số điện thoại cho Trần Phương để liên hệ khi cần, sao đó kéo Nhiếp Từ Phong đang có vẻ mặt kỳ quái rồi đi. Bị kích động nên cô không hoàn toàn chú ý tới, cũng chính trong nháy mắt cô xoay người rồi đi, vẻ mặt của bà Trần Phương hiện lên vẻ không nở, đôi mắt cũng có chút ẩm ướt.

Tiền Nhiếp Từ Vũ đi, mãi cho tới khi bóng dáng của cô biến mất khỏi tầm mắt của mình, bà Trần Phương mới lưu luyến không rời đi vào trong nhà. Nhưng không ngờ là ngay lúc đó, có một bàn tay nắm lấy cổ tay của bà rồi trở lại.

Còn chưa kịp phản ứng, đã có một giọng nói sắc sảo vang lên: “Mẹ biết cô ta?”

Bà Trần Phương nhìn lại, trong nháy mắt dưới đáy mắt ưu thương hiện lên một khuôn mặt được trang điểm rất đậm, mà gương mặt này so với gương mặt mà bà vừa tâm tâm niệm niệm kia không khác gì nhau.

“Thuần Nhi?” Bà Trần Phương tròn to hai mắt, nhìn cô ta bằng ánh mắt không dám tin, đột nhiên kích động: “Thật sự là con sao!”

Lạc Thuần trừng mắt lên liếc nhìn bà một cái, sau đó chán ghét hất tay của bà ra, nhìn theo hướng Nhiếp Từ Vũ rồi đi, lại hỏi tiếp: “Hai người kia có quan hệ gì với mẹ? Mẹ biết bọn họ sao?” Thịnh thoảng quay về một chuyện, không ngờ lại gặp được người đàn ông lần trước nhận nhầm cô ta ở sân bay, còn có cả một người phụ nữ không nhìn rõ mặt nữa.

“Mẹ và bọn họ không quen biết nhau.” Nói xong, dưới đáy mắt của Trần Phương hiện lên sự giãy giụa.

“Không quen biết tại sao mẹ còn mời bọn họ ở lại dùng cơm!” Lạc Thuần không hề tin tưởng lời nói của bà.

Nghe vậy, Trần Phương nhìn cô ta chăm chú rồi giải thích: “Hôm nay, thiếu chút nữa bọn họ đã đụng xe vào mẹ, sau đó đưa mẹ đi siêu thị mua đồ ăn để đền bù lại, rồi lại có lòng tốt đưa mẹ về nhà, vì vậy mẹ mới mời bọn họ ở lại dùng cơm. Đúng rồi, Thuần Nhi, con đã ăn cơm chưa, mẹ nấu món mà con thích ăn nhất ...”

Nhưng mà lời nói của bà còn chưa nói hết, đã bị Lạc Thuần cắt ngang không chút lưu tình nào.

“Không cần đâu!” Lạc Thuần ghét bỏ liếc mắt nhìn bà một cái, “Chẳng qua tôi chỉ về nhà lấy hai bộ quần áo mà thôi, lấy xong sẽ đi liền.” Nói xong đi vào trong nhà.

“Thuần Nhi, con vẫn ở cùng một chỗ với người đàn ông kia sao?” Thấy thế, Trần Phương vội vã đi vào theo. “Người đàn ông kia không thích hợp với con, anh ta đã có vợ và có con rồi, con hãy nghe lời mẹ, không nên tiếp tục lui tới với anh ta nữa có được không?”

“Chuyện của con không cần mẹ quan tâm.” Lạc Thuần lạnh lùng bỏ lại một câu như vậy.

“Rầm!” Một tiếng vang lên, cánh cửa phòng bị đóng bằng một lực rất mạnh. Nhìn cánh cửa đóng lại, rốt cục bà Trần Phương không nhịn được nữa mà rơi nước mắt.

Bà không trách cô đối xử với mình như vậy, bởi vì tất cả đều do một tay của bà tạo nên.

※

Trở lại nhà họ Nhiếp, Nhiếp Tử Phong được thông báo là ba Nhiếp đi gặp mặt bạn học, còn mẹ Nhiếp thì đi du lịch với bạn thân của mình. Nhiếp Tử Vũ về phòng chọn bộ quần áo để đi tắm, sau đó vào tủ quần áo chọn bộ âu phục để mặc, d,0dyq.d. đột nhiên phát hiện có chỗ là lạ.

Cô quay đầu lại nhìn kỹ một lần nữa, cắn răng trầm nghĩ một chút, lúc này mới thấy chỗ nào không đúng!

“A!” Thét lên một tiếng chói tai, khiến cho Nhiếp Tử Phong vừa mới tắm rửa xong đang đi vào phòng của cô cũng phải hoảng sợ, vội vã chạy vào trong phòng để quần áo.

“Vũ Vũ, xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì?” Anh lo lắng nhìn Nhiếp Tử Vũ mặc áo choàng tắm đứng yên tại chỗ đang trừng mắt lên nhìn. Nhưng mà không biết cô nhìn đi đâu, ánh mắt thất thần.

Một lát sau phản ứng lại, Nhiếp Tử Vũ từ từ quay đầu lại nhìn anh một cái, sau đó khó khăn thốt ra ba chữ: “Không thấy nữa.”

Không thấy? Nhiếp Tử Phong nhăn mày lại.

“Không thấy cái gì?” Anh hỏi.

Nhiếp Tử Vũ mở to đôi mắt ngập nước, bỗng nhiên uất ức nhìn anh, nói: “Cái lắc tay bằng thủy tinh mà anh tặng em vào lúc sinh nhật mười bảy tuổi.”

Bởi vì là món quà anh tặng nên cô vô cùng quý trọng, để vào trong kệ rồi từ đó giờ không dám đụng tới, nhưng mà không ngờ vừa nãy nhìn lại không thấy đâu nữa! Và cả một số đồ trang sức bằng kim cương khác nữa.” d,0dyq.d.

“Thì ra là cái này sao.” Nhiếp Tử Phong cười, néo néo vào mặt của cô nói: “Đánh mất cũng không sao cả, sau này em muốn bao nhiêu thì anh cũng có thể mua cho em, đừng buồn nữa được không?”

Tại sao không buồn được chứ! Nhiếp Tử Vũ hờ hết ở trong lòng.

“Nhưng mà không phải do em làm mất, mà là không thấy nữa.” Cô nói rất nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó như trái khổ qua.

Nhìn cô vì đau lòng mà bĩu môi lại, quả thật Nhiếp Tử Phong lại nảy sinh ham muốn. “Hết cách rồi. Nếu không thì ngày mai anh đưa em đi làm một cái được không?” Không đành lòng nhìn thấy cô đau lòng, anh đề nghị.

“Nhưng mà ngày mai anh còn phải đi làm mà.” Làm sao có thời gian đưa cô đi chứ!

Nhiếp Tử Phong cười cười, vẻ mặt thâm tình nhìn cô, dùng bàn tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt non mềm của cô. “Vi em, cho dù mất đi dự án mấy trăm triệu, anh cũng không tiếc.”

Nghe vậy, khuôn mặt của Nhiếp Tử Vũ lập tức đỏ ửng lên, xấu hổ cúi thấp đầu xuống. Táo độ le^e quy do^nn

Nhiếp Tử Phong nâng cằm cô lên, đáy mắt hiện lên một tia dục vọng.

Vừa tắm rửa xong cô còn chưa kịp thả tóc xuống, loà xoà ở phía sau gáy, có mấy sợi còn sót lại, nhìn rất gợi cảm. Sắc mặt thì hồng hào như quả đào

mặt chín, đôi mi thì vẫn còn dính nước chớp lên chớp xuống, cánh môi thì đỏ mọng bóng láng rất mê người, khiến cho người ta không nhịn được có loại xúc động muốn được âu yếm. Chiếc áo choàng tắm rất rộng làm lộ ra bả vai mềm mại của cô, và cả thân hình lồi lõm khiến cho người ta vô cùng hứng thú của cô, phía dưới là một đôi chân dài và đẹp khiến cho người ta mơ màng, không khỏi khiến cho Nhiếp Tử Phong nghĩ tới mùi vị của chiếc đùi này ngày hôm qua đã quán lên thất lưng của mình.

“Vũ Vũ...” Giọng nói của Nhiếp Tử Phong lại trở nên khàn khàn và trầm thấp.

Đột nhiên Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên, lúc cô nhìn thấy trong đôi mắt đen kịt của anh hiện lên ham muốn không chút che giấu nào, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nóng bừng lên như nước sôi. “Hôm nay không được, em đang rất mệt.” nói xong, cô vòng qua người anh muốn đi ra ngoài.

Nhưng mà Nhiếp Tử Phong nhanh tay lẹ mắt đã nhanh chóng vòng tay qua ôm lấy hông của cô, rồi ôm cô tới chiếc ngăn tủ bằng thủy tinh đặt xuống.

“Anh... anh mau buông em ra.” Nhiếp Tử Vũ muốn chạy trốn, sau đó hai tay của anh lại ôm chặt lấy eo của cô, chân với không tới đất, chỉ có thể gấp tới mức mặt đỏ tới tận mang tai.

“Chẳng lẽ em không muốn kết hôn với anh nhanh một chút sao?” Một tay của Nhiếp Tử Phong không an phận men theo bên ngoài đùi của cô đi lên, quanh quẩn ở bên hông của cô.

“Muốn chứ, nhưng mà...” Táo đồ le^e quyy do^nn Kết hôn và việc này có liên quan gì chứ.

Anh cười xấu xa khi lấy hai tay của cô khoác lên hai vai của mình, sau đó cúi người ghé sát vào bên tai cô, thổi khí: “Bé cưng à, anh phải nhanh chóng khiến em mang thai mới được.” Nói xong, dùng tay cời dây lưng áo choàng tắm của cô ra, cảnh xuân bên trong lập tức lộ ra.

Dưới ánh đèn dịu dịu, da thịt của cô trơn mềm như em bé, hai bầu ngực của cô bị anh treu chọc cho đứng thẳng lên, có màu hồng hồng nhìn rất mê người.

“Anh.” Nhiếp Tử Vũ miệng đắng lưỡi khô gọi anh.

“Vũ Vũ bé nhỏ của anh, không phải em nên đổi cách xưng hô rồi sao?” Vào thời gian đang vô cùng thân mật thế này mà gọi anh là “anh”, điều này khiến cho anh có cảm giác tội lỗi, giống như người con gái anh đang “yêu” thật sự là em gái của mình vậy.

“Vậy em nên gọi anh là gì?” Từng đợt sóng tình trong lòng cuộn cuộn dâng lên, khiến cho cả người cô mềm nhũn sắp không chịu nổi.

Nhiếp Tử Phong cười khê một tiếng, một tay nắm chỗ đẩy đà của cô đùa giỡn, rồi thấp giọng nói: “Muốn gọi anh là Tử Phong, hoặc là honey, hay là chồng đều tùy ý em chọn.”

Lời nói vừa dứt, Nhiếp Tử Vũ xấu hổ vùi đầu vào trong lòng của anh.

Nhiếp Tử Phong dụ dỗ cô cời thất lưng của mình ra, cho tới khi cả hai người đều đã trần truồng hết ra, sau đó cơ thể của cô bắt đầu có phản ứng, lúc này mới hôn lên đôi môi như cánh hoa của cô, nói một câu: “Cô bé ngoan của anh.” Sau đó bắt đầu động thân tiến vào cô.

Chỉ một lát sau, từng đợt rên rỉ và thờ dốc như đi vào cõi tiên liên tục vang lên trong phòng để quần áo, hơn nữa sóng sau cao hơn sóng trước, mãi lâu vẫn không thể dừng lại.

Ngày hôm sau ——

Nhiếp Tử Phong liền thực hiện lời hứa của anh, sau khi ăn cơm trưa xong thì dẫn cô đi. Đầu tiên là đi tới cửa hàng tiffany để đặt một chiếc lắc tay bằng thủy tinh giống như cái đã mất, sau đó hai người bắt đầu tùy ý đi thăm thú một số cửa hàng.

“Anh nhìn thử xem cái này có được không?” Nhiếp Tử Vũ trộm cười hề hề giấu bộ quần áo ở phía sau lưng.

“Hà?” Nhiếp Tử Vũ đang xem cả vạt nghe thấy vậy thì nhìn về phía cô, sau khi nhìn thấy chiếc áo sơ mi ở trong tay cô xong, khoé mắt lập tức co quắp lại. “Vũ Vũ, không phải em thực sự muốn anh...”

“Thử xem đi ~ em đảm bảo nhìn sẽ rất đẹp!” Nhiếp Tử Vũ vỗ ngực cam đoan.

“Dù cho em có đảm bảo thì cũng vô ích, bởi vì anh sẽ không mặc loại quần áo như vậy!” Anh ghét nhất là màu hồng nhạt! Thử nghĩ xem, anh đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Nhiếp Phong mà lại mặc bộ quần áo màu hồng nhạt, còn đâu là uy nghiêm nữa.

“Ôi ~ xin anh đấy, em rất muốn nhìn thấy anh mặc mà.” Màu da của anh rất thích hợp với màu hồng nhạt, cô tự tin là anh mặc vào nhất định có thể khiến cho phụ nữ chết mê chết mệt! Nhưng mà Nhiếp Tử Phong không thèm liếc nhìn lấy một cái, tiếp tục quay đầu xem cả vạt.

“Anh không thử! ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Tử Vũ nhăn nhó lại, ánh mắt hiện lên sự mất mát.

“Ừ, hừm.”

“Được rồi!” Nhiếp Tử Vũ hứng thú cắn cắn môi, dùng giọng nói chỉ hai người nghe được, nói: “Vậy thì đêm nay em sẽ tới nhà của Nhã Nhã ngủ.”

Một câu nói còn chưa dứt lời, đã nhận được ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Tử Phong: “Em dám!” Nhìn đáy mắt hiện lên sự nghịch ngợm của cô, thực sự là Nhiếp Tử Phong tức giận đến nghiến răng nghiến lợi!

Cô giống như cây thuốc phiện vậy, một khi dính vào thì không thể nào từ bỏ được. Trời mới biết anh đã ham muốn cô biết bao nhiêu! Tối hôm qua anh và cô liều mạng chiến đấu tới khi trời sáng, mà anh còn cảm thấy chưa đủ, anh không dám nghĩ nếu như không được chạm vào cô, vậy thì anh sẽ điên mất!

Nhưng mà...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Chương 131: Vậy như thế này? Em thích không?

Editor: Táo đỏ phở núi

Vừa liếc mắt nhìn chiếc áo sơ mi mặc vào giống như trai bao trong tay của cô, Nhiếp Tử Phong nhú mày. Đột nhiên, đôi mắt của anh loé lên một tia sáng ranh mãnh, anh nói: “Không thì như vậy đi, nếu như đêm nay em chủ động, vậy thì anh sẽ đi thay.” Anh là người làm ăn rất ma mãnh, đương nhiên cũng phải biết tranh thủ giành quyền lợi cho mình chứ.

“Nghĩ hay quá nhỉ!” Mặt của Nhiếp Tử Vũ đỏ tới tận mang tai, bỏ lại câu nói đó, rồi để chiếc áo sơ mi lại vị trí cũ, nổi giận đùng đùng xoay người muốn rời đi. Nhưng mà Nhiếp Tử Phong nhanh tay giữ tay của cô lại.

Cầm chiếc áo sơ mi ở trên kệ xuống, Nhiếp Tử Phong mỉm cười nhìn khuôn mặt đỏ ửng như anh đào của Nhiếp Tử Vũ, giơ tay lên xoa xoa mái tóc của cô, “Anh chỉ đùa với em thôi mà.” Mặc dù đây cũng là một trong những tâm nguyện của anh.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ chu môi ra, rồi né tránh khỏi bàn tay đang xoa đầu cô của anh, “Đừng có xoa đầu em như vậy.” Cảm giác giống như mình là thú cưng của anh vậy.

Vừa dứt lời, thì thấy Nhiếp Tử Phong đang cười trộm, Nhiếp Tử Vũ còn chưa hiểu nụ cười kia của anh có ý nghĩa gì, thì đã cảm nhận được có một bàn tay đặt ở mông của mình, cách một lớp vải xoa xoa cặp mông của cô.

Bởi vì sự đụng chạm của anh, khiến cho thân thể của Nhiếp Tử Vũ cứng ngắc lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, thì lại thấy anh đang nhìn về phía mình nháy mắt: “Vậy thì như thế này? Em thích không?” Nói xong, khoe miệng anh nở một nụ cười mê người.

“Biến thái!”

Không nhìn xem mình đang ở chỗ nào, Nhiếp Tử Vũ không nhận được hét lên một tiếng. Nhưng mà một giây sau bốn phía quay lại nhìn cô với ánh mắt ngơ ngác không hiểu khiến cho sắc mặt của cô lập tức đỏ lên như trứng tôm chín. Càng khiến cô tức giận hơn nữa là, người gây ra tai họa vẫn ngại chưa đủ còn đứng cười trộm ở bên cạnh cô.

Đáng ghét!

Nhiếp Tử Vũ oán hận trừng mắt liếc nhìn Nhiếp Tử Phong một cái, rồi vội vã đẩy anh ra. “Anh mau đi thử đi, nếu không thì em đi!” Hận không có cái lỗ nào để cô chui vào cho rồi.

“Được.” Nhiếp Tử Phong cười sang sảng, ném cho cô một cái nhìn mờ ám, rồi chậm rãi đi vào phòng thử đồ.

Nhìn thấy bóng lưng của anh biến mất, Nhiếp Tử Vũ lại nghe thấy xung quanh mình không ngừng truyền tới những tiếng thì thầm to nhỏ, cuối cùng che khuôn mặt đang nóng bừng như lửa của mình, cúi đầu chạy ra khỏi cửa hàng.

...

Nhiếp Tử Phong trời sinh đã có dáng người rất đẹp, cho nên cho dù anh mặc cái gì cũng đều đẹp, cho dù là màu sắc nào đi chăng nữa, thì mặc lên người của anh cũng sáng như ánh mặt trời, khiến cho người ta không khỏi liên tưởng tới từ mặt trăng nhỏ.

Nhưng mà lúc anh từ trong phòng thay đồ bước ra, những người phụ nữ chăm chú nhìn anh với ánh mắt hâm mộ, nhưng mà trong đó không có bóng dáng của Nhiếp Tử Vũ.

“Cô gái nhỏ này!” Nhiếp Tử Phong khẽ cười lắc lắc đầu.

Cho là bởi vì mới vừa rồi mình đùa giỡn khiến cô xấu hổ nên đã náu đi, anh không khỏi bật cười và bắt đầu đi tìm bóng dáng của cô.

※

“Sau này chúng ta không cần gặp mặt nhau nữa.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tô son trát phấn rất tinh xảo hiện lên sự lạnh lùng, đôi mắt trong veo nhưng lạnh lẽo. Hai tay của Lạc Thuần vòng ở ngực, hất cằm lên nhìn người đàn ông thấp hơn mình nửa cái đầu, bụng bia to đùng, cái đầu trọc lóc, lạnh lùng nói: “Đây là lần cuối cùng tôi chọn quần áo cho anh, sau này xin anh hãy tìm người khác đi.”

“Thuần Nhi, đừng gây rối.” Người đàn ông sừng sốt, nụ cười tươi rói cứng ngắc trên môi. Vốn cho là cô ta chỉ giận dỗi với mình giống như bình thường thôi, thế nhưng khi ông ta nhìn vào đôi mắt đầy sự kiên định kia thì lập tức trở nên luống cuống. “Thuần Nhi, em nói thật sao? Em thực sự không muốn ở cùng một chỗ với anh sao? Vì sao? Chẳng lẽ là vì vợ anh, cô ấy...”

Nhưng mà không đợi ông ta nói hết câu, Lạc Thuần đã cắt ngang không chút lưu tình nào.

“Bởi vì muốn chia tay thì chia tay thôi.” Cô ta nói dăm ba câu qua loa cho xong, ánh mắt nhìn ông ta đầy sự chán ghét.

Trước kia cô một mực khẳng khái đòi đi theo ông ta, nhất định là lúc đó cô bị điên rồi! Vợ ông ta đánh cô ở trước mặt mọi người nhưng ông ta lại tro mắt ra đứng ở bên cạnh để nhìn, cái này gọi là lúc cô đau khổ và tuyệt vọng tới cực điểm thì cũng nhận ra sự nhu nhược của ông ta! Bây giờ cô đã suy nghĩ kỹ rồi, tất cả những lời dỗ ngon dỗ ngọt đều là giả dối, nếu như cả đời này mình thực sự đi theo ông ta thì sẽ không có ngày nào tốt lành cả!

Nghĩ như vậy, trước mặt của Lạc Thuần hiện lên khuôn mặt điển trai nam tính và cương nghị, nhất thời trong lòng trở nên mềm mại, khoé miệng cũng hiện ra một nụ cười nhợt nhạt.

Nhìn người đàn ông ở trước mặt này không hề có chút hình tượng đàn ông nào, nghĩ lại người đàn ông kia đã ra mặt vì mình, là người đàn ông vừa đẹp trai lại có nhiều tiền, thoáng một cái đã nhìn ra sự khác biệt! Dựa vào cái gì mà cô phải phò thác mình cho loại người như thế này, những người phụ nữ xinh đẹp như cô thì chỉ hợp với người như Nhiếp Tử Phong!

“Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi đây.” Lạc Thuần không thèm liếc nhìn ông ta lấy một cái, xoay người muốn rời đi.

Nhưng mà người đàn ông kia lại không có ý định bỏ qua cho cô ta, liền đi lên phía trước ngăn cản trước mặt của cô ta. “Thuần Nhi, em thực sự muốn làm cho mọi chuyện tới nông nổi này sao? Chẳng lẽ em vẫn oán hận anh vì chuyện lần trước sao? Không phải anh đã nói xin lỗi với em rồi sao? Vì sao em không chịu tha thứ cho anh chứ?”

“Mau tránh ra!” Lạc Thuần ghét bỏ nhìn ông ta, giãy giụa, khiến cho không ít ánh mắt nhìn lại. Mặc dù không nghe thấy những người phụ nữ kia nói những gì, nhưng mà bằng ánh mắt của bọn họ, cô ta cũng có thể đoán được sơ sơ, cho nên cô ta càng tức điên lên. “Tôi nói anh hãy mau tránh ra, anh có nghe không!” Cô ta cố gắng hạ giọng, lạnh lùng nói.

“Không, anh không tránh! Nếu như em không chịu nói chuyện rõ ràng với anh, thì anh sẽ không tránh.” Người đàn ông rất kiên trì với lập trường của mình.

“Chết tiệt!” Lạc Thuần khễ nguyên rủa một tiếng, đang định giơ tay lên cho ông ta một cái tát. Đột nhiên, ánh mắt thoáng nhìn thấy một bóng dáng ở cách đó không xa, cả người ngẩn ra, một giây sau liền thay bằng bộ dạng uất ức và vô cùng đáng thương.

“Cứu mạng với.”

Người đàn ông nhìn về phía cô, thì nhìn thấy dưới đáy mắt cô đang ngân ngấn nước mắt. Còn chưa kịp suy nghĩ về biểu hiện bất ngờ này của cô ta, thì đã nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói đầy lo lắng.

“Vũ Vũ, em không sao chứ?” Nhiếp Tử Phong nghe thấy như vậy thì chạy tới, khi anh nhìn thấy người đàn ông xa lạ đang dây dưa với người mà mình tâm tâm niệm niệm, thì sắc mặt tối sầm lại. “Ông muốn làm gì cô ấy!”

“Tôi...” Người đàn ông sừng sốt, đáy mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Nhưng mà Lạc Thuần ở bên cạnh đã phản ứng đầu tiên. Nhân dịp người đàn ông sợ ý cô ta đã tránh thoát ra khỏi bàn tay đang kiềm chế cổ tay mình của ông ta, vội vàng chạy lại núp ở phía sau của Nhiếp Tử Phong.

“Em không sao, chúng ta mau đi thôi.” Rất sợ người đàn ông kia sẽ làm hỏng chuyện của mình, Lạc Thuần vội vã muốn kéo anh rời khỏi đây.

“Không được!” Nhiếp Tử Phong từ chối, đôi mắt như chim ưng của anh gắt gao nhìn người đàn ông thấy anh tới mà lộ ra vẻ khiếp sợ. Đột nhiên, anh nhớ tới chuyện gì đó, về mặt âm trầm hỏi: “Ông là người đàn ông ở sân bay lần trước đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 142: Chương 132: Đôi môi vừa hôn

Editor: Táo đỏ phổ núi

Đột nhiên, anh nhớ tới chuyện gì đó, về mặt âm trầm hỏi: “Ông là người đàn ông ở sân bay lần trước đúng không?”

Nghe thấy câu nhắc nhở như vậy của Nhiếp Từ Phong, người đàn ông cũng phản ứng lại.

“Cậu... Cậu chính là người tên là Nhiếp Từ Phong đó sao?” Vừa nói vừa thể hiện ra vẻ mặt cung kính. Nếu như ông ta nhớ không nhầm, thì người đàn ông ở trước mặt chính là Tổng giám đốc của tập đoàn xuyên quốc gia Nhiếp Phong rất nổi tiếng, cũng chính là người đàn ông đã giải vây cho Lạc Thuần ở sân bay lần trước. Nghĩ tới đây, người đàn ông chợt ngừng đầu lên hỏi: “Cậu và Thuần Nhi có mối quan hệ như thế nào?”

Nghe vậy Lạc Thuần đang đứng núp ở sau lưng của Nhiếp Từ Phong hít một ngụm khí lạnh. Khuôn mặt của cô ta hiện lên sự sợ hãi, oán hận nhìn người đàn ông, hận không thể dùng ánh mắt giết chết ông ta. Cũng chính lúc này cô ta bắt đầu lo lắng Nhiếp Từ Phong có phát hiện ra là anh đã nhận nhầm người rồi không.

Chân mày của Nhiếp Từ Phong nhướn lên, anh lạnh lùng nhìn người đàn ông, trong đầu rối loạn, hình như trong trí nhớ của anh đã từng nghe thấy ai gọi cái tên này rồi. “Ông nói Thuần Nhi là...”

Anh đang định mở miệng hỏi, nhưng mà chưa kịp nói hết câu, đã nghe thấy tiếng khóc lóc từ phía sau truyền tới, cắt ngang lời của anh.

Tiếng khóc khiến cho Nhiếp Từ Phong và người đàn ông cùng ngẩn người ra, rồi rít quay lại nhìn về phía Lạc Thuần. Thì thấy đôi mắt đỏ hoe của cô ta, khóc đến khàn cả giọng, cô ta dùng ánh mắt vô cùng uất ức nhìn Nhiếp Từ Phong, ngừng đầu lên nức nở nói: “Ông ta... Mới vừa rồi ông ta đã vô lễ với em.” Nói xong, nước mắt lại càng chảy xuống nhiều hơn, bộ dạng tiều tụy đáng yêu kia đủ khiến cho bất kỳ một người đàn ông nào cũng sinh ra cảm giác muốn bảo vệ và che chở.

Nhìn sắc mặt của Nhiếp Từ Phong càng ngày càng khó coi, Lạc Thuần biết mình đã chuyển đề tài thành công rồi, một mặt cô ta vừa đắc ý, mặt khác lại ra sức thể hiện mình đã chịu rất nhiều uất ức.

Đầu óc nóng lên, Nhiếp Từ Phong không hề nghĩ ngợi, một quả đấm vung lên giáng thẳng vào khuôn mặt của người đàn ông. Chỉ nghe thấy trong cửa hàng vang lên một tiếng thét chói tai, Nhiếp Từ Phong cúi người xuống cho ông ta mấy đấm nữa, cho đến khi ông ta nằm yên dưới đất không nói được câu nào mới thôi.

Người đàn ông khiếp sợ nhìn Lạc Thuần đóng kịch y như thật, không khỏi mở miệng nói: “Thuần Nhi, rốt cuộc em đang nói...”

Chẳng qua là ông ta chưa kịp nói xong, Nhiếp Từ Vũ đã cho ông ta một quả đấm.

“Đủ rồi.” Không ngờ được Nhiếp Từ Phong lại ra tay tàn nhẫn như vậy, Lạc Thuần bị hù cho sợ hãi. Cô ta vội vàng tiến lên kéo Nhiếp Từ Phong lùi về phía sau, nhìn người đàn ông nằm thoi thóp dưới đất, lo lắng nói: “Ông ta chỉ đụng vào mặt em một chút thôi, không... không có gì lớn, anh không cần phải so đo với ông ta làm gì.” Nói giống như chuyện thật sự xảy ra vậy.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong không những không hả giận, mà còn dùng sức đạp một cái vào người đàn ông, hùng hùng hổ hổ nói: “Cầm thú! Người phụ nữ của tôi mà ông cũng dám đụng vào! Tôi thấy ông chán sống rồi!”

Bởi vì đột nhiên xuất hiện sự kiện này, trong cửa hàng nhất thời nhốn nháo cả lên. Có người thì khâm phục sự dũng mãnh của Nhiếp Từ Phong, có người thì phi nhổ người đàn ông vô tội ngã dưới đất, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng bàn tán ầm ĩ cả lên.

Mất thấy tình hình không ổn, nhân viên bán hàng vội vàng gọi điện cho quản lý, chỉ một lát sau quản lý đã chạy tới. Người quản lý có đôi mắt tinh tường đã nhận ra đối phương là chủ tịch lưng lầy của tập đoàn Nhiếp Phong, vì vậy vừa khom người vừa cười giảng hoà.

“Nhiếp tổng, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì?”

Nhiếp Từ Phong nhìn cũng không nhìn anh ta cái nào, chỉ vào người đàn ông nằm dưới đất lạnh nhạt nói: “Tên khốn kiếp này dám xâm phạm người phụ nữ của tôi”

Quản lý sững sờ, quay đầu lại nhìn người đàn ông đáng thương, không có nhiều thời gian suy tính vội vàng bảo nhân viên an ninh tới, kéo người đàn ông kia đi ra ngoài. Sau đó lại nói xin lỗi với Nhiếp Từ Phong, sau khi nhận được sự đồng ý của anh, lúc này anh ta mới rời đi.

Người đàn ông kia bị kéo đi, mọi chuyện coi như đã kết thúc. Dĩ nhiên người cao hứng nhất vẫn là Lạc Thuần.

“Xin lỗi, đã khiến anh lo lắng...” Lạc Thuần cắn môi cúi đầu xuống. Bỗng dưng, cô ta nhớ tới điều gì đó theo trực giác nhìn về phía chân của anh, trong nháy mắt trừng to đôi mắt lên, lúc này mới ý thức được một vấn đề.

Anh... Anh có thể đứng lên được!

Một tia sáng lạnh lẽo chợt loé lên trong đôi mắt của Lạc Thuần, nhất thời ánh mắt trở nên kiên định.

“Đây không phải là lỗi của em.” Nhiếp Từ Phong nhẹ nhàng nâng cằm của cô ta lên, dịu dàng nhìn cô ta, lau đi những vệt nước mắt còn loang lổ. “Em không cần thiết phải nói lời xin lỗi, biết không?”

“Vâng.” Đối mặt với khuôn mặt điển trai của anh, Lạc Thuần không khỏi cảm thấy áy náy, trong nháy mắt đắm chìm trong sự dịu dàng của anh. Cô ta không khỏi suy nghĩ, người đàn ông hoàn mỹ như vậy nếu chỉ thuộc về một mình cô ta thì tốt biết bao. . .

Hai mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào ngũ quan của cô ta, Nhiếp Từ Phong khẽ cười một tiếng, sau đó cúi người hôn lên cánh môi kiều diễm của cô ta.

Đang lúc Lạc Thuần bị nụ hôn của anh làm cho kinh hoàng quên không biết phản ứng như thế nào, thì cô ta nghe thấy Nhiếp Từ Phong cười khẽ một tiếng, sau đó nói thật nhỏ: “Ngoan ngoãn đứng đây chờ anh một chút được không? Anh đi thay quần áo rồi ra ngay, chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này.”

“...Vâng.”

Thật vất vả mới phản ứng được, dưới ánh mắt dịu dàng của anh Lạc Thuần gật đầu một cái, cho đến khi bóng dáng của anh biến mất bên trong phòng thay đồ, nhất thời trên khuôn mặt của cô ta cũng đỏ ửng lên.

Anh đã hôn cô, anh đã hôn cô! Trong đầu chỉ có bốn chữ này, cô ta không còn nghĩ tới bất cứ chuyện nào khác nữa. Đưa tay lên vuốt ve đôi môi vẫn còn lưu lại nhiệt độ của anh, cô ta mừng rỡ không thể kiềm chế được. Nhìn cửa phòng thay đồ đóng lại, một giây này cô ta nghe thấy tim mình đập thình thịch.

Coi như anh coi mình là người thế thân thì có làm sao? Đợi đến khi đã xác định kết quả, cô còn sợ anh không chịu trách nhiệm với mình sao? ! Chỉ cần kết quả thuộc về cô, mọi chuyện không phải là xong hết rồi sao? !

Nghĩ tới đây, khoe miệng của Lạc Thuần nở một nụ cười giao hoạt. Ngay đúng lúc này, có một tiếng chuông điện thoại vang lên ở trong túi xách, cô ta không kiên nhẫn, nhìn thoáng cái tên hiển thị trên màn hình, lập tức giả bộ bày ra bộ mặt vui vẻ, sau đó đi nhận cuộc gọi.

※

Nhiếp Từ Vũ ngồi một lát ở bên ngoài hành lang của cửa hàng, nhưng mà mãi không thấy bóng dáng của Nhiếp Từ Phong đâu. Lại xấu hổ vòng quay trở lại, nhưng mà lúc quay lại cô thấy rất kỳ lạ, mọi người ở trong cửa hàng dùng ánh mắt hâm mộ để nhìn cô, khiến cả người cô không được tự nhiên.

Cô đi tới trước phong thay đồ để đợi, nhưng mà cuối cùng sốt ruột không chịu được nên đã tiến lên gõ cửa. “Chưa xong nữa à?”

Cô vừa nói dứt lời, thì đồng thời cửa phòng thay đồ cũng được mở ra.

“Bảo bối, em không kiên nhẫn được nữa sao?” Nhiếp Từ Phong nở một nụ cười rớt rờ như ánh mặt trời, đưa tay ôm eo nhỏ không đầy nắm tay của cô, không để ý còn có những người khác ở đây, cúi xuống hôn lên cái trán của cô, hỏi: “Sao rồi? Tâm trạng đã tốt hơn chưa? Hết khó chịu rồi chứ.”

“Hả?” Nhiếp Từ Vũ xấu hổ quay đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn anh. “Rốt cuộc anh đang nói...” Ánh mắt của cô nhìn xuống, đột nhiên chú ý thấy anh không hề thay quần áo, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn tối sầm lại.

“Này! Anh nhất định không chịu thay sao?” Mè neho lâu như vậy mà cuối cùng lại không chịu thay, báo hại cô chờ ở ngoài kia lâu như vậy! Rốt cục thì người đàn ông này đang làm cái gì vậy chứ!

“Thay? Em nói là chiếc áo sơ mi eo là đó sao? Không phải anh vừa mới thay ra hay sao? Em không thấy?” Nhất thời nét mặt của Nhiếp Từ Phong trở nên suy sụp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Chương 133: Bí mật thân thế

Editor: Táo đỏ phở núi

“Anh thay khi nào?” Nhiếp Từ Vũ chớp chớp đôi mắt to tròn không hiểu nhìn anh. Chẳng lẽ anh đã thay ra rồi nhân lúc cô không ở đây đã đổi lại rồi? Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ hết chỗ nói luôn. “Anh thật sự không thích bộ quần áo mà em chọn cho anh sao? Em đau lòng quá đi mất.” Nói xong lộ ra vẻ

mặt là chầm chực khóc.

“Anh...” Không phải là không thích, nhưng mà màu hồng nhạt như vậy chỉ hợp với phụ nữ chứ không hợp với người mạnh mẽ như anh! Nhưng... Nhìn bộ dạng uất ức tới cực điểm của Nhiếp Tử Vũ, cuối cùng Nhiếp Tử Phong cũng phải tha hiệp. Giờ tay lên gọi nữ nhân viên bán hàng đóng gói lại, lúc này anh mới cung chiêu nheo nheo cái mũi của Nhiếp Tử Vũ, nói: “Như vậy đã được chưa?”

“Được rồi.” Về lo lắng của cô thoáng cái đã biến mất, Nhiếp Tử Vũ giống như đã đạt được mục đích đùa giỡn của mình, rất không đáng yêu.

Nhìn bộ dạng cười híp mắt của cô, Nhiếp Tử Phong lắc lắc đầu không nói gì. Nhìn ra cả đời của anh chỉ có thể nằm trong lòng bàn tay của cô!

Haiz!

Việc này tạm thời cứ biểu hiện như vậy đã, Nhiếp Tử Phong tính tiền xong thì vô cùng thân thiết ôm Nhiếp Tử Vũ đi khỏi đó.

Nhưng có một điều anh không biết, tất cả những chuyện này đều được thu vào trong đôi mắt đầy oán hận.

...

Táo đỏ le^e quy do^nn. ※

Lạc Thuần trên đường kéo hành lý đi về nhà, nhớ lại chuyện xảy ra ở bách hoá trưa nay, càng nghĩ, đôi mắt kia càng tròn lớn lên như cái chuông đồng.

Trên đời này lại có hai người giống nhau như vậy sao? !

Trước kia chỉ được xem hình của cô gái mà Nhiếp Tử Phong nhận nhầm là mình, nhưng hôm nay được nhìn gần như vậy, khiến cho cô ta càng chán động hơn! Nói là hai người giống nhau, thì chẳng thà nói là một người đang soi gương. Bởi vì ngũ quan của hai người không có gì khác nhau cả, giống như là được đúc ra từ một khuôn.

Rất khó để tưởng tượng, các cô là hai người khác nhau nhưng lại có hình dáng giống nhau như vậy.

Nghĩ tới đây, đột nhiên Lạc Thuần ngăn người ra, đáy mắt chợt loé lên một tia khác thường. Bởi vì cùng lúc đó, trong đầu cô ta nghĩ tới một chuyện, cô ta vội vã bước nhanh chân đi về nhà hơn.

Về tới nhà, cô ta lấy chìa khoá ra mở cửa, bất chấp tất cả thả hành lý trong tay xuống, bắt đầu tìm kiếm.

“Mẹ, mẹ ở đâu rồi? Mẹ?” Cô ta vội vã chạy vào căn phòng đối diện cửa chính, vừa mở cửa ra thì nhìn thấy người mẹ trong miệng của cô ta, bà Trần Phương đang ngồi dựa lưng về phía cô ta, bóng dáng của bà thẳng tắp không hề động đậy, rất nhanh Lạc Thuần đã đoán ra bà đang ngăn người.

Cô ta hít một hơi thật sâu, chậm rãi bước từng bước về phía của bà.

Bà Trần Phương đang ngồi ngẩn người, mà trong tay của bà đang cầm một tấm hình nhìn đến ngây ngẩn!

Tấm hình chụp đã lâu năm rồi, có chút cũ kỹ. Nhưng điều khiến cho Lạc Thuần chú ý không phải là tấm ảnh, mà là hình ảnh hai đứa bé giống nhau như đúc ở trong tấm ảnh! Táo đỏ le^e quy do^nn.

※

“Cái này. . .” Cô ta hít một ngụm khí lạnh, vội vàng giật lấy tấm ảnh ở trong tay của bà Trần Phương, hai tròng mắt tròn to lên. “Chuyện này là sao đây?!” Nếu như cô ta nhớ không nhầm, thì mình khi còn bé giống y chang như đứa bé ở trong hình, nhưng quan trọng hơn là một người nữa là ai?

Không ngờ đột nhiên con gái của bà lại trở về, trong khoảng thời gian ngắn bà Trần Phương há hốc miệng vì kinh ngạc, đã quên không biết phải phản ứng như thế nào, mãi cho tới khi có tiếng thét chói tai của Lạc Thuần truyền tới.

“Mẹ, tấm hình này là sao đây?”

Bà Trần Phương phản ứng kịp ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của cô, trong đôi mắt trống rỗng của bà chỉ chớp mắt một cái đã ngập đầy nước mắt. Bà nghiêm túc nhìn tấm hình ở trong tay của Lạc Thuần, không che dấu, mà chỉ lắc lắc đầu rồi oà khóc lên.

Nhưng mà Lạc Thuần cũng không vì nước mắt của bà và vút đề tài này qua một bên, trái lại còn nắm lấy bà vai yếu của bà, lắc lắc thân thể của bà, nói giận dỗi khễ khễ gầm lên với bà: “Nói cho con biết, người trên hình này là ai! Chết tiệt, mẹ mau nói cho con biết đi!” Cô ta thô bạo lay lắc người của bà, về mặt của cô ta lúc này rất dữ tợn, nhìn vô cùng đáng sợ.

Một lúc lâu sau cũng không nhận được câu trả lời, Lạc Thuần tức giận đẩy bà ngã ra giường, nắm chặt tấm hình ở trong lòng bàn tay. “Mẹ không nói cho con biết đúng không? Được rồi! Mẹ có tin là con sẽ xé nát nó không!” Cô ta lạnh lùng uy hiếp.

“Không được!” Nghe vậy, bà Trần Phương vội vã bò dậy khỏi giường muốn cướp lại tấm hình, nhưng mà lại bị Lạc Thuần né tránh nên ngã vào khoảng không. “Không được xé nó, Thuần Nhi, mẹ xin con đó.” Đây là tấm hình duy nhất của bà, bà không thể mất nó đi được.

“VẬY MẸ MAU NÓI CHO CON BIẾT NGƯỜI TRONG HÌNH LÀ AI!” LẠC THUẦN quát lên khàn cả giọng, khuôn mặt nhăn nhó lại.

Vừa dứt lời, nước mắt của bà Trần Phương lại càng rơi xuống nhiều hơn. Hai mắt của bà đầm nước nhìn Lạc Thuần, gương mặt nhăn nhúm lại, thoáng một cái nhìn đã già hơn so với tuổi thật mấy tuổi.

“CÔ ẤY... CÔ ẤY... CÔ ẤY LÀ CON CỦA MẸ, LÀ ĐỨA NHỎ MƯỜI TÁM NĂM TRƯỚC MẸ ĐÃ BỎ RƠI, LÀ EM GÁI CỦA CON...” NÓI XONG, BÀ TA NGÃ NGỒI XUỐNG MẶT ĐẤT LẠNH LẼO, HAI VAI CÀNG RUN Rẩy NHIỀU HƠN.

Ký ức niêm phong lại giờ mở ra, hình ảnh của quá khứ như con hồng thủy tuôn trào ra. Mười tám năm trước, bà đã sinh ra hai đứa bé sinh đôi ở bệnh viện, nhưng vì cuộc sống khốn khó nên không thể không bỏ rơi một đứa trong đó, vì vậy bà đã bỏ rơi đứa bé gái sinh sau Lạc Thuần một phút đồng hồ. Ngày đó bà len lén đặt đứa nhỏ ở trong vườn hoa, tất cả hiện rõ ở trước mắt, thậm chí bà cảm giác được tất cả như đang diễn ra ở trước mắt mình.

À, em gái...

Cô ta chỉ suy đoán mà thôi, không ngờ đúng thật như cô ta đã nghĩ!

Lạc Thuần cũng không biểu hiện ra biểu tình khiếp sợ, mà chỉ dùng ánh mắt mĩa mai nhìn người mẹ đang thở không ra hơi kia, nhân tiện chuyển tầm mắt sang tấm hình trong tay.

Nhìn hai đứa bé giống nhau như đúc ở trong ảnh, trong nháy mắt trước mắt cô ta lại hiện lên hình ảnh Nhiếp Từ Phong ôm cô bé kia rồi đi, thế là cô ta nhếch nhếch môi lạnh lùng lên. “Bây giờ em ấy đang ở đâu?”

“Không biết.” Bà Trần Phương nghẹn ngào lắc lắc đầu, hít một hơi rồi nói: “Mười tám năm qua, mẹ chỉ gặp mặt nó có một lần.” Mặc dù thời gian ở chung không đến hai tiếng đồng hồ, nhưng mà đối với bà đã rất quý giá rồi.

Nghe vậy, Lạc Thuần do dự nhìn về phía bà, đột nhiên cô ta nghĩ tới điều gì, hỏi: “Chính là người lần trước suýt chút nữa đụng vào mẹ? Bên cạnh của cô ấy còn có một người đàn ông rất cao ráo và điển trai?” Nếu như cô ta đoán không sai, ngày đó cô ta nhìn thấy người rồi đi cùng với Nhiếp Từ Phong chính là cô ấy.

“Ừ.” Bà Trần Phương gật gật đầu, lên tiếng trả lời. Trước mắt hiện lên một gương mặt luôn tươi cười.

Nhiếp Từ Vũ, Vũ Vũ, con gái của bà. . . Nghĩ tới, trong lòng lại quặn thắt lại. Mặc dù không có khả năng chăm sóc cho cô, nhưng nhìn thấy bộ dáng vui vẻ đáng yêu của cô, bà nghĩ hẳn là cô đã được chăm sóc rất tốt, cho nên bà cũng cảm thấy yên tâm.

Thực sự là vô cùng mĩa mai mà!

Cô ấy được sinh sống trong xã hội thượng lưu, được người khác yêu thương cưng chiều trong lòng bàn tay như một nàng công chúa, cô ấy có được tất cả những thứ mà cô khổ sở tìm kiếm! Còn cô lại vì kế sinh nhai mà mười ba tuổi đã bắt đầu đi làm thuê, sau đó bán cả thân thể của mình mới đạt được những thứ mà mình muốn.

Sự khác biệt lớn như vậy, làm sao mà cô không oán hận người mẹ của mình, vì sao năm đó người bà bỏ rơi không phải là mình!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Chương 134.1: Có thai với anh trai

Editor: Táo đỏ phở núi

Lạc Thuần cảm thấy vô cùng không cam lòng! Cùng từ trong bụng mẹ chui ra, tại sao cô lại có cuộc sống không phải lo nghĩ gì, còn mình thì gặp đủ mọi khó khăn, không có bất cứ thứ gì cả! Nhất là khi cô nhớ lại bộ dạng cưng chiều của Nhiếp Từ Phong với cô ta, điều này khiến cho cô khó có thể chịu đựng được!

Nghĩ tới đây, đôi con ngươi của cô ta co rút một trận, đáy mắt hiện lên một tầng băng. Đôi mắt lạnh lẽo từ từ chuyển sang nhìn người mẹ của mình đang khóc ở bên cạnh, một mưu kế dần dần hình thành ở trong lòng của cô ta.

“Mẹ không có ý định đi tìm em ấy sao?”

“Không.” Bà Trần Phương lắc lắc đầu, nghẹn ngào trả lời: “Nó có cuộc sống riêng của mình, mẹ không muốn quấy rầy tới nó.” Bà có thể thấy cô sống rất tốt, vậy bà cũng đủ hài lòng rồi, không còn bất cứ kỳ vọng nào khác nữa. Bà chìm đắm trong sự đau thương của mình, không hề chú ý tới đáy mắt của Lạc Thuần đã hiện lên chút lạnh lùng và hà khắc.

Lạc Thuần hơi nheo mắt lại, rồi nói: “Mẹ không muốn em ấy nhận ra mẹ sao, cũng không muốn em ấy biết mẹ nhận ra em ấy sao?”

Một câu nói này đã chọc trúng chỗ đau của bà Trần Phương, chân mày của bà nhíu lại, vẻ mặt trở nên bi thương và đau đớn.

Trầm mặc một chút, một lát sau, bà đau khổ lắc đầu, đôi mắt đầm lệ nói: “Nó sẽ không muốn nhận biết người mẹ đã từng vứt bỏ mình.”

“Làm sao mẹ biết?” Lạc Thuần hừ lạnh nói, vẻ mặt trở nên âm lãnh: “Nói không chừng em ấy rất muốn được nhìn nhận lại mẹ của mình!”

Nghe vậy, nhất thời bà Trần Phương sững sờ tại chỗ.

“Mẹ có số điện thoại của em ấy không?”

“Con muốn làm gì?” Trần Phương không hiểu nhìn cô ta, nhìn thấy đáy mắt của cô ta hiện lên sự lạnh lùng và nghiêm túc thì lập tức trở nên cảnh giác hơn: “Thuần Nhi, nó là em gái của con, con không thể làm bất cứ chuyện gì bất lợi cho nó được.”

“Mẹ cảm thấy với một người phụ nữ trời gà không chặt như con thì có thể làm gì được em ấy sao?” Nhìn bộ dạng của bà vô cùng muốn bảo vệ cô ta, Lạc Thuần đoán là bà có số điện thoại của cô bé kia.

Bất ngờ, khoé môi đỏ thắm của cô ta cong lên, trong nháy mắt cô ta nở ra một nụ cười bí hiểm và kỳ lạ. “Được rồi, mẹ cứ từ từ mà suy nghĩ về chuyện này, con muốn đi nghỉ ngơi rồi.” Nói xong nhét tấm ảnh ở trong tay mình vào tay của bà, không đợi bà kịp phản ứng, cô ta đã đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Mà trong chớp mắt xoay người đóng cửa kia, khoé mắt của cô ta khẽ liếc nhìn về ngăn tủ mà Trần Phương vội vàng khoá lại kia.

...

“Xế chiều hôm nay có việc không tới được, hãy chăm chỉ làm việc đi ^_^~by người yêu của anh Vũ Vũ.”

Ngồi ở trong phòng làm việc đang chờ Nhiếp Tử Vũ đến, kết quả người không tới nhưng lại có tin nhắn gửi tới. Nhiếp Tử Phong đỡ khóc đỡ cười nhìn dòng tin nhắn trên màn hình điện thoại, vẻ mặt có chút mất mát cũng có chút vui mừng.

Mặc dù chịu khổ vì mẹ Nhiếp phản đối, nhưng mà cũng không ảnh hưởng tới tình cảm của hai người. Hơn nữa tình cảm càng ngày càng mặn nồng hơn, mà Vũ Vũ cũng càng ngày càng phóng khoáng, khi hai người triền miên cô không còn từ chối nữa mà đôi khi còn chủ động, hai người lăn lộn ở trên giường càng lúc càng bùng cháy, hơn nữa còn không có khả năng vẫn hồi được nữa rồi.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Phong không khỏi liếc mắt nhìn về phía cuốn lịch, nhìn thấy trên cuốn lịch số ngày càng lúc càng bôi đỏ nhiều hơn, khoé miệng không khỏi nở một nụ cười vui vẻ.

Theo như bộ dạng cần mẫn mỗi ngày của anh, chắc là không lâu nữa, Vũ Vũ sẽ có kết tinh tình yêu của hai người thôi. Đến lúc đó, cho dù mẹ anh có phản đối đi chăng nữa, nhưng cũng phải nhìn mặt mũi của đứa nhỏ mà chỉ có thể thỏa hiệp mà thôi.

Nhiếp Tử Phong tưởng tượng không lâu nữa Vũ Vũ sẽ có bộ dạng e thẹn mặc áo cưới, trong lòng lại cảm thấy ảm áp, có loại cảm giác hạnh phúc chưa từng có bao giờ.

Sau khi cười ngây ngô với màn hình điện thoại một lúc lâu, lúc này anh mới đặt điện thoại xuống. Lúc đang định tiếp tục xử lý công việc tiếp thì đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, “Cốc, cốc, cốc.”

“Mời vào!” Anh nói nhưng cũng không ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn chăm chú vào tập tài liệu chỉ chút tiếng Anh.

Cánh cửa từ từ mở ra, ngay sau đó là những tiếng giày cao gót giẫm xuống nền nhà kêu lộp cộp truyền tới, chỉ một lát sau thì dừng lại trước bàn làm việc.

Chờ đợi một lúc lâu không thấy lên tiếng, Nhiếp Tử Phong không hiểu ngẩng đầu lên, sau khi nhìn rõ người đang ở trước mặt thì lập tức sững sờ.

“Vũ Vũ, em . . .” Nửa câu nói sau nuốt vào trong bụng khi nhìn thấy cách ăn mặc của cô.

“Em tới đưa cơm trưa cho anh.” Trong giọng nói trong trẻo lộ ra sự vui sướng, trên khuôn mặt được trang điểm nhạt kia hiện lên vẻ ngượng ngùng. Nhiếp Tử Vũ giờ giờ chiếc hộp tiện lợi ở trong tay lên, sau đó vòng qua đi lại bên cạnh người của anh.

Nhưng mà Nhiếp Tử Vũ này không phải là Nhiếp Tử Vũ, mà chính là Lạc Thuần đóng giả.

Trước đó cô ta đã tìm được số điện thoại mà mẹ mình đã giấu kỹ, sau đó mượn danh nghĩa của mẹ mình để lừa cô bé kia đi ra ngoài cho tới khi cô xong việc mới trở về, lúc này mới yên tâm để to gan bắt đầu làm chuyện của mình. Nhưng mà sợ Nhiếp Tử Phong nhìn thấy sơ hở, cô ta còn lên mạng tìm hiểu một chút về hình tượng của Nhiếp Tử Vũ, như tóc uốn lọn nhỏ thì đổi thành từng lọn lớn, trang điểm đậm thì sửa thành nhạt, sau khi xác định là tuyệt đối không có bất cứ sơ sót nào mới đi qua đây.

Nghĩ tới đây, đáy mắt của Lạc Thuần khẽ sáng lên. Hôm nay, cô ta muốn thành công! Đợi tới khi kết quả đã định, như vậy thì tất cả những điều mà cô ấy đang được hưởng sẽ biến thành của cô ta!

Nhìn hộp tiện lợi mà Lạc Thuần để ở trước mắt, ánh mắt của Nhiếp Tử Phong tròn to lên.

“Vũ Vũ, không phải là em nói có việc không tới được sao?” Một lần nữa ánh mắt lại chuyển qua người của cô ta, anh không hiểu hỏi lại.

Nghe vậy, nụ cười trên khoé miệng của Lạc Thuần khê căng thẳng, ngay sau đó lập tức nở một nụ cười, thề lười: “Người ta muốn cho anh một niềm vui bất ngờ mà thôi!”

“Em đó, nhóc con này!” Nhiếp Tử Phong cố ý làm bộ không vui dí dí cái trán của cô, ánh mắt dời xuống phía dưới, dưới đáy mắt lập tức như có một ngọn lửa thiêu đốt. “Quần áo của em như này là sao.”

Rốt cuộc cũng nghe thấy anh nhắc tới điểm này, Lạc Thuần lập tức nở nụ cười e thẹn, xoay một vòng ở trước mặt anh.

“Người ta mới mua, cố ý mặc để cho anh ngắm, thế nào? Không đẹp à?” Nói xong giả vờ cười e thẹn, nhìn thấy đáy mắt anh hiện lên lửa dục, cô ta biết mình đã chọn quần áo rất chuẩn xác rồi. d,0dylq.d.

Trong lòng Nhiếp Tử Phong như bị lửa đốt nóng rùng rục. Hôm nay cô mặc bộ quần áo rất dịu dàng và đáng yêu, chiếc áo ren thắt eo, chiếc váy ngắn màu đen chỉ che được cái mông, khi cô di chuyển thì làn váy tung bay, lộ ra đôi chân trắng nõn, cặp đùi thon dài rất đẹp và chiếc quần chữ T gợi. . .

Mười lăm tuổi Lạc Thuần đã bắt đầu gia nhập vào tình trường, cho nên tất nhiên sẽ hiểu rõ trang phục như thế nào sẽ có sức quyến rũ trí mạng với đàn ông. Đương nhiên người đàn ông trước mặt này cũng không ngoại lệ! Lấy trình độ cung chiêu của anh với Nhiếp Tử Vũ, thì nhất định là anh vô cùng yêu cô ấy, như vậy thì có thể chỉ ngày hôm nay thôi cô đã có thể mang thai đứa con của anh, đến lúc đó. . .

Nghĩ tới đây, Lạc Thuần cười, cô mở rộng hai chân không biết e ngại ngồi lên trên đùi của anh, hai tay ôm lấy cổ của anh làm nũng nói: “Người ta nghĩ là anh sẽ thích em ăn mặc như thế này.”

Bộ ngực mềm mại kề sát vào lồng ngực của anh, Nhiếp Tử Phong cúi đầu là có thể nhìn thấy chiếc áo ngực bằng ren màu hồng của cô, nhất thời cảm thấy bụng dưới của mình căng thẳng, một trận lửa dục dâng lên ở trong lòng.

“Đương nhiên thích.” Giọng nói của anh khàn khàn, bàn tay của anh di chuyển từ chiếc eo nhỏ của cô lên trên bộ ngực. “Nhưng mà tiểu yêu tinh. Anh thích bộ dạng không mặc gì của em hơn. . .”

Vừa nghĩ tới vóc người lồi lõm của cô dưới chất liệu may mặc này, Nhiếp Tử Phong nhất thời cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đang lúc muốn hung hăng đích thân đi lên thì cô lại nghịch ngợm quay đầu đi, sau đó cầm một miếng sushi trong hộp tiện lợi nhét vào miệng của anh.

“Làm việc lâu như vậy chắc là anh đã đói bụng rồi.” Nói xong, lè lưỡi ra liếm sốt mayonnaise dính ở ngón tay. Bộ dạng đó của cô ta vô cùng kêu gọi, muốn dùng cũng không được.

Nhìn cô ta nháy nháy mắt với anh mấy cái, Nhiếp Tử Phong cười, sau đó bàn tay nâng đầu của cô ta lên.

“Không bằng, chúng ta cùng nhau ăn.” Nói xong, đôi môi liền hung hăng tiến sát lại.

Chính là rất hợp ý của cô ta! Một ánh mắt giao hoạt chợt hiện lên trong mắt của cô ta, cô ta lập tức nhắm mắt lại bắt đầu hưởng thụ nụ hôn của anh.

...

Sau khi hoàn thành nụ hôn, miếng sushi kia không biết cuối cùng đã vào bụng của ai. Lạc Thuần thở hổn hển dựa vào lồng ngực của Nhiếp Tử Phong, thở gấp từng ngụm từng ngụm không khí.

“Tiểu yêu tinh, kỹ thuật của em đã tiến bộ không ít rồi.” Nhất là vừa rồi cô hôn mà nhất định không chịu thua kém anh chút nào, đến bây giờ Nhiếp Tử Phong vẫn còn có chút khiếp sợ. Hơi nhũ mảy nhìn về phía cô, anh cảm thấy có chỗ nào đó không đúng thì phải? Bởi vì nụ hôn của cô không hề ngọt như anh khát khao mà có cảm giác rất quái dị! Có lẽ là anh quá nhạy cảm rồi! Cuối cùng Nhiếp Tử Phong nghiêng đầu kết luận như vậy.

“Cái khác em cũng có tiến bộ.”

“Hả?” Nhiếp Tử Phong cười sang sảng, về mặt ý vị nhìn cô ta. Lúc đang định hỏi là cái gì, thì bàn tay của cô ta đã đặt trên bả vai của cô rồi từ từ di chuyển xuống phía dưới, từ cổ xuống lồng ngực, rồi lại từ đi xuống bụng dưới, sau đó bàn tay nhanh nhẹn cởi khoá quần của anh ra, dò vào bên trong xoa xoa cái nóng rẫy của anh.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại vuốt ve côn trụ của anh, kích thích đầu óc của Nhiếp Tử Phong, rất cả những kinh ngạc về cô đã biến mất không còn chút dấu vết. Chỉ thấy anh khê rên một tiếng, sau đó mở miệng quát: “Đủ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Chương 134.2: Có thai với anh trai

Editor: Táo đồ phổ núi

“Chưa đủ.” Nhìn anh bởi vì lửa dục mà sắc mặt trở nên nôn nóng, trong lòng Lạc Thuần cười đắc ý. lee qyu dno. Cô ta rút tay mình ra, sau đó hai tay chống lên bờ vai của anh, cố tình dùng chỗ mềm mại của mình cọ sát vào chỗ đang nhô ra của anh, cười ái muội nói: “Thế nào? Người ta có tiến bộ không?”

“Ừm, hừ.” Đáp lại là một tiếng rên đau đớn của Nhiếp Tử Phong.

Côn thịt của anh giống như con mãnh thú được thả ra khỏi lồng nhốt, toàn thân của Nhiếp Tử Phong đau đớn và căng thẳng. Nhưng lại không chịu được động tác càn quấy của cô ta, anh ngăn cản động tác của cô ta lại.

“Tiểu yêu tinh, bây giờ đến phiên anh rồi!” Nói xong, không đợi Lạc Thuần phản ứng đã cởi chiếc quần lót của mình ra rồi.

Nhìn bộ dạng vội vã của anh, Lạc Thuần cười tới mức run rẩy cả người.

Giữa lúc Nhiếp Tử Phong muốn kéo nốt vật trở ngại cuối cùng giữa hai người, thì ngoài cửa lại một lần nữa vang lên tiếng gõ cửa. “Tổng giám đốc, Vương tổng đã tới rồi ạ.” đến đến lie qiu doon

Nghe vậy động tác của Nhiếp Tử Phong nhất thời dừng lại, đổi lại tới lượt Lạc Thuần khăn trương.

“Mặc kệ ông ta, chúng ta tiếp tục.” Nói xong thì dâng đôi môi đỏ mọng của mình lên. Nhưng mà Nhiếp Tử Phong lại quay đầu đi, tránh thoát cô ta.

“Vũ Vũ ngoan, một lát nữa chúng ta sẽ tiếp tục.” Nhiếp Tử Phong đặt cô ts xuống đất, nói với trợ lý là sẽ tới ngay, rồi đứng dậy sửa sang lại quần áo. Thực ra anh cũng không muốn như vậy, nhưng hôm nay thật sự là rất gấp, cho nên anh chỉ có thể tạm thời gác việc riêng qua một bên.

“Có thể không đi không?” Lạc Thuần không cam lòng, bởi vì cô ta sợ anh đi như vậy thì kế hoạch ngày hôm nay sẽ không thực hiện được.

“Không thể.” Sửa sang lại xong, Nhiếp Tử Phong cúi đầu hôn lên mặt cô ta một cái. “Ngaoan ngoan ở lại đây chờ anh, một lát nữa anh sẽ đền bù lại cho em.” Nói xong, xoay người rời khỏi.

Nhìn bóng lưng dần biến mất của anh, Lạc Thuần tức giận tới mức giậm hai chân!

※

Có một số người nếu nhận định là việc cần phải làm, thì cho dù có phải liều lĩnh cũng phải làm cho xong! Mà Lạc Thuần thì thuộc trong số đó. Cô ta đi đi lại lại ở trong phòng làm việc không dưới mười mấy vòng, kiên trì đợi Nhiếp Tử Phong quay lại.

Cho dù như thế nào đi nữa! Hôm nay cô nhất định phải có được anh!

Dưới đáy mắt của cô ta tràn đầy sự lạnh lùng, vào giữa lúc âm thầm thề ở trong lòng, thì có một tràng tiếng bước chân vang lên. Mở cờ trong bụng, cô ta mở cửa ra nhìn cứ tưởng Nhiếp Tử Phong đã quay lại, không ngờ lại là Nhiếp Tử Vũ!

“Làm sao bây giờ?” Cô ta lo lắng vội vã đóng cửa lại, không thể ngờ được Nhiếp Tử Vũ đã bị lừa ra ngoài rồi mà vẫn gặp mặt cô ở đây!

Trong nháy mắt cô ta tưởng tượng ra cảnh tượng sắp xảy ra khiến cô ta hoảng hốt, cho nên nhú mày lại, lập tức lắc lắc đầu.

Không được! Cô không thể để cho cô ấy phát hiện ra sự tồn tại của mình được! Bằng không thì tất cả kế hoạch của cô sẽ bị phá hỏng!

Nghĩ vậy, cô ta bắt đầu nhìn xung quanh xem có chỗ nào để náu không. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, ánh mắt của cô ta nhìn vào tủ sách, không suy nghĩ nhiều mà chui vào trong tủ rồi đóng cửa tủ lại.

Dường như cũng đứng vào lúc đó, cánh cửa văn phòng cũng bị đẩy ra.

...

“Ôi, thật là xui xẻo!” Nhiếp Tử Vũ buồn bực nhăn mày lại, sau đó cô đá văng giày cao gót đi.

Sáng sớm nhận được tin nhắn ngắn gọn của di Phương hẹn gặp cô ở địa chỉ XX, kết quả cô chưa kịp đi tới thì trời bỗng đổ cơn mưa, thế nên cô đành gửi một tin nhắn tới là không thể tới gặp được. Vốn định chạy về nhà nghỉ ngơi nhưng không ngờ chiếc xe chạy qua khiến vũng nước bắn tạt vào người của cô, nhưng mà cũng may là chỗ này lại ở gần công ty của anh!

Cô định đi vào đây để tắm rửa sau đó nhờ người giúp việc lấy bộ quần áo mang tới đây cho cô!

Nhiếp Từ Vũ thở ra, cả người ướt sũng, tóc cũng dính bết trên trán. Lập tức bước vào căn phòng làm việc phụ có phòng nghỉ ngơi, chỉ một lát sau bên phòng nghỉ liền truyền ra tiếng nước chảy róc rách.

Lạc Thuần trốn ở trong tủ tường là cô sẽ đi ngay, nhưng không ngờ đã qua mười lăm phút đồng hồ mà cô vẫn chưa đi. Đến khi cô ta cũng không nhịn nổi nữa định rời khỏi, thì đúng lúc đó Nhiếp Từ Vũ cũng đi từ trong phòng nghỉ đi ra ngoài. . . .

Mặc áo choàng tắm, nhàn nhả xoa mái tóc của mình, Nhiếp Từ Vũ nhìn chỗ này một chút nhìn chỗ kia một chút, cuối cùng ngồi xuống chỗ dành riêng cho Nhiếp Từ Phong. Thuần thực nhập một chuỗi mặt khâu mở máy vì tính ra, sau đó đăng nhập vào msn.

Cô biến mất một thời gian dài như vậy, chắc hẳn là công ty sẽ rất sốt ruột?

Nhiếp Từ Vũ nghĩ vậy, nhưng khi đăng nhập thành công, thì lại không có ai tìm cô! Điều này khiến cho cô cảm thấy ngoài ý muốn.

“Kỳ lạ. . .” Dựa theo kế hoạch trước đây, cuối tháng tám cô sẽ thu âm album mới, mà bây giờ lại không có ai tìm tới cô! Chuyện này là sao đây!

Mở danh sách bạn thân ra, nhìn thấy nick của Joe đang sáng, vội vã định đi hỏi anh ta. Chờ mười lăm giây sau, Joe gửi lại tin nhắn cho cô, nhưng mà không phải là tin nhắn mà cô cần, mà chỉ nói cô hãy nghỉ ngơi thật tốt, sau đó không nói gì nữa.

“Lạ thật. . .”

Giữa lúc Nhiếp Từ Vũ đang định nhập dòng chữ “Vì sao lại không tìm tôi?”, thì đột nhiên cánh cửa lại mở ra “Rầm!” một tiếng, khiến cô bị giật mình thiếu chút nữa thì ngã xuống khỏi ghế ngồi.

Nghe tiếng động nhìn lại, thì nhìn thấy Nhiếp Từ Phong đang hùng hùng hổ hổ xuất hiện ở phía sau cánh cửa, sau đó dùng ánh mắt thâm trầm nhìn mình, rồi lại “Rầm!” một tiếng đóng cửa lại, bấm khoá lại, rồi nhanh chóng đi lại phía mình.

“Anh. . .” Đã xảy ra chuyện gì? Nhiếp Từ Vũ chưa kịp phản ứng thì anh đã bước lại và đứng ở trước mặt của cô. “Hả?”

Khó trách tại sao cô lại kinh ngạc như vậy, bởi vì Nhiếp Từ Phong vậy mà lại ôm cô lên trên bàn làm việc, sau đó bắt đầu cởi dây lưng của mình ra, sẵn tiện cởi. . .

“Anh muốn làm gì?” Nhiếp Từ Vũ cảnh giác nhìn anh, lo lắng đẩy người anh ra muốn trốn thoát. Người đàn ông này đúng là hết thuốc chữa! Vừa nhìn thấy cô đã động dục rồi! Táo đồ le^e quyỵ do^mn.

Nhưng mà sau khi Nhiếp Từ Phong cởi sạch sẽ lại một lần nữa đặt cô ngồi ngay ngắn lên bàn làm việc, hai tay chống ở hai bên hông của cô.

“Tiểu Vũ Vũ, em làm cho anh muốn tới mức sắp chết rồi đây!” Mặc dù bàn bạc công chuyện với khách hàng, nhưng mà đầu óc của anh chỉ nghĩ tới sự lớn mật vừa rồi của cô, nghĩ vậy cả người anh lại đau tới mức khó chịu. Qua loa cho xong việc rồi ném lại mọi việc cho trợ lý cấp tóc chạy tới đây!

Nhiếp Từ Phong muốn, rất nhanh đã cởi dây lưng ở bên hông của cô, sau đó cúi đầu vùi vào bộ ngực của cô.

Anh gấp gáp như vậy khiến cho cô xấu hổ đỏ mặt lên.

“Nhiếp Từ Phong, ban ngày ban mặt anh. . . phát điên cái gì chứ! Còn không mau buông em ra!” Nhiếp Từ Vũ liều mạng đẩy người anh ra, nhưng mà cô chưa kịp đẩy anh ra, thì đã cảm giác được có một bàn tay cứng rắn chen vào giữa hai chân của cô, tách chân của cô ra, nhân tiện kéo quần lót của cô xuống.

Không có gì che chắn, một cảm giác mát lạnh từ bên ngoài tràn vào, khiến cho cô run rẩy. Nhưng mà chưa chờ cô kịp phản ứng, cô đã cảm giác được cảm giác nóng bỏng của anh đặt ở giữa hai chân của cô, một giây sau đã xuyên thấu vào cơ thể của cô.

“Ừm hừ.” Nhiếp Từ Vũ bị đau nhứ mảy lại, không còn giãy giụa nữa, bởi vì lúc này có giãy giụa thì cũng chỉ phí sức mà thôi. Cô vừa tức vừa thẹn trừng mắt lên nhìn Nhiếp Từ Vũ đang tiến công một cách mãnh liệt, một lúc lâu sau mới thốt lên được một câu: “Anh là ngựa đực!”

Kết quả là Nhiếp Từ Phong càng cử động điên cuồng chiếm đoạt cô một lần rồi lại một lần nữa.

Trong bóng tối. . .

Mọi đôi mắt phẫn nộ đang trừng mắt lên nhìn hai người không ngừng thay đổi tư thế yêu, sắc mặt lạnh lùng khiến cho người ta sợ hãi.

Không ngờ là cô làm nhiều việc như vậy, thế nhưng lại khiến cho cô ta được hưởng lợi!

.Táo đồ le^e quyỵ do^mn. . .

Sau đó, cả người Nhiếp Từ Vũ mềm nhũn dựa vào trong ngực của Nhiếp Từ Phong, hai chân mở ra, để mặc cho anh lau đi dấu vết yêu giữa hai chân của mình.

“Em tán gẫu với Joe?” Ánh mắt của Nhiếp Từ Phong khẽ liếc nhìn lên cửa sổ chat của máy tính.

“Vâng. Há?” Trả lời được một nửa, đột nhiên cô cảm thấy có cái gì đó không đúng, hai tay của anh giữ chặt lấy anh, do dự hỏi: “Sao anh biết đó là Joe?”

“Trên tài khoản không phải có thể hiện tên sao? Ngoại trừ Joe ra chẳng lẽ em còn có người đại diện khác?” Nhiếp Từ Phong khẽ giải thích.

“Đúng vậy! Không đúng!” Ngay ngốc trả lời rồi đột nhiên lại cảm thấy không đúng, vẻ mặt cô kinh ngạc nhìn Nhiếp Từ Phong, nuốt một ngụm nước bọt: “Anh... Anh đã biết?”

“Ừ, hừ.”

Nghe vậy, nụ cười của Nhiếp Từ Vũ nhất thời cứng ngắc trên khóe miệng: “Anh đã biết khi nào?” Cô còn tưởng là mình đã giấu giếm rất kỹ rồi chứ!

“Trước ngày lễ hội hoá trang.” Anh không hề che giấu.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ ngây ngẩn cả người, cô khiếp sợ nhìn anh, sưng mặt lên: “Đêm hôm đó anh đối xử với em thô bạo như vậy, còn khiến em cho rằng mình bị người lạ xâm phạm... Em có thể hiểu rằng anh đang trả thù vì em đã lừa anh không?”

“Có thể.” Anh gật gật đầu, cười rất vui vẻ.

“Chết tiệt... Con hồ ly này lại có thể... ”

“Đi tắm rửa nhé?” Nhìn cô đang đỏ mặt hời hợt nhai, trợn mắt lên nhìn mình, Nhiếp Từ Phong dịu dàng lãng sang chuyện khác.

“Vâng.” Quả nhiên là một cô bé rất ngây thơ trong sáng, Nhiếp Từ Phong vừa mới nói như vậy đã quên đi những lời trước đó, cả người miễn cưỡng ôm lấy bờ vai của anh, cô nói: “Anh ôm em đi, em sợ em đứng xuống đi cái kia sẽ chảy ra...”

Nhiếp Từ Phong khẽ cười cười, ôm ngang người của cô: “Được, nữ vương bệ hạ của tôi!”

※

Thời gian trôi nhanh như nước chảy, chỉ chớp mắt một cái một tuần đã trôi qua.

Lạc Thuần lần lượt đóng giả thành Nhiếp Từ Vũ xuất hiện ở trước mặt của Nhiếp Từ Phong, nhưng mà lại không có lần nào thực hiện được kế hoạch, hết bản công chuyện thì lại có một số việc vặt khác chen ngang.

Nhưng cho rằng cô có thể buông tha dễ dàng như vậy sao? Hừ! Sao có thể chứ!

Mặc dù không chiếm được Nhiếp Từ Phong, nhưng mà cô ta cũng không để cho mình rảnh rỗi chút nào. Vì để khiến mình càng ngày càng giống Nhiếp Từ Vũ, cô ta triệt để thay đổi kiểu tóc và cách ăn mặc của mình.

Cô ta đang chờ đợi thời cơ, đợi tới một ngày nào đó cô ta có thể có được anh một cách triệt để rồi thì...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Chương 134.3: Có thai với anh trai

Editor: Táo đỏ phổ núi

Hôm nay, mặt trời trên cao chiếu xuống trung tâm khu chợ của trung tâm thành phố Đài Bắc, bên trong một nhà hàng.

“Vi vậy theo ý của cậu nghĩa là anh ta biết hết mọi chuyện?” Triệu An Nhã chậm rãi khuấy khuấy mấy cục đá ở trong ly, mở to mắt nhìn Nhiếp Từ Vũ đang vô cùng vui vẻ. “Vậy anh ta không nói thêm gì nữa à?”

“Nói chứ.” Nhớ tới cuộc nói chuyện ngày hôm đó, Nhiếp Từ Vũ không khỏi nhăn mặt lại giống như trái khổ qua: “Anh ấy đền bù tiền hợp đồng giúp mình, rồi nói không cho phép mình đi hát rong. Sau đó khi kết thúc kỳ nghỉ hè thì mình sẽ bắt đầu tới trường.” Đó chính là nguyên nhân vì sao không có ai tìm tới cô.

“Hơ... Quả nhiên là phong cách của anh ta.” Triệu An Nhã không nói gì chỉ lắc lắc đầu, “Cậu cam lòng cứ bỏ qua như vậy sao?”

“Không cam lòng cũng không có biện pháp nào khác, ai bảo trong lòng mình anh ấy có vị trí quan trọng hơn.” Nghĩ tới khuôn mặt tuần láng kia của

Nhiếp Từ Phong, Nhiếp Từ Vũ đã cảm thấy ấm áp rồi. Không chỉ có công việc, cho dù là mất đi tất cả vì anh cô cũng vui vẻ chịu đựng. leê quý d0n9.

“Ôi tình yêu. . .” Thật sự có thể khiến cho người ta biến thành một kẻ ngốc! Đột nhiên, Triệu An Nhã như nhớ tới cái gì đó, tầm mắt nhìn về phía ngón tay của cô: “Nhẫn kim cương của cậu đâu?”

“Thu hồi lại rồi.” Nói tới nhẫn kim cương, khiến cô nhớ lại chuyện đó, sắc mặt của Nhiếp Từ Vũ nhất thời trở nên buồn bã.

“Sao vậy? Mẹ cậu vẫn nhất định không cho hai người ở cùng một chỗ à?”

“Ừ.” Sau lần đó anh đã nói chuyện với mẹ rất nhiều, nhưng mà vẫn không thay đổi được kết quả. Cô không hiểu, nếu mẹ không ghét mình, thì tại sao lại không cho phép bọn họ ở cùng một chỗ chứ? Theo như cô suy nghĩ, bà kiên quyết không đồng ý không chỉ đơn giản vì trước đó họ có quan hệ anh em, mà còn có một nguyên nhân khác.

Nhìn về mặt mắt mắt của cô, Triệu An Nhã lắc đầu. Không đành lòng tiếp tục nhìn cô buồn bã như vậy, đành chuyển đề tài.

“Nói nghe. . . Thoạt nhìn hình như cậu đang rất đói à. . .” Từ đầu đến giờ miệng của cô không ngừng chút nào, cũng đã bốn mươi lăm phút trôi qua, nhưng vẫn không có xu thế ngưng lại.

“Đúng vậy đó, mình ăn thế nào cũng không có cảm giác no bụng.” Nói xong, Nhiếp Từ Vũ cầm lấy một cái đùi gà đưa lên miệng của mình. Thời gian gần đây cũng không biết bị làm sao nữa, thường hay có cảm giác đói bụng, không đúng, là không có cảm giác ăn no.

“Ồ, ồ.” Triệu An Nhã gật đầu, nhìn thấy cô thả đùi gà xuống lại bắt đầu ăn món khác, đôi mắt nhất thời mở to ra. “Nhưng mà Vũ Vũ này, cậu có cảm thấy ăn ngon miệng không?”

“Cái gì?”

“Đưa chuột chấm sốt cà chua. . .” Nhìn bộ dạng ăn rất thoải mái của cô, Triệu An Nhã nuốt nước miếng một cái thật mạnh, tầm mắt quét một lượt trên bàn. Canh bắp nấu giấm chua, dưa chuột muối chua, nếu như là dạ dày của người bình thường chắc là không chịu nổi mất!

“Cũng không tệ lắm đâu, cậu có muốn thử một chút không.” Nói xong, Nhiếp Từ Vũ cầm một miếng dưa chuột đưa cho bạn mình, đôi mắt vô tội chớp chớp.

“Thôi.” Triệu An Nhã vội vã khoát khoát tay, xin miễn cho kẻ bất tài.

Nói xong, ánh mắt của cô chậm rãi chuyển qua nhìn Nhiếp Từ Vũ, đột nhiên Triệu An Nhã tròn to mắt lên, vẻ mặt hoảng hốt nhìn miệng Nhiếp Từ Vũ dính đầy nước tương, lát sau nói: “Vũ Vũ, cậu có cảm nhận được, là cậu đang mập lên không.” leê quý d0n9.

Mập lên, lại còn ham ăn hơn, còn có...

“Gần đây có phải cậu luôn cảm thấy mệt mỏi rồi không?”

“Mình đương nhiên biết là mình mập lên rồi, bình thường cũng cảm thấy hơi mệt.” Thân thể của cô có sự thay đổi sao cô không biết được chứ! Bị người kia quần quít hàng đêm vận động “rầm rầm”, có thể không mệt rồi được sao? ! Bình thường ngủ đủ giấc thì tự nhiên tỉnh lại sau đó ăn cái gì đó, ăn cái này cái kia xong thì tiếp tục đi ngủ, cô không béo lên mới là kỳ lạ đó!

“Sao thế? Mình thực sự mập tới mức khó nhìn như vậy sao?” Nhiếp Từ Vũ thả thức ăn ở trong tay xuống, vẻ mặt tội nghiệp nhìn Triệu An Nhã.

“Không phải, nhưng mà. . . Nhưng mà đột nhiên mình nghĩ tới có một loại bệnh rất phù hợp với hiện tượng này của cậu.”

“Bệnh!” Vừa nghe thấy chữ này, Nhiếp Từ Vũ hoảng sợ, vội vã cầm lấy tay của Triệu An Nhã vẻ mặt khẩn trương hỏi: “Bệnh gì chứ? Nhã Nhã, cậu đừng làm mình sợ chứ.”

Về mặt của Triệu An Nhã xấu hổ, an ủi cô mấy câu, sau đó lại hỏi: “Vũ Vũ, cái kia của cậu có tới không?”

“Hả?” Cái kia là cái gì?

“Chính là. . . Khụ khụ, kinh nguyệt mỗi tháng đó!” Cô cố gắng hạ giọng nói khẽ.

Nghe vậy, nhất thời Nhiếp Từ Vũ ngẩn người ra, một lát sau, cô chần chừ quay đầu nhìn về phía Triệu An Nhã, “Không thể nào. . .”

. . .

Mọi chuyện thường sẽ ngược lại với suy nghĩ của bạn, Nhiếp Từ Vũ cũng không đảo ngược được câu nói này. Nhìn cuốn sổ tay làm mẹ, và cả tờ giấy xét nghiệm có thai, cô đã quên cả phản ứng.

Mang thai. . .

Cô thực sự đã mang thai! Đây không phải là đang nằm mơ đúng không? ! Cô kích động nhéo vào bắp đùi mình một cái, đau tới mức sắp phát khóc lên.

“Trời à, mình mang thai!” Cô kích động xoay người một cái, ôm chặt lấy Triệu An Nhã, bắt đầu cười ha hả một cách điên cuồng: “Mình mang thai, mình đã mang thai rồi!

Bị cô ôm chặt, đột nhiên Triệu An Nhã ho khan một trận, vội vàng đẩy cô ra. “Nhiếp Tử Vũ, cậu cũng mất mặt quá đi! Mau buông mình ra, trước mặt mọi người mà làm cái gì vậy!” Còn nữa, không phải người ta chưa lấy chồng mà có thai đều nhăn mặt nhủ này sao, biểu hiện của cô ấy cũng ngược đời quá rồi!

“Người ta vui quá thôi mà!” Nhiếp Tử Vũ nhăn mặt lại, sao đó cúi đầu xuống nhìn vào cái bụng bằng phẳng của mình, đôi mắt sáng lấp lánh. “Không thể tin được, mình đã có đứa con với anh mình.” Em bé đang dần lớn lên ở trong bụng của cô, nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ lại bắt đầu kích động.

Đứa nhỏ thực sự rất thần kỳ! Nhưng mà chỉ hơn hai mươi ngày ngắn ngủi, mà cô đã có kết tinh tình yêu của bọn họ.

“Cậu nên sửa miệng lại! Đừng nữa gọi Nhiếp Tử Phong là anh trai nữa, cảm giác như các người đang phạm vào tình yêu cấm kỵ.” Nói xong, Triệu An Nhã lại cảm thấy buồn nôn một trận.

Nhưng mà Nhiếp Tử Vũ đang kích động mới không thèm để ý tới cô ấy, sau đó tự nhiên nói: “Một lát nữa mình sẽ báo lại tin này cho anh ấy biết, nếu như anh ấy biết mình có đứa nhỏ, chắc hẳn là anh ấy sẽ rất vui vẻ.” Nhiều ngày gieo cấy như vậy cuối cùng cũng có kết quả, nghĩ tới Nhiếp Tử Vũ lại cảm thấy ngọt ngào.

Lúc còn đang suy nghĩ, thì chợt có một tiếng chuông di động vang lên. Nhiếp Tử Vũ giật mình móc điện thoại ở trong túi xách ra, khi nhìn tới cái tên hiển thị trên màn hình thì lập tức cười như nở hoa.

Cái này gọi là tâm ý tương thông sao? Cô vừa mới nhắc tới anh thì anh đã gọi điện thoại tới.

Cô nhanh chóng nhấn nút nhận cuộc gọi, nhưng mà còn chưa kịp nói một tiếng “A lô” ra khỏi miệng, đầu bên kia điện thoại đã nhanh chóng truyền tới giọng nói rất gấp gáp.

“Vũ Vũ em đang ở đâu? Nhanh đi về nhà đi, ba đã xảy ra chuyện rồi.”

Nụ cười nhất thời cứng ngắc trên môi, chiếc túi xách ở trong tay rơi xuống đất kêu lên “bịch” một tiếng, Nhiếp Tử Vũ cũng quên cả hô hấp.

“Chuyến bay về Đài Loan của ba bị xảy ra bất trắc trên đường đi, kết quả không còn ai sống sót.” Đó là Nhiếp Tử Phong đã nói chuyện với cô qua điện thoại.

Nhiếp Tử Vũ dùng hết sức bình sinh chạy về nhà với tốc độ nhanh nhất, sau khi bước vào phòng khách thì nhìn thấy hai người đang khóc, trong nháy mắt nước mắt của cô chảy xuống như mưa.

“Mẹ.” Cô tiến lên đỡ lấy mẹ Nhiếp đang khóc như đứt từng khúc ruột, cẩn thận từng chút một đỡ bà ngồi lên ghế sofa.

“Vì sao. . . Vì sao lại đối xử với chúng ta như vậy chứ.” Ngày thường thấy mẹ Nhiếp luôn có bộ dạng đoan trang, thanh nhã lúc này mẹ Nhiếp đã không còn có bộ dạng như vậy nữa, mái tóc của bà rối tung, viền mắt đỏ bừng lên, khuôn mặt trắng trẻo của bà hiện lên vệt nước mắt loang lổ, thoáng một cái nhìn bà như đã già hơn vài tuổi.

Hai tay của bà nắm chặt bộ quần áo của Nhiếp Tử Vũ, bà vừa khóc vừa nói: “Nếu như ngày đó mẹ đồng ý đi cùng với ông ấy, thì ông ấy sẽ không xảy ra chuyện như vậy, tất cả đều là lỗi của mẹ!” Bà nhận tất cả mọi sai lầm vào người của mình. dfien ddn lie qiu doon

“Mẹ, chuyện này không phải là lỗi của mẹ.” Nhiếp Tử Vũ đau lòng ôm bà vào trong ngực của mình, dịu dàng an ủi.

Mẹ Nhiếp giống như người bị rơi xuống biển, túm được cọc gỗ. Gạt tất cả mọi chuyện đi, bà ôm chặt lấy Nhiếp Tử Vũ, khóc không ra hơi.

Không biết qua bao lâu, một tiếng bước chân rất vội vàng vang lên. Mọi người nghe thấy thì quay đầu lại nhìn, sau khi nhìn thấy thì càng khóc dữ dội hơn.

“Mẹ.” Nhiếp Tử Phong về gấp nên nhìn cũng mệt mỏi, thường ngày anh rất chăm chú và tỉ mỉ trong cách ăn mặc thì lúc này mấy sợi tóc rũ xuống trước trán của anh. Cặp chân mày rậm cũng nhíu chặt lại, vẻ mặt anh rất đau lòng nhìn mẹ Nhiếp đang ngả vào lòng của Nhiếp Tử Vũ mà khóc.

“Tử Phong à, rốt cuộc con cũng đã trở về.” Vừa thấy bóng dáng của anh, Mẹ Nhiếp mẩu vội vàng bỏ lơ đi Nhiếp Tử Vũ, đứng dậy nhào vào trong ngực của anh: “Làm sao bây giờ? Ba con đã bỏ hai mẹ con chúng ta rồi, chúng ta phải làm sao bây giờ. . .”

Nghe vậy, trong lòng Nhiếp Tử Vũ nhói đau, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch.

Một lòng chỉ lo cho mẹ Nhiếp, Nhiếp Tử Phong cũng không nhận ra sự khác thường của Nhiếp Tử Vũ. Anh ôm lấy mẹ Nhiếp, dùng giọng điệu kiên định nói: “Con sẽ thay ba chăm sóc mẹ, mẹ không cần phải lo lắng.” Nói xong, viền mắt của anh cũng hơi đỏ lên.

“Ừ. . .” Vừa nghe thấy lời hứa hẹn của anh, mẹ Nhiếp càng khóc dữ hơn nữa.

Hai mẹ con ôm nhau đứng khóc, còn Nhiếp Tử Vũ giống như một bị từ bỏ đứng khóc một mình rất lẻ loi.

Không biết qua bao lâu, lúc mẹ Nhiếp khóc mệt tới mức ngất xỉu ngã vào trong lòng của Nhiếp Từ Phong, việc này mới xem như đã kết thúc. Điện thoại di động. Ôm mẹ Nhiếp trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó bảo người giúp việc tới chăm sóc. Nhiếp Từ Phong gọi điện chỉ đạo mọi việc xong, sau đó mới có thể thở được một chút.

“Anh có khoẻ không?” Nhiếp Từ Vũ lo lắng nhìn về mặt đầy mây đen của anh, quan tâm hỏi thăm: “Anh óc muốn đi nghỉ ngơi một chút không?”

Nhiếp Từ Phong ngẩng đầu khẽ nhìn cô một cái, ngày sau đó kéo cô lại ngồi trên đùi của mình. Lúc cô chưa kịp phản ứng thì anh đã gục đầu lên bả vai của cô, chỉ một lát sau truyền tới giọng nói run run như đang khóc của anh.

“Để cho anh được yên tĩnh một lát được không?”

“... Vâng.” Nhiếp Từ Vũ gật gật đầu, sờ sờ đầu của anh: “Muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng cố chịu đựng sẽ không tốt.”

Sau khi cô nói những lời này xong, thì tiếng khóc nức nở của Nhiếp Từ Phong truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Chương 135: Chàng trai kiêu ngạo

Editor: Táo đỏ phổ núi

Lúc Nhiếp Từ Phong tựa vào trên vai của cô khóc, Nhiếp Từ Vũ rất muốn nói chuyện mình đang mang thai với anh, nhưng mỗi khi cô định mở miệng thì lại nghe thấy tiếng khóc của anh, cho nên tất cả những lời định nói ra lại nuốt vào trong miệng.

Bên tai, tiếng khóc nức nở của anh vẫn không dứt; trong lòng, cũng quặn thắt lại vì anh.

Cuối cùng Nhiếp Từ Vũ vẫn quyết định, chờ tất cả chuyện này kết thúc thì lại nói với anh...

....

Ở ngoại ô thành phố Đài Bắc, nghĩa trang Thiên Đường, kế núi gần sông, quang cảnh thanh tĩnh.

Mây đen u ám, không khí trong nghĩa trang rất trang nghiêm, mưa bụi bay lất phất xuống, chạm vào lá cây tạo thành những tiếng lách tách, khiến cho bầu không khí đang yên ắng càng trở nên đau buồn hơn.

Một bia mộ mới tinh, ở trước đó có vài người thân và bạn bè đang đứng, bọn họ đều cúi đầu mặc niệm tạm biệt người đã từng là truyền kỳ trong giới kinh doanh được khắc trên bia mộ.

Trong đó, Nhiếp Từ Vũ mặc một bộ âu phục màu đen tới đầu gối, khiến cho da thịt trắng tinh của cô hiện lên rất chói mắt, cô giơ cao cây dù lên che chở ở bên cạnh của Nhiếp Từ Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ đau thương.

Cô biết mấy ngày nay anh vì xử lý hậu sự cho ba Nhiếp mà không được nghỉ ngơi chút nào, cũng không được ăn một bữa cơm cho từ tể. Nhìn bộ dạng chán chường và cô đơn của anh, cô cảm thấy đau khổ mà không nói nên lời đồng thời cũng cảm thấy thật thất bại, bởi vì cô không thể làm giảm bớt sự đau thương trong lòng của anh.

Mưa phùn vẫn không ngừng rơi, bay nghiêng tới khiến cho quần áo của anh bị ướt. Không để ý là mình cũng đã bị mưa làm cho ướt nhẹp, Nhiếp Từ Vũ nghiêng ô sang bên cạnh một chút để che cho anh.

“Các người hãy trở về đi.” Mẹ Nhiếp mở đầu nói rất nhỏ, về mặt không biết đang vui hay buồn.

Vừa nghe thấy, mọi người gật gật đầu an ủi mấy câu, sau đó liền xoay người rời đi. Chỉ một lát sau, chỉ còn lại có ba người Nhiếp Từ Phong.

Mẹ Nhiếp dùng ánh mắt có tơ máu nhìn xem xét một lượt, sau đó khẽ nhìn qua hai người bọn họ, cánh môi hơi nhấc lên nói: “Từ Vũ, con trở về trước đi.”

“Con...” Bị chỉ tên cả người Nhiếp Từ Vũ ngẩn ra, dùng ánh mắt đau khổ nhìn về mặt lạnh lùng của mẹ Nhiếp. Cô muốn mở miệng nói muốn ở lại cùng với bọn họ, nhưng mà không chờ cô kịp mở miệng, một câu kế tiếp đã khiến cô rơi vào địa ngục.

“Trở về đi.” Người nói chuyện là Nhiếp Từ Phong khiến cho Nhiếp Từ Vũ ngẩn người ra.

Chỉ thấy anh từ từ quay đầu lại, dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô một cái, rồi nói” “Trời đang mưa, em không nên đứng dầm mưa quá lâu, trở về đi.”

Nghe thấy giọng điệu của anh rất kiên định, sống mũi của Nhiếp Tử Vũ chua xót.

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, cô không còn cảm giác bọn họ là người yêu nữa, giữa bọn họ có một khoảng cách vô hình ngăn cản, khiến cho bọn họ không thể đi tới, cũng không thể khôi phục lại sự thân thiết như trước đây.

Ngồi tới đây, đột nhiên Nhiếp Tử Vũ cong cong khóe môi lên.

Cũng đúng thôi, cho dù tình cảm có sâu đậm hơn đi nữa, thì cô cũng không mang dòng máu nhà họ Nhiếp, cũng không phải thực sự là người nhà họ Nhiếp.

“Được.” Cô cười nhợt nhạt, nụ cười như hồ nước mùa thu, dịu dàng ở bên ngoài, lạnh lẽo ở bên trong. Nhưng mà vào khoảnh khắc cô xoay người đi kia, cô đã nhét chiếc ô vào trong tay của anh, khi anh nhìn với ánh mắt kinh ngạc cô chỉ nói: “Hãy bảo trọng.”

Sau đó xoay người chạy đi.

Tháng tám, mặc dù là mưa phùn lất phất, nhưng mà nước mưa ngấm vào cơ thể mỏng manh của cô vẫn khiến cô nổi một lớp da gà. Mặc mưa, cả người của Nhiếp Tử Vũ ướt đẫm, hai tay của cô ôm lấy ngực, vất vả lắm mới đi xuống tới xe ở chân núi. Mặc dù ngồi trong xe rất ấm áp, nhưng trong lòng cô vẫn luôn nhớ mong tới người đàn ông đang ở trên nghĩa trang...

※

Trở lại nhà họ Nhiếp, Nhiếp Tử Vũ vẫn bị bệnh, tùy tiện uống vài hộp cháo sau đó uống thuốc rồi vội vã lên giường nghỉ ngơi. Nửa đêm, trong lúc nửa mê nửa tỉnh cô có cảm giác hình như có một bàn tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của cô, sau đó kéo cô vào một vòng tay ấm áp, nhưng mà ngày hôm sau tỉnh lại, thì lại không hề thấy có bóng dáng nào khác ở trên giường.

Thời gian trôi nhanh như nước chảy, chỉ chớp mắt một cái đã tới ngày cuối cùng của tháng tám.

Sau giữa trưa rảnh rỗi, ánh mắt trời chiếu thẳng trên những cành cây tươi xanh ở trên đầu, khúc xạ thành những tia sáng dịu dàng, không khí vẫn có chút oi bức không có chút gió nào

Nhiếp Tử Vũ rảnh rỗi đi dạo đá đá những hòn đá nhỏ rải ở trên con đường nhỏ, nhìn những đóa hoa nở rộ ở hai bên đường, nhưng lại không có chút thú vị nào, mà ngược lại trong lòng rối rắm không biết làm sao.

Cô nên làm sao bây giờ... Cô nhắc chân đi lại chiếc ghế dài bên ao, rồi ngồi xuống.

Trong ao, cánh hoa tuyết trắng nổi bật trên mặt nước xanh biếc, nhìn rất xinh đẹp, mấy con cá nhỏ thì đang chơi đùa ở dưới tán lá, một bức tranh phong cảnh rất đẹp mắt. Nhưng mà đối mặt với cảnh tượng tuyệt vời như vậy, Nhiếp Tử Vũ ngoại trừ thờ dài thì cũng chỉ biết thờ dài.

Trên trán, cặp chân mày nhíu chặt lại, đôi mắt trong suốt kia không có chút vui vẻ nào, hơn nữa sắc mặt u ám, cô thất thần nhìn vào trong ao, mạch suy nghĩ cũng bay xa.

Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, nhưng mà cô lại không thể mở miệng nói với anh chuyện mình đã mang thai. Thứ nhất là không tìm được thời gian nào thích hợp, thứ hai là mấy ngày nay anh bận tới mấy tối mất, thường xuyên đi sớm về muộn, cô căn bản không hề nhìn thấy mặt anh.

Làm sao bây giờ?

Ngồi tới đây, vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ ưu thương. Ánh mắt trời sáng chói xuyên qua cành lá chiếu vào gò má của cô, mỗi góc cạnh giống như một tác phẩm tuyệt đẹp của một họa sĩ bậc thầy, đẹp động lòng người.

“Quên đi.” Đột nhiên, Nhiếp Tử Vũ lắc lắc đầu với vẻ mặt kiên định. Cô móc chiếc điện thoại di động từ trong túi ra, định bấm một dãy số, miệng lầm bầm nói: “Anh không có thời gian tìm mình, vậy thì mình đi tìm anh!” Dù sao sớm muộn gì cũng phải nói, cũng chỉ là một câu nói thôi cũng không mất bao nhiêu thời gian của anh.

Bấm xong dãy số đang định bấm nút gọi, thì đột nhiên vai của cô bị một người vỗ một cái thật mạnh, không hề biết trước nên tay của Nhiếp Tử Vũ run lên, một giây sau thì nghe thấy một tiếng “tùm”, trong tay trống không.

Ôi không, di động của tôi!

Nhiếp Tử Vũ đứng bật dậy, nhìn về phía từng gợn sóng đang không ngừng lan ra, kêu lên ở trong lòng. Nhưng mà lúc cô còn đang tiếc nuối cho chiếc điện thoại di động của mình, vậy mà lại có một giọng nói đáng đánh đòn vang lên ở phía sau.

“OMG, thật sự là một cô gái hậu đậu.”

Vừa nghe, lửa giận của Nhiếp Tử Vũ bắt đầu bùng lên. Cô phần nộ quay đầu nhìn về phía người mới tới, một giây sau liền ngăn người ra.

Đó là một chàng trai có bộ dạng rất ăn chơi, đầu tóc nhuộm highlight màu lam, để lộ ra khuôn mặt rất đẹp trai, mày sắc như kiếm, mắt sáng như sao, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, nguyên nhân khiến Nhiếp Từ Vũ ngỡ ngàng không phải là vì vẻ bề ngoài rất xuất sắc của cậu ta, mà là khoé miệng của cậu ta hiện lên vẻ chế nhạo.

“Anh... Anh là ai vậy, dựa vào cái gì mà mắng tôi hậu đậu!” Một cơn tức giận bùng cháy lên ở trong lòng, Nhiếp Từ Vũ cắn răng trừng mắt lên tức giận nhìn cậu ta, sắc mặt khó coi vô cùng. Cũng quên không suy nghĩ tới chuyện cậu ta là người ở đâu xuất hiện ra đây.

Chàng trai kia cũng không vì sự phẫn nộ của cô mà thay đổi sắc mặt, trái lại còn nhướn mày cười nói: “À, cô làm rơi điện thoại di động xuống dưới ao không phải là hậu đậu sao?” Thật sự là một cô bé rất thú vị!

“Đó là do đột nhiên anh vỗ vai tôi!” Nhiếp Từ Vũ tức chết. “Còn anh nữa, cậu định làm như thế nào! Mau đến điện thoại di động cho tôi!” Chiếc điện thoại này cô mới mua không lâu thôi đó!

Chàng trai khẽ nhún vai một cái, rồi thốt ra mấy chữ: “Dựa vào cái gì chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Chương 136: Mẹ con tranh chấp hàng

Editor: Táo đỏ phổ núi

Ánh mắt trời rực rỡ chiếu vào thân thể cao gầy của chàng trai, sáng chói như nam người mẫu toả sáng ở sân khấu chữ T, cậu ta rất đẹp trai là điều không thể nghi ngờ, cho dù đã gặp vô số nghệ sĩ rồi nhưng tim của Nhiếp Từ Vũ cũng không khỏi đập thình thịch vì ngoại hình quá xuất sắc của cậu ta, nhưng có điều khoé miệng càng lúc càng nhếch lên cao của cậu ta khiến cho cô không dám tăng tốc.

Chẳng biết từ lúc nào, trong không khí đã có một chút gió thổi lên.

Gió khẽ thổi tung bay mái tóc xoăn xoăn của Nhiếp Từ Vũ, bay bay trong không trung nhìn rất đẹp mắt, mấy sợi tóc nghịch ngợm còn ngăn cản tầm mắt của cô, khiến cho cô nhìn có loại cảm giác quyến rũ mơ màng. Nhìn thấy cô như vậy, ánh mắt của chàng trai cũng thoáng dịu đi, khoé miệng cũng nở nụ cười như gió xuân ấm áp. *Dienn damn leie quydon*.

“Rốt cục thì sao anh vào trong này được!” Nhiếp Từ Vũ trừng mắt lên nhìn cậu ta, vẻ mặt trở nên cứng ngắc.

Chàng trai cười, nụ cười tươi rói và sáng chói còn hơn cả kim cương: “Đương nhiên là đi vào từ cổng chính.”

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ không khỏi tròn mắt một cái, hai tay chống nạnh hùng hổ nói: “Mặc kệ như thế nào, anh là người đã sai trước, anh nhất định phải đến điện thoại lại cho tôi!”

“Nhưng mà tôi không có tiền đâu.” Chàng trai than thở buông thong tay, làm ra vẻ rất buồn khổ. Đột nhiên, đáy mắt chợt loé lên tia狡 hoạt, cậu ta đã sát lại đưa mặt tới, dùng giọng nói khàn khàn nói: “Nếu không thì như vậy đi, tôi lấy thân để đền lại được không? Phải biết rằng có rất nhiều phụ nữ ở trên đời này muốn có được thân thể của tôi, nhưng mà chạm vào tôi cũng không hề cho chạm vào đâu.”

“Người điên!” Không đợi cậu ta nói hết một câu, Nhiếp Từ Vũ đẩy khuôn mặt mang theo ý trêu chọc của cậu ta ra. Ngón tay run run chỉ vào mặt của cậu ta, một lát sau mới nặn ra được một câu từ trong miệng: “Anh... anh không biết xấu hổ.” Không muốn tiếp tục dây dưa với cậu ta nữa, mắng xong, Nhiếp Từ Vũ xoay người một cái định rời khỏi.

Cô một lòng muốn né tránh, nên không hề để ý dưới chân còn có một chậu hoa, thế nên đã vấp phải. Cả người ngã nghiêng, cô trừng to mắt theo bản năng che thân thể mình lại, giữa lúc cô chuẩn bị tiếp xúc thân mật với mặt đất, thì nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói lo lắng: “Cẩn thận!”, một giây sau liền ngã xuống.

Một tiếng rên từ dưới người mình truyền tới, lại không đau đớn giống như mình suy nghĩ, mềm mại như mặt cỏ, Nhiếp Từ Vũ chậm rãi mở mắt ra, cũng đồng thời vào lúc đó, một khuôn mặt điển trai đang nhăn nhó cũng phản chiếu ra từ đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô.

“Anh...” Cô nuốt nước miếng một cái thật mạnh, nhìn chàng trai đang ngã dưới thân mình đến xuất thần, quên cả phản ứng. *Dienn damn leie quydon*.

“Không ngờ thoát nhìn cô rất gầy, nhưng mà lại nặng như vậy! Ôi~ còn không mau đứng lên đi.” Chàng trai vừa kêu đau vừa không quên trêu chọc cô.

Nghe vậy, nhất thời vẻ mặt của Nhiếp Từ Vũ mặt đen hơn phân nửa, sự cảm kích đối với cậu ta trong tích tắc đã biến mất không còn sót lại chút gì.

“Miệng của anh có cần phải độc địa như vậy không.” Vừa oán trách, Nhiếp Từ Vũ vừa đứng dậy khỏi người của cậu ta. Ngồi xồm phui phui bùn đất

đỉnh vào váy của mình, lúc đang muốn đứng lên đột nhiên lại cảm thấy chỗ mắt cá chân nhói đau một cái, một giây sau lại té lún quay xuống đất.

Thấy thế, chàng trai vốn đang đứng một bên cười cô bỗng khản trương tiến lên đỡ cô dậy, lo lắng hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Hình như tôi bị trật chân rồi.” Nhiep Từ Vũ ôm lấy mắt cá chân đang bị đau của mình, mỗi một cử động đều truyền tới cảm giác đau đớn khiến cô thiếu chút nữa rơi nước mắt. Rót điện thoại di động, rồi lại bị trật chân, sao cô lại bị thảm như thế được chứ!

“Có thể đi được không?” Nhìn bộ dạng đau đớn tới sắp khóc của cô, không hiểu sao chàng trai lại cảm thấy đau lòng.

“Anh cảm thấy bộ dạng của tôi như vậy có thể đi được sao!” Nhiep Từ Vũ tròn tròn mắt lên nhìn cậu ta, thật sự là một tai họa! Trong vòng một ngày cô đã bị thiệt hại nhiều như vậy! “Đều tại anh cả, tránh ra! Nếu không phải là anh, thì tôi cũng sẽ không thế thảm như vậy!” Nói xong, đẩy đẩy người của cậu ta ra.

Ngoài ý muốn, lần này chàng trai cũng không dùng vẻ mặt kiêu ngạo để nhìn cô nữa. Trên khuôn mặt đẹp trai hiện lên vẻ áy náy, cậu ta cúi đầu xuống trịnh trọng nói với cô: “Xin lỗi.”

Đột nhiên thái độ của cậu ta tỏ ra khác thường, nhìn rất nghiêm túc khiến cho Nhiep Từ Vũ không được tự nhiên, bởi vì cô thật sự không ngờ cậu ta sẽ nói lời xin lỗi với mình. Trong khoảng thời gian ngắn lại sững sờ tại chỗ, không nói được câu nào. Dđienn damn leie quyyđon.

Một lúc lâu cũng không nhận được câu trả lời của Nhiep Từ Vũ, chàng trai lo lắng nhìn cô, nói: “Rất đau à? Để tôi đưa cô trở về nhé.” Nói xong cũng không quan tâm tới chuyện Nhiep Từ Vũ có đồng ý hay không, liền chặn ngang người cô rồi ôm ngang lên, bước nhanh về phía nhà chính đi tới.

Mà mãi cho tới khi đi tới trước nhà chính, lúc này trog đầu Nhiep Từ Vũ mới hiện lên một vấn đề: rốt cuộc anh ta là ai vậy!

※

“Đến chỗ này là được rồi, anh mau thả tôi xuống đây đi.” Ở trong ngực của cậu ta, Nhiep Từ Vũ lo lắng giữa giữa muốn đứng xuống, nhưng mà chàng trai lại không có ý định muốn buông cô ra. “Tôi nói là anh hãy đặt tôi xuống, tự tôi có thể đi được!”

“Không nên! Chân của cô không phải đã bị trật rồi sao? Vẫn nên để tôi ôm cô đi vào thì hơn.”

“Tôi nói không cần anh có nghe...?”

Nhiep Từ Vũ còn chưa nói hết lời, chàng trai đã ôm cô sai bước vào phòng khách. Nhiep Từ Vũ còn chưa phản ứng kịp, khoé mắt của cô khẽ liếc nhìn thấy ba người ngồi trong phòng khách, nhất thời liền ngây ngẩn cả người.

Ba người vốn đang ngồi trên sofa nói chuyện cũng vậy, khi nhìn thấy sự xuất hiện ngoài ý muốn của hai người, cũng lập tức ngừng cuộc nói chuyện lại.

“Các người đây là...” Người lên tiếng là một người đàn ông trung niên mà Nhiep Từ Vũ chưa bao giờ nhìn thấy. Ông mặc một bộ quần áo vest tối màu, dáng vẻ rất khí phách, ngồi bên cạnh mẹ Nhiep, tầm mắt của ông khi nhìn chàng trai đang ôm Nhiep Từ Vũ ở trong lòng, nhất thời sững sờ: “Hạo Nhi, người con ôm là ai vậy! ?”

“Ba, cô ấy là...” Minh Hạo nhíu mày muốn giải thích với ông, nhưng mà lời nói chưa ra khỏi miệng liền dừng lại, bởi vì cậu ta cũng không biết cô gái ở trong lòng mình là ai!

Đứng vào lúc này, chỉ thấy một bóng dáng thon dài đột nhiên đứng dậy đi lại trước mặt của cậu ta, còn chưa phản ứng kịp thì người ở trong tay đã không còn, một giây sau định thần lại nhìn, thì cô gái lúc này mà mình ôm trong ngực đã bị một người đàn ông cao lớn đẹp trai ôm vào trong lòng.

“Vũ Vũ, em không sao chứ?” Người nói chuyện đương nhiên là Nhiep Từ Phong. Mái tóc đen rũ xuống, lộ ra khuôn mặt nam tính cương nghị, vẻ mặt có chút cứng nhắc. Anh dùng ánh mắt khó lường để nhìn chàng trai đang sững sờ tại chỗ, rồi lại dùng ánh mắt lo lắng nhìn Nhiep Từ Vũ, lạnh lùng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Em không cẩn thận bị trật chân.” Nhiep Từ Vũ nuốt nước miếng một cái, bởi vì toàn thân anh đều phát ra hơi thở rất lạnh lùng. Cô cẩn thận từng li từng tí quay đầu lại Minh Hạo, giải thích: “Là anh ấy đã có lòng tốt ôm em trở về.” Mặc dù tất cả đều do anh ta mà ra.

Bên cạnh đó, mẹ Nhiep ngồi ở sofa nhìn hai người bọn họ, rõ ràng cảm nhận được sự thân mật của hai người bọn họ, nhất thời dưới đáy mắt lại hiện lên sự lo lắng, vẻ mặt trở nên hết sức khó coi.

“Quản gia.” Bà mở miệng gọi, chỉ một lát sau quản gia đã chạy tới.

“Bà chủ có điều gì dặn dò ạ?”

Mẹ Nhiep nhíu mày lại, vẻ mặt thâm trầm liếc nhìn Nhiep Từ Vũ và Nhiep Từ Phong đang ôm chặt lấy cô không chịu buông, lạnh lùng nói: “Vũ Vũ bị trật chân, ông đồ cô ấy đi lên nghỉ ngơi đi.”

“Chuyện này...” Quản gia khó xử liếc mắt nhìn bà, rồi lại nhìn Nhiep Từ Phong một chút.

Nói xong, thì thấy sắc mặt của Nhiep Từ Phong hơi đổi, lạnh nhạt nói: “Không cần, để tự con đưa Vũ Vũ lên là được rồi.” Nói xong, anh bước chân đi

lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Chương 137: Khách tới nhà

Chương 137: Khách tới nhà

Editor: Táo đồ phở núi

Nhìn Nhiếp Từ Phong không thèm để ý tới sự phản đối của mình mà lại xoay người ôm Nhiếp Từ Vũ đi thẳng lên lầu, trong lòng mẹ Nhiếp càng thấy lo lắng nhiều hơn, đáy mắt dâng lên một tầng sương mù, làm cho người ta không đoán ra được tâm sự thật trong lòng của bà.

“Tiểu Tĩnh.” Một giọng nói khê vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của bà, bà nghe thấy thì quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông trung niên, lúc này mới phản ứng lại.

“Có chuyện gì?” Nói xong cầm ly nước trà ở trên bàn lên uống một ngụm, để che giấu đi sự không tự nhiên của mình.

Dịch Thiên Minh liếc mắt nhìn chỗ hai người Nhiếp Từ Phong vừa biến mất, mở miệng hỏi: “Cô bé kia... Là bạn gái của Nhiếp Từ Phong sao?” Sao nhìn cô ấy có chút quen mắt.

Nghe vậy, mẹ Nhiếp đang muốn nuốt ngụm nước trà xuống thì lại bị sặc ở cổ họng, ho sặc sụa. “Khụ... Không phải, con bé không phải là bạn gái của Nhiếp Từ Phong.” Bà vội vàng xua xua tay.

“Không phải sao?” Minh Hạo ở bên cạnh, cũng chính là chàng trai mới vừa nãy hại cho Nhiếp Từ Vũ bị rơi điện thoại xuống ao và còn bị trẹo chân khề nhìn hai người, rồi đi lại ngồi xuống đối diện bọn họ. “Cháu thấy ánh mắt anh Từ Phong nhìn cô bé kia giống như ánh mắt nhìn người yêu của mình.” Cậu ta cũng là đàn ông, liếc mắt một cái thì đã nhìn ra vừa rồi Nhiếp Từ Phong đã có tư tưởng chiếm hữu rất mạnh.

Vì những lời nói này của cậu ta, mà vẻ mặt của mẹ Nhiếp trong nháy mắt đã cứng đờ lại. Một lát sau, bà nở một nụ cười xấu hổ, nói: “Con bé... Con bé là con gái của tôi, Nhiếp Từ Vũ.” Tao do le quý đđono.

“Con gái? Chị và anh Hạo Thiên sinh con gái khi nào?” Vẻ mặt của Dịch Bình Minh khiếp sợ nhìn mẹ Nhiếp. “Vì sao năm đó không cho bọn tôi biết?”

Ông nhìn chằm chằm khiến cho mẹ Nhiếp có chút chột dạ, bà cười gượng một tiếng, giải thích: “Vũ Vũ chỉ là đứa nhỏ mà chúng tôi nhận nuôi, cũng không phải là đứa con do tôi và Hạo Thiên tự mình sinh ra.” Lúc đang nói ra những lời này, trong phút chốc đáy mắt của bà hiện lên vẻ lo âu.

“Thì ra là như vậy sao!” Dịch Thiên Minh gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Trước mắt bỗng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn và xinh xắn của Nhiếp Từ Vũ, tim của ông không hiểu sao lại đập mạnh hơn.

“Nhưng mà... Kỳ lạ thật, nhìn gương mặt con gái của chị em thấy rất quen, giống như đã từng gặp nhau ở đâu rồi thì phải.” Ông nghiêng đầu, như đang có điều suy nghĩ nói. Đầu tiên, cảnh tượng kia hình như ông đã từng nhìn thấy, bây giờ nghĩ lại quả thực có loại cảm giác như vậy.

“Làm sao có thể như vậy được.” Mẹ Nhiếp gượng cười nói, đáy mắt loé lên tia hoang mang: “Chắc là do công việc của chú đã từng gặp rất nhiều người đẹp, cho nên tôi nghĩ là chú đã nhìn nhầm Vũ Vũ với người khác thôi.” Bà nói qua loa dăm ba câu, lòng bàn tay cũng đã toát ra mồ hôi lạnh. Tao do le quý đđono.

“Phải không?” Dịch Thiên Minh nhíu mày, “Có lẽ vậy.” Nhưng mà cũng không hề bỏ qua vấn đề này.

...

Cuối cùng Nhiếp Từ Vũ cũng biết được thân phận của hai người kia qua miệng của Nhiếp Từ Phong. Thì ra người đàn ông trung niên kia là bạn thân của ba Nhiếp, định cư ở Paris là một nhà thiết kế thời trang rất nổi tiếng, lần này về nước là do biết được tin tức ba Nhiếp vừa qua đời, hơn nữa ở Đài Loan cũng có tổ chức show diễn thời trang. Còn chàng trai mà hại cô thế thảm vô cùng kia là con trai của ông ấy, tên là Minh Hạo, là một trong những người mẫu nam rất nổi tiếng ở Pháp.

Mà lần này bọn họ về nước, thì tạm thời sẽ ở tạm nhà họ Nhiếp.

...

Ban đêm, trong nhà họ Nhiếp đèn đuốc sáng trưng, sáng giống như ban ngày.

Trên cái bàn ăn hình tròn có chiếc khăn trải bàn màu trắng, nữ đầu bếp bày biện các món ăn đủ màu sắc, hương thơm ngào ngạt xông vào mũi khiến cho

người ta thêm nhỏ dãi. Mọi người ngồi xung quanh cái bàn tròn, bầu không khí rất hài hoà.

Đây là bữa ăn đầu tiên kể từ khi ba Nhiếp qua đời mọi người mới ngồi lại ăn cùng với nhau, điều này khiến cho Nhiếp Từ Vũ đặc biệt quý trọng bữa ăn lần này, đương nhiên điều kiện tiên quyết là cô không thêm đếm xỉa gì tới chàng trai lão xược ngồi ở đối diện đang cười cười với mình kia.

Miệng thì nhai thức ăn, nhưng thật ra Nhiếp Từ Vũ không thấy mùi vị gì. Cô lạnh lùng trừng mắt nhìn Minh Hạo đang ngồi đối diện với mình, hận không thể dùng cả bàn cơm hất vào mặt của cậu ta.

Cười chói mắt như vậy làm gì, có để yên cho cô không hả!

Cô dùng ánh mắt hung ác ý bảo cậu ta đừng cười nữa, nhưng mà cậu ta lại càng cười lớn hơn nữa, lúc trước chỉ khẽ cười thoáng một cái biến thành nhe răng ra cười, chỉ không cười ‘ha ha’ thành tiếng nữa thôi.

Nhiếp Từ Phong ngồi ở bên cạnh hình như nhận ra cô có chút khác thường, nhìn theo tầm mắt của cô, rồi lại nhìn thấy Minh Hạo đang nhìn chăm chăm vào cô không dời mắt, đôi mắt trong trẻo của anh lập tức trở nên u ám.

“Vũ Vũ.” Anh khẽ lên tiếng gọi.

“Dạ?” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Nhiếp Từ Vũ vội vã mỉm cười quay đầu lại, thì nhìn thấy anh gấp một miếng thịt kho tàu bỏ vào trong chén của cô.

Đưa tay sờ sờ chiếc cảm hơi nhọn ra của cô, nói: “Em gầy quá rồi, ăn nhiều một chút.” Anh dịu dàng căn dặn, trong ánh mắt lộ ra vẻ dịu dàng.

“Vâng.” Đột nhiên anh trở nên dịu dàng, Nhiếp Từ Vũ vui vẻ cười híp mắt lại.

Minh Hạo ở đối diện nhìn thấy như vậy, không hiểu sao trong lòng hơi khó chịu. Vốn đang cười chói sáng, thoáng một cái đã trở nên rầu rĩ, hiện lên vẻ cay đắng.

Nhưng mà người thay đổi sắc mặt không chỉ có mình cậu ta, mà còn có người ngồi ở vị trí chủ nhà là mẹ Nhiếp nữa.

“Khụ, khụ.” Nhìn hành động ái muội của hai người, bà không nhịn được hắng giọng một tiếng để ngăn cản lại. Đặt cái chén và đôi đũa trong tay xuống, nhưng mà lại nói với Nhiếp Từ Phong: “Từ Phong, con đã quên những gì mẹ đã nói với con rồi sao?”

Nghe vậy, vẻ mặt của Nhiếp Từ Phong cứng đờ, một giây sau thả lỏng cánh tay đang vuốt ve cằm của Nhiếp Từ Vũ ra.

“Không có.”

Mặc dù Nhiếp Từ Vũ không hiểu đoạn đối thoại của hai người có ý gì, nhưng mà trực giác cho cô biết chuyện này có liên quan tới cô, hơn nữa còn liên quan tới chuyện hai người đang hẹn hò.

Thoáng một cái không khí trên bàn ăn đã thay đổi, không khí trở nên im ắng, khiến cho vẻ mặt của mỗi người cũng trầm xuống.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà rõ ràng cảm nhận được sự căng co giữa ba người, Dịch Thiên Minh đang ăn đồ ăn ở bên cạnh cũng không ăn vô nôi nữa.

Ông mỉm cười nhìn Nhiếp Từ Vũ, vui vẻ hỏi: “Cháu tên là Từ Vũ đúng không? Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám tuổi.” Nhiếp Từ Vũ cũng lễ phép nở một nụ cười, ngoan ngoãn trả lời.

“Cùng độ tuổi với con gái của chú.” Dịch Thiên Minh gật gù đầu, lại nói tiếp: “Ngày mai nó cũng tới Đài Loan, ở lại đây học đại học, hai đứa có dịp thì kết giao bạn bè với nhau.”

“Vậy ạ?” Nụ cười dưới đáy mắt của Nhiếp Từ Vũ càng trở nên sáng chói. “Con gái của chú Dịch chắc cũng rất đẹp nhỉ.”

“Ha ha, cũng có thể là như vậy, nhưng mà đứa nhỏ kia rất trầm mặc ít nói.” Nhìn bộ dạng cười rất ngây thơ và trong sáng của cô, khiến trong lòng của Dịch Thiên Minh có loại cảm xúc mềm mại. Thật sự không giống như bọn họ gặp mặt lần đầu tiên, mà giống như đã quen biết từ rất lâu rồi.

Sau khi hai người trò chuyện mấy câu, đột nhiên cả người của Dịch Thiên Minh nhảy dựng lên, nhất thời khiến cho ông ngưng trệ lại.

Khoé miệng đang nở nụ cười cũng có chút cứng ngắc lại, nhìn Nhiếp Từ Vũ đang ngồi ở đối diện cười rất dịu dàng với mình, ông không nghe thấy gì nữa hết.

Giống, thật sự rất giống!

Rốt cuộc ông cũng phát hiện ra vì sao nhìn cô lại có cảm giác quen thuộc như vậy, thì là cô có gương mặt rất giống người trong ký ức của ông...

Ông không khỏi nhìn về phía mẹ Nhiếp đang có sắc mặt khó chịu kia, hỏi: “Tiểu Tĩnh, chị có còn nhớ năm đó lúc chúng ta đi du lịch đã gặp phải cô bé kia, Phương Phương...”

Chương 150: Chương 138: Thiên vị 1

Editor: Táo đồ phở núi

Mẹ Nhiếp không ngờ ông lại nhắc tới chuyện của năm đó, nhất thời thần kinh của bà lại trở nên căng thẳng. Bà từ từ quay đầu lại đối diện với ánh mắt mong chờ của Dịch Thiên Minh, nhất thời bà cảm thấy ngạt thở, dường như tim cũng muốn ngừng đập.

Tất cả mọi người không hện mà cùng tập trung tầm mắt lên trên người của mẹ Nhiếp, khiến cho bà càng cảm thấy chột dạ hơn, trong lòng buồn bực, một lúc lâu sau cũng không nói được câu nào.

Thấy bà mãi không chịu trả lời, Dịch Thiên Minh lại nói: “Chị đã quên rồi à? d,0dylq.d. Không có chút ấn tượng nào nữa sao? Phương Phương cô ấy là...”

Nhưng mà ông chưa kịp nói hết câu, mẹ Nhiếp đã nổi giận cắt ngang lời nói của ông.

“Tôi không còn nhớ nữa!” Bà đập bàn kêu lên một tiếng, chiếc đĩa vì bà đã dùng quá sức mà rơi xuống đất, lúc này mới ý thức được là mình đã phản ứng thái quá.

Vừa quay đầu lại nhìn về kinh ngạc của mọi người, trong lòng bà không khỏi cảm thấy nặng nề, mà trong số đó ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ khiến cho bà vô cùng bực bội.

Con người của bà co rút lại, tất cả chuyện trước kia chợt loé lên. Bà dùng ánh mắt phức tạp nhìn Nhiếp Tử Vũ, giả vờ trấn định mở miệng nói: “Vũ Vũ, không phải ngày mai con muốn tới trường làm thủ tục nhập học sao? Đồ đạc đã chuẩn bị đầy đủ hết chưa?”

Nhiếp Tử Vũ sững sốt, không ngờ đột nhiên mình lại bị nhắc tên. Lúc cô đang chuẩn bị mở miệng nói đã chuẩn bị xong rồi, thì nhìn thấy ánh mắt của mẹ Nhiếp rất mong chờ cô sẽ đứng dậy rời khỏi đây, lời nói ra khỏi miệng lại đổi thành: “Vâng, vậy con đi lên trước.” Nói xong, kéo ghế ra đứng dậy đi ra khỏi nhà ăn.

Đôi mắt như chim ưng của Nhiếp Tử Phong nhìn mẹ Nhiếp đang chăm chú nhìn Vũ Vũ đi ra, hơi nhíu mày lại, nhìn biểu hiện khác thường của bà, trong lòng có loại cảm giác không nói thành lời.

Dịch Thiên Minh nhắc tới chuyện của quá khứ, ở đây có nhiều người như vậy, nhưng mà lại để cho mình Vũ Vũ rời đi, chuyện này thực sự khiến anh hoang mang không hiểu.

Rốt cuộc mẹ muốn nói gì mà Vũ Vũ không thể nghe được.

Mà ở bên kia, Dịch Thiên Minh một lòng chìm đắm trong chuyện cũ cho nên không phát hiện ra phản ứng khác thường của mẹ Nhiếp, nhưng mà khi lần thứ hai bóng dáng kia hiện lên ở trong mắt, đáy mắt ông hiện lên vẻ đau thương. d,0dylq.d.

“Nếu như Hạo Thiên có ở đây, chắc là anh ấy vẫn còn nhớ tới cô ấy...” Nói xong, ông cầm ly rượu để cao lên, cùng với cảm xúc đau xót của mình, uống một hơi cạn sạch.

“Ba, cô ấy là ai vậy?” Minh Hạo không hiểu hỏi.

Nghe vậy, Dịch Thiên Minh khẽ nhìn cậu ta một cái, khoé miệng nở một nụ cười như có như không. “Cô ấy là...”

Giữa lúc ông muốn mở miệng nói ra thân phận của bà ấy, thì đột nhiên mẹ Nhiếp lại kích động.

“Được rồi! Đừng nhắc tới cô ấy nữa!” Bà nổi điên hét lên, vẻ mặt trắng bệch như tờ giấy, trong lòng khẽ đau nhói, vết thương chảy ra máu tươi đầm đìa. Nhìn về mặt ghen hờn nhìn trần trối của mọi người, bà không thêm giải thích về hành động quá khích của mình mà chỉ bỏ lại một câu: “Xin lỗi.” Sau đó đứng dậy đi ra khỏi nhà ăn.

Vừa chạy ra khỏi tầm mắt của mọi người, nước mắt của bà tràn ra như vỡ òa.

Phải làm sao đây, bà phải làm sao bây giờ...

Sợ mọi người nhìn thấy sự khác thường của mình, bà che miệng lại không dám khóc thành tiếng, vịn vào cầu thang khó khăn từng bước đi lên lầu,

nhưng mà dưới chân của bà giống như có tảng đá nghìn cân đè nặng vậy.

Lần thứ hai nghe nhắc tới cái tên kia, trong lòng bà còn căng thẳng hơn trước đó, giống như có một trái bom ở trong lòng, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, d,0dylq,d. Trong lòng càng đau lòng hơn, nhất là khi bà ngoảnh đầu lại nhớ tới chuyện quá khứ, trong lòng quặn thắt lại từng cơn.

Bà đau khổ che giấu bí mật nhiều năm như vậy, bây giờ cô nên làm sao đây...

※

Nhiếp Tử Vũ lên đại học, dưới sự giúp đỡ của Nhiếp Tử Phong vô cùng thuận lợi, ngày đầu tiên chỉ thông báo một bắt buộc và một tự chọn xong thì kết thúc buổi học. Mặc dù Nhiếp Tử Phong không yên lòng để cô đi một mình nhưng mà bởi vì cũng gần nhà, cho nên cũng không có cho ở lại trường.

Ánh mặt trời rực rỡ, vạn dặm không mây, ánh mặt trời xuyên qua tán lá, tia nắng chiếu lên trên người ở dưới tàng cây.

Nhiếp Tử Vũ buồn chán nằm ở chiếc ghế mây dưới bóng cây, miệng ngáp ngáp dài chờ cơm trưa. Mang thai không chỉ khiến cô trở nên tham ăn, hơn nữa còn rất thích ngủ, thường thường ngủ mười mấy tiếng đồng hồ cũng vẫn cảm thấy mệt mỏi.

Mở mắt ra rồi lại nheo nheo lại, đầu óc nặng nề, buồn ngủ. Giữa lúc Nhiếp Tử Vũ định ngủ tiếp, thì trên đầu của cô vang lên một giọng nói ồn ào.

“Tôi vừa tới Đài Loan, không quen ai ở đây, cô không định đưa tôi đi dạo chơi ở chỗ nào sao?”

Mở một mắt ra, trong mắt cô phản chiếu ra một gương mặt đẹp trai mang theo ý cười nhưng rất đáng đánh đòn, nhất thời khiến cô không tự chủ được nhúm mày lại.

“Mua cuốn giới thiệu về Đài Loan, rồi tự mình nghiên cứu đi.” Trời rất bóng, cô không có hứng thú dẫn anh ta đi dạo khắp nơi!

“Lỡ tôi bị lạc đường thì phải làm sao?” Minh Hạo tuyệt đối không thêm đề tâm tới sự phiền chán ở trong mắt của cô, vẫn cười hi hi vui vẻ ngồi xuống bên cạnh cô.

Nhiếp Tử Vũ nhích sang bên cạnh, rồi miễn cưỡng nặn ra mấy từ: “Báo cảnh sát.” Nói xong, đứng dậy định rời đi, nhưng không ngờ cánh tay của Minh Hạo lại kéo cô lại, dùng sức kéo cô ngồi trở lại.

“Không phải cô muốn tôi đèn điện thoại di động sao? Cô đi dạo cùng với tôi thì tôi sẽ mua cho cô.” Anh nháy nháy mắt mấy cái lấy lòng cô, cười tươi như ánh mặt trời. “Cũng sắp tới giờ cơm trưa rồi, vậy chúng ta nhân tiện đi ra ngoài ăn cơm xong rồi đi dạo luôn? Tốt quá, tốt quá.” Cậu ta làm nũng giống y như một đứa bé.

Nếu như không biết anh ta còn lớn hơn mình ba tuổi, Nhiếp Tử Vũ thật sự sẽ có loại cảm giác cậu ta là em trai nhỏ của cô.

Không thèm nhìn ánh mắt chờ mong của cậu ta, cô bắt đầu dĩ hủu môi, nhỏ giọng nói, “Anh mời khách?” Nếu như vậy thì cô có thể suy nghĩ một chút.

“OK!”

Thấy anh nhận lời, lúc này Nhiếp Tử Vũ mười không cam tâm tình nguyện gật gật đầu: “Vậy thì đi thôi.”

...

Kéo Minh Hạo đi, Nhiếp Tử Vũ ăn một bữa ăn trưa đầy đủ nhất trong khoảng thời gian này. Sau khi ăn cơm trưa xong, Nhiếp Tử Vũ thực sự rất nghiêm túc dẫn cậu ta đi dạo một lượt khắp các nơi, để đáp lại bữa trưa cậu ta đã mời khách.

Hai người vừa ăn vừa đi dạo, nói chuyện vui vẻ giống như đã quen biết từ lâu, nhìn rất thân mật và khăng khít.

Thời gian vội vã trôi qua, chỉ chớp mắt một cái đã tới chập tối. Nhiếp Tử Vũ định đi về nhà, nhưng mà Minh Hạo lại cưỡng ép cô đi một nơi.

“Anh muốn đưa tôi đi chỗ nào sao?” Nhiếp Tử Vũ vừa loay hoay xem chiếc điện thoại mà Minh Hạo mới mua cho mình, vừa quan sát nơi mà mình đang đứng.

Phòng khách được trang trí một cách xa xỉ, xanh vàng rực rỡ giống như cung điện. Dưới ánh đèn chùm thủy tinh rất lớn, mọi vật như toả ra tia sáng, khiến cho người ta nhìn vào như muốn hoá mất.

Nhìn chiếc sân khấu biểu diễn hình chữ T của người mẫu, rồi lại nhìn những nhân viên đang làm việc bận rộn, đột nhiên Nhiếp Tử Vũ nhớ tới lời nói mà hôm qua Nhiếp Tử Phong đã nói với mình.

“Này. . . Minh Hạo, đây không phải là nơi làm việc...” từ “của chú” còn chưa nói ra khỏi miệng, Nhiếp Tử Vũ đã nhìn thấy một bóng dáng màu xám bạc đang đi về phía bọn họ, chỉ một lát sau đã đứng trước mặt của bọn họ.

“Tới rồi?” Dịch Bình Minh nhìn Minh Hạo hỏi, khóe mắt khẽ liếc qua người bên cạnh của cậu ta, lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Nhiếp Tử Vũ: “Vũ Vũ cũng tới sao?” Nói xong, nở một nụ cười hiền lành.

“Chào chú ạ.” Cô lễ phép chào hỏi, cũng không hề keo kiệt nở một nụ cười tươi rói.

“Ừ tốt, rất ngoan.” Thái độ lịch sự lễ phép của cô khiến cho Dịch Bình Minh rất vui, bất giác trong lòng cũng trở nên mềm mại. Nhìn bộ dạng của cô cực kỳ giống người kia, một nụ cười cay đắng chợt xuất hiện trên môi của ông: “Không biết vì sao, khi nhìn thấy cháu tâm trạng của chú lại vô cùng vui vẻ.” Giống như gạt bỏ mây mù nhìn thấy trời trong xanh, không hiểu sao có loại cảm giác vô cùng hạnh phúc.

“Vậy ạ?” Nhiếp Từ Vũ cười cười.

Hai người nhìn nhau cười, không hiểu sao bầu không khí rất hài hòa, người không biết không thể đoán ra được đây chỉ là lần thứ hai bọn họ gặp mặt.

Nhìn bộ dạng hai người ở chung rất vui vẻ, Minh Hạo ở bên cạnh nhìn không được cất ngang, “Hai người nói chuyện đi, con đi thay quần áo, chờ tôi chút.”

Thay quần áo?

Nhiếp Từ Vũ sững sốt, giờ mới hiểu được cậu ta đưa mình đến đây là có dụng ý. “Thì ra anh lừa tôi tới đây để xem anh biểu diễn catwalk sao!” Nhiếp Từ Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn lên, lấy cùi chỏ chọc vào ngực của cậu ta, trả thù chuyện cậu ta đã giấu mình.

“Đừng vậy!” Minh Hạo không hề để ý tới chuyện ngực mình hơi đau, nở một nụ cười lộ ra hàm răng trắng bóng. Sau đó nói với Nhiếp Từ Vũ mấy câu rồi xoay người chạy đi.

Qua một buổi trưa tiếp xúc với cậu ta, cậu ta cũng không quá đáng ghét như vậy! Nhìn bóng dáng của cậu ta nhanh chóng khuất vào phía trong, khoe miệng của Nhiếp Từ Vũ thoáng nở một nụ cười.

Nhìn thấy nụ cười của cô, đáy mắt của Dịch Bình Minh cũng hiện lên sự dịu dàng ấm áp.

“Đây là lần đầu tiên chú thấy nó thân thiết với một cô gái như vậy, bình thường những cô gái khác đừng hòng có thể khiến cho nó nở một nụ cười, cho dù là tới gần nó một bước cũng không thể.” Dịch Bình Minh nói.

“Chú à, chú đang nói giỡn sao!” Nhiếp Từ Vũ há hốc miệng một cách khoa trương, vẻ mặt không tin.

“Thật mà!” Dịch Bình Minh chăm chú nhìn cô, nói tiếp: “Nó chỉ coi mờ với người mà nó thích thôi, nếu không liên quan nó thường bày ra vẻ mặt thối với người ta. Vũ Vũ, xem ra nó có ý với cháu rồi ~” Một câu cuối cùng là dùng giọng điệu đùa giỡn.

Không thể nào!

Nghe xong những lời nói này của ông, Nhiếp Từ Vũ thể hiện ra vẻ mặt khiếp sợ.

Vẻ mặt của cô liên tục biến hoá khiến cho Dịch Bình Minh buồn cười, sau khi cười sang sảng một trận, ông quay đầu lại không biết ánh mắt nhìn đi nơi nào. Sau đó như có điều suy nghĩ nói: “Nhân lúc Hạo Nhi đi thay quần áo, Vũ Vũ, cháu có muốn xem những thiết kế của chú một chút không?”

Vừa nghe xong, đáy mắt của Nhiếp Từ Vũ loé lên sự vui vẻ.

“Có thể chứ?”

“Ừ.” Dịch Bình Minh gật gù đầu không chút chần chừ. Nếu như là người khác thì không được, nhưng nếu là cháu thì không có vấn đề gì.”

“Vậy cháu vô cùng vinh hạnh ạ.” Nhiếp Từ Vũ cười híp mắt lại.

※

Sau đó Nhiếp Từ Vũ đi theo Dịch Bình Minh đi vào trong hậu trường, hàng loạt các thiết kế trang sức sang trọng và quý phái được trưng bày ở trước mặt của cô, vẻ mặt cô lập tức hoá đá. Nhất là khi cô đi lên phía trước, tiện tay lấy một món ở trong đó ra, sau khi nhìn rõ thương hiệu ở trên đó, hai mắt tròn to lên, một lúc lâu sau mới phản ứng được.

“Nhân hiệu quần áo này. . . Là thiết kế của chú sao?” Cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói, quả thực khó có thể dùng từ vui mừng để hình dung sự kích động của cô ngay lúc này. Sau khi thấy Dịch Bình Minh mỉm cười gật đầu một cái, trong lòng cô vô cùng giật mình.

“Oa. . . Oa. . . Thật không ngờ được. . . Nhân hiệu thời trang này lại do ngài sáng lập.” Nhiếp Từ Vũ liên tiếp xuýt xoa, sau đó mới từ từ bình tĩnh lại, nhưng mà đôi mắt tròn to lên vẫn không hề bình thường lại được.

YTM là nhân hiệu thời trang được ưa chuộng nhất hiện nay, mặc dù mới được sáng lập không lâu nhưng lại có tên tuổi ngang bằng với Chanel, Gucci. Nó lấy phong cách dịu dàng, nhiều màu sắc, thần bí, được rất nhiều phụ nữ yêu thích, nhất là mấy năm gần đây rất đa phong cách, một khi được tung ra, thì thịnh hành trên toàn cầu.

Nhiếp Từ Vũ mặc dù cũng không tôn sùng hàng hiệu, nhưng mà lại cực kỳ yêu thích nhân hiệu này, trong khoảng thời gian dùng thân phận Nana, nhân hiệu mà cô yêu thích và dùng thường xuyên nhất chính là nhân hiệu này. Mà bây giờ lại gặp được người thiết kế ra chúng, bảo cô không kích động sao được!

“Cháu thích không?” Dịch Bình Minh nhìn cô với vẻ mặt hiền lành, không nhận được sờ lên mái tóc mềm mượt của cô.

“Đương nhiên! YTM nổi tiếng như vậy, là nhãn hiệu thời trang mà tất cả phụ nữ ao ước, sao có thể không thích được ạ.” Nhiếp Từ Vũ không hề che giấu sự yêu thích của mình, quả thật là hưng phấn tới cực điểm, Cô quay đầu lại nhìn vài bộ quần áo, càng nhìn càng thích.

Sự kích động của cô lọt vào ánh mắt của Dịch Bình Minh không sót một chút nào, đợi cho tới khi cô đã nhìn đủ rồi, lúc này ông mới mở miệng nói.

“Cháu có muốn thử những bộ trang phục này một chút không?”

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ há hốc miệng về không dám tin. “Nhưng mà... Có được không ạ? Cháu thực sự... Có thể chứ?” Giọng nói của cô run rẩy, một lúc lâu mới nói được một câu như vậy.

“Đương nhiên.” Dịch Bình Minh nói, sau đó xoay người đi lại từ quần áo cách đó không xa, mở cửa tủ treo quần áo ra.

Một giây sau, một bộ trang phục dạ hội rất đẹp mắt được bày ra ở trước mặt của cô. Bộ lễ phục thiết kế theo phong cách lệch vai, váy thướt tha, màu đen và mây tím là màu sắc chủ đạo, xếp ly từng tầng từng tầng một, chẳng những không có cảm giác kín đáo mà còn có cảm giác thần bí, nhất là chỗ khiến cho người ta trầm trồ là trên bả vai, dùng màu ánh bạc tạo thành những gợn sóng không đồng đều, trông rất sống động, làm tăng cảm giác hình lập thể. Một tác phẩm đáng kinh ngạc, có thể nói là rất hoàn mỹ.

Nhiếp Từ Vũ gần như là dùng ánh mắt si mê để nhìn nó, không kim lòng được mở miệng than thở: “Thật là đẹp, không biết ai may mắn được mặc nó vào...”

Lời nói nhẹ nhàng bay vào trong tai của Dịch Bình Minh, một giây sau đuôi mắt của ông hiện lên sự ôn hoà.

“Vũ Vũ, cháu có đồng ý làm cô gái may mắn đó không?”

Vừa dứt lời, thì thấy cả người Nhiếp Từ Vũ khựng lại, một lát sau ánh mắt quay sang nhìn ông. Vốn cho là ông chỉ nói đùa thôi, nhưng không ngờ vẻ mặt của ông lại vô cùng nghiêm túc.

“Chú...” Cô muốn nói cái gì, nhưng cô còn chưa kịp mở miệng đã bị Dịch Bình Minh cắt ngang. Dịch Bình Minh nói: “Cháu...”

“Thử một chút xem sao.” Bàn tay của ông cầm lấy bộ lễ phục, ông đi tới bên cạnh đưa lễ phục cho cô.

Nhìn ánh mắt hiền lành kia của ông, Nhiếp Từ Vũ chợt có một giây ảo giác tưởng ông là ba của mình. Đợi tới khi cô kịp phản ứng thì lập tức bị suy nghĩ này của mình làm cho hoảng sợ, vội vàng lui lại khoát tay từ chối: “Không được, bộ lễ phục này quan trọng như vậy, sao cháu có thể tùy tiện mặc thử được chứ.” Mặc dù cô rất thích, nhưng mà vẫn là nên quên đi.

“Thử xem sao.” Dịch Bình Minh đi lại mạnh mẽ nhét bộ quần áo vào trong lòng của cô, lúc cô chuẩn bị mở miệng thì lập tức nói: “Nếu cháu lại từ chối nữa thì chú sẽ giận đấy.”

Ách...

Nhiếp Từ Vũ sững sờ, nhất thời không biết nên làm gì bây giờ. Ở trong lòng đấu tranh một lúc lâu, sau đó cô cắn răng gật gật đầu: “Vây được rồi, nhưng mà cháu nói trước, nếu như áo bị sơ thì ngàn vạn lần không được bắt cháu bồi thường, cháu không bồi thường nổi.” Nói xong ngịch ngợm thề lời ra, bộ dạng vô cùng đáng yêu.

“Ừ, đương nhiên rồi.” Dịch Bình Minh lần thứ hai bị vẻ mặt ngịch ngợm của cô chọc cười.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 151: Chương 139: Thiên vị 2

Editor: Táo đồ phổ nui

Nhiếp Từ Vũ mất một khoảng thời gian là năm phút, mới cẩn thận từng li từng tí thay xong bộ lễ phục đi ra bên ngoài, lúc này lại phát hiện bên cạnh Dịch Thiên Minh ngoài Minh Hạo ra còn có một cô gái mà cô không biết nữa.

Một mái tóc xoăn lộn lộn như thác nước buông thả sau lưng, hoà cùng với màu đen và màu tím huyền bí nhìn vô cùng lộng lẫy, da thịt của Nhiếp Từ Vũ bình thường đã trắng bây giờ lại càng trắng hơn. Dáng người yếu điệu, khiến cho dáng người cao gầy của cô thoát nhìn giống y hệt như những người mẫu

biểu diễn trên sân khấu chữ T, ba trăm sáu mươi độ đều hoàn mỹ.

“Perfect.” Minh Hạo dùng ánh mắt si mê nhìn cô chăm chú, đột nhiên vỗ tay một cái: “Vũ Vũ, cô mặc bộ này quả thật là rất đẹp. Ba, đúng không ạ?”

“Đúng vậy, rất đẹp.” Dịch Thiên Minh thu hồi sự kinh ngạc dưới đôi mắt đen láy của mình lại, khoé môi hơi cong lên, ánh mắt xuất thần, giống như là đang thông qua Nhiếp Tử Vũ để nhìn một cái gì đó.

“Ba, cô ấy là người mẫu của lần biểu diễn này của ba à?” Đứng ở bên cạnh của Dịch Thiên Minh, cô gái có dung mạo xinh đẹp kia nhỏ giọng hỏi với giọng điệu rất cung kính.

“Không phải.” Trả lời thay cho Dịch Thiên Minh chính là Minh Hạo: “Cô ấy là con gái của dì Nhiếp, thế nào? Lan Lan, đẹp đúng không?”

Nghe vậy, vẻ mặt của cô bé ngẩn ra, lập tức quay đầu lại nhìn bằng vẻ mặt không dám tin, cô ta cứ tưởng Nhiếp Tử Vũ là người mẫu, sau đó lại nhìn về mặt mỉm cười của Dịch Thiên Minh, đáy mắt chợt hiện lên một tia âm hiểm.

Nhớ ngày đó cô không cẩn thận đụng vào một bộ lễ phục thì đã bị ông trách mắng rất lâu, nhưng mà bây giờ ông lại đưa đồ cho một cô gái khác mặc thử! Hai tay buông thõng của cô gái nhanh chóng nắm chặt thành quyền.

“Mọi người quá khen.” Nhiếp Tử Vũ ngượng ngùng sờ sờ mũi mình, quay đầu lại nhìn mình qua gương, một giây sau cũng kinh ngạc vì bản thân mình. Qua tấm gương cô nhìn thấy hai người phía sau lưng vẫn đang nhìn mình bằng ánh mắt si mê, trước mắt cô không khỏi hiện ra bóng dáng của một người.

Không biết khi anh nhìn thấy thì sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Nhiếp Tử Vũ nghĩ tới đây, đôi mắt chợt loé lên một tia sáng, cô quay người về phía Dịch Thiên Minh vẫn đang sững sờ nhìn mình, dùng ánh mắt chờ mong hỏi:

“Chú Dịch, cháu có thể chụp một kiểu ảnh để lưu lại làm kỷ niệm không ạ?”

Nhưng mà không đợi Dịch Thiên Minh trả lời, cô gái đứng ở bên cạnh đã nghiêm nghị từ chối.

“Đương nhiên là không thể!” Cô gái dùng ánh mắt ghen tị để nhìn cô, khuôn mặt hiện lên sự lạnh lùng nói: “Nếu như ảnh chụp bị lưu truyền ra bên ngoài thì phải làm sao? Cô có chút hiểu biết...” Một câu còn chưa nói xong, thì một cánh tay đã giơ lên ở trước mặt của cô ta, nhất thời làm cho những lời mà cô ta định nói phải nuốt vào trong bụng.

“Có thể.” Dịch Thiên Minh dùng ánh mắt yêu thương mím cười nhìn Nhiếp Tử Vũ, nhẹ nhàng gật gật đầu, lại bổ sung thêm một câu: “Cháu muốn chụp bao nhiêu cũng được.” Trong lời nói thể hiện vô số sự cưng chiều.

Lời nói vừa nói ra khỏi miệng, vẻ mặt của cô gái đứng bên cạnh ông biến sắc, há hốc miệng ra mãi không khép lại được. Ngắc đầu nhìn về mặt nghiêm túc của Dịch Thiên Minh, cô ta lại càng không nhịn được mà hít vào một hơi.

Bình thường ông đối xử với cô nghiêm túc như vậy, thậm chí còn không cho cô sắc mặt tốt của một người cha nhưng lại tùy tiện nở nụ cười với một cô gái khác, thậm chí còn cho cô ta thử một bộ lễ phục mà ông đã khổ công nghiên cứu trong mấy tháng, lại còn cho cô ta chụp ảnh nữa!

“Cám ơn chú Dịch.” Nhận được sự cho phép, Nhiếp Tử Vũ không nói hai lời chạy vào trong phòng thay quần áo lấy chiếc điện thoại di động mà Minh Hạo mới mua cho mình. Rồi lại đi tới bên cạnh của Dịch Thiên Minh, lộ ra một nụ cười ngọt ngào: “Chú Dịch, cháu có thể chụp một tấm cùng với chú không?”

“Đương nhiên là có thể rồi.” Dịch Thiên Minh mím cười gật đầu, đi tới bên cạnh cô, ôm bả vai của cô.

“Để con chụp cho hai người.” Minh Hạo cướp lấy điện thoại từ trong tay của Nhiếp Tử Vũ, mãi cho tới khi bọn họ đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng mới “tạch” một tiếng, chụp tấm ảnh cho hai người.

Nhìn Nhiếp Tử Vũ và Dịch Thiên Minh cùng cười tươi rói, cô gái bị mọi người ném qua một bên có vẻ mặt trắng bệch không còn chút máu nào, cô ta cắn môi dưới của mình, dường như sắp bật máu ra.

Sau đó Nhiếp Tử Vũ xem buổi diễn tập, rồi Dịch Thiên Minh mời khách dùng cơm. Mà Nhiếp Tử Vũ tất nhiên là cung kính không bằng tuân mệnh, cũng không hề từ chối.

※

Lúc trên đường quay trở về nhà họ Nhiếp, Nhiếp Tử Vũ và Minh Hạo chia nhau ngồi hai bên của Dịch Thiên Minh, còn một cô gái nữa thì bị cô lập ngồi trên ghế phụ cạnh tài xế.

“Vũ Vũ, đây là Minh Lan, là con gái của chú.” Dịch Thiên Minh dùng ánh mắt thương yêu nhìn Nhiếp Tử Vũ, chỉ chỉ về phía cô gái ngồi ở trên ghế phụ, rồi lại nói: “Minh Lan, Vũ Vũ sinh sau con, con làm chị phải chăm sóc cho con bé thật tốt vào.” Giọng điệu so với lúc nói chuyện với Nhiếp Tử Vũ hoàn toàn khác biệt.

“Vâng.” Cô gái kính cẩn gật đầu, không dám do dự chút nào, chỉ sợ ông lạnh mặt đi.

“Không cần đâu ạ, chị Minh Lan mới tới, chắc hẳn là không quen thuộc bằng bên kia, là cháu phải chăm sóc cho chị ấy thật tốt mới đúng.” Nhiếp Từ Vũ ngoan ngoãn nói, rồi gật gật đầu với Dịch Minh Lan qua kính chiếu hậu. “Xin chào chị Minh Lan, em là Nhiếp Từ Vũ, chị có thể gọi em là Vũ Vũ.”

Vừa nói xong, nhưng Nhiếp Từ Vũ lại không thấy cô ta trả lời lại mình, bởi vì cô ta cũng không thèm nhìn, nhất thời nụ cười của Nhiếp Từ Vũ cứng ngắc trên môi.

Ánh mắt lạnh lùng của Dịch Thiên Minh đảo qua nhìn Dịch Minh Lan, nhủ mày, ông hắng giọng nói: “Khụ khụ, Minh Lan, sự giáo dục của con đi đằng nào rồi!”

Nghe vậy, cả người của Dịch Minh Lan cứng ngắc lại, nhất thời lưng cũng thẳng tắp lại.

Nhiếp Từ Vũ cũng cảm thấy bầu không khí trong xe đã thay đổi, thật không ngờ chỉ vì câu nói của mình là lại khiến cho ba và con gái trở nên xấu hổ, lúc cô đang định giảng hoà, thì nghe thấy Dịch Minh Lan cúi đầu nói.

“Từ Vũ, xin chào.” Giọng nói của cô ta không mặn không nhạt, không có chút gọn sóng.

“Hừ! ?” Sau khi nghe cô ta nói câu này chân mày của Dịch Thiên Minh càng nhíu chặt hơn.

Mặc dù Dịch Minh Lan không ngoảnh đầu lại, nhưng vẫn cảm nhận được một áp lực vô hình đang nhắm vào mình, khiến cho cô ta sắp không thở nổi. Hai tay để ở đùi nắm chặt thành quyền, móng tay cắm sâu vào thịt khiến cho cô ta đau đớn, nhưng cô ta hoàn toàn không phát hiện ra.

Một lúc lâu sau, cô ta ép buộc bản thân nở ra một nụ cười thân thiện, sau đó quay đầu dịu dàng nhìn về phía Nhiếp Từ Vũ, nói: “Vũ Vũ, rất hân hạnh được biết em, sau này chúng ta sẽ chung sống thật vui vẻ nhé.”.

Không ngờ cô ta lại có chuyển biến nhanh như vậy, trong khoảng thời gian ngắn Nhiếp Từ Vũ cũng không biết phải làm sao: “Hả, à được.”

Mặc dù Dịch Minh Lan nở nụ cười, nhưng mà ý cười không chạm tới đáy mắt, đợi cho Dịch Thiên Minh dần dần thả lỏng chân mày hơn, lúc này cô ta mới xoay người sang chỗ khác, một giây sau nụ cười trên môi lập tức trở nên lạnh lẽo, hơn nữa còn lạnh lẽo hơn cả trước đó.

Dịch Thiên Minh càng nhìn Nhiếp Từ Vũ càng cảm thấy thích, ông lấy tấm danh thiếp từ trong bóp của mình ra đưa cho cô, dùng giọng nói cung chiêu nói: “Vũ Vũ, sau này có chuyện gì cứ tới tìm chú.”

“Dạ.” Nhiếp Từ Vũ gật gật đầu, ngoan ngoãn tiếp nhận tấm danh thiếp ông đưa, rồi cất vào trong bóp.

Rất nhanh xe đã lái tới nhà họ Nhiếp, lúc Nhiếp Từ Vũ xuống xe không cẩn thận bị vướng chân nên đã ngã nhào vào trong ngực của Minh Hạo, lại vừa lúc trời tối nên không ai nhìn thấy.

“Các người đang làm cái gì!” Nhiếp Từ Phong ba chân bốn cẳng đi lại chỗ hai người đang đứng, kéo Nhiếp Từ Vũ ra khỏi vòng tay đang ôm của Minh Hạo, còn bá đạo kéo cô về phía sau: “Cậu muốn làm gì cô ấy!”

“Chính là điều anh nhìn thấy.” Minh Hạo nhún vai, vẻ mặt kiêu ngạo không đổi, nhưng đáy mắt lại hiện lên sự lưu luyến, nên đã tiết lộ cảm giác chân thật của cậu ta.

“Tôi không cho phép cậu đụng vào người cô ấy!” Nhiếp Từ Phong lạnh lùng nhìn cậu ta, sau khi nói những lời này lập tức kéo Nhiếp Từ Vũ đi vào nhà.

Nhìn bóng lưng dần đi khuất, nụ cười trên khoé miệng của Minh Hạo dần trở nên cay đắng.

“Anh ấy là ai?” Ở bên cạnh, ánh mắt của Dịch Minh Lan cũng nhìn theo phương hướng mà hai người Nhiếp Từ Vũ đã rời đi. Nhưng mà Minh Hạo thì nhìn Nhiếp Từ Vũ, còn cô ta lại nhìn Nhiếp Từ Phong.

“Nhiếp Từ Phong, anh trai của Vũ Vũ.” Nhưng mà nếu nói quan hệ của hai người đó là quan hệ anh em, chẳng thà nói đó là quan hệ tình nhân. Cậu ta tự nói thầm ở trong lòng.

Nghe vậy, ánh mắt của Dịch Minh Lan khẽ run lên, sự lạnh lẽo dưới đáy mắt đã biến mất thay vào đó là sự dịu dàng. “Nhiếp Từ Phong” cô ta lầm bầm nhắc lại cái tên này, khoé miệng thoáng qua một nụ cười không dễ phát hiện.

※

Nhiếp Từ Vũ bị Nhiếp Từ Phong lôi vào trong phòng, còn chưa kịp mở miệng nói lời nào, thì đột nhiên anh xoay người chặn cô ở cánh cửa, một giây sau bá đạo trao cho cô một nụ hôn cuồng nhiệt và mãnh liệt.

“Ừm...”

Nụ hôn của anh vừa thô bạo vừa cuồng dã, mang theo xu thế cuộn cuộn dâng trào cũng mang theo ý vị trừng phạt, một tay nhanh chóng cởi cúc áo của cô ta, còn tay kia lại dò vào trong làn váy của cô.

Nụ hôn cuồng dã bởi sự giãy giụa của cô mà dần dần trở nên dịu dàng hơn, cũng bởi vậy Nhiếp Từ Vũ cũng không hề phản kháng nữa mà còn đáp lại nụ

hôn của anh. Dưới sự khiêu khích của anh, toàn thân cô trở nên mềm nhũn, như một vũng nước.

“Chết tiệt!” Nhiếp Từ Phong gầm nhẹ một câu, lúc này mới không cam lòng buông cô ra.

Đôi mắt như chim ưng của Nhiếp Từ Phong chăm chú nhìn vào đôi môi sưng đỏ vì bị mình hôn của cô, chân mày của anh nhăn tít lại, nhìn cô đang xui xẻo thờ hồn hèn ở trong lòng của mình, anh lạnh lùng nói: “Sau này không cho phép em có bất kỳ tiếp xúc nào tới thằng nhóc kia, có nghe không!”

Không ngờ rằng anh sẽ nói câu này, nhất thời Nhiếp Từ Vũ sững sốt. Một lúc sau, đột nhiên cô cất tiếng cười lớn ở trong lòng của anh.

Vừa nghe thấy tiếng cười của cô, lập tức Nhiếp Từ Phong cảm thấy không vui. “Em cười cái gì? Chết tiệt, đừng cười nữa!” Nhiếp Từ Phong lắc lắc cánh tay của cô, muốn ngăn không cho cô cười.

“Ha ha...” nhưng mà Nhiếp Từ Vũ không những không ngưng cười giống như anh mong muốn mà lại càng cười nhiều hơn. Đợi cho tới khi cô đã cười đủ rồi, mới ngẩng đầu lên nhìn về phía ánh mắt sắp nổi bão tố lên của anh, đôi môi chu lên, ý tứ sâu xa nói, “Thì ra là anh đang ghen sao.” Không phải là lời nghi vấn mà là câu khẳng định.

“Anh không có.” Nhiếp Từ Phong phủ nhận, nhưng mà lại không tránh được ánh mắt trêu chọc của cô.

“Thật đáng yêu!” Nhìn vẻ mặt xấu hổ của anh, Nhiếp Từ Vũ không nhịn được giơ tay lên nheo nheo khuôn mặt tuấn tú của anh, thè lưỡi. “Anh yên tâm đi, trong lòng của em chỉ có anh thôi.” Cả đời cả kiếp này cũng không có người nào khác.

Nhìn bộ dạng thâm tình của cô, trong lòng của Nhiếp Từ Phong đã tốt hơn rất nhiều, nhưng mà...

“Tên nhóc kia có ý đồ xấu với em!” Mới tới có hai ngày đã bị cậu ta chiếm tiện nghi tới hai lần rồi, trong lòng anh khó chịu!

“Vậy thì sao?” Nhiếp Từ Vũ không cho là đúng nói.

Vậy thì sao?

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của Nhiếp Từ Phong nhất thời nhăn nhó lại.

Nhìn vẻ mặt của anh trở nên đáng sợ như ma vương, Nhiếp Từ Vũ không nhịn được cười trộm trong lòng, sau đó mới buồn bã nói: “Chỉ cần em không có tình cảm gì khác với anh ta là được rồi, không phải sao?”

Nhìn đôi mắt mang theo ý cười của cô, lúc này Nhiếp Từ Phong mới cảm thấy tốt hơn.

Bầu không khí không tồi, Nhiếp Từ Vũ dùng ánh mắt tinh tế của mình miêu tả lại mỗi một góc cạnh của anh, đột nhiên cô nghĩ hay là nhân dịp này nói cho anh biết chuyện mình đang mang thai! Cánh môi cong lên thành một nụ cười, cô nắm lấy bàn tay của anh, khi anh dùng ánh mắt không hiểu thì lấy tay của anh đặt lên bụng của mình.

“Vũ Vũ, em...” Đôi mắt của Nhiếp Từ Phong đột nhiên sáng ngời.

“Vâng.” Cho là anh đã hiểu ý mình muốn nói, Nhiếp Từ Vũ e thẹn gật gù đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn anh, nói: “Em muốn nói cho anh biết một tin, đó chính là em...”

Nhưng mà không đợi cho cô nói hết một câu, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Vũ Vũ, con có ở trong đó không?”

Giọng nói quen thuộc khiến cho Nhiếp Từ Vũ và Nhiếp Từ Phong không hẹn mà cùng ngẩn người ra, cả người cứng ngắc lại.

“Làm sao bây giờ?” Nhiếp Từ Vũ dùng khẩu hình hỏi, biểu tình có chút hoảng hốt.

“Không sao đâu.” Nhiếp Từ Phong trấn an một câu, sau đó chỉ chỉ vào hướng phòng tắm rồi rón ra rón rén đi vào đó.

Đợi cho bóng dáng của anh khuất đi, lúc này Nhiếp Từ Vũ mới hít một hơi thật sâu, sửa sang lại quần áo có chút lộn xộn của mình, sau đó đi ra cố lấy dũng khí mở cửa ra.

“Mẹ, có chuyện gì sao?” Cô mỉm cười nhìn mẹ Nhiếp đang đứng ở ngoài cửa, khăn trang hời. Rất sợ bà phát hiện ra mình có điều gì khác thường.

Mẹ Nhiếp khẽ quét mắt nhìn cô một cái, sau đó vòng qua người cô nhìn vào bên trong một lượt, lúc này mới thu hồi lại tầm mắt thân nhiên nói: “Tối giờ ăn cơm tối rồi, con mau đi xuống dưới đây đi.”

“Dạ không cần.” Nhiếp Từ Vũ hoang mang khoát tay nói: “Con vừa mới cùng với mấy người nhà chú Dịch ăn cơm ở bên ngoài rồi ạ.”

“Phải không?” Mẹ Nhiếp gật gù đầu xoay người sang chỗ khác, nhưng mà đi được một nửa đột nhiên lại quay đầu lại, có chút thâm ý nhìn cô một cái rồi nói: “Đúng rồi, lát nữa nếu nhìn thấy Từ Phong, thì làm phiền con hãy nói nó đi tới phòng của mẹ một chuyện.” Nói xong không đợi Nhiếp Từ Vũ trả lời, liền xoay người rồi đi.

Nhìn bóng dáng của bà khuất hẳn khỏi tầm mắt, lúc này Nhiếp Từ Vũ mới thông thả đóng cửa lại, sau đó có một cánh tay dài ôm lấy cô từ phía sau, thiếu chút nữa khiến cô hoảng sợ.

“Anh đi nhanh đi, mẹ đang muốn tìm anh kìa!” Nhiếp Từ Vũ giãy giụa hai ba cái, rồi đuổi anh đi ra ngoài. Bây giờ cô không muốn nói với anh nữa, vì bên tai cứ văng vẳng lời nói của mẹ Nhiếp.

“Được rồi.” Thấy bộ dạng lo lắng của cô, Nhiếp Từ Phong cũng không ở lại nữa. Cúi người hôn cô một chút rồi mở cửa phòng ra, trước khi đi anh để lại một câu nói: “Buổi tối chờ anh.” Sau đó vội vã rời khỏi.

Bóng dáng anh rời khỏi và một câu nói của mẹ Nhiếp cứ hoà trộn vào nhau, chẳng biết tại sao, Nhiếp Từ Vũ lại có dự cảm không lành.

Có cảm giác như, sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Chương 140: Thăng thấn

Chương 140: Thăng thấn

Editor: Táo đồ phổ núi

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chỉ chớp mắt một cái, ba người nhà họ Dịch đã chuyển tới được một tuần rồi.

Vừa mới khai giảng, mà đã bận rất nhiều việc, Nhiếp Từ Vũ thường đi cùng với Triệu An Nhã bận rộn cả ngày, mà tối về tới nhà thì đã mệt gần chết rồi, ăn cơm tối xong thì đi lên lầu nghỉ ngơi. Có lúc cũng cố chờ để nói chuyện với Nhiếp Từ Phong, để nói cho anh biết chuyện mình đã mang thai, nhưng mà mỗi khi anh xuất hiện thì chưa kịp nói câu nào thì mẹ Nhiếp hoặc là Dịch Minh Lan đột nhiên lại xuất hiện ở trước mặt của bọn họ, lại không nói được. Cứ như vậy rất nhiều lần, tròn một tuần hai người cũng không nói với nhau được câu nào.

...

Hôm nay ở cửa hàng bách hoá, Dịch Minh Lan e thẹn nhìn về mặt không chút biểu cảm nào của Nhiếp Từ Phong, sau đó dùng giọng nói vô cùng dịu dàng nói: “Anh Từ Phong, ở đây có nhà hàng không, em muốn...”

Nhưng mà không đợi cho cô ta nói hết câu, Nhiếp Từ Phong đã lạnh lùng cắt ngang lời của cô ta: “Đưa cô ấy đi.” Cánh tay vung lên, trợ lý phía sau vội vàng đi lên.

Hôm nay theo thông lệ là ngày anh sẽ đi xem xét ở cửa hàng bách hoá, nhưng không ngờ mới sáng sớm mẹ Nhiếp đã bảo anh đưa cô ta đi cùng, trên danh nghĩa là chủ nhà dẫn khách đi tham quan, nhưng mà Nhiếp Từ Phong sao có thể không đoán ra được mục đích của mẹ Nhiếp là muốn cho bọn họ có cơ hội bồi dưỡng tình cảm. Điện thoại nên quỵndon.

Không nhìn về mặt lạnh lẽo của anh, Dịch Minh Lan nhẹ nhàng nói: “Anh Từ Phong, người ta muốn cùng đi ăn cơm trưa với anh, có được không?” Nói xong cánh tay của cô ta muốn khoắc lấy cánh tay của anh.

“Xin lỗi, tôi không đói.” Nhiếp Từ Phong nhích sang bên cạnh, tránh thoát khỏi cánh tay của cô ta. Bất ngờ, anh dừng bước lại lạnh lùng nhìn về phía Dịch Minh Lan, vào lúc cô ta còn chưa kịp mở miệng anh đã nói: “Còn nữa, mời cô giữ một khoảng cách với tôi. Hôm nay tôi tới đây để làm việc, không phải đi dạo phố với đại tiểu thư như cô!”

Nghe vậy, nụ cười yếu ớt của Dịch Minh Lan nhất thời cứng ngắc trên khoé môi.

“Anh không thích em?” Một lát sau, cô ta lại khê mở miệng: “Hay là em đã chọn giận anh chỗ nào rồi?”

Thấy cô ta đã thu bớt lại thái độ, Nhiếp Từ Phong cũng nguôi giận đi một chút, dù sao cũng là con gái bạn thân của ba mẹ, không thể đối xử với cô ta quá khắt khe được, nhưng mà ... Nên biểu hiện ra một cách rõ ràng mới được.

“Tôi không ghét cô, nhưng tôi không hi vọng vợ chưa cưới của tôi hiểu lầm tôi có gì đó với cô.” Để cho cô ta khỏi quẩn lấy mình nữa, chẳng thà khiến cho cô ta thấy khoảng cách của mình và cô ta.

“Chưa... vợ chưa cưới?” Về mặt của Dịch Minh Lan nhất thời trở nên trắng bệch, mất đi tiêu cự. “Anh đã có vợ chưa cưới?” Vì sao bác gái lại không nói cho cô biết? ! Điện thoại nên quỵndon.

“Đúng vậy.” Nhiếp Từ Phong trịnh trọng gật đầu, đáy mắt hiện lên sự dịu dàng: “Hơn nữa cô cũng biết cô ấy đấy.”

Biết cô ấy?

Trong đầu của Dịch Minh Lan thoáng hiện lên những người mà mấy ngày nay cô ta mới tiếp xúc, vốn cũng không có nhiều người chỉ thoáng cái đã đoán ra, nhưng mà cô ta không dám tin.

“Người mà anh nói tới không phải là...” Cô ta trừng mắt lên không dám tin đây là sự thật, nhưng khi cô ta nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Nhiếp Từ Phong xong, tâm trạng như rơi xuống vực sâu. Tao do lê quý đđono.

Lại là Nhiếp Từ Vũ!

Nhìn Nhiếp Từ Phong ở trước mặt đang nở một nụ cười vui vẻ, Dịch Minh Lan tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể xé Nhiếp Từ Vũ ra thành mảnh nhỏ!

Cô thật sự không biết cô ta có cái gì tốt! Suốt ngày chỉ biết giả vờ ngoan ngoãn lấy lòng người khác, chỉ thiếu mỗi trên mặt viết mấy chữ “Tôi là một đứa nhỏ ngoan ngoãn”, ngoài vẻ mặt kiên cường của cô ta ra, cái gì mình cũng đều hơn cô ta hết, thế nhưng cô ta lại đoạt được tình yêu của Nhiếp Từ Phong, một tuần nay thậm chí cô ta còn đoạt được sự thương yêu của ba cô nữa!

Dựa vào cái gì chứ!

Nghĩ tới đây, đáy mắt của Dịch Minh Lan chợt hiện lên sự đố kỵ.

“Nhưng mà cô ấy là em gái của anh, các người sao có thể kết hôn được!” Cô nghe mẹ Nhiếp nói mặc dù bọn họ không có quan hệ huyết thống, nhưng mà cũng là anh em trên danh nghĩa.

Vừa dứt lời, chỉ thấy sự lạnh lẽo chợt loé lên trong đôi mắt của Nhiếp Từ Phong, nhân tiện anh cong môi lên nói: “Vấn đề này không cần một người ngoài như cô phải lo lắng!” Tao do lê quý đđono.

“Anh...”

“Nếu không có việc gì nữa thì tôi phải đi làm việc, Tiểu Tổng, chiều nay cô cũng không cần phải đi theo tôi. Làm phiền cô hãy đưa cô Dịch đi dạo một vòng.” Nhiếp Từ Phong dặn dò một hơi.

“Vâng ạ.”

Sau đó, Nhiếp Từ Phong cũng không thèm liếc mắt nhìn Dịch Minh Lan đang tái mặt đi, mà đi tới mục tiêu tiếp theo.

Nhìn bóng dáng của anh nhanh chóng biến mất trong thang máy, Dịch Minh Lan không khỏi nổi giận đùng đùng, nhưng lại ngại nơi mình đang đứng, nên cô ta chỉ có thể nuốt con tức giận vào trong lòng.

Trợ lý đứng ở bên cạnh nhìn cô ta, cung kính hỏi: “Cô Dịch, cô muốn đi ăn gì ạ. Ở đây cơm trưa có món Tây còn có...”

“Không cần!” Dịch Minh Lan không chút lưu tình cắt ngang lời nói của cô, khi nhìn xung quanh mình có những ánh mắt kinh ngạc nhìn tới, lúc này cô ta mới thấy mình đã thất lễ. Vậy là vội vàng nở một nụ cười, nhìn người trợ lý đang ngờ ngác nói: “Chị đi đi, em muốn đi dạo một mình.”

“Nhưng mà...” Trợ lý còn muốn nói điều gì đó nữa, nhưng mà sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Dịch Minh Lan, vội gật đầu lia lịa: “Vâng ạ, tôi đi đây.” Nói xong, liền chạy đi mất.

“Nhiếp Từ Vũ chết tiệt!” Dịch Minh Lan nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra cái tên này, ánh mắt nhất thời dâng lên một cơn tức giận. Cô ta giận dữ xoay người muốn rời khỏi đây, nhưng mà sau khi nhìn thấy bóng dáng của hai người, nhất thời cô ta cảm thấy sững sờ. Đđienn damn leic quyýdon.

Là cô ấy!

Gương mặt quen thuộc dù trang điểm rất đậm, nhưng mà có hoá thành tro cô ta cũng nhận ra!

Dịch Minh Lan cười lạnh nhìn Nhiếp Từ Vũ ăn mặc hồ hang rất thân thiết ôm một gã đàn ông ngoại quốc, không thèm để ý ở trước mặt mọi người rất thân mật, trong lòng cô ta dâng lên cảm giác chán ghét.

Có Nhiếp Từ Phong rồi mà còn ở bên ngoài câu tam thập tứ, không ngờ cô ta lại là loại phụ nữ như vậy! Loại phụ nữ như cô ta, sao có thể xứng với Nhiếp Từ Phong được!

Nhìn bóng dáng của hai người dần đi xa, đáy mắt của Dịch Minh Lan chợt loé lên. Cô ta nhanh chóng lấy điện thoại từ trong túi xách ra, sau đó chạy đuổi theo, vào khoảnh khắc hai người kia hôn môi, cô ta nhanh chóng chụp lại.

Mặc dù chỉ chụp được mỗi gò má, nhưng vẫn có thể nhìn ra người phụ nữ trong hình chính là Nhiếp Từ Vũ.

Nhìn bóng dáng đi xa kia, Dịch Minh Lan nở một nụ cười lạnh lùng, lập tức cúi đầu xuống bấm một dãy số.

...

※

Ban đêm, mọi thứ trên núi Dương Minh đều vắng lặng.

Nhiếp Từ Vũ kéo tấm thân mệt mỏi trở lại nhà họ Nhiếp, nhưng mà chào đón cô không phải là cảnh tượng đèn đuốc sáng trưng, mà là một màn đêm tối như mực. Đầu óc hỗn loạn, mấy ngày nay liên tục bận rộn khiến cho cô sắp không thở nổi nữa. Đienn damm leie quyýdon.

“Xin lỗi bảo bối, trong khoảng thời gian này mẹ đã khiến con chịu khổ rồi.” Cô sờ sờ vào cái bụng bằng phẳng của mình, bất đắc dĩ nói. Lúc cô bị Triệu An Nhã lôi kéo vào giúp vận chuyển những dụng cụ âm nhạc để chuẩn bị cho bữa tiệc chào đón tân sinh viên, cuối cùng cũng đã hoàn thành, giờ có thể nghỉ ngơi rồi.

Cũng may mọi chuyện cũng đã xong xuôi! Bây giờ cô chỉ cần tẩy trang lớp trang điểm đậm trên mặt, sau đó ngủ một giấc thật ngon, ngày mai sẽ khỏe hơn rất nhiều!

Ngẩng đầu lên nhìn bên trong nhà họ Nhiếp một mảng đen kịt, con người của Nhiếp Từ Vũ chợt tối lại, có chút hoang mang.

Tại sao đêm nay lại không có ai ở nhà...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Chương 141.1: Chân tướng rõ ràng

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhiếp Từ Vũ lắc lắc đầu, không suy nghĩ gì nhiều. Bàn tay cho vào trong túi lấy chiếc chìa khoá đã rất lâu không dùng tới, thong thả mở cửa ra.

Phòng khách rộng lớn như vậy, ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào trong nhà, ánh sáng màu bạc chiếu lên mặt đá cẩm thạch bóng loáng, nhìn căn phòng rất lạnh lẽo.

Nhiếp Từ Vũ mượn ánh sáng trên điện thoại di động, đi lại bấm công tắc điện, cũng trong nháy mắt cô định bấm công tắc đèn kia lên, lập tức có một bóng đen xuất hiện ở trước mặt khiến cho cô giật nảy mình. Liên tục lui lại mấy bước, cô sợ hãi ôm ngực, khi cô nhìn kỹ lại, thì bóng dáng màu đen kia không phải là Nhiếp Từ Phong thì còn ai vào đây nữa?

“Tại sao anh lại đứng đây mà không bật đèn lên vậy, làm em sợ muốn chết.” Cô nhủ mảy oán trách anh, sau đó vỗ vỗ trái tim nhỏ bé của mình, thở gấp từng hơi từng hơi một.

Lúc Nhiếp Từ Vũ trừng mắt lên nhìn anh thì thấy sắc mặt của anh không được bình thường, trố mắt lên hai giây, sau đó Nhiếp Từ Vũ hỏi: “Anh uống rượu à?”

Nương theo ánh đèn nhìn lại, thì thấy hai gò má của anh đỏ bừng, ánh mắt mơ màng, bộ dạng say khướt. Trong tay còn cầm một chai XO vẫn còn một nửa, xem ra đã say không ít rồi.

Nhiếp Từ Phong nheo mắt lại, ợ một hơi: “Ồ, đúng vậy. Anh uống rượu đó thì làm sao?” Anh cọt nhả hỏi lại, nói xong liền mở chai rượu ra giờ lên chuẩn bị uống tiếp.

Thấy thế, Nhiếp Từ Vũ vội vàng bước lại ngăn cản anh lại. “Anh đã say như vậy rồi, đừng uống nữa.” Bàn tay của cô cướp chai rượu ở trong tay của anh đi, nhưng mà anh lại nghiêng người né tránh, khiến cho tay của cô rơi vào khoảng không.

“Tránh ra, đừng đụng vào anh.” Nhiếp Từ Phong không kiên nhẫn đẩy cô ra.

Anh vừa lên tiếng, một mùi rượu nồng nặc xông vào mũi của cô. Nhiếp Từ Vũ cảm thấy đầu óc choáng váng, trong bụng cồn cào.

“Oẹ...” Trong lòng cuộn cuộn dâng lên cảm giác buồn nôn, cô che miệng lại ngăn cảm giác buồn nôn đang dâng lên trong cổ họng, ngồi xổm xuống muốn phun ra nhưng lại phun không được, khổ sở tới mức nước mắt nước mũi chảy ra ròng ròng.

Vốn cho là ít nhất thì Nhiếp Từ Phong cũng quan tâm một câu, không ngờ lúc Nhiếp Từ Vũ ngẩng đầu lên, thì anh đã uống xong ngụm rượu ở trong tay, nhưng lại lao đảo đi tới trước bàn trà, cầm bình rượu uống ‘ừng ực’ một hơi rồi ngã vào sofa, Nhiếp Từ Vũ nhìn xuống dưới chân của anh, lại phát hiện ra có mấy cái vỏ chai.

Đợi cho tới khi cảm giác buồn nôn đã giảm đi, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới đứng thẳng người lên đi lại trước mặt của anh. “Uống rượu có hại cho sức khoẻ, không phải anh đã đồng ý với em là ngoại trừ lúc xã giao thì sẽ không uống nữa hay sao?” Sợ mình lại bị mùi rượu nồng nặc của anh làm cho choáng váng, Nhiếp Tử Vũ nín thở nói.

“Anh nuốt lời!” Chuenh choáng nửa say nửa tỉnh Nhiếp Tử Phong miễn cưỡng liếc mắt nhìn cô một cái, khoé miệng cong lên một nụ cười lạnh. “Ờ, em cũng không giữ lời hứa, tại sao em lại muốn anh nghe lời của em. ... Em cho em là ai chứ...” Nói xong ngửa đầu lên uống một ngụm rượu lớn, sau đó nở nụ cười lạnh lùng với cô.

Nhìn bộ dạng chán chường của anh, Nhiếp Tử Vũ cũng biết bây giờ anh không còn tỉnh táo nữa. “Mẹ và cả mấy người chú Dịch nữa, bọn họ đã đi đâu rồi? Vì sao không thấy ai?” Cô ngồi xồm xuống nhặt vỏ chai rượu.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong cười ngốc, nhưng trong nụ cười lại hiện lên vẻ bén nhon. “Sao nào? Em muốn nói tới tên nhóc Minh Hạo kia sao?”

“Anh đang nói ngớ ngẩn cái gì vậy!” Nhiếp Tử Vũ bất đắc dĩ trợn mắt lên một cái. Cô cũng chỉ hỏi bọn họ đã đi đâu rồi thôi mà anh cũng có thể trút sang người của Minh Hạo. Lặng lẽ thờ dài một cái ở trong lòng, cô lắc đầu nói: “Anh say rồi, em đỡ anh về phòng nghỉ ngơi.”

Nói xong nghiêng người xuống muốn đỡ anh đứng dậy từ ghế sa lon, nhưng mà lại bị anh hung hăng đẩy ra. Nhiếp Tử Vũ không dự đoán được, bất ngờ bị đẩy lùi chân lại.

“Nhiếp Tử Phong, rốt cuộc anh muốn như thế nào! ?” Nhiếp Tử Vũ vừa tức vừa bực nhìn vẻ mặt biếng nhác của anh, nhưng mà toàn thân của anh lại tản ra loại hơi thở kỳ lạ, không hiểu sao trong lòng cô dâng lên cảm giác lo lắng.

Bình thường anh vô cùng sùng ái mình, sẽ không bao giờ đối xử thô lỗ với cô, trừ khi có chuyện gì đó không hay, hơn nữa chuyện đó còn liên quan tới cô! Cô suy nghĩ lại câu nói vừa rồi anh nói với mình, cô lập tức chắc chắn nguyên nhân liên quan tới mình!

Nghĩ vậy, Nhiếp Tử Vũ hơi nheo mắt lại, nói: “Thực sự là em đang mệt chết đây, không có thời gian vòng vo với anh đâu, anh có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi? Rốt cuộc thì em đã trêu chọc anh ở chỗ nào?” Bản thân cô đang mang thai, bây giờ lại thêm vấn đề học tập khiến cô mấy ngày không được ngủ đủ giấc, trong khoảng thời gian này cô đã bị hành hạ sắp chết rồi. Bây giờ nguyện vọng duy nhất của cô chính là ngủ một giấc thật ngon!

“Đương nhiên là em mệt rồi! Một ngày phải nghĩ cách để ứng phó với nhiều người đàn ông như vậy, làm sao không mệt cho được! ?” Giọng điệu của Nhiếp Tử Phong mang theo ý mỉa mai nói.

Vừa nghe anh nói xong, trong chớp mắt Nhiếp Tử Vũ đã bị chọc giận. “Nhiếp Tử Phong, chú ý lời nói của anh, từ khi nào thì em phải ứng phó với nhiều người đàn ông? Anh nghe chuyện vớ vẩn này từ đâu!”

Từ khi lên đại học tới nay, cô hết ở nhà thì tới trường chỉ quanh đi quẩn lại có hai nơi này! Chỉ mới một tuần nay, số lần cô nói chuyện với Minh Hạo cũng đếm trên đầu ngón tay, cô làm thi có thời gian rảnh rồi mà đi gặp người đàn ông khác.

“Hừ!” Nhiếp Tử Phong hừ lạnh một câu, không vì vẻ mặt nghiêm túc của cô mà dao động.

“Thái độ đó của anh là ý gì?” Nhiếp Tử Vũ tức giận quát lên với anh, thực sự không chịu nổi thái độ hờ một chút là hiểu lầm của anh. Cô cắn răng, cô nhìn ánh mắt khinh miệt của anh, chán nản gãi gãi đầu.

Vốn cô định nói với anh chuyện cô đã mang thai, nhưng xem ra bây giờ... Thôi quên đi! Không chừng khi cô nói cho anh biết chuyện này, không biết cô lại nói xấu cô như thế nào nữa!

Nhiếp Tử Vũ cắn răng cố gắng khiến cho mình bình tĩnh lại, đợi cho trái tim của cô đã ổn định lại, lúc này cô mới lo lắng nói: “Em đi lên trên nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai lại nói tiếp.”

Trong tình huống như vậy cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì! Nhiếp Tử Vũ quyết định xong liền đứng dậy muốn đi lên, nhưng mà chưa đi được hai bước thì đã nghe thấy phía sau “Rầm!” một tiếng vang lên.

Cô hốt hoảng quay đầu nhìn lại, thì thấy Nhiếp Tử Phong vốn đang nằm trên sofa không biết đã đứng dậy từ khi nào, chai rượu mới cầm trên tay đã vỡ tan ở dưới đất, chất lỏng màu đỏ chảy ra, đối lập hoàn toàn với nền nhà trắng tinh, nhìn rất đáng sợ.

Ngần người ra, trong lòng dâng lên một cảm giác lạnh lẽo, bỗng nhiên Nhiếp Tử Vũ nuốt một ngụm nước bọt, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Nhiếp Tử Phong. “Anh...” Cô mở miệng định nói gì đó, nhưng mà chưa kịp mở miệng đã bị hành động tiếp theo của Nhiếp Tử Phong làm cho hoảng sợ.

Chỉ thấy anh cúi đầu xuống nhặt những mảnh thủy tinh nhỏ ở dưới nền nhà, sau đó nắm chặt trong lòng bàn tay, chỉ một lát sau, máu tươi từ lòng bàn tay của anh bắt đầu chảy xuống đất.

Tiếng chảy “tí tách” kích thích cảm giác của Nhiếp Tử Vũ, cô kinh ngạc một lúc lâu, lúc này cô mới chạy lại bên cạnh anh, gỡ bàn tay của anh ra, sau đó dùng khăn tay cầm máu lại.

“Nhiếp Tử Phong, anh điên rồi sao!” Vừa giúp anh cầm máu, Nhiếp Tử Vũ vừa mắng anh: “Có chuyện gì mà không nói ra được? Tại sao lại muốn tổn thương bản thân mình, anh muốn em áy náy mà chết sao?” Người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Rốt cuộc trong đầu anh có cái gì!

Đầu óc không tỉnh táo, cảm giác đau đớn kéo suy nghĩ bay xa của anh quay trở lại. Nhiếp Tử Phong để mặc cho Nhiếp Tử Vũ xử lý vết thương của mình.

Đôi mắt anh sáng ngời, so với vì sao trên trời còn muốn sáng hơn. Anh nhìn cô thật sâu, một lát cong môi lên, thốt ra một câu: “Em yêu anh sao?”

“Bây giờ là lúc nói những lời này sao?” Nhiếp Tử Vũ thờ ơ nói! Thật sự muốn cạy đầu của anh ra xem rốt cuộc trong đó chứa cái gì!

“Em yêu anh không?” Nhiếp Tử Phong chưa từ bỏ ý định, cố chấp nhắc lại lần nữa, câu kinh như một đũa tre.

“Yêu, yêu, yêu, như vậy đã được chưa?” Nhiếp Tử Vũ trợn mắt lên một cái, nhìn bàn tay của anh đã băng bó xong, lúc này mới thờ phào một cái. Lúc đang muốn ngẩng đầu lên nói cái đó, lại nghe thấy Nhiếp Tử Phong mở miệng nói.

“Em yêu anh? Vậy tại sao lại hôn người đàn ông khác?” Hôn nữa lại ở trước mặt mọi người. . . Trước mắt hiện ra một tấm hình, nhất thời Nhiếp Tử Phong cảm thấy như có con dao đâm vào lồng ngực của mình, máu chảy đầm đìa.

Hôn người đàn ông khác?

Nhiếp Tử Vũ không hiểu có phải anh đang mê sảng hay không. Hai tròng mắt của cô nhìn chăm chăm vào anh, anh cũng nhìn chăm chăm vào cô, cô nhíu mày lại: “Em hôn người đàn ông khác khi nào?” Tại sao cô lại không biết chuyện này?

“Em không thừa nhận sao?” Nhiếp Tử Phong cau mày, vì cô không chịu thừa nhận, nhất thời khiến cho anh cảm thấy thất vọng.

“Thừa nhận cái gì?” Thừa nhận cô hôn người đàn ông khác?

Nhìn ánh mắt ngơ ngác vô tội của cô, lúc này Nhiếp Tử Phong lại cảm thấy buồn cười, cũng có loại cảm giác bị lừa giỡn trong tay! “Em phải nhìn thấy tấm hình chụp được em mới chịu thừa nhận những chuyện mình đã làm sao! ?” Anh khẽ gầm lên một cái, không nhịn được nắm lấy cánh tay của cô, ánh mắt đỏ ngầu lên.

Cánh tay truyền tới cảm giác đau đớn khiến cho Nhiếp Tử Vũ không nhịn được mà kêu lên một tiếng, anh dùng sức khiến cho cô nghi ngờ có phải tay mình đã bị gãy rồi hay không. Đôi mắt với con thịnh nộ có thể thiêu xương cốt của cô thành tro bụi, Nhiếp Tử Vũ đau đớn nói không nên lời.

“Chuyện em không làm thì em không hiểu là anh bắt em thừa nhận cái gì? Cho dù là muốn xử tử em thì cũng phải lấy ra bằng chứng không phải sao? Anh đã nói là anh có ảnh chụp, vậy làm phiền anh lấy ra cho em xem! Nếu như người trong hình đúng là em, thì em sẽ nhận sai!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Chương 141.2: Chân tướng rõ ràng

Editor: Táo đồ phổ núi

Cô cũng muốn nhìn xem rốt cuộc đó là hình ảnh gì mà khiến anh trở nên như vậy.

Thái độ của cô không chút sợ hãi nào khiến cho anh cảm thấy lạnh lẽo. Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao, đã như vậy thì anh cũng không cần phải lo lắng gì nữa. “Được!” Sao đó anh móc chiếc điện thoại di động ra, bấm vào chỗ album rồi mở một tấm hình ra đưa tới trước mặt của cô.

“Em vẫn không chịu thừa nhận sao?” Anh đau lòng nói. Nếu như chỉ là một nụ hôn sẽ không khiến anh bốc hỏa như vậy, mấu chốt là sau khi cô làm chuyện như vậy xong vẫn còn tỏ ra rất vô tội, điều này khiến cho anh vô cùng thất vọng và đau khổ.

Ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ neoh lại nhìn về phía tấm ảnh trên màn hình, vốn chỉ suy đoán có lẽ có một cô gái rất giống mình, nhưng khi cô nhìn thấy rõ, thì lại cảm thấy mình đã nghĩ sai rồi.

Không phải rất giống, cũng không phải tương tự, mà là giống nhau như đúc! Cô gái ở trong hình đang hôn người đàn ông, mặc dù chỉ chụp nửa khuôn mặt, nhưng mà nét mặt tinh xảo như vậy thì chỉ cần gặp qua là không quên được, thậm chí ngay cả cách ăn mặc cũng cực kỳ giống phong cách của cô!

“Chuyện này...” Sao có thể... Điều này sao có thể! Bởi vì nhìn thấy điều này, Nhiếp Tử Vũ tái xanh mặt, cô run run lắc đầu muốn giải thích cái gì, nhưng mà lời nói tới miệng lại không nói nên lời.

Sự khiếp sợ của cô khiến cho Nhiếp Tử Phong hiểu lầm là cô đang chột dạ, không nhịn được cong môi lên mỉa mai nói: “Chứng cứ vô cùng xác thực,

em còn điều gì muốn nói nữa sao?”

“Em...” Ánh mắt mĩa mai của anh khiến cho đôi mắt của cô cảm thấy đau đớn, cùng lúc đó, viền mắt của cô cũng đỏ lên. “Không phải em... Đây không phải là em... Không phải em.” Cô chưa từng làm loại chuyện như vậy, nhưng mà thực sự là cô không biết giải thích vì sao người xuất hiện trong hình lại là cô.

“Em còn ngại biện nữa sao?” Nhiếp Từ Phong lắc đầu, trong lòng lạnh lẽo như băng.

“Em yêu anh, từ đầu tới cuối chỉ yêu một mình anh, anh không tin em sao?” Cô dùng ánh mắt chờ đợi nhìn anh, đôi mắt ngân ngấn nước mắt.

“Nhiếp Từ Vũ, rốt cuộc thì em nói anh phải tin em như thế nào đây?!” Nhiếp Từ Phong hét lên một câu, thả cánh tay đang giữ chặt cô, đột nhiên nắm một nắm lên bàn trà. Nhất thời vết thương đã được băng bó kỹ càng lại chảy máu tươi ra, làm ướt cả băng gạc nhìn rất gai mắt.

Nước mắt không kiềm nén được nữa tuôn trào ra khỏi mi, hai mắt Nhiếp Từ Vũ nhắm lại nhìn sắc mặt xanh mét của anh, toàn thân của Nhiếp Từ Phong ngập tràn lửa giận, thương xót là điều không thể nghĩ ngờ, nhưng mà nhiều hơn vẫn là đau lòng. Nhìn anh như vậy, thật sự cô cũng không cảm thấy dễ chịu gì!

“Không phải em, em chưa từng làm chuyện gì có lỗi với anh.” Cô yêu anh, vì vậy không hề giữ lại chút gì mà dâng tất cả cho anh, thậm chí còn vì anh mà sẵn sàng có thai đứa nhỏ. “Van xin anh hãy tin em, em thật sự không có...”

“Được rồi!” Cô đau, anh cũng đau. Nhìn cô rơi lệ, trong lòng anh cũng nức nở. Nhưng mà như vậy thì như thế nào? Cho dù như thế nào cũng không thể phủ nhận chuyện cô đã lừa dối anh. Sự phản nộ đan xen khiến cho Nhiếp Từ Phong xoay người đi, không hề nhìn cô: “Lên đi, anh không muốn nhìn thấy em nữa!”

“Em...”

Nhiếp Từ Vũ còn muốn nói điều gì nữa, nhưng mà chưa kịp nói ra khỏi miệng thì đột nhiên nghe thấy những tiếng bước chân.

Hai người không hề dự đoán được vô thức nhìn sang, thì nhìn thấy mẹ Nhiếp, Dịch Thiên Minh và Minh Hạo đang chậm rãi đi vào trong nhà, khi nhìn thấy hai người, tất cả đều ngây ngẩn cả người, nhất là mẹ Nhiếp, vẻ mặt vô cùng không vui.

“Các người đang làm cái gì?” Tầm mắt của mẹ Nhiếp nhìn chằm chằm vào cánh tay của Nhiếp Từ Vũ đang cầm chặt tay của Nhiếp Từ Phong, vẻ mặt thâm trầm.

“Con...” Bị bà nhìn chằm chằm như vậy, Nhiếp Từ Vũ không khỏi cảm thấy chột dạ, vội vã rút tay lại, cúi đầu thấp xuống.

Đứng ở bên cạnh mẹ Nhiếp, Dịch Thiên Minh liếc mắt nhìn thấy cô không bình thường, liền bước lên phía trước. “Vũ Vũ, cháu khóc à?”

Lần này Nhiếp Từ Vũ không trả lời.

Nhìn Nhiếp Từ Vũ không nhận được câu trả lời, Dịch Thiên Minh chuyển ánh mắt không hiểu của mình sang phía Nhiếp Từ Phong. “Từ Phong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Vũ Vũ lại khóc?” Nói xong, ông vội vã lấy chiếc khăn tay từ trong túi ra đưa cho Nhiếp Từ Vũ lau nước mắt đi.

Nhưng mà điều Dịch Thiên Minh không ngờ được là, Nhiếp Từ Phong cũng không hề trả lời. Chỉ dùng ánh mắt sâu xa nhìn Nhiếp Từ Vũ đang che miệng khóc nức nở, sau đó đứng dậy đi ra khỏi cửa.

“Từ Phong, con muốn đi đâu?” Mẹ Nhiếp vội vàng chạy lại ngăn cản, nhưng mà ngay cả vạt áo của Nhiếp Từ Phong bà cũng không chạm vào được thì đã không thấy bóng dáng của anh đâu rồi. Vừa nhìn lại Nhiếp Từ Vũ ở trên sofa, cũng không thấy bóng dáng của cô đâu nữa!

Nhìn thấy hai người không hẹn mà cũng nhanh chóng biến mất, đáy mắt của mẹ Nhiếp hiện lên vẻ ưu sầu.

“Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?” Minh Hạo cũng không hiểu.

Nhưng mà đứng ở phía sau của bọn họ, đáy mắt của Dịch Minh Lan lại hiện lên nụ cười giảo hoạt.

...

※

Vốn cho là được ngủ một giấc thật ngon, không ngờ lại bị sự kiện tám ánh khiến cho Nhiếp Từ Vũ lấy nước mắt rửa mặt nguyên cả một đêm, kết quả là ngày hôm sau đôi mắt sưng húp lại sắp không mở ra được.

Rửa mặt súc miệng đơn giản xong, sắp xếp sách giáo khoa, Nhiếp Từ Vũ vội vã đi xuống dưới lầu, vốn muốn dậy sớm để đi ra khỏi nhà, nhưng mà không ngờ có người còn dậy sớm hơn cả cô. Vừa xuống dưới lầu liền đụng Minh Hạo đang bê ly cà phê từ trong bếp đi ra. Vừa nhìn thấy cô lập tức chặn trước mặt của cô.

“Tối hôm qua... Cô không sao chứ?” Minh Hạo cẩn thận hỏi thăm cô, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cô, lại cảm thấy đau lòng vì cô. “Là anh ta khiến cô đau lòng à?”

“Tôi không sao.” Biết cậu ta có ý tốt, Nhiếp Tử Vũ cũng không thể hiện ra vẻ mặt không vui.

“Đôi mắt của cô đã sưng lên như vậy rồi, mà còn nói không sao nữa.” Minh Hạo nhìn vẻ quật cường của cô mà cảm thấy không vui, nhưng càng quan tâm nhiều hơn. Không thêm để ý tới phản ứng của Nhiếp Tử Vũ, anh kéo cô đi vào trong phòng bếp, sau đó lại từ lạnh túi đá ra chườm.

Cảm giác lạnh lẽo ở hốc mắt, khiến cho Nhiếp Tử Vũ không tự chủ mà rụt người lại.

“Đắp một chút đi, đôi mắt của cô đã sưng thành như vậy rồi cô còn muốn ra đường gặp người khác sao?” Cậu ta bắt đầu dĩ thử dài, tiếp tục làm tiêu sưng giúp cô.

Minh Hạo trước kia rất kiêu ngạo và hống hách, đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy khiến cho cô có chút không thích ứng được. “Tôi tự mình làm là được rồi.” Nói xong cầm lấy túi đá chườm từ trong tay của cậu ta, xoa lên hai mắt của mình rồi đi ra ngoài.

“Cô muốn đi đâu?” Minh Hạo nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cô. “Bây giờ còn sớm chưa tới giờ đi học mà, cô đi sớm như vậy làm cái gì? Chím non dậy sớm thì có sâu ăn, cô đừng nói với tôi là là cô dậy sớm thì có tiết học nha! Bởi vì giáo viên cũng không tới sớm như vậy đâu.” Trong lúc nói chuyện cũng không quên cười gằn.

Nhiếp Tử Vũ mấp máy môi, nhưng lại không nói một câu.

Bởi vì hai người cùng im lặng, bầu không khí có chút ngưng ngập.

“Chưa ăn bữa sáng đúng không?” Minh Hạo thu hồi bàn tay của mình lại, sờ sờ mũi rồi đẩy cô ngồi lại bàn, nói: “Vậy hãy cùng ăn sáng với tôi đi.”

“Không cần, đầu bếp vẫn còn đang nghĩ, tôi không muốn làm phiền cô ấy. Tôi sẽ ra ngoài tự mua đồ ăn là được rồi.” Nói xong muốn đứng dậy, nhưng mà một giây sau lại bị Minh Hạo đè ngồi xuống lại.

“Ai nói tôi muốn gọi đầu bếp dậy? Bản thiếu gia đích thân làm cho cô ăn.” Nói xong, hai tay chống nạnh.

“Anh?” Nhìn bộ dạng khoác lác của cậu ta, Nhiếp Tử Vũ không nhịn được bị chọc cười “ì “ một tiếng. Không phải là do cô muốn cười, mà Minh Hạo thực sự là người nhìn không làm được việc gì, là một công tử mười ngón tay không phải đụng thứ gì.

“Không tin à?” Minh Hạo bĩu môi, vẻ mặt thâm trầm nói: “Vậy mà tay nghề của bản thiếu gia thuộc dạng số một số hai đây, một lát nữa đừng có ngạc nhiên quá!” Nói xong, xoay người mở tủ lạnh ra lấy nguyên liệu nấu ăn ra, bắt đầu làm bữa sáng.

...

Sự thực là không phải Minh Hạo nói ngoa, mà thực sự là tay nghề nấu nướng của cậu ta rất tốt. Đơn giản là món trứng xào thôi cũng có thể tạo thành một món ngon tuyệt, thiếu chút nữa Nhiếp Tử Vũ nuốt cả đầu lưỡi của mình luôn, càng không nói tới món canh, còn có món salad đặc biệt làm cho cô nữa.

Sau khi ăn uống no nê, đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ cũng không sưng như lúc đầu nữa, tâm trạng cũng đã tốt hơn rất nhiều.

“Cám ơn bữa sáng của anh.” Cô lịch sự nói, nở nụ cười ngọt ngào.

Nhưng mà Minh Hạo cũng không tha cho cô như vậy, gạt gạt ngón trỏ của mình, vẻ mặt rất nghiêm túc nói: “Nói cảm ơn suông là không được, vẫn nên dùng hành động thực tế thì hơn.”

“Hả?” Nhiếp Tử Vũ sững sốt, nhìn thấy khoe miệng cậu ta nở nụ cười thần bí, chẳng biết tại sao, lại có cảm giác không lành.

Quả nhiên, lời nói tiếp theo của Minh Hạo đã chứng minh suy nghĩ của cô.

“Nếu thật sự muốn cảm ơn tôi, vậy thì hãy khao tôi một bữa đi!” Cậu ta cười rất phóng đãng. “Tối nay có rảnh không?”

Nhìn cậu ta đang sờ sờ cằm của mình, vẻ mặt giả vờ không hề có ý tốt, Nhiếp Tử Vũ nhăn trán lại, “... Tôi có thể nói là không được không?”

“Vậy thì chính là có rồi.” Minh Hạo cũng không quan tâm tới cô, tự mình hện thời gian. “Tối nay tôi sẽ gọi điện cho cô, nhớ nhét đầy hầu bao nhá!”

Đôi mắt với vẻ mặt cướp bóc trắng trợn của cậu ta, Nhiếp Tử Vũ không còn gì để nói. Chỉ để lại một câu: “Tôi đi đây.” Sau đó đứng dậy đi thẳng ra không hề ngoái đầu lại.

“Chờ một chút, tôi chờ cô đi cho.” Minh Hạo vội vàng lấy chìa khoá xe rồi đuổi theo. Nhưng mà khi cậu ta đi lấy xe, lúc Nhiếp Tử Vũ đang muốn lên xe, một chiếc Rolls-Royce màu đen lấy một tư thế rất đẹp mắt dừng lại ở bên cạnh cậu ta, sau đó một bóng dáng cao to đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 155: Chương 141.3: Chân tướng rõ ràng

Editor: Táo đồ phổ núi

Sau khi nhìn thấy rõ người mới tới, trong lòng Nhiếp Tử Vũ quặn lại, tay chân của cô lạnh ngắt đi. Cô nên nhanh chóng rời khỏi, nhưng mà chân của cô lại không nhúc nhích được.

Nhiếp Tử Phong say rượu một đêm ở bên ngoài, khi về nhà không ngờ lại nhìn thấy cô trong tình huống như vậy. Đôi mắt lạnh lùng của anh có hơi gọn sáng lên một chút, anh mấp máy môi dưới muốn nói điều gì đó, nhưng mà đúng lúc này lại nghe thấy Minh Hạo nói lớn: “Vũ Vũ, lên xe đi”. Sau đó, những lời anh muốn nói ra lại nuốt trở lại trong bụng, nhất thời ánh mắt trở nên lạnh lẽo không có chút nhiệt độ nào.

“Anh...”

Nhiếp Tử Vũ vốn cho là anh nhìn thấy mình và Minh Hạo thân thiết thì sẽ giận tím mặt, hoặc là không nói lời nào mà lại kéo cô thẳng lên xe, sau đó tuyên bố rất bá đạo rằng cô chỉ có thể là của một mình anh. Nhưng mà không ngờ anh chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái, sau đó nhấc chân đi thẳng vào trong nhà.

Trong lòng của cô, nhất thời như chìm vào đáy vực.

※

Nhiếp Tử Vũ và Nhiếp Tử Phong bước vào giai đoạn chiến tranh lạnh, ba ngày liên tiếp hai người không hề nói chuyện với nhau một câu nào. Đã từng có rất nhiều lần Nhiếp Tử Vũ muốn mở miệng nói chuyện với anh, nhưng mà mỗi khi nhìn tới thì không ngờ đôi mắt của anh lạnh lùng không chút nhiệt độ nào, vì vậy tất cả những lời muốn nói lại bị nghẹn nơi cổ họng, không nói ra được. Cô vô cùng rối rắm.

Sự bực bội ở trong người không nói ra được, mấy ngày liền Nhiếp Tử Vũ cũng không ăn uống ngon miệng, nhưng mà vì đứa nhỏ ở trong bụng cho nên cô chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn. Cô một lòng đặt tâm trí vào trong việc học tập, hơn nữa thời gian đều dùng vào việc học, kết quả cuối cùng chính là lúc cô ngồi học ở trên lớp đã bị ngắt xiu.

...

Mùi thuốc gay mũi tràn ngập trong không khí, căn phòng bệnh rộng lớn nhưng lại yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng truyền nước chảy “tí tách tí tách.” Khó nhọc mở mắt ra, Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy trần nhà trắng tinh rất chói mắt.

“Cậu tỉnh rồi à?” Triệu An Nhã ngồi ở bên cạnh nhìn thấy cô rốt cuộc cũng tỉnh lại, lúc này mới hết lo lắng. “Có đói bụng không? Có muốn uống nước không?” Nhìn thấy cô muốn đứng dậy, Triệu An Nhã vội vàng muốn đi lại đỡ đỡ cô ngồi dậy.

“Mình... bị làm sao vậy?” Nhiếp Tử Vũ ngồi dậy rồi nhìn bộ quần áo bệnh nhân của mình, cố gắng nhớ lại chuyện đã xảy ra lúc trước.

“Cậu đã bị ngắt xiu.” Triệu An Nhã bắt đầu dĩ thời dài một hơi nói: “Bác sĩ nói cậu bị thiếu chất, nghỉ ngơi cũng không đủ, cho nên mới bị ngắt xiu. Vũ Vũ, rốt cuộc thì cậu đã chăm sóc mình như thế nào vậy! Cậu có biết là khi cậu bị ngắt xiu cậu đã bị động thai rồi không, hơn nữa ở phía dưới còn chảy máu nữa...” Định nói tiếp, nhưng mà Triệu An Nhã cũng không muốn nhớ lại.

Lúc đó thật sự rất hỗn loạn, giáo viên vội vàng gọi xe cứu thương cho cô ấy, tất cả những sinh viên đều nhìn cô ấy rồi bàn luận xôn xao, còn cô thì rất lo lắng cho thân thể của cô ấy...

“Cậu nói phía dưới của mình... chảy máu?” Không hiểu sao Nhiếp Tử Vũ có cảm giác bất an, bàn tay của cô sờ lên cái bụng bằng phẳng của mình, lo lắng nói: “Vậy con của mình, nó có còn...” Câu hỏi của Nhiếp Tử Vũ càng nói càng nhỏ, bởi vì trong lòng cô càng lúc càng trở nên căng thẳng.

May mắn Triệu An Nhã hiểu rõ sự lo lắng của cô, nên đã an ủi: “Yên tâm, đứa nhỏ của cậu vẫn còn. Nhưng mà nếu như cậu lại không chú ý miếng ăn giấc ngủ của cậu nữa, thì lần sau khi vào bệnh viện như này nữa thì cũng không nói chắc được điều gì.” Không phải là cô muốn nguyên rủa cô ấy, mà sự thật là như vậy.

Vừa nghe thấy đứa nhỏ vẫn còn, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới cảm thấy yên tâm.

“Đừng rồi! Tại sao cậu mang thai mà càng ngày càng gầy đi vậy? Cái tên Nhiếp Tử Phong kia ngược đãi cậu sao? Hay là anh ta không chăm sóc tốt cho cậu? Cậu trẻ người non dạ thì không nói làm gì, nhưng vì sao một người lớn như anh ta lại không chú ý như vậy...” Triệu An Nhã cảm thấy tức giận và bất bình thay cho cô, Nhiếp Tử Vũ chỉ cúi mặt xuống.

Chờ cho Triệu An Nhã oán giận xong, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới khẽ nói: “Mình còn chưa nói cho anh ấy biết...”

“Cái gì?!” Triệu An Nhã kinh ngạc, vốn cứ nghĩ là cô ấy đang nói đùa, nhưng mà khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô ấy, thì thật sự đã tin. “Đứa nhỏ cũng đã được bốn tuần rồi, mà cậu vẫn không chịu nói cho anh ta biết? Nhiếp Tử Vũ, đầu của cậu có vấn đề rồi à?”

Nghe vậy, viên mắt của Nhiếp Tử Vũ cũng đỏ ửng lên. Sao cô lại không muốn nói cho anh biết chứ, nhưng mà với tình huống hiện tại của bọn họ, xem ra muốn nói chuyện không thôi đã khó khăn chứ đừng nói chỉ nói tới chuyện này.

Triệu An Nhã nghĩ cho dù thế nào đi nữa cũng không thể để cho cô ấy im lặng như vậy được, cho nên ngay lập tức móc điện thoại di động ra nói: “Không được! Mình sẽ nói với anh ta!” Nói xong, bấm một dãy số rồi lúc muốn bấm nút gọi thì lại bị Nhiếp Tử Vũ ngăn cản.

“Mình sẽ nói.”

Triệu An Nhã dừng tay lại hỏi: “Lúc nào? Chờ tới khi cậu sinh đứa nhỏ ra à?”

Nhiếp Tử Vũ im lặng một lát, sau đó ngẩng đầu lên dùng ánh mắt kiên định nhìn Triệu An Nhã rồi nói: “Tiết học buổi chiều, cậu có thể xin nghỉ giúp mình không?”

...

※

Một mái tóc như thác nước uốn lượn, phấp phới bay bay tản ra mùi thơm của hương chanh. Một khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm rất đơn giản, nhìn rất trong sáng, mỗi một hành động đều khiến cho tim người ta đập thình thịch. Mặc một bộ quần áo trắng thất eo, chiếc váy như lá sen làm lộ ra đôi chân nhỏ như củ sen. Mỗi một hành động giro tay nhắc chân đều rất quyến rũ.

Nhiếp Tử Vũ, à, không phải! Lạc Thuần lấy cái gương ra nở nụ cười luyện tập, sau đó mới chậm rãi gõ cửa văn phòng.

“Mời vào!”

Một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên, cô ta nhẹ nhàng gạt tay cầm cửa xuống rồi đẩy cửa đi vào. Lặng lẽ đóng cửa phòng lại, không tiếng động đi về phía người đàn ông đang cúi đầu xem tài liệu, cô ta bình tĩnh chờ đợi anh ngẩng đầu lên phát hiện sự tồn tại của mình.

Quả nhiên, đợi gần một phút không có ai lên tiếng, người đàn ông cũng ngẩng đầu lên.

Cô ta cứ nghĩ rằng chào đón mình sẽ là một nụ cười cưng chiều giống như mọi khi, nhưng mà không ngờ bây giờ lại là một khuôn mặt lạnh lẽo giống như dưới địa ngục.

Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhìn gương mặt quen thuộc của người phụ nữ trước mặt, khuôn mặt anh hiện lên sự mỉa mai: “Em tới đây làm gì?”

Nghe vậy, vẻ mặt của Lạc Thuần trở nên cứng đờ, khuôn mặt của cô ta lập tức lộ ra vẻ buồn bã và đau khổ: “Anh không vui khi nhìn thấy em à?”

“Ồ.” Nhiếp Tử Phong cười lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh miệt. “Em cảm thấy sau khi anh bị em lừa dối xong, anh vẫn còn muốn gặp mặt em sao?” Tuy là nói như vậy, nhưng mà mấy ngày nay không có giây phút nào là anh không nhớ tới cô! Anh muốn làm hoà, muốn xoá bỏ tất cả những chuyện trước đó, nhưng mà mỗi khi anh muốn tìm cô thì lại nhìn thấy cô và Minh Hạo ở cùng một chỗ, cho nên lại vô cùng tức giận. Anh ghét bị cô lừa dối, nhưng đồng thời cũng hận chính mình đã làm mọi chuyện lớn lên như vậy! Cũng rất lo lắng, nếu như lỡ như cô trong cơn tức giận, lại rời khỏi anh thì phải làm sao bây giờ.

Nhìn vẻ mặt của anh dần trở nên xanh mét, Lạc Thuần đã hiểu.

Nhiếp Tử Vũ chết tiệt, rốt cuộc đã gây ra chuyện gì rồi! Cô vất vả lắm mới tìm được cơ hội lần này để dụ dỗ anh, nhưng mà bây giờ xem ra khả năng cũng không lớn lắm... Không được! Hôm nay cô nhất định không thể cứ bỏ qua như vậy được, cho dù như thế nào đi nữa cũng phải thử xem sao! Lạc Thuần cắn răng, lập tức hiện ra vẻ đau lòng, sau đó nheo đôi mắt của mình cố nặn ra vài giọt nước mắt.

“Anh thực sự không muốn tha thứ cho em sao? Anh có biết là em thực sự rất hối hận vì đã lừa dối anh không?” Cô ta bất chấp tất cả, oà khóc lên.

“Em...” Vốn Nhiếp Tử Phong cũng không muốn làm mọi chuyện thành ra như vậy, bây giờ vừa nhìn thấy nước mắt của cô ta, nhất thời trong lòng cũng trở nên mềm yếu hơn. “Trước tiên em hãy nín khóc đi đã.” Nói xong, anh lấy khăn tay ra đưa cho cô.

Thấy như vậy, Lạc Thuần hiểu là anh đã mềm lòng rồi. Nhưng mà cô ta cũng không nhận lấy khăn tay anh đưa, mà không ngừng cố gắng, càng khóc nhiều hơn nữa.

“Nhưng mà anh cũng không muốn tha thứ cho em, vậy thì em cũng nên đi thôi. Chỉ có thể rời khỏi anh, thì anh mới không hận em như vậy nữa...” Cô ta đã gửi thông điệp đi, rồi xoay người ra chỗ khác muốn bước chân đi, cũng ngay lúc đó đôi môi mỏng của cô ta cong lên thành một nụ cười trộm.

Quả nhiên đúng như cô ta dự tính, chân của cô ta còn chưa bước được bước nào, thì đã nghe thấy anh ở phía sau hét lên như bị bệnh thần kinh: “Em muốn đi đâu? Không phải là anh đã nói rồi sao? Ngại trừ ở bên cạnh anh thì em không được đi đâu hết!”

Nhiếp Tử Phong không thể ngờ được suy nghĩ mà mình lo sợ nhất lại sắp xảy ra, trong khoảng thời gian ngắn anh gấp tới mức không nói rõ ràng được. Anh buông công việc đang làm xuống, chạy lại trước mặt của cô ta, nắm chặt lấy bả vai của cô ta, dùng sức lắc lắc. “Chỗ nào cũng không được đi, có nghe không!”

Anh không thể mất cô được! Không thể lại mất cô ba năm nữa! Tuyệt đối không thể! Cho dù anh muốn bỏ đi sự oán hận, muốn anh bỏ đi lòng tự tôn để cầu xin cô ở lại, thì anh cũng bằng lòng.

“Nhưng mà anh không chịu tha thứ cho em mà.” Lạc Thuần vừa làm bộ giả vờ, lại vừa giả vờ nước nỡ nói: “Cùng chịu đau khổ chẳng thà rời khỏi, như vậy thì đối với anh cũng tốt hơn.” Về mặt kia, lời nói kia, nhìn vô cùng chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Chương 141.4: Chân tướng rõ ràng

Editor: Táo đồ phổ núi

“Anh tha thứ cho em! Anh tha thứ hết cho em đó!” Nhiếp Tử Phong vừa nói vừa kéo cô ta ôm vào lòng, giống như chỉ sợ mình buông ra thì cô ta sẽ rời khỏi mình lần nữa vậy.

Lời nói của anh vừa đúng ý của cô ta, nhưng cô ta vừa đắc ý lại vừa ghen ghét vì Nhiếp Tử Vũ đã được Nhiếp Tử Phong yêu sâu nặng như vậy! Rõ ràng là cùng từ trong bụng mẹ sinh ra, nhưng cô ta lại không có gì cả, cô ta rất không cam lòng!

Nhiếp Tử Phong cảm nhận được người ở trong lòng mình đã dần nín khóc rồi, lúc này tảng đá ở trong lòng mới được đặt xuống.

“Anh thực sự tha thứ cho em sao?”

Trong lòng vang lên giọng nói của cô ta, nghe giọng thì không hề khóc nữa.

“Ừ.” Nhiếp Tử Phong chậm rãi buông cô ta ra, nhìn khuôn mặt loang lổ nước mắt của cô ta, nhủ thầm lại vì đau lòng. “Anh tha thứ cho em, nhưng mà sau này không cho phép em lại nói rời khỏi anh nữa.”

“Được.” Lạc Thuần không chần chừ gật đầu một cái.

Nhiếp Tử Phong thâm tình chăm chú nhìn cô ta, bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt của cô ta, sau đó đột nhiên đỡ gáy của cô ta.

Đến rồi.

Trong lòng có một giọng nói nhắc nhở cô ta, Lạc Thuần vội vã ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại. Cũng đúng vào lúc cô ta khép đôi mi lại kia, thì đôi môi lạnh lẽo của Nhiếp Tử Phong đã hôn lên đôi môi của cô ta...

...

Cùng lúc đó có một tiếng mở cửa, một đôi mắt tròn to lên và dần dần dâng lên một tầng nước mờ mịt, Nhiếp Tử Vũ kinh sợ che miệng của mình lại, chỉ sợ mình sẽ khóc rống lên khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Cô đặc biệt nhờ Nhã Nhã xin nghỉ tiết học buổi chiều cho mình, vội vội vàng vàng rời khỏi bệnh viện bất chấp cơ thể mình đang không được khoẻ, để rồi tới đây lại nhìn thấy cảnh tượng như thế này!

Anh đang giữ đầu của một người phụ nữ hôn một cách say đắm, mà tay của người phụ nữ kia cũng vòng qua cổ của anh, nơi mà cô đã từng đứng vào. Tay trái của anh khẽ vuốt ve ở sau lưng của cô ta, cuối cùng là không an phận thâm nhập vào trong làn váy của cô ta... Làm những chuyện mà anh đã từng làm với mình.

Trong nháy mắt kia, Nhiếp Tử Vũ nghe thấy trái tim mình như vỡ vụn ra. Cô muốn chạy trốn khỏi đây, muốn tránh né khỏi tình cảnh khiến cô đau lòng muốn chết này, nhưng mà máu toàn thân như đông lại, hai chân cứng ngắc khiến cho cô không thể nhích đi được. Kết quả là, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người thân mật ở trong phòng làm việc, chỉ cách một cánh cửa.

Cô khư khư giữ mình vì anh, còn anh thì sao? Đi tìm niềm vui mới, thậm chí không thèm để ý tới công việc để tìm vui. Điều này khiến cho cô không khỏi liên tưởng tới ngày đó anh nổi giận có phải vì anh đi trật đường ray nên tìm lý do để áp đặt lên người của cô!

Nhiếp Tử Vũ càng nghĩ càng cảm thấy tim mình lạnh lẽo, cô cắn răng cố gắng để cho mình nhìn thấy rõ bộ mặt thật của anh, nhân tiện nuốt nước mắt vào trong. Nhưng mà nước mắt của cô lại làm trái với lương tâm, một giọt hai giọt, phát ra những tiếng vang, tí tách rơi xuống mặt đất.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, ngay lúc Nhiếp Tử Vũ cảm thấy sắp nghẹt thở, thì đột nhiên một giọng nói cung kính vang lên ở phía sau của cô.

“Cô chủ, sao lại không đi vào?”

Nhiếp Tử Vũ vừa ngẩng đầu, vừa đứng lúc đối diện với ánh mắt hoang mang của trợ lý của Nhiếp Tử Phong. Rất sợ anh phát hiện ra sự tồn tại của mình, sợ quấy rầy chuyện tốt của anh, trực giác mách bảo nên nên rời đi, nhưng mà cô lại hoảng hốt không cẩn thận làm rớt tập tài liệu ở trong tay của trợ lý.

Chỉ nghe thấy “Lạch cạch” một tiếng, mọi vật như ngưng đọng lại.

Nhiếp Tử Vũ ngưng lại động tác khom lưng của mình, cách một cánh cửa Nhiếp Tử Phong cũng dừng lại hành động thân mật.

“Là ai! ?” Giọng nói lạnh lẽo không vui truyền qua khe cửa lọt ra ngoài.

Một giây sau Nhiếp Tử Vũ nghe thấy tiếng oán hận của người phụ nữ vang lên, sau đó tiếng bước chân trầm ổn cũng nói gót vang lên.

Trong lòng Nhiếp Tử Vũ hoảng hốt, sắc mặt trở nên trắng bệch, hai mắt tròn to lên.

Cô nên rời khỏi đây! Nhưng mà vừa mới nhấc chân lên thì trong lòng lại xuất hiện một vấn đề mà mới vừa nảy cô vừa nghĩ tới. Tại sao cô lại phải chạy trốn? Người làm sai là anh, vậy thì tại sao cô lại phải trốn? Hẳn là cô nên chất vấn anh tại sao lại đối xử với cô như vậy, cho nên cô phải ở lại đây!

Sau khi đưa ra quyết định xong, Nhiếp Tử Vũ không hề rời đi. Khoé miệng khẽ nở một nụ cười lạnh lùng, cô nhìn chăm chăm vào cánh cửa có thể mở bất cứ lúc nào kia, trong đôi mắt hiện lên sự lạnh lùng.

“Tổng giám đốc, và cả...” hai chữ cô chủ còn chưa nói ra khỏi miệng, cánh cửa đã bị mở ra.

Quần áo của Nhiếp Tử Phong có chút lộn xộn, sợi tóc cũng hơi rối, nhưng toàn thân của anh vẫn tản ra hơi thở vương giả sắc bén như trước. Đôi mắt lạnh như băng của anh khẽ quét qua những tập tài liệu rơi là tả ở dưới đất, sau đó nhú mày hỏi: “Cậu làm việc như thế nào vậy? Có một chút đồ mà cũng...”

Mới nói được nửa câu thì trong đôi mắt của anh phản chiếu ra một bóng dáng khiến cho anh ngừng lại.

Đó là một khuôn mặt hiện lên vẻ đau thương và tuyệt vọng, ngũ quan xinh đẹp như một búp bê Barbie khiến cho người ta yêu thương, nhưng mà lúc này sắc mặt đặc biệt trở nên tái nhợt. Bên trong bộ âu phục hồng nhạt kia là một thân thể mỏng manh, bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay đi mất.

Đối mặt với ánh mắt đầy hận ý của Nhiếp Tử Vũ đang nhìn mình, Nhiếp Tử Phong kinh ngạc tới mức không nói được câu nào. “Em...” Đôi mắt co rút, suy nghĩ của anh như ngừng lại.

Tại sao lại có thể có hai Vũ Vũ! Anh vô cùng kinh ngạc nhìn Nhiếp Tử Vũ ở trước mặt, khoé mắt co giật.

Nhiếp Tử Vũ cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn anh, rất lạnh lùng. Cô nên mở miệng chất vấn anh! Nhưng mà cô không muốn lên tiếng! Cô phải đợi lời giải thích của anh, cô cũng muốn nhìn xem cuối cùng thì anh sẽ giải thích cho việc mình trật đường ray như thế nào!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, vào lúc hai người đang trầm mặc nhìn nhau, bên trong phòng làm việc truyền tới giọng nói nũng nịu của người phụ nữ.

“Phong, là ai vậy?” Ngay sau đó có những tiếng bước chân vang lên.

Lúc người phụ nữ ở bên trong rõ ràng xuất hiện ở trước mặt của mình, thì tâm trí của Nhiếp Tử Vũ cũng tập trung nhìn vào cô ta.

Cô hết sức kinh hoàng, không, hẳn là tất cả mọi người ở đây đều kinh hoàng như vậy, cũng bao gồm cả người phụ nữ đang đi tới kia.

※

Khuôn mặt giống nhau như đúc, ngũ quan giống nhau như đúc, mái tóc uốn quăn cũng giống nhau như đúc. Chỉ khác nhau là một người thì tản ra khí chất xinh đẹp còn một người thì có khí chất trong sáng.

Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc, cô trừng to mắt không dám tin người đang đứng ở trước mặt cô, giờ phút này cô chỉ nghe thấy tiếng tim của mình đang đập “thình thịch” rất mạnh, trừ âm thanh này ra, cô không nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa.

“Tại sao lại có hai cô chủ vậy chứ!” Người đầu tiên phản ứng lại vẫn là trợ lý, anh ta hét lên giống như gặp quỷ vậy, hoảng sợ lùi lại hai bước.

Cũng chính vì tiếng hét chói tai của anh ta, đã khiến cho ba người Nhiếp Tử Phong, đã phản ứng lại.

Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây!

Lạc Thuần trừng đôi mắt lên, vẻ mặt chột dạ nhìn Nhiếp Tử Vũ đang đứng ở ngoài cửa, trong lòng không ngừng âm thầm kêu khổ! Người tính không bằng trời tính, không ngờ cô lại gặp cô ta trong hoàn cảnh này, như vậy không phải mọi kế hoạch của cô sẽ bị ngâm nước hay sao?

Không được, cô thật sự rất vất vả mới đi đến được bước này, cho dù như thế nào cũng không thể thất bại vì cô ta được!

Nghĩ tới đây, Lạc Thuần vội vã che giấu sự chột dạ của mình đi, lộ ra vẻ mặt giật mình.

“Cô là ai?” Lạc Thuần đánh đòn phủ đầu.

Nghe vậy, cả người của Nhiếp Từ Vũ ngẩn ra, vẻ mặt không thể tin nhìn cô gái ở trước mặt có vẻ bên ngoài vô cùng giống mình kia, suýt nữa cô cho là mình nghe nhầm.

Cô là ai? Cô ta là ai? Trang điểm giống y hệt như cô, rốt cuộc cô ta muốn làm gì! Nghĩ tới đây, nhất thời sắc mặt của Nhiếp Từ Vũ nhất thời tối sầm lại.

“Hỏi tôi là ai, chẳng thà trước tiên cô hãy giới thiệu mình một chút cô là ai!” Cô lạnh lùng cong môi nở một nụ cười lạnh. Nhìn vẻ mặt như hoa của cô ta, bây giờ Nhiếp Từ Vũ đã hiểu rồi! Thì ra tấm hình mà Nhiếp Từ Vũ cầm trong tay thực sự là có thật, nếu như cô đoán không nhầm thì người phụ nữ trong tấm hình kia chính là cô ta!

Lúc trước nghe mẹ cô nói Nhiếp Từ Vũ là một người dịu dàng động lòng người, Lạc Thuần vốn cho rằng cô ta là một nhân vật dễ ăn hiếp, nhưng không ngờ nhìn ánh mắt lạnh như băng lúc này của cô ta, khiến cho cô có chút sợ hãi, hơn nữa sự phẫn nộ trong đáy mắt kia tuyệt đối không thua mình! Nhất thời, cô ngây ngẩn cả người, không biết phải mở miệng như thế nào.

Ánh mắt lạnh như băng của Nhiếp Từ Vũ tạm thời bỏ qua ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm của Lạc Thuần, sau khi đã rõ ràng tất cả mọi chuyện ở đây, quay qua nhìn Nhiếp Từ Phong từ đầu tới cuối không nói lời nào kia, cong khoé môi lên.

“Đã bao lâu rồi?”

Cái gì? Nhiếp Từ Phong dùng ánh mắt hỏi lại cô.

Thấy thế, hai tay của Nhiếp Từ Vũ nắm chặt thành quyền, nghĩ tới chuyện vừa rồi mới nhìn thấy, cô không nhịn được khẽ hét lên: “Các người đã như vậy bao lâu rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Chương 142: Ra khỏi nhà

Editor: Táo đồ phổ núi

Lời nói lạnh lùng không mang theo chút nhiệt độ nào, lạnh như băng, khiến cho người ta không nhịn được run rẩy cả người. Người nào không biết cứ nghĩ rằng người nói những lời này là Nhiếp Từ Phong, nhưng mà lúc này những lời nói kia lại phát ra từ trong miệng của Nhiếp Từ Vũ.

Nhiếp Từ Vũ nói lời này ra, nhiệt độ xung quanh như ngưng đọng lại, khiến cho không khí ở xung quanh ngột ngạt sắp không thở nổi.

Trợ lý sợ ngây người, Lạc Thuần cũng ngây ngẩn cả người, mà bản thân người trong cuộc là Nhiếp Từ Phong và Nhiếp Từ Vũ, thì lại cứ nhìn nhau chằm chằm, có một cảm xúc phức tạp khó nói thành lời ở giữa họ, khiến cho bọn họ không thể dễ dàng mở miệng được.

Sự đau đớn trong ánh mắt kia của cô, khiến cho ánh mắt của anh cũng đau nhói lên. Nhiếp Từ Phong ngo ngẩn nhìn khoé môi khẽ nhếch lên thành nụ cười khổ sở của cô, đã hiểu ra người nào mới thực sự là cô.

Là anh đã sai rồi! Hơn nữa đã vô cùng sai lầm! Anh đã hiểu lầm cô! Anh thậm chí còn xem người phụ nữ khác là cô, thiếu chút nữa đã làm nên chuyện có lỗi với cô...

Buồn bực, hối hận, áy náy, tất cả những cảm xúc không ngừng dâng trào lên trong ngực trong tâm trí của anh, nhưng mà đối mặt với sự đau lòng hiện lên trên khuôn mặt của cô, anh lại không mở miệng nói được lời nào.

Im lặng, nghĩa là cam chịu.

Nhìn vẻ mặt buồn bã và áy náy của anh, Nhiếp Từ Vũ đau lòng như dao cắt.

Anh không giải thích, nghĩa là muốn nói hai người bọn họ...

Đôi mắt của cô chưa xót nhìn đánh giá hai người, Nhiếp Từ Vũ cảm thấy hô hấp khó khăn, trong bụng cũng cuộn lên không ngừng, cảm giác buồn nôn không ngừng dâng lên, một giây sau cô khom người ói ra. Mà những người vốn đang vây quanh người cô lập tức lùi ra xa mấy bước, chỉ có anh vẫn đứng nguyên.

“Oẹ...” Tiếng nồn ọo tê tâm liệt phé vang lên, nhưng mà ngoại trừ nước thì không nồn ra bất cứ thứ gì cả.

Nhớ lại cảnh tượng mà cô vừa mới thấy lúc này, kết hợp với tình cảm bi thảm của mình lúc này, thoáng một cái nước mắt của Nhiếp Từ Vũ đã trào ra. Cô cảm giác như mình đã nồn tới mức tất cả lực phủ ngũ tạng cũng sắp nồn ra ngoài, cả người cô mềm nhũn ra, đầu óc trống rỗng không suy nghĩ được điều gì.

d,0dylq.d. Trong không khí tràn đầy sự chua xót.

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Từ Vũ ngồi thẳng lên, lấy chiếc khăn tay mà trợ lý đưa tới lau lau khoé miệng, câu nói đầu tiên cô thốt ra là: “Cô muốn anh ấy sao? Được, tôi tặng anh ấy cho cô. Như vậy thì sau này cô không cần phải đóng giả thành tôi để đi dụ dỗ anh ấy nữa.”

Đôi mắt của cô ngăn ngăn nước mắt, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ lại quật cường ép trở lại, sau đó hất cằm lên nhìn thẳng về phía Lạc Thuần đang đứng ở bên cạnh.

“Tôi...” Lạc Thuần kinh ngạc, không ngờ cô lại có thể nói ra câu nói kia.

Vốn cô định tiếp tục giả vờ để khiến cho Nhiếp Từ Phong không phân biệt được, nhưng không ngờ sự bình tĩnh của cô ấy đã để lộ ra cô ấy chính là Nhiếp Từ Vũ! Bây giờ nên làm gì đây? Tiếp tục giả vờ hay là bỏ qua? Lạc Thuần đấu tranh ở trong lòng.

Không! Nếu như mà bỏ qua thì Nhiếp Từ Phong sẽ khiến cô vô cùng mất mặt! Nghĩ tới đây, đáy mắt của Lạc Thuần loé lên vẻ kiên định, cuối cùng dùng giọng nói nặng nề nói.

“Rốt cục cô đang nói cái gì vậy chứ? Anh ấy vốn là của tôi mà, nhưng mà cô là ai vậy? Tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Cô ấy không khóc không gây khó dễ, cô không tin là mọi chuyện lại đơn giản như vậy? Đương nhiên cô cũng không tin ý tốt của cô ấy. Nhưng mà khi Lạc Thuần nhìn thấy khoé mắt đỏ ửng của Nhiếp Từ Vũ, trong lòng không khỏi cảm thấy quận thất lại, dường như cô có chút áy náy với cô ấy. Tuy nhiên một giây sau cô đã gạt phắt đi.

Không, tại sao cô lại phải có cảm giác áy náy với cô ấy! Từ nhỏ cái gì cô ấy cũng có, chẳng qua cũng chỉ là một người đàn ông thôi, cô không cần phải cảm thấy áy náy với cô ấy làm gì!

“À...” Nhiếp Từ Vũ khẽ cười một tiếng, rồi khẽ liếc nhìn về phía Nhiếp Từ Phong đang đứng bên cạnh, lúc cô nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của anh xong trong nháy mắt cô như soi xuống vực sâu vạn trượng, thoáng cái thịt nát xương tan.

Cô nên tiếp tục cãi lại ư? Cãi lại rằng mình mới thực sự là Nhiếp Từ Vũ chân chính?

Thôi đi, vẫn nên quên đi thì hơn...

Cô buồn bã và hối tiếc lắc lắc đầu, quyết định quên đi. Dù cho cô là Nhiếp Từ Vũ thật thì đã làm sao? Chuyện giữa bọn họ đã như vậy rồi, nói nhiều hơn nữa thì cũng có tác dụng gì, vì vậy... Sau khi Nhiếp Từ Vũ hít một hơi thật sâu, đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt.

Sau đó bỏ lại một câu: “Chúc các người hạnh phúc.” Sau đó, liền xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng rời đi của cô, cả người của Nhiếp Từ Phong run lên muốn đuổi theo cô, nhưng mà lý trí đã nhắc nhở anh còn có chuyện phải xử lý cho nên chân giờ lên lại hạ xuống.

Lạc Thuần nhìn thấy bóng dáng của Nhiếp Từ Vũ đã khuất dần, lúc này mới từ từ thở phào một cái, quay đầu lại nhìn về mặt không chút thay đổi của Nhiếp Từ Phong, một giây sau nở ra một nụ cười dịu dàng.

Nhìn tình hình này, chắc chắn là anh đã tin tưởng mình mới chính là Nhiếp Từ Vũ thực sự!

Đáy mắt khẽ loé lên tia gian xảo, cô ta thâm tình nhìn Nhiếp Từ Phong nói: “Từ Phong, chúng ta đi vào thôi.” Nói xong theo thói quen ôm lấy cánh tay của anh, cười thoải mái như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Nhiếp Từ Phong cũng không hề từ chối cái ôm của cô ta, đôi mắt của anh lặng lẽ liếc nhìn Lạc Thuần đang mỉm cười rất dịu dàng kia. Mấy giây sau, đột nhiên bàn tay của anh đẩy cô ta tới vách tường, vào lúc cô ta chưa kịp phản ứng, bàn tay của anh đã đặt vào chiếc cổ mảnh khảnh của cô ta.

Anh nhếch môi mỉm cười, lạnh lùng thốt ra một câu nói khỏi miệng, “Tôi tin là cô có rất nhiều lời muốn nói với tôi!” Không phải là câu hỏi mà là khẳng định.

“Uhm...” Bất ngờ bị anh tập kích như vậy khiến cho Lạc Thuần hoảng hốt, vẻ mặt trắng bệch ra, hàm răng cũng không tự chủ được run lên bần bật. Cô ta mở to đôi mắt lên sợ hãi nhìn anh, khó có thể tưởng tượng được người đàn ông hung ác ở trước mặt này lại là Nhiếp Từ Phong!

Ở chung mấy ngày, cô ta vẫn cho rằng anh là một người lịch sự và nho nhã, là một người đàn ông mười tốt rất hoàn hảo. Bây giờ, lần đầu tiên nhìn thấy anh tức giận như vậy, giống như là sứ giả tới từ địa ngục vậy, khiến cho người ta vô cùng sợ hãi.

“Em...” Cô ta giãy giụa giống như muốn nói điều gì đó, nhưng mà không đợi cho cô ta nói xong, Nhiếp Từ Phong đã hung hăng đẩy cô ta một cái thật mạnh đi vào trong phòng làm việc.

Rồi nghe thấy một tiếng “Rầm”, cửa phòng đóng lại, hành lang khôi phục lại sự yên tĩnh.

※

Sau khi rời khỏi tập đoàn Nhiếp Phong, cuối cùng Nhiếp Tử Vũ không chịu được nữa mà rơi những giọt nước mắt vô cùng ảm ức kia. Không thềm để ý tới sự kinh ngạc của người qua đường, cô khóc giống lên, nước mắt tràn ra như nước lũ, vừa khóc vừa chạy lại phía đầu đường. Đợi cho tới khi khóc hết nước mắt xong, lúc này cô mới gọi taxi, sau đó nói địa chỉ cho họ.

...

Cả đêm Nhiếp Tử Vũ không về, đây là chuyện mà Nhiếp Tử Phong đã dự đoán được. Nhưng mà điều anh không ngờ được là, Nhiếp Tử Vũ đã đi tròn ba ngày rồi! Điều này khiến cho anh càng thêm lo lắng, có khi nào cô lại rời đi giống như ba năm trước đây không.

Không quan tâm tới công việc còn đang bẽ bộn, anh ở nhà cả ngày để chờ cô về. Anh gọi vô số cuộc gọi, di động cũng bị anh gọi cho nóng máy lên luôn, cũng cho người đi khắp những nơi mà cô có thể ở, nhưng mà mãi vẫn không tìm thấy bóng dáng của cô đâu.

Không mang chứng minh thư, không có hộ chiếu, trên người chỉ có mỗi một chiếc điện thoại di động và ít tiền lẻ, cô có thể đi đâu?

Trong lòng Nhiếp Tử Phong đau khổ, giữa lúc anh bức bối muốn bắt đầu nổi trận lôi đình, thì cô lại xuất hiện.

Dạ vâng, thể theo yêu cầu của các bạn và vì được 5 thanks rồi nên khuyến mại thêm chương này ạ. ^__^

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Chương 143: Quỳ xuống

Editor: Táo đỏ phở núi

“Em đã đi đâu?” Vừa thấy bóng dáng của cô xuất hiện, Nhiếp Tử Phong chờ ở trong phòng đã lâu vội đứng dậy nghênh đón. Nhìn cô gầy hơn rất nhiều so với trước, khuôn mặt cũng tái xanh đi, anh cảm thấy đau lòng và thương xót.

Nhiếp Tử Vũ thoáng nhìn anh một cái, nhếch môi lên, mĩa mai anh: “Đi đâu ư? Anh đã quên rồi à? Không phải em vẫn luôn ở bên cạnh anh sao?”

“Vũ Vũ, đừng như vậy mà, anh biết mình sai rồi.” Anh nhìn ánh mắt lạnh lùng và đau thương của cô, lại càng cảm thấy áy náy. “Muốn đánh muốn mắng gì cũng tùy em hết, anh chỉ cần em bình tĩnh nghe anh giải thích thôi, được không?” Anh kéo cổ tay của cô muốn cô ngồi xuống bên cạnh mình, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ lại không một chút lưu tình rút tay của mình ra.

“Không có gì để giải thích hết, tất cả chân tướng đều giống như những gì em đã nhìn thấy.” Anh ôm người phụ nữ kia rất thân thiết ở trong phòng làm việc, tình cảnh kia không thể xóa nhòa khỏi tâm trí của cô, mỗi lần nhớ tới là lòng cô lại quặn thắt lại. Lequy don.

“Vũ Vũ, đó là bởi vì. . .” Nhiếp Tử Phong muốn giải thích, nhưng mà anh chưa kịp nói hết câu thì Nhiếp Tử Vũ đã lạnh lùng cắt ngang lời anh muốn nói.

“Đừng nói là do cô ta có gương mặt và cách trang điểm giống em thì anh cho rằng đó là em! Nếu thực sự anh nghĩ như vậy, thì càng khiến cho em ghê tởm anh thôi!” Cô không hề che giấu sự thất vọng về anh, trên khuôn mặt xinh đẹp kia tràn đầy sự oán hận đối với anh!

Chỉ vì có gương mặt giống nhau, mà anh lại xem người phụ nữ khác là cô. Chuyện này cũng đủ hiểu là anh không yêu cô, không hiểu về cô! Nếu như đổi lại là cô gặp chuyện này, cô khẳng định là mình sẽ không nhận nhầm, bởi vì mỗi cử chỉ hành động của anh đều khắc sâu vào trong lòng cô, không thể xóa nhòa.

Lời nói của Nhiếp Tử Vũ khiến cho Nhiếp Tử Phong cảm thấy vô cùng xấu hổ, anh không thể cãi lại, bởi vì quả thật anh đúng là như thế. Mặc dù cảm thấy có cái gì đó không đúng nhưng mà anh lại dễ dàng cho qua, cho nên mới xảy ra chuyện ngày hôm đó.

Nhìn vẻ mặt ảm đạm không chút tia sáng nào của anh, Nhiếp Tử Vũ không khỏi cười nhạt thành tiếng, nhân tiện lại nói: “Nếu như anh thực sự chỉ yêu thích mỗi gương mặt của em, thì thật ra người phụ nữ kia rất thích hợp với anh!”

Nuốt những lời giải thích vào trong bụng, vẻ mặt Nhiếp Tử Phong khôn khéo nhìn về kiên định của Nhiếp Tử Vũ, khúm núm nói: “Vậy phải làm như thế nào em mới bằng lòng tha thứ cho anh?”

Tha thứ, ôi. . . Nghe thấy câu nói này của anh, trong lòng Nhiếp Tử Vũ như đang rỉ máu.

Nhìn lại quá khứ, từ đầu đến giờ, những chuyện sai lầm anh đã làm với cô còn ít ư? Đã hiểu lầm cô bao nhiêu lần? Cô vì anh mà rơi biết bao nhiêu nước

mất? Cô lần lượt tha thứ cho anh, nhưng mà đổi lại được cái gì? Là việc anh không ngừng hiểu lầm và tạo nên những vết thương lòng cho cô.

Cô yêu anh, nhưng điều này cũng không có nghĩa là sau khi bị anh gây tổn thương xong cô lại tha thứ cho anh!

Nghĩ vậy, Nhiếp Từ Vũ hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Điều em muốn là anh sẽ toàn tâm toàn ý yêu em, có thể nhớ từng hành động hay thói quen nhỏ nhất của em, chứ không phải là một người đàn ông luôn miệng nói yêu em rất nhiều, nhưng lại lẫn lộn trên giường với một người đàn bà khác! Chỉ vì người đàn bà kia có khuôn mặt giống em như đúc!”

Mấy ngày nay khó khăn lắm mới che giấu được vết thương, giờ lại bị vạch trần, máu tươi chảy ra đầm đìa, đau đớn tới mức cô sắp rơi lệ. Cô không nhìn ánh mắt đau xót của Nhiếp Từ Phong đang nhìn mình, cổ tỏ ra lạnh lùng, thản nhiên nói: “Em đã đăng ký ở lại trong trường rồi, ngày mai sẽ chuyển vào đó.” Nói xong, cô nở nụ cười đau khổ xoay người muốn đi lên trên lầu, nhưng mà chưa đi được hai bước đã nghe thấy ở phía sau “cộp cộp” một tiếng, giọng nói của anh vang lên.

“Anh sai rồi, là do anh ngu ngốc, anh khốn nạn, anh đã xem người phụ nữ kia thành em, cho dù em oán hận anh như thế nào đi nữa, anh cũng đều chấp nhận hết, bởi vì tất cả những chuyện này là do anh tự tìm lấy. Nhưng mà điều duy nhất anh muốn cầu xin em là xin em đừng đi, đừng rời khỏi anh.”

Anh không muốn cô rời đi! Cho dù là không nhìn thấy cô một giây thôi anh cũng không chịu được! Anh không muốn mất cô, thực sự không muốn!

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ khẽ xoay người sang chỗ khác. Nhưng mà khi tầm mắt của cô nhìn thấy anh, trong chớp mắt kia, đôi mắt của cô khẽ run lên, một cảm giác rung động khẽ tràn lên ánh mắt.

Hai chân của anh gấp lại, dùng ánh mắt cầu xin để nhìn mình, vẻ mặt tràn đầy sự hối hận, không phải là Nhiếp Từ Phong thì còn ai vào đây? Nhưng mà, Nhiếp Từ Vũ không thể tin được cảnh tượng mà cô nhìn thấy trước mặt này!

Đã quen sống an nhàn sung sướng, từ nhỏ đã mang trên mình ánh hào quang người thừa kế của 'Tập đoàn Nhiếp Phong', luôn tỏ ra kiêu ngạo với người khác, nhưng mà lúc này người đàn ông kia đã quăng đi sự kiêu ngạo của mình, quỳ xuống cầu xin cô đừng rời khỏi anh, đây thật sự là anh sao? Nhiếp Từ Vũ kinh ngạc.

Nói Nhiếp Từ Vũ không cảm động là nói dối, nhưng mà cô tự nói với mình, không nên khinh địch mà tha thứ cho anh một cách dễ dàng như vậy.

“Anh đứng lên đi, đừng để cho em có cảm giác mình là tội nhân.” Ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, cô cắn chặt hàm răng, cố gắng nuốt những giọt nước mắt sắp tràn khỏi bờ mi.

“Từ khi em nói em không rời khỏi, nếu không anh sẽ không đứng lên!” Nhiếp Từ Phong kiên quyết! Kiêu ngạo, tự tôn gì gì đó cũng không quan trọng bằng cô! Nếu quả thật bắt anh quỳ ở đây một tuần rồi cô mới chịu tha thứ cho anh, vậy thì anh cũng đồng ý quỳ.

Về mặt của anh vô cùng nghiêm túc, khiến cho Nhiếp Từ Vũ biết là anh không chỉ nói cho có mà thôi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cô không mở miệng đáp ứng, anh cũng không đứng dậy, hai người cứ giằng co như vậy.

Nhiếp Từ Vũ cắn răng, nhũn mảy lại do dự một lát, lúc cuối cùng cô định buông tha, thì một giọng nói chói tai vang lên từ phía sau, cắt ngang lời nói định nói ra khỏi miệng của cô.

※

“Các con đang làm cái gì?”

Giọng nói uy nghiêm quen thuộc khiến cho Nhiếp Từ Phong và Nhiếp Từ Vũ cùng sùng sốt, hai người nghe thấy vậy cùng quay đầu lại nhìn, thì thấy mẹ Nhiếp mặc bộ quần áo màu xanh ngọc rất quý phái đang đứng ở cửa nhìn hai người với vẻ mặt khiếp sợ, mà phía sau của bà thì Dịch Minh Lan cũng há hốc miệng ra nhìn.

Một cảm giác bất an lan tràn từ dưới lòng bàn chân lên, trong lòng Nhiếp Từ Vũ run sợ, nhưng chưa kịp mở miệng thì mẹ Nhiếp đã bước chân đi về phía bọn họ.

“Từ Phong, con... con đang ....” Cảm giác khiếp sợ không đủ để hình dung tâm trạng của bà ngay lúc này. Hai mắt của bà thất thần nhìn Nhiếp Từ Phong vẫn đang quỳ dưới đất, không hề vì nhìn thấy mình mà thay đổi sắc mặt, một lúc lâu mới nói ra được một câu đầy đủ: “Con... Con tại sao lại phải quỳ xuống như vậy? Còn không mau đứng lên.”

Nói xong, muốn cúi người xuống để đỡ anh đứng dậy khỏi mặt đất, nhưng mà lại bị Nhiếp Từ Phong lạnh lùng gạt đi.

“Không cần lo cho con!” Ánh mắt của Nhiếp Từ Phong kiên định nhìn Nhiếp Từ Vũ, nâng cằm của mình lên, dùng giọng nói kiên định không cho người khác nghi ngờ gì nói: “Nếu như em không đồng ý với anh, vậy thì anh vẫn cứ quỳ! Anh nói được làm được!”

Không tìm thấy câu trả lời từ Nhiếp Từ Phong, mẹ Nhiếp đành quay qua tìm câu trả lời từ Nhiếp Từ Vũ.

“Vũ Vũ, đến cuối cùng thì đã có chuyện gì xảy ra!” Giọng điệu của bà ngoại trừ nghi hoặc còn có một chút giận dữ.

“Con... ”

Chương 159: Chương 144: Giăng co

Editor: Táo đồ phổ nửi

Bầu không khí trở nên gượng gạo, mỗi người đều có một vẻ mặt khác nhau. Nhiếp Từ Vũ thì không biết làm sao, Nhiếp Từ Phong thì kiên định, còn mẹ Nhiếp thì lại có vẻ mặt oán giận, ngay cả người không liên quan là Dịch Minh Lan thì lại có sự vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Đối với ánh mắt sáng quắc của mẹ Nhiếp, Nhiếp Từ Vũ không tự chủ được trở nên run rẩy, cũng không nói được nửa lời. Cô nên nói cái gì bây giờ? Nói vì mình không chịu tha thứ nên Nhiếp Từ Phong mới quý xuống sao, hay nói là mình không có cách dễ dàng đáp ứng được yêu cầu của anh nên anh mới không chịu đứng lên? Nhiếp Từ Vũ có một loại dự cảm rất mạnh mẽ, cho dù cô nói gì đi nữa, thì mẹ Nhiếp cũng sẽ rất oán hận cô.

“Con không có lời nào để nói.” Nhiếp Từ Vũ lạnh nhạt cụp mắt xuống, cong môi nở một nụ cười yếu ớt. Đây mắt cô hiện lên sự đau đớn, nhưng trên mặt lại hiện ra nụ cười, hai cái rất mâu thuẫn, khiến cho người ta không đoán ra được cảm xúc nào mới là cảm xúc thật sự của cô.

Nhiếp Từ Vũ trả lời một cách rất bình thản khiến cho mẹ Nhiếp hơi ngẩn người ra, đôi mắt sáng của bà khẽ liếc nhìn cô một cái, thoáng nhìn thấy khoe miệng của cô hiện lên nụ cười cay đắng. Vì vậy, trong lòng lại thấy căng thẳng, một tình cảm phức tạp dâng trào trong lồng ngực của bà.

“Con đi theo mẹ đi lên lầu.” Mẹ Nhiếp nghiêm mặt lại, lạnh lùng nói với Nhiếp Từ Vũ.

“Không được!” Một giọng nói khác vang lên không thua gì giọng nói lạnh lẽo của bà, phát ra từ miệng của Nhiếp Từ Phong: “Chính con tự làm sai nên con cam tâm tình nguyện quý xuống, chuyện này không liên quan gì tới Vũ Vũ cả.”

Vốn nhìn thấy anh quý như vậy bà đã vô cùng tức giận rồi, bây giờ lại thấy anh nhận tất cả mọi tội lỗi lên người của mình, nhất thời mẹ Nhiếp cảm thấy trong lòng mình như có một ngọn lửa đang bùng cháy lên, khiến cho tất cả sự kiên nhẫn của bà thiếu thành tro.

“Nhiếp Từ Phong, con điên rồi sao! Mẹ đẻ ra con, nuôi con lớn bằng này cũng chưa từng bắt con phải quý lần nào! Rốt cục con đã làm chuyện gì không thể tha thứ được mà phải quý với con bé như vậy!” Nhìn thấy con trai ruột của mình quý gối với người khác, khiến cho người làm mẹ như bà sao có thể không đau lòng được, trong khoảng thời gian ngắn, vẻ mặt của mẹ Nhiếp trở nên lạnh lùng nhưng cũng không thêm liếc nhìn về phía Nhiếp Từ Vũ một chút nào.

Nghe thấy lời nói nghiêm khắc của bà, trái tim của Nhiếp Từ Vũ cũng trở nên lạnh giá, thật vất vả mới ngăn những giọt nước mắt trở lại, lúc này chúng lại tràn ra, khiến cả gương mặt cô như phải bóng.

Thời gian này, thái độ của bà đã thay đổi không phải là cô không nhìn thấy. Nhưng mà cô chỉ cho là nhất thời bà không tiếp nhận được chuyện con gái bỗng nhiên trở thành con dâu, cô ngây thơ mà nghĩ rằng: chờ qua một thời gian nữa thì bà sẽ tiếp nhận được chuyện của bọn họ, không ngờ rằng chuyện càng ngày càng trở nên tồi tệ hơn. Bây giờ xem ra, không phải là bà không tiếp nhận được, mà là bà ghét bỏ mình, căn bản sẽ không thêm tiếp nhận!

“Nhiếp Từ Vũ, con lập tức tới thư phòng của mẹ!” Mẹ Nhiếp đang cố gắng nhẫn nhịn để mình không nổi nóng tại đây, cũng bởi vậy gương mặt của bà nhăn nhúm lại.

Trước đây bà còn có cảm giác áy náy đối với cô, nhưng mà bây giờ chỉ còn lại sự oán hận. Đáng lẽ năm đó bà nên nghe theo lời của mẹ chồng, đưa cô tới cô nhi viện.

Nghĩ tới đây, mẹ Nhiếp xoay người một cái, sải bước đi nhanh lên lầu.

Còn Nhiếp Từ Vũ cũng chỉ hơi ngẩn ra, rồi cũng lập tức ngoan ngoãn đi lên theo bà.

“Vũ Vũ, không nên qua đó.” Nhiếp Từ Phong thấy thế, vội vàng đứng dậy từ dưới đất. Anh vội vàng kéo vạt áo của cô lại, muốn ngăn cản cô, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ cũng không thêm liếc nhìn anh lấy một cái, lạnh lùng bỏ lại một câu.

“Đừng để cho em phải ghét anh.” Sau đó nhân lúc Nhiếp Từ Phong đang tròn mắt lên, rút tay ra đi lên.

Nhìn thấy bóng dáng của hai người nhanh chóng khuất bóng sau khúc quanh lên cầu thang, không hiểu sao Nhiếp Từ Phong có một loại dự cảm không lành...

※

Trong thư phòng rộng lớn như vậy, chỉ có chiếc đồng hồ phát ra tiếng kêu “tích tắc, tích tắc”, một cánh cửa mở ra, một phong thái mang đậm tình trí thức hiện ra ở trước mặt.

Nhiếp Từ Vũ theo bà vào thư phòng rồi thấy bà khoá cửa lại, sau đó đi lại ngồi trên ghế sofa.

“Ngồi đi.” Trong khoảng thời gian đi lên lầu, mẹ Nhiếp đã tạm thời nén sự oán hận xuống tận đáy lòng. Bà khẽ nhìn về mặt vô cảm của Nhiếp Từ Vũ, mắt chớp chớp loé lên sự đau lòng mà người khác không dễ phát hiện ra.

“Cám ơn.” Nhiếp Từ Vũ rất khách sáo và xa lạ nói lời cám ơn, rồi ngồi xuống sofa đối diện với bà.

Sự thân thiết của hai người trong quá khứ đã không còn chút lại chút gì nữa, lúc này chỉ còn lại sự trầm mặc. Sau một khoảng thời gian khá dài, cô mới nhìn thấy mẹ Nhiếp nhắc mỗi lên.

Nhiếp Từ Vũ cho rằng bà gọi mình vào thư phòng là muốn hỏi nguyên nhân xảy ra chuyện vừa rồi, nhưng mà điều khiến cô cảm thấy ngoài ý muốn là, bà không hề nhắc tới, nhưng mà điều mà bà nói ra khỏi miệng lại khiến cho tim của cô đập chậm một nhịp.

“Mẹ định ghép Minh Lan và Từ Phong thành một đôi, con cảm thấy như thế nào?” Tuy là hỏi, nhưng mà trong giọng nói của bà không hề có chút nào gọi là hỏi ý kiến cả, mà giống như là đang khẳng định.

Bởi vì nghe thấy câu nói này của bà, trong lòng Nhiếp Từ Vũ cũng quặn thắt lại, nhưng mà cũng không hề nói một câu nào.

Bởi vì dạo này xảy ra rất nhiều chuyện, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay của cô trở nên gầy gò không còn chút thịt nào, sắc mặt trở nên tiêu tụy, một đôi mắt to không còn mang theo ý cười như trước kia nữa, mà lúc này Nhiếp Từ Vũ nhìn như người đang bị bệnh, không hề có chút sinh khí nào.

Nhìn về mặt đầy kiên định của mẹ Nhiếp, Nhiếp Từ Vũ nở nụ cười châm chọc hỏi: “Mẹ muốn nghe con nói điều gì?” Thì ra, bà chưa bao giờ suy nghĩ về chuyện của mình và anh... Một giây này, trong lòng của Nhiếp Từ Vũ nguội lạnh như tro tàn.

Đôi mắt của mẹ Nhiếp lặng lẽ nhìn thấy sự cô đơn trong đôi mắt của Nhiếp Từ Vũ, bà khẽ run lên. Tình cảm mẹ và con gái lâu như vậy, không phải bà không có chút tình cảm nào với cô, nhưng mà lúc này không thể mềm lòng, vì thế trong chuyện này chỉ có thể bỏ qua sự đau lòng của cô thôi.

“Mẹ hi vọng con sẽ chúc phúc cho bọn họ.” Bà không phải là thánh, nếu như bắt bà lựa chọn một trong hai đứa bé, thì người mà bà bảo vệ sẽ là con trai ruột của mình.

Mặc dù cũng đã dự đoán trước được, nhưng mà khi Nhiếp Từ Vũ nghe thấy lời nói không chút che giấu này của bà, vẫn không nhịn được mà muốn khóc lớn lên.

“Nếu như con nói con không thể chúc phúc cho bọn họ được thì sao?” Cô nhin cảm giác muốn khóc xuống, giả vờ bình tĩnh hỏi: “Mẹ biết là anh ấy đã cầu hôn với con, mẹ cảm thấy anh ấy còn có hứng thú muốn cưới người khác làm vợ sao?”

Câu nói của cô dường như nói đúng trọng tâm, khiến cho mẹ Nhiếp chậm chạp mãi không có phản ứng.

“Đó chỉ là chuyện mà các con tự mình làm ra, mẹ không hề công nhận! Không chỉ là bây giờ, mà sau này mẹ cũng không đồng ý chuyện của các con!” Bà tuyên bố một cách ngoan độc, vẻ mặt rất khó coi.

Nhìn thấy ánh mắt của mẹ Nhiếp khừ loé lên vẻ lo lắng, khuôn mặt của Nhiếp Từ Vũ trắng bệch, nở nụ cười rất đẹp nói: “Mẹ không nhìn thấy anh ấy yêu con rất nhiều sao? Anh ấy vì muốn cầu xin con đừng đi, thậm chí anh ấy còn không quan tâm tới tự tôn và lòng kiêu ngạo của mình mà quỳ xuống dưới chân của con, chẳng lẽ mẹ nhẫn tâm để cho con trai của mẹ vì không cưới được con mà phải sống một cuộc sống đầy đau khổ sao?”

Bà đã không thêm để tâm tới tình cảm mẹ con trước đây, vậy thì cô cố giữ thì cũng đã làm sao? Cô cảm kích công ơn nuôi dưỡng cho tới bây giờ của bà, nhưng cái này cũng không có nghĩa là cô sẽ buông tha cho tình yêu của mình! Lequydoon

“Mẹ...” Một câu nói này đã nói lên nỗi đau trong lòng của mẹ Nhiếp.

Đôi mắt với khí thế bức người của Nhiếp Từ Vũ, bà kinh ngạc, bởi vì bà chưa từng nghĩ, cô sẽ nói ra những lời nói này.

“Con thực sự muốn như vậy sao?” Bà nhíu mày, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

“Con chỉ nói ra sự thật mà thôi.” Nhiếp Từ Vũ nâng cằm mình lên.

Định xù luôn mà có người đòi nợ, nên “người đẹp” trả ngay lập tức @.@

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 160: Chương 145: Sự thực đúng là tàn nhẫn như vậy

Editor: Táo đồ phổ núi

Hai bên giằng co tranh cao thấp, không ai chịu thua.

Nhưng mà mặc dù Nhiếp Tử Vũ tỏ ra như không có chuyện gì, nhưng trong lòng của cô sớm đã rỉ máu. Bọn họ đi tới bước đường này là chuyện cô không bao giờ nghĩ tới, nếu như có thể cô cũng không muốn cục diện trở nên bế tắc như thế này, nhưng mà bây giờ không phải là thời gian để mềm lòng, tình yêu của cô không thể chịu thua được! Nghĩ vậy, ánh mắt của cô lại càng trở nên kiên định hơn.

“Con không hiểu, vì sao mẹ lại không thể tiếp nhận con.” Rốt cuộc thì cô có điều gì không tốt? Làm con gái bà có thể tiếp nhận được, tại sao đối thân phận thì bà lại không tiếp nhận được? Cô không hiểu, cô thực sự không hiểu!

Khuôn mặt của mẹ Nhiếp sa sầm xuống, môi mỏng khẽ nhếch lên, vẻ mặt rất nghiêm túc hỏi: “Con thực sự muốn biết nguyên nhân?” Nếu như cô muốn bà nói ra nguyên nhân mà bà đã chôn chặt trong lòng mười tám năm, thì cô mới buông tha thẳng bẻ, như vậy thì đây cũng là lúc bà nên nói cho cô biết.

“Đừng vậy!” Nhiếp Tử Vũ vội vàng gạt đầu, đáy mắt hiện lên sự kiên định.

“Được, vậy mẹ nói cho con biết.” Mẹ Nhiếp gật gù đầu, hít sâu một hơi, dùng ánh mắt nghiêm túc chăm chú nhìn cô, dưới sự mong đợi của cô, bà cắn môi nói: “Bởi vì con và Tử Phong là anh em!”

“Chúng con không phải!” Nhiếp Tử Vũ nở nụ cười lạnh lẽo, chớp chớp đôi mắt. Vì sao lại là những lời này! Ngoài những lời này ra không còn điều gì để nói nữa sao? “Con và anh ấy không phải là anh em, con chỉ là đứa bé mồ côi được ba mẹ nhận nuôi mà thôi, giữa chúng ta không có chút xíu quan hệ huyết thống nào. Xem như con cầu xin mẹ, xin mẹ đừng lấy lý do này ra để ngăn cản chúng con nữa được không! Con thật sự không chịu nổi...”

Nhưng mà không đợi cho Nhiếp Tử Vũ nói hết câu, mẹ Nhiếp lên tiếng lần thứ hai cắt ngang lời của cô.

“Các con là anh em ruột!” Nín thở tập trung tinh thần, bà nhắm mắt lại, bà cố gắng lấy dũng khí để nói ra sự thật này.

Cũng vì câu nói này của bà mà nhiệt độ trong thư phòng giảm hẳn xuống, trong không khí là một sự yên lặng đến đáng sợ, yên lặng tới mức tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy một cách rõ ràng.

Sau một hồi im lặng, mẹ Nhiếp khẽ mở hai mắt ra. Cũng chính lúc này, đáy mắt mà nhìn thấy sự chấn động trong ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ.

Nếu như có thể, bà cũng muốn giữ chặt bí mật này ở trong lòng của mình, cho đến khi bà chết đi. Nhưng mà hoàn cảnh bắt buộc, đây là lý do duy nhất khiến cho bọn họ không thể tiếp tục phạm sai lầm, vì thế ngay cả khi sự thật tàn nhẫn như vậy, bà cũng phải nói ra.

“Con và Tử Phong, là anh em ruột.” Giống như sợ cô không nghe thấy rõ, mẹ Nhiếp lặp lại một lần nữa. Sau đó bà chớp chớp mắt, lạnh lùng hỏi: “Bây giờ con đã biết nguyên nhân mà mẹ phản đối hai đứa rồi chứ!”

“Mẹ...” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của bà không giống như là đang nói đùa, sau khi Nhiếp Tử Vũ trở mặt lên nhìn, dần dần đã hiện lên sự tuyệt vọng. “Không, đây không phải là sự thật... Mẹ đang nói dối con có đúng không?” Bởi vì không muốn cho bọn họ ở cùng một chỗ, cho nên đã bịa ra chuyện này khiến cho bọn họ tổn thương, để tách bọn họ ra!

Nhiếp Tử Vũ tự nói với mình ở trong lòng hết lần này tới lần khác rằng đây không phải là sự thật, nhưng mà nước mắt lại không tự chủ được mà cứ rơi xuống, tới khi cô phát hiện ra, thì trên mặt của cô đã loang lổ vệt nước mắt.

Nhìn bộ dạng kích động và không dám tin của cô, sao mẹ Nhiếp lại không hy vọng đây không phải là sự thật! Nhưng mà sự thật bày ra trước mắt, bà cũng không có cách nào không tin được.

Bà bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó đứng dậy khỏi ghế sofa đi lại trước tủ sách, lấy ra một cuốn sách trên kệ sách, sau đó đi lại ngồi xuống ghế sofa.

“Con không tin đúng không?” Bà dùng vẻ mặt nghiêm túc hỏi, đôi mắt trong trẻo của bà cũng có một tầng nước.

“Đừng vậy!” Nhiếp Tử Vũ gạt gạt đầu. “Trừ khi mẹ đưa bằng chứng ra, nếu không con nhất định không tin lời của mẹ!” Không có chứng cứ, cho dù là một chữ cô cũng sẽ không tin!

Dường như đã sớm đoán được như vậy, mẹ Nhiếp lặng lẽ nhìn cô một cái, sau đó lấy một tờ giấy từ trong cuốn sách, đưa cho cô: “Xem một chút đi.”

“Những giọt nước mắt thì nhau lẫn xuống bỗng ngừng lại, Nhiếp Tử Vũ không hiểu nhìn bà, chậm chạp không có phản ứng gì.

“Không phải con muốn có bằng chứng sao? Đây chính là bằng chứng.”

Nghe vậy, tim của Nhiếp Tử Vũ khẽ đập mạnh hơn. Một lát sau, hai tay của cô run run nhận lấy tờ giấy mà bà đưa, cup mắt xuống, ánh mắt rơi vào trên tờ giấy cũ kỹ đã ngả vàng kia.

Trên tờ giấy thật to viết một câu nói, “Xin anh hãy chăm sóc cho con gái của tôi, kính nhờ.”

“Đây là... Có ý gì?” Một giây sau, cô không hiểu ngẩng đầu lên nhìn về phía mẹ Nhiếp, đáy mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Mẹ Nhiếp không quan tâm tới vấn đề của cô, mà chỉ nói: “Lật mặt sau lên.”

Nhiếp Từ Vũ nghe vậy lật mặt sau của tờ giấy lên, lần thứ hai cúi đầu xuống nhìn, ánh mắt đột nhiên khựng lại. Thì ra phía sau của câu nói kia, lại viết những dòng chữ dài cả một trang giấy, nét chữ rất đẹp, giống y như dòng chữ ở mặt bên kia, chắc chắn là được viết từ cùng một người.

Cô nhẩn nại nhìn kỹ, đọc từng dòng, tim của cô bắt đầu đập “thình thịch thình thịch”, đầy vẻ lo lắng và hoảng hốt. Một lúc lâu sau, khi cô đã đọc hết không sót một chữ nào, ánh mắt của cô hiện lên sự tuyệt vọng.

Nội dung cơ bản của bức thư có thể khái quát thành một câu như sau: “Đây là đứa con của anh, hãy chăm sóc cho nó thật tốt...”

Nhìn vẻ mặt của cô trắng bệch như tờ giấy, mẹ Nhiếp bắt đầu nghi ngờ có phải mình đã quá nhấn tâm với cô hay không, nhưng mà bất đắc dĩ, bây giờ có hối hận thì cũng đã muộn rồi, cô đã biết thân phận của mình.

“Con bị vứt bỏ ở trong vườn hoa, bức thư này là Từ Phong nhặt được, nhưng mà lúc đó nó chỉ đọc được một câu ở phía trước, đã ôm con đưa cho chúng ta, nội dung của bức thư này là sau này mẹ mới nhìn thấy, sự thật cũng chỉ có một mình mẹ biết.” Bởi vì bà đã đem bức thư này giấu đi, trước giờ bí mật này cũng chỉ có mình bà biết.

Nhiếp Từ Vũ cũng không tiếp lời, bây giờ cô đang ngăn người vì hoảng hốt.

“‘Anh’ trong bức thư, mẹ đoán chắc đó chính là ba con, cũng là ba ruột của con. Còn mẹ đẻ của con, chính là mối tình đầu của ba con.” Mẹ Nhiếp nói, đáy mắt hiện lên sự áy náy. Nhưng mà không phải là đối với Nhiếp Từ Vũ, mà là đối với ba Nhiếp đã chết.

Mười tám năm trước, bởi vì bà đã biết được sự thật này, nhưng mà bà sợ bà nói ra sẽ mất đi người mà bà yêu, cho nên bà đã ích kỷ giấu bí mật này đi. Vì sao lại áy náy với Nhiếp Từ Vũ, đó là vì không có cách nào để cho hai ba con bọn họ nhận nhau được, không thể để cho cô biết thân phận thật sự của cô được, đây cũng chính là lý do bà coi Nhiếp Từ Vũ như con gái ruột mà thương yêu, không phải là yêu, mà là áy náy.

Nghe vậy, nước mắt của Nhiếp Từ Vũ bắt đầu rơi xuống, giống như chiếc vòng trân châu bị đứt ra không ngừng rơi từ trên mặt của cô xuống dưới. Cô sợ hãi, sợ hãi tới mức toàn thân cũng trở nên run rẩy, khẽ buông tay ra, tờ giấy kia liền bay xuống dưới đất. Cô cắn môi dưới, dùng sức để cắn khiến cho môi dưới của cô đỏ lên giống như sắp chảy máu ra.

Tại sao lại có thể như vậy. . .

Chuyện này sao lại biến thành như vậy...

Trước mặt hiện lên khuôn mặt của Nhiếp Từ Phong, trong lòng cô quặn thắt lại từng cơn, trong bụng cũng không ngừng cuộn lên.

Cô và anh... Sao có thể là anh em được chứ! Sao có thể!

Nước mắt tràn ra, không ngừng lại được. Cô che miệng, sợ là mình sẽ khóc lớn lên thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 161: Chương 146: Một mình chịu đựng đau khổ

Editor: Táo đồ phổ núi

Trong không khí tràn ngập sự mát mẻ, sự đau đớn bao trùm, bầu không khí ngưng đọng.

Nhìn nước mắt Nhiếp Từ Vũ rơi như mưa, mẹ Nhiếp mẫu cũng không đành lòng. Bà rút tờ khăn giấy ở trên bàn đưa cho cô, rồi nói: “Lau nước mắt đi.”

Nghe vậy, hai mắt đầm lệ của Nhiếp Từ Vũ ngược lên nhìn bà một cái, nhưng cũng không nhận lấy tờ khăn giấy mà bà đưa cho.

Mẹ Nhiếp không vui thu tay về, con người khê loé lên tia sắc bén. “Bây giờ con đã biết vì sao mẹ không đồng ý cho các con ở cùng một chỗ rồi chứ! Trước khi các con gây nên những hậu quả lớn, mẹ hy vọng con có thể vạch rõ giới hạn với anh con.”

Vừa dứt lời, Nhiếp Từ Vũ khó nhọc nở một nụ cười mỉa mai. Đôi mắt thất thần của cô chậm rãi nhìn về phía mẹ Nhiếp, trong lòng cô dấy lên cảm giác oán hận.

Trước khi gây nên hậu quả lớn! Đứa nhỏ ở trong bụng của cô thì sao đây! Bàn tay của cô vô thức đưa lên xoa xoa vào cái bụng bằng phẳng của mình, tim như có một nhát dao xuyên qua, dòng máu đỏ tươi không ngừng chảy ra, đau đến mức cả người cô co giật.

Nếu như cô và anh thật sự là anh em ruột, vậy thì đứa nhỏ của cô phải làm sao đây... Vốn đang vui vẻ đón nhận đứa bé này, bây giờ lại là kết quả của

mối quan hệ loạn luân giữa cô và anh, cô phải làm gì bây giờ...

Nghĩ vậy, đột nhiên Nhiếp Từ Vũ cắn chặt răng, kiên cường lau đi những giọt nước mắt ở trên mặt của mình, hít một hơi thật sâu: “Bà ấy là ai?”

“Cái gì?” Mẹ Nhiếp không hiểu nhìn cô, vẻ mặt hiện lên sự nghi hoặc.

“Mẹ đẻ của con.” Nhiếp Từ Vũ nín khóc, lạnh lùng nói.

“Bà ấy...” Nghe thấy cô nhắc tới mẹ đẻ của mình, trong lòng mẹ Nhiếp nhói đau, một cảm giác đau đớn từ trong lòng của bà lan ra khắp tứ chi. Hình ảnh của quá khứ lại hiện về, khiến cho khuôn mặt của bà trắng bệch, một lát lâu sau cũng không nói nên lời.

Thấy bà không lên tiếng, Nhiếp Từ Vũ nhắc lại một lần nữa: “Nói cho con biết, mẹ đẻ của con là ai!”

Không ngờ đột nhiên cô lại lớn tiếng như vậy, mẹ Nhiếp khẽ run lên một cái, một lúc lâu sau mới rút một tấm hình ở trên kệ sách ra, đưa cho cô rồi nói: “Bà ấy tên là Trần Phương, chuyện còn lại mẹ cũng không biết gì hết.” leeqqquyyddoobn

Cầm lấy tấm ảnh của mẹ Nhiếp đưa, cô còn chưa liếc mắt nhìn nhưng mà nghe mẹ Nhiếp nói ra từ kia, tất cả tế bào toàn thân của cô bỗng đông cứng lại.

Trần Phương?

Trong đầu hiện lên một khuôn mặt hiền lành đang mỉm cười mà mình đã từng nhìn thấy, một cảm giác không thể tin được lan tràn trong ánh mắt của cô. Nhất là khi cô nhìn người ở trong tấm hình xong, trong lòng cô quả thực đã bị một đá kích nghiêm trọng.

“Ha ha. . .” Một tiếng cười khê từ khóe môi của cô lan ra, khiến cho bầu không khí trong thư phòng trở nên rất quái dị.

Nhìn người phụ nữ đứng dưới bóng cây đang cười rất ngọt ngào ở trong hình, Nhiếp Từ Vũ cảm thấy Đài Loan là một nơi rất nhỏ bé! Cô cảm thấy thật buồn cười, cực kỳ buồn cười, trong cùng một ngày mà lại phát sinh nhiều chuyện như vậy sao giống như trong tiểu thuyết quá, mà cô, chết tiệt, lại là nhân vật chính trong tiểu thuyết đó!

Người yêu trở thành anh trai, dì trở thành mẹ đẻ...

Còn có chuyện gì tồi tệ hơn chuyện này nữa không?

Nghĩ tới đây, vẻ mặt của Nhiếp Từ Vũ trở nên căng cứng, sau đó cô quay đầu lại nhìn về mặt không tốt chút nào của mẹ Nhiếp, hỏi: “Chú Dịch biết bà ấy sao?”

“Ừ...” Mẹ Nhiếp cũng không hề giấu giếm mà gật gật đầu, vẻ mặt hiện lên sự buồn bã. Năm đó Dịch Thiên Minh và Nhiếp Hạo Thiên cũng biết bà ấy, cũng cùng đem lòng yêu bà ấy.

Thì ra là thế! Nhiếp Từ Vũ đã hiểu!

Bây giờ nhớ lại chuyện xảy ra trên bàn cơm hôm đó, cũng khó trách khi bà nghe thấy Dịch Thiên Minh nhắc tới cái tên “Phương Phương” thì vẻ mặt của bà lại thay đổi lớn đến như vậy, thì ra vì bà ấy là mẹ đẻ của mình, và cũng là mối tình đầu của bà.

Nhiếp Từ Vũ muốn đứng lên, ngay lúc cô định đi ra, thì lại nghe thấy giọng nói của mẹ Nhiếp vang lên.

“Con có đồng ý không?”

“Đồng ý cái gì?” Nhiếp Từ Vũ dừng chân lại, vẻ mặt mê man không hiểu.

Giống như là thấy vết thương của Nhiếp Từ Vũ vẫn chưa đủ sâu, bà còn sát muối lên. “Mẹ rất hài lòng với con bé Minh Lan, tính cách dịu dàng, cho dù là già thế hay tương mạo đều xứng với Từ Phong, vì vậy mẹ hy vọng con có thể giúp mẹ.”

Vừa dứt lời, vẻ mặt của Nhiếp Từ Vũ cứng đờ, ánh mắt thất thần.

“Mẹ muốn con... Giúp mẹ đẩy anh sang vào lòng của Minh Lan...” Cô lặp lại ý của bà, chỉ sợ mình đã nghe nhầm. Nhưng mà sau khi nhìn thấy mẹ Nhiếp vội vàng gạt đầu một cái, trong nháy mắt cô như bị rơi xuống đáy vực.

“Không!” Cô từ chối! Táo đồ leequysdondo

Cô không làm! Cũng không làm được! Dù cho anh có là anh trai ruột của mình đi nữa, nhưng mà cô cũng không thể nào nhận lời yêu cầu này của bà được! Bởi vì bất cô đẩy anh vào lòng của một người phụ nữ khác, chuyện này so với giết cô đi còn tàn nhẫn hơn!

Nhìn thấy vẻ mặt vô cùng đau khổ của cô, viên mắt của mẹ Nhiếp cũng ươn ướt. Nghĩ lại yêu cầu của mình đối với cô quả thực cũng hơi quá đáng một chút, vì vậy nên bà sửa lời: “Mẹ không bắt con phải làm gì cả, chỉ cần con cam đoan với mẹ một điều, rời xa Từ Phong là được rồi.”

Nhiếp Từ Vũ chưa xót nhìn bà, giây phút này cô cảm thấy sức lực trên người như bị rút hết đi, cô rơi vào tình trạng kiệt sức, chỉ còn lại một thân thể lạnh

giả. “Nếu như con không đồng ý thì sao?” Cô lạnh lùng nhìn mẹ Nhiếp, hỏi.

Không ngờ cô sẽ hỏi một câu như vậy, mẹ Nhiếp im lặng một lúc, đột nhiên nheo mắt lại nghiêm túc nói: “Vậy thì mẹ chỉ có thể đem chân tướng sự việc này nói hết cho Từ Phong...”

Bà còn chưa nói hết câu, Nhiếp Từ Vũ đã hung hăng cắt ngang lời của bà. “Không được!”

Cô đã đau khổ như vậy rồi, cô khó có thể tưởng tượng ra nếu như để anh biết, thì sẽ như thế nào. Nhiếp Từ Vũ càng nghĩ càng sợ hãi, máu toàn thân như đóng băng lại, tim của cô cũng như ngừng đập. Không được, cảm giác đau khổ này chỉ cần một mình cô chịu đựng là đủ rồi, cô không muốn anh cũng phải chịu tổn thương.

Nghĩ tới đây, cô lo lắng vội nói: “Mẹ hãy hứa với con, mẹ sẽ không nói chuyện này cho anh ấy biết!” ke wuy đồn.

Mẹ Nhiếp dường như cũng dự đoán được cô sẽ nói như vậy, nhân cơ hội cò kè mặc cả với cô: “Vậy con cũng nhất định phải đồng ý với mẹ, rời khỏi anh con! Nếu không mẹ sẽ nói cho anh con biết.”

“Tại sao mẹ lại có thể như vậy, anh ấy là con của mẹ, tại sao mẹ lại nhẫn tâm nhìn anh ấy bị tổn thương chứ!” Giờ phút này, đột nhiên Nhiếp Từ Vũ cảm thấy bà rất xa lạ.

Nhưng mà mẹ Nhiếp lại thần nhiên, lạnh lùng nhìn Nhiếp Từ Vũ, nói một câu: “Bởi vì anh con là con trai của mẹ, vì vậy mẹ mới không để cho anh con làm ra những chuyện sai lầm” Mặc dù nói như vậy, nhưng mà bà sẽ không thể nào khinh địch mà nói cho thẳng bé biết được! Bà nói như vậy chỉ vì bà muốn cô hứa với bà mà thôi.

Nhiếp Từ Vũ im lặng nhìn bà một lúc, nghiêng răng, nói ra một câu: “Được, con hứa với mẹ.” Lúc nói xong, không hiểu sao cả người cô loạng choạng, đầu cô cũng choáng váng, hai mắt tối sầm lại, cứ như vậy ngã thẳng xuống đất.

...

※

Lúc Nhiếp Từ Vũ tỉnh lại, đã là tám giờ tối.

Đầu vô cùng đau nhức, cô mở hai mắt ra, ngay lập tức nhìn thấy Nhiếp Từ Phong đang trông ở bên cạnh mình, anh nhắm mắt dưỡng thần ở một bên. Nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh hiện lên vẻ lo lắng, trong lòng cô đau xót, nước mắt dâng lên khiến tầm mắt của cô trở nên mờ hồ. Bàn tay của cô muốn đụng vào mặt anh, nhưng mà mới giờ được một nửa đã ngừng lại.

Mạch suy nghĩ bị xáo trộn, nhưng mà cô nhớ rất rõ mối quan hệ giữa cô và anh.

Không còn là người yêu nữa, mà là anh em ruột.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Chương 147: Chứa chấp con

Editor: Táo đồ phổ núi

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, hình như Nhiếp Từ Phong cảm nhận được có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình, một lúc lâu vẫn không hề dời đi. Anh chậm rãi mở hai mắt ra, đúng lúc đối diện với đôi mắt của Nhiếp Từ Vũ đang nhìn mình.

Chưa kịp vui ra mặt, thì anh lại nhìn thấy những giọt nước mắt rơi từ khoé mắt của cô, trong lòng dâng lên một cảm giác lo lắng. “Làm sao vậy? Vì sao lại khóc?” Anh dịu dàng an ủi, cánh tay muốn đưa lên lau đi những giọt nước mắt của cô, nhưng lại bị cô né tránh.

“Em không sao.” Nhiếp Từ Vũ vội vội vàng vàng lồm cồm bò dậy khỏi giường, dùng tay của chính mình lau đi hai má dính đầy nước mắt. Hít một hơi thật sâu nói: “Tại sao anh lại ở đây! ?” Giọng điệu lạnh lùng, không mang theo chút nhiệt độ nào.

Thấy cô khôi phục lại sự lạnh lùng như trước, nhất thời Nhiếp Từ Phong cảm thấy trong lòng mình như có vật gì đang đè nặng, vô cùng rầu rĩ.

“Em ngất xỉu ở trong thư phòng, mê man đã bốn tiếng đồng hồ. Em không sao chứ? Mẹ và em đã nói cái gì thế, vì sao em lại...”

“Được rồi, đừng có hỏi nữa!” Nghe thấy anh nhắc tới hai chữ ‘thư phòng’, Nhiếp Từ Vũ giống như là đang đi vào hầm băng, từ ngón chân tới trong lòng đều lạnh lẽo, đến cả xương cũng cảm thấy lạnh. Đối mặt với ánh mắt buồn rầu của Nhiếp Từ Phong, cô nhìn không được mà cảm thấy nghẹn ngào, sợ mình sẽ khóc rống lên, vội vàng quay mặt đi lạnh lùng nói: “Em đã tỉnh rồi, bây giờ anh có thể đi ra.”

Cô không muốn anh tiếp tục ngồi lại đây nữa, một giây cũng không muốn! Bây giờ, cô sợ nhất là phải đối mặt với anh! Nhất là sau khi cô đã đồng ý với yêu cầu của mẹ Nhiep, cô càng không thể tiếp xúc nhiều với anh.

Thái độ kiên quyết của anh khiến cho trái tim của Nhiep Từ Phong băng giá, đồng thời càng ân hận về những chuyện mà mình đã gây nên. Bàn tay của anh đỡ lấy bả vai gầy yếu của Nhiep Từ Vũ, ép buộc cô nhìn thẳng vào mình, “Vũ Vũ, rốt cuộc thì anh phải làm thế nào thì em mới chịu tha thứ cho anh?” Đôi mắt đen láy của anh mang theo sự áy náy.

Thấy thế, một cảm giác đau đớn dâng lên trong lòng của cô, cô phải cắn chặt răng, mới có thể ngăn không cho nước mắt rơi xuống.

“Anh đi đi.” Cô không trả lời câu hỏi của anh, dùng tay gạt bàn tay đang giữ chặt vai mình của anh ra, quay đầu sang một bên. “Em mệt lắm, em muốn đi nghỉ, có gì thì để ngày mai lại nói tiếp.”

“Em...” Nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi rã rời của cô, Nhiep Từ Phong cũng mềm lòng, buông thõng tay xuống. “Được rồi, em hãy nghỉ cho khoẻ, ngày mai anh lại tới thăm em.” Nói xong, anh đứng lên quay đầu đi ra cửa, ngay lúc anh mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài, một giọng nói buồn bã từ phía sau truyền tới.

“Chờ một chút.”

Nhiep Từ Phong nghe nói vậy thì quay đầu lại, thì nhìn thấy Nhiep Từ Vũ mím môi, vẻ mặt do dự nhìn mình. “Còn có chuyện gì à?” Anh hỏi.

“Em...” Nhiep Từ Vũ cũng không biết tại sao mình lại muốn gọi anh lại, chẳng qua là vừa rồi nhìn thấy bóng lưng của anh dần đi xa, không hiểu sao lại có cảm giác như phải biệt ly. Đối diện với anh mắt đầy kinh ngạc của anh, Nhiep Từ Vũ chân chừ một lát, rồi cụp mắt xuống, nói: “Em chỉ muốn nói anh hãy đóng cửa giúp em luôn.”

“...Được.” Không nhận ra sự khác thường của cô, Nhiep Từ Phong gật đầu một cái xong đi ra ngoài.

...

Sau khi anh rời khỏi, rốt cuộc Nhiep Từ Vũ cũng không nhịn được nữa mà oà khóc lên. Cô vùi đầu mình vào trong chăn, khóc ướt hết chăn, cảm giác mát lạnh ở hai má, khóc một lát, tới khi cô không còn khóc ra nước mắt nữa, cô xuống giường bắt đầu thu dọn hành lý bỏ vào trong túi.

Vừa thu dọn đồ đạc cô vừa nghĩ tới những chuyện của ba năm trước. Cũng là bỏ đi, nhưng mà lại khác biệt một trời một vực. Ba năm trước cô còn có thể lựa chọn rời đi hoặc là ở lại, nhưng mà hoàn cảnh lúc này thì lại không thể không rời đi được.

Thu dọn đơn giản mấy bộ quần áo xong, cô kéo theo túi hành lý ra khỏi nhà. Không bật đèn lên, chỉ sờ soạng đi xuống dưới lầu.

Ra khỏi phạm vi nhà họ Nhiep, cô bắt đầu hoang mang, thế giới rộng lớn, biển người bao la, chỗ nào mới là chỗ cho cô dung thân...

...

※

Trong ngõ tối, một ngọn đèn toả ra không biết bao nhiêu tia sáng màu vàng, trong không khí, có chút ẩm ướt. Đột nhiên “Ầm ầm——” một tiếng, tiếng sấm nổ vang, một tia sét xẹt cắt ngang bầu trời, một giây sau, những giọt mưa từ trên trời rơi thẳng xuống đất.

Nửa tiếng sau, tiếng bước chân vội vã trong ngõ hẻm vang lên, càng lúc càng rõ. Một bóng dáng màu trắng nhanh chóng hiện ra dưới ánh đèn đường, chỉ một lát sau đã dừng lại trước căn nhà chung cư cũ nát.

Đêm nay chủ nhà có việc, vì vậy đã về nhà trễ. Nhìn cơn mưa càng lúc càng lớn không có xu hướng tạnh lại, lại cúi đầu nhìn bộ quần áo đã ướt nhẹp của mình, bà Trần Phương thở dài: Xem ra về nhà phải uống canh gừng giải cảm mới được.

Nghĩ vậy, lúc đang định lên lầu, tầm mắt lại lơ đãng liếc nhìn thấy một bóng dáng ngồi xổm ở góc tường, nhất thời bà dừng bước lại, đôi mắt tròn to lên.

“Từ Vũ?” Bà gọi thăm dò, trong lòng thoáng có chút chờ mong. Khi bà đi lại gần cô, đến khi nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt trắng bệch kia, nhất thời cảm thấy mừng rỡ. “Tại sao con lại ở đây? Ôi chao, cả người bị ướt hết rồi, đi, mau đi lên lầu theo đi thay quần áo ra, nếu không bị cảm thì nguy.”

Nói xong, bà định kéo cô đứng dậy, nhưng mà khoẻ mắt khẽ liếc nhìn thấy ở trước ngực cô, lúc này bà mới để ý thấy trước ngực cô có một túi hành lý.

Một cơn gió lạnh thổi tới, khiến cho cả người Nhiep Từ Vũ ướt nhẹp không nhịn được run rẩy. Mái tóc che tầm mắt của cô, nương theo ánh đèn, cô nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy lo lắng của bà Trần Phương, nghẹn ngào nói: “Di tạm thời... Có thể cho con ở lại mấy ngày không?” Bởi vì cô thực sự không tìm được nơi nào để đi...

“Con... Con bỏ nhà đi ra ngoài sống sao?” Trong lòng vang lên một tiếng “lộp bộp”, Trần Phương nhìn cô với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, cho tới khi cô gạt gạt đầu.

Bà nên khuyên cô quay trở về, nhưng mà không hiểu sao lời nói nói ra khỏi miệng lại là: “Chỉ cần con không chê, con muốn ở bao lâu cũng được.”

Cảm nhận được sự quan tâm của bà, trong lòng Nhiep Từ Vũ cũng cảm thấy ấm áp, gật gật đầu nói: “Cám ơn.”

...

Nhiếp Từ Vũ đi theo lên lầu, bà Trần Phương chuẩn bị nước tắm rất nhanh, nhưng mà bà cũng không đi tắm trước, mà nhường cho Nhiếp Từ Vũ đi tắm trước. Sau đó nhân lúc cô đi tắm, bà đi ra chợ gần nhà mua ít dụng cụ vệ sinh, đồ dùng hằng ngày, và cả một ít đồ ăn nữa. Chạy về nhà, lại vội vã đi vào bếp làm cơm, lúc làm xong, thì vừa lúc Nhiếp Từ Vũ cũng tắm giặt xong.

“Bởi vì trong chợ không có đồ ăn gì hết, vì vậy dì làm một chút cho con, con mau ăn đi.” Bà Trần Phương đặt một rau quả theo mùa nóng hổi ở trước mặt của Nhiếp Từ Vũ, sau đó lại vào bếp múc một chén canh gừng cho cô. “Ăn xong thì uống một chút canh gừng.” Sau đó bà ngồi xuống trước mặt cô.

Nhiếp Từ Vũ liếc mắt nhìn một bát lớn ở trước mặt, lúc này mới cảm giác thấy đói. Cô cầm chiếc đũa muốn gấp, nhưng mà mới gấp lên lại buông đũa xuống.

“Sao thế?” Bà Trần Phương cẩn thận từng tí từng tí hỏi cô: “Có phải không thích hay không? Vậy để dì làm món khác cho con...”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Chương 148: Truy tìm

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhưng mà không đợi bà nói một câu hoàn chỉnh Nhiếp Từ Vũ đã đứng dậy đi vào trong bếp, lúc quay ra trong tay cô cầm một cái bát và một đôi đũa. Trước ánh mắt kinh ngạc của bà Trần Phương cô đã quay lại và ngồi xuống, sau đó đặt cái bát xuống trước mặt của bà, lấy cái bát ta san sang cái bát nhỏ của bà, cô thần nhiên nói:

“Nhiều lắm, cùng ăn đi ạ.” Nói xong, cũng bắt đầu gấp ăn.

Thấy thế bà Trần Phương không khỏi nở nụ cười vui mừng, cầm đôi đũa lên nhưng bà cũng không ăn ngay, mà gấp đồ ăn cho vào trong bát của Nhiếp Từ Vũ, nói: “Con gầy quá, nên ăn nhiều một chút.”

Nhiếp Từ Vũ cảm động, một cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng, khoe mắt nóng lên, lỗ mũi chua xót. Cô bỏ vào miệng gật gật đầu: “Cảm ơn.”

Sau đó bà Trần Phương cũng bắt đầu ăn. Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng khách trở nên im lặng, chỉ có tiếng đũa chạm vào bát vang lên.

Mùi vị như thế nào, Nhiếp Từ Vũ cũng không quá để ý. Cô chỉ biết là mình rất đói, giống như đã đói từ lâu lắm rồi, không ngừng gấp bỏ vào miệng. Gặp phải hàng loạt chuyện như vậy, chắc là cô cũng bị chấn động một thời gian cũng không bình thường lại như trước được, nhưng không ngờ lúc này lại bình tĩnh được như vậy.

Ăn được một nửa ở trong bát, đột nhiên Nhiếp Từ Vũ ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn bà Trần Phương ở đối diện.

Giống như là cảm nhận được tầm mắt chăm chú của cô, bà Trần Phương cũng từ từ ngẩng đầu lên, không hiểu hỏi: “Sao thế?”

“Dì...” Nhiếp Từ Vũ do dự muốn nói cái gì đó, nhưng hình như cổ họng có cái gì đó ngăn lại không thốt thành lời được. Đối mắt với sự kinh ngạc của bà, cô hít một hơi thật sâu, khẽ nở nụ cười yếu ớt.

“Tại sao lại đối xử với con tốt như vậy?” Cô hỏi: “Đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt, tại sao lại đối xử với con tốt như vậy?”

Nghe vậy, bà Trần Phương sững sốt, một lát sau xấu hổ sờ sờ mũi, về mặt bà hiện lên sự hiền lành: “Không biết vì sao, dì cảm thấy không nịn được mà muốn đối xử tốt với con, chắc là vì con cùng độ tuổi với con gái của dì cũng nên...” Bà nói đôi ba câu giải thích cho có lệ, muốn nói lãng sang chuyện khác, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ lại nắm chặt không chịu buông.

“Thật sự là vì nguyên nhân này sao?” Cô hít một hơi thật sâu hỏi, trong ánh mắt hiện lên chút chờ mong: “Mà không phải là vì nguyên nhân nào khác?”

“Ừ...” Bà Trần Phương chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu một cái. Vốn cho là Nhiếp Từ Vũ nhận được câu trả lời thì sẽ không nhắc tới chuyện này nữa, nhưng mà một lát sau cô buông đôi đũa ở trên tay xuống. Giữa lúc bà Trần Phương định mở miệng hỏi thì lại nghe thấy giọng nói của cô vang lên trong không khí.

“Tại sao lại muốn vứt bỏ con?”

Bây chữ vô cùng đơn giản, nhưng mà sức công phá của nó lại vô cùng lớn. Bà Trần Phương phát run, đôi đũa trong tay rơi xuống kêu ‘lạch cạch’ một tiếng ở trên mặt bàn. Bà nhìn đôi mắt đang ngân ngấn nước mắt của Nhiếp Từ Vũ, về mặt bà đại ra.

Không nhìn thấy sóng to gió lớn ở dưới đáy mắt của bà, Nhiếp Tử Vũ mấp máy cánh môi, nước mắt rơi xuống lã chã như những hạt trần châu bị đứt dây, lăn xuống gò má.

“Tại sao lại muốn vứt bỏ con?” Cô nhấn mạnh lặp lại một lần nữa, dưới ánh đèn những giọt nước mắt của cô chảy xuống đã thể hiện sự bất lực và đau lòng của cô ngay lúc này, khiến cho người ta đau xót.

“Con...” Lần thứ hai nghe thấy cô thốt ra những lời này, sức công phá của nó cũng không thua gì câu nói trước đó. Về mặt đau thương của Nhiếp Tử Vũ đã kích thích thần kinh của bà, những giọt nước mắt của cô rơi xuống không ngừng đánh vào trong lòng của bà, khiến cho ngay cả hít thở thôi bà cũng cảm thấy khó khăn. Một lát sau, bà run run đôi môi, nói mãi không được một câu: “Con... Con đã biết...”

“Di hy vọng con không biết sao?” Nước mắt rơi xuống theo hai má rơi vào trong miệng, vị hơi mặn mặn. Hai bàn tay đã nắm chặt thành quyền từ lúc nào rồi. “Những năm qua di vứt bỏ con, di có ăn ngon ngủ yên không? Di có từng nghĩ tới, đứa nhỏ bị di vứt bỏ nó như thế nào không? Nó có sống tốt không? Bộ dạng như thế nào? Học hành ra sao? Những điều này di có từng nghĩ tới không?” Trước khi biết được sự thật, mặc dù mấy năm qua cô sống rất tốt, nhưng cô không lúc nào nghĩ tới người mà đã vứt bỏ mình. Đoán xem người đó đã mang theo tâm trạng như thế nào để vứt bỏ mình, tại sao lại muốn vứt bỏ mình.

Những lời nói của cô khiến cho những đau đớn nhiều năm ở trong lòng của bà Trần Phương được khơi ra, chỉ trong nháy mắt, nước mắt của bà lã chã tuôn rơi. Bà không thể tin được che miệng của mình lại, lắc lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Làm sao mà mẹ không nghĩ, những năm gần đây, không ngày nào là mẹ không nghĩ.” Nhớ tới lúc mà bà mới vứt bỏ cô, mỗi tối bà đều không ngủ được, thường xuyên muốn tới để ôm cô về. Nhưng mỗi khi nhìn lại thực tế, bà chỉ có thể âm thầm rơi lệ.

Bà không có gì cả, cái gì cũng không thể cho cô được, để cho cô cùng theo bà chịu khổ chẳng bằng để cho cô có cuộc sống tốt hơn

“Vậy tại sao mẹ lại muốn vứt bỏ con!” Nhiếp Tử Vũ không thể hiểu nổi, trong lúc bà không mở miệng cô lại nói: “Chỉ vì nghèo thôi sao? Chẳng lẽ vì nghèo mà nhất định phải vứt bỏ đứa nhỏ mà chính mình đã mang thai chín tháng mười ngày sao?”

“Mẹ...” Liên tục bị chất vấn bà Trần Phương không thể chống đỡ, muôn vàn sự uất ức hoá thành nước mắt tràn ra ngoài, bà mãi không nói được câu nào. Một lát sau, bà lần lượt hít sâu một hơi để bình ổn lại nội tâm của mình, sau đó nói: “Mẹ không muốn vứt bỏ, mà là bất đắc dĩ. Huống chi đối phương lại là ba ruột của con, ông ấy sẽ chăm sóc tốt cho con.”

Nhưng mà hôm nay con mới biết được sự thật!

Nhiếp Tử Vũ nói thầm trong lòng.

Sự im lặng của cô, không thể nghi ngờ chính là cơ hội cho bà Trần Phương giải thích. Bà vội vã quệt nước mắt đi, nhìn chăm chăm vào Nhiếp Tử Vũ đã nín khóc rồi, nói: “Lúc mẹ sinh các con thì mới có mười tám tuổi, khi đó thì ông bà ngoại của các con lại vừa mất, một cô gái cô đơn một mình như mẹ thì có thể làm được gì? Vì vậy mẹ chỉ có thể giao con cho ba của các con thôi.”

Vừa dứt lời, vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ trở nên cứng đờ, đột nhiên ánh mắt tối đi.

“Các con?” Đây là ý gì? Cô dùng ánh mắt để hỏi.

Thấy thế, bà Trần Phương chớp chớp đôi mắt, cắn cắn môi nói: “Con còn có một người chị, con bé ra đời sớm hơn con mấy phút đồng hồ, các con là song bào thai.” Bà khẽ kể lại, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ.

“Chị, song bào thai...”

Trước mắt chợt hiện lên khuôn mặt giống cô y như đúc, Nhiếp Tử Vũ vội vàng hỏi: “Có phải chị ấy có khuôn mặt giống con y như đúc không?”

“Đúng vậy.” Bà Trần Phương gật gật đầu. “Cách đây không lâu mẹ nói cho nó biết sự tồn tại của con. Chị gái của con tuy rằng có ngộ nghịch một chút, nhưng cũng không phải là người xấu. Con bé tuy húng như vậy tất cả là do mẹ, bởi vì mẹ đã không dạy bảo con bé tốt.” Cũng hơn phân nửa là do sự ích kỷ của con bé. Mười tám năm trước, lúc bà nghèo khó nê đưa cả hai đứa tới nhà họ Nhiếp, nhưng mà bà lại nổi lòng tham muốn giữ lại một đứa nhỏ của ông, cho nên mới tạo thành Lạc Thuần của bây giờ.

“Chị ấy...”

Trần Phương nói tới đây, Nhiếp Tử Vũ cũng hiểu hết toàn bộ rồi. Thì ra, người phụ nữ kia có bộ dạng giống mình như đúc cũng không phải là ngoài ý muốn mà là chị gái của mình! Điều này cũng đã giải thích được, vì sao cô ấy biết giả trang thành mình để xuất hiện ở trước mặt của Nhiếp Tử Phong.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Chương 149: Không thể yêu anh

Editor: Táo đồ phổ núi

Thời gian lặng lẽ trôi qua, giữa lúc Nhiếp Tử Vũ mấp máy môi muốn nói điều gì đó, thì đột nhiên có tiếng mở cửa truyền tới, nhất thời đã hấp dẫn ánh mắt của cả hai người.

Nhiếp Tử Vũ nhìn lại, nhìn thấy một bóng dáng màu đen từ bên ngoài chậm rãi bước vào nhà, cô ngẩn người ra, ánh mắt thoáng hiện sự phức tạp, cánh môi mỏng của cô vô ý thức mím lại thành một đường thẳng.

Nhưng mà người ngồi đối diện với cô là bà Trần Phương thì lấy tay lau đi vệt nước mắt ở trên mặt của mình, sau đó đứng lên ra đón: “Thuần Nhi, con đã về rồi sao.”

Lạc Thuần khẽ nhìn bà một cái, gương mặt trang điểm đậm hiện lên sự mệt mỏi rõ ràng. Đôi giày cao gót ở dưới chân qua một bên, cô ta ném túi hành lý qua một bên, sau đó cất bước đi về phía nhà vệ sinh, hoàn toàn coi như không có sự tồn tại của bà Trần Phương.

Nhưng mà vừa mới đi vào nhà vệ sinh, hình như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, cô ta lùi bước đi ra ngoài. Dưới ánh sáng mờ nhạt đôi mắt của cô ta nhìn thấy một bóng dáng đang ngồi ở bàn com kia, lập tức mở to đôi mắt ra.

“Cô... Cô...” Cô ta không nhìn nhầm đó chứ? Lạc Thuần không dám tin lấy tay dụi hai mắt của mình, nhưng mà cho dù có lặp lại hành động này mấy lần thì bóng dáng của cô cũng không hề biến mất, trong nháy mắt sắc mặt của cô ta trở nên trắng bệch: “Cô... Tại sao cô lại ở đây!”

So với sự hoảng sợ của cô ta, thì Nhiếp Tử Vũ lại có vẻ bình tĩnh hơn, cô hơi gật gật đầu với cô ta, sau đó cúi đầu xuống nói: “Đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt.”

Gặp mặt lần thứ hai?

Bà Trần Phương hơi sững sờ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lạc Thuần, hạ giọng nói: “Thuần Nhi, con đã đi tìm Vũ Vũ à?”

Lạc Thuần chợt dạ nhìn đi chỗ khác, ngại biện: “Mẹ điên rồi à? Con... Con đi tìm cô ta làm gì!” Chẳng qua là vô tình gặp mặt mà thôi, nhưng mà cô ta cũng không tự mình đi tìm cô! Hơn nữa cô ta thực hiện kế hoạch kia, có điên mới đi tìm cô!

Đột nhiên, hình như Lạc Thuần nghĩ tới cái gì đó, dùng ánh mắt yếu ớt liếc nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ đang nhìn mình, cẩn thận đánh giá tình hình, rồi dùng ánh mắt hung dữ nhìn bà Trần Phương đang đứng một bên, ánh mắt tràn ngập vẻ không vui. “Mẹ đã kể hết mọi chuyện cho cô ta biết?”

Thái độ hỗn xược của Lạc Thuần khiến cho Nhiếp Tử Vũ giận dữ, cô cắn cắn môi lạnh lùng nói, “Tại sao chị lại có thể dùng giọng điệu đó để nói chuyện với bà ấy, bà ấy là mẹ của chị mà!”

Nhưng mà lại nhận lại được tiếng cười khê của Lạc Thuần: “Sao thế? Cô muốn làm cô gái hiếu thảo à? Đừng quên là bà ấy đã vứt bỏ cô.” Lạc Thuần không nhận được mà mỉa mai.

“Chị...” Sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ trắng bệch, không nói được lời nào.

“Được rồi!” Nhìn thấy hai chị em tranh cãi, đáy lòng của bà Trần Phương cảm thấy đau đớn. Bà dùng ánh mắt áy náy nhìn Lạc Thuần đang chống nạnh nổi cáu kia, nói những lời sâu xa: “Thuần Nhi, con bé là em gái của con, tại sao con...”

Nhưng mà không cho bà nói hết câu, Lạc Thuần đã chen vào cắt ngang lời nói của bà.

“Tôi không có em gái!” Từ nhỏ cô ta chỉ có một mình mà thôi! Cô ta liếc mắt trừng bà Trần Phương một cái, rồi lại thoáng cảm thấy buồn cười.

Chung sống cùng nhau nhiều năm như vậy, nhưng cô chưa bao giờ thấy bà lộ ra vẻ hiền lành, mà luôn lộ ra vẻ áy áy và chỉ có áy náy mà thôi! Cũng đúng, bà nên cảm thấy áy náy với cô, bởi vì cô như bây giờ, hơn một nửa là do bà đã tạo thành!

Cánh môi mỏng khẽ nhếch lên, lập tức Lạc Thuần cất bước đi tới cửa mặc áo khoác và đi giày vào, rồi nói: “Ồ đây nhường lại cho hai mẹ con các người bồi dưỡng tình cảm cho thật tốt, tôi không quấy rầy nữa!” Lúc nói ra những lời nói này, chẳng biết tại sao trong lòng Lạc Thuần cảm thấy chua xót.

Cô ta lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người một cái, rồi lập tức xách túi xách ở dưới đất lên để đi ra.

“Chờ một chút.” Thấy thế, Nhiếp Tử Vũ liền vội vàng đuổi theo túm lấy cổ tay của cô ta, ngăn không cho cô ta đi ra.

Lạc Thuần cúi đầu liếc mắt nhìn cánh tay đang cầm cổ tay mình thật chặt, chợt nhú mày, lạnh lùng hỏi: “Đại tiểu thư Nhiếp còn có chuyện gì nữa à?”

“Nói chuyện với tôi một chút.”

“À...” Một tia mỉa mai hiện lên trong mắt của Lạc Thuần, ngay sau đó cô ta không chút lưu tình hất tay của Nhiếp Tử Vũ ra và nói: “Tôi nghĩ tôi không có chuyện gì để nói với cô cả.” Nói xong, muốn mở cửa đi ra ngoài.

Nhưng mà chân trái của cô ta vừa mới thò ra khỏi cửa, Lạc Thuần đã nghe thấy phía sau truyền tới một giọng nói kích động. “Nói về chuyện Nhiếp Tử Phong với tôi!”

Nhất thời, vẻ mặt trở nên cứng ngắc, cả người như đông cứng lại tại chỗ.

...

※

Cuối cùng Lạc Thuần cũng bị giữ lại.

Bà Trần Phương đi tắm, trong căn phòng khách rộng rãi chỉ còn lại có hai người Nhiếp Tử Vũ và Lạc Thuần.

Cầm ly sữa đã nguội lạnh lên, Nhiếp Tử Vũ nhấp một ngụm, hơi do dự một chút, ngẩng đầu lên nhìn về phía Lạc Thuần đang có vẻ mặt không kiên nhẫn. “Chuyện lần trước...”

Không đợi cho Nhiếp Tử Vũ nói hết câu, Lạc Thuần lạnh lùng cắt ngang lời cô.

“Tôi không muốn nhắc tới chuyện lần trước!” Trong giọng nói của cô ta hiện ra sự lạnh lùng, đồng thời cũng có chút oán giận. Cô ta vốn cho là tất cả đều nằm trong kế hoạch của cô ta, nhưng mà không ngờ Nhiếp Tử Phong đã sớm nhìn ra cô ta là người giả mạo! Bị bắt vào trong phòng rồi bị gặng hỏi cho tới muộn, thậm chí còn uy hiếp cô ta nếu không nói cho rõ ràng thì sẽ tống cô ta vào đồn cảnh sát! Bất đắc dĩ cô ta đành nói ra hết tất cả, nhưng anh chỉ khẽ nói một câu “Cô đi đi”, rồi không có sau đó.

“Ồ.” Nhìn thấy bộ dạng của cô ta không muốn nhắc tới chuyện đó chút nào, Nhiếp Tử Vũ đành thôi.

Đôi mắt trong veo như nước của cô chuyển động, cô do dự một chút rồi nói: “Sau này đừng tiếp xúc gì với anh ấy nữa, anh ấy không phải là người mà chị có thể yêu được đâu.” Lúc nói những lời này, trong lòng Nhiếp Tử Vũ quặn đau lại, sắc mặt trắng bệch, cánh môi đỏ tươi cắn chặt sắp bật máu ra ngoài.

Nghe vậy, Lạc Thuần nheo mắt lại, cười lạnh nhìn cô, nói: “Sao thế? Chỉ cho cô yêu còn tôi không có quyền đó sao? Cô có quyền gì mà không cho tôi yêu anh ấy!” Mặc dù trước đó Nhiếp Tử Phong đã cảnh cáo cô ta không được phép xuất hiện trước mặt của anh, nhưng mà cô ta cũng không muốn dễ dàng nhận thua như vậy!

“Tôi...” Nhiếp Tử Vũ đấu tranh, nâng ly sữa lên, chẳng biết dưới chân đã bị dính sữa từ lúc nào. Im lặng một lúc, sau đó cô nhìn cô ta với ánh mắt kiên định, khẽ lắc đầu: “Nói chung, chị không thể yêu anh ấy được.” Cô không thể để cho chị ấy phạm phải sai lầm của cô được nữa, không thể!

“Buồn cười! Cô nói không thể thì là không thể sao!” Lạc Thuần đứng phắt dậy khỏi ghế, vuốt vuốt mái tóc uốn lọn sóng giống Nhiếp Tử Vũ, cười rất xinh đẹp: “Tôi nhất định sẽ yêu anh ấy đấy, thì sao? Không chỉ như vậy, tôi còn muốn đoạt đi từng người ở bên cạnh của cô!” Cô ta giống như là đang muốn kích thích Nhiếp Tử Vũ.

Nghe thấy giọng điệu của cô ta mang theo sự khiêu khích, trong lòng Nhiếp Tử Vũ vô cùng khản trương. Cô ngẩng đầu bối rối nhìn cô ta đang ưỡn ngực nhìn cô, trong lòng như bị dao đâm một nhát, không ngừng đau đớn. “Nếu như... Nếu như tôi nói anh ấy là anh trai của chị... Chị vẫn còn muốn yêu anh ấy nữa sao?”

Vừa dứt lời, thì thấy nụ cười của Lạc Thuần cứng ngắc trên môi. Cô ta ngơ ngẩn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nhiếp Tử Vũ, cánh môi mấp máy giống như muốn nói điều gì đó, nhưng vẫn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì nhìn thấy vành mắt của Nhiếp Tử Vũ đỏ hoe nên không nói được lời nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Chương150 : Máu mủ tình thâm

Editor: Táo đỏ phổ núi

Câu nói kia của Nhiếp Tử Vũ không thể nghi ngờ nó giống như một quả bom, ném thẳng vào trong lòng của Lạc Thuần, sức công phá vô cùng to lớn, khiến cho cô ta không kịp phản ứng.

“Cô... Cô đang nói đùa phải không?” Nét tươi cười trên khuôn mặt chẳng biết đã tan biến từ lúc nào, trong đôi mắt đen láy của cô ta phản chiếu ra hình ảnh khuôn mặt trắng bệch loang lổ vệt nước mắt của Nhiếp Tử Vũ, Lạc Thuần không thể tin được, “Nhưng rõ ràng các người là...”

Không đợi cho cô ta nói hết câu, Nhiếp Tử Vũ liền cắt ngang lời nói của cô ta.

“Cũng vì nguyên nhân này, cho nên bây giờ chị mới nhìn thấy tôi ở chỗ này.” Sợ đột nhiên bà Trần Phương đi từ trong nhà vệ sinh đi ra, Nhiếp Tử Vũ vội

vàng lấy tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt của mình, giả vờ bình tĩnh chớp chớp mắt, né tránh ánh mắt xăm soi của Lạc Thuần.

Nhìn về mặt muốn khóc nhưng lại giả vờ kiên cường của cô, Lạc Thuần đã tin lời cô nhưng không nhìn được vẫn khiêu khích: “Làm sao tôi biết cô có nói dối tôi hay không.” Cô ta giật giật khoe miệng có chút cứng ngắc vì khiếp sợ của mình, từ từ ngồi xuống.

Nhiếp Tử Vũ ngênh đón ánh mắt tìm tòi của cô ta, về mặt thản nhiên nói: “Chị có thể hỏi bà ấy.” Nói xong ánh mắt nhìn vào nhà vệ sinh một cái.

Chuyện này. . .

Lần thứ hai Lạc Thuần bị giật mình, một lúc lâu sau cô ta nhìn vào ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ một lúc, đáy mắt hiện lên tình cảm phức tạp.

Nhớ lại quãng thời gian tiếp xúc với Nhiếp Tử Phong, trong lòng Lạc Thuần chột căng thẳng, một lớp mồ hôi lạnh toát ra ở trên trán. Nếu như đây là sự thật, vậy thì thiếu chút nữa cô và anh trai của mình... Trời ạ! Dienan lequydon

Nghĩ tới đây, Lạc Thuần sợ hãi vội vàng lắc lắc đầu, không dám suy nghĩ tiếp!

Mặc dù cô ta có chút hảo cảm đối với Nhiếp Tử Phong, nhưng mà cô ta cũng không muốn phạm vào quan hệ loạn luân với anh trai của mình. Nghĩ như vậy đồng thời cô ta cũng bỏ đi suy nghĩ tiếp tục bám chặt lấy Nhiếp Tử Phong.

“Ha ha. . . Châm chọc, đúng là rất châm chọc mà.” Thực sự là vô cùng châm chọc! Lạc Thuần ngẩng đầu lên nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ, thì thấy cô vẫn duy trì vẻ mặt như lúc nãy, ngây ngẩn giống như đầu gỗ vậy, ngồi bất động một chỗ.

Lại nhớ tới sự dịu dàng của Nhiếp Tử Phong đối với mình mấy ngày nay, Lạc Thuần không cần suy nghĩ nhiều cũng biết được câu trả lời. Thoáng một chút trong đôi mắt của cô ta có chút chán ghét, nhưng cũng có chút đồng tình.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bầu không khí trong phòng khách ngột ngạt vô cùng. Không chịu được bầu không khí bi thương đó, Lạc Thuần đứng lên, bỏ lại một câu: “Tự giải quyết cho tốt đi.” Nói xong, liền đứng dậy rời đi.

“Rầm!” Tiếng đóng cửa vang lên, bóng dáng của Lạc Thuần cũng biến mất sau cánh cửa.

Nhiếp Tử Vũ không quay đầu lại đi nhìn, chỉ im lặng không tiếng động ngồi ở đó, giống như một khúc gỗ.

Nhiếp Tử Vũ ngủ trong căn phòng vốn là của Lạc Thuần, nửa đêm chưa chợp mắt, cô nhìn chằm chằm lên trần nhà đen kịt, suy nghĩ dần bay xa. . . . .

Ngày hôm sau, mới sáng sớm tỉnh mơ bà Trần Phương đã thức dậy đi chợ mua đồ ăn, khí thế hùng hục nấu một bữa sáng thật ngon ở trong phòng bếp, đợi tới khi kim đồng hồ chỉ tới số tám mới chậm rãi đi lại đây cửa phòng của Lạc Thuần ra, nhưng mà lại không thấy bóng dáng của Nhiếp Tử Vũ ở trên giường.

Hành lý vẫn còn, nhưng mà người đã biến mất, bà Trần Phương vội vàng đóng cửa lại lúc đi xuống dưới lầu tìm, thì Nhiếp Tử Vũ lại xuất hiện.

“Đi đâu à?” Nhìn Nhiếp Tử Vũ mặc chiếc áo T-shirt rộng thùng thình, bà Trần Phương quan tâm hỏi. “Ở đây trị an không được tốt so với chỗ ở của con, sau này đừng đi lung tung biết không?”

“Không cần lo đâu ạ, con chỉ đi ra ngoài đi dạo chút mà thôi.” Sự quan tâm và nôn nóng của bà khiến cho trái tim lạnh lẽo của Nhiếp Tử Vũ nóng lên, một cảm giác cảm động không có ngôn ngữ nào diễn tả được nảy sinh trong lòng của cô. Đột nhiên cô bước lại mấy bước ôm lấy bà Trần Phương thấp hơn mình một cái đầu, ôm thật chặt.

Bị hành động bất ngờ này của cô khiến cho bà Trần Phương sửng sốt ngay tại chỗ không biết làm sao: “Vũ Vũ, con đây là...”

“Để cho con ôm một chút, một chút là được rồi.” Nhiếp Tử Vũ ôm bà thật chặt, tì cằm mình vào trên bà vai của bà.

Trên người của bà Trần Phương có mùi xà phòng thoang thoang bay vào mũi của Nhiếp Tử Vũ, không hiểu sao lại có cảm giác cảm động. Cô cảm nhận được có một bàn tay với những vết chao nhẹ nhàng vỗ vào lưng của mình, dịu dàng vuốt những sợi tóc của cô. Trong nháy mắt, Nhiếp Tử Vũ nhắm hai mắt lại, hai hàng nước mắt tràn ra từ khoé mắt.

Tất cả chỉ là giả, chỉ có cái ôm áp mới chân thực như thế.

Cô vẫn cho là tình yêu của mẹ Nhiếp đối với mình là vì cảm thấy áy náy nên tìm mọi cách cưng chiều mình như vậy, là vì muốn cảm bớt cảm giác tội lỗi của mình nên đối xử với cô tốt như vậy, mẹ Nhiếp đối xử tốt với cô là có mục đích, không giống như bà vô tư cho đi, dốc lòng thương cô, mặc dù tiếp xúc không lâu.

Cả đêm qua cô chưa chợp mắt, cô suy nghĩ rất lâu cũng hiểu ra tại sao năm đó bà lại làm như vậy. Cô là một miếng thịt từ trên người của bà sinh ra, tự tay bỏ rơi cô làm sao mà không đau khổ được, huống chi bà còn muốn tốt cho cô, muốn cho mình có một hoàn cảnh sống tốt hơn, toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho cô, cô có lý do gì mà tiếp tục oán hận bà đây.

Nghĩ tới đây, mũi của Nhiếp Tử Vũ chua xót, nước mắt càng chảy ra mãnh liệt.

“Mẹ...” Một tiếng gọi khẽ bật ra khỏi khoé môi của Nhiếp Tử Vũ mà không đi qua đại não, một giây sau, cô cảm thấy người trong lòng mình cũng run

lên.

Bị ôm chặt nhưng tim của bà Trần Phương như đập chậm một nhịp, một lúc lâu sau, một giọng nói run run truyền ra từ trong lòng của Nhiếp Tử Vũ: “Vũ Vũ, con... con gọi mẹ là gì?” Ông trời? Bà không nghe nhầm chứ? Vũ Vũ vậy mà...

Nhiếp Tử Vũ buông lỏng bà ra, dùng ánh mắt ngân ngấn nước mắt của mình nhìn bà, chậm rãi nở một nụ cười yếu ớt. “Mẹ, con gọi mẹ như vậy, có gì không đúng à?”

Lần thứ hai nghe thấy cô gọi như vậy, khiến cho bà vô cùng cảm động. Bà Trần Phương kích động cắn môi, viền mắt không kiềm được mà trở nên đỏ hoe: “Đúng, rất đúng. Mẹ chỉ... Mẹ chỉ cảm thấy vui quá thôi...” Chưa bao giờ bà nghĩ con gái bà lại dễ dàng tha thứ cho mình như vậy, trong lúc này nước mắt của bà thi nhau lăn xuống, khóc sấp không thở ra hơi.

“Đừng khóc nữa.” Nhiếp Tử Vũ không đành lòng giơ tay lên lau nước mắt cho bà, rồi nói: “Vui quá vì sao lại khóc, đừng khóc. Được rồi, con đói bụng rồi, có cái gì ăn không?”

Vừa nghe thấy cô đói bụng, bà Trần Phương vội vàng kéo cô đi lại bàn ăn ngồi xuống, “Con chờ một chút, mẹ lập tức bê com ra.” Nói xong vội vã đi vào trong bếp, chỉ một lát sau đã bưng ra hai đĩa đồ ăn mà bà đã tỉ mỉ làm lúc sáng nay.

Nhìn bóng dáng bận rộn của bà, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy hạnh phúc. Lúc bà Trần Phương mang tất cả thức ăn ra đặt lên bàn xong, Nhiếp Tử Vũ lại xoay người đi vào trong phòng ngủ, lúc đi ra trên tay có thêm một thứ.

“Đây là cái gì?” Bà Trần Phương nhìn không rõ món đồ mà Nhiếp Tử Vũ đưa tới, lúc bà nhìn kỹ lại thì là một cuốn sổ tiết kiệm. “Cái này...”

“Mở ra xem một chút đi.” Nhiếp Tử Vũ cười thần bí, nhét cuốn sổ tiết kiệm vào trong tay của bà.

Bà Trần Phương cup mắt xuống, vẻ mặt không hiểu mở cuốn sổ tiết kiệm ra. Lật xem một trang, hai trang, lúc bà nhìn thấy con số ở trang cuối cùng trên cuốn sổ tiết kiệm, hai tròng mắt của bà tròn lớn giống như cái chuông đồng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Chương 151: Sẩy thai

Editor: Táo đồ phở núi

“Cái này...” Con số rất lớn trên sổ tiết kiệm khiến cho bà Trần Phương sợ ngây người, một lát sau vẫn không nói nên lời.

Nhìn bộ dạng hoảng sợ của bà, Nhiếp Tử Vũ chỉ mỉm cười, sau đó thần nhiên nói: “Số tiền này mẹ hãy cầm lấy đi mua một căn nhà nhỏ, sau đó dọn vào ở.” Nhiếp Tử Vũ nhìn bà trìu mến.

“Không được, sao mẹ có thể lấy tiền mà bọn họ cho con được.” Bà Trần Phương lập tức trả cuốn sổ tiết kiệm vào tay của cô, lắc lắc đầu. “Ý tốt của con mẹ ghi nhận, mặc dù căn nhà mình có hơi nhỏ một chút, nhưng mà vẫn có thể ở được, dựa vào đôi tay của mình để nuôi sống bản thân mình mặc dù hơi khó cực một chút, nhưng đáng giá.” Bà nhìn Nhiếp Tử Vũ với vẻ mặt cảm động, hốc mắt cũng đã hơi ươn ướt. Bà đã không cho cô được thứ gì, sao bây giờ lại có thể cầm tiền của cô được!i

Giống như là đã nhìn thấu suy nghĩ của bà, Nhiếp Tử Vũ nở nụ cười yếu ớt, nói: “Đây mới chính là số tiền mà con kiếm được, không phải là tiền mà bọn họ cho, vì vậy mẹ có thể yên tâm mà dùng. Hơn nữa, tiền này cũng không phải là cho mẹ.”

Nghe vậy, bà Trần Phương sửng sốt, khuôn mặt hiện lên sự kinh ngạc. Nhưng mà trước khi bà mở miệng hỏi, thì Nhiếp Tử Vũ đã giải đáp thắc mắc của bà.

“Mua một căn nhà nhỏ, con muốn chuyển qua ở cùng với hai người, có được không?” Nhiếp Tử Vũ nói, ánh mắt cũng hiện lên sự cay đắng. Tối hôm qua thu dọn đồ đạc xong, cô đã không tính quay lại nhà họ Nhiếp nữa, bởi vì đã tìm được mẹ đẻ, cô cũng không cần phải ở lại nơi đó nữa.

Vừa nói dứt lời, thì lúc này bà Trần Phương mới hiểu ra. Đột nhiên, bà nghĩ tới điều gì đó, ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, do dự hỏi: “Con không về, vậy bọn họ thì sao...”

Thoáng một cái ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ trở nên âm trầm sau câu hỏi của bà, cô hơi nheo mắt lại, cười cười lắc đầu: “Bọn họ có cuộc sống của mình... Thêm một người như cô hay ít hơn cũng không có gì khác nhau. Nếu như cô ở lại đó chỉ sợ chỉ càng khiến cô đau khổ hơn mà thôi.

“Không nói chuyện này nữa, mẹ cất sổ đi, còn nữa đừng đi ra ngoài làm việc nữa.” Tuy rằng tiền không nhiều lắm nhưng bớt ăn bớt tiêu cũng dùng được một thời gian dài.

“Nhưng mà...” Bà Trần Phương còn muốn nói gì nữa, nhưng chưa kịp mở miệng, thì một ánh mắt sắc bén của Nhiếp Tử Vũ đã nhìn qua, lập tức không nói được gì nữa. “Được rồi.” Bà gật gật đầu, ánh mắt hiện lên sự vui mừng.

...

Sau khi ăn sáng xong, bà Trần Phương dẫn dò Nhiếp Tử Vũ mấy câu rồi đi tới nhà chủ xin nghỉ việc, còn Nhiếp Tử Vũ cũng không được nhàn rỗi. Cô đem chén đĩa đi rửa, sau đó lại nhờ Triệu An Nhã điểm danh giúp cô một tiếng, sau đó thay bộ quần áo và cầm ví tiền đi ra khỏi nhà.

Lúc xuống dưới lầu, vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ khựng lại.

Đã biết tất cả chân tướng sự thật rồi, đã nhận lại mẹ đẻ của mình, bây giờ cô nên đi giải quyết nốt một chuyện cuối cùng...

...

Buổi chiều, tại bệnh viện ——

Trong hành lang thật dài, có thừa thớt mấy người phụ nữ ăn mặc hở hang và trang điểm dày cộm, không hèn mà cùng cúi đầu xuống làm chuyện của mình, đọc sách hoặc là nghịch điện thoại di động. Ngồi trong số đó, Nhiếp Tử Vũ thấp thòm bất an, khuôn mặt trắng bệch không có tí máu nào.

Bàn tay vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình, ánh mắt hiện lên sự đau khổ, ánh mắt thì bối rối, hàm răng cắn chặt môi.

Cô nghĩ nhân dịp chưa ai phát hiện ra thì lén lút bỏ đứa nhỏ này đi.

Vừa nghĩ tới mục đích hôm nay đi tới bệnh viện, trong lòng Nhiếp Tử Vũ lại âm ỉ đau, đau đến nỗi mỗi dây thần kinh đều như thắt chặt lại, mỗi một tế bào như vỡ vụn ra.

Bầu không khí ở xung quanh mình căng thẳng tới tột đỉnh, đột nhiên cửa phòng giải phẫu bị đẩy ra, sau đó bác sĩ đi tới gọi tên người kia. Nhiếp Tử Vũ hoảng sợ, một cảm giác mất mát từ dưới lòng bàn chân chạy thẳng lên đầu của cô, cái trán trơn bóng của cô toát ra một tầng mồ hôi chảy ròng ròng, có thể nhìn thấy được nỗi sợ hãi của cô không hề nhẹ.

Cô rất sợ, vô cùng sợ!

Hơn nữa, ở trong lòng của cô lại có một tiếng nói hét lên rất lớn, “Mau rời khỏi đây, nếu không mày sẽ hối hận cả đời!”, cả người cô run run, như đang ở giữa thời tiết mùa đông khắc nghiệt, lạnh đến mức cô không thể ngừng run được!

Cô rất muốn rời khỏi đây, nhưng mà thực tế lại vô tình nhắc nhở cô là không thể được, vì đứa nhỏ là kết quả của cảm kỳ, là chứng cứ loạn luân của cô và anh. Cho dù là vì anh, hay dù thế nào đi nữa, cô cũng không thể sinh đứa nhỏ này ra được!

Nhiếp Tử Vũ một lần lại một lần nhắc nhở ở trong lòng mình là không thể phạm sai lầm thêm được nữa, nhưng mà khi cô nghĩ tới đứa nhỏ chưa thể thành hình đã phải rời bỏ mình, trong lòng cô lại nhói đau, trong tai có tiếng ong ong vang lên, khiến cho cô không nghe thấy gì hết.

Thời gian trong lúc lơ đãng đã trôi qua rất nhanh, không biết ngồi trên chiếc ghế dài đó bao lâu, đột nhiên cửa phòng lại bị đẩy ra.

“Mời cô Nhiếp Tử Vũ đi vào.” Cô y tá đứng ở cửa phòng phẫu thuật hô lên.

Nghe vậy, cả người Nhiếp Tử Vũ run lên một cái, nhìn cửa phòng phẫu thuật mở ra, đôi mắt mê man của cô hiện lên sự đau khổ tột độ.

Làm sao bây giờ, cô nên làm sao bây giờ... Cô nên lên tiếng trả lời, nhưng mà trong cổ họng dường như có thứ gì đó chặn lại.

“Cô Nhiếp Tử Vũ?” Một lúc lâu không thấy ai trả lời, cô y tá lại lặp lại. “Cô Nhiếp Tử Vũ không có ở đây sao?”

Hỏi lại ba lần, những người phụ nữ ở đây cùng ngẩng đầu lên nhìn.

Không thể tiếp tục do dự nữa!

Đột nhiên, Nhiếp Tử Vũ cắn răng một cái, cứng ngắc đứng dậy khỏi hàng ghế, nhắm mắt lại nhả ra một chữ: “Có.” Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô bước từng bước nhỏ đi về phía phòng giải phẫu.

Xin lỗi, xin lỗi con, nếu có kiếp sau xin con hãy đầu thai vào một gia đình tốt hơn...

Cô không ngừng cảm thấy áy náy ở trong lòng, hai hàng nước mắt chậm rãi rơi xuống khuôn mặt không có chút máu nào của cô.

※

Lê lét thân thể rã rời ra khỏi bệnh viện, ngay ngốc trèo lên một chiếc xe taxi chạy thẳng về nhà. Dọc đường đi, đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ thất thần, ánh mắt trống rỗng không có chút gọn sóng, vẻ mặt vô cảm. Đi tới đầu hẻm, cô cứng ngắc móc tiền trong túi ra trả cho tài xế, không thèm để ý thấy ông ta gọi “tiền thừa, tiền thừa” ở phía sau, Nhiếp Tử Vũ cứ thế đi vào trong ngõ hẻm.

Cúi đầu đi vào bên trong theo như trong trí nhớ, tới khúc quanh cô không cẩn thận đụng phải một người đang đi tới. Nhất thời, trong tay trống không, chiếc túi xách rơi xuống, đồ trang điểm và những thứ ở bên trong rơi xuống đầy đất.

“Xin lỗi.” Lúc này mới kéo tâm trạng của cô lại, cô nói tiếng xin lỗi xong ngồi xổm xuống đất bắt đầu thu dọn đồ đạc, cũng không quan tâm là cái gì, hai tay tóm được bất cứ cái gì đều bỏ vào trong giỏ xách hết. Mà người bị cô đụng vào cũng không có đi, mà đứng ở tại chỗ nhìn cô một lúc, sau đó cũng ngồi xổm xuống nhặt giúp cô.

“Cám ơn.” Nhiep Từ Vũ nhận lấy món đồ và đối phương đưa tới bỏ vào trong túi xách. Ánh mắt không hề gợn sóng đảo qua nhìn xung quang mình, Nhiep Từ Vũ muốn nhặt món đồ cuối cùng lên, một bàn tay lại nhanh hơn cô nhặt món đồ đó lên trước, cũng không trả lại cô mà đưa lại trước mặt mình.

Tờ giấy màu trắng quen thuộc khiến cho tim cô nhất thời chậm lại một nhịp, khi cô ngẩng đầu lên bàn tay muốn đoạt lại, thì một giây sau đã rơi vào một đôi mắt sắc lạnh sâu không thấy đáy.

“Đây là cái gì! ?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Chương 152: Trả lại chiếc nhẫn

Editor: Táo đồ phổ núi

Khuôn mặt rất đẹp trai hiện ra rõ ràng, mỗi một góc cạnh giống như được điêu khắc một cách tỉ mỉ, đôi mắt đen láy như một vực sâu không đáy, khiến cho người ta chỉ liếc mắt một cái đã hấp sâu vào, không có lối ra.

Nhưng mà đôi mắt với vẻ bề ngoài khiến cho người ta mê muội của anh, Nhiep Từ Vũ lại cảm thấy té bào toàn thân của mình đang run rẩy, trong lòng có một giọng nói, nói cô mau chóng rời khỏi đây, nhưng đôi mắt với ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo của anh, hai chân của cô như bị đóng đinh tại chỗ, không thể nhúc nhích được.

Đôi mắt như có một lớp mây mù che khuất, nhất là khi ánh mắt của anh nhìn thấy rõ nội dung trên tờ giấy, đáy mắt lập tức như nổi lên cơn giông bão, bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt tất cả.

“Đây là cái gì!” Con ngươi của Nhiep Từ Phong co rút kịch liệt, ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn xuống, sắc mặt anh vô cùng khó coi. Chờ đợi một lúc lâu, nhưng vẫn không nhận được câu trả lời của cô, Nhiep Từ Phong không khỏi thấp giọng nói.

“Chết tiệt, anh hỏi em đây là cái gì!” Dưới cơn thịnh nộ, khí chất của anh cũng không còn nữa, lúc này trên trán của anh gân xanh cũng đã nổi lên, đôi mắt cũng đỏ ngầu lên, toàn thân toát ra một hơi thở rất kinh khủng.

Đột nhiên, hai tay của Nhiep Từ Phong ôm lấy bả vai của Nhiep Từ Vũ kéo cô đứng dậy từ dưới đất, sau đó dùng sức lắc bả vai cô, lần thứ hai quát lớn: “Nói cho anh biết!”

Sáng sớm phát hiện cô đã đi mất, anh buông tất cả công việc để đi tìm, nhưng không ngờ cô thực sự ở đây. Nhưng mà sự mừng rỡ chưa kịp thể hiện ra thì đã bị “Biên lai thu tiền phí sinh non” đè ép trở lại, trong nháy mắt không còn sót lại chút gì.

Bị anh lay lắc như vậy, nhất thời Nhiep Từ Vũ cảm thấy bụng cuộn cuộn lên, một cảm giác buồn nôn dâng lên. Đôi mắt với bộ dạng đáng sợ vì tức giận của anh, cô cắn môi thật chặt, hít sâu một hơi sau đó dùng sức đẩy anh ra.

“Chính là điều mà anh vừa nhìn thấy, anh còn bảo em nói gì nữa! Cô vội giật tờ giấy ở trên tay của cô rồi xé thành từng mảnh nhỏ ném xuống đất bay tán loạn như tuyết rơi đầy đất.

Đôi mắt của Nhiep Từ Vũ không có chút tia sáng nào, khiến cho người ta không phát hiện ra sự đau khổ trong đôi mắt cô, ngay sau đó cô muốn xoay người rời khỏi. Nhưng chưa đi được ba bước chân, thì phía sau đã vang lên tiếng “bịch bịch”, một giây sau, anh đã đứng ở trước mặt của mình.

“Em mang thai?” Trong đôi mắt kia vô cùng phức tạp nhìn chăm chăm vào cái bụng bằng phẳng của cô, như muốn nhìn thấu bên trong. “Chuyện này xảy ra khi nào? Vì sao lại không nói cho anh biết?”

Nghe vậy, vết thương mà Nhiep Từ Vũ khó khăn lắm mới che giấu được nhất thời lại bị vạch trần, máu tươi chảy ra đầm đìa.

Đôi mắt với ánh mắt chăm chú của anh, Nhiep Từ Vũ hít một hơi thật sâu, cong môi nở một nụ cười đau đớn, giả vờ bình tĩnh nói: “Đã không còn đứa nhỏ nữa, hỏi chuyện này còn có ý nghĩa gì nữa sao?”

Mặc dù nhìn thấy tờ biên lai kia thì cũng đã đoán trước được, nhưng khi Nhiep Từ Phong nghe được chính miệng cô nói ra tin tức này, thì trong lòng vẫn bị kích động rất lớn, cho nên trong nháy mắt đầu óc anh trở nên trống rỗng, trong đầu chỉ tồn tại duy nhất một tin dữ này thôi!

“Tại sao... Tại sao lại làm như vậy...” Phục hồi lại tinh thần, anh lại dùng ánh mắt lên án mạnh mẽ để nhìn cô, trái tim anh cũng vô cùng đau đớn. Trong lòng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, thiêu đốt nước mắt của anh cạn khô, muốn khóc cũng không khóc được.

“Không vì sao cả, em muốn làm như vậy thì em làm thôi.” Nhiếp Từ Vũ nói đôi ba câu cho qua chuyện, trên khuôn mặt tiêu tụy không có bất kỳ cảm xúc gì, ánh mắt trống rỗng khiến cho người ta đau lòng.

Lời nói của cô vừa nói ra, thì lại nghe thấy Nhiếp Từ Phong nổi giận hét lớn lên.

“Em nói dối!” Một người lương thiện và hồn nhiên như vậy sẽ không bao giờ tùy ý bỏ đi đứa con của bọn họ, câu trả lời này không thể nào khiến anh tin tưởng được!

Trong lòng Nhiếp Từ Phong vô cùng đau đớn, cảm xúc cũng không ổn định, ngực phập phồng kịch liệt, toàn thân trở nên căng thẳng. Trong đầu thoáng hiện lên sự khác thường của cô tối hôm qua, lại nhìn Nhiếp Từ Vũ đang rất lạnh lùng, chán mảy anh nhìn lại nói: “Có phải tối qua mẹ đã nói gì đó với em không?” Trong một đêm mà một người trở nên thay đổi, trừ khi là bị đã kích gì đó rất lớn, đây cũng là nguyên nhân duy nhất mà anh nghĩ tới.

Vừa dứt lời, thì thấy mặt của Nhiếp Từ Vũ sa sầm lại, đáy mắt hơi dao động.

Thấy thế, Nhiếp Từ Phong vội vã hỏi tiếp: “Rốt cuộc thì mẹ đã nói gì với em? Nói cho anh biết, rốt cuộc mẹ đã nói gì với em? Có phải bà ấy khuyên em hãy rời khỏi anh? Có phải bà ấy không cho phép chúng ta yêu nhau không...” Không nhận được câu trả lời, Nhiếp Từ Phong lại tiếp tục suy đoán.

“Được rồi!” Nhiếp Từ Vũ hét lên một câu vô cùng lạnh lùng, sắc mặt trắng như tờ giấy. Cô ngo ngắc đầu lên đối mặt với gương mặt tràn đầy sự đau khổ của Nhiếp Từ Phong, trong lòng đau thắt lại.

Làm sao đây, cô nên làm sao với anh bây giờ đây...

Sự thật tàn nhẫn như vậy, cô không thể nói anh biết nguyên nhân thực sự được, nhưng mà cô nên nói gì? Làm sao mới khiến anh chết tâm được?

Bất ngờ, một tia sáng chợt loé lên trong đôi mắt của Nhiếp Từ Vũ, cô nhận sự đau đớn ở trong lòng xuống, cố gắng duy trì sự thông dong và lạnh lùng.

“Muốn biết nguyên nhân thực sự sao? Được rồi, để em nói cho anh biết!” Cô hít một hơi thật sâu, dưới ánh mắt ngạc nhiên của anh, cô nở một nụ cười tuyệt vọng: “Bởi vì em rất ghét anh! Em ghét anh luôn có rất nhiều phụ nữ! Chán ghét sự đào hoa của anh! Ghét việc anh chỉ biết nói lời xin lỗi! Như vậy đã đủ chưa? Còn nữa, em cũng mới chỉ có mười tám tuổi vẫn còn trẻ như thế, tại sao em phải sinh con sớm như vậy chứ?” Cô cười nhạt, trên gương mặt là vẻ mỉa mai, nhưng mà đáy lòng cô đang rỉ máu.

Nghe thấy cô nói một hơi dài như vậy, Nhiếp Từ Phong hoảng sợ một lúc lâu cũng không hoàn hồn lại.

Anh thừa nhận, trong khoảng thời gian hai người yêu nhau cho tới nay, anh đã làm sai rất nhiều chuyện đối với cô, hay hiểu lầm cô, nhưng điều này đều là bởi vì anh quá yêu cô, cho nên mới đặc biệt chú ý khi cô ở cùng một chỗ với những người đàn ông khác. Nhưng mà về phần câu nói sau của cô...

“Không phải là em cũng muốn có đứa con sao? Chẳng lẽ... Em không muốn sớm làm cô dâu của anh sao?” Anh cho rằng suy nghĩ của cô cũng giống với suy nghĩ của mình.

Cô dâu...

Ánh mắt của Nhiếp Từ Vũ khẽ động, đáy mắt thoáng hiện lên sự cay đắng. Tảo, đỏ. Diễm, đau. Lê, quý. Đin

Muốn chứ, cả ngày lẫn đêm cô đều muốn, mỗi một giây một phút cô đều muốn trở thành cô dâu của anh, nhưng mà, bây giờ chỉ sợ là vĩnh viễn cũng không bao giờ có thể trở thành sự thật được nữa rồi...

Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ lắc lắc đầu ném đi những suy nghĩ đau thương ở trong lòng, lạnh lùng cười nói: “Em không muốn kết hôn với anh!”

Một câu nói nhẹ như gió thổi mây trôi, bấy chữ rất đơn giản, nhưng lại giống như tiếng sấm sét giữa trời quang, khiến cho Nhiếp Từ Phong vô cùng luống cuống. Không đợi cho anh tiếp nhận, Nhiếp Từ Vũ lại nói ra một câu khiến cho anh rơi xuống vực sâu vạn trượng.

“Lúc trước khi anh cầu hôn em ở sân bay, em nghĩ là do nhất thời cảm động nên em mới đồng ý, bây giờ em đã nhận ra...” Nhiếp Từ Vũ nói, đột nhiên đưa tay vào lục trong túi xách một chút, sau đó lấy một cái hộp giấu từ trong túi ra, dưới tình huống anh chưa kịp phản ứng nhét vào trong tay của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Chương 153: Dọn đi theo

Editor: Táo đồ phổ núi

Ánh mặt trời xán lạn, khúc xạ lên chiếc hộp gấm màu đen, tạo thành những tia sáng mềm mại.

Nhiếp Từ Phong há hốc miệng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc hộp gấm àm Nhiếp Từ Vũ nhét vào trong tay mình, trong lòng vốn không được bình tĩnh lại bị giầy vò như vậy, tim đau như cắt.

“Vũ Vũ . .” Một lúc lâu sau, anh mới thốt ra khỏi miệng hai chữ. Sự buồn bã trong ánh mắt trở nên lạnh lùng, cau mày lại khiến cho người ta đau lòng. “Vì sao... Tại sao lại đem nó trả lại cho anh...” Giọng nói của anh mang theo chút thê lương.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, hai người bốn mắt nhìn nhau đau đớn, bầu không khí trở nên im lặng một cách đáng sợ.

“Anh không nhìn thấy là em rất nghiêm túc sao?” Trong lòng Nhiếp Từ Vũ quặn thắt lại, cũng không nhìn về mặt bị thương của anh, lạnh lùng nói: “Đem chiếc nhẫn của anh về, sau này tặng cho người phụ nữ anh yêu.”

Cuộc nói chuyện chỉ hơn mười phút ngắn ngủi, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ lại cảm thấy như là một thế kỷ, cô không biết mình có thể chống chọi được bao lâu nữa, nhưng cô biết mình chỉ có cách coi thường anh, mới khiến cho anh chết tâm được.

Nhiếp Từ Vũ xúc động, đầu óc rối bời. Vì ngăn không cho nước mắt chảy xuống, cô ngẩng đầu lên nhìn trời nói: “Sau này anh sẽ yêu người phụ nữ khác.” Trên thế giới này, anh có thể yêu bất kỳ ai, ngoại trừ cô ra. . .

“Không đâu!” Nhiếp Từ Phong kích động khê hét lên, lần thứ hai đưa tay lên nắm lấy bả vai của cô. “Đời này kiếp này anh chỉ yêu một mình em!” Trên thế giới này, anh sẽ không yêu người phụ nữ khác!

“Nhưng em sẽ không yêu anh cả đời cả kiếp này.” Cô lấy ánh mắt hờ hững nhìn anh, nhẹ nhàng gạt bàn tay đang nắm trên bả vai mình ra, lùi lại mấy bước giữ một khoảng cách với anh

Lời nói của cô rất kiên quyết không hề có chút do dự nào, từng chữ từng chữ như những nhát dao, đâm vào tim anh khiến cho tim anh đầy những vết thương.

Trong lòng Nhiếp Từ Phong căng thẳng, một câu nói buồn bã được thốt ra từ ánh môi của anh: “Người phụ nữ anh yêu là em.” Lời nói của anh rất kiên định, không cho phép xem thường.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ nao nao, mấy giây sau cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo như băng của anh, “Tình yêu của em đối với anh theo thời gian đã giảm bớt đi rất nhiều, em nghĩ không bao lâu nữa thì em sẽ không có cảm giác gì với anh nữa, sau này em sẽ yêu người đàn ông khác!” Như vậy anh vẫn còn chưa hết hy vọng sao!

Nhưng không ngờ lại đổi lấy một câu nói giận dữ của Nhiếp Từ Phong.

“Nhìn anh nói!”

Bị anh ép buộc nhìn về phía của anh, nhìn ánh mắt chân thành kia của anh, Nhiếp Từ Vũ có một loại xúc động muốn nhào vào ngực của anh, đáng tiếc sự thật tàn nhẫn kia đã nhắc nhở cô từng giây từng phút, cô không thể làm ra chuyện gì vi phạm luân thường đạo lý được.

Ánh mắt của Nhiếp Từ Vũ trở nên kiên định, cổ nuốt nước mắt quay trở lại, cô mím chặt môi, bàn tay thả ở hai bên nắm chặt lại thành quyền. “Nhẫn trả lại cho anh, chúng ta... Coi như ngày đó chưa từng xảy ra chuyện gì.” Cô nói rất nhẹ nhàng, không hề có chút lưu luyến nào, nhưng mà trong lòng lại quặn đau từng cơn.

Chưa từng có chuyện gì xảy ra...

“Điều này... Là những lời nói thật lòng của em?” Một lúc lâu, anh mới khê thốt ra được một câu nói như vậy.

“Ừ.” Nhiếp Từ Vũ gật gật đầu.

Đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của cô, Nhiếp Từ Phong ngoài đau khổ ra cũng không có bất kỳ cảm giác nào khác.

“Em đang nói đùa sao?” Anh khó khăn nở một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, đôi mắt đen láy như một đầm nước.

Bởi vì câu nói kia của cô, Nhiếp Từ Phong như đang ở trong hầm băng, từ đầu cho tới ngón chân đều trở nên lạnh lẽo.

Trong không khí tràn ngập sự đau khổ, sự im lặng của hai người khiến bầu không khí ngột ngạt không thở nổi.

“Được, anh hiểu rồi.” Nhiếp Từ Phong lạnh lùng nhìn cô, thu lại vẻ mặt của mình. Anh cúi đầu liếc mắt nhìn chiếc hộp đựng nhẫn kim cương, đột nhiên mở hộp ra cầm lấy chiếc nhẫn, sau đó mím môi lại, lấy sức rồi ném chiếc nhẫn kim cương vào bụi cỏ cách đó không xa, theo một đường pa-ra-bôn thật dài, cạch cạch” một tiếng, chiếc nhẫn đã bị ném không nhìn thấy đâu.

Trong lòng Nhiếp Từ Vũ đau xót, đáy mắt lập tức hiện lên một tầng nước, cô muốn khóc, nhưng mà cô biết mình không thể khóc, nếu như cô vừa khóc ra, thì tất cả mọi chuyện trở thành kiểm cù ba năm thiêu đốt một giờ!

“Em đã nói không cần chiếc nhẫn này, vậy thì trên đời này không ai có thể có nó được!” Nói xong câu đó, anh không đứng lại lâu hơn nữa, mà xoay người rời đi ngay.

Mà nhìn bóng lưng ngày càng đi xa của anh, tầm mắt của Nhiếp Tử Vũ dần dần càng trở nên mơ hồ. Lúc bóng dáng anh khuất sau chỗ quẹo không nhìn thấy nữa, hai hàng nước mắt nóng bỏng của cô từ khoé mắt chảy xuống...

Xin lỗi, xin lỗi...

...

“Anh làm cái gì vậy!” Nhiếp Tử Vũ hoảng sợ mở to đôi mắt nhìn Nhiếp Tử Phong đứng ngoài cửa, trong tay cầm theo túi lớn túi nhỏ, trên gương mặt tái nhợt và tiêu tụy tràn ngập sự kinh ngạc.

Cô phải nói những lời đủ tuyệt tình mới khiến cho Nhiếp Tử Phong rời đi được, Nhiếp Tử Vũ cho là điều này sẽ khiến cho anh hết hy vọng với mình, nhưng không ngờ vào lúc chập tối anh lại xuất hiện, hơn nữa lại còn xuất hiện ở trước cửa nhà cô.

“Anh...” Nhiếp Tử Vũ không thể tin được nhìn anh, đôi môi mấp máy muốn nói điều gì đó, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì đã bị Nhiếp Tử Phong cắt đứt.

“Không có gì, cũng ở lại tạm trú giống như em mà thôi.” Ngây ngốc chìm đắm trong đau khổ cả buổi trưa, cho dù anh nghĩ theo mọi cách đều cảm thấy kỳ lạ! Đương nhiên, anh sẽ không tin theo lời cô nói, cho dù là một chữ cũng không tin. Bởi vì cho dù xa cách ba năm cô cũng không quên mình, thì chỉ thoáng một cái cô đã nói không còn yêu anh nữa, điều này làm sao khiến cho người ta tin tưởng được?!

Một giây, hai giây...

Nhiếp Tử Phong muốn vòng qua người cô đi vào, nhưng mà chưa đi được hai bước đã bị Nhiếp Tử Vũ vội vàng kéo lại.

Đôi mắt đen láy khôi phục lại sự rực rỡ và chói sáng như sao, anh dịu dàng sờ soạng khuôn mặt của cô, thoát nhìn tâm trạng cũng không tồi.

“Anh điên rồi sao? Anh đang làm cái gì, tại sao lại có thể tùy tiện vào trong nhà người ta như vậy!” Cô bị hành động của anh làm cho hồ đồ, đồng thời không hiểu sao trong ngực lại không còn đau như vậy nữa. Mặc dù miệng thì nói ngăn cản lại, nhưng mà trong lòng cô lại có cảm giác vui vẻ.

“Em có thể vào, vì sao anh không thể?” Nhiếp Tử Phong hỏi lại như chuyện đương nhiên.

“Đó là bởi vì...”

“Bởi vì em là con gái của chủ nhà này có đúng không?” Trước khi cô mở miệng nói hết Nhiếp Tử Phong đã cắt ngang lời của cô. “Nếu nói như vậy thì anh lại càng có lý do để ở lại! Em ở nhà anh lâu như vậy, chẳng lẽ không cho anh ở trong nhà em một thời gian ngắn được sao?” Nhiếp Tử Phong hài lòng nhìn cô ngây người ra như phỗng, nở một nụ cười.

Anh tin cô nhất định có chuyện gì đó bí mật không thể nói ra được, nếu cô đã không chịu nói, vậy thì anh cứ bám chặt lấy cô, như vậy thì một ngày nào đó cô chắc phải nói ra!

“Anh... Anh đã biết? Làm sao mà anh lại biết được?”

Nhiếp Tử Vũ run run mở miệng, đáy mắt là vẻ không thể tin nổi.

Không phải là mẹ Nhiếp đã đem tất cả mọi chuyện nói cho anh biết đấy chứ? Mới nghĩ tới đáp án này, Nhiếp Tử Vũ lập tức bác bỏ ngay. Không, không có khả năng, nếu như quả thật là anh đã biết hết mọi chuyện, hẳn là anh sẽ hiểu những điều cô làm, sẽ không xuất hiện ở trước mặt cô nữa mới đúng! Nhưng mà bây giờ...

Dưới ánh mắt khiếp sợ của cô, Nhiếp Tử Phong khẽ cúi người ghé sát vào tai cô nhẹ nhàng nói một câu: “Trên đời này có một công ty gọi là ‘Thăm tử tư.’”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Chương 154: Khóc đến mức bất tỉnh

Editor: Táo đồ phở nú

Thăm tử tư.

Đột nhiên ánh mắt của Nhiếp Từ Vũ run lên, một cảm giác không lành dâng lên trong lòng. Nhìn khóe miệng nhếch lên thành nụ cười yếu ớt của Nhiếp Từ Phong, đôi chân mày thanh tú của cô nhíu chặt lại một chỗ.

Khóe miệng của Nhiếp Từ Vũ khẽ nhếch một chút, ánh mắt tràn đầy sự hoảng hốt: “Anh biết được bao nhiêu?” Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi anh.

“Không nhiều không ít, chỉ biết bà Trần Phương là của mẹ đẻ của em, và em còn có một người chị gái nữa.” Nhiếp Từ Phong chừng chặc trả lời lại, không hề giấu giếm chút nào. Lúc đầu nói chuyện với bà Trần Phương sau bữa cơm chiều hôm đó thì anh có chút hoài nghi, sau đó anh có tới công ty kia một lần, rồi sau đó anh cho thám tử tư đi điều tra, mới cách đây mấy ngày anh đã biết được sự thật này. Đây cũng là lý do vì sao hôm anh anh lại dễ dàng tìm được chỗ này.

Nhưng mà...

Đột nhiên Nhiếp Từ Phong nghĩ tới cái gì đó, mở miệng hỏi: “Nhưng tại sao em lại biết chuyện này?”

“Em... “Đối mặt với ánh mắt chăm chú của anh, Nhiếp Từ Vũ cảm thấy chột dạ, cô né tránh ánh mắt của anh, nói hai ba câu cho qua chuyện: “Là mẹ em đã nói cho em biết.”

“Phải không?” Không nhận ra cô có chút không thích hợp, Nhiếp Từ Phong nhíu mày gật gật đầu.

Nhìn bộ dạng anh hoàn toàn tin lời của mình, Nhiếp Từ Vũ cảm thấy xấu hổ trong lòng, đồng thời cũng vì tình cảnh của bọn họ mà cảm thấy đau đớn.

Rốt cuộc thì cô đã làm sai điều gì, mà ông trời lại đùa giỡn cô như vậy! Trước đó cô vẫn cho rằng mình là người hạnh phúc nhất thế giới, không ngờ lại phải gặp bi kịch như vậy, mà cô lại là nữ chính của vở bi kịch đó nữa chứ! Nghĩ vậy Nhiếp Từ Vũ không khỏi trẻ mồ hôi, đáy mắt hơi ẩm ướt.

“Vũ Vũ...”

Một tiếng gọi khẽ vang lên trên đỉnh đầu, bỗng nhiên Nhiếp Từ Vũ ngẩng đầu lên, vừa vịn đôi mắt với ánh mắt đầy thâm tình của Nhiếp Từ Phong.

Tim đập nhanh một nhịp, một cảm giác ấm áp bỗng dưng lan tràn trong lòng cô, khiến những vết thương của cô khép lại. Khi cô ý thức được cảm giác mình không nên có với anh, cô xụ mặt xuống, cố ý dùng vẻ mặt lạnh lùng nhìn anh.

“Về chuyện đứa nhỏ anh sẽ không trách em.” Anh suy nghĩ rất lâu, cũng hiểu cách làm của cô khi cô không có sự đồng ý của anh mà bỏ đi đứa nhỏ. Kết hôn và sinh con đối với một sinh viên như cô quả thực là quá sớm.

Nhiếp Từ Phong nói xong, thì nhìn thấy ánh mắt của Nhiếp Từ Vũ vốn không hề gọn sóng lại thoáng có chút rung động, lập tức nắm lấy hai tay của cô, dùng giọng nói dịu dàng nói: “Em còn trẻ, chúng ta sẽ có đứa con khác. Đợi tới lúc nào em hoàn toàn tiếp nhận được chuyện em sẽ là cô dâu của anh, sẵn sàng làm mẹ, thì anh sẽ...”

Nhiếp Từ Phong một lòng chìm đắm trong lời nói của chính mình, hoàn toàn không để ý tới sắc mặt của Nhiếp Từ Vũ đang trắng bệch ra như tờ giấy.

“Được rồi.” Không đợi anh nói hết một câu, Nhiếp Từ Vũ đã hung hăng cắt ngang ảo tưởng của anh! Nhiếp Từ Vũ lạnh lùng rút hai tay của mình ra khỏi bàn tay của anh, ánh mắt nhìn đi chỗ khác: “Em không muốn nghe những lời nói này nữa!”

Anh càng là đối xử tốt với cô, cô lại càng khó buông anh ra được, cảm giác tội lỗi càng ngày càng nhiều hơn! Trước đây do không biết chuyện nên mới có thể phạm sai lầm, bây giờ đã biết tất cả mọi chuyện rồi không thể tiếp tục sai lầm được nữa! Cho dù như thế nào, cô cũng muốn làm sạch mối quan hệ với anh! Nhiếp Từ Vũ nghĩ vậy, đôi môi mím lại, ra sức đẩy anh đi ra cửa.

“Anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh nữa, từ nay về sau đừng tới chỗ này!” Trong lòng đau như dao cắt, đôi mắt mờ mịt không chút tia sáng chỉ một lúc sau đã có một lớp sương mù che lại, khiến tầm mắt của cô trở nên mơ hồ.

“Vũ Vũ...” Nhiếp Từ Phong hoàn toàn không ngờ cô lại đuổi mình đi như vậy, lúc anh phản ứng kịp, thì cánh cửa ở trước mặt đã đóng lại một cái “Rầm!”

“Vũ Vũ, mở cửa!” Nhiếp Từ Phong gõ cửa, nói khàn cả giọng.

Nhưng mà trả lời lại anh là sự im lặng.

Anh không hết hy vọng lại tiếp tục gõ cửa và kêu to lên, bên trong cánh cửa vọng ra giọng nói nghẹn ngào. “Đi đi, để em một mình bình tĩnh lại! Đừng tới làm phiền em nữa, coi như em van xin anh!”

Bởi vì câu nói này của cô, động tác đang muốn gõ cửa của Nhiếp Từ Phong lập tức dừng lại, một lát sau cánh tay buông xuống. Một lúc lâu, sắc mặt của anh sa sầm lại, cuối cùng liếc mắt nhìn cánh cửa, bỏ lại một câu: “Em hãy nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai anh lại tới.” Sau đó mới lưu luyến rời đi.

Buổi tối, lúc bà Trần Phương mở cửa ra, một bóng dáng gầy gò từ từ ngã về phía bà, may mà bà nhanh tay lẹ mắt đỡ được. Mở chốt cửa ra, khi bà nhìn rõ người nhào vào lòng mình là Nhiếp Từ Vũ, tim của bà như treo lơ lửng ở vách núi.

“Vũ Vũ, Vũ Vũ...” Bà Trần Phương nhẹ nhàng vỗ vỗ lên gương mặt cô, muốn làm cho cô tỉnh dậy. Nhưng mà gọi mấy lần cũng không có kết quả gì, lúc

bà định bỏ cuộc thả cô xuống để đi gọi điện thoại cấp cứu, thì đột nhiên Nhiếp Tử Vũ lại mở hai mắt ra.

“Vũ Vũ, con không có chuyện gì chứ?” Bà Trần Phương nhẹ nhàng đỡ cô dậy, sau đó dìu cô đi lại ngồi xuống ghế sofa, rồi vội vàng đi vào nhà bếp cầm ly nước lạnh đưa cho cô.

“Con bị làm sao vậy?” Nhiếp Tử Vũ chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, không có chút sức lực nào, chẳng những như vậy, đầu cô còn đau nhức.

“Con bị ngất xỉu? Con không nhớ gì sao?” Bà Trần Phương vội vàng mở quạt điện, rồi lại lấy ra một cây quạt dùng sức quạt bên cạnh người của cô, miệng lầm bầm nói: “Nhất định là do nóng quá mà con mới bị ngất xỉu, ôi thật là mẹ đã khiến con chịu tội rồi.” Bà tự trách nói.

Nhiếp Tử Vũ yên lặng nhìn hốc mắt phỉm hồng của bà, trong lòng chua xót. Cô nghĩ lại, sau khi cô đuổi Nhiếp Tử Phong ra khỏi nhà thì ngã ngồi xuống đất khóc rống lên, sau đó khóc nhiều quá nên bị ngất đi, chứ không phải là nóng quá mà bị ngất xỉu như lời bà nói.

“Ôi, không được. Vũ Vũ, mẹ nghĩ con vẫn nên chuyển về đó ở đi.” Bà Trần Phương khẽ khuyên nhủ. Ở chỗ này lâu như vậy mà có đôi khi nóng tới mức bà cũng không chịu được, chứ nói gì con bé từ nhỏ đã sống sung sướng quen rồi, sao có chịu được hoàn cảnh như vậy. Nghĩ tới đây, bà càng kiên định hơn. “Con ở đây nghỉ một chút đi, mẹ đi dọn đồ đạc giúp con, rồi lập tức đưa con về.” Nói xong bà liền đứng dậy.

“Không cần, con không sao.” Nhiếp Tử Vũ lắc lắc đầu, giữ bà lại.

“Nhưng mà con...”

“Con không phải ngất đi vì nóng.” Nhiếp Tử Vũ an ủi bà, lập tức nói sang chuyện khác. “Đúng rồi, con còn được nghỉ ngày mai nữa, chúng ta đi xem nhà có được không?” Rất sợ bà sẽ cố chấp với vấn đề vừa rồi, Nhiếp Tử Vũ vội vàng nở một nụ cười.

“Chuyện này...” Bà Trần Phương bị giật mình với việc chuyển đề tài của cô, một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời.

Nhiếp Tử Vũ không quan tâm tới bà, lại tự nói: “Chúng ta chuyển tới một nơi xa một chút, mẹ cảm thấy thế nào?” Nếu như vậy, anh cũng sẽ không dễ dàng tìm được cô.

Ngồi ở bên cạnh cô, nhìn cô chìm đắm vào trong suy nghĩ của mình, bà không đành lòng cắt ngang suy nghĩ của cô, bà Trần Phương cũng không nói lời gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Chương 155: Âm mưu gì

Editor: Táo đỏ phổ núi

Ngày hôm sau, quả thật là Nhiếp Tử Vũ và bà Trần Phương đã đi xem nhà, thời gian chỉ một buổi sáng ngắn ngủi đã nhanh chóng ký hợp đồng được một căn nhà, cũng không lớn lắm, nhưng rất ấm áp, vừa đủ cho ba người ở. Sau đó hai người tranh thủ buổi trưa đi vào siêu thị mua một chút đồ đạc, đồ dùng trong nhà bếp, chăn ga gối đệm, sau đó quyết định hai ngày sau thì dọn vào ở.

Đêm đó, Nhiếp Tử Phong có tới hay không cô cũng không biết, nhưng mà khi hai người về nhà, thì ở ở cửa lại có thêm mấy cái túi đồ.

...

Ban đêm.

Tại nhà bếp, bà Trần Phương mặc tạp dề mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mặc dù vất vả, nhưng mà trên khuôn mặt của bà lại hiện ra một nụ cười vui vẻ, thoát nhìn tâm tình rất vui.

Gió đêm thổi từ bên ngoài cửa sổ vào, tấm rèm cửa sổ màu trắng bay phấp phới, trong phòng khách đơn giản, chiếc quạt cũ kỹ ở trên trần nhà kêu “kèo kẹt” quay mang tới cảm giác mát mẻ.

Hai cô gái có khuôn mặt giống nhau ngồi đối diện với nhau, hai người thì một người đang mím môi với vẻ mặt lạnh lùng, một người thì nở nụ cười nhẹ đang nói không ngừng. Diémlequydon

“Ngày kia, chị có rảnh không?” Người hỏi là Nhiếp Tử Vũ, cô luôn mỉm cười từ đầu tới giờ nhìn Lạc Thuần này giờ không hề nhìn mình chút nào, dùng giọng nói dịu dàng nói: “Cùng tới nhà mới với chúng ta đi.”

Vừa dứt lời, sắc mặt Lạc Thuần liền thay đổi, ánh mắt hiện lên chút phức tạp.

“Tôi đi làm cái gì? Quấy rầy hai mẹ con các người bồi dưỡng tình cảm sao?” Cô ta nói bằng giọng điệu mỉa mai, bộ dạng dường ai tới gần.

Nhiếp Từ Vũ lặng lẽ nhìn cô ta, nụ cười có chút cứng ngắc. Nhưng cô cũng không vì vậy mà dễ dàng bỏ cuộc, mà tiếp tục nói: “Chúng ta là người một nhà, đương nhiên là phải ở cùng một chỗ.” Nói xong cô giơ tay ra muốn nắm lấy tay của cô ta, nhưng không ngờ cô ta lại vô thức rút tay về, khiến cho tay cô rơi vào một khoảng không.

“Ai là người một nhà với cô!”

Nghe thấy câu nói lạnh lùng này của cô ta, bàn tay của Nhiếp Từ Vũ cứng đờ trên không trung, khóe miệng cũng nở nụ cười xấu hổ. Một lát, cô chậm rãi thu lại cánh tay của mình.

“Chị hận tôi?” Một câu nói nhàn nhạt tràn ra cánh môi của Nhiếp Từ Vũ, nụ cười dưới đáy mắt không còn tươi như trước nữa, mà là thoáng hiện lên chút cay đắng.

Nghe vậy, Lạc Thuần hơi ngẩn ra, không trả lời. Trước đây, cơ bản cô ta không biết sự tồn tại của cô, vì thế gượng ép nói hận cô chẳng thà nói cô ta đang ghen tị với cô, ghen tị vì cô không tốn nhiều sức đã có được tất cả những thứ mà cô ta mong muốn.

Nhìn vẻ mặt đấu tranh của cô, Nhiếp Từ Vũ lại hỏi: “Chị cũng hận mẹ à?”

Lần này, Lạc Thuần không im lặng nữa, mà không hề chậm trễ chút nào vội vàng gật gật đầu, nói ra một chữ: “Hận.” Trong ánh mắt ngoại trừ sự phức tạp ra còn có sự quẫn quýt.

“Vi sao?” Nhiếp Từ Vũ không hiểu. Mặc dù ở chung với mẹ mình một thời gian ngắn chỉ hai ngày thôi, nhưng mà cô đối xử với cô vô cùng thân thiết, bà là một người mẹ tốt, thà rằng mình chịu khổ cũng không muốn cho con của mình chịu khổ chút nào, cho nên cô không hiểu vì sao Lạc Thuần lại hận bà.

Lạc Thuần lạnh lùng nhìn cô, môi mỏng khẽ héch lên hỏi: “Biết vì sao tôi lại mang họ Lạc không?”

Nhiếp Từ Vũ ngẩn ra, lúc này mới nghĩ đến vấn đề này! Nụ cười cứng đờ trên môi, giữa lúc cô muốn nói cái gì đó thì lại nghe Lạc Thuần tự mình nói.

“Mười lăm tuổi tôi đã phải vào trung tâm quân giáo thiếu niên, tất cả đều do phúc của bà ấy.”

Trí nhớ bị phủ một lớp bụi lại được khơi ra, vết sẹo ở dưới đáy lòng bị vạch trần, máu thịt hoà vào nhau. Chẳng biết từ lúc nào, nụ cười mỉa mai ở trên mặt của Lạc Thuần đã không còn nữa, chỉ còn lại sự bi thương và đau xót.

“Chuyện này...” Nhìn đôi mắt của cô ta dần ướt, Nhiếp Từ Vũ muốn mở miệng an ủi cô, nhưng mà cổ họng như có cái gì đó chặn lại, một câu cũng không nói được thành lời.

Tơ mắt nhìn Nhiếp Từ Vũ lộ ra biểu tình thương hại, Lạc Thuần lại cảm thấy vô cùng châm biếm! Cùng là một đôi do cha mẹ sinh ra, nhưng lại có sự khác biệt lớn như vậy! Nếu hoàn toàn so sánh cô với cô ấy, thì càng làm nổi bật sự dơ bẩn của cô và thiên sứ như cô ấy!

Trong lòng đang xoắn xuyết, mỗi một góc một cạnh của cô càng khiến cho cô ta chán ghét!

Bỗng nhiên ánh mắt của Lạc Thuần trầm lại, một tia lạnh lùng toát ra, cô ta lạnh lùng nhìn Nhiếp Từ Vũ, cong môi lên cười: “Bây giờ cô muốn biết vấn đề kia sao? Được, tôi nói cho cô biết: tôi hận bà ấy! Cũng hận cả cô nữa!”

Lạc Thuần kích động hét lên, sau đó đứng lên cất bước đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý tới bà Trần Phương vì nghe thấy tiếng hét của cô nên vội vã từ phòng bếp chạy ra ngoài.

...

Tiếng bước chân lộn xộn vang lên trong hành lang vắng vẻ và tối đen như mực, khiến cho nó càng trở nên rõ ràng hơn. Một hơi chạy thẳng xuống dưới lầu, nước mắt mà Lạc Thuần cố nén lại rốt cuộc cũng ứa ra.

Cô ta kiệt sức dựa vào vách tường, hai tay của cô ta không tự chủ được đặt ở trước ngực, cả người run rẩy. Trong lòng quặn thắt lại từng cơn, trước mắt không ngừng hiện lên một cảnh giống như trong phim điện ảnh. Nghĩ tới sự ngây thơ và thuần khiết của Nhiếp Từ Vũ, đột nhiên cô ta cảm thấy mình rất bẩn, rất bẩn...

Nước mắt thi nhau rơi xuống, không có xu hướng ngừng lại.

Không biết khóc bao lâu, khi cô ta dần dần ổn định lại cảm xúc đau lòng của chính mình, nín khóc lại, lúc này cô ta mới một lần nữa sửa sang lại quần áo sao đó đi nhanh ra bên ngoài. Nhưng mà vừa mới nhắc chân phải lên, đột nhiên bị một câu nói bất ngờ vang lên ngăn bước chân lại.

“Nhiếp Từ Vũ?” Trong bóng tối, một tiếng nói trong trẻo vang lên, hấp dẫn sự chú ý của Lạc Thuần.

Cô ta kinh ngạc nhìn lại nơi phát ra giọng nói, đúng lúc nhìn thấy một bóng đánh yểu điệu đi tới, thì sững sờ, sau đó lập tức quay đầu đi ra ngoài.

“Nhiếp Tử Vũ?”

Mới đi được hai bước, phía sau lại truyền tới một tiếng gọi khẽ, Lạc Thuần dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục đi.

“Chờ một chút.” Bóng dáng màu đen kia vội vã đuổi theo, ngăn cản ở trước mặt của cô ta.

Lạc Thuần nương theo ánh đèn nhìn về phía đối phương, trong ánh mắt có chút không kiên nhẫn. “Cô tìm lộn người rồi, tôi không phải là người mà cô muốn tìm.” Nói xong liền vòng qua người của đối phương để rời đi, nhưng mà lại bị đối phương kéo quay lại.

“Lạc Thuần đứng không?” Đối phương hỏi lần thứ hai.

Nghe vậy, Lạc Thuần nhú mày lại.

Nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của cô ta, đối phương biết là mình đã đoán đúng, cho nên từ từ nở một nụ cười nói: “Có rảnh không? Tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Tôi không rảnh.” Lạc Thuần gạt tay của đối phương ra.

“Nếu như chuyện tôi nói có liên quan tới tiền thì sao?”

“...”

※

Ngày hôm sau ——

Nửa đêm có một trận mưa gột rửa hết bụi bặm, làm sạch bầu không khí. Ánh mắt trời tươi đẹp chiếu xuống mặt đất, trong không khí có mùi cỏ tươi hoà cùng với mùi đất, thấm vào ruột gan.

Học xong tiết học buổi sáng, buổi chiều Nhiếp Tử Vũ điểm danh xong thì lại đi ra.

Trong quán cà phê ở góc đường, chỉ có thừa thớt mấy người khách, trong đó có hai cô gái có gương mặt xinh đẹp đang bàn luận xôn xao, thỉnh thoảng có tiếng ồ lên vì kinh ngạc.

“Nhưng mà có chuyện gì thế?” Triệu An Nhã tròn tròn mắt lên nhìn Nhiếp Tử Vũ mấy ngày không gặp mà trở nên gầy đi không ít, đáy mắt ngoại trừ niềm vui còn có sự yêu thương. “Vậy sau này cậu định ở cùng với mẹ của cậu à?”

“Ừ.” Nhiếp Tử Vũ buồn chán khuấy khuấy ly cà phê, gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Chương 156: Thiết kế cô

Editor: Táo đồ phổ núi

Tất cả đồ đạc đã được đóng gói cả đêm hôm qua rồi, ngày mai là bọn họ có thể dọn tới nhà mới được rồi. Nghĩ tới chuyện từ nay về sau có thể sống cùng với mẹ ruột của mình, Nhiếp Tử Vũ không nhịn được mà cong môi lên nở một nụ cười nhẹ nhàng. Nhưng mà, đột nhiên trong đôi mắt trong trẻo của cô thoáng tối lại, hơi do dự một chút, động tác cũng dừng lại.

“Mình định tạm thời nghỉ học.” Cô ngược mắt lên, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Triệu An Nhã ở phía đối diện. Chuyển nhà rồi lại nghỉ học, như vậy thì anh sẽ không tìm được cô nữa... Mục đích của Nhiếp Tử Vũ là như vậy. giêng đàn lê quý đón

“Tạm thời nghỉ học? Vì sao?” Triệu An Nhã không hiểu tròn tròn hai mắt nhìn cô, chỉ một lát sau như chợt hiểu ra cười. “À ~ mình hiểu rồi, có phải là do cậu mang thai, nên Nhiếp Tử Phong bảo cậu tạm thời nghỉ học không?”

Nhiếp Tử Vũ chỉ cười không nói, nhưng mà đáy mắt cô lại ngập tràn sự đau đớn và buồn bã. Cô cúi đầu lấu giấy bút trong giỏ xách ra, rồi nhanh chóng viết một dòng địa chỉ liên hệ lên đó, sau đó đưa cho bạn mình: “Ngày mai có rảnh thì qua đây giúp một chút đi.”

“Chắc chắn là rảnh mà.” Triệu An Nhã vỗ ngực, nhận lấy tờ giấy cô đưa, sau đó nhảy nháy nháy mắt với cô: “Nhân tiện mình cũng muốn chào hỏi bác gái một chút.”

Triệu An Nhã nói xong cúi đầu nhìn xuống bàn, một giây sau lập tức đẩy đĩa bánh ngọt ở trước mặt mình tới trước mặt của cô: “Gần đây mình đang giảm béo, không thể ăn đồ ngọt, bánh ngọt này cậu hãy ăn đi.”

“Cám ơn.” Nhìn đĩa bánh ngọt được làm rất đẹp mắt, Nhiếp Tử Vũ cũng không hề khách khí cầm cái thìa xắn một góc bỏ vào trong miệng. Hương vị ngọt ngào tràn trong miệng, một giây sau có cảm giác buồn nôn, khiến cho cô thiếu chút nữa phun ra.

Thấy vậy, Triệu An Nhã phản ứng rất nhanh: “Xin lỗi. Mình quên là cậu đang mang thai, không nên ăn cái gì quá ngấy.” Nói xong vội vã rút mấy tờ khăn giấy ở trong hộp giấy ra đưa cho cô.

Cổ nén cảm giác muốn ới xuống, Nhiếp Tử Vũ nhả miếng bánh ngọt chưa nuốt được ra khăn giấy, sau đó lại uống mấy ngụm nước lớn, lúc này mới không còn cảm giác buồn nôn nữa.

Nhìn chân mày của cô đã giãn ra dần dần, Triệu An Nhã nhìn cô đau lòng lắc lắc đầu với cô nói: “Nôn nhiều như vậy hả? Ngoài những đồ ăn dầu mỡ và đồ ngọt ra, còn có cái gì không thể ăn nữa?”

“Mình không sao.” Nhiếp Tử Vũ lắc lắc đầu, cố gắng nở một nụ cười nhợt nhạt, vẻ mặt có chút phức tạp.

Cô hơi cúi mắt xuống nhìn, đôi mắt sắc và sáng từ từ nhìn về phía bụng bằng phẳng của mình, một cảm giác áy náy và đau lòng tự nhiên nảy sinh ở trong lòng.

Đúng vậy, cô không hề bỏ đứa nhỏ đi...

Ngày ấy, mặc dù đã nằm trên bàn mổ, nhưng khi cô nghe thấy tiếng động cơ của máy bắt đầu chạy, cũng chưa có dũng khí, vì vậy vào lúc sắp gây tê kia, cô vội vã chạy khỏi bàn mổ. Cô quyết định để lại đứa bé này, sẽ sinh bé khỏe mạnh và bình an, cho dù sau này muốn cô xuống địa ngục, cô cũng cam tâm tình nguyện, vì cô không có cách nào vứt bỏ đứa bé này được!

Nghĩ như vậy, đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ dần dần có chút ẩm ướt...

“Cậu không sao chứ? Vẫn còn khó chịu à?” Nhìn sắc mặt của cô càng lúc càng tái nhợt, Triệu An Nhã lo lắng hỏi.

Nghe vậy, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới hồi phục tinh thần lại. Ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Triệu An Nhã, cô mấp máy môi định nói gì đó, thì đột nhiên có tiếng chuông điện thoại cắt ngang lời nói mà cô đang định nói ra khỏi miệng.

“Chờ một chút.” Cô nhanh chóng lấy chiếc điện thoại di động ở trong túi xách ra, lúc nhìn thấy một dãy số xa lạ trên màn hình, hơi sững sờ một chút.

“Ai gọi tới thế?” Triệu An Nhã hỏi.

Nhiếp Tử Vũ lắc đầu, giờ ngón tay lên miệng làm một động tác ‘Xuyt’ với bạn mình, sau đó bấm nhận cuộc gọi. “A lô.” ddleeqdon

Sau khi Nhiếp Tử Vũ nói một tiếng “A lô” xong, sau đó Triệu An Nhã để ý thấy, cô ngoại trừ nói mấy câu “Ừ” ra thì không nói bất cứ lời nào nữa. Một phút sau, cô gật gật đầu, sau đó nói một câu: “Tôi sẽ qua đó ngay.” Sau đó liền cúp điện thoại.

“Sao vậy? Ai gọi cho cậu thế?” Nhìn khoe môi cô từ từ cong lên, tâm tình của Triệu An Nhã cũng không khỏi cảm thấy tò mò: “Có chuyện gì vui mau nói cho mình nghe một chút xem nào.”

Thì thấy Nhiếp Tử Vũ nháy nháy mắt nở nụ cười thần bí với Triệu An Nhã, bắt đầu thu dọn đồ đạc và nói: “Vừa rồi không phải mình đã nói với cậu rồi sao, mình có một người chị, chị ấy nói là chị ấy đồng ý ở chung, bây giờ nói mình tới phụ giúp thu dọn đồ đạc.” Chợt nghe thấy giọng nói ở đầu bên kia, Nhiếp Tử Vũ đã vô cùng bất ngờ, khi cô biết Lạc Thuần có ý định ở cùng thì đã vui vẻ biết bao nhiêu.

Mặc dù trước kia chị ấy đã làm chuyện không hay, nhưng dù sao cũng là chị em ruột, cô vẫn muốn có mối quan hệ tốt với chị ấy.

“Là như vậy à.” Triệu An Nhã hiểu ra gật gật đầu, nhìn thấy cô đứng lên cũng vội vã đứng lên: “Mình đi cùng với cậu luôn.”

“Không cần.” Nhiếp Tử Vũ từ chối. “Ý tốt của cậu mình nhận, nhưng mà cũng chỉ là chuyện rất nhỏ thôi, không cần làm phiền tới cậu đâu.” Nói xong, Nhiếp Tử Vũ lại nói chuyện với cô ấy mấy câu rồi vội vã đi ra khỏi quán cà phê.

...

※

Nhiếp Tử Vũ nhanh chóng đi tới khách sạn theo lời của Lạc Thuần, lại tìm một lượt, rốt cuộc cũng tìm được gian phòng Lạc Thuần đang ở.

“Kính coong kính coong.” Một tiếng chuông cửa vang lên, cửa phòng được mở ra.

“Vào đi.” Lạc Thuần lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ đang mỉm cười với mình, tránh sang một bên nhường đường cho cô đi vào.

“Cám ơn.” Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu với cô ta, sau đó mới chậm rãi đi vào. Nhưng mà vừa đi vào đã thấy quần áo túi xách, đồ trang điểm để lung tung

khắp nơi. “Chị đang thu dọn đồ à? Để tôi giúp cho.” Nói xong tiện tay cầm lấy chiếc túi xách ném ở một bên lên, ngồi xổm xuống đang định thu dọn đồ đạc lại, thì phía sau truyền tới giọng nói của Lạc Thuần.

“Không cần đâu, cô mau qua đây ngồi một chút đi, tôi có lời muốn nói với cô.” Lạc Thuần đi sang bên cạnh trước, mở cửa tủ lạnh ra: “Nước trái cây được không?”

“Được.” Nhiếp Từ Vũ ngoan ngoãn gật đầu nghe lời ngồi xuống ghế sofa, đột nhiên như nghĩ tới cái gì đó, nhìn về phía Lạc Thuần đang cầm chai nước trái cây từ từ ngồi xuống bên cạnh mình, cười ngọt ngào nói: “Một lát nữa thu dọn đồ xong, chúng ta sẽ chuyển về nhà, sau đó đưa mẹ đi ăn bữa tối luôn.”

Tối hôm qua, do chị ấy đột nhiên ra khỏi nhà cho nên cả nhà không cùng nhau ăn bữa cơm chiều được, điều này khiến cho bà Trần Phương rất đau lòng, vì vậy hôm nay dù thế nào đi nữa Nhiếp Từ Vũ cũng không bỏ qua tia hi vọng này.

“Được không?” Ánh mắt của cô sáng lấp lánh nhìn về mặt thần nhiên của Lạc Thuần ở đối diện, ánh mắt mang theo chút chờ đợi. “Chị có biết là tôi đã hy vọng ba người nhà chúng ta ở cùng một chỗ nhiều như thế nào không?”

Bị ánh mắt tha thiết của cô làm cho sợ hãi, Lạc Thuần quay đầu đi lạnh lùng nói một câu: “Tùy thôi.” Chẳng biết tại sao, khi cô nhìn thấy Nhiếp Từ Vũ cười híp mắt lại rất vui vẻ sau khi nghe thấy câu trả lời của cô ta, trong lòng cô ta lại bắt đầu giãy giụa.

Nhiếp Từ Vũ cảm thấy thoải mái mở chai nước trái cây ra giờ lên định uống, lúc đó sắc mặt của Lạc Thuần thoáng thay đổi.

Con người cô rút mạnh, hai tay của cô ta nắm chặt lại thành quyền, muốn nói cô đừng uống, nhưng mà cảnh tượng chiều hôm qua lại hiện ra ở trước mắt, nét mặt của cô ta lập tức cứng ngắc lại.

Nhưng khi Nhiếp Từ Vũ nuốt hết ngụm nước trái cây, thì đáy mắt của Lạc Thuần chợt hiện lên tia hối hận, cô ta muốn mở miệng ngăn lại, nhưng mà đã không có tác dụng gì nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 172: Chương 157: Mượn tay người khác

Editor: Táo đồ phổ núi

“Nhiếp Từ Vũ? Nhiếp Từ Vũ?” Lạc Thuần đứng dậy đi lại bên cạnh cô, bàn tay của cô ta quơ quơ trước mắt của cô. “Cô có nghe thấy tôi nói gì không? Có nghe được không?”

Khuôn mặt lo lắng của Lạc Thuần lọt vào trong ánh mắt của Nhiếp Từ Vũ, cô mở to mắt ra nhìn, nhưng mà lại không nghe thấy lời nói của chị ấy. Đột nhiên, thấy đầu óc của mình rất nặng, cảnh vật trước mặt chao đảo, thoáng một cái Lạc Thuần biến thành hai người.

“Em... Bị làm sao vậy...” Cả người Nhiếp Từ Vũ mềm nhũn ngã vào sofa, cô muốn dùng tay để chống người mình dậy, nhưng mà tay cô không hề có chút lực nào. Đột nhiên trước mặt bỗng tối sầm, không kịp biết mình đã xảy ra chuyện gì, một giây sau cô đã hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy sắc mặt của cô tái nhợt nằm hôn mê bất tỉnh, Lạc Thuần hoảng hốt không biết làm sao. “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...” Cô ta vô cùng lo lắng đi qua đi lại, trong lòng rối rắm không biết làm sao.

Có phải cô đã làm sai rồi hay không! Nhìn Nhiếp Từ Vũ ngủ say như một đứa trẻ, trong lòng Lạc Thuần thoáng quặn lại.

Giữa lúc cô ta bắt đầu hối hận vì hành động của mình, thì ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng “tinh tinh” của quạt thè, sau đó cửa phòng được mở ra.

Lạc Thuần đang hoảng hốt nhìn lại phía có tiếng động, thì lại nhìn thấy một bóng dáng chậm rãi đi vào trong phòng, đôi chân mày tinh xảo lập tức nhăn lại.

“Tôi tới đúng lúc quá nhỉ.” Dịch Minh Lan nhắc đôi chân thon dài đi lại trước sofa, sau khi nhìn thấy Nhiếp Từ Vũ đã bất tỉnh, đôi mắt của cô ta thoáng nở ra một nụ cười âm hiểm. Đôi mắt khẽ loé sáng lên, cô ta mở túi xách ra lấy một bì thư, cô ta đưa tới: “Đây là tiền của cô.”

Lạc Thuần cũng không nhận lấy bì thư của cô ta đưa tới, mà nuốt nước miếng một cái rồi nói: “Cô muốn là gì với cô ấy?” Chuyển ánh mắt về phía Nhiếp Từ Vũ đang hôn mê bất tỉnh, một cảm giác náy náy chợt nảy sinh ở trong lòng.

Cô ấy tin tưởng mình như vậy, gọi một cuộc điện thoại cô ấy liền ngay lập tức chạy tới đây mà không hề có chút do dự nào, vậy mà cô lại nhờ giúp người khác giăng bẫy cô ấy... Nhất định là cô đã bị điên rồi! Lạc Thuần mấp máy cánh môi, trong lòng đấu tranh một lúc lâu, giữa lúc cô muốn nói mình không muốn nhận tiền, thì Dịch Minh Lan lại mở miệng.

“Muốn làm gì? Còn chưa tới lượt cô hỏi.” Một tia sáng độc ác chợt loé lên trong ánh mắt của Dịch Minh Lan, nhìn về mặt khăn trang của Lạc Thuần, cô ta nheo mắt lại: “Sao vậy? Không phải là cô muốn nói cô đã hối hận rồi đấy chứ?”

Nghe vậy Lạc Thuần không khỏi khẽ run lên một cái, nhưng không hề trả lời mà lại tiếp tục nói: “Cô đã nói là chỉ cho cô ấy một chút trừng phạt nho nhỏ mà thôi, cô sẽ không làm tổn thương cô ấy đấy chứ?” Nếu quả thật vì cô mà cô ấy xảy ra chuyện gì, cô nhất định sẽ hối hận tới chết.

“Sao thế? . Cô lo lắng cho cô ta? Không phải là cô cũng căm ghét cô ta sao?” Dịch Minh Lan dùng giọng nói mỉa mai nhìn cô ta xem thường, hừ lạnh nói: “Đừng quên năm đó nếu không phải là mẹ cô nhẫn tâm giữ lại cô, thì ngày hôm nay cô cũng không biến thành như vậy! Nếu như năm đó người được đưa đi chính là cô, thì bây giờ tất cả những gì mà Nhiếp Từ Vũ có đều sẽ là của cô!”

Dịch Minh Lan cố ý khích tướng Lạc Thuần, nhìn thấy sắc mặt của Lạc Thuần càng lúc càng trở nên khó coi, cô ta đã biết phép khích tướng của mình đã thành công, thế là lại nhân cơ hội nói tiếp.

“Tôi đồng ý với cô chỉ cho cô ấy chút trừng phạt nho nhỏ, sẽ không gây tổn thương tới một sợi tóc của cô ấy, bây giờ cô có thể yên tâm được chưa?” Đưa tay nhét phong bì vào trong tay của Lạc Thuần, Dịch Minh Lan nở nụ cười dịu dàng, nhìn cô ta nói: “Bây giờ điều cô cần làm là cầm tiền đi khỏi chỗ này, sau đó tìm chỗ nào giải toả sự phẫn hận ở trong lòng, biết không?” Nói xong, Dịch Minh Lan đẩy Lạc Thuần đi về phía cửa.

Lạc Thuần ngơ ngẩn nhìn bì thư rất dày ở trong tay của mình, dùng ánh mắt lạnh lùng như băng nhìn Nhiếp Từ Vũ lần cuối cùng, cắn răng một cái, sau đó đi về phía cửa mà không hề quay đầu lại.

Lúc tiếng đóng cửa truyền tới “Rầm” một cái, khoé miệng nở nụ cười của Dịch Minh Lan nhất thời hạ xuống.

“Hừ, loại phụ nữ ngu ngốc!” Cô ta cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Nhiếp từ Vũ, trong đôi mắt lập tức bắn ra ánh lửa hận thù.

Vốn là cô không có hận thù gì với Nhiếp Từ Vũ cả! Nhưng mà đêm hôm đó trong lúc lơ đãng cô đã nghe trộm được cuộc đối thoại giữa Dịch Thiên Minh và Minh Hạo, cô liền lập lời thề không đội trời chung với cô ta! Buổi trình diễn thời trang cực lớn vào tháng chín này, lần đầu tiên cô được tham dự, vậy mà Dịch Thiên Minh lại muốn tặng vị trí của cô cho cô ta! Làm sao cô có thể cam tâm được!

Cô tức giận đẩy cửa đi vào phòng đối phương án của bọn họ, nhưng mà lại đổi lấy một cái tát của Dịch Thiên Minh, và cả một câu nói rất tàn nhẫn: “Tôi là nhà thiết kế, có đồng ý hay không đều do tôi quyết định!”

Từ nhỏ đến lớn, ông vô cùng nghiêm khắc, chưa bao giờ cho cô một sắc mặt tốt, nhưng mà cũng chưa bao giờ dùng bạo lực với cô, mà bây giờ lại vì Nhiếp Từ Vũ mà lần đầu tiên trong đời ông ra tay đánh cô! Con tức này cô không thể nào nuốt trôi được!

Nhớ lại tới chỗ đó, đôi mắt của Dịch Minh Lan chẳng biết từ lúc nào đã hiện lên một tầng hận thù, khoé miệng nở một nụ cười mỉa mai.

Người tính không bằng trời tính, cô vốn muốn thuê người điều tra tất cả về Nhiếp Từ Vũ, nhưng không ngờ lại điều tra ra được cái người phụ nữ ngu ngốc kia chính là chị gái của cô ta, mà sau khi cô nhìn thấy tài liệu về Lạc Thuần cô liền tương kế tựu kế, mượn tay của chị gái cô ta để đưa ra cái bẫy của ngày hôm nay. Cho dù mọi chuyện có bị lộ thì đã làm sao? Lạc Thuần không bằng không chứng, ai muốn buộc tội cô cũng không có cách nào!

Nghĩ tới đây, Dịch Minh Lan không khỏi cảm thấy vui vẻ vì kế hoạch hoàn hảo của mình. Nở một nụ cười nham hiểm, cô ta cúi người xuống lấy chiếc điện thoại di động ở trong túi xách của Nhiếp Từ Vũ ra, sau đó nhanh chóng nhấn một tin nhắn rồi gửi đi. Sau khi xong việc, cô ta lại nhấn một tin nhắn khác, hẹn thời gian gửi đi, tất cả mọi việc cô ta đã tính toán xong.

“Người mẫu biểu diễn phải không? Hừ! Đừng nói là biểu diễn, tôi muốn cho cô ngay cả đi cũng không đi được!” Cô ta muốn cho cô thân bại danh liệt, ở Đài Loan này không ngóc đầu lên được!

...

※

“Kính coong kính coong.” Tiếng chuông cửa không ngừng vang lên.

Ngoài cửa có một người đàn ông có chiều cao như người mẫu, thân hình cường tráng đang nhấn chuông cửa, trên khuôn mặt đẹp trai tràn ngập sự lo lắng. Mà anh ta không phải là người nào khác, chính là Minh Hạo!

Mấy ngày không gặp, đột nhiên hôm nay Nhiếp Từ Vũ lại gửi tin nhắn cho mình nói cần sự giúp đỡ của cậu ta, thế là cậu ta bỏ lại công việc vội vã chạy tới, nhưng không ngờ cho dù cậu ta nhấn chuông cửa như thế nào đi nữa cũng không có người nào ra mở cửa. Vừa nghĩ tới có khả năng cô đã xảy ra chuyện gì, Minh Hạo lại càng nhấn chuông mạnh hơn, dường như muốn nhấn hư cả chuông cửa luôn.

“Vũ Vũ, Nhiếp Từ Vũ? Cô có ở bên trong không?” Cậu ta mở miệng gọi lớn, đẩy cửa phòng, nhưng mà không ngờ cửa phòng lại mở ra ngoài ý muốn.

Thì ra cửa không khoá!

Minh Hạo cũng không thèm để ý tới chuyện vì sao cửa lại không khoá, cất bước đi vào bên trong. Khi anh nhìn thấy Nhiếp Từ Vũ đang ngã xuống giường thì sắc mặt lập tức thay đổi, nhanh chóng đi lại bên cạnh cô đỡ cô dậy rồi gọi tên cô.

“Vũ Vũ, Vũ Vũ? Cô tỉnh lại đi, cô mau tỉnh lại đi...” Nhưng mà cho dù cậu ta có gọi như thế nào đi nữa, Nhiếp Từ Vũ cũng không có phản ứng gì. Giữa

Lúc Minh Hạo lấy chiếc điện thoại di động từ trong túi ra muốn nhấn nút gọi cấp cứu, thì đột nhiên cảm giác đầu trở nên nặng nề, trước mắt tối sầm lại, một giây sau di động rơi xuống đất kêu “Lạch cạch” một tiếng, cả người ngã về phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Chương 158: Thành toàn cho anh

Editor: Táo đồ phở núi

Cũng đứng vào lúc cậu ta ngã xuống, thì có một bóng người chui từ trong tủ quần áo chui ra.

Dịch Minh Lan dùng khăn tay bịt mũi lại, đi thẳng lại phía cửa sổ mở cửa thông gió ra. Dựa lưng vào vách tường, hít thở từng ngụm không khí, sau đó cô ta xoay người lại nhìn chỗ Minh Hạo và Nhiếp Tử Vũ đang ngã xuống, khoé miệng nở một nụ cười âm hiểm.

“Dịch Minh Hạo, không phải là anh thích cô ta sao? Vậy thì em sẽ thành toàn cho anh.”

Cô ta đứng ở bên cửa sổ chờ khoảng mấy phút, đợi cho tới khi thuốc mê ở trong không khí bay hết đi, lúc này mới bước từng bước đi về phía của hai người kia.

...

※

Nhiếp Tử Phong mặc một thân tây trang Armani màu đen hướng thẳng về phía mục đích mà tới, dáng người cao lớn của anh đi vào trong ngõ hẻm bản thủ nhìn có chút hơi nổi bật. Khi anh đi tới trước cửa của căn chung cư cũ nát, không chút do dự đã đi thẳng lên lầu ba.

“Kính coong kính coong.” Tiếng chuông cửa vang lên, ở bên trong cánh cửa lập tức có tiếng người truyền tới “Đến đây”, rất nhanh sau đó cửa đã được mở ra.

Bà Trần Phương đang thu dọn đồ đạc ở trong phòng nghe thấy tiếng chuông cửa thì vội vàng chạy ra, đến khi nhìn thấy người nhấn chuông cửa là bà Trần Phương thì vô cùng ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng nở nụ cười.

“Thì ra là cháu sao, mau vào trong nhà đi.” Bà vui vẻ mời anh đi vào trong phòng.

“Cám ơn.” Nhiếp Tử Phong cũng không có từ chối mà đi theo vào bên trong. Đưa mắt nhìn, anh nhìn thấy trong phòng khách nho nhỏ có mấy thùng giấy, thì sững sốt, quay đầu lại hỏi: “Mọi người muốn dọn nhà à?”

“Đúng vậy.” Bà Trần Phương gật gù đầu, rất là vui vẻ. Xế chiều ngày hôm qua nhận được điện thoại của Nhiếp Tử Vũ, bà biết được rốt cuộc thì Lạc Thuần cũng đồng ý ở chung với bọn họ thì vẫn luôn cười vui vẻ như vậy, đối với bà mà nói, bây giờ không có chuyện gì khiến bà vui vẻ hơn chuyện ba mẹ con được ở cùng với nhau.

Nhiếp Tử Phong ngắm nhìn chung quanh lần nữa, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Nhiếp Tử Vũ đâu: “Vũ Vũ không có ở nhà à?” Anh hỏi. Anh chắc chắn là sáng nay cô không có tiết học cho nên mới tới!

“Ừ.” Bà Trần Phương gật gù đầu, bà cúi mắt xuống nhìn chiếc đồng hồ trên tay, giải thích: “Tối qua Vũ Vũ đi tới khách sạn ngủ cùng với Thuần Nhi, bác nghĩ chắc một lúc nữa sẽ về thôi. Sao thế? Cháu tìm nó có chuyện gì à?”

“Dạ, cũng không có chuyện gì quan trọng.” Nhiếp Tử Phong cười cười, lúc này mới nhớ tới túi lớn túi nhỏ ở trong tay. “Đây là chút lòng thành của cháu, bác nhận lấy đi ạ.” Nói như thế nào đi nữa cũng là mẹ vợ tương lai, Nhiếp Tử Phong cũng không dám thiếu lễ phép.

“Đến chơi là được rồi, còn mua quà làm gì chứ. Mọi người chăm sóc cho Vũ Vũ lâu như vậy bác cũng không có gì để cảm ơn, sao lại không biết xấu hổ mà nhận quà của cháu được chứ.” Bà Trần Phương lắc lắc đầu không chịu nhận.

Nhiếp Tử Phong lắc đầu nói: “Chỉ là một món quà nhỏ thôi ạ, hơn nữa đa phần là mua cho Vũ Vũ.”

“Vậy thì cảm ơn cháu.” Từ chối không được bà Trần Phương chỉ có thể nhận lấy quà của anh rồi để sang một bên, mời anh ngồi xuống ghế, sau đó chạy vào bếp rót ly nước mang ra cho anh.

“Mười tám năm qua, thực sự cảm ơn gia đình cháu đã có thể tiếp nhận Vũ Vũ.” Trong lòng bà vô cùng cảm kích cả nhà bọn họ đã vô cùng khoan dung và độ lượng.

“Vũ Vũ rất đáng yêu, tiếp nhận cô ấy là chuyện đương nhiên.” Nhiếp Tử Phong lơ đãng, không có nhận ra bà còn có một ẩn ý khác.

Nghe thấy lời nói nghiêm túc của anh, bà Trần Phương vui mừng gật gật đầu. Bất ngờ, bà như nghĩ tới điều gì đó nhìn về Nhiếp Tử Phong, do dự một chút, cánh môi mông mở ra: “Ba mẹ của cháu... Bọn họ sao rồi?”

Nhớ lại quá khứ của bọn họ, bà Trần Phương không khỏi có chút đau lòng và áy náy. Đối với ba Nhiếp, bà biết rõ ông là người đã có vợ rồi, nhưng mà bà vẫn lao vào như con thiêu thân lao đầu vào lửa, thậm chí còn ích kỷ tới mức sau khi sinh đứa nhỏ còn phớt lờ cho ông. Đối với mẹ Nhiếp, bà đã xấu hổ tới mức không nói nên lời.

“Mẹ của cháu rất khỏe.” Nhiếp Tử Phong mỉm cười, đáy mắt thoáng hiện lên chút cay đắng: “Ba cháu đã qua đời rồi.”

Nghe vậy, nhất thời bà Trần Phương ngẩn ngẩn cả người. Trong lòng cũng thoáng nhói đau, nụ cười cứng ngắc trên môi, bà nhìn anh một lúc lâu rồi nói một câu: “Ông ấy... Đã qua đời?” Trong lòng buồn rầu, thoáng đau nhói lên một chút, bà chậm rãi cúi đầu xuống.

“Vâng, cũng cách đây không lâu ạ.”

Im lặng một lúc lâu, bầu không khí trở nên tĩnh mịch.

Một lúc lâu sau bà Trần Phương hồi phục lại sau tin dữ, vừa ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy sự thống khổ trong ánh mắt của Nhiếp Tử Phong, cho nên bà vội vàng nói: “Xin lỗi.”

“Không có gì.” Nhiếp Tử Phong cười cười, lại trở về như bình thường. Anh cho bà Trần Phương bằng ánh mắt yên tâm, rồi chuyển đề tài.

“Bác gái, cháu có thể nhờ bác một chuyện được không ạ?” Nhiếp Tử Phong dùng ánh mắt chân thành và tha thiết nhìn bà, đáy mắt mang theo chút chờ đợi.

Nghe vậy, bà Trần Phương vội vàng thu lại sự bi thương trên khuôn mặt, hỏi: “Hả? Chuyện gì?”

Nhiếp Tử Phong nhìn bà bằng ánh mắt tha thiết, sau đó hơi do dự một chút, nói: “Cháu không biết Vũ Vũ vì lý do gì mà không chịu gặp mặt cháu, cháu muốn nhờ bác chuyển tới Vũ Vũ một câu: Cho dù như thế nào đi nữa cháu cũng nhất định sẽ không buông tay cô ấy.”

Vừa dứt lời, cả người bà Trần Phương liền ngẩn ra, vẻ mặt kinh ngạc.

Đây là ý gì?

Cái gì gọi là không buông tay cô ấy? Trong đầu bà hiện lên một ý tưởng không nên có, trong phút chốc bà Trần Phương tròn tròn mắt lên, vẻ mặt không thể tin nhìn anh: “Cháu và Vũ Vũ... Không phải hai đứa đã...”

Sẽ không, sẽ không, chắc là bà đã suy nghĩ nhiều rồi! Bọn họ là anh em, sao có thể xảy ra chuyện vi phạm luân thường đạo lý như vậy... Nhưng nghĩ lại lần trước lúc ăn cơm thái độ của Nhiếp Tử Phong đối với Nhiếp Tử Vũ, và cả mỗi khi Nhiếp Tử Vũ nhìn anh đều dùng ánh mắt dịu dàng như nước, trong lòng bà Trần Phương cảm thấy hốt hoảng.

Biết bà đã đoán cái gì, Nhiếp Tử Phong cũng không hề che giấu. Anh gật gật khoe môi, giữa lúc anh muốn nói ra quan hệ của bản thân và Nhiếp Tử Vũ, thì một tiếng chuông tin nhắn vang lên cắt ngang lời nói anh đang định nói ra.

“Xin lỗi.” Nhiếp Tử Phong cúi đầu lấy điện thoại từ trong túi ra, khi anh thấy rõ tin nhắn là do Nhiếp Tử Vũ gửi, khuôn mặt anh hiện lên sự vui vẻ, sau khi mở tin nhắn ra đọc xong, tim cũng nhảy nhót lên như chim bay.

Nhìn vẻ mặt của anh hoàn toàn trở nên vui vẻ, bà Trần Phương hỏi: “Là tin nhắn gì thế?”

Cắt điện thoại đi, Nhiếp Tử Phong nói: “Là tin nhắn Vũ Vũ gửi tới, cô ấy nói bây giờ cô ấy đang ở khách sạn XX, gọi cháu qua đón cô ấy.” Nói xong, Nhiếp Tử Phong đứng dậy khỏi ghế.

Vừa nghe tới tên của Nhiếp Tử Vũ, nghĩ tới Lạc Thuần cũng ở cùng với cô, bà Trần Phương cũng đứng lên theo, “Bác có thể đi cùng với cháu không?” Bà đã quên mất vấn đề lo lắng vừa rồi.

“Có thể chứ.” Nhiếp Tử Phong gật gật đầu, không chút để ý.

Chính là có có thêm chút thời gian để nói rõ ràng với bà, xác định hôn sự của hai người, Nhiếp Tử Phong tính toán ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Chương 159: Bắt gian tại trận

Editor: Táo đồ phở núi.

Nhiếp Từ Phong đưa theo bà Trần Phương tới địa chỉ khách sạn trong tin nhắn, dưới sự hướng dẫn của người phục vụ, nhanh chóng tìm được phòng của Nhiếp Từ Vũ. Giữa lúc bà Trần Phương đang muốn nhấn chuông cửa, thì anh đã ngăn bà lại.

“Cửa đang mở.” Ánh mắt của anh nhảy cảm nhìn chằm chằm vào khe cửa hở, trong lòng có loại dự cảm không hay, chắc là do anh suy nghĩ nhiều thôi! Anh tự nói với mình ở trong lòng.

“Hả? Sao lại để cửa mở như vậy? Hai đứa bé này không cẩn thận chút nào hết.” Bà Trần Phương lẩm bẩm, sau đó đẩy cửa đi vào trước.

Còn chưa đi vào tới nơi bà Trần Phương đã nhìn thấy quần áo và bóp tiền quảng lung tung dưới đất, bà bắt đầu đi lắc lắc đầu. “Thuần Nhi?” Bà khẽ gọi nhưng không có ai trả lời. “Vũ Vũ, các con có ở đây không?” Nhìn trái nhìn phải ở xung quanh, đừng nói là người ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy đâu.

Bà đi tìm ở phía trước, còn Nhiếp Từ Phong đi theo phía sau trên gương mặt tuấn tú của anh là sự lo lắng, trong lòng ngực, tim của anh đập “thình thịch thình thịch”, vừa rồi anh còn cho rằng mình đã suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ cảm giác lo lắng lại càng mãnh liệt hơn.

“Lạ thật, sao lại không thấy người đâu?”

Bà Trần Phương đang nói, rồi xoay người một cái, tầm mắt của bà di chuyển lên chiếc giường lộn xộn, khi thấy được bóng dáng của hai người, chiếc ví da ở trong tay của bà rơi xuống đất một tiếng vang lên tiếng kêu “bộp”!

“Chuyện này. . .”

. . .

Ánh mặt trời tươi đẹp chiếu vào trong căn phòng, một chút ánh sáng phản chiếu lên nhìn loá cả mắt, làn gió khẽ thổi khiến cho chiếc rèm cửa sổ bằng lụa mỏng khẽ bay bay, tạo thành những làn sóng, trong không khí hơi oi bức.

Nhiếp Từ Vũ khẽ rên một cái rồi mở hai mắt ra, lúc ánh mặt trời chiếu thẳng vào, cô lập tức nhắm nghiền hai mắt lại, sau đó hơi hé đôi mắt ra, đợi cho tới khi mắt hoàn toàn thích ứng được với ánh sáng, lúc này cô mới mở cả hai mắt ra.

Đưa mắt nhìn căn phòng, là một khách sạn xa lạ bên trong được trang trí rất đẹp.

Nhiếp Từ Vũ không khỏi nhú mày lại, nhưng lại phát hiện đầu của cô choáng váng, không chỉ như vậy, cô còn cảm giác được cả người mình không có chút sức lực nào.

Cô bị làm sao vậy? Đưa hai tay của mình lên xoa cái trán lạnh băng, Nhiếp Từ Vũ muốn nhớ lại tất cả mọi chuyện. ©Đàn đàn Lê úy đ©n

Cô nhớ mình vốn đang ở quán cà phê nói chuyện phiếm với Nhã Nhã, sau đó nhận được điện thoại của Lạc Thuần nên vội vã chạy tới khách sạn, sau đó lúc đang nói chuyện cô có uống một ngụm nước trái cây, kết quả là cả người mệt mỏi rồi. Trí nhớ tới đây thì không có khúc sau nữa.

Chẳng lẽ trong chai nước kia có vấn đề!

Một cảm giác sợ hãi chợt loé lên trong đôi mắt của Nhiếp Từ Vũ, đầu óc vốn còn có chút mơ màng, thoáng cái đã tỉnh táo lại.

Nhưng mà Lạc Thuần làm vậy là có mục đích gì?

Cô thu tay muốn ngồi dậy, nhưng mà trong lúc thu tay vô tình đụng phải thứ gì đó, chỉ nghe thấy một tiếng “bộp” ở bên tai. Nhiếp Từ Vũ nhìn lại theo tiếng động phát ra, lúc này mới kinh ngạc vì bên cạnh mình còn có một người đàn ông đang nằm.

Tại sao lại như vậy... Tại sao lại có thể có đàn ông nằm trên giường!

“Àm ầm” một tiếng, đầu óc cô như nổ tung! Sắc mặt Nhiếp Từ Vũ trở nên trắng bệch, trắng tới mức gần như là trong suốt. Cô cắn chặt môi của mình, chỉ sợ mình sẽ la lên thất thanh sẽ khiến người đàn ông kia giật mình tỉnh giấc.

Nhớ lại vẻ giãy giụa cuối cùng và ánh mắt né tránh của Lạc Thuần, trong lòng Nhiếp Từ Vũ nhói đau. ©Đàn đàn Lê úy đ©nn

Nhìn chằm chằm vào hai má của người đàn ông bị mái tóc che lại, Nhiếp Từ Vũ đau lòng như dao cắt, mỗi tế bào trên toàn thân cũng run rẩy lên, mỗi một dây thần kinh đều co rúm lại.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ kêu người tới làm nhục cô chính là chủ ý của chị ấy... Đối mặt với tình cảnh này và phản ứng của chị ấy tới hôm qua, Nhiếp Từ Vũ chỉ có thể đưa ra suy đoán này. Cũng chính lúc đưa ra suy đoán này, hốc mắt của cô cũng trở nên đỏ ửng, trong đôi mắt tràn đầy sự hoảng hốt đã dâng lên một tầng hơi nước mờ mịt.

Cô đã tin chị ấy sẽ thực sự muốn cùng một chỗ với bọn cô, nhưng mà không ngờ chị ấy lại... .

Sự thật tàn nhẫn như vậy, khiến cho tim của Nhiếp Từ Vũ quặn thắt lại, đau đớn tới mức trên trán của cô cũng đổ một lớp mồ hôi. Từ từ, cô ngồi dậy,

cẩn thận từng chút che chắn cơ thể trần truồng của mình, cô nén nỗi đau ở trong lòng lại, lúc muốn nhặt quần áo của mình lên, ánh mắt lại lơ đãng nhìn tới bóng dáng hai người đang đứng nghiêm ở ngoài cửa, cô trợn mắt lên, quần áo ở trong tay lại rơi xuống.

...

※

Minh Hạo bị một tầm mắt rực cháy nhìn khiến cho cả người cậu ta không được tự nhiên, nên đã mờ hai mắt ra! Cũng chính lúc cậu ta mờ mắt ra kia, một giọng nói đầy oán hận và kinh ngạc vang lên bên tai của cậu ta.

“Tại sao lại là anh!” điển. Danh. Le. Quy. Đôn

Minh Hạo còn chưa hiểu được tình cảnh của mình, khi cậu ta ngẩng đầu lên nhìn thấy Nhiếp Từ Vũ, phản ứng đầu tiên chính là cảm thấy kinh ngạc và vui mừng, sao đó vô cùng vui vẻ nói: “Cô không sao chứ? Tối hôm qua cô...”

Đang muốn nói tiếp đột nhiên nhìn thấy cô rơi nước mắt thì dừng lại, nhìn thấy Nhiếp Từ Vũ nhìn đi chỗ khác, lúc này cậu ta mới cảm thấy có chút khác thường.

Cậu ta cúi đầu xuống, lúc nhìn thấy trên người mình xong, cảm thấy chút nữa cũng rơi xuống đất.

“Quần áo của tôi đâu rồi?” Cậu ta hét lên, về mặt kinh ngạc. Đột nhiên cậu ta sững sờ một chút, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Nhiếp Từ Vũ đang che chắn người thân thể của mình, đáy mắt đen láy của cậu ta thoáng hiện lên chút hoang mang và phức tạp.

“Tại sao cô cũng...” Không mặc quần áo.

Đương nhiên Minh Hạo còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, thì đã nghe thấy tiếng chửi rủa truyền tới từ chỗ cách đó không xa, còn chưa kịp phản ứng lại, một quả đấm đã xông thẳng vào mặt mình.

Nhiếp Từ Phong? Tại sao anh ta lại ở đây?

Minh Hạo ngỡ ngàng nhìn ánh mắt đầy bão tố và khuôn mặt đầy sát ý của Nhiếp Từ Phong, sững sờ tới mức không biết phản ứng thế nào, kết quả là đã trúng ngay một quả đấm vào giữa mặt, cả người ngã xuống bên cạnh người của Nhiếp Từ Vũ.

“Aaaa! Tránh ra tránh ra!” Nhiếp Từ Vũ cũng không nhịn được nữa hét lên chói tai, trong lòng chua xót và đau khổ nên nước mắt cũng tràn theo khoeo mi rơi ra ngoài. Cô hoảng hốt, liều mạng đẩy Minh Hạo đang đè lên người của mình.

Gương mặt đã trúng một quyền, thoáng một cái đã sưng lên, một mùi máu tươi từ trong miệng tràn ra, Minh Hạo còn chưa phản ứng kịp, đột nhiên cả người lại bị kéo lê xuống dưới đất, ngay sau đó nắm đấm liên tục rơi lên trên người của cậu ta, khiến cho cậu ta không chịu nổi.

“Vũ Vũ, đừng sợ, đừng sợ, ngoan nào.” Sau đó bà Trần Phương phản ứng kịp, lập tức chạy lại ôm lấy Nhiếp Từ Vũ đang vô cùng đau khổ, ôm cô thật chặt an ủi: “Không có việc gì nữa rồi, không sao nữa, đừng sợ.”

Cũng không biết có phải lời an ủi của bà có hiệu quả thật hay không, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ cũng dần dần hết run rẩy. Hai mắt nhắm lệ mờ màng nhìn về phía Minh Hạo đang bị Nhiếp Từ Phong tay nắm chân đá, lòng cô cũng nhói lên, nói: “Đừng đánh nữa.”

Bàn tay của Nhiếp Từ Phong nắm chặt gờ lên giữa không trung, anh quay đầu lại nhìn ánh mắt đau lòng của Nhiếp Từ Vũ, nhưng mà vẫn giáng một đòn xuống, hơn nữa ra tay còn mạnh hơn lúc trước.

Một quyền rất mạnh rơi xuống bụng của Minh Hạo, chỉ nghe thấy cậu ta rên lên một tiếng, rồi cả người cuộn lại như một con tôm.

Nhiếp Từ Phong đã điên rồi! Trong đầu chỉ hiện lên duy nhất một hình ảnh hai người đang ngủ say lúc anh bước chân vào. Đầu anh chỉ có một ý niệm: Giết cậu ta! Anh muốn giết cậu ta! Ra tay còn ác độc hơn trước, một quyền một cước hạ xuống không hề lưu tình chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Chương 160: Không biết xấu hổ

Editor: Táo đồ phổ núi

“Được rồi, em nói, anh đừng đánh nữa!” Nhiếp Từ Vũ khẽ hét lên một tiếng, gương mặt vì giận dữ mà cau có lại.

Cô đau khổ nhìn Nhiếp Từ Phong vì tức giận mà tóc tai như dựng thẳng lên, hai tròng mắt đỏ ngầu, nhìn anh không khác gì một con mãnh thú, nhìn thấy

như vậy cô đau lòng gần chết.

Bên trong đôi mắt của anh hiện lên sự lạnh lẽo và đau đớn, ánh mắt của anh trống rỗng, nhìn cô là chẳng chực khóc, anh đau lòng nói: “Cậu ta đã đụng vào em, anh muốn giết cậu ta!” Cô là của một mình anh, người đàn ông khác không thể đụng vào! ~~Đến~~ đàn ông duy nhất

Nhìn thấy anh giống như đang phát cuồng, Nhiếp Tử Vũ khó chịu, người đau khổ nhất là cô mà!

Đôi mắt dịu dàng như nước nhìn Minh Hạo đang ngã dưới đất như hấp hối, nhìn khuôn mặt đẹp trai mê người của cậu ta lúc này nhìn vô cùng thê thảm, trong lòng Nhiếp Tử Vũ bắt đầu quặn thắt lại đau đớn: “Chuyện này còn chưa làm rõ, anh có tư cách gì mà đánh anh ta! Hơn nữa Nhiếp Tử Phong, chuyện của em không cần anh phải quan tâm!”

Nhìn vẻ mặt kiên định của Nhiếp Tử Vũ, ngay lập tức Nhiếp Tử Phong lại giống như con sư tử bị chọc giận, suy sụp ở bên cạnh nói: “Em che chở cho cậu ta?” Ánh mắt của anh lạnh lùng nhìn Nhiếp Tử Vũ như muốn nhìn thủng người cô.

“Em chỉ nói sự thật thôi.” Không quan tâm cả người anh đang toát ra hơi thở buồn bã, Nhiếp Tử Vũ cũng không thèm nhìn về phía anh.

Lời nói vừa nói ra, bầu không khí trong phòng đã thay đổi ngay lập tức. Lập tức trở nên yên ắng, ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy một cách rõ ràng, Nhiếp Tử Phong cười lạnh một tiếng phả vào bầu không khí ngột ngạt.

“À...” Anh dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Nhiếp Tử Vũ, chậm rãi lui sang một bên, nhìn lướt qua Minh Hạo đang nằm dưới đất ôm chặt lấy bụng mình, anh gật gật đầu, dấy mắt bắn tia lạnh lẽo: “Còn có chuyện gì cần phải làm rõ nữa? Một nam một nữ ở trên giường, nếu như cậu ta không ép buộc em chẳng lẽ là em tự nguyện!”

Anh lạnh lùng nói những lời mỉa mai, vì tức giận nên lời nói khỏi miệng không hề suy nghĩ, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ lại sùng sốt một hồi, rồi gật gật đầu.

“Đúng vậy, là em tự nguyện thì đã làm sao? Là em đã tự nguyện hiến thân cho anh ta, vì vậy nên em không cho phép anh đánh anh ta, anh có ý kiến gì không?” Giọng điệu của Nhiếp Tử Vũ có chút không được bình tĩnh, ngực phập phồng kịch liệt, trái tim đau nhói lên như bị dao cắt.

Cô đi nước cờ hạ sách. Cứ như vậy thuận theo lời nói của anh, bởi vì cô muốn anh nhìn thấy sự quẫn bách của mình, đồng thời cũng hy vọng anh hận cô. Cho dù cô đuổi như thế nào cũng không đuổi được anh, vậy thì cô chỉ có thể làm cho anh hận chính mình, thất vọng đối với mình, vậy thì mới có thể phải sạch mối quan hệ của hai người được.

Tâm sự trong lòng của cô Nhiếp Tử Phong hoàn toàn không biết, điều duy nhất anh biết là từng câu từng chữ trong lời nói của cô như những lưỡi dao, đâm vào trong ngực của anh, khiến cho anh đau đớn tới mức ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn.

“Em đúng là không biết xấu hổ!” Nhiếp Tử Phong lạnh lùng bỏ lại một câu nói như vậy, sau đó xoay người kiên quyết rời khỏi.

Nghe thấy tiếng cửa đóng lại kêu lên “rầm” một tiếng, vẻ mặt của bà Trần Phuong hiện lên chút phức tạp, chân mày của Minh Hạo thì nhíu chặt lại, còn Nhiếp Tử Vũ thì tan nát cõi lòng.

Sau khi Nhiếp Tử Phong rời khỏi, Minh Hạo nhanh chóng cầm quần áo vào trong toilet để mặc, Nhiếp Tử Vũ dưới sự giúp đỡ của bà Trần Phuong cũng nhanh chóng mặc quần áo vào. Chỉ một lúc sau, hai người trước đó không lâu còn trần truồng giờ đã ăn mặc chỉnh tề ngồi xuống ghế sofa.

“Lăn một chút đi.” Nhiếp Tử Vũ không đành lòng nhìn khuôn mặt của Minh Hạo sưng to lên, lấy một chai nước khoáng ở trong tủ đưa cho cậu ta.

Mặc dù không biết tất cả những chuyện đã xảy ra là thế nào, nhưng mà Minh Hạo – người cho cô ấn tượng tương đối kiêu ngạo và cuồng vọng nhưng vẫn rất lịch sự, cho nên cô tuyệt đối tin tưởng anh cũng là một người bị hại.

Hơn nữa lúc cô thay quần áo cũng đã kiểm tra người mình một lần, không có dấu vết hay cảm giác đau nhức gì giống như lúc mình và Nhiếp Tử Phong làm chuyện yêu, vì vậy, cô đoán là đây chỉ là có người cố ý dựng hiện trường giả lên mà thôi!

“Cám ơn.” Minh Hạo xấu hổ nhận lấy chai nước khoáng cô đưa, rồi lập tức cảm nhận được ánh mắt không có thiện ý hướng về phía cậu ta, vừa quay đầu lại thì đúng lúc thấy được vẻ mặt tức giận của bà Trần Phuong.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?” Bà Trần Phuong không hiểu nhìn bọn họ, vốn đang lo lắng cho Nhiếp Tử Vũ, nhưng nhìn thấy cô giống như không có chuyện gì xảy ra, bà cũng không thể đứng yên được nữa. “Vũ Vũ, con không phải ở cùng với Thuận Nhi sao? Vì sao lại cùng đứa bé này...”

Vừa nghe thấy bà nhắc tới cái tên Lạc Thuận, cả người Nhiếp Tử Vũ cứng ngắc lại trong nháy mắt, ánh mắt cô ngay lập tức loé lên sự đau lòng.

Minh Hạo thì ngờ ngợ, ánh mắt chuyển qua chuyển lại trên người của bà Trần Phuong và Nhiếp Tử Vũ. “Lạc Thuận là ai? Còn nữa những chuyện này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?” Cậu ta chỉ nhớ một điều duy nhất là mình đã vào gian phòng này, sau đó nhìn thấy cô bất tỉnh, rồi không tới vài giây sau cậu ta cũng ngất theo.

Nhiếp Tử Vũ cũng không trả lời câu hỏi của bà Trần Phuong, mà nhìn về nghi hoặc của Minh Hạo, hỏi: “Anh không nhìn thấy Lạc Thuận sao?”

Minh Hạo lắc lắc đầu: “Ừ, không nhìn thấy. Cô ấy là ai?”

Nhìn bộ dạng của cậu ta không giống như đang già vò, Nhiếp Từ Vũ lại hỏi: “Vậy anh còn nhớ trước đó vì sao anh lại tới được đây không?”

“Nhớ.” Minh Hạo gật gù đầu, nói: “Là cô đã gửi tin nhắn cho tôi, nói người cô không khoẻ kêu tôi tới. Lúc tôi tới đây thì cô đã ngất xỉu, tôi muốn gọi điện thoại, những kết quả là không biết tại sao lại ngất đi.” Điều này khiến cho cậu ta thực sự không hiểu nổi.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Minh Hạo, trong lòng Nhiếp Từ Vũ chợt lạnh lẽo.

“Tôi gửi... tin nhắn cho anh...” Bởi vì quá mức bất ngờ, cho nên Nhiếp Từ Vũ cũng không nói được câu tiếp theo nữa.

Nhìn sắc mặt của cô càng lúc càng trắng bệch, bà Trần Phương ở bên cạnh cũng bổ xung thêm một câu: “Hơn nữa, vừa nãy anh của con cũng vừa nhận được tin nhắn của của con, cho nên mới chạy tới đây.”

Nghe vậy, Minh Hạo và bà Trần Phương cũng ngây ngốc, chỉ có Nhiếp Từ Vũ biết tất cả mọi chuyện là do Lạc Thuần gây nên cho nên lòng cô nguội lạnh như tro tàn.

Chuyện này chỉ đơn giản như vậy?

Cô có chút không thể tin được, Lạc Thuần hao tổn tâm trí để bẫy cô, nhưng mà chỉ vì muốn Nhiếp Từ Phong bắt gian tại trận! Hơn nữa cũng không hề hợp lý! Bởi vì cô và Lạc Thuần đã sớm thẳng thắn nói ra bọn họ là quan hệ anh em, chị ấy rốt cuộc vì cái gì mà làm như vậy?

Nhiếp Từ Vũ càng nghĩ càng không hiểu, những suy nghĩ trong đầu rối loạn lên.

Giữa lúc đầu của cô đau như muốn nứt ra, thì ngoài cửa truyền tới tiếng “Lạch cạch”, cô vô thức nhìn sang, thì nhìn thấy Lạc Thuần mặc bộ quần áo màu đen, trên khuôn mặt mang theo sự lo lắng đi tới.

Cả đêm suy đi nghĩ lại, Lạc Thuần cũng không cảm thấy dễ chịu gì, cho nên vội vã trở về, ở quầy tiếp tân còn nói chưa có trả phòng cô ta liền suy đoán Dịch Minh Lan vẫn còn ở đây. Cô ta vội vàng đi vào trong phòng, nhìn thấy một bóng dáng đối diện với mình, cô ta không nhìn rõ là ai đã lo lắng hỏi: “Chuyện thế nào rồi? Tôi gọi điện sao cô không bắt máy? Cô đã nói là cô chỉ cho một chút trùng phạp nho nhỏ thôi, không phải là cô đã làm gì với cô ấy...” Giọng nói líu lo tới đâu thì dừng lại, chiếc túi xách ở trong tay bởi vì suy đoán của cô ta mà tuột tay rơi xuống đất.

Đối mặt với ánh mắt sắc bén của ba người ngồi ở ghế sofa, trong lòng Lạc Thuần trống rỗng, chân mềm nhũn, trong nháy mắt cô ta ngã ngồi xuống mặt đất.

“Mẹ...”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Chương 161: Gặp chuyện đau buồn

Editor: Táo đỏ phở núi

Trong không khí tràn ngập cảm giác khó xử, trên sofa ba người có ba vẻ mặt khác nhau, nhưng đều vô cùng khó coi. Tâm trạng của mọi người tập trung về phía Lạc Thuần đang xụi lơ ngã ngồi dưới đất, thoáng một cái, bầu không khí trở nên vô cùng ngột ngạt, và căng thẳng.

Người phản ứng chậm nhất với lời nói của Lạc Thuần chính là bà Trần Phương, nhưng mà người mở miệng đầu tiên lại là bà.

“Thuần Nhi, tất cả những chuyện này đều do con làm...” Bà Trần Phương run run mở miệng, vất vả lắm mới nói ra được một câu nói hoàn chỉnh.

“Tôi...” Lạc Thuần chợt dạ né tránh ánh mắt đau lòng của bà, tim vì hoảng hốt và sợ hãi mà đập “thình thịch thình thịch”.

Sự im lặng của cô ta không thể nghi ngờ chính là sự chấp nhận, trong nháy mắt, bà Trần Phương choáng váng mặt mày, trước mắt tối sầm lại, mềm nhũn ngã xuống ghế sofa.

“Mẹ...” Nhiếp Từ Vũ nghiêng người đi lại. “Mẹ không sao chứ? Có nặng lắm không?” Cô lo lắng nhìn bà.

Lạc Thuần cũng lo lắng, nhưng mà sự lo lắng của cô ta còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, thì lại bị những lời nói của bà Trần Phương làm nghẹn lại ở trong họng.

“Tại sao con lại có thể làm như vậy, Vũ Vũ là em gái của con mà! Tại sao con lại có thể làm ra chuyện tàn nhẫn với con bé như vậy, rốt cuộc con... Rốt cuộc con còn là người không?!” Trong lòng bà Trần Phương quặn thắt lại vì đau đớn, ngực phập phồng bất định, sắc mặt của bà trắng bệch, trắng bệch giống như là bị bệnh vậy.

Vốn Lạc Thuần còn vì hành động của mình mà cảm thấy áy náy, nhưng mà trong khoảng khắc cô ta nghe thấy bà Trần Phương nói lời nói này xong, trong nháy mắt sự áy náy được thay thế bằng sự tức giận.

“Là tôi làm thì sao nào? Sao vậy? Bà rất thương yêu cô ấy có phải không?” Mặc dù cô ta chỉ làm mỗi chuyện là khiến cho Nhiếp Tử Vũ ngất xỉu đi, nhưng mà lúc này cô đã sớm tức giận tới mức mất lý trí, nên câu nhàu nhai hết tội lỗi lên người của mình.

Nhìn sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ khó coi, lại nhìn thấy bà Trần Phương bị lời nói của cô làm cho tức giận tới mức mặt xanh mét lại, cô ta cười lạnh một tiếng đứng dậy từ dưới đất.

Cô cần cảm thấy áy náy sao? Không! Cô không cần! Cô không cần sự tha thứ của bọn họ! Bọn họ không phải là cái gì của cô, tất cả mọi chuyện cô không cần phải giải thích với bọn họ! !

Nhìn thấy tình hình càng trở nên bế tắc, cô cũng có chỗ không đứng, hơn nữa cô ngoài bị hôn mê ra cũng không phát sinh bất cứ chuyện gì, cho nên Nhiếp Tử Vũ nói: “Chuyện này cứ cho qua như vậy thôi có được không? Con không có xảy ra chuyện gì hết, các người không nên tranh chấp vì con.”

Không ngờ sự tốt bụng của cô lại bị Lạc Thuần xem như lòng lang dạ thú.

“Thu hồi lại sự dối trá của cô đi, đừng ở trước mặt tôi giả vờ làm người tốt!” Sự lương thiện của cô ấy chính là đối lập với sự ác độc của cô, cũng bởi vì lúc nào cô cũng nhường nhịn lui bước, cho nên cô mới ôm lòng áy náy với cô ấy, nếu là trước đây cô cần bản không thêm quan tâm tới sự sống chết của cô ấy!

“Con... Con sao lại có thể nói như vậy... Con là chị gái của Vũ Vũ, là con gái của mẹ... Sao con lại có thể...” Bà Trần Phương vô cùng đau đớn, cũng chỉ vì sơ sẩy của bà mới tạo thành con bé như bây giờ.

“Con gái? Ồ, tôi thật sự là con gái của bà sao?” Lạc Thuần lạnh lùng mĩa mai, đáy mắt hiện lên sự chán ghét đối với bà: “Tôi là con gái của bà sao? Nếu như tôi thật sự là con gái của bà, tại sao bà lại giao tôi cho người khác nuôi nấng? Thậm chí sau khi biết thiếu chút nữa tôi bị tên cầm thú kia xâm phạm bà còn bắt tôi theo họ của bọn họ!” Vết sẹo năm xưa hé mở, khiến cho máu thịt trên vết thương lở loét ra.

Trước năm mười bốn tuổi, cô bị gửi nuôi trong nhà của chú họ. Chú họ háo sắc ngay từ lúc cô mười tuổi đã bắt đầu có xu hướng không ngừng xâm phạm tình dục đối với cô, cho dù cô cầu cứu mẹ mình như thế nào, mẹ cô cũng không tin tưởng mà cho rằng cô chỉ là một đứa trẻ thích đùa giỡn, sau này lúc cô mười bốn tuổi cô bị chú họ nhốt lại ở trong phòng tối thiếu chút nữa thì cưỡng đoạt cô, cô hoảng sợ đã lấy bình hoa đập vào đầu ông ta, kết quả cuối cùng vì không có chứng cứ hơn nữa cô lại có tính cách cực đoan, cho nên cô đã bị đưa vào trại quản giáo thiếu niên, ở trong đó một năm cô mới được người gọi là mẹ đưa ra.

Nhiếp Tử Vũ lần đầu nghe được chuyện quá khứ đau khổ của cô ta, một lúc lâu mới phản ứng lại. Lúc cô nhìn thấy khoé môi Lạc Thuần nhếch lên nụ cười trào phúng, lần thứ hai cô quay đầu lại nhìn bà Trần Phương, bà đã che miệng khóc không thành tiếng.

Trong lòng Nhiếp Tử Vũ như bị bóp nghẹt, hô hấp cũng khó khăn.

Nhìn Lạc Thuần cười đến điên cuồng, cô bắt đầu hối hận vì sao mình không nhường nhịn nhiều hơn một chút. Mặc dù Lạc Thuần là chị, nhưng mà chị ấy cũng chỉ sinh ra sớm hơn cô vài phút đồng hồ thôi, cũng chỉ mới mười tám tuổi mà thôi. Thời thơ ấu của chị ấy bi thảm như vậy, mà cuộc sống của cô lại như một cô công chúa, cô nên bao dung nhiều hơn mới phải...

“Hừ!” Lạc Thuần lau đi những giọt nước mắt không biết đã rơi xuống từ lúc nào, quật cường ngẩng mặt lên, lạnh lùng nói: “Thu hồi lại giọt nước mắt dối trá của bà đi, không có tác dụng gì với tôi đâu. Bà đừng cho rằng tôi sẽ mềm lòng, tôi nói rõ cho bà biết, kiếp này tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho tất cả những gì bà đã làm!”

Nói xong câu đó, Lạc Thuần cúi người xuống nhặt chiếc túi xách ở dưới đất lên, rồi xoay người nhanh chóng chạy ra.

Nhìn cánh cửa trống trơn, trong lòng Nhiếp Tử Vũ ngửi vị tạp trần. Cô nhìn về phía bà Trần Phương, thì thấy bà càng khóc nhiều hơn, đột nhiên cả người bà ru lên, sau đó nhắm nghiền hai mắt lại.

“Mẹ!”

...

※

Bà Trần Phương từ ngày tỉnh lại ở trong bệnh viện liền trở nên trầm mặc ít nói hơn rất nhiều, cho dù Nhiếp Tử Vũ có an ủi như thế nào đi nữa cũng không hề có chút hiệu quả chút nào. Sau khi về đến nhà, buổi chiều nhóm dọn nhà cũng đã tới, nhưng bà Trần Phương lại sống chết không chịu chuyển. Bà nói có thể Lạc Thuần sẽ trở về, bà phải chờ cô ta nói lời tha thứ mới bằng lòng chuyển đi. Đối với sự bướng bỉnh của bà, Nhiếp Tử Vũ cũng không nói gì thêm, chỉ gặt gặt đầu, trước tiên cũng đồng ý ở lại cùng với bà.

Thời tiết tháng chín so với tháng tám mà nói, cũng không coi là nóng nhất, nhưng mà trong đi trong sân trường rộng như vậy, vẫn sẽ bị chảy mồ hôi ướt hết người.

Nhiếp Tử Vũ ôm một đồng thư vừa đi vừa cười cười nói nói với Triệu An Nhã ở trong sân trường, những sinh viên đi ngược chiều không ngừng chỉ trỏ về phía cô, khiến cho cả người của cô không được tự nhiên.

“Nhã Nhã, mình có chỗ nào kỳ lạ à?”

Triệu An Nhã nhìn trên dưới người cô một lượt, lắc lắc đầu: “Không có.”

“Vì sao bọn họ lại chỉ trỏ mình?”

“Chắc là bởi vì cậu quá đẹp ấy mà!” Triệu An Nhã cười cười xem như không có chuyện gì. “Đúng rồi, không phải cậu nói muốn tạm thời nghỉ học sao? Việc này sao rồi?”

“Lát nữa tan học sẽ đi tìm chủ nhiệm Hệ.” Nhiếp Tử Vũ nói. Đã quyết định sinh đứa nhỏ ra, như vậy thì cô cũng sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Hai người lại nói chuyện một lúc rồi khi đi vào trong giảng đường, có một tiếng hô hoán gọi Nhiếp Tử Vũ lại, cô nhìn cô gái xa lạ một cái.

“Nhiếp Tử Vũ, chủ nhiệm Hệ nói cô hãy tới văn phòng làm việc gấp thầy.”

“Hả... Được.” Nhiếp Tử Vũ chân chừ gật gật đầu.

Triệu An Nhã nhìn cô gái vội vã xoay người rồi đi thì gọi cô ta lại. “Này, cô có biết tên đầu hói kia tìm Vũ Vũ có chuyện gì không?” Đầu hói nổi tiếng hung dữ, bất cứ ai bị ông ta gọi vào văn phòng không phải là bị buộc thôi học thì chính là bị xử phạt, lần này sao ông ta lại cho gọi Vũ Vũ?

Cô gái lặng lẽ quan sát người của Nhiếp Tử Vũ một lượt, nhún nhún vai mĩa mai nói: “Chắc là do tin tức xấu ở trên tờ báo kia thôi.” Nói xong liền chạy đi, Triệu An Nhã có gọi thế nào cũng vô dụng.

“Tờ báo?” Nhiếp Tử Vũ lẩm bẩm hai chữ này rồi cùng với Triệu An Nhã hai mặt nhìn nhau, nhưng mà không hiểu gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Chương 162.1: Trên đời này chỉ có một Nhiếp Tử Vũ

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhiếp Tử Vũ vừa bước vào văn phòng làm việc liền cảm giác được rõ ràng bầu không khí không thích hợp. Đầu bên kia, chủ nhiệm Hệ đang dạy dỗ học sinh đột nhiên ngừng lại, phải biết rằng nghe đồn trước đây lúc ông ta dạy dỗ học sinh chưa bao giờ dừng lại giữa chừng, mặc kệ cho có xảy ra chuyện gì đi nữa. Mà bây giờ khi tầm mắt của ông liếc nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ từ ngoài cửa bước vào, lại có thể phát tay ý bảo tên học sinh xui xẻo kia đi xuống.

“Qua đây đi.” Chủ nhiệm Hệ nhếch nửa miệng nói với Nhiếp Tử Vũ.

Nhiếp Tử Vũ cũng không hé răng, ngoan ngoãn nghe lời đi lại, nhưng mà vừa mới đi tới trước mặt ông, một tờ báo đã đặt được quãng lên mặt bàn trước mặt cô. Tao do le quý đđono.

“Em có điều gì muốn giải thích không?”

Nhiếp Tử Vũ sững sốt, đáy mắt hiện lên sự kinh ngạc. Lúc đang muốn hỏi ông ta muốn cô giải thích cái gì, thì thấy một ngón tay của chủ nhiệm Hệ chỉ lên cái tiêu đề của tờ báo, ý bảo cô nhìn.

Nhiếp Tử Vũ không hiểu cụp mắt xuống cầm tờ báo lên, lúc cô nhìn thấy tiêu đề tờ báo viết “Một nữ sinh đại học có tiếng nào đó bán dâm, hình ảnh giường chiếu bị lộ ra ngoài ánh sáng”, tim cô đập chậm một nhịp, nhất là khi bên cạnh những dòng chữ kia có kèm theo một tấm hình chiếm một phần hai của tờ báo, lúc này giống như có một chậu nước đá hắt thẳng vào mặt cô, từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân đều trở nên lạnh lẽo.

Trong hình là hình ảnh một đôi nam nữ ôm nhau ngủ, góc chụp là một bên mặt, nhưng mà gò má tình xảo của nữ chính trong hình chỉ cần người nào đã từng gặp Nhiếp Tử Vũ rồi thì đều có thể đoán ra đó là cô. Ngoại trừ tấm hình có đầy đủ hình ảnh giường chiếu, phía dưới còn có mấy tấm chụp khách sạn.

Tầm mắt chuyển qua đọc những dòng chữ nhỏ, đọc dần xuống phía dưới, khoe miệng của Nhiếp Tử Vũ khẽ nhếch lên một nụ cười so với sự khổ sở còn khó coi hơn. Sau khi đọc hết cô muốn cười lại không cười nổi. Bởi trên báo viết chính là hoàn cảnh sơ lược của cô, đại khái là đang học trong trường đại học, và với bộ dạng phóng đảng của cô, ảnh hưởng tới môi trường học tập, tạo thành ảnh hưởng xấu.

Bây giờ nhìn tình cảnh này, xem ra ngày đó quả nhiên là cô đã đoán không sai, vốn bị Nhiếp Tử Phong bắt gian tại trận chỉ là màn dạo đầu, mục đích thực sự là muốn lãng nhục cô, khiến cô ở Đài Loan không ngóc đầu lên được!

Nhiếp Tử Vũ chậm rãi buông tờ báo ở trong tay xuống, cô giương mắt lên nhìn chủ nhiệm Hệ đang nhìn cô chăm chăm, dùng giọng điệu nhẹ nhàng như con gió nói: “Em không có gì để giải thích.” Mặc dù chuyện xảy ra không giống như thông tin mà tờ báo đưa tin, nhưng mà sự thật cũng không khác là mấy, bởi vì cô và Minh Hạo đã cùng ngủ một đêm với nhau.

Nghe vậy, sắc mặt của chủ nhiệm Hệ như chìm xuống đáy cốc.

Bàn tay của ông ta đập lên bàn kêu “Rầm!” một tiếng, khiến cho những giấy bút trên bàn nảy lên.

“Thân là một học sinh trong trường của chúng ta, em lại là nữ sinh tại sao lại không biết xấu hổ như vậy, danh tiếng của trường chúng ta còn đâu. . .” Ông ta tức giận tới mức lời nói ra không suy nghĩ, gân xanh trên trán cũng nổi lên, sắc mặt khó coi vô cùng.

Nhiếp Tử Vũ cũng không lộ ra biểu cảm gì, nhưng mà bên trong tất nhiên cảm thấy vô cùng nặng nề, mặc cho ông ta tùy ý răn dạy và mắng chửi mình.

“Căn cứ vào tình hình đi học của em và cả chuyện lần này nữa, chúng tôi quyết định đuổi. . .” Hai chữ “học em” còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, thì cánh cửa vốn đang được đóng kín lại đột nhiên bị đẩy ra kêu “rầm” một tiếng.

Chủ nhiệm Hệ tức giận vốn muốn mắng người nào vô lễ như vậy, nhưng mà khi nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đứng ở cửa kia, thì sự tức giận của ông ta thoáng một cái trở nên cứng ngắt lại. Một lúc lâu sau mới nhắm mắt lại há miệng ra, lập tức bày ra sắc mặt nịnh nọt, cười cười nghênh đón.

Nhiếp Tử Vũ một lòng đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình cũng không để ý tới người ông ta nhìn thấy là ai, mãi cho tới khi vang lên một giọng nói quen thuộc, lúc này nét mặt của cô thoáng thay đổi.

“Tôi là người nhà của Nhiếp Tử Vũ.”

. . .

※

Tổng giám đốc tiếng tăm lừng lẫy của tập đoàn Nhiếp Phong tới đại học X, tin tức này chỉ một lát sau đã truyền khắp sân trường. Ngoại trừ những giáo sư nghe thấy tin tức Nhiếp Tử Phong tới đã tới rồi, thì ngay cả hiệu trưởng đang mở cuộc họp cùng với các thành viên ban giám đốc cũng chạy tới.

“Tổng giám đốc Nhiếp, xin chào, tôi là hiệu trưởng của trường này, tôi họ. . .” Giới thiệu đơn giản một lượt, rồi trao đổi danh thiếp với nhau, sau đó trở lại chuyện chính.

Ngồi trong chiếc sofa mềm mại, khuỷu tay của Nhiếp Tử Phong đặt lên gối, mười ngón tay đan vào nhau, chống cằm trầm tư. Bên dưới đôi mày khi khải anh hùng, đôi mắt sắc bén như ưng toé ra lạnh nhạt, từ trên cao nhìn xuống, toàn thân anh toát ra hơi thở vương giả khiến cho bất cứ người nào cũng không thể bỏ qua, ngay cả một người đứng đầu trường học cũng trở thành một tiểu binh làm nền cho anh.

“Tôi cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói thẳng mục đích mình tới đây.” Nhiếp Tử Phong hắng giọng một cái, tia sáng trong đôi mắt lưu luyến nhìn Nhiếp Tử Vũ một lần, nói: “Tin tức trên báo chí đưa tin bất kể có phải là Vũ Vũ hay không tôi cũng không cho phép các người đuổi học cô ấy! Nếu như đúng như vậy, tôi sẽ dùng hết mọi thủ đoạn để ém chuyện này xuống!” Anh lạnh lùng nói ra khỏi miệng một câu như vậy

Vừa dứt lời, mọi người ở trong phòng làm việc hít một ngụm khí lạnh, trong đó hiệu trưởng có biểu tình gầy gù nhất.

“Tổng giám đốc Nhiếp, nếu như có thể chúng tôi cũng không muốn làm khó xử tiểu thư Nhiếp, nhưng chuyện lần này có ảnh hưởng tới trường học của chúng tôi. . .”

Không đợi ông ta nói xong, Nhiếp Tử Phong lại lạnh lùng nói: “Tôi sẽ quyên góp một ngàn vạn cuốn sách quý cho thư viện.”

Nghe vậy sắc mặt của mọi người liền biến đổi, bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Chúng tôi cảm ơn ý tốt của anh, nhưng duy trì danh tiếng của trường rất quan trọng, vì thế. . .”

“Ba ngàn vạn!” Nhiếp Tử Phong không thay đổi sắc mặt nói ra một câu nói kia, giống như là con số anh đang nói là ba trăm cuốn thôi vậy, thậm chí không hề nhú mày một chút nào. “Con số này chắc là các người đã hài lòng rồi chứ!”

Lần này, hiệu trưởng quay đầu lại, mọi người nhất trí gật gù đầu với ông ta, chủ nhiệm Hệ cũng cười toe toét gật đầu lia lịa.

A. . .

Đứng ở bên cạnh Nhiếp Tử Vũ nhìn bọn họ đàm phán, vô thức nở một nụ cười mỉa mai. .

Lấy tiền ra để làm việc, quả nhiên là phong cách nhất quán của anh! Trợn mắt lên nhìn qua nhìn lại giữa bọn họ, cô lại càng cảm thấy tim mình trở nên lạnh giá. Lãnh đạo trường học thì nịnh nọt, cô làm sao cũng không thoát khỏi Nhiếp Tử Phong. . . Cô rốt cuộc phải làm sao. Lần ở khách sạn kia, cô đã nói những lời tàn nhẫn như vậy với anh rồi, chẳng lẽ vẫn còn chưa đủ để anh hận mình sao?

Bất ngờ, đáy mắt của Nhiếp Tử Vũ hiện lên một tia lo lắng, cô lạnh lùng nhìn gương mặt bình tĩnh khiến cho bất cứ ai cũng không thể đoán ra được tâm trạng thật sự của Nhiếp Tử Phong, đột nhiên cô đảo mắt một lượt rồi chen ngang vào cuộc nói chuyện của lãnh đạo nhà trường.

“Đủ rồi!” Đột nhiên cô quát lên bảo ngưng lại, nên hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người. Không nhìn ánh mắt âm lãnh của Nhiếp Tử Phong ở đối diện, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nhiếp Tử Vũ thản nhiên nói: “Em nói rõ cho các thầy biết, thông tin báo chí đưa tin đúng là em, vì vậy, làm phiền các thầy chỉ cần đuổi học em đi thôi.”

Cô không quan tâm, thực sự không quan tâm! Bởi vì sau khi xảy ra hàng loạt chuyện, có đi học nữa hay không đối với cô mà nói không còn quan trọng nữa! Vốn cô cũng muốn tạm xin nghỉ học, bây giờ vừa hay có chuyện này xảy ra trường học muốn đuổi học cô, chuyện đó cũng khiến cô đỡ phải mất công xin nghỉ.

Khí thế hào hùng và vẻ mặt thản nhiên của cô tạo thành cục diện bế tắc, Nhiếp Tử Phong cứng ngắc nhìn cô, lạnh lùng nói: “Nhiếp Tử Vũ, em có biết mình đang nói cái gì không?” Lúc nhìn thấy nội dung tin tức trên báo chí, anh cũng có thể đoán được cô đã xảy ra chuyện gì, vội vã bỏ lại công việc trên tay chạy tới đây để xử lý, vất vả lắm mới đàm phán xong, nhưng không ngờ cô lại cầu xin nhà trường đuổi học mình! Anh sao có thể không tức giận được.

Ngũ quan trên gương mặt tuấn lãng bất ngờ nở một nụ cười, anh thản nhiên nhìn hiệu trưởng đang sừng sốt, nói: “Các người đã suy nghĩ sao rồi?” Đáy mắt tràn ngập sự tự tin.

“Chuyện này...” Lợi ích và danh tiếng, bên nặng bên nhẹ. Đương nhiên mọi người đều biết thân phận và địa vị của Nhiếp Tử Phong, là một nhân tài có sức ảnh hưởng rất lớn, cũng không muốn mất đi cơ hội lớn để truyền bá trường học của mình, cho nên đã gật gật đầu nói: “Nếu như tổng giám đốc Nhiếp có thể ếm chuyện này xuống, vậy thì chúng tôi sẽ...”

“Đuổi học em!”

Một câu nói vang lên khiến cho mọi người đều hoảng sợ nhìn Nhiếp Tử Vũ đang rất bình tĩnh, không thể tin là cô sẽ nói là những lời này.

“Em...” Ngũ quan như được khắc nên của Nhiếp Tử Phong được bao trùm bởi một lớp băng lạnh lẽo, anh neho mắt lại, đánh giá về mặt thản nhiên của Nhiếp Tử Vũ. Nhưng mà trước khi anh mở miệng nói chuyện, Nhiếp Tử Vũ đã nói trước.

“Nhiếp Tử Phong, coi như em cầu xin anh có được không? Không cần phải lo chuyện của em! Mặc kệ em sống hay chết, cũng xin anh đừng nhúng tay vào chuyện của em!” Rốt cuộc thì còn quần lấy cô bao lâu nữa, rốt cuộc cô còn phải chịu đau khổ tới bao giờ nữa!

Đôi mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào cô, một lúc lâu sau Nhiếp Tử Phong mới nặn ra một câu nói: “Bây giờ không phải lúc giận dữ!”

“Em không hề giận dữ!” Nhiếp Tử Vũ không vui phản bác lại, mí mắt nhú lại, nhân tiện bổ sung thêm một câu: “Anh còn chưa quan trọng tới mức khiến cho em lấy tương lai của mình ra để đùa giỡn!”

Dứt lời, trong nháy mắt một tia đau lòng hiện lên trong ánh mắt của Nhiếp tử Phong, ánh mắt anh trở nên tối tăm, cánh môi mỏng mím lại thành một đường thẳng, hiện lên sự lạnh lẽo vô cùng.

Rốt cuộc bây giờ đang xảy ra chuyện gì?

Hiệu trưởng và lãnh đạo nhà trường bị hai người ném sang một bên, hai người nhìn nhau chằm chằm, trong khoảng thời gian ngắn đều im lặng không nói gì, lúc Hiệu Trưởng đang định mở miệng nói cái gì đó, thì có một người lại mau miệng hơn ông ta, phá vỡ bầu không khí yên lặng ở trong phòng.

“Anh là anh trai của em, anh có quyền quản em”

Nhìn biểu tình cường thế của anh giống y hệt như trước đây, trong lòng Nhiếp Tử Vũ bất đắc dĩ thở dài một cái, nói: “Chúng ta không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào, hơn nữa anh đã quên rồi sao? Em đã không còn có tên trên họ khẩu nhà họ Nhiếp nữa, vì thế nghiêm túc mà nói anh với em là người xa lạ.” Cô nói những lời trái với lương tâm.

“Nhiếp Tử Vũ!” Vừa nghe cô lơ đãng nói như vậy, Nhiếp Tử Phong tức giận đứng lên. Đôi mắt của anh hung ác nhìn lướt qua mọi người, rồi nhìn chằm chằm cô, anh bất ngờ nói: “Em thực sự muốn nhìn thấy anh tức giận sao! ?” Lại nhiều lần muốn phui sạch quan hệ giữa bọn họ, đến tận cùng là vì sao? Vì sao cô lại có biến chuyển lớn như vậy! Sự ngây thơ trong quá khứ của cô đi đâu rồi? !

“Em không...”

Lúc Nhiếp Tử Vũ muốn nói cái gì đó, thì đột nhiên cánh cửa ngoài ban công lại bị đẩy ra, kèm theo đó là những tiếng thét chói tai ở ngoài cửa truyền tới, một người đàn ông có vóc dáng như người mẫu đi vào với tư thế ngạo mạn.

Trong nháy mắt hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người ở trong phòng, trong đó, sắc mặt của Nhiếp tử Phong là khó nhìn nhất.

“Bảo bối, chờ lâu rồi hả?”

(còn tiếp)

Chương 178: Chương 162.2: Trên đời này chỉ có một Nhiếp Tử Vũ

Editor: Táo đồ phở núi

Nhìn bóng dáng người đang từ từ đi về phía mình, mắt của Nhiếp tử Vũ trừng lớn lên giống như cái chuông đồng vậy, bên trong đôi mắt trong veo của cô phản chiếu ra một gương mặt đẹp trai luôn nở nụ cười trên môi, tim của cô đập “thình thịch thình thịch.”

“Anh... Tại sao lại...” Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây! Nhìn Minh Hạo vòng tay qua vai ôm lấy mình, Nhiếp Tử Vũ hoảng sợ tới mức không nói nên lời.

Đối mặt với sự khiếp sợ và kinh ngạc của cô, Minh Hạo xông lại ôm cô rồi nháy nháy mắt, cười ngọt ngào với cô. Rồi lại chậm rãi chuyển tầm mắt tới những người lãnh đạo đang choáng váng đầu óc vì sự xuất hiện của cậu ta, cậu ta cười nhếch môi lộ ra những chiếc răng trắng tinh.

“Tôi là Minh Hạo, hôm nay tôi tới đây là muốn nói tất cả tin tức trên báo chí đều không phải là sự thật, Vũ Vũ không hề làm cái gọi là bán dâm, bởi vì...” Ánh mắt giao hoạt của cậu ta nhìn sắc mặt của Nhiếp Tử Phong đang dần dần trở nên xanh mét, cậu ta cười to ở trong lòng mấy tiếng, rồi cậu ta nói: “Bởi vì tôi là bạn trai của Vũ Vũ, hơn nữa sẽ nhanh chóng đính hôn, tôi đã cho người đại diện của tôi làm rõ với báo chí, không biết các người có bất cứ dị nghị gì không?”

Lời nói của cậu ta khiến cho tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc và khiếp sợ, trong khoảng thời gian ngắn, phòng làm việc trở nên yên lặng.

Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Minh Hạo đang cười rất chân thành, cô nhẹ nhàng kiễ chân lên ghé sát tai cậu ta hỏi: “Chuyện này là sao vậy?” Cô trở thành bạn gái của anh ta lúc nào? Còn nữa bọn họ sắp đính hôn khi nào?

Theo góc độ của Nhiếp Tử Vũ nhìn sang, Nhiếp Tử Vũ kiễ chân như vậy giống như là đang hôn Minh Hạo, thấy thế, lửa giận của anh bùng cháy, một cảm giác tức giận bùng cháy trong lồng ngực, càng lúc càng mãnh liệt.

Yên tâm đi, tất cả cứ giao cho tôi.

Minh Hạo thấy Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc như thế thì cho cô một ánh mắt yên tâm. Nhưng mà một giây sau muốn quay đầu lại tiếp tục nói chuyện với lãnh đạo thì, đột nhiên thấy Nhiếp Tử Phong đang đứng ở đối diện đi nhanh tới, giờ cao tay lên, lúc mọi người còn chưa phản ứng kịp thì anh đã quan đây, một đám rất mạnh đã rơi trên khuôn mặt kiêu ngạo tươi cười của Minh Hạo.

Cùng với năm đám kia rơi xuống còn có một câu nói rít gào lên của anh: “Chết tiệt! Cô ấy là người phụ nữ của tôi!”

Minh Hạo bị đám một đám, dưới chân lao đảo một bước, cuối cùng ngã xuống dưới đất, khoe miệng bị rách thịt, máu tươi khế chảy ra từ chỗ đó.

“Á, anh không sao chứ?” Người phản ứng lại đầu tiên chính là Nhiếp Tử Vũ, giữa lúc cô muốn tiến lên kiểm tra vết thương cho cậu ta, thì có một cánh tay nắm chặt lấy cổ tay của cô, dùng sức một chút, một lát sau cô liền rơi vào trong một lồng ngực quen thuộc.

“Anh buông ra...” Chưa kịp nói hết câu ra khỏi miệng, Nhiếp Tử Vũ đã bị bộ dạng của anh làm cho sợ hãi, cho nên không nói lời nào nữa.

Lúc này Nhiếp Tử Phong dưới con thịnh nộ giống như một con dã thú, cơ mặt vì tức giận mà trở nên run rẩy, từng tiếng thở dốc phập phồng, nhìn anh hung dữ như vậy, khiến cho người ta không dám tới gần.

“Em yêu cậu ta?” Đột nhiên, anh khế hét lên với cô.

“Em...” Cả người của Nhiếp Tử Vũ vì câu nói của anh mà ngẩn ra, không biết nên trả lời như thế nào.

“Chết tiệt! Em yêu cậu ta nên em mới đau lòng vì cậu ta có phải không? !” Lúc trước ở khách sạn một lần, bây giờ lại thêm lần này nữa, cho dù anh vô cùng không muốn đụng chạm tới vấn đề này nhưng cũng không có cách nào kiềm chế không suy nghĩ tới được.

Bị tiếng hét của anh khiến cho cô chậm chạp không phản ứng lại, khi ánh mắt thất thần của cô nhìn vào ánh mắt đau khổ muốn chết của anh, đột nhiên trong lòng của Nhiếp Tử Vũ đau đớn, giống như bị người ta đánh thẳng vào trong tim.

“Đừng vậy.” Đáy mắt chợt hiện lên một tia đau thương mà người khác không phát hiện ra, cô ra sức tránh thoát khỏi ngực của anh, lạnh lùng nói: “Anh ấy là bạn trai của em, mặc dù chúng em chưa kết hôn nhưng không khác gì vợ chồng thực sự, em nên đau lòng vì anh ấy không phải sao?” Nói xong cô xoay người đi tới chỗ của Minh Hạo, cẩn thận từng chút đỡ anh đứng dậy từ dưới đất, cố ý ân cần hỏi han Minh Hạo ngay trước mặt của anh.

Nghe vậy, đáy mắt của Nhiếp Tử Phong lại loé lên tia giận dữ không thể kiềm chế được, anh nghiến răng giống như muốn cắn nát hàm răng của mình đi vậy, gân xanh trên trán cũng nổi lên, bộ dạng hung dữ như hung thần ác sát dưới địa ngục, toàn thân tràn ngập hơi thở âm u.

Bây giờ đang xảy ra chuyện gì vậy?

Những người lãnh đạo trong trường lại bị bỏ qua một bên đang có vẻ mặt khó hiểu, đứng yên ở một bên xem cũng không phải, mà chen miệng vào nói cũng không phải.

“Đâu không?” Nhiếp Tử Vũ lấy cái khăn tay từ trong túi ra khẽ lau khoé miệng bị rách của Minh Hạo, dùng ánh mắt vô cùng yêu thương nhìn cậu ta: “Tại sao anh lại ngốc như vậy, một chút chuyện nhỏ như thế này em vẫn có thể xử lý được.” Cùng lắm là bị bôi xấu danh dự mà thôi, cô không quan tâm mọi người nhìn cô như thế nào

“Bởi vì em là bạn gái của anh mà.” Minh Hạo phụ họa nói, cười cung chiêu với cô, sau đó quay về phía những người lãnh đạo trong trường. “Có thể giải thích tôi đã giải thích rồi, bây giờ có thể nói quyết định của các ngài không?”

Với thân phận tiểu thư nhà họ Nhiếp, hơn nữa sự thật cũng đã được làm sáng tỏ, cậu ta tin là cô sẽ không bị bọn họ làm khó xử.

Đáp án đương nhiên là khẳng định! Đã là một chuyện hiểu lầm, hơn nữa Nhiếp Tử Vũ lại có tập đoàn Nhiếp Phong làm chỗ dựa, bọn họ đương nhiên biết không cần phải truy cứu tiếp.

“Nhưng mà tiểu thư Nhiếp nói muốn bị đuổi học.” Hiệu trưởng vừa nói khẽ, vừa quan sát sắc mặt của Nhiếp Tử Phong.

“Là sao? Bảo bối em muốn bị đuổi học?” Minh Hạo khiếp sợ nhìn biểu tình thần nhiên của Nhiếp Tử Vũ ở đối diện, sau một lúc hoảng hốt cuối cùng cũng gật gật đầu: “Cũng được, sau khi kết hôn em hãy làm tốt chức trách phu nhân của mình, anh là chồng em anh sẽ nuôi em.” Nói xong ôm bả vai của cô.

Ánh mắt của Nhiếp Tử Phong gật gao nhìn chăm chăm vào bàn tay của Minh Hạo đặt ở trên bả vai của Nhiếp Tử Vũ, đôi mắt như bắn ra tia lửa. Hai tay ở hai bên đùi nắm chặt thành quyền, đốt ngón tay trở nên trắng bệch đã nói lên sự phẫn nộ trong lòng anh ngay lúc này.

“Em đã quyết định nghỉ học, xin anh đừng nhúng tay vào.” Lúc nói Nhiếp Tử Vũ nhìn thẳng vào Nhiếp Tử Phong, sau khi nói xong cô quay đầu lại nói với Minh Hạo: “Chúng ta đi thôi.” Sau đó hai người dưới ánh mắt trân trời của mọi người đã bước chân rời đi. Diễn đang lê quý đôn

Đi ra khỏi phòng làm việc, không khí mát mẻ tràn vào trước mặt, nhất thời khiến cho Nhiếp Tử Vũ cảm thấy tốt hơn nhiều.

“Không sao chứ?” Minh Hạo nhìn cô với vẻ mặt lo lắng, quan tâm nói.

“Tôi không sao.” Nhiếp Tử Vũ nở nụ cười vô lực đối với cậu ta, lặng lẽ tránh khỏi cái ôm của cậu ta. Ngẩng đầu lên nhìn về phía cậu ta, cô chân thành nói: “Cảm ơn anh đã giải vây thay cho tôi.”

“Đừng nói như vậy, hôm nay cô bị biến thành như vậy, trong đó cũng có một phần trách nhiệm của tôi.” Nếu như không phải cậu ta không có lòng cảnh giác, anh ta cũng sẽ không bị người khác đưa vào bẫy. “Nhưng mà, về chuyện nghỉ học, cô đang nói thật sao?”

“Ừ.” Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu không chút chậm trễ, ném cho anh ta một ánh mắt yên tâm: “Không sao đâu, chỉ là ít đi một cái văn bằng thôi, tôi cũng không quan tâm nhiều lắm.”

Trong đầu lại nhớ lại khi cậu nói ra câu nói cuối cùng kia, ánh mắt của Nhiếp Tử Phong dường như muốn giết người, Nhiếp Tử Vũ không khỏi run run một chút.

Như vậy, hẳn là anh sẽ hoàn toàn hết hy vọng với cô rồi chứ...

※

Chuyện của Nhiếp Tử Vũ gây xôn xao một trận trong xã hội, người đại diện của Minh Hạo lập tức công khai làm sáng tỏ quan hệ của hai người, khiến cho việc này lắng xuống. Cuối cùng Nhiếp Tử Vũ vẫn nghỉ học, bởi vì chuyện này mà bà Trần Phương đã tự trách không biết bao nhiêu lần. Bởi vì bà cho rằng mình đã không giáo dục Lạc Thuần tốt nên mới hại Nhiếp Tử Vũ bị như vậy, cho nên không thể tiếp tục đi học ở trong trường nữa mà phải nghỉ học.

Sau đó mỗi ngày Nhiếp Tử Vũ hết ăn lại ngủ, ngủ cho tới khi đã giấc mới tỉnh, bà Trần Phương cho rằng do cô quá buồn và đau khổ nên mới như vậy để cho đỡ buồn, cho nên cũng không hỏi nhiều, bà không hề biết rằng đây là hiện tượng của phụ nữ mang thai. Còn Nhiếp Tử Vũ thì sợ bà Trần Phương rảnh rỗi hay suy nghĩ lung tung, cho nên đã bỏ tiền ra mua một gian hàng mặt tiền ở ngoài đầu ngõ mở quán mì cho bà, cũng may là bà Trần Phương có tay nghề tốt, quán mì từ ngày khai trương thì làm ăn rất tốt.

...

Thời gian trôi qua mau, chỉ chớp mắt một cái, đã qua hơn nửa tháng.

Ngày hôm đó - -

Nhiếp Tử Vũ bê chiếc khay đi giày đế bằng đi qua đi lại chỗ khách ngồi, gọi đồ ăn và mang lên. Tháng mười, khí trời vẫn oi bức như trước, mặc dù trong quán đã rảnh rỗi hơn, nhưng trên gương mặt phấn nộn của Nhiếp Tử Vũ vẫn có một lớp mồ hôi chảy ròng ròng.

“Đây là mì sườn mà ngài đã gọi.” Đặt một tô mì sườn nóng hổi đang bốc hơi đặt lên trên bàn, Nhiếp Tử Vũ cúi thấp đầu đi tới cái bàn ở gần cửa kia, lấy giấy bút ra.

“Xin hỏi quý khách dùng gì ạ?” Cô mỉm cười lễ phép hỏi.

Nhưng mà đợi năm giây sau cũng không có ai trả lời. Cô tưởng đối phương không nghe thấy, nên Nhiếp Tử Vũ lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Cô ngẩng cao đầu lên cất cao âm lượng, “Xin hỏi quý khách cần...” Sau khi nhìn thấy người đang ngồi đó thì lời nói ngưng lại, nụ cười nhất thời cứng ngắc trên môi.

Một giây, hai giây. . . Vừa tròn mười giây, cô không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào vang lên, trong mắt chỉ hiện lên một gương mặt tiêu tụy không giống người.

Lúc phản ứng kịp cô hơi ngẩn ra, xoay người muốn rời khỏi. Nhưng mà người kia lại nhanh hơn cô một bước nắm được tay của cô.

“Nói chuyện với anh đi.” Giọng nói khàn khàn nói ra khỏi miệng, nồng đậm như rượu nguyên chất.

“Em không có gì để nói với anh hết.” Nhiếp Tử Vũ giãy giụa muốn thoát ra khỏi tay của anh, nhưng mà tay của anh giống như cố định chắc chắn ở trên tay của cô vậy, mặc kệ cho cô có giãy giụa như thế nào đi nữa cũng không làm gì được. Cô tức giận xoay người, lạnh lùng nhìn Nhiếp Tử Phong, lạnh nhạt nói: “Rốt cuộc thì anh muốn gì!”

Về mặt của Nhiếp Tử Phong không có bất kỳ gợn sóng nào, chỉ khẽ nhìn cô nói: “Anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi.” Trong giọng nói mang theo một chút cầu xin.

“Anh đi đi, em còn có việc phải làm.”

“Chỉ một chút thời gian bằng đúng thời gian ăn bữa cơm trưa thôi.” Anh không nhượng bộ.

Sự bướng bỉnh của anh khiến cho cô nổi cáu, sắc mặt Nhiếp Tử Vũ liên tục thay đổi: “Chẳng lẽ lần trước em nói vẫn chưa đủ rõ ràng sao? Em đã nói rồi giữa chúng ta không có bất kỳ mối quan hệ nào, vì sao anh cứ bám chặt lấy em không chịu buông! Trên đời này có nhiều phụ nữ như vậy, anh hãy đi tìm bọn họ đi, đừng quẩn luyến em nữa!”

“Nhưng trên đời này chỉ có một Nhiếp Tử Vũ.” Anh bình tĩnh nói, đáy mắt có chút biến hoá, hiện lên sự đau khổ.

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm khiến cho cô bất an, Nhiếp Tử Vũ sợ mình sẽ vì vậy mà mềm lòng, cho nên vội vã quay đầu đi.

Tiếng ồn ào ở bóng phía cũng bị bọn họ quên đi, chỉ còn lại hai người bọn họ. Cô không mở miệng nói chuyện, anh cũng không mở miệng, hai người cứ giằng co như vậy, ngăn cách với tất cả thế giới bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 179: Chương 163: Anh không quan tâm!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Ở trong bếp nấu ăn, bà Trần Phương nghe thấy loáng thoáng có tiếng người nói ở bên ngoài, nhưng lại không nghe thấy giọng nói của Nhiếp Tử Vũ, bà ở trong bếp gọi lên mấy tiếng, nhưng mà vẫn không nghe thấy tiếng trả lời của cô cho nên buồn bực đi ra xem như thế nào, đến khi bà nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ đang ngồi dựa lưng về phía mình không hề nhúc nhích, tầm mắt lại hướng về phía đối diện của cô, chân mày của bà thoáng nhíu lại.

Nhiếp Tử Phong? Tại sao cậu ta lại ở chỗ này?

Bà không hiểu, định đi lên phía trước muốn hỏi xem đã có chuyện gì xảy ra, nhưng mà chưa kịp tới gần, ánh mắt của sắc bén của Nhiếp Tử Phong đã phát hiện ra sự tồn tại của bà, ánh mắt vốn bình tĩnh lại hiện lên chút gợn sóng, trước khi bà kịp mở miệng thì anh đã mở miệng trước.

“Di Phương, cháu muốn đưa Vũ Vũ đi ra ngoài nói chuyện một chút.”

Thì ra là có chuyện muốn nói sao! Bà Trần Phương như chợt hiểu ra, cũng không nói nhiều vội gật gật đầu: “Được, vậy hai đứa cứ đi đi. Vừa đúng tới giờ cơm trưa, Vũ Vũ con hãy đưa Tử Phong ra...”

“Con và anh ấy không có gì để nói cả.” Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng cắt ngang lời nói của bà. Nhân lúc Nhiếp Tử Phong đang giật mình chưa định thần lại, cô cấp tốc rút bàn tay của mình ra, rồi lùi lại mấy bước. “Anh đi đi.” Ba chữ vô cùng đơn giản, đã lộ ra sự không kiên nhẫn của cô.

Nhiếp Từ Phong đứng yên tại chỗ, không hề vì lệnh đuổi khách của cô mà thay đổi sắc mặt. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

“Em không muốn đi ra ngoài nói chuyện với anh đúng không? Được, chúng ta nói chuyện ở đây luôn!” Nhiếp Từ Phong nói, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của Nhiếp Từ Vũ anh ngồi xuống. Đôi mắt anh lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Nhiếp Từ Vũ, sắc mặt kiên định, anh nói: “Vừa đúng lúc có đi Phương ở đây, vậy anh sẽ nói với dì ấy một chút chuyện của anh và em!”

Nghe vậy, sắc mặt của Nhiếp Từ Vũ lập tức liền thay đổi. Cô vô thức quay đầu nhìn về phía bà Trần Phương, lại phát hiện bà đang đánh giá bọn họ, trong ánh mắt của bà ngoại trừ vẻ nghi hoặc còn có những lo lắng hỗn loạn nữa

“Vũ Vũ, các con là... Từ Phong, cháu muốn nói với dì chuyện gì của cháu và Vũ Vũ?” Nhìn thấy Nhiếp Từ Phong nhìn Nhiếp Từ Vũ bằng ánh mắt nóng bỏng, trong lòng bà Trần Phương dâng lên một cảm giác bất an.

Nhiếp Từ Phong chợt nhíu mày, lúc đang muốn nói ra quan hệ của bản thân và Nhiếp Từ Vũ, “Cháu và Vũ Vũ...” Nhưng mà mới chỉ nói được bốn chữ như vậy đã bị Nhiếp Từ Vũ vội vàng cắt ngang.

“Chúng ta đi ra bên ngoài nói chuyện đi.” Nhiếp Từ Vũ đi lại kéo Nhiếp Từ Phong từ trên ghế đi ra, ôm lấy cánh tay của anh kéo anh đi ra ngoài. Còn không quên quay đầu lại nở nụ cười với bà Trần Phương đang vô cùng kinh ngạc nói: “Mẹ, ở đây làm phiền mẹ rồi.”

“Hả, à được...” Bà Trần Phương gật gù đầu, lúc đang định nói cái gì đó, thì bóng dáng của hai người đã biến mất trước mặt của bà.

Đáy mắt của Nhiếp Từ Phong hiện lên ý cười, anh dùng ánh mắt dịu dàng liếc nhìn sắc mặt khó chịu của Nhiếp Từ Vũ, lúc định mở miệng nói chuyện, nhưng mà trong phút chốc Nhiếp Từ Vũ lại buông cánh tay đang ôm anh ra, sau đó đứng sang bên cạnh ba bước, giữ một khoảng cách với anh.

Ý cười trong ánh mắt đen láy của anh chợt cứng đờ lại, anh cảm thấy đau lòng vì hành động nhỏ này của cô, nhưng Nhiếp Từ Phong vẫn duy trì nụ cười nhạt để không dọa tới cô. “Lên xe đi.” Anh chu đáo mở cửa xe cho cô.

“Đi đâu?” Nhiếp Từ Vũ không hề ngoan ngoãn lên xe, mà dùng ánh mắt đề phòng nhìn anh, không nhúc nhích.

“Đi ăn cơm trưa.”

Nhiếp Từ Vũ yên lặng nhìn anh, nhưng vẫn không chịu lên xe: “Ở đây có rất nhiều quán ăn, ăn đại món gì đó là được.”

Nhiếp Từ Phong cũng không nhượng bộ cô, mà nói: “Trừ phi em muốn cho người khác nghe thấy cuộc nói chuyện của chúng ta.”

Nhiếp Từ Vũ sùng sốt, đôi mắt thất thần nhìn thẳng vào ánh mắt dịu dàng của anh, đáy lòng chợt mềm nhũn ra, cô quay đầu lại. “Em chỉ cho anh thời gian là một tiếng đồng hồ.” Nói xong liền leo lên xe. Nhưng mà không phải ngồi ở vị trí ghế lái, mà là ngồi ở hàng ghế phía sau.

Nhưng mà ngay cả khi như vậy, Nhiếp Từ Phong cũng đã cảm thấy rất vui vẻ rồi.

※

Bên trong nhà hàng món Tây——

“Anh muốn nói chuyện gì?” Nhiếp Từ Vũ lạnh lùng nhìn Nhiếp Từ Phong ngồi ở đối diện đang cắt nhỏ món bít tết ra giúp mình, nhíu mày lại nói: “Em không có nhiều thời gian, làm phiền anh hãy nói nhanh lên một chút, em còn bận nhiều việc.”

Nghe vậy, khóe miệng của Nhiếp Từ Phong đang nở nụ cười trở nên cay đắng, anh ngừng đầu lên dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô nói: “Vũ Vũ, đừng dùng giọng điệu đó nói chuyện với anh.” Quá xa lạ rồi, cũng có cảm giác như anh chính là kẻ thù của cô vậy.

Lén nhìn thấy ánh mắt đen láy của anh hiện lên sự đau lòng, trong lòng Nhiếp Từ Vũ cũng đau đớn, bất giác cũng dịu giọng hơn. “Muốn nói gì thì hãy nói đi.” Nói xong, cô xia một miếng salad bỏ vào trong miệng của mình.

Đưa đĩa thịt bò bít tết đã cắt nhỏ tới trước mặt của cô, lúc này Nhiếp Từ Phong mới bỏ việc trên tay xuống. Đôi mắt đen như mực chăm chú nhìn vào cô, mãi cho tới khi cô không được tự nhiên không biết đặt ánh mắt nhìn đi nơi nào, lúc này anh mới hít một hơi thật sâu, cong khóe môi lên.

“Chúng ta hãy bắt đầu lại một lần nữa đi.”

Giọng nói chân thành của anh vừa mới thốt ra, thì chỉ nghe thấy một tiếng “Lạch cạch”, chiếc đĩa ở trong tay của Nhiếp Từ Vũ rơi xuống mặt bàn.

Cô bình tĩnh nhìn về mặt nghiêm túc không giống như là đang nói đùa của anh, thì cảm thấy có một cảm giác phức tạp lan tràn ra ở trong lòng, có vui mừng, cũng có kích động, nhưng không duy trì được bao lâu thì được thay thế bằng cảm giác đau khổ. Cảm giác đau đớn từ trong lòng tràn ra, lan tới lục phủ ngũ tạng của cô, lan tới tứ chi của cô, chỉ một lát sau, sắc mặt của cô liền trở nên trắng bệch, đôi mắt vốn đang ngời sáng chợt trở nên ảm đạm không có chút tia sáng nào.

Một lúc lâu sau Nhiếp Từ Vũ mới phản ứng được, “À... Điều anh muốn nói chính là cái này sao?” Cô cố làm ra bộ dạng buồn cười, về mặt mĩa mai nhìn anh.

Nhìn về mặt của cô lúc này khiến cho anh cảm thấy đau lòng, nhưng chỉ vừa nghĩ tới chuyện không được ở bên cạnh cô nữa, thì lại cảm thấy đau đớn hơn. “Đúng vậy, anh cầu xin em hãy cho anh một cơ hội, để chúng ta có thể trở lại giống như trước đây, được không?” Anh thân mật nắm lấy đôi tay trắng nõn và mềm mại của cô, lúc này mới phát hiện ra bàn tay của cô lạnh như băng.

Nhiệt độ áp áp từ bàn tay truyền vào trong lòng, hòa tan sự lạnh lẽo trên người của cô, cũng khiến cho tim của cô cũng không còn đau đớn như vậy nữa. Nhưng mà khi Nhiếp Tử Vũ nghĩ tới sự thật không thể thay đổi kia, thì lập tức trở nên tỉnh táo lại.

“Em không cần!” Cô lạnh lùng hất bàn tay của anh ta, vội thu tay mình lại. Né tránh ánh mắt mất mát và đau đớn của anh, cô dùng giọng điệu bình tĩnh là lạnh lùng nói: “Em không còn cảm giác gì với anh nữa, cho dù làm lại từ đầu hay là làm lại mấy chục lần cũng không còn cảm giác gì nữa. Hơn nữa, anh đã quên rồi sao? Em đã từng ngủ với người đàn ông khác, em không còn trong sạch nữa, em như vậy anh vẫn còn muốn sao?” Vì để cho anh hết hy vọng, thậm chí cô còn không tiếc bóp méo sự thật.

Dứt lời, nụ cười yếu ớt ở trên mặt của Nhiếp Tử Phong cứng đờ lại, anh nghiêng chặt hàm răng dưới lại.

Thấy anh im lặng, Nhiếp Tử Vũ cho là anh chần chừ. Cho nên không nhận được nở nụ cười mỉa mai, nói: “Nhìn đi, anh cũng không chấp nhận được. Đã như vậy, cần gì anh phải ép buộc chính mình chấp nhận em. Trên đời này có rất nhiều phụ nữ, em tin là chỉ cần anh ngoắc tay một cái thì sẽ có vô số phụ nữ chen chân nhào tới.”

Bởi vì câu nói mỉa mai này của cô, đáy mắt của Nhiếp Tử Phong vốn không có chút gọn sóng nào giờ khẽ động, anh liếc Nhiếp Tử Vũ thật sâu, hai tay nắm chặt thành quyền.

“Anh không quan tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Chương 164: Mang thai đứa con của người khác

Editor: Táo đỏ phở nủi

Lời nói lạnh lùng có lực, thể hiện sự kiên định của anh.

Cả người Nhiếp Tử Vũ ngẩn ra, nhìn vào ánh mắt đen láy không hề có chút dao động nào của anh, đôi mắt vốn không hề có chút gọn sóng nào của cô khẽ động, một cảm giác phức tạp nổi dậy ở trong lòng cô, khiến cho cô không còn bình tĩnh được nữa.

Nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ không nhúc nhích, Nhiếp Tử Phong sợ cô vẫn chưa nghe thấy, anh nhắc lại một lần nữa: “Anh không quan tâm!” Chỉ cần cô thuộc về anh, thì tất cả những chuyện trước kia anh đều không quan tâm tới.

“Ồ...” Một tiếng cười khinh thường tràn ra từ trên môi của Nhiếp Tử Vũ, từ từ hồi phục lại tinh thần, cô lập tức lộ ra bộ dạng mỉa mai, lạnh lùng liếc nhìn anh: “Anh không quan tâm thì đã sao? Em quan tâm! Bây giờ em yêu Minh Hạo, anh nghe rõ không? Vì thế phiền anh đừng lăng nhăng nữa, anh thực sự khiến em cảm thấy rất bức bối!”

Nghe vậy, trong đôi mắt của Nhiếp Tử Phong chợt hiện lên sự đau khổ, mấy ngày nay gò má của anh càng lúc càng trở nên gầy guộc, thoạt nhìn giống như bị gió mưa mài mòn đi vậy. Bởi vì trong lòng nổi lên gọn sóng, móng tay cắm sâu vào trong da thịt nhưng anh cũng không hề cảm nhận được, chỉ cảm thấy trong lòng mình như đang bị xé rách ra.

Nhìn bộ dạng thống khổ của anh, Nhiếp Tử Vũ cũng cảm thấy nhói lòng, sợ mình sẽ mềm lòng, cô vội vàng né tránh ánh mắt của anh, lạnh lùng nói: “Em đi đây, anh cứ từ từ ăn đi.”

Nhưng mà cô chưa bước ra khỏi chỗ được một bước, cổ tay lại bị giữ lại, một giây sau thì có một giọng nói khàn khàn vang lên.

“Đồ ăn cũng đã đưa lên rồi, ăn xong rồi hãy đi.” Trong giọng nói mang theo ý cầu khẩn.

Nhiếp Tử Vũ vốn định từ chối, nhưng khi cô quay đầu lại thì nhìn thấy vẻ mặt mất mát của Nhiếp Tử Phong, lại cảm thấy mềm lòng, mím môi lại.

“Bít tết ở đây không phải là món ăn mà em yêu thích nhất hay sao? Ăn xong anh sẽ đưa em trở về.” Nói xong, ngoài ý muốn đôi mắt của anh sụp xuống, bàn tay đang nắm giữ tay cô cũng buông lỏng ra.

Thấy anh không còn ép buộc mình nữa, Nhiếp Tử Vũ không những cảm thấy không thoải mái mà còn cảm thấy khổ sở khi thấy anh đau khổ như vậy, nhưng cũng không nở từ chối anh. Lặng lẽ thờ dài ở trong lòng một cái, cô từ từ ngồi xuống, “Chỉ lần này thôi.”

Hai người ngồi xuống, bắt đầu lặng lẽ dùng cơm.

“Ăn bò bít tết đi.” Nhìn Nhiếp Từ Vũ từ đầu tới cuối chỉ gấp mấy miếng salad và uống nước trái cây, Nhiếp Từ Phong xiên một miếng bò bít tết đưa lên miệng của cô.

Một mùi thơm khiến cho người ta thèm thường lượn lờ ở trước mũi, nhưng mà trong lòng của Nhiếp Từ Vũ lại dâng lên một cảm giác buồn nôn. Trong bụng cuộn lên, lục phủ ngũ tạng như bị đảo lộn, cảm giác buồn nôn từ trong bụng dâng trào lên tới cổ họng.

“Oe...” Lạch cạch một tiếng, chiếc đĩa ở trong tay lần thứ hai rơi xuống mặt bàn, cô nhú mày lại, khó chịu che miệng mình lại, sau đó vội vàng xoay người chạy vào toilet.

Bàn tay cầm đĩa lơ lửng giữa không trung, ánh mắt Nhiếp Từ Phong ngưng nhìn chỗ mà Nhiếp Từ Vũ biến mất, đáy mắt hiện lên chút lo lắng, anh chậm rãi thả đĩa ăn xuống. Bất ngờ, một suy nghĩ không nên có chợt lóe lên trong đầu của anh, ánh mắt chợt tối sầm lại lóe lên tia lạnh lẽo như băng, anh lập tức đứng dậy sai bước đi theo.

...

Từng trận nôn nữa tê tâm liệt phế từ trong toilet vọng ra, một lúc lâu sau, có tiếng nước chảy vang lên.

Nhiếp Từ Vũ từ trong toilet bước ra, đi tới chỗ bồn rửa nước, vốc một vốc nước lên mặt mình. Dòng nước mát lạnh dội lên mặt, một luồng gió lạnh thổi tới, lúc này Nhiếp Từ Vũ mới từ quỷ môn quan thanh tỉnh lại. Hai tay chống lên bồn rửa mặt, cô có cảm giác sức lực toàn thân như bị vét sạch, cả người không còn chút sức lực nào nữa. Tầm mắt nhìn chính mình với sắc mặt tái nhợt ở trong gương, cô vô thức cau mày lại.

Mang thai đã một thời gian, nhưng cảm giác nôn nghén chẳng những không tốt hơn, mà ngược lại càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, bây giờ thức ăn mặn, nhiều dầu mỡ cô đều không ăn được, mỗi ngày chỉ có thể ăn chút rau dưa trái cây để bổ sung thể lực, còn không bằng lúc mới bắt đầu.

Nghĩ vậy, hai tay của Nhiếp Từ Vũ không khỏi đặt lên bụng của mình, ánh mắt hiện lên chút lo lắng. Ở trong toilet đứng khoảng năm phút đồng hồ, lúc này Nhiếp Từ Vũ mới nhớ tới Nhiếp Từ Phong đang đợi ở bên ngoài, cô tắt vòi nước đi, đang muốn đi ra bên ngoài thì bước chân chợt khựng lại.

Thôi, nên đi thẳng về nhà luôn! Nếu không một lúc nữa lỡ cô lại mềm lòng, rồi lại đáp ứng anh chuyện gì đó, thì quan hệ của bọn họ sẽ càng ngày càng trở nên phức tạp. Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ đã đưa ra quyết định, bước chân đi ra ngoài.

Nhưng mà lúc cô xoay người đi ra khỏi toilet, thì đột nhiên có một bàn tay ở phía sau cô kéo cô sang bên cạnh, một lúc sau cô liền rơi vào trong lòng ngực của một người đậm chất nam tính.

※

“Ừm...” Nhiếp Từ Vũ bị đau ôm lấy cái mặt của mình bị đụng vào lồng ngực của người ta, khuôn mặt nhỏ nhắn tỉnh táo nhăn nhó lại. Lúc cô phản ứng lại nghiêng rang ngẩng đầu lên nhìn người mới tới, sau khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú đang rất u ám kia, tất cả những suy nghĩ của cô đều trở nên trống rỗng.

“Anh...” Nhìn đôi mắt đen như sắp nổi lên cơn bão tố của anh, không hiểu sao nhịp tim của Nhiếp Từ Vũ cũng đập nhanh hơn, “Thình thịch thình thịch” quả tim của cô đập nhanh tới mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đôi mắt sắc lạnh của anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trắng bệch của cô, Nhiếp Từ Phong cong môi mỏng lên, lạnh lùng thốt ra ba chữ: “Bao lâu rồi?”

Cái gì?

Một cảm giác hoang mang chợt hiện lên dưới đáy mắt của Nhiếp Từ Vũ, cô không hiểu.

Hai tay của anh giữ chặt bả vai của cô, thời gian lặng lẽ trôi qua, bão tố dưới ánh mắt của Nhiếp Từ Phong không những không giảm đi mà càng trở nên kịch liệt hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát. “Cảm giác này đã xảy ra bao lâu rồi!”

Theo chân cô đi vào, đứng ở ngoài cửa nghe thấy tiếng nôn mửa tê tâm liệt phế của cô, thần kinh của anh cũng trở nên căng thẳng. Nhất là vừa rồi anh nhìn thấy cô vô thức xoa bụng của mình, lục phủ ngũ tạng của anh như đóng lại thành băng.

“Em...”

Nhìn thấy ánh mắt né tránh của cô, Nhiếp Từ Phong thoáng nghe thấy tiếng lòng mình tan nát: “Em mang thai đúng không!” Anh tuyệt vọng nói ra sự thật này, lòng đau như dao cắt.

Nghe thấy anh nói những lời này, tim của Nhiếp Từ Vũ như vọt tới cổ họng, cô hoảng sợ nhìn anh, không hiểu sao có loại dự cảm chẳng lành.

Anh đã phát hiện ra rồi sao? Anh phát hiện ra mình chưa bỏ đi đứa bé sao?

Cô càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, cả người cũng bắt đầu run lên. Giữa lúc cô chăm chú nhìn Nhiếp Từ Phong, thì lại thấy anh mở miệng lần thứ hai, anh lạnh lùng nói.

“Em mang thai đứa nhỏ của thằng nhóc kia đúng không!”

“Thình thịch” tiếng tim đập của cô như chìm xuống đáy vực. Nhiếp Tử Vũ không thể tin được nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Nhiếp Tử Phong, tóc tai anh dựng ngược lên và toàn thân anh toát ra sự giận dữ, cô không thể tin được mình lại nghe thấy câu nói này từ miệng của anh.

Một lúc lâu sau mới chậm chạp phản ứng lại, cô ngăn người nhìn về phía anh, miệng há ra định nói lại thôi. Hình như cô muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại ngậm miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Chương 165: Ép buộc cô

Editor: Táo đồ phổ núi

Bốn mắt nhìn nhau, một bầu không khí xám xịt lan tràn ra xung quanh hai người. Dường như trong không khí đang lưu chuyển con tức giận sắp bạo phát của Nhiếp Tử Phong, khiến cho Nhiếp Tử Vũ ngọt ngào sắp không thở nổi.

Sự im lặng của cô không nghi ngờ gì chính là chấp nhận suy đoán của anh, nhất thời, Nhiếp Tử Phong như bị rơi vào vực sâu vạn trượng, chìm trong dòng nước lạnh lẽo ngàn năm, trong lòng cũng lạnh buốt. Đối mặt với bộ dạng yên lặng của cô, tế bào toàn thân trên người của Nhiếp Tử Phong như bành trướng ra, nhanh chóng muốn nổ tung.

“Đi!” Đột nhiên, hai tay của Nhiếp Tử Phong từ trên hai vai của Nhiếp Tử Vũ trượt xuống, rồi nắm lấy cổ tay của cô.

“Đi đâu?” Nhiếp Tử Vũ phản ứng chậm chạp đã bị anh lôi ra khỏi toilet. Ánh mắt của cô tròn tròn lên nhìn bóng lưng thẳng tắp của Nhiếp Tử Phong, lại hỏi anh mấy lần là đi đâu, nhưng anh lại không thèm nhìn cô, mà chỉ kéo cô đi thẳng về phía chiếc xe rồi lôi cô lên xe.

“Nhiếp Tử Phong, rốt cuộc anh muốn mang em đi đâu?!” Bị anh cứng rắn nhét vào trong xe, Nhiếp Tử Vũ không nhìn được giận dữ hét lên với anh, mở cửa xe ra muốn xuống xe, nhưng mà Nhiếp Tử Phong lại nhanh chóng đóng cửa xe lại.

Đôi mắt như chim ưng của anh gắt gao trừng mắt nhìn cô chằm chằm, hành động bất ngờ này của anh đã dọa cho Nhiếp Tử Vũ sợ hãi, ánh mắt kia dường như muốn xuyên thủng người cô.

“Bệnh viện.” Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhả hai chữ này ra, lập tức xoay người đi lại vị trí ghé lại ngồi xuống, nhanh chóng khởi động động cơ xe.

Bệnh viện? Nhiếp Tử Vũ ngăn ra, ánh mắt khựng lại nhìn khuôn mặt cau có của anh.

“Anh dẫn em đi bệnh viện làm gì? Em không có bị...” Nói đến đây, đột nhiên Nhiếp Tử Vũ dừng lại. Trong cổ họng dường như bị thứ gì đó ngăn chặn lại, một lát sau, cô hoảng hốt lắc đầu, về mặt không thể tin được: “Dừng xe, dừng xe! Em không đi bệnh viện, em không đi!”

Nhiếp Tử Phong ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước, càng dùng sức giẫm chân ga. Trong nháy mắt, cảnh vật bên ngoài cửa xe trôi qua vùn vụt, chiếc xe Rolls-Royce màu đen lao đi như tên bắn rồi cung, bay vèo vèo.

Bởi vì Nhiếp Tử Phong thờ ơ, trong lòng Nhiếp Tử Vũ lại càng lo lắng, chân mày cũng nhăn lại thành một đường. Nhìn khuôn mặt như được điêu khắc của anh, mỗi một góc cạnh đều sắc nét rõ ràng, Nhiếp Tử Vũ cảm nhận được một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân lan lên, nhanh chóng lan tới lục phủ ngũ tạng của cô.

Anh điên rồi!

Anh thực sự điên rồi! Tại sao anh lại có thể có suy nghĩ độc ác như vậy, đưa bé trong bụng của cô là đứa con của bọn họ... Cho dù không biết chân tướng sự thật là như thế nào, nhưng tại sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy!

Hai tay ôm chặt lấy bụng mình, trong lòng Nhiếp Tử Vũ như đang bị rỉ máu. “Nhiếp Tử Phong, anh mau dừng xe lại cho em! Em đã nói với anh là anh không cần lo chuyện của em, vì sao anh cứ dây dưa không chịu buông tha em!”

Nghe thấy lời trách cứ của cô, Nhiếp Tử Phong chỉ cảm thấy lửa giận bùng lên, máu dồn lên, đáy lòng như có con mãnh thú đang gầm thét, hơn nữa suy nghĩ trong đầu cũng trở nên hỗn loạn, khiến cho anh phanh gấp xe lại.

“Kétttt --!” Một tiếng phanh xe chói tai vang lên, những con chim sẻ đang đậu ở những cây ven đường cũng bay tán loạn.

Vừa thấy xe dừng lại, bất chấp sự sợ hãi ở trong lòng mình, Nhiếp Tử Vũ vội vã mở cửa xe vội vàng đi xuống, nhưng mà chân của cô còn chưa chạm xuống đất, thì đã có một bàn tay níu giữ lại, kéo người cô ngồi trở lại vị trí cũ.

“Buông em ra, anh mau buông em ra!” Nhiếp Tử Vũ liều mạng gỡ cánh tay đang giữ chặt cô lại kia, viên mắt cũng đỏ lên. “Tại sao anh lại có thể tàn

nhẫn như vậy! Tại sao anh lại có thể ép em đi tới bệnh viện! Nói cho cùng, là do anh không chịu được chuyện em có người đàn ông khác có đúng không!”

“Đúng vậy, anh không chịu được! Anh tàn nhẫn, em thì không tàn nhẫn sao? !” Nhiếp Tử Phong đã tức giận tới mức gần như điên cuồng. Anh nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn sắc mặt Nhiếp Tử Vũ trở nên trắng bệch, khóe mắt nheo lại, gân xanh trên trán tuôn ra, trong nháy mắt gương mặt đẹp trai trở nên cau có. “Em nhẫn tâm bỏ đi đứa con của chúng ta, nhưng lại liều mạng bảo vệ đứa con của người khác, em đối xử với anh, với đứa con đã chết đi của chúng ta như vậy không phải là quá tàn nhẫn rồi sao? !”

Anh đã vút đi lòng tự trọng của mình để cầu xin sự tha thứ của cô, rồi luôn ăn nói khép nép để đổi lại được sự tuyệt tình của cô, thậm chí bây giờ cô còn mang thai đứa nhỏ của người đàn ông khác, chuyện này bảo anh tiếp nhận như thế nào! Tức giận nên Nhiếp Tử Phong đánh vào tay lái kêu “Bịch” một cái.

Bầu không khí bên trong xe rất ngột ngạt và căng thẳng, khiến cho người ta cảm thấy ngay cả thở cũng khó khăn.

Đối mặt với sự trách cứ, oán giận, căm hận của anh, cùng với sự đau khổ hiện lên trong đôi mắt anh, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy khổ sở mà không thể nói ra.

Chịu đựng, chịu đựng! Cô tự nói với mình ở trong lòng như vậy hết lần này tới lần khác, chỉ có như vậy, thì anh mới có thể hết hy vọng với mình được, cô cũng có thể sớm thoát khỏi con ác mộng của mình.

Hai tay của Nhiếp Tử Vũ để trên đùi nắm chặt lại thành quyền, sau khi hít một hơi thật sâu, cô khôi phục lại sự bình tĩnh. “Bởi vì em yêu Minh Hạo, vì vậy nên em đồng ý sinh con cho anh ấy, giải thích như vậy đã được chưa? !”

Những lời nói này của cô giống như một quả bom rất lớn ném vào trong lòng của Nhiếp Tử Phong, nổ ầm một tiếng, mọi thứ đều tan nát. Anh khó khăn ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt của cô bình tĩnh không hề có chút gợn sóng nào, anh lạnh lùng nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

“Đi.” Trong nháy mắt trở thành tro tàn, gió thổi qua, không còn chút dấu vết nào. Anh chậm rãi thả lỏng cánh tay của cô ra, tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt lại.

Anh xua đuổi đúng ý của cô, cô nên rời khỏi đó ngay lập tức, nhưng mà hai chân của cô lại giống như bị cố định tại một chỗ, không thể động đậy.

Anh nhắm hai mắt lại, cô dùng ánh mắt bi thương ngồi ở bên cạnh nhìn thẳng vào anh, mãi cho tới khi bầu không khí im lặng ở trong xe chột vang lên tiếng hét như điên của anh: “Anh bảo em đi đi!” Cô mới giật mình tỉnh lại, chân chừm một lát, sau đó mở cửa đi xuống xe.

Cũng đứng vào giây phút cô đi xuống khỏi xe, tiếng khởi động của động cơ vang lên ở phía sau lưng cô, lúc Nhiếp Tử Vũ quay đầu lại, thì sớm đã không nhìn thấy bóng dáng của chiếc xe Rolls-Royce đâu nữa. . .

. . .

Chiếc xe Rolls-Royce lao đi giống như một con ngựa hoang thoát cương chạy trên đường, sau một thời gian chạy trên đường, cuối cùng cũng đã về tới đích.

“Cậu chủ, cậu đã về rồi.” Quân gia thân thiết chào hỏi, nhưng mà Nhiếp Tử Phong nhìn cũng không nhìn ông một cái.

“Tên lão xược kia đâu rồi?” Một cơn nóng giận dâng lên trong lòng của anh, gân xanh nổi lên trên huyết thái dương, lửa giận tràn ngập nhưng không có chỗ nào để trút giận, cơ bắp trên khuôn mặt tuấn tú như đang giật giật.

Quân gia bị giọng nói tức giận của anh làm cho hoảng sợ một lúc lâu mới phản ứng lại được: “À?”

“Tên súc sinh Dịch Minh Hạo!” Nhớ lại về mặt kiên định và những lời nói đâm thâu tim gan kia của Nhiếp Tử Vũ, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong nhất thời trở nên đen kịt, lồng ngực phập phồng bất định.

Anh muốn giết tên lão xược kia!

“Cậu chủ tìm cậu ấy có chuyện gì. . .” Nói đến đây, ánh mắt của Nhiếp Tử Phong quét tới, quân gia vội vàng sửa lời nói: “Cậu Minh Hạo đang ở trên phòng.”

Một giây sau định thần lại nhìn, thì trước mặt đã không còn bóng người nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182: Chương 166: Gả cho tôi đi

Editor: Táo đồ phố núi

Sau khi chia tay Nhiếp Tử Phong mỗi người một ngã xong, Nhiếp Tử Vũ lang thang trên đường một lúc lâu, mãi tới chập tối mới về đến nhà. Sau khi về tới nhà bà Trần Phương liền hỏi một hồi, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ chỉ nói qua loa năm ba câu cho qua chuyện, mà nhìn bộ dạng buồn bã của cô, bà Trần Phương có muốn hỏi nữa cũng cố nhịn lại không dám hỏi gì nữa. Nhiếp Tử Vũ vốn cho là chuyện này rốt cuộc có thể cắt đứt được rồi, nhưng không ngờ ngày hôm sau chỉ sau một cú điện thoại, thì chuyện giữa bọn họ lại không dứt ra được.

...

Hôm nay không hiểu sao bầu trời trở nên u ám, rõ ràng là mới qua giữa trưa một chút, nhưng mà từng đám mây đen lại bao phủ trên bầu trời, không có một tia sáng, xám xịt giống như lúc này đang là bảy tám giờ tối vậy. Người đi trên đường thì vội vội vấp vấp, những người bán hàng rong vốn đứng bán ở đầu phố cũng thu dọn đồ đạc đi về nhà, chỉ một lát sau con phố đã vắng vẻ không có mấy người.

Bên trong quán cà phê cũ kỹ ở đầu phố, Nhiếp Tử Vũ ngồi chờ ở gần cửa sổ. Đột nhiên tiếng chuông của vang lên “leng keng leng keng” báo hiệu là có khách tới. Cô theo tiếng kêu nhìn lại, trên gương mặt vốn thờ ơ rốt cuộc sắc mặt cũng có chút thay đổi.

“Anh tới rồi?” Cô gượng ép nở ra một nụ cười, lúc đang muốn nói cái gì đó, thì đôi mắt của cô lập tức nhìn đằng sau cái kính râm của cậu ta, lập tức há hốc miệng ra. “Trời ạ, mặt của anh bị làm sao vậy...”

Nhiếp Tử Vũ lo lắng nhìn Minh Hạo, nhìn không được mà hít hà. Khuôn mặt vốn vô cùng đẹp trai, bây giờ nhìn lệch thẹo không chịu nổi, gò má trái và gò má phải của cậu ta sưng lên gấp đôi, trên mặt thì tím bầm lại, khỏe miệng thì bị rách ra, càng khiến cho người ta sợ hãi hơn là ánh mắt của cậu ta sưng lên như quả hạch đào (quả óc chó), sắp không mở ra được. Nhìn bề ngoài như vậy, khiến cho người ta hoàn toàn không thể tưởng tượng ra được chàng trai này trước đây là một người mẫu sáng giá nhất trên sàn diễn chứ

“Không có gì, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi!” Minh Hạo chỉ bủn mỗi một cái, vết thương trên miệng lập tức nứt ra, khiến cho cậu ta đau đớn, nhủu mảy rên lên một tiếng.

Đây mà là vết thương nhỏ! Nhiếp Tử Vũ trừng to mắt lên không thể tin được tại sao cậu ta lại có thể nói nhẹ nhàng như vậy. “Có đi khám bác sĩ chưa? Là ai đã đánh anh thành như vậy? Đúng là độc ác quá đi.” Cô vừa lẩm bẩm vừa đưa tay lên đụng nhẹ vào vết thương của cậu ta, bỗng nhiên nghe thấy cậu ta hít hà một hơi lập tức rút tay về.

Minh Hạo mỉm cười nhìn cô, cũng không trả lời vội. mà cầm ly nước trái cây ở trước mặt cô uống một ngụm lớn rồi mới buồn bã nói: “Còn có thể là ai? Đương nhiên là người bạn lâu năm của cô rồi.” Cậu tới Đài Loan cùng lắm cũng mới hơn một tháng, mà đã bị anh ta đánh tới ba lần, điều này khiến cho cậu nghi ngờ có phải anh ta là sát tinh của cậu không!

Nghe vậy, nét mặt của Nhiếp Tử Vũ nhất thời trở nên cứng đờ, không tự chủ cụp mắt xuống, thoáng một cái liền trở nên trầm mặc.

Thấy thế, Minh Hạo cong môi lên nở một nụ cười cuồng vọng, ánh mắt sáng quắc nhìn Nhiếp Tử Vũ nói tiếp: “Nhưng mà, tên kia cũng không tốt hơn tôi là bao!” Tuy ít tuổi hơn nhiều, nhưng mà cậu ta đánh nhau cũng không thua kém người khác. Bản thân mình bị đánh thành đầu heo, nhưng mà Nhiếp Tử Phong cũng bị đánh tới mức không nhìn ra hình người!

Nghe thấy lời nói của cậu ta, ánh mắt không hề có chút gọn sóng của Nhiếp Tử Vũ không hiểu sao lại run lên, do dự một chút, cô lần nữa nhìn về phía Minh Hạo hỏi: “Tại sao anh ấy lại đánh anh?”

Minh Hạo nhìn cô một chút rồi cười ha hả, cũng không trả lời vội mà gọi nhân viên phục vụ tới kêu một chén hồng trà lạnh, lúc này mới từ từ nói: “Anh ta nói cô mang thai đứa nhỏ của tôi, cho nên mới đánh tôi. Tôi đoán là anh ta ghen tị thôi.” Nói xong cũng không quên nhạo chính mình một cái.

Một lúc lâu sau, cô mới run rẩy đôi môi thốt ra một câu nói khỏi miệng: “Anh ấy... Anh ấy vì chuyện này mà đánh anh...?” Cô chỉ là vì sợ anh thực sự ép cô bỏ đi đứa nhỏ cho nên mới thuận miệng thừa nhận, nhưng không ngờ anh thực sự tin... .

“Đừng vậy, hừ.” Minh Hạo nhủu mảy lại, cuối cùng khi nhân viên phục vụ đưa ly hồng trà lạnh tới thì cậu ta liền uống một ngụm lớn.

“Xin lỗi.” Nhận được câu trả lời khẳng định của cậu ta, Nhiếp Tử Vũ vội cúi thấp đầu xuống, thành tâm nhận lỗi với cậu ta: “Xin lỗi, thành thật xin lỗi, tôi không nghĩ là sẽ tạo thành vết thương lớn cho anh như vậy, thành thật xin lỗi.”

“Không sao đâu mà.” Nhìn thấy cô hơi hồng hồng viền mắt, một cảm giác thương yêu lại lướt qua trong trái tim của Minh Hạo, cậu ta khoát khoát tay không sao cả nói: “Chút vết thương nhỏ ấy có là gì, coi như tôi bị ngứa da, anh ta gãi ngứa giúp tôi một chút ấy mà. Cô cũng đừng nói xin lỗi với tôi, tôi không nhận nổi đâu.”

Mặc dù cậu ta nói như vậy, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ sao có thể không tự trách mình được, đối với ý tốt của cậu ta, Nhiếp Tử Vũ càng cảm thấy áy náy không biết giấu mặt đi đâu. “Anh nói tôi nên bồi thường cho anh như thế nào, anh cứ nói đi, chỉ cần tôi làm được thì nhất định tôi sẽ làm”

Nhìn bộ dạng tự trách của cô, đôi mắt đen láy của Minh Hạo chợt lóe lên một tia sáng, đột nhiên cậu ta nói: “Cô đã cố nài như vậy... Vậy thì hãy trả lời tôi một vấn đề đi.”

“Là cái gì?” Nhiếp Tử Vũ không hiểu.

Minh Hạo lặng lẽ đánh giá cô một lượt, hơi do dự một chút, rồi mở miệng hỏi: “Cô thực sự mang thai sao?” Cậu ta cẩn thận từng li từng tí hỏi, hình như

rất sợ cô bị hoảng sợ.

Không ngờ cậu ta sẽ hỏi vấn đề này, nhất thời Nhiếp Tử Vũ sững sốt.

Không nói lời nào, điều đó có nghĩa là chấp nhận. Minh Hạo nghĩ như vậy, trong ngực như có thứ gì đó bóp nghẹt, khiến cho cậu ta không thở nổi, rất ngột ngạt.

Nhìn Nhiếp Tử Vũ nhú chặt chân mày lại, cậu ta không nhận được hỏi tiếp một vấn đề khác: “Đứa nhỏ ở trong bụng của cô... là của anh ta đúng không?”

Vẫn im lặng, không chịu nói gì tiếp.

Trong đôi mắt chua xót và cay đắng phản chiếu ra vẻ bi thương của Nhiếp Tử Vũ, đột nhiên Minh Hạo cảm thấy buồn bực và khó chịu ở trong lòng, cậu ta không nhận được cảm lý hồng trần lên rớt hết phần còn lại vào trong miệng, nhưng mà vẫn không giảm đi cảm giác khô nóng ở trong lòng của cậu ta.

Hai người cũng im lặng một lúc lâu, cuối cùng Minh Hạo cũng là người phá vỡ bầu không khí tịch mịch đó.

Đôi mắt đầy khí phách ngược lên nhìn, sự buồn bã khó chịu trên khuôn mặt trong nháy mắt được cậu ta che giấu đi: “Chuyện này sẽ nhanh chóng bị mọi người phát hiện, đến lúc đó cô định làm như thế nào?” Nghe mẹ Nhiếp nói cô ấy đã tìm được mẹ ruột của mình, mẹ của cô ấy có biết không? Đã mang thai đứa nhỏ của Nhiếp Tử Phong, tại sao lại còn muốn rời xa anh ta? Vô số vấn đề thi nhau ủa tới, khiến cho đầu óc của cậu ta sắp bị nổ tung.

Làm sao bây giờ? Khóe môi của Nhiếp Tử Vũ khẽ mấp máy, không trả lời.

Nói thật cô cũng không hề nghĩ tới bây giờ phải làm thế nào! Cô chỉ muốn lên lút sinh đứa bé ra, sau đó thì không nghĩ gì hơn nữa. Bây giờ Minh Hạo nhắc tới, cô cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Làm sao bây giờ? Cô vô thức nhìn xuống cái bụng bằng phẳng của mình, trong lòng cũng rối rắm không biết làm sao.

Đứa bé này là kết quả cảm kỳ, căn cứ theo đạo lý thì không thể chào đời, mà cô lại ích kỷ một lòng muốn sinh đứa bé của anh, nhưng lại chưa từng nghĩ tới làm sao để thông báo cho mọi người sự hiện diện của bé, và cả chuyện cô làm thế nào để nuôi sống bé nữa...

Nhìn cô nhíu mày rối rắm, Minh Hạo liền biết cô chưa biết phải làm thế nào. Cậu ta hơi chớp chớp mắt, đột nhiên hít một hơi thật sâu nói.

“Gã cho tôi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Chương 167: Đồng ý với cậu ta

Editor: Táo đỏ phổ núi

Một giây, hai giây... Bầu không khí vẫn duy trì sự im lặng.

Nhiếp Tử Vũ ngây người ra như phỗng, đôi mắt thì thất thần, miệng há hốc ra, cứ như vậy một lúc lâu cũng không hề nhúc nhích. Khi cô ý thức được sự luống cuống của mình, vội vàng phản ứng lại, câu nói đầu tiên là: “Bây giờ anh đang nói đùa với tôi sao?”

Kêu cô giả cho anh ta, rốt cuộc thì anh ta đang nghĩ gì vậy?

Vì câu nói này của cô, ánh mắt của Minh Hạo vốn đang tối tăm dần dần có ý cười, ánh mắt của cậu ta hiện lên vẻ thú vị nhìn khuôn mặt không vui của Nhiếp Tử Vũ, một lúc lâu mới nhận được cảm xúc muốn cười xuống.

Cậu ta nói như vậy, tất nhiên sẽ có đạo lý của cậu ta!

Minh Hạo hắng giọng một cái, ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, hít một hơi thật sâu, lúc này mới cố làm ra bộ dạng nghiêm túc, hỏi: “Cô hãy nói cho tôi biết, có phải cô không muốn giả cho Nhiếp Tử Phong hay không?”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ nao nao, nhìn cậu ta với ánh mắt dò xét, vẻ mặt rối rắm chậm rãi gật gật đầu: “Ừ.” Nếu như không đồng ý với lời nói của cậu ta, cũng không thể được! Bởi vì cô và anh là quan hệ anh em, cả đời này cô cũng không thể giả cho anh được...

Nghe thấy câu trả lời dứt khoát của cô, sự lo lắng trong lòng của Minh Hạo cũng được thả lỏng, tập tức gật gật đầu.

“Cô đã không muốn giả cho anh ta, vậy thì giả cho tôi đi.” Minh Hạo nhướn mắt lên, vào lúc cô há miệng định nói chuyện, thì cậu ta đã mau miệng hơn cô

nói trước: “Nhiếp Tử Phong đã cho rằng đứa bé trong bụng của cô là con của tôi, mà cô cũng đã thừa nhận đứa nhỏ là của tôi, mà tôi cũng nhớ là cô không muốn để cho người khác biết cha ruột của đứa nhỏ là ai, có đúng như vậy không?”

“...Ừ.” Mặc dù không muốn gật đầu một chút nào, nhưng Nhiếp Tử Vũ lại không thể không thừa nhận.

Sau đó Minh Hạo lại hỏi: “Chuyện cô mang thai sớm hay muộn thì gia đình cũng biết, tới lúc đó cô định làm như thế nào?”

“Tôi...” Đầu óc trống rỗng, không hề có suy nghĩ gì.

“Lần trước tôi đã giải thích với báo chí và truyền thông rằng quan hệ giữa chúng ta là quan hệ bạn trai và bạn gái, nếu như bây giờ cô gả cho tôi, thì mọi chuyện đều hợp tình hợp lý, như vậy không phải đã giải quyết được bao nhiêu chuyện phiền phức sao? Hơn nữa, tôi không đề ý khi làm ba đứa nhỏ của cô trên danh nghĩa.” Minh Hạo đề nghị, cũng không quên đề ý tới phản ứng của cô.

Đối với những lời này của cậu ta, Nhiếp Tử Vũ không cảm động là giả, nhưng mà...

Nước mắt lưng tròng nhìn cậu ta, cô chần chờ một lúc, rồi cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói: “Anh... thật lòng sao?” Cô vẫn có chút không dám tin tưởng, mặc dù làm như vậy quả thật là có thể giải quyết được rất nhiều rắc rối không cần thiết, nhưng mà anh ta lấy hạnh phúc của mình ra để đặt cược, điều này đúng!

“Tuyệt đối là thật lòng.” Minh Hạo vỗ vỗ ngực mình, nở ra một nụ cười mê người với lúm đồng tiền, hàm răng trắng bóng cũng lộ ra: “Bởi vì là bạn bè nên tôi mới đề nghị như vậy, nếu đổi lại là người phụ nữ khác thì tôi cũng mặc kệ! Đương nhiên, nếu như cô cảm thấy kết hôn có hơi quá mức, vậy thì hãy đính hôn đi! Đợi tới khi cô sinh đứa nhỏ ra nếu như không muốn tiếp tục nữa, thì tôi cũng không miễn cưỡng cô, đến lúc đó tùy cô gán cho tôi cái tội danh giống như là “Bội tình bạc nghĩa” gì đó, rồi có thể mang theo đứa nhỏ đi.”

Lúc nói ra những lời này, ngay cả bản thân Minh Hạo cũng không thể tin được. Nếu như đổi lại là những người phụ nữ khác, đừng nói là ý tốt này, ngay cả mười từ cậu ta cũng không thêm nói tới. Nhưng mà đối với Nhiếp Tử Vũ, cậu ta chỉ thể hiện ra sự dịu dàng. Nghe thấy cô gặp khó khăn, cậu ta không hề suy nghĩ mình sẽ được lợi gì mà chỉ nghĩ tới việc phải giúp đỡ cô.

“Nếu làm như vậy, đối với anh cũng không có lợi gì, vì vậy tôi xin cảm ơn ý tốt của anh, chuyện của tôi, tôi sẽ tự xem xét.” Mặc dù anh ta thể hiện ra bộ dạng không chút đề ý, nhưng cô không thể!

Vì cô, anh ta đã gặp rất nhiều rắc rối, cô không thể làm phiền tới anh ta được nữa! Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ nói không thể làm phiền cậu ta thêm nữa.

Nghe vậy, nét mặt của Minh Hạo có chút thay đổi, sợ cô nhìn ra điều gì khác thường, cậu ta vội vã lắc đầu: “Tôi cũng không miễn cưỡng cô, nhưng mà lúc bị lộ nếu như cô thực sự không ủng hộ được thì tôi sẽ giúp cô.”

Ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ chân thành của cậu ta, Nhiếp Tử Vũ cũng cảm thấy được an ủi, không nhịn được nở ra một nụ cười yếu ớt.

“Cảm ơn anh, Minh Hạo.” Không muốn tiếp tục đề tài này nữa, Nhiếp Tử Vũ vội vàng lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, gần đây chú Dịch thế nào rồi...”

...

Chỉ một lát sau cơn mưa rào đổ xuống, hai người ở trong quán cà phê trú mưa, nói chuyện phiếm hết cả buổi trưa...

※

Đúng vậy, bây giờ cô nên làm cái gì đây?

Sau khi trời đổ một cơn mưa vào giữa trưa, mây đen ở cuối chân trời cũng đã tan đi, trên đường về nhà, trong lòng Nhiếp Tử Vũ nặng nề. Cô cúi đầu xuống, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cái bụng bằng phẳng của mình, sự lo lắng và bối rối dâng lên trong lòng cô.

Bầu giờ bụng cô còn nhỏ nên cô có thể ở lại chỗ này, một khi bụng của cô to lên thì cô phải làm sao bây giờ? Cô chỉ nghĩ tới chuyện nghỉ học, nhưng lại không hề nghĩ tới sau khi nghỉ học thì cô phải làm gì đây! ? Chắc hẳn là cô nên rời khỏi đây? Nhưng vừa nghĩ tới người mẹ vừa mới gặp lại, trong lòng cô lại dâng lên cảm giác không muốn.

Vừa đi vừa suy nghĩ, bất tri bất giác đã đi về tới nhà, cô lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa, sau nhiều lần hít thở thật sâu, lúc này cô mới che giấu được sự đau khổ của mình sâu xuống đáy lòng.

“Mẹ, con đã về rồi.” Cô tươi cười hô lên rồi đi vào trong nhà, nhưng trong nhà lại không có ai trả lời lại cô. Tưởng mẹ đi ra ngoài mua đồ, nên cô cũng không đề ý.

Lúc cô thay dép xong đang định đi vào trong phòng thì đột nhiên phát hiện ra cửa phòng đang mở, tầm mắt của cô nhìn vào bên trong, lúc cô thoáng nhìn thấy một bóng dáng ngồi bệt xuống đất dựa lưng về phía cô, lập tức sửng sốt.

“Mẹ, tại sao mẹ lại ngồi dưới đất thế ạ?” Nhiếp Tử Vũ vội chạy lên phía trước muốn đỡ bà dậy, nhưng khi nhìn thấy thứ mà bà Trần Phương cầm trên tay thì lập tức khựng người lại.

“Cái này...” Cô sợ ngây người, hoảng sợ tới mức quên mất mình đang định làm gì.

Khi lần thứ hai cô phản ứng lại, thì bà Trần Phương đã dời tầm mắt khỏi món đồ trên tay, nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ với sắc mặt đang tái nhợt đi, sau đó từ từ nhìn xuống cái bụng bằng phẳng của cô...

“Con... Con mang thai...” Đôi môi bà run rẩy, mãi mới nói được một câu như vậy, hơn nữa không phải là câu nghi vấn mà là câu trần thuật. Bà chỉ nhân dịp cô đi ra ngoài thì dọn dẹp vệ sinh ở trong phòng của cô, nhưng không ngờ khi thu dọn giường cho cô thì bên dưới ga giường lại để cuốn sách “Sổ tay cho phụ nữ có thai”. Lại liên tưởng tới mấy ngày nay cô thường hay buồn nôn, bà chắc chắn là cô đã mang thai.

“Con...” Nhiếp Tử Vũ bị ánh mắt ai oán của bà làm cho hoảng sợ, cô cảm thấy dường như sức lực toàn thân như bị rút hết đi vậy, một giây sau vô lực ngã ngồi xuống đất. Nhìn về mặt ưu thương của bà Trần Phương, cô định mở miệng giải thích, nhưng mà lời nói đến miệng lại không nói nên lời. Chỉ có thể đỏ hoe mắt, mím môi nhìn bà.

Thấy cô không phủ nhận, tim của bà Trần Phương như rơi xuống đáy vực, cảm giác đau lòng tràn ra trên khuôn mặt của bà, cả người bà giống như già đi vài tuổi.

Ngẩng đầu lên nhìn cô lần thứ hai, bà cố kìm nén mới không chế được nội tâm của mình, hít một hơi thật sâu. “Ba của đứa bé là ai?”

Nhất thời vấn đề này khiến cho tim Nhiếp Tử Vũ nhói lên, trong lòng đau đớn khó chịu. Đối mặt với ánh mắt sáng quắc của bà Trần Phương, Nhiếp Tử Vũ lại tiếp tục im lặng.

Thấy thế, trong nháy mắt bà Trần Phương có loại cảm giác tuyệt vọng. Một giây sau, đôi mắt của bà ngăn ngán nước mắt, bà đau lòng run run đôi môi, bắt đầu nói: “Con vẫn còn nhỏ như thế này, tại sao lại có thể mang thai được chứ? Không được, con không thể sinh đứa bé này được. Vũ Vũ ngoan, bây giờ con đi cùng mẹ tới bệnh viện.” Nói không, khó khăn cử động người để đứng dậy.

“Không, con muốn sinh đứa nhỏ ra, con muốn đứa nhỏ này!” Về mặt Nhiếp Tử Vũ hoảng sợ nhìn bà Trần Phương mở miệng nói muốn bỏ đứa nhỏ này, lòng cô đau như dao cắt, mặc dù như vậy, cô cũng vẫn giữ vững lập trường của mình: “Mẹ, mẹ đừng ép con, con muốn sinh đứa nhỏ này ra...”

“Chẳng lẽ con muốn đi vào vết xe đổ của mẹ sao!” Không đợi cô nói hết câu, bà Trần Phương đã nghiêm mặt cắt ngang lời nói của cô. Trên mặt bà không còn sự hiền lành và lương thiện nữa, mà chỉ có sự nghiêm túc và nghiêm túc mà thôi. “Con chỉ mới mười tám tuổi àm thôi, con định sinh đứa nhỏ ra, chẳng lẽ không sợ ánh mắt dị nghị của người khác sao?”

Mãi tới khi bà nói xong, Nhiếp Tử Vũ cũng không hề hé răng, chỉ che miệng rồi khóc nức nở.

Bà Trần Phương không đành lòng thờ dài một cái, rồi ngồi xổm xuống, tay đặt lên bả vai cô, khuyên nhủ: “Cho dù không suy nghĩ cho con, thì cũng phải suy nghĩ cho đứa nhỏ. Nó có thể chịu đựng được ánh mắt khác thường của người đời sao? Nếu như tới lúc trưởng thành nó hỏi con về ba nó, thì con phải làm sao?” Bà là người từng trải, đương nhiên biết được sự đau khổ của người phụ nữ khi chưa kết hôn mà sinh con, ngoại trừ sự chi trả của người đời, thì một mình nuôi nấng đứa nhỏ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Những lời này của bà Trần Phương không phải là cô chưa từng nghĩ tới, nhưng mà cô vẫn không nỡ bỏ đứa nhỏ này đi, đó là con của cô và anh... Nghĩ tới đây, nhất thời nước mắt của Nhiếp Tử Vũ càng tràn ra nhiều hơn, không ngừng lại được.

“Vậy cho nên, Vũ Vũ à, con hãy đi cùng mẹ tới bệnh viện đi.” Bà Trần Phương đã nói đến mức như vậy, vốn cho là cô sẽ hiểu ra một chút, nhưng không ngờ cô lại giống như con nai bị hoảng sợ trừng mắt lên nhìn mình, rồi liu lắt lắc đầu.

“Con sẽ không bước vào vết xe đổ của mẹ, con sẽ không khiến cho đứa nhỏ này phải chịu khổ chút nào.” Đối mặt với ánh mắt đau lòng của bà, trong nháy mắt, một tia sáng chợt lóe lên trong mắt của Nhiếp Tử Vũ, sau đó cô dùng giọng nói vô cùng kiên định nói: “Con sẽ gả cho ba của đứa nhỏ!”

Bà Trần Phương hoàn toàn bị làm cho sợ hãi, trong khoảng thời gian ngắn, bà tròn mắt lên nhìn về mặt nghiêm túc không giống như đang nói dối của Nhiếp Tử Vũ, há hốc miệng không nói được lời nào.

“Con... Ba của đứa nhỏ... Cậu ta... Cậu ta là ai?” Bà Trần Phương mãi mới thốt được một câu không hoàn chỉnh ra khỏi miệng, từ từ, chân mày đang nhíu chặt của bà cũng dần được thả lỏng ra.

Đối diện với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của bà, Nhiếp Tử Vũ nhắm chặt hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói ra hai chữ...

...

Tối hôm đó, đêm khuya yên tĩnh, sau khi nhìn thấy mẹ mình với khuôn mặt loang lổ nước mắt đã ngủ say xong, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới rời khỏi phòng của bà, đi ra ban công. Mở điện thoại di động ra, tìm trong danh bạ một cái tên quen thuộc, chần chờ một lúc, cô hít một hơi thật sâu, sau đó mới nhấn nút gọi đi.

“Hello?” Đối diện vang lên một giọng nói vẫn còn đang rất ngái ngủ.

Cũng bởi vậy, tim của Nhiếp Tử Vũ như vọt lên tới cổ họng, về mặt cô vô cùng lo lắng và khẩn trương, khiến cô sắp không thờ nổi.

Đầu bên kia lại lặp lại mấy tiếng “Hello”, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ mãi vẫn không chịu lên tiếng, cho tới khi đầu dây bên kia thốt lên câu nói thô tục đang chuẩn bị cúp điện thoại, thì Nhiếp Tử Vũ mới khó khăn nói ra được một câu: “Chúng ta kết hôn đi...”

※

Một trận mưa từ trưa tới tận nửa đêm đã gột rửa tất cả mọi thứ, vạn vật như được rửa sạch lớp bụi bặm và trở nên tươi mới. Ngày hôm sau, trời trong xanh không khí trong lành, thời tiết vô cùng đẹp.

Sáng sớm, lúc Nhiếp Tử Vũ đi ra đầu ngõ thì đã có một chiếc BMW màu trắng đậu ở đó, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng và quần jeans xanh đang đứng dựa vào xe, trai đẹp và xe xịn, đã dẫn tới vô số ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Đeo kính râm, đôi mắt trong trẻo chăm chú nhìn vào ngõ nhỏ, khóe môi của Minh Hạo khẽ cong lên, tạo thành một lúm đồng tiền đẹp mê người. Một giây sau, anh ta nâng gọng kính lên trên sống mũi, sau đó đi vòng qua chỗ ghế phụ mở cửa xe ra.

“Anh... Đến lâu rồi sao?” Nhiếp Tử Vũ cười xấu hổ với cậu ta, đẩy lòng vẫn còn đấu tranh một chút. Rốt cuộc thì cô làm như vậy có đúng không? Nói thật ra, có bắt đầu cảm thấy hơi hối hận.

“Được rồi, lên xe đi.” Dưới ánh mặt trời xán lạn, khuôn mặt của Minh Hạo đẹp trai tới mức còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời. Sau khi Nhiếp Tử Vũ ngồi vào vị trí ghế phụ xong, cậu ta ga lăng đóng cửa lại rồi mới vòng qua ghế lái bắt đầu khởi động xe.

Bầu không khí trong xe có chút kỳ lạ không nói nên lời.

Minh Hạo từ đầu tới cuối đều cười tươi như ánh mặt trời và lộ ra lúm đồng tiền xinh xắn, còn Nhiếp Tử Vũ thì mấy ngón tay xoắn xuýt lại một chỗ, môi ním lại, cúi đầu xuống không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Khụ khụ...” Cuối cùng Minh Hạo là người phá vỡ bầu không khí có phần xấu hổ này.

Vừa lái xe, ánh mắt cậu ta vừa khẽ liếc nhìn sắc mặt tiều tụy của Nhiếp Tử Vũ, không nhịn được nói: “Tôi đã đem mọi chuyện nói với ba tôi rồi, ông cũng đã đồng ý. Hôm nay đưa cô qua đó chỉ là gặp mặt đơn giản, nói chuyện với nhau một chút mà thôi, cô không để bụng chứ?” Nhớ lại cuộc điện thoại tối hôm qua của cô, đến bây giờ Minh Hạo vẫn có chút không dám tin.

“À... Không sao.” Nhiếp Tử Vũ lắc lắc đầu, vẻ mặt không xác định được đang vui hay buồn. Suốt quãng đường đi bầu không khí lại trở nên trầm mặc, cô có chút do dự quay đầu lại nhìn về phía cậu ta. “Anh cảm thấy tôi làm như vậy có đúng không?” Lợi dụng anh ta để giải quyết vấn đề phức tạp của mình, làm như vậy có đúng không? Hình như có chút không phải với anh ta.

“Vì sao lại không đúng?” Minh Hạo hỏi lại, “Nếu không như vậy thì bây giờ cô có cách nào tốt hơn à?” Ngoại trừ đau lòng cho cô, Minh Hạo còn có chút lòng riêng nhỏ nhỏ.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cúi đầu thấp xuống. Bây giờ cô phải đối mặt với hai sự chọn lựa, một là sinh đứa nhỏ ra, từ đó gánh lấy tai tiếng là có con trước khi kết hôn, hai là quang minh chính đại sinh đứa nhỏ ra, cho bé có một gia đình hoàn chỉnh. Không thể gả cho người đàn ông mà cô yêu nhất vậy thì cả đời cô cũng sẽ không lấy ai, lựa chọn thứ hai quả thật là không tồi, nhưng mà đối với Minh Hạo thì không công bằng, vì vậy...

Trong lòng Nhiếp Tử Vũ bắt đầu dao động, nhưng mà không chờ cho cô nói ra khỏi miệng, Minh Hạo đã mở miệng an ủi cô: “Là bạn, cô hãy tin tôi đi, làm như vậy đối với cô và đối với đứa nhỏ đều tốt.” Nói xong, cầm lấy một tay của cô, truyền cho cô sức mạnh.

“Nhưng mà...” Điều này không công bằng đối với anh... Nhiếp Tử Vũ định nói như vậy, nhưng mà khi nhìn thấy sự tự tin trong ánh mắt của Minh Hạo, cô lại im lặng. Đấu tranh ở trong lòng một chút, lúc này cô mới gật gật đầu: “Cám ơn anh.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 184: Chương 168: Đau khổ cầu xin trong mưa 1

Editor: Táo đỏ phổ núi

Thời gian thấm thoát trôi, chỉ trong chớp mắt một cái đã qua một tháng.

Tại nhà họ Nhiếp, chiếc xe Rolls-Royce màu đen dừng lại ở trước cửa, một bóng dáng mày đen chậm rãi từ trong xe bước ra. Ném chiếc khóa ở trong tay cho quân gia đang đi tới, Nhiếp Tử Phong nặng nề đi vào trong nhà.

Mất đi Nhiếp Tử Vũ, anh giống như một người không có linh hồn, không muốn đi chơi, không màng sống chết. Mỗi ngày cứ lặp đi lặp lại, trầm mặc ít lời, phần lớn thời gian ở một mình thì ngầy ngời ra.

“Tử Phong, con đã về rồi à?” Vừa nhìn thấy anh xuất hiện, mẹ Nhiếp đang ngồi ở phòng khách vội vã gọi anh lại. “Qua đây nhìn giúp mẹ xem bộ trang sức này như thế nào?”

“Con không có hứng thú.” Nhiếp Từ Phong khẽ liếc nhìn bà một cái, lạnh lùng bỏ lại mấy chữ này, rồi xoay người muốn đi lên lầu. Nhưng mà còn chưa đi được mấy bước, anh đã nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của Dịch Minh Lan vang lên.

“Anh Từ Phong, anh thực sự không muốn qua đây nhìn một chút sao? Bộ trang sức này của bác gái là để dùng làm đồ cưới cho Vũ Vũ.”

Nghe vậy, chân của Nhiếp Từ Phong nhất thời cố định tại chỗ. Năm giây sau, anh chậm rãi xoay người, đôi mắt chim ưng của anh lạnh như băng, nhìn thẳng về phía Dịch Minh Lan đang mang theo ý cười kia.

“Cô vừa mới nói cái gì? Chân mày của anh nhú chặt lại, vẻ mặt căng thẳng, toàn thân anh lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Dịch Minh Lan vốn định cười trả lời anh, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt khát máu kia của anh thì trong nháy mắt cô ta vội thu lại nụ cười trên khóe môi, cô ta sợ hãi nhìn anh, sau đó hoảng hốt ôm lấy cánh tay của mẹ Nhiếp, lộ ra vẻ mặt vô tội, mím môi lại không dám nói câu nào nữa.

“Từ Phong, con đã dọa Minh Lan sợ rồi!” Cảm nhận được sự sợ hãi của Dịch Minh Lan, mẹ Nhiếp không vui trách cứ: “Minh Lan cũng không nói điều gì sai, con hung dữ với con bé làm gì!” Nói xong, quay đầu lại dịu dàng an ủi cô ta.

Sự che chở của bà đối với Dịch Minh Lan, Nhiếp Từ Phong không thèm quan tâm, nhưng mà câu nói cuối cùng kia khiến cho đôi mắt đen láy kia của anh trong nháy mắt hiện lên một trận mưa bão.

Đột nhiên anh nhanh chân rảo bước đi về phía hai người bọn họ, ngay sau đó ánh mắt của anh nhìn mấy món đồ trang sức quý giá để trên bàn trà, anh lạnh lùng hỏi: “Cô ta mới nói những món đồ này là đồ cưới để cho Vũ Vũ dùng sao? Chuyện này có thật không?!”

Đối diện với ánh mắt buồn bã và đau lòng của anh, mẹ Nhiếp không nhịn được run run nói, “Đương nhiên là thật...”

Một câu nói còn chưa kịp nói xong, Nhiếp Từ Phong đã nổi điên lên gào lên thật to ở trong phòng khách, khiến cho những người giúp việc ở bên cạnh sợ tới mức suýt thì ngã xuống đất.

“Ai cho cô ấy kết hôn? Chết tiệt! Cô ấy muốn kết hôn với ai!” Nói xong, gân xanh trên trán cũng tuôn ra, đôi mắt thâm thúy cũng sắp lòi ra khỏi hốc mắt.

Nhìn thấy anh nổi điên lên, trong lòng mẹ Nhiếp nhất thời quặn lại, ánh mắt có chút phức tạp.

Mỗi ngày nhìn thấy anh ngơ ngẩn ngẩn ngẩn làm sao mẹ Nhiếp không lo lắng được!

Thời gian chỉ mười ngày ngắn ngủi, anh đã thay đổi như trở thành một người khác, người càng lúc càng trở nên gầy gò, khuôn mặt đầy đặn của ngày xưa giờ không còn bao nhiêu thịt nữa, hốc mắt hõm xuống, hình dạng bây giờ không giống ai. Mẹ Nhiếp càng nhìn càng đau lòng.

Nhưng lo lắng thì có lợi ích gì? Muốn cắt đứt anh và Vũ Vũ thì phải tìm cách, để anh nhận rõ được sự thật, để tỉnh táo lại một lần nữa!

Cho nên ngày đó nghe thấy tin Nhiếp Từ Vũ muốn kết hôn cùng Minh Hạo, bà liền nhận hết công tác chuẩn bị, ngoài việc muốn cho Nhiếp Từ Phong sớm tỉnh táo lại, thì bà còn muốn đền bù một chút cho Vũ Vũ!

Nghĩ tới đây, nét mặt của mẹ Nhiếp chợt trở nên kiên định.

“Cô ấy sẽ nhanh chóng kết hôn với Minh Hạo, vì vậy con sớm từ bỏ ý định đi!” Mẹ Nhiếp kiên quyết nói.

“Không có khả năng!” Nhiếp Từ Phong hét lên tới mức khàn cả giọng, đôi mắt của anh đỏ hoe, cả người nhìn như một con mãnh thú bị kích thích, bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát.

Sao cô có thể kết hôn với người khác được! Sao có thể!

“Cho dù con có tin hay không, thì chuyện này cũng đã được xác định rồi.” Không đành lòng nhìn bộ dạng đau khổ của anh nữa, mẹ Nhiếp không tiếp tục nhìn nữa, mà dời tầm mắt đi chỗ khác.

Cũng trong nháy mắt đó, Nhiếp Từ Phong khẽ nheo mắt lại, môi mím lại thành một đường, sau đó xoay người kiên quyết rời khỏi đó.

“Anh Từ Phong.” Dịch Minh Lan phản ứng lại đầu tiên, vội vàng kéo kéo vạt áo của mẹ Nhiếp.

Mẹ Nhiếp quay đầu lại, nhìn thấy anh đang sai bước đi ra ngoài, thì vội vàng kêu to: “Từ Phong, con đi đâu?” Vội vàng bỏ lại những món đồ trang sức ở trên tay đứng dậy đuổi theo.

Nhưng mà Nhiếp Từ Phong cũng mặc kệ bà, nhanh chóng đi lại chỗ quản gia đoạt lấy chiếc chìa khóa ở trong tay của ông, nhanh chóng phi ra ngoài, ném những tiếng gọi lo lắng của mẹ Nhiếp ra sau đầu.

※

Phía chân trời đen kịt, không có một vì sao nào, thời tiết đặc biệt oi ả, không có một hẽ có một chút gió.

Đầu hẻm.

“Cảm ơn bữa tối của anh.” Nhiếp Từ Vũ bước từ trên xe xuống, khuôn mặt tinh xảo hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Mấy ngày nay nhờ có cậu ta mà cô đã bớt lo được rất nhiều chuyện, điều này khiến cho đáy lòng của cô dâng lên một sự cảm kích đối với cậu ta, đương nhiên còn có cả một chút áy náy nữa.

Có thể mời cô cùng ăn tối là vinh hạnh của tôi.” Minh Hạo nở một nụ cười với hàm răng trắng tinh.

Nương theo ánh đèn điện màu vàng nhìn về phía cô, mái tóc quăn mềm mại được buộc lại, khuôn mặt nhỏ nhắn bằng lòng bàn tay, đôi mắt trong sáng như đá đen, mũi cao như búp bê Barbie, đôi môi đỏ và căng mọng như anh đào, cho dù lúc này chỉ nở một nụ cười yếu ớt, nhưng cũng khiến Minh Hạo nhìn tới mê mẩn.

Chỗ mềm mại trong lòng cậu ta cũng bị rung động, điều này khiến cho cậu ta nảy ra một ý định ở trong đầu: Nếu như cô ấy thật sự là của mình thì tốt biết bao... Nhưng mà suy nghĩ này cũng không duy trì được bao lâu, Minh Hạo đã bị sự thật làm cho tỉnh táo lại, nụ cười trên môi lập tức hiện lên chút cay đắng.

Trong khoảng thời gian từ lúc tiếp xúc với cô cho tới bây giờ, cậu ta phát hiện ra cô chỉ thật lòng xem cậu ta như là một người bạn mà thôi, trong lòng của cô vẫn yêu Nhiếp Từ Phong rất sâu đậm, vì vậy cậu ta cũng không thể có suy nghĩ khác được nữa. Đương nhiên, Nhiếp Từ Vũ cũng không nói nguyên nhân vì sao cô lại không tiếp nhận Nhiếp Từ Phong, còn cậu ta thì cũng lười phải hỏi.

Không nhận ra được ánh mắt của Minh Hạo có chút khác thường, Nhiếp Từ Vũ khẽ nhìn cậu ta, dịu dàng nói: “Thời gian cũng không còn sớm, anh mau trở về đi.”

Một câu nói này đã đánh thức Minh Hạo khỏi mạch suy nghĩ của chính mình. “Được.” Cậu ta gật gật đầu muốn xoay người đi vào trong xe, trong lúc lơ đãng bất ngờ nhìn thấy một bóng dáng cách đó không xa, cậu ta lập tức ôm lấy Nhiếp Từ Vũ.

Động tác bất thành linh này của cậu ta khiến cho Nhiếp Từ Vũ hoảng sợ, khi cô phản ứng lại đang định giãy ra, thì cô nghe thấy Minh Hạo thì thầm bên tai của cô: “Nhiếp Từ Phong đang ở đây.” Thế là động tác của cô nhất thời dừng lại.

Nghĩ tới Nhiếp Từ Phong đang đứng cách đó không xa nhìn bọn họ, trong lòng Nhiếp Từ Vũ chợt căng thẳng, sau đó vô thức vòng tay ôm lấy Minh Hạo.

Lúc hai người đang lặng lẽ cứng nhắc ôm nhau một lúc lâu, thì phía sau vang lên những tiếng bước chân vội vàng, lúc này Nhiếp Từ Vũ mới đẩy Minh Hạo ra.

“Anh mau rời khỏi đây đi.” Gương mặt của cô hốt hoảng, dưới ánh đèn đường dần dần trở nên tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Chương 169: Đau khổ cầu xin trong mưa 2

Editor: Táo đồ phở núi

Minh Hạo cũng không vội, đứng yên tại chỗ nhàn nhạt nhìn về phía Nhiếp Từ Phong đang đi về phía bọn họ, nở một nụ cười xán lạn, lộ ra vẻ như chợt hiểu: “Tôi còn tưởng ai tới, thì ra là anh à.” Giống như căn bản cậu ta không biết anh đang đứng ở đó.

Ánh đèn đường chiếu lên người của Nhiếp Từ Phong, trên người anh lạnh lẽo không có chút độ ấm nào. Một đôi mắt đầy vẻ nguy hiểm, nhìn giống như con dã thú đang nhìn con mồi, nhìn chằm chằm vào cánh tay cậu ta đang nắm lấy tay của Nhiếp Từ Vũ, môi mím chặt lại, lộ ra sự lạnh lẽo.

Nhiếp Từ Vũ cảm nhận được một cách rõ ràng hơi thở lạnh lẽo phát ra từ trên người của Nhiếp Từ Phong, nhịn không được mà hơi run rẩy, vội vã lấy cùi chỏ chọc vào ngực của Minh Hạo, nhỏ giọng nói với cậu ta: “Anh mau đi đi nhanh lên.” Nhân lúc vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

Nhưng Minh Hạo lại không để ý tới lời nói của cô, mà mỉm cười nhìn Nhiếp Từ Phong, cũng không nói gì nữa.

Minh Hạo cười tươi nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh như băng của Nhiếp Từ Phong, bốn mắt nhìn nhau, cho dù hai người không hề nói chuyện một câu nào, nhưng trong không khí vẫn đầy mùi thuốc súng.

“Đi thôi.” Rất sợ xảy ra chuyện gì, Nhiếp Từ Vũ không nhịn được kéo kéo cánh tay của Minh Hạo tránh ra, đẩy anh đi lại vị trí ghế lái.

Nghe vậy, lúc này ánh mắt mang ý cười của Minh Hạo mới liếc nhìn Nhiếp Từ Vũ một cái, gật gật đầu: “Được rồi, bảo bối ngày mai chúng ta lại gặp lại ~ đừng quên cùng đi chọn áo cưới.” Nói xong, quay đầu nhìn Nhiếp Từ Phong bằng ánh mắt khiêu khích, cho tới khi khuôn mặt anh biến sắc, lúc này mới nở nụ cười rồi chui vào ghế lái ngồi.

“Ngủ ngon, mơ giấc mơ đẹp ~” Hướng về phía Nhiếp Tử Vũ nháy nháy mắt, Minh Hạo khởi động động cơ.

Cho tới khi chiếc BMW hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của mình xong, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới không nhịn được mà thở phào một hơi. Đang định xoay người rời đi, nhưng mà có một cánh tay khác đã lôi kéo cô lại, một giây sau liền rơi vào một lồng ngực kiên cố.

Nhiếp Tử Vũ giật mình, vừa ngẩng đầu lên, trong nháy mắt đã chìm vào đôi mắt thâm thúy đen láy không nhìn thấy đáy của anh.

“Anh...” Chợt nhìn thấy ánh mắt đau lòng của anh, tim của Nhiếp Tử Vũ nhất thời đập chậm một nhịp. Khi cô kịp phản ứng, liền vội vã giãy giụa thoát ra khỏi lồng ngực của anh. “Anh mau buông em ra!”

Đối với lực giãy giụa của cô, Nhiếp Tử Phong hoàn toàn không hề nhú mảy. Một đôi mắt lạnh lẽo không có chút nhiệt độ nào nhìn cô chăm chú, như muốn nhìn thủng người của cô.

“Đây không phải là sự thật...”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ ngừng giãy giụa, dùng ánh mắt hoang mang nhìn anh. Đột nhiên, nhìn thấy ánh mắt đầy tơ máu của anh, trong lòng khẽ nhói lên.

“Nói cho anh biết, đây không phải là sự thật!” Bàn tay anh nắm chặt đôi vai gầy yếu của cô, dùng giọng nói khàn khàn gào thét lên.

Bất ngờ bị tiếng thét của anh làm cho giật mình, Nhiếp Tử Vũ một lúc lâu sau cũng không nghe thấy tiếng gì nữa.

“Em không hiểu anh đang nói gì nữa.” Nhìn về mặt anh càng lúc càng nóng, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy chột dạ, không nhịn được né tránh ánh mắt nóng bỏng của anh.

“Chuyện em muốn kết hôn với tên khốn kia! Nói cho anh biết, đây không phải là sự thật!” Một tiếng gào thét như đã thú vang lên, sau đó Nhiếp Tử Phong cảm thấy toàn bộ sức lực của mình như bị rút hết.

Vừa dứt lời, Nhiếp Tử Vũ do dự rồi nhìn anh bằng một ánh mắt kiên định, nhẹ nhàng né tránh khỏi sự kiểm chế của anh.

“Là sự thật.”

“Hả, cái gì?” Nhiếp Tử Phong nở một nụ cười đau khổ, hỏi lại vì sợ mình nghe nhầm.

Nhưng mà còn chưa kịp suy nghĩ, thì câu nói kế tiếp của Nhiếp Tử Vũ liền đẩy anh xuống vực sâu vạn trượng.

“Chuyện em muốn kết hôn cùng với Minh Hạo, là sự thật.” Nên tới cuối cùng cũng sẽ tới, so với đau dài không bằng đau ngắn. Nhiếp Tử Vũ hít một hơi thật sâu, nói: “Thời gian đã xác định, là ba hôm nữa, tại khách sạn Khai Duyệt, hoan nghênh anh tới tham gia hôn lễ của bọn em.” Nhiếp Tử Vũ nói xong, mở túi xách ra, lấy một tấm thiệp mời tinh xảo từ bên trong ra, đưa tới trước mặt của anh.

Giọng nói của cô không có chút tình cảm nào như cho anh một đòn cảnh cáo, trong lòng đau đớn như có hàng ngàn mũi tên đâm thẳng vào tim. Nhưng mà dù có đau cũng không bằng nỗi đau trong lòng. Đôi mắt anh buồn rầu liếc nhìn chiếc thiệp mời được thiết kế rất đẹp kia, đôi mắt trống rỗng của Nhiếp Tử Phong như được phủ bởi một tầng hơi nước.

“Em thực sự... Muốn tuyệt tình như vậy?”

Thấy thế, Nhiếp Tử Vũ có chút không đành lòng.

Mặc dù bị vẻ mặt đau khổ của anh ép tới mức hít thở không thông, bàn tay của cô nắm chặt lại thành quyền, dùng giọng điệu kiên quyết nói: “Em đã nói với anh không nên quấy lấy em nữa, đây là do anh ép em.” Nói xong, cô nhét thiệp mời vào lòng bàn tay của anh, sau đó sải bước chạy về phía nhà của mình.

Trong ngõ hẻm vắng vẻ, chỉ còn tiếng bước chân chạy trốn của cô. Không có tiếng chân đuổi theo, điều đó có nghĩa là anh đã buông tha.

Nhiếp Tử Vũ bình tĩnh chạy một mạch lên trên lầu, nhưng mà hiển nhiên cô đã đánh giá thấp sự kiên trì của Nhiếp Tử Phong, người còn chưa bước vào cửa nhà, cô đã nhận được một tin nhắn từ anh —— anh ở dưới lầu chờ em, nếu như em không ra, anh vẫn sẽ đứng đợi.

Trong lòng giật mình, cô bất chấp bà Trần Phương đang đi tới trước mặt hỏi cô, vội vã chạy vào trong phòng rồi đi lại trước cửa sổ, vén rèm cửa lên nhìn, di động ở trong tay rơi xuống đất.

Dưới ánh đèn đường, một bóng dáng đen kịt như pho tượng vẫn lặng lẽ đứng yên bất động, ánh đèn chiếu vào thân thể cao lớn của anh, khiến bóng dáng anh kéo dài ra nhìn có vẻ rất cô độc.

Nhìn tới đây, viên mắt của Nhiếp Tử Vũ không khỏi đỏ lên, đáy mắt cũng khẽ ươn ướt.

“Vũ Vũ, con đang nhìn cái gì?” Một giọng nói dịu dàng vang lên ở phía sau lưng, Nhiếp Tử Vũ vội vã quay đầu lại nhìn. Khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc và hoang mang của bà Trần Phương, cô vội vã kéo rèm cửa lại một cách vô thức, lắc lắc đầu.

“Con chỉ muốn nhìn sao.” Cô hoang mang giải thích.

“Sao?” Bà Trần Phương không nghi ngờ nhìn cô, nói: “Đêm nay trời muốn mưa, không có sao.”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ nhất thời sững sốt.

“Đúng rồi, hôm nay đi thế nào? Minh Hạo dẫn con đi ăn cái gì? Là cậu ấy đưa con về hả? Tại sao con không mời cậu ấy lên nhà ngồi một chút.” Nói xong bà kéo Nhiếp Tử Vũ ngồi xuống giường.

Mặc dù chỉ nhìn thấy Minh Hạo vài lần, nhưng bà Trần Phương cũng có ấn tượng không tồi đối với Minh Hạo, mấy ngày nay cậu ta thường xuyên tới cửa hàng phụ giúp, rất chịu khó, xem ra cậu ta là người đàn ông đáng để giao phó cả đời.

“Quá muộn, nên con nói anh ấy về rồi.” Nhiếp Tử Vũ cười ha hả trả lời, tâm tư bây giờ đặt hết lên người của Nhiếp Tử Phong đang đứng dưới lầu.

Đêm nay trời muốn mưa, nếu như anh vẫn cứ đứng đó không chịu đi thì làm thế nào? Cô có nên đi xuống dưới một chuyến không? Cô vô cùng bối rối suy nghĩ, nhưng rất nhanh chóng gạt bỏ ý định trước đó của mình.

Không được, cô mà làm như vậy thì anh sẽ cho rằng mình vẫn còn tình cảm với anh, cô vất vả lắm với đoạn tuyệt được, không thể để tất cả những cố gắng trước đó bị uổng công được. Nhưng nghĩ đi cũng nghĩ lại, với tính tình của anh mà nói, cô không xuống anh thật sự sẽ đứng ở bên ngoài một đêm, nên trời mưa thì thật sự sẽ sinh bệnh...

Nhiếp Tử Vũ đắn đo suy nghĩ, do dự giữa hai đáp án.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Nhiếp Tử Vũ cũng không nói chuyện câu nào với bà Trần Phương, một tiếng sấm nổ ầm một cái, sau đó nhanh như chớp, những cơn mưa nặng hạt cũng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Chương 170: Giết anh đi

Editor: Táo đồ phở núi

Từng cơn mưa to gió lớn thổi tới, làm người ta trở tay không kịp. Tiếng mưa tạt vào cửa sổ thủy tinh tạo thành những tiếng vang rất lớn, tim của Nhiếp Tử Vũ cũng thót lên tận cổ họng. Mắt nhìn thấy mẹ mình há miệng ra đang nói cái gì đó, nhưng mà tai của cô lại không hề nghe vào là bà đang nói cái gì, lúc này, trong lòng cô chỉ muốn phi xuống dưới lầu để xem người nào đó.

Không được!

Chỉ một lát, Nhiếp Tử Vũ đứng dậy khỏi giường. Ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, đáy mắt lóe lên tia lo lắng. D

Bị hành động của cô làm cho kinh ngạc, bà Trần Phương không hiểu nhìn cô, đang muốn hỏi cô đang làm gì vậy, thì lại nghe thấy cô mở miệng trước.

“Mẹ, con có chuyện phải đi ra ngoài một lát, mẹ nghỉ ngơi trước đi.”

“Con muốn đi đâu. . .”

Bà Trần Phương còn chưa nói được một câu hoàn chỉnh, thì bên tai đã vang lên tiếng chạy “bịch bịch bịch”, rồi “Rầm” một tiếng, cánh cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại một mình bà.

...

Ra khỏi nhà, Nhiếp Tử Vũ bước từng bước chân dài, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy xuống dưới lầu. Khi cô đứng ở trong hành lang, thì nhìn thấy Nhiếp Tử Phong vẫn đứng trong mưa gió như một pho tượng, không nhận được đồ mắt lên.

Mưa rơi dày hơn, từng hạt mưa nặng hạt không chút lưu tình hắt vào thân thể cao lớn của anh, thời tiết tháng mười, mặc dù có oi bức, nhưng sau khi bị mưa ngấm vào thì vẫn lạnh run người, thế nhưng Nhiếp Tử Phong đứng trong mưa to gió lớn lại không hề nhăn mặt nhíu mày chút nào, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô, cũng không nói lời nào. Táo đồ le^e quy do^nn.

Mở cây dù ra, tiếng bước chân thoáng trở nên nặng nề. Hơi nước trong viền mắt của Nhiếp Tử Vũ biến mất, hít sâu một hơi, cô mím môi lại, lúc này mới gian nan đi từng bước về phía anh.

Đi tới bên cạnh anh, gờ cây dù cao lên để che cho cả anh và mình, Nhiếp Tử Vũ không nhận được giận dữ hét lên với anh: “Anh bị điên rồi sao? Mưa

lớn như vậy sao anh không đi trú mưa? Nhiếp Tử Phong anh bị điên thật rồi! Tại sao anh lại có thể đùa giỡn với thân thể của mình như vậy.” Măng xong vẫn chưa hết tức giận, cô giơ tay trái lên đánh anh hai cái.

Đối mặt với khuôn mặt đau lòng của cô, Nhiếp Tử Phong thâm tình nhìn cô, chậm rãi mở miệng. “Em sẽ xuống.” Anh chắc chắn.

“Nếu như em không xuống thì sao! ?” Người đàn ông này dựa vào cái gì mà tự tin là nhất định cô sẽ xuống! Nhiếp Tử Vũ cầm giận trừng mắt nhìn anh, hai tròng mắt phẫn hận. “Anh có biết mình đáng ghét như thế nào không? Rốt cuộc thì anh có biết hay không!” Cô đã nói những lời tuyệt tình như vậy, cô đã làm tất cả những chuyện như vậy, vì sao anh vẫn không chịu buông tha cho cô, rốt cuộc thì muốn cô phải làm thế nào, thì anh mới có thể buông tha cô!

Nhiếp Tử Vũ nghĩ vậy, nước mắt khó khăn lắm mới kiềm chế được, trong nháy mắt lại tràn ra hốc mắt.

“Đừng khóc.” Nhìn thấy bộ dạng muốn khóc của cô, Nhiếp Tử Phong dịu dàng an ủi, khó khăn nở ra một nụ cười cưng chiều với lúm đồng tiền. “Em khóc anh sẽ đau lòng.”

Còn nói chưa dứt lời, nước mắt của Nhiếp Tử Vũ đã tràn ra như vỡ đê. Hai mắt cô đầm lệ nhìn về mặt thâm tình đang nhìn mình của Nhiếp Tử Phong, cảm giác như tim mình đang bị xé ra từng mảnh, máu tươi chảy ra đầm đìa.

Hai người yêu nhau nhưng lại không thể đến được với nhau, vì sao ông trời lại đối xử tàn nhẫn với bọn họ như vậy, rốt cuộc thì bọn họ đã làm sai điều gì! Cô vì sự đau khổ và chấp nhất của anh mà cảm thấy đau đớn, và càng đau đớn hơn vì trò đùa của ông trời.

Dần dần, mưa rơi nhỏ đi, nhưng mà nước mắt của Nhiếp Tử Vũ thì càng tuôn trào mãnh liệt, không có xu hướng dừng lại.

“Đừng khóc, là anh không tốt, tất cả đều là lỗi của anh, Vũ Vũ ngoan, đừng khóc nữa.” Bình thường anh sợ nhất là nước mắt của Nhiếp Tử Vũ, bây giờ nhìn thấy cô khóc không ra hơi, Nhiếp Tử Phong vô cùng đau lòng. Anh không ngừng an ủi, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ cũng không thèm nhìn anh, vẫn khóc mãi không ngừng, cũng không nói lời nào, chỉ dùng sức mà khóc, khóc rất nhiều.

Khóc đến mức nghẹn ngào, đầu óc hỗn loạn, lúc cảm thấy sắp không thở nổi nữa, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới ngừng khóc. Nhìn ánh mắt tràn đầy lo lắng của Nhiếp Tử Phong, đột nhiên cô dùng sức đẩy anh ra, sau đó lui lại giữ một khoảng cách với anh.

“Anh đi đi, sau này đừng tới nữa! Rất nhanh thôi em sẽ trở thành vợ của Minh Hạo, em không muốn bị anh ấy hiểu lầm.” Cô lấy tay hung hăng lau đi nước mắt vẫn còn lưu lại trên mặt của mình, một lần nữa bày ra vẻ mặt tuyệt tình. Cô xoay người một cái định đi vào, nhưng mà vẫn chưa đi được hai bước, thì cảm nhận được một khuỷu tay đang ôm lấy thắt lưng của mình, bá đạo ôm chặt cô vào trong lòng ngực lạnh lẽo như băng.

“Không, em không thể gả cho cậu ta! Em là của anh, em chỉ có thể là của anh!” Anh lạnh lùng tuyên bố, một giây trước trên mặt còn mang theo sự dịu dàng một giây sau đã không còn sót lại chút gì, anh giờ phút này, vẻ mặt lạnh lùng thâm trầm giống như ma vương.

“Em không phải là của anh, chưa bao giờ là của anh!” Cô ra sức giãy giụa, nhưng mà tất cả đều phí công. “Anh không nhớ sao? Em đã mang thai đứa con của anh ấy, anh ấy là ba của con em.” Cô lại dùng sự thật này để kích thích anh, muốn làm cho anh lui bước.

Nhưng lần này Nhiếp Tử Phong không hề nhúc nhích, vẫn ôm chặt lấy cô không chịu buông.

“Anh không quan tâm, cái gì anh cũng không quan tâm, chỉ cần em không gả cho cậu ta, anh không quan tâm đứa nhỏ trong bụng của em là con của ai.” Anh nhận thua, hoàn toàn nhận thua! Anh không tiếp nhận được chuyện cô thực sự trở thành cô dâu của người khác, chỉ cần nhớ tới chuyện này, là anh lại muốn phát điên!

Nghĩ vậy, hốc mắt của anh phấp phồng, anh dùng sức xoay người Nhiếp Tử Vũ lại đối mặt với anh, hai hàng nước mắt trên khóe mắt của anh lăn xuống.

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy Nhiếp Tử Phong rơi lệ, trong khoảng thời gian ngắn cô sợ hãi không biết phải làm sao, cây dù trong tay rơi xuống đất kêu “Lạch cạch” một tiếng.

Những giọt mưa nhỏ rơi thẳng lên trên người, chỉ một lát sau đã làm ướt gương mặt của cô.

“Đừng gả cho cậu ta, anh cầu xin em đừng gả cho cậu ta, chỉ cần em không gả cho cậu ta, chuyện gì anh cũng sẽ đồng ý với em!” Anh đau khổ nở ra một nụ cười gượng ép, đôi mắt đen láy mang theo sự mờ mịt. Dùng ánh mắt chân thành nhìn cô, anh đau khổ nói: “Em muốn anh rời xa em sao? Được, anh đồng ý; em muốn anh đừng dây dưa với em nữa đúng không? Được anh đồng ý với em; chỉ cần em không gả cho cậu ta, tất cả mọi chuyện em yêu cầu anh đều đồng ý. Nếu như cuối cùng em vẫn quyết định gả cho cậu ta, vậy thì hãy giết anh đi! Giết anh đi sau đó hãy kết hôn!” Anh đau khổ cầu xin, đôi mắt đen của anh tràn đầy nước mắt.

Trơ mắt nhìn cô trở thành cô dâu của người khác, chẳng thà khiến cho anh không nhìn thấy!

Nhiếp Tử Vũ ngây người, một lát, cô lặng yên nhìn anh không lên tiếng. Bề ngoài cô thoát nhìn vẫn yên lặng như lúc ban đầu, nhưng mà trong lòng đã xuất hiện sóng to gió lớn. Nhìn Nhiếp Tử Phong bị nước mưa làm cho ướt đầm, nhìn nhếch nhác không chịu nổi, cô có chút đau lòng không thể nói ra được.

Cô nên làm gì bây giờ? Cô nên làm sao với anh đây? Hết lần này tới lần khác tổn thương anh, so với lần vật cô còn khó chịu hơn, nhưng mà cô có thể làm sao được?

“Anh đi đi.” Một lúc lâu, cô chậm rãi nói ra một câu. Nghênh đón đôi mắt đang trừng lớn của anh, cô nghiêng rặng đầy cánh tay đang giữ chặt tay mình của anh ra.

“Em đồng ý với anh?” Nét mặt của Nhiếp Từ Phong chợt hiện lên sự vui mừng và ngạc nhiên.

Nhiếp Từ Vũ cũng không trả lời ngay, mà cup mắt xuống, mười giây sau mới nhỏ giọng nói: “Để cho em suy nghĩ một đêm.” Nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc của anh chạy thẳng lên lầu.

Nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của cô, không hiểu sao Nhiếp Từ Phong cảm thấy có chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 187: Chương 171: Tám tháng sau

Editor: Táo đỏ phổ núi

Chạy thẳng một mạch về nhà, bà Trần Phương lo lắng đi ra đón. Nhìn thấy cả người Nhiếp Từ Vũ ướt đầm, bà vội vàng trách mắng cô mấy câu rồi đi nấu nước gừng và pha nước nóng cho cô tắm. Nhiếp Từ Vũ bình tĩnh ngồi một bên, thất thần nhìn bóng lưng bà Trần Phương bận rộn vì mình, lặng lẽ rơi nước mắt.

Một đêm này, Nhiếp Từ Vũ cũng không hề suy nghĩ, chỉ là mờ mịt lâm vào dòng suy nghĩ của chính mình nguyên cả một đêm, không khóc không kêu.

Sang ngày thứ hai thì bà Trần Phương nhìn thấy một tờ giấy có nội dung - - ‘Con đi, không nên tìm con, hãy tự chăm sóc bản thân mình, lúc rảnh rồi con sẽ trở về - - Con gái yêu của mẹ Vũ Vũ.’

...

Tám tháng sau——

Suối thôn Tây mấy năm gần đây được khai thác làm nơi du lịch, địa thế ở đây rất đẹp, dựa lưng vào núi, bên cạnh là hồ nước, không khí thì mát mẻ trong lành, người dân thì giản dị. Ngoài trừ có cảnh đẹp, nơi này còn có những món đặc sản rất ngon, hấp dẫn vô số du khách nước ngoài. Mùa hè hàng năm du khách nối đuôi nhau tới đây du lịch không dứt, cũng dẫn tới vô số những nhà đầu tư.

Thời tiết tháng năm, ánh mặt trời chiếu sáng, bầu trời xanh thẳm như biển, hương hoa theo những cơn gió thấm vào ruột gan, khiến cho cả cơ thể con người cảm thấy sảng khoái.

Hai chiếc xe Rolls-Royce màu đen dừng lại ở bên ngoài làng du lịch, hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người. Sau đó một đám người từ trong làng du lịch đi ra, tươi cười hơn hồ chào đón, người tình mắt nhìn một cái đã nhìn ra người đàn ông dẫn đầu kia là tổng giám đốc của làng du lịch, phô trương thanh thế, khiến cho người ta chặc lưỡi.

Tài xế trong chiếc xe Rolls-Royce thứ nhất bước ra đầu tiên, nhanh chóng đi lại vị trí phía sau, mở cửa xe, rồi cung kính lui sang một bên.

Hai giây sau, một người đàn ông đi đôi giày da sáng loáng mặc bộ quần áo Armani với gương mặt tuấn lãng bước xuống khỏi xe.

Dưới ánh mặt trời, mùi thơm trên mái tóc đen của anh được cơn gió phát tán đi, đôi mày kiếm anh khi, một đôi mắt lạnh lẽo rất nghiêm túc, gương mặt và cơ thể như được điêu khắc bởi một nhà nghệ thuật xuất sắc, góc cạnh rõ ràng, vẻ bề ngoài xuất sắc không thua gì một minh tinh. Quần áo tây trang cắt may vừa vặn thân hình của anh như người mẫu, mỗi một động tác giờ tay nhắc chân đều toát ra phong phạm của bậc vương giả, nhưng hơi thở âm lạnh toát ra trên người của anh lại khiến cho người ta sợ hãi không dám tới gần.

Nhìn thấy người đàn ông xuất hiện, một nhóm người vội vã khom lưng cúi đầu, tổng giám đốc dẫn đầu cười nói: “Tôi thay mặt cho dân làng của khu du lịch này hoan nghênh tổng giám đốc Nhiếp mới tới.”

Nhiếp Từ Phong nhàn nhạt liếc mắt nhìn ông ta, sau đó nhướn mi, trợ lý từ trong chiếc xe khác vội bước ra, sau đó đám người tản ra nhường đường.

Mắt lạnh nhìn lướt qua tất cả những người đang mỉm cười với mình, cánh môi mỏng mím lại thành một đường, bước chân đi vào trong làng du lịch theo lối mà mọi người đã nhường đường.

“Một lát nữa đem toàn bộ tình hình mấy năm gần đây của làng du lịch báo cáo cho tôi.” Vừa đi, anh vừa chỉ đạo.

“Vâng.” Tổng giám đốc nhắm mắt đuổi kịp theo đuôi, không dám chậm trễ chút nào. “Chúng tôi đã chuẩn bị phòng VIP cho ngài xong rồi, xin hỏi ngài đi nghỉ ngơi trước hay không?”

Ánh mắt của Nhiếp Tử Phong nhìn vị tổng giám đốc kia, lạnh lùng nói: “Nghỉ ngơi.” Nói xong, bước vào bên trong khách sạn.

“Vâng vâng.” Bị ánh mắt sắc bén của anh quét tới, tổng giám đốc sợ tới mức không dám thờ ơ. “Tôi sẽ dẫn dò bọn họ chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ, xin mời ngài hãy đi nghỉ ngơi thật tốt đi ạ.” Đến đây, anh ta vội vã phất tay gọi nhân viên phục vụ dẫn Nhiếp Tử Phong đi nhận phòng.

Đi theo phía sau nhân viên phục vụ, Nhiếp Tử Phong vừa mới đi được hai bước, đột nhiên ánh mắt của anh lơ đãng nhìn thấy bóng dáng ở phía đại sảnh cách đó không xa, một giây sau hai chân của anh giống như bị cố định tại chỗ không nhúc nhích được.

Là cô sao?

Đôi mắt đen láy lạnh lùng của anh có chút dao động, anh nhìn xung quanh để tìm kiếm bóng dáng vừa rồi, nhưng mà lại không thấy đâu.

“Tổng giám đốc, có chuyện gì không?” Trợ lý ở bên cạnh không hiểu hỏi.

Ồ, anh lại bị ảo giác...

Một cảm giác cay đắng hiện lên trong ánh mắt của anh, Nhiếp Tử Phong lắc lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước...

※

Cùng lúc đó, ở trước đại sảnh.

Một bóng dáng nặng nề dưới sự giúp đỡ của người khác đang chậm rãi đứng dậy từ dưới đất, còn chưa kịp mở miệng nói lời cảm ơn với người ta, thì đã có một giọng nói không vui vang lên ở trên đầu của cô.

“Lại bị đau hả?” Tiểu thư tiếp tân An Hi mặc bộ quần áo đồng phục nghiêm mặt nhìn người phụ nữ có thai đầu đờ đầy mồ hôi vì đau đớn, sắc giọng: “Đã mang thai mà còn chạy loạn khắp nơi, làm cho người ta phải lo lắng!” Nói xong, lại ngồi xổm người xuống vỗ nhẹ lên cái bụng nhô cao của cô, vẻ mặt bất mãn: “Còn con nữa thẳng nhóc này, không nên dẫn vật mẹ con nữa. Động một chút là bắt nạt mẹ con, để xem khi con chào đời đi sẽ dạy dỗ con thế nào!”

“Không sao, chẳng qua là bé đạp một chút mà thôi, không có gì phải lo lắng.” Người phụ nữ cụp mắt xuống, hai tay ôm lấy cái bụng to của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn ngập vẻ hạnh phúc của một người mẹ.

Thời gian trôi qua nhanh thật, chỉ chớp mắt một cái đã qua tám tháng, không bao lâu nữa, đứa con của bọn họ đã chào đời rồi...

Không sai, cô chính là Nhiếp Tử Vũ tám tháng trước để lại mấy câu ngán ngùi rồi bỏ đi! Bởi vì tất cả những rối rắm kia mà cuối cùng cô đã lựa chọn ra đi, bởi vậy cũng giảm đi không ít chuyện. Mặc dù lúc rời đi cô chỉ mang theo một ít tiền lẻ là một phụ nữ có thai, nhưng cô rất hạnh phúc.

An Hi chậm rãi đứng lên, lúc tầm mắt nhìn thấy hộp cơm mà cô mang theo, đôi mắt lạnh đi.

“Em mang thai đã không tiện đi lại rồi, tại sao còn mang cơm qua đây cho chị chứ! Không phải đã nói với em là không cần làm như vậy rồi sao?” Trên khuôn mặt xinh đẹp của An Hi không khỏi hiện lên sự đau lòng.

“Em chỉ đi theo chú An qua đây đưa đồ ăn, vì vậy thuận tiện đưa đồ ăn tới cho chị luôn.” Bởi vì liên quan tới việc mang thai, nên cơ thể của cô đây đã lên không ít, sắc mặt cũng hồng hào hơn rất nhiều, hoàn toàn trái ngược với bộ dạng da bọc xương, gió thổi là bay của tám tháng trước.

“Haiz.” An Hi bất đắc dĩ thờ dãi nhìn cô. “Em đã ăn chưa? Nếu chưa ăn thì hãy ăn cùng chị đi.” Nói xong, chị ấy liền kéo cô hướng về phía phòng ăn. “Vừa đúng lúc gần đây có một món ăn mới, em có thể nếm thử.”

“Không cần, em trở về ăn là được rồi.” Nhiếp tử Vũ vội vàng khoát tay từ chối. “Đồ ăn trong nhà hàng sang trọng như vậy, em làm sao mà ăn được chứ.”

“Sợ cái gì, em cũng không phải trả tiền mà.” An Hi không thèm để ý sự phản đối của cô, kéo cô đi.

“Nhưng mà cũng là tiền do chị khó khăn lắm mới kiếm được, tại sao có thể tùy tiện dùng trên người em được chứ.” Nhiếp Tử Vũ yếu ớt nói. Tám tháng nay, đã làm phiền tới nhà bọn họ rất nhiều, cô sao có thể mặt dày để cho chị ấy mời khách được chứ.

“Ai nói chị dùng tiền trên người của em?” An Hi chau mày lên hỏi, sau đó cười cười chỉ vào bụng của cô nói: “Chị đang dùng tiền trên người của con trai nuôi tương lai của chị.”

Nghe vậy, trong lòng Nhiếp Tử Vũ cảm thấy ấm áp: “Cám ơn chị.” Có người bạn như chị ấy, quả thật là ông trời đã đối xử không tệ với cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Chương 172: Gặp lại

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhiếp Từ Vũ xem như đã gặp may.

Tám tháng trước, mới sáng sớm cô đã ra khỏi nhà, mua vé xe đi về phương nam. Vốn định tùy tiện tìm một chỗ nào đó để ở, sau đó xuống xe không được bao lâu thì cô bị hôn mê bất tỉnh, lúc đó rất trùng hợp chú An đi qua, đưa cô tới bệnh viện, lúc cô tỉnh lại biết cô không có chỗ nào để đi, nên đã cho cô ở lại.

Thậm chí sau khi bụng của cô to ra, biết cô chưa kết hôn mà đã mang thai, bọn họ không những không ghét bỏ cô hay nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, trái lại càng chăm sóc cho cô hơn, lúc đứa nhỏ được năm tháng chú An bảo cô nghỉ làm ở khách sạn để an tâm dưỡng thai, mẹ An thường nấu một chút đồ ăn dinh dưỡng cho cô, An Hi lớn hơn cô hai tuổi cũng rất thương cô, cả nhà bọn họ quả thực đã xem cô như con gái ruột mà thương yêu.

Cô ở lại đó, vậy mà đã tám tháng rồi.

Đối với ân tình của bọn họ, Nhiếp Từ Vũ ghi nhớ ở trong lòng cả đời.

...

Đây là khách sạn bảy sao duy nhất của làng du lịch, trang trí vô cùng xa hoa, và xa xỉ. Nhà ăn của khách sạn lại càng có tiếng nhất trong làng du lịch này, ngoại trừ chuyện bỏ một số tiền lớn để mời đầu bếp nổi tiếng từ nước ngoài về, thì nguyên liệu nấu ăn quý hiếm ở đây cũng được vận chuyển từ các nước về bằng đường hàng không, cho nên thức ăn ở đây ngon hơn những chỗ khác rất nhiều.

Nhiếp Từ Phong bước một bước vào nhà ăn, thứ đầu tiên nhìn thấy là một người phụ nữ ngồi ở vị trí đầu tiên đang ăn ngấu ăn nghiến.

“Gọi quản lý tới đây cho tôi.” Lời nói lạnh lùng được phát ra từ đôi môi mỏng của Nhiếp Từ Phong, đôi mắt kia lạnh lùng không hề có chút nhiệt độ nào tĩnh lặng như một cái đầm, khiến cho người ta không đoán ra được nỗi lòng thật sự của anh.

Chỉ một lát sau, một người đàn ông trung niên mập mạp chạy tới.

“Tổng giám đốc có gì cần dặn dò ạ?” Quản lý nhà hàng cung kính hỏi.

Ánh mắt lạnh lùng của anh dừng lại ở chỗ người phụ nữ đang đang có tướng ngồi ăn uống vô ý vô tứ kia, anh hất cằm lên, lạnh nhạt nói: “Nơi này ai cũng có thể tự do đi ra đi vào sao!?” Hỏi xong, ánh mắt của anh chuyển sang nhìn ông ta.

“À, cái này... Đương nhiên là không phải.” Quản lý nhà hàng đầu đầy mồ hôi nhưng vẫn tận tâm tận lực giải thích cho anh: “Chỉ có những vị khách thuê phòng mới có thể ra vào nhà hàng.”

“Vậy khách sạn có quy định nhân viên không được phép đi vào ăn trong nhà hàng không!?” Anh lại hỏi.

“Có.” Quản lý vội vàng gật gật đầu. Đang muốn hỏi xem đến cùng là có chuyện gì xảy ra, thì lời nói lạnh như băng của Nhiếp Từ Phong vang lên ở trên đầu của anh ta.

“Đuổi người phụ nữ kia đi!” Nói xong, rất tự nhiên đi qua một bàn ăn ở một bên ngồi xuống.

Vị quản lý chất phác vẫn đang còn sững sờ tại chỗ không biết làm sao, thì trợ lý của Nhiếp Từ Phong đã tốt bụng chỉ chỉ về phía người phụ nữ đang ngồi ăn ngấu ăn nghiến không chút hình tượng ở chính giữa kia cho ông ta biết, sau đó cũng đi tới trước mặt của Nhiếp Từ Phong.

Vị quản lý chậm chạp phản ứng kịp, quay đầu nhìn lại theo hướng cậu ta mới chỉ vừa rồi, sau khi nhìn thấy người nọ trong nháy mắt sắc mặt liền thay đổi.

...

Nhiếp Từ Vũ từ trong toilet đi vào nhà hàng, vốn là muốn nói với An Hi mình đi về trước, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của chị ấy đâu. Trên bàn ăn vẫn còn rất nhiều món chị ấy gọi vì mình, nhưng mà không nhìn người đâu! Giữa lúc Nhiếp Từ Vũ muốn hỏi những vị khách dùng cơm ở bên cạnh, thì một giọng nói tức giận quen thuộc đột nhiên vang lên, hấp dẫn tất cả những ánh mắt của khách đang dùng cơm trong nhà hàng.

“Cái con rùa kia, anh dựa vào cái gì mà đuổi tôi!”

Là Hi Nhi!

Nhiếp Từ Vũ nhìn lại chỗ phát ra giọng nói, thì nhìn thấy chỗ bàn ăn cách chỗ cô không xa có vô số nhân viên bảo vệ vây ở xung quanh, giọng nói vang lên ở bên trong vòng vây đó, quản lý nhà hàng thì đứng bên ngoài, vẻ mặt lo lắng đến mức trán đổ đầy mồ hôi.

“Cậu hai, có chuyện gì thế?” Nhiếp Từ Vũ vội vàng đi tới, hỏi quản lý nhà hàng.

Quản lý nhà hàng chính là cậu hai của An Hi tên là Hứa Bình, vẻ mặt Hứa Bình luống cuống nhìn cô, vội vã kéo cô qua một bên, nhỏ giọng giải thích:

“Cái con bé nha đầu Hi Nhi kia, hôm nay vào trong này ăn cơm, vừa đúng lúc bị tổng giám đốc đi kiểm tra bắt được, tổng giám đốc không nói hai lời liền muốn đuổi con bé, kết quả là con bé làm ầm ĩ lên. Ôi, ngày hôm qua rõ ràng cậu đã nói với con bé là hôm nay có cấp trên tới, nói con bé đừng ăn cơm ở đây, nha đầu kia rốt cuộc nghe đi đường nào...” Hứa Bình thì thầm nói, vẻ mặt đầy lo lắng.

Bị đuổi?

Nhiếp Từ Vũ sùng sốt, nhất thời trong lòng lạnh đi.

Hi Nhi vì mình nên mới cố ý tới đây dùng cơm, cũng bởi vì mình nên chị ấy mới bị đuổi việc! Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ lạnh mặt xuống, xoay người đi vào bên trong.

“Này, Tiểu Vũ, cháu đi đâu?” Nhìn Tiểu Vũ gạt bảo vệ ra muốn lách vào bên trong, Hứa Bình khề hô lên, nhưng cũng không làm gì được, Nhiếp Từ Vũ đã chui vào bên trong rồi.

Ôm lấy bụng của mình, Nhiếp Từ Vũ khó khăn chui vào trong ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy An Hi tay trái đang chống tay lên thắt lưng của mình, tay phải chỉ trỏ vào người đàn ông đang cúi thấp đầu xem thực đơn, hùng hùng hổ hổ nói: “Không phải tôi chỉ ăn trong nhà hàng một chút thôi sao? Khiến anh tăng doanh số buôn bán không tốt hơn sao! Anh lại có thể chỉ vì việc con con này mà lại đuổi việc tôi! Rốt cuộc thì đầu óc anh được làm bằng cái gì vậy!”

Vừa dứt lời, những người phía sau không hẹn mà cùng hít một hơi khí lạnh.

Đôi mi thanh tú của Nhiếp Từ Vũ nhú lại, đang muốn tiến lên ngăn cản An Hi, thì một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên, nhất thời khiến cô bị sợ tới mức dừng động tác lại.

“Lời cô ta đưa ra ngoài!” Giọng nói lạnh lùng không một chút tình cảm, giống như lời tuyên án từ sâu dưới địa ngục vang lên.

Giọng nói này rất quen thuộc, hình như... Cả người Nhiếp Từ Vũ không khỏi run lên, một cảm giác bất an dâng lên trong lòng, nhưng mà không chờ cho cô kịp suy nghĩ nhiều, thì đã thấy những người bảo vệ tiến lên kéo An Hi đi.

Thấy thế, Nhiếp Từ Vũ không hề do dự chút nào, bắt chấp tiến lên phía trước kéo tay của An Hi lại.

“Buông chị ấy ra!”

Đột nhiên nhô ra một người phụ nữ có thai khiến cho những người bảo vệ hoảng sợ, vội vàng dừng tay lại.

Cũng nhân lúc này, Nhiếp Từ Vũ vội vàng kéo An Hi lại trước mặt của mình, lập tức đỏ vành mắt, lúng túng nói: “Hi Nhi, xin lỗi, đều là do em hại chị.”

“Chuyện này liên quan gì tới em chứ.” An Hi vốn đang phẫn nộ nhìn thấy đôi mắt ngân ngấn nước của cô, liền nén lửa giận lại, an ủi cô: “Không sao, dù sao thì chị cũng đã chán làm việc ở đây rồi! Mặc kệ, mặc kệ đi! Chúng ta đi thôi!” An Hi nói xong nở một nụ cười, kéo cô đi ra bên ngoài.

Nhưng chưa đi được hai bước, phía sau đã vang lên một giọng nói khàn khàn run run.

“Vũ Vũ...” Giọng nói quen thuộc vang lên lần thứ hai, khiến trong lòng Nhiếp Từ Vũ nhất thời nhói lên.

Nhất định là cô đã nghe lầm, nhất định là nghe lầm rồi!

Cô liều mạng tự nhủ trong lòng mình như vậy, nhắc chân vội vàng muốn đi ra ngoài thật nhanh, bây giờ mục đích duy nhất của cô là chạy khỏi nơi này.

“Vũ Vũ...” Giọng nói kia giống như giọng nói của ma quỷ bám chặt lấy cô không buông, cũng vào giây phút cô muốn đi ra khỏi phòng ăn kia, một bóng dáng màu đen nhanh chóng chạy tới trước mặt cô, ngăn cản bước đi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Chương 173: Vợ vàng chạy trốn

Editor: Táo đồ phở núi

Một mùi nước hoa quen thuộc lượn lờ ở trước mũi của Nhiếp Từ Vũ, trong lòng cô căng thẳng, bàn tay nắm chặt lại, cho dù không ngẩng đầu lên, thì Nhiếp Từ Vũ vẫn cảm nhận được một ánh mắt nóng bỏng đang dừng lại trên người của mình, thậm chí cô còn có thể tưởng tượng ra đôi mắt sắc như chim ưng kia đang chăm chú nhìn mình, như muốn xuyên thấu qua da thịt.

Đột nhiên có chuyển biến, nên tất cả ánh mắt của mọi người trong nhà hàng đều tập trung trên người của Nhiếp Từ Vũ và Nhiếp Từ Phong.

Cho dù trong lòng đã sớm nổi lên sóng to gió lớn, nhưng Nhiếp Tử Vũ vẫn cố gắng khắc chế những cơn sóng trong lòng mình, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đôi chân đứng lại ở trước mặt mình, lạnh lùng nói.

“Tiên sinh, anh đã nhận nhầm người rồi.” Nói xong, liền muốn vòng qua người anh để đi, nhưng lại bị anh ngăn cản lại.

“Không, anh không nhận nhầm người, em chính là Vũ Vũ!” Nhiếp Tử Phong kích động nắm lấy bờ vai của cô, lắc lắc người cô, nói: “Em là Nhiếp Tử Vũ, em chính là cô ấy! Giọng nói này, bóng lưng này, anh sẽ không nhận nhầm!” Cảm giác vừa kích động vừa mừng rỡ cùng đan xen, khiến cho Nhiếp Tử Phong vui mừng tới mức không biết làm như thế nào.

“Em...” Sự vui mừng vì gặp lại còn chưa kịp biểu hiện ra khỏi miệng, tầm mắt của anh lại nhìn xuống dưới bụng đã nhô lên cao của cô, trong nháy mắt yết hầu trượt lên trượt xuống một cái.

Những chỉ một giây, chân mày của Nhiếp Tử Phong nhíu chặt lại, một tia thống khổ chợt lóe lên trong mắt của anh.

Anh chỉ nhớ mỗi cô lại quên mất đứa nhỏ trong bụng của cô... Trong khoảng thời gian ngắn, Nhiếp Tử Phong sững sờ tại chỗ, một lúc lâu không nói được một câu.

Nhân dịp lúc anh hoảng hốt và thất thần, Nhiếp Tử Vũ vội vàng gạt bàn tay đang giữ tay của mình, sau đó ôm bụng cố gắng chạy ra bên ngoài.

“Vũ Vũ...” Phục hồi tinh thần lại An Hi dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Nhiếp Tử Phong vẫn còn đang sững sờ, liền vội vàng đuổi theo.

Còn Nhiếp Tử Phong sững sờ một lúc lâu, sau khi anh phục hồi lại thì phản ứng đầu tiên cũng vội đuổi theo.

...

Ôm thân thể nặng nề chạy ra khỏi khách sạn, Nhiếp Tử Vũ vội vàng vẫy xe taxi. Vừa mới ngồi lên, thì phía sau có một bàn tay đặt lên bả vai của cô, khiến cho cô hoảng sợ. Cô quay đầu lại, sau khi nhìn thấy là An Hi, lúc này mới thở phào một hơi. Nhưng chân mày còn chưa kịp giãn ra, thì phía sau đã vang lên một tiếng gọi lo lắng khiến cho tim cô thót lên tận cổ họng.

“Vũ Vũ, Vũ Vũ...” Tiếng gọi gấp gáp khiến cho lòng cô cũng căng thẳng, Nhiếp Tử Vũ giật mình vội vàng nói với tài xế ở đằng trước, “Mau cho xe chạy đi, nhanh lên.”

Trong nháy mắt An Hi đóng cửa xe lại, tài xế lái xe chạy đi, dường như cùng lúc đó, Nhiếp Tử Phong chạm tay vào cửa sổ.

“Dừng xe, dừng xe!” Nhiếp Tử Phong đi nhanh hơn hai bước đi lại gõ cửa sổ xe, nói với Nhiếp Tử Vũ ở bên trong, “Vũ Vũ xuống xe, xuống xe!” Tuy nhiên mặc kệ anh kêu như thế nào, từ đầu tới cuối Nhiếp Tử Vũ đều lặng yên cúi thấp đầu xuống.

Bên ngoài xe Nhiếp Tử Phong vẫn kiên trì theo sát không từ bỏ, bên trong xe Nhiếp Tử Vũ không nói tiếng nào chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

“Tiểu thư, chuyện này...” Tài xế nhìn Nhiếp Tử Vũ qua kính chiếu hậu về mặt khó xử, ý muốn hỏi nên làm gì bây giờ.

An Hi dùng ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn Nhiếp Tử Vũ đang cúi đầu xuống không biết đang nghĩ cái gì, mặc dù cô ấy không biểu hiện ra điều gì, nhưng nhìn bả vai khẽ run của cô ấy xem ra trong lòng cô ấy không ổn lắm, vì vậy đôi mắt sáng chuyên qua người của tài xế nói: “Mặc kệ anh ta, cứ chạy đi.”

Lấy được đáp án, tài xế cũng không quan tâm gì nữa, một chân đạp vào chân ga, chỉ một lát sau đã bỏ Nhiếp Tử Phong lại ở phía sau.

...

Về đến nhà, mẹ An cha An vốn muốn ra khỏi nhà để đi hái rau thì đúng lúc đụng phải hai người.

“Vũ Vũ, cháu đã về rồi à.” Mẹ An cười híp mắt nhìn Nhiếp Tử Vũ bước xuống khỏi xe taxi, vội vàng chạy lại đỡ cô đi xuống khỏi xe. Đang muốn đỡ cô đi vào, ánh mắt lơ đãng lại nhìn thấy An Hi đang ở trong xe, trong phút chốc trợn mắt lên. “Hi Nhi, sao con cũng về rồi? Bây giờ không phải vẫn đang phải làm việc sao?”

“Đừng nói nữa!” An Hi phát tay một cái, lấy tiền từ trong túi quần ra thanh toán tiền xe, gương mặt nhăn nhó lại “Có một con rùa đã mời con cuốn gói.”

Mẹ An sững sờ, lập tức đánh đầu cô một cái: “Cái con bé này, ăn nói lung tung gì vậy, còn không đi làm việc đi!”

“Còn làm cái gì nữa, con gái của mẹ đã bị người ta đuổi việc rồi, mẹ, từ nay về sau mẹ phải nuôi con rồi.” An Hi nói, rồi khoắc lấy cánh tay của mẹ An.

“Đuổi việc? Con bị đuổi việc rồi?” Mẹ An không dám tin nhìn, lúc nhìn thấy vẻ mặt của cô rất nghiêm túc gật đầu một cái, mặt lập tức trở nên nghiêm túc: “Ai đã đuổi việc con? Là ai?”

Vừa nói xong, người của Nhiếp Tử Vũ run lên một cái, mẹ An đỡ cô không nhìn thấy, nhưng mà An Hi lại nhìn thấy được.

“Một lát nữa con sẽ nói với mẹ.” An Hi lắc lắc đầu với mẹ An, lúc đang muốn nói Nhiếp Tử Vũ đi vào nghỉ ngơi, thì ba An ở bên cạnh nói chen vào:

“Vũ Vũ, cháu khóc à?” Vẫn là ánh mắt của ba An tỉnh táo nhất, mặc dù Nhiếp Tử Vũ cúi đầu nhưng mà ông chỉ liếc mắt đã nhìn thấy vệt nước mắt loang lổ trên mặt của cô.

Nghe thấy vấn đề ba An nói, mẹ An thoáng một cái đã bỏ qua chuyện của An Hi sang một bên, quay đầu lại hốt hoảng hỏi: “Cái gì? Vũ Vũ, sao cháu lại khóc?” Nói xong bà nâng cằm cô lên.

Lúc nhìn thấy vệt mắt phỉm hồng cùng với vệt nước mắt loang lổ ở hai bên má, mọi người trở nên luống cuống.

“Vũ Vũ, sao cháu lại khóc?” Mẹ An hỏi lại câu hỏi vừa mới hỏi.

“Là ai đã bắt nạt cháu?” Ba An cũng hỏi dồn.

Sự lo lắng của mọi người lọt vào đôi mắt ngân ngấn nước của cô, cô mở miệng nghẹn ngào nói: “Cháu... Cháu...”

Đột nhiên thờ không ra hơi, trước mặt bỗng trở nên tối sầm, chân mềm nhũn, cứ như vậy ngã đi.

Buổi tối ở nông thôn, vô cùng yên tĩnh, vào khoảng mười giờ đêm, nhà nào nhà nấy đóng chặt cửa nẻo chìm sâu vào trong mộng đẹp, nhưng nhà họ An lại huyền ảo âm trời lên.

Nhiếp Tử Vũ bị tiếng chửi rủa không ngừng của An Hi đánh thức, mở một mắt ra, bên tai lại vang lên tiếng chửi rủa đầy tức giận của An Hi.

“Con rùa đầu đen kia, tại sao còn dám xuất hiện ở đây! Anh mau cút đi! Nhà chúng tôi không chào đón anh!” Tiếp sau đó là những tiếng đùng đoàng không biết là tiếng gì.

Nhiếp Tử Vũ hoảng sợ xuống giường ra mở cửa, liếc mắt một cái đã nhìn thấy trong phòng khách có ba người nhà họ An, ngoài ra còn có Nhiếp Tử Phong mặc một thân đồ tây Armani, nhìn không phù hợp lắm với phòng khách nhỏ hẹp như vậy.

“Vũ Vũ đâu rồi? Tôi muốn gặp cô ấy!” Đôi mắt của Nhiếp Tử Phong đầy lo lắng, ánh mắt nhìn ba người đang ngăn cản mình, anh hạ giọng xuống nhắc lại lần nữa: “Rốt cuộc thì cô ấy đang ở đâu!?”

“Cái gì, ai ai ai đang ở đâu? Ở đây không có người nào như anh nói, anh mau đi khỏi đây nhanh lên, đừng quấy rầy chúng tôi nghỉ ngơi!” Sau khi nghe An Hi giải thích một lượt, mẹ An cũng không cho anh về mặt dễ nhìn, liên tục hạ lệnh đuổi khách. “Nếu như anh không đi tôi sẽ báo cảnh sát.” Nói xong cầm điện thoại lên.

Sắc mặt của Nhiếp Tử Phong tối sầm lại, trợ lý ở bên cạnh vội bước lên phía trước lấy danh thiếp ra đưa cho mẹ An.

Nhưng còn chưa nhận được đã bị An Hi cướp lấy xé thành từng mảnh nhỏ: “Có tiền thì rất giỏi sao, có tiền thì có thể xông vào nhà riêng của người ta sao!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Chương 174: Đừng để cho em hận anh

Editor: Táo đồ phở núi

Nghe vậy, sắc mặt của Nhiếp Tử Phong biến sắc, trở nên thâm trầm như đám mây đen ùn ùn kéo tới, vẻ mặt nhìn vô cùng khó coi. Ánh mắt của anh lạnh lùng nhìn lướt qua An Hi, ba An và mẹ An. Cánh môi mỏng cong lên, lộ ra một nụ cười lạnh lẽo như ma vương.

“Mau giao người ra đây, cùng một câu nói đừng để cho tôi phải lặp lại lần thứ hai!”

Giọng nói lạnh lùng và trầm thấp, giọng điệu không có phép người khác làm trái lời!

Đối mặt với khí thế đáng sợ toát ra từ trên người của anh, cho dù tim của An Hi đập “thình thịch thình thịch” vì sợ hãi, nhưng mà vì Nhiếp Tử Vũ nên cô vẫn cố lấy dũng khí để phản kháng.

“Anh là ai chứ, dựa vào cái gì mà bắt chúng tôi nhất định phải làm theo ý của anh!” Người đàn ông này cũng quá kiêu ngạo rồi! Nếu quả thật đúng như bọn họ đã dự đoán, anh ta là bạn trai cũ của Nhiếp Tử Vũ, vậy thì cô thật sự cảm thấy đau khổ thay cho cô ấy.

Nghe vậy, lồng ngực của Nhiếp Tử Phong nhúu chặt lại, nghiêng răng nghiêng lợi, một giây sau lạnh lùng thốt ra khỏi miệng: “Mau giao cô ấy ra đây, nếu không đừng trách tôi sẽ làm ra những chuyện gì!” Anh lạnh lùng uy hiếp, vẻ mặt giống như sứ giả từ dưới địa ngục, muốn có bao nhiêu lạnh lùng thì có bấy nhiêu.

“Nếu như tôi nói không thì sao!” An Hi trừng to mắt lên, kiên quyết đối chọi với anh tới cùng!

Lần này Nhiếp Từ Phong không nói gì, mà ánh mắt khẽ liếc trợ lý một cái. Nhận được ánh mắt của anh, trợ lý lập tức gật gật đầu, sau đó đi ra ngoài cửa, năm giây trôi qua, trợ lý lại xuất hiện một lần nữa và lần này phía sau anh ta còn có thêm một người.

Vừa nhìn thấy người đi theo phía sau của trợ lý, ba người nhà họ An không hẹn mà cùng trừng mắt lên.

“Cậu hai.”

“Em út.”

“A Bình.”

Ba người xưng hô ba cách khác nhau, nhưng cùng đồng thanh nói ra, trong giọng nói đều hiện lên vẻ không thể tin được.

Hứa Bình thấy mọi người trừng mắt lên nhìn mình, lại liếc sang Nhiếp Từ Phong đang tối sầm mặt lại, ông ta sợ hãi nuốt một ngụm nước miếng: “Chị, chị hãy giao Vũ Vũ ra đi, nếu không anh ta... Không đúng, tổng giám đốc sẽ đuổi việc em.” Nói xong, cả người cũng không tự chủ được mà bắt đầu run run.

“Cậu...” Vẻ mặt của An Hi biến đổi, nhìn rất khó coi.

Nhưng mà Nhiếp Từ Phong cũng không thèm quan tâm xem nét mặt của bọn họ thế nào, ánh mắt lạnh lùng nhìn khắp một lượt, dùng giọng nói lạnh lùng tới cực điểm nói: “Nếu như các người muốn không thể sống được ở Đài Loan nữa, thì cứ thử xem!”

“Đồ điên!” Rốt cục An Hi cũng tức giận, không cần biết anh là ai, chỉ lên tiếng mắng chửi: “Lấy tương lai của người khác ra đùa giỡn vui lắm sao? Tổng giám đốc thì giỏi lắm sao!” Nói xong, xông lên phía trước không nhận được mà tay đâm chân đá vào người của anh.

Những người còn lại bị hành động bất ngờ này của cô làm cho sợ ngây người, cũng quên cả bước lên ngăn cản.

Vô số nắm đấm rơi lên trên người của mình, mặc dù không đau nhưng mà vẫn khiến cho Nhiếp Từ Phong không nhịn được mà nhíu mày lại. Ánh mắt lạnh lùng quét về phía trợ lý, trợ lý phản ứng lại kịp bước lên ngăn cản, cầm lấy cánh tay của An Hi đẩy cô sang một bên.

An Hi bị đẩy đi, chân mất thăng bằng nên ngã ngồi xuống dưới đất, đau tới mức suýt chút nữa thì cô gào khóc lên. “Á, Hi Nhi à!” Mẹ An và ba An nhìn thấy, luống cuống chạy tới bên cạnh cô đỡ cô đứng dậy, vừa đỡ vừa bắt đầu chửi bới Nhiếp Từ Phong máu lạnh vô tình.

Nhiếp Từ Vũ ở trong phòng nhìn thấy cảnh tượng này thì bối rối, cũng không nhịn nổi nữa.

“Đu rồi!” Một tiếng hét vang lên, sau đó cửa phòng đẩy ra, Nhiếp Từ Vũ khó khăn đỡ cái bụng bầu nặng nề của mình từ từ đi ra ngoài.

“Vũ Vũ.” Vừa nhìn thấy bóng dáng khiến cho mình ngày nhớ đêm mong, sự lo lắng trên khuôn mặt của Nhiếp Từ Phong nhất thời biến thành hư không, chỉ còn lại sự mừng rỡ và kích động, vội vàng đi lên phía trước muốn đỡ cô. Nhưng mà chưa kịp đi tới gần cô đã bị An Hi chen ngang đẩy sang một bên.

“Vũ Vũ, mau trở về phòng đi, nhanh lên.” An Hi nói xong, muốn đẩy cô quay trở lại phòng.

Nghe vậy, trong lòng Nhiếp Từ Vũ cảm thấy vô cùng ấm áp, một giây sau cô kích động nhìn An Hi, lắc lắc đầu: “Em không sao, chị cứ yên tâm, anh ấy không làm tổn thương em đâu.” Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Từ Phong đang đứng ở một bên.

“Tại sao anh lại có thể làm như vậy!” Cô lạnh lùng chất vấn, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hét lên mà hơi đỏ ửng lên, giống như quả đào chín, khiến cho người ta không nhịn được mà muốn giơ tay ra hái xuống. “Từ khi nào thì anh trở nên vô tình máu lạnh như vậy, tại sao anh lại có thể tùy tiện uy hiếp người vô tội!” Bọn họ vẫn luôn chăm sóc cô giống như người thân trong nhà mà!

Nhiếp Từ Vũ vừa nghĩ tới chuyện mình mới đứng ở trong phòng chứng kiến lúc này, trong lòng lại bắt đầu đau nhói lên từng cơn, ngoại trừ cảm thấy áy náy với bọn họ, thì còn cảm thấy không thể tha thứ cho sự hung ác của Nhiếp Từ Phong được.

“Anh...” Nhìn vào ánh mắt lên án mạnh mẽ của cô, nụ cười của Nhiếp Từ Phong nhất thời cứng ngắc trên môi, chân mày của anh nhíu lại thành một đường thẳng. “Chỉ cần có thể tìm ra em, anh không quan tâm tới bất cứ chuyện gì nữa!” Trên đời này, không có người nào quan trọng bằng cô được!

“Anh...” Đột nhiên Nhiếp Từ Vũ im lặng.

Nhìn thấy cô im lặng, ba người nhà họ An cũng im lặng theo. Mọi người hai mắt nhìn nhau rồi chuyển tầm mắt qua lại giữa hai người bọn họ, xác nhận giữa bọn họ từng có quan hệ thân mật, bầu không khí nhất thời trở nên ngột ngạt.

Trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Nhiếp Từ Vũ phá vỡ bầu không khí im lặng này trước. Cô dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhiếp Từ Phong, hạ thấp giọng xuống, bình thản nói: “Anh muốn tìm em đúng không? Được, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.” Nói xong, cô khẽ gỡ tay của An Hi ra, rồi một tay chống ngang lưng của mình, mím môi đi ra ngoài.

Chưa từng thấy cô có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, lúc An Hi hồi phục lại tinh thần định lên tiếng gọi cô, thì mẹ An và ba An ở bên cạnh can lại.

Nhìn Nhiếp Từ Phong nhanh chóng đi ra theo, ba An, mẹ An lắc lắc đầu: “Để cho bọn họ nói chuyện với nhau đi.”

...

***

Nhưng mà vừa mới bước ra khỏi cửa nhà họ An, Nhiếp Từ Phong còn chưa kịp thể hiện sự vui mừng của mình, đã bị câu nói tiếp theo của Nhiếp Từ Vũ làm cho rơi xuống đáy vực.

“Anh đi đi, sau này cũng đừng tới đây nữa.” Đôi mắt trong vắt như nước, tinh khiết như có thể tinh lọc được tâm hồn con người. Nhiếp Từ Vũ dùng chính đôi mắt này để nhìn Nhiếp Từ Phong, lạnh lùng nói: “Em có thể trốn đi hai lần, thì em cũng có thể trốn đi được lần thứ ba.” Nếu như phải dùng cách uy hiếp này mới có thể thoát khỏi anh, vậy thì cô chỉ có thể làm như vậy!

Nhiếp Từ Vũ không muốn nói thêm gì nữa để khỏi khiến mình càng đau lòng hơn.

“Em cho rằng anh có thể để cho em rời khỏi anh lần thứ ba nữa sao? Đừng có mơ! Anh nói cho em biết, cho dù có phải sai người giám sát ở bên cạnh em, hay là từng giây từng phút anh phải theo sát bên cạnh em đi nữa, thì anh cũng sẽ không bao giờ cho em rời khỏi anh lần thứ ba!”

Tám tháng có thể không lâu, so với ba năm thì cũng chỉ bằng một phần tư thôi, nhưng cũng đủ để anh sắp mất mạng rồi!

Thời gian không có cô bên cạnh, ban ngày anh phải liều mạng làm việc để cho mình không có thời gian nghĩ tới cô, còn buổi tối là thời gian khó khăn nhất đối với anh, trong đầu lúc nào cũng hiện lên hình bóng của cô, chỉ có thể nhờ vào thuốc ngủ mới có thể ngủ được.

Anh vì cô mà dẫn vật mình tới mức sắp bị điên rồi, nhưng cô lại...

“Đừng để cho em hận anh!” Nhiếp Từ Vũ quay đầu lại cô ép mình đừng nhìn vào ánh mắt đau lòng của anh, ép mình phải hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Chương 175: Lấy lòng

Editor: Táo đồ phổ nui

Một câu nói này của cô khiến cho nhiệt độ xung quanh giảm xuống một cách nhanh chóng, bầu không khí trở nên ngột ngạt, khiến cho người ta sắp không thở nổi.

Thật lâu sau, Nhiếp Từ Phong nhướn mày lên, nở một nụ cười vô cùng khó coi, lạnh nhạt nói: “Hận đi. Nếu như để cho em hận anh, thì anh mới không bị mất em, vậy thì em cứ việc hận anh đi!”

Anh không muốn bị cô bỏ đi lần thứ ba nữa, một chút cũng không hề muốn! Nếu như hai người phải trở mặt mới có thể không rời xa nhau được, vậy thì đối với anh cũng không sao cả.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ ngoảnh đầu lại nhìn anh, lúc nhìn thấy trong ánh mắt của anh hiện lên sự đau khổ, trong lòng giống như bị ai xé rách, đau đớn tới mức có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Tám tháng, cô cho là mình đã có thể bình thường trở lại, cho dù có đối mặt với anh cũng sẽ biểu hiện ra vẻ mặt lạnh lùng, nhưng bây giờ xem ra cô đã đánh giá cao khả năng của mình! Chỉ nhìn thấy anh đơn thuần như thế này thôi cô đã muốn khóc rồi, chứ đừng nói chi tới chuyện nghe anh nói những lời đau lòng.

Nghĩ như vậy, trong nháy mắt viên mắt của Nhiếp Từ Vũ đã đỏ lên.

Nhiếp Từ Phong tỉnh mắt, chỉ liếc một cái đã nhìn thấy đôi mắt của cô ngân ngấn nước rồi, trong lòng căng thẳng, anh bước lên ôm cô vào trong lòng, dịu dàng an ủi: “Đừng khóc.”

Vừa mới dứt lời, lập tức khiến cho Nhiếp Từ Vũ tức giận: “Anh nói em khóc! Em mới không thêm khóc đâu!” Bởi vì một câu nói kia của anh, Nhiếp Từ Vũ vội vàng nuốt lại những giọt nước mắt sắp tràn mi, ép buộc mình phải kiên cường lên.

Cô phẫn nộ đấm lên lồng ngực rắn chắc của anh, khề hét lên với anh: “Ai cho anh ôm em! Anh còn không mau buông em ra! Em bảo anh buông em ra, có nghe thấy không!”

Nhiếp Từ Vũ thở gấp rồi nghiêng răng nghiêng lợi gior chân lên giẫm lên chân anh một cái, nhân lúc anh bị đau vội vàng chạy vào bên trong, nhưng lại không để ý ở dưới chân có chậu hoa. Cô chỉ cảm thấy cả người mình ngã nghiêng về phía trước, Nhiếp Từ Vũ trợn mắt lên, theo bản năng bảo vệ cái bụng của mình, lúc định chấp nhận số phận, thì phía sau có một bàn tay đưa tới, kéo cô trở lại trong vòng tay ôm ấp quen thuộc.

“Cẩn thận.”

Nhìn thấy bộ dạng sắp ngã sắp xuống của cô, tim của Nhiếp Tử Phong sắp ngừng đập, mãi cho tới khi trong mũi tràn ngập hương vị của cô, lúc này anh mới nhận ra cô không có việc gì.

“Đứa bé không sao chứ?” Nhiếp Tử Phong nhẹ nhàng đẩy cô xích ra, một tay nắm ở eo cô, một tay còn lại thì đặt trên bụng của cô.

Hơi ấm trên bàn tay của anh truyền qua bụng của cô, lúc Nhiếp Tử Vũ tỉnh táo lại không khỏi run lên, giương mắt lên nhìn Nhiếp Tử Phong đang lo lắng nhìn bụng của mình. Bất giác viên mắt của cô nóng lên, vô thức nín chặt môi lại, cô sợ mình sẽ khóc ra.

Nhiếp Tử Phong nhìn thân hình mang thai có chút không tương xứng của cô, đôi mắt cũng hiện lên sự rung động, cho nên không nhìn thấy khóe mắt của Nhiếp Tử Vũ hiện lên sự dịu dàng.

Cục cưng, đây là ba con...

Nhiếp Tử Vũ lặng lẽ nói với đứa nhỏ ở trong lòng.

Không biết cục cưng ở trong bụng cô có nghe thấy hay không, mà Nhiếp Tử Vũ thấy bé đạp bụng cô một cái rất mạnh.

Nhiếp Tử Phong không thể tin được tròn tròn hai mắt lên, cho là mình bị ảo giác, mãi cho tới khi bé đạp lần thứ hai, lúc này anh mới kinh ngạc nở nụ cười, dùng vẻ mặt khoa trương nhìn Nhiếp Tử Vũ, nói:

“Đạp, đứa bé đạp rồi.” Lần đầu tiên được cảm nhận thai đập, điều này khiến cho Nhiếp Tử Phong cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Bàn tay của anh dán chặt vào bụng của cô, không nỡ buông ra. “Thần kỳ thật, đứa bé lại có thể đạp được.” Vì chuyện này mà anh đã quên mất mới vừa nãy anh và cô còn chiến tranh lạnh.

Mãi cho tới khi Nhiếp Tử Vũ không chút lưu tình lui ra phía sau, gạt bàn tay của anh ra.

“Không có gì mà phải ngạc nhiên, bé cũng đã được tám tháng rồi, đương nhiên sẽ biết đạp.” Nhiếp Tử Vũ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn anh, cố ý bỏ qua sự bi thương của anh. “Anh đã quên rồi sao? Đây là đứa bé của em và Minh Hạo.”

Từng câu từng chữ của cô rõ ràng giống như những viên đá ném vào tim của anh, rất nặng nề. Đối mặt với sự thực tàn nhẫn như vậy, đáy mắt của Nhiếp Tử Phong không còn chút ý cười nào nữa mà chỉ còn lại sự cô đơn.

“Minh Hạo đã quay lại Pháp rồi.” Anh bình tĩnh nhắc nhở cô sự thật này. Nhìn thấy vẻ mặt cô không có sự thay đổi nào, đột nhiên, đáy mắt của anh dấy lên một tia hi vọng, bước lên phía trước bắt lấy cô nói: “Em vẫn còn yêu anh đúng không? Chỉ vì có đứa bé này nên em mới hết lần này đến lần khác từ chối anh đúng không? Không sao, anh không quan tâm. Nếu như em không để ý, anh sẽ xem bé như con ruột của mình.” Anh dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, vẻ mặt dịu dàng này so với sự lạnh lùng trước đó giống như là hai người khác nhau.

Ánh mắt của anh dịu dàng như nước phóng tới, khiến cho Nhiếp Tử Vũ sắp không chịu nổi.

“Anh đừng có tự mình đa tình, ai nói em vẫn còn yêu anh.” Cô khó khăn nói, quay mặt đi chỗ khác không dám đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của anh.

Lời nói của cô cũng không làm cho Nhiếp Tử Phong lùi bước, trái lại còn nở nụ cười tự tin, bắt lấy cánh tay của cô, lắc lắc.

“Nếu như không còn yêu anh, tại sao tám tháng trước lại phải bỏ đi?” Hơn nữa lại còn sau khi nghe anh nói những lời kia.

“Đó là bởi vì em...” Nói đến đây, Nhiếp Tử Vũ khựng lại, không phải không trả lời mà trả lời không được. Cô nhàu mày không vui nhìn anh, bĩu môi bịa chuyện nói: “Em có chứng sợ hãi trước hôn nhân, vì thế nên em bỏ chạy, không được sao?”

Nhiếp Tử Phong buồn cười nhìn cô, đáy mắt hiện lên ý cười xán lạn. Câu trả lời này, anh khẳng định là cô vẫn còn yêu mình! Nhất thời tám tháng đau khổ liên綿 mất không còn chút dấu vết gì, giống như mây mù tan ra chỉ còn bầu trời trong xanh.

“Vũ Vũ, em không biết nói dối.” Anh cười sò sò đầu của cô, sau đó nhìn thẳng vào mắt cô với bộ dạng vô cùng nghiêm túc: “Hãy cho anh một cơ hội được không? Cho anh một cơ hội để chăm sóc em, và chăm sóc đứa nhỏ.”

Cho dù trước đó để ý đứa nhỏ trong bụng cô như thế nào đi nữa, nhưng sao khi cô rời khỏi anh tám tháng, đừng nói là để ý, nếu như không phải cô nhắc lại, thì cơ bản là anh đã quên mất ba đứa nhỏ là ai rồi!

Anh dịu dàng như vậy khiến cho lòng cô rung động, nếu đối lại là người khác thì rất có thể cô cứ như vậy mà đáp ứng anh, nhưng Nhiếp Tử Vũ hiểu rất rõ ràng đứa nhỏ không phải là nguyên nhân cơ bản.

Đứa nhỏ là của anh. Nhưng mà chân tướng này cô không có cách nào nói cho anh biết được...

Cụp mắt xuống, nén sự đau lòng lại, cô cười cong khóe mắt, gạt hai tay của anh ở trên tay của cô xuống.

“Anh đi đi, em và đứa nhỏ không cần anh phải chăm sóc.” Cô lắc lắc đầu, rồi cúi đầu xuống nói: “Nếu như anh thực sự muốn tốt cho em, vậy thì xin anh hãy biến mất khỏi tầm mắt của em.” Nói xong, liền muốn xoay người đi vào nhà.

“Vũ Vũ.” Nhiếp Từ Phong khẽ gọi định đi theo sau cô, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ lại ngăn lại.

“Không được phép đi vào theo! Không được phép xuất hiện trước mặt em, cũng không được quấy rầy cuộc sống của bọn em.” Nhiếp Từ Vũ không quay lại, cho nên lúc cô nói người ta không thể biết được biểu tình thật sự của cô.

“Được, anh không đi vào.” Ngoài dự đoán, Nhiếp Từ Phong đồng ý rất nhanh chóng. Một giây sau anh liền làm tan nát sự vui mừng của Nhiếp Từ Vũ: “Anh ở bên ngoài chờ em, cho tới khi chúng ta thảo luận xong việc này.”

Cảnh tượng của một đêm tám tháng trước hiện ra trước mắt của Nhiếp Từ Vũ, giống như những thước phim không ngừng chiếu trước mặt của cô. Sợ mình sẽ mềm lòng lần thứ hai, hai tay của Nhiếp Từ Vũ nắm chặt thành quyền, lạnh nhạt nói: “Anh muốn đứng thì cứ việc đứng, cũng không ai cản anh.” Đêm nay sẽ không có gió lớn hoặc mưa rào, anh muốn đứng bao lâu thì đứng đi.

Nói xong, Nhiếp Từ Vũ liền đi vào trong.

Kết quả là đứng ngoài cả một đêm cùng với Nhiếp Từ Phong, còn có cả người vô tội là Hứa Bình...

...

※

Một đêm trần trọc, Nhiếp Từ Vũ vất vả lắm mới khắc phục được chứng mất ngủ, giờ thoảng cái lại trở về như cũ. Cả một đêm không ngủ được chút nào, chỉ cần nhắm mắt lại, thì trước mặt của cô lại hiện ra khuôn mặt tuấn tú của Nhiếp Từ Phong.

Cô lại muốn bỏ đi lần nữa sao? Câu trả lời là không!

Căn cứ vào tính cách của Nhiếp Từ Phong, nếu như cô thực sự muốn chạy trốn, thì cô tin là Nhiếp Từ Phong sẽ thực hiện theo lời nói của anh. Chạy không được, vậy thì cô chỉ có thể né tránh!

...

Ngày hôm sau –

Bầu trời quang đãng, mây trắng như bông, chim chóc thì hót líu lo trên cành cây, không khí đặc biệt tươi mát.

Đôi mắt của Nhiếp Từ Vũ lơ đãng đi ra khỏi phòng, nhìn thấy trong phòng khách đang chất đầy đồ đạc đó, nhất thời cô cũng tỉnh táo lại.

“Cái này... Đây là cái gì vậy...” Cô nuốt nước miếng một cái thật mạnh, nhìn đồng hồ được chất như núi ở trước mặt, lúng túng trợn mắt há miệng ra nhìn lại đồng hồ một lần nữa rồi lại nhìn mẹ An, ba An và An Hi cũng đang há hốc miệng ra, cô cũng không biết tại sao qua một đêm lại mọc ra đồng hồ này!

“Vũ Vũ, em dậy rồi à.” An Hi vội vàng chạy lại đón, lo lắng hỏi: “Tối hôm qua có ngủ được không?”

“Rất tốt, nhưng mà đồng hồ này là...”

An Hi nín thở lại, trong chớp lát sắc mặt liền sa sầm xuống. Lúc đang định mở miệng nói rõ sự tồn tại của đồng hồ này, thì một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên ở cửa.

“Đem tất cả những thứ này đặt ở phòng khách là được rồi.”

Nhiếp Từ Vũ nghe thấy tiếng thì nhìn sang, một giây sau mắt cô trợn to lên, vẻ mặt không dám tin. Cô nhìn thấy mấy người đàn ông mặc bộ quần áo vest màu đen đang bê chiếc giường màu trắng đi vào phòng khách, mà Nhiếp Từ Phong thì đang đứng ở bên cạnh chỉ đạo bọn họ.

Chiếc giường được đặt xuống, lồi đi lại trong phòng khách lại càng nhỏ hẹp đi, căn phòng khách đơn sơ và chiếc giường sang trọng xa hoa không hợp nhau chút nào.

“Anh đang làm cái trò gì vậy!” Một lát sau Nhiếp Từ Vũ phản ứng lại kịp, lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhiếp Từ Phong đang cười hi hi với mình, vô cùng tức giận. Cô chỉ chỉ vào những thứ trong phòng khách, lạnh nhạt nói: “Mấy thứ này đều là do anh mua? !”

Nhiếp Từ Phong dịu dàng nhìn cô, sờ sờ đầu cô giống như trước đây, nói: “Anh mua cho em chút quần áo, còn có những thực phẩm dinh dưỡng, đứa nhỏ cũng phải dùng chút gì đó, em xem một chút, có thích không?” Nói xong khom lưng xuống cầm một túi giấy ở dưới đất, từ đó lấy ra bộ quần áo cho bà bầu.

“Anh bị điên rồi à? ” Nhiếp Từ Vũ nhìn cũng không nhìn lấy một cái, nhét quần áo vào trong túi. Lạnh lùng nhìn những người đàn ông đang đứng chờ ở một bên, giọng điệu của cô không vui nói: “Mấy thứ này ở đâu ra thì hãy trả về đó hết đi, một cái cũng không để lại! Anh không cần phải lấy lòng em như vậy!”

Nghe vậy, nụ cười của Nhiếp Từ Phong nhất thời cứng ngắc trên môi, ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn những món đồ mà sáng sớm nay anh đã tỉ mỉ

chọn một lượt, rồi lại chuyển tầm mắt qua nhìn Nhiếp Tử Vũ, đôi mày của anh nhú lại.

“Em không cần đúng không? Được!”

Nhiếp Tử Vũ không hé răng, vẻ mặt bất mãn vẫn nhìn anh.

Thấy thế, Nhiếp Tử Phong đã hiểu. Anh gật gật đầu xoay người lạnh lùng chỉ đạo: “Đem tất cả những thứ này tới bãi rác gần đây đổ, đốt cháy hết tất cả, một thứ cũng không được để lại, có nghe không!”

Lời phân phó của anh vừa dứt, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh. Không nói tới giá trị xa xỉ của những món đồ này, chỉ mỗi chiếc giường kia thôi cũng đã xa xỉ biết bao nhiêu rồi. Mặc dù biết Nhiếp Tử Phong có rất nhiều tài sản, nhưng mà có tiền thì cũng không thể hoang phí như thế chứ!

“Nhiếp Tử Phong!” Chân mày của Nhiếp Tử Vũ nhú lại, đáy mắt vô cùng không vui. “Em chỉ bảo anh trả lại chỗ cũ, chứ không bảo anh sai bọn họ hủy chúng đi!”

“Đồ mà em không cần thì không có ai xứng dùng cả!” Nhiếp Tử Phong khôi phục lại vẻ bình tĩnh, đáy mắt anh chợt tối lại, quay đầu lại nhìn những nhân viên bảo vệ đang sững sờ, nói: “Còn ngần ra cái gì nữa, không mau chuyển ra!”

“Vâng, chúng tôi sẽ chuyển cái này ra.” Ông chủ lớn đã lên tiếng, ai dám không làm theo! Thế là mấy nhân viên bảo vệ lại vâng lệnh chuyển những món đồ chường mắt kia ra.

“Đủ rồi!” Nhiếp Tử Vũ không nhìn được nữa nhắm mắt lại chấp nhận số phận, lần thứ hai mở mắt ra, cô đã thu lại nét mặt không vui, nhàn nhạt liếc nhìn Nhiếp Tử Phong, cô nói: “Em nhận là được chứ gì.”

Nghe thấy câu trả lời của cô, mọi người thở phào một hơi, viên đá treo lơ lửng trong lòng cũng được thả xuống đất. Mà trong đó người vui vẻ nhất vì đã thực hiện được là Nhiếp Tử Phong, đôi mắt của anh tràn đầy nụ cười đắc ý, anh hát hàm lên nói: “Các người có thể đi ra được rồi.”

Sau khi xong việc, anh ngồi xổm người xuống nhìn cái bụng tròn trịa của Nhiếp Tử Vũ, khẽ cười nói: “Nhóc con, ngủ có ngon không?” Nói xong đưa tay ra sờ sờ bụng cô, đáp lại anh là một cái đập có lực của bé, đối với lần này, nụ cười của Nhiếp Tử Phong tràn tới tận chân mày.

Hành động này, khiến cho ba người nhà họ An sợ ngây người.

“Cậu ... Cậu...” Mẹ An tròn mắt lên với vẻ mặt không dám tin nhìn Nhiếp Tử Phong chìm đắm trong sự vui vẻ, nuốt nước miếng một cái thật mạnh.

Nghe thấy tiếng kêu của bà, Nhiếp Tử Phong vội vàng đứng thẳng lên, vuốt thẳng quần áo của mình, anh háng giọng nói: “Thành thật xin lỗi, tối hôm qua cháu đã quá nóng vội, nếu có gì không đúng xin mọi người thông cảm cho. Đây là chút tâm lòng của cháu.” Nhiếp Tử Phong nói xong nhướn mày lên, trợ lý ở phía sau vội vàng đưa lễ vật ở trong tay trao cho mẹ An.

“Cái này... Không sao đâu.” Tục ngữ nói không ai nở đưa tay ra đánh người đang tươi cười, nhìn Nhiếp Tử Phong thành khẩn như vậy, tự nhiên ba An, mẹ An cũng không còn để bụng nữa. “Nhưng mà chàng trai trẻ à, cháu là gì của Vũ Vũ thế?” Vấn đề này bà vô cùng tò mò.

Bởi vì thái độ của Nhiếp Tử Vũ đối xử với anh không giống như là người yêu, mà giống như là kẻ thù.

Vừa dứt lời, nhất thời sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ trở nên tái nhợt.

“Cháu họ Nhiếp, tên gọi là Tử Phong, là anh trai của Vũ Vũ, cũng là...” Nhiếp Tử Phong cố ý dừng lại một chút, nhìn ánh mắt né tránh của Nhiếp Tử Vũ, rồi nhả ra hai chữ: “Người yêu.”

Vừa nói xong, lại có tiếng hít khí lạnh vang lên lần thứ hai.

“Ông xem đúng như lời tôi nói mà.” Mẹ An cười cười chọc chọc vào lồng ngực của ba An, cười híp mắt lại. Đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nhất thời ngây ngẩn cả người, bà khiếp sợ nhìn Nhiếp Tử Vũ, một lúc lâu sau mới run rẩy nói: “Cháu mới nói gì...? Cháu nói cháu họ Nhiếp, là anh của ... Vũ Vũ?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Chương 176: Không có quan hệ gì

Editor: Táo đỏ phổ núi

Sau khi Nhiếp Tử Phong giải thích một hồi, lúc này sắc mặt của mọi người mới tốt hơn một chút, chân mày nhú chặt dần dần cũng giãn ra.

“Câu chuyện giống y như những tình tiết trong truyện ngôn tình.” Đây là lời nhận xét của An Hi. Điều này cũng giải thích vì sao khi anh ta nhìn thấy Vũ Vũ

lại kích động như vậy, thậm chí không tìm được cô ấy còn uy hiếp bọn họ, có thể thấy được anh ta yêu Vũ Vũ thật lòng như thế nào!

“Nói như vậy, cháu đối với Vũ Vũ là lâu ngày sinh tình à?” Sau khi biết được mối quan hệ của Nhiếp Tử Phong và Nhiếp Tử Vũ, thái độ của mẹ An đối với anh tốt hơn rất nhiều, tự nhiên giọng điệu cũng dịu dàng hơn. “Vũ Vũ à, có một người yêu tốt như vậy, tại sao còn muốn bỏ nhà trốn đi chứ!” Bọn họ còn tưởng rằng cô là cô gái đi làm công bị người ta lừa gạt không có nhà để về, cho nên mới chứa chấp cô, không ngờ cô lại là con nhà giàu, hơn nữa lại còn có một người yêu biết săn sóc như vậy, thực sự là không thể ngờ được!

“Đúng vậy! Hai người có giận dữ như thế nào cũng không thể xúc động bỏ nhà đi được, tại sao có thể lấy đứa nhỏ ra để đùa chứ, nếu như gặp phải người xấu thì phải làm sao đây.” Ba An cũng vậy, chưa hỏi rõ đầu đuôi ngọn ngành đã hiểu lầm Nhiếp Tử Vũ.

Thoảng một cái, tầm mắt của mọi người đều tập trung trên người của Nhiếp Tử Vũ, nhất thời, Nhiếp Tử Vũ chỉ có thể ngo ngác nhìn về mặt không vui của mọi người, mà không nói nên lời.

Người khác có thể không nhận ra được sự khác thường của Nhiếp Tử Vũ, nhưng mà Nhiếp Tử Phong liếc một cái đã nhìn thấy người cô đang run rẩy, mỗi móng mím chặt lại, cho thấy trong lòng của cô đang rất tức giận.

Anh chưa từng nghĩ tới dăm ba câu giải thích của mình lại khiến cho bọn họ liên tưởng tới lý do cô bỏ đi, nhất thời, một cảm giác áy náy xâm chiếm lòng của anh. Giữa lúc anh muốn mở miệng giải thích, thì Nhiếp Tử Vũ nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên lại lên tiếng.

“Con và anh ấy không có bất cứ mối quan hệ nào hết.” Giọng nói trong trẻo kia vang lên vô cùng kiên định, trong ánh mắt đen láy kia chợt hiện lên sự lạnh lùng. Ánh mắt đỏ của cô dừng lại trên người của Nhiếp Tử Phong, một tia đau lòng chợt lóe lên. Như là sợ mọi người không nghe rõ, Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng lặp lại một lần nữa. “Sau khi chúng ta đã giải trừ mối quan hệ nhận nuôi thì anh đã không còn là anh trai của em nữa, hơn nữa nếu như em nhớ không nhầm, tám tháng trước chúng ta đã chia tay rồi!”

Câu nói này của Nhiếp Tử Vũ không thể nghi ngờ chính là một quả bom thả vào đáy lòng của mọi người, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Đôi mắt thâm thúy rõ ràng hiện lên sự đau khổ, anh liếc mắt nhìn Nhiếp Tử Vũ đang lạnh lùng nhìn mình, trong lòng đau như dao cắt.

“Nếu như anh nhớ không lầm, em chưa bao giờ nói với anh hai chữ chia tay, hơn nữa anh cũng không hề đồng ý chia tay.”

Nghe vậy, cả người Nhiếp Tử Vũ run lên, đột nhiên ánh mắt sụp xuống. “Có phải chỉ cần em nói hai chữ kia, thì anh sẽ không quản lấy em nữa không? Được rồi, bây giờ em sẽ...”

Nhưng mà cô chưa nói hết một câu, thì Nhiếp Tử Phong đã lạnh lùng cắt ngang lời nói của cô.

“Đủ rồi!” Nhíu chặt chân mày lại, anh dùng ánh mắt thống khổ nhìn Nhiếp Tử Vũ đang muốn nói ra khỏi miệng, hai tay thả hai bên nắm chặt lại thành quyền. Anh dùng ánh mắt kiên định nhìn Nhiếp Tử Vũ, ánh mắt kia giống như muốn nói: Cho dù em có nói, thì cũng không có khả năng anh sẽ buông tha cho em!

Một lát sau, dưới ánh mắt kiên định của anh, Nhiếp Tử Vũ đành phải khép miệng lại với vẻ mặt tâm không cam, tình không nguyện.

Bầu không khí trở nên căng thẳng khác thường, ngoại trừ hai người Nhiếp Tử Vũ và Nhiếp Tử Phong đang đối diện nhìn nhau, thì những người còn lại đều hai mặt nhìn nhau. Không người nào mở miệng, bởi vì không ai biết phải phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này như thế nào...

Sự trầm mặc lan tràn ra, không ngừng lan rộng.

Giữa lúc Nhiếp Tử Vũ cảm thấy vô cùng áp lực dưới tầm mắt của Nhiếp Tử Phong, sắp không nhịn nổi muốn té xỉu, thì trợ lý của Nhiếp Tử Phong ở bên cạnh ghé sát vào tai anh nói mấy câu, khiến cho anh thu hồi lại tầm mắt của mình.

P/s: Chương này hơi ngắn, chẳng bù cho chương trước dài gấp đôi...

Tình hình là đầu năm mình hơi bận một chút, nên sẽ ko đăng thương xuyên dc. Có thời gian mình sẽ bù lại nhé!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Chương 177: Một ngày

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Bữa sáng, anh đã cho người chuẩn bị xong rồi.” Nhiếp Tử Phong đang bày ra sắc mặt lạnh lùng như băng, đột nhiên lại thay đổi thành một khuôn mặt tươi cười với Nhiếp Tử Vũ, hai tay đặt lên vai của cô.

Nghe thấy lời nói này của anh, trợ lý vội vàng xoay người tránh sang một bên nhường lối. Một giây sau, bốn người mặc đồng phục phục vụ đi tới, trên tay mỗi người bưng một đĩa đồ ăn đi vào từ cửa. Mọi người nhìn lại, đều tròn mắt lên.

Trên bàn ăn đã bày ra những món ăn ngon miệng, mỗi một món đều là những món mà bọn họ không biết tên, ngay cả An Hi thường xuyên trà trộn vào trong phòng ăn cũng chưa từng nhìn thấy. Màu sắc tươi ngon phối hợp với màu xanh mát mắt, nhìn qua đều nhận ra đó là bữa ăn đầy dinh dưỡng được làm rất tỉ mỉ, về phần đặc biệt làm vì ai thì trong lòng mọi người đều rất rõ ràng rồi.

“Vũ Vũ, những thứ này đều là anh dặn dò đầu bếp làm theo khẩu vị trước đây của em, em nếm thử xem sao.” Nhiếp Tử Phong vừa nói vừa kéo cô đi lại phía bàn ăn.

Nhưng mà ngay cả nhìn Nhiếp Tử Vũ cũng không thèm liếc mắt nhìn anh, vẫn lạnh lùng hất tay của anh ra khỏi vai của cô, bỏ lại một câu: “Em không đói.” Xong định xoay người muốn trở về phòng.

Nhiếp Tử Phong đã quen với thái độ từ chối rất lạnh lùng của cô, chỉ hơi nhú mày lại, thuận thế kéo cổ tay của cô lại trong lòng, đáy mắt hiện lên sự đau lòng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

“Buông em ra!” Nhiếp Tử Vũ giảm âm lượng xuống quát anh.

“Chỉ cần em không chạy trốn, thì anh sẽ buông em ra.” Nhiếp Tử Phong dùng giọng điệu không nóng không lạnh nói, bàn tay vén những sợi tóc của cô ra sau tai, mượn cớ này ngăn cản con tức giận của cô. “Nếu như em ngoan ngoãn nghe theo lời nói của anh, vậy thì anh sẽ để cho An Hi phục chức, nếu không... Anh nghĩ em là người thông minh hẳn đoán được anh đang nghĩ điều gì.”

Giọng nói của anh đều đều trầm thấp có từ tính, khiến cho người ta dễ dàng rơi vào cạm bẫy của anh.

Ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng và có chút phức tạp nhìn về phía anh đang nháy nháy mắt với mình, trong lòng lạnh lẽo.

“Em không cho phép anh làm tổn thương bọn họ!”

Nhiếp Tử Phong cũng không nóng vội, cúi người xuống hôn lên trán của cô một cái, rồi nhàn nhạt nói một câu: “Tất cả mọi chuyện đều do em quyết định.”

...

Cuối cùng, Nhiếp Tử Vũ dưới sự uy hiếp của Nhiếp Tử Phong đành phải ngồi xuống ăn bữa ăn sáng thịnh soạn nhất trong tám tháng nay, cũng là bữa cơm mà cô nuốt khó trôi nhất. Sau khi giám thị cô ăn sáng xong, Nhiếp Tử Phong chỉ để lại một câu, “Tối nay anh sẽ trở lại thăm em” sau đó liền rời đi, nhưng để trợ lý ở lại để giám thị cô, mà anh quả thật cũng không hề nuốt lời, sau khi dặn dò trợ lý mấy câu thì An Hi liền được phục chức.

...

※

Buổi chiều, rõ ràng mới tháng năm thôi, mà nắng đã gắt như lửa. Nhà họ An chuyên cung cấp rau dưa cho làng du lịch, cho nên cả ngày bận rộn ở trong nhà kính.

Nhiếp Tử Vũ một tay chống lên thắt lưng của mình, một tay cầm theo cái rô dầu tây đỏ mọng tươi rói, cẩn thận từng chút một đi ra khỏi nhà kính. Vừa ra khỏi nhà kính, thì gặp ngay mẹ An đang định đi vào.

“Hả, Vũ Vũ, sao con lại ở đây thế này? !” Mẹ An hoảng hốt cầm lấy rô dầu tây ở trong tay của cô, đỡ người cô, sợ cô xảy ra vấn đề gì.

“Đương nhiên là con tới giúp rồi.” Nhiếp Tử Vũ nở một nụ cười ngọt ngào. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn và tinh xảo của cô, mặt cô đỏ bừng lên như trái táo, những giọt mồ hôi ở trên mặt cũng phản chiếu ra tia sáng.

Nghe vậy, mẹ An lập tức sa sầm mặt lại, cẩn thận đỡ cô đi tới bên cạnh gốc cây để nghỉ ngơi: “Trời nóng nực như vậy, con hãy ngồi dưới tán cây nghỉ ngơi đi.” Trước đó không lay chuyển được cô mới để cho cô giúp một chút việc, bây giờ đã biết được thân phận thực sự của cô rồi, bọn họ không dám để cho cô giúp việc gì nữa hết.

Nghe thấy lời nói khách sáo từ trong miệng của mẹ An, nụ cười trên môi của Nhiếp Tử Vũ bất ngờ cứng đờ lại.

“Con không nóng, con có thể giúp được một chút mà.” Đối với Nhiếp Tử Vũ mà nói, cô sợ nhất là những tình huống như vậy, mỗi người đều đối xử với cô như là thân, mà không phải là người nhà, đây là điều mà cô lo lắng nhất. “Mọi người làm được thì con cũng có thể làm được, hơn nữa mọi người đã chăm sóc con lâu như vậy, giúp một chút việc con vẫn có thể làm được.”

“Như vậy sao được!” Mẹ An không vui nhìn cô, không hề nhận thấy được sự buồn bã dưới đáy mắt của cô, tự nhiên nói: “Con lại là người yêu của tổng giám đốc Nhiếp, là bà chủ của Hi Nhi nhà chúng ta, sao có thể để con vất vả được.”

Nghe vậy, một cảm giác mát mát chợt lóe lên trong đáy mắt của Nhiếp Tử Vũ, ngay sau đó thì thấy cô cụp mắt xuống, một lát sau cô cúi thấp đầu nói: “Mọi người không xem con như người trong nhà được sao?” Trong giọng nói để lộ ra sự mất mát.

Thấy thế, lúc này mẹ An mới ý thức được là mình đã nói sai. Ánh mắt nhìn Nhiếp Tử Vũ đang đau lòng vì những lời nói của mình, cảm giác áy náy lan tràn ra trong lòng của bà, không nhận được mà thậm chí mình già đầu rồi mà nói chuyện không suy nghĩ gì hết!

Giữa lúc mẹ An vội vàng nở nụ cười xòa, đang định giải thích, thì bất ngờ có một giọng nói vang lên ở trên đỉnh đầu của bọn họ, hấp dẫn sự chú ý của hai người.

“Là anh đã nói bọn họ không được để cho em làm.” Không ngoài ý muốn, người nói chuyện chính là Nhiếp Tử Phong đã biến mất từ sáng tới giờ.

Lợi dụng vừa đúng thời gian buổi trưa, anh lấy tốc độ nhanh nhất để xử lý hết công việc của làng du lịch, còn chưa kịp ăn trưa không cho mình có cơ hội thờ đốc Nhiếp Tử Phong đã vội vàng chạy tới chỗ này, giống như chỉ sợ mình tới trễ một bước thì sẽ không nhìn thấy cô nữa vậy.

Ánh mặt trời xuyên qua khe lá chiếu vào trên người của anh, chói mắt như anh, nhìn giống như là một vật sáng thiên nhiên, hấp dẫn vô số ánh nhìn của những người làm việc ở xung quanh, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng bàn luận xôn xao vang lên khắp nơi.

“Anh dựa vào cái gì?” Nhiếp Tử Vũ nheo mắt lại, không vui nhướn chân mày. “Anh là gì của em chứ, dựa vào cái gì mà quản chuyện của em!” Uy hiếp cô còn chưa đủ, lại còn muốn quấy nhiễu cuộc sống của cô! Rốt cuộc thì anh muốn như thế nào!

Nhiếp Tử Phong nở nụ cười ưu nhã trả lời cho cái nhướn mày không vui của cô, rồi nhàn nhàn lại, môi mím thốt lên một câu: “Bởi vì em chính là vợ của Nhiếp Tử Phong anh!” Giọng nói của anh rất lớn, giống như đang cố ý nói cho mọi người cùng nghe vậy, một giây sau, mọi người thấy ánh mắt của bọn họ tỏa sáng, những tiếng rì rầm càng lớn hơn nữa.

Ánh mắt quét một lượt xung quanh, Nhiếp Tử Vũ vừa tức vừa giận, trợn mắt lên nhìn anh, hạ giọng xuống nói: “Ai nói em muốn gả cho anh!”

“Ai nói anh muốn cưới em?” Nhiếp Tử Phong bĩu môi, ánh mắt nóng bỏng dừng lại trên khuôn mặt lạnh lùng của cô, cười nói: “Anh chỉ nói là trong tương lai tôi, sao thế? Chẳng lẽ em muốn gả cho anh ngay bây giờ sao?” Nói xong, khom người xuống đặt móng ngón đối diện với cô.

Anh giống như là đang cố ý trêu đùa cô vậy. Nhìn thấy cô vì những lời nói của anh mà biến đổi sắc mặt, thì trong lòng cảm thấy vui vẻ.

“Anh!” Nhiếp Tử Vũ nhất thời bị tức giận tới mức đỏ bừng mặt lên, nghiêng răng trợn mắt lên trừng anh một lúc lâu, rồi mới nặn ra một câu nói: “Anh nên sớm hết hy vọng với em đi, em vĩnh viễn cũng sẽ không gả cho anh.” Nén cảm giác đau đớn ở trong lòng xuống, dùng vẻ mặt lạnh lùng để nguy trang bản thân.

“Không sao hết, bây giờ kết hôn cũng chỉ là tổ chức một bữa tiệc rượu, cầm tờ giấy chứng nhận đăng ký kết hôn mà thôi, dù sao chúng ta cũng chính thức là vợ chồng rồi, qua một thời gian nữa anh chỉ cần thông báo với truyền thông một chút là được rồi...” Nhiếp Tử Phong tự nhiên nói, hoàn toàn không để ý tới những lời nói này khiến cho sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ trở nên trắng bệch.

Nhiếp Tử Vũ dùng ánh mắt nức nở nhìn Nhiếp Tử Phong, trong lòng khó lấy lại sự bình tĩnh.

“Đủ rồi!” Rốt cuộc không kìm nén được cảm giác cuộn trào mãnh liệt ở trong lòng, Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng cắt ngang lời của anh, Khi nhìn thấy ánh mắt của Nhiếp Tử Phong chợt lóe lên chút mất mát, Nhiếp Tử Vũ hít sâu một hơi, nói: “Không nên nhắc tới những chuyện quá khứ mà em không chịu nổi nữa, em không muốn có bất cứ liên quan nào tới anh nữa, anh biết chưa?”

Không chịu nổi?

Cô lại có thể dùng hai chữ này để hình dung về quá khứ ngọt ngào của bọn họ!

Khóe mắt của Nhiếp Tử Phong co giật, anh không dám tin nhìn về mặt kiên quyết của Nhiếp Tử Vũ, một lúc lâu vẫn không phản ứng kịp. Đợi cho tới khi anh hoàn hồn lại, trong nháy mắt nụ cười trên mặt tắt ngấm, thay vào đó là một vẻ mặt nghiêm túc.

“Anh không biết rốt cuộc em bị làm sao, nhưng mà anh nói cho em biết, quãng thời gian đó có thể đối với em là quãng thời gian không chịu nổi, nhưng mà đối với anh đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời hơn hai mươi năm qua của anh.” Nói xong, một chút đau khổ chợt lóe lên trong mắt anh, vào lúc Nhiếp Tử Vũ và mẹ An còn chưa kịp phản ứng lại, thì một giây sau anh lại đổi thành gương mặt tươi cười.

Vì thấy anh đau khổ mà đau lòng, ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ sững sờ nhìn anh một lúc lâu, rồi chớp chớp mắt, vẻ mặt không yên lòng hỏi:

“Rốt cuộc thì anh muốn như thế nào thì mới chịu rời đi?” Cô rất sợ hãi, vô cùng sợ hãi. Cô có cảm giác tất cả những nguy trang của mình đang bị anh bóc dỡ từng lớp một, cô sợ rằng cứ tiếp tục như vậy, thì cô thực sự sẽ không kiềm chế được mà nói ra tất cả chân tướng.

Nhiếp Tử Phong dùng ánh mắt kiên định nhìn cô, cong môi lên nói: “Trừ khi em đi cùng với anh.” Lần này, anh quyết tâm sẽ theo sát bên cạnh cô, lúc bận rộn công việc thì sẽ cho người đi theo bên cạnh cô, xử lý xong mọi chuyện thì lại không rời xa cô dù chỉ một bước, cho tới khi cô đồng ý trở lại bên cạnh anh mới thôi.

“Em sẽ không quay về cùng với anh!” Cô kiên trì.

“Vậy thì anh cũng sẽ không rời khỏi đây!” Anh càng kiên trì hơn

Hai người cứ giằng co như vậy, tai không còn nghe thấy bất cứ điều gì nữa, mắt không còn nhìn thấy bất cứ ai nữa.

...

Bởi vì Nhiếp Tử Phong rất kiên trì, tất cả mọi người đều không cho Nhiếp Tử Vũ giúp đỡ, vì vậy lúc tới buổi trưa, Nhiếp Tử Vũ ngồi ở dưới chỗ bóng cây mát mẻ. Mà vì sợ cô buồn chán không có ai để nói chuyện, Nhiếp Tử Phong nhờ mẹ An chăm sóc cho cô, còn mình thì làm công việc mà mẹ An phải làm...

Hái rau, làm cỏ, trồng trọt, tất cả những công việc nhà nông, Nhiếp Tử Phong đều một hai làm hết, cho dù ánh mặt trời có gay gắt như thế nào, Nhiếp Tử Phong đều cắn răng chịu đựng. Thậm chí những người lớn tuổi thấy anh làm sai còn mở miệng dạy dỗ anh, anh vẫn luôn dùng khuôn mặt tươi cười gạt đầu nhận lỗi, không hề có chút kiêu ngạo nào. Bình dị và gần gũi, khiêm tốn và lễ phép, khiến cho nhân duyên của anh bỗng nhiên trỗi dậy, bất cứ người nào cho dù biết anh hay không biết anh đều khen anh không ngớt miệng. Vẫn bận rộn chiều tối, lúc này Nhiếp Tử Phong mới có thể thở gấp.

Mặt trời chiều đã ngã về phía tây, một ngày cứ như vậy qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Chương 178.1: Không cưới được cô, vậy thì tuyệt hậu

Editor: Táo đồ phổ núi

Mấy ngày sau đó, Nhiếp Tử Phong cũng làm như vậy.

Sáng sớm đứng giờ xuất hiện ở nhà họ An, dọn đồ Nhiếp Tử Vũ ăn cái gì, sau đó chờ cô ăn sáng xong lại rời đi, tới buổi chiều lại xuất hiện ở bãi đất trồng rau, giúp mọi người làm việc, sau đó bữa tối lại trở về, cũng bởi vậy, vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ từ lạnh lùng giảm xuống thành hồ hững. T

Đêm nay ——

Trên bàn cơm nhà họ An, có thêm một người. Không cần nghĩ nhiều, người kia chính là Nhiếp Tử Phong, chỉ đơn giản là bữa ăn sáng, nhưng cũng khiến cho ba miệng ăn nhà họ An trở nên khách sáo, sợ mình làm cái gì không tốt, sẽ chọc ông chủ không vui.

Nhiếp Tử Phong gấp một miếng cá bỏ vào trong chén của mình, chuyên tâm từng chút từng chút bỏ hết xương cá, lúc này mới để vào trong chén của Nhiếp Tử Vũ.

Nhiếp Tử Vũ sững sốt, không hề nhúc nhích.

“Tốt thật.” An Hi không khỏi cảm thán từ đáy lòng, sự oán giận đối với Nhiếp Tử Phong cũng đã giảm đi rất nhiều. Theo như cô quan sát, thì những người để ý tới chi tiết nhỏ như vậy không nhiều lắm, cho nên cô thật lòng vui mừng thay cho Nhiếp Tử Vũ.

“Ăn đi, không phải em thích ăn cá nhất hay sao?” Thấy cô không hề động chút nào, Nhiếp Tử Phong dịu dàng nói: “Nếu như anh không ở đây em mới ăn được, thì em cứ coi anh như là người vô hình.”

Không ngờ đột nhiên Nhiếp Tử Vũ lại quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào anh rồi khẽ nói: “Quả thực là em coi anh như người vô hình.” Chẳng qua đó là cô nghĩ như vậy, nhưng không có cách nào để thực sự coi như không tồn tại được!

Nhiếp Tử Vũ quay đầu lại nhìn miếng cá trong chén của mình rồi gấp vào trong chén của anh, sau đó gấp mấy miếng rau dưa cho vào miệng, nhai nhai.

“Em thích ăn rau sao? Được rồi, anh...” Nhiếp Tử Phong nở một nụ cười, đang muốn gấp cho cô một ít rau dưa, thì lại thấy Nhiếp Tử Vũ nuốt đồ ăn ở trong miệng xuống, sau đó đứng lên.

“Con ăn no rồi.”

Mọi người nhìn cái chén cơm vẫn còn nguyên xi của cô, vẻ mặt hiện lên sự lo lắng.

“Thế nhưng em vẫn chưa ăn miếng nào mà, không ăn thì nửa đêm sẽ đói bụng.” An Hi định khuyên cô ăn thêm một chút, rồi nháy nháy mắt với Nhiếp Tử Phong ở đối diện: “Anh còn không mau đi? Anh không thấy vì anh mà Vũ Vũ không ăn được miếng nào sao?!” Cô nghiêm túc sẵn giọng nói, đồ tất cả mọi lỗi lầm lên đầu của anh.

“Tôi lập tức đi ngay.” Nhiếp Tử Phong buông đôi đũa trong tay xuống, muốn đứng dậy.

Mọi người chia mũi dùi về phía Nhiếp Tử Phong, điều này khiến cho cô cảm thấy có chút hơi quá.

“Em ăn không ngon miệng, em muốn về phòng nghỉ một chút.” Nhiếp Tử Vũ nói, xoay người đi về phòng mình.

Cánh cửa từ từ đóng lại ngăn trở tầm mắt của Nhiếp Tử Phong, vừa quay đầu lại, thì nghe thấy tiếng thở dài của ba An.

“Ăn không ngon miệng cũng đúng thôi.” Ba An khẽ nhìn lướt qua cái bàn đầy thức ăn, tất cả đều ngấy mùi dầu mỡ, ông quay đầu về phía mẹ An nói: “Sáng sớm mai em đừng đi ra bãi trồng rau nữa, em hãy đi lên trần mua một ít dưa chuột muối, dưa cải, cũng đừng quên ghé vào Cửa hàng nhà họ Từ mua ít móng heo về, biết không?”

“Được.” Mẹ An gật gù đầu,

Những lời này cũng lọt vào tai của Nhiếp Tử Phong, ánh mắt của anh sáng lên nhìn vào chén com của ba An, hơi do dự một chút hỏi: “Có phải ăn những món đó sẽ ngon miệng không?” Nói xong, chân mày của anh hơi nhíu lên.

“Đúng vậy.” Người trả lời câu hỏi của anh là An Hi. “Trước đây mua những món này thì Vũ Vũ ăn rất nhiều, ôi, đều tại thời gian gần đây bận nhiều việc quá, không quan tâm tới cô ấy. Mẹ, ngày mai mẹ nhớ mua nhiều nhiều một chút.” An Hi cũng không nhịn được mà nhắc nhở tiếp.

Tiếng nói vừa dứt, chân mày của Nhiếp Tử Phong đang nhíu chặt thì có dấu hiệu buông lỏng, “Cửa hàng kia nằm ở đâu?” Anh không thể chờ đợi được nữa, mở miệng hỏi.

“Cái gì chứ?” An Hi nhìn về mặt của anh mà không hiểu, đối diện với đôi mắt sắc bén của anh, đột nhiên cô sững sờ: “Anh... Không phải bây giờ anh định đi mua luôn đấy chứ?”

Thật ra thì không cần thiết phải hỏi, đáp án đã rất rõ ràng rồi.

Nhìn ánh mắt của anh toát lên sự kiên định, mẹ An vội vàng nói: “Cửa hàng đó người ta chỉ bán từ chín giờ sáng cho tới hai giờ chiều thôi, cho dù bây giờ cháu có đi thì cũng vô dụng thôi, cậu Nhiếp à, thôi để ngày mai tôi đi mua cho.”

“Nói cho cháu biết đi.” Nhiếp Tử Phong cũng không vì như vậy mà bị dao động, cánh môi mỏng khẽ nhíu lên tạo thành một độ cong, anh dùng vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vũ Vũ là quan trọng nhất, cho dù có đóng cửa, cháu cũng muốn thử một lần!”

Mọi người nhìn về mặt kiên trì của anh, thì chỉ có thể cảm thán một câu: Người đàn ông này quả thực là một người đàn ông tốt có một không hai!

※

Đêm khuya, khó đi vào giấc ngủ.

Nhiếp Tử Vũ nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, không thể nào ngủ được, cho dù mơ mơ màng màng sắp chìm vào giấc ngủ, nhưng tiếng bụng sôi ục ục lại kéo cô trở về với hiện thực.

Đói bụng, nhưng lại không ăn vô! Nhớ tới những món đầy dầu mỡ ngán ngấy kia, thì Nhiếp Tử Vũ lại có cảm giác muốn ói. Đừng nói là ăn, ngay cả liếc mắt nhìn thôi cũng không có dũng khí, “Cực cực, con kén ăn như vậy thì sau này phải làm sao đây.” Mơ mịt nhìn trần nhà trắng tinh, Nhiếp Tử Vũ khẽ xoa bụng lẩm bẩm một câu.

Hình như cực cực trong bụng hiểu được sự bất đắc dĩ của cô, đá cô một cái, nhất thời khiến cho cái bụng trống rỗng của cô lại càng réo to hơn, giống như ruột gan đều xoắn lại một chỗ vậy.

Giữa lúc Nhiếp Tử Vũ đang nhíu mày trầm nghĩ phải làm sao bây giờ, thì có tiếng gõ cửa “Cốc cốc cốc” vang lên, cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.

“Ai vậy?” Cô khẽ hỏi, khó khăn lắm mới đỡ được cơ thể nặng nề của mình đi xuống dưới giường. Ba An, mẹ An và An Hi ở trên lầu, chắc là đã sớm đi ngủ rồi, vậy thì còn ai được nhỉ? Đang suy nghĩ, trong nháy mắt mở cửa phòng ra, khi nhìn thấy bóng dáng đang đứng ngoài cửa kia, thì tất cả những nghi hoặc của cô đều được giải quyết.

Bên ngoài cửa hiện ra một khuôn mặt đẹp trai rất dịu dàng, tim của Nhiếp Tử Vũ đập loạn một nhịp, vô thức nhíu mày lại rồi muốn đóng cửa phòng lại. Nhưng mà hình như Nhiếp Tử Phong hiểu được ý định của cô, nên đã nhanh hơn cô một bước thò một chân vào trong phòng, ngăn cản lại hành động của cô.

Thấy không đóng cửa lại được, Nhiếp Tử Vũ nhíu mày lại muốn giải quyết cho nhanh.

“Có việc gì?” Cô không vui hỏi một câu, một chữ cũng không dư thừa.

Nhiếp Tử Phong cũng không trả lời lại, mà cười cười thần bí, sau đó giơ cao chiếc túi ni lông trong tay lên.

Nhiếp Tử Vũ không hiểu nhìn anh, bất ngờ, một mùi thơm quen thuộc bay vào mũi của cô, nhất thời ngạc nhiên. “Đây là...” Là mùi đồ ăn! Hơn nữa nếu như cô đoán không nhầm thì chính là món dưa chua mà cô thích nhất, còn có cả móng heo hầm nữa...

Nghĩ như vậy, Nhiếp Tử Vũ không nhịn được mà hít vào một hơi, thỏa thích tận hưởng mùi thơm của món ăn mình thích, thế là bụng của cô lại càng sôi lên dữ dội hơn nữa.

Mà Nhiếp Tử Phong thì nhân lúc cô đang say mê với mùi thức ăn, thừa cơ đẩy cửa phòng ra, sai chân bước vào.

Đây là lần đầu tiên anh đi vào phòng của cô, căn phòng được trang trí rất đơn giản, thứ xa hoa duy nhất chính là chiếc giường cao cấp rất lớn mà mấy ngày trước anh mới sai người mua về! Nhiếp Tử Phong không thèm để ý tiếng la thất thanh của Nhiếp Tử Vũ, tiện tay cầm lấy mấy cuốn sách trên tủ đầu giường trải lên giường, sau đó cẩn thận từng chút một bày thức ăn ở trong bích ni lông ra.

“Này...” Nhiếp Tử Vũ sững sờ nhìn những món đồ ăn bày ra ở trên giường tỏa ra mùi thơm hấp dẫn, nuốt nước miếng một cái, một chút chống cự cũng không hề có.

“Còn thất thần cái gì nữa, mau lại đây ăn đi.” Thấy cô vẫn đứng sững sờ tại chỗ, Nhiếp Tử Phong cười tới đỡ cô đi lại ngồi xuống giường, thuận tay nhét đôi đũa vào trong tay của cô. “Mau ăn nhanh đi cho nóng, để nguội sẽ mất ngon.”

Nhiếp Tử Vũ ngơ ngác nhìn anh năm giây, cuối cùng không chống lại được cảm giác thèm thuồng trong lòng, cầm lấy đôi đũa gấp miếng dưa chuột muối nhét vào trong miệng của mình, tỉnh tã thưởng thức. Dưa chuột chua chua giòn giòn, giống y hệt như món dưa chuột muối trước đây, cả một đĩa nhanh chóng bị cô tiêu diệt sạch, Nhiếp Tử Vũ lại gấp miếng bánh bao nóng hổi dính ít dưa chua muối nhét vào trong miệng, càng ăn càng ngon.

“Đúng là vị này rồi.” Nhiếp Tử Vũ buông đôi đũa trong tay xuống, trực tiếp dùng tay bốc ăn, đúng năm phút, ngoại trừ đồ ăn ra cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì khác. Trong tay đang cầm một cái móng heo, dùng sức gặm, bất ngờ Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong đang mang theo ý cười, lúc này cô mới ý thức được tướng ăn thô lỗ của mình thì vội vàng quỳnh lên, tiếng ho khan tràn lên cổ họng.

“Khụ khụ...”

“Từ từ thôi, đừng có vội.” Nhiếp Tử Phong lo lắng vỗ vỗ lưng cho cô để giúp cô nhuận khí, sau đó lại lấy cái ly ở trong túi ra rót một ly nước chanh đưa lên miệng cô, sau khi cô uống vài ngụm, thì tiếng ho khan của cô mới ngừng lại, lúc này sự lo lắng trong lòng anh mới giảm đi.

“Cám ơn... Cám ơn nhiều.” Nhiếp Tử Vũ cảm kích nhìn anh, lúc này mới nhớ tới một vấn đề: “Nhưng mà những thứ này là ở đâu ra?” Đôi mắt của cô đảo đi đảo lại nhìn những món đồ ăn ở trước mặt, mới nhớ tới vấn đề này.

Nếu như cô nhớ không lầm thì mấy thứ này chỉ có ở trên mới bán! Hơn nữa cô nghe mẹ An nói là chỗ này chín giờ sáng mới mở cửa! Mà từ đây đi lên trên trên cũng phải mất hai tiếng đồng hồ, cho nên mặc dù cô thích ăn, nhưng mà cũng không muốn làm phiền tới ba An và mẹ An.

Nhiếp Tử Vũ nghi hoặc, nhìn thấy ánh mắt của Nhiếp Tử Phong hiện lên sự ngượng ngùng, lập tức hiểu ra. Ánh mắt của cô liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên đầu giường, nhìn thấy kim đồng hồ chỉ vào con số mười, vậy có nghĩa là lúc ăn tối xong anh đã chạy đi mua! Không, có lẽ ngay cả cơm tối chưa ăn xong anh đã chạy đi rồi!

Nghĩ tới đây, một cảm giác ám áp chảy qua lòng của cô, có cảm giác cảm động và cũng có cảm giác không đành. Nhìn nhìn những món đồ ăn ở trong tay, nghĩ tới đây là món đồ ăn mà anh đã phải tìm kiếm hơn bốn tiếng đồng hồ, hơn nữa còn không biết đã dùng biện pháp nào để mua được, Nhiếp Tử Vũ liền ăn không vô nữa.

Thả đồ ăn ở trong tay xuống, một cảm giác dao động ở trong lòng của cô chuyển thành sự rung động, cô khó khăn nói: “Anh không cần phải đặc biệt mua những thứ này cho em, nếu em thật sự đói bụng, sẽ tùy tiện tìm cái gì đó để ăn, dù sao em cũng quen như vậy rồi.” Một câu cuối cùng là cô nói với chính mình.

Nghe thấy lời nói của cô tuy lạnh lùng nhưng không còn xa lánh anh như trước nữa, trong lòng Nhiếp Tử Phong chợt đau xót, một cảm giác đau lòng và thương yêu chợt dâng lên trong lòng.

“Trước đây là anh không ở bên cạnh em, bây giờ chỉ cần em muốn ăn, thì tất cả anh sẽ mua cho em.” Bàn tay của anh đưa ra vén những sợi tóc xõa ở trước mặt cô ra sau tai, dùng vẻ mặt dịu dàng như nước nhìn cô, nói: “Bây giờ em đã là hai người, nên hãy chịu khó ăn nhiều thêm một chút nữa.” Nói xong, cầm lấy chiếc đũa gấp miếng rau dưa đưa lên miệng của cô.

Nhiếp Tử Vũ cũng không hề từ chối, cẩn thận nhai nuốt, nhìn bộ dạng hạnh phúc của anh, viên mắt của cô cũng đỏ lên.

Người đàn ông dịu dàng như thế, đáng tiếc cô không thể có được...

Nghĩ như vậy, hai hàng nước mắt của cô chợt tràn ra khóe mắt. Sợ bị anh phát hiện lại nghĩ lung tung, Nhiếp Tử Vũ vội vàng lấy có muốn nước, thừa dịp anh xoay người đi lấy nước thì nhanh chóng lau nước mắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Chương 178.2: Không cưới được cô, vậy thì tuyệt hậu

Editor: Táo đồ phở núi

Đồ ăn còn lại hơn phân nửa, Nhiếp Từ Vũ cũng không vội, từ từ cảm thức ăn bắt đầu tiếp tục ăn lần thứ hai. Vừa ăn cô vừa nghĩ thầm ở trong lòng: Cục cưng, đây là đồ ăn mà ba con đã đặc biệt mua cho chúng ta, phải ăn nhiều một chút. . .

Bởi vì biết thức ăn này mua không hề dễ, nên Nhiếp Từ Vũ cố gắng hết sức nhét vào miệng, nhét không hết thì nhét vào miệng của Nhiếp Từ Phong. Hai người cùng nhau ăn ngấu ăn nghiền, đúng một tiếng đồng hồ thì tất cả thức ăn đã bị tiêu diệt sạch.

Cơm nước no nê, thu dọn đồ đạc xong xuôi, Nhiếp Từ Phong liền chơi xấu, ở lì trong phòng của cô không chịu đi.

“Anh mệt mỏi quá không đi nổi nữa, nếu như em thật sự muốn cảm ơn anh, vậy thì hãy để cho anh ngủ nhờ trong phòng em một đêm đi.” Cũng không quan tâm xem Nhiếp Từ Vũ có đồng ý hay không, anh liền ngã người xuống giường, giang tay giang chân nằm thành hình chữ đại.

Nhiếp Từ Vũ vốn định đuổi anh đi, nhưng sau khi nhìn thấy đôi mắt của anh đầy tơ máu, cùng với vẻ mặt tuấn tú của anh tràn nhìn vô cùng mệt mỏi, một cảm giác không đành lòng dâng lên, cho nên cũng không ngăn cản anh nữa.

Dù sao giường rộng lớn như vậy, cũng không sợ anh sẽ làm gì!

Nhiếp Từ Vũ thầm tính toán trong lòng như vậy, rồi bò lên một góc khác của chiếc giường, cẩn thận từng li từng tí quần chặt chiếc chăn đơn, sau đó mới chậm rãi nằm xuống.

Thấy hai tay của cô nắm chặt chiếc chăn đơn, Nhiếp Từ Vũ không nhịn được mà cong môi nở một nụ cười, thân thể của anh nhích nhích về phía của cô, rồi thuận thế kéo cô ôm vào lòng mình.

“Anh đang làm cái gì, mau buông em ra nhanh lên!” Nhiếp Từ Vũ hoảng sợ nhìn anh, giãy giụa muốn đứng dậy khỏi lòng của anh, nhưng mà anh lại ôm chặt cô vào trong lòng, bất kể cô có giãy giụa như thế nào đi nữa cũng không chịu buông ra.

“Em sợ anh sẽ làm gì với em sao?” Anh lộ hàm răng trắng bóng của mình ra, ánh mắt pha chút dí dỏm: “Yên tâm đi, bây giờ em đang mang thai, cho dù anh có muốn làm gì với em cũng không dám làm.”

“Anh...” Nhiếp Từ Vũ còn muốn nói điều gì nữa, nhưng mà còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, thì đã bị câu nói của Nhiếp Từ Phong khiến cho cô không còn giãy giụa nữa.

“Anh mệt mỏi quá, thực sự rất mệt mỏi. Bây giờ chỉ muốn ôm em ngủ một giấc thật ngon, anh sẽ không làm bất cứ điều gì với em hết, được không?” Trong giọng nói mang theo sự cầu xin và bộ dạng vô cùng mệt mỏi, anh nhìn cô thật sâu, ánh mắt chân thành kia, khiến cho người ta không đành lòng từ chối.

“Cảm ơn.” Người trong lòng đã không còn phản kháng, lúc này Nhiếp Từ Phong mới mỉm cười nhắm hai mắt lại.

Nhiếp Từ Vũ dùng ánh mắt nóng bỏng để miêu tả từng góc cạnh trên khuôn mặt của anh, không biết qua bao lâu, rốt cuộc không chống đỡ được cơn buồn ngủ kéo tới, cô đã nhắm mắt lại. Chỉ có điều cô không hề biết rằng, khi tiếng thở đều đều của cô vang lên, thì Nhiếp Từ Phong vốn đang nhắm đôi mắt lại chợt mở mắt ra, lộ ra cặp mắt sáng trong

Anh giờ tay lên, dùng bàn tay chai sạn của mình cẩn thận vỗ về lên đôi má phúng phính như con nít của cô, đáy mắt mang theo sự say mê và quyến luyến. Sau một lúc lâu, mãi cho tới khi bên ngoài cửa truyền tới một tiếng kêu khẽ, lúc này anh mới nhẹ nhàng buông lỏng cô ra, hai tay chống hai bên người cô, cúi người xuống hôn lên môi của cô xong, mới đứng dậy đi ra.

Đêm đó, Nhiếp Từ Vũ ngủ vô cùng ngon giấc.

. . .

※

Ánh mặt trời tươi đẹp, gió xuân ấm áp, không khí trong lành, mùi hoa thơm ngào ngạt, kết hợp lại khiến cho người ta có một buổi sáng khoan khoái.

Nhà họ Nhiếp trên núi Dương Minh.

Mẹ Nhiếp mặc bộ sườn xám màu vàng nhạt được Dịch Minh Lan đỡ đi vào nhà ăn, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nhiếp Từ Phong đang ngồi ăn sáng trên bàn ăn.

“Anh Từ Phong, anh đã về rồi à?” Nhìn thấy bóng dáng của anh, Dịch Minh Lan cười vô cùng ngọt ngào chào hỏi.

Nhiếp Từ Phong cũng không thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái, gạt bỏ cánh tay đang quăn lấy anh của cô ta, không coi ai ra gì tiếp tục ăn đồ ăn trong chén. Đêm qua lái xe suốt đêm, tám giờ sáng này mới chạy tới nhà, bây giờ anh chỉ muốn ăn cơm xong thì đi nghỉ ngơi một lúc, rồi lại chạy tới công ty giải quyết công việc đang chất đống kia, tối nay lại chạy về làng du lịch.

Thấy thế, Dịch Minh Lan vẫn chưa từ bỏ ý định, cười híp mắt nói tiếp: “Em và bác gái vừa mới bàn về hôn sự của chúng ta, đúng lúc anh trở về, lát nữa chúng ta đi tới cửa hàng đá quý chọn nhẫn cưới đi, được không?” Cô ta một lòng chìm đắm trong niềm vui hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt của Nhiếp

Từ Phong đã sa sầm lại.

“Từ Phong!” Thấy anh xa cách với Dịch Minh Lan, mẹ Nhiếp ngồi ở vị trí chủ nhà không nhận được mà gọi tên anh rồi nói: “Hôm nay dành chút thời gian rảnh ra, buổi chiều đi chọn nhẫn cưới cùng với Minh Lan đi, có nghe không?” Bà lấy ra vẻ uy nghiêm của bậc bề trên lạnh lùng nói.

Nghe vậy, đáy mắt không chút gợn sóng nào của Nhiếp Từ Phong lúc này mới có chút dao động. “Con sẽ không kết hôn với cô ấy.” Anh nhẹ nhàng thốt ra câu nói kia, rồi thả cái thìa ở trong tay xuống, dùng khăn ăn lau khô miệng của mình, sau đó đứng dậy muốn rời đi.

Nhưng mà hai chân của anh còn chưa kịp bước ra, mẹ Nhiếp đã lạnh lùng quát một câu.

“Ngồi xuống!” Mẹ Nhiếp không vui nhìn thấy anh vẫn định bước chân đi, tức giận tới mức đỏ mặt lên: “Con thật sự muốn nhìn thấy mẹ bị con làm cho tức chết hay sao?”

Sau khi hét xong, bà thở hồng hộc ôm ngực của chính mình, vẻ mặt trở nên trắng bệch.

Bốn tháng trước cuộc phẫu thuật tim mạch dù chưa lấy được mạng của bà, nhưng mà sức khỏe không còn được như trước nữa. Không biết lúc nào sẽ đi về thế giới bên kia, bây giờ bà chỉ có một hy vọng, lúc mình còn sống sẽ nhìn thấy anh lập gia đình, sau đó được ôm cháu.

Nhiếp Từ Phong nhìn bộ dạng thờ ơ của bà, lúc này mới không tình nguyện ngồi xuống. Ánh mắt của anh lạnh lùng quét qua Dịch Minh Lan, lạnh lùng nói một câu: “Tôi sẽ không đi chọn đồ, một mình cô hãy tự đi đi. Hơn nữa chuyện của công ty vẫn chờ tôi xử lý, tôi không có nhiều thời gian rảnh để đi với cô.”

“Con còn biết lo chuyện của công ty sao? Vậy sao con còn ở lại du lịch tới một tuần!” Mẹ Nhiếp mới không tin những chuyện ma quỷ kia của anh, đợi lúc tìm bình phục lại, lúc này mới nhìn về phía Nhiếp Từ Phong đang định mở miệng, sa sầm mặt lại nói: “Đừng nói với mẹ là vì công việc, mẹ đã gọi điện hỏi quản lý của làng du lịch, anh ta nói công việc bốn ngày trước con đã làm xong rồi, mẹ muốn xem con định viện ra lý do gì đây!”

Cái gì? Bốn ngày trước đã làm xong rồi? Vậy tại sao hôm nay mới trở về?

Không nghe sót một câu nào của mẹ Nhiếp xong, Dịch Minh Lan hoang mang cắn răng nhìn về mặt lạnh lùng của Nhiếp Từ Phong, rồi đột nhiên nở một nụ cười dịu dàng: “Bác gái đừng nói như vậy, có lẽ anh Từ Phong thật sự bận công việc quan trọng nào đó cần phải xử lý thì sao.”

“Có chuyện gì quan trọng hơn chuyện kết hôn được chứ!” Mẹ Nhiếp lạnh lùng cắt ngang.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về mặt không được khỏe của mẹ Nhiếp, nói: “Cô ấy nói rất đúng, có một việc quả thực là quan trọng hơn cả việc kết hôn!”

Mẹ Nhiếp sững sốt: “Cái gì?”

“Cô dâu.” Trước mắt hiện lên gương mặt của Nhiếp Từ Vũ đang ngủ trước lúc anh rời đi, trái tim lạnh lẽo bỗng trở nên mềm nhũn, khô miệng không tự chủ được mà tạo thành một độ cong, đáy mắt lóe lên sự hạnh phúc. Sợ mẹ Nhiếp nghe không hiểu, Nhiếp Từ Phong lại lặp lại lần nữa: “Trước khi kết hôn, con cũng phải tìm được cô dâu chứ, không phải sao?”

“Con đang nói mê sảng cái gì vậy, cô dâu của con không phải là Minh...” Chữ Lan còn chưa nói ra khỏi miệng, đột nhiên mẹ Nhiếp như nghĩ tới chuyện gì đó, ánh mắt trợn lên nhìn Nhiếp Từ Phong đang nở nụ cười yếu ớt, nói: “Con tìm được con bé phải không? Con bé đang ở đó?”

Lúc Dịch Minh Lan đang định hỏi là ai chột khùng lại, lập tức hiểu ra mẹ Nhiếp đang nói tới ai, nhất thời một cảm giác nóng hổi từ hốc mắt tràn ra, hai tay rũ xuống ở hai bên nắm chặt lại thành quyền.

Còn Nhiếp Từ Phong thì ngược lại, lộ ra ánh mắt hoang mang, hỏi: “Mẹ nói tới ai cơ?”

Thấy thế, mẹ Nhiếp như bị nghẹn ở cổ họng, nhả ra hai chữ: “Vũ Vũ. . .” Nói xong, đáy mắt hiện lên một chút áy náy.

“Vì sao lại nghĩ tới cô ấy? Có phải là vì mẹ biết chúng con yêu nhau sâu sắc, không thể từ bỏ đối phương được? !” Lúc nói câu này, Nhiếp Từ Phong thu lại nụ cười, thay vào đó là biểu tình mỉa mai.

“Không phải là con bé sao...” Mẹ Nhiếp bắt đầu dao động. Chẳng lẽ bà đã đoán sai? Nhưng mà người mà thằng bé muốn cưới rõ ràng chính là . . .

Không cho mẹ Nhiếp tiếp tục suy nghĩ nữa, Nhiếp Từ Phong đã lạnh lùng cắt lời của bà: “Nếu như trước kia mẹ đồng ý cho chúng con kết hôn, thì bây giờ mẹ đã có cháu để ôm rồi!” Anh không thể hiểu và thông cảm cho bà, không thể nào hiểu được! Trước khi bọn họ nói rõ mối quan hệ yêu đương, thì bà vô cùng yêu thương và cưng chiều Vũ Vũ, nhưng sau khi biết được thì lại thay đổi giống như trở thành một người khác, tìm mọi cách ngăn cản bọn họ. Anh cho rằng, lúc trước Vũ Vũ rời khỏi nhà họ Nhiếp, có một phần liên quan tới bà!

Nhìn ánh mắt kiên định của anh, mẹ Nhiếp ném tất cả những suy đoán của mình lên chín tầng mây, trong nháy mắt sự áy náy trong đáy mắt hoàn toàn biến mất thay vào đó là sự kiên quyết: “Mẹ kiên quyết không đồng ý cho bọn con ở cùng một chỗ, cho dù chết! Con nên sớm chết tâm đi!”

Mẹ Nhiếp kiên quyết, Nhiếp Từ Phong cũng kiên định không kém.

“Cho dù mẹ có đồng ý hay không, thì kiếp này người con muốn cưới chỉ có một mình Nhiếp Từ Vũ thôi! Nếu quả thật đến cuối cùng cũng không có

cách nào ở cùng một chỗ, vậy thì con thả rằng ở mình cả đời!” Anh hạ quyết tâm.

Vừa nghe thấy lời nói của anh, mẹ Nhiếp tức giận tới mức, thấy tim đập mạnh, giống như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, sắc mặt vì tức giận mà từ trắng bệch chuyển sang tím bầm.

“Con. . . Chẳng lẽ con muốn cho nhà họ Nhiếp nhà chúng ta tuyệt hậu sao?” Bà dùng ánh mắt trách cứ nhìn anh, lúc nhìn thấy anh trầm mặc không nói gì, thờ không nổi, bà ôm lấy tim của mình, khó khăn nói: “Con. . . Đứa con bất hiếu này, con muốn làm cho mẹ tức chết. . . Đến lúc đó làm sao mà đối mặt với ba của con được chứ. . .”

Vừa dứt lời, trước mắt bỗng tối sầm, cứ như vậy ngã vào vào ghế, ngất đi.

“Mẹ.”

“Bác gái.”

Bà ngất đi, khiến cho phòng ăn trở nên rối loạn.

“Mau gọi điện thoại kêu bác sĩ tới đây đi.” Anh dặn Dịch Minh Lan ở phía sau, sau đó xốc mẹ Nhiếp lên, không đợi Dịch Minh Lan kịp phản ứng, anh đã ôm mẹ Nhiếp đi ra bên ngoài.

. . .

Bác sĩ nhanh chóng chạy tới, sau khi xác định là mẹ Nhiếp chỉ nóng lòng nên mới ngất xỉu thôi, lúc này Nhiếp Tử Phong mới buông lỏng lòng mình được một chút. Dặn dò Dịch Minh Lan trông chừng ở bên giường, sau đó anh vội vàng chạy tới công ty xử lý công việc, dùng tốc độ nhanh nhất để xử lý hết công việc, sau đó lại vội vàng chạy về nhà họ Nhiếp.

Khi đó mẹ Nhiếp cũng đã tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Chương 179: Nụ hôn

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Con muốn nhìn thấy mẹ chết đúng không, được rồi, hãy bỏ lại tập đoàn Nhiếp Phong, mà đi tìm con bé đó đi.”

Đây chính là câu nói đầu tiên mà mẹ Nhiếp nói với Nhiếp Tử Phong sau khi tỉnh lại, cũng là câu nói duy nhất, sau khi nói xong bà liền quay đầu đi không thèm liếc mắt nhìn Nhiếp Tử Phong nữa.

Dịch Minh Lan ở bên cạnh khuyên anh đừng nên làm như vậy, ngay cả quả gia cũng khuyên anh hãy lấy thân thể của mẹ Nhiếp làm trọng, đừng có rời khỏi. Trong khoảng thời gian ngắn Nhiếp Tử Phong rối rắm vô cùng. Nhìn thấy sắc mặt của mẹ Nhiếp trắng bệch nhưng vẫn không chịu uống thuốc, cuối cùng anh đành phải cắn răng, giả vờ đáp ứng với bà.

Mỗi ngày, mặc dù Nhiếp Tử Phong ở bên cạnh mẹ Nhiếp chăm sóc cho bà, nhưng mà đầu óc thì sớm bay tới bên cạnh của Nhiếp Tử Vũ ở nơi xa xôi kia.

Ăn cơm tối xong, Nhiếp Tử Phong lấy cớ mệt mỏi rồi đi lên lầu nghỉ ngơi, hơn nữa còn dặn dò mọi người không được quấy rầy anh nghỉ ngơi. Đợi tới khi đêm khuya yên tĩnh, tất cả mọi người đã chìm vào giấc ngủ xong, anh lại len lén chạy xuống lầu đi vào bãi giữ xe, sau đó chạy thẳng tới mục tiêu ở trong lòng.

. . .

Nhà họ An, lúc này đêm đã khuya.

Một tiếng oán giận cùng với tiếng mở cửa yếu ớt vang lên, ngay sau đó Nhiếp Tử Vũ nằm trên giường mơ mơ màng màng cảm giác được giường hơi lún xuống, cả người xích lại, sau đó cô liền rơi vào một lòng ngực trần đầy hơi thở nam tính.

“Ừm. . .” Trong bóng lưng, một tiếng thì thầm vang lên trên khoe miệng của cô, cũng vào đúng lúc này, có một bàn tay khẽ đặt lên bụng của cô, nhẹ nhàng vỗ về, khiến cho cô giật mình tỉnh lại.

“Là ai!” Cô hoảng hốt mở hai mắt ra, vô thức phui bàn tay đặt ở bụng kia ra, về mặt sợ hãi.

“Là anh.” Trong bóng tối truyền tới một giọng nói quen thuộc, nhất thời khiến cho Nhiếp Tử Vũ dừng lại.

“Nhiếp Tử Phong? Anh. . . Tại sao anh lại ở đây?” Nhiếp Tử Vũ vừa cẩn thận nhích thân thể nặng nề ngồi dậy, vừa mò mẫm bật đèn. Nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, chợt nhúu chặt chân mày lại.

“Tại sao lúc này anh lại ở đây?” Gương mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Tử Vũ rất bình tĩnh, chưa từ bỏ ý định hỏi Nhiếp Tử Phong, “Không phải anh đã về nhà rồi sao?” Cô hỏi, rồi nhẹ nhàng gỡ tay của anh đang đặt lên eo của cô một lần nữa.

“Ai quy định là anh trở về nhà rồi thì không thể tới đây nữa?” Anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực của mình, cả người cô run rẩy lên một chút, trước lúc cô giật người rồi đi anh vội nói: “Anh chỉ muốn ôm em một cái.” Nói xong nhắm nghiền hai mắt lại.

Quả nhiên lời nói của anh có hiệu quả, Nhiếp Tử Vũ không hề phản kháng lại nữa.

Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên lặng lẽ nhìn khuôn mặt mệt mỏi rã rời của anh, trong lòng đau xót. Giống như là cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của cô, Nhiếp Tử Phong vốn đang nhắm chặt hai mắt đột nhiên lại mở ra, không kịp thu lại suy nghĩ của mình, Nhiếp Tử Vũ thoáng cái đã bị anh nhìn thấy.

Cô giống như là bị người ta nắm được nhược điểm vậy, vội vàng cúi đầu xuống, không dám nhìn anh nữa. Vốn cho là anh sẽ nói gì đó, nhưng không ngờ đột nhiên anh lại hỏi: “Đói không?”

Giọng nói nhẹ nhàng như tơ, mang theo sự quan tâm.

Thấy anh hỏi như vậy, nhất thời Nhiếp Tử Vũ lại cảm thấy đói bụng. Rõ ràng lúc tối đã ăn nhiều cơm như vậy, nhưng mà bây giờ lại cảm thấy trống không, đói bụng tới mức khiến cô hơi hoảng hốt.

Thấy cô trầm mặc, Nhiếp Tử Phong biết câu trả lời của cô, anh nở nụ cười yếu ớt, buông cô ra, đi xuống giường.

“Đi đâu?”

Không để ý tới câu hỏi của Nhiếp Tử Vũ, anh mở cửa phòng ra sau đó đi thẳng ra ngoài, lúc anh đi vào, trong tay đã có thêm một phần bánh bao nóng hôi hổi còn bốc hơi nóng, một ly nước dưa hấu, còn có cả một đồ ăn mà cô rất yêu thích.

Nhiếp Tử Vũ trừng mắt lên nhìn anh xách đồ ăn vào, đột nhiên nuốt nước miếng một cái.

“Những thứ này. . . Lại là anh mua?” Mùi thức ăn lượn lờ trước mũi, dụ dỗ vị giác của cô. Nhiếp Tử Vũ cảm thấy nước miếng tràn ra trong miệng như cô dại, phải nuốt nước miếng xuống mới hết.

“Ăn đi.” Lần này Nhiếp Tử Phong không bày thức ăn lên giường nữa, mà đặt ở trên hai chân của mình, sao đó dùng đôi đũa gấp miếng bánh bao nhét vào trong miệng của cô.

Nhìn cô ăn, trong đôi mắt hiện lên sự hạnh phúc, anh không khỏi say mê: “Vị như thế nào?”

“Ừm. . .” Nhiếp Tử Vũ cố nhai và nuốt thức ăn trong miệng, lúc đã nuốt xong đang định trả lời, thì lại thấy Nhiếp Tử Phong nở một nụ cười thần bí, nói: “Để anh tự mình nếm thử.”

Cho là anh muốn ăn bánh bao, nhưng không ngờ anh lại cười híp mắt nhìn mình, sau đó thì cúi sát người lại. Nhìn khuôn mặt đang phóng đại vô số lần ở trước mặt mình, ngay sau đó cô cảm thấy môi mình trở nên mềm mại, một giây sau đầu lưỡi ấm áp của anh đảo qua đôi môi của cô.

“Lạch cạch.” Một tiếng, đôi đũa trong tay lặng lẽ rơi xuống dưới giường.

Trộm hương xong Nhiếp Tử Phong nhanh chóng rút lui sau đó gật gật đầu, mỉm cười nói: “Quả nhiên mùi vị rất ngon.” Một lòng chìm đắm trong niềm vui anh hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ thay đổi. . .

Khi anh phản ứng kịp nhìn thấy cô đang ngơ ngác nhìn mình, thì cô lại vội vã né tránh tầm mắt của anh, nói: “Em. . . Muốn đi phòng vệ sinh.”

“Vậy để anh đỡ em. . .” Từ đi còn chưa kịp nói hết, thì Nhiếp Tử Vũ đã xuống giường sau đó đi ra khỏi phòng. Nhìn bóng dáng hốt hoảng rời đi của cô, trong nháy mắt nụ cười của Nhiếp Tử Phong trở nên cay đắng.

. . .

Vừa ra khỏi phòng, Nhiếp Tử Vũ liền vô lực dựa vào cửa thờ dõc. Trên môi vẫn còn lưu lại hơi thở của anh, nghĩ đến nụ hôn nhẹ vừa nãy, trong lòng cô lại dâng lên một tình cảm phức tạp, khiến cho cô mất đi khả năng suy xét.

“Đứng ở chỗ này để làm gì?” Ăn xong món đồ ăn khuya mà Nhiếp Tử Phong mang đến, An Hi đang định đi lên lầu thì bất ngờ nhìn thấy cô, “Ôi, nói thật em có một người anh trai kiêm người yêu như Nhiếp Tử Phong, đúng là em đã lòi quá rồi. Có ai vừa đẹp trai lại còn một lòng với em như vậy không, đêm qua còn vì em mà chạy lên trần trên mua đồ ăn cho em, bây giờ những người đàn ông tốt như vậy đã chết hết rồi, em cần phải giữ cho chặt đó. . .” “Sau đó An Hi còn nói gì đó, nhưng mà một câu Nhiếp Tử Vũ cũng không nghe lọt tai.

Đợi cho tới khi An Hi đi nghỉ ngơi, cô lại đứng trong toilet một lúc lâu mới chậm chạp đi về phòng. Vốn định nói anh hãy đi về đi, nhưng khi cô mở cửa

phòng thì nhìn thấy anh dựa vào đầu giường ngủ thiếp đi, khiến cho ý định mới vừa rồi của cô biến mất không còn dấu vết. Cô đi lại bên cạnh anh, thấy anh vẫn còn duy trì động tác như lúc cô rời đi. Trong lòng cô lại càng dâng lên cảm giác đau lòng hơn. Điện dẫn lễ quý đơn.

Nhìn thức ăn vẫn nằm yên trên đầu gối của anh, Nhiếp Từ Vũ đã không còn cảm giác thèm ăn nữa. Để những món đồ ăn kia lên tủ đầu giường, cô từ từ đỡ anh nằm xuống giường.

Nhìn anh ngủ say mà chân mày vẫn không thả lỏng, Nhiếp Từ Vũ chỉ cảm thấy mình rất áy náy.

Cô trốn thì anh đi tìm, ngay cả khi cô chạy tới một nơi hẻo lánh như vậy mà cũng có thể gặp lại nhau. Đến tận cùng thì ông trời muốn trêu đùa bọn họ như thế nào nữa? Mỗi một ngày đối mặt với anh, cho dù lòng của cô có kiên trì như thế nào đi nữa cũng đã bắt đầu dao động, nhưng mà lại mắc hiện thực, cô chỉ có thể bất lực ép buộc mình phải kiên cường hơn nữa.

Rốt cuộc muốn cô làm như thế nào bây giờ! Cô thầm nói ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Chương 180: Chân tướng như thế nào 1

Editor: Táo đồ phổ núi

Trời sáng, mây trắng như bông, tại cửa hàng Catier trong trung tâm mua sắm Đài Bắc.

Có hai nhân viên đứng thành một hàng ở trước ghế sofa, trong đó có một người phụ nữ mặc trang phục của quản lý, mỉm cười đứng nhìn hai vị khách quý đang ngồi ở ghế sofa, nhiệt tình giới thiệu cho bọn họ.

“Đây là thiết kế mới nhất vừa được đưa ra thị trường thời gian gần đây, nó là một thiết kế trang nhã nhưng mà không mất đi sự tinh xảo, điều quan trọng nhất đó chính là ở Đài Loan chỉ có duy nhất một đôi như vậy, anh chị thấy thế nào ạ?”

Người phụ nữ ngồi ở một bên gập đầu cảm lấy chiếc nhẫn, nhiều lần thử vào tay của mình, cuối cùng về mặt cũng có chút thả lỏng.

“Anh Từ Phong, em cảm thấy cái này cũng không tệ, anh thấy có được không?” Dịch Minh Lan nở một nụ cười ngọt ngào quay đầu lại, thì nhìn thấy Nhiếp Từ Phong đặt hai tay ở sau gáy, nhắm nghiền mắt lại, nụ cười tươi rói của cô ta nhất thời cứng ngắc trên khóe môi. “Anh Từ Phong.”

Phía sau truyền tới tiếng thì thầm to nhỏ, Dịch Minh Lan quay lại lạnh lùng lườm một cái, lập tức im bặt lại. Cô ta cố gắng nở nụ cười, hít một hơi thật sâu, kéo kéo vạt áo của Nhiếp Từ Phong.

Mười giây sau, dưới sự lôi kéo của cô ta lúc này Nhiếp Từ Phong mới chậm rãi mở mắt ra.

“Anh Từ Phong, tối qua anh ngủ không ngon giấc à?” Cô ta giả vờ lo lắng hỏi, nhưng mà đáy mắt của cô ta chợt lóe lên tia sáng, nếu như cô ta nhớ không nhầm, thì tối qua bây giờ tối anh đã lên lầu đi ngủ rồi.

Anh vẫn còn buồn ngủ, liếc mắt nhìn Dịch Minh Lan đang nhìn mình với vẻ mặt xấu hổ, lại nhìn chiếc nhẫn trong tay của cô ta một chút, miễn cưỡng nói: “Chọn xong chưa? Chọn xong rồi thì đi thôi.” Nói xong, anh liền đứng dậy muốn đi ra.

Tối qua mới ngủ được bốn tiếng, sáng nay sợ mẹ Nhiếp phát hiện ra anh không có ở nhà, rạng sáng anh đã vội vã chạy từ làng du lịch về, trải qua bốn tiếng đồng hồ đi đường, bây giờ anh chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt, sau đó xé chiều tới công ty xử lý công việc, buổi tối mới có sức lực để quay trở lại làng du lịch.

Thấy anh không thèm ngó ngang gì tới mình mà đã quay đầu muốn đi, con người của Dịch Minh Lan co rút lại, một giọng nói lạnh lùng hét lên đằng sau lưng của anh. [diu@efhen*dyan\(lêhe^qu.donnn\)](mailto:diu@efhen*dyan(lêhe^qu.donnn)).

“Em vẫn chưa chọn xong!” Cô ta cầm chiếc nhẫn ở trong tay đặt lên bàn. Tức giận với người quản lý ở bên cạnh nói: “Đi lấy những chiếc nhẫn đẹp nhất trong cửa hàng của các người tới đây, tôi muốn thử từng cái một.” Anh đối xử với cô không ra gì như vậy, thì cô cũng không cần phải khách sáo gì với anh nữa.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong chậm rãi xoay người nhìn về phía cô ta, đôi mắt đen láy kia tràn đầy vẻ không vui, ánh mắt kia sắc bén giết người vô hình. Anh lạnh lùng liếc mắt nhìn Dịch Minh Lan một lúc lâu, rồi thản nhiên nói: “Vậy thì cô hãy từ từ mà thử tiếp đi, tôi đi.”

“Không được phép đi!” Vừa nghe anh nói thản nhiên như vậy, Dịch Minh Lan tức giận tới mức sắc mặt trắng bệch, cô ta tiến lên ngăn cản trước mặt của anh, hất cằm lên dùng vẻ mặt kiên định nói: “Bác gái nói anh phải đi cùng với em.”

“Phải không?” Nhiếp Từ Phong nhún mày, ánh mắt hiện lên sự không vui nhàn nhạt, đột nhiên anh cười vang, hai tay xỏ vào trong túi quần, gương mặt

đẹp trai hiện lên nụ cười lạnh: “Bà ấy nói là chuyện của bà ấy, tôi có cần nhất định phải nghe theo không?”

Anh đã cam tâm tình nguyện tới đây chọn nhân cưới đã là nể mặt bà ấy lắm rồi, vì vậy đừng mong anh sẽ dễ dàng tha thứ cho bà! Nói xong, nụ cười của Nhiếp Từ Phong dần dần thu lại, đáy mắt anh chợt hiện lên sự nghiêm nghị, anh cúi người ghé sát vào tai của cô ta nói: “Cô cũng tùy tiện chọn một cái làm đáng một chút đi, dù sao thì cả tôi và cô đều biết sẽ không có hôn lễ mà.”

Vừa dứt lời, vẻ mặt của Dịch Minh Lan nhất thời sa sầm lại. Cô ta cắn răng nhìn Nhiếp Từ Phong đang cười cợt nhả, thì một cơn lửa giận ở đáy lòng của cô ta bùng lên, càng lúc càng mãnh liệt.

Nhìn thấy Nhiếp Từ Phong sắp vòng qua người của cô ta sai bước ra ngoài, thì lửa giận trong lòng giống như rừng lửa cháy lan ra đồng cô không thể cứu vãn được nữa. Hai tay của cô ta nắm chặt thành quyền, neho mắt lại nhìn theo bóng lưng của anh, cuối cùng muốn đuổi theo.

“Đứng lại, không được đi.”

Một tiếng hét khê tràn ra khỏi miệng của Dịch Minh Lan, cô ta nhanh chóng đi về phía cửa ra, đáy mắt chỉ có bóng dáng của Nhiếp Từ Phong, hoàn toàn không để ý tới những người khác, kết quả cuối cùng chính là đụng phải người ta.

“Ui da.” Kèm theo đó là một giọng nói sắc bén của một cô gái, tầm mắt của Dịch Minh Lan nhìn về phía cô. Đến lúc nhìn tới người mà cô ta đụng vào xong, cả người khựng lại, chân như bị cố định tại một chỗ, không nhấc lên nổi.

“Là cô!” Một câu nói kinh ngạc được thốt ra khỏi đôi môi của cô gái, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào gương mặt trắng bệch của Dịch Minh Lan, sắc mặt của cô gái trở nên khó coi vô cùng.

Giọng điệu quen thuộc, gương mặt kia được trang điểm rất đậm, rõ ràng đã nhắc nhở thân phận của cô ta. Tiếng chuông báo động vang lên ở trong lòng của Dịch Minh Lan, cô vô thức né tránh tầm mắt nóng bỏng của cô ta, vội vã nhấc chân định bước đi, cổ tay liền bị đối phương giữ chặt lại. . .

“Cô muốn đi đâu? !”

...

※

Nhiếp Từ Phong vẫn cầm đầu đi khỏi cửa hàng, vừa mới đi tới ven đường, dừng lại trước xe đang định mở cửa xe, đột nhiên nghĩ tới một việc. Anh quay đầu lại nhìn về phía cửa hàng Cartier, nhưng mà lại nhìn hai người phụ nữ đang tranh chấp với nhau, trong đó có Dịch Minh Lan. Anh vốn không có ý định tiến lên giúp đỡ, nhưng khi tầm mắt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, anh vội vã bước về phía các cô.

...

Lạc Thuần nghiêng răng, đôi mắt xinh đẹp kia đang trừng lên, “Không phải cô nói chỉ là chút trừng phạt nhỏ nhỏ thôi sao? Tại sao lại có đàn ông xuất hiện ở trong phòng? Lại còn có những tấm hình kia nữa, có phải cô đã mời ký giả không? !” Một câu cuối cùng, dường như là cô ta hét lên.

Lần trước rời khỏi khách sạn, cô chưa từng nghĩ tới chút trừng phạt nhỏ trong lời nói của cô ta chính là phá hủy thanh danh của Nhiếp Từ Vũ! Tám tháng nay cô gọi vô số cuộc điện thoại cho cô ta, nhưng không có ai bắt máy càng về sau thì biến thành số điện thoại không tồn tại, không ngờ hôm nay lại vô tình gặp cô ta ở đây! Nghĩ như vậy, chân mày của Lạc Thuần nhíu chặt lại, biểu tình giống như muốn ăn tươi nuốt sống Dịch Minh Lan vậy.

“Cô nói đi chứ! Có phải là cô làm hay không!” Bởi vì ý tưởng ngu xuẩn của cô, cho nên mới hại cho Nhiếp Từ Vũ phải rời nhà trốn đi, cũng bởi vậy nên cô mới nhận ra được hành động sai trái của mình.

Cổ tay bị Lạc Thuần giữ chặt, Dịch Minh Lan giãy cũng không thoát ra được. Trong lòng cô ta lo lắng, vội vã thể hiện ra khuôn mặt tươi cười, đang muốn kêu cô ta buông mình ra cho dễ nói chuyện, nhưng đột nhiên khóe mắt thoáng nhìn thấy Nhiếp Từ Phong đang đi về phía bọn cô, vội vã lộ ra vẻ vui mừng nắm lấy cổ tay của Lạc Thuần.

“Ồ, thì ra là Vũ Vũ à! Thật trùng hợp lại gặp em ở đây! Tám tháng nay em đã đi đâu thế? Em có biết là mọi người rất lo lắng cho em không.”

Lạc Thuần vô cùng sùng sốt, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc. “Rất cuộc cô đang nói...” Vì sự chuyển biến đột ngột của cô ta, Lạc Thuần cho rằng cô ta có ý muốn bỏ qua chủ đề này, nên sự phẫn nộ càng hiện lên rõ ràng trên khuôn mặt của Lạc Thuần, khóe mắt cũng giật giật. Die enda anlequ uyd onn .

“Đừng tưởng rằng cô giả vờ không nhận ra tôi thì có thể giấu giếm được những việc mà cô đã làm! Tôi cho cô biết, nếu như hôm nay cô không cho tôi một lời giải thích thỏa đáng, thì tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô!” Cô ta trốn được một lần thì coi như cô ta gặp may, lần này, cho dù như thế nào đi nữa, cô cũng không thể bỏ qua cho cô ta được!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 198: Chương 181: Chân tướng như thế nào 2

Editor: Táo đồ phổ núi

Đôi mắt đen láy của Lạc Thuần hiện lên sự lạnh lùng, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ tức giận, cô ta trừng mắt nhìn chằm chằm vào Dịch Minh Lan, sức lực trên cổ tay tăng lên một chút. Còn Dịch Minh Lan mặc dù nở nụ cười, nhưng nụ cười của cô ta cũng không chạm tới đáy mắt, đôi mắt kia cũng hung tàn không thua kém gì Lạc Thuần, móng tay sắc bén của cô ta cũng đâm vào da thịt của Lạc Thuần, một chút một chút một, chỉ một lát sau làn da trắng nõn của Lạc Thuần cũng trở nên đỏ ửng.

Hai người cùng tranh chấp với nhau, mãi cho tới khi Nhiếp Tử Phong đi tới bên cạnh hai người.

Sắc mặt của Dịch Minh Lan lập tức thay đổi làm ra vẻ đau khổ, cau mày, dùng ánh mắt điềm đạm đáng yêu để nhìn Lạc Thuần nói: “Vũ Vũ, cô đang nói cái gì vậy? Vì sao tôi nghe mà không hiểu là cô đang nói gì vậy?” Về mặt kia, giả vờ vô cùng giống.

“Cô...” Thấy cô ta lại giả vờ giả vịt, lửa giận của Lạc Thuần lại càng bùng lên, Lạc Thuần cắn răng, nheo đôi mắt nguy hiểm lại, lúc đang định nói cái gì tiếp, thì một bàn tay to khác chen vào, đẩy hai người đang giằng co ra.

“Hai người đang làm cái trò gì ở đây!” Mạnh mẽ kéo hai người ra hai bên, Nhiếp Tử Phong dùng ánh mắt khó chịu liếc nhìn Lạc Thuần đang há hốc miệng nhìn mình, chân mày nhíu lại thật sâu hỏi: “Cô làm gì ở đây?”

Ánh mắt của Dịch Minh Lan chợt hiện lên sự hoảng hốt, sợ Lạc Thuần sẽ nói ra chuyện tình ngày hôm đó, vội vàng mở miệng nói trước: “Anh Tử Phong, Vũ Vũ cô ấy. . .”

Nhưng mà còn chưa nói hết câu, Nhiếp Tử Phong đã lạnh lùng cắt ngang lời của cô ta: “Cô ta không phải Vũ Vũ!”

Đôi mắt với Nhiếp Tử Phong không biết chui ra từ đâu, Lạc Thuần sững sốt một lúc lâu cũng không nói được lời nào. Khi đôi mắt của cô ta nhìn thấy đáy mắt của Dịch Minh Lan được anh ngăn ở phía sau hiện lên chút giảo hoạt thì nhất thời trầm xuống.

“Anh tránh ra, đây là chuyện giữa tôi và cô ấy.” Nói xong đẩy Nhiếp Tử Phong sang một bên.

Nhìn bộ dạng vô cùng tức giận của Lạc Thuần, đương nhiên là Nhiếp Tử Phong không thể tránh đi được. Mặc dù anh không thích Dịch Minh Lan, nhưng mà dù gì thì cô ta cũng là con gái của bạn thân của ba mẹ anh, cho nên không thể để cô ta xảy ra chuyện gì được, nên ngoảnh đầu lại nói với cô ta: “Cô đi lên xe trước đi, tôi sẽ qua đó ngay.”

Nghe thấy lời dặn của anh, trong nháy mắt sắc mặt của Dịch Minh Lan liền thay đổi, lo lắng lơ như mình đi rồi, Lạc Thuần đem tất cả mọi chuyện nói rõ ràng với Nhiếp Tử Phong. Nghĩ như vậy nên cô ta không thể đồng ý: “Anh Tử Phong, chúng ta hãy cùng đi đi. . .” Nói xong hai tay quẩn lấy cánh tay của Nhiếp Tử Phong nở ra nụ cười lấy lòng.

Ánh mắt sắc bén của Nhiếp Tử Phong quét qua, những lời đang định nói ra của Dịch Minh Lan lập tức nghẹn ở cổ họng, không nói được hết câu.

Chân mày nhíu lên, không chút chậm trễ anh gạt cánh tay đang khoác lên tay của mình, dùng giọng điệu lạnh lùng không có chút nhiệt độ nào nói: “Tôi có chuyện muốn nói với cô ta!” Trong giọng điệu không cho phép người ta phản đối.

“Nhưng mà anh Tử Phong. . .” Dịch Minh Lan còn muốn giãy giụa.

Tuy nhiên không đợi cô ta nói hết câu, giọng nói khàn khàn của Nhiếp Tử Phong đã vang lên, khiến cho cô ta không nói tiếp được nữa: “Cùng một câu nói, tôi không muốn lặp lại hai lần!”

Nhất thời, sắc mặt của Dịch Minh Lan nhìn rất khó coi. Đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, hàm răng cắn chặt môi dưới, ánh mắt của cô ta hung dữ vòng qua người của Nhiếp Tử Phong trừng Lạc Thuần, hơi nheo mắt lại. Trong đôi mắt âm lãnh kia như muốn nói: Chỉ cần cô nói mọi chuyện cho anh ấy biết, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô! Sau đó mới tâm không cam tình không nguyện đi tới ven đường, từ từ bước lên xe.

Nhưng mà có người nào mà Lạc Thuần chưa từng gặp, sự uy hiếp của cô ta Lạc Thuần chẳng coi ra cái đỉnh gì. Lạc Thuần cong môi lên nở một nụ cười lạnh, quay đầu lại đang định nhìn về phía Nhiếp Tử Phong, thì ánh mắt lại lơ đãng quét qua ba chữ trên cửa hàng, cả người của Lạc Thuần nhất thời ngẩn ra.

Lúc này mới nhớ tới vừa rồi mình muốn đi vào cửa hàng thì đụng phải Dịch Minh Lan! Dịch Minh Lan đi từ trong cửa hàng ra, Nhiếp Tử Phong cũng không biết từ đâu nhô ra, xem ra hai người này có hẹn trước, kết hợp với việc Nhiếp Tử Phong che chở cho cô ta, cuối cùng Lạc Thuần cũng hiểu được.

“Hai người muốn kết hôn?” Sau khi nghĩ tới đáp án này, sắc mặt của Lạc Thuần tái đi.

Nghe thấy cô ta hỏi những lời này, Nhiếp Tử Phong nở một nụ cười lạnh lùng khinh thường, không thèm trả lời.

Anh trầm mặc không thể nghi ngờ là đã đồng ý với suy nghĩ của cô!

Một tia lo lắng hiện lên trong đáy mắt của Lạc Thuần, cô không kịp suy nghĩ nhiều mà mở miệng hỏi: “Vậy Vũ Vũ thì phải làm sao?”

Vừa nói xong, trước mắt Lạc Thuần hiện lên cảnh tượng lúc mình nói chuyện với Nhiếp Tử Vũ trong phòng khách ngày hôm ấy, bên tai lại vang lên những lời nói cay đắng của cô ấy, cô liền hối hận tới mức muốn cắn đầu lưỡi của mình! Đã biết là bọn họ có quan hệ anh em, còn có thể làm sao được nữa.

Thấy đôi mắt của cô ta hiện lên vẻ hối hận, đáy lòng của Nhiếp Tử Phong lạnh lẽo.

“Điều này có liên quan gì tới cô sao?” Anh bất ngờ nở một nụ cười quỷ quái, rồi lấy tư thái của bậc vương giả liếc nhìn cô ta rồi nói: “Không phải cô rất ghét cô ấy sao? Sao bây giờ lại giả vờ quan tâm cô ấy làm gì?”

“Anh!” Lạc Thuần tức giận, gương mặt đỏ bừng lên nhưng lại không nói được lời nào. Một lúc lâu sau cô ta mới cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, vát và lẩm bẩm nên lửa giận dưới đáy lòng xuống, câu nói đầu tiên cô ta là: “Cô ta không phải là một người phụ nữ tốt, anh kết hôn với ai cũng được, nhưng đừng kết hôn với cô ta.” Lạc Thuần nói xong, liếc mắt nhìn về phía chiếc Rolls-Royce đậu cách đó không xa, nhìn về mặt Dịch Minh Lan đang nhìn mình với ánh mắt hung hãn, trước lúc Nhiếp Tử Phong mở miệng nói, cô ta lại nói: “Bởi vì cô ta đã làm tổn thương Vũ Vũ.”

Vừa dứt lời, thì Nhiếp Tử Phong nhú chặt lông mày lại, đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn chăm chăm vào Lạc Thuần, đáy mắt đen kịt như nhiễm một trận cuồng phong. “Ý của cô là gì?” Trong giọng nói của anh mang theo sự hỗn loạn và hoang mang, nhiều hơn nữa là sự bất an ở trong lòng của anh.

Nghênh đón đôi mắt đen lạnh lùng của anh, đáy mắt của Lạc Thuần khẽ động, một cảm giác áy náy cũng nảy sinh trong lòng. Tao do lê quý đđono.

Thật lâu sau, cô ta run rẩy đôi môi hỏi: “Anh biết chuyện tám tháng trước Vũ Vũ và một người đàn ông được đăng lên báo chứ?”

Nhớ tới ngày đó, lúc cô nhìn thấy cái tiêu đề rất lớn trên tờ báo, thì cảm thấy vô cùng tự trách và hối hận, cô từng muốn quay về để xin lỗi, nhưng mà vì lòng tự trọng không cho phép. Sau này trong lúc vô tình cô mới biết được Vũ Vũ bỏ nhà ra đi, cô mới cảm thấy thật xấu hổ. Nếu như thượng đế cho cô một cơ hội nữa, thì cô tuyệt đối sẽ không làm hại tới em gái của mình nữa!

“Biết. . .” Nhiếp Tử Phong cúi đầu nói, trong giọng nói có chút run run, đôi mắt đen hiện lên sự đau lòng. Trong khách sạn, tận mắt nhìn thấy cô và Minh Hạo với bộ dạng trần truồng nằm trên giường, cả đời này anh cũng sẽ không quên được. Nghĩ vậy, anh nghiêng rặng lại, nhìn đáy mắt Lạc Thuần với ánh mắt sắc lạnh: “Nhưng điều này và Dịch Minh Lan có quan hệ gì, chẳng lẽ cô muốn nói tất cả đều do cô ta làm?” Anh cười nhạt đối với lời nói của Lạc Thuần.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Chương 182: Chân tướng như thế nào 3

Editor: Tảo đồ phổ nui

“Không phải do cô ta làm nhưng mà cô ta cũng tham dự vào, bởi vì. . .” Đôi mắt Lạc Thuần sắc quắc nhìn khuôn mặt đầy mỉa mai của Nhiếp Tử Phong, hít một hơi thật sâu, cắn răng chậm rãi nói: “Tôi thừa nhận lúc trước tôi có ích kỷ, bị lòng đố kỵ che mờ mắt, nhưng tất cả đều là kế hoạch của cô ta.” Cô đã phạm sai lầm thì cô không thể trốn tránh, thúc đẩy người khác phạm sai lầm thì cô cũng không thể bỏ qua được!

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong trầm mặc năm giây, ngay sau đó nheo mắt lại, lạnh lùng nói: “Dù cho cô có nói bừa thì cũng phải tìm một lý do hợp lý không phải sao? Ai cũng biết cô gọi Vũ Vũ tới khách sạn, bây giờ cô lại nói là kế hoạch của cô ta! Hơn nữa, cô cho là tôi sẽ tin tưởng lời nói của cô sao? Cô dựa vào cái gì mà bảo tôi tin vào một người phụ nữ máu lạnh vô tình, nhẫn tâm tổn thương cả em gái ruột của mình!”

Ngay từ đầu đã đóng giả thành Vũ Vũ để dụ dỗ anh, về sau kế hoạch bị bại lộ thì quay qua làm tổn thương Vũ Vũ, loại phụ nữ như vậy sao có thể khiến cho người khác tin tưởng được!

Những lời nói của Nhiếp Tử Phong như những cây kim sắc bén, đâm vào khiến cho toàn thân của Lạc Thuần đau đớn tới mức khó chịu, ánh mắt xem thường kia như những nhát dao, không chút lưu tình đâm thủng cơ thể của cô, đâm sâu vào trái tim, máu thịt lẫn lộn, máu tươi chảy ra đầm đìa.

Đối với lời trách cứ của anh, Lạc Thuần không nói lại được câu nào, bởi vì tất cả những lời nói của anh đều đúng, cô không có cách nào phản bác lại được!

Lòng đau như dao cắt, nhưng Lạc Thuần vẫn cố ép mình lấy hết dũng khí, không chút sợ hãi đối mặt với ánh mắt đầy bão tố của anh.

“Tin hay không là tùy anh, nhưng mà tôi nói cho anh biết, những lời nói này của tôi từng câu từng chữ đều là sự thật! Hơn nữa tôi cũng sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ kia!” Ánh mắt của Lạc Thuần hung dữ trừng mắt lên một cái nhìn chiếc xe Rolls-Royce, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên sự u ám, sau khi nói câu nói này xong, Lạc Thuần không đợi Nhiếp Tử Phong phản ứng lại đã quay đầu rời đi.

Nhìn bóng dáng hốt hoảng rời đi của Lạc Thuần, chân mày của Nhiếp Tử Phong nhú chặt lại thành một chỗ, dường như có thể kẹp chết một con ruồi. Nếu như anh không nhìn lầm, thì vừa rồi viên mắt của Lạc Thuần có chút đỏ. . .

Những lời nói của cô ta có thật không?

Nhiếp Từ Phong chậm rãi quay đầu nhìn về phía Dịch Minh Lan đang ngồi ở vị trí ghế phụ nhìn mình với vẻ mặt lo lắng, cuối cùng móc điện thoại di động ra, bấm một dãy số quen thuộc. . .

. . .

Nhăn cười không chọn được, cuối cùng lại nhìn thấy người không muốn nhìn thấy! Trên đường trở về, Dịch Minh Lan mím chặt môi lại, thỉnh thoảng lại quay qua đánh giá Nhiếp Từ Phong đang ngồi ở vị trí tài xế, định tìm kiếm tin tức gì đó qua nét mặt của anh. Nhưng mà đáng tiếc là không tìm được điều gì, bởi vì từ đầu chí cuối, Nhiếp Từ Phong không thể hiện ra điều gì mà chỉ chuyên tâm lái xe, ngay cả nhìn cũng không nhìn cô ta lấy một cái.

Chắc hẳn là cô ta không nói ra, đúng không. . .

Nhìn khuôn mặt tuần tú của anh không hề có chút dao động nào, Dịch Minh Lan âm thầm suy đoán: Nếu như cô ta nói ra, thì Nhiếp Từ Phong tuyệt đối sẽ không thể hiện ra bộ dạng giống như không có chuyện gì xảy ra như thế này!

Nhìn anh, Dịch Minh Lan càng chắc chắn với đáp án này. Tầng đá ở trong lòng trong nháy mắt được buông xuống, cô ta thu hồi tầm mắt của mình rồi nhìn ra ngoài cửa xe, đáy mắt chợt hiện lên sự hung tàn.

Xem ra, cô cần phải tìm biện pháp để giải quyết người phụ nữ kia mới được!

. . .

※

Mấy ngày sau, ngày nào Nhiếp Từ Phong cũng chạy đi chạy lại giữa làng du lịch, gia đình và công ty. Ban ngày anh dùng tốc độ nhanh nhất để xử lý công việc trong công ty, buổi tối ăn cơm xong sẽ lên lầu chợp mắt một lát, đợi tới đêm khuya yên tĩnh thì lại lái xe tới làng du lịch, sau đó mượn sự mệt mỏi ở lì lại trong phòng của Nhiếp Từ Vũ không chịu đi, dần dà, Nhiếp Từ Vũ cũng hình thành thói quen bị anh chiếm mất một phần giường. Ôm cô ngủ mấy tiếng rồi lại chạy về nhà họ Nhiếp, mỗi ngày đều như vậy.

Một hôm, sáng sớm——

“Minh Lan, cháu đi tới phòng của Nhiếp Từ Phong xem anh ấy đã tỉnh chưa.” Mẹ Nhiếp vừa mới ngồi xuống bàn ăn, vội vàng sai Dịch Minh Lan đi tìm người. . .

“Vâng ạ.” Dịch Minh Lan đứng dậy khỏi ghế, đang muốn xoay người ra khỏi nhà ăn, thì bị quản gia ngăn lại.

“Bà chủ, cậu chủ nói bất cứ ai cũng không thể quấy rầy cậu ấy nghỉ ngơi.” Quản gia thật thà trần thuật lại.

Dịch Minh Lan nhàn nhạt liếc mắt nhìn ông một cái, trực giác cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Nhưng mà cũng không suy nghĩ nhiều, liền thể hiện ra bộ dạng tươi cười nói: “Mấy ngày nay, anh Từ Phong đều đi ngủ lúc bảy giờ, bây giờ cũng đã là tám giờ sáng, ngủ tròn mười ba tiếng đồng hồ rồi, cháu nghĩ là anh ấy cũng nên thức dậy rồi.”

Nghe vậy, một cảm giác hoảng hốt chợt lóe lên trong ánh mắt của quản gia, lúc ông còn muốn nói điều gì đó nữa, thì mẹ Nhiếp mở miệng lần thứ hai.

“Đúng vậy, không biết gần đây thằng bé Từ Phong này xảy ra chuyện gì nữa, đi ngủ thì rõ sớm, mà trễ như vậy còn chưa thức dậy. Minh Lan, cháu cứ lên lầu gọi Từ Phong đi, nếu như thằng bé trách tội cháu thì hãy nói là bác kêu cháu làm như vậy.”

“Nhưng mà. . .” Sắc mặt của quản gia thoáng hiện lên sự hoang mang, ông cắn răng nhìn mẹ Nhiếp muốn nói rồi lại thôi, không biết phải làm sao.

Về mặt suy sụp của ông bị Dịch Minh Lan nhìn thấy, mặc dù có chút nghi hoặc nhưng mà cũng không suy nghĩ nhiều mà vòng qua người của ông đi ra khỏi phòng ăn.

. . .

“Cốc cốc cốc.” Tiếng gõ cửa liên tục vang lên.

Dịch Minh Lan chờ đợi mười giây cũng không có ai trả lời.

“Cốc cốc cốc.” Kèm theo tiếng gõ cửa, là tiếng gọi của Dịch Minh Lan: “Anh Từ Phong, anh có ở bên trong không?”

Vẫn không có tiếng trả lời như trước.

Thấy không có ai để ý tới, chân mày của Dịch Minh Lan khẽ nheo lại, sau đó hơi do dự nói: “Anh Từ Phong, anh không lên tiếng trả lời em sẽ đi vào đó.” Nói xong liền đẩy cửa phòng ra.

Vừa mở cửa ra, mùi nước hoa đặc biệt trên người của Nhiếp Từ Phong xộc lên. Dịch Minh Lan đưa mắt nhìn, trong căn phòng ngủ xa hoa chỉ có những món đồ trang trí chứ không có ai!

Không ở trong phòng?

Cô ta chậm rãi bước chân đi vào bên trong, khi thấy căn phòng được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, sạch sẽ tí mĩ, trên giường nệm hoàn toàn không có dấu vết ngủ qua, chân mày nhíu chặt lại. Chẳng lẽ ở trong thư phòng? Nghĩ vậy, cô ta đi ra khỏi phòng ngủ chạy thẳng về phía thư phòng.

Nhưng mà vẫn giống như trước, thư phòng không có một bóng người, tất cả đồ đạc đều được sắp xếp chỉnh tề, không có chút xê dịch nào.

Cô ta hơi nheo mắt lại, đánh giá một lượt thư phòng, căn chốt môi dưới. Trong phòng ngủ không có dấu vết nằm ngủ, trong thư phòng cũng không có dấu vết làm việc, như vậy thì anh sẽ ở đâu?

Bất ngờ, trong đầu hiện lên cảnh tượng trong nhà ăn hôm đó, bất ngờ Dịch Minh Lan ngăn người ra, sắc mặt trở nên khó coi.

"Trước khi kết hôn, con cũng phải tìm được cô dâu đã không phải sao?" Lúc đó cô ta không giấu nghĩ ra hàm ý của lời nói này, bây giờ nghĩ lại, kết hợp với sự khác thường mấy ngày nay của Nhiếp Tử Phong, thoáng một cái cô ta đã nhìn ra chút manh mối.

"Chẳng lẽ..." Chẳng lẽ anh tìm được Nhiếp Tử Vũ! Mà Nhiếp Tử Vũ còn ở ngay trong làng du lịch?

Trong đầu đột nhiên hiện lên chân tướng này, nhất thời khiến cho cô ta hoảng sợ. Một đôi mắt trong veo nhìn chăm chăm vào bàn đọc sách, mười ngón tay của cô ta vì lo lắng mà xoắn lại một chỗ.

Sẽ là như vậy sao? Sẽ là nguyên nhân như vậy sao?

Công việc của làng du lịch sớm đã hoàn thành, nhưng mà anh lại chậm chạp mãi không chịu về, mà khi anh đi ngủ sớm còn dặn dò không cho bất cứ ai quấy rầy anh, cũng bởi vì để nửa đêm lên lút đi ra ngoài gặp cô ta? !

Ồ... Nhiếp Tử Phong, anh thật sự rất cao minh!

Chương cuối cùng của năm cũ! ! !

Qua năm gặp lại mọi người nhé! ! !

Chúc mọi người ăn tết vui vẻ! !

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Chương 183: Chân tướng như thế nào 4

Editor: Táo đỏ phở núi

Trong đôi mắt tràn đầy sự oán hận, cô ta đang định xoay người đi xuống ga ra dưới lầu kiểm tra xe của anh, thì đột nhiên có tiếng "rè rè rè" vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ của cô ta. Cô ta vừa quay đầu lại nhìn, trùng hợp lại nhìn thấy cách đó không xa có đặt một cái máy fax đang chạy.

Dịch Minh Lan đang định nhắc chân đi lại hạ xuống, nhíu mày lại đắn đo một chút, cuối cùng cô ta chậm rãi đi lại chỗ máy fax. Lúc đôi mắt lạnh lùng của cô ta nhìn thấy nội dung trên tờ giấy fax kia, sắc mặt của cô ta trắng bệch, một giây sau đôi mắt tròn tròn lên, đáy mắt hiện lên vẻ không thể tin được.

"Chuyện này... Đây là..." Cô ta không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm và những bức hình trên tờ giấy fax, giờ phút này Dịch Minh Lan chỉ thấy tim của mình đập rất nhanh kêu lên thình thịch thình thịch, trong căn phòng chỉ còn tiếng tim đập rất mạnh của cô ta.

Tám tháng trước, chuyện cô ra vào chỗ khách sạn của Lạc Thuần, và chuyện cô sắp xếp chụp những tấm ảnh của Minh Hạo và Nhiếp Tử Vũ, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? ! Cô suy nghĩ, đột nhiên một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu của cô, đó chính là —— Nhiếp Tử Phong tìm người điều tra mình!

Hai mắt của cô ta nhìn những trang giấy dày cộp kia đến thất thần, cô ta cắn chặt răng, giống như muốn cắn nát răng ra.

Không, cô tuyệt đối không thể để cho Nhiếp Tử Phong phát hiện ra những chuyện này! Nếu không, tất cả những điều cô làm đều uổng phí!

Đáy mắt hiện lên sự hung tàn, Dịch Minh Lan không hề suy nghĩ nhiều liền cầm lấy xấp giấy dày cộp kia, sau đó mím chặt môi, hung hăng xé nát chúng ra.

Những tờ giấy nguyên vẹn kia được cô ta xé ra thành hai mảnh, bốn mảnh, tám mảnh... Đến cuối cùng thành vô số mảnh. Đôi mắt kia vốn đang hoảng

sợ giờ chuyển thành đặc ý, nhìn những mảnh giấy vụn không thể ghép thành hình dáng gì được nữa, cánh môi mỏng của Dịch Minh Lan tạo thành một độ cong gian ác.

Nhiếp Từ Phong, để em xem anh còn lấy gì làm chứng cứ được nữa!

Cô ta lạnh lùng suy nghĩ như vậy, lúc đang muốn xoay người rời khỏi, thì một giọng nói lạnh lùng giống như từ dưới địa ngục vang lên từ phía sau lưng của cô ta.

“Cô đang làm cái gì?”

Giọng điệu lạnh lùng không mang theo chút nhiệt độ, giống như tảng đá lạnh ngàn năm, chỉ cần một giây cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy lạnh thấu xương. Nhưng điều khiến Dịch Minh Lan sợ hãi nhất chính là giọng nói này rất quen thuộc.

Trước mắt hiện ra một khuôn mặt anh tuấn nhưng rất lạnh lùng, cả người Dịch Minh Lan run lên, những mảnh giấy vụn ở trong tay rơi xuống, bay xung quanh cô ta. Cô ta cứng ngắc xoay người sang chỗ khác, lúc cô ta nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Nhiếp Từ Phong đang đứng ngoài cửa, thì tim cũng đập chậm một nhịp.

“Anh. . . Anh Từ Phong. . .” Cô ta lắp bắp nói. Dịch Minh Lan định nở một nụ cười dịu dàng, nhưng khi cô ta nhìn thấy ánh mắt của Nhiếp Từ Phong như đang chuẩn bị nổi cơn bão táp thì đầu óc của cô ta cũng trở nên trống rỗng, đừng nói là cười, ngay cả cử động cũng không cử động được.

Ngủ quên ở nhà họ An, Nhiếp Từ Phong vội vã trở về, không ngờ bắt gặp được cảnh tượng này.

Đôi mắt của anh không hề chớp, nhìn những mảnh giấy vụn rơi đầy đất, đôi mắt đen láy chợt trở nên sắc bén, ngay sau đó giọng nói của anh không hề có chút nhiệt độ nói: “Cô cho là cô xé nát những tờ giấy đó là có thể che giấu tất cả chân tướng sao?” Nếu như anh đoán không sai, những mảnh giấy vụn ở dưới đất kia, chính là kết quả mà anh nhờ thám tử tư điều tra.

Chân tướng!

Vừa nghe thấy hai chữ này, sắc mặt của Dịch Minh Lan trở nên xám xịt giống như tro tàn.

Bỗng nhiên cô ta nuốt nước miếng một cái, vô thức né tránh ánh mắt lạnh lẽo của Nhiếp Từ Phong: “Em. . . Em không biết anh đang nói cái gì.” Cả người của cô ta run rẩy, nhưng mà vẫn giả bộ như không có chuyện gì. “Đây là mấy thứ linh tinh mà bạn của em gửi tới, em thấy khó coi, nên xé đi mà thôi. . .”

“Phải không?” Nhiếp Từ Phong vô cùng hứng thú nhìn cô ta, từng bước từng bước đi lại gần. Đôi mắt sắc bén như chim ưng kia đánh giá cô ta, anh lạnh nhạt nói: “Nhưng mà sao lại có người nói cho tôi biết đây chính là chứng cứ của những việc ác mà cô đã làm? Há?”

“Em. . .” Cổ họng của Dịch Minh Lan như bị nghẹn, cô ta muốn nói điều gì, nhưng mà đối mặt với ánh mắt ẩn chứa sóng ngầm mãnh liệt của anh, lại không nói được bất cứ lời nào. Một lát sau, cô ta khó khăn lắm với kiềm nén được sự run rẩy ở trong lòng, dùng ánh mắt đau thương nhìn Nhiếp Từ Phong, uất ức nói: “Em không biết ai nói với anh cái gì, nhưng mà anh Từ Phong, anh nhất định phải tin em, em trong sạch. . .”

Cô ta hốt hoảng giải thích, nóng lòng muốn chứng minh mình vô tội, nhưng mà không đợi cô ta nói hết một câu, thì chỉ trong nháy mắt câu nói tiếp theo của Nhiếp Từ Phong đã đẩy cô ta xuống địa ngục, cũng không nói tiếp được nữa.

“Lạc Thuần đã nói tất cả mọi chuyện với tôi rồi.”

Lời nói vừa nói ra khỏi miệng, trong thư phòng nhất thời trở nên im lặng tới mức tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ ràng.

Trong lúc đó thì thời gian vẫn lặng lẽ trôi qua, không biết hai người nhìn nhau trong bao lâu, rốt cuộc bầu không khí cũng khôi phục lại.

“Lạc Thuần? Cô ta. . . Cô ta đã nói với anh?” Dịch Minh Lan ngây người, quên luôn cả việc mà mình muốn che giấu, giờ phút này trong đầu của cô ta chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó chính là —— lúc trước thấy Lạc Thuần do do dự dự thì cô đã đoán được là cô ta sẽ nuốt lời, cô nên giải quyết cô ta trước khi cô ta hối hận, mà không phải để tới bây giờ cô ta có cơ hội cắn ngược lại mình như vậy!

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong cười lạnh, chân mày của anh nhướn lên, cánh môi mỏng thốt ra một câu: “Bây giờ cô đã nhận ra cô ta rồi sao?” Thực ra không cần phải hỏi nhiều, đáy lòng anh đã có câu trả lời, nhưng mà anh muốn chính tai của mình nghe Dịch Minh Lan nói lại một lần, tất cả những chuyện đã phát sinh ngày hôm đó.

“Em. . .” Dịch Minh Lan ngẩn ra, lúc này mới phát hiện ra bản thân mình đã lỡ miệng.

Đôi mắt của cô ta lúng túng nhìn Nhiếp Từ Phong đóng chặt cửa phòng lại, rồi tháo lỏng cả vạt ra, tùy ý ném sang một bên, sau đó lấy tư thế thông dong ép sát vào cô ta từng bước từng bước một, một cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có đã ăn mòn tứ chi và ngũ quan của cô ta, khiến cho cô ta có cảm giác mình giống như một con mồi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nuốt vào bụng.

“Bây giờ, tôi tin là cô có rất nhiều điều muốn nói với tôi. . .”

※

Dịch Minh Lan chưa bao giờ nghĩ tới vận may của mình lại đến đến như vậy, vừa tiêu hủy chứng cứ thì lại bị Nhiếp Tử Phong bắt được, tệ nhất chính là cô tự mình làm bại lộ hành vi của chính mình, bây giờ cô muốn giả vờ cũng không thể nào giả vờ được nữa. . .

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Tử Phong đang dán chặt trên người của mình, cô ta bắt giác nuốt một ngụm nước miếng.

Cô đã từng nghe qua chuyện người vợ chưa cưới trước của anh, nghe nói trước kia người phụ nữ kia đã làm một số chuyện làm tổn thương tới Vũ Vũ và một số chuyện khác, kết quả cuối cùng chính là bị tống vào ngục giam. Còn cô mặc dù không làm chuyện gì không có tính người, nhưng mà cũng khó có thể khẳng định kết quả của mình sẽ không giống như người phụ nữ kia, vì thế. . . Không cứng rắn được thì mềm yếu thôi.

Nghĩ tới đây, Dịch Minh Lan liền vứt bỏ hết tự tôn của mình, chớp chớp mắt, lần thứ hai ngược mắt lên, viên mắt đã đỏ, hơn nữa trong đôi mắt đã có thêm một tầng hơi nước.

“Em sai rồi.” Không đợi Nhiếp Tử Phong mở miệng chất vấn, cô ta liền nhận lỗi. Nói chung, cho dù thế nào đi nữa cô ta cũng không muốn rơi vào tình thế như vậy!

Không đánh đã khai! Nhiếp Tử Phong cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này lại đơn giản như vậy! Bởi vì Lạc Thuần không nói hết chân tướng cho anh biết, anh cũng không hề xem qua bản fax này, chỉ là thuận miệng uy hiếp cô ta một chút, cô ta đã thừa nhận.

“Ồ. . .” Một tiếng cười khê tràn ra khỏi môi của Nhiếp Tử Phong, cụ cười biến mất sau đó thay bằng vẻ tức giận, anh nhìn chăm chăm vào Dịch Minh Lan, lạnh nhạt nói: “Chân tướng như thế nào? Tôi muốn cô đem tất cả mọi chuyện nói lại cho rõ ràng, một chi tiết cũng không được để sót! Có nghe thấy không!”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Chương 184: Chỉ có một đáp án duy nhất

Editor: Táo đỏ phổ núi

“ . . . Chuyện ngày hôm đó chính là như vậy. . .” Mười ngón tay của Dịch Minh Lan xoắn vào nhau, cô ta cúi thấp đầu xuống giống như một đứa trẻ làm sai chuyện, sợ hãi không dám ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Tử Phong đang ngồi ở sô pha đối diện.

Ánh mặt trời hắt vào cửa sổ, nhưng cũng không thể làm tan đi sự lạnh lẽo như băng trên người của Nhiếp Tử Phong, sự lạnh lẽo đó khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi, không dám tới gần.

Một đôi mắt đen kịt sâu thẳm như đêm tối khóa chặt trên người của Dịch Minh Lan đang ngồi ở đối diện, không để sót bất kỳ nét mặt nào của cô ta. Cặp chân mày anh khi từ đầu tới cuối đều nhíu chặt lại, hoàn toàn không có xu thế thả lỏng ra. Đôi môi mỏng mím cũng chặt lại, thành một đường thẳng, lộ ra sự lạnh lẽo. Biểu hiện của anh ngay lúc này khiến cho người ta không nhận ra được nổi lòng chân chính của anh.

Thật lâu sau, khóe môi của anh giật giật, anh nhả ra một câu nói lạnh lẽo: “Thiết kế chuyện lên giường của Vũ Vũ và Minh Hạo, cũng là cô làm đúng không?” Mặc dù cô ta chỉ nói cô ta lấy tiền để mua chuộc Lạc Thuần thôi.

Nghe vậy, cả người của Dịch Minh Lan khê run lên, chậm rãi ngẩng đầu lên. “Đúng vậy. . .” Cô ta không phải người ngốc, tự nhiên cũng biết nếu phủ nhận sẽ có hậu quả gì, vì vậy vẫn nên ngoan ngoãn thừa nhận thì hơn. “Nhưng em chỉ muốn cho Vũ Vũ một trừng phạt nho nhỏ, bọn họ không thực sự lên giường với nhau.” Cô ta vội vã bổ xung, để cầu mong bảo vệ lấy bản thân mình.

Đúng lúc Nhiếp Tử Phong muốn mở miệng trách cứ cô ta, đột nhiên nghe thấy như vậy, vội nuốt những lời định nói vào bụng.

Cũng không thực sự lên giường.

Bỗng nhiên, Nhiếp Tử Phong neho mắt lại, lạnh lùng hỏi: “Ý của cô nói là lúc đó hai người bọn họ trong sạch?”

“Đúng vậy.” Thấy anh vì lời nói của mình mà dần dần thả lỏng chân mày ra, Dịch Minh Lan biết lời nói của mình có tác dụng, lại vội vàng nói: “Em chỉ sắp xếp ra hiện trường giả mà thôi, chụp xong mấy bức ảnh liền đi.”

Chỉ như vậy?

Nhiếp Tử Phong nhìn chăm chăm vào Dịch Minh Lan bằng ánh mắt lạnh lùng một lúc lâu, lúc nhìn thấy đáy mắt của cô ta rất nghiêm túc không giống như đang giả vờ, thì lại nhíu mày lại.

Nếu quả thật đúng như lời nói của cô ta, bọn họ không làm bất cứ chuyện gì, vậy. . . Tại sao Vũ Vũ lại muốn nói là bọn họ đã làm. . . Hơn nữa, nếu đã không làm, vậy thì đứa nhỏ trong bụng của Vũ Vũ là sao? ! Nhìn bộ dạng này của cô ta, hình như cô ta cũng không biết là Vũ Vũ thực sự mang thai! Nhiếp Tử Phong nghĩ tới nghĩ lui trăm mối ngờ cũng không giải ra được.

Nhưng cho dù vì bất cứ nguyên nhân nào, anh cũng tuyệt đối không thể tha thứ cho sự thật là cô ta đã thiết kế Vũ Vũ!

“Vũ Vũ có thâm thù đại hận gì với cô, tại sao cô lại đối xử với cô ấy như thế!” Nhiếp Tử Phong bắt ngờ hét lên một câu như vậy với Dịch Minh Lan, gương mặt cũng trở nên cau có khó chịu.

Cũng vì vậy mà cả người Dịch Minh Lan run lên, một lần nữa dời tầm mắt về phía Nhiếp Tử Phong, cô ta nghiêng rặng, chân mày nhíu lại nói: “Tất cả là do ánh mắt của các người đều dừng lại trên người của cô ta!” Cô ta không cam lòng yếu thế cũng hét trả lại, khuôn mặt xinh xắn cũng vì vậy mà nhăn nhó lại. “Dịch Minh Hạo, Dịch Thiên Minh, và cả anh nữa, tất cả ánh mắt của các người đều tập trung trên người của cô ta, cho tới bây giờ cũng không hề liếc mắt nhìn tôi lấy một cái!”

Cô lớn như vậy rồi mà Dịch Thiên Minh chưa bao giờ lộ ra một nụ cười tươi đối với cô, Minh Hạo cũng chưa bao giờ quan tâm tới cô, cô chịu khổ sở để được tham dự buổi thiết kế mà bọn họ lại muốn loại cô ra, dựa vào cái gì! Cô không cam lòng!

Nghĩ tới đây, Dịch Minh Lan liếc mắt đánh giá nét mặt của Nhiếp Tử Phong, rồi cười lạnh nói: “Tôi làm như vậy chỉ là cho cô ta một chút trừng phạt nho nhỏ thôi, có gì to tát đâu? Cô ta cũng thích Minh Hạo mà không phải sao? Tôi đây chỉ thành toàn cho bọn họ mà thôi! Hơn nữa trước đó bọn họ thiếu chút nữa thì kết hôn rồi, tất cả những chuyện này đều do phúc của tôi!”

Điều duy nhất mà cô sai là không thực sự nhẫn tâm để bọn họ làm giả thành thật, hoặc là ngay từ đầu nên giải quyết cái con đàn bà Lạc Thuần chết tiệt kia! Dịch Minh Lan nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn anh, sự ác độc hiện lên rất rõ ràng trong mắt của cô ta.

Nói chuyện tới đây, Nhiếp Tử Phong cảm thấy đã không có gì cần phải hỏi tiếp nữa!

Ánh mắt lưu chuyển, cái vấn đề phức tạp ở trong đầu anh vẫn chưa giải quyết được, anh không nghĩ ra bất cứ điều gì.

“Đi ra ngoài.” Ba từ lạnh lẽo tràn ra khỏi khóe môi của Nhiếp Tử Phong, trên gương mặt tuấn lãng không thể hiện bất cứ biểu tình gì, anh hơi nheo mắt lại chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình.

Cả người của Dịch Minh Lan run lên, trợn to hai mắt lên không dám tin nhìn anh. Chỉ như vậy thôi? Chỉ như vậy mà đã giải quyết xong rồi? Vui mừng và cũng có chút lo lắng, bởi vì cô ta sẽ không ngu ngốc tới mức nghĩ rằng anh sẽ không trừng phạt mình chút nào.

Quả nhiên dự đoán của cô ta không hề sai, cô ta vừa mới đứng dậy, Nhiếp Tử Phong liền nhếch cánh môi mỏng lên lần thứ hai nói ra một câu.

“Trong ngày hôm nay hãy rời khỏi Đài Loan, vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện trước mặt của tôi!” Giọng điệu lạnh lẽo khiến cho người khác giận sôi nhưng mà lại không cho phép thương lượng một chút nào, là mệnh lệnh tuyệt đối.

Dịch Minh Lan trừng mắt lên nhìn anh, trầm mặc một chút, rồi dứt khoát xoay người rời đi.

. . . .

Ngày hôm đó, Nhiếp Tử Phong ở trong thư phòng nghĩ cả một buổi sáng, mới hiểu ra rõ ràng tất cả vấn đề.

Nếu như từng câu từng chữ của Dịch Minh Lan đều là nói thật, vậy thì có nghĩa là Nhiếp Tử Vũ đã nói dối là mình có quan hệ với Minh Hạo. Nếu như cô thực sự không có bất kỳ mối quan hệ nào với Minh Hạo, vậy thì đứa nhỏ trong bụng của cô chỉ có một đáp án. . . Nhưng mà tại sao cô lại muốn gạt mình? Vấn đề này anh nghĩ mãi mà không ra!

Nhưng mà dù sao đi nữa, như vậy cũng đủ rồi! Anh vẫn có đủ thời gian để đi tìm hiểu đáp án của vấn đề này!

Nghĩ tới đây, cánh môi mỏng của anh tạo thành một nụ cười yếu ớt, ngay sau đó anh đứng lên mở cửa phòng rồi đi.

※

Tại một bệnh viện khá lớn ở trên ——

Ngồi ở chiếc ghế dài trong hành lang, một tay Nhiếp Tử Vũ đỡ thắt lưng, một tay ôm lấy cái bụng tròn vo của mình, trong ánh mắt của cô tràn đầy sự mất mát. Theo tầm mắt của cô nhìn lại, thì nhìn thấy trên dãy ghế dài ở hành lang có rất nhiều phụ nữ có thai đang ngồi, mà bên cạnh mỗi người đều có một người đàn ông làm bạn, ngoại trừ cô ra.

Cô cũng là người phụ nữ có thai tám tháng, nhưng mà cô vẫn không quen được, mỗi lúc như thế này, cô vẫn không khỏi nhớ tới người kia, nếu như anh có thể ở bên cạnh cô lúc này thì hay biết mấy. . .

. Nghĩ như vậy trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô khẽ hiện lên sự chua xót, cô hơi cúi mắt xuống nhìn về phía bụng của mình, đáy mắt tràn ngập sự buồn phiền.

Cục cựa, mẹ xin lỗi con. Những đứa nhỏ của nhà người ta có ba làm bạn ở bên cạnh, mà con lại chỉ có một mình mẹ, nhưng mà. . . Con có thể hiểu cho mẹ, có phải không?

Cô nghĩ thầm ở trong lòng, đứa nhỏ ở trong bụng hình như hiểu được, lại đá cô một cái, nhất thời khiến cho cô vui mừng lên không ít. Trong đôi mắt lóe

lên ánh hào quang hạnh phúc của người mẹ, cô dịu dàng vuốt ve bụng của mình, dần dần nở một nụ cười hạnh phúc.

Cục cựa chỉ một tháng nữa là con sẽ được chào đời, đến lúc đó con sẽ giống ai? Giống mẹ, hay là giống ba con đây? Cho dù con giống ai đi chăng nữa, thì mẹ chỉ hy vọng con lớn lên khỏe mạnh, là một bảo bối vui vẻ là được.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mẹ vẫn có chút lòng riêng! Mẹ hy vọng con có thể giống mẹ nhiều một chút, như vậy thì ba của con mới không phát hiện ra con là con trai của ba con. Nghĩ tới đây, bất tri bất giác, nụ cười của cô lại trở nên chua xót.

Vào đúng lúc này, có một tiếng gọi khẽ truyền tới hấp dẫn sự chú ý của cô, cô ngẩng đầu lên thì phát hiện y tá đang đứng ở cửa chờ cô.

Cô khó khăn vịn tường đứng dậy, lúc đang muốn đi lại, thì đột nhiên có một bàn tay từ đằng sau giữ cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Chương 185: Đi ra khỏi nhà

Editor: Táo đỏ phở núi

Nhiếp Từ Vũ hoảng hốt quay đầu lại, vừa lúc đối mặt với gương mặt và đôi mắt đen láy đầy dịu dàng.

Gương mặt quen thuộc tới mức cho dù cô có nhắm mắt cũng vẫn có thể tưởng tượng ra, mỗi một góc cạnh của anh vẫn còn lưu lại dấu vết rất rõ ở trong lòng của cô, không thể nào xóa đi được. Nhìn anh đầu đầy mồ hôi, đột nhiên chạy tới, Nhiếp Từ Vũ còn chưa kịp phản ứng lại, người ở trước mặt đã vui mừng nói.

“May mà vẫn kịp.”

Đúng là anh, thật sự là anh!

Sự vui sướng nảy sinh ở trong lòng, cô vui mừng nên không tự chủ mà nở nụ cười. Hai người thâm tình đối diện với nhau, trong nháy mắt này đáy mắt của mỗi người không còn nhìn thấy bất cứ người nào khác, lỗ tai cũng không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, mãi cho tới khi y tá ở cửa gọi một lần nữa.

Nhiếp Từ Vũ ngẩn ra, bỗng nhiên giật mình khỏi niềm vui. Ý thức được bản thân mình vừa mới biểu hiện ra tình cảm chân thật, cô cấp tốc thu lại ý cười ở trên gương mặt của mình, thay bằng sự lạnh lùng giống như trước kia. “Anh tới đây làm gì.”

“Đương nhiên là tới để khám thai với em.” Đối với sự xa lánh của cô, Nhiếp Từ Phong đã sớm thấy nhưng mà cũng không thể trách, chỉ hơi mất mát một chút, nhưng so với sự vui mừng của cô thì còn có một đáp án mà anh vẫn chưa được rõ ràng. Nghĩ vậy, tầm mắt yếu ớt của anh nhìn vào cái bụng đã nhô cao của cô, đáy mắt đen láy khẽ lóe lên tia sáng khiến người ta khó có thể nắm bắt được.

Lúc ở nhà anh đã cố ý gọi điện thoại tới nhà họ An, kết quả là ba An nói cô đi bệnh viện khám thai. Không muốn bỏ qua cơ hội này, anh vội vã điều máy bay trực thăng tới, bốn giờ đi xe thì chỉ mất hai mươi phút bay bằng trực thăng, cấp tốc chạy tới chỗ này.

Cảm giác được ánh mắt của anh có chút khác thường, Nhiếp Từ Vũ vội vàng lấy tay che bụng của mình lại, lui về sau mấy bước. “Anh cũng không phải ba của đứa bé, dựa vào gì mà lại đi khám thai cùng với em.” Nói xong liền xoay người muốn đi vào.

Nhiếp Từ Phong cũng không nóng vội đi theo, chưa từ bỏ ý định nói: “Chẳng lẽ chỉ có ba của đứa bé mới có thể đi khám thai cùng với em sao? Bây giờ anh lấy thân phận anh trai để đi khám thai với em.”

Anh trai. . .

Hai chữ này giống như mũi kim bén nhọn, mặc dù không đến nỗi chết, nhưng mà lại đau đớn tới mức khó chịu. Chính vì anh không biết nên mới nói ra hai chữ này, lại khiến cho Nhiếp Từ Vũ cảm thấy so với chết càng làm cô khó chịu hơn.

Đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn cô chăm chú, môi của cô mấp máy giống như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra. Cô vừa nghiêng đầu đi kiên quyết muốn đi vào trong phòng, thì Nhiếp Từ Phong cũng đi theo sát bên cạnh.

Bác sĩ thoa thuốc bôi trơn lên bụng của cô, trên màn hình hiện lên tình trạng của thai nhi.

Lần đầu gặp phải chuyện như thế này, Nhiếp Từ Phong cảm thấy thần kì tới mức không nói nên lời.

“Vũ Vũ, vị này chính là ba của đứa bé sao?” Vị bác sĩ trung niên hòa nhã mỉm cười nhìn Vũ Vũ hỏi. Bởi vì thường ngày mỗi khi đi khám thai cô đều đi có một mình nên vị bác sĩ này quan tâm cô nhiều hơn những người phụ nữ có thai khác một chút. “Ba của đứa bé thật là đẹp trai, sau này đứa nhỏ này cũng sẽ rất xinh đẹp.” Bà tán dương từ đáy lòng.

Nhiếp Tử Vũ thất thần, lúc đang muốn giải thích anh không phải là ba của đứa nhỏ, thì lại bị Nhiếp Tử Phong giành trước.

“Cám ơn bác sĩ đã khen ngợi.” Nhiếp Tử Phong vô sỉ thừa nhận, lại dùng vẻ mặt vô lại nháy nháy mắt với Nhiếp Tử Vũ đang tức giận nhìn mình chăm chăm, khách sáo nói: “Lần đầu gặp mặt, mong chiếu cố nhiều hơn.”

Đối với sự hỏi thăm ân cần của anh, nữ bác sĩ không nhịn được cười một tiếng, chỉ chỉ vào thai nhi đã hình thành trên màn hình nói: “Những lời này anh nên nói với con trai của anh mới đúng.”

Nhiếp Tử Phong nhìn theo hướng chỉ tay của bác sĩ, lần thứ hai nhìn thấy tám ảnh màu đen của đứa nhỏ, Nhiếp Tử Phong không nhịn được thâm cảm thán ở trong lòng.

“Cảm thấy rất thần kỳ đúng không?” Nữ bác sĩ trêu ghẹo nói: “Sau hơn một tháng nữa, khi đứa bé chào đời, anh sẽ cảm thấy càng thần kỳ hơn.”

Nhiếp Tử Phong gật gù đầu, gương mặt tuấn lãng chợt hiện lên sự kiên định. “Đứa nhỏ này là con gái hay là con trai ạ?” Anh không nhịn được mà hỏi.

“Con trai.” Nữ bác sĩ trả lời. “Hơn nữa đứa nhỏ này còn rất khỏe mạnh.” Nói xong mở âm thanh lên.

Nhất thời tiếng tim đập “thình thịch thình thịch” có lực vang lên, tim của Nhiếp Tử Phong cũng phập phồng bất định theo.

“Đây là. . . Tiếng tim đập của đứa nhỏ sao?” Lúc này Nhiếp Tử Phong đã cảm động tới mức sắp không nói nên lời.

“Đúng vậy.” Nữ bác sĩ gật gù đầu: “Một lát nữa tôi sẽ chụp bức hình của thai nhi ra cho anh, để lưu lại làm kỷ niệm.”

Nói xong, Nhiếp Tử Phong liên tục nói lời cảm ơn.

Biểu tình kích động của anh rơi vào ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ, khiến cho ánh mắt của cô vốn lạnh lùng giờ trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

...

Nhiếp Tử Phong cùng Nhiếp Tử Vũ khám thai xong, sau đó cùng cô đi ăn bữa ăn trưa ở trên trần luân sau đó mới đưa Nhiếp Tử Vũ trở về nhà họ An. Sau đó lại không ngừng nói chuyện với ba An, mẹ An mấy câu rồi mới chào từ biệt bọn họ.

“Cháu không ăn cơm tối à?” Mẹ An hỏi.

Nhiếp Tử Phong gật gù đầu: “Dạ, cháu phải về xử lý công việc.” Nói xong đi lại bên cạnh của Nhiếp Tử Vũ, không quan tâm tới chuyện cô không đồng ý liền kéo cô vào trong lòng của mình, ôm cô một lúc sau đó mới cúi người xuống nói nhỏ vào bên tai của cô: “Ngoan ngoan nghỉ ngơi ở nhà, mấy ngày nữa anh sẽ trở lại thăm em.”

Nhiếp Tử Vũ nhướn mày lên nhìn anh, thần nhiên nói: “Anh vĩnh viễn đừng tới đây cũng không liên quan gì tới em.” Nói xong, tránh khỏi ngực của anh, quay đầu đi vào trong phòng.

Nhìn cửa phòng nhanh chóng khép lại ở trước mặt, Nhiếp Tử Phong bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lúc này mới quay đầu rời đi.

※

Suốt ba ngày trời, Nhiếp Tử Phong không hề trở về nhà mà ở lại công ty xử lý công việc, ngay cả mẹ Nhiếp gọi vô số lần anh cũng không hề có phản ứng. Ba ngày sau, Nhiếp Tử Phong trở về với bộ dạng nhếch nhác, quần áo thì xốc xếch, râu ria ở hàm dưới cũng mọc lún phún, nhưng mà đôi mắt lại vô cùng có thần hơn so với mọi ngày.

...

Nhà họ Nhiếp ——

Chạy lên lầu tắm rửa, nghỉ ngơi một chút xong Nhiếp Tử Phong mặc bộ quần áo thoải mái xuất hiện ở phòng khách, tinh thần sáng láng, hoàn toàn không giống như người đã nhịn ba ngày ba đêm.

Bóng dáng của anh vừa xuất hiện, mẹ Nhiếp và Dịch Thiên Minh ngồi ở sofa xem ti vi chưa kịp mở miệng nói gì, anh đã mở miệng nói trước: “Chuyện ở công ty con đã bàn giao xong rồi.”

Nghe vậy, mẹ Nhiếp và Dịch Thiên Minh hai mặt nhìn nhau, sau đó Dịch Thiên Minh phản ứng lại trước kêu anh ngồi xuống rồi từ từ hỏi ti mi.

“Tử Phong à, ý của cháu là gì?” Cái gì gọi là chuyện công ty đã bàn giao xong rồi? Mẹ Nhiếp mở to đôi mắt hoang mang nhìn Nhiếp Tử Phong, không hiểu sao trong lòng cảm thấy bất an. Lúc tầm mắt của bà lơ đãng nhìn thấy va li hành lý ở phía sau anh, thì lập tức tròn to mắt lên. “Con. . . Con cầm hành lý này là. . .”

“Đây là đồ của Vũ Vũ, chẳng lẽ mẹ cũng ngăn cản không cho con mang đi?” Nhiếp Tử Phong thần nhiên nói, đáy mắt không hề có chút gợn sóng nào. Bàn tay của anh cho vào trong túi áo lấy hết bốp da của mình ra, sau đó rút từng tấm thẻ tín dụng và tất cả tiền mặt ra đặt ở trước mặt của bà, cuối cùng

chiếc ví cũng trống không.

“Mang đi. . . Con . . . Con muốn bỏ đi?” Nhìn thấy bộ dạng lặng yên của anh, trong lòng mẹ Nhiếp nổi lên sóng to gió lớn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Chương 186: Anh phải làm ba

Editor: Táo đồ phở núi

Trong phòng khách rộng lớn như vậy, bầu không khí lúc này nghiêm túc khiến cho người ta chùn bước, những người giúp việc ở bên cạnh thấy thế thì vội vàng rút lui, không dám tới gần.

Nhiếp Từ Phong khẽ nhìn về mặt mẹ Nhiếp đang nóng lòng muốn nhanh chóng tìm câu trả lời, hít một hơi thật sâu, nói ra dự định anh đã chuẩn bị từ sớm: “Mẹ đã nói, nếu như con kiên trì muốn ở cùng một chỗ với Vũ Vũ, thì mẹ muốn con bỏ lại công ty. Bây giờ con làm theo những gì mẹ muốn, xử lý hết mọi chuyện trong công ty rồi, bỏ lại hết tất cả. Ngoại trừ một va li quần áo này của Vũ Vũ ra, con sẽ không mang theo bất cứ thứ gì.” Tiền, danh lợi, thân phận, tất cả anh đều có thể không cần, nhưng mà anh tuyệt đối không thể rời xa Vũ Vũ được! Nhất là khi anh biết được sự thật kia xong. . . Anh càng không thể buông cô ra được.

Hơn nữa từ ba ngày trước, khi anh tận mắt nhìn thấy đứa nhỏ trong bụng của Vũ Vũ xong, anh liền đưa ra quyết định này! Bây giờ, không có gì có thể ngăn cản bọn họ ở cùng một chỗ với nhau!

Dịch Thiên Minh bị hoảng sợ, mà mẹ Nhiếp thì lại càng bị anh dọa cho sợ hơn!

Không ai mở miệng nói chuyện nữa, bầu không khí tĩnh mịch đến mức ngột ngạt, khiến cho người ta không dám thở mạnh.

Mẹ Nhiếp nhìn Nhiếp Từ Phong thật lâu, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của anh vô cùng nghiêm túc, thì cảm thấy trái tim quặn lại từng cơn. Sắc mặt trắng bệch, sức lực trong người như bị rút đi sạch, một lát sau, bà gian nan nói ra một câu nói:

“Nhiếp Từ Phong, con bị điên rồi!” Không phải là câu hỏi mà là một câu khẳng định.

Mà Nhiếp Từ Phong chỉ khẽ nhìn bà, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên sự quyết tâm không có gì có thể dao động được.

Thấy thế, nhất thời lòng của mẹ Nhiếp trở nên xám xịt như tro tàn.

“Con bị điên rồi sao? !” Đột nhiên mẹ Nhiếp hét lớn lên một tiếng, cầm lấy những tấm thẻ tín dụng ở trên bàn ném vào người của Nhiếp Từ Phong ở đối diện, điên cuồng hét lớn lên: “Tại sao con lại có thể vì một người phụ nữ mà bỏ lại tất cả những gì mà ba của con chịu biết bao khổ sở mới gây dựng nên, tại sao con có thể vì con bé mà buông xuống hết như vậy, chẳng lẽ trong lòng của con, con bé quan trọng hơn bất cứ ai sao? !” Sau khi hét xong câu cuối cùng, bà đau đớn ôm lấy lồng ngực của mình, mặt cũng tím tái đi. le quý d0n9.

Nhìn thấy bộ dạng đau đớn của bà, trong lòng của Nhiếp Từ Phong khẽ động, theo trực giác muốn đi lại kiểm tra xem, nhưng mà sau khi anh nhìn thấy ánh mắt của bà tràn đầy oán hận, thì lập tức kìm nén lại sự dao động ở trong lòng.

“Tình Nhi, bà cũng đừng quá kích động, có việc gì thì cứ từ từ mà nói.” Dịch Thiên Minh ngồi ở bên cạnh bà vội vã an ủi, vẫn không quên quay đầu lại nói với Nhiếp Từ Phong: “Từ Phong, dù cho cháu có yêu Vũ Vũ đi chăng nữa thì sao lại có thể bỏ lại người mẹ đã sinh ra và nuôi dưỡng cháu như vậy được chứ! Có việc gì thì thương lượng lại, nhất định sẽ có cách giải quyết khác. . .”

Nhưng mà không đợi ông nói hết câu, thì có người đã phẫn nộ mở miệng cắt ngang lời của ông.

“Không có gì phải thương lượng hết, cho dù chết mẹ cũng sẽ không đồng ý cho các con ở cùng một chỗ! Kiếp này cũng đừng có mơ!” Mẹ Nhiếp thờ hồng học từng hơi một, đáy mắt nhìn Nhiếp Từ Phong không còn sự oán hận nữa mà là tuyệt vọng.

Bà đã hạ quyết tâm lớn như vậy để nhấn tâm vạch mặt với Vũ Vũ, mà Vũ Vũ cũng vì điều này mà rời đi rồi, vì sao bọn họ vẫn còn dây dưa với nhau! Vì sao!

Nhiếp Từ Phong mím môi lại giống như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra khỏi miệng mà chậm rãi xoay người lấy một tấm hình từ trong va li hành lý, đặt trên bàn.

Mẹ Nhiếp nhìn theo, lúc bà nhìn rõ tấm hình xong, bỗng nhiên tim đập chậm một nhịp.

“Đây là. . .” Cảm giác được mẹ Nhiếp ở bên cạnh đã không có phản ứng, Dịch Thiên Minh cũng nhìn sang theo, hai mắt tròn lớn lên. “Đây không phải là hình siêu âm sao?” Nếu như ông nhớ không nhầm. . .

“Đúng vậy.” Nhiếp Từ Phong gật gật đầu, gương mặt lạnh lùng và nghiêm nghị bất ngờ hiện ra một chút dịu dàng, đáy mắt đen láy của anh cũng lóe lên tia sáng hạnh phúc chưa bao giờ có.

Dịch Thiên Minh không hiểu nhìn anh hỏi: “Nhưng . . . Tại sao cháu lại có tấm hình này?” Nhìn thai nhi đã hình thành trong tử cung, xem ra cũng đã lớn rồi.

Nhiếp Từ Phong nở một nụ cười từ nội tâm, hai mắt vì vui sướng mà híp lại nói: “Vũ Vũ mang thai.”

“Phải không?” Dịch Thiên Minh kinh ngạc cất cao giọng, hoàn toàn không để ý tới sắc mặt tái xanh của người bên cạnh, sắc mặt của mẹ Nhiếp gần như trở nên trong suốt.

“Vâng.” Nhiếp Từ Phong chân thành nhìn mẹ Nhiếp, thông thả nói ra một câu: “Đứa nhỏ cũng được tám tháng rồi, còn hơn một tháng nữa, con sẽ làm ba.” Ba ngày trước từ làng du lịch trở về, anh liền sai người đi tìm danh sách phá thai của các bệnh viện lớn trong tám tháng trước, mà trong đó không hề có tên của Vũ Vũ. Đây cũng có nghĩa là lúc trước cô đã lừa anh, cô cũng không thực sự bỏ đi đứa nhỏ. Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Phong không khỏi vui vẻ từ đáy lòng, tính toán thời gian, có lẽ là có thai từ trước khi ba qua đời. le quý d0n9.

Vừa dứt lời, chỉ nghe tiếng Dịch Thiên Minh hút khí, trở mắt ngạc nhiên. Mà mẹ Nhiếp ở bên cạnh ông thì giật giật mí mắt, kêu lên một tiếng đau đớn, vẻ mặt đau khổ giống như muốn ngất đi.

“Ách, chuyện này. . .” Dịch Thiên Minh cũng không biết nên nói cái gì. Ông ngo ngoảnh nhìn Nhiếp Từ Phong, một lúc lâu sau mới nói một câu: “Như vậy có nghĩa là, lúc Vũ Vũ và Minh Hạo nói chuyện cưới gả cũng đã. . .”

Nhiếp Từ Phong không trực tiếp trả lời vấn đề của ông, mà chỉ nói: “Cháu nghĩ lúc đó nhất định là Minh Hạo đã biết chuyện này, cháu hi vọng chú sẽ không vì điều này mà trách tội Vũ Vũ.”

“Đương nhiên sẽ không.” Dịch Thiên Minh lắc lắc đầu, mỉm cười nói.

Nhận được câu trả lời của ông, lúc này Nhiếp Từ Phong mới một lần nữa dời tầm mắt về phía mẹ Nhiếp, anh hắng giọng nói: “Con hi vọng mẹ sẽ chúc phúc cho chúng con, nếu như sau khi mẹ biết chuyện Vũ Vũ mang thai xong mà vẫn không tiếp nhận cô ấy, thì con cũng không có gì để nói nữa.” Bởi vì mặc kệ bà có tiếp nhận hay không, anh cũng đã quyết định rồi.

Bị sự thật này đã kích nặng nề, mẹ Nhiếp chậm rãi ngược mắt lên nhìn anh, sau khi nhìn thấy nét mặt chân thành và tha thiết của anh xong, viên mắt của bà cũng đỏ hoe lên.

“Chúc phúc? À. . .” Thăng bé muốn bà chúc phúc như thế nào đây! Tiếp nhận mối quan hệ của bọn chúng! Quan hệ của bọn chúng là quan hệ cấm kỵ, là vi phạm luân lý đạo đức, bà phải làm sao, phải làm sao mới giải quyết hết tất cả những chuyện này bây giờ! Mẹ Nhiếp gào thét ở trong lòng.

Nhìn bộ dạng cười ngốc của bà, khóe môi của Nhiếp Từ Phong lặng lẽ giật giật, cuối cùng đứng lên, yếu ớt nói: “Chú Dịch, sau này mẹ cháu nhờ chú chăm sóc.” Nói xong định kéo hành lý đi ra.

Nhưng vừa mới đi được hai bước, thì nghe thấy Dịch Bình Minh hét kên chói tai từ phía sau.

Lúc vừa quay đầu lại nhìn, thì thấy mẹ Nhiếp ngã xuống sô pha, ngất đi ——

※

Kế hoạch ban đầu của Nhiếp Từ Phong là ba ngày, nhưng vì mẹ Nhiếp đột nhiên ngất xỉu mà biến thành một tuần. Tròn bốn ngày, anh ở bên cạnh chăm sóc cho bà không rời một bước, nhưng mà lại không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Anh gọi điện đến nhà họ An, nhưng mà mỗi lần Nhiếp Từ Vũ nghe điện thoại, không phải trực tiếp cúp điện thoại thì chính là lạnh lùng nói một câu: “Sau này đừng gọi tới nữa.” Lại cúp. . . Đối với lần này, Nhiếp Từ Phong không chỉ một lần muốn chạy về nhà họ An, nhưng mà tình hình lúc này lại không cho phép.

. . .

Ngày này ——

Dịch Thiên Minh lặng lẽ không một tiếng động đi vào trong phòng bệnh, lại nhìn thấy hai mắt của mẹ Nhiếp vẫn nhắm chặt lại như trước, không khỏi thở dài nói: “Tĩnh Nhi, rốt cuộc bà muốn dẫn vật Từ Phong bao lâu nữa mới chịu bỏ qua? Bà như vậy cơ bản là không giải quyết được vấn đề đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 204: Chương 187: Vũ Vũ, em sẽ là em gái ruột của anh

sao

Editor: Táo đồ phổ núi

Trong căn phòng bệnh vắng vẻ, tiếng nói của Dịch Thiên Minh vang vọng một lúc lâu.

Mẹ Nhiếp nằm ở trên giường, mí mắt roi rung rung, rồi từ từ mở hai mắt ra. “Tối rồi à.” Vẻ mặt của bà trắng bệch, gương mặt không có chút sức sống nào, bà cần mỗi muốn ngồi dậy, nhưng mà cả người không có chút sức lực nào.

Thấy thế Dịch Thiên Minh lắc lắc đầu đi lại phía bà, đỡ bà dậy, sau đó dùng gối đầu kê ở sau lưng cho bà.

Thấy bà đã ngồi vững rồi, lúc này Dịch Thiên Minh mới múc chén canh gà từ trong hộp giữ nhiệt mà mình mang tới, rồi đưa cho bà.

“Nói thật, rốt cuộc bà còn muốn giả vờ hôn mê trong bao lâu nữa?” Ông chậm rãi ngồi xuống một bên, vẻ mặt lo lắng nhìn bà: “Mấy ngày nay đứa bé Từ Phong kia vì chăm sóc và lo lắng cho bà mà gầy đi rất nhiều, chẳng lẽ bà nhẫn tâm nhìn thẳng bé gầy rộc đi như vậy sao?” Đứng ở góc độ một người ngoài, ông còn cảm thấy không đành lòng.

Nghe vậy, mẹ Nhiếp đang uống canh gà chợt ngừng ra, một lát sau mới nói: “Nếu như chỉ có như vậy mới ngăn cản được bọn chúng gặp mặt, vậy thì cho dù có phải giả vờ cả đời, tôi cũng chỉ có thể làm như vậy.” Sai lầm đã hình thành rồi, bây giờ điều bà cần là ngăn cản không cho bọn họ tiếp tục sai, về phần đứa nhỏ tội nghiệt kia, bà chỉ có thể để như vậy thôi.

Nghĩ tới đây, nhất thời mẹ Nhiếp cảm thấy canh gà không có mùi vị gì nữa, không có cảm giác thèm ăn, nên tiện tay để qua một bên.

Nhìn bộ dạng của bà không giống như đang nói giỡn, Dịch Thiên Minh ngoại trừ thờ dài thì cũng chỉ biết thờ dài.

“Bà nhẫn tâm để cho Từ Phong và Vũ Vũ cứ trôi nổi bất định như vậy à? Hơn nữa bây giờ Vũ Vũ đã có thai đứa nhỏ của Từ phong, cũng cháu trai của bà, bà không thể nhường bọn họ một bước được sao?”

“Không thể!” Dịch Thiên Minh vừa mới dứt lời, mẹ Nhiếp liền nghiêm mặt lại, sắc mặt rất kiên quyết!

Muốn bà để cho bọn chúng ở cùng một chỗ, trừ khi bà chết! À không, cho dù bà chết cũng không thể để cho bọn chúng ở cùng một chỗ được!

Thấy bộ dạng kiên quyết của bà, Dịch Thiên Minh thật sự không hiểu, rốt cuộc bà phản đối vì lý do gì.

“Rốt cuộc bà có chỗ nào không hài lòng với Vũ Vũ? Con bé là một tay bà nuôi lớn, cũng là người thân thiết nhất, lại nhu thuận hiểu chuyện, cùng một chỗ với Từ Phong không phải rất xứng hay sao? Chẳng qua là từ con gái chuyển thành con dâu mà thôi.” Nếu như lúc trước Vũ Vũ không đào hôn, thì bây giờ con bé đã là con dâu của ông rồi, Dịch Thiên Minh nghĩ tới điều này vẫn mơ hồ cảm thấy đáng tiếc.

Không hiểu sao ông rất quý mến Vũ Vũ, điều này khiến cho ông rất có thiện cảm với con bé, nhưng điều hấp dẫn ông nhất chính là tính cách rộng rãi và bản chất dịu dàng của con bé, ông tin là có rất nhiều người muốn tranh giành con bé!

Mẹ Nhiếp ngơ ngẩn nhìn Dịch Thiên Minh đang hao tổn sức lực muốn biết nguyên nhân, khẽ cắn môi nói ra một vấn đề: “Ông thực sự muốn biết nguyên nhân sao? Nếu như tôi nói, ông có thể giúp tôi hay không?” Bằng bản lãnh của một mình bà thì sẽ không đủ sức để ngăn cản bọn chúng, nên mà hy vọng ông ấy sẽ giúp mình.

Nghe vậy, Dịch Thiên Minh ngăn người ra, mở to mắt nhìn bà, vẻ mặt không thể tin được là bà ấy lại lòi mình xuống nước theo.

“Có thể không? Nếu như tôi nói cho ông biết là tôi có nỗi khổ trong lòng, ông có thể giúp tôi ngăn cản bọn họ được không?” Giọng nói của mẹ Nhiếp đã có chút run run, trong giọng nói mang theo chút cầu xin.

“Tôi...” Dịch Thiên Minh bối rối nhíu mày lại, lại nhìn ánh mắt bà đã có thêm một tầng hơi nước, cuối cùng không đành lòng gật gật đầu: “Nếu như bà nói cho tôi lý do mà tôi có thể chấp nhận được...”

...

※.

Ban đêm, những vì sao lốm đốm đầy trời, ánh trăng thì sáng tỏ.

Một cuộc điện thoại bất ngờ, đèn đuốc nhà họ An lại sáng lên từng cái một.

An Hi dụi dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, tóc trên đầu rối như cái tổ quạ, mơ mơ màng màng đi tới mở cửa ra, một bóng dáng đen kịt xuất hiện trước mắt của cô, cô chậm rãi nói.

“Một tuần không tới, tôi còn tưởng anh biến đi đâu rồi.” Cô gấp một cái thật dài rồi cúi đầu nhìn thời gian trên màn hình, vừa nhìn liền trừng mắt lên: “Mười hai giờ rồi? Ông chủ lớn à, sau này ngài có thể tới sớm hơn một chút được không? Mỗi lần đều chờ đến khuya mới tới, chẳng lẽ tôi không phải đi làm sao.”

“Ngày mai cô có thể không đi làm cũng được.” Nhiếp Từ Phong lộ ra một nụ cười áy náy.

“Thật sao?” Nghe vậy, thoáng một cái An Hi đã tỉnh táo lại. Nhưng mà nhìn về mặt lo lắng của anh, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái nói: “Thôi đi, xem như là tôi cho anh chút phúc lợi đi. Ôi, Vũ Vũ không chịu trở về với anh, tôi thấy tôi nên đánh cho anh một cái chìa khóa thì tốt hơn, vậy thì nửa đêm tôi cũng không cần chạy ra mở cửa cho anh nữa. . .” Vừa nói vừa xoay người trở về phòng, giọng nói càng lúc càng nhỏ, cho tới khi hoàn toàn biến mất.

Nhiếp Từ Phong đóng cửa chính lại, sao đó quẹo phải vào trong phòng của Nhiếp Từ Vũ. Anh không bật đèn lên, mà mò trong bóng tối rón rén đi lại giường của Nhiếp Từ Vũ. Không giống như trước, đầu tiên là nhảy lên giường sau đó kéo cô vào lòng rồi chìm vào giấc ngủ, lần này Nhiếp Từ Phong bất ngờ ngồi ở mép giường, nhìn cô.

Nương theo ánh trăng nhìn về phía cô, làn da trắng như sữa, ngũ quan xinh đẹp giống như búp bê, cảm không còn đầy nữa là vừa đủ, cả người cô tỏa ra một cảm giác đặc biệt thú vị. Nhưng mà hình như cô ngủ không được ngon giấc, chân mày vẫn nhíu lại.

Nhiếp Từ Phong nhìn cô không chớp mắt, dần dần, anh trở nên mê đắm. Anh không kìm lòng được mà vuốt ve hai má mềm mịn của cô, cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ mọng của cô. Mà trong lúc ngủ mơ hình như Nhiếp Từ Vũ đã nhận ra cái gì, không khỏi nức nở lên một tiếng như tiếng mèo con, sau đó đã chần một chút tiếp tục ngủ.

Bởi vì tiếng rên nỉ non của cô, cả người Nhiếp Từ Phong cứng ngắc lại, mãi cho tới khi cô phát ra tiếng gáy nhẹ nhàng, lúc này anh mới thả lỏng ra.

Ánh mắt dịu dàng như nước, từng tác da mềm mịn của cô, bàn tay dịu dàng của anh nhẹ nhàng kéo chăn bị cô đá ra đắp lên cho cô, sau đó bàn tay của anh vén những sợi tóc của cô qua một bên, nhìn cô tới xuất thần, mạch suy nghĩ dần dần bay xa.

Mười tuổi cô rất nghịch ngợm, anh ôm người phụ nữ đang muốn làm chuyện xấu, cô gọi một tiếng ‘Ba’, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

Mười lăm tuổi cô rất to gan, cô dám mặc áo ngủ sexy bằng ren, chạy vào phòng anh dụ dỗ anh.

Cô mười tám tuổi anh yêu thương cô sâu sắc, trước đêm tân hôn anh cùng cô mưa trảm luân tới cực hạn.

Lúc cô mới sinh, anh nhất thời vui vẻ mà quyết định nhận nuôi như sủng vật, nhưng không ngờ có một ngày cô lại chiếm tim anh. Chênh lệch mười tuổi khiến cho anh lùi bước, nhưng mà khi nhìn cô và người đàn ông khác thân thiết, anh lại không kìm nén được sự tức giận. Ba năm trước đây lúc anh nhận ra tình cảm của mình thì cô lại biến mất. . .

Xa cách ba năm, sau đó lại chia lìa tám tháng, hơn một ngàn ba trăm ngày sau, cho dù như thế nào đi nữa anh cũng sẽ không buông tha cô nữa. Dù cho đúng như bọn họ đã nói. . . Cô thật sự là em gái ruột của anh!

Chỉ đi vào phòng của bác sĩ một chuyến, nhưng không ngờ lúc quay lại thì lại trùng hợp nghe được sự thật này, ôi. . .

Đáy mắt của Nhiếp Từ Phong vốn không có chút gợn sóng nào bỗng nổi lên một chút rung động, nhìn chân mày của Nhiếp Từ Vũ dần giãn ra khi anh xoa xoa, tim của anh cũng co rút từng cơn.

Vũ Vũ, em sẽ là em gái ruột của anh sao?

Anh dùng ánh mắt thống khổ nhìn cô, lòng như rỉ máu.

Ánh mắt tỉnh tể nhìn cô chăm chú, bỗng nhiên anh nở một nụ cười, nhẹ nhàng nhô một sợi tóc của cô.

Chỉ mong ông trời không đối xử tàn nhẫn với chúng ta như vậy. .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Chương 188.1: Bảo bối được sinh ra 1

Editor: Táo đỏ phổ nui

Trời trong xanh, ánh nắng tươi đẹp, những làn gió êm dịu, trời không một chút mây.

Nhà họ Nhiếp, trên núi Dương Minh.

Từ bốn ngày trước kể từ khi mẹ Nhiếp nằm viện, nhà họ Nhiếp liền trở nên không có sức sống, mà bây giờ mẹ Nhiếp đã trở về, nhà họ Nhiếp vẫn không có chút sức sống như trước. Người bên ngoài thì nhìn thấy nhà họ Nhiếp xa hoa phú quý, khiến cho người ta không ngừng hâm mộ, mà bên trong nhà họ Nhiếp thì lại là nơi vô cùng đau lòng, chủ gia đình nhà họ Nhiếp thì bị tai nạn qua đời, rồi đưa con gái nuôi thì mấy lần ra đi không từ giả, ở đây chỉ

có người đi mà không có người tới.

Căn nhà ngày trước toàn là tiếng cười đùa vui vẻ, giờ đã không còn không khí như vậy nữa.

Trong phòng khách, bầu không khí trở nên vắng lặng.

Được người giúp việc đỡ lại ngồi xuống ghế sofa, mẹ Nhiếp còn chưa kịp thở phào một cái, thì đã nghe thấy tiếng bước chân “cộp cộp cộp” vang lên cách đó không xa. Bà nhìn lại nơi phát ra tiếng vang, khuôn mặt tái xanh của bà trở nên lạnh lùng.

“Không phải anh đã đi rồi sao? Anh còn ở đây làm gì nữa.” Bà lạnh lùng nhìn Nhiếp Từ Phong, giọng điệu cũng lạnh như băng. “Đã quyết định làm như vậy rồi, vậy thì hãy đi đi, nhà họ Nhiếp chúng tôi không cần một người như anh!” Nói xong, bà không thèm nhìn anh nữa.

Mới từ làng du lịch trở về, nghỉ ngơi không được mấy phút, thì Nhiếp Từ Phong nghe thấy tin bà trở về, không thèm chỉnh trang lại dung nhan của mình, vội vàng chạy từ trong thư phòng ra. “Người của mẹ vẫn còn chưa khỏe, sao không nằm viện thêm một thời gian nữa?” Anh đi tới ngồi xuống sofa đối diện với bà, dặn dò người giúp việc bê bát canh gà đã chuẩn bị từ trước qua đây.

“Anh còn để ý tới sức khỏe của tôi hay sao?” Mẹ Nhiếp lạnh lùng mỉa mai, cười nhạt nói, “Anh muốn đi thì cứ đi, tôi sẽ không ngăn cản anh.” Nhưng mà bà sẽ có cách để bắt anh phải trở về.

Nhiếp Từ Phong khẽ chớp chớp mắt, trầm mặc một lúc lâu. Cuối cùng cũng mấp máy môi, chập rây nói: “Ngày hôm qua. . . Lúc ở bệnh viện. . . “

Mẹ Nhiếp không hiểu nhìn về phía anh, vẻ mặt hoang mang.

Nhiếp Từ Phong đón nhận ánh mắt lạnh lùng của bà, chần chừ một lúc, cuối cùng cắn răng nói: “Ngày hôm qua lúc ở trong bệnh viện, những lời mẹ và chú Dịch nói có phải là thật không?”

Vừa nghe, cả người mẹ Nhiếp ngẩn ra, bỗng nhiên tim đập chậm một nhịp.

Bệnh viện? Chẳng lẽ. . . Thằng bé đã nghe được?

Nhìn thấy chân mày của anh nhíu chặt lại, mẹ Nhiếp nhanh chóng xác định được suy nghĩ trong lòng mình. Lập tức, vẻ mặt trở nên phức tạp, tim nhói lên từng cơn đau đớn. Bà vốn định giấu giếm, cho dù là thằng bé có hận mình đi chăng nữa cũng chưa từng có ý định nói cho anh biết chuyện vi phạm luân thường đạo lý này, nhưng không ngờ cuối cùng anh vẫn biết được. . .

“Con. . .” Bà mấp máy môi muốn mở miệng nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng được.

Đôi mắt đen láy đầy sự kiên định, Nhiếp Từ Phong nhìn mẹ Nhiếp thật lâu, hầu kết giết giết: “Mặc kệ có phải mẹ nói thật hay không, tạm thời con sẽ không tin tưởng.” Trừ phi anh tận mắt nhìn thấy kết quả giám định, nếu không, cho dù như thế nào anh cũng không tin tưởng!

Nghe vậy, biểu tình của mẹ Nhiếp cứng đờ, một cảm giác đau lòng và mất mát hiện lên trong đáy mắt của bà: “Con vẫn một mực khẳng định như vậy sao? Chẳng lẽ con nghĩ rằng mẹ vì muốn chia rẽ hai đứa mà cố ý bịa ra nguyên nhân tàn nhẫn này sao? !” Nếu như có thể, bà cũng không muốn!

Nhìn vẻ mặt đau lòng và trách cứ của bà, Nhiếp Từ Phong không gạt đầu cũng không lắc đầu, chỉ thản nhiên nói: “Con đã đưa đi làm giám định, tin là sẽ nhanh chóng có kết quả. Nếu như Vũ Vũ thật sự là em ruột của con, thì. . . Cứ duy trì tình trạng như bây giờ đi.” Nói xong, con mắt của anh nhắm lại, che giấu những đau khổ vào trong lòng.

Nếu quả thật không thể cùng một chỗ, vậy thì hãy để anh ở bên cạnh chăm sóc cho cô, làm bạn với cô. Nói chung anh sẽ không buông cô ra, không sợ người đời phi nhò, trên lưng có gánh tội danh loạn luân anh cũng sẽ không buông cô ra.

“Con. . . Con đang nghiêm túc sao?” Mẹ Nhiếp không dám tin nhìn anh, một giây sau, viên mắt cũng đỏ lên, đáy mắt hiện lên một tầng hơi nước: “Không, mẹ không cho phép! Con nhất định phải cắt đứt mọi quan hệ với con bé! Nếu như con không làm được, thì hãy để mẹ làm!” Bà kiên quyết không đồng ý.

“Cắt không được nữa rồi.” Anh nói với hàm ý sâu xa.

Cả người mẹ Nhiếp run rẩy lên một cái, thiếu chút nữa thì quên cả hô hấp. Cắt không được nữa, sao bà lại có thể quên. . . Nghĩ tới đây, mẹ Nhiếp nghiêm mặt lại, mở miệng nói một câu rất kiên quyết: “Đứa nhỏ đó, tuyệt đối không thể lưu lại! Con không thể ích kỷ muốn làm gì thì làm! Nếu không, con bảo mẹ sau này chết đi làm sao đối mặt với liệt tổ liệt tông nhà họ Nhiếp được đây!” Chuyện anh em loạn luân đã đủ tro trên lửa rồi, bây giờ lại có thêm đứa nhỏ tội nghiệt nữa, bà kiên quyết không cho phép

Nhiếp Từ Phong lạnh lùng đảo mắt nhìn bà, cắn răng chất vấn: “Chẳng lẽ danh dự còn quan trọng hơn so với một sinh mệnh bé nhỏ sao? !” Anh khề hét lên, cố kiềm chế sự hỗn loạn của mình, ngực phập phồng kịch liệt, trong lòng thì bối rối không yên.

Bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí trở nên ngột ngạt khác thường. Hai người cứ nhìn nhau như vậy, mỗi người đều chìm đắm trong mạch suy nghĩ của mình, mãi cho tới khi có một tiếng khóc nức nở vang lên từ bên ngoài, cắt ngang suy nghĩ của bọn họ ——

※

“Vũ Vũ, Vũ Vũ. . .” Từng tiếng khóc vội vàng vang lên từ bên ngoài cửa, đồng thời khiến cho hai người gạt bỏ suy nghĩ của mình đi.

Nhiếp Từ Phong và mẹ Nhiếp nhìn theo nơi phát ra tiếng khóc, lúc nhìn thấy trong phòng khách xuất hiện thêm một bóng người, thì trầm mặc năm giây.

Tại sao bà ấy lại xuất hiện ở đây!

Mẹ Nhiếp trừng mắt lên không dám tin người này thật sự xuất hiện trước mặt của bà, nín thở tập trung, thiếu chút nữa thì ngừng thở. “Trần. . .” Một chữ tối nghĩa vừa thốt ra khỏi miệng, ánh mắt của mẹ Nhiếp lại thoáng nhìn thấy Nhiếp Từ Phong đang ngồi ở salon đối diện chậm rãi đứng lên.

“Di Phương, đi tới rồi à.” Nén lại tất cả mọi chuyện vào trong đáy lòng, Nhiếp Từ Phong đứng dậy đón tiếp.

Vừa nghe thấy tiếng nói của anh, bà Trần Phương quay đầu lại, lúc nhìn thấy anh thì vội vã chạy lại nắm lấy cánh tay của anh. “Từ Phong, Vũ Vũ nhà chúng ta đâu rồi?” Bà lo lắng hỏi, gương mặt nhăn nhó lại, thoạt nhìn giống như sắp khóc vậy.

Một giờ trước bà nhận được tin nhắn anh gửi tới, không kịp đóng cửa hàng lại đã vội vã chạy tới đây, chỉ vì muốn nhanh chóng gặp được Vũ Vũ, Vũ Vũ đáng thương của bà. Mới ở chung với nhau chưa được một tháng, chỉ để lại tờ giấy rời không từ mà biệt, lúc bà nhìn thấy những dòng chữ kia thì tim của bà như tan nát ra từng mảnh. Nghĩ tới đây hai hàng nước mắt nóng hổi tràn ra khỏi khóe mắt của bà Trần Phương, rơi vào tay của Nhiếp Từ Phong, khiến da của anh như bị cháy.

“Không cần vội, lát nữa cháu hỏi đi một chuyện xong thì sẽ dẫn đi gặp Vũ Vũ.” Nhiếp Từ Phong dịu dàng an ủi bà, rồi đỡ bà đang một bụng lo lắng ngồi xuống ghế sofa.

“Nhưng mà cháu muốn hỏi đi cái gì. . .” Trần Phương khóc thút thít nheo mắt nhìn anh bằng đôi mắt mông lung, nhận lấy chiếc khăn tay mà anh đưa tới, lúc muốn nói lời xin lỗi. Đột nhiên ánh mắt nhìn qua phía đối diện, lúc này mới phát hiện ra mẹ Nhiếp mà bà đã bỏ qua này giờ, nhất thời sợ hãi tới mức trừng mắt lên quên cả khóc.

“Bà. . . Bà. . .” Bà ấp úng một lúc lâu, rồi không nói thêm được từ nào nữa.

Sau khi xa cách mười tám năm, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt lại. Một người là bà Nhiếp, một người là người phụ nữ đã từng yêu ba Nhiếp, lần thứ hai gặp lại, không phải là vui mừng, mà là vô cùng xấu hổ.

Khi hồi phục tinh thần lại bỗng nhiên bà Trần Phương cúi đầu xuống, khuôn mặt loang lổ nước mắt tràn đầy về áy náy. “Tôi không nên tới đây.” Nói xong, bà cấp tốc đứng lên muốn rời đi.

“Chờ đã. . .” Nhiếp Từ Phong đang muốn mở miệng ngăn lại, một giọng nói uy nghiêm đã lên tiếng ngăn cản lại trước anh một bước.

“Đã tới rồi thì hãy nói cho xong rồi hãy đi!” Mặc dù vấn đề này đã qua lâu như vậy, nhưng mà vẫn là vấn đề! Trước mắt, điều quan trọng nhất vẫn là phải giải quyết tình huống này như thế nào, vì vậy mẹ Nhiếp quyết định tạm thời gạt bỏ ân oán của hai người qua một bên.

Bà hơi nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn bà Trần Phương vì câu nói của bà đang chậm rãi xoay người lại, một lần nữa ngồi xuống ghế sofa, hất cằm lên, hắng giọng nói: “Nhiều năm như vậy, bà sống có tốt không?” Nét mặt của bà lạnh nhạt, khiến cho người ta không đoán ra được nỗi lòng thật sự của bà.

“Tôi sống rất tốt.” Bà Trần Phương gật gù đầu, lau nước mắt ở trên mặt, nở một nụ cười thê lương, hỏi lại: “Còn bà thì sao?”

“Không tốt.” Mẹ Nhiếp lạnh lùng thốt hai từ này ra khỏi miệng, dùng ánh mắt sắc bén nhìn bà Trần Phương đang ngây ngẩn cả người, hùng hổ nói: “Bà cảm thấy một người phụ nữ nuôi dưỡng đứa nhỏ thay người khác thì có sống tốt được không?” Sự phẫn nộ ở trong lòng thoáng cái bùng lên, cũng không nhìn được nữa. Nếu không phải là năm đó bà ta nhẫn tâm bỏ lại đứa nhỏ rồi bỏ đi, thì hôm nay sẽ không xảy ra chuyện làm nhục gia môn như vậy, Từ Phong cũng sẽ không đối nghịch với bà mọi lúc mọi nơi như vậy!

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Nhiếp Từ Phong không đành lòng nhìn bà Trần Phương xấu hổ cúi đầu vì những lời nói của mẹ Nhiếp, muốn nói sang chuyện khác. “Di Phương, cháu muốn hỏi đi một vấn đề.”

Nghe vậy, bà Trần Phương chậm rãi ngẩng đầu với vẻ mặt phức tạp nhìn về phía Nhiếp Từ Phong, nói: “Cháu muốn hỏi vấn đề gì?”

“Vũ Vũ. . . Vũ Vũ, cô ấy. . .” Nhiếp Từ Phong muốn một hơi hỏi thẳng vào vấn đề, nhưng mà lời nói tới miệng thì lại phát hiện ra vấn đề mà anh muốn hỏi sao khó mở miệng tới như vậy.

“Vũ Vũ, con bé làm sao?” Vừa nghe tới tên con gái của mình, sự bất an trong lòng của bà Trần Phương như thốt lên tận cổ họng. Về mặt bà lo lắng nhìn Nhiếp Từ Phong đang muốn nói lại thôi, vội vàng hỏi: “Có phải Vũ Vũ đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không phải.” Nhiếp Từ Phong thờ dài ở trong lòng, lắc lắc đầu. Nhíu mày lại, đôi mắt của anh tối sầm lại hết nhìn mẹ Nhiếp lại nhìn bà Trần Phương, cuối cùng anh cắn răng hỏi một câu: “Vũ Vũ, cô ấy thật sự là em ruột của cháu sao?”

Vừa hỏi xong, Nhiếp Từ Phong không những không thở phào một hơi được, mà trái lại càng căng thẳng hơn. Ánh mắt của anh sáng quắc nhìn bà Trần Phương im lặng không nói tiếng nào, trong nháy mắt này, chỉ cảm thấy tim của mình đang đập rất mạnh, kêu ‘thình thịch thình thịch’.

Thoảng một cái tầm mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người của bà Trần Phương, thời gian từng giây từng phút cứ lặng lẽ trôi qua kẽ tay.

Bà Trần Phương dùng ánh mắt áy náy cẩn thận từng li từng tí nhìn mẹ Nhiếp đang nhìn mình, mím môi lại trịnh trọng gật gật đầu. Bà Trần Phương nói một chữ rất có lực: “Đúng vậy.” Nhiếp Từ Phong nghe thấy như vậy thì như tan nát cõi lòng, đôi mắt đen láy thoáng cái trở nên ảm đạm không có chút tia sáng.

Một chữ vô cùng đơn giản, nhưng lại giống như một lưỡi dao sắc bén, vô tình đâm vào ngực của anh, xuyên thấu vào tim anh. Đây là cảm giác đau đớn mà chưa bao giờ anh cảm nhận được, đau tới mức khiến cho tất cả những dây thần kinh của anh gần như bị tê liệt, không còn chút cảm giác nào nữa. Khi anh vất vả lắm mới kìm nén được nội tâm đang dậy sóng của mình, lại cố chịu đựng hỏi tiếp: “Chuyện đó. . . Di mang thai Vũ Vũ khi nào. . .” Anh ôm chút may mắn cuối cùng hỏi.

“Chuyện này. . .” Nói xong, lần thứ hai cảm giác áy náy phát sinh trong lòng bà, bà dùng ánh mắt sợ hãi nhìn mẹ Nhiếp ở đối diện, lúc bà nhìn thấy ánh mắt của mẹ Nhiếp không có vẻ phân đối, bà đang định mở miệng nói, thì đột nhiên có một giọng nói vang lên ở cách đó không xa, cắt ngang lời của bà.

“Tình Nhi đã trở về chưa?”

Giọng nói này quen thuộc giống y hệt như trong ký ức sâu thẳm, bà Trần Phương nhìn sang nơi có tiếng nói, lúc nhìn thấy bóng dáng đang chậm rãi đi về phía bọn họ, thì trong nháy mắt con người cũng trừng lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206: Chương 188.2: Bảo bối được sinh ra 1

Editor: Táo đồ phở núi

Màn đêm giống như một con trăn khổng lồ bao trùm trên bầu trời, một màu đen kịt kéo dài vô tận, bầu trời không hề có một vì sao nào. Khí trời đặc biệt oi bức, khiến cho người ta sắp không thở nổi. Chẳng biết từ lúc nào, bầu trời xẹt qua những tia chớp, những cơn gió thổi qua khiến cho những tán cây chập chòn, đong đưa theo gió, rồi đột nhiên có tiếng sấm ‘Ầm ầm’ nổ một tiếng giữa không trung. Táo đồ le^e quỳ do^nn. một giây sau, những hạt mưa to rơi xuống như trút nước.

Đã mười một giờ khuya, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ lại không cảm thấy buồn ngủ một chút nào. Cô khoác một cái áo khoác len đứng trước cửa sổ, nhìn về phương xa. Chẳng biết tại sao, mí mắt phải của cô từ sau bữa tối đến giờ không ngừng giật giật, trong lòng buồn bức tới mức làm cho cô ngọt ngọt khó chịu, giống như sắp có chuyện lớn gì đó xảy ra vậy.

Nhìn trời đang mưa rất to bên ngoài cửa sổ, Nhiếp Từ Vũ cẩn thận nhìn điện thoại di động ở trong tay, đáy mắt khẽ lóe lên chút lo lắng.

Đêm nay, trời mưa lớn như thế này, anh có tới không?

Lấy điện thoại di động ra, do dự một lúc lâu, cuối cùng cô cũng đưa ra quyết định. Mưa lớn như thế này, nên gọi điện thoại cho anh, bảo anh đừng tới đây! Nghĩ tới đây, giữa lúc cô đang tìm kiếm tên trong danh bạ điện thoại, thì đột nhiên màn hình điện thoại hiển thị cuộc gọi đến của Nhiếp Từ Phong. Đường như là không chân chờ chút nào, cô liền nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Anh đang ở đâu?” Cô vội vàng hỏi.

“Bây giờ anh đang trên đường tới, sẽ tới nhanh thôi. Sao thế? Em chờ điện thoại của anh à?” Đầu bên kia truyền tới tiếng cười vui vẻ của Nhiếp Từ Phong.

“Anh là người ngốc à? Trời mưa lớn như vậy mà còn qua đây! Anh không muốn sống nữa sao?” Đầu bên này, Nhiếp Từ Vũ không nhịn được nổi giận nằng.

“Anh chạy được nửa đường thì trời mới mưa.” Nhiếp Từ Phong nhẹ nhàng giải thích. “Ngoan, đợi anh một lúc nữa thôi, anh sẽ tới. Em đừng ngủ trước nhé, lát nữa anh có một tin vui muốn nói cho em. . .”

“Tin vui sao? Tin vui gì vậy?” Cô nhẹ giọng hỏi, đôi mày thanh tú cũng nhíu thành một đường.

Vừa dứt lời thì đầu bên kia truyền tới giọng nói thần thần bí bí của Nhiếp Từ Phong trả lời lại: “Tin vui có liên quan tới quan hệ của anh và em. . .”

“Có ý gì?” Nhiếp Từ Vũ ngẩn người, có chút mờ mịt. Không đợi cô truy hỏi cho rõ ràng, thì đột nhiên đầu bên kia truyền tới một tiếng “Rầm!” Một tiếng nổ đình tai nhức óc, tiếp theo đó là tín hiệu điện thoại báo bận.

Bên tai của cô vẫn còn quanh quẩn tiếng nổ ầm ầm kia, một cảm giác mất mát truyền tới từ lòng bàn chân của Nhiếp Từ Vũ, cả người như đi vào trong hầm băng ngàn năm, không suy nghĩ được bất cứ điều gì, cũng không hề có một suy nghĩ nào. Không biết qua bao lâu, rốt cục màn hình điện thoại của

cô cũng khôi phục lại. Một giây, hai giây trôi qua, hốc mắt của cô cũng đỏ lên, thân thể bắt đầu run rẩy.

Cô nhanh chóng bấm một dãy số quen thuộc, nhưng không kết nối được. Cô chưa từ bỏ ý định lại bấm lại một lần nữa, vẫn không kết nối được. Cuối cùng mặc cho cô bấm đi bấm lại bao nhiêu lần đến nỗi những con số kia sắp bị hỏng luôn, nhưng mà vẫn không thể nào gọi được vào số điện thoại của anh.

“Anh đã xảy ra chuyện rồi sao?”

Nhiếp Từ Vũ không ngăn cản được suy nghĩ này xuất hiện ở trong đầu của mình, nên cả người lại càng run rẩy nhiều hơn, như thế nào cũng không kiềm chế được sự sợ hãi đang nảy sinh ở trong lòng. Ánh mắt của cô cũng đỏ lên, đôi mắt thì mờ mịt hơi nước, khiến cho tầm mắt của cô trở nên mơ hồ. Tay của cô cũng run lên, di động rơi xuống đất kêu “Lạch cạch” một tiếng, cô cũng không để ý tới, đột nhiên xoay người chạy ra khỏi phòng. . .

. . .

Mưa to như trút nước, mãi cũng không có xu hướng tạnh.

Nhà họ An đèn đuốc sáng trưng. Ngoại trừ ba An ra, tất cả mọi người đều tập trung ở phòng khách, trông ngóng ra bên ngoài cửa. Ngồi trên ghế, Nhiếp Từ Vũ đã khóc đỏ hoe hai mắt, đôi mắt đã sưng to lên như hai quả hạch đào, nhìn vô cùng thảm hại. Mẹ An và An Hi ở bên cạnh thay nhau an ủi cô, nhưng mà một câu cô cũng không nghe lọt tai, trong đầu chỉ có duy nhất tiếng vang ầm ầm cuối cùng kia.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chỉ chớp mắt một cái ba An đã đi ra ngoài được hơn một tiếng đồng hồ. Giữa lúc mẹ An đang suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho ông không, thì có một luồng sáng xuất hiện ở phía xa xa, bà vui mừng đang định vỗ vỗ vào vai nhắc nhở Nhiếp Từ Vũ, thì tay của bà lại rơi vào khoảng không, lúc quay đầu lại nhìn, người ở bên cạnh đã không còn thấy đâu nữa rồi.

Vừa nhìn thấy luồng sáng kia, Nhiếp Từ Vũ bất chấp tất cả chạy ra ngoài. Hai mắt mờ mịt nhìn thấy phía sau của ba An còn có một bóng dáng khác, lúc này trái tim đang lơ lửng mới rơi xuống.

“Vũ Vũ. . .” Vừa nhìn thấy cô chạy ra, Nhiếp Từ Phong vội vàng chạy lại đỡ lấy cô. “Trời đang mưa lớn còn chạy ra đây làm gì, không mau đi vào nhà.” Nói xong vội áo khoác ra giờ lên trên đầu, che mưa cho cô.

Nương theo tia sáng mờ nhạt nhìn về phía anh, một cảm giác chua xót trào lên nơi chóp mũi của Nhiếp Từ Vũ. Cô nhìn thấy toàn thân anh ướt sũng, trên gương mặt tuần lộc của anh có nhiều vết thương nhỏ, miệng vết thương vẫn còn chảy ra chút máu tươi, bộ đồ vest đắt tiền dính đầy bùn đất, ống quần càng dính nhiều hơn nữa, cả người nhìn nhếch nhác vô cùng!

Nhìn thấy anh gặp chuyện không hay nhưng vẫn nở nụ cười rưng rưng, Nhiếp Từ Vũ lại càng bức bối nhưng cũng không đành lòng.

“Không phải em đã bảo anh đừng tới rồi hay sao? Vì sao anh lại không chịu nghe lời, anh có biết là. . . Anh có biết là em đã sợ. . . Sợ nhiều như thế nào không. . .” Sợ mất anh nhiều như thế nào không. Một câu nói này Nhiếp Từ Vũ cũng không có dũng khí nói ra khỏi miệng.

Mặc dù không nghe được chính miệng của cô nói ra, nhưng mà theo như ánh mắt đầy yêu thương của cô, thì Nhiếp Từ Phong cũng hiểu ra điều mà cô muốn nói.

Đôi mắt đen láy như đêm đen khẽ hiện lên chút hạnh phúc, anh không nhịn được kéo cô ôm chặt vào lòng mình, tựa đầu vào bờ vai đang run run của cô. “Không cần lo lắng, em nhìn thấy anh rồi đó, không phải là không có chuyện gì rồi sao.” Nói xong, dịu dàng vỗ nhẹ lên lưng của cô, muốn an ủi cô một chút.

Từng lời nói dịu dàng của anh giống như một dòng nước ấm chảy qua lòng của Nhiếp Từ Vũ, cuốn đi sự bất an và sợ hãi của cô. Dần dần, dưới sự vuốt ve của anh thì cả người của cô cũng bình phục lại. Nhưng mỗi khi cô nghĩ tới chuyện nào đó, thì một cảm giác đau đớn lập tức xuất hiện nơi đáy mắt của cô, ngay sau đó cô hung hăng đẩy anh ra, lùi lại phía sau mấy bước giữ một khoảng cách với anh.

Bàn tay của cô lấy chiếc áo tây trang trùm trên đầu xuống ném trả lại cho anh, sau đó lấy tay lau hỗn hợp nước mưa và nước mắt ở trên mặt đi, lạnh lùng nói: “Chờ lúc nào tạnh mưa thì anh hãy đi đi, vĩnh viễn cũng đừng tới nữa.” Nói xong cô định xoay người đi vào.

“Vũ Vũ. . .” Thấy cô lại khôi phục lại sự lạnh lùng, nụ cười tươi rói của Nhiếp Từ Phong nhất thời cứng ngắc trên môi. Nhìn bóng lưng của cô vội vã muốn trốn tránh, anh bất ngờ nói lớn lên: “Vũ Vũ, anh biết em đang lo lắng điều gì.”

Quả nhiên đúng như anh mong muốn, sau khi Nhiếp Từ Vũ nghe thấy câu nói này thì vô cùng sửng sốt, sau đó chậm rãi quay người lại, vẻ mặt cứng ngắc nhìn anh.

Thấy thế, Nhiếp Từ Phong hít một hơi thật sâu, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người anh nói: “Anh biết quan hệ của chúng ta!”

Một câu nói của anh giống như tiếng sấm nổ tung ở trong đầu của Nhiếp Từ Vũ, đôi mắt của cô thất thần nhìn anh, vẻ mặt phức tạp tới cực điểm.

Anh biết ư? Anh thực sự biết ư?

Nhiếp Từ Phong nở nụ cười yếu ớt, gương mặt tuần tú nhìn vào ánh mắt của cô, khiến cho cô có chút sợ hãi lùi lại một bước, “Anh. . . Anh biết cái gì?” Đôi môi của cô run rẩy, một lát sau mới chậm chạp hỏi. Đồng thời cũng cầu nguyện ở trong lòng, chỉ mong không phải là suy nghĩ kia của cô.

Sắc mặt của Nhiếp Tử Phong không thay đổi, vẫn nở nụ cười yếu ớt như trước, vào lúc cô nóng lòng và bối rối thì chậm rãi mở miệng, mấp máy môi.

Bên tai có một tiếng sấm vang lên, khiến cho cô bỏ lỡ lời nói của anh, nhưng mà căn cứ theo khẩu hình miệng của anh, thì Nhiếp Tử Vũ có thể đọc hiểu được câu nói kia có nghĩa là: chúng ta là anh em. . . Tim cô rút từng cơn đau đớn, vết sẹo trong lòng bị xé rách, nhất thời máu thịt hòa lẫn vào nhau, máu tươi chảy nhèch nhác.

Anh biết. . . Anh thực sự biết rồi. . . Nước mắt tràn ngập trong đôi mắt của cô, khiến cho tầm mắt của cô trở nên mờ hồ. Anh vẫn còn nói cái gì, nhưng mà cô cũng không có lòng dạ nào mà nghe nữa.

“Không, không. . .” Cô cắn răng đau đớn lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy ngực của mình co thắt lại, giống như có tảng đá ngàn cân đè lên. Hai tay thả hai bên nắm chặt lại thành quyền, cô âm thầm điên cuồng hét lên ở trong lòng.

Tại sao lại có thể! Tại sao anh lại có thể biết! Vì để bảo vệ bí mật này cô đã liều mạng để cho anh hiểu lầm mình, để thoát khỏi anh, nhưng mà cuối cùng lại có kết quả như thế này! Vì chân tướng như vậy, hai chân của Nhiếp Tử Vũ run rẩy không tự chủ liên tục lùi lại phía sau. Hai chân run rẩy, dưới chân lại bị trơn trượt, bên tai chỉ nghe thấy tiếng hét “Cẩn thận!” của Nhiếp Tử Phong, cô liền từng chút ngã xuống dưới đất.

“Á.” Một tiếng kêu đau đớn tràn ra khỏi miệng của Nhiếp Tử Vũ, còn chưa kịp phản ứng lại thì từng cơn đau đớn từ dưới bụng truyền tới khiến cho cô ôm lấy bụng của mình cuộn lại giống như con tôm, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch cắt không còn chút máu.

Tình hình đột ngột phát sinh này khiến cho mọi người không hện mà cũng hút khí, người phản ứng lại đầu tiên vẫn là Nhiếp Tử Phong.

“Vũ Vũ.” Anh vội vàng chạy lên, trước tiên đỡ cô dậy khỏi mặt đất, vừa lo lắng nhìn về phía mấy người An Hi vì hoảng hốt mà đang trừng mắt há hốc miệng nói: “Nhanh lên, mau gọi xe cứu thương.”

Bởi vì tiếng hét giận dữ này của anh mà An Hi chậm chạp mới phản ứng lại vội vàng gạt đầu rồi chạy đi gọi điện thoại. Còn Nhiếp Tử Phong đang ôm Nhiếp Tử Vũ thì không ngừng vuốt ve khuôn mặt tái mét của cô, không ngừng an ủi: “Vũ Vũ, em bị đau chỗ nào? Nói cho anh biết em bị đau ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối*, *Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Bảo bối được sinh ra 2 – Bảo vệ đứa nhỏ.

Editor: Táo đồ phổ nui

“Đau. . . Đau quá. . . Bụng của em. . .” Hơi thở của Nhiếp Tử Vũ mong manh, miến cưỡng mở mắt ra nhìn về phía bụng của mình. “Đứa nhỏ. . . Con của em. . .” Đường như cô cảm nhận được có thứ gì đó không ngừng cuộn cuộn trào ra ở dưới thân dưới của mình, trong cơ thể có cảm giác trống rỗng.

Nghe thấy cô kêu đau bụng, Nhiếp Tử Phong lập tức cảm thấy nôn nóng. Anh lo lắng ôm cô từ dưới đất đứng lên, nhưng mà bàn tay vừa mới vòng qua đùi của cô, liền cảm giác thấy giống như đụng phải thứ gì đó, hơi dính dính. Anh nhìn về phía lòng bàn tay của mình, hai mắt tròn lớn lên.

Máu, là máu.

Trong màn đêm, máu màu đỏ tươi cũng biến thành màu đen như mực, dính đầy vào hai tay của anh. Những hạt mưa rơi xuống người của cô kêu lách tách, chỉ một lát sau máu đã chảy thành dòng đen kịt.

Trong không khí có mùi máu tươi rất nồng, hai mắt của Nhiếp Tử Phong đau nhói, tất cả mọi người ở đây cũng hoảng sợ.

Mãi không thấy anh đáp lại, Nhiếp Tử Vũ khó khăn ngẩng đầu lên, lúc cô nhìn thấy máu tươi sền sệt trên tay của anh, thiếu chút nữa ngất đi: “Máu. . . Đứa nhỏ, con của em. . . Á, đau quá. . .”

“Không sao, không sao, đứa nhỏ sẽ không có chuyện gì.” Bất chấp tất cả, Nhiếp Tử Phong vội vàng ôm ngang cô vào trong lòng của mình, cũng không quên hết lớn vào trong nhà.

“Đã gọi xe cứu thương chưa?”

“Gọi rồi.” An Hi từ trong phòng nhảy ra, giúp Nhiếp Tử Phong ôm Nhiếp Tử Vũ đi vào trong phòng ngồi xuống: “Nhưng mà bọn họ nói mưa lớn quá, đường không thông, xe cứu thương không có cách nào chạy tới.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Mẹ An đứng ở bên cạnh lo lắng hỏi, nhìn cả người Nhiếp Tử Vũ toàn là máu, đang ôm bụng không ngừng kêu lên, lo lắng giống như con ruồi không đầu, lấy khăn mặt tới lau giúp cô: “Vậy phải làm sao bây giờ đây, xem ra đứa nhỏ sắp sinh ra rồi, nhưng mà trời lại mưa lớn như vậy, ôi trời ơi.” Bà buồn bực nhíu chặt chân mày lại.

“Đề tôi đi sang nhà hàng xóm mượn chiếc xe, đi vòng đường nhỏ, mới có thể đưa Vũ Vũ đi tới bệnh viện được.” Ba An còn chút lý trí vội quyết định thật

nhANH, rồi chạy ra ngoài.

Nhiếp Từ Phong đau xót nhìn Nhiếp Từ Vũ đang cắn môi vì đau đớn, mặt mũi đều nhăn nhó lại, trong lòng đau như dao cắt. Nếu như anh có thể chịu nổi đau này thay cho cô, thì tốt biết bao!

...

Sau một thời gian trải qua bao nhiêu trắc trở, cuối cùng Nhiếp Từ Vũ cũng được đưa tới bệnh viện ở trên trời, nhưng mà sự việc vẫn còn chưa xong, bởi vì cú ngã này rất nghiêm trọng, khiến cho máu của Nhiếp Từ Vũ không ngừng chảy ra.

“Ồ đây thiết bị của chúng tôi không được đầy đủ, đề nghị mọi người hãy nhanh chóng chuyển bệnh nhân tới bệnh viện lớn đi, thời gian rất gấp rồi!” Bác sĩ vội vàng giải thích.

Vừa nghe thấy như vậy, mọi người lại trở nên rối loạn, nếu như bây giờ đưa đi thì ít nhất cũng phải hết hai tiếng đồng hồ nữa, mà lúc đó có khả năng Nhiếp Từ Vũ sẽ bị mất máu nhiều mà. . .

Trong bốn người thì Nhiếp Từ Phong coi như tỉnh táo nhất, đảo mắt nhìn mà không nói gì thêm, mượn điện thoại di động của An Hi rồi bấm một dãy số, nhanh chóng chỉ đạo: “Tôi không cần biết ông dùng cách nào, cũng đừng nói cho tôi biết thời tiết chết tiệt gì đó! Dùng tốc độ nhanh nhất đưa máy bay trực thăng tới đây! Ngay lập tức!”

Mười phút sau, máy bay trực thăng đã dừng ở trên sân thượng của bệnh viện. Bởi vì thang máy có chút trục trặc, nên Nhiếp Từ Phong mím môi mím lại, chưa tới hai phút đã ôm Nhiếp Từ Vũ đi lên lầu mười. Bởi vì chỗ ngồi trong máy bay trực thăng có hạn, vì vậy ngoại trừ An Hi ra, hai ông bà già đều phải ở lại. . .

※

Nhiếp Từ Vũ nằm ở trên băng ca, hai tay được Nhiếp Từ Phong nắm chặt lấy. Cảm giác đau đớn vẫn không ngừng lan ra hơn nữa càng lúc càng mãnh liệt hơn, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ cảm thấy hình như cũng không đau lắm, chân mày nhíu chặt lại cũng được thả lỏng hơn một chút.

“Người nào là người nhà của bệnh nhân?” Bác sĩ mặc áo blue trắng đi tới bên cạnh bọn họ.

“Là tôi.” Nhiếp Từ Phong vội vàng đứng ra.

“Bệnh nhân bị mất máu rất nhiều, cần phải mổ bụng ra ngay lập tức để lấy thai nhi, trong quá trình mổ khó tránh khỏi những phát sinh ngoài ý muốn, vì vậy tôi cần anh ký tên vào bản thỏa thuận này?”

“Thỏa thuận cái gì?” Nhiếp Từ Phong sững sốt, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Bác sĩ nghiêm túc nhìn anh, giải thích: “Nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn, lúc cần thiết cần phải quyết định lựa chọn bảo vệ người lớn hay là đứa nhỏ. . .”

Không đợi bác sĩ nói hết câu, Nhiếp Từ Phong vội vàng nói: “Bảo vệ người lớn.”

Trong lúc mơ mơ màng màng, mặc dù Nhiếp Từ Vũ không nghe rõ bọn họ nói cụ thể chuyện gì, nhưng mà khi nghe thấy Nhiếp Từ Phong nói ba chữ đó rất có lực xong, lập tức hiểu ra.

“Không. . . Không nên bảo vệ em. . .” Cô dựa vào chút ý thức cuối cùng lắc đầu, muốn giãy giụa đứng dậy khỏi băng ca.

“Vũ Vũ. . .” Thấy thế Nhiếp Từ Phong vội vàng chạy lại, đỡ lấy cô.

“Đứa nhỏ, hãy bảo vệ đứa nhỏ. . .” Cô thở hỗn hển, khó khăn nói một câu ra khỏi miệng: “Đứa nhỏ là con trai của anh. . . Anh không thể không để ý nó được.” Anh đã biết mối quan hệ của bọn họ, như vậy thì cô cũng không cần thiết phải giấu giếm nữa.

“Không được!” Nhiếp Từ Phong lạnh lùng cắt ngang lời của cô, vẻ mặt kiên quyết: “Không có em, anh còn muốn đứa nhỏ để làm gì! Đứa nhỏ có thể sinh lại lần nữa, nhưng em chỉ có một.” Anh thừa nhận không chịu nổi nỗi đau mất cô, vì vậy anh kiên quyết lấy cô làm trọng.

Nhiếp Từ Phong từ từ đỡ cô nằm xuống, rồi cầm lấy tờ giấy thỏa thuận trong tay của bác sĩ định ký tên. Sau đó, ngòi bút mới chạm vào trang giấy, một câu nói tê tâm liệt phế của Nhiếp Từ Vũ vang lên, khiến cho động tác của anh khựng lại.

“Nếu như không còn đứa nhỏ, em sẽ hận anh cả đời!” Cô nghẹn ngào quát lên với anh, hai tay khẳng khẳng bảo vệ lấy bụng của mình, giống như đang sợ nếu như mình buông tay thì đứa nhỏ sẽ rời xa mình mãi mãi.

Đứa bé này cô đã hạ quyết tâm biết bao nhiêu mới quyết định sinh ra được, là cô đã gạt bỏ đi tất cả luân thường đạo lý, chấp nhận tất cả những lời trách mắng của dư luận mới mang thai tới ngày hôm nay, nếu như không còn đứa bé nữa, như vậy có nghĩa là kiếp này cô sẽ không có đứa bé nào của anh nữa. . . Vì vậy, cho dù như thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thể mất đi đứa bé này được!

Một câu nói này, khiến cho chiếc bút trong tay của Nhiếp Từ Phong run run rồi rơi xuống, tạo thành một đường mực trên tờ giấy trắng. Anh quay đầu nhìn về mặt của Nhiếp Từ Vũ đang nhìn mình đầy oán hận, anh đã dao động.

Từ đầu chỉ cuối An Hi đứng ở bên cạnh nhìn hai người, không khỏi lắc đầu thúc giục:

“Tôi thấy hay là anh cứ nghe lời của Vũ Vũ đi, hãy bảo vệ đứa nhỏ, cứ đứng đây như vậy, đừng nói là người lớn, ngay cả đứa nhỏ cũng không nhất định có thể. . .”

Nghe vậy, chân mày của Nhiếp Tử Phong khẽ giật, nói: “Được, bảo vệ đứa nhỏ.” Nói xong anh nhanh chóng điền thông tin lên tờ giấy, rồi ký tên của mình xuống. Vào lúc đưa trả tờ thỏa thuận cho bác sĩ, anh lạnh lùng nói:

“Nhưng nếu như không thể bảo vệ được người lớn, tôi muốn cả bệnh viện của các người phải chôn cùng.”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn của anh mang theo sự kiên quyết, khiến cho bác sĩ và nhân viên y tá ở đây không khỏi ngẩn ra, không hiểu sao có cảm giác lạnh hết cả người.

. . .

Nhiếp Tử Vũ bị đẩy vào phòng phẫu thuật, còn Nhiếp Tử Phong ở ngoài cửa chờ mấy tiếng đồng hồ. Giữa lúc đó, nhận được thông báo của anh thì mẹ Nhiếp, Dịch Thiên Minh, còn có cả bà Trần Phương và Lạc Thuần đều cùng tới.

Bởi vì chuyện xảy ra lúc sáng sớm, nên ba người gặp nhau có chút xấu hổ không được tự nhiên lắm, nhưng cũng may là mọi người đều tập trung lo lắng cho Nhiếp Tử Vũ ở trong phòng mổ, nên cũng quên đi cảm giác không thoải mái trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Chương 190: Bảo bối được sinh ra 3

Editor: Táo đỏ phổ núi

Thời gian lặng lẽ trôi qua, từng giây từng phút đều khiến cho những người ở đây vô cùng nóng lòng và sốt ruột. Không có ai nói chuyện, cũng không có ai đứng dậy rời đi, mỗi người đều chìm đắm trong mạch suy nghĩ của chính mình, bầu không khí trở nên ngưng đọng tới cực điểm.

Đột nhiên, một tiếng khóc của trẻ con truyền ra từ bên trong phòng mổ, phá vỡ bầu không khí im lặng này.

“Sinh rồi, đã sinh rồi.” An Hi hét lên, quay đầu lại nhìn về phía mọi người.

Mọi người không hên mà trước sau đều cùng lộ ra vẻ mặt vui mừng, nhưng mỗi người lại nhanh chóng lộ ra một biểu tình khác. Bà Trần Phương lộ ra sự vui mừng, Lạc Thuần lộ ra sự thoải mái, mẹ Nhiếp lộ ra sự áy náy, Dịch Thiên Minh thì lộ ra vẻ mặt phức tạp, còn Nhiếp Tử Phong, không có biểu tình gì. . . Bởi vì lúc này anh điều anh muốn biết nhất không phải là tình hình của đứa nhỏ, mà là tình hình của người phụ nữ anh yêu.

Lúc phòng giải phẫu đổi từ đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, thì mọi người vốn đang ngồi ở hành lang vội vàng đứng dậy vây quanh lại. Bác sĩ giải phẫu mới bước chân trước ra khỏi phòng phẫu thuật, chân sau đã bị mọi người vây ở xung quanh.

“Bác sĩ, con gái của tôi sao rồi?” Ba người không hên mà cùng lên tiếng, khiến cho An Hi không khỏi kinh ngạc.

Bà Trần Phương bày ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn mẹ Nhiếp và Dịch Thiên Minh, hai người tự động lui lại một bước, cúi thấp đầu xuống.

Thấy vậy, lúc này bà mới hỏi bác sĩ lại một lần nữa: “Bác sĩ, con gái của tôi sao rồi ạ?”

Bác sĩ cười yếu ớt nhìn bà, nói: “Phẫu thuật rất thành công, người lớn và em bé đều khỏe mạnh.”

“Vậy là tốt rồi.” Lại một trận suýt xoa.

“Nhưng mà. . .” “Bác sĩ nhú mày, về mặt muốn nói lại thôi.

“Nhưng mà cái gì?” Nhiếp Tử Phong cướp lời hỏi trước, gương mặt tuấn lãng của anh hiện lên sự lo lắng.

Bác sĩ khẽ nhìn anh một cái rồi nói: “Sản phụ bị mất máu quá nhiều nên tạm thời bị hôn mê, về phần lúc nào tỉnh lại, thì chúng tôi cũng không biết được.”

“Sẽ rất lâu sao?” Thân là người đàn ông thứ hai ở đây, Dịch Thiên Minh hỏi.

“Chắc cũng không lâu lắm đâu.” Bác sĩ lắc đầu an ủi, rồi thay đổi đề tài. “Chúc mừng gia đình, là một bé trai rất khỏe mạnh, chờ y tá lau rửa cho bé một chút, là mọi người có thể gặp rồi.” Nói xong, bác sĩ gạt gạt tay sau đó liền rời đi.

Bị bỏ lại ở hành lang, mọi người lại im lặng nhìn nhau, rồi nhìn về mặt chán chường của Nhiếp Tử Phong, lặng lẽ cầu nguyện trong lòng.

...

Mấy ngày liên tiếp, Nhiếp Tử Phong đều ăn ở tại bệnh viện, mỗi ngày đều ở cùng với Nhiếp Tử Vũ, một giây cũng không rời đi. Cho dù mấy người mẹ Nhiếp tới khuyên bảo, anh cũng không hề nhúc nhích, đáy mắt chỉ có duy nhất một người là Nhiếp Tử Vũ.

Nhiếp Tử Vũ hôn mê được hai ngày - -

“Vũ Vũ, rốt cuộc em muốn ngủ bao lâu mới có thể tỉnh lại? Đừng ngủ nữa, mở mắt ra nhìn anh được không?” Ngồi ở trên giường, hai tay của Nhiếp Tử Phong nắm chặt lấy cánh tay phải cầm kim tiêm của cô, về mặt cầu xin, mở miệng nói: “Tỉnh lại, mở mắt ra nhìn anh, nhìn con của chúng ta được không? Tất cả mọi người đều đang đợi em, em hãy nhanh chóng tỉnh lại đi được không?”

Hai ngày hai đêm, anh không ngủ không nghỉ trông cô, anh sợ chỉ cần mình rời đi thì bỏ qua mất giây phút cô tỉnh lại. Mái tóc của anh bù xù, đáy mắt đen kịt hiện lên đầy tơ máu, khuôn mặt ngày xưa đẹp trai ngời ngời khiến cho biết bao nhiêu phụ nữ mê mẩn, giờ phút này đã trở nên gầy gò, về mặt đầy sự mệt mỏi, quần áo thì xốc xếch, cả người nhìn đầy vẻ chán chường. Anh cố chấp nhìn khuôn mặt hôn mê của Nhiếp Tử Vũ, đáy mắt trở nên trong suốt sáng bóng, viền mắt cũng dần dần ửng đỏ.

Đúng vào lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, mãi cho tới khi có người đi tới trước mặt anh, anh một lòng chìm đắm trong suy nghĩ của mình lúc này mới ngẩng đầu lên.

“Tối rồi.” Anh thân nhiên nói.

“Vâng.” An Hi gật gù đầu, đưa hộp cơm tiện lợi mà mẹ An dặn dò đặt qua một bên. Quay đầu lại nhìn Nhiếp Tử Vũ với sắc mặt trắng bệch đang nằm trên giường, rồi lại nhìn về mặt chán chường không chịu nổi của Nhiếp Tử Phong, cô không nhận được mà lắc lắc đầu.

Rốt cuộc tình yêu là cái gì, là lại khiến cho người ta biến thành bộ dạng như thế này.

“Anh hãy đi nghỉ ngơi một chút đi, để tôi ở đây trông cô ấy là được rồi.” Cô vỗ vỗ vào vai của anh nói.

“Không được, tôi phải ở đây trông chừng cô ấy.” Nhiếp Tử Phong từ chối ý tổ của An Hi.

Đối với câu trả lời này của anh, An Hi đã sớm nghe tới mức nhàm tai rồi, cô không nhận được mà đảo cặp mắt trắng dã, dùng vẻ mặt nghiêm túc nói: “Anh ở đâu trông chừng cũng không có cách nào. Hơn nữa, anh hy vọng khi Vũ Vũ tỉnh lại sẽ nhìn thấy bộ dạng này của anh hay sao? Nhếch nhác không ra hình người, cô ấy nhìn thấy sẽ chán ghét mới là lại.”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong do dự, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Thấy vẻ mặt buồn bã của anh có chút dao động, An Hi lại nói tiếp: “Nếu như anh thật sự không muốn trở về, vậy thì hãy đi tới phòng bên cạnh nghỉ ngơi một chút đi, lúc này tôi đi vào không thấy có ai, chắc là anh có thể đi nghỉ ngơi một chút.”

Nhiếp Tử Phong do dự mấy lần, chần chờ một lúc lâu rồi mới gật gù đầu: “Cái đó. . . Vậy Vũ Vũ đành nhờ cô vậy.” Nói xong liền đứng dậy đi ra.

“Ôi trời, hãy mang theo hộp tiện lợi này nữa.” An Hi chạy theo cầm hộp cơm tiện lợi nhét vào tay của anh, nhân tiện nói: “Đứa nhỏ đã sinh được hai ngày mà anh vẫn chưa đi tới thăm nó đúng không? Một lát nữa tỉnh lại anh nhớ đi nhìn nó một chút đi. Bây giờ Vũ Vũ đang hôn mê, anh là ba của thằng bé phải đi tới thăm nó mới đúng chứ.”

Chân mày của Nhiếp Tử Phong khẽ nhíu lại, gật gù đầu.

※

Sau khi Nhiếp Tử Phong rời đi, An Hi thì thảo tự nói chuyện một lúc lâu bên cạnh của Nhiếp Tử Vũ, cuối cùng buồn chán lấy một cuốn sách mà mình mang tới ra lật xem, nếu không thì lại lấy điện thoại ra chơi. Một lúc lâu sau, cảm giác bản thân mình buồn đi toilet, vội vàng chạy vào toilet trong phòng bệnh.

Khi cửa phòng toilet đóng lại, Nhiếp Tử Vũ nằm trên giường bệnh liền chậm rãi mở hai mắt ra.

Không sai cô đã sớm tỉnh lại, vào lúc Nhiếp Tử Phong mở miệng cầu xin, thì cô đã tỉnh lại, nhưng mà cô không mở mắt ra.

Không chút chần chờ, cô nhấc kim tiêm ở trên tay ra, lấy quần áo tùy thân của mình ở trong tủ mặc thêm vào rồi rời khỏi phòng bệnh. Lúc đi ngang qua căn phòng sát vách, cô do dự một chút rồi sau đó chậm rãi đẩy cửa phòng ra, nhìn theo khe cửa, cô nhìn thấy Nhiếp Tử Phong đang ngủ rất say trên giường bệnh. Một cảm giác chua xót nhất thời nhói lên trong lòng, khiến cho cô không nhận được mà đỏ viền mắt, không muốn tăng thêm cảm giác bi thương trong lòng mình nữa, cô dứt khoát xoay người rời đi.

Sải bước đi về phía phòng trẻ sơ sinh, nói một tiếng với y tá xong, y tá liền dẫn cô tới một phòng VIP.

“Cô từ từ xem đi, tôi đi ra ngoài trước.” Y tá cười yếu ớt nói, sau đó liền xoay người rời đi.

Nhiếp Từ Vũ nhấc chân bước về phía giường trẻ sơ sinh, khom lưng xuống nhìn, cô nhìn thấy con trai của mình đang ngủ rất yên bình. Trên đầu đã mọc những sợi tóc tơ thưa thớt, cặp lông mi rung rung giống như những cánh chim nhỏ bé, ngũ quan nhỏ nhắn xinh xắn, cực kỳ giống anh – tình yêu của cô.

Xúc động cô nở một nụ cười yếu ớt, nhìn không được đưa tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Cục cựa nằm ở trên giường dường như cũng cảm nhận được, đột nhiên mở to hai mắt nhìn cô, không khóc cũng không ồn ào, mà dùng ánh mắt mê man nhìn cô một lúc lâu, rồi đột nhiên nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Chương 191: Tất cả đều vui vẻ

Editor: Táo đỏ phổ nửi

Nụ cười vui vẻ hồn nhiên kia đã chạm vào tiếng lòng của Nhiếp Từ Vũ, hạ quyết tâm rất lớn, cô mới nhìn được cảm giác chua xót nơi chóp mũi. Cô cong cong khước môi nở ra một nụ cười, đưa hai tay ra cẩn thận từng chút từng chút một bế bé ra khỏi chiếc giường. Mà cu cậu cũng không hề giãy giụa, ngoan ngoãn ghé vào lòng của cô, cười với cô, chớp mắt rồi lại chớp mắt với cô, đôi mắt kia to sáng như giọt nước, sáng chói long lanh như viên ngọc nhìn lóa cả mắt.

Nhìn thấy bảo bối không hề sợ mình, Nhiếp Từ Vũ không khỏi cảm thán ở trong lòng, cái này gọi là máu mủ tình thâm đúng không! Cho dù trước đó chưa từng nhìn thấy mặt của cô, nhưng mà bé cũng biết cô là mẹ của bé.

Bé vẫn còn nhỏ như vậy, nhỏ giống như một con thỏ, cả người mềm mại, giống như là chỉ cần sờ vào thì sẽ bị tan ra vậy, Nhiếp Từ Vũ cảm thấy hai tay của mình cũng đang run rẩy, một cảm giác ấm áp đang lơ lửng ở trong lòng của cô.

Cứ như vậy cô ôm bé một lúc lâu, lúc này cu cậu mới chớp mắt hai cái rồi nhắm mắt lại, dựa vào ngực của Nhiếp Từ Vũ ngủ thật say.

Nhìn bộ dạng ngủ say rất đáng yêu của bé, Nhiếp Từ Vũ lại đỏ vành mắt lên, nước mắt trong suốt cũng vòng quanh, chỉ một lát sau liền lăn lăn rơi xuống khỏi vành mắt của cô.

Làm sao bây giờ? Mới ôm bé có một chút, mà cô đã lưu luyến không rời rồi.

Nhiếp Từ Vũ cắn răng, hai mắt nhắm lại, mông lung nhìn đứa nhỏ trong lòng mình, trong lòng rối rắm không biết làm sao.

Bé sinh ra đã trái với lẽ thường, đã vi phạm luân lý đạo đức, ngay từ đầu đã không giống với những đứa trẻ khác. Nhưng nếu như cô rời khỏi đây, có thể mẹ Nhiếp sẽ nhìn nhận bé là con của anh, là cháu của mình mà tiếp nhận bé. Nếu cô ra đi, thì bí mật này sẽ được giấu kín, bọn họ mới có thể sống tốt được.

Nghĩ như vậy, Nhiếp Từ Vũ mím môi mím lại khẽ thả đứa bé xuống giường, rồi dịu dàng đắp cái chăn mỏng lên cho bé, rồi dứt khoát quyết định rời đi. Nhưng mà cô vừa mới xoay người, thì một bóng dáng cao lớn rơi vào trong tầm mắt của cô, nhất thời khiến cho cô cứng ngắc tại chỗ.

Gương mặt quen thuộc mang theo chút mệt mỏi đã xuất hiện trước mặt của cô, lúc cô tiếp xúc với ánh mắt thâm thúy sâu như đáy hồ của cô, đầu óc cũng trở nên trống rỗng, bất cứ suy nghĩ gì cũng tan biến mất.

Cô ngây ngốc nhìn anh, anh nhàn nhạt nhìn lại cô, không mở miệng, cứ lặng lẽ đứng cách mấy bước chân nhìn cô, bầu không khí trầm mặc.

Nhìn bộ dạng của Nhiếp Từ Phong lười nhác dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, tư thế hờ hững nhìn mình, lúc này Nhiếp Từ Vũ hồi phục lại tinh thần mới nhớ tới phải lau đi vết tích nước mắt loang lổ trên khuôn mặt của mình.

“Anh. . . Anh đã đứng ở đây bao lâu rồi?” Cô chớp chớp mắt, có chút chột dạ né tránh ánh mắt của anh.

“Đủ lâu.” Hai tay của anh thả xuống, Nhiếp Từ Phong nhắc đôi chân thon dài đi về phía của cô: “Lâu tới mức anh nhìn thấy em ôm đứa nhỏ, khóc với nó, sau đó thả đứa nhỏ xuống, định rời khỏi đây lần thứ hai. . . Phải không?” Anh nhều đôi mày rậm rạp lại, ánh mắt tràn đầy vẻ không vui.

Anh luôn ngủ không sâu, nhất là trong khoảng thời gian này đã xảy ra nhiều việc như vậy, vì thế trong nháy mắt cô đẩy cánh cửa kia ra, anh đã tỉnh lại. Một đường đi theo đuôi cô đi tới đây, khi thấy cô rơi lệ với đứa nhỏ, anh đã đoán được cô định làm gì. .

“Em lại định bỏ lại anh và đứa nhỏ sao?” Nhiếp Từ Phong khẽ hỏi, khuôn mặt mặt không có chút biểu tình nào, khiến cho người ta không đoán ra được nỗi lòng thật sự của anh. Ánh mắt của anh lạnh lùng đảo qua nhìn con trai của cô và anh đang nằm trên giường, anh nhắc môi lên nói: “Đứa nhỏ vừa mới chào đời hai ngày, một ngụm sữa em cũng chưa từng cho con uống mà lại nhẫn tâm bỏ thằng bé lại để ra đi như vậy sao?”

Một lời nói trùng chỗ thương tâm của cô, vừa rồi mới cố gắng ngưng khóc lại, bây giờ trong nháy mắt nước mắt của cô lại tràn mi, làm thế nào cũng không ngừng được.

Đương nhiên không muốn! Nhưng mà cô lại không có cách nào khác.

Nhiếp Tử Vũ quay đầu lại dùng ánh mắt khổ sở nhìn đứa nhỏ đang ngủ say, trong lòng đau như có người đang xé rách ra. Đợi tới lúc nhìn đủ rồi, cô mới nhanh chóng thu lại vẻ mặt đau khổ của mình, nuốt nước mắt vào trong, ánh mắt sáng quắc như nhìn Nhiếp Tử Phong, nói: “Anh đã biết suy nghĩ của em, vậy em cũng không nói nhiều nữa. Thằng bé xin anh hãy chăm sóc cho nó thật tốt.” Nói xong, liền muốn vòng qua người của anh để đi.

Nhưng mà còn chưa đi được hai bước, cô cảm thấy cổ tay của mình căng thẳng, một cảm giác nóng bỏng truyền tới, một giây sau, Nhiếp Tử Phong đã đứng trước mặt cô, chặn đường đi của cô.

“Buông em ra.” Cho là anh muốn hỏi vì sao rời đi, Nhiếp Tử Vũ vừa giãy giụa vừa nói: “Anh cũng biết chúng ta là. . . Vậy anh hẳn là phải để cho em rời đi mới đúng. . . Ừm. . .” Sau đó không nói được lời nào nữa, bởi vì môi của cô đã bị anh chặn lại.

Môi của cô vẫn như trước đây, mềm mại và ngọt ngào, một tay của Nhiếp Tử Phong giữ chặt cổ tay kéo chặt cô vào lòng của mình, mặt khác tay còn lại thì đặt ở sau gáy của cô áp vào chính mình, khiến cho nụ hôn càng thêm sâu.

Nhiếp Tử Vũ ban đầu còn giãy giụa, cuối cùng cũng biến thành một vũng nước tan trong lòng của anh, hưởng ứng nụ hôn của anh, không hề phản kháng nữa.

Nụ hôn này không triền miên giống như trước kia, mà lại giống như mang theo ý vị an ủi.

Không biết hôn bao lâu, khi thấy đáy mắt của cô đã bỏ đi sự lạnh lùng ngụy trang rồi, lúc này Nhiếp Tử Phong mới chậm rãi thả môi của cô ra. Hai tay của anh đặt lên bả vai đỡ lấy cơ thể mềm nhũn của cô, anh dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, chậm rãi nở một nụ cười.

“Chúng ta không phải anh em ruột.”

Bây chữ ngắn ngủi được thốt ra khỏi miệng của anh, kèm theo ánh mắt sáng long lanh, Nhiếp Tử Vũ mê mang.

Chuyện này. . . Đây là có ý gì. . . Cô thất thần nhìn ánh mắt đầy ân tình của Nhiếp Tử Phong, không tự chủ được mà chớp mắt.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không có biểu tình nào, Nhiếp Tử Phong thả cô ra lấy một tờ giấy từ trong túi quần ra: “Nếu như em không tin lời nói của anh, thì em có thể xem cái này.” Nói xong, đưa tờ giấy tới trước mặt của cô.

Nhiếp Tử Vũ vẫn không hiểu gì như cũ, chần chừ cầm lấy tờ giấy anh đưa rồi liếc mắt nhìn. Đầu tiên ánh mắt của cô không có chút phản ứng nào, nhưng càng lúc càng tập trung, đáy mắt cô dần dần có chút dao động, cho đến khi xem hết tờ giấy rồi thì vẻ mặt của cô là không thể tin được, trừng mắt lên nhìn, không kiềm chế được sự vui mừng và ngạc nhiên.

“Chuyện này. . .” “Cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, vẫn có chút không thể tin được những gì mắt mình đã nhìn thấy.

“Tờ giấy xét nghiệm DNA này nói là DNA của hai chúng ta hoàn toàn không trùng khớp, lần này em nên tin lời nói của anh rồi.” Nhiếp Tử Phong dịu dàng vuốt ve mái tóc của cô, trong ánh mắt là sự thâm tình vô hạn.

Anh cho cô xem tờ báo cáo giám định. Tờ giám định báo cáo này lúc nào anh cũng mang theo bên người, chính là vì sợ sau khi tỉnh lại cô sẽ chạy trốn, muốn trước tiên phải giải trừ đi sự hiểu lầm. Nhìn theo bộ dạng vừa rồi, nếu lúc đó anh chậm một bước, anh thật sự không biết lại bỏ qua cô mất bao nhiêu thời gian.

“Chuyện đó. . . Nói như vậy là chúng ta thật sự không phải là. . .” Nhiếp Tử Vũ kích động bịt miệng của mình lại, đôi mắt mở to cũng tràn ngập hơi nước, nhưng không phải là nước mắt đau khổ nữa, mà là nước mắt của sự vui sướng. Sự vui mừng qua đi tiếp theo chỉ còn lại sự hoang mang: “Nhưng mà mẹ nói chúng ta là. . . Hôn nữa bà ấy còn đưa cho em xem chứng cứ, và cả mẹ em cũng thừa nhận. . . Nếu như chúng ta thật sự không phải là anh em, tại sao bọn họ lại nói. . .” Lại nói ba Nhiếp là ba ruột của cô.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong khổ não nhìn cô, nói: “Việc này có chút dài dòng và phức tạp. Bởi vì có liên lụy tới đời trước, cho nên anh chỉ nói đơn giản với em thôi.” Vào lúc Nhiếp Tử Vũ không hiểu, ánh mắt chờ đợi, anh mới chậm rãi nói tiếp: “Lúc trước ba mẹ anh và chú Dịch cùng nhau đi du lịch, trên đường đi du lịch gặp phải mẹ em. Sau này mẹ em sinh lòng cảm mến ba anh, mà ba anh thì vì có tình đồng hương với mẹ em nên cũng có chút chăm sóc cho mẹ em hơn, nhưng mà mẹ anh lại cho rằng ba của anh đã yêu mẹ của em, và còn chú Dịch mới là người yêu mẹ em. Đêm cuối cùng của chuyến du lịch, mẹ em nhận được một bức thư tình, là do chú Dịch viết, nhưng mà bà ấy lại tưởng là do ba anh viết, cho nên chạy tới chỗ hẹn trong bức thư, sau đó thì có em. . .”

Điêng đáng ele quý don. “Nghe mẹ em nói, ngày đó mưa to gió lớn, toàn bộ làng du lịch đều bị cúp điện. Hơn nữa đêm đó lại có sấm sét, lại thêm có chút ngưng ngưng nên cũng không dám mở miệng nói chuyện, cứ như vậy. . . Sau đó, bởi vì lúc đó mọi người đều tương đối bảo thủ, huống chi ba anh đã có vợ, bà ấy sợ bị mẹ anh phát hiện, nên nửa đêm liền bỏ trốn. . .”

Đây là phiên bản tóm tắt mà anh được nghe, mặc dù đơn giản, nhưng ý chính cũng đủ rồi.

Nghe phiên bản tóm tắt của anh xong, Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc tới mức cảm cũng sắp rớt xuống dưới đất. Ánh mắt thần thần nhìn anh một lúc lâu, sau đó cô mới phản ứng lại được. “Ý của anh là, chú Dịch, chú ấy là. . . của em.”

“Đúng vậy.” Nhiếp Tử Phong gật gật đầu.

Cũng khó trách cô lại kinh ngạc như vậy, vì sự thật đúng là quá nhiều quanh co, giống y như nội dung trong tiểu thuyết viết ra.

“Nhưng cho dù ai là ba của em đi nữa, thì em chỉ cần biết một điều rằng chúng ta không phải là anh em là được rồi, không phải là quan hệ loạn luân gì gì như trong đầu em nghĩ nữa.” Nhiếp Tử Phong cười cười, nhin không được néo mũi cô một cái, coi như là trừng phạt cô vì tội không nói chân tướng cho anh biết mà lại lặng lẽ ra đi, khiến cho anh phải chịu khổ tám tháng tương tư.

Nhiếp Tử Vũ vẫn chưa tỉnh táo tại, vẫn còn thất thần. Vì chân tướng sự thật quả thật rất khó tiếp thu, hơn nữa cô cũng cảm thấy không ngừng hối hận về cách làm của mình. Nhìn về mặt chán chường của Nhiếp Tử Phong, lòng của cô lại không khỏi đau nhói lên. Nếu như lúc trước cô chịu nói ra chuyện này cho anh biết, thì hôm nay bọn họ đã không phải chịu khổ như thế này.

Dường như Nhiếp Tử Phong cũng nhìn thấu được suy nghĩ của cô, đột nhiên bàn tay của anh kéo cô vào lòng một lần nữa, ôm chặt lấy cô, cảm tì lên trên đỉnh đầu của cô.

“Anh không sao, chỉ cần sau này em nhớ bồi thường lại những đau khổ mấy ngày nay của anh là được rồi.” Chỉ cần có thể có được cô, tất cả anh đều không quan tâm nữa.

Nghe những lời nói đầy dịu dàng này của cô, nhất thời Nhiếp Tử Vũ lại cảm thấy uất ức, vòng tay qua ôm lấy người của anh.

...

※

Nhiếp Tử Vũ tỉnh lại, hiểu lầm đã được giải quyết, chân tướng sự thật cũng rõ ràng, sau đó liền tới những người có lỗi với cô ra sân. Ở lại bệnh viện thêm một ngày nữa, dưới sự cầu xin không ngừng của Nhiếp Tử Vũ, rốt cuộc cô cũng có thể được xuất viện.

Ngày xuất viện, trong phòng bệnh của Nhiếp Tử Vũ, chật kín người, vô cùng náo nhiệt.

Đến đây ngoài ba người nhà họ An gia, còn có những người mà tám tháng không gặp như bà Trần Phương, Lạc Thuần, mẹ Nhiếp, và còn có cả Dịch Thiên Minh. . .

“Vũ Vũ, con gái của mẹ.” Bà Trần Phương mới bước chân trước vào trong phòng bệnh, chân sao đã nhanh chóng ôm Nhiếp Tử Vũ vào trong lòng của mình. Tám tháng nhớ nhung, giờ phút này đều tuôn trào ra hết. Bà ôm chặt lấy cô, nước mắt nước mũi đều rơi xuống: “Rốt cuộc con cũng tỉnh lại rồi sao? Con còn bị cái gì nữa không? Có chỗ nào không thoải mái nữa không?” Nói xong buông cô ra, kiểm tra trên dưới của cô một lần.

“Mẹ.” Nhìn bộ dạng vô cùng thân thiết của bà, Nhiếp Tử Vũ cũng không nhịn được mà đỏ vành mắt: “Con không sao, con xin lỗi vì đã khiến mẹ phải lo lắng.” Nói xong thì nước mắt cũng thi nhau chảy xuống, thấy thế, Nhiếp Tử Phong ở bên cạnh liền đi lên lau nước mắt cho cô.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” Bà Trần Phương nghẹn ngào xoa tay cô, nhưng mà vẫn không nhịn được mà khóc nức lên.

Giữa lúc Nhiếp Tử Vũ đang muốn an ủi nói bà đừng khóc nữa, thì một tiếng ầm ỉ ở ngoài cửa vang lên, tiếng ồn ào xôn xao ngoài đó, đã hấp dẫn sự chú ý của cô.

“Ôi trời, ông đẩy tôi làm cái gì? Ông già này! Nhẹ một chút thôi.” Tiếng oán giận là của mẹ An. Bà xách túi lớn túi nhỏ gì đó đi tới, còn không quên bắt mắt với ba An ở phía sau: “Đều tại ông hể, đã nói là đi chậm một chút, Vũ Vũ cũng không nhanh chóng chạy mất mà, gấp như vậy làm cái gì.”

Nhìn bộ dạng vội vàng của ba người nhà họ An, Nhiếp Tử Vũ cũng nín khóc mà mỉm cười.

Đi vào trong phòng bệnh, mẹ An đi thẳng lại trước mặt của Nhiếp Tử Vũ, về mặt hiền lành nhìn cô nói: Vũ Vũ, chúc mừng con đã sinh cho ông chủ Nhiếp một cậu con trai mập mập khỏe mạnh.”

“Cám ơn.” Nhiếp Tử Vũ cảm động nhìn mẹ An. Sau đó hướng về phía An Hi và ba An ở phía sau lên tiếng chào hỏi.

Sau một phen quan tâm thăm hỏi, rốt cuộc mẹ An cũng nhớ tới mục đích của lần này: “Bác thấy đứa nhỏ cũng đã sinh rồi, bác nghĩ chắc hẳn là con cũng muốn đi cùng với cậu ấy. Không có thứ gì tốt để cho con, nên sớm nay đã kêu ba An dậy đi hái cho con ít dâu tây và ít dưa gang nữa đưa cho con. Hy vọng con sẽ không chê.” Nói xong đưa thứ gì đó lên.

“Cháu cảm ơn mọi người.” Nhiếp Tử Phong vội vàng tiếp nhận thay cô, sau đó lại nhận những món đồ mà ba An đưa tới, cũng không quên nói lời cảm ơn.

“Vũ Vũ, chị đã nhìn thấy con của em và tổng giám đốc Nhiếp rồi, nhìn rất xinh xắn và đáng yêu! Rất giống tổng giám đốc Nhiếp, tương lai nhất định có thể trở thành soái ca khiến cho muôn vàn phụ nữ chết mê chết mệt!” An Hi cười hi hi khen ngợi, giơ ngón tay cái lên. “Sau khi trở về nhớ chăm sóc bản thân mình thật tốt, còn anh nữa tổng giám đốc Nhiếp, anh cần phải chăm sóc cho Vũ Vũ của chúng tôi thật tốt, nếu như anh dám bắt nạt Vũ Vũ, Vũ Vũ sẽ mang theo đứa nhỏ tới nhà chúng tôi ờ!” Cô uy hiếp nhưng lại nồng đậm sự quan tâm.

“Vâng.” Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu, khuôn mặt tràn đầy sự cảm kích.

Nói được phân nửa, có người đặt câu hỏi: “Vũ Vũ, bọn họ là. . .” Bà Trần Phương nhìn Nhiếp Tử Vũ trêu đùa với mẹ An và An Hi, không hiểu hỏi SSdienng dandlew quy9on.

Nghe vậy, mẹ An lúc này mới ý thức được sự tồn tại của bà Trần Phương. Bà chậm rãi quay đầu nhìn về phía bà Trần Phương, khi nhìn rõ khuôn mặt của bà thì mẹ An sững sờ lên một chút, đáy mắt cũng trở nên sáng ngời, chỉ tay về phía bà hét to: “Phương Phương? Bà là Phương Phương đúng không?” Sau đó liền bỏ qua Nhiếp Tử Vũ, chạy lại nắm lấy cánh tay của bà Trần Phương.

Bà Trần Phương không hiểu nhìn về phía mẹ An, bà cau mày suy nghĩ năm giây, rồi đột nhiên cũng bắt đầu kích động: “Bà. . . Bà là. . . Bà là Thiên Nhi? Bà là Thiên Nhi có đúng không?”

Chuyển biến bất ngờ như vậy khiến cho mọi người ở đây không khỏi cảm thấy kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau xong, rồi dưới sự giải thích của bà Trần Phương, trong phòng bệnh ồ lên những tiếng cười vui vẻ không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Chương 192: Đủ loại xin lỗi

Editor: Táo đồ phổ núi

Thì ra quan hệ của bà Trần Phương và mẹ An lại là chị em họ, mọi người ở đây đều cảm thán Đài Loan thật là nhỏ bé, lại có thể tìm lại được người thân đã lâu không có chút liên hệ nào.

“Tôi đã nói rồi! Thảo nào khi tôi nhìn thấy Vũ Vũ lại có cảm giác thân thiết với con bé như vậy, thì ra con bé là con gái của em!” Mẹ An cười cười rồi kéo bà Trần Phương vào trong lòng.

Chị em lâu ngày không gặp, tình cảm khắc sâu, trong thời gian ngắn bà Trần Phương lại bắt đầu rơi lệ. “Cảm ơn chị đã chăm sóc Vũ Vũ lâu như vậy.” Bà cũng ôm chặt lấy mẹ An. Hai người phụ nữ cùng khóc ôm chặt lấy nhau.

Bà Trần Phương bị mẹ An kéo qua một bên để ôn chuyện, mà An Hi và ba An cũng hiếu kỳ chạy theo. Thoáng cái, bên giường chỉ còn lại Nhiếp Tử Phong đang sửa soạn đồ đạc cùng với Nhiếp Tử Vũ, còn có. . .

Gương mặt tinh xảo và tương đồng nhau, Nhiếp Tử Vũ và Lạc Thuần mặt đối mặt với nhau, giống như đang soi gương.

Lạc Thuần mặc bộ âu phục màu trắng, không chút son phấn, do dự, đấu tranh trong lòng một lúc lâu, cuối cùng cũng hít một hơi thật sâu, gục đầu xuống: “Xin lỗi, vì trước kia đã làm chuyện như vậy với em.” Tám tháng nay, mỗi ngày cô đều sống trong sự áy náy, cũng đã vô cùng hối hận.

“Chị. . .” Không ngờ được là chị ấy lại cúi đầu xin lỗi mình, một lúc lâu sau Nhiếp Tử Vũ vẫn ngây ngẩn cả người. Đợi tới khi cô phản ứng kịp, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười yếu ớt, bắt lấy cánh tay của Lạc Thuần: “Đều đã qua rồi. . .”

Thật ra cô chưa bao giờ trách chị ấy. Cô có thể hiểu và thông cảm với nỗi khổ của chị ấy, một thời gian dài như vậy sống trong sự mệt mỏi và khổ cực, đột nhiên có một ngày lại phát hiện em gái song sinh với mình lại được sống trong cảnh giàu sang, cuộc sống quá khác biệt, đổi lại là cô, thì cô cũng sẽ mất thăng bằng trong lòng vì cảm thấy quá bất công.

“Em không trách chị sao?” Lạc Thuần ngẩng đầu lên nhìn cô, đáy mắt trong suốt đã có chút ươn ướt. Cô ấy là em gái ruột của cô, nhưng mà cô lại làm ra chuyện vô tình như vậy, thậm chí còn phải bỏ học, chẳng lẽ cô ấy không hận cô sao?

“Em không trách chị.” Nhiếp Tử Vũ lắc lắc đầu, đáy mắt tràn ngập vẻ chân thành và tha thiết. Tối hôm qua, Nhiếp Tử Phong đã đem tất cả mọi chuyện nói với cô, cũng biết là tất cả đều do Dịch Minh Lan sắp đặt, còn chị ấy chẳng qua là không biết nên đã tiếp tay cho cô ta, người không biết không có tội, vì vậy không thể trách chị ấy!

Sự khoan dung của Nhiếp Tử Vũ khiến cho Lạc Thuần cảm thấy xấu hổ, lòng dạ của mình lại hẹp hòi như vậy, nếu như cô cũng có một nửa tấm lòng như cô ấy, vậy thì bây giờ cô cũng không ngại thơ và đại đột qua ngày như vậy.

“Cảm ơn em.” Cô ta cảm kích ôm lấy em gái của mình, ôm thật chặt. Một lần nữa lại thấp giọng nói: “Vũ Vũ, cảm ơn em, cảm ơn. . .”

Nhiếp Tử Vũ từ lúc sinh ra cho tới bây giờ, còn là lần đầu tiên cảm nhận được sự thâm tình của chị em, cánh tay vòng qua ôm lấy cô.

Cách đó không xa, bà Trần Phương ngồi ở sofa thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt lộ ra nụ cười hòa ái, thậm chí còn rất vui mừng.

. . .

Nhiếp Từ Phong đi lại quảy tiếp tân giải quyết thủ tục xuất viện, Lạc Thuần thì lại cùng An Hi giúp ba An và mẹ An chuyển những đồ đạc đi lên xe. Mỗi người bận rộn mọi việc xong hết lại đi vào trong phòng chăm sóc trẻ sơ sinh để ôm đứa nhỏ đi ra.

“Đến nào, để đi ôm một cái.” An Hi lại giành ôm đứa nhỏ từ trong tay của y tá, lập tức bị mẹ An trợn trắng mắt lên cảnh cáo. “Được rồi, được rồi, còn phải giao cho ba mẹ của thằng bé nữa.” Nói xong, không cam lòng cong miệng lên với cu cậu, sau đó cúi xuống hôn lên cái má phần nộn của cu cậu một cái thật kêu rồi mới bằng lòng trao cho Nhiếp Từ Vũ.

Nhiếp Từ Vũ cẩn thận từng li từng tí đón nhận lấy con của mình, hình như cu cậu cũng nhận biết được liền mở hai mắt ra, sau đó chớp chớp một đôi mắt to, vô tội và đáng yêu, khiến cho An Hi cũng mê mẩn.

Mọi người lại chơi đùa với đứa nhỏ một hồi, đang muốn lấy hành lý còn lại để rời khỏi phòng bệnh, thì lại nhìn thấy hai bóng dáng do do dự dự đi từ bên ngoài phòng bệnh đi tới, nhất thời khiến cho tất cả những người ở đây ngầy ngẩn cả người. Trong đó, nét mặt của bà Trần Phương và Nhiếp Từ Vũ là thiếu tự nhiên nhất.

Không cần đoán, hai người đi tới chính là mẹ Nhiếp và Dịch Thiên Minh.

Dịch Thiên Minh cầm giỏ trái cây ở trong tay định đưa cho Nhiếp Từ Vũ, lúc tầm mắt của ông lướt qua đứa nhỏ ở trong tay của Nhiếp Từ Vũ và túi hành lý ở trong tay của Nhiếp Từ Phong đang đứng ở đằng sau, về mặt thoáng cái liền cứng lại: “Các người chuẩn bị xuất viện?”

“Vâng.” Nhiếp Từ Phong gật gật đầu, dùng ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn mẹ Nhiếp đứng bên cạnh ông, rồi nói: “Không thông báo cho mẹ biết chuyện xuất viện, đây là ý của con.” Mặc dù bà không biết nên mới có thể làm cho Vũ Vũ rời đi, nhưng mà bà vì muốn bảo vệ bản thân mà lại khiến cho Vũ Vũ phải rời đi cách làm này anh rất không đồng ý, vì thế, anh đã không thông báo cho bà biết.

“Không sao.” Mẹ Nhiếp lắc lắc đầu, gương mặt duyên dáng và sang trọng của bà giống như già thêm vài tuổi.

Bà không trách anh đã không thông báo cho mình biết, bởi vì tất cả đều là do bà sai. Nếu như bà nghĩ tới chuyện giám định DNA giống như bọn họ, như vậy thì cũng sẽ không khiến cho hai người yêu nhau bị hành hạ lâu như vậy! Nghĩ tới đây, mẹ Nhiếp ngoại trừ sự hối hận còn có áy náy.

Mang theo sự áy náy và đau khổ, ánh mắt của bà chuyển qua nhìn Nhiếp Từ Vũ, cổ họng của bà như bị nghẹn thứ gì đó, nói: “Vũ Vũ, mẹ. . .”

Nhưng mà bà chưa kịp đem sự áy náy của mình ra khỏi miệng, thì Nhiếp Từ Vũ đã cắt đứt lời nói của bà. không nhìn thấu được nỗi lòng thực sự của cô.

Cô không trách bà, đó là bởi vì bà không biết chân tướng sự thật, nếu như đổi lại là cô, thì cô cũng làm chuyện tương tự như vậy. Nhưng. . . Cô lại không quên được chuyện bà ấy vì áy náy nên mới cưng chiều cô như con gái ruột, mà cô thì lại xem bà ấy như mẹ ruột thật sự mà hiếu kính với bà ấy.

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của cô, trong lòng mẹ Nhiếp cảm động, một cảm giác ấm áp chảy xuôi ở trong lòng.

“Đã như vậy, vậy thì con có đồng ý theo chúng ta quay lại. . .” Bà dùng ánh mắt chờ đợi nhìn cô, nhưng mà còn chưa nói hết câu, Nhiếp Từ Vũ đã không cho bà nói tiếp nửa câu sau.

“Con sẽ không quay về nhà họ Nhiếp cùng với mẹ.” Nhiếp Từ Vũ lắc lắc đầu, nở một nụ cười nhạt tới mức dường như không nhìn thấy. “Con muốn đưa đứa nhỏ trở về ở cùng với người thân của con.” Bây giờ cô đã tìm được mẹ ruột của mình, cô đã không cần thiết phải ở lại cái nơi đau lòng kia nữa.

Những lời Nhiếp Từ Vũ vừa nói ra, khiến cho tất cả những người ở đây có chút khiếp sợ, trái lại Nhiếp Từ Phong rất bình tĩnh không có chút gì gọi là bất ngờ. Bởi vì theo ý của anh, sao cũng được, cô đi đâu thì anh sẽ đi đấy, dù sao thì anh cũng đã từ chức tổng giám đốc rồi, thành ra đang thất nghiệp, bây giờ thứ có nhiều nhất chính là thời gian.

“Vũ Vũ.” Mẹ Nhiếp khẽ gọi, về mặt thất vọng: “Con và đứa nhỏ làm sao có thể ở trong căn phòng nhỏ như vậy được, nơi đó an ninh cũng không tốt, mẹ sợ. . .”

“Ồ trên Thiên Mâu chúng tôi vẫn còn một căn hộ, bà không cần phải lo lắng.” Bà Trần Phương chen ngang, quay đầu nhìn về mặt mờ mịt của Nhiếp Từ Vũ giải thích: “Con đã quên trước kia con đã mua căn hộ kia rồi sao? Bây giờ không phải là đã tới lúc dùng tới rồi?”.

Trước là vì chờ Thuần Nhi mà không chịu chuyển vào, sau khi Thuần Nhi trở về thì bà lại chờ Vũ Vũ nên không có chuyển vào, vì thế căn hộ kia vẫn bỏ không chưa có người ở.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Chương 193: Ba con tranh đấu

Editor: Táo đỏ phổ nủi

Những lời nói này của bà Trần Phương vừa nói ra khỏi miệng, mẹ Nhiếp cũng không nói gì tiếp. Bởi vì vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ rất kiên quyết, không thể phá vỡ, giống như cho dù bà có đưa ra hàng trăm lý do để phản đối, thì cô cũng đều có cách để từ chối. Bà lại chuyển tầm mắt sang Nhiếp Tử Phong đứng bên cạnh cô, nhưng lại phát hiện ra anh đang nhìn mình với ánh mắt không có chút biểu cảm nào, không hề cử động.

Mẹ Nhiếp cảm nhận sâu sắc sự mất mát mà chưa bao giờ có, bà dùng ánh mắt bi thương nhìn Nhiếp Tử Vũ, cuối cùng gật gật đầu: “Con đã quyết định rồi, vậy thì cứ làm như vậy đi.”. Là bà đã khiến cho cô bị tổn thương quá sâu sắc, không trách cô đã đưa ra quyết định như vậy. “Nhưng mà, con có thể đáp ứng một yêu cầu của mẹ là thỉnh thoảng đưa đứa nhỏ về nhà thăm mẹ một chút được không?” Bà hỏi mang theo ý vị cầu xin.

“Có thể.” Một yêu cầu nho nhỏ như vậy, Nhiếp Tử Vũ đương nhiên sẽ không từ chối. Nhìn mẹ Nhiếp đứng ở trước mặt nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ với ánh mắt nóng bỏng, khiến lòng của cô khẽ động, nhẹn không được hỏi: “Mẹ muốn ôm thằng bé một cái không?”

Nghe vậy, mẹ Nhiếp có chút khựng lại, đẩy mắt khẽ lóe lên tia sáng. Ngoại trừ lần trước tới nhìn thằng bé một chút ở chỗ phòng chăm sóc trẻ sơ sinh, bà chưa từng được ôm thằng bé ở trên tay.

“Mẹ. . . Có thể không?” Lòng của bà tràn đầy vẻ chờ mong, nhìn đứa nhỏ đang mở to mắt ở trong lòng của Nhiếp Tử Vũ, đây là cháu đích tôn của bà.

“Mẹ là bà nội của thằng bé, đương nhiên có thể bế cháu rồi.” Nhiếp Tử Vũ khẽ giải thích rồi đem đứa nhỏ trao sang tay của bà.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, cu cậu ở trong lòng của Nhiếp Tử Vũ thì tươi cười hơn hờ, nhưng mà vừa truyền sang tay của mẹ Nhiếp thì mặt mũi lại nhăn nhó lại, một giây sau thì bắt đầu khóc rống lên.

“Ngoan, đừng khóc nào, bảo bố đừng khóc ~” Mẹ Nhiếp cẩn thận từng chút ôm lấy đứa nhỏ, dịu dàng dỗ dành, nhưng mà cho dù bà nói gì làm gì đi nữa, thì cu cậu cũng không hề nín khóc, mà lại còn khóc càng lớn hơn nữa.

Lần đầu tiên Nhiếp Tử Vũ nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ này, cho nên cũng có chút luống cuống.

“Đưa thằng bé cho con đi.” Nhiếp Tử Vũ nói với mẹ Nhiếp để đòi lại đứa nhỏ. Lúc cô nhìn thấy ánh mắt của mẹ Nhiếp hiện lên chút mất mát, trong lòng lại không nỡ, bổ sung thêm: “Con nghĩ có lẽ thằng bé sợ người lạ rồi, vừa nãy Tiểu Hi ôm thằng bé một chút nó cũng khóc, đúng không?” Cô quay đầu lại nháy nháy mắt với An Hi.

“Đúng. . . Đúng vậy.” An Hi vội vàng đáp lại, gật đầu giống như gà mổ thóc.

Nghe xong lời giải thích của cô, vẻ mặt khó coi của mẹ Nhiếp lúc này mới đỡ hơn nhiều. Bà dùng ánh mắt dịu dàng nhìn đứa nhỏ khóc tới mức mặt đỏ lên, cuối cùng mới lưu luyến không rời trả thằng bé lại cho Nhiếp Tử Vũ.

Điều thần kỳ là, cu cậu vừa trao vào tay của Nhiếp Tử Vũ thì lập tức không còn khóc lớn nữa, quẹt quẹt cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt dầm lệ nhìn Nhiếp Tử Vũ đang mỉm cười nhìn mình, bộ dạng kia vô cùng uất ức.

Nhìn thấy thằng bé đã bình tĩnh lại, mẹ Nhiếp vốn còn căng thẳng lúc này mới thở phào một cái, chân mày cũng giãn ra. Ánh mắt áy náy lần thứ hai nhìn về Nhiếp Tử Vũ đang chơi đùa với đứa nhỏ, bà chần chờ một lúc, mới nói một câu: “Nếu có thể, thì hãy sớm kết hôn với Tử Phong đi.”

Không ngờ là bà sẽ đề cập tới chuyện này, nhất thời Nhiếp Tử Vũ ngẩn người ra. Khi cô nhìn mẹ Nhiếp định nói cái gì đó, thì đột nhiên bà lại xoay người sang nói với Nhiếp Tử Phong: “Hãy chăm sóc cho hai mẹ con nó cho thật tốt.” Sau đó dứt khoát xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Nhìn bóng dáng của bà nhanh chóng biến mất, Nhiếp Tử Vũ không khỏi nhủ mảy mai, ánh mắt lóe lên chút phức tạp.

Có phải cô đã làm hơi quá đáng rồi không. . .

. . .

Cứ như vậy, mọi người mỗi người một ngả ở trước cửa bệnh viện. Ba người nhà họ An được Nhiếp Tử Phong dặn dò trợ lý đưa họ trở về, còn đám người Nhiếp Tử Vũ thì đi xe của Nhiếp Tử Phong đi về căn hộ ở Thiên Mẫu.

Tất cả những thiết bị của nhà mới đều được chuẩn bị đầy đủ từ tám tháng trước, tám tháng không ở, đương nhiên là đầy bụi bặm. Vốn là định nhân dịp cu cậu nghỉ ngơi thì Nhiếp Tử Vũ định cùng với Lạc Thuần dọn dẹp quét tước, nhưng mà cô vừa đứng dậy khỏi ghế salon thì đã bị Nhiếp Tử Phong cảnh cáo không cho nhúc nhích, anh xung phong nhận việc quét dọn sạch sẽ. Đám người Nhiếp Tử Phong quét dọn nguyên cả buổi chiều, mới khiến cho căn nhà sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Ban đêm, bà Trần Phương định tùy tiện nấu cái gì đó cho no bụng. Lúc đó, Nhiếp Tử Phong không nói hai lời, cầm lấy con dao ở trong tay của bà, nói đi ra ngoài ăn. Thế là có ba nữ một nam ngồi trong nhà hàng dùng cơm, mà trên tay của người đàn ông còn ôm một đứa trẻ sơ sinh.

Ăn cơm tối xong còn chưa tỉnh, Nhiếp Tử Phong lại dẫn mẹ con ba người đi dạo ở công ty bách hóa, nhặt một đồng lớn quần áo phụ nữ cùng với quần áo trẻ con rồi mới đưa các cô về nhà. Mà về đến nhà, kinh ngạc lớn hơn còn đang chờ bọn họ.

※

Chân trời vô tận có đầy những vì sao sáng lấp lánh, ánh trăng chiếu những tia sáng xuống dưới mặt đất.

Nhiếp Tử Phong tắm rửa xong, đi ra từ trong phòng tắm, do dự một chút, anh dứt khoát mở cửa thư phòng ra. Nhìn trái nhìn phải khắp hành lang, lúc này mới rón ra rón rén chạy vào gian phòng giữa ở phía đông.

Lặng lẽ mở cửa, rồi nhanh chóng khóa lại, động tác nhanh nhẹn dứt khoát. Làm xong việc này anh mới di chuyển tầm mắt nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm bóng dáng mà anh muốn gặp. Bất ngờ tầm mắt dừng lại ở một bóng dáng màu trắng ngoài ban công, anh kiễng chân lặng lẽ đi về phía cửa cô.

Nhìn mặt trắng, gió đêm thổi, tâm tình của Nhiếp Tử Vũ cũng trở nên rộng mở và trong sáng, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều. Tiếng nói mớ của trẻ con truyền tới, khi cô đang muốn xoay người sang chỗ khác để coi, thì có hai cánh tay to lớn từ phía sau hông của cô vòng tới, một giây sau cô xoay người một cái, một cánh môi ẩm áp đã chiếm hữu lấy môi của cô một cách chuẩn xác.

“Ừm . . .” Bên trong con người đen láy kia phản chiếu ra về mặt kính ngọc của mình, anh tắm rửa xong mùi hương chanh bay vào trong mũi của cô, trong nháy mắt kéo lại ý thức của cô.

Trong đôi mắt đen láy của Nhiếp Tử Phong tràn đầy tình yêu, hai tay của anh giữ chặt hông của cô dùng sức kéo cô vào trong lòng của mình, vừa thường thức đôi mắt trong suốt của cô, lại vừa tận hưởng nụ hôn sâu sắc này.

Mà Nhiếp Tử Vũ thì vốn muốn giãy giụa, nhưng mà lại nghĩ tới anh vì cô mà phải chịu nhiều khổ cực như vậy, một cảm giác yêu thương tự nhiên nảy sinh ở trong lòng, nên cũng không ngăn cản anh nữa.

Cô nhắm mắt lại, kiễng đầu ngón chân của mình lên, hai tay trắng như tuyết vòng qua cổ anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Hai người xa cách tám tháng, giống như cá rời xa nước, tới lúc gặp gỡ nước thì chỉ muốn nhảy vào trong nước. Cái hôn này vừa hôn, thì như lửa trong rừng cháy lan ra đồng cỏ, không thể nào vãn hồi được.

Một lúc lâu sau, Nhiếp Tử Phong vát và lấm mới buông được Nhiếp Tử Vũ ra, thì Nhiếp Tử Vũ lại cảm thấy cả người mình mát lạnh, lúc tầm mắt nhìn xuống phía dưới, thì chiếc áo ngủ mà cô đang mặc, dây áo ngủ đã bị tháo ra hơn phân nửa, tuột xuống tới khuỷu tay của mình, hơn nữa bàn tay của Nhiếp Tử Phong lại không an phận đang đặt ở trên ngực của cô.

“Chết tiệt!” . Nhìn thấy bộ dạng của cô lúc này, Nhiếp Tử Phong khẽ nguyên rủa một tiếng, bàn tay nóng giống như bắt lửa, bộ ngực của cô bởi vì mới sinh mà càng trở nên đầy đặn hơn, sau đó nhìn đi chỗ khác, không để ý tới gì nữa mà buộc lại dây áo giúp cô.

Phản ứng của anh ngoài dự liệu của Nhiếp Tử Vũ, mảy liễu khẽ nhú lại, cô dùng ánh mắt hoang mang nhìn anh, ánh mắt kia giống như muốn hỏi: Vì sao lại không tiếp tục?

Nhiếp Tử Phong thất bại vô vô trán của mình, hắng hắng giọng nói nhỏ: “Lúc mới trở về, mẹ của em đã cảnh cáo anh, em đang ở cũ, không cho phép anh chạm vào em.” Mặc dù anh rất muốn cô, nhưng mà anh vẫn nhịn, dù sao thì mọi chuyện đã được giải quyết, sau này vẫn còn rất nhiều thời gian ân ái với cô.

“Thì ra là như vậy à!” Nhìn bộ dạng quần bách của anh, Nhiếp Tử Vũ không nhịn được mà cười thành tiếng.

Thấy cô cười, Nhiếp Tử Phong liền hắng giọng, hé ra khuôn mặt tuần tú, bá đạo ôm lấy cô, bỗng nhiên nở một nụ cười gian xảo: “Không sao, bây giờ em cứ việc cười đi. Chờ tới khi em hết ở cũ rồi, em sẽ khiến cho em biết cái gì gọi là một ngày một đêm.”

Vừa nghe thấy lời uy hiếp của anh, gương mặt trắng nõn của Nhiếp Tử Vũ ửng hồng lên, áp úng một lúc lâu, mới thốt ra ba chữ: “. . .Cuồng hảo sắc!”

Nhiếp Tử Phong cũng không giận, trái lại còn mập mờ nháy mắt với cô mấy cái, rồi nói: “Không phải em thích anh như vậy sao?”

Nhiếp Tử Vũ trợn mắt lên một cái, tỏ vẻ không nói gì. Đột nhiên, hình như cô nghĩ tới cái gì đó, ngẩng đầu lên nhìn anh. “Đúng rồi, sao anh làm được thế?” Bọn cô cùng lắm chỉ ra khỏi nhà bốn tiếng đồng hồ ngắn ngủi, lúc quay về thì đã thấy gian phòng có đầy đủ đồ đạc, không chỉ như vậy, nguyên bản vốn là phòng dành cho khách lại đổi thành phòng của trẻ con, hơn nữa bên trong phòng còn chuẩn bị đầy đủ đồ dùng của trẻ con. . . Khiến cho căn phòng vốn trống vắng lại trở nên có cảm giác gia đình, điều này sao anh lại làm được?

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong lộ ra một nụ cười đẹp trai nói: “Bây giờ, chỉ cần tiền thì có gì mà không làm được?”

“Nhưng mà không phải anh đã từ chức tổng giám đốc của tập đoàn Nhiếp Phong rồi sao? Hơn nữa anh cũng đã nói lúc ra đi anh cũng không mang theo một xu nào mà.” Nếu như cô nhớ không lầm thì là như vậy.

“Em cho rằng người đàn ông của em chỉ có chút năng lực đó thôi sao?” Nhìn về mặt đầy hoang mang của cô, Nhiếp Tử Phong nhú mày không vui, vuốt cái mũi của cô một chút, rồi lại nheo nheo khuôn mặt của cô rồi mới bằng lòng bỏ qua.

“Có ý gì?” Nhiếp Tử Vũ không hiểu.

“Ý của anh là, anh ngoại trừ kinh doanh tập đoàn Nhiếp Phong ra, còn có đầu tư riêng nữa.” Nếu như chỉ xử lý công việc của tập đoàn Nhiếp Phong, vậy thì một tuần anh chỉ cần tới làm việc bốn ngày là đã dư dả rồi.

“Há? Đầu tư cái gì? Chuyện xảy ra khi nào? Tại sao em lại không biết?” Nhiếp Tử Vũ hỏi liên tục.

“Là lúc anh du học ở Mỹ đã hùn vốn cùng với Nhĩ Kỳ thành lập một công ty điện tử con, đăng ký dưới danh nghĩa của cậu ấy.” Vốn chỉ là lúc sinh viên buồn chán làm để giết thời gian mà thôi, nhưng không ngờ công ty lại dần lớn mạnh, mấy năm ngắn ngủi lại trở thành công ty điện tử dẫn đầu ngành. “Đúng rồi, em biết chuyện này để làm cái gì? Kiếm tiền là chuyện của đàn ông, em chỉ cần biết tiêu tiền là được.” Trong giọng nói không khỏi có chút cưng chiều.

Nhiếp Tử Vũ không vui trừng mắt nhìn anh một cái, le lưỡi.

Lúc đang định nói gì đó, thì lại nghe thấy tiếng khóc nỉ non của trẻ con truyền tới. Giật mình một cái, cô không chút nghĩ ngợi liền đẩy Nhiếp Tử Phong ra sau đó nhanh chóng bước vào phòng, ôm lấy đứa nhỏ đang nằm trên giường.

“Nào ~ bảo bố làm sao vậy?” Cô nhẹ nhàng dỗ dành, ngoài ý muốn cu cậu liền ngừng khóc ngay, một giây sau liền cười vang lên.

“Muốn đi tè sao?” Mấy ngày nay tiếp xúc, cô hiểu ra mỗi khi bé tỉnh lại không phải là đói bụng thì chính là muốn đi tè. Thế là cẩn thận đặt bé lên giường để kiểm tra. “Không phải đi tè mà, vậy là đói bụng sao?” Nhiếp Tử Vũ không hiểu nhảy nháy nháy mắt nhìn con trai của mình.

Cũng không biết là bé nghe có hiểu thật hay không, mà cu cậu thật sự gật gật đầu, thấy thế, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy thần kỳ không quên hỏi tiếp.

“Con có thể hiểu lời nói của mẹ sao?” Cô vui mừng bế đứa nhỏ lên một lần nữa, gật gật đầu với bé: “Đói bụng sao? Vậy mẹ cho con bú nha.” Nói xong, cởi áo ngực của mình ra, vén áo ngực lên, cho đứa nhỏ bú.

Được ăn sữa mẹ thơm ngon, cu cậu đang vô cùng đói bụng vội vã mút vào, đồng thời hai mắt liếc nhìn Nhiếp Tử Phong bị bỏ rơi ở ban công. Khi nhìn thấy Nhiếp Tử Phong đang nhìn mình với ánh mắt nguy hiểm, đôi mắt của bé đang mở to thoáng cái khép lại, bộ dạng giống như đang vô cùng hoảng sợ.

“Chết tiệt! Con đang khoe khoang với ba sao?” Bởi vì bé mà anh bị người phụ nữ mình yêu mến nhất quăng sang một bên, liếc mắt nhìn cũng không hề liếc lấy một cái còn chưa tỉnh, bây giờ lại còn phải chịu đựng chuyện đứa nhỏ mới sinh ra cũng khoe khoang ra oai với anh, muốn để mặt mũi của Nhiếp Tử Phong anh ở chỗ nào!

“Hà?” Bỗng nhiên Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, nhìn trái nhìn phải một lần, hỏi: “Anh đang hét lên với ai?” Ai khoe khoang?

Đôi mắt của Nhiếp Tử Phong lạnh lùng đảo qua người của cô, nhìn đôi tay nhỏ bé của thằng nhóc đang đặt lên ngực của cô, lông mày rậm nhíu chặt lại: “Thằng nhóc mà em đang ôm trong lòng đó!”

Nhiếp Tử Vũ không hiểu cúi đầu nhìn về đứa nhỏ trong lòng mình, khi thấy bộ dạng vô tội của cu cậu đang cười nhìn mình, cũng không nhịn được mà cười theo. . “Anh đang nói nhảm cái gì ở đây, cục cưng khoe khoang với anh lúc nào. Hơn nữa, nó còn nhỏ xíu như vậy, cũng không biết cái gì gọi là khoe khoang.”

Vừa nghe cô trách cứ, mặt của Nhiếp Tử Phong cũng tái hơn nữa.

Đôi mắt nóng rực của anh nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, anh nói: “Ngày mai đi mua sữa bột!” Anh không nhịn được khi có người đàn ông khác đụng chạm vào ngực của cô, đó chính là nơi mà chỉ anh mới có thể hưởng thụ!

“Em đọc tài liệu nói em bé uống sữa mẹ vẫn là tốt nhất, như vậy thì lớn lên thân thể mới khỏe mạnh.” Không nhìn sắc mặt của Nhiếp Tử Phong nữa, Nhiếp Tử Vũ lầm bầm nói: “Chờ sau mấy tháng nữa mới cho bé bú sữa bột.”

Còn muốn mấy tháng! Một giây cũng không nhịn được! Trán trơn bóng của Nhiếp Tử Phong cũng tuôn gân xanh ra, nghiến răng ken két. Đột nhiên, chân mày của anh nhăn lên, mở miệng nói: “Ngày mai chúng ta đi tìm trường học nội trú đi?”

“Để làm gì?” Nhiếp Tử Vũ không hiểu hỏi.

“Để giao thằng bé cho trường học!” Bởi vậy, nó mới không tranh giành người phụ nữ với anh.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ dùng ánh mắt “Anh bị điên rồi” để nhìn anh, hỏi lại: “Anh cảm thấy có trường học nào chịu nhận đứa trẻ nhỏ như vậy sao?” Người đàn ông này là thế nào, ngay cả giấc ngủ của con mình cũng ăn.

“Có!” Nhiếp Tử Phong nở ra nụ cười thần bí, nói: “Kế hoạch của anh chính là mở một trường như vậy, chính là dùng để trồng những đứa trẻ nhỏ đáng ghét như thế này. . .” Nhiếp Tử Phong nói không ngừng.

Cu cậu trong lòng của Nhiếp Tử Vũ đột nhiên không bú sữa mẹ nữa, đôi mắt vô tội mở to nhìn Nhiếp Tử Phong, lại thấy anh vẫn nói không ngừng, đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhăn nhó lại rồi khóc rống lên.

“... Anh dám cam đoan, nếu như có trường học như vậy mở ra, nhất định có thể kiếm được rất nhiều tiền, đến lúc đó. . .” Nhiếp Tử Phong còn chìm đắm trong ảo tưởng của mình, hoàn toàn không để ý tới tiếng khóc của đứa nhỏ.

Nhiếp Tử Vũ vội vàng an ủi thằng bé, thấy cu cậu vẫn nhìn Nhiếp Tử Phong đang nói không ngừng, mặt nghiêm lại: “Được rồi, đừng nói nữa, anh không thấy thằng bé đã khóc rồi sao?”

“Bây giờ anh có thể cảm nhận được tâm tình của ba rồi, người phụ nữ của mình bị người đàn ông khác chiếm đi, còn bị. . .”

“Nói thêm gì nữa thì đêm nay lập tức đi ra ngoài ngủ!” Nhiep Từ Vũ quát.

Vừa dứt lời, trong phòng lập tức không còn âm thanh gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Chương 194: Người phụ nữ đáng giận này

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhiếp Từ Phong không mở miệng nói linh tinh này kia nữa, nhưng cuối cùng vẫn bị đuổi ra khỏi phòng giữa, bởi vì đúng lúc bị bà Trần Phương bắt gặp. Mặc dù anh luôn miệng cam đoan là sẽ không làm chuyện gì với Nhiếp Từ Vũ nhưng mà bà Trần Phương chỉ lấy nguyên nhân “Con khóa cửa là có ý đồ gì” mà không chút lưu tình ngăn chặn tất cả mọi hy vọng của anh.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, căn nhà mới lại tiếp đón một vị khách.

Cho cục cứng bú sữa no xong, vất vả lắm mới nghỉ ngơi được một lát, Nhiếp Từ Vũ ngồi xuống sofa ở phòng khách, mới ăn được một ngụm canh trứng bà Trần Phương đặc biệt nấu cho cô, thì đột nhiên chuông cửa lại vang lên. Bởi vì Lạc Thuần đã ra ngoài, bà Trần Phương thì đi lên lầu hai dọn dẹp phòng, vì thế Nhiếp Từ Vũ đành phải đặt chén canh ở trong tay xuống. Lúc đang muốn đứng dậy đi ra mở cửa, thì một bóng dáng đen thui đột nhiên không biết từ đâu chui ra, một giây sau cánh cửa đã mở rộng ra. Tao o do le quý đđono.

Lúc Nhiếp Từ Phong nhìn rõ khuôn mặt của người mới tới, thì ánh mắt lại trở nên cứng ngắc, miệng há hốc ra.

Thấy anh mãi không có phản ứng gì, Nhiếp Từ Vũ không khỏi tò mò hỏi: “Là ai thế?” Nói xong đứng lên, đi ra phía cửa. Khi cô nhìn thấy rõ người đứng ở bên ngoài cửa, lập tức lộ ra biểu tình giống y hệt như Nhiếp Từ Phong.

Mà bà Trần Phương sau khi quét dọn ở trên lầu xong, đi xuống dưới lầu liếc mắt nhìn thấy hai người đang đứng chết lặng ở cửa, cũng không khỏi tò mò hỏi: “Vũ Vũ, Từ Phong, các con đứng ở cửa làm gì.”

Nghe thấy câu hỏi của bà, Nhiếp Từ Vũ và Nhiếp Từ Phong vô thức nhìn nhau một cái, sau đó chậm rãi nhường một lối đi.

Bà Trần Phương đang hoang mang không hiểu nhìn theo chỗ bọn họ tránh ra, thì nhìn thấy có người đàn ông đang đi từ ngoài cửa vào, tay trái cầm một bó hoa tươi, tay phải cầm theo vài cái túi, thì sắc mặt lập tức sầm xuống, bà sẵn giọng nói: “Ông đi tới đây để làm gì!”

“Phương Phương. . . Tôi. . .” Dịch Thiên Minh xấu hổ nhìn bà Trần Phương, lúc muốn nói gì đó ra khỏi miệng thì lại bị bà Trần Phương cắt ngang.

“Ai cho phép ông gọi tôi như vậy.” Năm tháng có thể thay đổi tính nết của một người, cô gái dịu dàng uyển chuyển năm đó bây giờ đã không còn sót lại khí chất gì nữa. Bà Trần Phương lạnh lùng nhìn Dịch Thiên Minh do dự bất định đứng ở cửa, ra lệnh đuổi khách: “Ở đây không chào đón ông, ông đi đi.” Nói xong không quên dặn dò Nhiếp Từ Phong đóng cửa lại.

Nhiếp Từ Phong muốn đóng cửa, nhưng mà lại bị Nhiếp Từ Vũ ngăn cản lại. Cô dùng ánh mắt đồng tình nhìn Dịch Thiên Minh đứng ngoài cửa đang gục đầu xuống vì những lời nói của mẹ mình, tỏ vẻ bất đắc dĩ. Lại nói, thật ra Dịch Thiên Minh cũng rất đáng thương, vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, cho rằng là tình nhân cũ của mình, kết quả lại yêu người đàn ông khác.

“Phương Phương, bà có thể cho tôi chút thời gian, để tôi nói vài câu với bà được không?” Ánh mắt của Dịch Thiên Minh mang theo sự tha thiết chờ đợi, đã hạ khí thế của bản thân xuống tới mức thấp nhất.

“Chúng ta không có gì tốt để nói cả.” le quý d0n9 Bà Trần Phương lạnh lùng nhìn ông, chân mày nhăn ại, ánh mắt tràn ngập sự đau thương. Nếu như năm đó, bà sớm biết người đàn ông đã ngủ cùng mình là ông, như vậy thì bà sẽ không kiên trì sinh đứa nhỏ ra đến nỗi cắt đứt quan hệ với cha mẹ, để rơi vào tình thế như bây giờ.

Nhìn bộ dạng kiên quyết của bà Trần Phương, trong lòng Dịch Thiên Minh căng thẳng. Ngay lúc Nhiếp Từ Vũ cảm thấy toát mồ hôi thay ông, muốn cho ông rời đi, thì ông lại mở miệng trước: “Mặc dù bà không yêu tôi, nhưng mà tôi lại thật tâm yêu bà.”

Năm đó ông đi tìm bà, nhưng mà lại nghe nói ngay đêm sau bà đã rời nhà ra đi, không ai biết chỗ ở của bà. Mà bây giờ gặp lại bà, cho dù đã qua nhiều năm rồi, tình yêu của ông đối với bà vẫn như trước.

Dịch Thiên Minh bất ngờ nói những lời này khiến cho mọi người ở đây đều lộ vẻ xúc động, bao gồm cả bà Trần Phương. Bà vừa quay đầu lại, thì nhìn thấy vẻ bất phàm của ông tràn ngập sự thâm tình, trong lòng chợt trở nên mềm mại. Nhưng mà sự thật này khiến cho bà khó tiếp thu ngay được, cho nên

bà vẫn không lộ ra bất cứ cảm xúc nào giống như trước.

“Mẹ, mẹ hãy cho chú ấy một cơ hội đi.” Nhiếp Tử Vũ ở bên cạnh, không nhịn được mà đi lại ôm lấy cánh tay của bà, nói: “Hon nữa mẹ ghét chú ấy như vậy, con đang nghĩ có khi nào mẹ cũng ghét cả con luôn không, bởi vì con là. . .” Mấy chữ con gái của chú ấy cũng chưa nói ra khỏi miệng, bởi vì chân mày của bà Trần Phương đã thả lỏng.

“Tôi chỉ cho ông mười phút.” Bà Trần Phương lạnh nhạt nói một câu như vậy ra khỏi miệng. Sau khi nói xong, bà xoay người một cái, đi vào trong phòng khách.

Nhận được sự đồng ý, Dịch Thiên Minh vui mừng nhảy nhót, bắt chập đang cầm lễ vật ở trong tay, ông vội vàng thả xuống đi lại bên cạnh của Nhiếp Tử Vũ, nở một nụ cười cảm kích nói: “Cảm ơn con, Vũ Vũ.”

. . .

Sáng hôm đó bà Trần Phương và Dịch Thiên Minh nói chuyện gì thì Nhiếp Tử Vũ cũng không hề biết, nhưng mà nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Dịch Thiên Minh lúc rời đi, thì cô suy đoán là cũng không phải là chuyện tốt. Sau này Nhiếp Tử Vũ và bà Trần Phương cũng nói chuyện, cũng đã phát biểu ý kiến của mình. Chuyện năm đó cũng không phải là do một mình Dịch Thiên Minh làm sai, vì thế không thể hoàn toàn trách ông được. Hon nữa, chuyện cũng đã qua nhiều năm như vậy, tính toán lại thì có lợi ích gì nữa?

Đối với lần này, mặc dù bà Trần Phương không nói gì thêm, nhưng bà cũng không hề nhủu mày, Nhiếp Tử Vũ nhìn ra là bà đã tán thành lời nói của mình.

Sau đó mấy ngày, mỗi ngày Dịch Thiên Minh đều đóng đô ở nhà bọn họ, giống như con gián đánh mãi không chết, cho dù bà Trần Phương đuổi như thế nào cũng không đi, cứ thế về sau, bà Trần Phương cũng lười đuổi, quan hệ của hai người lúc này mới trở nên hòa hợp hơn một chút. . .

※

Trời mới tháng sáu thôi, mà đã nóng nực như thời tiết tháng bảy, chỉ có ban đêm mới mát mẻ hơn một chút.

Hôm nay, ăn cơm tối xong, khó có khi Nhiếp Tử Vũ cho đứa nhỏ bú sữa xong mà vẫn còn tỉnh, nên đã đi dạo trong công viên.

Ở cỡ hơn nửa tháng, dáng người của Nhiếp Tử Vũ đã khôi phục lại được như lúc trước khi mang thai, ngoại trừ bộ ngực càng trở nên đầy đặn hơn. Mặc T-shirt màu hồng nhạt khiến cho đường cong của cô càng thêm nổi bật, bên dưới thì mặc chiếc quần ngắn màu lam để lộ cặp đùi trắng như tuyết, tóc thì buộc đuôi ngựa ở đằng sau, giống như một thiếu nữ ngây thơ trong sáng, toàn thân tản ra sức sống của một thiếu nữ

Trong công viên trăm hoa đua nở, gió thổi mát mẻ, đưa tới từng đợt mùi hoa thoang thoảng.

Đi một nên Nhiếp Tử Vũ muốn tìm một chỗ để nghỉ ngơi một chút, nhưng mà đưa mắt nhìn khắp nơi thì những chỗ có thể ngồi thì đều đã có một nhà ba người nhà người ta ngồi mất rồi.

Đúng vào lúc này, thì có một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau lưng của cô.

“Rốt cuộc cũng tìm được em.” Nhiếp Tử Vũ quay đầu lại, vừa đúng lúc đối mặt với một đôi mắt đen láy.

“Anh ăn cơm xong rồi à?” Cô nở một nụ cười ngọt ngào, đôi mắt thì mở to ra cười khanh khách nhìn về một môi phong trần của anh.

“Ừ, ăn cơm ở công ty rồi.” Nhiếp Tử Phong cười, bàn tay kéo kéo cả vạt ở trên cổ của mình. Anh mặc một bộ tây trang Armani nhìn đẹp trai hơn rất nhiều khi mặc bộ quần áo thoải mái ở nhà, khí thế, mỗi một hành động giơ tay nhắc chân của anh cũng khiến tim của những người phụ nữ ở đây đập thình thịch!

Hai ngày trước, mẹ Nhiếp bay qua Mỹ thăm bà nội định cư bên đó, anh một lần nữa tiếp nhận chức vụ tổng giám đốc của Tập đoàn Nhiếp Phong. Chơi bời thoải mái nửa tháng, công việc cũng nhiều gấp đôi, chất thành một đống lớn, hôm nay anh mới liều mạng xử lý hết tất cả công việc.

“Mệt không?” Nhiếp Tử Vũ không đành lòng nhìn anh, vẫn còn lẩm bẩm nói thêm: “Xem ra em cũng phải dặn mẹ nấu cho anh chút gì để bồi bổ thân thể.” Trong thời gian này, vì chăm sóc cô và xử lý chuyện của công ty, giấc ngủ của anh đã rất ngắn, mỗi ngày chỉ ngủ bốn tiếng đồng hồ, cứ tiếp tục như thế này thì sẽ suy sụp mất.

Nghe vậy, đáy mắt của Nhiếp Tử Phong lóe lên một tia sáng: “Mệt thì phải làm sao? Em giúp anh đi tắm à?”

“Có thể.” Cô không cảm thấy có gì là không đúng gât gât đầu nhận lời anh. Bởi vì sinh mổ nên không thể để nước đọng vào vết thương, vì thế mỗi ngày anh đều tự mình lau người giúp cô, không chỉ như vậy anh còn gội đầu giúp cô, lúc cô ngủ thì chăm sóc đứa nhỏ thay cho cô. . . Tròn nửa tháng thì anh cũng hầu hạ cô nửa tháng.

Vừa nghe thấy câu trả lời không chút do dự nào của cô, ngược lại Nhiếp Tử Phong lại cảm thấy có chút không tự nhiên, trong đầu tưởng tượng ra cảnh tượng cô tắm rửa cho anh, chỉ một lát sau, mặt của anh liền đỏ lên. “Hay là thôi đi.” Chỉ nghĩ thôi cũng đã đủ kích thích rồi, nếu quả thật muốn cô tắm cho anh, vậy nói không chừng anh sẽ không giữ mình được, dấy ngã cô. . .

Không được, không được suy nghĩ nữa! Nghĩ tiếp đoán chừng anh có thể phun máu mũi ngay tại chỗ!

Nhiếp Từ Phong lắc lắc đầu ném đi suy nghĩ của mình, anh lúng túng háng giọng một cái, sau đó đi tới trước xe của em bé, ôm đứa nhỏ từ bên trong ra: “Nhóc con, nhớ ba không?”

Thằng bé mở to đôi mắt ra nhìn anh, đột nhiên chu miệng lên, rồi ngoảnh đầu đi.

Thấy thế, Nhiếp Từ Vũ nở nụ cười ngây ngốc.

“Đáng ghét!” Trên thương trường, những thương nhân nghe thấy tên của Nhiếp Từ Phong đã sợ mất mật, lần đầu tiên anh cảm nhận được sự thất bại như thế này, hơn nữa lại còn mất mặt trước một đứa trẻ mới sinh không được bao lâu! Bị thằng bé lờ đi, thoáng một cái Nhiếp Từ Phong đã lập tức thay đổi sắc mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhiếp Từ Vũ đang cười cợt mình, sau đó anh hạ giọng nói với con trai của mình: “Con có tin là ba sẽ quăng con vào cô nhi viện không!”

Không biết có phải cu cậu thực sự nghe hiểu lời nói của anh hay không, mà đột nhiên nhăn mặt lại, sau đó òa khóc lên, khóc rất dữ dội.

Thấy bé òa khóc, khuôn mặt tuần tú của Nhiếp Từ Phong thoáng một cái đã tái hơn phân nửa, anh trừng mắt nhìn cu cậu không ngừng giãy giụa trong lòng của mình, nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không biết làm như thế nào.

“Ngao nào, cục cưng đừng khóc ~ đừng khóc nữa.” Nhiếp Từ Vũ vội vàng tiếp nhận thằng bé từ trong lòng của anh, an ủi thằng bé. Kỳ lạ là, cho dù cô đồ như thế nào đi nữa, thằng bé cũng không hề ngừng khóc giống như thường ngày, mà ngược lại còn khóc lớn hơn nữa, càng gào to hơn, thoáng một cái đã khiến tất cả ánh mắt của mọi người trong công viên đều tập trung qua đây.

Không nhận được những ánh mắt xung quanh đều tập trung lại chỗ mình, Nhiếp Từ Phong nhất thời có cảm giác đầu của mình cũng muốn nổ tung. Cuối cùng anh bắt đầu đi ôm trán, tức giận: “Được rồi, được rồi, ba đâu hàng, ba không quăng con vào cô nhi viện nữa.”

Vừa dứt lời, cu cậu liền ngừng khóc ngay lập tức, khiến cho Nhiếp Từ Vũ vô cùng kinh ngạc. Cu cậu bấu môi ở trong lòng, đôi mắt mở to ra liếc xéo về mặt thất bại của Nhiếp Từ Phong, cong khóe miệng lên, về mặt kia, giống như đang vô cùng đắc ý.

“Con. . . Con nghe hiểu lời của anh kìa!” Nhiếp Từ Vũ giật mình nhìn cu cậu trong lòng mình, không thể tưởng tượng nổi.

Nhiếp Từ Phong cũng không trực tiếp trả lời cô, mà tức giận trừng mắt nhìn đứa nhỏ, nói: “Anh nghĩ thằng nhóc này sau này lớn lên chắc chắn sẽ là một thiên tài.” Di truyền gen tốt của bọn họ, từ nhỏ đã biết tính toán người khác như vậy, sau này lớn lên nhất định sẽ là một gian thương! Nhiếp Từ Phong suy nghĩ, trong lòng không khỏi có chút đắc ý.

Nhiếp Từ Vũ ôm đứa nhỏ, còn Nhiếp Từ Phong đẩy chiếc xe em bé đi ở trong công viên, trai xinh gái đẹp đi cùng với nhau nên khiến cho không ít người chú ý tới, đương nhiên cũng có những ánh mắt có chút khác thường. Giống như khi bọn họ tìm được một cái ghế dài ngồi xuống, thì hai tên con trai ở cách đó không xa thì thầm với nhau.

“Cô bé kia nhìn rất trẻ nhì, tuyệt đối không phải là mẹ, tôi cá năm trăm đồng bọn họ là quan hệ anh em.” Một tên trong đó nói.

“Cậu không thấy trong tay của cô ấy ôm đứa nhỏ sao? Sao lại không phải là mẹ được. Tôi cá một ngàn đồng bọn họ có quan hệ vợ chồng.” Một tên khác lại nói.

Hai người nói nhỏ với nhau, nhưng mà tai của Nhiếp Từ Vũ rất thính nên vẫn nghe được, đồng thời đáy mắt cũng hiện lên một chút ma mãnh. Đột nhiên cô nhét đứa nhỏ ở trong tay vào trong lòng của Nhiếp Từ Phong ở bên cạnh, sau đó cố ý lớn tiếng nói: “Anh trai, chúng ta về nhà đi.” Nói xong, liền nhìn thấy tên con trai cá bọn họ có quan hệ anh em cười khanh khách xòe tay ra.

Anh trai?

Không hiểu vì sao cô lại xưng hô như vậy, Nhiếp Từ Phong quay đầu lại, vừa vặn bắt gặp ánh mắt đùa giỡn của cô. Theo tầm mắt của cô nhìn lại, khi anh nhìn thấy cậu bé ở cách đó không xa đang lấy tiền đưa cho người còn lại, sừng sốt một chút, một giây sau đáy mắt đen lấy của anh khẽ lóe sáng lên.

Người phụ nữ đáng ghét này! Vậy mà lại giúp bọn họ cá độ!

Đôi mắt ánh nhiệm vẻ không vui, chỉ nghe thấy anh khẽ gọi: “Vũ Vũ.”

“Dạ?” Nhiếp Từ Vũ không hiểu quay đầu lại, một giây sau miệng của cô liền bị anh chặn lại.

Nụ hôn bất ngờ khiến cho cô trở tay không kịp, đầu óc trống rỗng. Mãi cho tới khi Nhiếp Từ Phong lui người về, vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi mình, ôm đứa nhỏ đứng dậy nói: “Chúng ta về nhà thôi.” Cô mới hồi phục lại tinh thần. Ánh mắt trống rỗng lại đảo mắt nhìn xung quanh mình, ngoại trừ hai cậu bé đứng cách đó không xa đang đứng ngây ngốc ra nhìn, thì tất cả mọi người đều mang theo vẻ mặt mờ ám, rất nhiều phụ nữ còn nói “Thật hâm mộ sự to gan của bọn họ.” Mặt của Nhiếp Từ Vũ đỏ lên, đứng lên đẩy xe trẻ em nhanh chóng đi theo.

※

Cứ như vậy cuộc sống lại trôi qua thêm mấy ngày sống yên bình lặng. Mỗi ngày Nhiếp Từ Phong chăm chỉ làm việc, còn Nhiếp Từ Vũ thì ở nhà chăm sóc đứa nhỏ. Dưới sự cổ vũ của Lạc Thuần và bà Trần Phương, cô lại một lần nữa cầm cuốn sách lên, muốn tiếp tục học đại học mà cô đang học dở.

Lên đại học không sai, nhưng mà vì cô mỗi ngày tự giam mình trong thư phòng tận lực học hành mấy tiếng đồng hồ, thì không sai cũng biến thành có sai.

Nhiếp Từ Phong lén tới chỗ của bà Trần Phương lấy đi chìa khóa thư phòng, mở cửa chuồn êm vào bên trong. Khi anh nhìn thấy Nhiếp Từ Vũ đang cúi đầu vào bàn đọc sách, cả người tập trung không hề ngẩng đầu lên, thì tay âm thầm nắm chặt lại thành quyền.

Nhiếp Từ Vũ một lòng chuyên tâm đọc sách nên cũng không phát hiện là anh tới, đến khi cuốn sách giáo khoa ở trên bàn đột nhiên biến mất, cô mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Đem sách trả lại cho em.” Cô mở miệng ra đòi sách lại.

“Đừng học nữa.” Chân mày của Nhiếp Từ Phong nhíu lại, không vui ném cuốn sách giáo khoa ra xa.

Thấy thế, Nhiếp Từ Vũ đứng dậy, vội vàng chạy đi nhặt, nhưng mà còn chưa đi được nửa bước, đã bị Nhiếp Từ Phong chặn ngang ôm vào trong lòng của mình.

“Em không học cũng không có vấn đề gì, không có ai quan tâm tới bằng cấp của em.” Anh tựa đầu vào bả vai của cô, dùng sức ôm chặt lấy cô.

Anh bắt mặn, vô cùng bắt mặn!

Thời gian này vì chăm sóc cho thằng nhóc kia, mà cô đã không thêm đoái hoài gì tới anh, bây giờ lại vì học hành, mà lại càng không thêm ngó ngang gì tới anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Chương 195: Làm giả hóa thật

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhiếp Từ Phong quán chặt lấy khiến cho Nhiếp Từ Vũ đầu đầu không dứt, nhưng lại không có cách nào. Bởi vì quả thật cô cũng lạnh nhạt với anh rất nhiều, dù về tình có thể tha thứ, nhưng mà cô vẫn muốn bù đắp cho anh.

“Bằng cấp, tự em quan tâm là được. Em không muốn cả đời phải sống dựa vào anh, em định sau này cục cưng lớn một chút thì em sẽ đi ra ngoài làm việc.” Cô vỗ nhẹ vào lưng anh, định tránh thoát ra khỏi ngực của anh.

“Anh là người đàn ông của em, em không dựa vào anh thì dựa vào ai.” Nhiếp Từ Phong ngẩng đầu lên khỏi vai của cô, vẻ mặt lo lắng nhìn cô. . “Cho dù con có lớn lên anh cũng không hy vọng em đi ra ngoài làm việc.”

Anh là người theo chủ nghĩa đàn ông, khiến cho cô không dám khen tặng, nhưng cũng không thể trách anh, ai bảo từ nhỏ anh lớn lên trong gia đình hào môn, đã tiếp nhận tư tưởng đàn ông đi làm kiếm tiền, đàn bà lo cho gia đình.

Nhìn bộ dạng bướng bỉnh của anh, Nhiếp Từ Vũ bất đắc dĩ thở dài một hơi nói: “Mau buông em ra đi, em muốn học bài tiếp.” Nói xong cô giãy giụa, muốn tránh khỏi người của anh. Chăm sóc cục cưng nguyên cả ngày, cô vất vả lắm mới tranh thủ được chút thời gian để học bài, cô cũng muốn vì anh mà lãng phí chút thời gian quý báu này.

“Em coi chuyện học hành quan trọng hơn anh?” Nhiếp Từ Phong nhíu mày không vui, vẻ mặt hung thần ác sát, ánh mắt này dường như muốn nói: Em có can đảm dám thừa nhận thử xem!

Nhiếp Từ Vũ buồn cười nhìn anh, khẽ cười nói: “Đây là hai chuyện khác nhau.” Trong lòng cô anh có vị trí không ai có thể so sánh được.

Không hiểu vì sao, chân mày của Nhiếp Từ Phong thoáng thả lỏng một chút: “Anh ở lại đây cùng với em, em có cái gì không hiểu thì anh có thể giảng cho em.” Nói xong lại cúi xuống hôn trộm cô một cái, Nhiếp Từ Vũ nghiêng đầu qua một bên, không chút lưu tình tránh né khỏi cái hôn trộm của anh.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ bất đắc dĩ tròn mắt lên nói: “Đừng cố tình gây sự nữa được không? Anh cảm thấy anh ở trong này em có thể tiếp tục học được nữa sao? Trước đó thì bắt đầu ghen tị với con trai, bây giờ là học hành, cô phát hiện sao mà càng ngày anh càng giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện vậy!

Nói xong, Nhiếp Từ Vũ liền nhìn thấy vẻ mặt của anh bỗng chốc trở nên mất mát. Không đành lòng nhìn vẻ đau lòng của anh, cô lắc lắc đầu nghiêng người xuống hôn lên khuôn mặt của anh, nói: “Hôm nay anh vẫn chưa gặp cục cưng đúng không, tới thăm con đi, trước bữa cơm em sẽ ra.” Cô thỏa hiệp.

“Không cần!”

“Thật sự không cần?”

“Đúng vậy!”

Sau khi khuyên nhủ không thành, Nhiếp Tử Vũ cũng bực mình. Cô giãy giụa tránh khỏi cái ôm của anh, lạnh lùng nói: “Tùy anh vậy.” Sau đó cầm sách ngồi xuống ghế sofa, tiếp tục chuyên tâm học bài.

Trong thư phòng yên lặng vài phút, sau đó đột nhiên Nhiếp Tử Phong đứng dậy.

Nhiếp Tử Vũ vốn cho là anh sẽ quán quít lấy mình nữa, không ngờ anh lạnh lùng nói một câu: “Anh muốn mang theo con trai bỏ nhà trốn đi!” Sau đó liền đi ra ngoài, hơn nữa lúc đi còn cố ý dùng sức đóng sầm cửa thư phòng lại.

Nhìn cánh cửa thư phòng bị chấn động, Nhiếp Tử Vũ lộ ra biểu cảm khổ não, xem ra anh đã thực sự tức giận rồi. . .

. . .

Trước bữa cơm tối Nhiếp Tử Vũ đi ra khỏi thư phòng.

Vốn cho là Nhiếp Tử Phong chỉ nói suông thôi, không ngờ tìm hết khắp cả căn nhà mà cũng không phát hiện ra bóng dáng của anh, đương nhiên cũng không thấy bóng dáng của cục cưng luôn.

“Chị, chị có nhìn thấy Tử Phong và đứa nhỏ đâu không?” Nhiếp Tử Vũ sốt ruột hỏi Lạc Thuần đang ngồi ở trong sofa phòng khách ăn khoai tây chiên và xem tivi. Hơn một tháng nay hai người tiếp xúc, mối quan hệ trở nên thân thiết hơn, càng lúc càng trở thành chị em khăng khít với nhau. Lạc Thuần cải tà quy chính, lại không còn ngây ngốc nữa được Nhiếp Tử Phong tìm giúp cho một công việc trợ lý trong tập đoàn Nhiếp Phong. Ngoại trừ những thời gian làm việc ở bên ngoài ra, đa phần thời gian đều ở nhà.

“Thấy.” Lạc Thuần quay đầu nhìn cô một cái, nở ra một nụ cười toe toét: “Anh ta mang theo túi lớn túi nhỏ ôm theo thằng nhóc đi ra ngoài rồi.”

Túi lớn túi nhỏ? Hành lý sao? Ngất mất! Không phải anh thật sự mang theo đứa bé bỏ nhà trốn đi đấy chứ!

Nghĩ như vậy, Nhiếp Tử Vũ nhất thời sốt ruột chạy lại ngồi xuống sofa, cầm lấy tai nghe điện thoại muốn gọi điện thoại, vẫn không quên hỏi: “Vậy chị có ngăn cản anh ấy hay không?”

“Ngăn cản? Vì sao?” Lạc Thuần lộ ra vẻ nghi hoặc.

Được rồi!

Nhiếp Tử Vũ không nói gì mà bấm điện thoại gọi đi, nhưng mà mãi không có người nhận máy, sau đó cô lại gọi điện thoại tới nhà họ Nhiếp, cũng không có người nghe máy. Gọi điện thoại thì không nghe máy, lại không biết anh đi chỗ nào, lúc Nhiếp Tử Vũ gấp tới độ sắp hồng mắt, thì đột nhiên có một bóng dáng xuất hiện trước mặt của cô.

“Thuần Nhi, Vũ Vũ bị làm sao vậy?” Nhìn bộ dạng sốt ruột bấm gọi điện thoại, gấp đến độ muốn khóc của Nhiếp Tử Vũ, bà Trần Phương không hiểu hỏi.

“Con cũng không biết.” Lạc Thuần nhún vai một cách vô tội, vẻ mặt buồn bực: “Con bé từ lúc trên lầu chạy xuống thì đã như vậy rồi.”

Từ trong miệng của Lạc Thuần không lấy được câu trả lời, lúc bà Trần Phương đang định hỏi Nhiếp Tử Vũ là có chuyện gì xảy ra, thì một giọng nói quen thuộc vang lên từ ngoài cửa.

“Chúng con đã trở về rồi đây.”

Một giọng nói dồi dào từ tính vang lên bên ngoài phòng khách, bà Trần Phương liền hỏi một câu: “Tại sao lại về trễ như vậy?” Ông nghe trong tay của Nhiếp Tử Vũ rớt xuống đất kêu cạch một tiếng.

Chỉ thấy Nhiếp Tử Phong ôm đứa nhỏ ở trong tay, một tay khác thì cầm một túi nilon rất lớn, từ ngoài cửa đi vào.

“Anh đi đâu vậy hả?” Nhiếp Tử Vũ nóng ruột bất chấp tất cả vội vàng chạy ra nắm lấy góc áo của anh, khuôn mặt nhăn nhó lại.

Nhìn bộ dạng muốn khóc của cô, Nhiếp Tử Phong tròn mắt kinh ngạc nhìn bà Trần Phương rồi lại chuyển qua nhìn Lạc Thuần, ánh mắt như muốn hỏi bọn họ đây là sao vậy. Không tìm được đáp án, tâm mắt lại một lần nữa dời về nhìn Nhiếp Tử Vũ, lúc Nhiếp Tử Phong đang định trả lời cô, thì lại nghe thấy cô nói.

“Muốn bỏ nhà trốn đi thì đi một mình đi, đừng có mang theo đứa nhỏ đi cùng!” Nói xong đoạt lấy đứa nhỏ ở trong tay của anh, ôm chặt vào lòng mình, giống như chỉ sợ mình buông lỏng một chút thì sẽ bị anh cướp đi.

Nhiếp Tử Vũ vừa nói một câu, thì nhất thời trong phòng khách không còn tiếng động gì nữa, yên lặng một cách đáng sợ, ngay cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng. Im lặng một lúc lâu, người phản ứng lại đầu tiên vẫn là bà Trần Phương.

“Vũ Vũ, con đang nói cái gì vậy. . . Tử Phong chỉ giúp mẹ đi mua một chút đồ thôi mà, tại sao con lại. . .” Lại quay đầu nhìn về phía Nhiếp Tử Phong,

chỉ thấy gương mặt anh tuấn của anh trở nên tối tăm, căng thẳng, ánh mắt nheo lại, không có biểu cảm gì, nhưng mà lại khiến cho người ta cảm thấy vô cùng phần nộ. “Tứ Phong à, vì sao con lại về trễ như vậy.”

Cái gì? ! Chỉ là đi mua đồ! Nói như vậy không phải cô đã. . . Nhìn sắc mặt âm trầm dọa người của Nhiếp Tứ Phong, Nhiếp Tứ Vũ nuốt nước miếng một cái thật mạnh. Mình đã thực sự trách lầm anh rồi!

Một cảm giác lạnh lẽo toát ra từ đáy lòng, ánh mắt lạnh như băng của Nhiếp Tứ Phong chậm rãi chuyển qua nhìn bà Trần Phương, sau đó lạnh lùng nói một câu: “Bởi vì con trai của cô ấy nhìn rất đáng yêu, nên mọi người đều tranh nhau ôm, cho nên bị trễ một chút!”

Anh vừa dứt lời, bầu không khí lại im ắng.

Ánh mắt của Nhiếp Tứ Vũ có chút xao động, cô cúi đầu, ánh mắt phức tạp nhìn đứa nhỏ ở trong lòng đang cười với mình, trong lòng nhói đau.

Anh không nói là con của bọn họ, mà nói là con của cô, điều này có nghĩa. . .

Xem ra anh thực sự tức giận! . Nhiếp Tứ Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên lo lắng nhìn anh, có chút chột dạ.

Vốn là không có chuyện gì, nhưng mà vì lời nói của Nhiếp Tứ Vũ không dùng tới não mà đã nói ra khỏi miệng, nên biến thành có chuyện.

Bà Trần Phương vội vàng giảng hòa, mà Lạc Thuần không chịu nổi nhiệt độ phòng khách xuống thấp một cách đột ngột, lấy cốc bê đồ ăn liền trốn vào trong bếp. . .

※

Không khí của bữa ăn tối này rất kém, kém đến mức Dịch Thiên Minh bước chân vào liền cảm nhận rất rõ không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

Sau khi Lạc Thuần giải thích một phen, Nhiếp Tứ Vũ mới biết mình đã thực sự hiểu lầm rồi. Thì ra bao lớn bao nhỏ trong lời nói của Lạc Thuần là rác mà bà Trần Phương kêu vứt đi, nhưng mà Nhiếp Tứ Vũ lại nghĩ đó là hành lý. Thế nhưng bây giờ có thể làm gì được? Mọi chuyện đều đã xảy ra rồi, cô có cách nào bù lại được đâu, cho nên vào lúc ăn cơm, thỉnh thoảng cô lại ngẩng đầu lên chú ý sắc mặt của anh.

Từ đầu tới cuối Nhiếp Tứ Phong chỉ cúi đầu ăn cơm, không hé răng một tiếng, thậm chí cũng lười gấp thức ăn, cứ như vậy ăn cơm không. Thất vọng và đau khổ, quả thật anh thực sự thất vọng và đau khổ! Anh coi cô quan trọng hơn bất cứ thứ gì, nhưng mà anh trong lòng cô còn không bằng đứa nhỏ, thậm chí cô còn suy nghĩ mình buồn cười và ngây thơ như vậy, hơn nữa cô cũng không đủ tin tưởng anh! Trải qua nhiều chuyện như vậy, cô không tin tình yêu của anh đối với cô đến chết cũng không đổi, chỉ sợ rồi ra cô một ngày cũng không chịu được.

Bình thường lúc ăn cơm vẫn hay trêu đùa nhau, anh dứt cho em, em gấp cho anh, bây giờ đột nhiên hai người đều trầm mặc, những người còn lại cũng xấu hổ không biết nên nói gì nữa.

Nhìn bát mì đã ăn suốt nửa tháng nay, Nhiếp Tứ Vũ lại cảm thấy sắp ói ra. Bình thường vì anh hay trêu chọc cô nên cô mới bắt tri bắt giác ăn hết, nhưng mà hôm nay anh không trêu ghẹo cô nữa, cô lại không ăn nổi miếng nào. Nghĩ vậy, lúc cô định buông đũa xuống, thì bà Trần Phương ở bên cạnh lại lấy khủy tay huyých cô.

Nhìn theo ánh mắt của bà, Nhiếp Tứ Vũ cắn răng chần chờ một lúc, sau đó cũng nhân tiện gấp một cái đùi gà bỏ vào trong chén của anh. Thấy thế bà Trần Phương cũng mở miệng nói: “Tứ Phong, con ăn đùi gà đi, đây là Vũ Vũ đã dặn riêng mẹ mua để bồi bổ cho con, con nếm thử xem.”

Nghe vậy, Nhiếp Tứ Phong vẫn liên tục cúi đầu nhìn chén cơm rốt cục cũng có chút phản ứng, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, gấp cái đùi gà, nhưng mà lại không bỏ vào miệng mình, cũng không mở miệng nói lời cảm ơn, mà là. . .

“Nếu bỏ như vậy, thì hãy để dành cho con trai em ăn đi.” Nói xong gấp đùi gà trả lại vào cái chén trước mặt của Nhiếp Tứ Vũ.

Câu nói của anh vừa dứt, nhiệt độ trong phòng khách giảm xuống đáng kể, ngoại trừ Nhiếp Tứ Phong ra, ai cũng không nhịn được mà rung mình một cái. Lạc Thuần đang uống nước canh, cũng bị sặc luôn.

Nhiếp Tứ Vũ vất vả lắm mới nở một nụ cười gượng gạo trên môi, một lúc lâu sau, cô buông đũa xuống, lạnh nhạt nói: “Anh thực sự muốn giận đối với em như vậy sao? Em cũng đã nói xin lỗi với anh rồi, anh còn không chịu tha thứ cho em nữa?” Cô biết bản thân mình có chút nóng vội, nhưng mà với tình hình này, cũng khiến cô sắp không giữ nổi lý trí nữa rồi.

Nhiếp Tứ Phong lạnh nhạt, vẻ mặt không chút thay đổi hỏi: “Em đã làm sai cái gì, vì sao lại muốn anh tha thứ cho em?”

“Anh. . .” Nhiếp Tứ Vũ bị lời nói của anh làm cho tức giận, một lúc lâu sau cũng không nói được câu nào. .

Không khí không khỏi có chút cứng ngắc, cả một bàn đồ ăn, nhưng mà không một người nào có thể nuốt trôi. Trừ Nhiếp Tứ Phong và Nhiếp Tứ Vũ ra thì ba người hai mặt nhìn nhau, Dịch Thiên Minh có lòng tốt lên tiếng: “Tứ Phong à, con và Vũ Vũ cũng đã có con rồi, định khi nào thì kết hôn thế?”

Vấn đề này của Dịch Thiên Minh không thể nghi ngờ đó là một vấn đề khá thoải mái, bà Trần Phương nhìn ông bằng ánh mắt cảm kích, cũng khiến ánh mắt của Nhiếp Tứ Vũ dấy lên tia hy vọng, nhưng cũng không được bao lâu, đã bị lời nói của Nhiếp Tứ Phong dập tắt hết.

“Con chưa nghĩ tới.” Nhiếp Tứ Phong thần nhiên nói, buông đôi đũa trong tay xuống. Anh dùng ý tứ sâu xa thoáng nhìn qua Nhiếp Tứ Vũ đang ngây

ngắn cả người, nói: “Cô ấy bận rộn như vậy, có nhiều chuyện cần phải làm cho xong, làm gì có thời gian để ý tới vấn đề này? Cô ấy không thèm để ý tới, thì con để ý làm cái gì? Cho nên, không nghĩ.”

Ngoài mặt thì Nhiếp Tử Phong lạnh nhạt thờ ơ như vậy, nhưng mà trong lòng đã sớm rồi thành một núi. Giả, những lời anh nói thực sự là nói láo! Thực ra anh đợi cô sinh đứa nhỏ xong thì tính tới chuyện kết hôn, sẽ chờ lúc nào đó cầu hôn với cô. Bây giờ tức giận nên mới hồ đồ mà nói như vậy! Mà vừa nói ra khỏi miệng, anh đã hối hận không thể vờ lên miệng mình một cái.

“Không nghĩ tới? Chuyện này. . .” Trán của Dịch Thiên Minh cũng đổ mồ hôi lạnh, bắt đầu hối hận vì sao bản thân mình lại nói tới chủ đề này.

Bà Trần Phương và Lạc Thuần ở bên cạnh đều không nói gì, mà cùng dùng ánh mắt lo lắng nhìn Nhiếp Tử Vũ đang ngồi yên lặng, trong lòng cũng sốt ruột thay cô.

“Con ăn no rồi, cả nhà cứ từ từ ăn tiếp.” Nói xong, cô không chờ mọi người phản ứng lại đã đi thẳng lên lầu.

Sau bữa cơm tối không có chút cảm giác nào, Nhiếp Tử Vũ liền đi vào phòng. Hơn nửa tháng nay, cô đã quen được anh lau người mỗi ngày, được anh gội đầu mát xa cho, hôm nay xảy ra chuyện này, cô cũng không có sức đâu mà đi làm nữa. Không tắm rửa, không gội đầu, cô cứ như vậy ngã người nằm xuống giường, nhìn trần nhà ngẩn người.

Bỗng dưng trong đầu hiện lên vẻ mặt của anh khi trả lời vấn đề kết hôn, tim của Nhiếp Tử Vũ quặn lại, không ngừng đau đớn.

Đó là suy nghĩ thật sự của anh sao? Anh thực sự không nghĩ tới chuyện kết hôn với mình?

Nhiếp Tử Vũ càng nghĩ càng cảm thấy xót xa, hốc mắt không khỏi đỏ lên. Cứ nghĩ sau khi giải làm được giải quyết rồi mà cô vẫn không thể nào ở cùng với anh, sự thật này cũng quá là đau lòng. Nhưng mà. . . Cô có thể oán ai đây? Chỉ có thể oán hận chính bản thân mình. . .

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên hai hai nước mắt chảy ra, dần dần cô chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, cửa phòng bị đẩy ra, một bóng dáng màu đen đi vào trong toilet, chỉ một lát sau lúc anh xuất hiện ở giường, thì bàn tay đã chạm vào nước ấm.

Ngón tay thon dài nhanh nhẹn cởi bỏ cúc áo của cô ra, nhẹ nhàng, khẽ khàng rút quần áo của cô đi, sau đó lấy khăn lông, dè dặt cẩn thận lau lên người trơn bóng mịn màng của cô. Lúc đôi mắt đen láy của anh nhìn thấy khóe mắt của cô loang lổ vết nước mắt, trong lòng cũng cảm thấy đau xót.

Có phải anh đã hơi quá đáng rồi không, cô còn nhỏ như vậy, có lẽ anh nên bao dung và thông cảm cho cô nhiều hơn một chút.

Một tiếng thở dài từ trong miệng của Nhiếp Tử Phong truyền ra, anh gạt những sợi tóc vương ở trước mặt cô ra sau tai, dịu dàng lau đi những giọt nước mắt của cô. Sau đó cúi người xuống hôn lên bờ môi của cô.

“Ừm. . .” Một tiếng rên vô thức vang lên trên môi của Nhiếp Tử Vũ, sau đó cô lật người tiếp tục ngủ say.

Nhiếp Tử Phong buồn cười nhìn gương mặt ngủ say như trẻ con của cô, lắc lắc đầu, chuyên tâm lau người cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Chương 196: Xuống nước làm hòa

Editor: Táo đồ phổ núi

Cứ như vậy Nhiếp Tử Phong và Nhiếp Tử Vũ chiến tranh lạnh với nhau, chuyện nói đùa lại hóa thành thật.

Mặc dù Nhiếp Tử Phong vẫn ở trong nhà của bọn họ như trước, nhưng mà cũng giống như không ở, bởi vì mỗi ngày anh đều đi sớm về trễ, cả ngày không nhìn thấy bóng dáng đâu. Còn Nhiếp Tử Vũ thì cũng không chịu xuống nước làm hòa, thế là hai người cứ chiến tranh lạnh hơn mười ngày, cũng chính vào lúc Nhiếp Tử Vũ hết thời gian ở cũ. . .

. . .

Tối giữa trưa, Nhiếp Tử Vũ ở trong phòng bếp giúp bà Trần Phương, nhân tiện cũng học bà nấu ăn, mà Lạc Thuần thì ở bên ngoài trông chừng cục cưng đang ngủ.

“Mẹ, mấy ngày nay buổi tối mẹ tới phòng của con hả?” Nhiếp Tử Vũ vừa thái đồ ăn đưa cho bà vừa hỏi.

“Không có.” Bà Trần Phương lắc đầu, không hiểu hỏi: “Sao thế?”

“Đạ?” Cô gái quỳ tiếp tân không hiểu.

Nhìn bộ dạng mê man của cô ta, Nhiếp Tử Vũ cười nói: “Cô mới tới làm à?” Trước đây chỉ cần nói tên của mình ra là đối phương đã cho cô đi vào.

“Ách. . . Tôi đã tới làm được sáu tháng. Nhưng mà, điều này có liên quan gì sao?” Cô gái tiếp tân không hiểu, nghiêm mặt lại nghiêm túc nói: “Vị tiểu thư này, cô muốn gặp tổng giám đốc thì phải hẹn trước mới gặp được, nếu không thì tôi không thể cho cô đi vào được.”

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô ta, Nhiếp Tử Vũ đang muốn giải thích thân phận của mình, thì lại nghe thấy một giọng nói vang lên từ phía sau.

“Cô chủ.”

Nhiếp Tử Vũ quay đầu lại, chính là trợ lý của Nhiếp Tử Phong.

“Xin chào.” Nhiếp Tử Vũ gật gù đầu chào với anh ta, lúc ở làng du lịch anh ta cũng đã chăm sóc cho mình không ít, vì vậy cũng khách sáo hơn nhiều. “Tôi mang cơm trưa tới cho anh ấy, anh có thể đưa tôi lên được không?”

“Đương nhiên có thể.” Trợ lý vội vàng gật gù đầu, tiếp nhận hộp cơm tiện lợi ở trong tay của cô: “Để tôi cầm giúp cô cho.” Nói xong liền cầm lấy rồi bước đi.

“Cám ơn anh.” Nhiếp Tử Vũ dùng ánh mắt cảm kích nhìn anh ta, rồi đi theo.

Để lại cô gái tiếp tân há hốc miệng ra.

. . .

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc, bầu không khí ngột ngạt tới cực điểm. Bầu không khí tràn ngập sự tức giận, nhiệt độ trong phòng làm việc giảm xuống kịch liệt.

“Đột nhiên, “Rầm!” một tiếng. Tiếng đập vỡ vang lên ở trong phòng, khiến cho những người quản lý đứng chờ ở bên ngoài cửa hoảng hốt, không tự chủ mà lùi về phía sau một bước.

Ba giây yên lặng, sau đó lại là một tiếng rống giận vang hết cả tầng lầu.

“Một đám vô dụng! Tôi đã cho các người nửa tháng, các người cũng chỉ có bấy nhiêu năng lực thôi sao?” Cái trán trơn bóng của Nhiếp Tử Phong cũng nổi đầy gân xanh, khuôn mặt tuấn lãng phẫn nộ, ánh mắt lạnh lùng quét mắt nhìn những cấp dưới vây quanh bàn làm việc, tức giận tới mức vút hết tất cả các giấy tờ xuống dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Chương 197.1: Đoán xem người phụ nữ này là ai.

Editor: Táo đỏ phổ núi

Đây là cảnh tượng mà Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy lúc bước vào cửa.

Cô nhìn thấy mấy người đàn ông trung niên mặc đồ vest tinh tể đứng nghiêm trước bàn làm việc, hai tay chắp ở sau lưng, cúi thấp đầu xuống, giống như những học sinh làm sai bị thầy giáo dạy dỗ vậy, ở dưới chân của anh thì một đồng giấy tờ rơi vãi đầy đất. Người mà Nhiếp Tử Vũ muốn tìm thì đứng ở sau bàn làm việc, hai tay của anh chống lên bàn, gương mặt anh tuấn của anh hiện lên sự lo lắng, bởi vì trong lòng đang tức giận, nên gương mặt cau có lại.

“Đồ ăn hại! Mỗi tháng công ty trả lương cho các người nhiều như vậy thực sự là quá lãng phí rồi. . .” Nhiếp Tử Phong nổi trận lôi đình, ánh mắt tóe ra lửa giận, anh tập trung trách cứ bọn họ, hoàn toàn không nghe thấy tiếng đẩy cửa ở ngoài hành lang, rồi sau đó có hai bóng người bước vào.

Nhiếp Tử Vũ ôm đứa nhỏ, đứng ở cửa nhìn Nhiếp Tử Phong giống như hung thần ác sát, đôi mi thanh tú nhăn lại, gương mặt xinh xắn hiện lên sự lo lắng. Cô nghĩ thầm ở trong lòng, chắc là phải đi ra ngoài chờ, khi nào anh nói xong thì lại vào tìm anh.

Cô vẫn đang do dự ở trong lòng, nhưng mà vẫn còn chưa đưa ra quyết định, thì trợ lý ở bên cạnh cô đã hô lên một câu thay cô.

“Tổng giám đốc.”

Hai chữ này đã cắt ngang lời răn dạy của Nhiếp Tử Phong, anh không vui nhú mày lại, hét về phía phát ra âm thanh một câu: “Chuyện gì!” Nhưng mà, một giây sau, khi anh nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở cửa, thì ánh mắt phun lửa của anh chợt khựng lại, sau đó thì lửa giận ở xung quang đáy mắt lập tức rút đi, trong nháy mắt khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Tại sao em lại tới đây?” Chợt nhìn thấy bóng dáng của cô, Nhiếp Tử Phong tròn to mắt lên. Anh chậm rãi đi từ bàn làm việc lại, đi tới trước mặt của cô.

“Em . . Em mang cơm trưa tới cho anh. . . . Nhưng mà, có phải là em tới không đúng lúc không?” Bộ dạng tức giận của anh vẫn còn hiện rõ trong đầu của cô, rất sợ bị họa vào thân mình, Nhiếp Tử Vũ sợ hãi rụt rè lui về sau, gương ép bản thân nở ra một nụ cười: “Hay là em đi vào phòng nghỉ ngồi chờ một lát, chờ cho mọi người nói xong thì. . .”

Nhưng mà còn chưa nói hết một câu, Nhiếp Tử Phong đã chen ngang.

“Không cần, bọn anh nói xong rồi.” Giọng điệu nhẹ nhàng, gương mặt đẹp trai nở một nụ cười nhân hậu, tay kéo Nhiếp Tử Vũ vào trong lòng, đưa nhỏ trong lòng của Nhiếp Tử Vũ mở to đôi mắt hiếu kỳ nhìn Nhiếp Tử Phong rồi lao vào vòng tay của anh, anh hôn lên khuôn mặt mũm mĩm của cu cậu một cái rồi nói: “Nhóc con, có nhớ ba không?” Nụ cười này so với gương mặt giận dữ vừa nãy của anh giống như hai người khác nhau hoàn toàn.

Hả? Nói xong rồi sao? Tại sao bọn họ lại không biết chuyện này? Các nhân viên quản lý ở phía sau anh ồn ào quay đầu lại nhìn về phía anh, khi nhìn thấy anh dịu dàng ôm đưa nhỏ trong tay của Nhiếp Tử Vũ, trong nháy mắt, mắt của bọn họ tròn to lên giống như cái chuông đồng vậy, cảm thấy rơi xuống đất.

Bọn họ không nhìn lầm chứ? Bởi vì nhìn thấy cảnh tượng này mà không dám tin vào mắt mình vội vàng dụi mắt.

Đúng là không thể tin được! Nụ cười nhẹ nhàng kia, cười đùa với con nít, cả người toát lên ánh sáng của người cha, là người mới vừa rồi giận dữ chửi mắng bọn họ xối xả sao?

Cảm giác được phía sau chậm chạp không có hành động gì, Nhiếp Tử Phong quay lại, ánh mắt lạnh lùng đảo qua chỗ mấy vị quản lý đang còn sững sờ đứng đó, một giây sau những vị quản lý này vội vàng thu hồi tầm mắt của mình, không dám liếc nhìn anh một cái nào nữa.

“Còn đứng ở trong này làm cái gì nữa! Còn không mau nhặt những thứ ở dưới đất đặt lên bàn, rồi vứt ra ngoài!” Một đám vô dụng, không có đầu óc còn chưa tỉnh, đã thế lại còn không có mắt nhìn nữa!

“Ách. . . Dạ, đúng đúng, chúng tôi sẽ đi ngay, à không, vứt ngay.” Có thể vứt còn chưa vứt, ở chỗ này để chờ anh mắng cho thôi đầu à!

Mấy vị quản lý vừa nghe thấy như vậy, cấp tốc cúi người xuống, ba chân bốn cẳng nhặt hết những tờ tài liệu rơi dưới đất lên, sau đó khom người lặng lẽ chạy ra ngoài, trước khi đi còn không quên liếc mắt nhìn đưa nhỏ ở trong lòng của anh. Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của đưa trẻ này không khác khuôn mặt của anh bao nhiêu, đầu óc của bọn họ lập tức trống rỗng, mọi suy nghĩ đều tan biến hết, vẫn là trợ lý tốt bụng đẩy bọn họ đi ra ngoài.

Không cần nghỉ nhiều, vừa ra khỏi phòng xong, cả tập đoàn Nhiếp Phong lập tức nổ cái rầm!

Nhân vật truyền thuyết của bọn họ, muốn tiền có tiền, muốn mặt có mặt, muốn thông minh có thông minh, muốn thủ đoạn có thủ đoạn, từng được tạp chí vinh danh là vị tổng giám đốc đứng đầu trong năm người đàn ông độc thân hoàng kim, không chỉ có vợ rồi, mà ngay cả con cũng có rồi, tin tức này vừa được tung ra, đã làm tan nát những ảo tưởng của không ít nhân viên nữ. Mọi người vừa bàn tán về anh, đồng thời cũng đưa mắt nhìn vào mẹ của đưa nhỏ ở bên người anh. . .

. . .

Phòng làm việc của tổng giám đốc - -

“Ném thử đi.” Nhiếp Tử Vũ đặt hộp cơm tiện lợi xuống, bày từng ngăn ra ở trước mặt anh, rồi đưa đôi đũa cho anh. “Đưa con cho em đi, như vậy anh mới ăn cơm được chứ.” Nói xong muốn nhận lấy tên nhóc đang không ngừng ngó nghiêng ở trong lòng anh, cu cậu cảm thấy mới mẻ và hiếu kỳ với tất cả những thứ ở đây.

“Ừ.” Nhiếp Tử Phong gật gù đầu muốn đưa đưa nhỏ cho cô, nhưng mà đôi tay nhỏ bé của cu cậu lại nắm chặt lấy cả vạt của anh không chịu buông, khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại, vẻ mặt đau khổ, bộ dạng kia như muốn nói: Con không muốn qua đó.

Nhìn bộ dạng khổ sở đó của cu cậu, đôi mắt đen láy như đêm tối của Nhiếp Tử Phong hiện lên một nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Tử Vũ lắc đầu nói: “Không sao, anh ôm con cũng vẫn có thể ăn cơm được.” Nói xong gấp một miếng tôm chiên bỏ vào miệng mình.

Thấy thế, lúc này cu cậu mới hết nhăn nhó, nở một nụ cười tươi rói.

“Từ khi nào thì tình cảm của hai ba con anh lại tốt như vậy?” Nhiếp Tử Vũ rất là không có tư vị nhìn hai ba con bọn họ quấn quýt nhau, cảm giác giống như mình bị bọn họ cô lập vậy. “Không phải anh nhân lúc em không biết đã tranh thủ bồi dưỡng tình cảm với con đó chứ?” Cô khẽ bĩu môi, hời hợt.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong chỉ cười cười một chút, tiếp tục đùa giỡn với khuôn mặt sáng láng của thằng nhóc ở trong lòng, không trả lời.

Nhìn thấy anh không nhìn mình, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới cảm nhận được nỗi buồn khi bị không để ý tới, nhưng nghĩ lại trước đó vài ngày cô cũng đã làm như vậy với anh, mặc dù không phải có ý, nhưng mà cũng cảm nhận được anh đã có biết bao nhiêu uất ức, thế là cảm giác áy náy đối với anh lại càng sâu hơn.

“Anh vẫn còn đang giận em à?” Cô thả đôi đũa trong tay xuống, cái miệng nhỏ nhăn chu ra, vẻ mặt hối hận nhìn anh.

Nhiếp Từ Phong ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, đôi mày anh khí khê nhíu, một lát sau, đáy mắt của anh hiện lên một chút không nỡ: “Nếu như anh nói anh vẫn còn giận thì thế nào.” Thực ra anh đã sớm không còn giận cô nữa, bây giờ nói như vậy, chẳng qua là muốn xem cô giải quyết như thế nào mà thôi.

“Cái đó. . . Vậy anh muốn em phải làm thế nào thì mới hết giận em.” Ánh mắt của Nhiếp Từ Vũ đáng thương nhìn anh, ánh mắt kia nhìn trong suốt như một con nai, đáy mắt lại long lánh sáng lên tia hy vọng.

Nhìn cô một lúc lâu, Nhiếp Từ Phong nhướn mi lên, từ miệng nói ra một câu: “Nếu như em không đi học nữa, thì anh có thể suy nghĩ sẽ không còn giận em nữa.”

Vừa nói dứt lời, vẻ mặt của Nhiếp Từ Vũ đông cứng lại, ánh mắt của cô lóe lên sự kiên quyết nhìn anh, một lát sau cũng không nói ra lời nào.

“Thế nào? Không đồng ý?” Cánh môi của Nhiếp Từ Phong tạo thành một độ cong, một giây sau, gương mặt anh tuần của anh hiện lên chút chua xót. Cùng lắm anh chỉ muốn thăm dò một chút thôi, nhưng mà không ngờ đáp án lại làm anh đau lòng như vậy! Xem ra, ở trong lòng của cô anh thực sự không quan trọng bằng việc cô đi học đại học!

Nhiếp Từ Phong, mày hỏi vấn đề này đúng là tự tìm khổ vào thân! Nghĩ như vậy, anh không khỏi cúi thấp đầu xuống, một cảm giác buồn bã nảy sinh ở trong lòng anh.

Khi nhìn thấy ánh mắt chua xót của anh, Nhiếp Từ Vũ cũng đã mềm lòng. Hai tay đặt trên đùi đột nhiên nắm chặt thành quyền, vẻ mặt cô kiên định, giống như là đang hạ quyết tâm thật lớn, cắn răng lại, gật gật đầu nói: “Được, em đồng ý với anh, không tiếp tục đi học nữa.”

Vừa nói xong, bỗng nhiên Nhiếp Từ Phong nhìn về phía cô, khi nhìn thấy đáy mắt của cô mang theo sự kiên định, trong lòng lại dấy lên tia hy vọng.

“Em đồng ý với anh, chỉ cần anh không giận em nữa, cái gì em cũng đều đồng ý với anh!”

Cô đã suy nghĩ rất kỹ, vô cùng kỹ! Mặc dù không tiếp tục đi học đại học thì có chút tiếc nuối, nhưng mà trên đời này không có chuyện gì quan trọng hơn anh.

“Em. . . đang nói thật?” Nhiếp Từ Phong không dám tin hỏi lại lần nữa, nụ cười cứng ngắc trên môi của anh dần có chút biến hóa.

“Đúng vậy.” Nhiếp Từ Vũ gật gật đầu khẳng định. Nở một nụ cười lấy lòng, cô đứng dậy, đi lại ngồi vào lòng anh, vươn tay ôm lấy vòng eo gầy gò của anh, dùng giọng nói ngọt ngào cười cười nói: “Vì vậy anh cũng đừng có giận em nữa nha? Được không? Người ta đã biết sai rồi, anh là đại nhân đừng chấp kê tiểu nhân mà tha thứ cho em có được không? Có được không.” Nói xong, còn có ý lộ ra vẻ mặt vô tội, năn nỉ anh. .

Nhìn bộ dạng đáng yêu của cô, cho dù Nhiếp Từ Phong có giận thật, cũng sẽ thỏa hiệp, huống chi là anh không hề giận cô.

“Muốn anh tha thứ cho em cũng được, nhưng mà em phải làm một chuyện khiến cho anh vui vẻ.” Đáy mắt của Nhiếp Từ Phong khê lóe sáng, được đăng chân lại lần đăng đầu. “Hơn nữa phải làm ngay bây giờ.”f

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Chương 197.2: Đoán xem người phụ nữ này là ai.

Editor: Táo đồ phổ núi

“Muốn anh tha thứ cho em cũng được, nhưng mà em phải làm một chuyện khiến cho anh vui vẻ.” Đáy mắt của Nhiếp Từ Phong khê lóe sáng, được đăng chân lại lần đăng đầu. “Hơn nữa phải làm ngay bây giờ.”

Chuyện vui vẻ? Ngay bây giờ? Đây là chuyện gì?

Nhiếp Từ Vũ mê man! Khi cô dùng ánh mắt không hiểu hỏi Nhiếp Từ Phong, trả lời lại cô là ánh mắt nóng bỏng dưới đáy mắt của anh, Nhiếp Từ Vũ lập tức hiểu ra là anh đang nói tới cái gì.

“Không được, bác sĩ đã dặn là sau sáu tuần rồi.” Lúc này mới được bốn tuần mà thôi. Mặc dù biết anh đã nhịn lâu lắm rồi, nhưng mà cô cũng kiên quyết phản đối. “Ngoại trừ chuyện này, chuyện gì cũng có thể làm.”

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong sùng sốt một lúc, đột nhiên phá lên cười, cười đến mức Nhiếp Từ Vũ không hiểu có chuyện gì xảy ra. “Cái đầu của em rốt cuộc suy nghĩ lung tung cái gì vậy.” Sau khi cười đủ, anh búng một cái lên trán của cô.

“Hả? Không phải anh ám chỉ chuyện kia sao?” Nhiếp Từ Vũ không chút suy nghĩ bật thốt lên hỏi.

“Đương nhiên không phải.” Bộ dạng đáng yêu này của cô thực sự rất thú vị, khiến cho Nhiếp Tử Phong không nhịn được mà nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sinh ra cảm giác muốn tiếp tục trêu chọc cô. Anh ghé đầu sát vào tai của cô, nhẹ nhàng thổi hơi nói: “Nhưng mà, nếu như em muốn cái kia. . . Thì đương nhiên là anh cũng sẽ không để ý.” Dù sao thì anh cũng muốn cô đến mức sắp phát điên rồi.

Hơi thở của anh khiến cho toàn thân của Nhiếp Tử Vũ nhất thời trở nên tê dại, trong đầu nổ ầm ầm một tiếng thật lớn, khuôn mặt vốn trắng nõn thoáng trở nên đỏ ửng giống như sắt nung đỏ, nóng tới mức toàn thân cô như đang bị lửa đốt. “Anh. . . Thật là đáng ghét.” Cô hoảng loạn đẩy người anh ra rồi đứng dậy, dùng tay che mặt mình, sợ anh nhìn thấy bộ dạng này của mình.

Đùa cô, thì ra lại là chuyện thú vị như vậy!

Nhiếp Tử Phong cười nheo mắt lại, cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang ngủ say ở trong lòng mình, anh háng giọng nói: “Chỉ một điều đơn giản thôi, hôn anh một cái là được rồi.”

Đôi mắt của Nhiếp Tử Vũ tròn tròn lên, kinh ngạc nhìn anh, chỉ đơn giản như vậy?

Hình như anh cũng hiểu rõ suy nghĩ của cô, Nhiếp Tử Phong gật gật đầu nói, “Không sai, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cúi đầu liếc mắt nhìn thẳng nhóc ở trong lòng anh, sau khi xác định là bé đã ngủ thật say rồi, mới từ từ đặt tay mình lên má của anh, sau đó từ từ cúi người xuống hôn lên môi anh một chút.

Hôn chuồn chuồn lướt nước một chút rồi cô định rút lui, nhưng mà Nhiếp Tử Phong cũng không cho cô có cơ hội rút lui, mà đột nhiên lấy tay giữ đầu của cô lại. Dưới tình huống cô chưa kịp phản ứng, đầu lưỡi đã nhanh nhẹn cạy răng của cô ra thâm nhập vào trong khoang miệng của cô, thỏa thích hấp thụ sự ngọt ngào của cô. Mặc dù Nhiếp Tử Vũ vừa tức vừa thẹn, nhưng mà cánh tay vẫn quàng lên cổ của anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn này.

Kết quả của bữa cơm trưa, không ăn được mấy miếng đã ầu yếm một lúc lâu, đợi tới lúc muốn ăn no bụng thì đồ ăn trên bàn đã nguội ngắt rồi. Lúc Nhiếp Tử Vũ bắt đầu đi thở dài, thì Nhiếp Tử Phong “tốt bụng” buông công việc xuống, đưa cô đi ra ngoài dùng cơm.

...

※

Đi tới nhà hàng mà hai người thích nhất để ăn cơm trưa xong, Nhiếp Tử Phong lại dẫn Nhiếp Tử Vũ đi dạo các trung tâm mua sắm. Người đàn ông đẹp trai một tay ôm con nhỏ, một tay ôm người đẹp, một nhà ba người hạnh phúc mỹ mãn, đã hấp dẫn biết bao nhiêu ánh mắt của mọi người.

“Thời gian trôi qua nhanh quá, mới đó mà đã hết một tháng rồi.” Nhiếp Tử Vũ nhìn đứa nhỏ mà Nhiếp Tử Phong đang ôm thật chặt, không nhịn được ngẩng đầu lên hỏi: “Đúng rồi, anh đã nghĩ ra cái tên nào hay hay cho cục cưng chưa?”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong nhìn cô một cái, gương mặt đẹp trai thoáng mờ mịt: “Anh cứ nghĩ là em nghĩ ra rồi chứ.

Nhìn bộ dạng vô tội của anh, trong nháy mắt Nhiếp Tử Vũ muốn ngắt đi. “Làm sao bây giờ? Em cũng không nghĩ ra.” Không bao lâu nữa thì phải làm hộ khẩu cho bé rồi, nhưng mà bọn họ ngay cả cái tên đặt cho con cũng chưa có. Trong nháy mắt, gương mặt tươi cười của Nhiếp Tử Vũ chuyển thành mặt ủ mảy chau.

Nhìn bộ dạng mím môi mím lợi lâm vào trầm tư của cô, Nhiếp Tử Phong nở một nụ cười cưng chiều, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Nói giỡn với em thôi, tên của cục cưng anh đã sớm nghĩ ra rồi.” Bởi vì vào lúc cô bị mỗ hôn mê bất tỉnh, anh cũng không hề nhận ra. Ngoại trừ chuyện vắt hết óc để suy nghĩ ra một cái tên ra, anh còn nhờ người có chuyên môn xem qua cái tên mà anh nghĩ ra nữa.

“Há? Thật sao? Tên là gì?” Nhiếp Tử Vũ vui mừng và kinh ngạc nhìn anh, không ngờ anh vậy mà lại đi lừa cô!

Nhiếp Tử Phong nhắc môi mông lên, khẽ thốt ra ba chữ: “Nhiếp Tử Ngôn.” Nói xong, còn không quên bổ sung một câu: “Em cảm thấy như thế nào?”

“Tử Ngôn? Tên này có ý nghĩa gì sao?” Nhiếp Tử Vũ nghiêng đầu không hiểu nhìn anh. . .

“Không có ý nghĩa gì, nhưng mà rất dễ nghe không phải sao?” Nhiếp Tử Phong cười cười nói: “Ai quy định đặt tên thì nhất định phải có ý nghĩa mới được?” Không có ý nghĩa gì, nhưng mà chuyên gia đã xác định đó là một cái tên hay nên anh mới quyết định dùng. Die6n da29n le6 quy1 d9o^*n.. (Lời tác giả: Chỉ là đoán bừa thôi, bạn đọc đừng ném đá.)

“Ách. . . Vậy được rồi.”

Nhiếp Tử Ngôn, Nhiếp Tử Ngôn. . . Ừ, quả thật là một cái tên không tệ. Nhiếp Tử Vũ cúi đầu lẩm bầm cái tên này lại nhiều lần, cảm thấy cũng rất thú vị. Cuối cùng không quên kiểm soát lên nhìn cục cưng ở trong lòng của anh, dùng ngón tay điểm điểm vào gương mặt đang ngủ rất đáng yêu của bé, cười nói: “Tử Ngôn, Tiểu Tử Ngôn, con đã có tên rồi ~ là ba con đặt cho con đấy, rất dễ nghe đúng không?”

Tiểu Tử Ngôn ở trong lòng của Nhiếp Tử Phong giống như nghe thấy lời nói của cô, lẩm bầm một tiếng, sau đó tiếp tục ngủ.

Nhiếp Tử Vũ cười cười thu hồi tầm mắt của mình, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Tử Phong đang nhìn mình với ánh mắt dịu dàng như nước hỏi: “Bây giờ muốn đi đâu?”

Bởi vì đã làm hòa rồi, vì vậy Nhiếp Tử Vũ cảm thấy tâm trạng của mình đặc biệt vui vẻ, hơn nửa tháng nay u ám bây giờ đã bừng sáng rồi. Nhớ lại một tháng nay, cô không khỏi có cảm giác mình thật hạnh phúc. Bây giờ cô không chỉ thực sự có người thân, mà còn có một cục cưng thiên tài người gặp người yêu, còn có một người đàn ông yêu mình sâu đậm. Loại cảm giác này, thật sự là rất tốt.

“Em muốn đi đâu?” Nhiếp Tử Phong mỉm cười hỏi lại, “Đây là lần đầu tiên sau khi sinh em được đi ra ngoài mà, muốn đi đâu thì cứ nói, nhận tiện mua một chút đồ mà em muốn mua.” Dù sao thì cô muốn đi đâu thì anh đều đã chuẩn bị xong để đi cùng cô.

“Ừm . . . Vậy tùy tiện đi chỗ nào cũng được sao?” Nhiếp Tử Vũ do dự, chớp đôi mắt to tròn nhìn về phía anh, trên gương mặt xinh đẹp bất ngờ có chút ngượng ngùng.

Dưới ánh mắt hoang mang của Nhiếp Tử Phong, cô ghé sát vào bên tai anh nói: “Em muốn đi lên cửa hàng nội y ở trên lầu để mua chút nội y.” Sau khi sinh đứa nhỏ xong, bộ ngực vốn đầy đặn của cô lại lớn hơn thêm một cỡ nữa, mà cô không có ý định nhờ mẹ mình đi mua, vì vậy chỉ có thể chấp nhận mặc chật một chút, bây giờ áo ngực mặc đã chật tới mức sắp không thở nổi nữa rồi.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong cười khẽ một tiếng, tầm mắt chuyển tới chỗ bộ ngực cao cao sắp hở ra của cô, đáy mắt lại nhiễm một tầng tình dục. Anh dùng ánh mắt đầy sắc dục nhìn bộ ngực của cô một lúc lâu, mãi cho tới khi Nhiếp Tử Vũ xấu hổ nheo một cái vào hông anh, lúc này anh mới ý thức được sự luống cuống của mình, phản ứng lại kịp, anh khẽ hắng giọng một cái nói: “Đi thôi.” Nói xong, anh ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô cùng đi lên trên lầu.

. . .

Trong cửa hàng nội y - -

Nhiếp Tử Vũ chuyên tâm chọn đồ nội y mà cô thích, còn Nhiếp Tử Phong thì ôm đứa nhỏ ngồi nghỉ ở trên ghế, cảm thấy buồn chán nên anh với tay lấy cuốn tạp chí nội y ở trên bàn lật xem, nhìn người mẫu mặc nội y đẹp đẽ và gọi cảm trên tạp chí, nhân tiện anh tưởng tượng ra nếu Nhiếp Tử Vũ mặc vào thì sẽ có hiệu quả như thế nào.

Giữa lúc anh nhìn tới mê mẩn, thì đột nhiên có một giọng nói kinh ngạc vang lên trên đỉnh đầu của anh, cắt ngang những ảo tưởng của anh.

“Tử Phong?” Đó là một giọng nữ rất dịu dàng và khéo léo, Nhiếp Tử Phong chậm rãi ngẩng đầu lên, sau khi thấy rõ khuôn mặt của anh, người kia vui mừng hô hoán lên: “Tử Phong, thật sự là anh sao, em còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi chứ!”

Nhiếp Tử Phong còn chưa kịp phản ứng, một bóng dáng màu vàng nhạt đã lên đến bên cạnh anh, ôm lấy cánh tay của anh.

Ngũ quan xinh xắn lộ ra gương mặt trong sáng, trang điểm thêm chút phấn cũng đã xinh đẹp tới mức khiến cho người ta ngạt thở. Lúc nhìn thấy rõ diện mạo của cô ta xong, vẻ mặt của Nhiếp Tử Phong khẽ cứng lại, đáy mắt đen láy của anh khẽ hiện lên chút phức tạp khiến cho người ta phải suy nghĩ, môi mím chặt lại.

“Thật không ngờ lại gặp anh ở chỗ này, gần đây anh sống như thế nào?” Người phụ nữ nhìn ngây thơ và trong sáng này không nhận ra nét mặt của anh thay đổi, liền đặt vấn đề tiếp theo.

Nhìn vẻ mặt anh nhìn mình không chút biểu cảm nào, người phụ nữ cong môi lên cười, tầm mắt lơ đãng liếc về đứa trẻ nhỏ ở trong lòng anh, trong nháy mắt, đáy mắt của cô ta tối đi.

“Đây là con trai của anh sao? Thật đáng yêu.” Nói xong liền nheo nheo khuôn mặt của Tiểu Tử Ngôn, cũng không biết cô ta đã ra sức nhiều như thế nào, mà khuôn mặt trắng nõn của Tiểu Tử Ngôn đỏ ửng lên một mảng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Chương 198: Cuộc sống hạnh phúc

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhiếp Tử Vũ từ trong phòng thử đồ đi ra, lúc cầm lấy bộ nội y đang định đi tính tiền, bất ngờ tầm mắt lướt qua chỗ hàng ghế dài, thì nhìn thấy hai người đang nói chuyện thân thiết, không hiểu sao cô ngẩn người ra.

Người phụ nữ kia là ai. . .

Cô nhìn người phụ nữ động thủ với Tiểu Tử Ngôn ở trong lòng của Nhiếp Tử Phong, ngũ quan nhăn nhó lại, vì vậy đã không nghe thấy tiếng của người bán hàng đang hỏi.

“Tiểu thư, cô có gói lại không ạ?” Người bán hàng hỏi lại một lần nữa, mãi một lúc sau, Nhiếp Tử Vũ mới hồi phục tinh thần lại.

“Vâng.” Cô gật gật đầu dấn dò: “Gói lại những thứ mà tôi vừa mới mặc thử đi.” Nói xong lấy chiếc thẻ tín dụng mà Nhiếp Tử Phong mới đưa cô rồi cho người bán hàng, sau đó đi lại hàng ghế dài.

Đi tới trước mặt bọn họ, Nhiếp Tử Vũ hít một hơi thật sâu, đang muốn hỏi người phụ nữ kia là ai, thì tầm mắt lại lơ đãng liếc nhìn đứa nhỏ ở trong lòng của Nhiếp Tử Phong, hai mắt liền tròn to lên. “Ôi, mặt của cục cưng sao lại đỏ thê này.” Một bên má của bé vốn trắng nõn bây giờ đỏ ửng lên, nhìn rất chói mắt.

Nghe thấy tiếng nói kinh ngạc của cô, Nhiếp Tử Phong và người phụ nữ kia vô thức nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của Nhiếp Tử Vũ tái mét vì lo lắng xong, mạch suy nghĩ bay xa của Nhiếp Tử Phong lúc này mới tìm về, gạt cánh tay của người phụ nữ đang quấn lấy cánh tay của mình ra, sau đó đứng dậy đi lại bên cạnh của Nhiếp Tử Vũ, đem đứa nhỏ đang ngủ say ở trong tay mình thả vào trong lòng cô.

Thái độ xa lánh và lạnh lùng của anh khiến cho người phụ nữ kia ngẩn ra, lập tức đứng dậy theo, cô ta cũng chưa từ bỏ ý định đi lại bên cạnh của Nhiếp Tử Phong, hai cánh tay của cô ta lại khoác vào tay của Nhiếp Tử Phong.

Chiều cao một mét bảy, Nhiếp Tử Vũ tự nhận là mình cũng không phải là thấp, nhưng mà không hiểu sao đứng ở trước mặt người phụ nữ này, cô lại thấp hơn cô ta nửa cái đầu. Nhiếp Tử Vũ bình tĩnh nhìn nụ cười nhợt nhạt trên khuôn mặt thanh tú của người phụ nữ kia, không hiểu sao có cảm giác quen thuộc, nhưng mà nhất thời không nhớ nổi là đã gặp cô ta ở chỗ nào.

“Tử Phong, cô ấy là ai vậy?” Người phụ nữ sờ cảm tò mò đánh giá Nhiếp Tử Vũ từ trên xuống dưới một lượt, mặc dù trên mặt nở một nụ cười dịu dàng, nhưng mà đáy mắt lại mang theo cảm giác xem thường.

Tầm mắt của Nhiếp Tử Vũ cố định trên cánh tay của cô ta đang khoác vào cánh tay của Nhiếp Tử Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng trở nên tái nhợt. Cô không vui nhún mày lại, lúc đang muốn giải thích thân phận của mình, thì Nhiếp Tử Phong từ đầu tới giờ luôn im lặng lại mở miệng trước.

“Cô ấy là Nhiếp Tử Vũ.” Nhiếp Tử Phong giải thích, đáy mắt khẽ gợn lên những làn sóng khiến cho người ta không phân biệt được. diemdnle,qu.y don Anh lặng lẽ rút bàn tay của mình ra khỏi vòng tay của người phụ nữ kia không chút lưu tình nào, đi tới phía sau quầy thanh toán ký giấy tờ cho cô.

Nhiếp Tử Vũ? Anh lại chỉ giới thiệu về mình như vậy thôi!

Nhiếp Tử Vũ ngây ngẩn cả người, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì. . .

“Em họ Nhiếp sao?” Đáy mắt của người phụ nữ này vốn đang u ám đột nhiên dấy lên một tia hy vọng, cô ta hứng thú nhìn sắc mặt không được tốt của Nhiếp Tử Vũ, nở một nụ cười xán lạn: “Nói như vậy có nghĩa em là em gái của Tử Phong? Đứa bé em đang ôm trong lòng, là con trai của em sao?” Cô vốn cho cô ấy là vợ của Tử Phong, không ngờ lại là em gái!

“Tôi. . .” Cùng là thân phận phụ nữ, Nhiếp Tử Vũ sao không hiểu nét mặt vui mừng trên khuôn mặt của cô ta có ý nghĩa như thế nào được. Cô há miệng ra đang định nói ra thân phận của đứa bé, thì người phụ nữ kia đã mở miệng cắt ngang lời của cô.

“Chị là Sở Nhan, thật hân hạnh được biết em, em gái Tử Phong.” Nói xong cô ta giờ tay ra.

Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng trừng mắt nhìn bàn tay đang giờ ra của cô ta không có chút phản ứng. Người phụ nữ kia lại không hề nhụt chí vì sự từ chối của cô, trái lại còn không cảm thấy có gì không ổn khi cầm lấy tay của cô nắm một chút, lúc thả tay ra còn nhỏ giọng nói một câu: “Em đúng là không lễ phép!”

“Ồ. . .” Thế giới rộng lớn này đúng là thứ gì cũng có thể gặp được, người phụ nữ cực phẩm như thế mà cô cũng gặp phải! Nhiếp Tử Vũ quả thực không có gì để nói tròn mắt lên đề tở về bất đắc dĩ.

Giữa lúc này, Nhiếp Tử Phong ký xong giấy tờ cầm túi đồ đã được đóng gói đi tới, anh nhìn cũng không nhìn người phụ nữ tên là Sở Nhan đó một cái, mà ôm lấy vai của Nhiếp Tử Vũ, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi thôi.” Nói xong thì ôm cô đi ra ngoài.

Bị anh lơ đi Sở Nhan cũng không hề buồn bã, mà nhắc đôi chân thon dài chạy tới trước mặt của bọn họ, ngăn cản bước đi của bọn họ.

Đôi mắt xinh đẹp của cô ta gắt gao trừng cánh tay của Nhiếp Tử Phong đang ôm lấy vai của Nhiếp Tử Vũ, đột nhiên cô ta cười dịu dàng một tiếng, sau đó lấy tấm danh thiếp nhét vào trong túi áo trong của Nhiếp Tử Phong, sau đó kiễng chân lên khẽ nói vào tai của Nhiếp Tử Phong một câu “Em vẫn chưa kết hôn đâu.” Nói xong, còn hôn một cái lên khuôn mặt không chút biểu cảm nào của anh, rồi mới cười cười rồi đi.

Một câu nói kia không lớn không nhỏ, vừa hay bị Nhiếp Tử Vũ nghe được, Nhiếp Tử Vũ liếc mắt nhìn Nhiếp Tử Phong, trên gương mặt của anh không có bất kỳ biểu cảm gì, nhưng mà lông mi của anh hơi run rẩy, xem ra anh có phản ứng đối với người phụ nữ kia. . .

Dần dần một cảm giác bất an này sinh trong lòng cô.

※

Trong xe bầu không khí rất yên tĩnh.

Nhiếp Từ Vũ ôm đứa nhỏ ngồi bên ghế phụ, cô thường ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Từ Phong đang chuyên tâm lái xe, mấy lần do dự muốn hỏi về người phụ nữ kia, nhưng mà cuối cùng lại không nói ra khỏi miệng được, cũng bởi vì sự lạnh lùng và nghiêm nghị này của cô mà năm lần bảy lượt nuốt lời nói của mình trở lại trong bụng.

“Muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.” Nhìn bộ dạng mấy lần muốn nói lại thôi của cô, Nhiếp Từ Phong khẽ liếc mắt nhìn cô một cái, trên gương mặt tuấn lãng không có bất kỳ biểu cảm gì, khiến cho người ta không thể biết được anh đang vui hay buồn.

Anh đã lên tiếng rồi, vậy thì cô cũng không cần phải do dự nữa.

Nhiếp Từ Vũ hạ quyết tâm ở trong lòng, bỗng nhiên cô ngẩng đầu lên hỏi: “Người phụ nữ vừa rồi là ai?” Sở Nhan, cái tên này hình như cô đã nghe được ở đâu đó. Nhưng mà nhất thời lại không nghĩ ra được.

“Bạn thôi.” Hai chữ khẽ thốt ra từ trong miệng của Nhiếp Từ Phong, không hề có một chút sao động nào.

Bạn thôi? Chỉ như vậy thôi sao? Nhiếp Từ Vũ không tin.

Cô mấp máy môi, vẻ mặt xụ xuống. “Nếu như chỉ là bạn thôi, vậy thì câu nói ‘Em vẫn chưa kết hôn đâu’ mới vừa rồi của cô ta là có ý gì.” Cô chớp mắt muốn nghe anh giải thích một chút.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong chớp mắt không nói gì, trên khuôn mặt tuấn tú của anh hiện lên chút phức tạp.

Thấy thế Nhiếp Từ Vũ nhăn mày lại, phỏng đoán: “Bọn anh đã từng hẹn hò à?” Trước đây anh lãng nhãng như vậy, chắc chắn người phụ nữ kia đã từng là hồng nhan tri kỷ của anh.

Nhiếp Từ Phong vẫn không trả lời như trước, nhưng mà sắc mặt càng trở nên khó coi hơn trước đó.

Nhiếp Từ Vũ tức giận, ánh mắt lạnh đi, cô lạnh lùng nhìn anh, bắt giác nhấn mạnh: “Chính anh muốn em hỏi anh mà, sao bây giờ lại không trả lời? Cho dù anh thừa nhận như lời em nói, em cũng không có ý kiến gì mà.” Mặc dù như vậy cô có ghen một chút, nhưng mà đó là khi bọn họ vẫn chưa ở cùng một chỗ, vì thế về tình có thể tha thứ.

Nhiếp Từ Vũ vốn tưởng rằng sau khi mình nói những lời này, thì Nhiếp Từ Phong sẽ có chút phản ứng, nhưng mà vẻ mặt của anh vẫn cứ lạnh lùng như cũ, không chút phản ứng nào, giống như không hề nghe thấy vậy.

Nhiếp Từ Vũ tức giận tới mức khó thở, quay đầu đi không thèm nhìn anh nữa.

Im lặng, không biết đã im lặng bao lâu.

Nhiếp Từ Vũ đang hờn dỗi bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, quay đầu nhìn về phía anh: “Đem điện thoại di động của anh em mượn dùng một chút, em muốn báo tin cho mẹ.” Lúc đi ra khỏi nhà đã nói qua giờ cơm trưa sẽ trở về, nhưng mà lại đi tới bây giờ, mà cô vì đi vội quá nên cũng quên mang theo điện thoại di động, bây giờ chỉ sợ mẹ cô đang rất lo lắng rồi.

Nhiếp Từ Phong chậm rãi lấy điện thoại từ trong túi ra đưa cho cô, không liếc nhìn cô lấy một cái.

Nhiếp Từ Vũ nhận lấy điện thoại, thăm làm mặt quỷ với anh, sau đó mới mở màn hình ra. Đang muốn nhấn cho bà Trần Phương một tin nhắn, thì đột nhiên màn hình lại hiện lên một tin nhắn. Nhiếp Từ Vũ muốn nhấn thoát, nhưng khi nhìn thấy trên màn hình hiện lên ba chữ ‘Lâm Nhĩ Kỳ’, thì vô thức đã bấm mở tin nhắn ra đọc.

Khi đọc tin nhắn mà Lâm Nhĩ Kỳ gửi tới, đôi mắt của Nhiếp Từ Vũ tròn lớn lên. Cô thấy trên màn hình viết dòng chữ —— “Từ Phong, Sở Nhan đã trở về.”

Lại là Sở Nhan!

Vừa nhìn thấy hai chữ này, Nhiếp Từ Vũ liền không tự chủ mà nhú mày. Bất ngờ, một tia sáng lóe lên, một suy nghĩ lập tức hiện lên trong đầu của cô. Xem ra anh Nhĩ Kỳ cũng biết Sở Nhan, nếu như vậy thì cô có thể hỏi anh ấy một chút! Nghĩ vậy, cô liếc mắt nhìn Nhiếp Từ Phong một cái, sau đó nhanh chóng nhấn một dòng chữ —— “Sở Nhan là ai?”

Tin nhắn được gửi đi, khoảng mười lăm giây sau, lại có tin nhắn trả lời lại.

—— “Không thể nào, sao cậu có thể quên Sở Nhan là ai được chứ, cô ấy là mối tình đầu của cậu mà! Có lẽ vì cậu và Vũ Vũ có quan hệ mật thiết như vậy nên đã quên mất chuyện trước đây của cậu và cô ấy.”

Chợt nhìn thấy dòng chữ “Mối tình đầu” trong tin nhắn, Nhiếp Từ Vũ có chút đầu mối. Nhưng mà cô vẫn chưa hiểu rõ, thế là lại nhấn đi mấy câu.

Chỉ một lát sau, lại nhận được tin nhắn trả lời của Lâm Nhĩ Kỳ.

—— “Cậu từng yêu cô ấy đến chết đi sống lại, thậm chí vì cô ấy mà muốn buông xuống tập đoàn Nhiếp Phong, sau đó cô ấy vì sự nghiệp học hành mà buông tha cậu, bây giờ cậu đã nhớ ra rồi chứ!”

Nhìn những dòng chữ này xong, ký ức của cô đã hé mở ra, những đoạn ký ức vụn vặt trong nháy mắt đã xâu chuỗi thành một hình ảnh hoàn chỉnh, khiến trái tim đang bình tĩnh của cô cũng chấn động.

Cô đã nhớ ra, cuối cùng cũng đã nhớ ra cô ta là người nào rồi!

Bàn tay cầm điện thoại di động của Nhiếp Tử Vũ hơi run lên, “Lạch cạch” một tiếng, điện thoại ở trong tay cô rơi xuống đất.

“Làm sao thế?” Nghe thấy tiếng động Nhiếp Tử Phong hồi phục lại tinh thần nghi hoặc quay lại nhìn sắc mặt trắng bệch của Nhiếp Tử Vũ, quan tâm hỏi: “Sao sắc mặt của em lại tái nhợt như vậy, có phải có chỗ nào không khỏe không?”

Giọng nói thân thiết của anh vang lên, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ chỉ nhìn thấy khẩu hình miệng của anh mờ ra rồi lại đóng lại, chứ không nghe thấy anh nói câu gì. Cô nhìn gương mặt anh không chớp mắt, cả người bỗng run lên, cảm giác bất an ở trong lòng lại càng mãnh liệt.

Sở Nhan, người mà khiến anh yêu tới mức mất hết cả lý trí, cũng từ đó trở về sau biến anh thành một công tử trắng hoa, lãng nhãng với rất nhiều phụ nữ.

Lần đầu tiên biết tới cái tên này, là vào lúc cô mới tám tuổi, cũng chính là lúc Nhiếp Tử Phong mười tám tuổi. Cô nhớ lúc đó Nhiếp Tử Phong vì Sở Nhan mà trở mặt với người nhà, bỏ nhà đi ra ngoài, mà cô thì mỗi ngày khóc hết nước mắt chờ anh, chờ hơn một tháng thì anh mới trở về.

Lần thứ hai cô nghe đến cái tên này chính là vào lúc cô sinh nhật chín tuổi, cả nhà họ Nhiếp tổ chức tiệc mừng sinh nhật cho cô, tất cả bạn bè và họ hàng đều tới tham gia, nhưng mà lại thiếu một mình anh, sau đó cô khóc hỏi anh vì sao không tham gia tiệc sinh nhật cô, anh chỉ nhàn nhạt nói một câu: Hôm nay cũng là sinh nhật bạn gái của anh. Kết quả là cô trốn ở trong phòng khóc tròn hai ngày.

Lần cuối cùng cô nghe thấy cái tên này là vào lúc mười tuổi, nghe nói là Sở Nhan đi Mỹ, cũng chính từ đó mà Nhiếp Tử Phong trở nên lãng nhãng phóng đảng, không đi học, cả ngày lêu lổng cùng với phụ nữ, trở thành đối tượng khiến cho mọi người đau đầu.

. . .

Một thời gian lâu như vậy, cái tên Sở Nhan ở trong lòng cô đã phai nhạt dần đi, cho tới ngày hôm nay, vừa rồi lúc Lâm Nhĩ Kỳ nhắc tới mới khiến cô tỉnh lại, cô mới nhớ ra là ai.

“Vũ Vũ? Vũ Vũ?” Nhìn cô đang tròn mắt lên xuất thần, Nhiếp Tử Phong gọi lên từng tiếng.

Nghe vậy, một lúc lâu sau cô mới phản ứng lại. Nhưng mà ánh mắt của cô không còn trong suốt như trước nữa, mà đã nhiễm thêm một chút bi thương. Về mặt cô có chút đấu tranh nhìn ánh mắt của Nhiếp Tử Phong đang lo lắng nhìn mình, chậm rãi mở miệng, câu nói đầu tiên là:

“Anh yêu em không?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, không chỉ Nhiếp Tử Phong, mà ngay cả bản thân Nhiếp Tử Vũ cũng ngẩn người ra.

“Vũ Vũ, em . . .” Nhiếp Tử Phong không hiểu nhìn cô, không hiểu sao đột nhiên cô lại nói tới vấn đề này.

Nhiếp Tử Vũ cũng hối hận vì sao mình lại hỏi như vậy, nhưng mà lời nói đã nói ra khỏi miệng không có cách nào thu hồi lại được, thế là cô hít một hơi thật sâu, lại nói: “Anh có yêu em không?”

Đáy mắt lặng yên của Nhiếp Tử Phong hiện lên một chút rung động, anh nở một nụ cười cung chiêu, gật gật đầu: “Yêu.” Mặc dù không biết vì sao cô lại hỏi như vậy, nhưng mà bây giờ cô là người phụ nữ mà anh yêu nhất, còn về quá khứ. . . Chuyện quá khứ, tất cả đều đã qua rồi.

Nghe thấy câu trả lời của anh, tảng đá treo lơ lửng trong lòng của Nhiếp Tử Vũ mới được hạ xuống. “Anh sẽ yêu em bao lâu?” Cô lại hỏi, ánh mắt đầy mong chờ. “Nếu như. . . Em nói là nếu như, anh phát hiện ra người anh yêu nhất không phải là em, anh sẽ. . . Rồi xa em sao?”

Nhiếp Tử Phong thật sự không biết vì sao cô lại hỏi như vậy, nhưng nhìn về mặt gãy giữa trong mắt cô, anh đã nhìn thấu sự bất an của cô. Bởi vì cô nói như vậy, trong đầu của anh lại hiện lên khuôn mặt trong sáng kia, trong lòng nhất thời xoắn lại.

“Anh yêu em, vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa em, vì thế sẽ không có nếu như!” Trong giọng nói của anh toát lên sự chân thành khiến cho người ta tin tưởng tuyệt đối.

Nhìn gương mặt thâm tình của anh, chân mày đang nhíu chặt của Nhiếp Tử Vũ dần dần giãn ra, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Được rồi, như vậy là đủ rồi. . .

. . .

※

Sau khi Nhiếp Tử Vũ và Nhiếp Tử Phong hòa hợp lại, tình yêu giữa hai người cũng tăng lên. Nhiếp Tử Vũ đã sớm đồng ý với anh lúc ở trong phòng làm việc của anh là không đi học nữa, vốn cho là cả đời này vô duyên với đại học, nhưng không ngờ anh chỉ vì trừng phạt cô nên mới nói như vậy, hơn nữa còn tận tình tới mức mời giáo viên tới nhà dạy thêm cho cô, giúp đỡ cô trong học tập.

Ban ngày, Nhiếp Tử Vũ ở nhà chăm đứa nhỏ, cũng may trẻ con vừa mới sinh ra thì mỗi ngày ngủ tới hai mươi tiếng, cho nên cô cũng không mệt lắm, ngoại trừ chuyện học tập, cô lại nghiên cứu thêm sách nấu ăn, học làm vợ hiền mẹ đảm. Diễm đàn Lê Quý Đôn. Còn Nhiếp Tử Phong thì vẫn cần cù vất vả đi làm ở công ty, tan làm thì thỉnh thoảng sẽ đón hai mẹ con đi ăn, sau khi ăn xong thì hai người lại giống như hai vợ chồng mới cưới đi dạo ở công viên, đi vào rạp chiếu phim xem phim gì đó, nhưng mỗi khi như vậy lại có thêm một cái đuôi nhỏ.

Ngoại trừ chuyện không có đăng ký kết hôn và tổ chức một hôn lễ, thì cuộc sống của bọn họ vẫn luôn duy trì sự ngọt ngào và hạnh phúc, nhưng mà thực sự sẽ duy trì một cuộc sống ngọt ngào không chút gợn sóng nào như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218: Chương 199: Sinh nhật bất ngờ

Editor: Táo đỏ phở núi

Một ngày cuối tháng sáu kia, sau khi Nhiếp Tử Phong ra khỏi nhà thì Nhiếp Tử Vũ bắt đầu bận rộn - -

Quét dọn vệ sinh, chỉnh sửa lại giường nệm, xong việc lại chạy ra ngoài, lúc quay lại thì trong tay có thêm vài cái túi nilon.

“Vũ Vũ, con đang làm cái gì thế?” Bà Trần Phương đi vào phòng bếp chợt liếc mắt nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ đang cúi đầu cọ rửa cái gì đó, lúc mà liếc mắt nhìn lên kệ bếp, thì thấy có rau dưa, các loại thịt và hải sản được chất thành một đống “Con định làm đồ ăn à? Để mẹ giúp con.” Nói xong thì mặc tạp dề vào.

“Không cần phụ giúp con, để con tự tay làm.” Nhiếp Tử Vũ vội vàng ngăn cản hành động của bà, nói: “Hôm nay con muốn tự mình nấu một bàn đồ ăn.” Nói xong, nở ra một nụ cười hạnh phúc, đôi mắt của cô to sáng hơn bình thường.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của cô, bà Trần Phương nghi ngờ. “Có chuyện gì tốt hay sao thế?” Sáng sớm đã thấy cô vui vẻ như vậy, còn tự tay vào bếp nấu ăn là chuyện hiếm thấy.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ dừng tay lại, quay đầu lại nhìn bà một cái, cười híp mắt nói: “Hôm nay là ngày hai mươi chín tháng sáu, là một ngày đặc biệt.”

“Đặc biệt?” Bà Trần Phương suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ tay một cái, lộ ra một nụ cười thần bí: “Ồ, mẹ biết rồi. Thì ra là vậy à! Vậy mẹ lập tức thu dọn giường nệm cho sạch sẽ, quét tước phòng cho gọn gàng giúp con, sau đó tới tối thì đưa Tiểu Tử Ngôn ra ngoài chơi, để cho các con có thể giới hai người.” Nếu như bà nhớ không nhầm, hôm nay con bé đã sinh con được năm mươi ngày.

“Mẹ, mẹ đang nói bậy bạ cái gì vậy ạ! Không phải như mẹ nghĩ đâu!” Nhiếp Tử Vũ xấu hổ túm quần nhìn bà, thoáng cái đã đoán được suy nghĩ của bà. “Hôm nay là sinh nhật của Tử Phong!” . Cô quệt mồ hôi vừa tức vừa thẹn nói.

Xa cách nhau hơn ba năm, đây là lần đầu tiên cô có thể tổ chức sinh nhật cho anh, cho nên cô muốn nắm chặt cơ hội này, tổ chức bữa tiệc mừng sinh nhật hoành tráng cho anh! Gần đây tập đoàn Nhiếp Phong bề bộn nhiều việc, mặc dù anh không nói ra, nhưng mà cô cũng biết nửa đêm sau khi cô ngủ say anh sẽ chạy vào thư phòng xử lý công việc, cô cũng xót anh muốn chết.

“Hôm nay là sinh nhật của Tử Phong à?” Bà Trần Phương lộ ra biểu tình kinh ngạc, như chợt hiểu ra, liếc mắt nhìn một đồng trứng gà mà cô mua, cùng với đường cát và bột mì, bà nói: “Con muốn tự mình làm bánh kem?”

“Vâng.” Nhiếp Tử Vũ gật gù đầu, nở một nụ cười với bà. “Vì vậy hôm nay nhờ mẹ hãy chăm sóc cho Tiểu Tử Ngôn giúp con.”

...

※

Mặt trời từ từ khuất bóng, hoàng hôn như một dải gấm dệt, sáng lạn nhiều màu sắc. Đã bảy giờ tối, Nhiếp Tử Vũ ôm đứa nhỏ đứng ở bên ngoài cửa ngắm ra ngoài chờ đợi, nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng mà cô mong ngóng đâu.

Nhìn thời gian lặng lẽ trôi qua chân mày của cô không khỏi nhíu lại, thỉnh thoảng cô lại nhìn đồng hồ, trong lòng lo lắng không thôi.

Sáng nay cô đã nói anh về nhà sớm một chút, vì sao bây giờ anh vẫn chưa về? Không phải chứ! Bình thường sáu giờ anh đã về tới nhà, tại sao bây giờ bây giờ vẫn chưa thấy đâu!

Hôm nay Tiểu Tử Ngôn ở trong lòng cô vô cùng không ngoan, bé cũng không ham ngủ như thường ngày, mà trái lại tinh thần rất tỉnh táo, vẫn luôn miệng kêu ê a a. Nhưng mà thời gian trôi qua rất nhanh, trên gương mặt phấn nộn không còn sự hiếu kỳ và chờ mong nữa, mà là nôn nóng, giống như muốn giục cô nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh, cho nên cuối cùng cũng khóc âm lên.

“Cực cưng ngoan nào ~ chờ thêm một lát nữa được không? Chỉ chờ thêm một lát nữa thôi.” Nhiếp Từ Vũ vát và dỗ dành bé, nhưng mà cho dù dỗ như thế nào, Tiểu Từ Ngôn cũng không hề nín khóc, mà cứ liên tục giãy giụa trong lòng cô như một con keron.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Chương 200: Trên người anh có mùi nước hoa

Editor: Táo đồ phổ nui

Nhiếp Từ Vũ vừa nóng lại vừa vội, trong lòng vốn đã không được bình tĩnh rồi. Cô lộ vẻ mặt không vui nhìn Tiểu Từ Ngôn đang nhoi nhoi ở trong lòng, vô cùng đau đầu. Dienxdandf Kê quyu dong.

“Rốt cuộc con muốn như thế nào mới chịu yên tĩnh lại chứ.” Bình thường bé cũng không hề ầm ĩ như vậy, vì sao hôm nay lại như thế này. Nhìn đứa nhỏ ở trong lòng khóc sấp không ra hơi, cô không khỏi đau lòng, khẽ hạ giọng nói: “Ngoan, đừng khóc nữa. Mẹ cầu xin con đừng khóc nữa được không? Con mà khóc, mẹ cũng muốn khóc theo luôn rồi.” Nói xong, khuôn mặt tỉnh xảo nhất thời cũng suy sụp xuống.

Nhìn bầu trời càng lúc càng đen kịt, cô cảm thấy mọi chuyện hôm nay đều không hề thuận lợi, sự chờ mong ở trong lòng cũng dần dần bị thời gian làm cho tiêu tan. Tầm mắt lại nhìn lên màn hình điện thoại di động, đã gần bảy giờ rưỡi rồi, nhưng mà vẫn không hề nhìn thấy bóng dáng của anh.

Giữa lúc Nhiếp Từ Vũ muốn gọi điện thoại cho anh lần thứ hai, thì phía sau vang lên giọng nói đầy quan tâm của bà Trần Phuong.

“Đưa Tiểu Từ Ngôn cho mẹ đi, con gọi điện thoại lại cho Từ Phong một lần nữa xem sao.” Bà Trần Phuong vừa nói, vừa đưa tay ra ôm lấy Tiểu Từ Ngôn đang không ngừng giãy giụa và khóc ầm ĩ ở trong lòng Nhiếp Từ Vũ, ôm vào trong lòng mình, dịu dàng dỗ dành.

Nhiếp Từ Vũ quay đầu lại nhìn bà bằng ánh mắt cảm kích, sau đó nhanh chóng bấm một dãy số gọi đi, sau một thời gian nghe tiếng nhạc chuông, vẫn không có người nghe máy. Cau mày lại, cô chưa từ bỏ ý định bấm gọi lại mấy lần, nhưng mà kết quả vẫn giống như trước.

“Sao vậy? Không ai nghe máy sao?” Nhìn bộ dạng mặt ủ mày chau của cô, bà Trần Phuong nói: “Nếu không con thử gọi điện thoại tới phòng làm việc của Từ Phong xem sao.”

“Vâng.” Nhiếp Từ Vũ gật gù đầu bắt đầu gọi, nhưng mà kết quả vẫn giống như vậy. Dienxdandf Kê quyu dong.

Tại sao lại không gọi điện thoại cho Nhiếp Từ Phong được, Tiểu Từ Ngôn thì vẫn không ngừng khóc, thoáng một cái Nhiếp Từ Vũ cảm thấy đầu của mình như muốn nổ tung. Giữa lúc cô muốn tới công ty để đi tìm Nhiếp Từ Phong, thì đột nhiên bà Trần Phuong lại nói.

“Hình như Tiểu Từ Ngôn khóc có cái gì đó không đúng.”

Đôi mắt tối tăm của Nhiếp Từ Vũ nhìn về phía Tiểu Từ Ngôn ở trong lòng của bà Trần Phuong, chỉ thấy khuôn mặt của bé nhăn nhó lại, sắc mặt thì đỏ bừng. “Không đúng chỗ nào?”

Bà Trần Phuong không để ý tới vấn đề của cô, mà đưa tay lên sờ trán của Tiểu Từ Ngôn. Không thử thì không biết, thử một cái mới giật mình! Trán của Tiểu Từ Ngôn nóng giống như lửa đốt vậy!

“Ôi, chỉ sợ là Tiểu Từ Ngôn đã bị sốt rồi.”

Nghe câu nói này của bà Trần Phuong, sắc mặt của Nhiếp Từ Vũ biến sắc trong nháy mắt. Hai tròng mắt tròn lên nhìn đứa nhỏ càng lúc càng khóc lớn, cô vội vàng đưa tay lên trán của bé, quả thật là đúng như lời nói của bà Trần Phuong!

“Đúng là bị sốt rồi, làm sao bây giờ ạ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô nhăn nhó lại, cô lo lắng nhìn đứa nhỏ ở trong lòng bà Trần Phuong, tay chân luống cuống. Cô chỉ nghĩ là bé không vừa lòng lên mới khóc lớn lên như vậy, lại không nghĩ rằng vì cơ thể của bé không thoải mái! Vào lúc này, máu trên mặt của Nhiếp Từ Vũ như ngưng tụ lại thành một chỗ.

“Đưa đi bệnh viện thôi.” Bà Trần Phuong nhanh chóng ôm đứa nhỏ vào bên trong, sau đó vội vàng nói: “Mẹ đi thu dọn chút đồ đạc, sau đó sẽ đưa đi bệnh viện.” Nói xong, xoay người chạy vào trong phòng.

“Nhưng mà. . .” Nhưng mà sinh nhật của Nhiếp Từ Phong thì phải làm sao đây! Đôi mày thanh tú của Nhiếp Từ Vũ nhăn lại, nhìn bà Trần Phuong với vẻ mặt muốn nói lại thôi. Bữa tiệc sinh nhật này cô đã chuẩn bị tỉ mỉ như vậy, cô không muốn. . .

Dường như bà Trần Phuong cũng nhìn thấy ánh mắt băn khoăn của cô, bà hơi do dự một chút, rồi nói: “Nếu không thì để mẹ và Thuần Nhi đưa Tiểu Từ Ngôn đi bệnh viện trước, con đi tới công ty tìm Từ Phong, nhân tiện bảo nó đưa tới bệnh viện luôn.”

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ cúi đầu xuống liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc tới mức sấp không thở nổi, mặt thì đỏ bừng lên, gật gù đầu: “. . .

Dạ.”

...

Hai bên cùng bận rộn, bà Trần Phương và Lạc Thuận thì vội vàng đưa Tiểu Từ Ngôn đi bệnh viện, còn Nhiếp Từ Vũ thì vội vàng chạy tới chỗ Tập đoàn Nhiếp Phong.

Vốn cho là Nhiếp Từ Phong đang bận tới mức tới nỗi với công việc nên mới quên mất thời gian, không ngờ lúc cô đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, thì không có một bóng người. Cô tìm được số điện thoại của trợ lý của Nhiếp Từ Phong ở phòng nhân sự, gọi một cuộc điện thoại qua, trợ lý lại nói là anh đã rời khỏi công ty từ lúc bốn giờ chiều rồi! Tin tức này khiến cho đầu óc của Nhiếp Từ Vũ trở nên trống rỗng một lúc lâu.

Không có ở công ty, lại chưa về nhà, không nghe điện thoại, vậy thì anh đã đi đâu? Hơn nữa, rõ ràng là cô đã dặn dò anh từ lúc sáng sớm, đã có chuyện gì mà khiến anh thất hứa, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi về? !

Trong đầu cô bắt đầu suy nghĩ tới từng khả năng một, nhưng mà không cho cô có thời gian suy nghĩ nhiều, bà Trần Phương đã gọi một cuộc điện thoại tới báo cô nhanh chóng đi tới bệnh viện. Lúc nửa đêm, bởi vì bận nhiều việc để hạ nhiệt cho cục cung, Nhiếp Từ Vũ cũng quên không suy nghĩ tới vấn đề này nữa.

※

Sáng sớm, lúc Tiểu Từ Ngôn đã hạ sốt và bắt đầu nặng nề đi vào giấc ngủ, lúc mọi người cũng bắt đầu chìm vào giấc mộng, một bóng dáng nhỏ nhắn đứng thẳng tắp bên cạnh bàn, nhìn một bàn thức ăn.

Trải qua một đêm mệt mỏi vì phải chăm sóc cho Tiểu Từ Ngôn, hơn nữa lại không được nghỉ ngơi một phút nào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Từ Vũ hiện lên sự mệt mỏi rõ ràng, đôi mắt đã có thêm một lớp quầng thâm, nhìn mờ màng vô thần chứ không còn được trong trẻo như trước nữa.

Cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ ở trên tường, đã hơn năm giờ, trời cũng đã sáng rồi. Nhưng mà người cô đợi cả đêm vẫn chưa về. Đôi mắt trống rỗng nhìn đồ ăn ở trên bàn, trên đó là chiếc bánh sinh nhật có chữ ‘Sinh nhật vui vẻ’ hơi méo mó. Sau khi thu dọn xong tất cả, lúc Nhiếp Từ Vũ đang muốn xoay người đi lên lầu để chăm sóc cho Tiểu Từ Ngôn, một tiếng mở cửa ‘Lạch cạch’ vang lên.

Còn chờ nữa sao? Di ien n#d ang# lle e#q quiq on

Không chờ nữa, sinh nhật cũng đã qua rồi, đợi thêm thì có ích gì nữa.

Bất ngờ Nhiếp Từ Vũ nở một nụ cười chua xót, cuối cùng cô lấy tất cả những đồ ăn ở trong bếp, nhìn cũng không thèm nhìn một cái, trực tiếp trút thẳng vào thùng rác, tiếp đó còn có cả chiếc bánh sinh nhật có chữ ‘Sinh nhật vui vẻ’ hơi méo mó. Sau khi thu dọn xong tất cả, lúc Nhiếp Từ Vũ đang muốn xoay người đi lên lầu để chăm sóc cho Tiểu Từ Ngôn, một tiếng mở cửa ‘Lạch cạch’ vang lên.

Cô giật mình một chút, rồi chần chừ một lúc mới quay đầu nhìn về hướng cửa, lại nhìn thấy một bóng dáng màu đen xuất hiện ở trước cửa, mà người kia chính là người mà cô đã đợi chờ cả một đêm.

‘Anh đã đi đâu? Vì sao bây giờ mới trở về? Anh có biết là em đã gọi cho anh bao nhiêu cuộc điện thoại rồi không? Vì sao lại không nhận điện thoại?’ Cô hẳn là rất uất ức chạy lại vừa khóc vừa chất vấn anh, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ ủ rũ của anh, và nhìn thấy đôi mắt đầy quầng thâm của anh xong, đừng nói là chất vấn, mà ngay cả oán giận cô cũng không có.

Cô cứ lặng lẽ đứng ở cầu thang nhìn anh, mãi cho tới khi Nhiếp Từ Phong thay giày xong đi lại nhìn thấy cô. . .

Chợt vừa nhìn thấy cô, Nhiếp Từ Phong sững sốt, một cảm giác hốt hoảng chợt xuất hiện trong ánh mắt anh. Nhưng sau khi anh phản ứng kịp, lập tức thể hiện ra bộ dạng rất bình tĩnh.

“Sao em dậy sớm thế?” Anh nhú mày, dùng giọng nói khàn trầm trầm thấp khẽ hỏi.

“Vâng.” Nhiếp Từ Vũ khẽ gật đầu, không giải thích thêm là mình chưa hề ngủ chứ không phải là thức dậy sớm. Cô kiễng chân lên cởi áo vest ra cho anh, cởi nơ áo ra. Trên khuôn mặt thuần khiết của cô không hề có một biểu cảm dư thừa nào, yên lặng tới mức giống như đó là một sự thật hiển nhiên, điểm dân nên quýnđon.

Cô yên lặng ngoài ý muốn khiến cho lòng của Nhiếp Từ Phong rối loạn, nhìn vào đôi mắt không hề có chút gọn sóng của cô bằng ánh mắt phức tạp, nở một nụ cười anh nói: “Cả đêm anh không về, em không có điều gì muốn hỏi à?” Nói xong ôm lấy hông cô, hôn một nụ hôn dịu dàng lên khuôn mặt của cô.

“Anh sẽ nói sao?” Nhiếp Từ Vũ nhìn anh bằng ánh mắt vô tội, thản nhiên nói: “Anh muốn nói thì anh sẽ tự nói ra, nếu như anh không muốn nói, thì cho dù em có hỏi cũng như không.” Nói đến đây, khóe mắt của Nhiếp Từ Vũ đột nhiên cay cay, một cảm giác đau lòng xuất hiện trong mắt của cô.

Trên người anh ngoại trừ mùi cơ thể còn có mùi nước hoa hỗn hợp. Không phải là mùi nước hoa Cổ long thuần túy của anh, mà là mùi nước hoa phụ nữ. . .

Tối qua anh đã ngủ cùng với người phụ nữ khác sao? Nhiếp Từ Vũ bình tĩnh nhìn anh, cổ họng như bị nghẹn không nói nên lời.

“Xin lỗi vì tôi qua đã không trở về sớm được, đã khiến em lo lắng rồi phải không? Ngày hôm qua anh đi dùng cơm với khách, sau đó uống có một chút nên ngủ đi mất, nên không nghe thấy tiếng điện thoại kêu.” Nhìn vẻ mặt khác thường của cô, nhất thời Nhiếp Tử Phong cũng nhận ra cô có chút không thích hợp. “Sao thế? Có cái gì không ổn hả?” Anh hỏi.

“Thực sự là như vậy đúng không?” Nhiếp Tử Vũ nở một nụ cười khiến cho người ta không đoán ra được, ánh mắt cô nhìn anh nóng bỏng.

“Đương nhiên, chẳng lẽ anh lại lừa em sao? Bé ngoan!” Nhiếp Tử Phong định cúi người xuống muốn hôn lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn của cô, nhưng mà còn chưa đụng vào thì cô đã nghiêng đầu đi, nụ hôn rơi vào khoảng không.

“Chút nữa anh còn phải đi làm mà, nhanh lên lau tắm rửa rồi nghỉ ngơi một chút đi.” Cô đẩy anh ra lấy lệ, rồi xoay người chạy lên lầu. “Em đi mở nước tắm giúp anh.” Nhưng mà chưa đi được hai bước, phía sau đã truyền tới giọng nói do dự của Nhiếp Tử Phong.

“Tôi hôm qua đã có chuyện gì sao?” Còn nhớ sáng sớm ngày hôm qua trước khi đi anh đã dặn dò mình về nhà sớm một chút, chắc hẳn là có chuyện gì đó.

Nhiếp Tử Vũ khựng lại, lắc lắc đầu, nhả ra hai chữ: “Không có.”

“Vũ Vũ. . .” Nhìn cơ thể của cô hơi run lên một chút, lúc Nhiếp Tử Phong đang định mở miệng nói cái gì đó, thì Nhiếp Tử Vũ đã chạy lên lầu, chỉ một lát sau đã mất hút. Điện dần nên quỳnhdon.

Vừa khuất khỏi tầm mắt của Nhiếp Tử Phong, hai hàng nước mắt của Nhiếp Tử Vũ cũng lăn dài trên má. . .

Suốt cả buổi sáng, Nhiếp Tử Vũ cũng không nói câu nào với Nhiếp Tử Phong.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Chương 200.2: Trên người anh có mùi nước hoa

Sau giữa trưa, tại một quán cà phê trong trung tâm mua sắm ——

Nhiếp Tử Vũ bế Tiểu Tử Ngôn vừa mới đỡ bệnh đi lại ngồi ở chỗ gần cửa sổ, bật máy lạnh lên, rồi chơi đùa với con trai của mình. Bất ngờ, ngoài cánh cửa vang lên một tiếng chuông dễ nghe, hấp dẫn sự chú ý của cô. Vừa ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy một đôi mắt rất đẹp.

“Xin lỗi, vì có chút công chuyện nên bị trễ một chút, hai người tới lâu rồi đúng không?” Sở Nhan mặc một bộ âu phục màu xanh nhạt, phát huy sự ngây thơ trong sáng tới mức tối đa, gương mặt thì tuyệt sắc tới mức khiến cho người ta hoàn toàn không đoán ra số tuổi thực tế. Cô ta đi đôi giày cao ba tấc đi thẳng lại ngồi đối diện với cô.

“Không sao.” Nhiếp Tử Vũ khẽ nói, trên gương mặt có chút tiêu tụy không hề có chút gọn sóng nào.

Sở Nhan phát tay gọi phục vụ tới gọi một ly Espresso, sau đó mới nhìn thẳng vào Nhiếp Tử Vũ. Mặc dù cô ta nở một nụ cười nhẹ, nhưng mà ý cười không chạm tới đáy mắt. Liếc mắt nhìn Tiểu Tử Ngôn đang tròn mắt lên nhìn mình một cái, sau đó cô ta từ từ nhắc môi lên: “Cô biết không? Espresso vốn là thứ cà phê mà Tử Phong ghét nhất.”

Nghe vậy, cả người Nhiếp Tử Vũ ngẩn ra, đáy mắt có chút run run. Nhưng mà cô không muốn thể hiện ra, giả bộ như mình không nghe thấy, hỏi: “Chỉ tìm tôi ra đây có chuyện gì?”

Sở Nhan lạnh nhạt cười cười, không trả lời vào vấn đề của cô, mà tiếp tục nói: “Nhưng mà sau đó vì tôi mà Tử Phong dần dần đã yêu Espresso.” Cô ta nhìn cô bằng ánh mắt đầy thâm ý, lúc nhìn thấy đáy mắt của cô hiện ra chút hoảng loạn, cô ta hài lòng nở một nụ cười.

Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn cô ta một cái, nhìn thấy ánh mắt của cô ta mang theo chút đắc ý, cô không ngờ tới mức không biết ý của cô ta là gì. Bỗng nhiên cô đứng dậy, lạnh lùng nói: “Tôi còn có việc, xin phép đi trước.” Hẹn cô ra tưởng là có điều gì quan trọng về Tử Phong muốn nói cho cô biết, chứ nếu hẹn ra chỉ để khoe khoang về việc trước đây Tử Phong yêu cô ta như thế nào, vậy thì cô không cần nghe những điều đó cũng được!

“Vội như vậy làm cái gì, chí ít thì chờ cả phê của tôi đưa ra rồi hãy đi cũng không muộn mà.” Sở Nhan mỉm môi cười, tầm mắt lại chuyển qua nhìn Tiểu Tử Ngôn ở trong lòng của cô, nói: “Đứa nhỏ này nhìn rất giống Tử Phong, sau này lớn lên nhất định sẽ mê hoặc được rất nhiều phụ nữ.”

Nhiếp Tử Vũ sững sốt, thấy ánh mắt của cô ta biến hóa kỳ lạ, không tự chủ mà ngồi xuống.

Hài lòng với phản ứng của cô, hai tay của Sở Nhan nâng cằm, dùng ánh mắt biếng nhác nhìn cô, hỏi: “Có phải khuya ngày hôm trước Tử Phong không về nhà đúng không?”

Bởi vì những lời nói bất ngờ này của cô ta, đột nhiên ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ run lên, sắc mặt cũng tái mét đi.

Không thèm để ý tới sắc mặt đang trắng bệch của cô, Sở Nhan nói tiếp: “Tôi đã bảo anh ấy nhận điện thoại của cô, nhưng mà tự anh ấy không nghe, nói không nhận cũng không sao, còn nói chuyện của cô không quan trọng bằng chuyện của tôi.” Cô ta ám chỉ: “Ngày đó thoát nhìn anh ấy một lần đúng không? Ôi, không còn cách nào, bởi vì một thời gian dài không gặp tôi, vì vậy anh không nhận được mà đây đưa cả đêm với tôi, ha ha.”

Nghe đến đó, Nhiếp Tử Vũ chỉ cảm thấy một cảm giác mát mát từ lòng bàn chân truyền lên, máu toàn thân như ngưng đọng lại. Cô ngo ngoảnh nhìn Sở Nhan đang cười vô cùng đắc ý, lúc định mở miệng nói, thì lại nghe thấy Sở Nhan nói tiếp.

“Đúng rồi, cô còn không biết điều này đúng không?” Một nụ cười ranh mãnh hiện lên dưới đáy mắt của Sở Nhan, nhìn sắc mặt Nhiếp Tử Vũ càng lúc càng trắng bệch, cô ta chậm rãi nói: “Tôi là người phụ nữ mà Tử Phong yêu nhất, cũng chính là người phụ nữ đầu tiên của anh ấy.”
Đĩn-đ@n.B,quý.d0n.

Bởi vì lời nói này của cô ta, mà tim của Nhiếp Tử Vũ giống như có ai cắt, máu chảy đầm đìa. Cô có một loại xúc động muốn chạy khỏi chỗ này, nhưng mà khi tầm mắt của cô nhìn xuống thấy Tiểu Tử Ngôn nhìn mình bằng vẻ mặt vô tội, lúc này cô mới ý thức được, cô đã không còn là một cô bé nữa, mà cô đã làm mẹ rồi, cho dù không phải vì mình thì cũng phải vì đứa nhỏ phải bảo vệ những gì thuộc về bé!

“Thế thì sao?” Đột nhiên, cô nói. Dằn lại những khổ sở ở trong lòng, dùng nụ cười để che giấu chính mình, cô hít thở sâu rồi đứng thẳng người nhìn cô ta, lạnh lùng nói: “Chị đã là quá khứ rồi, hơn nữa bây giờ tôi biết người anh ấy yêu là tôi, vậy là đủ rồi. Đã biết đây là con trai của anh ấy, vậy chị nên thức thời đừng quấy rối anh ấy. Còn về phần những lời chị mới nói, một chút tôi cũng không tin được, bởi vì tôi tin tưởng rằng anh ấy sẽ không phản bội tôi!” Trước hết là Quan Duyệt, Lạc Thuần, Dịch Minh Lan, cô bị lừa dối nhiều lần đã đủ rồi, bây giờ sẽ không ngốc tới mức người ta nói cái gì là tin tưởng làm theo cái đó.

Nhìn bề ngoài của cô giống như con cừu non ngoan hiền, Sở Nhan không ngờ thì ra cô lại là nhân vật khó đối phó như vậy. “Ồ. . .” Một tiếng cười khẽ tràn ra khỏi môi của cô ta, một lát sau, cô ta cũng không nói một lời nào nữa.

“Tin hay không là tùy cô thôi.” Cô ta nhanh chóng thu lại nụ cười nhạt nhẽo của mình, lộ ra vẻ lạnh lùng. “Nhưng mà tôi có thể nói cho cô biết, Tử Phong là của tôi! Cho dù là quá khứ, bây giờ hay là tương lai, anh ấy chỉ có thể thuộc về một mình tôi.”

“Ảo tưởng không phạm pháp, tôi cũng không có quyền ngăn chị ảo tưởng, nhưng mà tôi sẽ dùng hành động thực tế nói cho chị biết, anh ấy thuộc về tôi và con của chúng tôi.”

Bọn họ đã từng yêu nhau sống đi chết lại, nhưng mà theo thời gian cũng đã biến mất, cô tin tưởng mình đã thay thế được vị trí của cô ta ở trong lòng anh rồi. Có thể anh không hoàn toàn quên được cô ta, nhưng mà cô cũng không trách anh, dù sao thì mỗi tình đầu mọi người đều không thể quên được.

“Được, chúng ta cứ chờ xem!” Sở Nhan nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một câu như vậy, sau đó đứng dậy cầm túi xách, dứt khoát rời đi.

Nhìn bóng dáng của cô ta dần khuất ngoài cửa, sự kiên cường trên khuôn mặt của Nhiếp Tử Vũ nhất thời sụp xuống. Cô cúi đầu nhìn Tiểu Tử Ngôn đang nhìn mình bằng ánh mắt tò mò, bất giác cô có chút bận lòng, bản thân mình thực sự sẽ kiên cường được như lời nói của mình sao? Cô không dám khẳng định, nhưng mà cho dù như thế nào, cô cũng muốn cố gắng bảo vệ hạnh phúc của mình và của cục cưng!

. . .

※

Màn đêm buông xuống, ánh trăng mờ nhạt treo lơ lửng ở chân trời, bầu trời lốm đốm những vì sao nhìn rất đẹp. Ngoài cửa sổ, gió thổi nhẹ nhàng, những bóng cây lắc lư, trong phòng thì vắng vẻ. Đêm nay Dịch Thiên Minh mời khách dùng cơm, vì vậy đưa theo bà Trần Phụng và Lạc Thuần rời khỏi nhà từ lúc chạng vạng, còn Nhiếp Tử Vũ thì muốn chăm sóc cho Tiểu Tử Ngôn, còn Nhiếp Tử Phong vì bận xử lý công việc nên ở nhà.

Hai người trầm mặc không nói lời nào, ăn xong đồ ăn mà bà Trần Phụng đã làm sẵn trước khi đi, sau đó một người trở về phòng ngủ, một người thì đi tới thư phòng.

Đứng ở trước cửa thư phòng đi tới đi lui, Nhiếp Tử Vũ do dự mấy lần rồi cuối cùng quyết định phải tìm anh hỏi cho rõ ràng, thế là cô đi lại gõ cửa phòng.

Sau đó nghe thấy một giọng nói trầm thấp, “Mời vào.” Nhiếp Tử Vũ chậm rãi đẩy cửa phòng ra. Cửa phòng vừa mở ra, Nhiếp Tử Phong ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy người đến là cô, nhàn nhạt hỏi: “Có chuyện gì à?” Nói xong lại cúi đầu xuống làm tiếp.

Thấy bộ dạng xa cách của anh, tim của Nhiếp Tử Vũ khẽ nhói lên, một cảm giác ghen tuông dâng lên ở trong lòng. Nhưng như vậy sẽ buông tay sao? Đương nhiên là không! Cô xoay người đóng cửa phòng, sau đó đi lại bên cạnh anh, nở ra một nụ cười, nói: “Em có chuyện muốn hỏi anh.” Táo tợn le^e quyy do^nn.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong đang ‘xoạt xoạt xoạt’ phê duyệt giấy tờ dừng lại một lúc, trên giấy trắng xuất hiện một chấm mực, chần chờ một chút, anh thả chiếc bút đang ký tên ở trên tay xuống. Ngẩng đầu lên đang định hỏi cô muốn hỏi anh điều gì, thì đột nhiên cô lại đi lại và ngồi ở trên đùi anh.

“Em. . .” Bị hành động này của cô khiến cho Nhiếp Tử Phong ngây ngẩn cả người, chân mày cũng nhíu lại, giữa lúc muốn nói gì đó, thì ngón trỏ của cô đã đặt ở trên môi của anh.

“Cái gì cũng không được nói, em hỏi anh cái gì, anh chỉ cần gật đầu nói đúng hoặc là lắc đầu nói không là được rồi.” Cô suy nghĩ một chút những điều đã suy nghĩ lúc trưa, chờ anh thừa nhận. Vì để đơn giản hóa mọi chuyện, cô đã suy nghĩ kỹ nên hỏi như thế nào. Khi thấy Nhiếp Tử Phong trầm mặc gật gật

đầu, lúc này cô mới hít một hơi thật sâu, hắng hắng giọng nói.

“Ngày hôm trước anh không về nhà, là bởi vì thật sự đi tiếp khách sao?”

Nhiếp Từ Phong gật gù đầu.

Được, tạm yên tâm một chút, tiếp tục hỏi câu kế tiếp: “Khách hàng là nữ?”

Nhiếp Từ Phong sững sốt, nhưng dưới ánh mắt chăm chăm của Nhiếp Từ Vũ anh lại gật gù đầu.

OK, tiếp tục: “Vị khách hàng nữ kia không phải là Sở Nhan chứ?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một ánh mắt kinh ngạc chột lóe lên trong mắt của Nhiếp Từ Phong, anh muốn mở miệng nói gì đó, thì Nhiếp Từ Vũ lại nhìn anh bằng ánh mắt nghiêm nghị, anh định mở miệng trong nháy mắt lại khép lại, bất đắc dĩ gật gù đầu.

“Được rồi, em đã hỏi xong.” Nhiếp Từ Vũ thở phào một cái, nở nụ cười rạng rỡ, không hề còn chút buồn phiền nào nữa. Thì ra đầu đuôi sự việc là như vậy, cô biết là anh sẽ không phản bội mình, nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ không khỏi cảm thấy kiêu ngạo vì mình đã tin tưởng anh.

Nhìn bộ dạng vui vẻ nhảy nhót của cô, chân mày đang nhíu chặt của Nhiếp Từ Phong cũng giãn ra, đáy mắt đen láy chột lóe lên sự buồn bực, mặc dù không biết cô biết chuyện này từ đâu, nhưng anh vẫn muốn bổ sung một câu: “Tập đoàn của chúng ta và công ty của Sở Nhan có hợp tác một dự án nước hoa, mà cô ấy là đại diện của công ty đến nói chuyện với anh. Còn nữa, khuya ngày hôm trước ngoại trừ cô ấy ra còn có mấy đại diện bộ phận quảng cáo của công ty chúng ta đi cùng với anh. Nếu như em không tin. . .”

Nhưng mà không đợi anh nói hết câu, Nhiếp Từ Vũ đã không nhịn được cắt ngang lời của anh.

“Tin, đương nhiên là em tin lời của anh!” Cô chân thành tha thiết nhìn anh, đáy mắt lóe lên sự kiên định. “Nếu như em không tin lời của anh, thì có lẽ giờ này em đã ôm theo quần áo và đưa Tiểu Từ Ngôn cao chạy xa bay rồi.”

“Em dám!” Vừa nghe thấy chữ chạy trốn, sắc mặt của Nhiếp Từ Phong nhất thời tối hơn phân nửa. Một lần là ba năm, một lần là tám tháng, anh đã không có cách nào tiếp tục chịu đựng thêm một lần ba năm hoặc tám tháng nữa. Bàn tay của anh ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô, dùng giọng nói trầm thấp nói: “Em muốn hỏi điều gì thì cứ việc hỏi, nhưng mà không cho phép em có suy nghĩ rời xa anh!”

Thấy thế Nhiếp Từ Vũ nghịch ngợm thề lười nói: “Bây giờ cho dù anh đuổi em cũng không đi.

Nghe thấy câu trả lời này của cô, lúc này Nhiếp Từ Phong mới hải lòng gật gù đầu. Giữa lúc anh muốn mở miệng nói gì, thì Nhiếp Từ Vũ lại hỏi: “Về phần Sở Nhan, anh không có lời gì muốn nói với em sao?”

Nghe vậy, vẻ mặt của Nhiếp Từ Phong khẽ động, đáy mắt có chút thâm trầm. Đối diện với anh mắt mong chờ của cô, anh lắc lắc đầu: “Không có.” Ngày ấy, anh thấy được tin nhắn mà cô gửi cho Lâm Nhĩ Kỳ, đúng như trong tin nhắn đã nói, Sở Nhan là mối tình đầu của anh, ngoại trừ một đoạn tình cảm đau lòng ra, anh đã không còn gì để nói cho cô biết.

“Anh đối với cô ấy có còn một chút, một chút, một chút nào. . .” Nhiếp Từ Vũ dò hỏi.

“Không còn!” Không đợi cho cô nói hết câu, Nhiếp Từ Phong lạnh lùng cắt ngang lời cô. “Ngay từ đầu là yêu, càng về sau khi cô ấy bỏ anh đi thì là hận, cuối cùng thời gian trôi qua thì một chút hận cũng không còn nữa. Bây giờ cô ấy đối với anh giống như một người xa lạ mà thôi, em cảm thấy anh có cảm giác gì với người lạ sao?” Anh chậm rãi nói.

Nghe được câu trả lời của anh, mũi của Nhiếp Từ Vũ chua xót, viền mắt cũng đỏ lên.

Đúng vậy, cô còn lo lắng cái gì nữa! Lo lắng người phụ nữ kia sẽ đoạt anh đi mất sao? ! Nhiếp Từ Vũ, mày đúng là một đứa nhất gan và ngu ngốc!

“Em yêu anh.” Cô nói, hai tay vòng lên trên cổ anh, một nụ hôn rơi xuống mặt của anh. Sao đó, giống như là nhớ tới cái gì đó, lại cấp tốc lui người lại, ánh mắt sáng quắc nhìn anh nói: “Anh không có chuyện gì nói cho em biết, nhưng mà em có chuyện muốn nói cho anh biết.”

P/s: Tình hình rất là tình hình. Đạo này tớ bận chút việc riêng, nên có nhờ vả Mẹ Bầu edit tiếp mấy chương tiếp theo. Chị ấy văn hay chữ tốt nên đảm bảo hay gấp mấy trăm lần tớ edit. Các tình yêu cứ yên tâm mà thưởng thức nhé. Hẹn gặp lại mn trong thời gian sớm nhất

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Chương 201: Yêu không xong

Editor: Táo đỏ phổ nửi

Nhìn bộ dạng ngẩn người ra của anh, Nhiếp Từ Vũ không khỏi thờ dài ở trong lòng, xem ra anh đã quên thật rồi. Đôi mắt sáng trưng nhìn anh, cô nói: “Hôm trước, là ngày sinh nhật của anh.”

Sinh nhật?

Nhiếp Từ Phong sững sốt, lập tức bừng tỉnh. Thì ra ngày hôm trước cô dặn mình về sớm một chút là bởi vì. . .

“Em bận rộn cả ngày, để làm cho anh một bàn tiệc, còn có cả bánh kem nữa, nhưng mà anh lại không về nhà.” Nói xong cô không khỏi cảm thấy tủi thân, vì bốn năm nay cô không tổ chức sinh nhật cho anh, hơn nữa, ngày hôm đó cô lại chờ mong như vậy. . .

“Xin lỗi.” Nhìn cô chu mỏ ra, bộ dạng vô cùng đáng thương, Nhiếp Từ Phong hồi hận muốn chết vì mình đã thất hẹn. Anh kéo Nhiếp Từ Vũ ôm vào trong lòng của mình, lại tự nhận lỗi một lần nữa. “Đều là do anh không tốt, không nên vì bận công việc mà quên em, xin lỗi, thật sự xin lỗi, sang năm nhất định anh sẽ không làm sai nữa.”

“Chuyện này cũng chưa tính là gì.” Nhiếp Từ Vũ nhe răng một chút, từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt tha thiết nhìn anh, nói: “Ngày đó cục cưng phát sốt, tới ba mươi tám độ rưỡi.” Ở trong bệnh viện suốt cả nửa buổi, tới gần sáng mới hạ sốt. Nhưng mà ba của bé lại không có ở bên cạnh.

“Từ Ngôn phát sốt? Chuyện lớn như vậy mà sau đó tại sao em lại không nói cho anh biết?” Nhiếp Từ Phong hoảng hốt hỏi, bàn tay vốn đang cho vào sau lưng cô lập tức đi lên bả vai của cô, lo lắng hỏi: “Ngày đó em hẳn nên nói với anh, vì sao lại không nói cho anh?” Nếu như sớm biết Từ Ngôn bị phát sốt, như vậy thì cho dù có hủy hẹn anh cũng phải về gấp.

Nhìn bộ dạng kích động của anh, Nhiếp Từ Vũ nghiêng răng, lạnh lùng nói: “Em tức giận anh. Bởi vì ngày đó anh nói với em là anh đi tiếp khách, nhưng mà trên người của anh có mùi nước hoa.” Cô kể lại sự thật, thiếu chút nữa thì quên mất vấn đề nước hoa này rồi.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong sững, trầm mặc. Giữa lúc Nhiếp Từ Vũ cho là anh muốn trốn tránh vấn đề này, thì bàn tay của anh mở ngăn kéo ra, chậm rãi lấy một chiếc hộp chưa bóc tem đưa cho cô.

“Đây là nước hoa mà công ty của Sở Nhan nghiên cứu, anh thử một chút cảm thấy không tồi, vốn ngày đó là muốn đưa cho em.” Nhưng mà bởi vì cô lên lầu vội vàng nên không kịp đưa, tới khi anh nhớ để đưa cho cô, thì cô lại không thèm để ý tới anh.

Bàn tay của Nhiếp Từ Vũ nhận cái hộp anh đưa, mở ra xem thì là một lọ nước hoa. Một chiếc bình màu hồng nhạt, xinh xắn và đáng yêu, cô mở chai nước hoa ra, xịt một chút, quả nhiên là mùi vị trên người anh ngày hôm đó.

Nói tới đây, tất cả những nghi ngờ của cô đều được làm rõ. Nhiếp Từ Vũ ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy áy náy vì mình đã trách oan, giữa lúc cô muốn nói điều gì đó, đôi mắt đen láy của Nhiếp Từ Phong chợt lóe lên, nói:

“Sinh nhật qua rồi, nhưng mà quà của anh hẳn là vẫn còn đúng không?”

Vừa dứt lời, Nhiếp Từ Vũ há hốc miệng, về mặt ngây ra.

“Quà sinh nhật?” Nhiếp Từ Vũ kinh ngạc nhìn anh. Quà sinh nhật mà cô tặng anh chính là bàn tiệc thịnh soạn và chiếc bánh sinh nhật kia, trừ những thứ đó ra, cô không chuẩn bị gì nữa. Nhìn bộ dạng mong chờ quà sinh nhật của anh, cô nuốt nước miếng một cái thật mạnh, khẽ nói: “Anh muốn tặng cái gì? Ngày mai em sẽ đi mua cho anh.”

“Bất cứ cái gì cũng được?” Nhiếp Từ Phong nở nụ cười nham hiểm, rồi khẽ hôn lên gương phản nộn như trẻ con của cô.

“Vâng, chỉ cần trong phạm vi năng lực của em” Cô còn có chút tiền gửi ngân hàng, hy vọng anh sẽ không dùng công phu từ ngoạm. “Anh muốn tặng quà gì?”

Nhiếp Từ Phong chỉ cười cười không nói gì, anh dịu dàng vén tóc của cô ra sau tai, dùng ánh mắt dịu dàng như nước nhìn cô, mấp máy môi nói một câu: “Anh muốn . . . em.”

Mặc dù không nghe thấy lời nói của anh, nhưng mà nhìn khẩu hình miệng của anh, thì Nhiếp Từ Vũ cũng hiểu anh đang nói cái gì! Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhất thời đỏ ửng lên, giống như trái đào chín, khiến cho người ta không nhận được mà có loại xúc động muốn cắn một miếng.

“Anh. . .” Cô muốn nói điều gì, nhưng mà cô họng lại khô khốc, nên không nói được lời nào nữa.

“Sao nào? Em tuyệt đối có thể làm được đúng không?” Nói xong, thì dục vọng cũng đã nhiễm đầy trong đôi mắt anh, giọng nói không biết từ lúc nào đã trở nên khàn khàn trầm trầm từ tính. Ánh mắt nóng bỏng của anh từ dưới đôi chân thon dài của cô đi lên thắt lưng, rồi lại nhìn lên bộ ngực đang phập phồng của cô, anh chỉ cảm thấy một cảm giác dục vọng từ bụng dưới tràn lên, dường như muốn đốt sạch mọi lý trí của anh.

“Anh muốn em.”

Anh muốn cô đã lâu rồi! Lúc ở làng du lịch đã bắt đầu muốn cô! Nhưng mà lại sợ ảnh hưởng tới đứa nhỏ nên cố gắng nhịn xuống. Sau đó đứa nhỏ sinh ra thì cô lại ở cũ, nhẫn nhịn tới bây giờ cũng đã hơn bốn mươi ngày rồi. Vất vả lắm mới vượt qua được thời gian đó, bây giờ anh không nhịn nổi nữa!

Mặt của Nhiếp Từ Vũ đã sẫm đỏ lên như tôm luộc, nóng tới mức khiến cho đầu óc của cô không còn chút suy nghĩ gì. Đôi mắt với ánh mắt đầy dục

vọng không chút che giấu nào của anh, cô cắn răng, cúi đầu nói nhỏ: “Nhẹ một chút.”

Nhận được sự đồng ý của cô, Nhiếp Tử Phong không chút nghĩ ngợi, gạt hết tất cả giấy tờ trên bàn đi, sau đó đặt cô lên trên bàn.

“Tử Phong. . . Đi vào phòng ngủ đi. . .” Cô xấu hổ nhìn anh, đề nghị: “Nơi này là nơi làm việc của anh. . .”

Nhưng mà cô còn chưa nói hết câu ra khỏi miệng, thì nụ hôn bá đạo của Nhiếp Tử Phong đã ùn ùn kéo đến, khiến cho cô không kịp tiếp chiêu.

Bốn cánh môi mỏng kề sát vào nhau, Nhiếp Tử Phong nhanh chóng cạy mở hàm răng của cô ra, trêu chọc lưỡi của cô, anh hôn thâm tình, bàn tay thì lạng lẽ thâm nhập vào làn váy của cô, tùy ý chiếm lấy vẻ đẹp của cô. Thân thể của Nhiếp Tử Vũ run rẩy theo sự trêu chọc của anh, ngón tay của anh sờ tới chỗ nào, thì một cảm giác khoái cảm tê dại truyền tới đó, không khỏi làm cô rên rỉ thành tiếng.

Không biết qua bao lâu, nụ hôn vừa xong, Nhiếp Tử Vũ thở hổn hển đưa tay chống lên ngực của anh hít từng hơi, lúc đang định đề nghị anh về phòng lần thứ hai, thì anh nói một câu, khiến cho những lời cô định nói ra, trong nháy mắt phải nuốt vào bụng.

“Anh không đợi được nữa rồi.”

Vừa dứt lời, Nhiếp Tử Vũ liền nghe thấy một tiếng “xoạt”, áo liền váy của cô bị xé thành hai mảnh ở trong tay của anh. Nhất thời lộ ra thân thể mê người của cô. Đối mặt với ánh mắt giống như dã thú của anh, cô ấp úng một lúc lâu mới nói ra được một câu: “Anh. . . Quá phong phú rồi. . .”

Ánh mắt nóng bỏng như lửa của Nhiếp Tử Phong dao động từ trên xuống dưới người của cô, thưởng thức vẻ đẹp của cô, một tay cũng nhanh chóng cới quần áo trên người mình ra. Chỉ một lát sau đã cới hết sạch. Lúc bàn tay của anh đặt dưới người dưới của cô, đang muốn lột bỏ đi trở ngại cuối cùng giữa bọn họ, thì đôi mắt của anh đột nhiên lại ngẩn ra, không tiếp tục động tác nữa.

“Làm sao vậy?” Mãi không thấy anh có hành động gì, Nhiếp Tử Vũ không hiểu ngẩng đầu lên nhìn anh, theo tầm mắt của anh nhìn về phía bụng dưới của mình, khi cô hiểu ra là anh đang nhìn vết sẹo đáng sợ khi cô sinh mổ kia, thì vội vàng lấy tay che lại.

“Có phải rất xấu xí hay không?” Cô lo lắng hỏi.

Nhiếp Tử Phong trầm mặc một lúc rồi nhìn về phía cô, lắc lắc đầu, chậm rãi nói: “Lúc đó nhất định là rất đau đúng không.” Nói xong lấy cánh tay đang che bụng của cô ra, bàn tay mang theo vết chai của anh khẽ vuốt ve vết sẹo kia.

Vốn cho là anh bởi vì nhìn thấy vết sẹo này mà không còn có cảm giác nữa, không ngờ anh lại bị đau lòng cho cô, một lúc sau, viền mắt của Nhiếp Tử Vũ cũng đỏ lên vì cảm động.

“Không đau, chích thuốc tê, nên em cũng không hề có cảm giác đau đớn.” Cô an ủi anh, hôn anh một cái, ý định muốn làm tan đi sự đau lòng trong ánh mắt của anh. “Vì anh, đừng nói là một vết dao, cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu em đều có thể chịu được.”

Nghe thấy cô tuyên bố như vậy, sự đau lòng trong đáy mắt của Nhiếp Tử Phong trong nháy mắt đã biến thành sự cảm động.

Vào lúc Nhiếp Tử Vũ không kịp phản ứng, anh đột nhiên cúi người xuống hôn vào vết sẹo kia, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, buồn bã nói: “Chúng ta chỉ sinh một đứa thôi, sau này sẽ không sinh thêm nữa.” Anh không muốn khiến cho cô phải chịu nỗi đau sinh thêm một lần nữa. Nghĩ vậy, anh kéo ngắn kéo ra, lấy ra dụng cụ an toàn mang vào.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt kiên quyết lắc lắc đầu, bàn tay ngăn cản lại hành động của anh.

“Không nên!” Lấy dụng cụ an toàn ở trong tay anh đi, cô không hề suy nghĩ gì mà ném đi, sau đó vào lúc anh không kịp phòng bị đẩy anh xuống chiếc ghế da, một giây sau liền nhảy qua mở hai chân ra giống như nữ vương đứng ở giữa hai bắp đùi của anh. “Em không muốn sinh một đứa! Em muốn vì Tiểu Tử Ngón sinh một em gái hoặc một em trai, em còn muốn sinh thêm mấy đứa nữa.” Nói xong, cới bỏ vật trở ngại cuối cùng, sau đó cắn răng đỡ cái xx của anh rồi hưng hăng ngồi lên.

“Uhm. . . Đau. . .” Không làm màn dạo đầu, cứ như vậy mà ngồi lên, hơn nữa còn đi vào tận chỗ sâu nhất, nhất thời khiến cho cô đau tới mức rơi nước mắt. Nhưng mà cô vẫn cắn răng chậm rãi lên xuống.

Nhìn nước mắt của cô lăn trên khóe mắt, Nhiếp Tử Phong vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng mà nhiều hơn vẫn là sự thỏa mãn. Sự ầm ập của cô bao lấy anh, khiến cho anh có cảm giác khoan khoái mà trước nay chưa bao giờ có. Không bao lâu, sự đau lòng ở trong tim nhanh chóng bị khoái cảm che lấp mất, chỉ một lát sau anh đã không chịu nổi sự cọ sát của cô, một tiếng gầm khẽ thoát ra khỏi miệng, một giây sau lại một lần nữa đặt cô lên bàn làm việc, sau đó bắt đầu điên cuồng xâm chiếm. . .

. . .

Một đêm haon ái, cho dù đã sớm nghĩ tới hậu quả nhưng mà sáng hôm sau cảm giác đau nhức dưới hạ thể khiến cho cô khóc không ra nước mắt, giống như là lần đầu tiên vậy. Nhiếp Tử Phong cũng rất chăm sóc, vì anh là tên đầu sỏ gây nên cho nên tự mình tắm rửa cho cô, lại làm một tô mì thập cẩm cho cô, sau khi nhìn cô ăn xong mới hài lòng đi làm. Mà đợi Nhiếp Tử Phong đi khỏi, Nhiếp Tử Vũ liền ngủ thẳng luôn, cho dù ai gọi cô, hay là Tiểu Tử Ngón đói bụng khóc ầm lên cô cũng không tỉnh lại.

※

Miệng quả độ rất không tốt! Nhưng mà Nhiếp Tử Phong ần ần lâu như vậy, vất vả lắm mới đợi được tới ngày này, đương nhiên là không quên đòi hỏi chút ngon ngọt mỗi ngày một cách quang minh chính đại.

Lại một phen mây mưa xong, Nhiếp Tử Vũ vô lộc xụi lơ ở trên giường, còn Nhiếp Tử Phong thì mới trải qua một phen “cày cấy” lại không hề yên tĩnh chút nào, lấy khăn lau nửa người dưới giúp cô.

“Chúng ta kết hôn đi.” . Đột nhiên, Nhiếp Tử Vũ nói.

Nhiếp Tử Phong đang lau người cho cô, bỗng nhiên ngừng đầu lên, nhìn về phía cô, chậm chạp không có phản ứng.

Không nhận được câu trả lời của anh, Nhiếp Tử Vũ nhấc mí mắt lên nhìn về phía anh, khi nhìn thấy anh đang lặng lẽ nhìn mình xong, thì ổn định lại tư thế rồi lại nhắc lại: “Chúng ta kết hôn đi!”

Nghe vậy, lúc này Nhiếp Tử Phong mới xác định được là mình không nghe nhầm. Anh làm rơi chiếc khăn ở trong tay xuống, mờ mịt nhìn cô, nhấc môi lên: “Vì sao. . . Đột nhiên lại muốn như vậy?” Trước kia cho dù anh cầu hôn như thế nào, thì cô cũng không chịu đáp ứng. Đầu tiên là lấy lý do ‘Bụng như vậy mặc áo cưới xấu’ để từ chối anh, đợi tới khi khôi phục lại dáng người thì lại lấy ‘Việc học làm trọng’ để từ chối anh, vậy mà bây giờ lại mở miệng cầu hôn anh? Anh không nghe lầm chứ! Nhưng mà hiểu hay không hiểu cũng không sao, Nhiếp Tử Phong vẫn rất là vui.

“Tiểu Tử Ngôn cần phải làm hộ khẩu rồi, anh sẽ không muốn con mang danh là con riêng đấy chứ?” Cô nghiêm túc nói

Nghe vậy, sự vui mừng trong đáy mắt của Nhiếp Tử Phong khẽ cứng ngắc lại trong nháy mắt, một giây hai giây tròn mắt lên, ba giây anh háng giọng: “Ý của em là nếu như không vì làm hộ khẩu cho con thì em không có ý định kết hôn với anh phải không?” Anh bên ngoài cười nhưng trong không cười.

“Cũng không phải như vậy.” Nhiếp Tử Vũ xấu hổ le lưỡi, giải thích: “Chẳng qua là không muốn gả cho anh. . . sớm như vậy mà thôi. . .” Cô mới mười tám tuổi. . .

Lời nói của cô càng về cuối càng nhỏ, nhưng mà tai của Nhiếp Tử Phong rất thính nên vẫn nghe rõ ràng. Bàn tay của anh cầm bả vai của cô, về mặt lạnh lùng, đáy mắt đầy sự lo lắng: “Chết tiệt, em cũng đã sinh con cho anh, không muốn gả cho anh còn muốn gả cho ai! Chẳng lẽ, em còn có ảo tưởng!” Anh nghiêm nghị chất vấn.

“Ảo tưởng? Ảo tưởng cái gì?” Nhìn khuôn mặt tuần tú của anh cau có, Nhiếp Tử Vũ không nhịn được né tránh, tầm mắt nhìn yểu hèn kêu gọi của anh, lúc đang nhìn tới lồng ngực màu đồng của anh, xuống chút nữa là sáu múi cơ bụng cường tráng, cô không nhịn được mà nuốt nước miếng một cái.

Người đàn ông này, vóc người thật hoàn hảo!

“Ảo tưởng của thiếu nữ! Em còn có ảo tưởng với người đàn ông khác sao!”

Vừa nghe thấy giọng điệu của anh mang theo mùi vị ghen tuông, Nhiếp Tử Vũ nhất thời không nhịn được ‘Xi!’ một tiếng bật cười. “Anh đang nói cái gì vậy.” Cô cười cười gạt bỏ cánh tay đang giữ lấy vai của mình, rồi nói: “Em chỉ không muốn kết hôn sớm như vậy mà thôi.” Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, đột nhiên cô lại cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì vừa rồi mình mới cầu hôn với anh.

“Nói chung là chúng ta kết hôn đi, anh có đồng ý hay không.” Nhìn anh quần lấy mình như vậy, trong nháy mắt cô có loại xúc động muốn đồ gục.

Đôi mắt sáng và sắc bén như chim ưng của anh nhìn cô trừng trừng, thật lâu sau cũng không mở miệng.

“Không muốn?” Vất vả lắm mới ngừng đầu lên khỏi vùng tam giác theo tỷ lệ hoàng kim của anh, Nhiếp Tử Vũ miễn cưỡng chu môi một cái, nhìn anh rồi nói: “Không muốn thì thôi vậy.” Nói xong định ngả đầu xuống đi ngủ.

“Được, kết hôn!” Nhiếp Tử Phong nhanh tay nhanh mắt kéo cô lại, ánh mắt hiện lên tia hài lòng tươi cười nhìn cô, trong đôi mắt của anh khẽ lóe sáng: “Ngày mai chúng ta sẽ đi đăng ký!”

Trước tiên để cho cô mang danh hiệu bà Nhiếp đã, sau đó sẽ tổ chức hôn lễ để bố cáo với thiên hạ!

. . .

Nhiếp Tử Vũ vốn cho là anh chỉ nói chơi thôi, nhưng kết quả là ngày thứ hai người đàn ông đáng ghét kia thực sự đưa cô tới cục dân chính. . . Thế là cô từ cô Nhiếp thoáng một cái đã vinh danh thành bà Nhiếp. . .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Chương 202: Chuyện gì vậy?

Tin tức thương hiệu nước hoa “Ever” lâu đời ở nước Mỹ cộng tác với tập đoàn của Nhiếp Phong chế tạo ra nước hoa “Vĩnh hằng” giữ được mùi thơm lâu, đã thu hút được rất nhiều sự quan tâm của giới truyền thông. Ngoài ra, tin về người phát ngôn chính thức lần này lại càng hấp dẫn người xem hơn nữa. Nhân vật nữ chính đó là tiểu Thiên hậu Nana nổi tiếng trong giới âm nhạc ở nước Mỹ, một thời gian trước đột nhiên biến mất không rõ tin tức...

...

Bên trong phòng chụp ảnh...

“Tốt lắm, cứ giữ nguyên như vậy nhé... đúng rồi, hạ tay thấp xuống một chút, tốt lắm, cứ như vậy!” diễn đàn lè qđuy đđôn Dưới ánh sáng của đèn hắt sáng (*), chiếc máy chụp hình trong tay nhà nhiếp ảnh không ngừng vang lên những tiếng lách tách. Mà người đang đứng ở trước tấm pose (phông) cỡ lớn, được trình bày rất rực rỡ quanh hình một bình nước hoa không lồ có tính chất đặc biệt, Nhiếp Từ Vũ, lại cảm thấy rất phiền chán khi nghe chỉ đạo của nhà nhiếp ảnh ở phía dưới.

(*) Đèn hắt sáng: là một trong ba loại đèn chính được dùng trong các studio, gồm có đèn tạo ánh sáng, đèn hắt sáng và đèn tản sáng, nhằm tạo hiệu quả ánh sáng tốt nhất khi chụp ảnh người mẫu. Trong đó đèn hắt sáng giữ vai trò điều chỉnh diện tích hắt sáng, khống chế khoảng sáng hậu cảnh chụp trên phông làm nổi bật người mẫu chụp ảnh.

Cô mặc bộ lễ phục do nhà thiết kế nổi tiếng ở nước Pháp, Dịch Thiên Minh đặc biệt thiết kế riêng cho cô trong lần chụp hình này. diễn đàn lè qđuy đđôn Phía trên chiếc váy được thiết kế hở nửa ngực, tạo thành cái khe nhỏ giữa hai bầu vú đầy cảm dỗ, hiện ra ở trước mặt mọi người. Làn váy ngắn bên dưới chỉ có thể vừa vịn che khuất cái mông, nhưng ở phía đằng sau làn váy được kéo dài giống như đuôi én. Lốp lụa mỏng màu trắng với nền vải lót màu đen ở bên trong, tạo cho bộ lễ phục vừa mang cảm giác mỹ miều gợi cảm nhưng lại không bị mất đi vẻ thanh thuần.

Vì buổi quay chụp quảng cáo lần này mà Nhiếp Từ Vũ còn cố ý nhuộm mái tóc dài đen nhánh của mình thành màu vàng, vừa cuốn lại thành những làn sóng lớn cuồng dã, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mang một chiếc mặt nạ. Mái tóc màu vàng được gió thổi tung lên, nhanh chóng biến hóa thành một cô nàng tóc vàng nóng bỏng.

Khóe miệng đỏ mọng hơi nhếch lên trên lên một chút, mặc dù đang biểu lộ nụ cười, nhưng mà ở dưới lớp mặt nạ, Nhiếp Từ Vũ lại đang tức giận kinh khủng. Trong hai con ngươi như lưỡi dao sắc bén kia tựa như đang có ngọn lửa bùng cháy, nhìn chăm chăm gắt gao vào người đàn ông đứng cách đó không xa đang vẫy vẫy tay về phía mình. Cô thực sự không dám tin, anh lại thật sự có thể làm cái chuyện giao hoạt như vậy!

Tối hôm qua, khi ăn cơm tối thì anh đột nhiên nhắc tới chuyện hợp tác sản xuất nước hoa cùng với công ty của gia đình Sở Nhan, sau đó anh đề nghị cô đảm đương làm người phát ngôn. Khi nghe thấy những lời này của anh, cô đã không nói hai lời lập tức cự tuyệt luôn. Cô nào biết, chết tiệt, anh lại có thể thông đồng với mẹ ruột của cô, thừa dịp cô lúc ngủ sau đó trói cô lại, mang đến nơi này, còn tuyên bố nếu như cô không chịu chấp nhận thì ngay lập tức, anh sẽ tuyên bố công khai cho thiên hạ biết chuyện cô chính là Nana.

Việc này làm Nhiếp Từ Vũ phát buồn nôn! Nhưng cô lại không có biện pháp để gây khó dễ được với anh! Ai bảo cô không nắm được chút nhược điểm nào của anh ở trong tay của mình chứ!

Còn đang mãi hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra lúc buổi sáng nay, đột nhiên có một bóng dáng hiện ra, đi vào trong phòng chụp ảnh. Đúng lúc mắt Nhiếp Từ Vũ xác định được rõ ràng người vừa đi vào đến bên cạnh Nhiếp Từ Phong, sau đó ghé tai cùng anh nói chuyện với nhau kia chính là Sở Nhan, thì ngay lập tức, khuôn mặt ở dưới mặt nạ xoẹt một cái liền thay đổi.

“Nana, ngẩng đầu ngửa mặt ngược mắt lên trên.” Nhà nhiếp ảnh hô to.

Nhiếp Từ Vũ gật gật đầu, nghe theo. Đầu tuy ngẩng lên, nhưng ánh mắt lại không ngược lên trên theo mà lại vẫn như trước, cứ nhìn chăm chăm ngó chừng vào hai người ở cách đó không xa đang cười vui nói chuyện với nhau.

Chết tiệt, không phải là đã nói cái người phụ nữ này đã từng làm tổn thương anh một cách tàn nhẫn đó sao! Vì sao lại còn có thể nói chuyện vui vẻ với nhau được như vậy chứ! Mắt của cô nhìn như muốn thủng ra rồi.

Nhà nhiếp ảnh giờ chiếc máy ảnh lên đang định chụp, nhưng khi chú ý tới đôi mắt của cô, ngay lập tức trở nên cau kinh, vừa nhắc lại toàn bộ một lần nữa: “Nana, ánh mắt nhìn hướng lên trên, còn nữa, dưới cằm đừng có căng thẳng như thế nữa, buông lỏng cơ thể ra nào!”

Ngữ điệu nói của nhà nhiếp ảnh cao vồng lên đã làm cho cô phục hồi tinh thần trở lại như cũ. Cô thu hồi lại ánh mắt của mình, cô chuyển động hàm dưới để chiếc cằm của mình không còn bị căng cứng, thở ra một hơi, cố gắng buông lỏng thân thể điều chỉnh lại tâm tình cho tốt. Nhưng khi cô vừa mới thả lỏng cơ mặt nhẹ nhàng nở một nụ tươi rói thì, khóe mắt lại lơ đãng thoáng nhìn thấy Sở Nhan đang sửa sang lại chiếc cà vạt cho Nhiếp Từ Phong, ngay sau đó nụ cười của cô lập tức đông cứng lại ở khóe môi.

“Nana!” Nhà nhiếp ảnh không hiểu nhìn Nhiếp Từ Vũ đứng ở tại chỗ đó tựa như một chiếc cọc gỗ, hai tay nắm chặt lại thành quyền hét lên. Rõ ràng trước đó một giây cảm xúc còn rất tốt, nhưng vì cái gì... Trăm mối vẫn không có lời giải nhà nhiếp ảnh lắc đầu, lần nữa tiếp tục đề cao dB (để xi ben – đơn vị đo lường âm thanh): “Nana, cô có nghe thấy lời của tôi nói không vậy?”

Lúc này, một câu nói với ngữ điệu la hét kia rốt cục đã thu hút được sự chú ý của Nhiếp Từ Phong.

“Cám ơn!” Không để ý đến Sở Nhan đang hướng về phía bản thân mình cười yếu ớt, nói những đầu đầu không ngừng, anh lạnh lùng giơ tay gạt bỏ cô qua một bên. Anh phóng ánh mắt nhìn lại, khi nhìn đến Nhiếp Từ Vũ vẫn đang đứng im không hề nhúc nhích ở phía trước bình nước hoa. Cô vẫn đứng đó, tiếp đó, đôi môi liền kéo căng ra, mím chặt lại, một giây sau mới bình tĩnh mở miệng nói lại một câu.

“Thời gian cũng không còn sớm, mọi người trước hết hãy ăn cơm trưa đã, buổi chiều chúng ta lại tiếp tục!”

Một câu được nói ra, mọi người đều thả hết các công cụ ở trong tay mình ra, mà anh thì lại di chuyển đôi chân đi về phía hướng của Nhiếp Từ Vũ. Tuy rằng chính anh cũng không rõ vì sao đột nhiên mình lại đi về phía của Nana, bỏ mặc Sở Nhan ở lại đó, tiếp tục đi lên.

“Không bị sao chứ?” Nhiếp Từ Phong đi đến bên cạnh của Nhiếp Từ Vũ hạ thấp giọng hỏi cô, không để ý đến ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người. Anh ôm lấy bờ vai của cô, lúc anh đang định mang cô mang khỏi bình nước hoa bình kia, cô lại hung hăng gạt tay của anh ra, sau đó cũng không buồn quay đầu lại, bỏ đi ra bên ngoài.

Trầm mặc không nói năng gì, điều này chứng tỏ là cô đang tức giận.

Nhìn bóng dáng của cô dứt khoát đi về phía cửa ra, trong lòng Nhiếp Từ Phong thầm kêu lên một tiếng không tốt rồi vội vàng đuổi theo. Nhưng mà khi anh vừa đuổi tới phía sau cô, đang định đưa tay ra tóm lấy cổ tay của cô, thì lúc này, một bóng dáng mảnh khảnh gầy gò lại đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh mà ngăn trở anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Chương 202 (tiếp theo)

“Từ Phong, chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm đi.” Sở Nhan hướng về phía anh cười, ôm cánh tay của anh.

Lời của cô vừa mới dứt, Nhiếp Từ Phong liền nhìn thấy bóng dáng của Nhiếp Từ Vũ thoáng dừng lại, sau đó một giây sau lại tiếp tục nhấc chân đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã không thấy tăm hơi bóng dáng đâu nữa.

Haiz!

Trong lòng Nhiếp Từ Phong thờ dài một tiếng bất đắc dĩ, ánh mắt rù xuồng, lạnh lùng quét qua về phía Sở Nhan đang cười rất đồi dịu dàng với mình, sau đó không chút nề tình anh gạt bỏ bàn tay của Sở Nhan đang quấn quít lấy tay mình ra, bỏ lại một câu nói: “Tự cô đi ăn đi.” Sau đó anh mở cửa, bước ra khỏi phòng chụp ảnh.

Nhìn anh bóng dáng của anh đang nhanh chóng rời đi, nụ cười trên mặt Sở trong nháy mắt liền cứng ngắc lại ở trên khóe môi. Cô dõi ánh mắt về nơi bóng dáng của anh vừa biến mất, hàm răng ngà hung hăng khê nghiêng một cái, đôi mắt đẹp hơi híp lại thành một đường dài hẹp, thoáng ánh lên sự hứng thú, tiếp đó cô cũng nổi gót đi theo sau.

... ..

Phòng nghỉ ...

Nhiếp Từ Vũ tháo chiếc mặt nạ trên mặt xuống, hung hăng quăng về phía trên mặt bàn trang điểm, sau đó cô tùy tiện ngồi xuống ở trên mặt ghế. Hai tay vòng trước ngực, trừng mắt nhìn vào gương mặt của mình được trang điểm đẹp đẽ ở trong gương ba giây, sau đó đột nhiên cô đứng bật dậy, đi tới bên cạnh cánh cửa vặn chìa khóa, khóa lại cửa phòng, sau đó cô mới đi trở lại bên cạnh cái ghế, tiếp tục ngồi phịch xuống đó lần nữa.

“Người đàn ông chết tiệt!” Đã nói với cô rằng không còn chút tình cảm gì nữa rồi, vậy mà tại sao lại còn cười phóng đảng với cô ta đến như vậy chứ? Cô vẫn trừng mắt với chính mình ở trong gương, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến nhăn nhúm hết lại.

Không chụp ảnh nữa, cô không chụp ảnh nữa!

Nhiếp Từ Vũ cầm miếng giấy dùng để tẩy trang ở trên bàn trang điểm lên, lúc cô đang định lau lớp trang điểm trên mặt đi, chợt giật nảy mình một cái, một bóng dáng cao to tự nhiên đột ngột xuất hiện ở trong gương, càng làm cho cô thấy hoảng sợ hơn. Nhưng sau khi cô nhìn thấy rõ gương mặt của người mới tới ở trước mặt mình là ai, sắc mặt cô lại trở nên kỳ lạ rất khó coi.

“Anh vào đây bằng cách nào!” Cô tức giận hỏi. Đôi con ngươi mắt trừng lên, gắt gao nhìn về phía Nhiếp Từ Phong đang hướng vào chính mình nở nụ cười rất dịu dàng.

“Em quên anh là Tổng giám đốc của nơi này hay sao?” Nhìn cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của cô cong lên, dĩ nhiên *đến* *đến* *đến* *đến* Nhiếp Từ Phong giờ chiếc chìa khóa đang cầm trong tay ánh lên sáng ngời, tay kia đón lấy cái chìa khóa bỏ vào trong túi quần, tựa người vào ở trên bàn trang điểm, sau đó quay đầu lại, hơi nghiêng người một chút quang nhìn vào Nhiếp Từ Vũ: “Em vẫn đang giận anh có phải không?”

Một ánh mắt lạnh lùng chợt lóe lên từ trong đáy mắt của Nhiếp Từ Vũ. Cô bĩu môi một cái, còn đang muốn nói tiếp câu gì đó thì câu nói tiếp theo của Nhiếp Từ Phong đã làm cho cô bị giật mình.

“A không phải, không phải là em đang tức giận, mà là đang... ghen.” Trong con ngươi đen nhánh chợt lóe lên một sự sung sướng. Tâm tình của Nhiếp Từ

Phong thật thoải mái, anh nói về chế nhạo.

Cô đang ghen? !

Hai mắt của Nhiếp Tử Vũ trừng lớn, nhìn Nhiếp Tử Phong đang cười đến vô sỉ. Tất cả lời mà cô định nói ra liền cắm luôn vào chính giữa yết hầu, không thể nói nên lời. Cô rất muốn kiên định nói cho anh biết rằng bản thân cô không hề ghen, nhưng bất giác cô lại cảm thấy có gì đó như chột dạ, chỉ né tránh khỏi ánh mắt nóng bỏng của anh đang dõi đến .

Ghen, liệu có phải là cô đang ghen hay không? Cô cũng không biết phải nói thế nào cho đúng, chỉ có điều là cô rất không thích cái bộ dạng cười cợt của anh khi nhìn những người phụ nữ khác. Nụ cười của anh chỉ được phép thuộc về một mình cô mà thôi.

Ngẫm nghĩ một lát, vẻ nguội lạnh không lịch sự trên mặt của Nhiếp Tử Vũ chợt dịu lại mềm mại hơn. Cô ngược mắt lên, quật cường nhìn lại anh đang cười đến sung sướng, nói: “Cứ cho là như vậy đi, thế thì đã làm sao? Dù sao anh cũng đã nhìn và nở nụ cười với cô ta đấy thôi, không phải sao!?” Như vậy là đủ rồi.

“Cô bé ngốc của anh ơi, đấy chẳng qua là cái cười khách sáo mà thôi.” Nhìn biểu lộ của cô vừa tức vừa buồn bực, Nhiếp Tử Phong không nhịn được, liền tiến lên nheo nheo vào khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của cô, nói: “Em cũng đã là mẹ của con trai anh, cũng đã là bà xã của Nhiếp Tử Phong này rồi, vậy mà em vẫn còn thích ăn dấm chua (ghen tuông) với những người phụ nữ khác hay sao? Huống hồ từ nay về sau, nhiều khi anh còn phải tiếp xúc với những khách hàng là phụ nữ thì em làm thế nào?”

“Nhưng những người ấy không giống với cô ta!” Nhiếp Tử Vũ thay đổi sắc mặt nói về rất nghiêm túc. Nếu như đơn thuần chỉ là những khách hàng nữ như anh đã nói, vậy thì chuyện này cũng chẳng có phải đáng nói. Nhưng dù sao Sở Nhan cũng là người yêu của mối tình đầu của anh. Mặc dù cô đã từng tự nhủ không biết bao nhiêu lần với chính mình, giữa bọn họ không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng đây lại chính là vướng mắc ở trong nội tâm của cô, dù làm như thế nào cũng không thể tiêu tan đi được.

“Em không tin rằng anh chỉ yêu một mình em thôi sao?” Nhiếp Tử Phong nhếch cặp lông mày lên trên không trung về rất khí khái, từ đáy mắt bắn ra hai luồng ánh sáng, trong biểu cảm lạnh lùng kia vẫn thấy ẩn chứa sự không vui.

“Tin, nhưng mà...” Nhưng cô cũng không thể không được phép nghi ngờ sao! Nhiếp Tử Vũ nhìn sắc mặt nghiêm nghị, đầy cứng rắn của anh với vẻ rất đáng thương, cô không sao nhịn nổi, liền đưa tay kéo kéo góc áo của anh, nói: “Là do lòng dạ em hẹp hòi, không sao quên được chuyện tình cảm giữa hai người..., em đã sai rồi, tha thứ cho em nhé, được không ?” Cô đứng dậy, nói về đầy cầu khẩn.

Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhìn lại cô, một hồi lâu sau, đáy mắt thâm trầm của anh mới có một chút xao động.”Được rồi, anh tha thứ cho em, nhưng mà em...” Anh do dự nói ra một câu, đáy mắt bắt đầu gọn lên mấy lớp sóng xô xao.

Ánh mắt nóng bỏng di chuyển từ nơi xương quai xanh đầy khêu gợi của cô chuyển qua bộ ngực của cô đang gồ cao lên, lại từ nơi phần bụng bằng phẳng kia di chuyển qua cặp chân thon dài đẹp đẽ của cô. Trong lúc bất tri bất giác, con người đen nhánh của anh đã bị lớp lửa nóng nhuộm màu, ánh mắt lập tức trở nên thâm thúy dị thường.

“Anh...” Không cần nhiều lời, Nhiếp Tử Vũ căn cứ vào khoe môi của anh đang cong lên kia đã lập tức đọc hiểu dự định của anh. Cô đang định rút lui về phía sau thêm vài bước, đột nhiên anh lại xông ra chặn ngang đường, rồi sau đó anh ôm ngang người cô lên, một giây sau anh sải chân đi vào trong căn phòng nhỏ bên cạnh dùng để nghỉ ngơi, rồi ném cô xuống ở trên giường.

“A...” Một tiếng kêu rên từ trong miệng Nhiếp Tử Vũ tràn ra. Thần trí (tinh thần và trí tuệ) của cô còn chưa kịp phản ứng, đã thấy anh ngồi xuống ở bên cạnh người mình rồi.

“Hôm nay em đẹp quá.” Nhiếp Tử Phong vươn tay, đầu ngón tay có một lớp chai mỏng tí mẩn vuốt ve gò má non như trẻ con của cô, dự định nơi đấy mắt anh thêm sâu hơn. Ánh mắt của anh như mang theo lửa, ngưỡng mộ nhìn từng tấc từng tấc thân thể mê người của cô ở bên dưới bộ lễ phục. Hơi thở của Nhiếp Tử Phong thoảng cái trở nên nặng nề, dồn dập, nhưng anh vẫn cố đè nén.

Mái tóc màu vàng với những lọn sóng lớn xoắn tung, rơi tăn mắt trên chiếc khăn trải giường màu trắng noãn, lại càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô, nhìn lại càng giống như người đẹp đang ngủ. Hai hàng lông mày thanh tú, lớp lông mi tinh tế cong vút, thuận theo những cái chớp mắt mà rung động tựa như cánh bướm chấp chới. Trong đôi mắt to trong trẻo dịu dàng của cô tràn ngập sự sợ hãi và vô tội, làm cho anh có cảm giác kích động, chỉ muốn bắt nạt cô. Ánh mắt của anh chuyển động theo đường cong cơ thể của cô từ dưới lên trên. Khi anh nhìn thấy cặp đùi ngọc ngà tựa như ngó sen kia, lập tức trong đầu anh lại mơ tưởng đến lúc được chúng quấn lên hông đầy vững chãi của mình, anh cảm thấy như bị mất hồn. Cùng lúc đó, ở dưới thân anh cô thở dài một tiếng, truyền đến bên tai anh nghe nũng nịu tựa như một khúc nhạc yêu kiều.

Nghe thấy lời khen ngợi của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Tử Vũ đỏ rực lên giống như trái anh đào, làm cho người ta không sao kiềm chế được, chỉ muốn hái xuống.

“Anh đừng tới mà!” Nhiếp Tử Vũ ngồi dậy, đẩy thân thể anh đang đè lên người mình ra, không nhịn được liền di chuyển cái mông về phía sau một chút. Cô cảnh giác lấy tay bảo vệ bộ ngực của mình, sau đó nói như cảnh cáo: “Đang giữa ban ngày thế này, anh không được phép đụng vào em!”

Bị sắc dục che mất lý trí, làm sao Nhiếp Tử Phong có thể nghe lời của cô được, anh đột nhiên liền giơ tay giữ cô lại đôi mắt cá chân tinh xảo của cô, kéo cô lại.

“Nếu như anh nói, anh không thể không đụng đến em thì sao?” Cánh môi mỏng của anh vẽ trên không trung thành một đường cong đầy mê hoặc yêu ma, ánh mắt nhìn cô sáng quắc. Anh cúi người liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn làm anh si mê đang bày ra ở trước mắt.

“Á...” Nhiếp Từ Vũ trừng lớn hai mắt đầy kinh hoàng, muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại gắt gao ôm chặt lấy cô, cô không làm sao đẩy ra nổi. Cho đến lúc cô hao hết khí lực, mà vẫn không thể nào đẩy anh ra được. Dưới tình huống đó, cô đành buông tha sự kháng cự, để mặc cho anh làm xằng làm bậy đối với bản thân mình.

Nụ hôn kịch liệt, triền miên đến mất hồn. Anh hôn đến mức khí lực toàn thân của Nhiếp Từ Vũ phảng phất dường như đã bị rút hết. Sau khi nụ hôn kết thúc, Nhiếp Từ Vũ chỉ có thể nắm chặt lấy tây trang của Nhiếp Từ Phong mà thở hồng hộc, không thể nói được lời nào.

Cúi đầu ngấm nhìn đôi môi của cô bị chính mình hôn đến sưng đỏ, rất nhanh chóng, dục vọng từ bụng dưới của anh đã ngồng đầu thức dậy, căng cứng đến đau đớn. Một tay anh vịn lấy bờ vai của cô, tay kia bắt đầu di chuyển từ cái mông xinh xắn của cô dời lên đến sau lưng, lục lọi cời bỏ trôi buộc trên người cô.

“Không nên như vậy...” Cảm giác thấy đôi bàn tay như mang theo dòng điện đang dao động trên người mình, Nhiếp Từ Vũ vội vàng nói chặn lại. Cô muốn bảo anh dừng lại, nhưng khi nhìn thấy anh bởi vì nhấn nháy mà chau hàng lông mày lại, lời nói ra đến miệng cô lại đã biến thành: “Bộ lễ phục này rất khó mặc, có thể nói, nếu đã cời ra rồi thì phải mất rất nhiều công sức mới có thể mặc vào được.”

Nghe thấy vậy, Nhiếp Từ Phong liền sững sờ, đôi lông mày đang nhíu chặt lập tức thư giãn ra, nhếch mép nghiêng răng thả ra một câu trắng trợn: “Vậy thì không cần phải cời ra nữa.”

Nghe anh nói vậy, Nhiếp Từ Vũ cho là lúc này anh sẽ buông tha cho mình không nhìn được liền thở phào một cái. Nhưng cô còn chưa kịp cao hứng được bao lâu, đột nhiên lại thấy anh nhanh chóng cời bỏ dây lưng, trong lúc cô còn ngẹn hòng nhìn trần trời vào biểu lộ phía dưới, anh đã trút bộ quần áo của mình ra.

“Anh... Anh định làm cái gì...” Khi thấy vật tượng trưng cho nam tính của anh đang trong xu hướng ngày càng dâng trào, trong đầu Nhiếp Từ Vũ liền phát nổ “ầm ầm” lên một tiếng mạnh mẽ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức đỏ rực lên, ánh mắt kinh ngạc sững sờ nhìn vào vật nọ đang biến đổi, quên cả việc di chuyển ánh mắt.

“Chẳng phải em nói mặc quần áo sẽ quá phiền toái hay sao? Vậy thì em cũng không cần cời ra nữa!” Cô lại cho rằng anh cứ như vậy mà bỏ qua cho cô sao? Làm sao có thể chứ! Từ khi nhìn thấy cô mặc cái váy kia lên người, chỉ trong tích tắc, anh cũng đã bắt đầu muốn cô rồi! Khi thấy cô tựa như nàng tiên đứng ở bên bình nước hoa, bày ra tư thế động lòng người như thế, anh sớm đã có cảm giác mình như gần hồng mất. Cho nên thật sự không dễ dàng gì mới có được thời gian hai người ở cùng một chỗ với nhau thế này, đương nhiên anh sẽ không bỏ qua cho cô!

Đang lúc còn nghĩ ngợi, bàn tay của Nhiếp Từ Phong đang vịn vào bả vai của cô lại đột nhiên chạy xuống đến bên trong bắp đùi của cô, sau đó cứng rắn vận dụng hai chân của cô ra, giết đứt che chở của cô xuống. Một luồng cảm giác mát lạnh từ hạ thể của cô ủa tới, làm cho cô không kiềm chế nổi mình mà run lên một cái. Kế đó đôi bàn tay đầy mạnh mẽ của anh liền giữ chặt lấy hai bắp đùi của cô, để cho anh áp người vào bụng dưới của cô.

“Không cần phải... Á!” Lời nói còn lại của cô bởi vì cú va chạm mãnh liệt này mà lần trở lại vào trong cổ họng. Nhiếp Từ Vũ cắn răng hung hăng trừng mắt nhìn đôi lông mày của Nhiếp Từ Phong đang chậm rãi giãn ra bởi vì cảm thấy thỏa mãn, cô tức giận đến há miệng liền hung hăng cắn một cái vào đôi môi mỏng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Chương 202 (tiếp theo)

“Hừ! Lần nào cũng vậy, chẳng bao giờ hỏi qua xem mình có bằng lòng không nữa...” Người đàn ông chết tiệt này, trên người thì ăn mặc lịch sự như vậy, mà hạ thân lại làm cái chuyện... làm cái chuyện khiến người ta phải đỏ mặt. Mấy ngày hôm trước rõ ràng vừa mới nói rằng không muốn mình tiếp tục sinh con nữa. Vậy mà mấy ngày nay lại “trồng trọt” kịch liệt như vậy, phỏng chừng đứa trẻ thứ hai của bọn họ sẽ đến thế giới này rất nhanh.

Bởi vì sự ghen ghét của cô, Nhiếp Từ Phong bật cười to thành tiếng. Thực sự anh cũng đã thực hiện đúng như lời đã hứa hẹn khi làm chuyện kia, anh không hề cời bộ lễ phục của cô ra, chỉ có điều anh lại bao lấy bộ ngực cô, kéo nó từ dưới lên trên cổ áo, tiếp đó chiếm đoạt ngay thứ mà anh vẫn luôn mong nhớ.

Thoáng cái, lại một thứ khác mạnh mẽ xông tới va chạm vào bên dưới của Nhiếp Từ Vũ, khiến cô không thể nào nghĩ tiếp thêm được bất cứ chuyện gì nữa. Chỉ chốc lát sau hai mắt cô đã trở nên mê ly, đôi cánh tay như ngó sen khoắc lên trên bờ vai vững chãi của anh. Cô cắn môi đầy vẻ vô tội, thuận theo những luật động (sự chuyển động có quy luật) vừa nhanh lại vừa có lực của anh. Từ miệng của cô, từng tiếng ngấm nga cứ thế bật ra: “Ừm... Nhẹ một chút... Đừng nên lại tiến vào thêm nữa...”

“Được, sẽ đúng như mong muốn của em!” Nhiếp Từ Phong cắn răng một cái, động tác chậm lại. Nhưng anh vừa mới trì hoãn được một lúc, cô gái nhỏ ở trong ngực anh lại nhíu mày không vui, vì vậy động tác của anh lại tiếp tục trở nên nhanh hơn.

Nhìn thấy anh chỉ chốc lát sau đầu đã đầy mồ hôi, trong lòng Nhiếp Từ Vũ cảm thấy mềm nhũn, liền rướn lên phía trước, dâng hiến cặp môi đỏ mọng.

Cô hôn anh tí mĩ, bỗng dưng, dường như Nhiếp Tử Vũ vừa sức nghĩ đến chuyện gì đó, liền rút môi trở lại.

“Ừm, làm sao vậy?” Sau khi mở mắt ra, Nhiếp Tử Phong nhìn sang cô vẻ khó hiểu, sau một tiếng gào rú khàn khàn, anh rút mình ra khỏi thân thể của cô. Nhưng anh không hề ngừng nghỉ, một lát sau anh lại té nhào vào cô ở trên giường, gác cặp chân thon dài của cô lên trên vai của mình, tiếp tục một chu trình chạy nước rút mới.

“Ừm... Em muốn hỏi anh một vấn đề...”

“Cái gì vậy?”

Do dự mất một lúc cô mới dám hỏi: “Ừm... Trong không thời gian tám tháng không có em ở đây. Anh... anh đã giải quyết như thế nào vậy... Ừm... Chậm một chút đi, em sắp không thở nổi nữa rồi...”

Nếu so sánh cô lúc này đang thở gấp liên tục, thì hô hấp của người nào đó lại vững vàng hơn: “Cái gì mà phải làm thế nào chứ?” Lại tiến vào một cái mạnh mẽ, khiến cho người đang ở dưới thân anh phải dục tiên dục từ.

“À... Chính là giống như hiện tại đây này... anh giải quyết như thế nào...”

Nghe cô nói vậy, người nào đó sắc mặt liền trầm xuống, cũng không trả lời câu hỏi của cô, mà chỉ thấy động tác càng mạnh mẽ hơn lên.

“Tim phụ nữ khác à?” Cô suy đoán, biểu lộ của anh cũng không hề biến đổi một chút.

“Chẳng lẽ anh lại dùng búp bê bơm hơi?” Cô tiếp tục hỏi...

Cô càng hỏi, sắc mặt của người nào đó càng đen hơn. Đôi con ngươi của Nhiếp Tử Phong như đang phóng hỏa, gắt gao trừng mắt nhìn cô, trả lời với vẻ mặt “tâm bất cam tình bất nguyện”: “Xong tắm nước lạnh, nếu không thì...”

“Nếu không thì làm sao?” Cặp mắt mê ly chợt lóe ra thứ ánh sáng rực rỡ.

“... Tự mình giải quyết.”

Sau năm giây lặng ngắt như tờ, người nào đó si ngốc bộc phát ra tiếng cười. Mà thủ đoạn trả thù cái cười thật to của cô, chính là, đã triển miên với cô suốt một buổi trưa, giây vò cô đến mức cô phải liên tục cầu khẩn.

Trong phòng nghỉ nho nhỏ, tràn ngập mùi vị tình dục nồng đậm, hai người mãi đắm chìm ở trong hoan ái, hoàn toàn không hề chú ý tới một đôi con ngươi đang chứa đầy sự oán hận đang ở phía sau cửa chăm chú theo dõi bọn họ.

※

Việc quay chụp hình lúc buổi chiều diễn ra thuận lợi khác thường. Nhiếp Tử Vũ giống như là đã thay da đổi thịt như vậy, đến ngay cả một cái pose (*) đơn giản nhất cũng có thể tỏa ra một ý vị đặc biệt. Sau khi quay chụp xong, đến ngay cả nhà nhiếp ảnh cũng phải chộp miệng chặc chặc tán thưởng với cô, khen cô ý nhị thật mê người. Đối với lời tán dương này, Nhiếp Tử Vũ cũng chỉ gượng cười không đáp, bởi vì nguyên nhân cô tỏa ra được ý nhị kia chính là... chính là vì sự đau nhức giữa hai chân của cô.

(*) Pose: Nguyên bản tiếng Anh: Là danh từ: tư thế (chụp ảnh...), kiểu...

Là nội động từ: đứng ở tư thế, ngồi ở tư thế (chụp ảnh, làm mẫu vẽ...)...

Thu dọn qua quýt một lúc cho xong, sau đó Nhiếp Tử Vũ liền vội vàng chạy vào trong phòng nghỉ tháo đồ trang sức ra, rồi nhanh chóng đi tắm rửa. Cô xối nước vào người để làm tan đi sự mệt mỏi. Xong việc, tiếp đó cô liền chuẩn em đến văn phòng làm việc của Nhiếp Tử Phong, chui vào trong căn phòng xinh đẹp kia nghỉ ngơi một chút. Đến khi cô tỉnh lại đã là cuối giờ chiều, vừa vặn đến giờ tan việc của Nhiếp Tử Phong.

Nhiếp Tử Vũ cuộn gọn mái tóc đã nhuộm thành màu vàng lên trên đầu, dùng một chiếc mũ lưới trai đội lên để che khuất mái tóc đi, sau đó cô mới từ trong phòng nghỉ đi ra ngoài: “Anh xong chưa?”

“Xong rồi đây!” Ký một chữ cuối cùng lên trên một phần tài liệu giao cho trợ lý xong xuôi, từ chiếc ghế da trâu Nhiếp Tử Phong đứng dậy, với tay cầm lấy tây trang, áo khoác, đi tới bên cạnh ôm lấy bờ vai của cô, thuận tiện thơm chút hương của cô.

“Có thể trở về được chưa? Em mệt mỏi quá rồi.” Nhiếp Tử Vũ ngáp dài, bộ dáng mang đây về uể oải.

Biểu hiện vô ý thức lúc này của cô tựa như bộ dáng lười biếng của một chú mèo con vừa lộ ra đã lập tức kích thích ánh mắt của Nhiếp Tử Phong. Chỉ chớp lát sau, sự ham muốn cô lại đã nhuộm đầy trong tròng mắt của anh. Nhưng nghĩ đến buổi giữa trưa đã hành hạ cô lâu như vậy, anh đành nén nhịn dục vọng của mình xuống dưới.

“Ăn xong bữa tối ở bên ngoài đã rồi hãy trở về nhà nhé!” Anh ôm lấy cô rồi cùng đi ra ngoài.

Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu liếc nhìn anh, miệng mím lại: “Không được đâu, cục cưng còn đang ở nhà chờ đấy!” Buổi sáng cô đã cho con ăn no xong rồi mới đi, lúc giữa trưa, vốn dĩ cô định gọi mẹ mang con trai tới công ty một chuyến, nhưng bởi vì cô quá mệt mỏi nên đã ngủ thiếp đi, quên mất chuyện này.

Hiện tại đã là bốn giờ chiều, không biết cục cưng ở nhà thế nào. Nghĩ đến con, Nhiếp Từ Vũ không khỏi nhủ mảy lại.

Nhiếp Từ Phong đang hoan hoan hỉ hỉ với ý định cùng với cô trong thế giới hai người, vừa mới nghe thấy những lời nói kia của cô, thoáng cái, vẻ tươi cười liền đông cứng lại ở trên khóe môi, xoay một cái, vẻ mặt liền sa sầm xuống.

Cục cưng, cục cưng, lại là cục cưng! Thật không biết sinh con có cái gì tốt đẹp chứ! Suốt cả ngày chỉ biết tranh đoạt người phụ nữ với anh thôi! Anh bắt đầu hối hận vì sao lúc trước mình không ném thẳng nhóc kia ra nước ngoài để cho bà nội nó chăm sóc.

“Không cần thiết phải như vậy! Đêm nay chúng ta sẽ ăn ở bên ngoài!” Hàng lông mày giống như ngọn núi của Nhiếp Từ Phong liền nhíu lại một cái, tuyên bố rất ngang ngược: “Hôm nay em chỉ có thể là của một mình anh thôi!”

Nhiếp Từ Vũ ngẩng đầu nhìn về phía anh, nhìn cái vẻ mặt như trẻ con của anh, cô không khỏi phì cười. Thương cảm trong khoảng thời gian này anh đã quá vất vả, thêm nữa cũng bởi vì cô mãi chăm sóc con trai nên cũng không quan tâm gì tới anh, cuối cùng Nhiếp Từ Vũ nhẹ nhàng gật đầu một cái: “Thôi được rồi, chúng ta ăn cơm xong rồi sẽ trở về nhà sau.”

Hai người song song đi vào thang lầu, đột nhiên một hồi chuông báo có tin nhắn từ trong túi của Nhiếp Từ Vũ truyền đến. Cô lấy điện thoại, mở khóa, mở trang tin nhắn ra, bỗng dưng ánh mắt cô đang nhìn những hình ảnh trên màn hình điện thoại thì thốt nhiên khẽ giật mình, một giây sau khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền đỏ rực lên.

“Làm sao vậy? Ai gọi tới đó?” Đứng ở bên cạnh, nhìn thấy sắc mặt của cô trở nên đỏ ửng lên khác thường, Nhiếp Từ Phong không thể nhịn được sự hiếu kỳ, liền sáp lại gần cô. Khi anh nhìn thấy những hình ảnh ở trên màn hình điện thoại, cũng hơi giật mình, lập tức trong đáy mắt đen kịt nổi lên thứ ánh sáng âm u lạnh lẽo.

“Ai gọi tới vậy?” Anh nhanh chóng cầm lấy điện thoại từ trong tay cô gạt gạt dưới lên lật xem. Khi thỉnh thoảng nhìn thấy mấy chữ viết ở phía bên dưới mấy chữ viết thuộc loại chữ in thể Tống, trong nháy mắt cặp mắt của anh liền trở nên sa sầm.

Theo ánh mắt của anh nhìn, chỉ thấy trên hàng chữ viết ở trên màn hình điện thoại - Cô còn cho là anh ấy chỉ có một mình cô là phụ nữ hay sao? Đừng có nằm mơ, chẳng qua cô cũng chỉ một trong số rất nhiều người phụ nữ khác của anh ấy mà thôi!

Mà này những hình ảnh kia, không cần đoán cũng nhận ra ngay, đây chính là những hình ảnh mà bọn họ đang triển miên ở trong phòng nghỉ ngơi.

Nhìn thấy một dãy số quen thuộc, Nhiếp Từ Phong liền có đáp án.

Sờ Nhan!

Chết tiệt!

Nghĩ lại, một sự nghi hoặc chợt xuất hiện ở trong đầu của Nhiếp Từ Phong. Chần chờ hai giây, anh quay đầu nhìn về phía Nhiếp Từ Vũ vẫn còn đang sững sờ, môi mòng giật giật, nhớ ra một câu: “Hai người đã quen biết nhau từ bao giờ vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 225: Chương 203: Anh đang làm cái gì?

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái vẻ lạnh nhạt, đôi môi hé mở: “Ngay sáng ngày hôm sau của cái đêm anh không về nhà ngủ.”

“Chết tiệt!” Nghe được câu trả lời của cô, Nhiếp Từ Phong tức giận đến mức, trong nháy mắt mày rậm xoắn chặt lại với nhau. “Cô ta đã nói với em những chuyện gì vậy?” Hồi tưởng lại những biểu hiện khác thường của cô trong đêm hôm đó, bất giác Nhiếp Từ Phong cảm thấy có chút bất an.

“Còn có thể là chuyện gì được chứ. Chỉ nói đơn giản mấy câu rằng anh là của cô ấy, bảo em hãy rời khỏi anh ... Chỉ có vậy thôi.” Dù sao cô nghe qua cũng chỉ cười cười coi như là xong, mặc kệ cho cô ta một mình ngồi đó mà ảo tưởng.

Quả nhiên là như vậy!

Trong nháy mắt, khuôn mặt tuấn tú của Nhiếp Từ Phong liền sa sầm xuống, anh ngưng mắt chăm chú nhìn Nhiếp Từ Vũ thật sâu, thật lâu sau cũng không nói một lời nào. Nếu ngày đó anh không thẳng thắn, không chứng sự trong trắng của anh đã bị Sờ Nhan bôi cho thành đen mất rồi!

Thấy thế, Nhiếp Từ Vũ nhón chân lên liếc nhìn lại mấy tấm ảnh chụp ở trên màn hình điện thoại, vội gạt lấy xấu hổ bụm lấy mặt, khẽ khàng nói: “Anh trả lại điện thoại cho em, để em xóa mấy cái ảnh chụp trộm kia đi.” Người phụ nữ kia cũng thật sự quá cay cú, vì muốn kích động cô mà có thể chụp trộm cảnh bọn họ đang ân ái rõ ràng như vậy...

“Không cần phải xóa đâu.” Nhiếp Từ Phong thuận tay giờ chiếc điện thoại di động lên cao, sau khi nhìn thấy biểu cảm đầy kinh ngạc của cô, anh liền lộ

ra một nụ cười giấu hoạt nói: “Anh lại thấy nên giữ lại thì hay hơn.”

“...”

※

Trong nhà hàng đồ ăn Tây, dưới ánh sáng của chùm đèn thủy tinh khổng lồ, tiếng nhạc Violin du dương bên tai không dứt, có rất nhiều nam thanh nữ tú mặc những bộ quần áo lộng lẫy dùng những lời nói nhỏ nhẹ nói chuyện với nhau hoặc lặng lẽ dùng com. Nhiếp Tử Vũ đội chiếc mũ lưỡi trai, ngồi ôm Tiểu Tử Ngôn ngồi ở chỗ gần cửa sổ. Cô cố ý ngồi cho thân thể của mình thấp xuống, thỉnh thoảng lại nhìn về hướng người nào đó đang ngồi cách đó không xa.

Hai người vốn dĩ muốn ra bên ngoài dùng com, nhưng Nhiếp Tử Phong lại không hề nói năng gì cho rõ ràng đã vội đẹp đường hồi phủ. Đúng lúc cô vừa vận ẩm Tiểu Tử Ngôn đang ngủ đi xuống, anh chỉ ném lại cho cô một câu: “Anh còn có công việc cần xử lý.” rồi rời đi luôn.

Công việc? Làm sao có thể chứ! Thời điểm buổi tối rõ ràng cô nhìn thấy anh đã xử lý xong công việc rồi mới rời đi mà, giờ thì còn có công việc gì chứ!

Cho nên chờ khi anh chân trước vừa rời đi, chân sau cô cũng đã đi theo anh đến nhà hàng Tây này. May mắn phòng ăn của nhà hàng Tây này lại không quy định trang phục của khách hàng khi tới đây ăn uống, cho nên anh vẫn mặc quần áo cũ lúc buổi chiều mà cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà cô đã đợi gần nửa giờ, cũng đã ăn xong bữa tối, vậy mà Nhiếp Tử Phong vẫn ngồi một mình như cũ, thậm chí còn không hề gọi com.

Rốt cuộc anh đang giờ trò quý gì vậy? Nhiếp Tử Vũ ngẫm nghĩ, bỗng dung cô cảm thấy nơi ngực của mình bị đập một cái. Cô cúi đầu xuống xem xét, hóa ra là Tiểu Tử Ngôn, không biết cu cậu đã tỉnh lại từ khi nào. Chỉ thấy cu cậu mở to đôi mắt tròn trong trẻo nhìn bộ ngực của cô về đây chờ mong, hai bàn tay bé nhỏ của bé thay phiên nhau vỗ vỗ vào cô. Thân thể nho nhỏ cứ vận vẹo ở trong ngực của cô tựa như một con lươn vậy, có lẽ chỉ còn thiếu mỗi điều lên tiếng gọi Nhiếp Tử Vũ nữa mà thôi.

“Bảo bối, con đói bụng sao?” Nhiếp Tử Vũ nhủ lại hàng lông mày đẹp mắt, nhìn Tiểu Tử Ngôn trong ngực mình, hạ thấp giọng xuống nói với con như cầu khẩn nói: “Con ngoan nhé, lúc này mẹ mặc áo không thích hợp, con nhìn một lát nữa nhé, khi về nhà mẹ sẽ cho con bú, được không?” Cô nói xong, không ngờ Tiểu Tử Ngôn ở trong ngực cô dường như nghe hiểu được lời nói của mẹ, cu cậu thật sự trở lại yên tĩnh.

“Con ngoan lắm!” Bởi vì thấy cu cậu biết nghe lời, Nhiếp Tử Vũ không kiềm chế được liền cúi về phía trước hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóc. Cậu nhóc xinh xẻo kia lúc trước còn đang ním chặt môi lại, lập tức liền há miệng ra cười toe toét.

Nhiếp Tử Vũ tính tình vốn nhẫn nại, nhưng sau khi cô chờ đợi được độ mười phút, thì Tiểu Tử Ngôn ở trong ngực cô chân tay lại bắt đầu ngo ngoáy. Không đành lòng để con trai tiếp tục phải chịu đói, vì vậy Nhiếp Tử Vũ gọi bồi bàn tới, sau khi thanh toán xong cô đã định rời khỏi nhà hàng. Chỉ có điều, khi cô vừa mới đứng lên, bỗng dung một bóng dáng xinh đẹp chợt xuất hiện ở trong tầm mắt của cô, cô liền sững sờ tại chỗ mất một giây.

Là Sở Nhan!

Nhìn bước chân của cô ta thong thả bước đi về phía Nhiếp Tử Phong đang ngồi đợi, mà lúc này, khi Nhiếp Tử Phong nhìn thấy cô ta cũng lập tức đứng dậy. Sở Nhan đưa tay sang sửa lại tư thế dung nhan, liếc mắt nhìn Nhiếp Tử Phong đầy vẻ quyến rũ. Nhiếp Tử Phong vẫn không hề đếm xỉa tới cô ta, chỉ làm một tư thế lịch sự xin mời ngồi, sau đó hai người cùng chậm rãi ngồi xuống, gọi com.

Nhìn hai người bắt đầu nói chuyện với nhau, Nhiếp Tử Vũ bắt đầu hối hận tại sao mình lại đi chọn chỗ ngồi xa như vậy, khiến cô không làm sao nghe được bọn họ đang nói chuyện gì!

Đôi mắt xinh đẹp của Nhiếp Tử Vũ đảo quanh bốn phía, khi nhìn thấy ở phía sau lưng bọn họ cách đó không xa có một chiếc bàn tại thời điểm đó còn để không, cô vội vàng đứng dậy chuẩn em tới đó. Cô ngồi xoay lưng về phía Nhiếp Tử Phong, tiếp đó khi nghe thấy tiếng của Sở Nhan đang cười nói, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới hài lòng gật gù đầu, xem ra có thể nghe được rất rõ.

...

“Bởi vì có điện thoại của Tổng giám đốc gọi tới, cho nên em phải quay trở lại, đã để cho anh phải chờ đợi lâu như vậy, thật sự em rất ngượng ngùng.” Sở Nhan vừa cười vừa nói về nịnh nọt lấy lòng.

“Tôi cũng mới tới trước không bao lâu.” Nhiếp Tử Phong cũng nói ba xạo giải quyết giúp cô ta khỏi áy náy.

Mới tới trước không bao lâu? Hơn bốn mươi phút mà vẫn thấy không bao lâu! Ngồi ở đằng sau, Nhiếp Tử Vũ nghe thấy Nhiếp Tử Phong nói dối mà vẫn cũng không bị ghen lời, thờ hờn hờn..., gương mặt cô tức giận đến đen lại. Thất hẹn với cô, nhưng lại ước hẹn với tình nhân cũ cùng đi ăn bữa tối, rốt cuộc anh muốn làm gì đây?! Nhưng bất kể anh định làm cái gì, cô cũng chỉ có thể nhẫn nại để mà nghe tiếp.

“Anh hẹn em đến đây chắc hẳn không phải đơn thuần chỉ là vì muốn mời em ăn bữa tối thôi phải không?” Hàng lông mi dày được uốn cong vênh lên thuận theo cái chớp mắt cũng rung lên. Sở Nhan bày ra một vẻ mặt cực kỳ thanh thuần, ở dưới ánh đèn lại càng thêm chói mắt. Trong mỗi một cái nhăn mày, một nụ cười đều tản ra vẻ nữ tính đầy quyến rũ không gì sánh kịp.

“Ừ.” Nhiếp Tử Phong lạnh nhạt nhìn lại cô ta, đáy mắt tối đen không hề xao động: “Hôm nay tôi muốn gọi em tới đây là bởi vì...”

Nhưng không đợi câu nói của anh nói ra miệng, Sở Nhan liền cắt ngang lời của anh: “Chỉ trong chốc lát... Tôi nay trở về muộn một chút đi... Thật sự em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh.” Nói xong, cô ta duỗi tay ra, hai bàn tay cầm lấy bàn tay của anh đang đặt trên bàn, ném ra một ánh mắt mập mờ:

“Từ Phong.. Suốt mười năm rồi xa khỏi anh, không có một ngày nào em không nghĩ tới anh, vô số ban đêm, em đều hoài niệm sự ấm áp nơi lồng ngực của anh... Còn anh thì sao? Có phải là anh cũng là nhớ đến em, như em đã luôn nhớ đến anh hay không...” Nói xong, đầu ngón tay thon nhỏ liền về về những vòng tròn ở trong bàn tay của anh, đầy mắt lộ rõ dục vọng nồng đậm.

Thật là đồ đàn bà không biết xấu hổ! Nhiếp Từ Vũ ở phía sau nghe thấy lời nói đó, thiếu chút nữa bị nôn mửa! Cô cúi đầu xem xét con trai của mình ở trong ngực, thấy u cậu đang tò mò nhìn lại cô, cô nghiêm mặt lại, lúc này ánh mắt của cô làm ra vẻ cực kỳ nghiêm túc, nói với con như sau: “Con ngoan à, từ nay về sau, ngàn vạn lần con đừng bao giờ tìm một người phụ nữ ác tâm như vậy mà yêu đương nhé!

“Không nhớ!” Trong ánh mắt đầy mong chờ của Sở Nhan, Nhiếp Từ Phong nhỏ ra hai chữ này không một chút lưu tình. Anh lạnh lùng rút bàn tay của mình từ trong lòng bàn tay của cô ta ra, sau đó dùng khăn tay lau lau tỉ mỉ từng chút một bàn tay của mình, thậm chí ngay cả những nơi mà cô ta không hề đụng vào cũng không chịu bỏ qua.

Thấy bộ dáng của anh không có một chút cảm kích nào, nụ cười kiêu diễm của Sở Nhan lập tức cứng lại ở trên khóe miệng. Mãi một hồi lâu sau, Sở Nhan mới chậm rãi thốt ra được một câu: “Anh đã thay đổi rất nhiều. . .”

“Thật không?” Sau khi đã lau sạch sẽ bàn tay của mình, Nhiếp Từ Phong quăng chiếc khăn tay sang bên cạnh. Khi anh ngược mắt lên, thì từ đáy mắt anh, ánh nhìn lạnh lùng dĩ nhiên liền hiện ra chói mắt: “Thay đổi cũng tốt không thay đổi cũng được, tóm lại tôi rất hài lòng với hiện tại bây giờ của mình.”

Trong óc anh không khỏi hiện ra tình cảnh Nhiếp Từ Vũ ôm Tiểu Từ Ngôn từ nãy đến giờ, cánh môi mỏng của Nhiếp Từ Phong bất giác liền hơi nhếch lên một chút, khóe miệng của anh nở một nụ cười rất mực dịu dàng. Bây giờ anh cảm thấy vô cùng thoải mái với hiện tại của mình, lại càng hài lòng với cuộc sống bây giờ. Cô vợ nhỏ xinh đẹp của anh khi thì ôn nhu khi thì nghịch ngợm, còn đứa con trai thiên tài của anh, quả thực là người gặp người thích. Nhiếp Từ Phong anh, đời trước đã phải tích đức tài đức lắm mới có thể tìm được hai người bọn họ.

“Là vì con trai anh sao?” Nhìn khóe miệng của anh hiện ra vẻ dịu dàng kia, Sở Nhan không khỏi kinh sợ, lo lắng nói: “Hiện tại em đã trở về rồi, chúng ta có thể lại tiếp tục cùng nhau rồi. Nếu như anh nói muốn một đứa con..., bất kể nhiều ít thế nào, em đều nguyện ý sinh con cho anh.” Đáy mắt cô ta mang theo sự chờ mong.

Nhiếp Từ Phong dùng ánh mắt lạnh lùng liếc xéo cô ta một cái, đột nhiên anh hé mở một ý cười lạnh, nói: “Không phải bởi vì đứa con, mà là bởi vì yêu.”

Bởi vì yêu Vũ Vũ, cho nên anh đã từ bỏ sự hoa tâm của mình, thậm chí nguyện ý buông bỏ tất cả tự tôn của mình, chỉ vì muốn cùng cô ở chung một chỗ.

Yêu ư?

Sở Nhan ngậy ngậy cả người, một giây sau, hai mắt trở nên mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Chương 203 (tiếp theo)

Mà Nhiếp Từ Vũ, người đang ngồi quay lưng lại với Nhiếp Từ Phong thì đang đưa tay lên che miệng cười trộm, nơi đáy mắt tràn ngập sự xúc động sâu sắc. Đáng tiếc là nhóc con đang ở trong ngực mẹ kia lại chưa biết gì, nhìn thấy vẻ mặt của mẹ mình lúc thì tràn đầy tức giận, một lúc sau lại thấy cười trộm rất vui vẻ, trên gương mặt phấn nộn kia liền biểu lộ rõ sự nghi hoặc, cái đầu nhỏ lập tức bắt đầu ngọ nguậy nhón nháo.

“Anh... Anh yêu cô ta?” Chậm chạp một lúc Sở Nhan mới kịp phản ứng lại, lên tiếng hỏi, sự dả kích này khiến cho cô ta không thể kìm chế nổi cảm xúc, nên đã để cho âm lượng cất cao lên.

“Đúng vậy!” Nhiếp Từ Phong thừa nhận không chút do dự, trong đáy mắt đen nhánh kia tràn ngập sự kiên định, làm cho người khác khó có thể xem thường. “Mà đó cũng chính là nguyên nhân để hôm nay tôi gọi cô tới đây.” Anh cười lên một tiếng đầy vẻ lạnh lùng, sau đó móc từ trong túi ra chiếc điện thoại mà anh chưa trả lại cho Nhiếp Từ Vũ. Anh mở lại tin nhắn có những tám hình ướt át rồi đặt ở trước mặt của Sở Nhan, ánh mắt của anh chiếu vào cô ta.

Đến lúc Sở Nhan nhìn thấy rõ những tám ảnh chụp hiện lên trên màn hình kia thì xoạt một cái, sắc mặt của cô ta lập tức liền thay đổi. Hai mắt của Sở Nhan trừng lớn, đôi môi run rẩy như muốn nói điều gì, nhưng đến khi ánh mắt của cô ta chạm phải cái nhìn sắc lạnh của Nhiếp Từ Phong, tất cả lời nói liền cầm lại ở trong cổ họng, rốt cuộc không thể thốt ra nổi một câu nói.

“Cái này có đúng là cô đã gửi cho cô ấy hay không?” Nhiếp Từ Phong lạnh lùng hỏi, đồng thời cũng thu lại chiếc điện thoại. Trong đôi mắt sáng của anh chột lóe lên một ánh nhìn sắc bén như lưỡi dao, anh nói tiếp: “Tôi hi vọng từ nay về sau cô không cần thiết phải tiếp tục làm loại chuyện này nữa! Bởi vì bất kể cô có làm như thế nào đi nữa, cũng không bao giờ có thể chia rẽ được hai chúng tôi đâu! Nhưng nếu như cô vẫn cứ khăng khăng một mực, thì đến lúc đó, cô đừng có trách tôi đã cạn tài ráo rỗng.” Đây chính là mệnh lệnh cũng là sự uy hiếp của anh.

“Anh... Vì sao...” Long mi của Sở Nhan run rẩy như cánh chim, nơi đáy mắt trong sáng bỗng nhiên như có một tầng hơi nước tựa như lớp sương mù bao trùm lên. Ánh mắt của cô sáng quắc, nhìn thẳng vào gương mặt lạnh tanh như quỷ Satan của Nhiếp Từ Phong, nói: “Vì cái gì mà cô ta thì có thể, mà em

thì lại không thể chứ?”

“Bởi vì cô ấy là Nhiếp Từ Vũ! Mà cô, chỉ là Sở Nhan!” Nhiếp Từ Phong lạnh lùng ném ra một câu nói như vậy.

Trái tim của Sở Nhan run lên một hồi, đau đớn như bị xé rách. Nhìn Nhiếp Từ Phong từ đầu đến cuối cũng chưa từng có một vẻ mặt tươi cười với mình, cô ta biết rõ, nếu như còn tiếp tục lấy cứng đối cứng lại với cứng nữa cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, vì vậy Sở Nhan sửa lại cách nói: “Nhưng em cũng có thể làm tình nhân của anh, cũng giống như Nana vậy. . .”

Nghe câu nói này, không chỉ riêng có Nhiếp Từ Phong thấy ngây ngẩn cả người, mà ngay cả Nhiếp Từ Vũ ở phía sau lưng, cả người cũng lâm vào trạng thái ngây ngẩn.

Thấy anh bộ dáng sừng sốt của Nhiếp Từ Phong, Sở Nhan cho rằng anh đã động lòng, vì vậy cô ta can rằng một cái, mạnh mẽ quyết tâm nói: “Những chuyện mà anh đã làm cùng với Nana, em đều đã nhìn thấy hết. Nếu như anh không muốn để cho Nhiếp Từ Vũ biết rõ chuyện của anh với Nana, vậy thì anh hãy cho phép em được làm tình nhân của anh.” Chỉ cần trở thành tình nhân của anh thôi, sợ gì cô không có cơ hội để ra mặt chứ? !

“A!” Một tiếng cười khê tràn ra từ đôi môi mỏng của Nhiếp Từ Phong, nhìn gương mặt của Sở Nhan đầy vẻ kiên định, anh bắt đầu thấy hoài nghi bản thân mình, không hiểu vì sao lúc trước anh lại có thể yêu cô ta được! Nhưng bất kể trước đây anh đã yêu cô ta như thế nào, hiện tại và tương lai anh đều không thể có khả năng yêu cô ta được nữa. “Có phải là cô muốn dùng chuyện này để uy hiếp tôi chăng?” Anh hơi nhíu mày, hỏi lại một câu với vẻ đầy hứng thú.

“Không, em chỉ muốn đề nghị anh mà thôi!” Sở Nhan hơi híp mí mắt lại, trong ánh mắt tràn đầy sự tự tin.

Ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Từ Phong cứ nhìn chăm chăm vào cô ta thật lâu, đột nhiên anh gật đầu nói: “Được, tôi đồng ý với cô, nhưng cho dù tôi có chấp nhận cô đi nữa... thì cũng cần phải có sự chấp nhận của cô ấy rồi mới được.”

Cô sao?

Sở Nhan còn chưa kịp phản ứng lại ý tứ trong lời nói của anh, chỉ thấy anh đột nhiên đứng dậy, sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của cô ta, anh đi lùi lại xuống phía dưới, đi đến sau lưng người nào đó.

Nhiếp Từ Vũ đang nghe lén cũng không kịp phản ứng lại, cho đến khi nhìn thấy nhóc con ở trong ngực mình chợt ngừng đầu toét miệng, nở một nụ cười sáng lạn, sau đó theo tầm mắt của cậu nhóc, cô ngừng đầu nhìn lên, một giây sau, cô liền bị người đàn ông xuất hiện ở trước mặt làm cho giật mình.

“Cô gái nhỏ này, em còn muốn nghe lén bao lâu nữa đây?!” Gương mặt tuấn tú của Nhiếp Từ Phong bày ra cái vẻ đầy nghiêm túc. Anh tóm vào cái vành của chiếc mũ lưỡi trai mà Nhiếp Từ Vũ vẫn đội trên đầu, kéo lên một chút.

Bị tóm ngay tại chỗ, Nhiếp Từ Vũ sừng sốt lạnh người cũng không kịp phản ứng. “Hóa ra anh đã phát hiện ra em à?” Nhiếp Từ Vũ le lưỡi ra một cái đầy vẻ nghịch ngợm, nhắc cậu nhóc Từ Ngôn đang ở trong ngực mình ra, ấn vào trong tay anh. “Con trai anh nói rằng nó rất nhớ anh, cho nên em mới mang con đuổi theo anh tới đây.” Lời nói vớ vẩn, lấy cớ vừa mới ra khỏi miệng, Nhiếp Từ Vũ liền hận không thể cắn đầu lưỡi của mình.

Nghe thấy cô giải thích hoang đường như vậy, Nhiếp Từ Phong chỉ biết dở khóc dở cười, đón lấy con trai, không nói gì thêm.

“Anh phát hiện được em từ khi nào vậy?” Nhiếp Từ Vũ chớp chớp đôi mắt to, tò mò hỏi lại một câu không khác gì một đứa trẻ con.

“Từ khi em cùng với con ra khỏi nhà.” Nhiếp Từ Phong ôm con trai trong ngực nói. Khi anh vừa đặt một chiếc hôn lên trên gương mặt phấn nộn kia, lập tức liền bị cậu nhóc Từ Ngôn trừng mắt.

Không để ý đến Sở Nhan ở phía đối diện đang lộ ra cái nhìn ghen ghét, trân trối, Nhiếp Từ Phong dứt khoát đưa cô đến chỗ ngồi của mình bảo cô ngồi xuống. “Lần sau muốn theo dõi anh thì phải nhớ rõ là nấp ở nơi nào xa xa một chút.” Anh thân thiết ghé vào bên vành tai của cô dặn dò, sau đó mới ôm cậu nhóc ngồi xuống ở bên cạnh cô.

“Từ Phong... Anh, việc này...” Sở Nhan trừng lớn hai mắt không dám tin Nhiếp Từ Vũ và cậu con trai lại xuất hiện ở trước mặt mình vào lúc này, vẻ mặt thanh thuần của cô ta thoáng cái trở nên méo mó rất khó coi. Chuyện này là thế nào vậy? Đã hẹn cô ra đây rồi mà lại còn mang theo vợ và con trai theo! Rốt cuộc anh muốn làm gì đây?

Nhưng mà Nhiếp Từ Phong hoàn toàn lại không hề để ý tới lời của cô ta, anh dùng ánh mắt ôn nhu liếc qua Sở Nhan đang ở đó với ánh mắt chất chứa sự phẫn nộ, hướng sang Nhiếp Từ Vũ cũng đang đứng ngồi không yên. Sau đó vẻ mặt của anh thay đổi biểu cảm, trở nên nghiêm túc lạnh lùng vừa liếc nhìn Sở Nhan nói: “Tôi vẫn chưa chính thức giới thiệu hai người với nhau nhỉ.”

Lời nói vừa dứt, Nhiếp Từ Vũ không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

Hiện tại Nhiếp Từ Phong đang định lôi cái chuyện đó ra hay sao?

Không đếm xỉa đến cái nhìn mang đầy sự nghi hoặc khó hiểu của Nhiếp Từ Vũ đang nhìn sang mình, Nhiếp Từ Phong nâng ngón tay trắng nõn non mềm của cậu nhóc lên, chỉ về phía Sở Nhan nói: “Vũ Vũ, vị này chính là Tổng kinh lý Sở Nhan của Ever.” Làm xong cái việc giới thiệu cho Nhiếp Từ Vũ, tiếp đó, anh quay sang Sở Nhan tiếp tục giới thiệu: “Sở tiểu thư, vị này chính là Nhiếp Từ Vũ, phu nhân của tôi, mặt khác cũng là người phát ngôn lần này của chúng ta, tiểu thư Nana.” Nói xong, anh nhắc chiếc mũ lưỡi trai mà Nhiếp Từ Vũ vẫn đang đội trên đầu xuống, trong nháy mắt những sợi tóc được nhuộm màu vàng rực rỡ nhìn đến chói mắt, vẫn được cuốn cao lên trên đầu lập tức đổ thẳng xuống dưới tựa như thác nước.

Cái gì!

Phu nhân? Nana?

Nghe xong lời giới thiệu của Nhiếp Tử Phong, sắc mặt của Sở Nhan trở nên khó coi tới cực điểm. Đúng khi Sở Nhan nhìn thấy mái tóc vàng rực kia đổ xuống, tiếp đó là khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ tuyệt luân của Nhiếp Tử Vũ, sắc mặt của Sở Nhan sớm đã như tro tàn. Cô ta không thể ngờ rằng Nhiếp Tử Vũ kia vậy mà lại chính là tiểu Thiên hậu Nana của giới âm nhạc... A! Chuyện này quả thực... quá hoang đường rồi! Sở Nhan vẫn cho là, Nhiếp Tử Vũ kia bất quá cũng chỉ là một người chơi bồi lêu lổng, chỉ biết tiêu tiền như một vị tiểu thư nhà giàu, cho nên cô ta mới có suy nghĩ rất tự tin rằng, một người đàn ông cao quý thông minh như Nhiếp Tử Phong, chỉ có hứng thú nhất thời đối với Nhiếp Tử Vũ mà thôi, nhưng hiện tại không ngờ rằng Nhiếp Tử Vũ kia vậy mà lại...

Sắc mặt của Sở Nhan nhìn Nhiếp Tử Vũ lộ rõ vẻ đầy phức tạp, thật lâu sau cũng không thể nói ra một câu thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Chương 204: Hôn lễ

Nghe Nhiếp Tử Phong nói đến nơi đây, rốt cuộc Nhiếp Tử Vũ đã hiểu rõ ý định của anh. Cô quay đầu lại trừng mắt lườm anh một cái, tiếp đó ánh mắt lại dời về phía Sở Nhan, chỉ thấy người nọ bởi vì quá khiếp sợ mà đôi mắt mở tròn xoe giống như miệng chiếc chuông đồng lớn, miệng há to đến mức gần như có thể nhét cả một quả trứng gà vào được, bộ dáng kia thật sự thú vị cực kỳ.

Lại làm cho cô nhất thời không thể nhẫn nhịn được nữa, bật lên tiếng cười.

Nghe thấy tiếng cười của Nhiếp Tử Vũ, Sở Nhan chỉ cảm thấy bản thân cực kỳ bị kích thích, cô ta tròn tròn cặp mắt lên mà nhìn Nhiếp Tử Vũ, cuối cùng đành chuyển tầm mắt đến trên người Nhiếp Tử Phong, lúc này đang mải đùa với cậu nhóc ở trong lòng mình, nghiêng răng nghiêng lợi, cổ nặn từ miệng ra một câu.

“Theo tôi được biết, hai người cũng chưa kết hôn mà, không phải sao!” Nói xong, cánh môi liền nhếch lên trên không trung, kéo lê thành một đường cong kiêu diễm, ánh mắt nhìn Nhiếp Tử Phong lại càng phát ra vẻ đắc ý: “Nếu để cho truyền thông biết rõ cô ta chính là Nana, vẫn chưa có chồng mà đã sinh con, anh nói xem, liệu có thể gây ra chuyện gì hay không nhỉ?” Sở Nhan như có điều suy nghĩ, ánh mắt xoay chuyển liếc nhìn sang Nhiếp Tử Vũ, bởi vì lời nói vừa rồi của cô ta mà nụ cười tươi tắn kia như đông cứng lại ở trên khóe môi, trong đáy mắt mang theo vẻ lạnh như băng.

Nghe thấy vậy, Nhiếp Tử Phong nhú mày, nhưng cũng không bị hù dọa bởi sự uy hiếp của Sở Nhan. Anh nhét con trai trở lại vòng tay của Nhiếp Tử Vũ lúc này vẫn còn đang ngồi đờ đẫn, thu lại ánh mắt, lấy từ trong chiếc cặp tài liệu vẫn mang bên mình một tấm thiệp mời đưa cho cô ta.

“Hôn lễ của chúng tôi đã định vào ngày thứ Hai tới, hoan nghênh cô tới tham gia.” Không để ý đến ánh kinh ngạc của Nhiếp Tử Vũ đang nhìn vào tấm thiệp mời màu hồng nhạt đang ở trong tay mình, Nhiếp Tử Phong chỉ đơn giản nhét thiệp mời vào trong lòng bàn tay của Sở Nhan, vẫn không quên bổ sung thêm một câu: “À còn nữa, chúng tôi cũng sớm đã đăng ký kết hôn từ trước rồi, cho nên cũng không tồn tại cái chuyện này chưa lập gia đình mà đã sinh con, còn nữa, nếu như cô vẫn còn muốn sống thì liệu lời mà nói..., hãy nhớ rõ, cô phải biết giữ cho mồm miệng của mình được kín đáo một chút, đừng tiết lộ bí mật ra nhé.” Anh nói một câu có ý nhắc nhở.

Nói xong, cũng không đợi cho Sở Nhan có phản ứng gì thêm nữa, xoay một cái, từ trên ghế đứng lên, sau đó anh quay đầu lại nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ, trên gương mặt tuấn lãng như thần kia đã lộ ra một ý cười dịu dàng trước sau như một, nói: “Chúng ta về nhà thôi!”

“Éc...” Anh thay đổi nhanh chóng làm cho Nhiếp Tử Vũ cũng không kịp phản ứng, ánh mắt lại liếc đến trên người Sở Nhan, đang uy hiếp người không thành lại bị người uy hiếp trở lại, chỉ thấy thân thể của cô ta run rẩy, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, đối với con người này, giờ đây Nhiếp Tử Vũ không khỏi cảm thấy có chút thông cảm với cô ta

“Còn đứng ngây ngẩn ra đó làm cái gì nữa!” Thấy Nhiếp Tử Vũ nhìn sang Sở Nhan đến ngẩn người, Nhiếp Tử Phong không nhịn được liền gõ vào cái đầu nhỏ bằng quả dưa của cô, sau đó cường chế tóm lấy cô, kéo từ trên ghế đứng lên, rồi nắm lấy tay của cô cũng đi ra bên ngoài.

...

Trên đường về nhà, cậu nhóc ở trong ngực cô đã bị đối từ lâu, bây giờ cũng không nhịn được nữa liền oa oa khóc ầm lên, bắt đắc dĩ, Nhiếp Tử Vũ đành phải cho nhóc ti bú ở trong xe.

Nhiếp Tử Vũ quay đầu nhìn sang gương mặt nhìn nghiêng đầy cương nghị của Nhiếp Tử Phong, Nhiếp Tử Vũ không nhịn được nữa, liền hỏi: “Này, thiệp mời ở đâu ra vậy?”

“Anh đặt làm” Nhiếp Tử Phong trả lời rất thân nhiên, đáy mắt lóe lên ánh sáng rực rỡ mừng vui.

Vừa nghe câu trả lời của anh, từng ngum từng ngum nước bọt của Nhiếp Tử Vũ như bị cấm ở trong cổ họng, “Vây ý của anh muốn nói là...xác định theo đúng... như anh vừa mới nói lúc nãy chính là. . .”

“Hôn lễ sẽ tổ chức vào Thứ hai tuần tới, lễ phục của em anh sớm đã mời nhạc phụ thiết kế xong rồi, về phần sân bãi tổ chức hôn lễ anh đã chọn sẽ tổ chức tại nhà của chúng ta, còn nữa...” Nhiếp Tử Phong còn định nói tiếp, nhưng ánh nhìn qua khoeo mắt lơ đãng quét sang Nhiếp Tử Vũ, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cứng đờ, ánh mắt trong vắt sạch sẽ kia đã bị vẻ lo lắng bao trùm, đôi mắt hơi híp lại, ánh mắt kia tựa như đang nói: anh còn dám nhiều lời thêm một câu thôi, anh có tin rằng em sẽ không chút khách khí với anh hay không! Kết quả là, những lời nói còn lại lập tức bị ép nuốt vào trong bụng.

Trầm mặc một lúc rất lâu, sau đó Nhiếp Tử Vũ cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Nói tiếp đi chứ, sao anh không tiếp tục nói nữa vậy?” Người này, rốt cuộc còn có chuyện gì lên gáy cô nữa đây.”Vì sao anh không nói nữa, nếu như hôm nay em không theo anh tới đây, có phải anh dự định đến đúng ngày tổ chức hôn lễ anh mới nói cho em biết hay không, chỉ có mình anh cần kết hôn thôi? Đúng không?”

“ . . .” Nhiếp Tử Phong chột dạ nhìn cô, không dám trả lời. Nguyên nhân anh muốn làm như vậy chính là vì, nếu như anh sớm nói cho cô biết rằng sẽ tổ chức đám cưới vào thứ Hai tuần tới, nếu bàn bạc..., nhất định cô sẽ ngại thời gian quá gấp gáp mà đòi đòi ngày, nói không chừng đến lúc đó biết đâu lại phát sinh ra chuyện gì lộn xộn thì sao, sau đó lại phải trì hoãn buổi hôn lễ muộn hơn nữa, cho nên anh mới dự định tiền trạm hậu tẩu , cưới trước nói sau.

Sự trầm mặc kia của anh chính là chấp nhận, không thể nghi ngờ gì nữa!

“Hừ!” Tiếp theo một tiếng hừ lạnh phát ra từ trong mũi của Nhiếp Tử Vũ, cô nghiêng đầu sang chỗ khác phun ra mấy chữ: “Em không lấy chồng!”

※

Nước hoa “Vĩnh hằng” do nhãn hiệu nước hoa Ever lâu đời của nước Mĩ hợp tác với tập đoàn của Nhiếp Phong sản xuất, chỉ hai ngày sau đó đã được đưa ra thị trường rồi! Hàng xuất ra theo hệ thống tiêu thụ phát triển khắp toàn cầu, ở trong nước lượng hàng được đặt chỉ trong một đêm đã bị quét sạch, số lượng gia tăng kịch liệt, được khắp nơi khen ngợi. Sự nghiệp sáng tạo ra nước hoa ở Ever chưa bao giờ đạt được thành tích như bây giờ! Tổng giám đốc của Ever từ nước Mĩ ngàn dặm xa xôi từ chạy đến đây, không chỉ vì sự thành công của lần này, hơn nữa còn xác định hợp tác cùng tập đoàn của Nhiếp Phong thực hiện dự án cho tương lai năm năm tới. Còn đối lời cảm tạ với Nhiếp Tử Phong chính là, đưa Sở Nhan trở lại nước Mĩ.

Thời gian trôi qua rất nhanh chóng, chỉ chớp mắt một cái là thời gian một tuần đã trôi qua, cuối cùng đã tới thời gian tổ chức hôn lễ. Mặc dù lúc trước bất kể thế nào Nhiếp Tử Vũ cũng không chịu đồng ý, bất quá đến đúng ngày hôn lễ hôm nay vẫn bị Trần Phuong ép buộc dẫn giải ra trận. (nơi tổ chức hôn lễ)

Buổi hôn lễ của Nhiếp Tử Vũ và Nhiếp Tử Phong được tổ chức cực kỳ hạn chế, ngoại trừ mẹ Nhiếp và Nhiếp lão phu nhân đã sớm vội vàng gấp gáp từ nước Mĩ trở về nước từ trước, còn có một số những họ hàng thân thích của nhà họ Nhiếp, và một số bạn bè thân thiết của Nhiếp Tử Phong và Nhiếp Tử Vũ.

Nhưng trên thế giới không có tường nào mà gió không lọt qua được, huống chi là trong khoảng thời gian này, Nhiếp Tử Phong là người được chú ý nhiều nhất! Các phóng viên của các tờ báo lớn, các tạp chí cũng không biết đã biết được tin tức từ đâu, vào đúng tổ chức hôn lễ đã kéo nhau đến bao bọc vây quanh nhà họ Nhiếp.

... ..

Một chiếc xe Benz xa hoa ngừng ở ngoài cửa của nhà họ Nhiếp, ánh mặt trời sáng chói tỏa rạng trên thân xe màu đen bóng loáng.

Trong xe, một người đàn ông tóc dài đang mặc tây trang màu đen nhãn hiệu nổi tiếng, chậm rãi quay đầu nhìn về phía dòng người bắt đầu chuyển động nơi cửa ra vào của nhà họ Nhiếp. Trên sống mũi của anh đeo một chiếc kính to đen, che đi quá nửa khuôn mặt của anh, làm cho người ta không thể thực sự nhìn ra anh nổi lòng chân chính op anh, chỉ có điều hai cánh môi hơi mỏng, mà thỉnh thoảng thoáng cái lại còn co rúm lại, làm cho người ta có cảm giác rằng anh ta đang thực sự không hề yên lòng với tình hình thực tế hiện tại.

Đã qua hai mươi bốn năm rồi...

Bỗng dưng, một hồi chuông điện thoại dễ nghe vang lên, làm nhiễu loạn suy nghĩ của anh. Tuân thủ nghiêm ngặt chức trách, rất nhanh chóng, người lái xe nhận nghe điện thoại, sau khi nói vài tiếng anh ta đưa điện thoại cho người đàn ông đang ngồi ở chỗ ngồi phía sau.

Người đàn ông quay đầu lại, vẻ mawtj không chút biến đổi, tiếp nhận điện thoại, từ trong khoeo môi của tràn ra hai chữ lạnh lẽo: “Tôi đây.”

Nghe được giọng nói của anh, rất nhanh, ở đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói đầy sự cung kính.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Chương 204 (tiếp theo)

- Tổng tiên sinh, những thứ mà ngài đã dặn dò đã được chuẩn bị xong, hiện tại đã cần cho người đưa tới chưa ạ?

Đôi mày rậm như lưỡi kiếm của người đàn ông hơi chuyển động một chút, quay đầu lại nhìn về phía ngoài cửa sổ xe lần nữa, cũng không đáp lại.

- Tổng tiên sinh? Ngài còn ở đó không?

Mười giây trôi qua, người đàn ông dứt khoát thu hồi lại tầm mắt của mình, lạnh nhạt nói: “Đưa tới đi.” Tiếp theo đó dứt khoát cúp điện thoại, tiện tay nhét điện thoại di động vào phía sau chỗ ngồi. Người đàn ông mở cửa xe bước thẳng xuống xe, mà đằng trước, người lái xe cũng nhanh chóng xuống xe đi theo.

“Thiếu gia.” Người lái xe đi đến bên cạnh người đàn ông, thoáng nhìn qua đám phóng viên đang tụ tập thành đàn nói nhao nhao ở bên ngoài cửa nhà họ Nhiếp, một mực cung kính hỏi: “Ngài thật sự quyết định vào hôm nay...” Chỉ có điều, câu nói kia còn chưa kịp nói xong, thì đã bị người đàn ông kia cắt ngang.

“Ông đi theo tôi nhiều năm như vậy, chẳng lẽ vẫn còn chưa hiểu rõ ràng cá tính của tôi như thế nào hay sao?” Giọng nói của người đàn ông lạnh nhạt, không có một chút gọn sóng, tuy nhẹ như một làn gió thoảng qua, nhưng mà khí phách mệnh lệnh trong lời nói kia khiến người nghe không thể bỏ qua.

Nghe đến đó, người lái xe không dám nói thêm lời nào nữa. Vừa liếc nhìn vào nhà họ Nhiếp một cái, tiếp đó ông cung kính lui về phía sau, đi vào trong xe.

Ánh nắng ấm áp chiếu nghiêng nghiêng vào thân thể cao to của người đàn ông, nhưng vẫn không thể đủ độ ấm để hòa tan bớt hơi thở lạnh lùng từ trên người anh ta đang tỏa ra. Từng đợt gió thổi tới làm mái tóc dài chạm vai kia tung bay loạn xạ ở trước mắt của anh ta.

Đã hai mươi bốn năm trôi qua, đến bây giờ anh ta mới trở lại nơi này!

Ngày hôm nay anh ta sớm đã không còn là một cô nhi đáng thương để mặc cho người ta chém giết nữa! Anh cũng đã là người nắm trong tay tiền tài quyền thế, cũng là do sau này anh đã đoạt lại tất cả những gì thuộc về anh, đã làm cho tất cả những người đã gây ra những đau khổ cho anh phải xuống địa ngục!

...

※

Trong phòng của Nhiếp Từ ...

“Bên ngoài có rất nhiều người phải không ạ?” Nhìn gương mặt của mình đã hoá trang xong ở trong gương, Nhiếp Từ Vũ nhíu lại đôi mi thanh tú đẹp mắt, lo lo lắng lắng hỏi Trần Phương lúc này đang ôm cậu nhóc Từ Ngôn đi tới đi lui.

“Không nhiều lắm, không nhiều lắm.” Biết là cô sợ hãi có nhiều người, Trần Phương vội vàng nói trấn an: “Ngoại trừ họ hàng và bạn bè ra, sẽ không có người nào ở bên ngoài đâu. Vũ Vũ à, con cũng đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Đừng lo lắng ư? Tại sao cô có thể không lo lắng được chứ! Khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm tinh xảo của Nhiếp Từ Vũ lộ rõ sự lo lắng, các nếp nhăn như dồn hết vào một chỗ.

“Nếu như lát nữa con bị áo cưới làm cho trượt chân thì biết làm sao bây giờ? Như vậy không phải là rất mất mặt hay sao? Hay nếu như lát nữa con không có cốt khí lại để mình bị gạt đi thì phải làm sao bây giờ?” Đây chẳng phải là những siêu khó khăn mà cô phải vượt qua đó sao? Ô ô, cô gần như không dám nghĩ đến nữa. Tuy nói rằng, bình thường cô có lá gan rất lớn, nhưng dù sao bây giờ cô cũng chỉ là một cô gái mới lớn, mới có mười tám tuổi, làm sao có thể không sợ hãi kia chứ. Huống chi họ hàng của nhà họ Nhiếp lại toàn những người có uy thế, ngay từ nhỏ đã không ai thích cô rồi! Nếu như cô có hành động gì đó bị bêu xấu, khó bảo đảm rằng về sau này sẽ không bị nghe những lời khó nghe.

“Con bé này! Lo lắng những cái chuyện sẽ không xảy ra kia để làm cái gì!” Trần Phương trừng mắt liếc nhìn cô, đùa với cậu nhóc ở trong ngực mình. Không biết có phải là cu cậu biết rõ hôm nay là ba mẹ mình kết hôn hay không, mà nhóc con đã tự giác ăn no bụng, sau đó cũng không chịu ngủ qua một phút đồng hồ, thần thái vẫn sáng láng, đầy mắt tỏa ánh sáng.” Con nhìn xem cục cưng Từ Ngôn của chúng ta vẫn bình tĩnh biết bao, Vũ Vũ à, con thật đúng là không bằng một đứa con nít đâu nhé.”

Nghe vậy, Nhiếp Từ Vũ dờ khóc dờ cười. Đây có phải là hôn lễ của nhóc con đâu cơ chứ, đương nhiên cậu nhóc này sẽ không thấy căng thẳng rồi! Huống chi, bất quá cu cậu cũng chỉ là một đứa trẻ mới được hơn một tháng tuổi mà thôi, làm sao có thể biết căng thẳng là gì chứ!

Lúc Nhiếp Từ Vũ còn đang ngồi đó nghĩ ngợi không biết làm sao, chợt có một tràng tiếng gõ cửa “cốc cốc cốc” từ bên ngoài cánh cửa truyền tới.

Trần Phương ôm Từ Ngôn tiến lên mở cửa, Nhiếp Từ Vũ còn đang nghĩ ngợi không biết ai lại đến đây lúc này, một giây sau nhìn thấy hình dáng được tắm gương phản chiếu lại, đã làm cho cô cho vui mừng triệt để.

“Nhã Nhã!” Nhiếp Từ Vũ kêu lên một tiếng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, lập tức đứng bật dậy nghênh đón.

“Cô nhóc thối này!” Triệu An Nhã mặc cả bộ âu phục màu trắng trên người, khi nhìn thấy cô thì lập tức lên tiếng mắng mỏ, sau đó liền cất bước tiến lên ôm lấy cô. “Chết tiệt, kết hôn cũng không thêm báo cho tớ biết một tiếng! Nếu như không phải người đàn ông của nhà cậu gửi thiệp mời đến cho tớ, chắc cũng không biết đến năm nào tháng nào tớ mới có thể biết được tin tức cậu kết hôn cũng nên!” Nói xong, Nhã Nhã không nhịn được sự tức giận liền

hung hăng vỗ một phát vào lưng của Nhiếp Tử Vũ, lực mạnh đến nỗi Nhiếp Tử Vũ gần như muốn phun ra máu.

Hai người ôm nhau trong chốc lát, mãi đến lúc nhóc con đang ở trong lòng của Trần Phương liền ư một tiếng, Triệu An Nhã mới bị cuốn hút.

“Oa, đây là cục cưng của cậu và Nhiếp Tử Phong sao? Cu cậu lớn lên nhìn thấy đáng yêu quá đi mất!” Triệu An Nhã ngạc nhiên vui mừng, vội vàng đẩy Nhiếp Tử Vũ đang ở trong ngực mình ra, xoay người lại muốn ôm cậu nhóc kia. Trần Phương cười cười, ấn cậu nhóc Tử Ngôn vào trong ngực của Nhã Nhã, đồng thời vẫn không quên hỏi một câu: “Cháu chính là người bạn gái vẫn luôn luôn quan tâm chăm sóc cho Vũ Vũ phải không? Bác thật sự cảm ơn cháu!”

“Ha ha... Cháu không chăm sóc gì cho Vũ Vũ đâu ạ.” Triệu An Nhã xấu hổ sờ sờ lên đầu của mình, ôm cậu nhóc Tử Ngôn mềm mại kia vào trong ngực mình, cười đến mức cả hai mắt đều híp lại.

Nhìn bộ dáng Nhiếp Tử Vũ muốn nói lại thôi, Trần Phương khẳng định hai người bọn họ có rất nhiều chuyện muốn nói với nhau, vì vậy bà để lại gian phòng cho hai người bọn họ, còn bản thân mình thì đi xuống lầu làm việc.

Chờ tới khi bóng dáng của Trần Phương biến mất, thoáng cái biểu lộ của Nhiếp Tử Vũ liền trở nên áy náy. “Nhã Nhã...” Cô sợ hãi liếc nhìn Triệu An Nhã, đang lúc Nhiếp Tử Vũ định nói cái gì đó, Triệu An Nhã đã đoán được Nhiếp Tử Vũ định nói điều gì rồi.

“Tớ cũng đã từng trải qua rồi nên không thể trách cậu được.” Triệu An Nhã một bên chơi đùa với nhóc Tử Ngôn, một bên lạnh mặt xuống, chăm chú nhìn Nhiếp Tử Vũ hỏi: “Bây giờ đã kết hôn rồi, rốt cuộc cậu sẽ không chạy nữa chứ?”

“Sẽ không, sẽ không đâu.” Nhiếp Tử Vũ vội vàng khoát khoát tay, đáp lại với vẻ đầy lo lắng.

“Vậy là tốt rồi.” Triệu An Nhã nhẹ gạt đầu một cái, bỗng dưng, đáy mắt hiện lên một vòng hào quang làm cho người ta khó có thể đoán ra được: “Con trai của cậu chắc là vẫn chưa gả cho người khác chứ hả?”

“Cái gì?” Bởi vì những lời nói của Nhã Nhã đột nhiên xuất hiện kia, trong đầu của Nhiếp Tử Vũ cảm thấy khó hiểu.

Nhìn thấy bộ dạng của Nhiếp Tử Vũ như đang ngây ngẩn sững sờ, Triệu An Nhã liền xác định Nhiếp Tử Vũ vẫn còn chưa chọn cái gọi là cô dâu nhỏ cho con trai mình, vì vậy vội vàng nói: “Không bằng cậu hãy gả con trai của cậu cho tiểu Quý nhiều nhà tớ nhé, được không?”

Nhiếp Tử Vũ lại ngây người ra!

Đang lúc cô nghĩ cần phải lên tiếng hỏi lại một câu cho rõ ràng thì đã thấy Triệu An Nhã đột nhiên xoay người hướng về phía ngoài cửa gọi một câu: “Còn đứng ở ngoài đó làm cái gì, vào đi.” Sau đó một giây, hai bóng người, một lớn một nhỏ lập tức cùng hiện ra ở trước mặt các cô.

“Cái này...” Nhiếp Tử Vũ tròn mắt há hốc mồm nhìn lên người đàn ông cao lớn ở trước mặt, chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh không có gì biểu lộ gì khác hơn sự lạnh nhạt. Nhìn thấy cô, người đàn ông kia cũng không hề mở miệng chào hỏi, chỉ gạt gạt đầu mấy cái tượng trưng. Ngược lại cô bé con mặc bộ âu phục nhỏ màu hồng phấn đang ở trong ngực của anh, thoạt nhìn chỉ độ một hai tuổi kia, thì vẻ mặt nhìn cô tỏ ra rất tò mò.

Không hiểu sao, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy người đàn ông đang ở trước mặt mình có chút quen mặt.

“Giới thiệu mọi người một chút nhé, đây là Nhiếp Tử Vũ, cô bạn gái siêu cấp vô địch thân thiết của em, cũng là cô dâu của đám cưới hôm nay, anh cần phải biết nhé.” Triệu An Nhã lấy cùi chỏ chọc chọc vào người đàn ông không chút phản ứng nào một cái, vừa liếc nhìn cô bé con ở trong lòng ngực của anh, nói: “Tiểu Quý nhiều, tại sao thấy người lớn mà không chào hỏi thế hả?”

Cô bé thấy Triệu An Nhã nghiêm mặt, lập tức sợ hãi rút cổ một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhú lại cất giọng ngây thơ non nớt nói: “Cháu... cháu chào dì!”

“A... Chào cháu.” Mất một lúc Nhiếp Tử Vũ mới kịp phản ứng lại, cũng nhìn về phía cô bé khẽ gạt đầu một cái, sau đó mới tiếp tục đưa ánh mắt đầy kinh ngạc chuyển sang nhìn Triệu An Nhã đang xụ mặt ra trách móc người đàn ông bên cạnh, nuốt mạnh một ngụm nước miếng: “Nhã Nhã à... Bọn họ là...”

Nghe vậy, lúc này Triệu An Nhã mới ngừng lại việc nói đầu đầu, chuyển sang giới thiệu đối với Nhiếp Tử Vũ: “Người đàn ông nhìn giống như bị gay này là chồng của tớ, An Tước Dạ, chắc là cậu từng nghe nói qua về cái tên này rồi chứ, hả? Còn nhóc con ở trong lòng ngực của anh ấy chính là tiểu Quý nhiều, tên là Phấn Phấn, con gái của chúng tớ, năm nay vừa tròn hai tuổi.” Khi giới thiệu người thân của mình, Triệu An Nhã không có lấy một câu nghiêm chỉnh, nói năng rất thoải mái.

Người đàn ông... Con gái...

Đồ mờ hôi !!

Trong nháy mắt, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy như có một trận gió thổi qua, toàn thân thoát ớn lạnh. Cô dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn người đàn ông kia đến năm giây có thừa, lúc này mới nhớ ra, anh ta chính là người đàn ông mà ngày ấy ở sân bay, Nhã Nhã đã nhìn thấy và chạy đuổi theo!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 229: Chương 205: Rơi xuống sườn núi

Trong lúc Nhiếp Tử Vũ còn đang tiếp tục biểu lộ sự kinh ngạc, Triệu An Nhã không dùng đến mười giây để giải thích một chút về quan hệ của mình với người đàn ông kia... Do đó chuyện này kết thúc ở đây.

“Cậu cứ tiếp tục ngồi ngây ngô ở đây nhé, để tớ dẫn hai cha con đi tìm chút đồ ăn.” Triệu An Nhã vút lại một câu nói như vậy, sau đó liền lôi kéo người đàn ông của cô cùng con gái đi ra phía ngoài cửa.

Nhiếp Tử Vũ vẫn còn kinh ngạc sững sờ ở chỗ đó, còn chưa kịp phản ứng gì, chỉ thấy Triệu An Nhã lúc trước vừa đi ra liền quay trở lại, ném lại nhóc con ở trong ngực mình cho cô: “Thiếu chút nữa thì quên mất, còn chưa trả lại con rệp cho cậu này” sau đó cô lại cười cười một chút rồi mới rời khỏi căn phòng.

Nhiếp Tử Vũ thất thần nhìn cậu nhóc Tử Ngôn ở trong ngực mình, nhóc con đang nhìn mẹ mình toét miệng ra cười, trong một tích tắc cô cảm thấy mình thật xấu hổ. Cô không thể nào nghĩ được rằng, bản thân mình lại lâm vào tình trạng vô ý thức như vậy, để cho cô bạn gái Triệu An Nhã kia nắm lấy, sau đó cô đồng ý gả con trai của mình cho con gái Phấn Phấn của Triệu An Nhã...

Nhiếp Tử Vũ lại đi trở về ngồi lại trên giường một lần nữa, cô ôm cậu nhóc Tử Ngôn trong lòng, đang lúc còn mải hồi tưởng lại câu nói của Triệu An Nhã mới nói lúc này thì cánh cửa phòng lại bị đẩy ra.

“Vũ Vũ, em đã chuẩn bị xong chưa?” Người vừa đi vào chính là Lạc Thuần, có gương mặt giống cô như đúc. Lạc Thuần quét mắt liếc nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ vẫn còn chưa thay áo cưới liền nhủ mày: “Còn chưa đến một giờ nữa là hôn lễ đã bắt đầu rồi, tại sao em vẫn còn chưa chịu thay quần áo vậy?”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ vẫn cứ ngồi đó ngây người ra như khúc gỗ mà nhìn Lạc Thuần, cũng không nói năng gì.

Thấy thế, Lạc Thuần không khỏi thở dài, cô đi thẳng trước đến tủ quần áo, mở tủ ra, lúc đang định lấy bộ áo cưới ra mặc giúp cho Nhiếp Tử Vũ, hai con người cũng đồng thời nhìn thấy trong tủ quần áo treo đến hai bộ áo cưới được thiết kế vô cùng tinh xảo, thì liền mở trừng mắt thật to.

“Gì vậy? Tại sao lại có những hai bộ áo cưới thế này?” Trong lòng đầy nghi hoặc khó hiểu, Lạc Thuần quay đầu lại dò hỏi. Nào ngờ thấy Nhiếp Tử Vũ vẫn đang sững sờ nhìn lại mình, biểu cảm cũng không có chút thay đổi nào. Lạc Thuần không hiểu ra làm sao, cô đưa tay lên quơ quơ ở trước mặt Nhiếp Tử Vũ, nhưng thấy em gái vẫn không có phản ứng. Lạc Thuần vừa gia tăng âm lượng vừa quát lên, “Vũ Vũ!” Rốt cuộc, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới có phản ứng.

“Chuyện gì vậy chị?” Nhiếp Tử Vũ còn đang chìm trong chuyện lúc này, lúc này tinh thần mới chậm chạp hồi phục lại, kinh ngạc nhìn Lạc Thuần.

Thấy rốt cục em gái đã phục hồi lại suy nghĩ rồi, lúc này Lạc Thuần mới an tâm: ~~điền-ạ~~điền-lê-quý-ạ: “Chị đang hỏi em, tại sao lại phải có đến hai bộ áo cưới như thế?” Nói xong cô dùng ngón tay chỉ chỉ vào trong tủ quần áo.

“Áo cưới ấy à, về chuyện này...” Nhiếp Tử Vũ cười dịu dàng, giải thích cho Lạc Thuần: “Trong đó có một chiếc là của chị.” Lúc trước Nhiếp Tử Phong đã nhờ Dịch Thiên Minh thiết kế cho Nhiếp Tử Vũ một bộ áo cưới, nhưng bởi vì hai chị em là thai song sinh, cho nên về sau Dịch Thiên Minh đã thuận tay làm luôn một bộ nữa cho Lạc Thuần.

“Của chị sao?” Lạc Thuần không dám tin chìa tay vào chính mình, hai con người trừng lớn, tiếp đó một sự rung động sâu sắc từ trong ngực cô tràn ra. Từ nhỏ cô đã phải trải qua nhiều cực khổ như vậy, cô không thể nào tưởng tượng được, bản thân cô lại còn có một ngày hạnh phúc như vậy.

“Vâng, là ba ba đã thiết kế cho chị đó.” Cùng với câu nói, trong đáy mắt của Nhiếp Tử Vũ ánh lên rạng ngời ánh sáng hạnh phúc. Tưởng mất mà sau đó cô lại có cha mẹ ruột, còn có cả người chị gái đã thay đổi hoàn toàn tính cách, có một người chồng cực kỳ cưng chiều, còn có cả một đứa con trai cực kỳ dễ thương nữa, bây giờ cô có cảm giác bản thân mình thật sự quá đầy đủ! Cô cũng chỉ hi vọng cuộc sống sau này sẽ không ngừng được tiếp tục như vậy.”Chị cứ tùy tiện chọn một bộ để mặc đi, mặc thêm cả bộ của em nữa cho dễ chọn lựa.”

“Thật vậy chẳng?” Lạc Thuần cực kỳ vui sướng, lấy từ trong tủ quần áo ra hai bộ áo cưới, sau đó quay về phía chiếc gương treo sát đất ước chừng, ngắm nghía một hồi. Cô cảm cả hai bộ áo cưới lưỡng lự: “Đẹp quá, bộ áo cưới nào nhìn cũng rất đẹp.”

“Chị đừng đối chiếu nữa, em nghĩ hay là chị hãy mặc thử qua một lần đi.” Nhiếp Tử Vũ cười đề nghị.

“Có thể chứ?” Cả hai bộ áo cưới này mà cô cũng đều có thể được mặc thử qua một lần sao?

“Vâng!” Nhiếp Tử Vũ gật gù đầu khẳng định, sau đó đứng lên. “Để em đưa cực cưng đi tìm mẹ một chút, bây giờ chị cứ ở trong này mà thay đồ nhé, dù sao cũng vẫn còn thời gian mà.” Chỉ là thay một bộ áo cưới mà thôi, cũng không cần đến quá nhiều thời gian.

“Được rồi.” Lạc Thuần gật gù đầu.

...

Sau khi Nhiếp Tử Vũ rời khỏi, Lạc Thuần mà bắt đầu thử áo cưới, cuối cùng cô đã chọn bộ áo cưới cúp ngang ngực. Đứng ở trước tấm gương treo sát đất, cô nhiều lần nhìn lại mình ở trong gương, tâm tình vô cùng vui sướng. Cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ đang treo trên tường, thời gian cũng đã gần đến giờ rồi. Đang lúc Lạc Thuần định thay bộ áo cưới ra thì một bóng dáng toàn thân mặc một bộ đồ màu đen kịt hiện ra, được tấm gương lớn phản chiếu lại. Cô mở trừng lớn hai mắt, còn chưa kịp nói ra một câu, liền bị bóng đen kia đập vào trên người, một giây sau miệng và mũi của cô liền bị chặn ngang, lấp kín, bịt lại, một mùi gay mũi xộc đến, không bao lâu đã làm cho cô có cảm giác toàn thân mình như mất hết sức lực, cuối cùng trở nên tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

“Hừ!” Một tiếng “hừ” đầy lạnh lùng từ trong mũi của bóng đen kia tràn ra, nhìn Lạc Thuần ngã xuống dưới chân mình, thình lình, bóng đen khẽ nhếch lên một nụ cười đầy âm u và tàn độc.

Cô đã không chiếm được thứ gì, người khác cũng mơ tưởng có được!

Nghĩ tới đó, bóng đen nhanh chóng cầm lấy chiếc khăn sa trùm đầu ở trên giường bao trùm lấy mặt của Lạc Thuần, tiếp tục ôm ngang người cô gái đã sắp sửa mất hết ý thức, đỡ thân thể cô từ trên mặt đất lên.

※

Cô sinh ra ở trong một gia đình giàu có, mẹ đẻ là một nhà thiết kế trang sức nổi danh thế giới, còn cha đẻ của cô là chuyên gia thiết kế thời trang nổi tiếng. Khi cô khoảng ba tuổi, cha đã đưa về một người anh trai, sau đó cả nhà cô liền định cư ở nước Pháp. Khi cô được mười tuổi mẹ của cô bị chết bởi căn bệnh thế kỷ, nhưng khi đó cha của cô lại bố trí đưa đội ngũ thiết kế và người mẫu của mình đi khắp nơi trên thế giới, tổ chức các buổi trình diễn thời trang đẹp đẻ của mình. Ngay cả thời điểm an táng mẹ, cha cô cũng không hề xuất hiện, khi đó rốt cuộc cô đã hiểu rõ tại sao cha của mình lại đối xử với mẹ lạnh lùng như vậy, chỉ vì ông không thương bà. Sau khi nhập học, tất cả mọi người đều hâm mộ gia cảnh giàu có của cô, nhưng mà, không có một ai biết được, trong nội tâm của cô đang cô đơn, lạnh lẽo đến cỡ nào.

Vì muốn để cho cha phải lau mắt mà nhìn đối với chính mình, cô dứt khoát rời bỏ trường cao trung dành cho tầng lớp quý tộc, chuyển sang học ở một học viện nổi danh về thiết kế thời trang. Về sau, khi cha cô chuyển về sống ở quê nhà, cô càng quyết tâm bỏ lại tất cả mọi danh tiếng của mình ở nước Pháp, xoay người trở về nước, chỉ mong những nỗ lực của mình có thể đạt được những lời khen ngợi của cha. Chỉ là, thế sự khó liệu! Đột nhiên có một ngày, cô phát hiện ra, mình thậm chí có tới hai cô em gái cùng cha khác mẹ.

Khi đó, trái tim của cô tựa như tro nguội, tất cả sự tôn kính đối với người cha liền hóa thành hư ảo, có chăng chỉ còn lại sự phẫn uất và hận ý!

Cùng là con gái như nhau, nhưng cha cô lại chấp nhận ngồi thiết kế bộ áo cưới tình xảo cho người em gái kia, nhưng lại keo kiệt mỗi nụ cười đối với cô! Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ bởi vì cha cô không thương mẹ của cô, cho nên mới chán ghét liên lụy đến cô sao? !

Không, việc này không chút công bằng! ?

Dịch Minh Lan thừa dịp lúc tất cả mọi người đều đang bận rộn ở trong hoa viên, cô đỡ Lạc Thuần, vụng trộm đi ra ngoài từ phía cửa sau. Con mắt chợt xoay chuyển thoáng nhìn qua Lạc Thuần toàn thân không còn sức lực, đã sắp bất tỉnh, đang ở trong ngực mình, tầm mắt lại vừa vịn rơi vào những món đồ trang trí tình xảo xinh xắn ở phía trên bộ áo cưới mà Lạc Thuần đang mặc trên người.

Cô còn nhớ rõ thời điểm cô còn đi vườn trẻ, cô đã từng thỉnh cầu cha hãy thiết kế cho mình một bộ âu phục nho nhỏ, lúc ấy cha cô cũng không nói năng gì, cô cho là ông đã đồng ý rồi. Trong lòng tràn đầy vui mừng, nhưng khi cô về đến nhà, nghênh đón cô lại là một cái tát vô cùng tàn nhẫn của mẹ, mẹ cô lại còn nghiêm khắc trách mắng cô. Ngày đó, cô đã trốn tránh ở trong phòng suốt khốc một đêm, nhưng không có bất cứ người nào đến tìm để dỗ dành cô...

Âu phục biến thành áo cưới, nhưng mà vẫn như trước, không có phần của cô... Cô vĩnh viễn chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn cha mình đối xử với người khác vô cùng tốt đẹp. Chỉ là, cô đã không còn là đứa trẻ đơn thuần không biết gì của năm đó nữa.

...

Men theo bên vách núi, gió thổi nâng tấm sa mỏng trắng tuyền bay chập chờn, tựa như những gợn sóng lăn tăn. Hai người với hai mái tóc dài đẹp đẽ, đen nhánh quấn quýt lại thành một khối, không thể phân định rõ được là ai với ai. Đến lúc này, Lạc Thuần sớm đã mất đi ý thức rồi, cả người cô đã không còn chút sức lực nào, tê liệt ngã vào trên bờ vai của Dịch Minh Lan.

Không một chút lưu tình, Dịch Minh Lan gạt cả mười đầu ngón tay của Lạc Thuần đang ở trên người của mình xuống dưới. Đôi mắt của Dịch Minh Lan lạnh như băng, trong mắt không hề có một chút tình cảm nào. Đột nhiên, một ý nghĩ muốn giết người chợt thoáng hiện lên trong đáy mắt của Dịch Minh Lan, một giây kế tiếp sau, cô liền hung hăng đẩy Lạc Thuần ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Chương 206: Rơi xuống núi (2)

Chiếc áo cưới màu trắng tinh khiết bay lên, Lạc Thuần như một con bướm không có cánh, nhanh chóng rơi xuống phía dưới...

Dịch Minh Lan đứng ở bên vách núi, nhìn theo thân hình với sắc trắng của chiếc áo cưới đang nhanh chóng rơi xuống bên dưới, cho đến khi hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt của cô ta. Lúc này, Dịch Minh Lan mới phui tay, lộ ra một nụ cười đắc ý, chủ ý giết người hiện rõ trong đáy mắt của cô ta không chút che giấu.

Cô ta đắc ý với kế hoạch của mình, càng bội phục bản thân mình đã có dũng khí mang được Nhiếp Từ Vũ ở trong buổi hôn lễ đi ra ngoài! Bởi như vậy căn bản sẽ có người nghi ngờ thủ phạm chính là cô ta!

Một nụ cười đắc ý chậm rãi hiển hiện ra trên gương mặt xinh đẹp của cô ta. Dịch Minh Lan xoay người định rời khỏi nơi này, nhưng vừa mới đi được vài bước, cô ta chợt ngừng đầu lên, ánh mắt lập tức rơi vào một bóng người màu trắng đứng cách đó không xa, thì ngay lập tức, nụ cười tươi tắn trên khóe miệng thoáng cái liền đông cứng lại ở trên môi, ánh mắt trừng lớn, bộ dáng đầy vẻ sợ hãi tựa như đã nhìn thấy quỷ vậy.

Ánh mắt đầy hoảng sợ của Dịch Minh Lan nhìn vọng về phía trước, một bóng dáng màu trắng đang đứng lặng ở trên khoảng đất trống tựa như một pho tượng. Làn gió nhẹ thổi qua làm mái tóc dài của cô gái đó bay chập chờn, che khuất mất những biểu cảm chân thực đang hiện ra ở trên mặt. Cô gái kia cứ lẳng lẳng, đứng nguyên ở tại chỗ đó mà nhìn Dịch Minh Lan, không nói không rằng.

Hai người nhìn nhau chừng độ mười giây đồng hồ, sau đó bóng dáng màu trắng kia bước những bước đầy gian nan đi về phía Dịch Minh Lan.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ đã trở nên tái nhợt, đôi mắt xinh đẹp của Dịch Minh Lan cứ tròn to mãi không ngừng. Con gió thổi xuôi đã thổi bay những lọn tóc dài đang che khuất gương mặt của cô gái kia, rốt cục đã làm cho Dịch Minh Lan nhìn thấy rõ được đối phương, lúc này vẻ mặt vẫn còn chưa hồi phục lại tinh thần, nhất thời vẫn đang hé ra sắc mặt tái nhợt cứng đờ như của người chết, nhìn thật đáng sợ.

Chết tiệt! Cô ta đã xuất hiện từ khi nào vậy nhỉ? Cô ta đã nhìn thấy những gì rồi? Vô số vấn đề đang nổi lên ở trong đầu Dịch Minh Lan, ngay cả bộ óc phát bành trưởng hơn, làm trái tim cô ta lên xuống bất định. Đứng hoảng hốt, Dịch Minh Lan đứng hoảng hốt! Có lẽ cô ta chưa nhìn thấy cái gì hết!

Một lúc lâu sau, Dịch Minh Lan hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế nội tâm đang cuộn trào, Dịch Minh Lan nhẹ giọng gọi: "Lạc... Lạc Thuần." Giọng nói như tiếng muỗi kêu.

Vốn cho là sau khi nghe cô ta kêu lên câu "Lạc Thuần" như vậy, ít nhất cô gái kia cũng sẽ phải lập tức có biểu lộ gì đó, nhưng mà nét mặt của cô gái kia vẫn không có một chút biến hóa nào. Cô gái chỉ mở to một đôi mắt to đến dọa người mà yên lặng nhìn cô ta, đôi môi mím lại thành một đường thẳng tắp, tiếp tục di chuyển bước chân của mình.

Lúc này trong lòng Dịch Minh Lan đã trở nên căng thẳng, ngay lúc khoảng cách giữa hai người chỉ còn không đến một mét, Dịch Minh Lan lại thấy "Lạc Thuần" đột nhiên đi vượt qua cô ta, đi thẳng về phía bên vách núi, sau đó dừng lại ở bên vách núi, đứng vị trí mà cô ta đã đẩy Nhiếp Từ Vũ xuống, quan sát xuống bên dưới.

Cô ta đã nhìn thấy, thật sự đã nhìn thấy rồi!

Nhìn bóng lưng thẳng tắp của "Lạc Thuần", trong lòng Dịch Minh Lan nổi lên từng đợt run rẩy, sợ hãi, sợ hãi xâm nhập đến tứ chi bách hài (*) của cô ta, làm cho hai hàm răng của Dịch Minh Lan càng không tự chủ được run lẩy bẩy!

(*) Tứ chi bách hài (四肢百骸) - tứ chi bách thể (四肢百体): tứ chi và trăm xương; cụm từ dùng để chỉ các bộ phận thân thể, toàn thân của con người.

Nhiếp Từ Vũ từ trên cao nhìn xuống bên dưới. Khi đôi mắt trong veo sạch sẽ như suối nguồn của cô nhìn thấy chiều cao xuống đến dưới chân núi trước mặt mình tựa như vực sâu vạn trượng, thì ngay sau đó, đáy mắt cô lập tức bị một lớp sợ hãi lẫn hận ý bao trùm lên. Rốt cuộc cô đã không thể kiềm chế nổi nữa, người bắt đầu run rẩy, một giây sau hai hàng nước mắt trong veo từ trong khóe mắt của cô thì nhau lăn xuống. Không biết cô cứ co rút cả người, đứng ở đó bao lâu, sau đó mới chậm rãi xoay người lại nhìn về phía Dịch Minh Lan đang ở phía sau lưng, khó khăn lắm từ trong miệng của cô mới khàn khàn thốt ra nổi mấy chữ.

"Cô đã giết chị ấy." Trong giọng nói của cô tràn ngập sự oán giận và lên án, tràn đầy phần nộ khó có thể bình tâm trở lại được.

Chẳng qua cô chỉ mang con trai đến trao cho mẹ Nhiếp chăm sóc, nhưng không ngờ rằng khi đi lên lâu lại phát hiện ra Dịch Minh Lan đang diu Lạc Thuần men theo con đường nhỏ đi ra ngoài, điều mà cô càng không hề nghĩ tới chính là, cô ta đã đưa Lạc Thuần tới bên vách núi rồi đẩy chị cô xuống đó! Hành động của cô ta lưu loát không ngừng, nhanh đến mức, thậm chí cô không thể nào kịp ngăn cản cô ta lại được! Đôi con ngươi Nhiếp Từ Vũ nhìn cô ta chứa đầy đau thương buồn bã. Bởi vì sự lên án của cô mà sắc mặt của Dịch Minh Lan đã có biến động lớn, trái tim cô ta như bị nứu chặt lại.

Nếu như vừa rồi người ở trong phòng chính là cô, như vậy thì hiện tại Lạc Thuần cũng sẽ không.. Nghĩ tới đây, nước mắt của Nhiếp Từ Vũ càng chảy tràn ra thêm mãnh liệt.

"Tôi..." Ánh mắt của Dịch Minh Lan nhìn đầy vẻ lúng túng, đôi mắt kia sắc bén như lưỡi dao gần như có thể đâm xuyên qua ánh mắt của cô ta, tất cả lời nói của cô ta tựa như bị cầm vào ở chính giữa yết hầu. Cô ta chợt dạ muốn tránh khỏi tầm mắt của Nhiếp Từ Vũ, nhưng mà dù có muốn tránh như thế nào đi nữa thì cũng không sao tránh nổi. Tránh không khỏi, vậy thì dứt khoát không né tránh nữa! Dịch Minh Lan cắn răng một cái, mạnh mẽ ngừng đầu lên.

"Đúng vậy, là tôi đã giết cô ta đấy, thế thì đã sao nào? Trước kia chẳng phải cô cũng rất chán ghét cô ta đó sao? ! Tôi giết cô ta giúp cho cô được hả con giận kia, thậm chí cô còn không phải ra tay cũng có thể ngồi mát ăn bát vàng. Cô lại đóng giả thành cô ta mà gả cho Nhiếp Từ Phong, sau đó cả đời hưởng thụ vinh hoa phú quý. Đây không phải nhất cử lưỡng tiện hay sao, có lợi đối với cả hai chúng ta, với tất cả mọi người, như vậy có được không?!"

Dịch Minh Lan đưa ra một đề nghị tà ác, hoàn toàn không hề chú ý tới ánh mắt của đối phương đã trở nên dờ dẩn.

Nhìn bộ dáng tà ác kia của Dịch Minh Lan, Nhiếp Tử Vũ chỉ cảm thấy có một luồng cảm xúc lạnh buốt xuyên từ lòng bàn chân xông thẳng lên tận đỉnh đầu, “Tại sao cô có thể làm như vậy...” Cho dù có hận cô đến thế nào đi nữa, tại sao Dịch Minh Lan lại có thể hung ác hạ sát Lạc Thuần như vậy được chứ!

Nước mắt của cô trào ra mãnh liệt không ngừng, làm cho Dịch Minh Lan cũng cảm thấy trong lòng vừa khó chịu vừa hoảng hốt. “Khóc cái gì mà khóc! Bây giờ cô điều mà cô phải làm, chính là giả bộ như không hề nhìn thấy chuyện gì cả, sau đó ngoan ngoãn trở về đóng giả bộ dạng của con tiện nhân kia mà gả cho Nhiếp Tử Phong!” Dịch Minh Lan lạnh lùng nói như bảo ban, trong đáy mắt không sao che dấu nổi sự chán ghét.

Bị cô ta bắt được thì đã sao nào? Cô ta cũng không có chứng cứ chứng minh là cô đã làm! Cô cần gì phải hoảng hốt! Nghĩ như vậy, vẻ mặt cứng ngắt của Dịch Minh Lan mới buông lỏng một chút, liền khôi phục lại vẻ cao ngạo như lúc trước.

Sống chết của một người mà Dịch Minh Lan lại có thể nói được như mây trôi nước chảy thế sao? Thậm chí cô ta còn không có một chút cảm giác tự trách nào! Làm sao cô ta có thể như vậy được, làm sao có thể như vậy được chứ!

“Cô không phải người!” Từ trong miệng của Nhiếp Tử Vũ phun ra bốn chữ này, sau đó, cô quay người lại, bắt đầu sai bước chỉ muốn rời khỏi nơi này.

“Đợi đã, cô định đi đâu vậy?” Cô ta lên án mình mạnh mẽ như thế, ánh mắt của cô ta khi nhìn mình cũng biểu lộ oán hận như vậy..., Dịch Minh Lan nghĩ đến đây trong lòng cô ta không khỏi thoáng cảm thấy một hồi bất an, vội vàng đưa tay ra tóm lấy bờ vai của Nhiếp Tử Vũ. Sau đó chỉ dùng sức một chút, rất đơn giản Dịch Minh Lan đã làm cho Nhiếp Tử Vũ quay người lại, đối mặt với mình. “Không phải là cô có ý muốn kể lại những điều mà mình đã nhìn thấy được cho mọi người nghe đó chuyện?” Cô ta thử hỏi một câu phỏng đoán.

“Đúng thế!” Nhiếp Tử Vũ hung hăng gạt đi sự kiểm chế của Dịch Minh Lan. “Tôi phải vạch trần bộ mặt xấu xa của cô ở trước mặt mọi người, nói cho mọi người biết tất cả, cho cô phải tiếp nhận sự trừng phạt xứng đáng!” Cô ta đã sát người chị gái thân yêu của cô, cô sẽ không thể cho cô ta được tùy ý nhon nhon ở ngoài vòng pháp luật như vậy được!

Nghe vậy, ngũ quan xinh đẹp của Dịch Minh Lan thoáng cái liền trở nên móp méo. Cô ta bày ra một gương mặt hết sức dữ tợn, hai mắt trợn to gắt gao trừng mắt nhìn Nhiếp Tử Vũ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Này, tôi đây là đang giúp cô đó! Tôi đây đang giúp cô để cho cô đạt được những gì mà cô vẫn muốn đó, biết không hả? Làm sao cô có thể...” Nói đến đây, chợt Dịch Minh Lan ngưng cả người.

Trong đôi mắt cô ta hiện đầy sự hung ác, cô ta đang định cẩn thận hỏi dò xét Nhiếp Tử Vũ một câu, nhưng đột nhiên lông mày trói chặt lại, nở ra một câu: “Cô... Không phải ... là Lạc Thuần!” Cô ta đã từng tiếp xúc với Lạc Thuần rồi, Lạc Thuần không phải là một nhân vật đơn giản! Nếu như cô mà nói với cô ta những lời như vậy..., nhất định cô ta sẽ đánh trả! Nhưng mà, cô gái ở trước mặt đây thì lại không có một chút khí phách cuồng ngạo nào như trong suy nghĩ của cô ta. Trong một thoáng liên tưởng, cô ta mới phản ứng kịp, phút chốc sau, trong đôi mắt của Dịch Minh Lan chợt lóe lên một vẻ âm u lạnh lẽo: “Cô là Nhiếp Tử Vũ!” Dịch Minh Lan khẳng định nói.

Nhiếp Tử Vũ trừng mắt nhìn Dịch Minh Lan đầy oán hận, dùng sự trầm mặc để chứng minh sự phỏng đoán của Dịch Minh Lan.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 231: Chương 206 (tiếp theo)

Nhiếp Tử Vũ... A, đây quả thật là cô ta! Khóe miệng Dịch Minh Lan cố gắng gượng kéo ra một nụ cười nhưng nhìn còn khó coi hơn cả khóc, ánh mắt như đại ra. Nếu như cô ta là Nhiếp Tử Vũ, như vậy người bị cô ta đẩy xuống vực kia đúng là... Nghĩ tới đây, Dịch Minh Lan cảm thấy sợ hãi, không kiềm chế nổi liền thối lui lại phía sau mấy bước.

“Tại sao trái tim của cô lại có thể tàn độc như thế chứ?! Tôi với cô không oán không thù, tại sao cô lại muốn làm tổn thương tôi nhiều lần đến vậy, lại còn làm liên lụy đến Lạc Thuần vô tội nữa...” Nghĩ đến Lạc Thuần bị Dịch Minh Lan đẩy xuống vách núi, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy dường như máu trong cơ thể cô bị tháo cạn hết vậy.

Đôi mắt trong veo như nước của Nhiếp Tử Vũ lạnh xuống, từng bước một ép sát vào Dịch Minh Lan, mà Dịch Minh Lan thì cứ lùi lại mãi về phía sau vì quá sợ hãi.

“Ai... Ai nói cô và tôi không oán không thù! Cô không những đã chiếm được sự cưng chiều của ba ba, cô còn được bao nhiêu người yêu quý, mà tôi thì sao... Tôi không có một thứ gì hết!” Cả hai cùng là con của ba ba, vì sao bất cứ điều gì cô ta cũng phải chịu sự thua kém khác biệt đến như vậy.

Sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ cũng không vì những lời nói kia của Dịch Minh Lan mà thay đổi dù chỉ một chút xíu, ngược lại, cô dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn cô ta, chậm rãi nói ra: “Chẳng lẽ cô không bao giờ nghĩ tới vì sao ba ba lại đối xử với cô như vậy hay sao? Cô cứ trút mọi sai lầm lên cho người khác, mà chưa từng bao giờ tìm điều sai lầm ở trong chính bản thân mình sao?!”

“Bởi vì ông ấy không thích mẹ của tôi, cho nên mới ghét lây sang tôi!” Dịch Minh Lan rống lên đáp lại: “Đáp án này cô đã hài lòng chưa?” Nói xong, cô

bắt đầu cười như điên khùng, lại vừa như bị ngớ ngẩn, đồng thời, trong lòng mắt cô ta đã mờ đi vì đã bị một lớp hơi nước bao phủ. Cô ta có gì sai chứ?! Cô ta chỉ là một đứa con không được mẹ mình chào đón mà thôi!

Nhìn bộ dáng điên điên khùng khùng của Dịch Minh Lan, Nhiếp Tử Vũ lắc đầu, “VẬY vì sao ông ấy không thích mẹ cô?” Cô nghiêm túc hỏi, vẫn không ngừng đặt chân bước tiếp.

“Bởi vì...” Bởi vì sao chứ... Câu hỏi này thực sự đã làm khó cho Dịch Minh Lan rồi. Vì sao mà ba lại không thích mẹ của cô ta chứ? Vấn đề này, hình như cô ta chưa từng nghĩ tới...

“Bởi vì cô không phải là con gái của ba ba!” Nhiếp Tử Vũ nói ra sự thực tàn nhẫn. Không thêm để ý đến biểu lộ đờ đẫn của Dịch Minh Lan, Nhiếp Tử Vũ nói tiếp: “Ba đã nói với tôi, người mà ông gặp đầu tiên chính là mẹ của tôi, còn mẹ của cô mãi về sau này ba mới gặp gỡ!” Tuy rằng ông cũng không hề nói rõ ra là Dịch Minh Lan không phải là con gái của ông, nhưng cô đã nghĩ tới, Dịch Minh Lan còn lớn tuổi hơn cả cô nữa, vậy cũng chỉ có một sự giải thích.

Cô ta là người không có nhân tính, đã đẩy người chị gái duy nhất của cô xuống vách núi, đã như vậy thì cô cũng không cần thiết đối xử lưu tình với cô ta! Nhớ ngày đó, cô lại còn rất thông cảm với cô ta, nhưng hiện tại xem ra, cô đã thực sự lãng phí sự thông cảm với cô ta rồi!

“Cô đang nói dối!” Dịch Minh Lan ngẹn ngào thét lên, thoáng cái gân xanh trên mặt nổi lên.

“Cô hãy nhìn thẳng vào trong mắt tôi đi, cô cảm thấy rằng tôi đang nói dối hay sao?!” Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng nói.

Cô không phải là con gái ruột do ba ba sinh ra sao? Cô không phải là con gái của ba ba thật ư?! Không, cô không tin! Dịch Minh Lan lắc đầu mạnh mẽ, vẻ mặt biến đổi như sắp hỏng mất. “Cô cho rằng cô ăn nói bừa bãi loạn tạo (nói loạn xạ, ngụy tạo) như thế thì tôi sẽ tin tưởng cô hay sao?! Không, dù có chết tôi cũng sẽ không tin đâu!” Dịch Minh Lan bày ra một vẻ mặt dữ tợn, biểu lộ sự hung ác đến cực điểm, nở một nụ cười đầy âm hiểm (âm u và nham hiểm). Cô ta đang muốn nhào về phía Nhiếp Tử Vũ, nhưng ngay sau đó, chân cô ta lại bước hụt một cái, cứ như vậy cả người liền thẳng tắp rớt xuống, may mắn, khi vừa ngã xuống thì cô ta lại vừa vịn túm được vách đá.

Đá cục thi nhau rơi rào rào xuống vách núi, không còn bóng dáng.

“Dịch Minh Lan!” Nhiếp Tử Vũ thét lên nhìn hai bàn tay đang cố gắng bám vào bên mép núi, thoáng cái gương mặt tái nhợt đi.

Thân thể của Dịch Minh Lan vọt ra ngoài, lơ lửng giữa vọt ở giữa không trung. Dịch Minh Lan vô cùng hoảng sợ, hai mắt liếc nhìn về khoảng không dưới hai bàn chân của mình. Khi chỉ nhìn thấy dưới chân mình là vực sâu với rừng cây không nhìn thấy đáy, một luồng cảm giác lạnh toát từ dưới lòng bàn chân vọt lên trên. Cô ta mạnh mẽ nuốt một ngụm nước miếng, ngẩng đầu lên nhìn hướng vào Nhiếp Tử Vũ đang đứng đó quan sát, thoáng cái sắc mặt liền thay đổi.

“Cứu tôi... Cứu tôi...” Cô ta cố gắng bám lấy vách núi, cảm thấy tay của mình đang di chuyển tuột dần về phía sau từng chút, từng chút. Trong đôi mắt hơi nước đã mờ mịt như lớp sương mù kia ánh lên vẻ đáng thương nhìn vào Nhiếp Tử Vũ vẫn đang ngày ngăn cả người, cô ta nói cầu khẩn: “Cứu tôi... Tôi không muốn chết... Tôi thật sự chưa muốn chết... Cứu chị đi, em gái...”

Lúc trước Nhiếp Tử Vũ vẫn còn đang thất thần, nhưng bởi vì hai từ “em gái” kia mà hồn vía của cô như chợt quay về. Ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ kinh ngạc nhìn về phía Dịch Minh Lan đang sắp ngã xuống, luống cuống đến mức trong lòng bàn tay ra đầy mồ hôi.

Cứu cô ta! Cô phải cứu Dịch Minh Lan này! Cho dù cô ta đã đẩy Lạc Thuần xuống dưới vách núi kia không chút lưu tình, lại còn muốn tiếp tục làm tổn thương cô, nhưng trước sau, cô ta vẫn là một con người có mạng sống. Cho dù cô ta phải chịu sự trừng phạt, nhưng cũng nên để cho cô ta phải chịu những chế tài của luật pháp mới đúng!

Nhiếp Tử Vũ không nghĩ ngợi gì nhiều hơn, vội vàng ngồi xổm người xuống, hai tay giữ lấy bàn tay của cô ta: “Cô đừng có động dậy nữa, tôi sẽ kéo cô lên luôn bây giờ đây.” Nhiếp Tử Vũ còn đang muốn dùng lực để kéo Dịch Minh Lan trên lên, nhưng không ngờ Dịch Minh Lan lại trở tay nắm lấy tay của cô. Trong lúc Nhiếp Tử Vũ còn chưa kịp phản ứng lại tình huống kia thì Dịch Minh Lan liền nở một nụ cười lộ rõ lộ rõ sự ác độc.

“Tao đã không còn muốn sống nữa rồi! Nhưng cho dù phải chết, tao cũng muốn phải kéo mày cùng chết với tao!” Dịch Minh Lan cắn răng một đòn hết sức lực cuối cùng của mình, kéo luôn cả người của Nhiếp Tử Vũ xuống dưới...

“A...!” Không thể nhận biết được đó là tiếng thét của ai, tiếng thét chói tai đó cứ quanh quẩn tại khe núi đó, thật lâu không thể ngừng lại nổi.

...

Một bóng người từ phía sau thân cây chậm rãi đứng lên, cặp chân thon dài được chiếc quần tây đẹp đẽ quý bao quanh đi về hướng ven đường bên vách núi, nhìn xuống. Trong không khí thoang thoang mùi hương của nhựa cây trầm hương, vẫn còn có thể trông thấy lơ mờ bóng dáng màu trắng bên dưới.

Mái tóc dài chấm vai bị làn gió thổi bay tán loạn ở trên không trung. Người đàn ông chậm rãi tháo chiếc kính vẫn đeo ở trên sống mũi xuống, để lộ ra một đôi đồng tử đen nhánh sáng như sao. Anh ta vẫn im lặng, thò tay vào trong túi áo lấy điện thoại đi động ra, nhấn một chuỗi dãy số quen thuộc.

“Hãy cho trực thăng bay đến chỗ tôi ngay, còn nữa...Hãy bảo người kia dừng tay.” Nói xong cũng không đợi đối phương kịp phản ứng, anh ta liền cúp luôn điện thoại.

Nhìn xuống độ cao vạn trượng phía dưới chân mình, trong đáy mắt sâu không thấy đáy của người đàn ông lộ rõ sự đắc ý và thú vị. Đột nhiên, anh ta

chậm rãi nhếch cặp môi lên, phác qua một nụ cười ma quái.

Xem ra, màn kịch vui này đã bắt đầu đến lúc thú vị rồi...

*****

Ngay trong ngày tổ chức hôn lễ, cô dâu lại mất tích một cách thần bí. Nhiếp Từ Phong đã huy động mọi người trong nhà họ Nhiếp mọi người lục soát tất cả các địa phương xung quanh nơi mình ở mấy lần, cuối cùng ở dưới tình huống tìm người mà vẫn không có kết quả gì, may mắn mẹ Nhiếp vẫn còn có một chút lý trí đã báo cảnh sát. Một ngày trôi qua, rốt cục đã có kết quả.

“Tìm được cô ấy rồi sao?” Nhiếp Từ Phong suốt cả một đêm chưa từng chợp mắt, vừa nhìn thấy cảnh sát xuất hiện ở cửa liền vội vàng ra nghênh đón. Trên người của anh vẫn đang mặc trang phục chú rể, nhưng dĩ nhiên ở trên cổ áo không còn chiếc nơ nữa, mái tóc cũng rối bù, dưới tròng mắt là một quãng thâm nồng đậm, đã không còn thấy tinh thần phấn chấn mạnh mẽ của ngày hôm qua đâu nữa, thay thế vào đó chỉ có sự chán chường.

“Tìm được rồi, Nhiếp tiên sinh.” Về mặt của cảnh sát biểu lộ phức tạp thoáng nhìn anh một cái, tiếp đó xoay người lại hất tay lên, hai người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát khiêng chiếc túi đựng thi thể màu đen xuất hiện ở trong tầm mắt của anh.

Không chỉ có Nhiếp Từ Phong ngây ngẩn cả người, mà ngay cả những người bạn lẫn người thân đi theo phía sau, suốt cả đêm qua đã ở bên anh, lúc này cũng không sao nhận được nữa, bất giác lùi lại sau, hít một hơi dài.

“Con gái... Vũ Vũ con...” Trần Phương nhìn cái túi đựng thi thể màu đen kia, chưa nói được nửa câu, trước mắt liền tối sầm lại, cứ như vậy hôn mê bất tỉnh. May mắn, Dịch Thiên Minh đang đứng ở bên cạnh, tay mát lạnh lẽ đã kịp thời đỡ được bà, đưa bà sang một bên nghỉ ngơi.

Trên gương mặt chán chường của Nhiếp Từ Phong không có một chút biểu lộ gì, thậm chí ngay cả khi cảnh sát biểu lộ vẻ đau thương, nói với anh câu “Mong ngài bớt đau buồn” thì anh cũng không hề nhúc nhích hay biểu lộ cảm xúc gì khác. Đôi mắt không một chút gọn sáng nhìn như đóng đinh vào chiếc cang đã được cảnh sát đặt ở trước mặt bọn họ, Mãi một lúc lâu sau, anh mới lộ ra vẻ mặt nghiêm túc: “Bây giờ mà anh vẫn còn muốn đùa giỡn với tôi sao?”

Cảnh sát không biết phải trả lời anh như thế nào, chỉ biết bảm bảo lại chi tiết với anh: “Chúng tôi đã tìm được Nhiếp tiểu thư ở dưới chân núi, nhưng cô ấy đã tắt thở cách đây một thời gian... Căn cứ vào hiện trường, chúng tôi dự đoán, nguyên nhân người chết có thể là do tự sát. đương nhiên, cũng cần phải có thêm bước tiến hành để nghiệm chứng nữa.”

Chỉ có điều, câu nói kia còn chưa nói xong, Nhiếp Từ Phong đột nhiên tựa như đã phát điên, xông lên trước nắm chặt lấy cổ áo của người cảnh sát, khuôn mặt tuấn tú trở nên méo mó, từ trong miệng bộc phát ra một gào rú giống như dã thú: “Ai tắt thở! Anh có bản lĩnh thử nhắc lại một lần nữa cho tôi nghe xem!”

Sẽ không đâu! Vũ Vũ của làm sao có thể sẽ chết được chứ! Suy cho cùng cũng không có nguyên nhân nào! Anh sẽ không tin tưởng ở chuyện này!

“Các người thật là loại giá áo túi com, đã không chịu giúp tôi tìm bà xã về, lại còn nghĩ ra cách tùy tiện tìm mấy người đến báo cáo kết quả công tác phải không? Các người thật to gan!” Anh quát đến khản cả giọng, bởi vì trong lòng đang phẫn nộ, lúc trước sắc mặt đã khó coi hiện tại lại chuyển sang tái nhợt, gân xanh trên huyết Thái Dương nổi lên, trong đôi con người đen như mực như có các tia lửa bắn ra bốn phía.

Những người ở sau lưng đều không khỏi thở dài tiếc hận!

“Từ Phong, đủ rồi đấy.” Không thể tiếp tục nhìn Nhiếp Từ Phong như vậy được nữa, Lâm Nhĩ Kỳ tiến lên ngăn anh lại, an ủi anh lúc này đã mất hết lý trí trở nên như dã thú: “Anh hãy tỉnh táo lại đi, có lẽ bọn họ nghĩ sai rồi.”

“Đúng thế, bọn họ đã nghĩ sai rồi, là mấy tên đáng chết kia đã nghĩ sai rồi!” Nhiếp Từ Phong gật đầu như trêu ghẹo. Khi Lâm Nhĩ Kỳ an ủi anh đã buông lỏng cổ áo của anh ra, ánh mắt anh liền dời xuống chiếc cang, trên đó đặt một thi thể không biết là ai kia, anh đột nhiên nụ cười giống như đã bị phát điên: “Người này sao có thể sẽ là Vũ Vũ được chứ! Vũ Vũ của tôi khờ dại thông sáng như vậy, làm sao có thể sẽ nghĩ không thông mà đi tự sát chứ.” Cô muốn trở thành cô dâu của anh, làm người phụ nữ của anh, sau đó một nhà ba người vui vẻ sống bên nhau cả đời, như vậy làm sao cô có thể đi tự sát chứ!

Anh cười như điên khùng, như mê sảng mê, tiếng cười của anh nghe đầy bi thương... Thoáng cái, cả một phòng khách to như vậy, thoáng cái bầu không khí trở nên tĩnh mịch, tiếng cười của anh càng đột ngột, không khí rục rờ trong phòng lại càng thêm thâm lương hơn.

Những người cảnh sát kia, trong nội tâm cũng không biết làm sao, đành chỉ thở dài, nghiêm túc nói: “Trước hết chúng tôi cần mọi người xác nhận một chút, sau đó sẽ mang thi thể về để tiếp tục bước khám nghiệm, mọi người không có ý kiến gì chứ?” Anh dò hỏi.

“Không cần phải khám nghiệm! Tôi sẽ không bao giờ tin tưởng đây là Vũ Vũ!” Nhiếp Từ Phong vung bàn tay lên, quay lưng bỏ đi.

Cảnh sát đưa ánh mắt chuyển qua trên người mẹ Nhiếp ở phía sau, phải nhìn thấy bà mở tròng mắt nhìn tỏ vẻ đồng ý, sau đó, lúc này ngoan ngoãn cảnh sát mới xoay người, cúi xuống mở khóa kéo chiếc túi đựng thi thể ra. Đến khi thi thể lộ ra rõ ràng trước mặt mọi người thì lập tức cả phòng liền bật lên tiếng hít không khí rất to thanh âm, sau đó chỉ thấy lặng ngắt như tờ.

Lâm Nhĩ Kỳ đứng ở bên cạnh Nhiếp Từ Phong, hai con người tròng lớn nhìn thi thể để ở bên trong túi chứa thi thể, không sao nhận được liền vỗ vỗ lên bả vai Nhiếp Từ Phong: “Từ Phong... Đây quả thật là...”

Nhiếp Từ Phong chỉ nghe thấy trong nội tâm vừa vang lên tiếng “lộp bộp”, trong đầu còn chưa kịp phản ứng, tầm mắt liền nhìn theo ánh mắt của Lâm Nhi Kỳ nhìn về phía trên mặt đất, khi anh nhìn thấy thi thể nằm ở bên trong túi chứa thi thể thì ở trong đầu anh liền nổ tung lên một tiếng “ầm ầm” thật lớn. Tất cả suy nghĩ, tất cả tình cảm trong nháy mắt đã trở thành mây khói qua lại.

Khuôn mặt đã bị nát nhừ, không thể nhìn ra chính xác gương mặt lúc trước của cô, thân thể bị nhánh cây đâm thủng, toàn thân trên dưới không còn một nơi nào hoàn hảo, nhưng có một thứ ở trên người cô cho dù có bị xé nát ra đến không còn thành hình, chính là chiếc áo cưới kia, cũng không khó khăn gì cũng có thể suy đoán ra thân phận của cô.

Khi nhìn đến một cảnh tượng này, tất cả những người ở đây không ai không phải xoay người sang chỗ khác nôn khan, chỉ có Nhiếp Từ Phong từng giây từng phút cứ sững sờ nhìn vào thi thể đã nát bấy kia không chịu rời mắt.

“Đây không phải là cô ấy, đây không phải là cô ấy...” Nhiếp Từ Phong đầu tiên là lắc đầu không dám tin, nhưng theo ánh mắt nên bị thương của mọi người đang nhìn kia, nỗi sợ hãi bất an trong lòng anh giống như một cái lỗ thủng càng ngày càng mở rộng ra lớn hơn, gần như sắp nuốt chửng cả người anh.

“Từ Phong à...” Về mặt Nhiếp lão phu nhân nhìn anh đầy thương cảm như muốn nói điều gì, nhưng bà còn chưa kịp nói ra miệng, chợt nghe thấy Nhiếp Từ Phong gầm nhẹ lên một câu

“Không!”

Một giây sau, thân thể anh giống như con rối bị chặt đứt dây, ngã nhào xuống trên mặt đất, nằm thẳng cẳng...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Chương 206 (tiếp theo)

“Nhảy núi tự vẫn ngay trong ngày tổ chức hôn lễ, nguyên nhân do đâu?”

Mặc dù nhà họ Nhiếp đã cố gắng giấu kín tin tức này, nhưng không biết từ đâu mà các phóng viên vẫn biết được chút tin tức này, suốt một tuần lễ liền, khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Đài Bắc chuyện này không khỏi bị mọi người mang ra thảo luận. Bên Đài Truyền Hình lại khoa trương hơn nữa, còn tiến hành làm một phóng sự thăm dò chuyên đề “Gã vào nhà quyền thế là vui hay buồn”.

Lễ tang của Nhiếp Từ Vũ được tiến hành ba ngày sau đó, cho đến khi đưa đi hỏa táng, thi thể của Nhiếp Từ Vũ cũng không được giao lại cho cảnh sát, bởi vì Nhiếp lão phu nhân thuộc thế hệ trước cũng chỉ coi đây như chuyện cũ đã qua, nên tất yếu cũng không cần phải truy cứu thêm nữa. Mà Nhiếp Từ Phong, ngay cả cho đến khi hạ táng Nhiếp Từ Vũ, anh đều ngâm mình ở trong pub.

Bởi vì từ đầu đến cuối, anh vẫn nhất định không chịu tin vào sự thật rằng, người mà anh yêu thương đã thật sự rời khỏi anh rồi.

...

Trong pub tràn ngập những tiếng động huyền ảo. Âm nhạc Hip-Hop chất chứa, tiếng hát bốc lửa mạnh mẽ, vũ đạo nhiệt tình, trông chừng như sắp sửa làm bật tung cả trần nhà lên, trong sàn nhảy cả trai lẫn gái đều sớm đã tận tình lắc lư “high” đến lật trời. Lúc mà Lâm Nhi Kỳ và Lãnh Duy Biệt tìm được Nhiếp Từ Phong thì anh đã uống đến say khướt. Cũng không biết Nhiếp Từ Phong đã chọc chuyện gì mà anh bị một đại hán vạm vỡ đang dùng quyền cước đấm đá, nhưng anh cũng không đánh trả lại, cứ như vậy, tùy ý để cho người khác dùng bạo lực đối với bản thân.

Nhìn không chịu được, Lâm Nhi Kỳ tiến lên, chỉ hai ba lần anh đã giải quyết xong Đại Hãn kia, tiếp đó nâng Nhiếp Từ Phong đã say như chết từ trên mặt đất dậy. Anh còn chưa kịp cúi giúp những đầu chân trên người Nhiếp Từ Phong đi, không đến một giây sau, một nắm đấm đã hiện lên ở trước mắt anh, nặng nề chụp xuống trên gương mặt, n lúc này chỉ thấy trương ra vẻ gầy gò và tràn ngập chán chường, đến không thành hình người của Nhiếp Từ Phong, tiếp đó Nhiếp Từ Phong cứ như thế lại té ngã xuống đất.

“Đừng thế nữa! Cậu đang định làm cái gì vậy ?!”

Lâm Nhi Kỳ trừng mắt lạnh lùng nhìn vào Lãnh Duy Biệt vừa ra tay với Nhiếp Từ Phong. Anh còn đang định nói tiếp thêm nữa, thì lại nhìn thấy Lãnh Duy Biệt đột nhiên ngồi xổm người xuống, sau đó lại túm lấy Nhiếp Từ Phong, anh cũng chưa kịp phản ứng, đã lại thấy một quyền nặng nề nữa lại vung lên tiếp.

Trong sàn nhảy, cả trai lẫn gái đang say sưa cuồng hoan cũng lập tức dừng lại tất cả sự vui vẻ, các nhân viên phục vụ đang đi đi lại lại cũng dừng ngay việc đi đi lại lại của mình. Đến cả bartender ở sau quầy bar cũng đều dừng tay pha chế rượu, tất cả mọi người trong pub đều ngừng hết động tác của mình lại, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía mấy người bọn họ.

Không một chút để ý đến những ánh mắt kinh ngạc của người bên ngoài, Lãnh Duy Biệt lại vừa cho Nhiếp Từ Phong thêm một quyền nữa, chỉ có điều, lúc này anh không đánh Nhiếp Từ Phong không có lý do nữa.

“Tôi đã tặng Vũ Vũ cho cậu, rốt cuộc cậu đối xử với cô ấy như thế nào vậy, hả? Cậu đã làm hại cô ấy đến mức nào để khiến cô ấy không thèm để ý đến con trai của mình nữa, nhất định phải nhảy núi tự sát như vậy hả?” Anh thỉnh thoảng nhìn vào Nhiếp Tử Phong quát um lên, trên gương mặt tuần mỷ không chút tí vết lúc này nổi đầy gân xanh, bộ dáng của anh nhìn rất đáng sợ.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong chỉ cười hề hề ngây ngô. Anh ngẩng đầu lên, trên gương mặt ngũ quan tuần lẫm kia tràn đầy những vết thương tím bầm, khoe miệng vỡ ra, da tróc thịt bong, trên người mặc tây trang bẩn thỉu, nhiều ngày chưa tắm rửa thay giặt, nhìn anh tựa như kẻ lang thang ở bên đường, so với con người nội tâm đầy khí chất, phong thái ung dung tự tại của anh ngày xưa, giờ đây hoàn toàn khác biệt, trông như hai người khác nhau vậy.

“Cô ấy không chết, chẳng phải cô ấy đang ở trong nhà chờ tôi đó sao? Chúng ta hãy uống một chén nào, chúc phúc cho hôn lễ của tôi với người phụ nữ tôi yêu mến.” Anh cười như si ngốc, cầm lấy hai chai rượu ở trên bàn, nhét một chai vào trong lòng bàn tay của Lãnh Duy Biệt, chai kia anh ngẩng đầu lên mình đổ ào ào vào trong miệng mình, nuốt ừng ực từng ngụm lớn.

Nhìn bộ dáng của Nhiếp Tử Phong như thế, Lãnh Duy Biệt tức giận đến mức chỉ muốn tiếp tục đánh cho anh thêm một quyền nữa. Nhưng Lâm Nhĩ Kỳ vội ngăn lại, nhìn Lãnh Duy Biệt lắc đầu: “Vũ Vũ không còn nữa, ai cũng khổ sở, nhưng cậu có nghĩ rằng người cảm thấy khó có thể quên được nhất là ai hay không?” Nói xong, anh lại thương cảm thoáng nhìn sang Nhiếp Tử Phong đang nốc từng ngụm từng ngụm rượu một. Thế sự vô thường (chuyện trên đời có nhiều thay đổi không ai biết trước được), anh còn vẫn còn nhớ rõ ngày đó Nhiếp Tử Phong luôn là một người đàn ông có khí thế rất hăng hái và tác phong ôn hòa.

Nghe được những lời này của Lâm Nhĩ Kỳ, Lãnh Duy Biệt khẽ giật mình, anh quay đầu nhìn về phía Nhiếp Tử Phong đang cười ngây ngô như một kẻ loạn trí kia, cuối cùng anh thả lỏng bàn tay đang nắm chặt thành quyền ra.

Thấy Lãnh Duy Biệt đã chịu nghe theo lời của mình, Lâm Nhĩ Kỳ không khỏi thở ra nhẹ nhõm. Lại nhìn liếc nhìn sang Nhiếp Tử Phong, anh liền đưa tay đoạt lại bình rượu trong tay của Nhiếp Tử Phong ném sang một bên cạnh, nói: “Đừng uống nữa, để tôi đưa cậu trở về nhà.”

“Không muốn trở về nhà! Trở về nhà để làm gì!” Nhiếp Tử Phong như một đứa trẻ chỉ thích đùa giỡn, lại bắt đầu gờn gờn vô lại, đẩy bàn tay của Lâm Nhĩ Kỳ đang vỗ về mình ra, anh xoay người lại, định giờ tay cầm lấy bình rượu ở trên mặt bàn, nhưng lúc này anh vẫn bị ngăn lại như trước, chẳng qua lần này lại là Lãnh Duy Biệt.

“Cậu còn tiếp tục tình trạng như vậy nữa, thằng bé Tử Ngôn kia bây giờ biết làm sao đây?!” Anh cố đè lại giọng nói có hết sức để cho giọng điệu của mình được ôn hòa, hỏi lại Nhiếp Tử Phong một câu: “Thằng bé đã không có mẹ rồi, chẳng lẽ cậu còn muốn Tử Ngôn lại mất luôn cả người cha nữa hay sao?”

Nghe vậy, nụ cười như điên khùng lập tức cứng lại ở trên khóe môi của Nhiếp Tử Phong. Một giây sau, anh ngẩng đầu lên nhìn về phía Lãnh Duy Biệt. Năm giây qua đi, anh lại tiếp tục cười ha hả, rồi lại vớ lấy bình rượu trên bàn, ngửa cổ lên, tiếp tục uống rượu như một kẻ điên cuồng rót một lần nữa, chỉ có điều, lúc này nơi đáy mắt lơ mơ kia đã tràn đầy hơi nước ẩm ướt sáng long lanh.

Nhìn thấy Nhiếp Tử Phong vẫn không chịu nghe lời khuyên bảo, vẫn uống không ngừng như trước, Lãnh Duy Biệt cũng nổi giận, tức giận đến mức gạt toàn bộ đủ loại bình bình lọ lọ ở trên mặt bàn rơi xuống trên mặt đất. Một hồi những tiếng “rào rào choang choang” vang vọng đến, lại một lần nữa thu hút ánh mắt của đám đông nơi đó.

“Được thôi, cậu cứ uống đi! Uống nhiều thêm một chút! Tốt nhất là cậu hãy uống cho chết luôn đi, như vậy cậu cũng có thể đi cùng với Vũ Vũ rồi!” Anh nổi giận, gầm nhẹ một tiếng, nơi khóe mắt cũng run rẩy: “Thằng bé Tử Ngôn thì hãy giao lại cho tôi nuôi dưỡng! Tôi sẽ nuôi dưỡng nó trưởng thành thật tốt, sau đó, tôi sẽ nói cho nó biết, cha ruột của nó là một kẻ hèn nhát, khiếp nhược đến cỡ nào!” Nói xong, anh tức giận đến mức liền xoay người đi luôn ra bên ngoài pub.

Mà Lâm Nhĩ Kỳ ở lại nhìn Nhiếp Tử Phong mặt mũi không biến sắc vẫn đang điềm nhiên uống rượu như trước cũng không biết phải làm sao. Anh thờ dãi, cũng rời khỏi pub, đi theo Lãnh Duy Biệt. Sau khi hai người rời đi, trong pub lại tiếp tục khôi phục không khí cuồng nhiệt như trước, nhưng mà, Nhiếp Tử Phong đã không còn là một con người như trước kia nữa...

...

Đêm khuya, ở nhà họ Nhiếp ...

Nhiếp Tử Phong áo quần xộc xệch, không chỉnh tề, thất tha thất thểu vịn tay vào vách tường, lạng lẽ lần mò trong đêm tối để đi đến gian phòng của Nhiếp Tử Vũ ở ngày trước. Anh đẩy vào cánh cửa mở cửa ra, nghehngón anh chỉ có một bầu không khí âm u lạnh lẽo ở trong căn phòng. Tiếp theo đó là một chiếc giường lớn bày đặt ở trong đó. Anh bất nghiêng ngã, lảo đảo đi lại về phía nơi có hai bóng dáng người đang nằm ở trên giường kia, không cẩn thận liền bị đập vào nơi mép giường.

Tiếng động lớn làm cho người lớn đang nằm ở trên giường nghe thấy, mở hai mắt ra, khi bà nhìn thấy rõ bóng đen đang đứng ở trước mặt mình lúc này là Nhiếp Tử Phong, người mà mấy ngày qua không nhìn thấy bóng dáng đâu, lập tức mở trừng hai mắt.

“Tử Phong con...”

“Có thể làm phiền mẹ đi pha giúp con một ly trà được không?” Không quan tâm đến biểu lộ đầy khiếp sợ của mẹ Nhiếp, Nhiếp Tử Phong nhìn cậu nhóc Tử Ngôn đang nằm ở bên cạnh mẹ mình, mở miệng nói về yếu ớt, trên mặt vẫn không có một chút biểu lộ nào như trước.

“... Đương nhiên là có thể rồi.” Mẹ Nhiếp từ trên giường nhẹ nhàng ngồi dậy, đi xuống giường. Bà dùng ánh mắt phức tạp thoáng nhìn qua Nhiếp Tử

Phong đang ngồi chồm hổm bên cạnh cậu nhóc Từ Ngôn kia, hạ giọng dặn dò lại một câu: “Phải vắt và lăm thằng bé mới ngủ được đấy, con đừng có làm ồn áo náo động khiến nó tỉnh lại đấy nhé.” Nói xong, bà mới xoay người rời đi.

Cửa đã đóng lại, thoáng cái cả gian phòng lại chìm trong sự yên tĩnh.

Nương theo ánh sáng nhu hòa của chiếc đèn ngủ, Nhiếp Từ Phong nhìn về phía cậu nhóc Từ Ngôn đang chìm trong giấc ngủ, chỉ thấy trên gương mặt phần nộn kia vẫn còn loang lổ vệt nước mắt chưa kịp lau đi, trong bàn tay nho nhỏ còn đang nắm lấy tấm ảnh chụp mẹ của mình. Xem ra, chắc là mẹ Nhiếp đã cho cu cậu xem ảnh chụp của mẹ, thằng bé vừa nhìn mẹ vừa khóc đến mệt là người mới ngủ thiếp đi...

Nghe quần gia nói, bọn họ đã tìm rất nhiều vú em, nhưng bất kể có dỗ dành, dọa nạt thằng bé thế nào đi nữa, cậu nhóc Từ Ngôn cũng không chịu bú sữa của người khác. Rơi vào đường cùng mẹ Nhiếp chỉ đành phải pha sữa bột cho vào bình sữa để cu cậu ăn.

Nhiếp Từ Phong nhìn con trai đang ngủ đến mê mẩn cả người. Anh run rẩy vươn bàn tay của mình. Đầu ngón tay thô ráp rất nhẹ nhàng khẽ xẹt qua lớp da thịt non nớt của con trai, cảm giác như đang sờ vào lớp tơ lụa mịn màng vậy. Dừng ánh mắt lướt qua ngũ quan nho nhỏ của con trai, anh phảng phất như nhìn thấy gương mặt của cô...

Chẳng biết từ lúc nào, trong hốc mắt của anh đã nhuộm một màu hồng hồng, một tầng hơi nước tràn ngập làm ướt đẫm mắt cả khước mắt của anh. Khi anh chậm rãi ôm cậu nhóc Từ Ngôn vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ vào trong ngực của mình, thì ngay lúc ấy, đáy lòng anh chợt nóng rực lên. Rốt cuộc, anh không sao nén nổi nước mắt của mình nữa, từ trong hốc mắt những giọt nước mắt thi nhau lăn xuống bên dưới, rơi vào trên gương mặt của cậu nhóc Từ Ngôn, làm cậu nhóc đang ngủ say lập tức thức trong lúc dậy.

Nhóc Từ Ngôn hé mở mí mắt, để lộ ra một đôi mắt với cặp mắt to trắng đen rõ ràng. Khi nhìn thấy Nhiếp Từ Phong cu cậu cũng không hề khóc, mà chỉ nhìn vào anh toét miệng ra cười, miệng cứ u ơ u ơ không biết đang nói cái gì.

Thấy thế, Nhiếp Từ Phong cũng mỉm cười, lấy tay quẹt nước mắt đang rơi trên mặt mình rất nhanh, rồi tiếp tục toét miệng nhẹ nhàng ra cười hỏi con trai: “Bảo bối, con đói bụng phải không?” Anh bắt chước Nhiếp Từ Vũ, dùng ngữ điệu êm dịu nhẹ nhàng hỏi con, với tay cầm chiếc bình sữa đặt ở trên tủ đầu giường ngay bên cạnh, trong bình vẫn còn lại khá nhiều sữa còn ấm, nhét vào trong miệng của cu cậu.

Chắc chắn là cậu nhóc Từ Ngôn này đói bụng thật sự, khi anh chăm chú theo dõi cho cu cậu ăn, có thể nhìn thấy rất rõ ràng, nhóc con đang hút mạnh từng ngụm từng ngụm sữa lớn.

Cứ như vậy, sau khi được cho ăn no, cậu nhóc Từ Ngôn lại nặng nề ngủ thiếp đi ở trong lòng ngực của anh, chỉ là sau đã ngủ một tay cu cậu vẫn cầm chặt lấy ảnh chụp của Nhiếp Từ Vũ, mặt khác một tay kia cứ cầm lấy ngón tay cái của Nhiếp Từ Phong, khước môi nhếch lên một nụ cười rất an tâm.

Nhiếp Từ Phong đặt con trai đã lúc này đã ngủ say trở lại trên giường, sau đó anh cẩn thận từng ly từng đắp chiếc chăn mỏng lên cho con trai xong xuôi, lúc này anh mới đứng dậy đi ra ngoài ban công ở bên cạnh.

Ánh trăng sáng đầy ma mị, ánh sao lộ ra chỉ lơ mờ và âm đạm, luồng ánh sáng trắng như bạc khi rơi vào trên thân thể cao to của anh, có chút gì đó cực kỳ thể lương.

Nhiếp Từ Phong mở to đôi mắt chẳng biết đã trở nên tỉnh táo từ lúc nào, ngửa đầu nhìn về phía không trung bao la mênh mông, Nhiếp Từ Phong không sao nhìn được liền nhếch miệng lên nở một nụ đắng chát.

Vũ Vũ, có phải em đang ở trên bầu trời kia để nhìn anh hay không? Nếu như em còn sống, nhìn thấy bộ dáng như đang ép buộc người khác như thế này, liệu em có mắng anh hay không?

Anh phải làm sao bây giờ? Đây mới là ngày thứ tư em rời khỏi anh, anh đa cực kỳ nhớ đến em rồi, nhớ em đến mức hận không thể lập tức chết luôn để được đi gặp em. Nhiếp Từ Phong cười, hai hàng nước mắt trong veo lại từ trong khước mắt của anh lăn xuống dưới. Anh hít vào một hơi, cố gắng nở một nụ cười.

Nhưng mà bây giờ thì không được! Bởi vì Từ Ngôn vẫn còn nhỏ như vậy! Nếu như anh cứ như vậy mà vứt bỏ con trai của chúng ta ở lại, anh nghĩ cho dù anh có chết đi theo em, chắc chắn em cũng sẽ không tha thứ cho anh...

Cho nên, xin em hãy đợi anh nhé...

Em cứ yên tâm, anh sẽ chăm sóc cho con trai của chúng ta cho thật tốt, đợi cho đến lúc con đã trưởng thành, có đầy đủ năng lực làm chủ được cuộc sống của mình, thì đến lúc đó anh sẽ đi tới để gặp em..

...

Từ sau đêm hôm đó, cuộc sống của Nhiếp Từ Phong đã có một sự biến hóa đến nghiêng trời lệch đất.

Vẫn như khoảng thời gian trước, anh vẫn luôn là một người nổi tiếng trên thương trường là người một tay che trời, tựa như từ trước đến nay, tất cả mọi công việc đều chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì. Người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng chỉ cần là những người đã từng gần gũi với anh, không ai không nhận ra sự thay đổi của anh, bởi vì càng ngày anh trở nên lạnh khốc, trầm mặc ít nói.

Anh từ chối ý kiến của mẹ Nhiếp, không cho bà đưa Từ Ngôn đi theo bà cùng về ước Mĩ để tiện chăm sóc, đồng thời cũng bắt đầu đảm đương thêm nhiệm vụ của một vú em. Ban ngày anh sẽ mang theo cậu nhóc Từ Ngôn kia cùng đi làm với mình. Thừa dịp lúc con trai ngủ, anh sẽ giải quyết công việc.

Khi con tỉnh giấc, anh sẽ bỏ lại công việc của công ty xuống để chăm sóc cho con trai. Cho dù anh phải ra nước ngoài đi công tác, anh cũng mang theo cậu nhóc Từ Ngôn. Anh không muốn nhờ người khác động tay để làm việc này, tự tay của anh làm taates rear mọi công việc, bất kể là chuyện thay tã hay là pha sữa bột cho cậu nhóc Từ Ngôn.

Cuộc sống của hai cha còn cứ như vậy trôi đi, thoáng qua một cái, vậy mà đã được năm năm rồi..

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 233: Chương 207: Năm năm sau

Thời gian thấm thoát trôi đi, năm tháng như một khúc ca, chỉ chớp mắt một cái mà đã năm năm rồi, thời gian trôi qua cực nhanh chóng.

Nằm ở bên bờ biển, có một trang viên xa hoa chiếm một khoảng diện tích phải đến ngàn khoảnh (*)..

(*)khoảnh: đơn vị đo diện tích, rộng bằng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hecta

Một chiếc xe Lincoln màu đen bóng loại buồng xe dài hơn, vừa dừng lại ở trước cửa chính, người quản gia vừa mới tiến lên để mở cửa xe, trong tay đã thấy thêm một cái cặp sách nhỏ, vô ý thức ông nhìn xa hơn vào trong buồng xe thấy trên chiếc ghế trống không ở buồng sau xe chỉ còn một đồng mảnh vụn chocolate, còn có một túi khoai tây chiên đã bóc ra mới ăn được một nửa.

“Thích thích, thích thích, thích thích” Tiếng bước chân vang lên khắp cả trong đại sảnh rộng lớn như vậy, lướt qua người hầu nữ ở bên cửa đang cất tiếng chào đầy cung kính, một bóng dáng nhỏ nhỏ nhanh chóng chạy lên trên lầu hai, nhảy luôn vào trong một căn phòng. Cửa phòng vừa đóng lại, xoay người một cái, bỗng dưng, một cặp chân thon dài như ngọc xuất hiện ở trong tầm mắt của cô bé, thân hình nhỏ nhỏ kia lập tức ngăn chiếc đầu tròn nhỏ nhỏ lên, sau khi nhìn thấy chủ nhân của cặp chân kia thì lập tức sợ tới mức hồn bay phách tán, phản ứng đầu tiên chính là che cái miệng của mình lại.

“Con lại vừa ăn vụng chocolate rồi!” Một tiếng nói nghiêm khắc ở trong phòng vang lên. Người phụ nữ xinh đẹp ngồi xỏm người xuống, không chút ngần ngại, đưa tay vụng bưng cái tay đang che miệng của cô bé ra: “Mẹ đã cảnh cáo con bao nhiêu lần rồi, mẹ đã dặn con không được phép ăn chocolate kia mà, tại sao con lại không chịu nghe vậy!” Người phụ nữ kia nói về không vui, đưa tay véo nhẹ vào đôi má bụ bẫm trắng trẻo của cô bé.

“Á...Mẹ, đau quá.” Đường Đường mím lại cái miệng nhỏ nhắn nhìn mẹ của mình với vẻ rất đáng thương. Mẹ của cô bé là một người phụ nữ xinh đẹp tính tình cũng không tệ, đúng vậy, tất cả mọi người trong nhà đều nói mẹ của bé là một người dịu dàng nhất trần đời, duy chỉ có một mình cô bé là cảm thấy tính tình của mẹ mình không tốt mà thôi! Cô bé không khỏi bất chước theo cách nói của nhân vật nào đó ở trong phim Hàn quốc, khi nhân vật đó làm sai chuyện gì đó, liền chà xát đôi bàn tay nhỏ bé với nhau, nói: “Xin mẹ tha thứ cho con đi, đây là lần thứ nhất mà, huống hồ, không phải là con đi ăn trộm đâu, là chú Trương đã mua cho con mà!”

“Không được! Không thể tha thứ cho con được!” Người phụ nữ kia nghiêm sắc mặt, nhìn cô bé về rất nghiêm khắc: “Tối nay sau khi ăn cơm xong, con không được phép ăn bánh ngọt tráng miệng nữa, có nghe lời mẹ hay không?”

Vừa nghe thấy mẹ nói sau khi ăn cơm tối xong, cô gái nhỏ liền vội vàng ôm lấy hai đùi của mẹ mình, nói về cầu khẩn: “Không nên như vậy đâu mẹ...”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Chương 208: Gặp gỡ trong yến hội

Bên trong hội trường rộng lớn của buổi yến hội lúc này được trang hoàng cực kỳ xa hoa lộng lẫy.

Chiếc đèn chùm pha lê Swarovski khổng lồ tỏa ánh sáng rực rỡ, tiếng đàn Violin du dương bên tai không dứt, các quý ông quý bà mặc những bộ quần áo xa xỉ, quý giá, đẹp lộng lẫy, che kín cả hội trường buổi dạ tiệc. Quần áo là lượt, đáng vẻ yêu kiều, hào nhoáng, ăn uống linh đình, tất cả đã tạo ra một bầu không khí vô cùng hải hòa.

Từ lúc một nhà ba người họ Tống xuất hiện ở trong hội trường, ngay lập tức bọn họ đã thu hút vô số ánh mắt chăm chú của mọi người. Ngoại trừ Tống Linh, người đàn ông chủ chốt đầy phong độ của nhà họ Tống, người duy nhất trong mấy năm qua có thể địch nổi cả về danh tiếng và sức lực lẫn hình dáng bên ngoài nổi bật với Nhiếp Từ Phong, tổng giám đốc tập đoàn Nhiếp Phong, còn vì một nguyên nhân nữa là, người phụ nữ đứng ở bên cạnh vẫn luôn khoác tay anh kia, cũng là một người khiến người khác phải nhìn đến rơi mắt.

“Đến chốc lát nữa không con không được phép ăn món điểm tâm ngọt, biết không?” Đêm nay Tống Hi mặc trên mình một bộ lễ phục cổ chữ V màu

hồng đào. Bộ lễ phục được cắt may bằng loại vải thượng hạng, bó sát quanh thân hình yếu đuối của cô, càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn giong như làn da của trẻ con vậy. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ to bằng cỡ bàn tay chỉ trang điểm qua bằng một chút phấn, ngũ quan vô cùng xinh đẹp, mái tóc đỏ dài như thác nước được uốn thành những làn sóng lớn, được xõa ra một cách tùy ý ở trước ngực, thật làm người ta phải xao lòng. Phóng mắt ra nhìn khắp cả hội trường yến hội trường, cũng không thể tìm đâu ra người khác đẹp hơn cô.

“Nhưng mà con chỉ ăn một miếng bánh ngọt chocolate thôi cũng không được sao?” Tiểu Đường Đường ngồi ở trên cánh tay của Tống Linh, đôi mắt ngập nước mờ to nhìn sang mẹ, đáy mắt mang theo sự chờ mong. Cô bé mặc chiếc váy màu hồng phấn xinh xắn, mái tóc được cuốn lại búi cao lên thành một quả cầu nho nhỏ trên đầu, một chiếc nơ hình con bướm được kẹp lên cuộn tóc nhỏ đó để làm đẹp. Nhìn cô bé tựa như một nàng công chúa nhỏ ở trong truyện cổ tích vậy.

“Cũng không được.” Tống Hi lạnh mặt nghiêm khắc, phun ra một câu: “Con đã quên bà cố nội của con rồi sao?”

Vừa nghe đến ba chữ “bà cố nội” kia, một sự sợ hãi chợt lóe lên nơi đáy mắt của Đường Đường, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé lập tức liền xụ luôn xuống.

Nhìn bộ dáng của hai mẹ con như đang pha trò, Tống Linh thật sự cảm thấy cực kỳ thú vị. Anh chuyển con mắt thoảng nhìn qua Đường Đường còn đang thất hồn lạc phách ở trên cánh tay mình, đường đường nói một câu dặn dò: “Đường Đường, con tùy tiện đi tìm một chút đồ gì đó để ăn trước nhé, ba với mẹ con có chuyện phải làm, một lát nữa, sẽ quay lại để tìm con.” Nói xong anh đặt con gái xuống đất.

Không được phép ăn? Vậy thì bé sẽ vụng trộm ăn một chút! Mặc kệ! Bé cũng đã dự định ngày mai sẽ tiếp tục cự tuyệt sự dụ dỗ của đồ ngọt!

Trong đáy mắt tròn to kia lóe ra chút ánh sáng khôn khéo, Đường Đường vừa đứng ở trên mặt đất còn chưa được vững, đôi chân đã nhanh chóng chạy về phía bàn tiệc đứng kê ở bên cạnh, nhưng cô bé chạy chưa được mấy, đã bị một bàn tay sau lưng kéo lại.

“Mẹ, người ta thật sự rất đói bụng mà.” Cho rằng mẹ không nhìn ra ý nghĩ của mình, Đường Đường cố ý giả vờ bày ra một dáng vẻ rất đáng thương, còn sờ lên cái bụng nhỏ của mình: “Mẹ, mẹ không nghe thấy cái bụng của con đang kêu gào hay sao?”

“Cô nhóc tinh quái!” Tống Hi lại gõ vào cái đầu nhỏ của con gái, lập tức đưa tới một lời dặn dò yêu thương: “Nhớ rõ là chỉ được phép đi đi lại lại ở chỗ này thôi, đừng có chạy loạn đi khắp nơi trong hội trường, nghe rõ chưa?”

“Dạ, con đã biết rồi.” Đường Đường gật đầu như trêu ghẹo. Nhìn cha mẹ dắt tay nhau song song rời khỏi nơi đó, lúc này cô bé mới xoay người chạy đi.

Bánh ngọt chocolate hương vị ngon lành xinh đẹp ơi, tôi đã đến đây...

...

Nhiếp Tử Phong cùng với Nhiếp Tử Ngôn vừa mới đi vào hội trường buổi dạ tiệc, anh tự đi đến bên cạnh bàn tiệc, lúc vừa mới giờ tay định cầm một ly sâm banh thì chợt nghe thấy một tiếng gọi ngọt ngào đến phát ngán truyền đến.

“Chú ơi.”

Nhiếp Tử Phong giật mình nhìn quanh, không hề nhìn thấy ai hết. Hàng lông mày rậm đen như mực trên gương mặt khí phách của anh liền nhíu lại, lẽ nào có ai đó muốn đùa giỡn với anh!

“Chú ơi, cháu ở đây.”

Nhiếp Tử Phong lại nhìn bốn phía xung quanh, vẫn như trước không có người nào. Đang lúc anh cầm lấy ly sâm banh định xoay người rồi đi thì bỗng dưng cảm thấy mình dưới đuôi mình bị kéo một hồi. Anh theo đó nhìn xuống, một khuôn mặt xinh xắn hé mở một nụ cười tươi tắn, hết sức ngọt ngào ánh vào trong cặp mắt của anh.

Đường Đường lộ ra một ý cười tươi rất nịnh nọt, sau đó duỗi hai cánh tay về phía anh, thốt lên một câu: “Chú ơi, bế cháu với.”

Cô nhóc này ở đâu ra vậy!

Cặp mày rậm của Nhiếp Tử Phong như xoắn chặt lại thành vó nhau, khuôn mặt anh bình tĩnh, vẻ không vui nhìn cô bé con muốn anh bế lên kia, không nhìn được trầm giọng hỏi: “Cháu là con cái nhà ai vậy?” Sao lại tùy tiện muốn người khác bế mình lên như vậy, cũng không có một chút ý định đề phòng gì hết, nếu đổi thành Tử Ngôn, anh đã sớm giáo huấn cho cậu một bữa rồi.

“Bé cháu lên với.” Đường Đường cứ mặc kệ anh hỏi những chuyện gì đâu đâu, vẫn như trước, không chịu từ bỏ ý định muốn được anh bế lên. Sau khi gọi nhờ anh mấy lần không có kết quả, khuôn mặt đang tươi cười liền bày ra bộ dạng nhăn nhúm lại thành một đồng, vẻ mặt cũng lập tức lộ ra vẻ đáng thương bộ dáng tựa như sắp khóc lên. “Ồ ô... Chú ơi, bế cháu lên!”

Giọng nói mang theo chút run rẩy của cô bé đã thu hút ánh mắt chú ý của một số người bên ngoài, thoảng cái, tiếng bàn luận xôn xao liền lập tức truyền đến, làm Nhiếp Tử Phong càng thấy không vui. Không biết làm thế nào với sự phiền hà ở bên dưới, Nhiếp Tử Phong đành phải khom người hạ eo, đưa tay nhắc cô bé từ trên mặt đất lên trên. Quả thực, không phải là anh bế cô bé con đó lên, mà là tóm lấy cô bé nhắc lên giống như tóm bắt một con gà con lên vậy.

Chỉ có điều Đường Đường lại thấy không sao cả, cho dù anh là được anh bế lên hay là tóm bản thân mình lên cũng được, chỉ cần cô bé được đứng cao

hơn trước như vậy là đủ rồi!

Ở dưới ánh mắt rét lạnh của Nhiếp Tử Phong, cô bé uốn éo người chuyển về hướng bàn ăn, sau đó thành thạo cầm lấy chiếc đĩa ăn, hướng vào lô bánh ngọt ở bên trong, nhặt rất nhanh những thứ bánh ngọt mà mình thích ăn cho vào trong đĩa, nào bánh Đẻ Lạp Mễ Tô, Hắc Sâm Lâm, bánh pút-đing ... Toàn loại bánh điểm tâm ngọt, sau đó bắt chắp hình tượng, ở ngay trong tay của Nhiếp Tử Phong, cô bé lập tức bắt đầu ăn luôn.

Hóa ra cô bé muốn anh bế lên là để lấy bánh để ăn! Nhìn bộ dáng cô bé ăn có vẻ rất ngon lành thế kia, Nhiếp Tử Phong cảm thấy toát mồ hôi, chưa từng bao giờ cảm thấy xấu hổ như vậy.

“Cám ơn chú ạ, chú có thể thả cháu xuống được rồi.” Ở ngay trên tay của Nhiếp Tử Phong, Đường Đường đã ăn xong một chiếc bánh điểm tâm ngọt. Cũng không đợi Nhiếp Tử Phong kịp phản ứng, cô bé lập tức giãy dụa thân thể của mình, tựa như một con chạch nhỏ tuột xuống, văng vẳng đứng ở trên mặt đất. Tiếp đó cô bé rất không dễ dàng gì mới đặt được cái mông ngồi xuống dưới đất, ôm chiếc đĩa chứa đầy những chiếc bánh ngọt kia bắt đầu cắn từng miếng, từng miếng bánh, ăn rất ngon lành.

Bộ dáng cô bé ngồi ăn rất ngon miệng. Nhìn thấy hình ảnh đó, từ nơi sâu thẳm trong trí óc, Nhiếp Tử Phong không khỏi nghĩ tới người kia, nhớ rõ lúc cô còn nhỏ cũng có vẻ mặt phi thường đáng yêu như thế. Vì vậy khoe miệng của anh liền cong lên thoáng hiện ra một nụ cười tràn đầy đau khổ, biểu cảm cũng không khỏi trở nên ôn hòa hơn: “Cháu có muốn chú lấy giúp cho cháu đồ uống không?” Nhiếp Tử Phong ngồi xổm người xuống hỏi.

“Muốn... Chocolate ạ!” Lúc này có thể nhét nhiều thêm được một chút thì nhét, bằng không một lát nữa nếu bị mẹ phát hiện cô bé đã vụng trộm ăn bánh ngọt thì xong rồi.

Cô bé vừa mới mở miệng, Nhiếp Tử Phong lại bắt đầu cảm thấy hối hận tại sao mình lại đi hỏi cô bé câu đó: “Ở đây không có chocolate đâu!”

“Vậy... Vậy người ta muốn ăn kem” Đường Đường mở to đôi mắt vô tội một lần nữa nhìn lại Nhiếp Tử Phong đang nhủ mảy lại, nói một câu nghe không rõ lời: “Mẹ cháu nói nếu mà cau mày nhiều, sau này sẽ bị già nhanh hơn. Chú à, chú muốn mình bị già nhanh hơn một chút sao?”

“Chú đã nói uống thì phải uống!” Sắc mặt của Nhiếp Tử Phong trong lúc vô tình sớm đã trở nên tái nhợt. Anh trợn mắt trợn mũi, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về mặt vô tội của Đường Đường. Nhiếp Tử Phong anh, đã sống cho đến khi trưởng thành như ngày nay, vẫn chưa từng bao giờ chạm phải một đứa trẻ nào đáng ghét như vậy!

Nghĩ vậy, anh đứng thẳng người lên tiện tay cầm một ly nước trái cây đưa cho cô bé, anh nhìn cô bé với vẻ mặt không vui, nhủ mảy lại, nói một câu: “Người ta ghét nhất là uống nước trái cây.” Nhưng rồi cô bé vẫn đưa tay đón lấy rót vào miệng một ngụm lớn, khi ấy, trong đầu cô bé chỉ chỉ tràn ngập một ý nghĩ duy nhất: chắc chắn là chú kia đã lấy ly rượu để cho cô uống rồi, như vậy mình sẽ uống vào cho thật say đi, tránh để hồi hán lăm chuyen.

Nhìn thấy cô nhóc lại bắt đầu tiếp tục ăn bánh, lúc này Nhiếp Tử Phong mới thở phào một hơi, khi anh cầm lấy ly sâm banh của mình, xoay người định trốn tránh cách xa cô gái nhỏ kia ra một chút, chợt có một tiếng nói vang lên, làm cho anh đã dừng bước chân của mình lại.

“Con đã phải tìm ba đến một lúc lâu rồi đấy, con còn tưởng rằng ba đã đi nơi nào đó để nói chuyện với người khác rồi, hóa ra ba lại ở nơi này sao?” Vừa đi toilet trở lại, Nhiếp Tử Ngôn liền nhanh chóng đi về phía Nhiếp Tử Phong đang đứng. Chỉ có điều vừa mới đi được một nửa đường, ánh mắt cậu đã nhìn thấy ngay ở phía sau ba của mình là cô nhóc Đường Đường, bước chân liền chậm lại, ngay sau đó nụ cười tươi kia lập tức đông cứng lại ở trên khóe môi.

Vốn dĩ đang mải cầm mặt vào ăn đĩa bánh ngọt, Đường Đường vừa nhìn thấy Nhiếp Tử Ngôn, vội vàng từ trên mặt đất vùng dậy: “A! Anh Tử Ngôn!”

Vừa nói cô bé vừa chạy về hướng của Nhiếp Tử Ngôn, nhưng vướng dưới chân nên bị mất thăng bằng, té nhào xuống, mà miếng bánh ngọt trong tay cũng bay luôn ra ngoài.

“Uych.” Một tiếng, chỉ nghe thấy Nhiếp Tử Ngôn thở hắt ra một hơi đầy vẻ chán ngán, anh nhìn theo ánh mắt đang trợn trừng nhìn thẳng của con trai, chỉ thấy, trên bộ tây trang Armani sang trọng đắt tiền của Nhiếp Tử Phong, thỉnh thoảng đã có thêm một vạch màu trắng.

Đường Đường nhanh chóng từ trên mặt đất bò dậy, đến nhìn thôi cũng chưa từng liếc mắt qua ông chú Nhiếp Tử Phong đã bị chính mình gây tai họa cho, đã vội xông đến bên cạnh Nhiếp Tử Ngôn. Một tay Đường Đường nắm lấy cổ tay của Nhiếp Tử Ngôn, cao hứng hoa chân múa tay vẻ rất vui sướng: “Anh Tử Ngôn, chúng ta thật là có duyên gặp mặt, không thể ngờ rằng ở nơi này em lại được nhìn thấy anh đấy!” Đôi mắt nhỏ của cô bé hơi híp lại vẻ đầy si mê, vẻ mặt Đường Đường cũng đầy si mê nhìn sang Nhiếp Tử Ngôn vẫn luôn giữ vẻ lạnh lùng, chỉ thiếu chút nữa biến thành hình trái tim.

Lúc này Nhiếp Tử Ngôn Kịp mới phản ứng, cậu quay đầu lại cặp mắt lạnh lẽo trừng lên liếc nhìn Đường Đường. Tiếp đó, cậu không chút lưu tình, cứ thế bỏ qua Đường Đường tiếp tục cất bước đi về hướng Nhiếp Tử Phong: “Ba, ba không sao chứ?” Nói xong, cậu móc từ trong túi áo trên ra một chiếc khăn tay đưa cho Nhiếp Tử Phong.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Chương 208 (tiếp theo)

“Tữ Ngõn, con quen biết cô bé này sao?” Nhiếp Tử Phong trầm giọng hỏi. Vừa rồi thì dây dưa, bây giờ lại có cuộc tao ngộ gấp gáp này, làm cho anh bắt đầu cảm thấy mình thật may mắn, may mắn năm đó Vũ Vũ sinh con không phải là nữ hài, nếu không anh liền thật sự muốn đau đầu chết!

Nhiếp Tử Ngõn quay đầu liếc nhìn Đường Đường về chần chẫn. Lúc cậu đang định mở to miệng nói cái gì đó, thì lại nghe thấy một câu nói mang đậm vị ngọt ngán đến chết người vừa vắn truyền tới.

“Đúng vậy, đúng vậy, cháu và anh Tử Ngõn quá quen biết nhau là khác, cháu là bạn gái nhỏ của anh Tử Ngõn đấy!” Đường Đường không chút e lệ hét tướng lên vừa dính chặt lấy Tử Ngõn, như một cái kẹo đa trân.

Bạn gái nhỏ! Đồ mờ mờ !

Nghe câu nói này, hai cha con nhà họ Nhiếp lập tức có phản ứng giống nhau như đúc.

Nhiếp Tử Phong dờ khóc dờ cười nhìn bộ dáng Đường Đường mới chỉ có ba bốn tuổi, bắt đầu cảm thấy cô bé này rất thú vị. Mà sao Nhiếp Tử Ngõn hình như lại không thấy vui mừng? Không phải! Là phần nợ mới đúng! Gương mặt vừa lạnh lùng vừa đẹp trai kia nhìn thế nào cũng như đang trưng ra cái vẻ mặt thối tới cực điểm, tựa như có ai đó thiếu nợ của cậu đến trăm vạn đồng bạc vậy! Nhưng Đường Đường lại không hề có chút nào là đã phát hiện ra vẻ khác thường của Tử Ngõn, cô bé vẫn tiếp tục kề cận với Tử Ngõn, khuôn mặt nhỏ nhắn cứ cọ cọ vào trên cánh tay của tử Ngõn, quét sạch sẽ toàn bộ bọt ở trên miệng mình lên trên bộ tây trang nhỏ của Tử Ngõn.

“Ba đi toilet xử lý một chút, Tử Ngõn, con ở nơi này nhé, trước mắt tiếp tục chú ý trông nom cô bé này một chút, một lát nữa đến khi ba trở về sẽ nói chuyện sau.” Nhiếp Tử Phong nói xong cũng nhắm về phía hướng phòng toilet đi tới.

※

Mà chờ tới khi bóng dáng của Nhiếp Tử Phong rời đi, gương mặt cứng ngắc của Nhiếp Tử Ngõn vừa biểu lộ vẻ hiểu rõ rồi liền lập tức tan biến đi bởi sự phần nộ trong lòng.

Nhiếp Tử Ngõn gắt gao trừng mắt đối với Đường Đường vẫn đang nhìn mình cười tươi như hoa đến mức giống như bị si ngốc vậy. Cậu ra sức muốn gạt bỏ sự dây dưa của Đường Đường, nhưng mà dù có làm như thế nào cô bé cũng không chịu bỏ tay ra!

“Em không cần phải cứ đi theo anh như vậy đâu, em thấy như vậy có phải là rất phiền toái hay không?” Chẳng qua là vào một ngày nào đó cậu đã tiện tay ném cho cô nữ sinh họ Tống này một thanh chocolate, mà khi đó trong hoa viên chỉ có mỗi một mình Đường Đường mà thôi. Nếu sớm biết việc mình đã ném thanh chocolate cho Đường Đường rồi sẽ bị cô bé cuốn lấy mình gắt gao như vậy, thì lúc trước cậu đã không tình nguyện cho cô kẹo như thế!

“Không thấy phiền chút nào hết! Đường Đường không thấy phiền chút nào cả.” Đường Đường tí mắt cười đến si ngốc, trong đáy mắt tất cả đều chỉ có hình bóng của Tử Ngõn mà thôi.”Anh Tử Ngõn, anh có đói bụng không? Đường Đường mang bánh ngọt đến cho anh ăn nhé, được không?” Nói xong, cô bé buông tay Tử Ngõn ra chạy tới nơi vừa rồi mình vừa ngồi, nhặt chiếc khay nhỏ đựng bánh để trên mặt đất cầm lên, bung đến cho cậu. Đường Đường đưa tay cầm một miếng bánh Đề Lạp Mễ Tô lên: “Anh há miệng to ra nào, ăn bánh này ngon lắm đó!” Nói xong cô bé liền cầm miếng bánh đưa lên miệng của Tử Ngõn.

“Anh không ăn.” Nhiếp Tử Ngõn sau khi quay đầu đi cũng không muốn quay lại nhìn đến Đường Đường thêm một liếc mắt gây tổn thương nữa!

“Ừm... Anh Tử Ngõn, anh ăn một miếng nhé, thật sự ăn rất ngon đấy.” Đường Đường không chịu chấp nhận, nhất định không buông tha cho Tử Ngõn.

Trước sau như một vẫn luôn tinh táo, nhưng chỉ vì sự dây dưa của Đường Đường mà sự tinh táo của Tử Ngõn đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, chỉ một lát sau Nhiếp Tử Ngõn đã phát hỏa. Cậu khẽ đưa tay lên gạt bàn tay của Đường Đường ra, lạnh lùng quát lên một câu: “Anh đã nói rồi, anh không muốn ăn bánh ngọt, có phải là em nghe mà không hiểu tiếng người không vậy?!”

Nói xong, chỉ nghe thấy “cạch” một tiếng, chiếc đĩa mà Đường Đường đang cầm trong tay rơi xuống đất, vỡ thành hai nửa, mà những kia miếng bánh điểm tâm ngọt chỉ trong chốc lát cũng đã bị hủy hoại.

Bởi vì một tiếng động đột ngột kia vang lên, mọi ánh mắt ở xung quanh hai đứa trẻ đều nhất loạt dồn về nơi vừa phát ra tiếng đổ vỡ đó, kể cả Tống Hi cùng Tống Linh đang ở cách đó không xa, sau khi nhìn thấy một màn này cả hai người đều xanh mặt.

“Ai bảo em không nghe lời của anh chứ, anh đã nói là không muốn ăn bánh rồi, thì em cũng đừng có bắt anh ăn! Em thật sự rất chán ghét!” Không để ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Đường đang nhăn lại, là chẳng chừa khóc, Nhiếp Tử Ngõn nhìn lại Đường Đường lúc này cũng không hiểu là mình đã làm sai điều gì, về mặt cậu lộ rõ vẻ chán ghét. Đang lúc cậu xoay người định rời khỏi nơi này thì có một giọng nói dịu dàng ở phía sau lưng cậu vang lên.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?..” Vội vội vàng vàng chạy tới, về mặt Tống Hi đầy lo lắng nhìn cái đầu nhỏ xinh xinh của Đường Đường đang rũ cụp xuống nhìn bánh ngọt bị rơi nát vụn ở dưới chân. Một giây sau, sắc mặt Tống Hi trầm xuống: “Con là một đứa trẻ không ngoan ngoan, con lại vừa ăn vụng bánh rồi!” Nói xong cô liền vượt qua Nhiếp Tử Ngõn đang trở mặt nhìn mình, đi đến bên cạnh Đường Đường.

“Hu hu... Mẹ...” Vừa nhìn thấy Tống Hi đang đi tới, bao nhiêu sự uất ức trong lòng của Đường Đường ngay lập tức liền mạnh mẽ bộc phát ra bằng hết. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé nhìn vốn rất xinh đẹp đã nhăn nhúm lại khóc nức nở: “Anh Tử Ngõn... Anh Tử Ngõn... anh ấy bảo chán ghét con rồi...” Nói xong, những giọt nước mắt trong suốt từ trên khóe mắt liền rơi xuống như mưa. Cả khuôn mặt lúc này trở nên mờ mịt bởi những giọt nước mắt to thì nhau lẫn xuống, làm cho người ta nhìn mà sinh lòng thương tiếc.

Nhìn thấy con gái có bộ dạng như vậy, cho dù Tống Hi có giận dữ đến đâu đi nữa cũng không còn chỗ để mà phát ra nữa.

“Đừng khóc con, nhìn xem, khuôn mặt tươi cười của con bây giờ đã thành ra cái hình dạng gì rồi này.” Tống Hi ngồi xổm người xuống, lấy từ trong chiếc túi xách đi dự dạ tiệc cầm trên tay ra một chiếc khăn tay, lau sạch vết nước mắt lẫn những vết bơ ở trên khuôn mặt tươi cười của con gái, ôn nhu dò hỏi: “Ai là anh Từ Ngôn vậy? Tại sao anh Từ Ngôn đó lại phải chán ghét con? Con đáng yêu như thế này, ai nỡ lòng nào chán ghét con chứ!”

Được mẹ nói lời an ủi, Đường Đường lập tức cảm thấy tốt hơn nhiều. Cô bé chỉ còn thút tha thút thít chỉ tay về phía Nhiếp Từ Ngôn đang ở cách đó mấy bước chân, đứng ở nguyên tại chỗ tựa như đã bị hóa đá, đang nhìn về phía hai mẹ con cô bé, nói: “Ồ ô... Kia chính là anh Từ Ngôn đấy.”

Tống Hi theo hướng tay của con gái cô đang chỉ nhìn sang bên đó, ánh mắt của Nhiếp Từ Ngôn đang nhìn đến xuất thần, bỗng nhiên lại thấy có người đang nhìn sang mình thì trong lòng cậu bỗng dưng như bị đập mạnh một cái, trong đầu cậu bé trở nên trống rỗng.

“Cháu...” Tống Hi cố gắng mở miệng như muốn nói điều gì, nhưng mà lại không thể nói nên lời.

Cặp mắt cực kỳ trong trẻo của Tống Hi cứ nhìn chăm chăm vào Nhiếp Từ Ngôn cũng đang nhìn vào cô suốt giây phút qua vẫn không hề nháy mắt. Bằng trực giác cô đã cảm nhận thấy cậu bé trai kia nhìn rất quen thuộc với mình, nhưng khi cô cố gắng hồi tưởng lại xem cô đã từng gặp ở đâu, thì thấy đầu óc cô lại đau đốn vô cùng, chỉ chốc lát sau đã đau đến mức gương mặt của cô đã trắng bệch ra. Cô bụm lấy trái tim của mình đang đập “thình thịch”, như chỉ trực nhảy vọt lên, cố gắng kiềm chế lại tình cảm trong lòng đang cực kỳ phức tạp.

“Cháu có quen biết với Đường Đường nhà cô sao?” Cô mở miệng hỏi.

Lời nói ôn hòa, dịu dàng khiến Nhiếp Từ Ngôn đang xuất thần liền thoáng giật mình một cái, rất nhanh chóng, suy nghĩ của cậu như bị kéo lại. Cậu ngênh đón cái nhìn mà chỉ nhìn qua thôi cậu thấy giống như đúc ở trên tấm ảnh mà cậu đã nhìn từ nhỏ đến khi lớn lên. Thậm chí nhắm mắt lại cậu cũng có thể miêu tả được tỉ mỉ được dung nhan đó, đột nhiên cậu thấy trong mũi mình cực kỳ đau xót, đôi con người đen láy kia trong nháy mắt, nơi đáy mắt đã thấy một lớp sương mờ phủ kín.

Mẹ...

Sau một hồi lâu, cánh môi của cậu mới khẽ mấp máy, còn đang định gọi ra cái chữ này, thì bỗng nhiên có một giọng nói của đàn ông đột nhiên cắm vào cắt đứt anh.

“Hi nì, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Chào tạm biệt với một người quen cũ trên thương trường xong, Tống Linh quay hỏi Tống Linh một câu, hai con người âm u lạnh lẽo đang nhìn thấy đôi mắt của Đường Đường hơi bị đỏ một chút, gương mặt lập tức trầm xuống: “Đâu nào, đâu nào cái tên dám bắt nạt Đường Đường đâu rồi.”

“Không có gì đâu, em đoán chừng là Đường Đường quán quít lấy người ta.” Tống Hi từ trạng thái sững sờ chìm đắm trong suy nghĩ của mình trở lại thực tế, cô gượng gạo cố nở một nụ cười hòa nhã vui vẻ, tiến lên vuốt ve lên đầu của Nhiếp Từ Ngôn nói: “Thật lòng xin lỗi cháu sâu sắc, cháu bé. Cô thay mặt cho Đường Đường của nhà cô chân thành xin lỗi cháu!”

“Cháu...” Nhiếp Từ Ngôn còn đang định mở miệng, nhưng không đợi cậu nói hết câu ra miệng, Tống Hi lại đột nhiên xoay người bỏ đi.

“Mọi chuyện đều giải quyết xong rồi chứ?” Về mặt của Tống Hi nhìn có vẻ rất vui vẻ, gờ tay ôm lấy Đường Đường từ trong ngực của Tống Linh, nói: “Nói chuyện xong rồi thì chúng ta có thể trở về nhà được không? Em thấy trong người mệt mỏi quá.” Cô nhú lại cặp lông mày thanh tú đẹp mắt nói như oán giận. Mang đôi giày cao gót thể này còn phải đi tới đi lui như vậy, thật muốn hành hạ cô chết mất thôi!

“Ừ, chúng ta đi thôi.” Từ đầu đến cuối Tống Linh cũng không hề liếc nhìn Nhiếp Từ Ngôn đến một cái liếc một tay ôm Đường Đường, đôi mắt lúc này đang nhìn về phía Nhiếp Từ Ngôn đầy vẻ trông mong si ngốc, mặt khác một tay kia anh liền ôm lấy eo của Tống Hi bước ra khỏi buổi dạ tiệc đi ra ngoài.

Đề lại Nhiếp Từ Ngôn còn đang đứng sững sờ ở đó...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Chương 208 (tiếp theo)

Nhưng có điều không khéo chính là, khi ba người nhà họ Tống vừa đi đến cửa ra vào thì ngay lúc đó Nhiếp Từ Phong cũng đi toilet trở về, bọn họ đụng phải nhau đúng ngay tại cửa chính. Nhiếp Từ Phong đang cúi đầu, anh còn mãi nghĩ ngợi trong chốc lát nên xử lý chuyện cô nhóc kia như thế nào cho ổn thỏa, cho nên chưa phát giác ra cô nhóc kia đang được Tống Linh ở ôm trong lòng.

“A!” Tống Hi bị va vào người Nhiếp Từ Phong một cái, chiếc ví đầm nhỏ cô cầm trong tay đi dự buổi dạ tiệc tối nay, nhanh chóng liền bị rơi xuống đất, lập tức vật phẩm bên trong ào một cái liền rơi ra rào rào, là tả ra đầy trên mặt đất.

“Thật xin lỗi.” Nhiếp Từ Phong lúc này mới tỉnh táo lại, vội vã nói lời xin lỗi, cúi người xuống nhặt đồ giúp cô. Khi tất cả đồ đã được thu thập xong, anh

vừa định đưa cho cô thì lúc ngẩng đầu lên, anh lập tức nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, tiếp đó, cả khuôn mặt anh liền cứng đờ lại luôn.

“Không sao đâu ạ, tôi cũng là người có lỗi.” Tống Hi nhận lại chiếc ví đầm dùng đi dự buổi dạ tiệc từ trong tay Nhiếp Tử Phong, ánh mắt nhìn anh cũng mang đầy sự áy náy. “Hẹn gặp lại.” Nói xong cô nhìn về phía anh khẽ gật đầu rồi tiếp tục đi lên phía trước, hoàn toàn không hề chú ý tới Tống Linh ở bên cạnh, lúc này đang dùng ánh mắt thâm trầm nhìn Nhiếp Tử Phong.

Gương mặt quen thuộc kia cũng không thay đổi bao nhiêu lắm, vẫn giống như trong trí nhớ ngày xưa, chỉ có điều đã bớt đi sự trẻ trung, nhưng cùng với tinh thần phấn chấn giờ đây đã làm cho cô càng thêm trở nên thành thục và trở nên quyến rũ hơn.

Vũ Vũ...

Vũ Vũ của anh... Có phải là anh đang nằm mơ không vậy...

Nhiếp Tử Phong nơm nớp lo sợ quay đầu đi, khi anh nhìn bóng hình xinh đẹp kia đã đi cách mình chừng được vài thước, lúc này khóe miệng của anh liền cong lên, gọi lên một nụ cười mừng rỡ! Đây không phải là anh đang nằm mơ! Mà chính xác là Vũ Vũ của anh đã xuất hiện ở trước mặt anh rồi! Đột nhiên, ánh mắt của Nhiếp Tử Phong đột nhiên rơi vào trên người người đàn ông đang ở bên cạnh cô, đáy mắt lập tức bị nhuộm kín bởi một ngọn lửa giận dữ.

Khí thế rào rạt, anh cất bước tiến lên, vào lúc cô sắp rảo bước tiến vào trong thang máy thì chỉ trong tích tắc, Nhiếp Tử Phong vươn tay ra ngăn cản cô, sau đó anh dùng sức kéo cô một cái vào trong ngực của mình, hung hăng ôm lấy cô, siết chặt lại.

“Vũ Vũ... Em quả thật là Vũ Vũ của anh rồi...” Lúc bắt đầu anh còn có chút hoài nghi không biết đây có phải là Lạc Thuần không, nhưng khi ôm cô vào trong lòng thì trong nội tâm của anh liền cảm thấy nổi lên một luồng cảm xúc mạnh mẽ, điên cuồng, le lết, quý đôn ngay sau đó anh đã không còn có bất cứ một sự hoài nghi gì nữa.

Tống Linh đang ôm Đường Đường ở trong tay cũng không đến ngăn lại, mà cứ đứng tại chỗ đó lạnh lùng nhìn hai người ôm nhau như vậy, nơi đáy mắt đen kịt bỗng nhiên hiện lên một vẻ âm u lạnh lẽo, khóe miệng hé mở một ý cười nhưng lại không để cho người khác phát hiện ra được cái cười ấy.

“Tiên sinh... anh hãy buông tôi ra... buông tôi ra.” Tống Hi dùng sức đẩy anh ra. Cô nhìn lại anh với ánh mắt đầy kinh ngạc, liên tục lùi về phía sau vài bước chân. Gương mặt xinh đẹp lập tức trở nên lạnh lùng nhìn Nhiếp Tử Phong vẫn còn đang đắm chìm ở trong sự vui sướng, nói một câu với vẻ không vui: “Tại sao anh lại có thể tùy tiện ôm tôi như vậy chứ?!”

Nhiếp Tử Phong vẫn còn một lòng đắm chìm trong nỗi vui sướng khi phát hiện ra cô, vì vậy nên Nhiếp Tử Phong đã hoàn toàn không hề phát hiện ra trong đáy mắt của cô đang ánh lên cái nhìn mình có phần lạ lẫm đối với anh. Anh không chột tâm, vẫn tiếp tục tiến lên nắm lấy cổ tay của cô, kích động nói: “Năm năm rồi, suốt năm năm qua... Hóa ra em thực sự không bị chết...” Giấc mộng của anh đã trở thành sự thật rồi, Vũ Vũ của anh thật sự không hề rời khỏi anh! Nhiếp Tử Phong kích động đến mức không nói được ra lời.

“Tiên sinh, anh là ai vậy?” Tống Hi khó hiểu, nhìn bàn tay to của người đàn ông đang cầm lấy cổ tay mình, cố gắng rút bàn tay của mình từ trong lòng bàn tay của anh ra, nhưng vẫn không thể làm gì được, cô dùng hết sức lực toàn thân, nhưng cũng không thể nhúc nhích hay cử động nổi: “Vị tiên sinh này, xin mời anh hãy buông tay của tôi ra.” Cô nói về rất khó chịu.

Chính vì lời nói này của cô nên Nhiếp Tử Phong hơi trở mắt ra nhìn lại. Khi anh ngẩng đầu lên, chạm phải đôi mắt long lanh trong veo như nước kia của cô, ngay sau đó nụ cười tươi của anh liền đông cứng lại ở trên khóe môi. Bởi vì, cho đến giờ phút này, anh mới nhìn thấy sự hờ hững ở trong đáy mắt của cô...

“Tiên sinh?” Tống Hi nhẹ giọng kêu.

Nhiếp Tử Phong vẫn đứng sững sờ ở tại chỗ đó, anh dường như đang cười mà cũng không phải là đang cười. Hai con mắt cứ nhìn chăm chăm vào cô, đôi môi cứ mấp máy tựa như đang muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào nói ra được.

Đứng ở một bên, từ nãy đến giờ, Tống Linh vẫn chỉ đưa mắt nhìn người đàn ông kia ngây ngẩn, lúc này mới mở miệng nói: “Hi nhi, chúng ta đi thôi.” Nói xong anh đưa tay ôm lấy bờ eo của cô.

“Ừ, mình đi thôi.” Tống Hi nhẹ nhàng gạt bỏ bàn tay của Nhiếp Tử Phong đang giam cầm bàn tay của mình sang một bên, sau đó cũng không quay đầu lại liền đi thẳng vào trong thang máy.

Mãi đến khi cửa thang máy chậm rãi khép lại, lúc này Nhiếp Tử Phong mới phản ứng được.

Hi nhi...

Người đàn ông kia gọi cô là Hi nhi... .

Đôi mắt của anh nhìn dè chừng cửa thang máy kia đang từ từ khép lại, bắt đầu đi xuống với vẻ luống cuống. Sự mừng rỡ lúc trước đã không còn nữa, trái tim của anh lúc này cũng đang tràn ngập sự rối rắm. Cặp lông mày rậm khải của anh liền chau lại thật sâu, hàng mi dài rũ xuống nhìn vào hai bàn tay đang buông thõng xuống hai bên quần, anh có cảm giác trong lòng bàn tay mình vẫn còn lưu lại hơi ấm của bàn tay cô.

Không! Cô không phải là Hi nhi! Cô là Vũ Vũ của anh!

Nhiếp Từ Phong lắc đầu đầy kích động, lộ ra ánh mắt kiên định. Đang lúc anh muốn xoay người chạy về hướng lối thoát hiểm kia, thì ánh mắt của anh chợt nhìn thấy có một bóng đen đang đứng cách đó không xa. Người đó chính là Nhiếp Từ Ngôn, chẳng biết cậu đã đi ra đây từ lúc nào, nhưng cậu cứ đứng lặng ngắt ở nơi đó, cho đến khi ba của cậu nhìn thấy...

Hai người cùng không nói năng gì, chỉ đối mắt nhìn nhau không biết bao lâu. Đột nhiên trong hốc mắt của Nhiếp Từ Ngôn đỏ ửng, giọng nói cũng có chút run rẩy: “Cô ấy... là mẹ phải không ạ?” Cậu hỏi dò, bởi vì cậu nhớ rõ ba đã từng nói, cậu có một người di song sinh, lớn lên giống hệt như mẹ vậy.

“Đúng thế!” Không có bất kỳ sự chần chờ hoặc chút do dự nào, Nhiếp Từ Phong khẳng định một câu, biểu lộ hết sức kiên định: “Cô ấy là mẹ của con, cũng là vợ của ba. . .”

...

Nhiếp Từ Phong chạy một hơi xuống mười tầng lầu, nhưng cuối cùng anh vẫn không đuổi kịp cô. Anh đã bỏ lỡ cô, bỏ lỡ mất người phụ nữ đã làm anh “hồn nhiên mộng nhiều” kia, cũng không biết bao đêm ban đêm anh đã từng cảm tấm ảnh của cô mà khóc thầm... Nhưng anh vẫn không nản chí, suốt cả đêm, anh liền điều tra danh sách toàn bộ tất cả những tân khách được mời đến đây dự họp buổi dạ tiệc đêm nay... Nhưng mà trong danh sách khách mời đó lại không hề có tên của cô.

Hi nhi... Trong biển người mênh mông này, muốn tìm kiếm một con người như vậy, thật sự không thể nghi ngờ tựa như tìm kim trong biển rộng. Nhưng Nhiếp Từ Phong cũng nhất định không chịu buông tay. Anh tin tưởng vững chắc, chỉ cần cô còn sống, sớm muộn thế nào cũng có một ngày bọn họ sẽ lại gặp lại nhau, hơn nữa còn sẽ rất nhanh!

Về phương diện khác, Nhiếp Từ Ngôn, người biết rõ thân phận của Hi Nhi cũng không có chịu nói tin tức này ra cho Nhiếp Từ Phong biết. Bởi vì cậu sợ rằng, nếu cậu nói ra chân tướng này thì sau đó sẽ gây đá kích cho ba mình, cho nên... Có lẽ nên chờ đến khi cậu đã biết rõ ràng hết thấy mọi việc đã, sau đó sẽ nói lại cho ba mình được biết sẽ tốt hơn.

※

Hôm sau, hoàng hôn. Mặt trời chiều ngã về phía tây, không trung giống như mảnh gấm sắc sỡ, rực rỡ đa sắc màu, chỉ chốc lát sau, liền bị nhuộm thành màu vàng cam.

Tại nhà họ Tống ở bên bờ biển.

“Anh Từ Ngôn, ăn chocolate.”

Tống Hi từ trên bậc cầu thang xoay tròn chậm rãi bước xuống, nghe được trước hết đúng một câu nói ngắn ngủi người chết không đền mạng kia. Vừa nghe đến ba chữ chocolate kia, theo bản năng sắc mặt cô liền lạnh xuống, hai tay chống nạnh hướng đi vào trong phòng khách.

Một nụ cười như muốn ăn thịt người khác hiện ra. “Đường Đường, con lại vừa không nghe lời rồi! Mẹ đã cảnh cáo con nhiều lần như vậy rồi, tại sao con vẫn còn muốn ăn chocolate như vậy chứ?! Xem ra mẹ cần phải ném con tới một hoang đảo, có như vậy con mới bằng lòng...” Tống Hi nói thao thao bất tuyệt một hồi, nói xong hết một câu, nhưng ngay lúc đó cô nhìn đến trong phòng khách có nhiều hơn một bóng dáng khác nữa, thì tất cả lời nói liền lập tức bị cầm lại ở chính giữa yết hầu.

“Mẹ, người ta không hề ăn mà! Người ta chỉ lấy chocolate cho anh Từ Ngôn ăn thôi.” Đường Đường mặc bộ quần áo đồng phục của vườn trẻ, trên đầu còn đội cái mũ màu vàng nho nhỏ. Cô bé ngồi chồm hổm trên mặt đất cầm lấy một khối chocolate, mở ra sau đó tựa như hiến vật quý vậy, đưa tới bên miệng Nhiếp Từ Ngôn: “Anh Từ Ngôn ném thử đi, đây là loại chocolate mà Đường Đường thích ăn nhất đấy.”

“... Cảm ơn.” Hương vị ngọt ngào nhón bay vào trong mũi, lập tức trong dạ dày của Nhiếp Từ Ngôn liền bị đảo lộn một hồi. Cậu rất muốn nói không muốn phải ăn thứ này, nhưng khi chuyển mắt sang thấy cái nhìn đầy mong chờ của Tống Hi thì cậu đành phải cố nhẫn nhịn, mở to miệng nói: “Cảm ơn.” Khi thanh chocolate vào đến trong miệng thì cậu liền nhai cũng không dám nhai, cứ như vậy nuốt xuống dưới.

Tống Hi, đây là cái tên mà cậu nghe được từ trong miệng của Đường Đường. Vì muốn giải quyết mối nghi ngờ trong lòng, cho nên hôm nay cậu mới cùng Đường Đường trở về nhà.

Nhìn thấy bộ dáng của cậu bé vạn phần không tình nguyện, Tống Hi chỉ khe khẽ cười, lập tức tiến lên thu hết số chocolate ở trên bàn trà lại, không quên nói lại một câu: “Chuyện ngày hôm qua thật sự cô rất xin lỗi, Đường Đường nhà cô đã gây cho cháu thêm nhiều phiền toái thế này.”

“Không sao đâu ạ.” Nhiếp Từ Ngôn cười nói, khoát khoát tay áo. Ánh mắt của cậu hướng về phía Đường Đường đang mừng rỡ hoa chân múa tay vì vui sướng, nhảy nhót không ngừng bởi vì cậu đã ăn chocolate, cậu đành nói ra một câu trái với lương tâm: “Đường Đường rất đáng yêu ạ.”

“Thật không?” Tống Hi thoáng nhíu mày, thoáng nhìn qua Đường Đường đang bụm mặt mừng rỡ như điên, cúi người nói vào bên tai Nhiếp Từ Ngôn một câu: “Suốt ngày chỉ thích âm ỹ, một chết đi được, cô lại cảm thấy Đường Đường tuyệt đối không có một chút nào đáng yêu cả.” Nói xong, cô thu hồi đầu lại dấu điểm dấu vết, cười híp mắt vuốt vuốt mái tóc của Nhiếp Từ Ngôn, nói: “Hoan nghênh cháu tới làm khách ở nhà cô, phải biết rằng cháu chính là người bạn thứ nhất mà lần đầu tiên Đường Đường nhà cô đưa về nhà chơi đấy.”

Nụ cười ngọt ngào của Tống Hi tan mất trong đáy mắt của Nhiếp Từ Ngôn, giống y như nụ cười ngọt ngào của mẹ ở trên tấm ảnh vậy, lập tức nó tựa như một luồng cảm xúc ấm áp nồng cháy từ trong trái tim của cậu chảy xuôi theo mạch máu, lan ra khắp cơ thể của cậu, Nhiếp Từ Ngôn lập tức nói ra một lời đáp câu nệ: “Cháu cảm ơn cô!”

Chương 237: Chương 208 (tiếp theo)

Thu thập xong chỗ chocolate, Tống Hi vừa sai người hầu bưng tới hai chén nước trái cây cùng trà bánh, sau đó ngồi an vị ở trên ghế sofa cùng hai đứa trẻ trò chuyện về những ngày qua.

“Cháu tên là gì vậy? Cháu và Đường Đường học chung một lớp hay sao?” Trước kia Đường Đường thỉnh thoảng cũng có nhắc tới anh Từ Ngôn, hôm nay nhìn kỹ một lần như vậy, quả nhiên nhận thấy cậu bé trai này rất có tư cách, bảo sao cô công chúa nhà mình mê mẩn đến mức cứ xoay quanh cậu bạn trai!

Mái tóc đen như mực của cậu dễ lộn xộn, không giống như các bé trai khác đương thời thường bị cạo sạch trơn, nhìn rất phong độ, nói thẳng ra là nhìn cậu rất đẹp trai và có khí phách. Gương mặt của cậu vuông vức rõ ràng, ngũ quan lập thể, đặc biệt là đôi mắt của cậu, nhìn vừa đen như mực vừa sâu thẳm, nhưng lại sáng chói như ánh sao, nhìn rất đẹp. Cô dám khẳng định, sau này khi lớn lên nhất định cậu bé này sẽ là một chàng trai khôi ngô tuấn tú.

Nhìn cặp mắt của Tống Hi như đang cười với mình, Nhiếp Từ Ngôn sững sờ một hồi mới đáp lại: “Tên cháu là Nhiếp Từ Ngôn, cháu lớn hơn Đường Đường một tuổi.”

“Nhiếp Từ Ngôn ư?” Nghe cái tên này, chẳng biết tại sao, Tống Hi cảm thấy dường như trong trái tim mình lập tức giống như bị ai đó bấm vào một cái, mơ hồ cảm thấy rất đau đớn. Cô chống lại cặp mắt tràn ngập sự hoang mang của Nhiếp Từ Ngôn, cô cười tán dương cậu một lần nữa: “Cái tên này nghe rất êm tai, cô đoán, đây là cái tên mà mẹ cháu đặt cho cháu phải không?”

“Không phải đâu ạ.” Nhiếp Từ Ngôn lắc đầu, trên gương mặt nhỏ nhỏ thoáng hiện một chút nghiêm túc, cũng có chút tiếc nuối: “Mẹ của cháu sau khi sinh cháu ra được hơn một tháng, về sau mẹ cháu đã...”

Nghe đến đó, trong lòng Tống Hi như thấy rơi “lộp bộp” một tiếng, thoáng cái liền trầm xuống.

“Cô thật xin lỗi.” Cô nhìn cậu bé trước mắt, trong lòng tràn ngập sự áy náy.

“Không sao đâu ạ!” Nhiếp Từ Ngôn lắc đầu một cái vẻ như không sao cả, toét ra một nụ cười: “Cháu nghĩ chắc chắn là cháu có thể sẽ được gặp lại mẹ rất nhanh thôi ạ... Cô ơi, cho tới bây giờ cô cũng chưa hề nghe thấy tên của cháu lần nào à?” Nói đến đây, giọng nói của Nhiếp Từ Ngôn liền trở nên hạ thấp hơn, trầm hẳn xuống.

Tống Hi nhún mày ngẫm nghĩ một lát, rồi lắc đầu: “Đúng là lần đầu tiên cô mới được nghe thấy tên của cháu đấy, có chuyện gì sao?”

“Không có gì đâu ạ.” Nhiếp Từ Ngôn lắc đầu giả bộ như mọi chuyện đều không có gì xảy ra. Nhìn bộ dáng đầy mờ mịt của người phụ nữ ở trước mặt mình, trong lòng của cậu đã mơ hồ có đáp án rồi. Cậu nghe ba mình kể lại, bọn họ đã phải trải qua rất nhiều trắc trở cuối cùng mới đến được với nhau, mà đúng vào ngày cử hành hôn lễ đó, tự dưng mẹ cậu lại biến mất không thấy tăm tích đâu cả, còn người di của cậu thì bị rơi xuống vực sâu bỏ mình, như vậy mẹ của cậu... Nghĩ đến đây, cậu không nén nổi được nữa, liền nuốt nước miếng một cái.

Tống Hi đánh giá cậu bé trước mặt mình từ trên xuống dưới một lần, lộ ra một nụ cười: “Xem ra cháu đã trưởng thành chín chắn hơn rất nhiều so với tuổi của mình đấy, tuyệt đối không giống như một cậu bé mới năm tuổi như nhiều đứa trẻ khác.” Những đứa trẻ năm tuổi chắc chắn sẽ không có những biểu lộ già dặn chín chắn như vậy được.

“Đúng vậy đấy ạ, ở nhà của cháu, những người hầu ở trong nhà đều nói cháu trưởng thành sớm hơn tuổi của mình. Bởi vì ba cháu bận nhiều công việc, cho nên cháu không thể không trưởng thành chín chắn hơn một chút.” Trong khoảng thời gian qua, cậu đã học được tính kiên cường.

“Đã làm khó cháu rồi.” Nghe đến đó, chẳng biết tại sao tự dưng Tống Hi lại cảm thấy trong lòng không khỏi bị rung động. Cô dịch chuyển cái móng đến sát bên cạnh cậu bé hơn, vươn tay sờ lên đầu của cậu, bất giác nơi đáy mắt của cô liền bùng lên ánh sáng đôn hậu: “Giả như Đường Đường nhà cô mà có thể hiểu chuyện bằng một nửa cháu thôi, cô không biết mình sẽ vui mừng đến bao nhiêu nữa.” Cô lắc đầu, biểu hiện ra một bộ dáng mang biểu cảm vạn phần đau đầu. Bộ dáng kia, lập tức làm cho gương mặt của Đường Đường hiện rõ biểu cảm vô tội.

Thoáng cái Nhiếp Từ Ngôn đã bị nét mặt của Tống Hi chọc làm cho thấy buồn cười, bỗng dưng, dường như cậu chợt nghĩ ra một điều gì đó liền ngừng đầu lên nhìn về phía cô, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô, hỏi: “Đường Đường lớn lên dường như tuyệt đối không hề giống cô...”

Nói xong, cậu liền nhìn vào đáy mắt của Tống Hi thấy trong mắt cô bùng lên một tia sáng rực rỡ: “Thật vậy sao? Tất cả mọi người ai cũng nói như vậy đấy!” Cô như có điều suy nghĩ, nhìn Đường Đường lúc này đang cau mày uống cốc nước trái cây ép, nói: “Đương Đường nhà cô càng lớn lên lại càng giống với cha của nó hơn. Nhưng mà... cháu cũng đừng khó hiểu hay hoài nghi gì, con bé chính là con gái ruột thịt của cô đấy.” Là cô đã mang thai suốt mười tháng ròng, cuối cùng phải mổ đẻ mới sinh ra cô bé này, tuy rằng lúc ấy cô cũng không hề biết cái gì hết...

Nghe vậy, trong nháy mắt Nhiếp Từ Ngôn liền ngây ngẩn cả người. Cậu ngừng đầu lên, hướng cái nhìn về phía gương mặt của Tống Hi, nét mặt biểu hiện vẻ chăm chú, trong lòng có chút đau nhức. Lại hướng sang phía Đường Đường nhìn lại một cái, lập tức cậu có cảm giác thoáng cái thế giới của chính

mình trở nên tối đen.

Nếu như Đường Đường là con gái ruột do Tống Hi sinh ra, vậy thì cô bé Đường Đường kia sẽ chính là em gái của cậu rồi... Thoáng cái nét mặt và thần thái của Nhiếp Tử Ngôn trở nên phức tạp dị thường. Người đầu tiên, vấn đề đầu tiên mà cậu nghĩ đến chính là ba của mình. Liệu ba của cậu có thể chấp nhận được chuyện người phụ nữ mà mình yêu lại trở thành vợ của người khác được không? Chân tướng của sự việc này sao lại có thể tàn nhẫn như vậy chứ?

Đang lúc cậu còn mải nghĩ ngợi, một giọng nói đã vang lên, cắt đứt suy nghĩ của cậu.

“Phu nhân, bữa tối đã làm xong rồi, hiện tại ngài có dùng bữa luôn không ạ?” Quản gia cung kính hỏi.

“Chờ anh ấy trở về chúng ta sẽ cùng nhau ăn.” Tống Hi thân nhiên nói.

“Thiếu gia ngài...” Quản gia nhìn sang Tống Hi, bộ dáng vẻ mặt như muốn nói lại thôi.

“Anh ấy làm sao vậy?” Tống Hi ngẩng đầu nhìn hướng về phía người quản gia kia.

Quản gia mạnh mẽ nuốt nước miếng một cái, sau đó hạ thấp giọng xuống nói: “Thiếu gia và Lý tiểu thư lúc này đang...”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt của Tống Hi lập tức đông cứng lại ở trên khóe môi. Cô vỗ vỗ vào Đường Đường đang ngồi ở bên cạnh mình và Nhiếp Tử Ngôn, cười nói: “Chúng ta đi ăn cơm thôi.”

“Không đợi chú sao ạ?” Nhiếp Tử Ngôn không nhịn được mở miệng hỏi.

“Anh ấy à... Cô nghĩ đại khái là hôm nay ba của Đường Đường sẽ không trở về nhà rồi.” Tống Hi để lại một câu nói mang ý vị sâu xa trong lời nói như vậy, rồi đưa cả Đường Đường và Nhiếp Tử Ngôn đi về phía phòng ăn ền.

...

Cùng mẹ đẻ của mình có thể ăn một bữa cơm tối phong phú thế này, đây chính là một chuyện mà Nhiếp Tử Ngôn từ ngày biết suy nghĩ đến nay vẫn luôn chờ đợi. Mặc dù về sau cũng có không ít thời gian ba của cậu cũng sẽ ngồi ăn cơm cùng với cậu, nhưng bình thường ba của cậu vì bận công tác luôn đi sớm về trễ, hai cha con cậu cũng không có quá nhiều thời gian ở bên nhau. Mà mỗi lần hai cha con cậu cùng ngồi bên bàn ăn để dùng cơm, lại chỉ có sự trầm mặc đến vô hạn, đến cuối cùng thực sự không thể nuốt trôi được nữa. Ba cậu rất yêu mẹ, mất đi mẹ, có đôi khi, lúc nửa đêm cậu khát nước, khi rời giường đều có thể nghe thấy được tiếng khóc của ba cậu vọng ra từ trong thư phòng. Cậu đoán chừng, nếu như không có cậu, chắc chắn ba của cậu đại khái đã sớm đi theo mẹ cậu rồi...

Suy nghĩ mới chỉ đến đây thôi mà đã như mắc kẹt lại...

Nhiếp Tử Ngôn ăn xong bữa cơm tối thì Tống Hi liền bảo tài xế đưa cậu trở về nhà, sau đó Đường Đường lại làm thế nào cũng không chịu, cứ một mực ôm lấy chân của cậu không chịu buông tay để cậu rời đi. Nói không được, cuối cùng Tống Hi phải mở miệng mắng cô bé, nhưng mắng không được, rốt cuộc Tống Hi đành phải thỏa hiệp. Đành phải ra miệng cầu xin Nhiếp Tử Ngôn tạm ở lại nhà của cô một đêm này, vì thế cô còn muốn tự mình gọi điện thoại cho người lớn trong nhà của cậu để trao đổi.

Nghe được lời khẩn cầu của Tống Hi, Nhiếp Tử Ngôn đứng là cầu còn không được, lập tức không nói hai lời, liền chính bản thân gọi điện thoại cho Nhiếp Tử Phong, sau đó cậu ở lại ngay trong nhà họ Tống một đêm. Buổi tối, ba người ngủ ở trên một giường lớn, Đường Đường thích xem Anime, Nhiếp Tử Ngôn lại không ngừng thay đổi chủ đề để trò chuyện cùng với Tống Hi. Nhưng từ trong những lời nói, cậu cảm nhận được ở đây mẹ của cậu vô cùng cô độc. Chuyện này lại càng làm cho cậu đưa ra quyết định, bất kể như thế nào, cậu cũng muốn cướp mẹ trở về.

Cậu thế như vậy...

※

Sáng sớm. Vào buổi sáng sớm nhà họ Tống đã bận rộn không ngừng ...

“Con heo nhỏ lười biếng, con lại ngủ muộn rồi!” Tống Hi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Đường Đường đang vội vàng đánh răng rửa mặt, cô giuos con thu thập túi sách.

“Ồ oa, ai bảo mẹ không gọi con chứ! Người ta ngủ dậy muộn, chẳng phải mẹ cũng bị ngủ muộn đó sao!” Đường Đường nói lại với vẻ mặt thật là vô tội, thuần thực chà răng, súc miệng mấy ngụm sau đó đi rửa mặt.

Nghe vậy, Tống Hi trầm mặc. Đúng như vậy, cô cũng ngủ dậy muộn, đây là lần đầu tiên sau bốn năm, từ khi cô tỉnh lại. Cô đã ngủ một giấc ngủ rất sâu cũng cực kỳ thoải mái. Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua Nhiếp Tử Ngôn sớm đã tự chuẩn bị cho mình xong xuôi đang đứng ở cửa phòng nhìn mình ra vẻ rất người lớn, cười cười về xin lỗi: “Thực xin lỗi cháu, đại khái hôm nay cô đã làm liên lụy đến cháu phải đi học muộn rồi.”

“Không có việc gì đâu ạ.” Nhiếp Tử Ngôn lắc đầu, buồn cười nhìn hai người một lớn một nhỏ đang vội vàng rồi lên thành một đoàn.

Mà cả hai mẹ con thật vất vả mới thu thập xong đi xuống lầu thì, kết quả...

“Xe đâu rồi?” Tống Hi vội vàng vừa hỏi quản gia, vừa phân phát bữa ăn sáng cho Nhiếp Tử Ngôn và Đường Đường mà người đầu bếp nữ vừa đưa cho cô.

“Phu nhân, a Trương đã đi ra ngoài đón Trần tiểu thư rồi...” Quản gia nói về khó xử.

Đứng ở bên cạnh, khuôn mặt của Nhiếp Tử Ngôn tái nhợt đi, ngày hôm qua đã có một người là Lý tiểu thư, hôm nay lại đến một người khác là Trần tiểu thư, vậy cái người họ Tống kia đến tốt cùng đã để mẹ của cậu ở nơi nào đây! Tuy rằng cậu rất tức giận, nhưng lại cũng không thể làm gì hơn được. Cậu ngẩng đầu lên nhìn về phía Tống Hi, nhưng chỉ thấy hình như cô không nghe thấy quản gia vừa nói gì thì phải.

“Ông hãy giúp tôi mang chìa khóa xe của tôi đến đây, tôi sẽ tự mình đưa hai đứa trẻ đi đến trường học.” Tống Hi vội vàng vàng lôi kéo hai người Nhiếp Tử Ngôn và Đường Đường đi ra ngoài.

“Vâng!” quản gia nghe lệnh vội vàng đi tìm chìa khóa rồi cũng đi ra theo

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 238: Chương 209: Gặp lại

Một đường vội vàng, cuối cùng rốt cục sau nửa giờ xe cũng đã tới vườn trẻ.

Tống Hi xuống xe đưa hai đứa trẻ kia đến cửa trường học. Cô cũng dặn dò bọn trẻ trong lớp phải chú ý học hành cho tốt hơn, còn đang định giục hai đứa trẻ mau chóng vào đi trong lớp, bỗng dưng, khi cô vừa chuyển ánh mắt đi thì thấy thoáng cái, vẻ mặt của Nhiếp Tử Ngôn trở nên cứng đờ.

“Cháu làm sao vậy?” Cô hỏi với vẻ hoang mang.

Nhưng mà Nhiếp Tử Ngôn lại không trả lời vào vấn đề của cô, cậu bé vẫn như trước, cứ ngơ ngác ngác nhìn về phía sau của cô.

Cô liền nhìn theo ánh mắt của cậu bé, trong nháy mắt một bóng dáng đen kịt liền rơi vào trong tầm nhìn của cô, đợi đến khi nhận thấy rõ người vừa tới kia thì ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ cũng trở nên ngây dại giống hệt như Nhiếp Tử Ngôn vậy.

Một mái tóc đen như mực, rối tung hiện lên ở giữa không trung, tiếp đó là hai hàng lông mày rậm đen kịt nằm phía dưới, đến một đôi mắt thâm thúy sâu đến mức tưởng như không nhìn thấy đáy mắt, giờ phút này đang gắt gao nhìn như níu lấy chính mình không tha. Chiếc mũi chim ưng cao thẳng, cánh môi mỏng, mím chặt lại thành một đường, trên khuôn mặt tuấn tú lộ rõ sự kiêu ngạo lẫn cao sang không gì sánh kịp. Một bộ tây trang Armani màu đen càng làm nổi bật hình dáng thân thể của anh càng cao lớn hơn, toàn thân tỏa ra khí phách của một bậc vương giả.

Người này... Người này... Đây chẳng phải là người đàn ông đã từng ôm lấy cô trong buổi dạ hội tối hôm trước đó sao? Anh ta đến nơi này để làm gì vậy nhỉ?! Tuy rằng lần trước, cô cũng không nhìn tướng mạo của người này kỹ lắm, nhưng hành vi của anh ta thì thật sự đã khắc một dấu ấn thật sâu, in đậm ở trong đáy lòng của cô.

Anh ta tới đây là vì muốn theo dõi bản thân cô sao? Vậy anh ta...

“Các con đi vào trong phòng học trước đi, đi vào nhanh lên một chút.” Trực giác cho thấy người mới tới chắc không có ý thiện cảm, Nhiếp Tử Vũ vội vàng thúc giục hai đứa trẻ kia tranh thủ thời gian tiến vào trong trường học. Nhưng mà, cả hai đứa trẻ kia lại giống như tượng gỗ, cứ đứng ỳ ở chỗ đó, không chịu đi vào trong lớp.

Về mặt của Nhiếp Tử Ngôn thì vẫn biểu lộ như cũ, cậu không đi, đương nhiên Đường Đường cũng không chịu đi.

Người đàn ông kia cũng vẫn cứ như vậy, anh ta đứng cách đó một khoảng không xa, dùng ánh mắt phức tạp nhìn ba người bọn họ. Đang lúc Nhiếp Tử Vũ buông lỏng cảnh giác thì cô nhìn thấy hai chân anh lại bắt đầu di chuyển tới hướng bọn họ đang đứng, lập tức trái tim Tống Hi liền như bị thót lên tới cổ họng. Cô di chuyển người, dùng thân thể của mình ngăn cách ở phía trước mặt của Nhiếp Tử Ngôn và Đường Đường, chỉ vào Nhiếp Tử Phong nói.

“Anh đừng có bước tới nữa, bằng không... Bằng không tôi sẽ kêu lên đấy!”

Ái ngờ, người đàn ông kia lại hoàn toàn cũng không thèm nghe đến sự cảnh cáo của cô, anh ta không chút do dự, dứt khoát bước chân đi tiếp về hướng bọn họ của bọn họ. Đúng lúc anh đi đến cách bọn họ không đến hai thước thì Nhiếp Tử Ngôn đang bị Tống Hi ngăn cách ở phía sau liền đi ra.

Hai con người đen bóng như hai viên ngọc đen của Nhiếp Tử Ngôn chống lại ánh mắt chứa đầy phức tạp của Nhiếp Tử Phong. Nhiếp Tử Phong dừng bước. Anh cúi đầu nhìn thoáng qua Nhiếp Tử Ngôn, rốt cục nhếch đôi môi mỏng lên hỏi: “Con đã sớm biết có phải không?” Trong hai tròng mắt của anh đã có sóng trào dữ dội.

“Con...” Chống lại cái nhìn sắc lạnh tỏa ra từ ánh mắt của Nhiếp Tử Phong, Nhiếp Tử Ngôn rất muốn nói dối là mình mới biết được. Nhưng biết làm sao đây, từ nhỏ đến lớn cậu bé luôn được giáo dục rất tốt, cho nên trước sau cậu không thể nào buông ra một lời nói dối được, vì vậy, cậu bé chỉ có thể

không ngừng né tránh ánh mắt của ba mình.

Trước cô nhóc Đường Đường kia, có lẽ cậu vẫn nên giữ nguyên thái độ im lặng, mặc nhiên chấp nhận là hay nhất!

Trận bão tuyết cuồng nộ ở trong ngực Nhiếp Tử Phong lập tức hạ xuống, cái lạnh lẽo như băng bên trong thân thể của anh đã tan dần, làm cho Nhiếp Tử Ngôn ở trước mặt anh không nhịn được trở nên thoáng run rẩy.

“Vi sao con lại không nói cho ba biết!” Anh mở to miệng, đột nhiên hướng về phía cậu quát lên một câu, gân xanh nơi thái dương nổi lên. Đây là lần đầu tiên anh tỏ thái độ tức giận đối với con trai, không phải bởi vì bất cứ lý do nào khác, mà chỉ bởi vì con trai của anh đã che giấu anh chuyện về người phụ nữ mà anh đã yêu mến kia! “Con có biết hay không... Con có biết hay không, ba đã đi tìm suốt hai đêm rồi...” Hai đêm qua, anh đã buông tất cả công việc, chưa từng chợp mắt, vậy mà con trai của anh lại không nói câu gì cho anh biết.

Bình sinh lần đầu tiên bị ba của mình rống hét như vậy, Nhiếp Tử Ngôn bị hoảng sợ đến mức nhìn không được, liền run lên một cái, “Đó là bởi vì...” Đúng lúc cậu đang định giải thích cho cha mình, thoáng cái một, giọng nói ngọt đến phát ngấy lập tức truyền đến.

“Không được hung dữ với anh Tử Ngôn của cháu.” Ngay sau đó một bóng dáng nho nhỏ liền từ sau lưng Tống Hi vọt ra, đứng chắn trước người Nhiếp Tử Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 239: Chương 210: Tôi không phải là vợ của anh

Giọng nói ngọt ngào đến phát ngấy kia còn chưa dứt, đã thấy có một giọng nói khác ngữ điệu đầy cấp bách đã vang lên tiếp theo.

“Đường Đường, trở về chỗ của con đi!” Tống Hi vừa phục hồi lại tinh thần liền vội vàng tiến lên kéo Nhiếp Tử Ngôn và Đường Đường trở lại bên cạnh mình, dùng ánh mắt đầy cảnh giác nhìn khuôn mặt xanh mét của Nhiếp Tử Phong. Cô nhủ cặp mí thanh tú lại, trầm giọng nói: “Vị tiên sinh này, tôi đã nói rồi, phiền ngài đừng có dây dưa với chúng tôi nữa, tôi nhất định phải báo cho cảnh sát.” Nói xong, cô lấy chiếc điện thoại di động từ trong túi của mình ra.

“À...” Một tiếng cười khê phát ra từ cặp môi mỏng vẫn mím lại của Nhiếp Tử Phong, một đôi con ngươi đen bóng nhìn không thấy đáy đang liếc nhìn ở trên người Nhiếp Tử Ngôn, liền chuyển qua trên người Tống Hi. Bỗng nhiên nơi đáy mắt của anh thoáng hiện lên sự đau lòng. Ngay lúc Tống Hi còn chưa thể phân định rõ biểu lộ đau lòng kia của anh là đại biểu cho cái gì, thì đột nhiên anh lại cất bước tiến lên phía trước. Bàn tay anh một mực nắm chặt lấy cánh tay của cô, giọng nói đầy kích động: “Vũ Vũ... Là anh đây mà, em còn ở đó muốn đùa giỡn với anh nữa hay sao? Tại sao em lại phải giả bộ giống như em không hề quen biết gì với anh vậy chứ?” Nhìn ánh mắt của cô mang theo sự địch ý tràn ngập về lạnh lùng thế kia, Nhiếp Tử Phong chỉ cảm thấy trong trái tim của mình đau dữ dội.

“Dừng lại...Dừng tay lại...” Bị Nhiếp Tử Phong lay động đến thất điên bát đảo, vốn dĩ Tống Hi còn chưa kịp ăn chút gì, lúc này thoáng cái cô liền cảm thấy trong dạ dày của mình như đang bị đảo lộn không ngừng, cô có cảm giác mình sắp phun ra ngoài đến nơi rồi. Cũng không biết cô đã lấy được sức lực từ đâu mà cô đẩy Nhiếp Tử Phong một cái hết sức mạnh mẽ, lạnh lùng nói: “Tôi sẽ báo cảnh sát.” Nói xong cô định bấm một dãy số điện thoại.

“Không, đừng như vậy!” Nhiếp Tử Ngôn đang đứng ở một bên bỗng như giật mình hồi tỉnh, vội vàng ngăn cô lại, quả thực trên gương mặt nho nhỏ của cậu bé không khỏi có chút gầy gù, nghênh đón ánh mắt biểu lộ sự kinh ngạc của Tống Hi đang nhìn về phía mình, cậu do dự một lát rồi mới nói tiếp: “Đây là ba của cháu, ba cháu không có bất kỳ ý định thù địch gì đâu.”

Nghe vậy, động tác ấn phím điện thoại của Tống Hi lập tức ngừng lại.

“Ba của cháu... Ba của cháu ư?... Người đàn ông này là ba của cháu thật sao...” Hai mắt Tống Hi mở lớn nhìn Nhiếp Tử Ngôn vẻ không dám tin. Đợi đến khi đã nhận thấy rõ sự nghiêm túc tràn đầy trên mặt cậu, thì lúc đó cô mới tin. Cô vội vã, sợ hãi liên tục quay đầu nhìn về phía Nhiếp Tử Phong đã bị cô đẩy ra, rồi lại quay ngược lại nhìn Nhiếp Tử Ngôn. Định thần nhìn kỹ, quả nhiên cô liền nhận thấy bộ dạng hiện tại của hai người bọn họ rất giống nhau.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong nội tâm Tống Hi cảm thấy cực kỳ phức tạp và rối rắm.

“Vũ Vũ... ” Nhiếp Tử Phong nhìn thấy biểu lộ ngờ ngạc của cô, lại muốn chào đón. Vũ Vũ của anh, tại sao cô lại phải giả bộ như không biết anh như thế?

“Anh đừng tới gần tôi!” Trong lòng Tống Hi vẫn không hề buông lỏng sự cảnh giác, cô dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhiếp Tử Phong, sau đó dứt khoát rút lui về phía sau vài bước kiên quyết giữ một khoảng cách nhất định với anh. Coi như là cha đẻ của Nhiếp Tử Ngôn thì như thế nào chứ? : Cô vẫn còn chưa quên những hành động hoang đường của anh vào khuya ngày hôm trước đâu! Tống Hi một bên nhìn chăm chăm vào anh vẫn đứng lại ở đó, không tiến lên thêm nữa, vừa hướng về phía Đường Đường và Nhiếp Tử Ngôn vẫn còn đang sửng sốt ở một bên. nói: “Đường Đường, Tử Ngôn, hai anh em mau chóng đi vào trong trường học đi.”

“Nhưng mà mẹ. . .”

Nhưng lúc vừa nghe thấy cô bé dùng cái giọng ngọt ngào đến phát ngán kia nói được nửa câu, nói đến từ “mẹ” một cái, thì Nhiếp Tử Phong lập tức đông cứng người lại ngay tại chỗ. Anh ngoái đầu lại, nhìn về nơi vừa phát ra âm thanh kia, lúc này mới chú ý tới cô bé con vừa rồi chạy đến bên cạnh con trai mình. Anh ngắm nghía kỹ càng cô bé con kia một lát, lúc này mới phát hiện ra, cô bé kia đúng là cô nhóc con đêm hôm trước thiếu chút nữa đã làm cho anh bị nổi giận điên người lên được.

Nhưng mà. . . Cô bé gọi người nào là mẹ vậy? Ý thức được ra vấn đề này, bất chợt từ nơi sâu thẳm trong lòng anh có một nỗi bất an như dòng nước chảy qua. Nhưng một giây sau, khi nghe thấy giọng nói quen thuộc kia lại tiếp tục vang lên, đầu óc của anh lập tức giống như bị nổ tung lên vậy. Lúc này sức lực trong con người anh phảng phất như bị lấy hết đi rồi, làm anh thực sự rất khó thở.

“Con còn muốn nhìn thấy mẹ nổi giận lên nữa sao?” Tống Hi quay đầu nhìn về phía con gái mình, đôi mắt cô lộ ra vẻ hung ác, vội vã thúc giục: “Tranh thủ thời gian đi vào lớp đi!”

“Vâng...” Đường Đường nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, vẻ không cam lòng, quay đầu trừng mắt, liếc nhìn Nhiếp Tử Phong đang nhìn mình đến xuất thần. Cô bé mím miệng lại nói: “Chú xấu xa, chú không được phép hung dữ với mẹ của cháu đây nhé.”

“Chúng ta đi vào lớp thôi.” Thấy bộ dáng của cô bé có vẻ như không chịu đi, Nhiếp Tử Phong liền chủ động cầm bàn tay của Đường Đường lên, dùng ánh mắt phức tạp nhìn lần chót về phía ba của mình đang đứng cứng ngắc ở chỗ kia, sau đó cậu mới dắt Đường Đường đi vào trong trường học. Chỉ mong sao ba cô thể tiếp nhận được những chuyện mà cậu vẫn luôn đang lo lắng kia...

※

Cô... Cô bé con kia... Lại gọi cô là mẹ...

Cho đến khi bóng dáng của Nhiếp Tử Phong và Đường Đường biến mất trong tầm mắt thì lúc này Nhiếp Tử Phong mới phản ứng được. Anh dùng ánh mắt đầy vẻ kinh hoàng chăm chú nhìn cô không thôi, cảm giác từng tế bào trên cơ thể của mình đều đang run lên vì sợ hãi, một luồng cảm xúc lạnh toát từ lòng bàn chân bắt đầu xông thẳng lên trên, chỉ chốc lát sau, toàn thân anh bắt đầu co rút kịch liệt phát đau đớn, sự đau nhức xâm nhập khắp tứ chi bách骸 của anh.

“Anh là ba ba của Tử Ngôn sao?” Anh không dám chớp mắt dù chỉ trong giây phút, giữ ánh mắt của mình cố định ở trên người Tống Hi, khiến cô không khỏi thấy chột dạ. Cô né tránh ánh mắt đầy phức tạp đang hiện rõ trong đáy mắt của anh, lúc này đang phóng tới, mở miệng nói rành rọt: “Thật xin lỗi, vừa rồi tôi đã hiểu lầm anh rồi.” Cô lại còn tưởng rằng anh là một kẻ điên khùng gì đó đang theo dõi cô chứ.

“Ừm... Cảm ơn buổi tối hôm qua anh đã đồng ý cho Tử Ngôn ở lại nhà của tôi.” “A... tôi còn chút việc bận, xin lỗi tôi đi trước.” Nói xong, cô nhẹ nhàng gạt đầu với anh một chút, tiếp đó đi về phía nơi xe của mình đang đỗ.

Chỉ là ngay khi Tống Hi vượt qua sát bên cạnh anh, thì Nhiếp Tử Phong một giây trước thần trí (tinh thần và trí tuệ) còn đang trong tình trạng ngơ ngẩn, đột nhiên như tỉnh táo lại. Anh kéo cánh tay của cô, kêu to lên một tiếng khiến cô giật nảy người!

Cố ngăn lại nỗi sợ hãi trong lòng, Tống Hi yên lặng hít vào một hơi, gắng gượng nhếch môi lên nở một nụ cười: “Anh... Còn có việc gì nữa việc sao?” Đôi mắt của anh đen kịt như mực, nhưng lại giống như dòng nước xoáy, làm cho người ta trong lúc lơ đãng cũng sẽ bị cuốn vào. Có lẽ là do nguyên nhân này, cho nên Tống Hi cực kỳ sợ ánh mắt của anh.

“Tại sao em lại phải giả bộ như không biết anh chứ?” Nhiếp Tử Phong gắt gao nhìn chăm chăm vào cô, từ trong miệng anh thốt ra một câu nói đầy đau đớn như vậy. Nhiếp Tử Phong dùng ánh mắt ngắm nhìn cô qua các góc cạnh khác nhau, qua cái nhìn đó, từng biểu lộ rất nhỏ của cô vẫn bình thường giống như cô ngày trước ở trong trí nhớ của anh.

Ký ức của anh trở lại đến chỗ này, nơi đáy mắt anh thoáng hiện lên một cảm xúc khó có thể nắm bắt được, ngay sau đó anh nói: “Năm đó rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao em không nói một tiếng nào mà rời khỏi anh như vậy? Những năm gần đây em đã trải qua cuộc sống như thế nào? Cô bé con kia thật sự là con gái của em sao?”

Nhiếp Tử Phong hỏi cô liên tiếp mấy câu liền làm cho Tống Hi không sao chống đỡ không được, chỉ cảm thấy trong đầu của mình quá đau đớn, trong nội tâm càng cảm thấy bối rối không hiểu thế nào.

“Tôi không rõ lúc này anh đang nói cái gì.” Tống Hi bị những câu hỏi của anh làm cho đầu óc choáng váng, cô cố gắng đẩy anh ra, nhưng mà, nhưng có làm thế nào cũng không thể đẩy ra được. “Nhiếp tiên sinh, bởi vì anh là cha đẻ của Tử Ngôn vì thế cho nên tôi mới có chút khách khí đối với anh. Nhưng nếu như anh còn tiếp tục quấy rầy tôi nữa, vậy thì anh đừng trách tôi...”

“Chúng ta hãy nói chuyện với nhau một chút.”

“Sao cơ?” Sự chuyển biến rất nhanh chóng của anh làm cho Tống Hi ngây ngẩn cả người. Đang lúc cô muốn cự tuyệt anh, thì chỉ cảm thấy một lực rất mạnh, nắm vào nơi cổ tay của mình, tiếp đó chỉ một giây sau, cô đã bị anh kéo lên một chiếc xe ô tô BMW màu bạc.

※

Tống Hi bị Nhiếp Tử Phong cưỡng bức lôi kéo lên xe, sau đó tiếp tục bị anh cưỡng chế đưa vào ngồi trong phòng một quán cà phê. Tiếng nhạc du dương chậm rãi phôiêu diêu ở bên tai, trong không khí mùi thơm của cà phê tỏa ra nồng đậm.

“Một ly Latte Macchiato và một ly Americano đều không có đường.” Nhiếp Từ Phong nhìn cũng không nhìn menu trực tiếp gọi luôn.

“Xin ngài chờ một chút một lát.”

Người bán hàng vừa rời khoie, Tống Hi lập tức mở từng hai mắt thật to.

“Làm sao anh biết tôi thích uống cà phê Americano không đường?” Ngày thường cô không hay uống cà phê, cho nên mọi người ở trong nhà đều không một ai biết được cô thích uống cà phê Americano không đường, mà ngay cả Tống Linh cũng không biết được chuyện này, vậy mà tại sao anh lại có thể biết rõ điều này chứ? Bởi vì sự hiểu kỳ, cho nên sự bức bối của Tống Hi đối với Nhiếp Từ Phong thoáng cái đã giảm bớt đi được một chút.

Nhìn biểu lộ của cô vẫn còn mờ mịt như trước, Nhiếp Từ Phong đã bắt đầu có chút hiểu ra phần nào. Đôi mắt hung dữ như mắt chim ưng ung ung dần dần trở nên mềm dịu lại, anh hỏi lại cô về ngập ngừng: “Em...không nhận ra anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 240: Chương 210 (tiếp theo)

Cho là anh đang hỏi về thân phận của chính anh, Tống Hi chỉ nhàn nhạt hỏi đáp: “Anh là cha đẻ của Từ Ngôn mà.”

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong lại hỏi: “Em cũng chưa từng một lần nào nhìn thấy anh hay sao?” Khi hỏi cô, ánh mắt của anh cứ nhìn chằm chằm vào hai tròng mắt của cô, không chịu bỏ qua bất cứ một thay đổi dù nhỏ nhất ở trong đáy mắt cô.

“Chưa từng gặp một lần nào hết. “ Tống Hi lắc đầu, nhìn anh cô cảm thấy dường như cũng có chút gì đó quen thuộc, nhưng trong đầu của cô, tịnh không có một người nào giống như anh thế này. Bỗng dưng, cô hồi tưởng lại anh trong đêm hôm đó, khi nhìn thấy cô anh đã kích động đến mức nào. Lại còn đến hôm nay, một lần nữa, anh tiếp tục nêu lên một câu nghi vấn như thế. Không chút nghĩ ngợi, cô liền bật thốt lên một câu hỏi: “Anh có quen biết với tôi sao?”

Câu nói đó vừa thốt lên, chỉ thấy biểu lộ của Nhiếp Từ Phong trở nên cứng ngắc lại luôn.

Tưởng chính mình đã nói sai điều gì đó, Tống Hi vượt vượt lên đầu của mình nói về có lỗi: “Năm năm trước đây tôi đã gặp phải một tai nạn xe cộ, cho nên hiện giờ tôi không còn nhớ rõ được tất cả những chuyện gì đã từng xảy ra trước kia nữa. Nghĩ đến những lời nói vừa rồi của anh, cho nên tôi mới hỏi lại anh rằng anh có quen biết tôi hay không?” Cô mở to đôi mắt trong veo thanh khiết, hàng lông mi theo những cái chớp mắt của cô cũng chớp chớp theo không ngừng, thể hiện rõ sự mờ mịt không hiểu biết gì hết.

Tai nạn xe cộ...

Vậy thì đúng rồi, cho nên cô mới có thể có trạng thái... không, thật sự cô đã bị mất ký ức!

Sự thật này giống như một trái phá nổ tung, như một cú nện vô hình mà mạnh mẽ nặng nề giáng vào đầu của Nhiếp Từ Phong, đã phá hủy hàng ngàn hàng vạn những suy nghĩ lúc trước của anh thành mây khói. Trong đầu anh vang lên những âm thanh ong ong, mãi đến nửa ngày sau anh vẫn không sao phục hồi lại được tinh thần của mình. Anh nhìn Tống Hi đầy vẻ kinh ngạc, không thốt lên nổi một câu.

“Nhiếp tiên sinh, Nhiếp tiên sinh?” Nhìn thấy Nhiếp Từ Phong cứ nhìn mình chằm chằm, không hề chớp mắt, Tống Hi đoán là anh vừa bị xuất thần rồi, vì vậy cô liền gọi anh mấy lần, cuối cùng rốt cục tiếng gọi của cô đã kéo lại suy nghĩ của anh trở về thực tại.

“Có chuyện gì vậy?” Nhiếp Từ Phong dùng ánh mắt quán quýt nhìn cô đang lâm vào trạng thái trầm tư. Chuyện cô bị mất trí nhớ đã gây cho anh một cú đá kích không nhỏ. Đây là điều không thể nghi ngờ được, nhưng điều quan trọng nhất là, nguyên nhân vì sao năm năm trước đã khiến cô rời đi thì lại càng không thể nào biết được nữa rồi.

“Anh... có quen biết với tôi sao?” Tống Hi hỏi.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Phong mạnh mẽ ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt chăm chú nhìn cô một cách bí hiểm. Anh cũng không trả lời, mà nhanh chóng lấy ra chiếc ví từ trong túi áo trên của mình, mở ra, sau đó đặt chiếc ví ở trước mặt của cô.

“Hà?” Tuy rằng Tống Hi không rõ nguyên nhân tại sao anh lại làm như vậy, nhưng ánh mắt của cô vẫn cứ theo tầm mắt của anh rơi xuống vật trước mặt mình. Khi cô nhìn thấy một tấm ảnh kia đang được đặt trong chiếc ví da bày ở trước mặt mình, thì thoáng một cái, tiếp theo đó, cái miệng của cô liền há rộng ra, trong ánh mắt lộ rõ vẻ không thể tin được.

Theo tầm mắt đầy khiếp sợ của cô trông sang, chỉ bất chợt nhìn thấy người phụ nữ trong tấm ảnh kia có khuôn mặt bề ngoài giống cô như đúc. Tuy rằng người phụ nữ trên tấm ảnh kia mái tóc được uốn thành những làn sóng lớn nhĩ rất quyến rũ, còn Tống Hi cô lại có mái tóc để thẳng, nhưng vấn đề này không hề bị ảnh hưởng gì.

“Cái này...” Chuyện này là thế nào vậy! Tại sao người phụ nữ này lại giống hệt với tôi như vậy...Không, không thể nói là giống như được, phải nói là không hề có chút khác biệt nào, tựa như được đúc từ trong một cái khuôn ra vậy. Khi Tống Hi ngẩng đầu lên, đang định hỏi thăm Nhiếp Từ Phong thì lại nhìn thấy anh chợt hé cặp môi mỏng.

“Cô ấy là người yêu của anh, cũng là mẹ đẻ của Từ Ngôn.” Cô bị mất trí nhớ cũng không có vấn đề gì, anh sẽ làm cho cô nhớ lại được anh, đương nhiên cho dù cô không có nhớ lại anh thì cũng không sao cả, chỉ cần cô chịu quay trở về với anh là tốt rồi. Bởi vì như vậy, cả nhà ba người bọn họ lại có thể được ở cùng một chỗ. Nhiếp Từ Phong vui sướng trong ảo tưởng của mình, hoàn toàn không hề chú ý tới Tống Hi, bởi vì sau câu nói kia của anh sắc mặt của Tống Hi liền đại biến.

“Anh...ý anh muốn nói là... Tôi...” Tống Hi thất kinh, ánh mắt lại chuyển sang nhìn người phụ nữ trên tấm ảnh đang cười đến ngọt ngào kia một lần nữa, trái tim lập tức níu chặt, nếu như cô chính là người phụ nữ mà anh ấy đã nói kia, nếu đúng như vậy chẳng phải là cô...

“Đúng vậy, em chính là vợ của anh, Vũ Vũ.” Nhiếp Từ Phong dùng ánh mắt tràn đầy tình cảm, dịu dàng nhìn cô, đưa tay ra nắm lấy bàn tay của cô.

Nhưng mà chỉ một giây sau toàn thân Tống Hi liền run lên một cái, tựa như vừa bị đụng chạm vào một thứ gì đó bị bỏng vậy, hung hăng hất bàn tay của anh ra, lập tức, nụ cười tươi tắn của Nhiếp Từ Phong liền cứng lại ở trên khóe môi.

“Không, tôi không phải là vợ của anh!” Tống Hi mạnh hít một hơi, liều mạng lắc đầu cự tuyệt, không chịu tin vào lời mà anh đã nói: “Tôi không biết rằng rốt cuộc anh đã tìm thấy từ trên người của tôi có điểm gì đó giống người phụ nữ kia, nhưng tôi khẳng định rằng, tôi không phải là vợ của anh. Tôi cũng đã có con rồi, cũng đã có chồng của mình, cho nên, tôi tuyệt đối không thể nào lại là vợ của anh được... Thật xin lỗi, tôi còn có việc, tôi đi trước.” Đưa tay đẩy chiếc ví tiền của anh đang để ở trước mặt mình ra, Tống Hi cầm lấy chiếc túi của mình lập tức đứng dậy. Trong lúc Nhiếp Từ Phong còn chưa kịp phản ứng với tình huống vừa xảy ra, cô liền vội vã chạy về hướng cửa ra vào, chạy ra ngoài. Bước chân của cô thực vội vã, tựa như cô sợ Nhiếp Từ Phong sẽ đuổi theo mình vậy.

Phản ứng của cô quả thực đã diễn ra ngoài dự liệu của Nhiếp Từ Phong. Mãi một hồi lâu sau, khi anh ánh mắt của anh liếc nhìn sang cửa sổ ở bên cạnh nhìn ra bên ngoài, khi thấy cô đang đứng ở ven đường phát tay gọi taxi, lúc này mới hồn vía của anh mới như trở lại, anh vội vàng cầm lấy ví tiền để lại một tờ tiền mặt xuống dưới hóa đơn rồi đuổi theo.

Tống Hi đã gọi được xe, chỉ là đúng vào lúc cô muốn lên xe thì trong tích tắc, có một cánh tay với sức lực mạnh mẽ đã tóm được cổ tay của cô, ngăn cản cô rời đi.

“Cô ấy không lên xe.” Nhiếp Từ Phong bình tĩnh ghé khuôn mặt tuần tú, rút một tờ tiền từ trong ví tiền ra ném lại cho người lái xe, ngay sau đó liền kéo Tống Hi còn đang thất kinh kia đi về hướng xe của mình đang đỗ.

“Thả tôi ra!” Sắc mặt của Tống Hi sớm đã trắng bệch, cho dù ánh mặt trời đang nóng bỏng cũng không thể làm cho gương mặt trắng bệch kia trở nên ấm áp nổi. Cô liều mạng giãy dụa lấy, nhưng cũng không làm thế nào mà giãy thoát khỏi sự kiềm chế của anh được, cuối cùng cô vẫn bị anh hung hăng túm lên xe.

“Rốt cuộc anh muốn tôi ngồi lên xe để làm gì! Tôi đã nói tất cả với anh rồi, tôi đã nói tôi không phải là người phụ nữ mà anh đã yêu thương kia, vì sao anh vẫn còn muốn dây dưa, không chịu buông tha cho tôi vậy chứ?!” Nhiếp Từ Phong vừa mới ngồi vào ở trên ghế lái, Tống Hi liền không nhịn được nữa, cô ghen ngào hướng về phía anh mà gào hét lên.

Nhiếp Từ Phong không buồn nhìn lại cô, chỉ dứt khoát khởi động xe, sau đó cho xe quay đầu, chạy đi.

“Này, anh định đưa tôi chạy đi đâu thế?! Hãy mau chóng thả tôi xuống xe ngay!” Tống Hi kích động hướng về anh hô lớn: “Tôi đã nói là anh thả tôi xuống xe, anh có nghe thấy hay không, hả?!”

Trả lời cô là cú dẫm lên chân ga mạnh đến cực điểm..

※

Thiên Mẫu.

“Xuống xe!” Nhiếp Từ Phong cho xe dừng lại vũng vàng ở bên ngoài chiếc sân nhỏ, xuống xe, nhìn sang Tống Hi ngồi đối diện ở trên ghế lái phụ, dứt khoát lạnh nhạt nói một câu. Vừa mới lúc trước cô đã hét lên không ngừng, nhưng khi tốc độ của xe càng lúc càng nhanh hơn, sau đó cô sợ hãi đến mức không thể thốt ra nổi một câu. Vì thế cho nên, về sau cô chỉ còn cách là nhắm nghiền hai mắt, bặm chặt môi lại.

Tống Hi mở hai mắt ra, liếc nhìn về mặt của anh đang biểu lộ sự lãnh khốc, từ miệng trong miệng của cô thoát ra hai chữ chất chứa vẻ oán hận: “Không xuống!” Dựa vào cái gì mà người đàn ông này muốn làm cái gì thì cô phải làm cái đó chứ!

Nhiếp Từ Phong không giận, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng, nặng nề hỏi lại một lần nữa: “Một lần cuối cùng, em có đi xuống xe hay không?”

Nghe thấy ngữ điệu nói của anh càng phát ra đầy sự lạnh lùng, trong nội tâm Tống Hi đột nhiên bốc lên ngọn lửa giận, bao nhiêu tính tình tốt đẹp hòa nhã của cô lúc này đã bị cô vứt đi hết thảy. Cô cất cao giọng lên, trả lời anh cũng rất kiên quyết: “Tôi cũng vậy, tôi nói một lần cuối cùng, tôi không xuống xe là không xuống xe... A!” Một câu nói của cô còn chưa kịp nói xong, cô đã bị Nhiếp Từ Phong chặn ngang người ôm đi ra ngoài, hai chân treo ngược lên trên bầu trời.

“Anh thả tôi ra, anh là tên khốn kiếp!” Tống Hi hướng về anh quát lớn, rống hết lên nhưng vẫn không hề có tác dụng. Cô đành phải vung nắm tay hung hăng đâm vào trên bộ ngực của anh. Tống Hi tự nhận là mình đã rất dùng hết sức rồi, nhưng mà Nhiếp Từ Phong ngay cả chuyện nhứ lông mày một cái thôi, anh cũng không hề nhứ mày lại.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 241: Chương 211: Tôi không phải là vợ anh.

Mắng anh không được, đánh thì anh không một chút phản ứng. Tống Hi đành phải thu tay lại, giương mắt nhìn về anh! Cô cũng muốn nhìn xem người đàn ông này sẽ làm cái gì đối với cô!

Sau khi vào phòng, Nhiếp Từ Phong liền thả Tống Hi đứng xuống đất.

Hai chân Tống Hi vừa hạ xuống đất, trong trực giác đã dự định xoay người chạy ra bên ngoài, nhưng Nhiếp Từ Phong làm sao có thể cho cô có cơ hội này, anh đã nhanh hơn cô một bước, đóng ngay cửa lại sau đó khóa luôn cửa.

“Anh định làm cái gì vậy?” Tống Hi cảnh giác lui lại về phía sau vài bước kiên quyết giữ một khoảng cách với anh, vừa ngấm nhìn chung quanh tìm xem có con đường nào có thể chạy ra bên ngoài hay không.

“Em đừng sợ hãi, anh chỉ muốn đưa em đến để nhìn lại một số đồ vật cũ mà thôi, sau khi xem xong em sẽ biết mình có phải là người phụ nữ mà anh đang muốn tìm kia hay không.” Đối với thân phận của cô, Nhiếp Từ Phong đã khẳng định một trăm phần trăm cô chính là Vũ Vũ, dung mạo có thể biến đổi, nhưng nếu như cô nhích lại gần anh thì chắc chắn cảm giác sẽ không thay đổi!

“Tôi không muốn nhìn cái gì hết! Anh thả tôi ra ngoài đi!” Tống Hi hướng về phía anh mà hét lên, trong con ngươi trong veo như nước kia tràn ngập sự phẫn nộ. Nhìn thấy anh đang bước mấy bước tiến gần về phía mình, cô vội vàng rút lui lại phía đằng sau vài bước. Người đàn ông này có ánh mắt nhìn sắc như lưỡi dao làm cho cô vừa chột dạ vừa sợ hãi, nhưng còn về phần vì sao thấy chột dạ thì cô lại không thể nào biết được. “Tôi đã nói rồi tôi không phải là người phụ nữ mà anh đang tìm kia đâu, trên đời này có rất nhiều người phụ nữ khi trưởng thành lại trở nên giống nhau, vì sao anh vẫn còn không chịu buông tha cho tôi?!”

Được rồi, cô thừa nhận bản thân mình và người phụ nữ ở trên tấm ảnh kia không phải giống nhau mà là giống như đúc, nhưng... Cô thật sự tin tưởng rằng thân phận của cô không phải giống như những lời mà anh đã nói! Bởi vì những điều mà hiện tại anh nói với cô lại hoàn toàn khác hẳn những điều mà trước đây Tống Linh đã từng nói!

Tống Linh... Đúng rồi Tống Linh!

Một tia sáng rực rỡ chợt hiện ra, lộ rõ nơi đáy mắt của Tống Hi, cô lạnh lùng nhìn lên trên khuôn mặt tuấn tú nhưng vẫn lộ rõ sự ưu thương nhàn nhạt của Nhiếp Từ Phong, cắn răng nói: “Nếu như anh dám làm điều gì đó không phải đối với tôi, chồng của tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu!”

Cô vừa dứt lời, bước chân của Nhiếp Từ Phong lập tức ngừng lại.

Nhìn thấy thần trí (tinh thần và trí tuệ) biểu lộ đầy hoảng hốt của Nhiếp Từ Phong, Tống Hi không khỏi cảm thấy thoáng đắc ý vì sự thông minh của chính mình, nhưng cùng lúc đó, khi đồng thời nhìn thấy nơi đáy mắt của anh hiện rõ sự ưu thương, cô lại không khỏi có chút đau lòng, hối hận tại sao mình lại nhắc tới câu nói kia.

Không được! Tống Hi, hiện tại mày còn mềm lòng cái nỗi gì chứ! Người đàn ông này tiếp cận với mày là vì có mục đích riêng của anh ta đó!

Nghĩ tới đây, sắc mặt của cô lại thay đổi. Nhìn, đàn, lè, quý. Cô dùng ngữ điệu lạnh lùng đến cực điểm để nói với Nhiếp Từ Phong: “Tống Linh, anh đã từng nghe nói cái tên của anh ấy rồi chứ? Tôi là người vợ mà anh ấy đã cưới hồi đảng hoàng, nếu như anh dám làm bất cứ một chuyện gì đó không hay đối với tôi, vậy thì tôi có thể nói, anh ấy sẽ...” Chỉ là không đợi cô nói xong câu nói kia, Nhiếp Từ Phong đã nhanh chóng mở miệng cắt đứt lời của cô.

“Tống Linh... Anh ta... là chồng của em ư?!” Sắc mặt của Nhiếp Từ Phong đột nhiên tái nhợt đi, lúc anh nhìn thấy cô thực sự nhẹ nhàng gạt đầu một cái, thì cả người anh lập tức tựa như bị chìm vào trong đáy cốc, ngã xuống thật nặng nề, khiến trái tim tan vỡ thành vô số những mảnh vụn.

Nhiếp Từ Phong thầm nhớ về cái tên Tống Linh kia, cái tên này anh đã từng được nghe qua không ít lần suốt mấy năm qua. Mấy năm gần đây các xí nghiệp của Tống thị phát triển rất thần tốc, không ngừng lớn mạnh, hai năm gần đây Tống thị kia đã đoạt mất không ít các hợp đồng của công ty anh! Chỉ có điều... Tại sao cô lại có thể trở thành vợ của Tống Linh kia chứ... Nhiếp Từ Phong không thể tin được chuyện này.

“Anh ấy đương nhiên là chồng của tôi rồi, không chỉ như vậy, anh ấy còn là cha đẻ của Đường Đường.” Tống Hi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, hoàn toàn không hề chú ý tới thân thể của anh bắt đầu run rẩy, lồng ngực càng thêm phập phồng bất định, nói với vẻ rất tự đắc: “Hiện tại anh đã biết rõ thân phận của tôi rồi chứ? Vậy anh có thể thả tôi đi được chưa?”

Nói xong, cô nhìn về phía Nhiếp Tử Phong, phát hiện ra anh đang nhìn mình đầy kinh ngạc nhưng lại không hề phản ứng lại. Cô cho rằng anh trầm mặc chính là chấp nhận, Tống Hi cẩn thận từng ly từng tí, sau đó nhanh chóng vượt qua Nhiếp Tử Phong, ngay lập tức hướng về phía cửa chính định chạy đi.

Cô nhanh nhẹn mở khóa cửa, tay vừa mới sờ đến tay cầm cánh cửa đang định xoay tròn mở ra, đột nhiên có một bàn tay lại tóm lấy bờ vai của cô, cứng rần xoay thân thể của cô vòng trở lại, sau đó chỉ nghe “rầm” một tiếng, lưng của cô đã bị áp lên cánh cửa.

“Em là người phụ nữ của anh, em vợ của anh, làm sao em có thể lại là vợ của hắn chứ!” Năm năm qua, hơn một ngàn tám trăm đêm, suốt trong thời gian qua, mỗi một ngày anh đều luôn mong mỏi cô có thể sống và trở về, nhưng bây giờ, khi sự chờ đợi của anh đã trở thành sự thật rồi thì sao chứ, giờ đây sự thật ấy lại quá tàn nhẫn! Cô không những đã quên đi chính bản thân mình, mà thậm chí cô còn đã gã cho người khác, hơn nữa lại còn có cả một đứa con gái...

Vậy thì anh sẽ phải tiếp tục làm gì đây? Tử Ngôn sẽ phải làm sao đây? Hơn một ngàn tám trăm đêm qua rốt cuộc là cái gì chứ? Không, đây không phải là kết quả mà anh mong muốn!

Nét mặt của Nhiếp Tử Phong biểu lộ rõ vẻ hung thần ác sát, gân xanh nổi cuộn cuộn trên thái dương, trong ánh mắt sắc bén kia chất chứa ngọn lửa giận dữ dội, phảng phất như muốn đốt cháy cô từng tấc từng tấc một, hàm răng của anh nghiến chặt, quai hàm căng cứng. Có thể nhìn thấy được rõ ràng mạch máu nổi nơi tay của anh đang nắm lấy trên bờ vai tay của cô, toàn thân anh tản ra hơi thở hủy diệt.

Đối với bộ dáng như muốn bùng nổ này của anh, mặc dù trái tim của Tống Hi sớm đã đập dồn dập, nhưng cô vẫn phải giả bộ làm ra vẻ không sợ hãi chút nào, cất giọng lạnh lùng nói: “Tôi không phải là vợ của anh.”

“Không, em rõ ràng là vợ của anh!” Nhiếp Tử Phong gằn giọng quát um lên. Anh giống như một dã thú bị thương, bộc phát ra tiếng rên rỉ đầy thống khổ.

Tống Hi đang muốn tranh luận cùng anh, bỗng dưng sau khi cô nhìn thấy đáy mắt của anh chẳng biết lúc nào đã đỏ rực lên như muốn giết người kia, thì ngay lập tức tất cả mọi lời nói liền cầm lại ở trong cô họng, không thể phát ra nổi một câu.

Một giây, hai giây... Sự tĩnh mịch lan tràn, bầu không khí trong phòng khách trở nên gay gắt tới cực điểm. Bốn mắt nhìn nhau, cả hai bên đều lộ rõ vẻ phức tạp như vậy.

Về mặt của Nhiếp Tử Phong nhìn cô đến xuất thần, lúc này anh mới ý thức được luống cuống của bản thân mình. Theo bản năng anh hít một hơi thật sâu, buông lỏng bàn tay đang kiềm chế ở trên bờ vai của cô ra, khôi phục lại sự bình tĩnh như trước: “Anh muốn dẫn em lên lầu để xem một số đồ vật.” Nói xong, anh lôi kéo tay của cô liền chạy lên lầu.

Mà lúc này, Tống Hi lại vượt ra ngoài ý muốn, cô không hề có một chút phản kháng nào, ngoan ngoãn, để cho anh tùy ý lôi kéo mình chạy đi...

※

Phòng ngủ...

Cánh cửa phòng được mở ra, nghênh đón Tống Hi chính là một căn phòng với không khí đầy thê lương và lạnh lẽo. Ánh mắt Nhiếp Tử Phong nhìn vào Tống Hi đầy vẻ mong chờ, anh nhìn cô tiếp tục đi vào trong phòng, ngắm nhìn bốn phía xung quanh, nhưng cũng không hề phát hiện ra có bất luận điều gì khác thường. Đang lúc cô muốn quay đầu hỏi thăm anh muốn đưa mình tiến vào trong căn phòng này để làm cái gì, thì Nhiếp Tử Phong mở miệng nói đầy vẻ sâu kín.

“Từ sau khi em rời khỏi đây, tất cả mọi thứ ở nơi này, cho đến tận bây giờ, hết thảy đều không hề có sự thay đổi nào. Tuy rằng anh và Tử Ngôn ở tại nhà chính, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ tới nơi này ở vài ngày. Tuy thời gian chúng ta ở đây không nhiều lắm, nhưng đối với anh mà nói, mỗi khi nhớ lại đây chính là khoảng thời gian tốt đẹp nhất giữa hai chúng ta.” Anh nói chân thành tha thiết, ánh mắt anh cứ nhìn chăm chăm nhìn vào bóng lưng của Tống Hi, tựa như lại đang cố nhớ lại.

“Tôi không phải là người mà anh...” Tống Hi đang định bảo anh đổi lại kiểu cách ngữ điệu nói khác, nhưng khi vừa quay đầu lại, nhìn thấy đáy mắt anh đang ngập tràn nỗi ưu thương, có bao nhiêu lời nói đang định nói ra, cô liền nuốt hết vào trong bụng.

Cho dù cô có nói hay không nói thì có khác gì đâu cơ chứ! Chẳng phải vừa mới rồi anh đã giải thích vô số lần mình không phải là người phụ nữ như chính miệng anh vẫn luôn nhắc tới đó sao! Kết quả đến tận bây giờ anh vẫn luôn coi cô chính là người phụ nữ đó! Tống Hi nhú mày, cất bước thẳng tới bên cạnh mép giường, ngồi xuống.

Nhìn bộ dáng cô vẫn vô tâm trước những hồi ức, Nhiếp Tử Phong đi đến trước ngăn kéo tủ mở ra, lấy ra từ bên trong ngăn tủ một quyển album ảnh, sau đó đi đến bên cạnh cô, ngồi xuống.

“Anh muốn làm gì.” Theo trực giác Tống Hi đang ngồi ở trên giường liền đứng lên.

“Anh chỉ muốn cho em xem lại một số bức ảnh chụp, giúp em tìm lại trí nhớ mà thôi...” Nơi đáy mắt đen bóng mang theo vẻ cầu khẩn.

Thấy thế, Tống Hi liền nhếch miệng lên, lúc này mới chậm rãi ngồi lại chỗ cũ. Đón nhận cuốn album ảnh từ trong tay anh, cô lật giở ra với điệu bộ tâm trạng chán ngán.

Ngoài ý nghĩ của cô, trong cuốn album ảnh này chỉ thuần một loại ảnh chụp riêng về cô, cuối cùng còn có thêm tám ảnh chụp một đứa trẻ đang ngủ say.

Chương 242: Chương 212: Cô có bệnh

“Những tấm ảnh này đều được chụp vào thời gian sau khi em sinh Tử Ngôn xong.” Nét mặt của Nhiếp Tử Phong nguyên bản vẫn luôn giữ vẻ cứng nhắc, nhưng khi nhìn đến hình của Nhiếp Tử Vũ trên tấm ảnh thì vẻ mặt đã dần dần giãn ra, khóe miệng cong lên hé nở một ý cười, đáy mắt đen bóng lộ rõ nét dịu dàng tinh cảm.

Do thời gian này Nhiếp Tử Vũ vừa sinh con xong nên thân thể có chút hơi đầy đặn, vì thế cô không thích chụp ảnh. Cho nên tuyệt đại bộ phận những tấm hình này là do anh thừa dịp thời gian cô ngủ đã chụp ảnh trộm.

“Thật vậy sao?” Tống Hi chậm rãi quay đầu lại thoáng nhìn vào anh, ánh mắt cô lộ rõ sự bình tĩnh, chăm chú nhìn lên trên khuôn mặt tuấn tú tràn ngập cảm xúc ôn hòa dịu dàng, giờ đây đang gợn lên những lớp sóng lăn tăn...

Trái tim của Tống Hi cực kỳ rối rắm, giờ phút này cô chỉ cảm thấy mình đã hoàn toàn mờ mịt.

Nét mặt của Nhiếp Tử Phong lúc này thực sự cực kỳ nghiêm túc, hoàn toàn không giống như là đang lừa gạt cô, hơn nữa anh lại có nhiều ảnh chụp như vậy để chứng minh thân phận của cô. Điều này khiến cho cô không thể không tin tưởng người phụ nữ ở trên tấm ảnh kia chính là bản thân mình.

Vận may bao giờ chỉ có một. Nhưng mà...

Nếu như những lời mà anh nói với cô đều là sự thật ... Vậy thì... điều này chẳng phải đại biểu cho việc Tống Linh đang lừa gạt cô sao? Nghĩ tới đây, Tống Hi lập tức cảm thấy trong ngực cực kỳ phiền muộn, hoang mang lạ thường. Cô nhắm mắt khép hàng lông mi đẹp để lại vào nhau.

Một người là người chồng đã cùng sinh sống một chỗ với cô suốt năm năm qua, một người đàn ông khác cũng tự xưng là chồng của cô. Vậy thì cô rốt cuộc nên tin ai đây nhỉ.

Nhiếp Tử Phong vẫn còn đang đắm chìm trong tất cả quá khứ của mình, bởi vậy cho nên anh hoàn toàn không hề phát hiện ra sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ bỗng có chút khác thường. Nhiếp Tử Phong không nhận được liền đưa tay lên vuốt ve hình của Nhiếp Tử Vũ ở trong tấm ảnh, chỉ cảm thấy nổi chua xót từ đáy lòng toát ra, trong chốc lát, hốc mắt liền đỏ ửng lên.

Anh cảm tạ ông Trời, cảm tạ ông Trời đã không mang cô đi. Tuy nhiên cô hiện tại cô đã hoàn toàn quên mất anh và những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, nhưng anh vẫn có một lòng tin tưởng nhất định mình có thể làm cho cô khôi phục lại trí nhớ! Suy nghĩ đến đây, bỗng dưng trong đầu anh chợt lóe lên mấy lời cô vừa nói ra kia, lập tức sắc mặt Nhiếp Tử Phong liền có chút khó coi.

Nếu như cô thật sự là vợ của Tống Linh, vậy thì anh cũng sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để đoạt lại cô về tay mình! Bởi vì, cô chỉ có thể là của một mình anh mà thôi!

Suy nghĩ thấu đáo, Nhiếp Tử Phong liền thu hồi lại ánh mắt, đè ép toàn bộ những suy nghĩ kia của mình trở lại trong nội tâm. Cánh môi mỏng nhếch lên trên không trung kéo thành một đường cong, đáy mắt đen bóng mang theo ý cười nhìn về phía người ở bên cạnh.

“Vũ Vũ...” Nhưng mà vừa mới gọi cô được một tiếng, nụ cười tươi tắn của Nhiếp Tử Phong liền cứng lại ở khóe môi.

Chỉ nghe thấy “lạch xoạch” một tiếng, cuốn album đang ở trong tay Tống Hi đã rơi xuống đất.

Anh nhìn thấy trước mặt một khối, khi lật giờ những trang album xem ảnh, vẻ mặt của Tống Hi còn tốt đẹp là thế. Vậy mà giờ phút này nhìn gương mặt của cô đầy đau đớn, khổ sở, bàn tay bụm lấy lồng ngực của mình, sắc mặt trắng bệch, thờ hờ hững từng ngum, từng ngum một.

Thấy thế, Nhiếp Tử Phong vội vàng nhíu đầu lông mày lại, đỡ lấy cô, lo lắng hỏi: “Em làm sao vậy? Vũ Vũ? Em làm sao thế?”

Lúc này ánh mắt của Tống Hi đã bắt đầu mơ hồ, theo phản xạ, cô nắm lấy tay của Nhiếp Tử Phong tay, từ trong miệng khó khăn thốt ra được mấy ba chữ: “Thuốc... thuốc của tôi...” Hơi thở của cô trở nên mong manh, dường như không khí phổi đã bị hút hết đi vậy, làm cho cô cảm thấy cực kỳ khó thở.

“Thuốc ư? Thuốc gì vậy?” Nhiếp Tử Phong vội vàng hỏi, gấp đến độ sắc mặt của anh cũng thay đổi.

Thuốc... Cô có trấn tĩnh lại để nói tên thuốc...

Tống Hi há miệng ra, cổ mấp máy cánh môi để nói, nhưng mà, cô lại không thể thốt ra nổi thành lời.

Trong đầu cô lờ mờ hiện lên từng đoạn ý nghĩ ngắn ngủi, lọ thuốc của cô để trong bọc thuốc, mà bọc thuốc đó của cô lại đang nằm ở trong túi xách của cô... Túi xách của cô lại ở trong xe của cô! Vừa nghĩ đến đoạn này, Tống Hi muốn hít vào một hơi nhưng không sao hít thở nổi nữa, bên tai cô cũng không còn nghe thấy những lời mà Nhiếp Tử Phong đang nói..., cứ như vậy ngắt đi.

...

Đột nhiên Tống Hi bị bất tỉnh, do đó được Nhiếp Từ Phong đưa vào trong bệnh viện. Thừa dịp cô đang được bác sĩ theo dõi bệnh tình, anh liền đi một chuyến đến vườn tre lái xe của cô đến bệnh viện, sau khi phát hiện trong túi của cô có lọ thuốc, anh cầm lấy mang đi.

Văn phòng của bác sĩ..

“Đã điều tra thế nào rồi? Đây là loại thuốc gì vậy?” Nhiếp Từ Phong vội vàng vàng hỏi bác sĩ, bởi vì anh còn đang băn khoăn cho người bệnh đang nằm trong phòng bệnh, trên gương mặt tuần lã của anh những giọt mồ hôi túa ra dày đặc, chảy ròng ròng, quần áo xốc xếch, không còn tề chỉnh như trước.

“Ừmnhì... Đây là thuốc an thần.” Bác sĩ quan sát tỉ mỉ nhìn lọ thuốc ở trong tay mình, lông mày nhíu chặt lại, tiếp đó lại bổ sung một câu: “Nhưng đây không phải là loại thuốc an thần bình thường.”

“Ông nói vậy là có ý gì?” Hai con người của Nhiếp Từ Phong gắt gao nhìn chăm chăm vào bác sĩ, một giây cũng không nháy.

“Màu sắc không giống như bình thường, còn mùi vị cũng không đúng lắm, cho nên tôi nghĩ chắc chắn là trong thành phần của thuốc đã được trộn lẫn thêm những thứ khác... Còn cụ thể thành phần của thuốc gồm có những gì, cần phải đợi kết quả xét nghiệm đã thì mới biết được.”

Nhìn bác sĩ đặt lại lọ thuốc đang cầm trong tay xuống, trái tim Nhiếp Từ Phong tựa như đang bị treo ngược lên trên không trung vậy. Bỗng dưng, tựa như anh vừa nghĩ đến một vấn đề gì đó, anh ngừng đầu nhìn bác sĩ hỏi: “Cô ấy bị mất ký ức, liệu có liên quan gì đến việc uống loại thuốc anh thân này hay không?”

Nghe vậy, bác sĩ chợt ngừng đầu lên nhìn về phía anh, nhíu lông mày lại, suy nghĩ sâu xa một lát, gật gật đầu nhưng vẫn không xác định chắc chắn: “Hay là để tôi làm nhanh một xét nghiệm để xem cụ thể thế nào!”

...

Sau khi thảo luận với bác sĩ xong, Nhiếp Từ Phong liền bước ra khỏi văn phòng của bác sĩ, ở trước cửa phòng bệnh của Tống Hi, anh chậm rãi đi tới đi lui, không biết đã bước đi bao nhiêu vòng rồi, lúc sau, cuối cùng anh hít vào một hơi thật sâu, sau đó mở cửa phòng ra.

Vốn tưởng rằng lúc này cô vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ say, anh đẩy cửa ra bước vào phòng, ngênh đón anh lúc này chỉ có giường chiếu trống rỗng..

※

Kỳ thật Tống Hi đã sớm đã tỉnh lại rồi, sau khi Nhiếp Từ Phong cầm lọ thuốc lấy ở trong túi của cô đi ra ngoài, một giây sau cô cũng không chậm trễ, vội vã xách chiếc túi của mình chạy ra ngoài. Mãi cho đến khi trở về ngôi nhà của mình ở bờ biển, trái tim vẫn đập thình thịch thình thịch như trống làng của cô lúc này mới bình tĩnh trở lại.

“Phu nhân, làm sao bây giờ ngài mới trở về nhà vậy?” Vừa nhìn thấy bóng dáng của cô, quản gia vội vàng chạy ra ngênh đón.

“À... tôi có chút chuyện cần phải làm xuống.” Tống Hi vô lực đỡ vào trán của mình, cố gắng gượng kéo ra một nụ cười mệt mỏi.

“Phu nhân...” Quản gia nhìn cô định nói nhưng lại thôi, vẻ mặt phức tạp.

“Còn có việc gì sao?” Tống Hi quay đầu nhìn ông ta một cái, cố gắng dùng nốt chút sức lực còn sót lại của mình để nói ra: “Hiện tại tôi mệt mỏi quá, có việc gì chờ tôi nghỉ ngơi một chút đã rồi nói sau có được không?” Nói xong, Tống Hi không để cho ông có bất cứ cơ hội nào nói tiếp, liền vội vã xoay người đi lên lầu.

Vịn vào tay vịn cầu thang, bước đi từng bước một đầy khó khăn để đi lên lầu, đúng lúc Tống Hi rẽ vào lối ngoặt để đi về hướng phòng ngủ, khi tay cô vừa mới nắm lấy tay cầm cánh cửa, chợt nghe thấy từng tiếng rên rít đầy dâm dăng từ bên trong truyền ra.

“Linh, nhanh hơn một chút nữa... A... nhanh hơn một chút nữa đi...” Cái giọng phụ nữ bén nhọn này nghe cũng không lạ lắm lắm, Tống Hi vừa nghe thấy liền nhận ra ngay đó chính giọng nói của nữ minh tinh luôn có mối quan hệ gần gũi thân thiết với Tống Linh. Hóa ra, đây chính là nguyên nhân đã làm cho vẻ mặt của quản gia biểu lộ sự phức tạp.

Bàn tay đang cầm tay cầm cửa kia liền buông lỏng ra. Tống Hi rất muốn cứ như vậy xoay người mà rời đi. Nhưng một cơn khó chịu trong ngực lại nổi lên làm cho cô do dự, cô bùm lấy nơi trái tim của mình càng ngày càng thấy hoảng sợ. Cuối cùng cô không thể nào nhịn được nữa, liền mở cửa phòng ra.

Cửa phòng vừa được đẩy mở ra, một luồng không khí thoải nát liền ập vào trước mặt cô, làm cho Tống Hi không sao nhịn nổi cảm giác muốn nôn mửa.

“A!” Một tiếng hét lên vang lên, xuyên thẳng đến hai người đang dây dưa ở trên giường, khiến bọn họ phải nhanh chóng dùng ga giường để che lại thân thể.

Sau khi Tống Hi quay đầu hướng cái nhìn về nơi khác, hai tay nắm chặt thành quyền, liều mạng gắng gượng kiềm chế ý nghĩ chỉ muốn nôn mửa ra, phải vất vả lắm, từ trong miệng cô mới thốt ra được một câu đơn giản: “Thật xin lỗi, tôi thật sự rất không muốn cắt ngang chuyện tốt của hai người. Nhưng tôi

phải vào trong phòng này để lấy thuốc của tôi, xin thất lễ.” Nói xong, cô đi thẳng về phía căn phòng để quần áo.

Vừa nghe thấy cô nhắc tới chữ “thuốc” kia, sắc mặt của Tống Linh ở trên giường lập tức liền thay đổi.

“Cô lại vừa phát bệnh rồi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 243: Chương 213: Sự thật về vợ chồng

Lạnh lùng bỏ qua sự dầy dưa của cô gái ở dưới thân, Tống Linh đẩy chiếc chăn ra đi xuống giường, nhanh chóng mặc thêm chiếc áo khoác tắm, sau đó bước nhanh đi vào trong phòng để quần áo.

Tống Hi lấy từ trong ngăn kéo ra lọ thuốc dự bị, đổ hai viên vào trong lòng bàn tay, cũng không kịp rót cho mình một chén nước, cô hơi ngửa đầu lên bỏ thuốc vào miệng nuốt xuống cùng với nước bọt. Bởi yết hầu quá khô khốc, nên viên thuốc bị mắc lại ở chính giữa yết hầu, đến mức khuôn mặt cô đỏ rục lên.

Sau khi đuổi theo kịp Tống Hi, Tống Linh nhìn thấy bộ dáng thống khổ của cô, liền vội vàng tiến lên dùng hai ngón tay ấn vào trong miệng của cô, giúp cô móc viên thuốc ra.

“Khụ khụ... Ọe...” Tiếng nôn mửa đến tê tâm liệt phế vang lên một hồi, rốt cuộc viên thuốc bị mắc nghẹn ở trong cổ họng Tống Hi đã được nôn ra ngoài.

Tống Linh nhanh chóng xoay người rót cho cô chén nước, sau đó lại đổ ra hai viên thuốc khác đưa cho cô: “Uống đi.”

Lúc này Tống Hi đã mất thăng bằng, cảm giác đầu nặng chân nhẹ, cũng không nói ra được một câu, vội cầm hai viên thuốc ở trong tay anh hộp một ngụm nước lọc lớn vào miệng, lúc này mới nuốt xuống. Thuốc trôi vào bên trong bụng, tuy rằng thuốc vẫn chưa phát huy được công hiệu, nhưng trong lòng Tống Hi đã thấy an tâm không ít. Cho đến khi Tống Linh đỡ cô lên đi đến chiếc ghế sa lon ở bên ngoài ngồi xuống, sau khi há to miệng thở hỗn hển một lúc, lúc này cô mới cảm thấy bản thân mình tỉnh táo lại một chút.

“Cám ơn anh.” Tống Hi cảm kích liếc nhìn Tống Linh về mặt vẫn không lộ ra chút cảm xúc nào. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã khôi phục lại chút ít huyết sắc.

Tống Linh cũng không mở miệng, chỉ đứng ở trước mặt nhìn cô chăm chăm cô, đợi cô khôi phục lại.

Nữ minh tinh xinh đẹp bị hai người bỏ quên ở trên giường lăn qua lộn lại một hồi, nhìn về hướng hai người kia, cuối cùng cũng không nhịn được nữa liền mở miệng lạnh nhạt nói: “Linh, cô là ai vậy.”

Một giọng phụ nữ bén nhọn chói tai mang theo sự chỉ trích truyền đến, phá vỡ sự yên lặng giữa hai người, lúc này mới làm cho Tống Hi kịp phản ứng được ở đây còn có sự hiện hữu của cô gái khác.

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy hai người rồi!” Không để ý thân thể còn chưa khôi phục nguyên khí, Tống Hi vội vàng đứng dậy, hướng về phía bọn họ liên tục nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, hiện tại tôi sẽ đi ra luôn, không quấy rầy hai người nữa, hai người có chuyện gì cứ tiếp tục đi nhé...” Nói xong cô liền định rời đi.

“Không được đi!” Ba chữ lạnh như băng trong phút chốc được bắn ra từ trong miệng của Tống Linh, làm cho hai người phụ nữ ở đó đều ngây ngẩn cả người. Bị gọi giật lại, Tống Hi liền dừng bước, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Tống Linh mới phát hiện ra, chẳng biết lúc nào nơi đáy mắt của anh nổi lên sự lạnh lùng đến lợi hại.

Phía dưới mái tóc dài rối tung, một đôi con ngươi đen kịt thâm trầm chứa đầy ngàn vạn khóe băng tuyết, chỉ cần thoáng nhìn qua thôi cũng khiến cho người ta phảng phất như đang ở trong băng tuyết của tháng mười hai. Ánh mắt sắc bén bất động không chút biểu cảm lướt qua Tống Hi đang đứng sững sờ ở tại chỗ, lạnh lùng phóng về phía nữ minh tinh đang ngồi ở trên giường kia, nói: “Cô, hãy đi ra ngoài.”

Mấy chữ kia vừa thốt ra khỏi miệng Tống Linh, không chỉ có nữ minh tinh kia mà ngay cả Tống Hi cũng đều ngây người.

“Hà?” Nữ minh tinh trừng lớn hai mắt không dám tin, chỉ tay vào mình, không tiếng động, dùng khẩu hình hỏi: Anh muốn nói là em là người đi ra sao?

Tống Linh không buồn trả lời cô ta, chỉ là lạnh lùng thu hồi ánh mắt của mình lại, một lần nữa chuyển sang trên người Tống Hi: “Ngồi xuống!”

Sự trầm mặc của anh không thể nghi ngờ là buộc phải chấp nhận, thấy thế, nữ minh tinh cả kinh, sắc mặt trắng bệch, giọng nói buồn bã: “Linh, tại sao anh lại phải đuổi người ta đi ra ngoài như vậy! Người nên đi chẳng phải là cô ta hay sao?!” Nói xong, cô ta trừng mắt liếc nhìn Tống Hi vô tội đang đứng đó với vẻ oán hận.

Bị liên lụy đến, Tống Hi với vẻ rất vô tội, vội vàng cười nói cầu hòa: “Đúng vậy đó, người nên đi là tôi mới đúng, hai người...” Chỉ là, không đợi cô nói xong câu nói kia, Tống Linh đã thốt ra lời nói lạnh lùng cắt đứt lời của cô.

“Lời nói như vậy đừng có để tôi lại phải nói thêm một lần thứ hai nữa!” Sự lạnh lẽo âm u chất đầy nơi đáy mắt anh, chứa đựng không biết bao nhiêu bão tố. Tuy rằng lời nói ra quả thật theo đúng như lời của nữ minh tinh kia, nhưng mà ánh mắt của anh lại gắt gao nhìn chằm chằm vào Tống Hi.

Chỉ có khi nào anh tức giận thì ánh nhìn của anh mới có thể toát ra biểu lộ hung ác đến lợi hại như vậy. Nữ minh tinh kia đương nhiên sẽ chết nếu như không chịu thức thối mà rời đi. Cô ta trừng mắt liếc nhìn Tống Hi một cái đầy vẻ độc ác và tàn nhẫn, sau đó đưa lưng về phía Tống Hi, nghiêng rặng nghiêng lợi không biết đã nói những câu gì đó, sau đó cầm lấy quần áo đang vứt tán loạn ở trên mặt đất lên nhanh chóng mặc vào người rồi đi ra ngoài.

※

Theo tiếng đóng cửa “rầm!” một tiếng, cửa phòng đã được khép lại, trong phòng ngủ chỉ còn lại một sự tĩnh mịch ghê người.

“Ngồi xuống.” Chẳng biết từ bao giờ sắc mặt Tống Linh đã thay đổi tốt hơn một chút, anh dịch người chút ít sang bên cạnh ghế sofa, dọn ra một chỗ rồi bảo cô ngồi xuống.

Nhưng mà Tống Hi chỉ nhìn về phía anh cười khan, sau đó bước chân của cô liền đi về phía chiếc ghế sofa đối diện với anh, ngồi xuống.

Thấy thế, biểu cảm của Tống Linh xoay một cái lập tức trở lại cái vẻ lạnh lẽo nghiêm nghị như trước.

Nhìn cái khuôn mặt không hề có độ ấm như mặt người chết kia, Tống Hi khẽ mỉm cười nói: “Trên người của anh có mùi nước hoa... Cho nên em vẫn nên ngồi cách xa anh một chút thì tốt hơn.” Không phải là cô dị ứng đối với nước hoa, mà là cái mùi nước hoa đặc biệt gay mũi kia đã sắp hun cô đến hôn mê rồi.

Nghe vậy, biểu lộ của Tống Linh chẳng những không bởi vì vậy mà buông lỏng cặp lông mày đang nhíu chặt kia, mà ngược lại, mày kiếm lại nhếch lên, đáy mắt mang theo tà khí: “Em là đang trách anh phải không?”

Trầm mặc ngồi một lúc, sau đó không biết có phải là Tống Hi bị ảo giác hay không, cô có cảm giác là lạ, cảm thấy khi anh đang nói những lời này tâm tình tựa như không tệ lắm, khóe miệng cũng có chút hơi gọi lên.

“Không, em không trách anh.” Đã sống với nhau năm năm, tuy hai người trên danh nghĩa là vợ chồng, nhưng mà chưa bao giờ thực sự là vợ chồng. Tuy cô không nói ra cảm giác đối với anh, không thương nhưng mà lại luôn dựa dẫm vào anh, vì thế cho nên cô căn bản không thể rộng mở thể xác và tinh thần để tiếp nhận anh. Cho nên cô mới không trách anh, bởi vì chính bản thân mình đã không thể làm tròn được bổn phận của người vợ. Đương nhiên, theo đó anh sẽ phải ra bên ngoài để vụng trộm.

Cô nói xong, vẻ mặt của Tống Linh càng thêm âm trầm.

Dừng lại sự trầm mặc dài dòng, sau đó sóng mắt của Tống Linh vừa chuyển động, chuyển sang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô đã khôi phục lại sắc mặt như cũ.

“Tại sao lại bị phát bệnh.” Anh hỏi. Nếu như anh nhớ không lầm, chắc chắn đã là có hơn nửa năm rồi cô không hề bị phát bệnh!

Tống Hi biến sắc, bất giác, cô tránh khỏi đáy mắt phỏng đoán của anh, ra vẻ tỉnh táo nói: “Cái này... chỉ là vừa mới phát bệnh thôi...” Mấy chữ cô vừa mới nghĩ ra để giải thích nguyên nhân một cách qua quýt.

Trong ánh mắt sắc bén của anh bỗng dưng hiện lên một vòng hào quang, vẻ mặt thâm trầm, anh nhìn Tống Hi, lạnh lùng nói: “Em có biết hay không, em tuyệt không thích hợp với việc nói dối.” Tính tình của cô quá trong sáng, tính khôi như một tờ giấy trắng, việc nói dối đối với cô mà nói, không phải một chuyện dễ dàng gì.

“Em...” Cô đọc được từ trong ánh mắt kiên định của anh, đã hiểu được ý anh: không đạt mục đích thì không bỏ qua! Ý tứ như vậy. Tống Hi nghiêng chặt hàm răng, hai cánh tay nắm chặt thành quyền, gác lại ở trên đùi. Bỗng dưng, cô cắn cắn môi, không chút kiêng nể, nghênh đón ánh mắt như chim ưng của anh.

“Em có lời muốn hỏi anh.” Sau chữ mát lạnh như nước suối, nhưng trong giọng nói lại nồng đậm sự kiên định.

Chưa bao giờ từng thấy cô có loại vẻ mặt này, Tống Linh lập tức chậm rãi, nhả ra một chữ: “Hỏi.”

Thấy bộ dáng của anh bình thản không chút lay động, Tống Hi hít một hơi thật sâu, hỏi: “Trước đây em thực sự là một người thế nào?” Giữa hai người, cô phải lựa chọn ra cho mình một người, cô muốn làm rõ ràng thân phận chân chính của mình, để xem rốt cuộc ai mới là người vẫn đang lừa gạt cô!

“Cái gì?” Tống Linh khó hiểu, nhưng nơi đáy mắt lại hiện lên một vòng phức tạp.

“Em nói... Năm năm trước đây, em thực sự là một con người như thế nào?” Cô hỏi về kiên định.

Lời của cô giống như một tảng đá lớn nặng nề nện vào ngực của Tống Linh, khiến anh buồn bực và đau nhức. Sau một hồi lâu, anh mới thu lại ánh mắt, thái độ trở nên mềm mại: “Anh nhớ là anh đã từng nói cho em biết rồi mà.”

“Không, anh chưa hề nói!” Tổng Hi lắc đầu một cái mạnh mẽ, “Anh chỉ nói là chúng ta đã có khế ước kết hôn, sau đó em liền gặp phải tai nạn xe cộ, còn lại anh cũng không nói thêm bất cứ cái gì khác.” Cô nhớ rõ, anh đã giải thích như vậy đối với bản thân cô rất nhiều lần!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 244: Chương 214: Bịa đặt để lừa gạt

Hai người chỉ lẳng lặng nhìn về đối phương trước mặt thật lâu, cũng không một ai nói năng gì, cả hai đều tự đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình.

Đôi con ngươi âm trầm của Tống Linh không một giây phút nháy mắt, cứ thế nhìn chăm chăm gắt gao vào Tống Hi cũng đang nhìn mình, cặp môi mỏng mím căng lộ ra vẻ lạnh lẽo âm u.

Cô có điều gì đây không được bình thường, rất không thích hợp!

Năm năm qua, rất ít khi cô đề cập đến vấn đề này, nhưng hôm nay cô lại truy cứu căn vặn về vấn đề này một cách rõ ràng như vậy, nhất định là đã có chuyện gì đó xảy ra. Nghĩ tới đây, bỗng dưng thoáng cái, sự lạnh lùng từ anh đáy mắt của anh chợt lóe lên, ngay sau đó lại nhìn thấy anh nhếch cặp môi mỏng lên, nhô ra một câu: “Đã có người nào đó nói với em điều gì đúng không!” Không phải là anh chất vấn, mà là khẳng định luôn, bởi vì không cần đoán, anh cũng đã khẳng định được, nhất định là cô đã nghe được điều gì đó.

Nghe vậy, đáy mắt của Tống Hi có chút có gợn sóng. Theo bản năng, cô tránh ánh mắt lạnh lùng kia của anh, cánh môi khẽ nhấp máy như muốn phủ nhận, nhưng mà trước đó một khắc cô còn bị anh phê phán là đã nói dối không ngớt, giờ khắc này cô làm sao còn có thể mở miệng được chứ.

Động tác tránh né theo bản năng của cô đã rơi vào trong con mắt của Tống Linh. Khi anh nhìn thấy mười ngón tay của cô đan vào nhau thành một khối cứ vặn xoắn nhưng vậy, trong nháy mắt cặp môi lạnh lùng của anh liền cong lên, tạo thành một đường cong lạnh lùng và tàn nhẫn.

“Nói, người nào đó đã nói với cô những gì hả!” Anh tăng cao âm lượng, trong giọng nói lộ ra sự thô bạo. Ánh mắt của anh lúc này thật lợi hại, sắc bén giống như móng vuốt của chim ưng vậy, có cảm giác như trong lúc lơ đãng sẽ xé nát cô ra vậy.

“Em...” Bị anh rống lên một tiếng như vậy, Tống Hi lập tức khẽ giật mình, nhưng vẫn bướng bỉnh, thật lâu sau cũng không nói một lời nào. Cô liếm liếm đôi môi khô khốc của chính mình, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, đến khi chạm đến đáy mắt có phần sắc bén kia thì trong lòng cô không khỏi run lên.

Nhưng nghĩ đến vấn đề cần phải giải quyết, mà còn phải giải quyết cho thật triệt để kia, ngay sau đó cô dứt khoát quyết định vẫn nên bỏ qua sự sợ hãi trong lòng mình, héch cái cằm lên nhìn thẳng vào anh.

“Ai nói cho em biết, vấn đề này có quan trọng không? Quan trọng là, em muốn anh nói cho em biết tình hình thực tế, để chứng minh em chính là Tống Hi mà không phải người đi mượn danh của người khác.” Từng chữ từng chữ vang lên trịnh trọng, biểu hiện là cô đã quyết tâm không thể dao động.

Năm năm qua, đây là lần đầu tiên giữa hai người có sự tranh chấp.

“Em thật sự muốn biết sao?” Thật lâu sau, rốt cục biểu lộ của Tống Linh đã có chút buông lỏng, anh dùng ánh mắt đầy vẻ lạnh lẽo nhìn Tống Hi, đột nhiên quát lên: “Nói cho anh biết, có phải là em thật sự muốn biết hay không?!” Gương mặt của anh bởi vì phần nộ quá mức mà trở nên vặn vẹo, đồng tử mở thật lớn, tựa như bất cứ khi nào cũng có thể bỏ nhào qua cô vậy.

Nhưng dù cho như vậy, Nhiếp Tử Vũ vẫn như trước, không chịu thay đổi, vẫn muốn biết chân tướng sự thật ra sao.

“Đúng vậy, xin anh hãy nói cho em biết! Rốt cuộc em là ai!” Đã quyết định muốn hỏi rồi, cô nhất định phải lên tiếng hỏi cho rõ ràng mới thôi, nếu không, cô nhất định sẽ không bỏ qua.

Tống Hi vốn cho là bản thân mình sẽ phải tiếp tục tranh luận với Tống Linh thêm nữa, nhưng không ngờ đột nhiên anh lại cười, nói: “Được, bây giờ anh sẽ nói cho em biết chân tướng sự việc. Nhưng điều kiện tiên quyết là, anh hi vọng em sẽ không hối hận.”

“Em sẽ không hối hận.” Tống Hi cam đoan, trên mặt lộ vẻ kiên quyết.

Nhìn thấy bộ dáng của cô chăm chú nghiêm túc, lúc này Tống Linh mới chậm rãi nhấc môi lên, nói nghe rất êm tai.

“Đúng vậy, em thật sự không phải là Tống Hi.” Câu nói đầu tiên này đã làm cho tinh thần của Tống Hi bị chấn động không nhỏ.

Một giây này, đối mặt với khóe miệng chứa đựng nụ cười lạnh lẽo của Tống Linh, trong đầu Tống Hi giống như bị một quả bom ném vào vậy, trong nháy mắt, tất cả mọi suy nghĩ của cô đã tan thành mây khói. Trái tim cô dường như bị ngừng đập vậy, giờ khắc này, trong thế giới của cô không có bất kỳ âm thanh nào khác.

Nhìn thấy vẻ mặt cô đầy khiếp sợ, Tống Linh không cảm thấy mình bất nhân vì bị vạch trần chân tướng, mà ngược lại, anh ta còn để lộ ra một nụ cười tà ác, tiếp tục nói: “Tên của em không phải là Tống Hi, em tên là Nhiếp Từ Vũ.”

Nhiếp Từ Vũ...

Bên tai phút chốc vang vọng lại tiếng của người đàn ông kia gọi cô buổi sáng hôm nay, anh đã gọi cô là “Vũ Vũ...”

Nói như vậy, cô thật sự đứng như lời anh đã nói... cô chính là người phụ nữ kia, là vợ của anh, là mẹ đẻ của Từ Ngôn!

A...

Nghĩ tới đây, vẻ mặt của Tống Hi liền thay đổi. Đến giờ cô đã làm rõ được những bản khoản trong suy nghĩ của mình rồi, chỉ có điều sự thật nhận mà cô đã đón nhận kia lại làm cho người ta khó có thể chấp nhận được, tiếp đó, cô ngẩng đầu lên liền dùng ánh mắt đầy hận ý nhìn Tống Linh, anh đã lừa gạt cô suốt năm năm qua. Đang muốn mở miệng chất vấn anh tại sao phải lừa gạt mình như vậy, thì ngay lúc đó anh lại mở miệng nói tiếp.

“Em là thiếu phụ nhân của tập đoàn Nhiếp Phong, là mẹ của Nhiếp Từ Ngôn, nhưng em cũng là người phụ nữ đã bị Nhiếp Từ Phong vứt bỏ, thậm chí chính là người phụ nữ đã bị đẩy xuống vách núi kia!”

Đẩy xuống vách núi, đây là ý gì...

Chuyện này có liên quan đến phụ nữ sao? Thoảng cái ánh mắt của Tống Hi trở nên mê mang rồi, cô nhìn Tống Linh không hiểu ra làm sao, sốt ruột chỉ muốn nghe được đáp án.

Mà Tống Linh cũng đúng như ước nguyện của cô, tiếp tục lạnh lùng nói: “Em có biết tại sao em lại bị mất trí nhớ không? Không phải bởi vì tai nạn xe cộ đâu, mà là bởi vì em bị rơi xuống vách núi! Ngay tại trong buổi hôn lễ của hai người ngày hôm ấy, anh ta đã ôm tình nhân rồi đẩy em xuống vách núi. Hiện tại em đã hiểu được vì sao mà anh lại muốn giết diệt em rồi chứ.”

Tống Linh nói năng mạnh mẽ, thẳng một mạch, cho dù là lời nói sự thật hay chỉ là nói dối, anh ta vẫn không một chút đỏ mặt.

“Không, chuyện này không phải là sự thật...” Tống Hi mạnh mẽ lắc đầu, cô nhìn Tống Linh vẻ mặt không dám tin. Nhớ lại người đàn ông kia, khi anh nhìn những tấm ảnh chụp của cô, sao lúc ấy ánh mắt của anh lại thâm tình và dịu dàng ấm áp như vậy. Anh làm sao lại là loại người muốn sát hại cô cơ chứ, sẽ không đâu, cô kiên quyết không chịu tin! “Không tin phải không?” Tống Linh cũng biết lúc này cô chưa tin vào lời nói của mình, vì vậy đi đến trước bàn sách cầm lấy laptop, sau đó nhanh chóng ở tìm tài liệu trên mạng tải xuống những thứ gì đó, sau đó anh ta lại ôm laptop đi về phía Tống Hi, lúc này trên gương mặt tuấn dật của anh ta mang một nụ cười thần bí.

“Nhìn xem những hình này đi, em còn cho là anh đang lừa gạt em sao?” Nói xong anh ta đưa laptop cho Tống Hi lúc này vẫn còn chìm trong mờ mịt.

Tống Hi đón nhận chiếc laptop từ trên tay Tống Linh. Khi cô nhìn thấy rõ hàng chữ hiện ở trên màn hình cùng với hình ảnh thì sắc mặt lập tức tái nhợt đi. Trong ngực cô lại thấy một trận buồn bực đau nhức nặng nề, làm cho cô gần như sắp không thở nổi.

“Lưu luyến vui chơi say sưa ở Pub ngay trong ngày tang lễ”, hừ, nếu như anh ta mà yêu em nhưng lời anh ta đã nói, thì có thể làm ra loại chuyện này sao?” Tống Linh dựa theo những tấm hình mà đám chó săn đã chụp được tại Pub năm đó, tạo ra tin tức giả để lừa gạt.

Tống Hi rất muốn tự bảo mình không được tin tưởng vào lời của Tống Linh đã nói, song khi ánh mắt cô nhìn thấy tấm ảnh kia, người đàn ông trong ảnh tay giờ ly rượu, tay ôm gái đẹp, vẻ mặt bộ dáng say mê, lại chính là người đàn ông đã tự xưng là chồng của cô, thì trái tim lạnh như tro tàn. Cho dù cô có muốn tin tưởng vào anh nữa cũng khó rồi.

“Không chỉ chừng này, em nhìn xuống bên dưới đi, phía dưới còn có những ảnh chụp anh ta năm năm về trước đang quần lấy các cô gái nữa kia. Hơn nữa không chỉ có một cô gái, mà là đủ loại các cô gái muốn hình muôn vẻ khác nhau!” Tống Linh tiếp tục vu khống.

Nhìn vẻ mặt Tống Hi dờ dẩn, bất động, Tống Linh khẳng định là Tống Hi đã tin lời nói của mình.

Ngày đó, khi anh ta cứu cô, anh ta cũng đã chuẩn bị xong xuôi kế hoạch để lật tẩy Nhiếp Từ Phong. Mà Nhiếp Từ Phong thời những ngày tuổi trẻ cũng có không ít những thiếu sót, những tin tức nói về tính nết ngông cuồng phóng đảng không chịu trói buộc của anh bay đầy trời. Những tin tức về quan hệ nam nữ cùng với những chuyện phong hoa tuyết nguyệt của Nhiếp Từ Phong có thể viết thành sách được. Vì thế những lời lừa gạt kia của Tống Linh mới có thể được biên soạn một cách hợp tình hợp lý, không có một chút sơ hở như vậy! Cho dù là người biết rồi cũng sẽ tin, huống chi hiện tại cô cũng đã không còn nhớ rõ một chuyện gì hết!

A...

Không nhớ rõ, đây là chuyện bình thường! Nhớ ngày đó lúc cô tỉnh lại, xác thực là cô đã bị mất ký ức, nhưng vì sợ cô nhớ lại, anh ta mới cố ý cho cô uống thuốc an thần, mà bên trong của thuốc đã trộn lẫn một chút thành phần có thể làm cho người uống bị quên lãng tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 245: Chương 215: Nỗi đau trong tim

Trong không khí chỉ thấy một bầu yên tĩnh đến lạnh người, sự tĩnh mịch này giống như một tảng đá lớn đè ép khiến người ta không sao thở nổi.

Tổng Hi rất muốn nói với chính bản thân mình không cần phải nhìn, cũng không nên tin tưởng vào những lời Tống Linh đã nói. Nhưng mà, bàn tay cô lại không sao tự chủ được liền đi con chuột dòi xuống phía dưới. Những hình ảnh thoắt nát trong những tấm ảnh ở trên màn hình phản chiếu vào trong đôi mắt sáng long lanh trong vắt của cô. , Trong nháy mắt đó, cô tựa như nghe thấy cõi lòng của chính mình vang lên tiếng “lắc rắc” vỡ vụn, những âm thanh giòn tan vang lên cảm giác như không muốn lưu lại một chút đường sống cho người ta.

Trong ngực cô cảm thấy buồn bức đến đau nhức, mà ngay cả đến việc hít vào một ngụm cũng cảm thấy đau nhức vô cùng. Chỉ chốc lát sau, sự đau nhức đó liền lan tràn đến tứ chi, đến hệ thần kinh, sau đó là tới đại não của cô. Trên gương mặt vốn trắng hồng cực kỳ xinh đẹp của cô lúc này tái nhợt đi như tờ giấy không còn một chút huyết sắc. Cô gất gao cắn vào môi dưới của mình, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt như có những quang sáng đang chao đảo, giống như cô đã sắp bị ngất đến nơi.

Về mặt vẫn lộ ra sự lạnh lẽo bất động, Tống Linh còn đang mãi đắm chìm ở trong sự đặc ý nên cũng không thể nào kịp thời phát hiện ra sự khác thường kia của Tống Hi. Cho đến khi anh ta phục hồi trở lại tinh thần, tiếp tục lại nhìn về phía cô, lúc này anh ta mới phát hiện ra môi của cô đã trở nên tím tái, ánh mắt trở nên mờ mịt.

“Hi nhi... Hi nhi...” Anh ta nhẹ giọng kêu lên, đưa tay định đỡ lấy cô, nhưng khi đầu ngón tay vừa mới chạm vào đến thân thể của cô, thì vừa đúng lúc cô ngã người ra trên ghế sa lon tựa như một con rối bằng gỗ bị chặt đứt mất dây điều khiển vậy. Ngay sau đó cô bụm lấy lồng ngực của mình, hô hấp trở nên nặng nề.

Thấy thế, tất cả mọi ý niệm trong đầu của Tống Linh cũng liền biến mất. Anh ta chạy nhanh chạy vào phòng để quần áo, lấy lọ thuốc mang ra cho cô, sau đó rót cho cô một chén nước rồi vội vàng chạy về trước mặt cô.

“Uống thuốc đi.” Anh ta đổ ra hai viên thuốc đặt ở trước mặt của Tống Hi, nhưng mà Tống Hi lại dùng ánh mắt trống rỗng kia để nhìn lại anh ta, sau đó hơi nhếch môi cự tuyệt uống thuốc.

“Chết tiệt, anh đã bảo là em mau uống thuốc đi!” Tống Linh thấp giọng gào rú lên một câu, sắc mặt đại biến.

Tống Hi vẫn cứ thờ ơ như trước. Uống thuốc thì có thể giải quyết được vấn đề gì chứ? Thuốc chỉ có thể giúp cho thân thể chậm dứt được sự đau nhức, nhưng cái khó là thuốc có thể làm cho nỗi đau trong tim cô chậm dứt được hay không? Lúc trước cô còn tưởng rằng chỉ có một mình Tống Linh lừa mình, nhưng không nghĩ rằng chân tướng sự việc lại có thể tàn nhẫn như vậy...

Lúc này, Tống Linh đã sốt ruột lắm rồi. Anh lạnh lùng khế nguyên rủa một tiếng, không biết phải nói cái gì cho đúng, tiếp đó anh ta nắm lấy cằm của cô bắt buộc cô phải hé miệng ra: “Trước lúc anh còn chưa nổi cơn tức giận, em hãy mau há miệng ra để uống thuốc cho anh!” Anh trầm giọng ra lệnh, nhưng mà Tống Hi lại tựa như không hề nghe thấy gì hết vậy. Cho dù đau đến mức mặt mũi đã trắng bệch ra rồi, nhưng cô cũng vẫn không chịu hé miệng.

“Được, em không uống có phải không???” Tống Linh tức giận đến mức liền hung hăng nện luôn chén nước đang cầm trong tay xuống trên mặt đất. Chỉ nghe thấy vang lên “choang” một tiếng thật lớn, những giọt nước cùng với những mảnh thủy tinh bị vỡ văng đi khắp nơi. Đôi con ngươi tràn đầy sự âm u lạnh lẽo, cùng với sự hung ác và tàn nhẫn chăm chú liếc nhìn biểu lộ của Tống Hi, nhưng cũng không bởi vì vậy mà làm cho anh ta biến đổi trong hành động của chính mình. Anh ta cắn răng lại một cái, ngồi chồm hổm ở trước mặt cô, sau đó dùng lực vận bụng cái miệng của cô ra: “Em đã không chịu uống thuốc, vậy thì hãy để tự anh sẽ cho em uống thuốc!”

Nói xong, anh ta ném luôn hai viên thuốc vào trong miệng của mình, sau đó hung hăng khi dễ chiếm hữu đôi môi của cô...

Không hề dự đoán trước được chuyện sẽ xảy ra như thế này, khi Tống Linh dán hai cánh môi mỏng lạnh như băng lên chính miệng của mình, thì trong nháy mắt Tống Hi như bị hóa đá. Mãi đến năm giây sau, khi hai viên thuốc được nuốt vào, rơi xuống cổ họng của mình, xoay một cái, cô mở hai mắt ra, hướng ánh mắt đầy vẻ lúng túng lẫn kinh hoàng chống đỡ lại cái nhìn lạnh lạnh ánh ra từ cặp mắt của Tống Linh, mọi suy nghĩ của cô như ngưng trệ lại không nghĩ ngợi thêm được gì nữa.

Vốn dĩ Tống Linh chỉ định hôn cô để trừng phạt, song khi anh hấp thu được vị ngọt ngào từ trong miệng của cô, thì sau đó anh ta lập tức trở nên không thể ngừng lại được nữa. Bốn mắt nhìn nhau, đúng lúc nhìn thấy sự sợ hãi ở nơi đáy mắt của cô, thì lập tức nụ hôn môi của anh ta dần dần trở nên cuồng dã, trở nên ngang ngược. Cái lưỡi linh hoạt như một con rắn không một chút lưu tình, lập tức tiến quân thân tốc. Một tay anh ta giữ chặt lấy đầu của cô dùng sức mạnh áp chặt đôi môi của mình, hôn cô thật sâu, thật nồng nhiệt...

Lúc này Tống Hi đã như bị sững sờ quá độ, cứ để anh ta tùy ý hôn chính mình, thẳng đến khi bên tai truyền đến tiếng thở hào hển của Tống Linh dần dần đã trở nên nặng nề, lại cảm giác thấy một bàn tay của anh ta đang lưu luyến ở trước ngực của mình, lúc này Tống Hi mới như bị đánh thức.

“A! Không nên thế... Không nên như vậy, anh buông em ra...” Cho dù thân thể bởi vì sự đau đớn kia mà trở nên suy yếu đến không còn sức lực nữa, nhưng Tống Hi vẫn dùng chút lý trí cuối cùng của mình để chống đỡ lại. Cô giả vờ dựa cái đầu của mình đầy bất an, cố tránh né nụ hôn của Tống Linh. Hai tay cô tì ở trên lồng ngực của mình, gắng gượng chống đỡ muốn giữ một khoảng cách với anh.

Lúc đầu Tống Linh cũng không giận dữ, nhưng vừa thấy cô biểu lộ sự kháng cự, anh ta liền nổi lên sự phẫn nộ không thể kìm nổi. Nhất thời cơn giận dữ

trong lòng liền bị thổi bùng lên thành một ngọn lửa, nhanh chóng cháy lan thành đám lửa lớn trên đồng cỏ, phát triển đến độ không thể cứu vãn nổi.

Bàn tay Tổng Linh chuyển đến hai bờ vai của cô nắm chặt lấy, cứng rắn kéo cô ngồi dậy thật ngay ngắn. Sắc mặt Tổng Linh đầy giận dữ, từ trong đôi mắt tràn ngập lạnh lẽo lóe lên ngàn vạn những ánh nhìn lạnh giá như băng, có thể nhận thấy được là anh đang thật sự tức giận. “Thà em ra sao? Vì cái gì chứ?! Em là vợ của Tổng Linh này, việc em lên giường với anh là chuyện nên làm mà, không phải sao?!” Anh ta cười khẩy một tiếng, từ trong miệng phun ra một câu nói, ngữ điệu nghe cực kỳ lạnh lùng, ngay sau đó Tổng Linh lập tức hung hăng hôn lên miệng của Tổng Hi một cách tàn nhẫn.

“Không nên như vậy... Không nên đụng vào em, anh hãy thả em ra...” Thuốc đã phát huy tác dụng, Tổng Hi cảm thấy sức lực của mình đã được hồi phục trở lại một chút. Nhưng khi đối mặt với hành vi man rợ của anh ta, cô lại không có cách nào để ngăn cản nổi.

“Roạt!” Một âm thanh kéo dài vang lên, làn váy âu phục đã bị tay anh xé rách ra thành một đường theo vết may.

Lửa giận đã thiêu đốt lý trí của Tổng Linh thành tro tàn. Tổng Linh không chút lưu tình liền đẩy cô nằm áp lưng lên trên sofa, sau đó dùng một chân của mình gác ngang lên trên đầu gối của cô, đè chặt lại làm cho cô không thể nhúc nhích được hai chân, tiếp tục hôn cô mãnh liệt.

Nụ hôn mãnh liệt của Tổng Linh giống như bão táp rơi vào trên mặt, trên môi, trên cổ của cô... Khi đôi bàn tay lạnh như băng của Tổng Linh bao trùm lên bộ ngực của cô, thì Tổng Hi sợ hãi đến mức sắc mặt đại biến, cô lảo lảo đến khàn cả giọng: “Không nên như vậy, không cần thiết phải đối xử với em như vậy, em rất sợ hãi...” Nói xong, bất giác hai hàng nước mắt trong veo từ trong mắt của cô lăn qua khóe mắt chảy dài xuống dưới g, thấm ướt bàn tay của Tổng Linh.

Thoáng cái, động tác thô bạo liền bị đình chỉ.

Tổng Linh ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, khi nhìn thấy từ trong đôi mắt của cô lệ rơi không ngừng, thì cả người Tổng Linh liền giống bị giáng cho một cái tát khiến đầu óc choáng váng. Phút chốc, anh liền buông Tổng Hi ra, sau đó đứng dậy. Khi nhìn thấy giọt nước mắt của cô đọng ở trong lòng bàn tay của mình, trong lòng anh ta liền xuất hiện sự áy náy nồng đậm.

Anh đang làm cái gì vậy... Rõ ràng thiếu chút nữa là anh đã ra tay đối với cô... Về mặt Tổng Linh lúc này đầy phức tạp, vờn tay về phía cô như muốn giải thích điều gì đó. Nhưng Tổng Hi vừa nhìn thấy động tác này của Tổng Linh thì thân thể lập tức vội vàng co rút lại phía sau, tiếp đó ôm chặt lấy thân thể của mình.

Thấy cô tựa như con chim nhỏ bị hoảng sợ, Tổng Linh không khỏi nhếch môi lên nở một nụ cười khổ sở, đắng chát.

Cô đang sợ anh...

Năm năm ở chung, chỉ nhất thời bị mất đi lý trí, giờ đây anh đã làm cho cô trở nên sợ hãi bản thân mình...

A...

Sự chua xót tràn ra trong lòng, anh nhìn cô đang gục đầu tựa vào đầu gối mà khóc nức nở, đột nhiên con tức giận lại bùng lên, đưa tay quét sạch tất cả mọi thứ ở trên bàn trà xuống đất, sau đó sải bước đi ra ngoài.

※

Trong một căn phòng xa hoa cao cấp, chỉ có một chiếc đèn ngủ tỏa ra thứ ánh sáng lờ mờ.

Trên mặt chiếc giường nước rộng lớn, một người đàn ông thể trạng to lớn đang cắn răng ra sức rong ruổi trên một cơ thể xinh đẹp, như thể đang ra sức chạy nước rút vậy. Anh ta làm vậy không phải là muốn lấy lòng người phụ nữ đang ở dưới thân mình, mà chính là đang muốn phát tiết những buồn khổ lẫn những đè nén trong nội tâm của chính bản thân mình.

Hơi thở nặng nề của người đàn ông nương theo tiếng ngâm nga dục tiền dục tử của người phụ nữ trong phòng, đan xen vào nhau trở thành một khúc nhạc khiến người khác phải rung động.

Không biết qua bao lâu, nương theo một tiếng gầm nhẹ của người đàn ông, thân thể người phụ nữ kia cũng chấn động lên một cái, một giây sau người đàn ông liền rời khỏi thân thể người phụ nữ kia, nằm lăn sang một bên ở trên giường. Chỉ có điều, thân thể của người đàn ông đã cảm thấy được thỏa mãn, nhưng trong trái tim anh ta lại cảm thấy tràn ngập sự hoang mang và trống rỗng...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Chương 216: Yêu cô là vì lâu ngày sinh tình

“Linh, hôm nay anh thật là nhiệt tình.” Chỉ chốc lát sau, người phụ nữ liền xoay người một cái nằm gác lên bộ ngực của Tổng Linh. Thân thể mềm mại của cô đối lập với tinh thần và thể trạng cứng rắn tinh tráng của anh. Người phụ nữ khẽ sát gương mặt để những nụ hôn chỉ chít rơi lên trên lồng ngực đầy kín

những giọt mồ hôi của anh.

Đầu lông mày của Tống Linh chau lại, đôi mắt sắc bén thoáng nhìn về cô gái, theo bản năng cặp môi mím chặt lại. Nhìn người phụ nữ xinh đẹp, nét mặt tràn đầy sự quyến rũ kia, bỗng dưng trong đầu Tống Linh hiện lên một khuôn mặt trái xoan tinh xảo và thanh thuần. Một vẻ tối tăm chợt thoáng hiện lên trong đáy mắt anh, anh gắng sức muốn tự bảo bản thân mình phải dừng ngay cái ý nghĩ kia lại, không được phép suy nghĩ tiếp về cô nữa. Nhưng mà bất luận anh có kìm nén bản thân mình như thế nào, thì lúc này khuôn mặt nhô nhấn loang lổ những vết nước mắt của cô vẫn tựa như những thước phim được chiếu không ngừng ở trước mắt anh.

Lý Duyệt nhìn thấy anh nhủ mày, cho là anh thật sự đã có phản ứng trước sự khiêu khích của mình, vì vậy liền dùng cặp chân thon dài của mình khóa chặt lấy bắp đùi của anh, dùng mềm mại của mình tiếp xúc với cứng rắn của anh, khe khẽ cọ sát.

“Linh, chúng ta lại sinh một đứa con nữa nhé, được không?” Nói xong, cặp môi đỏ mọng của cô liền ghé sát đến gần, nhưng mà Tống Linh lại không chút lưu tình lập tức nghiêng đầu của mình sang bên, làm cho nụ hôn của cô rơi vào khoảng không.

“Cô đi tìm người đàn ông khác mà sinh con.” Tống Linh lạnh lùng nâng hai cánh tay lên, khoác lên trên vai của cô, sau đó để thân thể của cô chúi xuống, vênh cái mông trên lên, lập tức lại tiến nhập vào trong cô.

“Ừm...” Đột nhiên xuất hiện một kích nặng nề làm cho Lý Duyệt không khỏi rên lên một tiếng, ngay sau đó một trận khoái cảm đến tê dại, từ chỗ thân thể của hai người đang hợp lại với nhau truyền đến. “Không muốn như vậy, đời này người ta chỉ muốn sinh con của anh thôi.” Hai tay chống lên trên lồng ngực của anh, cô bắt đầu vận vẹo cái eo của mình, biểu lộ sự mất hồn cực hạn.

Nhưng mà ngược lại, Tống Linh lại cự tuyệt không chút lưu tình: “Tôi không có hứng thú sinh con với cô!” Tuy rằng nơi hạ thân làm cái chuyện vui thích kia, nhưng mà biểu lộ của Tống Linh lại vẫn như cũ, luôn giữ cái bộ mặt lạnh lẽo như băng như mặt người chết, thậm chí nơi đáy mắt lạnh giá đến mức không có một gợn sóng.

“Nhưng mà...” Lý Duyệt hơi bủi cặp môi đỏ mọng ướt át như còn muốn nói điều gì, nhưng đúng lúc này ánh mắt sắc bén của Tống Linh liền bắn phá tới, ngay lập tức, cô liền nuốt tất cả những lời định nói của mình vào trong cổ họng. “Anh tức giận sao?” Nhìn anh cô biết, chỉ có khi nào không vui thì anh mới có thể chau cặp lông mày của mình lại. Lý Duyệt đưa tay lên nghĩ muốn xoa nhẹ lên nơi đầu lông mày của anh.

“Người ta biết rõ rồi, chuyện này mình không đề cập tới nữa, được không? Người ta không đề cập nữa, từ nay về sau cũng sẽ không bao giờ nói ra nữa, cho nên anh cũng không cần vì thế mà sinh ra tức giận với người ta nữa, được không?” Như là muốn dẹp yên sự giận dữ của anh, cô cắn răng một cái, hạ thân càng luật động (chuyển động theo quy luật) thêm nhanh hơn, đưa tay cầm lấy tay của anh đặt lên trên bộ ngực của mình.

“Ừm...A...” Những tiếng rên rỉ yêu kiều liên tiếp truyền đến làm cho người khác nghe thấy mà mặt đỏ tới tận mang tai, sự kiều diễm tràn ngập khắp cả căn phòng. Mặc dù trong phòng có hai người, nhưng mà trong đó cũng chỉ có một mình Lý Duyệt hưởng thụ.

Đối với sự khiêu khích của cô, Tống Linh hoàn toàn không có một chút cảm giác nào. Ngập tràn trong đầu anh lúc này chỉ có gương mặt của Tống Hi. Trên gương mặt của cô bày ra vẻ như đang bị kinh hãi hoảng sợ, giống như một chú nai con vậy. Từ đáy lòng anh tràn ra cảm giác áy náy nồng đậm.

Ngon nguồn cũng chỉ vì gương mặt kia. Đang lúc Lý Duyệt sắp đạt đến cao trào, chỉ thấy đồng tử của Tống Linh chợt biến sắc, sau đó anh lạnh lùng rút hai tay của mình về, đẩy Lý Duyệt sang một bên, ngồi dậy rồi đi xuống giường, cầm lấy quần áo bắt đầu mặc vào.

“Linh!” Lừa dục còn chưa kịp bình ổn trở lại, Lý Duyệt khiếp sợ nhìn về phía Tống Linh, vội vàng nhào tới. “Có phải là em đã làm sai chỗ nào rồi không? Nói cho em biết, em có thể sửa chữa mà!” Tưởng rằng chính mình đã trêu chọc đến Tống Linh chuyện gì đó, Lý Duyệt sợ tới mức hồn vía cũng bị bay biến mất! Phải biết rằng, Tống Linh chính là kim chủ của cô!

“Tôi phải đi rồi.” Ngay cả nhìn, Tống Linh cũng không liếc nhìn đến cô một cái, nhất định ăn mặc chỉnh tề, sau đó liền móc từ trong túi áo ra cuốn chỉ phiếu xé ra một tờ chỉ phiếu viết lên trên đó mấy chữ rồi ném lại cho cô. “Muốn mua gì thì cứ việc đi mua!” Nói xong, liền muốn rời đi.

“Đợi chút đã.” Thấy anh muốn rời đi, Lý Duyệt vội vàng không để ý đến thân thể của mình còn trần truồng, liền vội vã đuổi theo.

Cặp lông mày của Tống Linh quét qua vẻ lạnh lẽo, ánh mắt lạnh như băng dừng lại trên gương mặt Lý Duyệt lúc này dục vọng vẫn còn chưa rút đi hết.

“Người ta cũng không hề yêu cầu anh ở lại mà.” Biết rõ điều cấm kỵ của anh, đương nhiên là cô không có can đảm mở miệng yêu cầu anh ở lại. Chỉ có điều... đưa tay quần lên cánh tay của anh, Lý Duyệt cười cười, cẩn thận từng ly từng tí, dò hỏi anh: “Cuối tuần này... Có một khu vui chơi mới khai trương, cho nên em muốn có thể mang Đường Đường đến đó chơi được không?”

Nhưng cũng không đợi cô nói hết câu nói này, Tống Linh liền lạnh lùng bỏ qua sự dây dưa của cô.

“Hừ.” Một tiếng hừ lạnh từ cặp môi mông của Tống Linh tràn ra. Ngay lúc dưới tình huống Lý Duyệt không kịp phản ứng, Tống Linh thay đổi biểu lộ, trong giọng nói mang đầy sự mỉa mai: “Nhớ kỹ thân phận của cô đây, cô có tư cách gì mà mang Đường Đường đi ra ngoài chứ!” Anh đánh giá cô một lần từ trên xuống dưới. Đối với anh, giá trị của Lý Duyệt chẳng qua chỉ là một công cụ để anh tiết dục mà thôi!

“Em...” Bị anh dừng lại nhìn với ánh mắt châm chọc và đã kích, chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt của Lý Duyệt chợt trắng bệch ra.

Cô vẫn cho là anh đối xử với cô có chút đặc biệt hơn, bởi vì anh đã có được nhiều người phụ nữ như vậy, nhưng lại chỉ cho phép có một mình cô được phép sinh con cho anh. Mặc dù ngày đó khi cô vừa sinh đứa con ra, lập tức liền bị anh cưỡng chiếm đi không chút thương tình, hơn nữa con của cô lại còn gọi người phụ nữ khác là mẹ.

Tổng Linh dùng tư thế cao ngạo của một vị vua liếc nhìn cô với vẻ ngạo nghễ, mở cửa phòng ra liền muốn đi ra ngoài, nhưng hai chân vừa mới bước ra một bước, liền bị Lý Duyệt kéo lại.

“Em không hiểu.” Lý Duyệt lắc lắc đầu, đáy mắt toát ra sự bi thương. Cô dùng ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn Tổng Linh thật sâu, giọng nói có chút khàn khàn: “Em không hiểu, con gái là do em sinh ra, nhưng anh lại để cho con bé gọi người phụ nữ khác là mẹ. Hơn nữa, bất quá em cũng chỉ có năn nỉ anh đồng ý để cho em đưa con đi chơi một lần, vì sao anh lại không đồng ý.”

Vừa dứt lời, mặt Tổng Linh lập tức tái đi hơn phân nửa. Đáy mắt anh chợt lóe lên ánh sáng tối tăm. Đương lúc dưới tình huống Lý Duyệt còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên Tổng Linh duỗi bàn tay của mình ra, một phát bóp luôn vào cái cổ mảnh mai gầy gò của cô, đẩy cô về phía cánh cửa ở sau lưng.

“Nhớ kỹ, mẹ của Đường Đường sẽ chỉ có thể là Hi nhi, mà cô... chẳng qua chỉ là một công cụ để sinh con mà thôi!” Nhìn sắc mặt của Lý Duyệt trở nên trắng bệch, một cảm giác đầy khoái cảm từ đáy lòng của Tổng Linh nổi lên. Tổng Linh nhếch cánh môi lên, sát ý hiển lộ rõ ràng nơi đáy mắt không thể nghĩ ngờ.

Anh hung hăng siết chặt lấy cổ của Lý Duyệt, lúc nhìn thấy cặp mắt của cô trợn trắng lên đầy thống khổ, lúc này Tổng Linh mới cất lên một tiếng cười lạnh lẽo vùng tay vứt cô ở trên mặt đất.

Bị Tổng Linh buông bỏ, người Lý Duyệt trở nên mềm nhũn ra, cô ngã xuống trên mặt đất, vẫn chưa tỉnh hồn lại, cảm giác trên người mình đau nhức đến độ không còn chút hơi sức nào nữa. Lý Duyệt lập tức cảm thấy hoảng sợ, mắt mở trừng nhìn Tổng Linh đã thay đổi chỉ trong tích tắc, cô sợ hãi tới mức toàn thân cứ run rẩy không ngừng.

“Nhớ kỹ!” Vứt trở lại hai chữ này sau đó Tổng Linh liền xoay người rời đi.

Mới đi được hai bước, từ sau lưng truyền đến tiếng thét đến tê tâm liệt phế của Lý Duyệt: “Anh yêu cô ấy phải không? !”

Bước chân của Tổng Linh thoáng dừng lại một chút, một giây sau anh lại sải bước nhanh chóng rời đi.

※

Mày đã yêu cô ấy rồi sao?

Vấn đề này không còn là Lý Duyệt hỏi anh nữa, mà là chính anh đang tự hỏi bản thân mình.

Tổng Linh ngồi ghé ngồi phía sau xe, trong tay cầm một phần văn kiện cần phải phê duyệt. Tuy ánh mắt vẫn rơi vào trên tập tài liệu kia, nhưng mà trong đầu anh lại bị vấn đề này nhét vào đến mức tràn đầy. Cuối cùng ngay cả đến một chữ của tập tài liệu đó cũng không thể xem tiếp được nữa. Anh ném mạnh tập tài liệu kia xuống, quét rơi xuống mặt đất, mở hai tay ra vùi mặt vào trong lòng bàn tay.

Tổng Linh, mày yêu cô ấy rồi sao? !

Đã từng rất nhiều lần Tổng Linh tự hỏi lòng mình như vậy, càng hỏi, trong ngực anh lại càng cảm thấy thêm đau nhức. Vì thế cho nên anh mới chột dạ, bị hỏi nhưng căn bản anh lại không thể nói ra miệng được. Đến cuối cùng, không cần hỏi, lòng của anh cũng đã có câu trả lời thay anh.

Đúng vậy, anh đã yêu Tổng Hi, không phải vừa thấy đã yêu, mà là do lâu ngày sinh tình...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Chương 217: Tôi muốn rời khỏi nơi này

Trong những ngày mùa đông, có biết bao nhiêu ngày cô luôn quan tâm cẩn thận dặn dò anh phải mặc quần áo nhiều một chút; có biết bao nhiêu buổi tối, cô cứ kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi anh về nhà dùng cơm; có vô số những chi tiết nhỏ nhỏ mà trong đó đều thể hiện sự quan tâm của cô đối với anh... Mà những thứ đó, trong suốt năm năm trước đây anh đều chưa từng cảm nhận thấy.

Cô tựa như một vầng mặt trời vô tư kính dâng sự ấm áp của mình, từng chút một đã hòa tan trái tim lạnh như băng của anh. Cũng chẳng biết từ lúc nào, cô đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của anh.

Anh hẳn là cần phải hận cô, bởi vì cô là vợ của một kẻ thù mà bao lâu nay anh đã hận thấu xương!

Thế sự khó liệu, nhưng chính anh cũng không ngờ là anh đã yêu cô...

Anh nên làm cái gì bây giờ? Nhưng bất kể như thế nào, cũng khó có khả năng anh sẽ vì cô mà buông tha cho kế hoạch, mà lâu nay tự tay mình đã dày công chuẩn bị! Anh đã bỏ ra nhiều như vậy, thậm chí, chỉ vì anh muốn mượn điều này để mê hoặc cô, trói chặt cô lại mà đã đồng ý để cho người phụ nữ

kia sinh ra đứa con của anh

...

Vào lúc chạng vạng tối, tại khu nhà họ Tống ở bờ biển...

Tống Linh xoay người bước lên lầu, anh liền nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của Đường Đường đứng ở bên ngoài cửa phòng ngủ, dùng sức gõ cửa, miệng cứ kêu to từng lần, từng lần một: “Mẹ, mẹ mở cửa đi, mẹ...”

Tống Linh lặng lẽ bước tới gần mặt mày rất bình tĩnh. Đường như trong nội tâm của Đường Đường có cảm ứng vậy, cô bé liền quay đầu lại. “A, ba ba...” Đường Đường giơ tay muốn được ôm, khuôn mặt nhỏ nhắn mím mím liền nhăn lại trông giống như vỏ trái khổ qua.

“Làm sao vậy?” Tống Linh nhắc bỗng con gái lên cười rất dịu dàng, xoay người ôm cô bé ở trên cánh tay mình.

“Mẹ không mở cửa.” Đường Đường mở to đôi mắt của mình nhìn ba ba đầy vẻ vô tội, ai oán nói: “Bất kể Đường Đường có gọi thế nào, mẹ cũng không chịu mở cửa.”

Không mở cửa sao?

Nghe vậy, Tống Linh liền nhướn mày, gõ cửa: “Hi nhi, mở cửa.” Anh gọi một câu.

Nhưng mà đáp lại tiếng gọi của anh vẫn chỉ là sự yên lặng không có một chút động tĩnh...

“Hi nhi, nếu em không mở cửa ra, tôi sẽ nổi giận đó!” Trên gương mặt tuấn dật của anh lộ rõ sự nghiêm nghị, vẻ lạnh lẽo dày đặc lan tràn khắp ngũ quan lịch sự, trong đôi mắt đen kịt như bóng đêm hiện ra những đốm lửa giận. Anh gõ mạnh vào cánh cửa, nhưng vẫn như trước, không hề có động tĩnh gì.

Không nghe thấy người bên trong đáp lại, Tống Linh giận sôi: “Con ở nơi này chờ ba một chút, ba xuống dưới nhà đi lấy chìa khóa dự phòng.” Anh đặt con gái xuống đất, dặn dò lại với Đường Đường một câu, sau đó, anh sải chân bước rất nhanh đi xuống dưới lầu.

Khi anh trở lại, lúc này trong tay anh đã có thêm một cái chìa khóa.

Không chút dè dặt Tống Linh dứt chiếc chìa khóa vào trong ổ khóa vặn vài vòng, mở cửa ra. Tống Linh phóng mắt nhìn quanh phòng ngủ, cũng không phát hiện thấy người mà anh muốn tìm.

“O? Mẹ không có ở đây sao?” bóng dáng nho nhỏ của Đường Đường lên theo vào trong phòng.

Đang lúc Tống Linh đảo mắt nhìn quanh khắp căn phòng trống vắng thăm thẳm nghĩ không biết có chuyện quái gì xảy ra, thì lại nghe thấy một tiếng thét thất thanh của Đường Đường truyền đến: “Mẹ, mẹ làm sao mẹ lại ở trong này vậy?”

Phát hiện ra tiếng của Đường Đường vọng ra từ phòng để quần áo, Tống Linh vội vàng sải chân chạy xộc tới. Nhưng khi anh nhìn thấy rõ Tống Hi đang ngồi chồm hóm ở dưới đất thì xoay một cái, vẻ mặt anh liền thoáng thay đổi.

“Em đang ở đây làm cái gì vậy?” Tống Linh bước dài tới, sau đó kéo Nhiếp Tử Vũ đứng lên. Tử trong đôi con ngươi sắc bén lộ rõ ánh mắt đầy lạnh lẽo, không chút biểu cảm, Tống Linh hướng cái nhìn từ gương mặt của cô xuống bên dưới. Khi nhìn thấy bên trong chiếc túi du lịch của cô có mấy bộ quần áo đã được sắp xếp gọn gàng, thì sự thô bạo hung ác trong con người anh lập tức nổi lên tủa ra khắp cơ thể, nhảy nhót, tàn sát bừa bãi. Tử khắp cơ thể anh tỏa ra một luồng khí lạnh khiến người ta thấy ghê người.

“Bây giờ tôi chỉ muốn rời ngay khỏi nơi này thôi.” Nhiếp Tử Vũ cũng không liếc nhìn anh, đột ngột hất bàn tay Tống Linh đang kiềm chế lấy tay của mình ra, ngồi xổm xuống định tiếp tục bắt đầu thu thập đồ đạc của mình. Suốt buổi trưa nay cô đã suy nghĩ kỹ rồi, bất kể như thế nào cô cũng không thể quên được những lời nói kia của anh. Năm năm qua, cô đã sống ở trong những lời nói dối của anh, cô không thể nào không nghĩ ngợi... Ở tại nơi này tất cả mọi thứ ở đây đều làm cho cô cảm thấy như bị châm chọc khiến cô hít thở không thông. Nếu như cô còn tiếp tục ở lại cái địa phương này thì nhất định cô sẽ hỏng mất !

Vẫn đứng quan sát từ nãy đến giờ, Đường Đường nhìn mẹ đang vội vàng thu dọn đồ đạc, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xụ xuống: “A... Mẹ, mẹ định vứt xuống lại Đường Đường ở đây sao?”, sau đó cô bé vội vàng tiến lên túm lấy tay Nhiếp Tử Vũ vừa khóc vừa nói: “Mẹ, mẹ không nên vứt bỏ lại Đường Đường như vậy, không cần phải vứt bỏ Đường Đường ở lại đây có được không?” Nói xong câu đó, cặp mắt to tròn kia liền đỏ ửng, từ trong đáy mắt trong suốt sáng chói như kim cương dâng lên một tầng hơi nước mờ mịt, bộ dáng rất tội thân.

Nhìn sang đôi bàn tay nhỏ bé của con gái, Nhiếp Tử Vũ cảm nhận được cả người cô bé đang run rẩy. Cô ngẩng đầu lên nhìn vào gương mặt của Đường Đường lúc này đã có biểu lộ sắp khóc òa lên, đáy lòng cô mềm nhũn, mím cười lắc đầu: “Không phải, chỉ là mẹ muốn đi du lịch mà thôi.” Cô dịu dàng đẩy bàn tay nhỏ bé của con gái ra.

Thật xin lỗi, cô không thể tiếp tục ở lại đây được nữa. Về phần con gái, cô không thể mang Đường Đường đi theo, chỉ có thể để con gái ở lại, như vậy Đường Đường mới có thể có một cuộc sống tốt được.

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ con, Đường Đường cứ như vậy dễ dàng tin lời mà Nhiếp Tử Vũ đã nói..., nơi đây mất lúc trước vẫn còn ướt át, thoáng cái liền nổi lên ánh sáng mừng rỡ: “Vậy mẹ mang Đường Đường cùng đi được không? Đường Đường cũng muốn đi du lịch.”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ cười, lắc đầu, chọc nhẹ vào cái mũi của con gái: “Lần này chỉ có thể một mình mẹ đi du lịch được thôi, chờ đến khi Đường Đường lớn thêm một chút nữa, có được không?”

“Như vậy sao...” Ánh sáng rực rỡ nơi đáy mắt thoáng cái đã biến mất không thấy đâu nữa. Đường Đường không cam lòng nhưng không thể không gật đầu: “Vậy được rồi.”

Hai mẹ con nói chuyện với nhau xong xuôi, Tống Linh đứng một bên vẫn luôn nhìn nhất cử nhất động của cô, khuôn mặt tuần tú sớm đã lộ ra vẻ tái nhợt. Anh cúi người xuống, lại mạnh mẽ kéo cô từ trên mặt đất đứng lên, sau đó lạnh lùng nói: “Không cần phải nào loạn nữa, những chuyện kia là chỉ có một mình em muốn biết đến, huống hồ những chuyện trước đây tôi đã từng nhiều lần nói chuyện với em rồi, bây giờ em làm như vậy là muốn tính toán chuyện gì đây!”

Anh rất sợ cô rời đi, đúng vậy, anh thực sự là đồ chết tiệt, chỉ sợ cô sẽ rời đi khỏi đây! Giây phút này, giờ khắc này, Tống Linh rất sợ hãi. Trong anh chưa bao giờ từng có cảm giác hoảng hốt, sợ hãi như thế này, nó không giống với thói quen thường ngày của anh.

“Nhưng chẳng phải là anh đã lừa gạt tôi đó sao?” Cái người đàn ông có tên gọi là Nhiếp Tử Phong, người chồng trước của cô cũng lừa gạt cô, Tống Linh anh cũng lừa gạt cô, đây đều là chuyện thực không cần phải tranh cãi. Nhiếp Tử Vũ cười lạnh lùng, nơi đáy mắt thoáng có chút âm ứ, cô lạnh lùng cong đôi môi của mình, dùng ánh mắt ai oán nhìn anh nói: “Thậm chí anh còn bịa đặt cho tôi một cái tên như vậy, để cho tôi vẫn luôn luôn sống ở trong sự dối trá của anh. Anh như vậy, anh có cảm thấy so bản thân mình với anh ấy có được không?”

Hai người bọn họ đều xúc phạm tới cô, cô không biết là giữa bọn họ ai mới là người đúng. “Tôi phải rời đi.” Cô lạnh lùng thốt ra bốn chữ như vậy.

“Không, tôi không cho phép em!” Khuôn mặt tuần tú của Tống Linh bởi vì bốn chữ này mà thoáng cái trở nên méo mó, gân xanh nơi thái dương hẳn lên, hàm răng trắng bóng nghiền vào nhau phát ra tiếng nghe ken két: “Em là mẹ của Đường Đường mẹ, là vợ của tôi, không có lệnh của tôi, em đừng mơ tưởng bước ra khỏi nơi này một bước.” Anh hung hăng nói, trong giọng nói mang nồng đậm khí phách cuồng ngạo.

“Không, tôi không phải!” Nhiếp Tử Vũ cũng không bởi những lời nói kia của anh mà chịu thua, cô hướng về phía anh giận dữ hét lên, gương mặt cô trở nên trắng bệch ra. Cô lạnh lùng trừng cặp mắt đã mất đi vẻ ôn hòa bề ngoài của ngày thường, nhìn Tống Linh chăm chọc nói: “Nghiêm chỉnh mà nói, tôi cũng không phải là vợ của anh! Thậm chí đến cái tên của tôi cũng không phải là Tống Hi, làm sao tôi lại có thể là vợ của anh được chứ!” Nói xong, cô liền nở một nụ cười đầy đau khổ và cay đắng.

Vừa nghe thấy những lời này, Tống Linh giống như bị dội cho một chậu nước lạnh vậy, từ đầu đến chân thoáng cái liền lạnh buốt.

Tay anh chậm rãi buông ra khỏi cánh tay của cô, rơi thông xuống dưới, không phải bởi vì cô hất ra, mà là anh không có dũng khí để nắm lấy cánh tay của cô nữa rồi.

Đúng vậy, cô không phải là Tống Hi... Từ hơn hai mươi năm trước Tống Hi của anh đã chết rồi, mà Nhiếp Tử Vũ cô, chính là vợ của tên đầu sỏ đã gây nên cái chết của Tống Hi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Chương 218: Cầu khẩn

Nhưng như vậy thì như thế nào? Anh phải lợi dụng cô mới có thể tìm lại được thứ anh muốn. Cho nên, khi trước khi kế hoạch của anh chưa bắt đầu tiến hành, cô tuyệt đối không thể rời khỏi tầm mắt của anh!

Tống Linh nhắm nghiền, hai con ngươi đang trong trạng thái vô thần ngay lập tức liền trở lại có tiêu cự. Anh bình tĩnh nhìn sang Nhiếp Tử Vũ, cánh môi hơi nhếch lên: “Em không phải đi.” Mấy chữ tràn ra khỏi miệng anh, trong từng lời từng chữ đều mang theo sự khẩn cầu tha thiết của anh. “Là anh đã sai rồi, em không cần phải rời khỏi Đường Đường, không cần phải rời khỏi cái nhà này đi đâu hết, cũng không nên rời bỏ anh mà đi.”

Không ngờ rằng anh sẽ nói ra lời nói này, trong khoảng thời gian ngắn, Nhiếp Tử Vũ bị sững sờ ở tại chỗ. Cô kinh ngạc nhìn vào anh, thẳng đến nhìn thấy ở trong đáy mắt của anh tràn đầy sự cầu khẩn lần chờ mong, thì lúc này cô mới bỗng chợt phục hồi lại tinh thần lại.

Đúng lúc cô định cự tuyệt anh thì Tống Linh lại lên tiếng nói lần nữa: “Em đi rồi thì Đường Đường phải làm sao bây giờ? Em là mẹ ruột của con bé, em mà đi lấy ai để chăm sóc cho con đây.”

Nghe vậy, quả nhiên Tống Linh nhìn thấy miệng của cô đang mở ra liền từ từ khép lại, ngay sau đó đôi con ngươi của anh liền buông rũ xuống liếc nhìn về phía Đường Đường còn đang mờ mịt không biết hai người trước mặt đang nói chuyện gì, sau đó Tống Linh lại tiếp tục nói.

“Đường Đường không có em thì không được, em cam lòng cho làm cho con bé mỗi ngày đều phải khóc một vì nhớ em rồi mới có thể chìm vào trong giấc ngủ hay sao? Em đi rồi, ai biết được con bé bắt kể sẽ còn ăn chocolate nữa hay không, nếu như thật sự hàm răng của Đường Đường bị rơi sạch thì phải làm sao bây giờ?”

Tổng Linh nói xong câu này, Nhiếp Từ Vũ liền khẽ gạt mình, đáy mắt lập tức nhiễm lên một tầng đau thương.

Cô chỉ lo nghĩ đến nỗi thống khổ của mình, nhưng lại không hề nghĩ đến Đường Đường. Con bé còn nhỏ như vậy, nó cần mẹ như vậy... Có thể nói rằng, nếu như cô cứ một mực bỏ đi như thế, chắc chắn sẽ tạo nên một dấu vết hằn sâu ở trong lòng con bé, như vậy sẽ rất bất lợi cho sự phát triển khỏe mạnh sau này của Đường Đường.

Nghĩ tới đây, sự kiên quyết trong mắt của Nhiếp Từ Vũ đã tiêu tán đi một nửa, cô chậm rãi ngồi xổm người xuống kéo Đường Đường vào trong ngực của mình, nói với con gái đầy vẻ áy náy: “Thực xin lỗi, Đường Đường thực xin lỗi.”

Tha thứ, cô thật là một người mẹ ích kỷ, đã không nghĩ ngợi gì đến con gái của mình.

Rèn sắt khi còn nóng, đương nhiên Tổng Linh sẽ không bỏ qua bất luận một cơ hội nào để có thể yêu cầu cô ở lại: “Cho anh một cơ hội được không? Cho dù lúc này em không thêm để ý gì đến mặt mũi của anh cũng được, nhưng vì tương lai của Đường Đường, anh cầu xin em hãy cho anh thêm một cơ hội nữa.”

Lời cầu khẩn liên tục của anh làm cho Nhiếp Từ Vũ không sao chống đỡ nổi. Một mặt cô cảm thấy áy náy với Đường Đường, mặt khác lại thấy Tổng Linh đã thừa nhận lỗi lầm của chính mình, quyết tâm rời đi khỏi nơi này của Nhiếp Từ Vũ liền bị dao động. Sau một hồi lâu, cô ngẩng đầu nhìn về phía Tổng Linh, từ miệng trong thốt ra một câu nói sâu kín.

“Anh có biết là trên đời này điều tôi hận nhất là bị người khác lừa gạt, hay không?” Khi nói những lời này, hai con ngươi của Nhiếp Từ Vũ không hề nháy mắt một giây, cứ nhìn chăm chăm vào Tổng Linh. Anh mắt kia tựa như đang nói: “Nếu như tôi biết anh vẫn lừa gạt tôi một lần nữa, thì lần này tôi sẽ nhất định rời đi khỏi nơi này.”

Ánh mắt kiên định của cô làm cho Tổng Linh thấy chột dạ, nhưng nghĩ đến nếu như mình đáp ứng lời cô đã nói thì có thể cô sẽ lưu lại, vì vậy anh bất chấp mọi việc, nhẹ nhàng gạt đầu khẳng định.

“... Anh biết rồi.”

...

Đây là sự vướng mắc đầu tiên giữa Tổng Linh và Nhiếp Từ Vũ, nhưng cũng là lần mà vướng mắc được giải quyết nhanh nhất.

Vì muốn biểu đạt sự áy náy của mình, Tổng Linh quyết định đưa cả hai mẹ con Nhiếp Từ Vũ đi nhà hàng ăn cơm. Lúc đầu Nhiếp Từ Vũ cũng muốn cự tuyệt, nhưng do không lay chuyển được Đường Đường, nên đành phải kiên trì đáp ứng.

※

Nhưng bọn họ cũng chỉ đi đến một nhà hàng nhỏ chuyên đồ ăn của Pháp ở Trung tâm thương mại.

Khắp nơi trong nhà hàng đều là nam thanh nữ tú, trang phục trên người đều thuộc hàng hiệu đắt tiền, bọn họ cùng nhau lướt qua thực đơn hoặc nhẹ giọng nói chuyện với nhau, cộng với tiếng đàn dương cầm du dương bên tai không dứt, đã tạo nên một bầu không khí rất hài hòa.

Vì bữa ăn này mà Nhiếp Từ Vũ còn đặc biệt thay đổi cách ăn mặc của mình một phen. Mái tóc đen nhánh xinh đẹp của cô được cuốn gọn lại búi cao lên ở sau ót, dùng chiếc trâm khảm kim cương hoa hồng làm vật trang sức, đâm xuyên qua búi tóc để làm đẹp, ở hai bên mang tai cô để vài sợi tóc buông rủ xuống, tạo cho cô có chút trẻ nãi nhưng lại càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ. Ngũ quan của cô vốn dĩ đã xinh xắn cho nên chỉ cần trang điểm qua một chút phần, cũng đã làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thêm nổi bật lên một cách rõ ràng. Nhiếp Từ Vũ mặc một bộ váy áo màu trắng ngắn đến đầu gối, dưới chân đi một đôi giày cao gót năm tắc, thoát nhìn cảm thấy nó làm cho cô càng cao gầy thêm. Cô giống như một người mẫu chói sáng nhất đang sải những bước đi ở trên sân khấu, vừa mới xuất hiện ở trong nhà hàng, đã thu hút được vô số ánh mắt của đàn ông ở đây.

Cô thực sự rất không quen với việc khoác tay Tổng Linh đi theo sự dẫn dắt của bồi bàn đi tới vị trí ngồi của mình, bên cạnh là cô bé Đường Đường mỉm cười với cách ăn mặc rất đáng yêu.

“Em muốn gọi món gì?” Tổng Linh mỉm cười nhìn Nhiếp Từ Vũ đang có vẻ căng thẳng và bất an, đáy mắt hàm chứa tình yêu không rõ ràng.

Đêm nay Nhiếp Từ Vũ thật sự cực kỳ xinh đẹp, đẹp hơn so với bất kể tất cả những ngày xinh đẹp. Cô đẹp đến mức làm cho Tổng Linh cảm thấy hận không thể chiếm cô thành của riêng mình.

“Không quan trọng, anh giúp em gọi là được rồi!” Nhiếp Từ Vũ cười cười. Cô vẫn cảm thấy chưa quen với sự thay đổi rất nhanh giữa hai người như vậy.

“Con muốn ăn chocolate.” Đường Đường giơ bàn tay nhỏ bé lên, lập tức gọi một đồng lớn bánh ngọt.

Nhiếp Từ Vũ vừa nghe thấy ba chữ “chocolate” kia lập tức cảm thấy quá mực phản cảm rồi. Đợi cho con gái gọi hết tất cả những đồ ngọt theo sở thích của chính mình xong, sau đó Nhiếp Từ Vũ thỉnh thoảng vút xuống dưới một câu: “Tất cả những thứ bánh ngọt mà con g tôi vừa mới gọi kia đều không cần, trước hết hãy mang giúp một ly nước chanh ép lên cho cô bé đã.”

Vừa nghe thấy hai chữ “nước chanh” này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Đường lập tức xịu hẳn xuống. Cô bé dùng ánh mắt chờ đợi nhìn sang Tổng

Linh, vốn cho là ba sẽ giúp mình, nhưng không ngờ lại nghe thấy ba mình nói phụ họa theo một câu.

“Trẻ con ăn nhiều đồ ngọt không tốt, sẽ bị sâu răng, cho nên con phải ngoan ngoãn nghe lời của mẹ, không nên ăn bánh ngọt có được không?”

“Á!” Ngay cả người cha vẫn luôn luôn yêu thương cưng chiều mình nhất cũng lên tiếng không cho phép được ăn đồ ngọt, đến nước này thì Đường Đường đành chỉ có thể bỏ cuộc thôi.

Sau đó Tống Linh liền chọn vài món ăn, lúc này người bồi bàn mới rời đi.

Đang lúc Tống Linh vừa định nói câu gì đó, thì một hồi chuông dễ nghe truyền đến, cắt ngang lời anh sắp sửa nói ra. Về không vui thoáng hiện ra trong mắt của Tống Linh, anh cười khan một tiếng, sau đó lấy từ chiếc điện thoại di động ra xem, khi anh nhìn thấy rõ tên người gọi hiện lên trên màn hình điện thoại di động thì xoạt một cái, gương mặt anh liền trầm xuống.

“Thật xin lỗi, để anh đi ra ngoài nhận điện thoại một chút.” Nói xong Tống Linh liền đứng dậy.

“Ừ.” Nhiếp Từ Vũ gật gù đầu, không có bất kỳ sự hoài nghi nào.

Sau khi Tống Linh rời khỏi, Nhiếp Từ Vũ liền ngồi gần người đến chán chết. Nhìn Đường Đường vẫn đang cầm con búp bê Baby hăng hái chơi đùa, nơi đáy mắt của cô chợt hiện lên rõ lên một nỗi sầu lo.

Cô và Tống Linh vốn không có tình cảm với nhau, chuyện cô phải rời đi khỏi nhà họ Tống chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Cho nên có lẽ cô cũng đành phải chờ Đường Đường lớn hơn thêm một chút nữa rồi sẽ rời đi thì tốt hơn.

Nghĩ đến đó, bỗng dưng trước mắt Nhiếp Từ Vũ chợt hiện ra hai gương mặt tương tự nhau, chỉ khác là một gương mặt của người lớn, còn gương mặt kia là của một đứa trẻ, trong trái tim của cô lập tức không khỏi cảm thấy một hồi co rút cực kỳ đau đớn.

Đường Đường còn nhỏ như vậy, nhưng Từ Ngôn cũng bắt quá chỉ lớn hơn Đường Đường có một tuổi mà thôi, nhưng mà ngay từ nhỏ thằng bé đã không được mẹ chăm sóc. Hiện tại cô đã biết rõ Từ Ngôn là đứa con trai của mình, như vậy cô có lẽ hẳn là cô cũng nên tìm một cơ hội để nói chuyện với Tống Linh, xem xem liệu có thể lấy được quyền nuôi dưỡng Từ Ngôn hay không.

Còn về phần người đàn ông có tên gọi là Nhiếp Từ Phong kia, thì cứ như vậy đi. Dù sao quá khứ cũng đã trôi qua khá lâu, hơn nữa cô cũng không nhớ rõ được chuyện lúc trước anh đã làm tổn thương tới mình như thế nào, cho nên cô dự định cứ để như vậy thôi.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ không khỏi hít một hơi thật sâu, gật gù đầu một cách kiên định.

Món ăn đã được mang lên, đúng lúc Nhiếp Từ Vũ cầm lấy dao nĩa lên định cắt tảng thịt bò của Đường Đường, một giọng nói quen thuộc cũng liền vang lên trên đỉnh đầu của cô.

“Rót cuộc anh cũng đã tìm được em rồi!” Trong giọng nói hàm chứa đầy sự kinh ngạc xen lẫn niềm vui, nhưng còn sự kích động lại còn lớn hơn nữa.

Theo bản năng Nhiếp Từ Vũ ngẩng đầu lên. Khi thấy người đàn ông đứng ở trước mặt mình, trên mặt biểu lộ sự đau lòng đến cùng cực, nụ cười tươi như cứng lại ở trên khóe môi, dao đĩa trong tay liền rớt xuống bàn kêu “Lạch cạch” lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Chương 219: Trả thù anh

Bên dưới mái tóc lộn xộn đen như mực là một gương mặt với ngũ quan khôi ngô tuấn tú hơn người. Trong đôi con ngươi đen bóng sáng như sao kia lộ rõ ánh mắt nhìn vô cùng dịu dàng và ấm áp. Trên khuôn mặt tuấn tú có thể so với thần thánh kia tràn ngập nụ cười rạng rỡ, hàm chứa sự ngạc nhiên vui sướng nồng đậm. Bất kể từ góc độ nào, nhìn bộ dáng của anh cũng tuyệt đối làm cho phụ nữ phải si mê.

Nhưng khi Nhiếp Từ Vũ nhìn thấy anh, sau sự khiếp sợ ban đầu chính là nỗi thất vọng đau khổ.

“Anh Từ Ngôn.” Tiểu Đường Đường lanh lợi vừa nghiêng mắt, liền liếc nhìn thấy Nhiếp Từ Ngôn đang đứng ở bên cạnh Nhiếp Từ Phong, vội vàng từ trên ghế nhảy xuống bỏ chạy đến bên cạnh Nhiếp Từ Ngôn, một phát túm ngay lấy tay của cậu: “Anh Từ Ngôn, anh cũng tới đây để dùng cơm đây à?” Khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến ngọt ngào, có cảm giác như cô bé vừa mới ăn mật vậy.

“A... Ừ”, Nhiếp Từ Ngôn chau đầu lông mày lại, đáy mắt thoáng hiện lên sự phản cảm. Cậu rất muốn đưa tay đẩy Đường Đường ra, nhưng nghĩ đến cô bé là em gái của mình, cũng chỉ có thể bất buộc bản thân cần phải nhẫn nhịn xuống, dù trong lòng cảm thấy không hề dễ chịu.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn ba ba của mình. Gương mặt ba cười đến rạng rỡ, ánh mắt đầy si ngốc nhìn mẹ đang ngồi ở một bên, sau đó lại hướng cái nhìn sang phía mẹ, chỉ thấy ánh mắt của mẹ ngơ ngác, biểu lộ cứng ngắc. Nhiếp Từ Ngôn cảm thấy khó hiểu, trong nội tâm có chút bất an.

Nhiếp Từ Ngôn đã nghe ba ba nói lại là ba đã kể lại tất cả chân tướng sự việc cho mẹ biết rồi, phản ứng của mẹ sẽ là... Nhiếp Từ Ngôn nhìn mẹ của mình âm thầm suy đoán.

Sự việc diễn ra chỉ ngắn ngủn trong một phút đồng hồ, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ lại cảm thấy dài giống như đã trải qua vài thế kỷ vậy. Khi cô kịp phản ứng lại thì theo bản năng, cô vội vàng tránh đi ánh mắt nóng rực của Nhiếp Từ Phong đang phóng tới. Cô xoay người nhặt lên dao nữa từ trên mặt đất lên, gọi bồi bàn nhờ mang tới một bộ đồ ăn khác, sau đó cô mới nhìn về phía Nhiếp Từ Phong một lần nữa.

“Thật là khéo, lại có thể gặp được hai cha con anh ở trong này.” Cô nhếch môi nở một nụ cười lạnh lùng, trong ánh mắt không hề có một chút nhiệt độ. Bởi vì cô vẫn còn chưa quên những gì mà Tống Linh đã nói với cô, Nhiếp Từ Phong đã thương tổn tới bản thân mình như thế nào! Cho nên lúc này khi gặp lại, đương nhiên cô không thể nào cho anh một vẻ mặt tốt đẹp được!

Mặc dù thấy Nhiếp Từ Vũ cười, nhưng nhìn nụ cười của cô lại không đạt tới đáy mắt, trực giác Nhiếp Từ Phong cho biết dường như ở đây có chút gì đó không đúng. Nhưng ngẫm lại, cũng có thể là do cô nhất thời không chấp nhận được thân phận thật sự của mình, cho nên cũng không muốn nói nhiều. Chỉ là khi thấy cô không chút sợ hãi đối với sự xuất hiện của mình, mi tâm Nhiếp Từ Phong đang cau chặt lại cũng không khỏi giãn ra thoải mái, chắc hẳn cô cũng đã tiếp nhận anh phần nào...

Nhiếp Từ Phong đi lên trước vài bước, dịu dàng hỏi: “Chúng ta có thể...”

Anh chỉ định hỏi cô xem có thể ngồi dùng cơm cùng một chỗ với cô hay không, nhưng câu nói kia còn chưa kịp nói hết ra miệng, Nhiếp Từ Vũ đã lạnh lùng, cắt ngang luôn lời nói của anh không chút lưu tình.

“Không thể!” Nghe thấy câu nói này của cô, khóe môi đang tươi cười của Nhiếp Từ Phong liền cứng lại. Bất giác, Nhiếp Từ Vũ có chút chột dạ. Nhưng nghĩ đến những chuyện tàn nhẫn mà anh đã từng làm đối với chính mình, trái tim lúc trước vừa mới mềm xuống một chút, thoáng cái lại bắt đầu trở nên lạnh giá: “Trong chốc lát nữa ba của Đường Đường sẽ trở lại, tôi nghĩ có lẽ anh nên tìm một chỗ khác để ngồi ăn có được không?” Nói xong, khóe mắt của cô khẽ liếc qua Nhiếp Từ Ngôn đang đứng ở bên cạnh anh, lúc này câu đang dùng ánh mắt không dám tin để nhìn lại cô. Mối của Nhiếp Từ Vũ giật giật, cô bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, nếu như Từ Ngôn đồng ý, tôi hi vọng cậu bé có thể lưu lại ở nơi này cùng chúng tôi dùng cơm.”

Vì đã biết rằng Từ Ngôn là con ruột của mình, như vậy đương nhiên cô sẽ không thể bỏ mặc con trai của mình được. Cho dù cô hận Nhiếp Từ Phong, nhưng con trẻ là vô tội.

Cô nói xong, thoáng cái bầu không khí lập tức liền thay đổi. Nhìn sắc mặt của Nhiếp Từ Ngôn có vẻ không tốt, sắc mặt của Nhiếp Từ Phong lại càng khó coi tới cực điểm.

Ánh mắt của Nhiếp Từ Phong lúc trước còn đang âm áp nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh như băng của Nhiếp Từ Vũ, thì sự âm áp kia đã từng chút một liền bị đóng băng. Tuy trên gương mặt tuấn tú của anh vẫn còn giữ nguyên được sự vui vẻ, nhưng trong sự vui vẻ đã hiện lên sự cay đắng. Mỗi một lúc lâu sau, anh mới kéo được lý trí đã bay xa của mình trở lại, chậm rãi nói: “Vũ Vũ... Em... Em vẫn còn chưa tin lời anh đã nói với em hay sao?”

Ánh mắt lạnh lùng của cô tựa như một lưỡi dao sắc bén đâm xuyên vào trái tim đã chông chênh vết thương của anh khiến máu tươi đầm đìa.

“Không, tôi tin tưởng những lời mà anh đã nói.” Nhiếp Từ Vũ lắc đầu, đôi con ngươi trong veo kia thoáng cái liền trầm xuống. Cô tin tưởng lời anh đã nói, bởi vì Tống Linh cũng đã thừa nhận như vậy, cô chỉ đang hận anh mà thôi!

Nghe vậy, hâu kết của Nhiếp Từ Phong liền nhảy lên, anh vội vàng hỏi: “Vậy thì vì sao em vẫn còn đối xử lạnh nhạt với anh như vậy chứ? Vũ Vũ, chúng ta là vợ chồng mà.” Tuy rằng hai người vẫn chưa thực hiện đầy đủ những nghi thức cử hành lễ kết hôn, nhưng bọn họ đã đăng ký kết hôn rồi. Anh không hiểu, thật sự không sao hiểu nổi. Nhiếp Từ Vũ đã tin vào lời kẻ của anh rồi, nhưng tại sao cô vẫn không chịu trở lại trong vòng tay của anh chứ?

Nhìn hốc mắt của Nhiếp Từ Phong dần dần có chút phồng hồng, không hiểu sao trái tim Nhiếp Từ Vũ cảm thấy đau xót, thoáng cái lập tức cảm thấy như bị co rút lại vậy.

“Tôi tin vào lời của anh đã nói rằng tôi chính là vợ của anh, nhưng tôi cũng không nói rằng tôi sẽ trở lại bên cạnh anh một lần nữa.” Nhiếp Từ Vũ hất cái cằm lên, gắng sức làm cho bản thân mình không được đếm xỉa đến nỗi đau thương đang hiển hiện trong đáy mắt của anh, cố giữ vẻ thản nhiên nói: “Đối với những chuyện đã qua, tôi hoàn toàn không nhớ rõ được chuyện gì hết, cho nên anh cũng hãy quên tôi đi. Hiện tại tôi đang sống rất hạnh phúc, tôi tin rằng chính anh cũng nhận ra được điều đó! Nếu như anh vẫn còn có một chút lương tâm..., vậy thì phiền anh đừng tới đây làm đảo lộn cuộc sống của tôi nữa, anh nghe rõ không?”

Những lời nói này của Nhiếp Từ Vũ giống như một bàn tay hung hăng tát mạnh một cái vào trên mặt Nhiếp Từ Phong, làm cho đầu óc anh bị chấn động đến mức không còn năng lực để suy nghĩ nữa. Trong đầu anh đã trở nên rối tuếch, chỉ còn lại tiếng kêu “ong ong” vang lên không ngừng. Mà Nhiếp Từ Ngôn đứng ở bên cạnh anh từ đầu đến cuối vẫn luôn trầm mặc, cậu nghe thấy hai người đối thoại với nhau như vậy trong lòng cũng cảm thấy buồn bực tới cực điểm.

Nhìn mặt mà suy đoán, ba khẳng định đã nói cho mẹ biết rồi kia mà? Vì sao mẹ vẫn còn có thể nói ra những lời này như vậy?! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Từ Ngôn thoáng lộ ra vẻ trầm trầm. Cậu quay đầu lại, dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Nhiếp Từ Vũ, chỉ cảm thấy vẻ mặt của mẹ đang nhìn sang ba của mình giống như gặp phải kẻ thù vậy... Rốt cuộc trong chuyện này đã có vấn đề gì mới này sinh đây...

Rất lâu sau, trước ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Từ Vũ, Nhiếp Từ Phong nhếch môi nở một nụ cười nhìn còn khó coi hơn là khóc, nói với cô: “Vũ Vũ, em đừng nói đùa giỡn với anh như vậy nữa, anh không chịu nổi đâu.” Anh ngày đêm nhớ mong cô lâu như vậy, thật vất vả mới phát hiện ra là cô còn sống, nhưng những gì mà anh chờ đợi không phải là những lời này.” Nhất định là do em đã bị mất trí nhớ, cho nên em mới không nhớ rõ tình yêu giữa hai chúng

ta đã sâu nặng đến nhường nào. Nhưng không sao hết, những lời mà hiện tại em vừa mới nói kia, anh cũng có thể hoàn toàn không quan tâm. Chờ đến khi em khôi phục lại trí nhớ, chúng ta có thể...”

“Khôi phục trí nhớ để làm cái gì chứ?” Nhiếp Từ Vũ lạnh lùng cười nói, để tự rước lấy nhục nhã, tiếp tục đau khổ sao?

“Em...” Nếu như không phải anh nhìn thấy rõ ràng sự lạnh lùng trong đáy mắt của cô, rất có thể Nhiếp Từ Phong đã cho là mình đã nghe nhầm.

Không đếm xỉa đến vẻ mặt đau lòng của anh, Nhiếp Từ Vũ nhếch khóe môi lên, hiển lộ ra ý cười mỉa mai, thân nhiên nói: “Hiện tại tôi đang sống một cuộc sống rất tốt, tuyệt không nghĩ đến chuyện sẽ khôi phục trí nhớ. Cho dù tôi không nhớ được bất cứ một chuyện gì trong quá khứ, nhưng tôi dám khẳng định, cuộc sống của tôi bây giờ nhất định còn tốt hơn rất nhiều so với quá khứ trước đây! Cho nên, khôi phục trí nhớ để làm cái gì chứ?” Những lời này không thể nghi ngờ chính là những lời nói trái lương tâm của cô..., nhưng vì cô muốn trả thù những chuyện mà Nhiếp Từ Phong đã từng làm ra đối với chính mình, nên cô mới cố ý nói như vậy.

“Không, anh không tin.” Đây không phải là những lời nói của cô, đây không phải những lời mà Vũ Vũ nói với anh! Nhiếp Từ Phong lắc lắc đầu đầy kích động, hai cánh tay anh buông rũ xuống hai bên đùi liền nắm chặt lại thành quyền. Anh rất muốn bảo chính mình không cần thiết phải đi để ý đến những lời mà cô vừa nói, bởi vì hiện tại cô đang bị mất trí nhớ, cô không biết trong quá khứ tình yêu cô đối với anh nhiều đến thế nào, cho nên cô mới nói như vậy... Nhưng anh lại không có cách nào để buộc mình không để ý đến những lời nói đó!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 250: Chương 220: Giằng co giữa hai người đàn ông

Đang lúc hai người đang đối mặt hết sức lạnh lùng, thì từ phía sau hai người truyền đến một giọng nói đầy ôn nhu vang lên.

“Hi nì, thật xin lỗi đã làm em phải chờ đợi anh một khoảng thời gian lâu như vậy, chúng ta...” Tống Linh đang nói véo von chợt dừng lại, khi nhìn thấy một bóng dáng đang đứng quay lưng về phía mình, lúc này đang chậm rãi quay lại thì nụ cười dịu dàng kia liền ngưng kết lại ở trên khóe môi.

Nhiếp Từ Phong! Tại sao anh ta lại ở chỗ này! Nụ cười trên mặt Tống Linh chậm rãi rút đi, hai hàng mày kiếm đen như mực liền nhíu lại chặt lại. Đôi mắt nghiêm khắc trở nên âm u lạnh lẽo, hướng cái nhìn xuống phía dưới. Khi Tống Linh thoáng nhìn thấy hai bàn tay của Nhiếp Từ Phong đang nắm chặt thành quyền, thì từ trong đáy mắt của anh chợt lóe lên vẻ trào phúng.

“Tống giám đốc Nhiếp, từ khi chia tay đến giờ chắc anh vẫn không có vấn đề gì chứ.” Khóe môi của Tống Linh hơi cong lên, từ trong đáy mắt lóe ra ánh nhìn đầy vẻ đắc ý.

Nhìn thấy bóng dáng của Tống Linh, sắc mặt của Nhiếp Từ Phong lập tức trở nên âm trầm, từ trong đáy mắt của anh sóng to gió lớn bắt đầu nổi lên. Trái tim của anh cũng không còn đập theo nhịp điệu nữa mà bắt đầu nảy lên dữ dội, theo đó, lồng ngực rắn chắc của anh cũng trở nên phập phồng bất định. Nhiếp Từ Phong mở trừng cặp mắt gắt gao nhìn Tống Linh đang cười đến sáng lạn, đột nhiên khóe mắt của anh run rẩy một hồi, một giây sau một nắm đấm mạnh mẽ liền vung lên tống vào trên gương mặt đang ngênh đón của Tống Linh.

Kỳ thật khi đáy mắt của Nhiếp Từ Phong thoáng hiện lên báo hiệu sự nguy hiểm#. thì Tống Linh đã đoán ra Nhiếp Từ Phong đang định làm gì rồi. Cho dù Tống Linh không đoán ra được thì khi Nhiếp Từ Phong xuất thủ, một giây phút kia Tống Linh cũng hoàn toàn có cơ hội để né tránh. Chỉ là anh ta không muốn né tránh, cũng rắn chiu trúng một quyền kia. Lý do không phải bởi vì bản thân cảm thấy áy náy vì mình đã chiếm đoạt Nhiếp Từ Vũ, mà là vì muốn để cho Nhiếp Từ Vũ nhìn thấy!

Khuôn mặt tuấn tú kiên cường bị hứng chịu một quyền nặng nề, làm cho Tống Linh phải liên tục lui lại phía sau vài bước. Bên gò má trái truyền đến một hồi bông, đau đớn, thậm chí Tống Linh còn có thể cảm giác thấy tựa như hàm răng của mình đã bị lung lay, trong miệng bắt đầu cảm thấy mùi máu tươi nồng đậm, nhưng Tống Linh cũng không thốt lên một tiếng. Ngược lại anh ta cứ lặng ngắt nhìn Nhiếp Từ Vũ lúc này đã bắt đầu bị kích động khi nhìn thấy anh ta bị Nhiếp Từ Phong đánh như thế.

Nhiếp Từ Vũ quay mặt sang hai bên nhìn hai người đàn ông: “Anh đang làm cái gì vậy?!” Nhiếp Từ Vũ từ trên chỗ ngồi đứng bật dậy, sau đó mở túi xách lấy ra chiếc khăn tay, rồi vội vàng bỏ chạy đến bên người Tống Linh, xem xét vết thương cho anh: “Anh có làm sao không vậy? Có đau hay không?” Đang trong lúc tức giận, khi ánh mắt của Nhiếp Từ Vũ chạm đến nơi khóe miệng của Tống Linh bị rách toạc, thì ngoại trừ sự áy náy với anh ra, cô còn cảm thấy sự phẫn nộ đối với Nhiếp Từ Phong còn nhiều hơn.

“Làm sao anh có thể tùy tiện đánh người như vậy chứ?” Cô ngẩng đầu lên lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhiếp Từ Phong đang đứng sững sờ ở tại chỗ đó, ánh mắt lộ rõ vẻ không chút vui mừng đối với anh. “Anh thật đúng là một con người dã man!”

Lời chất vấn của cô tựa như một lưỡi dao sắc bén cắm thẳng vào trong lồng ngực của anh, đau đến mức anh không thể thốt lên nổi một lời nào, cái loại cảm giác này giống như là anh đã sắp bị chết đến nơi rồi vậy. Trong hai tròng mắt đen thẫm kia không còn nhìn thấy ý cười, mà chỉ còn thấy sự thống khổ, nét mặt của anh dường như vẫn không có gì thay đổi nào khác biệt. Có lẽ người khác không phát hiện ra được sự khác thường này của anh, nhưng Nhiếp Từ Ngôn đứng ở bên anh lại trông thấy rõ ràng nơi đáy mắt của anh sự đau thương hiện lên rất nhanh.

Thấy Nhiếp Tử Vũ vì mình mà trở nên náo loạn với Nhiếp Tử Phong, điều này đã làm cho Tống Linh thấy rất vừa ý của mình. Anh ta lạnh nhạt nhếch hàng lông mày lên, không quên làm bộ giải vây giúp cho Nhiếp Tử Phong: “Hi nhi, anh không sao đâu, em không cần phải lo lắng cho anh. Anh nghĩ chẳng qua là Tống giám đốc Nhiếp hiện giờ chưa thể nào tiếp nhận được mối quan hệ giữa anh và em mà thôi, cho nên anh ấy mới đối xử với anh như vậy. Một quyền này theo lý thì anh đáng nên phải nhận.”

“Không, anh không nên chấp nhận sự đối đãi như vậy!” Nhiếp Tử Vũ đau lòng nhìn Tống Linh, lắc lắc đầu. Ở trong ấn tượng của cô, Tống Linh là một người tuyệt đối cao ngạo, chất ngất khí phách và tinh thần của một người đàn ông. Là một người bình thường khác, đừng nói là đánh anh một quyền mà chỉ cần thoáng đụng đến anh một chút thôi, cũng đều bị anh đối đãi lại bằng phương thức hung ác nhất. Vậy mà bây giờ, anh vì cô mà nói câu “theo lý thì anh đáng nên phải nhận một quyền như vậy”, người đàn ông đã tỏ ra bận tâm đối với người khác như thế, làm sao Nhiếp Tử Vũ có thể không thấy đau lòng cho được !

Nghĩ tới đây, suy nghĩ của cô liền ngừng lại. Nhiếp Tử Vũ không quan tâm đến mọi người đang ở trước mặt, cô nhón chân lên cẩn thận từng ly từng tí chùi vết máu ở khóe miệng cho Tống Linh. Mà một bên cô tỏ ra vừa khinh thường vừa tức giận với Nhiếp Tử Phong, còn bên kia thì lại biểu lộ trong mình có bao nhiêu dịu dàng liền bày tỏ ra hết với Tống Linh. Cách đối đãi lạnh lùng tàn nhẫn với Nhiếp Tử Phong như vậy có cảm giác như đây là hai con người khác hẳn.

Một màn hai người gần sát bên nhau như vậy đã làm cho hai mắt của Nhiếp Tử Phong cực kỳ đau buốt. Thoáng cái sắc mặt của anh đã tái nhợt tới cực điểm, gân xanh nổi cuộn cuộn hai bên thái dương, tế bào khắp toàn thân anh đều đang rít gào đến điên cuồng.

Chẳng lẽ cô đã thật sự yêu người đàn ông này rồi sao?

Nhìn cô quan tâm lau chùi vết máu giúp cho Tống Linh, vừa lau, thỉnh thoảng đáng vẻ đôi lông mày của cô lại nhíu lại. Vấn đề này tựa như đã có được lời giải đáp, cũng bởi vậy trong ngực của anh phảng phất như bị một đòn nặng nề giáng vào, làm cho anh bị đau đến mức, hai hàng lông mày chau lại như bị dính vào một chỗ.

Không, làm sao có thể chứ! Làm sao cô có thể yêu người đàn ông nào khác được, ngoại trừ anh ra! Anh đã đợi cô suốt năm năm, đã phải chịu nỗi khổ sở tương tư suốt năm năm qua, thứ mà hiện tại anh muốn nhận không phải là kết quả như thế này!

Sự ghen ghét, phần hận đã kích thích anh, chỉ chốc lát sau, hai mắt của anh liền bị lửa giận nhuộm đỏ. Anh bước một bước dài, tiến lên cầm lấy cánh tay của cô kéo lại hướng vào trong ngực của mình, một bên chỉ vào Tống Linh gầm nhẹ lên một câu: “Cô ấy là Nhiếp Tử Vũ, không phải là Hi nhi ở trong miệng của mày!” Vũ Vũ, đây là Vũ Vũ của anh, Vũ Vũ chỉ của một mình anh mà thôi!

Đột nhiên một tiếng rống to xuất hiện cắt đứt tiếng đàn dương cầm đang du dương, cũng làm thu hút rất nhiều ánh mắt khác thường của thực khách. Vẻ mặt của Tống Linh không chút biểu cảm, Nhiếp Tử Ngôn cảm thấy khiếp sợ, mà Nhiếp Tử Vũ trong ngực đầy căm hận. Tất cả mọi ánh mắt không chút tán thành, không hèn mà cùng tập trung ở trên người của anh, nếu như là người bình thường chắc sớm đã cảm thấy phải bỏ đi rồi.

Nhưng chung quy Nhiếp Tử Phong lại không phải là một người bình thường! Không thèm đếm xỉa tới mọi ánh mắt từ bốn phương tám hướng đang chiếu tới, anh nâng lên cằm lên, hai tay càng ôm thật chặt Nhiếp Tử Vũ vào trong ngực mình, mặc cho cô có gãy dựa như thế nào cũng không chịu buông ra.

“Anh thả tôi ra, anh định làm cái gì vậy, còn không mau chóng thả tôi ra!” Bị anh một mực ôm chặt trong ngực, Nhiếp Tử Vũ tức giận đến mức mặt đỏ lựng lên. Cô tức giận nhìn Nhiếp Tử Phong, gãy dựa thân thể của mình đầy vẻ bất an. “Này, anh không ngại hù dọa đến người khác, nhưng tôi lại vẫn rất ngại làm người khác bị hù dọa đó, anh hãy mau chóng thả tôi ra! Tôi đều đã nói rõ ràng cho anh như vậy rồi, làm sao anh vẫn không chịu hiểu kia chứ!” Khi gãy dựa, Nhiếp Tử Vũ cảm thấy không khỏi có sự nghi hoặc.

Đến tốt cùng, đã có chuyện gì xảy ra với người đàn ông này vậy! Trước kia anh đã đối xử với cô tàn nhẫn như vậy, cô đã bỏ đi, không còn xuất hiện ở trước mặt anh nữa, như vậy chẳng phải là đã trùng với tâm ý của anh rồi đó sao? Vì cái gì mà anh vẫn tìm mọi cách để dây dưa không chịu buông tha cô như vậy?

Cô có nói cái gì Nhiếp Tử Phong cũng không chịu buông ra! Anh chỉ sợ rằng, nếu như bản thân mình chỉ cần buông lỏng vòng tay ra một chút, cô sẽ lao vào trong ngực người khác một lần nữa! Không! Anh tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được chuyện này! Tuyệt đối không! Càng nghĩ, Nhiếp Tử Phong càng tăng thêm sức lực của mình mạnh mẽ hơn, dứt khoát vòng tay ôm lấy cô thật chặt, anh ôm chặt đến mức cô đã sắp không thể thở nổi nữa rồi.

Mọi người đều sôi nổi nhìn sự đối địch giữa Tống Linh và Nhiếp Tử Phong như đang xem trò vui, mà lúc này hai người đàn ông trong cuộc cũng không có ai mở miệng, cứ như vậy mà giằng co lẫn nhau. Thậm chí ngay cả quản lý nhà hàng nghe nói cũng chạy tới định khuyên can hai người, lúc này cũng chibiết đứng đó mà nhìn hai người bọn họ, trước sau mồm miệng vẫn như bị cấm khẩu, chỉ vì thân phận của hai người kia không giống với người bình thường.

Hào khí giằng co mãi không lui, ngay lúc Nhiếp Tử Phong cắn răng một cái quyết định mở miệng nói muốn mang Nhiếp Tử Vũ về nhà thì một giọng nói ngọt ngào tràn đầy tức giận liền truyền đến.

“Đồ xấu xa, hãy thả mẹ tôi ra!” Tuy Đường Đường nhỏ bé không hiểu rõ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ tức giận đến mức mặt đỏ lên, trực giác của cô bé thấy rằng mẹ đang rất khó chịu. Lần đầu tiên, cô bé bỏ qua sự si mê lưu luyến đối với Nhiếp Tử Ngôn mà chạy đến bên người Nhiếp Tử Phong, dùng chiếc chân nhỏ của mình đá vào chân của anh.

“Đồ xấu xa, ông đã làm cho mẹ của tôi bị đau quá rồi, mẹ bị đau quá rồi, ông hãy mau chóng thả mẹ tôi ra.” Dùng chân không đủ, cô bé còn dùng tay véo, thế này mà cô bé còn sợ anh vẫn còn không chịu buông mẹ mình ra.

Con giận dữ lúc trước vẫn luôn tràn ngập trong đầu của Nhiếp Tử Phong, những hành động kia của Đường Đường lúc này đã làm cho anh bắt đầu lại nỗi trăn lối đĩnh, anh lạnh nhạt quát lên: “Cút ngay!”

Nhiếp Tử Ngôn đang đứng sững sờ ở bên cạnh, cậu vừa định mở miệng ra để ngăn cản lại, thì đã thấy Nhiếp Tử Phong nhấc chân lên hất luôn Đường Đường bé nhỏ văng ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 251: Chương 221: Thực xin lỗi vì mẹ đã quên con

Chỉ nghe “vù vù” một tiếng, mọi người không hẹn mà đều cùng nhau hít vào một ngụm khí, tất cả mọi âm thanh ở đằng kia chợt dừng lại một giây, thời gian lập tức giống như bị đông cứng lại vậy.

Một giây sau, tiếng khóc vang lên “Oa...” dội lại, bầu không khí bên trong nhà hàng Tây to như vậy trở nên có chút không vui.

“Đường Đường!” Tiếng khóc của con gái đã lôi kéo được tâm trí còn đang phiêu du của Nhiếp Tử Vũ trở lại. Khi nhìn thấy Đường Đường bị Nhiếp Tử Phong không chút lưu tình chút mà quăng ra ngoài, ngã quỵ rạp ở trên mặt đất khóc lớn, trong lòng của Nhiếp Tử Vũ lập tức co thắt lại.

Trong nháy mắt, hốc mắt cô hiện ra màu hồng hồng, Nhiếp Tử Vũ quay đầu liếc cái nhìn đầy oán hận về phía Nhiếp Tử Phong, lúc này cũng đang bị hành vi của mình làm cho hù dọa, lớn tiếng trách cứ: “Thậm chí đến ngay cả một đứa bé mà anh cũng không chịu buông tha, rốt cuộc thì anh có phải là người nữa hay không hả!”, Nói xong, thừa dịp Nhiếp Tử Phong còn đang trong trạng thái tinh thần đầy hoang mang, một tay cô liền đẩy Nhiếp Tử Phong ra một bên, sau đó vọt tới bên cạnh Đường Đường rồi tranh thủ bế con gái lên.

“Đường Đường con có đau nhức ở đâu không? Nói cho mẹ biết, con đau nhức ở chỗ nào?” Cô liền vội vàng vàng kiểm tra vết thương trên thân thể của Đường Đường lúc này vẫn còn đang gào khóc. Khi nhìn thấy con gái bị sưng đỏ cả trán thì Nhiếp Tử Vũ nóng ruột đến độ nước mắt cũng rơi xuống.

“Ô ô, mẹ...” Đường Đường òa khóc nhào vào trong ngực của mẹ, nước mắt nước mũi dính đầy trên người Nhiếp Tử Vũ.

Nhìn tình cảnh hai mẹ con ôm nhau thành một đoàn mà khóc lóc, những người ở xung quanh cũng cảm thấy thêm đau lòng. Mọi người cũng không nhịn được nữa, đứng ở một bên bắt đầu tỏ thái độ, lên tiếng phê phán Nhiếp Tử Phong rất ác liệt.

“Con bé còn nhỏ như vậy, chỉ là một đứa trẻ con, tại sao anh lại có thể tàn ác như thế được, còn quyết tâm hất văng con bé ra ngoài như vậy chứ?”

“Người đàn ông xấu xa này, rốt cuộc anh có trái tim hay không vậy?!”

“Có tiền thì không còn coi ai ra gì nữa à, có tiền là có thể không cần quan tâm đến trẻ con nữa sao!”

“...” Đối với trẻ con thì phải tình cảm chứ.

Trong khoảng thời gian ngắn, những lời phê phán giống như một cơn hồng thủy tuôn trào dội vào người Nhiếp Tử Phong. Nhiếp Tử Ngôn đứng ở một bên nghe những lời phê phán đối với Nhiếp Tử Phong, liền nhíu mày thật sâu. Cậu ngẩng đầu lên liếc nhìn Nhiếp Tử Phong lúc này vẫn còn đang đứng ngây ngốc ở đó, biểu cảm trên mặt đầy phức tạp, dường như chính bản thân anh cũng khó mà tin được, anh lại có thể để cho bản thân mình bị mất lý trí đến mức bột phát có hành động như vậy đối với Đường Đường.

.

Ánh mắt của Nhiếp Tử Phong đầy vẻ trống rỗng, nhìn sang hai mẹ con đang ôm nhau thành một đoàn ở cách đó không xa, trong lòng anh dội lên từng hồi đau đớn giống như bị xé rách ra vậy, lồng ngực của anh đau nhức giống như bị người ta cứng rắn xé toạc ra rồi móc trái tim ra vậy.

Anh là cố ý... Anh cũng không hề nghĩ tới việc muốn làm cô bị tổn thương, anh chỉ là...

Chẳng qua là anh cảm thấy trong lòng đầy buồn phiền tức giận đến nóng nảy. Nguyên nhân cũng bởi vì là cô muốn phôi sạ quan hệ giữa hai người bọn họ với nhau, bởi vì cô muốn anh không cần thiết phải quấy rầy cuộc sống của cô, bởi vì hết thấy hết thấy trăm nghìn lý do khác nhau...

Nhìn Tống Linh tiến lên kéo hai mẹ con các cô vào trong ngực, trong tích tắc, Nhiếp Tử Phong cảm giác mình tựa như là một người ngoài vậy.

Bọn họ một nhà ba người được hạnh phúc như vậy, mà anh tựa như chỉ có thể là một người xa lạ đứng ở một bên nhìn bọn họ mà hâm mộ...

Không! Chuyện này thật không công bằng! Anh và Tử Ngôn đã phải chờ đợi cô nhiều năm như vậy, không phải là để đổi lấy cái kết quả này! Nếu như bọn họ là người một nhà, như vậy anh và Tử Ngôn thì thế nào?! Anh và Tử Ngôn được tính là cái gì đây?!

Bởi vì một vấn đề này mà trong nháy mắt, Nhiếp Tử Phong lại bị kích động. Trong đáy mắt trống rỗng dần dần đã hiện lên một chút ánh sáng, nhưng không phải là thứ ánh sáng được tỏa sáng rực rỡ, mà là thứ ánh sáng của sự âm u lạnh lẽo đang chiếu rọi. Hai tay của Nhiếp Tử Phong lại nắm chặt lại thành quyền một lần nữa. Đúng lúc anh muốn tiến lên phía trước tách bọn họ ra, nhưng Nhiếp Tử Ngôn đứng một bên lại bắt được tay của anh.

Nhiếp Tử Phong hạ con ngươi xuống nhìn lại. Nhưng khi nhìn thấy Nhiếp Tử Ngôn như đang xông lên, vẻ mặt đầy nghiêm túc vừa lắc đầu với chính mình, đồng thời cùng lúc sử dụng cách nói chuyện bằng khẩu hình, nói ra mấy chữ: “Không cần phải đi.”

Về mặt nghiêm túc của Nhiếp Tử Ngôn làm cho Nhiếp Tử Phong phải sửng sốt, làm cho anh lại ngẩng đầu lên nhìn về phía ba người bọn họ đang ôm nhau rời đi, mà anh tựa như bị ma xui quỷ khiến, đã thực sự dừng bước lại.

Bữa tối bởi vì sự rối loạn của Nhiếp Tử Phong mà trở nên hỗn loạn phải dừng lại. Đợi đến sau khi Tống Linh mang theo Nhiếp Tử Vũ cùng Đường Đường rời khỏi, người quản lý vẫn đứng ở một bên liền vội vàng trấn an lại tất cả những sự tức giận và bất mãn của mọi người.

Tiếng đàn dương cầm lại vang lên vui vẻ làm tan rã bầu không khí yên tĩnh chết lặng ở trong phòng ăn. Mọi người đang nhao nhao tức giận lúc này cũng bình tĩnh trở lại, người nào dùng cơm thì lại tiếp tục dùng cơm, người nào làm bồi bàn phục vụ lại tiếp tục phục vụ. Chỉ chốc lát sau trong phòng ăn đã trở lại bình thường giống như lúc trước, khi anh cùng Nhiếp Tử Ngôn đi tới, tựa như chưa hề có sự tình gì phát sinh ra vậy.

“Tử Ngôn, ba...” Nhiếp Tử Phong rũ mi mắt xuống về đầy hối tiếc, lại nhìn về phía con trai một lần nữa, chỉ là một câu còn chưa nói hết, Nhiếp Tử Ngôn đã giơ tay lên làm một động tác như muốn nói với anh dừng.

“Ba không cần phải nói gì nữa hết, con biết rõ là ba không hề có ý.” Nếu như đổi lại là cậu, nếu như ngay lúc đó cậu đang trong lúc bức bối, có lẽ cậu cũng sẽ có hành động giống như ba của mình vậy. Chỉ có điều là bây giờ không phải là lúc tính toán xem sự việc này là cố ý hay là không cố ý. Quay đầu lại xem xét, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất nhìn về phía bọn người Tống Linh vừa biến mất trong đám người, ánh mắt của Nhiếp Tử Ngôn liền hơi nhíu mắt lại thành đường chỉ, nói: “Vừa rồi mẹ đã chịu hẹn con ăn cơm, như vậy là đại biểu cho việc mẹ đã tiếp nhận thân phận của con rồi, cho nên hai ngày này con sẽ đi đến ở nhà họ Tống.”

Đường Đường bị hất văng ra ngoài như vậy, nhưng Tống Linh lại không hề có chút tức giận mà vung tay với ba, mà ngược lại, ông ta lại giống như một người ngoài chỉ đứng ở một bên nhìn trơ hay. Điều này thật sự là làm cho người khác không thể tưởng tượng được. Hiện tại ngồi ngẫm nghĩ lại một hồi, vừa mới rồi, trước tình cảnh thấy ba bắt lấy mẹ thì, Tống Linh cũng không có bộ dáng ra vẻ muốn ngăn lại, thì càng làm cho cậu cảm thấy kỳ lạ! Cậu cũng đã từng đọc qua những tin tức viết về Tống Linh ở trên báo chí, người đời ai cũng đều nói ông ta là một người xứng đáng cái tên, có oán thù tất sẽ báo thù. Cho nên cậu hoàn toàn có thể nghĩ là: Nếu đã nói vừa mới rồi ông ta đã không có ý định ngăn cản lại, chẳng thà nói thẳng ra luôn, chuyện này đều là do ông ta đã cố ý gây ra.

Nhưng mục đích của ông ta khi làm những chuyện như vậy là cái gì? Nhiếp Tử Ngôn nghĩ như thế nào cũng không thể hiểu ra nổi, cho nên cậu mới quyết định tạm thời đến sống ở nhà họ Tống, thuận tiện quan sát nhìn xem.

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của Nhiếp Tử Phong nghiêm lại: “Con muốn ở lại nhà họ Tống sao? ! Ba kiên quyết không đồng ý!”

Nhiếp Tử Ngôn cũng không có bởi vì lời phản đối này của ba mình mà không vui mừng, ngược lại cậu liếc nhìn ba mình một cái đầy vẻ sâu kín, nói: “Căn cứ vào chuyện xảy ra vừa mới rồi, xem ra ba đã gây cho mẹ một ấn tượng không hay, chắc chắn là mẹ sẽ không thể cho phép ba tiếp cận gần với mẹ thêm một bước, cho nên, vẫn nên để cho con đến đây thì sẽ tốt hơn”

Nếu nói là muốn bị ném bỏ cũng không phải chỉ có một mình ba của cậu, trong đó còn có cậu nữa! Cho nên đương nhiên là cậu muốn mình ra tay để giúp cho cha đẻ của mình được một chút sức lực!

Nghe được lời giải thích của con trai, Nhiếp Tử Phong lưỡng lự: “Liệu con có làm được không?”

Nhiếp Tử Ngôn bĩu môi ra, thoáng nhìn anh một cái, nhả ra một câu: “So với ba đương nhiên là được rồi.”

...

※

Nhiếp Tử Vũ mang theo Đường Đường khóc một đến ngủ thiếp đi qua mới mới trở về đến nhà, chân sau Nhiếp Tử Ngôn đã liền một mình đi vào trong nhà của họ Tống.

“Tử Ngôn làm sao con...” Nhiếp Tử Vũ trừng lớn hai mắt nhìn Nhiếp Tử Ngôn đứng ở cửa ra vào mà không tiến vào trong nhà, cô vội vàng ra nghênh đón. “Một mình con tới đây sao?” Nói xong cô hướng ra phía sau cậu nhìn nhìn.

“Vâng.” Nhiếp Tử Ngôn gật gù đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ khôi ngô tràn ngập sự từng trải.

Vốn dĩ Nhiếp Tử Vũ chỉ là tùy tiện nói một chút, cô thật sự không nghĩ rằng con trai mình lại thật sự chấp nhận. Thoáng cái, vẻ mặt cô trở nên thất sắc. “Con còn nhỏ như vậy, làm sao con có thể một mình đi tới đây, người kia... Cha của con, ông ấy yên tâm về con được sao?” Nhắc đến mấy chữ “cha của con” này, xột một cái, sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ liền trầm hẳn xuống. Xem ra thái độ ác liệt của Nhiếp Tử Phong đã tạo cho cô một ấn tượng rất kém cỏi.

“Mới bốn tuổi con đã dám một mình ngồi xe ra ngoài rồi, cho nên mẹ không cần phải lo lắng cho con.” Nhiếp Tử Ngôn toét miệng ra, nở nụ cười đầy tươi tắn đối với mẹ của mình.

Đúng là do sự liên quan của tình mẫu tử, tuy rằng hai mẹ con mới nhận nhau không đến hai ngày, nhưng mà Nhiếp Tử Vũ cũng không hề cảm thấy có cái gì ngăn cách giữa bọn họ. Hai mẹ con thân thiết với nhau giống như mẹ con đã từng sinh sống bên nhau rất nhiều năm.

Nhìn bộ dáng khờ dại của con trai, trong lỗ mũi của Nhiếp Tử Vũ lập tức đau xót, hốc mắt vừa đỏ ửng lên. Bất quá Nhiếp Tử Ngôn hiện tại mới được hơn năm tuổi, vậy mà lúc mới bốn tuổi đã bắt đầu dám ngồi xe một mình, có thể thấy được là con trai của cô đã tự lập tựa chủ đến cỡ nào. Nghĩ tới đây, cô ngồi xồm người xuống, cứ như vậy đưa tay kéo Nhiếp Tử Ngôn vào trong ngực của mình: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi vì mẹ đã quên mất con.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 252: Chương 222: Tổng Linh vậy mà lại là. . .

Cứ như vậy Nhiếp Tử Ngôn đã tiếp tục ở trọ lại nhà của Tổng Linh. Biểu hiện bên ngoài của Tổng Linh tỏ ra rất khách khí, nhưng ở trong nội tâm thì lại phi thường phi thường chán ghét sự có mặt của Nhiếp Tử Ngôn ở nơi này. Bởi vì khi anh ta nhận thấy rằng, Nhiếp Tử Ngôn không hề giống như những đứa trẻ cùng tuổi khác, luôn khờ dại và vui tươi, mà là một đứa bé thuộc loại rất có tâm kế (có dự tính trong lòng)..., cho nên anh ta không khỏi đề phòng cậu...

. . .

Đêm khuya lộng gió không trăng, lúc này trong nhà họ Tổng từ trên xuống dưới đều đã chìm vào trong giấc ngủ say.

Đột nhiên, có một tiếng gõ cửa rất nhỏ truyền đến, có chút phá vỡ sự tĩnh mịch bình lặng trong nhà. Năm giây qua đi, một cái đầu tròn nho nhỏ từ trong khách phòng (phòng ngủ dành cho khách) thò ra, sau khi đã quét mắt qua lại trong hành lang mấy lần, xác định rõ là không người, thì lúc này cả thân thể mới dám thò ra trọn vẹn.

Nhiếp Tử Ngôn không đi dép lê (dép đi trong nhà), đi rón ra rón rén, lần mò trong dãy hành lang dài tối đen, dựa vào trí nhớ trong đầu lặng lẽ đi đến thư phòng mở cửa ra. Sau khi hết lần này đến lần khác xác định không có người thì cậu mới lách mình một cái biến vào trong thư phòng, tiếp đó lặng lẽ đóng cửa phòng lại, vặn khóa luôn cửa.

“Tách” một tiếng, âm thanh bật công tắc đèn vang lên, ánh sáng tỏa ra chiếu sáng cả thư phòng.

Ngoài dự tính của Nhiếp Tử Ngôn, thư phòng vắng vẻ đến dị thường. Cả một căn phòng to như vậy, thế mà trong thư phòng chỉ có vụn vụn một cái giá sách, trên mặt xếp rải rác mấy quyển sách, một cuốn sổ tay ghi chép gì đó. Ngoài mấy cuốn sách bày ở trong tủ sách, trên bàn sách được bày biện một chiếc máy vi tính, ngoài ra cũng không còn vật gì thêm nữa.

Thấy thế, Nhiếp Tử Ngôn không khỏi nhú mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ thấy vằn vằn sự nghi ngờ thâm trầm không đoán ra được.

Nghe mẹ nói, thư phòng là nơi làm việc thứ hai của Tổng Linh, ban ngày ngoại trừ làm việc ở công ty, về nhà có hơn phân nửa thời gian đều tìm tòi ở trong thư phòng, có thể thấy được nhất định là Tổng Linh đã giấu đại bộ phận bí mật của mình ở trong thư phòng!

Cho nên, Nhiếp Tử Ngôn nghĩ muốn làm cho mọi việc được sáng tỏ, xem thân phận của Tổng Linh thực sự là con người như thế nào, động cơ làm như vậy là để làm gì! Nếu như chỉ nói đơn thuần là bởi vì ông ta yêu mến mẹ của cậu nên mới không muốn buông tay với mẹ, lời giải thích như vậy cũng không thông. Bởi vì cậu đã quan sát suốt hai ngày nay cũng nhận ra, Tổng Linh tiếp xúc với mẹ cũng không phải là rất nhiều, không có sự thân mật giữa hai người giống như ba của cậu, mà ngược lại có phần lễ độ khách sáo giống như giữa những người bạn với nhau hơn, thậm chí hai người còn chia phòng để ngủ. Lại nói, chỉ cần khi ông ta nhắc tới cha cậu, thì lúc đó sắc mặt của mẹ lập tức sẽ trầm xuống. Lúc này ánh mắt lạnh mẹ trở nên như băng giống như đã từng nhìn thấy ở trong nhà hàng ăn ngày ấy, d tựa như có sự thâm cừu đại hận vậy.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Ngôn liền dừng lại suy nghĩ của mình.

Không thể tiếp tục suy nghĩ thêm nữa, mặt khác trời cũng đã sắp sáng rồi!

Nhiếp Tử Ngôn lách cái đầu vút bỏ tất cả mọi suy nghĩ lên không trung, ngay sau đó cậu lập tức bắt đầu tìm kiếm. Trước hết cậu lục tung tìm tòi một số nơi ở trên bàn viết, nhưng rất đáng tiếc chính là, trên bàn viết ngoại trừ mấy cái bút viết ra thì cũng không có bất cứ vật dụng nào khác. Còn mấy vi tính thì ngay cả việc chạm nhẹ một cái cậu cũng không hề đụng vào, bởi vì chỉ cần dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng đã biết, nếu có thể chỉ trong vài năm ngắn ngủn như vậy mà Tổng Linh đã làm cho công ty phát triển mạnh mẽ như vậy, thì nhất định ông ta sẽ không ngốc nghếch đến nỗi không cài đặt mật mã ở máy tính.

Tìm ở nơi bàn học xong rồi, ánh mắt của Nhiếp Tử Ngôn bắt đầu đặt vào một loạt những cuốn sách trên giá sách. Cậu di chuyển cái ghế đi đến bên giá sách, từ trên giá sách, cậu tiện tay cầm lấy một vài cuốn sách mở ra xem, phát hiện ra đây đều là những cuốn sách viết về y học, xem không một chút thú vị. Khi cậu đang định cất cuốn sách lại vào chỗ cũ thì bỗng dưng tay run lên, quyển sách trên tay liền rơi xuống đất “loạt xoạt” một tiếng.

Nhiếp Tử Ngôn cả kinh, cảm thấy vô cùng buồn phiền vì sai lầm của chính mình, nhưng lập tức nghĩ đến nhà họ Tổng được trang hoàng xa hoa đến như

vậy, chắc chắn hiệu quả cách âm cũng không thể kém được, nên cũng yên lòng.

Cậu nhanh nhẹn nhảy xuống ghế, xoay người nhặt quyển sách kia lên, thì chợt nghe thấy ở đằng kia vang lên một hồi những tiếng rơi loạt xoạt vọng lại. Theo tiếng động Nhiếp Từ Ngôn nhìn về phía trên mặt đất, phát hiện từ trong giá sách rơi có một tập ảnh chụp bị rơi ra ngoài cộng thêm một tờ giấy gấp làm tư đang mở ra.

Tò mò, Nhiếp Từ Ngôn bỏ cuốn sách lại ở bên cạnh, tới nhặt đồng ảnh chụp kia lên.

Những tấm ảnh chụp đã ố vàng, xem ra thời gian của những tấm ảnh chụp này được chụp đã từ rất lâu rồi. Đây là ý nghĩ đầu tiên của Nhiếp Từ Ngôn.

Tiếp sau đó, khi cậu lật từng tấm ảnh chụp ra xem, đúng lúc nhìn thấy hình người trên tấm ảnh, trong phút chốc đôi đồng tử của cậu chợt mở rộng hết cỡ, không hiểu sao thân thể của cậu khẽ giật nảy lên một cái, trong đầu trống rỗng.

Chỉ thấy trên tấm ảnh là hình của một người đàn ông chân đi giày tây, đang nhìn về phía ống kính, cặp mày rậm mang đầy khí phách hào hùng, ngũ quan khôi ngô tuấn tú, thêm nữa, gương mặt đang nở một nụ nhàn nhạt yếu ớt. Nhìn theo một góc độ nào đó cậu cảm thấy rất giống một người nào đó, đã gây ấn tượng cực kỳ sâu trong đầu óc của cậu. Cảm thấy kinh hoàng, cậu cũng không kịp tiếp tục suy nghĩ tiếp thêm điều gì nữa, vội vàng tiếp tục lật giờ xem tiếp những tấm ảnh chụp còn lại, phát hiện ra, những tấm ảnh còn lại kia đều là ảnh chụp của một người đàn ông!

“Cái này... Đây là...” Trái tim của Nhiếp Từ Ngôn chợt cảm thấy thiếu chút nữa là ngừng đập. Hai con ngươi chăm chú nhìn chăm chăm lên tấm ảnh có hình người đàn ông đang nhìn thẳng vào cậu mà cười. Trải qua một thời gian khá lâu cậu như bị đi khả năng tự hồi của mình.

Không vì cái gì khác, chính là bởi vì người đàn ông trên tấm ảnh kia thực sự cực kỳ giống với cùng người cha của cậu! Nhưng cậu biết rất rõ người đàn ông trên tấm ảnh kia không phải là ba của mình, bởi vì niên đại của tấm ảnh chụp này đã cực kỳ lâu rồi, mà khả năng duy nhất có thể... có thể... người đàn ông kia chính là... ông nội của cậu!

Đúng vậy, người đàn ông trong tấm ảnh chụp đó chính là Nhiếp Hạo Thiên!

Nhiếp Từ Ngôn còn đang khiếp sợ, mọi suy nghĩ lúc này đều không khỏi tập trung lại để nghĩ tới một vấn đề: lý do gì mà Tổng Linh lại kẹp những tấm ảnh chụp ông nội của cậu ở trong giá sách kia chứ ảnh chụp?

Trong lòng Nhiếp Từ Ngôn ngổn ngang trăm mối, nhưng vẫn không có cách nào giải thích được. Nếu như nói rằng Tổng Linh có ảnh chụp của ông nội của cậu..., vậy thì đại biểu ông ta chắc chắn phải biết rõ những người trong gia đình họ Nhiếp. Như vậy Tổng Linh sẽ biết rất rõ về người cha của anh, nhưng vừa nghĩ đến chỗ này... Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân, thậm chí rất có khả năng kể cả chuyện năm đó mẹ đã rời bỏ đi?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Nhiếp Từ Ngôn trở nên lơ đãng, cậu nghiêng mắt nhìn tới giấy trắng trong tay vẫn còn chưa mở ra để xem xét.

Trong tờ giấy này là cái gì vậy?

Cậu thả ra đồng ảnh chụp trong tay ra, sau đó hít sâu một hơi, từ từ mở tờ giấy ra, đồng thời trong lòng cậu đầy mong mỏi, chỉ mong rằng từ trên tờ giấy này sẽ có thể có những lời giải thích cho những sự nghi hoặc kia của cậu.

Trang giấy được mở ra, đập vào ánh mắt nhìn của Nhiếp Từ Ngôn đầu tiên nhất, chính là mấy chữ to “Giấy giám định huyết thống”. Chỉ cần nhìn thấy mấy chữ này, trái tim của Nhiếp Từ Ngôn lập tức dường như bị bóp nghẹt lại vậy. Một cảm xúc nồng đậm không biết từ đâu chảy xuôi qua nội tâm của cậu. Lúc này Nhiếp Từ Ngôn cố kiềm chế lại sự bất an ở trong mình mà nhìn xuống mỗi chữ mỗi câu, không bỏ qua bất luận một chút xúu tin tức nào, dù nhỏ nhất. Chẳng qua khi cậu nhìn thấy đến chỗ ghi danh tính của hai người được kiểm tra giám định, một cảm xúc lạnh ngắt từ dưới lòng bàn chân cậu bắt đầu bốc lên trên. Trong nháy mắt, tất cả mọi suy nghĩ trong đầu cậu liền bị đông cứng lại. Ánh mắt của cậu đầy kinh hoàng khi chuyển qua dòng ngày tháng ghi ở phía dưới cùng, trên tờ giấy ghi rõ thời gian đúng là năm năm trước. . .

Xác suất chín mươi chín phẩy chín phần trăm (99,9%), biểu hiện này đã thông báo rõ ràng một điều: hai người là cha con ruột.

Cái chân tướng này giống như một cú đánh thật sự quá lớn vào trong lòng của Nhiếp Từ Ngôn. Vì thế nó đã làm cho hai mắt của cậu cứ trừng lớn mãi một hồi lâu sau mà vẫn không thốt ra nổi một câu.

Tổng Linh, Nhiếp Hạo Thiên... Dĩ nhiên là hai cha con ruột rồi! Cái này... Điều này làm sao có thể chứ! Nhiếp Từ Ngôn rất muốn tự bảo mình không nên tin, nhưng khi nhìn vào tờ báo cáo kết quả giám định thân nhân kia, rồi lại nhìn một lần nữa vào tập ảnh mà ông nội của mình đã chụp kia, cậu thật sự không thể bảo chính bản thân mình không nên tin.

Nếu như Tổng Linh thật sự là con riêng của ông nội, vậy ông ta chính là anh em với ba của cậu, là chú ruột của cậu...

Điều này thật sự là. . .

Bỗng dưng, Nhiếp Từ Ngôn như sức nghĩ đến một chuyện gì đó. Một vòng tới tấm chợt lóe lên tự đáy mắt. Cậu nhìn qua tờ báo cáo kết quả giám định vẫn đang cầm trong lòng bàn tay kia, nhìn đi nhìn lại những tấm ảnh chụp kia, trong nháy mắt, đầu óc lại bắt đầu trở nên vô cùng hỗn loạn.

Nói như vậy, Tổng Linh đã sớm biết quan hệ giữa ông ta và cha của cậu là anh em cùng cha khác mẹ, thế nhưng vì sao ông ta lại muốn...

Đang lúc nghĩ ngợi lúc, Nhiếp Từ Ngôn chỉ nghe thấy tiếng lạch cạch của tiếng chìa khóa đang vặn mở cửa vang lên, theo âm thanh đó cậu nhìn lại, chỉ thấy tay cầm mở cửa đã chuyển động rồi.

Cậu hẳn là phải trốn đi, nhưng mà giờ khắc này, hai chân của cậu lại giống như bị cố định ở ngay tại chỗ đó vậy, không thể cất chân lên dù chỉ là nửa bước!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 253: Chương 223: Chân tướng mọi chuyện hóa ra là. . .

Cửa thư phòng bị chậm rãi đẩy ra, theo sự di chuyển của cánh cửa phòng từng tắc từng tắc một, tất cả thân thể của Nhiếp Tử Ngôn cũng từ từ cứng ngắc lại giống như tượng đá, toàn bộ máu trong cơ thể đều như bị dồn lên trên, đông cứng lại thành một cục. Khi cánh cửa phòng được mở ra vuông góc với thành lan can, không ngoài phán đoán, người đứng ở ngoài cửa chính là Tổng Linh.

Một mái tóc dài đen nhánh dễ buông xõa bay phơ phất ở trên bờ vai, phía dưới những lọn tóc hơi dài bị xõa xuống ngang trán, là một đôi con ngươi đen bóng, sáng quắc như sao, không có một chút xú độ ám. Đôi mắt Tổng Linh mang đầy sự âm u lạnh lẽo, vẫn đứng ở tại chỗ đó dùng tư thái thong dong nhìn vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Tử Ngôn đang bày ra vẻ sững sờ đến trắng bệch, sau đó ánh mắt chậm rãi chuyển sang tờ giấy đang ở trong tay của cậu. Bỗng dưng, anh ta khẽ cười hiện một ý cười làm cho người ta khó đoán được.

“Cậu đã biết rồi sao.”

Tiếng nói của Tổng Linh tựa như mây trời nước chảy, làm như hoàn toàn không hề để ý đến chân tướng diễn biến của sự việc đã bị cậu phát hiện ra. Nụ cười yếu ớt đang treo ở trên gương mặt tuấn tú khôi ngô kia viết rõ hai chữ vô hại, nhưng mà từ toàn thân lại tỏa ra hơi thở tràn đầy nguy hiểm, lại tiết lộ ra nỗi lòng chân thật của anh. Trong sự lười biếng lại tản ra sự hiểm độc có thể chết người, đó chính là con người của Tổng Linh trong giờ phút này.

“Tôi...” Thân thể nhỏ nhỏ của Nhiếp Tử Ngôn bởi vì những lời này của Tổng Linh mà trở nên run rẩy, buông thõng tay xuống. Tờ giấy kia đang trên đầu ngón tay của cậu liền rơi xuống bồng bềnh chao liệng như một chiếc lá rồi rơi xuống đất, không có một tiếng động.

Tổng Linh tao nhã đưa tay ngăn đỡ mái tóc của chính mình, rồi tiếp đó vuốt ngược mái tóc ra phía sau đầu. Ngay sau đó anh ta xoay người lại, nhẹ nhàng đóng cánh cửa thư phòng lại, thuận tiện vặn luôn khóa cửa lại. Chỉ có điều, khi Tổng Linh xoay người lại lần nữa, lúc mặt đối mặt với Nhiếp Tử Ngôn, nụ cười yếu ớt trên mặt trước đó một khắc giờ đây đã không còn sót lại chút gì. Giờ phút này trên mặt anh ta hiện đầy vẻ âm u, tối tăm giống như quỷ Satan nơi địa ngục làm cho người ta phải sợ hãi.

Anh sai chân, hai chân thẳng tắp bước đi hướng về phía Nhiếp Tử Ngôn đang ở đó, vươn đôi cánh tay vươn ra.

Nhiếp Tử Ngôn cho là Tổng Linh đang định làm điều gì đó đối với chính mình, trực giác rút lui về phía sau vài bước. Nhưng lại không ngờ rằng Tổng Linh lại xoay người ngồi xuống chậm rãi nhặt tờ giấy kia từ dưới đất lên, sau đó cẩn thận từng ly từng tí, gấp tư tờ giấy kia lại một lần nữa, cầm lên thêm những tấm ảnh chụp đang đặt ở trên ghế, lại một lần nữa kẹp tất cả những thư đó trở lại vào trong cuốn sách, làm như chưa từng có chuyện gì phát sinh ra vậy.

Sau khi thu thập lại tất cả những thứ đó xong xuôi, lúc này sắc mặt của Tổng Linh nhìn vào Nhiếp Tử Ngôn mới thật sự trở nên thâm trầm, khóe môi hơi khẽ lên cong cong.

“Cháu không cần phải sợ hãi, ta không phải là người như cha của cháu, ta sẽ không bao giờ ra tay đối với một đứa trẻ con.” Anh vừa lạnh lùng trào phúng nói về hành vi ngày ấy của Nhiếp Tử Phong ở trong nhà ăn, một bên vừa nhàn nhai ngồi xuống trên mặt ghế.

Nhiếp Tử Ngôn cũng chưa thốt lên lời nói thật, chỉ lạnh lùng nhìn lại anh, suy nghĩ về nét mặt của Tổng Linh.

Mà Tổng Linh cũng không vội vã lên tiếng, cứ như vậy, dùng thái độ nhàn tản nhìn vào cậu. Mãi cho đến lúc trong đôi mắt nhỏ của Nhiếp Tử Ngôn thoáng hiện lên một nét không còn bình tĩnh, lúc này anh mới sâu kín mở miệng nói: “Tờ kết quả giám định mà cháu vừa xem đó, nguyên là từ năm năm trước đây ta đã dự định mang ra để dùng rồi, nhưng về sau đã xảy ra một việc cho nên ta mới tạm thời mang đặt ở trong cuốn sách đó.” Mà bây giờ cũng đã gần đến lúc nên lấy ra để dùng rồi.

“Ông định làm cái gì.” Nhiếp Tử Ngôn lạnh lùng nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia cũng mang đầy sự lạnh lùng như vậy, không có một chút nhiệt độ, mà ánh mắt nhìn đầy sắc bén vô cùng dày dặn kinh nghiệm, làm cho thoát nhìn cậu càng như có vẻ già dặn và lớn hơn đến vài tuổi so với tuổi thật của mình. Bỗng dưng, Nhiếp Tử Ngôn chú ý nụ cười lạnh trên khóe môi của Tổng Linh, trong đầu chợt lóe lên một điều gì đó từ phần tài liệu kia, ngay lập tức cậu đã hiểu rõ được rồi. “Ông muốn căn cứ vào tờ kết quả giám định kia để đòi một nửa di sản phải không?”

Cậu đã từng xem qua tờ di chúc về tài sản mà ông nội đã nhờ luật sư viết hộ, nếu như cậu nhớ không lầm thì..., trên tờ di chúc đó có một điều khoản: con trai của Nhiếp Hạo Thiên tôi, có thể có được một nửa tài sản của tôi. Lúc ấy cậu còn đang suy nghĩ tại sao lại phải liệt kê ra thêm điều này, hiện tại cậu đã hiểu ra đại khái chính là, hóa ra ông nội để lại phần tài sản kia cho con trai của mình có tên là Tổng Linh này rồi!

“Cháu được thừa kế những gian trời tốt đẹp của cha mẹ cháu, cho nên cháu rất thông minh, thông minh đến mức không giống như một đứa trẻ mới được

năm tuổi.” tán dương cậu không một chút keo kiệt, chỉ là nơi đáy mắt của anh lóe lên ánh nhìn lạnh như băng mà thôi.”Nhưng cháu có biết không? Một đứa trẻ quá thông minh thì cũng sẽ không nhận được sự yêu mến của mọi người đâu, cháu phải dần dần đi một chút thì mới thích hợp, lúc đó mọi người mới thích cháu nhiều hơn.” Nụ cười lạnh nơi khóe miệng của Tống Linh ngày càng được mở ra càng lớn hơn.

Nghe vậy, Nhiếp Từ Ngôn liền lạnh lùng nhếch cặp lông mày lên, cậu cảm thấy mình cũng sẽ không cần thiết phải để ý xem có nhiều người yêu mến bản thân mình hay không!

“Vậy vì sao năm năm trước ông lại bỏ qua chuyện này, không đi giành lại phần tài sản thuộc về của ông chứ?” Cậu cau mày, nghiêm túc hỏi lại, ánh mắt kiên định, tựa như không đạt mục đích thì không bỏ qua.

“Bởi vì nó quá ít.” Tống Linh cười khê một tiếng, nhìn vào trong đáy mắt của anh thoáng hiện lên vẻ tà ác. Tống Linh mở to miệng dùng khẩu hình để nói câu trả lời với Nhiếp Từ Ngôn mà không phát ra thành tiếng: “Ta muốn, không phải chỉ là một nửa số tài sản đó mà thôi.” Một nửa tài sản sớm đã không đủ để thỏa mãn anh, cũng không thể bỏ khuyết vào nỗi đau đớn khi anh đã bị mất đi người chỉ thân của mình! Anh phải lấy được cả tập đoàn Nhiếp Phong kia, anh muốn cho Nhiếp Từ Phong phải bị mất đi tất cả tài phú (của cải, tài sản) đương nhiên cũng tính luôn cả... tình cảm chân thành nhất của Nhiếp Từ Phong!

Nhìn thấy nụ cười quỷ quái trên gương mặt của Tống Linh dần dần lộ ra, Nhiếp Từ Ngôn chỉ cảm thấy có một luồng xúc cảm lạnh buốt, từ lòng bàn chân xông thẳng lên trên, lan tràn đến khắp toàn thân của cậu, làm cho tất cả thần kinh của cậu đều đông lạnh lại đến tê dại. Nghênh tiếp con người đen bóng mang theo sự hung ác đến lợi hại của Tống Linh, Nhiếp Từ Ngôn lạnh lùng nhếch môi lên.

“Hừ, ông cho rằng ông muốn toàn bộ số tài sản đó thì sẽ lấy được toàn bộ hay sao? Tờ di chúc của ông nội cũng đã nói rằng, ông chỉ được chia có một nửa số tài sản đó mà thôi, chẳng lẽ ông vẫn còn...” Nhưng mà không đợi Nhiếp Từ Ngôn nói hết trọn một câu xong xuôi, Tống Linh liền lạnh lùng lên tiếng cắt đứt lời của cậu.

“Biết rồi, chỉ cần là ta muốn, ta sẽ lấy được.” Tống Linh liếc một cái nhìn đầy vẻ khinh thường, nụ cười tươi sáng chói sự tự tin.

Nhìn nụ cười yếu ớt dần dần chuyển thành điệu cười của một con cáo già, một cảm giác bất an từ trong đáy lòng của Nhiếp Từ Ngôn, liền chảy xuôi xuống lan ra khắp người. Bỗng dưng, cậu nhớ tới một số những chuyện lần trước đã xảy ra ở trong nhà ăn kia, lập tức trong nội tâm liền có đáp án.

“Ông...Ông muốn giam cầm mẹ...” Nếu như cậu đoán được đúng ý như lời Tống Linh đã nói..., Tống Linh đang muốn giam cầm..

Quyết đoán, Tống Linh nhìn đứa trẻ trước mặt mình đang biểu lộ sự khiếp sợ, chỉ nhẹ gật đầu, nói: “Đúng vậy, cô ấy chính là do ta đã đoạt được...” Năm năm trước, sở dĩ anh cứu Nhiếp Từ Vũ, cũng không phải là bởi vì sự nhân từ nương tay của chính bản thân mình, mà là bởi vì Nhiếp Từ Vũ, đối với anh những gì có lợi, có giá trị là anh sử dụng! Lợi dụng Nhiếp Từ Vũ để kiềm chế Nhiếp Từ Phong, như vậy, cho đến lúc đó anh còn sợ Nhiếp Từ Phong không chịu ngoan ngoãn mà giao ra tất cả tài sản cho mình hay sao?

A, Tống Linh anh đã đợi suốt năm năm rồi, đã suốt năm năm nay rồi! Tin tưởng, sẽ rất nhanh thôi, anh sẽ nhận được tất cả những gì mà Tống Linh anh vẫn hằng mong muốn.

“Hèn hạ!” Từ trong miệng, Nhiếp Từ Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra hai chữ kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sự khinh bỉ đối với hành vi hèn mọn của Tống Linh.

“Hèn hạ? A, xem ra Nhiếp Từ Phong đã giáo dục cháu thành một đứa trẻ cực kỳ lâu linh đấy chứ, chẳng lẽ sẽ không có một từ nào khác độc ác hơn một chút hay sao?” Tống Linh cười chế nhạo nói, đáy mắt lộ rõ vẻ không cần đếm xỉa gì đối với cậu.

Nhìn thấy bộ dáng đầy lạnh lùng kia của Tống Linh đã bộc lộ rõ ra hết được vô si đã tới chỗ cực điểm, làm cho Nhiếp Từ Ngôn không khỏi bị kích động đến mức có ý định hung hăng muốn đánh cho Tống Linh một trận. Nhưng cậu biết sẽ không thể làm gì Tống Linh được, bởi vì bản thân cậu chỉ là một đứa trẻ nhỏ, tuyệt đối không phải là đối thủ của Tống Linh. Nghĩ như vậy cho nên chẳng biết từ lúc nào, mà hai tay cậu đã nắm chặt thành quyền, lúc này cứ như vậy buông lỏng dần ra. Hồ hạp của cậu trở nên nặng nề, phút chốc sau, một vấn đề khác từ trong đầu của cậu tự nhiên bật ra khỏi đầu của Nhiếp Từ Ngôn, cậu liền vội vàng hỏi.

“Vậy năm năm trước, chính là ông là người đã mang mẹ của tôi đi phải không? Cũng chính ông là người đã làm cho mẹ của tôi bị mất đi trí nhớ?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 254: Chương 223 (tiếp theo)

Nghe vậy, ánh mắt lạnh như băng của Tống Linh chuyển qua trên người của anh, nghiêm túc nói: “Mẹ của cháu là do chính ta đã mang đi, nhưng thực sự nguyên nhân mẹ cháu bị mất đi trí nhớ lại không phải là do ta gây ra!” Tất cả bí mật Tống Linh cũng đã nói cho cho cậu nghe rồi, anh cũng không buồn quan tâm nói tiếp thêm chút chân tướng nữa cho cậu nghe.” Cậu đã từng nghe ai kể lại chuyện rằng cậu còn một người dì nữa hay không? Một người có tên là Lạc Thuần, khi trưởng thành lại có hình dáng, mặt mũi giống y như đúc với người mẹ của cháu, về sau bị rút xuống vách núi, nhưng lại bị mọi người cho đây chính là mẹ đẻ của cháu, nên đã chôn cất rồi. Mà là có một người khác, chính là người đã kéo mẹ của cháu cùng rút xuống một chỗ ở vách núi

kia, đó là một người đi khác nữa, Dịch Minh Lan!” Một thân thể thật sự rất thú vị.

Dịch Minh Lan. . .

Nhiếp Từ Ngôn cũng không có ấn tượng với người đi này nhiều lắm. Chẳng qua cậu còn nhớ rõ là vì ngày trước ông ngoại của cậu cũng đã từng nhắc tới tên của người đi này mà thôi. Ông chỉ nói rằng, từ hồi trước khi cha mẹ cậu kết hôn, không hiểu tại sao người đi này đã trở về nước Pháp, về sau cũng một mực không tìm thấy người nữa. Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Ngôn liền nhướn mày, một cảm giác lạnh lẽo đến tột độ từ trong nội tâm của cậu tràn ra. Chẳng lẽ sự thật đúng như lời mà Tống Linh đã nói hay sao!

Tựa như là nhìn thấy sự nghi hoặc vẫn còn tồn tại nơi đáy mắt của cậu, Tống Linh bổ sung thêm một câu: “Không cần phải hoài nghi lời nói của ta, ta không có lý do gì để tiếp tục lừa gạt cháu.”

Nhìn bộ dáng có vẻ chân thật của Tống Linh, Nhiếp Từ Ngôn thấy tin. Nhưng mà tin tưởng thì như thế nào chứ?! Ông ta vẫn có tội như trước!

“Đã nói lời nói của một người đàn ông, thì mong ông cũng đừng có lợi dụng mẹ của tôi nữa!” Cậu lạnh lùng nói về đầy châm chọc.

“À!” Bây giờ đến phép khích tướng chẳng? Chỉ tiếc bộ dáng này của cậu đối với tôi không có tác dụng! Sự vui vẻ nơi đáy mắt của Tống Linh lập tức liền bị rút đi. Anh ta lạnh lùng nhìn Nhiếp Từ Ngôn, hơi bĩu môi ra nói: “Ta không phải là người đàn ông đã làm ra những chuyện đó!”

“Ông...” Nhiếp Từ Ngôn chưa từng bao giờ cảm thấy chán ghét một người như thế, khuôn mặt còn đang hé ra vẻ tươi cười ngay lập tức liền cứng ngắc lại. Bỗng dưng, trước mắt cậu thoáng hiện lên hình ảnh suốt mấy ngày nay của Nhiếp Từ Vũ, mỗi khi nghe thấy cậu nhắc tới cha mình thì thái độ của mẹ lại lập tức trở nên nguội lạnh. Nhiếp Từ Ngôn hạ giọng lạnh nhạt nói: “Có phải là ông đã nói gì đó đối với mẹ tôi hay không?!”

“Ừ, sao hả?” Tống Linh ậm ừ đáp lại câu hỏi của Nhiếp Từ Ngôn, sau đó liền hơi nhú nhú hàng lông mày lại, hơn nữa, lúc này anh ta còn lộ ra ý cười mang vẻ tà ác.

Thấy thế, thoáng cái Nhiếp Từ Ngôn liền chắc chắn với ý nghĩ của mình rồi, xoay một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu liền chìm xuống, sắc mặt âm trầm tới cực điểm: “Rốt cuộc ông đã nói với mẹ tôi những chuyện gì vậy?!”

Tống Linh liếc nhìn sang cậu một cái, dùng giọng điệu như mây trôi nước chảy, nói: “Chẳng qua ta cũng chỉ nói cho cô ấy những lời giống như là, trước kia cha của cháu đã đối xử “tàn nhẫn” với cô ấy như thế nào mà thôi. Đương nhiên, nếu như không có căn cứ chính xác để chứng minh cha đẻ của cháu là một người hoa tâm phóng đảng thế nào thì nhất định cô ấy cũng sẽ không tin tưởng đâu.” Nhiếp Từ Vũ đã hoàn toàn tin lời của anh, hận Nhiếp Từ Phong thấu xương. Đương nhiên, sự hận thù của Nhiếp Từ Vũ đối với Nhiếp Từ Phong càng sâu nặng, càng tàn nhẫn, thì Tống Linh anh lại càng cảm thấy cao hứng. Phải tra tấn Nhiếp Từ Phong như vậy thì mới có thể phát tiết được hết hận ý trong lòng của Tống Linh.

Nhiếp Từ Ngôn khẽ giạt mình dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Tống Linh, nói: “Ông không sợ tôi sẽ nói cho mẹ biết sao?”

Ánh mắt sâu kín của Tống Linh chuyển sang trên người của cậu, lộ ra ý cười: “Cháu cảm thấy rằng mẹ của cháu sẽ tin ta hơn hay là sẽ tin cháu hơn? Đương nhiên, nếu như cháu không phải là con trai của Nhiếp Từ Phong, thì có lẽ sẽ cô ấy cũng sẽ có chút tin tưởng vào lời nói của cháu. Nhưng mà, hiện tại cô ấy đang hận Nhiếp Từ Phong thấu xương, cháu có nói giúp cho Nhiếp Từ Phong kia mỗi một câu, chắc chắn cô ấy cũng sẽ không tin tưởng đâu, đương nhiên cô ấy lại càng không muốn nghe những lời nói đó!”

Nhiếp Từ Phong có được một đứa con trai hiểu chuyện, hiểu thuận như vậy quả thực là rất may mắn! Nhưng chỉ đáng tiếc là anh ta không thể thực hiện được ý định của mình!

“Thật vô si!” Đối diện với Tống Linh, tất cả mọi lời mà Nhiếp Từ Ngôn đã được dạy dỗ đều như đã đi gặp quỷ rồi: “Tôi chưa từng gặp một người nào có tâm địa xấu xa như ông, quả thực ông không phải là người...”

Tống Linh cũng không hề phản bác, cứ mặc cho Nhiếp Từ Ngôn mắng đủ thì thôi. Đợi đến khi Nhiếp Từ Ngôn mắng xong hết, rốt cuộc không còn một lời nào để nói nữa, lúc này Tống Linh mới đứng dậy một phát túm luôn vào cổ tay của cậu, sau đó kéo luôn cậu đi về phía cửa ra vào.

“Thời gian không còn sớm nữa, trẻ con vẫn nên cần phải ngủ nhiều hơn một chút mới tốt.” Nói xong, Tống Linh mở cửa ra sau đó đẩy cậu đi ra ngoài một cái thật mạnh.

Cả dãy hành lang đen kịt, giờ tay ra không thấy được năm ngón. Chỉ có nơi cánh cửa thư phòng đang rộng mở là có một chút ánh sáng hắt ra

Nhiếp Từ Ngôn không ngờ bị đẩy tới trước một cái. Cậu chỉ cảm thấy thân thể mình bị nghiêng về phía trước một cái, một giây sau liền té ngã lăn quay ra trên mặt đất. Cậu dồn hết sức mình quay đầu lại, mở to đôi mắt nhìn trùng trùng hướng về phía Tống Linh, ánh mắt vô cùng sắc bén lạnh lẽo. Cậu nhìn thấy Tống Linh đang nhìn lại chính mình mà nở nụ cười cực kỳ âm u, lạnh lẽo.

Nếu như nói rằng ánh mắt có thể giết người vậy thì..., nhất định là Tống Linh cũng sớm biết chính mình đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi. Không đếm xỉa đến hận ý nơi đáy mắt của Nhiếp Từ Ngôn, Tống Linh cong cong khóe môi lên, khắc ra một câu: “Lần này xem như ta hoàn lại sự đối đãi của Nhiếp Từ Phong đối với Đường Đường từ mấy ngày hôm trước!” Nói xong anh ta liền khép cửa phòng lại.

Trong hành lang không còn một bóng người, Nhiếp Từ Ngôn mở trừng đôi mắt đầy hung tợn căm hận nhìn vào cửa thư phòng. Bàn tay nhỏ bé của cậu nắm chặt lại thành quyền, nghiêng răng nghiêng lợi: nhất định cậu sẽ không chịu chấp nhận mọi chuyện như vậy!

※

Thời gian trôi đi giống như nước chảy róc rách qua ngày, chỉ chớp mắt một cái, Nhiếp Tử Ngôn đã ở lại nhà họ Tống suốt năm ngày. Sau khi đã biết được chân tướng, suốt ba ngày nay, không có một ngày nào Nhiếp Tử Ngôn cảm thấy thấy trôi qua được yên ổn. Tuy rằng Tống Linh cũng không hề ép buộc cậu phải có sự chọn lựa biện pháp trong cách đối xử với anh ta, nhưng vẫn như trước, anh ta vẫn đối xử ôn hoà với cậu như vậy. Chỉ là, chính bản thân cậu muốn ghim nén lại mà không được. Cậu gọi điện thoại về nhà họ Nhiếp, cố gắng nói cho cha mình biết hết tất cả những gì mình đã tìm hiểu được. Nhưng mỗi lần điện thoại vừa tiếp thông, cha cậu liền không thể chờ đợi được mà đã hỏi ngay về tin tức của mẹ, khiến cho cậu có một cái đầu, chứ đến hai cái đầu to cũng không biết phải mở miệng nói như thế nào, cũng chỉ có thể tùy tiện trấn an cha mình một câu, đáp lại với cha rằng chính mình sẽ hết sức cố gắng khuyên giải mẹ thật tốt.

Cứ như vậy qua ba ngày sau đó, rốt cục Nhiếp Tử Ngôn cũng đã nghĩ ra được biện pháp! Chỉ là không đợi cậu bắt đầu áp dụng, thì đã bị Tống Linh cho “mời” ra khỏi nhà họ Tống.

Cũng trong ngày hôm ấy ...

Bầu không khí trong thư phòng đã trở nên nghiêm trọng tới cực điểm. Tống Linh mặc trên người bộ tây trang màu xám đang ngồi ở trước bàn làm việc, vẻ mặt bức bối, giờ tay vuốt vuốt vàng trán của mình, trên gương mặt tuấn đạt biểu hiện vẻ thâm trầm tới cực điểm.

Mà đứng ở trước bàn sách, người quản gia từ đầu đến cuối vẫn luôn cung kính cúi đầu, hai tay giao nhau ở phía sau, còn có cả Nhiếp Tử Vũ lúc này sắc mặt cũng nặng nề nghiêm trọng như vậy.

“Anh xác định là như vậy à? Anh đã nghiêm túc tìm lại cẩn thận chưa? Thật sự là không thấy sao?” Liên tiếp ném ra mấy câu hỏi, mi tâm nhíu chặt, xem ra Nhiếp Tử Vũ thật sự rất sốt ruột rồi.

“Thư phòng này rộng lớn quá hay sao! Hơn nữa anh vẫn còn nhớ rõ rất rành mạch, phần tài liệu này là đặt ở trên bàn sách, nhưng đến bây giờ lại không thấy đâu cả.” Sắc mặt anh ta vẻ phức tạp, nói tiếp: “Tập tài liệu này là một phần văn bản quan trọng nhất của công ty trong lần đầu thầu này. Nếu như tôi mà biết được ai đã cầm nó đi, nó đã rơi vào tay ai, tôi đây tuyệt đối làm cho hắn sẽ không sao chịu nổi!” Đây mắt anh ta tràn đầy sự lên án mạnh mẽ.

Vừa nghe đến mấy chữ “quan trọng nhất” kia, sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ lại càng thêm khó coi.

“Nhưng mà thư phòng của anh, mấy mẹ con em cũng chưa từng có một ai tới, ai là người có gan lớn mà dám vào trong thư phòng này, để lấy đi tập tài liệu đó của anh được chứ.” Cô bị làm khó.

“Nhất định là người đó có cừ oán gì đó với anh.” từ trong miệng của Tống Linh thốt ra một câu nói lạnh lùng như vậy, mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ...

“Người có cừ oán với anh ư, vậy sẽ là...” từ “à” kia còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Nhiếp Tử Vũ vừa nhìn lên trên gương mặt sầu lo của Tống Linh, thì sau đó trong lòng liền có một luồng cảm xúc thót lên tới cổ họng. Người đầu tiên cô liên tưởng đến chính là Nhiếp Tử Phong, tiếp theo chính là Nhiếp Tử Ngôn, mấy ngày trước đây không hiểu vì sao lại muốn dời đến chỗ này để ở cùng với cô một chỗ ...

“Không, không phải là Tử Ngôn, nó vẫn còn là một đứa nhỏ như vậy, làm sao nó có thể biết làm loại chuyện này được.” Cô tin tưởng Tử Ngôn sẽ không làm ra loại chuyện như vậy! “Em dùng nhân cách để cam đoan, nhất định là Tử Ngôn sẽ không làm loại chuyện này. Cho dù Nhiếp Tử Phong và anh là kẻ thù không đội trời chung, thì anh ấy trộm tài liệu này của anh để làm cái gì...”

“Đó là một phần tài liệu đầu thầu của một hạng mục, mà lần này tập đoàn Nhiếp Phong và Tống thị cùng bỏ thầu cạnh tranh.” Tống Linh lạnh lùng buông ra một câu bác bỏ trước lời của Nhiếp Tử Vũ định nói..., đôi con ngươi đen bóng lóe ra ánh nhìn đầy vẻ lạnh lùng.

“Nhưng mà...” Nhiếp Tử Vũ vẫn không thể tin được...

Đang lúc cô còn định nói tiếp thêm điều gì, thì người quản gia vẫn luôn đứng một bên trầm mặc không nói năng gì, chợt mở miệng.

“Trong thư phòng có lắp đặt máy camera giám sát, chúng ta có thể điều tra qua băng hình camera giám sát, như vậy có thể biết là người nào, thiếu gia phụ nhân, hai người thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 255: Chương 224: Tự mình chứng thực

Thẳng đến khi Nhiếp Tử Vũ được tận mắt nhìn thấy trên màn hình, hình ảnh Nhiếp Tử Ngôn đang lục lọi ở trong thư phòng, Nhiếp Tử Vũ vẫn không thể tin được tất cả mọi sự thật đang diễn ra!

“Hi Nhi, còn có một sự kiện mà anh đã quên nói cho em biết...” Tống Linh dùng vẻ mặt chăm chú phảng phất như đang muốn dò xét tìm hiểu, nghiêm túc nhìn Nhiếp Tử Vũ, dưới ánh mắt có chút mê mang của cô, Tống Linh liền nói tiếp: “Đây là hồ sơ đầu thầu của một khoản thầu lớn nhất trong lịch sử từ

trước đến nay, cũng là cuộc đấu thầu công khai lần đầu tiên. Cho nên anh hoài nghi về nguyên nhân Nhiếp Từ Phong muốn tìm em trở về, cũng chỉ là bởi vì anh ta muốn làm cho anh... Đường nhiên, cũng có có thể là do anh đã suy nghĩ nhiều.”

“Nhiếp Từ Phong thật đúng là quá mức giao hoạt rồi, lại có thể sai khiến một đứa bé đến nơi này để trộm tài liệu nữa chứ!” Tống Linh thỉnh thoảng bật lên một tiếng cười chứa đựng đầy sự âm u, lạnh lẽo. Một bên anh ta vừa đồng thời lên tiếng cảm khái, một bên vừa chú ý đến sắc mặt biến hóa của Nhiếp Từ Vũ. “Vũ Vũ, em cũng không cần thiết phải quá trách cứ Từ Ngôn đâu. Anh tin tưởng chắc chắn rằng tất cả những chuyện này không thể do thằng bé tự mình suy nghĩ mà làm đâu.”

Nhiếp Từ Vũ sững sờ, một nỗi đau đớn chợt lóe lên từ trong đáy mắt của cô. Chỉ chốc lát sau, cô liền dùng vẻ mặt đầy áy náy thoáng nhìn sang Tống Linh, nói đỡ cho Nhiếp Từ Ngôn một câu. Từ trong miệng của Nhiếp Từ Vũ, một câu nói thoát qua khỏi đôi môi run rẩy: “Đề em đi hỏi lại Từ Ngôn mọi chuyện cho thật rõ ràng.” Nói xong, cô xoay người liền bước nhanh ra cửa trước, đi ra ngoài.

Đợi đến lúc bóng dáng của cô đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, thì lúc này khóe môi đang cười của Tống Linh dần dần trở nên nghiêm túc. Nơi đáy mắt của anh ta lóe ra một ánh sáng cực kỳ giao hoạt, giờ phút này nhìn anh ta giống như một con cáo già khi thấy gian kế của mình đã được thực hiện hoàn mỹ.

Anh ta quay đầu lại, nhìn về phía người quản gia đầy vẻ hài lòng, tiếp tục dặn dò với ông ta: “Hãy mang tất cả những thứ này đi tiêu hủy bằng hết, không cho phép để lại một thứ gì, dù chỉ là một chút xúu thối, cũng không được sót.”

“Vâng!” Người quản gia gật gù đầu, lập tức gọi bảo vệ tới cất bỏ.

Thẳng đến lúc tận mắt nhìn thấy những kia cuốn băng ghi hình kia đã bị tiêu hủy cất bỏ xong xuôi, lúc này Tống Linh mới thu hồi lại nụ cười, đi theo đằng sau để xem kịch vui...

Trong phòng khách.

“Anh Từ Ngôn, anh chơi với em đi... chơi với em đi nào...” Đường Đường nhỏ nhỏ ngay từ lúc sáng sớm liền đã bắt đầu liên tục quát lấy Nhiếp Từ Ngôn, muốn cậu cùng chơi với mình, chỉ là Nhiếp Từ Ngôn làm gì còn có tâm tình nào mà chơi đùa chứ.

“Chính em hãy tự mình chơi đi.” Nhiếp Từ Ngôn không vui trừng mắt liếc nhìn sang Đường Đường, trong đáy mắt của cô bé đang chờ đầy sự chờ mong. Không chút lưu tình, Nhiếp Từ Ngôn vẫn nhất định giãy ra khỏi bàn tay níu kéo của Đường Đường. Trong năm ngày ở đây, cậu quả thực đã bị sự quát quát của cô bé làm cho sắp phát điên lên rồi! Ngoại trừ lúc đi ngủ, đi nhà cầu, toàn bộ cả ngày cô bé đều hoàn toàn quát quát lấy cậu! Đến trường cũng không chịu đi đến nhóm của chính mình, mà cô bé cứ nhất thiết phải chạy đến nhóm của cậu, chơi cùng một chỗ với cậu. Sau khi tan học Đường Đường lại càng bám chặt lấy cậu hơn, một tác cũng không chịu rời. Cậu đi đến nơi nào là cô bé Đường Đường cũng bám dính theo cùng đến chỗ đó!

Trời ạ! Ai có thể tới nói cho cậu biết, vì sao trên đời này lại có thể có một tiểu quỷ quản người như vậy chứ!

“Em không muốn như vậy đâu, Đường Đường muốn anh cùng chơi với em cơ, hai chúng ta cùng nhau chơi đùa!” Đường Đường liền chu cái miệng nhỏ nhắn lên, bĩu bĩu đôi môi hồng hồng nhìn rất đáng thương. Cô bé vụng vụng uốn éo thân thể, tiếp tục quát quát lấy cậu giống như tám cái vòi của con bạch tuộc vậy.

“Em thật là làm cho người ta phiền chết đi được!” Sự nóng nảy đã làm cho sụp đổ ranh giới cuối cùng của Nhiếp Từ Ngôn, cậu không sao nhịn được nữa, liền hướng về phía Đường Đường rống lên một câu. Ngay lập tức, từ trên ghế salon cậu đứng phắt người lên, sau đó hung hăng quăng lại cho cô bé một câu: “Em sẽ không thể đạt được thành tựu gì hết!” Không thèm đếm xỉa đến Đường Đường lúc này đã biểu lộ ra sự vô cùng tủi thân, cậu lạnh lùng quăng lại một câu như sấm truyền rồi mới chịu rời đi.

Chỉ là người vẫn chưa đi vài bước, liền thấy Nhiếp Từ Vũ từ bên ngoài đang đi vào. E sợ để cho mẹ nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ hiện tại của mình, Nhiếp Từ Ngôn liền vội vàng thay đổi thành một vẻ mặt ngoan ngoãn tươi cười.

Vừa mới vừa nhìn thấy Nhiếp Từ Ngôn, biểu lộ của Nhiếp Từ Vũ có chút không được tự nhiên.

“Con định đi đâu vậy?” Nhiếp Từ Ngôn nhìn vào con trai của mình thật sâu, gắng sức tự nói với chính mình phải tỉnh táo, phải thật tỉnh táo, dù sao đối diện với cô chỉ là một đứa trẻ mới có năm tuổi đầu, vẫn còn chưa hiểu biết hết sự đời mà thôi.

“Không có gì ạ, con chỉ tùy tiện dạo chơi thôi.” Nhiếp Từ Ngôn cười trả lời, trực giác cho cậu biết mẹ đang có chuyện gì đó, vì vậy cậu hỏi phỏng đoán một câu: “Có chuyện gì sao ạ?”

“Ừ... Mẹ có chút chuyện muốn hỏi con...” Nhiếp Từ Vũ tiến lên ôm bờ vai của con trai, kéo Nhiếp Từ Ngôn đi về hướng trên ghế sofa, cả hai người cùng nhau ngồi xuống.

“Chuyện gì ạ?” Nét mặt của mẹ cực kỳ quái dị, không khỏi làm cho Nhiếp Từ Ngôn cảm thấy bất an.

“Mẹ...” Nhiếp Từ Vũ do dự không biết nên như mở miệng thế nào. Trong khi Nhiếp Từ Ngôn ở dưới mắt cô vẻ mặt đang đầy sự hoang mang, Nhiếp Từ Vũ do dự thật lâu, rốt cục sau khi đã hít một hơi thật sâu cô liền hỏi: “Mẹ muốn hỏi con, con đã từng nhìn thấy một tập tài liệu của chú Tống bao giờ chưa?”

“Tài liệu ư? Tài liệu gì vậy?” Biểu lộ của Nhiếp Từ Ngôn lộ ra vẻ nghi hoặc, đồng thời trong lòng cảm thấy buồn bực, tại sao mẹ lại phải hỏi cậu như vậy chứ. Đang lúc cậu còn nghĩ ngợi, dư quang khóe mắt lơ đãng liếc nhìn thấy Tống Linh đang chậm rãi đi về phía hai mẹ con cậu, bỗng dưng, Nhiếp Từ

Ngôn khẽ giật mình, có chút hiểu ra. Về mặt của Nhiếp Tử Ngôn chăm chú nhìn vào mẹ mình như muốn hỏi thăm, nhưng mà không thấy mẹ nói ra nổi câu hỏi thành lời. Nhiếp Tử Ngôn thoáng nở một nụ cười khổ sở, chua xót: “Chú Tổng nói với mẹ rằng không tìm thấy tài liệu đâu ư? Nói rằng nghi ngờ con đã ăn trộm phải không?”

“Chuyện này...” Khóe miệng của Nhiếp Tử Ngôn hơi trễ xuống, nở một nụ cười tự giễu làm hai mắt Nhiếp Tử Vũ đau nhói. Một giây tiếp theo, cô thật sự hối hận không hiểu vì sao vừa rồi chính mình lại muốn đi hỏi con trai về vấn đề đó.

Chỉ là không đợi Nhiếp Tử Vũ nói ra lời xin lỗi, chỉ thấy ánh mắt lạnh như băng của Nhiếp Tử Ngôn quét qua Tổng Linh đang ngồi ở phía đối diện với hai mẹ con cậu, nhắc môi lên, từ trong miệng thoát ra một câu hỏi: “Nếu như con nói con không lấy tập tài liệu đó, mẹ tin con hay không tin con đây?” Tuy lời nói là nói với Nhiếp Tử Vũ, nhưng mà ánh mắt của cậu lại nhìn chăm chăm vào Tổng Linh.

Nghênh cái nhìn qua ánh mắt mang đầy sự kiên định của Nhiếp Tử Ngôn, Tổng Linh không khỏi nhếch lên một nụ cười ma quỷ.

Thật là một đứa trẻ thông minh! Không hề chối bỏ những việc làm của mình, mà lại giao lại quyền lựa chọn cho Nhiếp Tử Vũ, làm cho cô phải suy tính. Mà Nhiếp Tử Vũ lại là mẹ ruột của cậu, lúc trước cô đã cảm thấy áy náy khi phải mang vấn đề này ra để hỏi cậu, bởi vì như vậy, đương nhiên Nhiếp Tử Vũ sẽ lựa chọn tin tưởng con trai mình! Tổng Linh thiếu chút nữa đã không kiềm chế nổi mà vỗ tay tán thưởng vì sự thông minh của cậu. Nhưng nơi đây mắt của anh ta chợt lóe lên một ánh nhìn âm u, lạnh lẽo, khóe miệng đang cười liến rất nhanh chóng bị ẩn xuống dưới, chỉ là...

Dù sao trẻ con cũng vẫn chỉ là trẻ con, làm thế nào có thể đấu lại nổi với người lớn!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Chương 224: Tự mình chứng thực (tiếp theo)

Tầm mắt đầy nghiêm túc của Tổng Linh chuyển từ trên người Nhiếp Tử Ngôn sang trên người Nhiếp Tử Vũ ngồi ở bên cạnh. Ngay sau đó liền nghe thấy Tổng Linh khẽ hắng giọng một cái, phá vỡ bầu không khí có phần xấu hổ này, nói: “Tử Ngôn đã nói là nó không có cảm qua thì là sẽ không hề cảm qua! Thôi quên đi, Hi Nhi à. Cũng chỉ là vài triệu đầu thầu mà thôi, anh không muốn vì thế mà làm hòa khí bị tổn thương, lại làm cho Tử Ngôn càng thêm chán ghét anh.” Tổng Linh nói như mây trời nước chảy, tựa như đã thật sự bỏ qua chuyện này rồi.

Nghe vậy, lúc trước trong lòng của Nhiếp Tử Vũ có chút dao động, nhưng sau khi nghe Tổng Linh nói ra một câu kia, lập tức cô trở nên kiên định. Mặc dù cô không nói nổi đối với Tử Ngôn, nhưng chuyện này cũng không phải là chuyện đùa, không thể cứ để cho mọi việc trôi qua như vậy. Nghĩ đến đó, Nhiếp Tử Vũ lên nghiêm lại sắc mặt, nghiêm túc hỏi: “Tử Ngôn, con hãy nói thực cho mẹ nghe, con có đi vào thư phòng của chú Tổng hay không?”

Nghe thấy câu hỏi của mẹ, Nhiếp Tử Ngôn lập tức khẽ giật mình. Cậu chuyển ánh mắt nhìn về phía Tổng Linh một lần nữa, chỉ thấy Tổng Linh đang ở đó biểu tình lộ rõ vẻ như đang chờ được xem kịch vui vậy. Cậu lại quay đầu lại nhìn về mặt của Nhiếp Tử Vũ đang nghiêm túc nhìn mình, cậu lắc đầu đầy vẻ kiên định, phủ nhận: “Con không đi qua đó.” Nếu như cậu nói mình có đi đến nơi đó nhất định mẹ cậu sẽ hoài nghi mà hỏi rằng, cậu đến đó để làm cái gì, cho nên cậu đành chỉ có thể nói dối mẹ như vậy.

Tuy cũng sớm đã có sự chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này khi Nhiếp Tử Vũ nghe được câu trả lời của con trai, thì trái tim của cô tựa như bị rơi xuống đến đáy hang sâu.

“Thật sự con không hề đi qua đó sao?” Cuống họng của Nhiếp Tử Vũ như khàn đặc lại, cô nặng nề nhắc lại câu hỏi kia với Nhiếp Tử Ngôn một lần nữa...

“Không có mà.” Nhiếp Tử Ngôn trả lời nhưng về mặt vẫn không hề đổi sắc. Chỉ là cậu vừa mới trả lời xong, về chằm biếm lập tức liền hiện lên ở đáy mắt của Tổng Linh, nhưng cũng không kéo dài được bao lâu thì ý cười chằm biếm kia thoáng cái liền biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Sau khi nghe thấy Nhiếp Tử Ngôn trả lời lại câu hỏi của cô lần thứ hai, sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ xoạt một cái liền trầm xuống. Cô nín chặt môi lại thành một đường thẳng, vẫn giữ vẻ trầm mặc như vậy một hồi lâu. Khi cô bắt đầu lên tiếng nói, lúc này giọng nói của cô đã không còn sự dịu dàng như trước nữa, mà là chứa đựng đầy sự âm trầm giống như sự yên tĩnh trước cơn bão tố.

“Tử Ngôn, con biết không?”

Nhiếp Tử Ngôn quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra trong đôi mắt trong vắt của mẹ, sự dịu dàng ấm áp sớm đã biến mất không còn thấy đâu nữa, giờ phút này diễn~đàn~le~quy~đoan cậu chỉ được lĩnh hội sự lạnh lẽo còn lại trong trái tim của mẹ mình. Cậu còn đang nghĩ ngợi tiếp theo mẹ sẽ làm gì đây, mẹ sẽ có sự chuyển biến to lớn như thế nào, thì câu nói tiếp theo của Nhiếp Tử Vũ lại giống như một cái bạt tai giáng xuống mạnh mẽ làm cho cậu bị choáng váng.

“Trong thư phòng, có lắp Camera giám sát...” Nhiếp Tử Vũ nói xong cũng cúi thấp đầu xuống, vẻ đầy đau lòng: “Tất cả những gì mà con đã làm ở trong thư phòng, đều đã được camera giám sát ghi hình chứng minh.”

Lời nói vừa dứt, biểu lộ của Nhiếp Tử Ngôn liền trở nên cứng lại rồi.

Trong thư phòng có lắp Camera giám sát sao, tại sao cậu lại không hề nhìn thấy chứ? Nhớ rõ lần trước đến làm khách, cũng vào một đêm muộn cậu đã liền thừa dịp mọi người lúc nghỉ ngơi đã quan sát đầy đủ từ trên xuống dưới trong ngoài nhà họ Tống một lần, cũng không hề thấy có Camera giám sát, nhưng hiện tại vì sao lại... Đột nhiên, những suy nghĩ rối rắm của Nhiếp Tử Ngôn chợt ngừng lại, ánh mắt đang mang vẻ lúng túng của cậu chợt nhìn về phía Tống Linh đang ở phía đối diện mà cười đến thân nhiên kia, một giây sau cậu khẳng định một đáp án: Camera đã được lắp đặt từ sau khi cậu đến ở nơi này.

Hóa ra, vừa rồi về treu tức ở trong đáy mắt của ông ta là muốn ám chỉ đến ý tứ này đây! Nhiếp Tử Ngôn đã hiểu rõ ràng rồi..

Kiệt lực khắc chế sự dậy sóng trong nội tâm, Nhiếp Tử Vũ hít sâu một hơi sau đó dùng giọng điệu lạnh lùng hỏi: “Nói cho mẹ biết, có phải là cha con đã bảo con đến nơi này để lấy trộm tài liệu hay không?” Nếu quả thật đúng là như vậy, thì cô cũng có một phần trách nhiệm nhất định trong chuyện này. Chỉ vì cô nghĩ muốn đền bù những tổn thất về tình thương của mẹ mà lúc trước con trai cô chưa bao giờ từng được cảm nhận, nhưng cô lại đã quên rằng, Nhiếp Tử Ngôn là con trai của Nhiếp Tử Phong, là con trai kẻ thù của Tống Linh.

“Không phải vậy.” Nhiếp Tử Ngôn lạnh lùng phủ nhận, sự kiên định tràn ngập trong ánh mắt của cậu: “Con có đi qua thư phòng, nhưng không nhìn thấy tập tài liệu của chú Tống Linh để ở chỗ nào hết, lại càng không có chuyện cha đã bảo con đến nơi này để ăn trộm tài liệu gì đó!”

Sự phủ nhận một lần nữa của Nhiếp Tử Ngôn càng làm cho trái tim của Nhiếp Tử Vũ trở nên băng giá tới cực điểm. Nhưng đồng thời cô lại càng hận người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn có tên Nhiếp Tử Phong kia, anh vậy mà lại có thể dạy dỗ con trai mình thành một người tốt đẹp như vậy! Sau một lúc lâu nữa, Nhiếp Tử Vũ lắc đầu, cổ họng nạt tính tình hỏi tiếp: “Nếu như quả thật con không có cầm tập tài liệu của chú Tống Linh, vậy con ở trong thư phòng làm cái gì?”

“Con...” Một câu hỏi này của cô là làm cho Nhiếp Tử Ngôn cảm thấy khó trả lời, thật lâu sau cậu vẫn không thể nói tiếp nên lời, thành một câu trọn vẹn. Nhìn qua vẻ mặt của Nhiếp Tử Vũ đang chăm chú ngó nhìn vào mình, cái nhìn của mẹ chứa đựng đầy sự đau lòng thật sâu sắc, Nhiếp Tử Ngôn cảm thấy thật khó mở miệng để trả lời.

Cậu có thể nói mình đi vào thư phòng là vì muốn tìm hiểu căn cứ chính xác tại sao mẹ lại đã trở thành như bây giờ hay sao? Cậu có thể nói rằng ở trong thư phòng kia cậu đã tìm được một bí mật to lớn động trời kia hay sao? Cậu có thể nói ra được hay sao? Không, không thể... Bởi vì cậu biết rõ, bất kể hiện tại cậu có nói như thế nào đi nữa, bọn họ cũng sẽ không tin tưởng vào những gì mà cậu đã nói ra, sẽ cho rằng những chuyện mà cậu nói ra kia, chẳng qua chỉ là những chuyện do cậu đã thêu dệt một cách vô có, bởi vì cậu muốn giải vây cho mình mà thôi.

Sự trầm mặc của cậu lại làm cho Nhiếp Tử Vũ không thể nghi ngờ, mặc nhiên coi đây là lời thú nhận của con trai. Cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiếp Tử Ngôn dần dần chuyển thành màu trắng bệch, không sao nhìn được nữa, liền đưa tay lên vuốt ve gò má non mịn của con trai, nói lời nghe rất thâm thía: “Tử Ngôn, mẹ biết rõ con là đứa bé ngoan. Con làm những việc như vậy chẳng qua bởi vì con là một đứa con có hiếu, không đành lòng từ chối yêu cầu của cha mình mà thôi, đúng không con?” Cô đã đổ tất cả mọi sai lầm lên trên người Nhiếp Tử Phong.

Nhiếp Tử Vũ không đề cập tới tên của Nhiếp Tử Phong thì còn khá tốt. Vừa nghe mẹ nhắc tới Nhiếp Tử Phong, sắc mặt của Nhiếp Tử Ngôn thoáng cái liền trầm xuống. Lần đầu tiên, cậu không muốn truy hỏi chân tướng sự việc đối với mẹ mình, mà cảm thấy phẫn nộ vì mẹ đã tùy tiện theo đó mà hiểu lầm cha của mình. Cũng là hiện tại cậu mới hiểu được nguyên nhân vì sao ngày hôm ấy ở trong thư phòng, Tống Linh lại có biểu cảm và thái độ cực kỳ tự tin như thế.

Cậu lạnh lùng đẩy tay của Nhiếp Tử Vũ ra, nhìn thẳng vào mẹ với thái độ không vui, từ trong miệng nói gằn ra từng chữ từng câu một: “Cha con cũng không hề sai con làm gì chuyện gì hết! Mẹ phải biết, hết thảy những chuyện này đều do chú Tống Linh đã lừa gạt mẹ mà thôi! Làm sao mẹ có thể chỉ nghe thấy lời nói một phía từ chú Tống Linh mà đã phán cha tội chết như vậy chứ? ! Cha con rất yêu mẹ, cha con chưa từng bao giờ làm ra những chuyện gì có lỗi với mẹ! Thậm chí trong vòng năm năm qua, mỗi khi nghĩ đến chuyện mẹ đã rời bỏ cha mà đi, cha đã đau lòng chết đi được, hận không thể nào tự sát ngay lập tức để chết cùng với mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 257: Chương 224: Tự mình chứng thực (tiếp theo)

Chân chờ, rồi rầm, tất cả những cảm xúc đó hãy đi gặp quỷ đi! Bây giờ cậu phải bằng bất cứ giá nào, bất kể có như thế nào cũng sẽ phải vạch trần gian kế của tên tiểu nhân Tống Linh kia!

Nhiếp Tử Ngôn cũng giống như Nhiếp Tử Vũ trong lúc này, đôi con ngươi tràn ngập sự trong trẻo của cậu cũng đã trở nên gắt gao, mờ tưởng mắt nhìn sang Tống Linh đang ở phía đối diện. Từ đầu đến cuối trên bờ môi của Tống Linh vẫn treo một ý cười nhàn nhạt yếu ớt. Chỉ một ngón tay vào người Tống Linh, cậu nói về phần nộ: “Mẹ nghĩ rằng con và cha của con là người xấu phải không? Không, chính chú Tống Linh kia mới chính là một con người thực sự vô cùng xấu xa ! Ông ta đã nói với mẹ quá nhiều điều xằng bậy như vậy, chẳng qua là muốn làm cho mẹ hận cha, muốn tra tấn cha của con mà thôi! Người đàn ông kia, ông ta chẳng qua chỉ là muốn lợi dụng mẹ mà thôi!” Đã nói ra miệng hết thảy những lời cần nói về chuyện đã xảy ra, lúc này Nhiếp Tử Ngôn mới cảm thấy trong người được thoải mái không ít.

Những lời chỉ trích của Nhiếp Tử Ngôn lập tức làm cho toàn hiện trường phòng khách trở nên yên tĩnh một phen như tiếng ve mùa đông. Nhiếp Tử Vũ

sùng sốt, bởi vì cô không nghĩ tới Nhiếp Tử Ngôn lại có thể bật nói ra những lời nói này. Đây là Nhiếp Tử Phong đã dạy cho con trai cô nói như vậy, hay là những lời mà con trai của cô nói mới chính là sự thật đây... Nhiếp Tử Vũ nghĩ ngợi, chậm rãi chuyển tầm mắt qua trên người Tống Linh.

Bị toàn bộ hai cặp mắt tập trung hướng cái nhìn về phía trên người của mình, Tống Linh cũng không phải vì tình thế này mà trở nên thay đổi. Anh ta khẽ cười lắc đầu, biểu lộ bình tĩnh tự nhiên: “Xem ra, Tử Ngôn đã có sự hiểu lầm thật sự rất sâu sắc đối với anh.”

“Ông cứ tạm thời ở đó mà giả bộ làm người tốt đi! Ông rõ ràng chính là...”

Nhưng mà không đợi Nhiếp Tử Ngôn nói xong một câu nói này, đột nhiên ý cười nơi đáy mắt của Tống Linh liền bị rút đi, thay đó là một biểu cảm hoàn toàn ngược lại, đầy vẻ âm u và lạnh lẽo, chăm chú nhìn Nhiếp Tử Vũ nói: “Vì sao mà ta lại phải lừa gạt Hi Nhi chứ? Ta và Tống giám đốc Nhiếp không oán không thù... A..., cũng không thể nói là không oán không thù được, bởi vì bây giờ Hi Nhi đã là vợ của ta mà không còn là thê tử của anh ta nữa.” Tống Linh đã cố ý nói như vậy, mục đích chính là muốn làm cho Nhiếp Tử Vũ tin tưởng ở mình.

“Ông lừa gạt mẹ, đó là bởi vì ông muốn lợi dụng mẹ tôi đã bị mất trí nhớ, không thể nhớ lại được ký ức, muốn dùng mẹ để đối phó với cha, đến lúc đó ông có thể dễ dàng đoạt được tất cả tài sản của cha...”

“Đủ rồi!” Một tiếng tiếng gầm giận dữ vang lên trong phòng khách, đã làm cho sự tranh chấp đầu khẩu giữa hai người ngừng lại ngay lập tức.

Rốt cuộc đến lúc này, Nhiếp Tử Vũ cũng đã không thể nghe thêm hơn nữa! Nhiếp Tử Vũ cau mày, vạn phần buồn rầu, chỉ cảm thấy suy nghĩ của mình giờ đây thật hỗn loạn và rối rắm. Cô cũng không thể nào phân định rõ, rốt cuộc ai mới chính là người nói những lời thật sự, ai mới chính là người nói những lời giả dối. Ánh mắt của cô cứ xoay chuyển nhìn qua nhìn lại giữa Nhiếp Tử Ngôn và Tống Linh. Một người là chồng đã sống cùng với cô một chỗ suốt năm năm qua, một người là con trai ruột của cô, rốt cuộc nên tin tưởng ai mới phải đây?!

Cuối cùng ánh mắt của cô dừng lại ở trên người Nhiếp Tử Ngôn vẫn đang còn kích động không thôi. Nhiếp Tử Vũ chần chờ một lát rồi nói: “Tử Ngôn, đi lên lầu với mẹ!”

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ không tin con sao?” Nhiếp Tử Ngôn lại trở nên kích động, biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu liền lập tức thay đổi.

Vừa nghe thấy những lời này, đáy mắt đen kịt của Tống Linh lập tức hiện lên một ánh nhìn đầy vẻ đắc ý. Chỉ là sự đắc ý của anh ta cũng không duy trì được bao lâu, bởi vì lời nói kế tiếp của Nhiếp Tử Vũ đã làm cho vẻ mặt của anh ta cứng ngắc lại rồi.

“Tự tôi sẽ đi đến chỗ của Nhiếp Tử Phong để tự mình chứng thực, như vậy là được chứ gì?” Ở vào thế khó xử, cô chỉ có thể nghĩ đến biện pháp này mà thôi.

Nhiếp Tử Vũ nói xong, biểu lộ của Nhiếp Tử Ngôn và Tống Linh lập tức thay đổi.

Nhiếp Tử Ngôn nhếch miệng lộ ra một nụ cười đầy đắc ý nhìn sang phía Tống Linh ở phía đối diện, vẻ mặt anh ta lúc này biểu lộ cứng đờ, trong nội tâm của cậu không khỏi cười trộm lúc này thử xem ông còn diễn trò xiếc gì nữa.

※

Cả một buổi sáng vốn dĩ đang tốt đẹp, nhưng chỉ vì cái trò khôi hài kia xuất hiện mà trở thành một kết cục lố lăng. Nhiếp Tử Vũ ở nhà làm bạn cùng với hai đứa trẻ đến giấc ngủ trưa, lúc này cô mới đơn giản thu thập một chút, thoáng cái liền ra cửa. Mà ngay khi cô vừa mới khởi động xe, lái xe chạy đi khỏi nhà được một lát, thì từ trong thư phòng, một đôi mắt lạnh lẽo như chim ưng đang nhìn chằm chằm theo phương hướng cô vừa rời đi.

Tống Linh lấy từ trong túi ra chiếc điện thoại di động, nhấn một chuỗi dãy số quen thuộc gọi đi, khước miệng lộ ra một ý cười giảo hoạt của một con cáo già.

Anh, Tống Linh này, há có thể nhận thua dễ dàng như vậy hay sao?

...

Tại tập đoàn Nhiếp Phong ...

Nhiếp Tử Vũ bước đi lên trước quầy lễ tân, tháo chiếc kiếng mát xuống, trực tiếp nói luôn với nhân viên lễ tân mục đích tiếp theo của chính mình: “Tôi đến tìm tổng giám đốc của các cô.”

“Xin hỏi ngài có hẹn trước không ạ?” Vị tiểu thư ở quầy lễ tân ở đại sảnh hỏi lại cô rất lễ phép.

“Không có.”

“Vậy thì thật xin lỗi, chúng tôi không thể... A, là ngài sao, phu nhân!” Vị tiểu thư lễ tân ở đại sảnh lúc trước còn nói lời cự tuyệt đầy khách sáo, đến khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ ở trước mặt mình, thì ngược lại, lập tức trở nên cung kính.

“Cô nhận ra tôi sao?” Nhiếp Tử Vũ chỉ chỉ vào chính mình, có chút kinh ngạc hỏi lại.

“Đương nhiên ạ, ngài quên tôi rồi sao? Năm năm trước đây, ngài đã từng ôm tiểu thiếu gia đến đây để tìm tổng giám đốc mà. Khi đó tôi vừa mới vào làm việc ở công ty, có mắt như mù, thiếu chút nữa đã ngăn cản ngài ở lại bên ngoài.” Vị tiểu thư lễ tân ở đại sảnh nhìn cô vẻ có lỗi, kể lại chuyện xưa.

“Thật thế sao?” Nhiếp Từ Vũ như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu, hỏi tiếp: “Vậy thì bây giờ tôi có thể đi vào được chứ?”

“Đương nhiên ạ, xin mời ngài vào!” Tiểu thư lễ tân vội vàng chỉ về phía phương hướng có thang máy, ý bảo Nhiếp Từ Vũ cứ tự nhiên.

“Cám ơn!” Nhiếp Từ Vũ xoay người sau đó liền về phía hướng thang máy.

Ánh mắt của tiểu thư lễ tân nơi đại sảnh đầy si ngốc, cứ nhìn theo Nhiếp Từ Vũ mãi cho đến khi Nhiếp Từ Vũ đã vào thang máy. Bỗng dưng, trong đầu cô ta hiện lên một cái tin tức, đôi môi đang cười tươi là thế, đột nhiên khóa miệng lập tức liền cứng lại. Cô ta trừng lớn hai mắt không dám tin nhìn vào thang máy, một giây sau trên mặt biểu lộ ra vẻ tựa như vừa mới gặp quỷ vậy, toàn thân run lẩy bẩy bởi không sao nén nhịn nổi sự sợ hãi.

Chẳng phải năm năm trước đây, trên báo chí đã đưa tin rằng, tổng giám đốc phu nhân vô cớ nhảy núi bỏ mình rồi sao? Nhưng... nhưng mà... vậy thì vừa rồi, người phụ nữ kia đúng là...

Nghĩ tới đây, một tiếng thét nghe đến tê tâm liệt phế liền lập tức vang lên trong đại sảnh.

Vì để tránh cho người khác lại nhận ra thân phận của mình, một lần nữa Từ Vũ lại đeo chiếc kính mát lên, một đường đi vào trong thang máy gấp được không ít viên chức, cô lại một phen hỏi thăm vì thế mới biết được văn phòng tổng giám đốc nằm ở đâu.

...

Nhiếp Từ Vũ tháo chiếc kính mát đang đeo trên mắt xuống, từ trong đôi đồng tử trong veo như nước kia phản chiếu lại hình ảnh ngược của năm chữ thiếp vàng theo kiểu chữ in đứng “Văn phòng tổng giám đốc”, được treo ở phía ngoài cửa. Nhiếp Từ Vũ phải qua rất nhiều lần hít thở thật sâu, sau đó lúc này cô mới cố gắng lấy dũng khí gõ cửa phòng.

Nhưng mà chờ đợi đến gần năm giây, vẫn không có người trả lời.

Chẳng lẽ không nghe thấy tiếng gõ cửa hay sao? Đôi lông mày thanh tú của cô có chút nhíu lại.

Đang lúc Nhiếp Từ Vũ định đưa tay lên gõ cửa lại lần thứ hai, thì lúc này cánh cửa phòng lại đột nhiên “rầm” một tiếng liền mở ra. Nhưng đi từ bên trong ra ngoài thực sự lại không phải là Nhiếp Từ Phong, người vẫn đang trong suy nghĩ của cô, mà lại là một cô gái trên người mặc trang phục hàng hiệu, mang theo chiếc kính mát.

Vừa mới nhìn thấy được Nhiếp Từ Vũ đứng ở ngoài cửa, một vẻ thất kinh ở đáy mắt của cô gái kia chợt lóe lên, nhưng lập tức rất nhanh, cô ta lại cúi thấp đầu xuống.

“Cô...” Nhiếp Từ Vũ vừa định mở miệng hỏi một chút gì, nhưng chưa kịp nói ra miệng thì người phụ nữ kia liền lên tiếng hỏi trước.

“Ngài đến đây là để tìm Tổng giám đốc phải không ạ?”

“Ừm... Đúng vậy.” Nhiếp Từ Vũ gật gật đầu.

“Tổng giám đốc vừa ra khỏi văn phòng, ngài cứ vào trong văn phòng trước ngồi chờ Tổng giám đốc đi ạ!” Nói xong cô ta nghiêng người mở rộng cửa ra, nói.

“Được rồi, cảm ơn cô.” Nhiếp Từ Vũ gật gật đầu rồi đi vào trong phòng, chỉ là mới đi được vài bước, đúng lúc cô đột nhiên nhớ ra cần phải hỏi xem khi nào Từ Phong mới có thể trở về văn phòng, nhưng vừa mới xoay người một cái, không ngờ người phụ nữ đã biến mất tăm, không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Thật kỳ quái...” Nụm chằm chằm vào nơi khung cửa ra vào chỉ còn trống không, Nhiếp Từ Vũ tự nhủ thầm một câu, sau đó cũng đành chỉ biết lắc đầu đi đến bên chiếc ghế sa lon ngồi xuống đó, bắt đầu chờ đợi Nhiếp Từ Phong trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 258: Chương 225: Đại kết cục 1

Mặc dù Nhiếp Từ Vũ đã chuẩn bị tinh thần để chờ đợi, nhưng cô thật không ngờ mình vậy mà đã phải ngồi chờ đợi Nhiếp Từ Phong suốt một giờ đồng hồ như thế. Nhìn vào đồng hồ trên cổ tay, đã hơn một giờ chiều rồi, lúc cô đi ra ngoài cũng không nói cho Tổng Linh biết, nếu như bị anh ta biết cô đi ra ngoài như vậy, liệu có thể Tổng Linh cho là cô không tin lời của anh ta hay không?

Nhưng cô đã đồng ý với Từ Ngôn, nếu như cô không hỏi cho rõ thì chính là người không giữ chữ tín! Nhưng nếu như cô còn chờ đợi thêm, một thời gian nữa Tổng Linh sẽ phát hiện cô không có ở nhà mất!

Làm sao bây giờ? Cô vẫn phải tiếp tục chờ đợi hay sao? Nhiếp Từ Vũ bắt đầu cảm thấy có sự do dự bất an. Ở trong lòng cô thầm suy nghĩ một chút, sau đó cô căn rằng một cái quyết định vẫn sẽ tiếp tục chờ đợi. Dù sao cô cũng đã đợi Nhiếp Từ Phong lâu như vậy rồi, , bây giờ có chờ anh thêm một lát nữa cũng không có gì khác biệt.

Vậy là Nhiếp Từ Vũ lại đợi Nhiếp Từ Phong một hồi nữa.

Rảnh rồi đến buồn chán, Nhiếp Từ Vũ cầm lấy tờ tạp chí để trên bàn tùy tiện lật vài trang xem qua một chút. Cô phát hiện tên những tờ tạp chí đó đều thuộc về ngành thương mại mà cô không hiểu, vì vậy sau khi lật giờ vài tờ cô liền không có hứng thú tiếp tục xem nữa, nên lại thả những tờ tạp chí đó trở lại trên bàn. Cô buồn chán bắt đầu quan sát xung quanh căn phòng làm việc chiếm cứ hết cả một tầng lầu này. Ánh nắng mặt trời xuyên qua cánh cửa sổ lớn sát đất chiếu rọi vào trong phòng, ánh nắng chiếu nghiêng nghiêng tạo nên những vệt nắng tròn lốm đốm. Cả một phòng làm việc to như vậy, nhưng sự trang trí trong phòng lại hết sức đơn giản, tất cả đồ vật làm việc đều có một màu đen giống nhau, nhìn có vẻ hơi bị nặng nề và đè nén.

Nhiếp Từ Vũ đứng dậy đi tới giá sách trước mặt, ngẩng đầu lên nhìn. Đầu ngón tay lần lượt lướt qua gáy những quyển sách xếp trên đó. Cô phát hiện ra tất cả những cuốn sách trên đó đều giống nhau, đều có liên quan đến ngành tài chính, thương nghiệp. Cuối cùng, cô buồn chán đi dạo đến trước bàn làm việc, thừa dịp ánh mắt cô lướt qua từ trên màn hình vi tính chuyển qua tập tài liệu được xếp trên bàn tựa như một trái núi nhỏ, d bắt ngờ cô sững sờ...

“Phần tài liệu này...” Tầm mắt của Nhiếp Từ Vũ bình tĩnh rơi vào dòng chữ “Quan trọng” ở phía trên trang đầu của tập tài liệu kia, không khỏi hồi tưởng lại những lời mà sáng nay Tổng Linh đã nói với cô: Bên ngoài tập tài liệu kia hình như là tờ bìa hồ sơ màu đen trên đó viết hai chữ “Quan trọng”.

Hồi tưởng lại tới đây, trong nháy mắt mạch suy nghĩ của Nhiếp Từ Vũ bị cắt ngang. “Cái này có phải là... hay không?” Trái tim cô chợt đập mạnh lên thình thịch. Nhiếp Từ Vũ nín thở ngưng thần nhìn chăm chăm vào tập tài liệu kia, suy nghĩ. Cô xem qua đề xác nhận một chút chắc là không có vấn đề gì chứ?

Ngẫm nghĩ một lát, cô không khỏi hít sâu một hơi, sau đó cầm lấy cặp hồ sơ để ở trên bàn kia dứt khoát lật ra xem. Dòng chữ nhỏ phía dưới cô không nhìn kỹ, tầm mắt của cô lúc này lướt từ bên dưới dời lên trên, nhìn thấy mấy chữ sau: “Xí nghiệp Tổng thị xxx”, trái tim của cô giống như bị giáng cho một quyền nặng nề.

Một lát sau, từ trong miệng cô mới gian nan thốt ra ngoài miệng một câu nói: “Hóa ra... Hóa ra thực sự anh ấy đã phái Từ Ngôn đến lấy...”

Giữa lúc cô đang còn trong trạng thái hoang mang khi nhìn thấy cặp hồ sơ kia, đột nhiên cửa văn phòng làm việc chợt bị đẩy ra. Cô quay đầu lại, đôi đồng tử của cô chợt co lại rồi lại mở to ra khi nhìn thấy một bóng dáng cao lớn, một giây sau tựa như vì kinh sợ, tập tài liệu đang kẹp trong tay cô liền rơi xuống đất, vang lên “soạt” một tiếng.

*****

Sau khi Nhiếp Từ Phong cùng khách hàng đi dùng cơm trưa ra về, khi vừa về tới phòng làm việc, anh không ngờ rằng lại được nhìn thấy người mà anh vẫn nhớ tâm tâm niệm niệm kia. Tưởng rằng do chính mình đã tưởng niệm cô quá lâu mà sinh ra ảo giác, anh cứ đứng sững sờ ở tại chỗ một lúc lâu. Mãi đến khi anh nhìn thấy cô đầy vẻ kinh ngạc và hoảng sợ, khom lưng xuống nhặt lên một phần cặp hồ sơ rơi trên mặt đất lên, lúc này mới anh phản ứng được, hóa ra không phải là anh đang nằm mơ!

“Vũ Vũ, tại sao em lại ở chỗ này vậy?” Nhiếp Từ Phong kích động tiến đến nghênh đón, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ lại lùi về phía sau như muốn trốn tránh anh, dùng ánh mắt lạnh lùng trả lời câu hỏi của anh.

Hôm nay Nhiếp Từ Phong vẫn mặc quần áo tây trang Armani màu đen như trước. Bộ quần áo tây trang được cắt may vừa vặn ôm gọn lấy thân hình hoàn mỹ cao to của anh. Trong lúc anh cử động, những cái nhấc tay nghiêng đầu đều tán ra phong thái vô cùng ưu nhã. Dưới mái tóc đen như mực là một đôi con ngươi sáng rực đang mỉm cười, ngũ quan vô cùng tuấn tú khôi ngô. Thế nhưng ý cười trên mặt của anh lại làm cho Nhiếp Từ Vũ cảm thấy anh giả tạo đến cực điểm!

Sau khi anh ở đó làm ra cái loại chuyện xấu xa kia, vậy mà còn có thể đối diện với cô mà cười vui vẻ được như vậy hay sao!

Đáy mắt trong veo của Nhiếp Từ Vũ thoáng hiện lên một chút chán ghét, cô lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Nhiếp Từ Phong, lạnh nhạt nói: “Không cho phép anh tới gần tôi.”

Nghe vậy, nụ cười tươi của Nhiếp Từ Phong nhất thời cứng ngắc lại ở khóe môi, anh dừng bước chân lại: “Vũ Vũ, em...” Nhiếp Từ Phong tưởng rằng Nhiếp Từ Vũ đã được Nhiếp Từ Ngôn chuẩn bị tư tưởng đầy đủ rồi thì cô mới tới đây, nhưng bây giờ nhìn vẻ mặt lạnh lùng của cô, anh chợt nhận ra mình đã nghĩ sai rồi.

Nhìn đáy mắt của anh hiện lên chút mất mát, kia một phần văn kiện, lạnh lùng hỏi anh: “Tập tài liệu này này có phải là của anh không?”

Ánh mắt của Nhiếp Từ Phong nhìn theo hướng tay cô, một giây sau mới đáp lại: “Nếu như tập tài liệu này em lấy ở trên bàn của anh, vậy thì đó chính là của anh.” Chỉ có điều anh không rõ vì sao cô ngăn dậm xa xôi đến đây, lại chỉ để vì chất vấn anh vì một tập tài liệu?

“À...” Nghe được câu trả lời của anh, trái tim của Nhiếp Từ Vũ liền trở nên băng giá tới cực điểm. Cô cất lên một tiếng cười thật lạnh lẽo, sau đó đột nhiên thu lại khóe miệng đang cười của mình, dùng ánh mắt đầy vẻ coi thường mà nhìn anh: “Tôi nghĩ rằng anh là một con người có đủ những thói xấu xa, nhưng mà tôi không ngờ rằng anh lại còn là một kẻ tiểu nhân hèn hạ nữa!” Anh sai bảo một đứa trẻ mới chỉ có hơn năm tuổi đi ăn trộm tài liệu của địch thủ, thật tình cô chỉ muốn phỉ nhổ anh!

Đây không phải là lần đầu tiên cô không phân biệt tốt xấu mà nói xấu anh như vậy!

Thoáng cái sắc mặt của Nhiếp Tử Phong trở nên thâm trầm, bởi vì sự uất hận đang tràn ngập trong lòng, nơi đáy mắt của anh dần dần bị nhiễm một tầng gió bão. “Ý của em muốn nói ở đây là gì?” Anh không hiểu! Vì sao sau khi bị mất trí nhớ cô lại giống như bị chuyển biến thành một người khác hẳn như vậy? Cho dù cô không chịu chấp nhận anh, nhưng phản ứng của cô cũng không tránh khỏi quá mức như vậy chứ? Mỗi khi anh nhìn thấy cô, trong nét mặt của cô đều mang theo hận ý không sao kiềm chế nổi, thật giống như anh là kẻ thù của cô vậy. “Có phải có ai đó đã nói lung tung những chuyện gì đó với em hay không?” Nhiếp Tử Phong hỏi dò.

“Không có một người nào nói lung tung điều gì với tôi cả, mà chính bản thân anh đã nói với tôi như vậy, anh thật xấu xa, dơ bẩn, vô si!” Từng chữ từng câu của Nhiếp Tử Vũ nói ra nghe thật tàn nhẫn lạnh khốc, thậm chí cô còn không chút do dự nghi hoặc gì, cứ thế nói ra bằng hết.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 259: Chương 225: Đại kết cục 1 (tiếp theo)

Nghe thấy cô mở miệng chửi mình lần nữa, cho dù tính tình của Nhiếp Tử Phong có tốt như thế nào nữa, anh cũng không thể chịu được. Huống chi đôi phương nói ra những lời kia lại chính người phụ nữ mà anh yêu thương sâu sắc. Anh bước một bước thật dài đi lên phía trước, ôm chặt lấy hai bên bả vai của Nhiếp Tử Vũ, ép buộc cô phải nhìn thẳng vào hai tròng mắt đang tràn ngập bão tố của anh.

“Em hãy giải thích rõ ràng cho anh, vì sao em lại phải dùng những loại từ ngữ kia để hình dung về anh! Vũ Vũ, d anh không phải là kẻ thù của em, anh là chồng của em mà!” Anh rất đau lòng, cực kỳ đau lòng! Cho dù ngay cả lúc anh cho rằng cô đã chết, anh cũng không cảm thấy đau lòng quá mức đến như vậy!

“Không, anh không phải là chồng của tôi, người chồng của tôi chỉ có Tống Linh!” Cho dù anh là chồng của cô thì như thế nào chứ? Khi anh bắt đầu đẩy cô rơi xuống vách núi kia, từ giây phút đó, cô đã không phải là vợ của anh nữa rồi. Cho dù ở quá khứ cô đã từng khẳng khái một mực yêu anh biết bao nhiêu, nhưng bây giờ cô đã không còn yêu anh nữa, hơn nữa vĩnh viễn cô cũng sẽ không bao giờ lại yêu anh nữa!

“Tống Linh, lại là Tống Linh! Chẳng lẽ em đã thực sự yêu anh ta sao?” Nghe thấy khi cô nói đến cái tên Tống Linh kia biểu cảm của cô lập tức tuyệt đối khác hẳn với biểu cảm khi cô nói đến chính bản thân anh, trái tim của Nhiếp Tử Phong tựa như bị một mũi dao xoay sâu vào, rắc muối lên đó. Anh gia tăng thêm sức lực nắm vào bờ vai của cô, không sao kiềm chế được nữa, xông vào cô găm nhẹ một câu: “Em muốn anh phải nói bao nhiêu lần nữa thì em mới hiểu được rằng, người chồng của em chỉ có anh mà thôi! Chỉ có một mình Nhiếp Tử Phong anh, mà thôi!” Nói xong, bỗng nhiên anh liền đẩy cô lui về phía sau, ép người cô lên lên trên cửa sổ sắt đất một phen.

“Không, anh không phải... Ừm...” Câu nói kế tiếp của Nhiếp Tử Vũ còn chưa kịp nói xong, cô lập tức trừng lớn hai mắt, bởi vì Nhiếp Tử Phong đã hung hăng hôn lên môi cô. Đầu cô kêu ông ông giống như bị một tiếng nổ tung làm cho chấn động. Phải rất lâu sau đó Nhiếp Tử Vũ vẫn không thể suy nghĩ được gì.

Nhiếp Tử Phong hôn cô... Tại sao anh lại có thể hôn cô như vậy chứ... Ý thức được chuyện này, Nhiếp Tử Vũ bắt đầu vội vã nôn nóng giãy dụa về đây bất an: “Đồ vô lại, anh buông tôi ra, anh buông tôi ra!”

Nhiếp Tử Phong đã hoàn toàn nổi nóng. Anh không thèm để ý sự giãy giụa của cô vào trong mắt của mình. Anh buông bả vai của cô ra, bàn tay to của anh nắm lấy hai tay của cô bắt chéo về phía sau lưng của cô, bàn tay còn lại anh liền nắm lấy cái cằm của cô, làm cho cô không thể trốn được nụ hôn của anh.

Đôi mắt trong veo của Nhiếp Tử Vũ mở trừng, trong mắt tràn đầy sự kinh sợ. Cô không dám tin khi nhìn thấy Nhiếp Tử Phong tựa như một con mãnh thú đang xâm lược đôi môi của mình. Cô muốn kêu lên nhưng lại không thể kêu ra miệng được.

Nụ hôn của Nhiếp Tử Phong vừa thô bạo vừa cuồng dã, găm cắn chi chít, mút vào đôi môi như cánh hoa của cô, tiếp đó cái lưỡi sắc bén của anh không chút thương tiếc cạy mở hàm răng của cô, thần tốc tiến quân vào bên trong, thỏa thích hấp thu sự ngọt ngào của cô, tùy ý trêu đùa làm cản ở trong khoang miệng của cô, trêu chọc cái lưỡi của cô. Mặt khác, khi anh thấy cô đã không còn giãy giụa nữa, bàn tay của anh từ chiếc cằm của cô bắt đầu di chuyển dần dần xuống bên dưới, thẳng đến khi đụng chạm vào bộ ngực của cô, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới đột nhiên giống như vừa giật mình tỉnh giấc!

Tại sao anh lại có thể đối xử với cô như vậy chứ...

Chẳng biết từ lúc nào, nơi đáy mắt của cô đã có chút ẩm ướt, tràn đầy hận ý dày đặc. Nhiếp Tử Vũ đau lòng nhìn anh, cô nhắm mắt lại nhất quyết cắn một miếng vào lưỡi của anh. Lập tức một hương vị tanh tanh của máu tươi nồng đậm ở lan tỏa ra ở trong khoang miệng của hai người... cũng bởi vậy cho nên Nhiếp Tử Phong đành phải dừng nụ hôn của mình lại.

Môi của anh mới vừa rời khỏi đôi môi của cô, Nhiếp Tử Vũ liền giơ chân lên hung hăng đạp một cái vào bụng chân của anh. Thừa dịp lúc anh bị đau, cô vội vã đẩy anh ra rồi chạy ra bên ngoài cửa phòng làm việc.

“Vũ Vũ...” Nhiếp Tử Phong cả kinh, gọi với theo cô.

Vốn dĩ lúc đầu Nhiếp Từ Vũ đã nghĩ cứ như thế mà chạy đi, nhưng đột nhiên bước chân của cô liền ngưng lại. Ngay sau đó cô quay đầu dùng ánh mắt đầy hận ý để nhìn anh, đôi môi run rẩy mãi mới thốt ra được một câu: “Tôi hận anh.” Cô xoay người lại một cái, tiếp sau đó cô liền chạy thẳng ra ngoài, không hề quay đầu lại nữa.

Một ánh mắt đầy vẻ oán hận kia của cô cũng đủ làm cho Nhiếp Từ Phong mất hết dũng khí để đuổi theo cô ra bên ngoài. Ngay sau khi Nhiếp Từ Vũ rời đi không lâu, Nhiếp Từ Phong liền giống như bị đánh bại, ngã ngồi xuống trên mặt đất, vùi mặt vào trong hai bàn tay, biểu tình đầy vẻ chán chường của anh lúc này khác hẳn với vẻ đầy hăng hái khi anh vừa nhìn thấy cô lúc trước. Trên gương mặt khô ngô tuần tú không còn thấy vẻ sáng sủa mà nhuốm đầy sự đau lòng. Anh cứ từng lần một tự chất vấn ở trong lòng mình: vì sao hai người bọn họ giờ đây lại biến thành như vậy...

*****

Sau khi Nhiếp Từ Vũ tiến vào trong thang máy, không bao lâu, một bóng dáng đen kịt không biết từ chỗ nào nhảy tót ra ngoài. Bóng đen lấy điện thoại di động ra nhấn xuống một dãy số, đợi đến khi cuộc gọi được tiếp nhận, bóng đen liền vừa đi vừa báo cáo lại cảnh tượng mà chính mình vừa nhìn thấy kia...

*****

Trong đầu của Nhiếp Từ Vũ còn chất chứa đầy những suy nghĩ, người cứ ngơ ngác đi một mạch về tới nhà. Dù đã liên tiếp rửa mặt súc miệng vô số lần, cô vẫn cảm thấy mùi vị của Nhiếp Từ Phong vẫn còn lưu lại ở trong miệng của mình. Hồi tưởng lại nụ hôn đầy thô bạo vừa rồi của Nhiếp Từ Phong, cô không khỏi thất thần. Cô nghĩ mình chán ghét Nhiếp Từ Phong, thì cũng có thể chán ghét nụ hôn của anh, thế nhưng ngoài ý muốn, vậy mà cô lại không hề chán ghét nụ hôn của anh. Không chỉ như vậy, khi đầu lưỡi của anh quấn quýt lấy cái lưỡi của cô, cô thể nhưng trong đại não không kiềm chế được mà tự cho phép cô từng chút từng chút một, đáp lại nụ hôn của anh... cảm giác này thật sự đã làm cho cô không thể tưởng tượng nổi.

Đang mãi nghĩ ngợi, chợt thấy một hồi tiếng gõ cửa truyền đến. Cô vội vã lau miệng, xoay người đi ra khỏi phòng vệ sinh. Trờ lại gian phòng vừa mở cửa ra, không ngoài ý muốn, chính là Nhiếp Từ Ngôn và Đường Đường vừa mới tỉnh ngủ sau khi cô trở về không lâu.

“Mẹ.” Đường Đường vừa nhìn thấy cô liền ôm lấy đùi của cô, dùng giọng nói ngáy đến chết người chết không đền mạng mà nói với cô: “Một lát nữa con có thể ăn kem ly được không hả mẹ?”

“Có thể được!” Hiện tại Nhiếp Từ Vũ cũng không rảnh mà bận tâm đến chuyện gì khác nữa. Ánh mắt cô đầy thâm trầm nhìn từ Đường Đường chuyển thẳng qua trên người Nhiếp Từ Ngôn. Cô mở miệng nói ra một câu: “Đường Đường, con có thể đi xuống dưới lầu mang giúp cho mẹ và Từ Ngôn hai ly kem có được không?”

“Được ạ!” Đường Đường gật gật đầu, cười cười rồi chạy ra.

Trong căn phòng to như vậy, thoáng cái cũng chỉ còn lại có hai mẹ con Nhiếp Từ Vũ.

Từ lúc Nhiếp Từ Ngôn bắt đầu bước vào phòng, cậu đã nhạy cảm nhận ra Nhiếp Từ Vũ có gì đó không thích hợp, nhất là hiện tại cô lại có ý bảo Đường Đường rời khỏi nơi này, càng làm cho cậu có loại dự cảm chẳng lành.

“Mẹ đã đi rồi sao?” Cậu nhún mày, hỏi trước.

Nhiếp Từ Vũ nhìn thật sâu vào Nhiếp Từ Ngôn, đáy mắt mang theo sự phức tạp: “Ừ!” Cô gật gật đầu, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nhiếp Từ Ngôn đang chờ đợi đáp án của cô. Trong lòng cô không khỏi sinh ra tình cảm triu mến, rốt cuộc Nhiếp Từ Ngôn đã phải trải qua rất nhiều sự dạy dỗ của Nhiếp Từ Phong, cho nên dưới tình huống như vậy thẳng bé cũng vẫn có thể giữ được vẻ gấp nguy mà không rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 260: Chương 225: Đại kết cục 1 (tiếp theo)

Chỉ là trước khi cô cho con trai một câu trả lời, rốt cuộc cô vẫn còn muốn hỏi lại con trai mình một lần nữa: “Từ Ngôn, con chắc chắn những lời mà con đã nói với mẹ vào buổi sáng hôm nay, hoàn toàn là những lời nói thật tình không?”

“Nghìn vạn lần là thật sự.” Nhiếp Từ Ngôn trả lời lại ngay không chút chậm trễ. Kỳ thực sau khi Nhiếp Từ Vũ hỏi lại cậu câu hỏi về vấn đề kia, cậu cũng đã đoán được đáp án rồi. Nhưng sau khi chính tai cậu nghe thấy mẹ của mình thờ dài một hơi về đầy đau lòng, cậu vẫn cố nén nhịn không cho phép mình vì thế mà đau buồn.

Nhiếp Từ Vũ cũng không trả lời tiếp về vấn đề của cậu, mà chỉ chậm rãi lấy từ trong túi của mình tập tài liệu mà cô đã tìm được ở trong phòng làm việc của Nhiếp Từ Phong, đưa cho cậu.

Nhìn Nhiếp Từ Ngôn nhận lấy mở ra xem, Nhiếp Từ Vũ cảm thấy đau lòng vạn phần, nói: “Tập tài liệu này mẹ đã tìm thấy ở trên bàn trong phòng làm

việc của cha con đây.”

“Đặt ở chỗ dễ thấy nhất?” Nhiep Từ Ngôn nhàn nhạt hỏi lại, sắc mặt của cậu cũng không thay đổi bởi vì một câu nói kia của Nhiep Từ Vũ.

“Làm sao con biết? Nhiep Từ Vũ theo trực giác liền vội nghĩ ngay chính là Từ Ngôn đã đặt ở đó.

A, đương nhiên là sẽ phải đặt ở chỗ nào dễ thấy nhất rồi! Có như vậy thì mẹ cậu mới có thể dễ dàng phát hiện ra sự tồn tại của nó chứ! Trong đáy mắt trong veo của Nhiep Từ Ngôn thoáng hiện lên một chút lạnh giá như băng. Khóe môi của Nhiep Từ Ngôn nhếch lên, thoáng hiện ra một nụ cười lạnh: Quả nhiên gã tiểu nhân hèn hạ Tống Linh kia, chỉ vì muốn đạt được mục đích của mình, bất kỳ một chuyện gì hèn cũng đều chịu làm.

Nhìn biểu tình đầy vẻ quái dị của con trai, d Nhiep Từ Vũ không thể nào đoán ra nỗi tâm trạng thật sự của con trai lúc này ra sao.

“Con có biết không?” Cô nhẹ giọng khẽ nói, đợi đến khi Nhiep Từ Ngôn ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, lúc này cô mới lại nói tiếp: “Kỳ thực mẹ cũng không oán hận con đã lấy trộm tập tài liệu này để đưa cho cha người. Nhưng mẹ oán trách con tại sao con lại phải nói dối đối với mẹ như thế. Con còn nhỏ như vậy, tại sao con lại có thể làm chuyện này...” Nhiep Từ Vũ cũng không nói ra được hết câu. Cô lại thở dài, lắc đầu nói: dĩ nhiên, đàn, lè, quý, đôn “Thực sự mẹ rất muốn bù đắp lại cho con, nhưng hành động của con thực sự làm cho mẹ cảm thấy rất thất vọng. Từ Ngôn, con có hiểu ý của mẹ muốn nói hay không?”

Vốn cho là sau khi cô đã nói ra những lời như vậy, chí ít thì Nhiep Từ Ngôn sẽ nhận thức ra được sai lầm của mình. Vậy mà cô không ngờ Từ Ngôn lại cầm lấy tập tài liệu kia ném thẳng xuống đất. Đôi môi của cậu lại nhếch lên, thoáng hiện ra một nụ cười lạnh lẽo. Cậu dùng ánh mắt xa lạ nhìn về phía Nhiep Từ Vũ, lắc lắc đầu: “Mẹ tha đi tin lời của một người đàn ông chỉ sống với mẹ được năm năm, chứ mẹ nhất định cũng không chịu tin một người chồng đã sống với mẹ từ nhỏ, đã cùng nhau lớn lên. Con biết bất kể con có nói điều gì đi nữa, mẹ cũng sẽ nhất định không hề tin tưởng. Bởi vì chẳng qua con chỉ là một đứa nhỏ mới được năm tuổi, một đứa nhỏ không hề hiểu một cái gì hết, vì thế con cũng không dự định nói ra nữa.” Cậu nhìn mẹ mình lắc lắc đầu, sau đó xoay người bước đi hướng về phía cửa ra vào. Khi sắp sửa bước ra ngoài cánh cửa kia, trong nháy mắt, đột nhiên cậu dừng bước chân lại, sau đó quay đầu hướng về phía Nhiep Từ Vũ nói một câu: “Người nên nói thất vọng, hẳn phải là con mới đúng.” Rồi sau đó cậu mới chạy ra hẳn.

“Từ....” Nhiep Từ Vũ kêu lên một tiếng. Nhưng miệng của cô còn chưa kịp gọi đủ tên của con thì bóng dáng của Nhiep Từ Ngôn đã biến mất ở trong tầm mắt của cô.

Hồi tưởng lại ánh mắt đầy vẻ xa lạ vừa rồi của Nhiep Từ Ngôn, Nhiep Từ Vũ cảm thấy trong lồng ngực của mình buồn bực khó chịu giống như bị người ta dùng kim đâm vào vậy!

Cô thực sự chỉ tin vào chứng cứ, chẳng lẽ điều này cô cũng đã có điều gì đó sai rồi sao?

*****

Tối hôm đó sau khi Nhiep Từ Vũ xuống lầu cô mới biết tin Nhiep Từ Ngôn đã rời đi rồi. Vừa nghe thấy như vậy, cô lập tức liền bắt đầu hối hận tại sao tự bản thân mình lại phải nói ra với Từ Ngôn những lời nặng nề như vậy! Vì thế cô lại bắt đầu lo lắng. Nhưng sau khi nghe nói là tài xế đã đưa Từ Ngôn về nhà rồi, sự lo lắng của cô mới dần dần vơi bớt. Hón thể đồng thời, ở trong lòng của cô cũng đã quyết định một chủ ý. Cô nhất định phải tìm thời gian để nói chuyện với Nhiep Từ Phong một chút về những vấn đề có liên quan đến quyền nuôi nấng Nhiep Từ Ngôn.

*****

Đêm lạnh như nước, ánh sao chỉ lơ mờ.

Bên trong căn phòng tổng thống xa hoa, từng tiếng rên rỉ yếu đuối tiên dục từ hỗn loạn trong tiếng thở dốc ồ ồ của người đàn ông. Trên chiếc giường kingsize, hai thân thể trần truồng như được gắn chặt vào nhau, quấn quýt cùng một chỗ như bánh quai chèo vậy. Không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy người đàn ông nhẹ gầm lên một tiếng, cố gắng phóng thích ra một chất lỏng đục ngầu vào trên cái bụng tròn bóng người phụ nữ.

Không có một chút lưu luyến, người đàn ông cấp tốc xuống giường đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau, liền truyền đến tiếng nước xối rào rào.

Lý Duyệt toàn thân mềm nhũn, co quắp ngã xuống giường. Trên gương mặt điểm lệ vẫn còn ửng hồng bởi vừa trải qua sự kích thích, trong con người dịu dàng như nước kia vẫn còn nồng đậm tình dục. Cô nhắm mắt lại, chìm đắm ở trong khoái cảm hạnh phúc.

Đến khi tiếng nước chảy dừng lại, Lý Duyệt lại cấp tốc mở mắt ra, hai tay chống đỡ thân thể của mình lên. Tầm mắt chăm chú nhìn theo người đàn ông tuần dật vừa đi từ trong phòng tắm ra ngoài. Cô nhìn thấy anh mở tủ quần áo lấy ra bộ quần áo sạch sẽ mặc vào, cuối cùng đi tới trước mặt cô.

Nhìn vẻ mặt si mê của Lý Duyệt đang liếc nhìn mình không ngừng, Tống Linh nhàn nhạt thoáng nhú chân mày lại. Sau đó, anh ta nhấc chiếc áo khoác tây trang từ trên mặt đất lên, lấy từ trong đó ra một tờ chi phiếu, ném tới trước mặt cô.

Lý Duyệt mừng rỡ cầm lấy tờ chi phiếu ở trên giường, nhưng khi cô nhìn thấy số tiền ghi trên mặt tờ chi phiếu kia, nụ cười tươi liền động lại cứng ngắc ở trên khóe môi.

“Linh, đây là anh...” Cô bỗng nhiên nuốt nước miếng một cái, ngẩng đầu lên liếc nhìn về phía Tống Linh lúc này giống như một bậc vương giả vậy. Trên tờ chi phiếu đã ghi một dãy chữ số thật lớn, lớn đến mức cô chưa từng bao giờ nhìn thấy. Đương nhiên, cô không sẽ không ngây thơ mà cho rằng, bởi vì mình đã làm cho anh cảm thấy hài lòng nên mới cho mình nhiều tiền như vậy. Nhất định là...

Lý Duyệt còn chưa có muốn kết thúc trò chơi này. chỉ thấy Tống Linh nhú nhú mày, theo đó, từ trong miệng anh ta chọt thốt ra một câu nói nhàn nhạt:

“Cầm lấy tiền đi, sau này cũng không cần thiết phải xuất hiện ở trước mặt của tôi, lại càng không nên xuất hiện ở trước mặt Đường Đường, nghe rõ không?” Lời nói kiên quyết của anh không mang theo một chút độ ấm nào, dứt khoát lạnh đến mức khiến cho người ta cảm thấy phát run.

Nghe vậy, Lý Duyệt nhất thời cảm thấy như bản thân mình đang ở trên thiên đường bị rơi vào trong địa ngục!

Nhìn lại người đàn ông kia một lần nữa: “Vì sao...” Vừa nghe thấy Tống Linh nói tựa như muốn xóa sạch mối quan hệ với mình, thoáng cái Lý Duyệt liền thất kinh. Cô gấp đến độ sắc mặt trắng bệch ra. Cô rất sợ Tống Linh sẽ cứ như vậy mà rời khỏi cô, cô vội vã bò đến trước mặt của Tống Linh, hai tay túm lấy cánh tay của Tống Linh: “Em đã làm sai chuyện gì mà anh muốn đuổi em đi? Không phải là bởi vì ngày đó em để cho Tống Hi nhìn thấy em chứ, cho nên vì thế anh đã mới muốn đuổi em đi? Nếu như là vì nguyên nhân đó, thì cái lỗi ngày hôm đó hoàn toàn không phải do em gây nên.” Chỉ là do thời gian trùng hợp mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 261: Chương 225: Đại kết cục 1 (tiếp theo)

Cô đã theo anh tròn năm năm rồi. Nguyên nhân cô ở lại bên cạnh anh không đơn giản chỉ là vì tiền, mà quan trọng hơn là vì cô yêu anh! Từ lần đầu tiên khi cô nhìn thấy anh, cô đã yêu anh thật sâu đậm, không cách nào tự thoát ra được! Vì thế, cho dù anh có đối xử với chính bản thân cô tàn nhẫn thế nào đi nữa, thậm chí anh còn vô tình chiếm đoạt mất đứa con gái của cô, thì trong cổ họng của Lý Duyệt cô cũng không dám kêu rên một tiếng, cũng chỉ bởi vì, cô sợ anh sẽ đuổi mình đi, nhưng mà hôm nay...

“Cô là một người phụ nữ rất tốt, chỉ là giờ đây tôi đã chán ngấy cô rồi!” Tuy Tống Linh không phải là người bản tính trời sinh lãnh huyết vô tình, nhưng nhìn thấy Lý Duyệt rơi lệ như thế, trong thâm tâm anh ta cũng cảm thấy có chút không đành lòng.

Chán ngấy ...

Chỉ có hai chữ ngắn ngủn như vậy thôi sao?

Hai mắt Lý Duyệt đầm lệ, cô thống khổ kéo miệng ra, trên đôi môi của cô thoáng hiện một nụ cười tràn đầy sự đau khổ, nhìn nụ cười này của cô còn khó coi hơn là nhìn cô khóc, nói: “Anh đã nhìn trúng một cô gái khác rồi, có đúng hay không? Bởi vì các cô ấy trẻ đẹp hơn em, vì thế anh mới chán ngấy em, có phải không?” Cô cắn chặt đôi môi, vẻ đầy tủi thân, trong lòng đau như bị dao cắt.

Tống Linh nhìn Lý Duyệt đầy vẻ bất đắc dĩ, lắc lắc đầu, đưa tay ra cầm lấy bàn tay của cô đang bám ở trên cánh tay của mình, cứng rắn lời tuốt xuống, tiếp tục nói: “Tôi đã chán ngấy tất cả mọi trò chơi trên cuộc đời này rồi, từ nay về sau, tôi chỉ muốn làm một người cha xứng đáng.” Làm một người chồng nữa...

Đúng vậy, giờ đây Tống Linh cực kỳ mong muốn mình có được một cuộc sống thật tốt đẹp. Đợi đến khi anh ta giải quyết xong chuyện với Nhiếp Từ Phong, thì sau đó anh sẽ mang theo Hi nhi và Đường Đường xa chạy cao bay, từ đó cả nhà bọn họ sẽ sống một cuộc sống gia đình hạnh phúc. Nghĩ đến điều này, cánh môi mỏng của Tống Linh không kiềm chế được mà thoáng nhếch lên, hé nở một nụ cười yếu ớt.

Nụ cười này của Tống Linh, Lý Duyệt cô chưa từng bao giờ nhìn thấy!

Trong nháy mắt, trái tim của Lý Duyệt như bị chìm sâu vào trong đáy cốc. Cô đã sống chung với anh suốt năm năm qua, nhưng anh keo kiệt đến mức chưa từng bao giờ tặng cho cô một nụ cười tươi tắn và vui vẻ. Hai người vừa thấy mặt nhau là đã vội và kéo nhau lên trên giường, sau đó anh lạnh lùng vứt bỏ lại ở trên chiếc giường lớn cho cô một tờ chi phiếu... Thế nhưng, hiện tại anh lại có thể nở một nụ cười dịu dàng đến như thế. Lý Duyệt cô dám khẳng định, nhất định bên trong nụ cười này của anh phải có nguyên nhân của nó.

Bất ngờ, trong đầu Lý Duyệt chợt nhớ lại cảnh tượng khác biệt của ngày hôm đó, Lý Duyệt chợt sùng sốt, sắc mặt thản ra ngo ngẩn.

Cô nhìn vào Tống Linh thật sâu, từ trong khóe mắt nước mắt của cô như chuỗi hạt bị đứt dây, cuộn trào ra mãnh liệt, không ngừng tuôn rơi xuống gương mặt đã tái nhợt của cô. Thật lâu sau, từ giữa đôi môi run rẩy của cô, một câu nói mới bật thốt ra được khỏi miệng cô, Lý Duyệt hỏi lại anh một câu: “Anh đã thực sự yêu người phụ nữ kia rồi phải không?”

Tống Linh liếc mắt nhìn lại Lý Duyệt một cái, nhưng anh cũng không trả lời câu hỏi kia của cô, mà chỉ cấp tốc thu lại nụ cười yếu ớt vừa mới thoáng hiện ra trên khóe môi kia, nhàn nhạt nói lại với Lý Duyệt một câu: “Hãy chú ý bảo trọng bản thân mình!” Sau đó dưới ánh mắt còn chứa đầy bao nỗi mong lung của cô, cứ như vậy, Tống Linh thản nhiên bước đi ra khỏi gian phòng.

“Rầm!” Tiếng đóng cửa mạnh mẽ truyền đến, lúc này Lý Duyệt tựa như một con rối bị chặt đứt dây, nặng nề ngã ngồi trở lại trên giường. Một giây sau, nước mắt cô càng cuộn trào tuôn ra mãnh liệt hơn. Thân thể của cô cũng run lên bần bật không ngừng theo tiếng khóc bi thương, tựa như những chiếc lá khô run rẩy đang rụng trong ngày mùa thu.

Cô cứ lặng lẽ khóc như thế, cắn môi nhìn xuống trên mặt đất, nơi Tống Linh vừa mới rời đi, trong đáy mắt tràn đầy nước mắt của cô, giờ đây lại tràn ngập sự đổ lệ cùng hận ý nồng đậm.

Tổng Hi!

Cô đã đoạt đi đứa con gái của tôi rồi mà còn cảm thấy chưa đủ hay sao? Vì sao cô còn muốn cướp đi người yêu duy nhất của tôi nữa! Dựa vào cái gì mà cô thì có được tất cả, mà tôi lại không thể có một thứ gì hết! Chuyện này thật không công bằng!

Lý Duyệt cắn chặt răng lại. Cô cầm lấy cái gối đầu trên giường hung hăng ném mạnh về hướng cửa ra vào. Lửa giận trong lòng cô khó dẹp lại nổi, một con giận dữ tựa như ngọn lửa phần nộ bốc lên ngàn ngút, thiêu đốt trong ngực cô đến bỏng rát. Một ý niệm ác độc nảy sinh, dần dần thành hình ở trong lòng của cô.

Nếu như Tổng Hi kia mà chết đi, vậy thì Đường Đường sẽ có thể tiếp tục trở lại để sống bên cạnh cô một lần nữa!

Đúng vậy! Chỉ cần là Nhiếp Tử Vũ kia chết đi mà thôi!

*****

Vào khoảng chiều tối hai ngày sau.

Tổng Linh đi ra ngoài cửa trước tiên, anh đi đến bãi đỗ xe ở phía đằng trước cửa nhà hàng. Tiếp ngay sau đó, Nhiếp Tử Vũ nắm tay Đường Đường cùng nhau bước từ trong nhà hàng đó ra ngoài cửa.

Đường Đường nhỏ nhỏ vuốt vuốt vào cái bụng đã ăn đến tròn vo của mình, nhưng hình như cô bé vẫn cảm thấy chưa được thỏa mãn, nên cứ thè cái đầu lưỡi của mình ra để liếm liếm quanh cái miệng của mình. Bộ dáng liếm môi đó của cô bé chứa đựng đầy vẻ mê say, ai nhìn thấy đáng có bao nhiêu sự đáng yêu thì có bấy nhiêu vẻ đáng yêu.

Nhiếp Tử Vũ cười yếu ớt nhìn cô bé, đột nhiên cô phát hiện ra nơi khóe miệng của con gái còn lưu lại chút thức ăn, liền vội vã mở túi xách ra định lấy ra chiếc khăn tay để lau cho con gái. Nhưng mà chiếc khăn tay bằng tơ lụa quá trơn, Nhiếp Tử Vũ lại không giữ chặt, cho nên khi một luồng gió thổi tới đã cuốn luôn chiếc khăn tay kia đi, thổi bay ra tới ven đường.

“Mẹ, khăn khăn...” Đường Đường chỉ vào khăn tay vừa bị gió lại thổi bay tiếp ra tới giữa đường kêu ầm lên: “Đề Đường Đường đi nhặt khăn lại cho mẹ!” Nói xong, cái chân nhỏ đã liền dạt ra định chạy đi, hướng về phía bên cạnh đường cái. Nhưng Đường Đường còn chưa kịp bước đi được một bước thì đã bị Nhiếp Tử Vũ vội vã kéo ngược trở lại về phía sau.

“Mẹ chưa bao giờ nói với con là chạy ra đường cái sẽ rất nguy hiểm, cho nên một đứa trẻ không thể tùy tiện đi một mình hay sao?” Sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ đầy nghiêm túc, cô cất tiếng nói nghe rất nghiêm khắc, hỏi lại Đường Đường.

“Có ạ.” Đường Đường yếu ớt gật gật đầu.

“Tốt lắm, vậy con hãy ngoan ngoãn ở lại chỗ này chờ mẹ nghe chưa, mẹ đi ra đó nhặt khăn trở về.” Nhiếp Tử Vũ nói rất nghiêm túc, sau khi nhìn Đường Đường gật gật đầu trả lời, lúc này cô mới xoay người chậm rãi đi về phía ven đường cái.

Chương 226- Đại kết cục 2

Đã qua giờ tan tầm, vì thế xe cộ đi lại trên đường cũng không còn nhiều lắm. Nhiếp Tử Vũ nhìn quanh trái phải một lúc, xác định quanh mình không có xe cộ nào sắp chạy qua nơi này, lúc này cô mới cấp tốc chạy ra phía giữa đường, nhặt chiếc khăn tay lên.

Chỉ có điều cô không biết là, khi cô vừa nhặt chiếc khăn tay kia lên, thì trong nháy mắt, một chiếc ô tô nhãn hiệu Ferrari màu hồng đang dừng đỗ ở cách đó không xa, chợt khởi động chạy đi. Đôi mắt của người phụ nữ ở trong xe lộ rõ vẻ sắc bén, ánh mắt nhìn Nhiếp Tử Vũ đầy vẻ nguy hiểm, trong phút chốc cô ta giẫm mạnh xuống chân ga một cái.

Tổng Hi, cô hãy chết đi!

Chân ga bị giẫm mạnh, rốt cuộc chiếc xe Ferrari như một con ngựa hoang bị đứt cương liền phóng vút đi như bay trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 262: Chương 226: Đại kết cục 2

Nhặt chiếc khăn tay lên xong, chính ra phải đi về ngay, nhưng Nhiếp Tử Vũ lại vẫy tay với Đường Đường lúc này đã xông ra đứng ở ven đường cười nhìn cô. Bất ngờ, một luồng ánh sáng từ nơi khác chiếu đến bên cạnh Nhiếp Tử Vũ. Cô quay đầu lại nhìn, sau khi cô nhìn thấy có một chiếc xe Ferrari đang cấp tốc phóng nhanh về phía chính mình, hai tròng mắt của cô liền trừng lớn. Trong đầu óc trống rỗng của cô chợt hiện ra một mảnh màu trắng. Cô cần phải nhanh chóng chạy khỏi nơi đó, nhưng mà lúc này hai chân của cô lại giống như bị đóng đinh cố định lại ở tại chỗ đó vậy, không sao

nhúc nhích g được.

Mà ở ven đường, Đường Đường lại cho rằng mẹ đang hướng về phía chính mình vậy tay một cái như vậy là muốn bảo mình chạy tới. Cô bé vội vã sai bước chân chạy về hướng Nhiếp Từ Vũ đang đứng, miệng gọi: “Mẹ, mẹ...” Tiếng gọi mẹ ngọt ngào ngầy ngầy vọng đến, nhất thời làm cho Nhiếp Từ Vũ chột như thanh tỉnh lại. Cô lập tức quay đầu nhìn về hướng Đường Đường đang xông ra chạy về hướng mình đang đứng, miệng kêu lớn.

“Đường Đường, không được đi qua đây...”

Nhưng mà đã quá muộn, Đường Đường vọt một cái, sông sộc lao vào trong vòng tay ôm ấp của cô.

Nhiếp Từ Vũ trở mắt ra nhìn chiếc xe Ferrari đã cách mình càng ngày càng gần, cô muốn chạy đi cũng đã không còn kịp nữa rồi! Lúc này, ý nghĩ duy nhất của cô là làm thế nào có thể ôm chặt lấy Đường Đường trong lòng mình, không để cho con gái bị gặp chuyện không may!

Chiếc xe Ferrari cách cô càng ngày càng gần, năm thước, bốn thước... Giữa lúc Nhiếp Từ Vũ tuyệt vọng, hai mắt nhắm lại dự định chấp nhận sự đau đớn này, thì ngoài ý muốn, khi chiếc xe Ferrari chạy đến cách chỉ còn khoảng hơn một thước, thì đột nhiên lại quẹo tay lái vào một cái. Một giây sau, chỉ nghe thấy tiếng “rầm” một cái vang lên. Sau một tiếng động thật lớn đó, tất cả âm thanh trong thế gian tựa như biến mất không còn thấy gì nữa.

Không thấy sự đau đớn như đã nghĩ, chỉ thấy tiếng động cực lớn ngoài ý muốn vang lên. Tất cả những thứ này làm cho Nhiếp Từ Vũ mở hai mắt ra. Cô quay đầu nhìn về phía bên cạnh, chỉ thấy chiếc xe Ferrari bị lao mạnh mẽ lên gốc cây, nơi đầu xe vẫn còn đang bốc khói, kính chắn gió đã hoàn toàn bị nghiền nát, dưới lớp khói, tình hình ở trong xe đã không thể nào nhìn rõ được nữa.

Tiếng động va chạm vang lên thật lớn đã thu hút không ít những người qua đường ở xung quanh đó vây tròn lại để xem. Chỉ chốc lát sau, phía trước chiếc xe Ferrari kia đã có một đám người vây quanh. Bọn họ bàn tán chỉ trỏ vào chiếc xe giờ đây đã bị phá hủy, nhưng lại không có một ai tiến lên phía trước để kiểm tra tình hình thương thế của chủ xe.

“Trời ạ!” Nhiếp Từ Vũ hét lên một tiếng chói tai vội vã kéo Đường Đường vẫn còn đang khiếp sợ nằm trong lòng mình chạy tới, gạt mọi người ra, chạy về phía người lái xe vẫn còn đang ngồi ở trong đó.

Cửa sổ xe cũng đã bị bẹp dúm, Nhiếp Từ Vũ nhanh chóng đưa tay vào cửa sổ xe dò tìm chốt mở cửa xe. Cũng ngay trong nháy mắt đó, thoáng có một bóng đen nặng nề ngã nhào về phía Nhiếp Từ Vũ, may mắn cô nhanh tay nhanh mắt nên đã đỡ được cô.

Chủ xe là một người phụ nữ.

Một mái tóc lượn sóng dài như thác rơi là tà ở trong ngực Nhiếp Từ Vũ, một máu tươi từ trên trán của cô chảy ồ ồ ra ngoài, chảy xuống theo khóe mắt của cô, máu đỏ tươi chảy ra che khuất hình dạng chân thật của cô gái, sắc mặt của cô lúc này còn trắng hơn cả tờ giấy trắng.

“Tiểu thư... Tiểu thư, cô không sao chứ?” Nhiếp Từ Vũ nhẹ giọng gọi cô gái kia, thấy người phụ nữ vẫn không có phản ứng, cô thử nhẹ nhàng vỗ một cái vào mặt của cô, lúc này mới thấy cô gái có một chút phản ứng.

Lý Duyệt khó khăn cố mở mí mắt nặng nề của mình ra, hình ảnh đầu tiên phản chiếu vào mắt trong mắt của cô là khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng của Nhiếp Từ Vũ. Lý Duyệt vẫn còn mơ hồ, khi nhìn lại lần thứ hai, cô nhớ lại được những chuyện đã xảy ra với mình. Cô vốn dĩ đâm xe vào Nhiếp Từ Vũ, thế nhưng cuối cùng thế nào mà Đường Đường lại xuất hiện ở trước mắt cô, ở một giây phút đó, cô đã dứt khoát chuyển động bẻ ngoặt tay lái, rút cuộc cho chiếc xe Ferrari của mình đâm vào gốc cây.

Đường Đường.. Đường Đường của cô có bị làm sao hay không ... Nghĩ đến con gái của mình, Lý Duyệt dùng một chút sức lực còn sót lại của mình cố nhô người dậy, hít mất tim tòi ở trong đám người kia bóng dáng gương mặt mà cô ngày nhớ đêm mong. Bất ngờ, tầm mắt của cô dừng lại ở bên cạnh Nhiếp Từ Vũ ở cách đó không xa, khóe miệng thuận tiện thoáng hiện lên một nụ cười dịu dàng ấm áp.

“Con gái... con gái của tôi...” Hơi thở của cô mong manh, giọng nói như có như không, nhưng Nhiếp Từ Vũ vẫn nghe thấy rất rõ ràng những lời kia của Lý Duyệt.

Chẳng lẽ con gái của cô gái kia cũng ở trên xe? Trong lòng Nhiếp Từ Vũ giật mình, vội vã ngẩng đầu lên nhìn vào phía trong xe, nhưng mặc cho cô đã quét mắt ở trong xe rất nhiều lần nhưng cũng không hề phát hiện ra con gái của cô gái kia theo như lời cô vừa nói.

“Vị tiểu thư này, cô chắc chắn là con gái của cô có mặt ở bên trong xe không?” Nhiếp Từ Vũ chăm chú hỏi, lúc này cô mới phát hiện ra tầm mắt của cô gái không nhìn vào ở trong xe, mà đang nhìn ra bên ngoài xe, gắn vào trên người Đường Đường đang ở ngay bên cạnh Nhiếp Từ Vũ. Nhiếp Từ Vũ liền sững sờ ngây người ngay tại chỗ.

Lý Duyệt đưa tay lên muốn kéo Đường Đường lại gần hơn, nhưng mà Đường Đường vừa nhìn thấy gương mặt của cô bị máu nhuộm đỏ đến đáng sợ nên cảm thấy sợ hãi trốn vào phía sau Nhiếp Từ Vũ. Thấy con gái bị sợ hãi vì hình dạng của mình, trái tim của Lý Duyệt trở nên căng thẳng, nỗi đau đớn của thân thể không thể lấn át nỗi đau đớn trong trái tim của cô đau: “Đường Đường... Đường Đường của mẹ... Con gái của mẹ... Con không phải sợ mẹ như vậy, mẹ là mẹ của con đây mà...”

Ánh mắt đầy sự sợ hãi và xa lạ của Đường Đường làm cho trái tim của Lý Duyệt đau nhói. Từ trong đôi mắt của Lý Duyệt, những giọt nước mắt hòa lẫn vào máu tươi rơi xuống dưới, làm nhiễm đỏ cả bộ váy áo màu trắng của Nhiếp Từ Vũ đang mặc trên người.

Lý Duyệt chỉ cảm thấy trong sức lực trong cơ thể của mình đang mất đi từng chút một. Cô đã phải thật vất vả để gắng gượng suốt hai phút qua, sau khi đã ngắm nhìn Đường Đường đủ rồi, cô duỗi tay ra thả người rơi xuống nghe “bịch” một tiếng, sau đó ngất đi...

*****

Lấy xe xong Tống Linh không nhìn thấy hai mẹ con Đường Đường đứng chờ đợi anh ở tại chỗ đã quy định, lại phát hiện ra có một đám người đang chen chúc âm ỉ ở phía đó. Tống Linh cho rằng hai mẹ con Nhiếp Từ Vũ cũng đang ở đó để nhìn ngó cái gì đó. Tống Linh lạnh mặt vắt và gạt đám người kia ra, vừa nhìn vào anh đã nhận ra, nhân vật đang bị mọi người vây vòng quanh ở trong đó vậy mà lại chính là Nhiếp Từ Vũ.

“A, rốt cuộc anh đã tới rồi!” Ánh mắt nhanh nhạy của Nhiếp Từ Vũ vừa liếc mắt một cái liền phát hiện ra Tống Linh. Nhìn thấy anh, Nhiếp Từ Vũ tựa như tím đờc vị cứu tinh vậy.”Linh, anh mau chóng qua đây một chút đi, đưa vị tiểu thư này đến bệnh viện cấp cứu, em cảm thấy sức khỏe của cô đã lâm vào trạng thái rất không tốt.” Nhiếp Từ Vũ nóng ruột đến độ đầu vã đầy mồ hôi.

“Em đang làm cái gì ở đây vậy?” Tống Linh cau mày đi lên phía trước, nhìn thấy cả người cô toàn là máu, lập tức lo lắng hỏi: “Em đã xảy ra chuyện gì thế? Tại trên người lại nhiều máu như vậy?” Anh tiến lên ôm lấy hai cánh tay của cô, ánh mắt vội vã tỉ mỉ kiểm tra xem vết thương trên người của cô thế nào, hoàn toàn không buồn chú ý tới Lý Duyệt đang nằm ở trên đầu gối của Nhiếp Từ Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 263: Chương 226: Đại kết cục 2 (tiếp theo)

“Không phải em bị xảy ra chuyện, mà là vị tiểu thư này.” Nhiếp Từ Vũ nghiêng đầu liếc mắt nhìn lại anh một cái để cho Tống Linh được an tâm, vội vã chỉ chỉ vào Lý Duyệt đã hôn mê. Cô đã gọi điện thoại cấp cứu, nhưng bọn họ nói xe cấp cứu cũng đã đi hết rồi, chỉ có thể nhờ chính cô đưa người đến bệnh viện để cấp cứu mà thôi.

Tống Linh nhìn theo hướng tay chỉ của Nhiếp Từ Vũ, khi anh nhận thấy rõ người đang bất tỉnh nhân sự nằm xoài ra ở trên đầu gối của Nhiếp Từ Vũ chính là Lý Duyệt, thì con người liền trờn lên thật lớn, nhìn như sắp phóng ra bên ngoài, biểu tình trở nên cứng ngắt, cả người Tống Linh đều sửng sốt ở tại chỗ.

“Linh, anh còn đứng ngây ngốc ở đó làm cái gì đó! Nhanh lên một chút đi, mau đưa cô gái này đi bệnh viện cấp cứu, nếu không mau chóng đi ngay, nói không chừng không còn kịp nữa đâu.” Nhiếp Từ Vũ kéo kéo Tống Linh lúc này phảng phất như bị mất hồn vậy, lo lắng nói: “Cô ấy đã bị chảy mất rất nhiều máu rồi, em đang lo lắng không biết liệu cô ấy có thể qua khỏi hay không nữa...”

Rốt cuộc Nhiếp Từ Vũ đã hò hét lôi kéo được ý thức của Tống Linh trở về, ánh mắt đầy phức tạp rơi vào gương mặt của Lý Duyệt lúc này đang dần bị máu nhuộm đỏ nhìn giống như một đóa hoa anh túc đang nở rộ trên mặt của cô. Một giây sau, anh khom lưng cúi người luồn tay xuống bên dưới chỗ ngồi lái xe, ôm ngang người Lý Duyệt bế xốc lên. Không chần chừ, anh nhanh chóng ôm chặt lấy Lý Duyệt, sau gạt mọi người đang vây xung quanh ra, sải bước nhanh chóng đi về phía xe của anh đang đỗ.

Mà Nhiếp Từ Vũ cũng rất nhanh leo lên chiếc xe Ferrari thu thập túi xách, chìa khóa của Lý Duyệt, sau đó cô dắt theo Đường Đường đuổi theo chân Tống Linh đi tới nơi xe ô tô đang dừng đỗ.

Ở trên xe.

Lý Duyệt bị hôn mê bất tỉnh được đưa vào đặt nằm ở ghế ngồi phía sau. Còn Nhiếp Từ Vũ toàn thân nhuốm đầy máu liền ôm Đường Đường còn đang run lẩy bẩy ngồi ở ghế kế bên tài xế. Tống Linh ngồi lên vị trí tài xế bắt đầu khởi động xe, nhấn chân ga thật mạnh, cho xe phóng đi rất nhanh, gương mặt của anh vẫn giữ vẻ bình tĩnh, hai cánh môi mím chặt lại không nói một câu.

Mặc dù trầm mặc không nói năng gì, nhưng Tống Linh vẫn thường xuyên liếc nhìn qua kính chiếu hậu quan sát Lý Duyệt đang nằm ở ghế ngồi phía sau xe, gương mặt tuấn dật của anh lộ rõ vẻ căng thẳng đến gắt gao .

Nhiếp Từ Vũ quay đầu lại liếc mắt nhìn Lý Duyệt, đột nhiên ai oán thở dài một hơi, nói: “Ài, lại nói đến chuyện cô ấy vòng tay lái cho xe đâm vào gốc cây ven đường, trong chuyện này có một nửa thuộc trách nhiệm của em.” Lại nói tiếp, phải trách Nhiếp Từ Vũ cô mới đúng!

Nghe vậy, Tống Linh quay đầu lại, mắt hơi híp lại nhìn về phía Nhiếp Từ Vũ: “Em nói vậy là có ý gì?”

“Thì lúc vừa vặn cái khăn tay của em bị gió thổi bay ra ngoài, em liền chạy ragna đường để nhặt lại. Cũng không biết lúc đó cô ấy có nhìn thấy hai mẹ con em hay không mà xe phóng vọt đi về phía em rất nhanh. Về sau có lẽ là nhìn thấy hai mẹ con em, cho nên cô ấy mới đột nhiên xoay chuyển tay lái vòng qua, rốt cuộc mới bị đâm vào gốc cây như thế!” Nhớ lại tình hình trong giây phút nguy cấp kia, cho đến tận bây giờ, trong lòng của Nhiếp Từ Vũ vẫn còn cảm thấy sợ hãi, mà khi đó, thực sự Nhiếp Từ Vũ cũng đã chuẩn bị tư tưởng mình sẽ chết rồi.

Vọt tới sao?

Đôi mắt của Tống Linh liền lập tức hơi híp lại, cặp mày kiếm của anh chau lại, mi tâm nhú chặt vào nhau. Anh dùng ánh mắt sâu xa khó hiểu đánh giá Lý Duyệt ở trong gương, đáy mắt nở rộ ánh nhìn lạnh lùng sắc bén. Anh không phải Nhiếp Từ Vũ, nhưng anh lại không cho rằng trong chuyện này Lý Duyệt

phóng xe nhằm về phía của Nhiếp Tử Vũ chỉ là một sự vô ý!

Lý Duyệt, tôi thật sự không thể nào ngờ rằng, cô vậy mà lại muốn làm thương tổn tới Hi nhi!

Trong đôi con ngươi đen thẳm của Tống Linh chợt lóe lên ánh lửa giận không sao kiềm chế nổi. Tống Linh lạnh lùng nhếch miệng thoáng hé mở một nụ cười, một nụ cười chứa đựng và thâm trầm...

*****

Xe đi đến bệnh viện, Lý Duyệt rất nhanh chóng liền được đưa vào phòng cấp cứu để giải phẫu. Tống Linh ôm lấy Đường Đường vẫn còn đang trong trạng thái kinh hồn chưa bình tĩnh lại được, trông coi ở ngoài cửa phòng giải phẫu, còn Nhiếp Tử Vũ thì đi vào toilet.

“Rào rào” tiếng dòng nước chảy truyền đến, Nhiếp Tử Vũ dùng sức chà xát rửa đôi tay của mình đang tràn đầy máu tươi. Cô phải dùng dung dịch rửa tay rửa đi rửa lại rất nhiều lần. Sau khi rửa sạch bằng nước sát khuẩn nhiều lần, lúc này mùi máu tươi nồng đậm trên tay cô mới bay đi hết sạch. Cô khum hai bàn tay của mình lại, hứng nước vã lên trên mặt mình để rửa mặt, sau khi đóng lại vòi nước, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới lấy chiếc khăn tay trong túi ra để lau mặt.

Nhìn gương mặt của mình trong gương, trong đầu Nhiếp Tử Vũ không khỏi hiện lên cảnh tượng lúc người phụ nữ kia té xỉu lúc trước. Cô gái đó đã đích đích xác xác nói ra hai chữ “con gái” không sai, thế nhưng cô ấy định gọi ai ở đó? Nhiếp Tử Vũ nghiêng đầu ngẫm nghĩ, có chút buồn bực. Thành linh, Nhiếp Tử Vũ đột nhiên như sợ nhớ tới điều gì đó, trong đáy mắt trong veo của cô chợt vụt sáng lên.

“Đúng rồi, mình quên mất vẫn còn chưa thông báo cho người nhà của người phụ nữ kia!” Nhiếp Tử Vũ vội vã mở chiếc túi da của cô gái nọ, mà vừa rồi cô đã vội vã cầm theo, lục tìm trong đó một phen, rốt cuộc cô tìm được chiếc điện thoại di động của người phụ nữ kia. Cô sốt ruột mở khóa màn hình điện thoại, nhưng khi nhìn rõ hình ảnh hiện ra ở trên màn hình, ánh mắt của cô như bị đờ đẫn, trông mắt mở trừng thật lớn.

“Cái này...” Chỉ thấy trên màn hình kia hiện lên rõ ràng hình ảnh một nhà ba người, người phụ nữ kia không thể nghi ngờ chính là người phụ nữ đã bị xảy ra tai nạn xe cô kia. Cô gái kia nhìn vào trong ống kính vẻ mặt tươi cười có vẻ rất hạnh phúc, còn có một đứa nhỏ được cô gái ôm ở trong ngực của mình, còn người đàn ông thì đang đứng ở bên cạnh cô gái, lấy góc độ của người phụ nữ để nhìn thì không thể nghi ngờ tấm hình này là tự chụp. Ảnh chụp bản thân thì không có gì phải ngạc nhiên nhiều lắm, nhưng điều đáng ngạc nhiên nhất ở đây chính là gương mặt của người đàn ông đang đối diện với ống kính kia, người đàn ông đang bày ra một bộ mặt tuấn kiệt và lạnh lùng kia không khó để có thể nhận ra rõ ràng, đó là ... Tống Linh! Không sai, đó chính là Tống Linh! .

Không thể ngờ rằng cô vậy mà lại có thể nhận ra được Tống Linh...

Sự thật này làm cho Nhiếp Tử Vũ nhìn đến trở mắt mà không thể nói nên được một câu, hai tròng mắt của cô bình tĩnh nhìn vào tấm ảnh chụp. Bất ngờ, cô lại phát hiện một điều gì đó. Tấm ảnh cô cứ nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm vào đứa trẻ ở trong tấm ảnh chụp, đang được người phụ nữ kia ôm ấp, không hiểu sao, cô cảm thấy hình dạng của đứa trẻ rất quen thuộc, tựa như cô đã gặp đứa nhỏ ở nơi nào đó vậy... Nhưng Nhiếp Tử Vũ vắt hết óc ra để nghĩ mà không nhớ ra là cô đã từng gặp ở đâu, vì vậy cô cũng chỉ có thể bỏ qua.

Nếu như nói rằng người phụ nữ này là tình nhân của Tống Linh, thì chắc chắn đứa trẻ đang ở trong lòng người phụ nữ kia chính là con gái của anh rồi. Nhiếp Tử Vũ nghĩ vậy, nhưng lập tức liền lắc lắc đầu thật mạnh, sau đó quyết định vứt hết mọi suy nghĩ trong đầu lên trên không trung.

Nhiếp Tử Vũ, đây là việc riêng của nhà người ta, mày quản anh ta nhiều như vậy để làm cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 264: Chương 226: Đại kết cục 2 (tiếp theo)

Nhiếp Tử Vũ dùng tay vỗ vỗ vào mặt mình cố giữ cho mình sự tỉnh táo, lập tức không nhìn vào tấm ảnh trên màn hình điện thoại nữa. Cô mở danh bạ điện ra nghĩ muốn tìm số để liên lạc với người nhà của người phụ nữ kia, vậy mà, trong danh bạ điện thoại cư nhiên chỉ có một số duy nhất của Tống Linh! Mặc cho cô tìm lại tất cả những tin nhắn gì gì đó lúc trước, cũng không hề tìm ra được một người nào khác.

“Liệu cô gái kia có thể lưu số điện thoại ở trong máy vì tính xách tay không nhỉ.” Nhiếp Tử Vũ suy đoán, ôm suy nghĩ trong lòng lại mở túi xách của người phụ nữ kia ra tìm kiếm lại một lần nữa. Cô phát hiện ra ngoại trừ một ít đồ trang điểm bên ngoài thì cũng chỉ còn lại một chiếc ví tiền. Quên đi, không có điện thoại thì tìm được thẻ căn cước của cô gái kia cũng sẽ có thể tìm được người nhà! Nghĩ như vậy, Nhiếp Tử Vũ lại lật giờ ví tiền của cô gái ra, chỉ là lần này, Nhiếp Tử Vũ liền ngây ngẩn cả người.

Bởi vì cô vừa lật mở chiếc ví da thì phát hiện cái chỗ nên để chứng minh thư thì lại kẹp một tấm hình, mà đứa trẻ trong tấm ảnh chụp kia rõ ràng là Đường Đường con gái của cô!

Vì sao ảnh chụp của Đường Đường lại ở chỗ này! Trong nháy mắt, đôi mi thanh tú của Nhiếp Tử Vũ nhú chặt lại, dựng đứng lên. Cô nhìn vào tấm ảnh chụp kia, trong ảnh Đường Đường đang hướng về phía ống kính cười đến ngọt ngào, từng vắn đề nghi vắn đột nhiên cuộn cuộn nổi lên không ngừng hiện

ra trong đầu của cô. Nhiếp Tử Vũ chợt nhớ lại trước khi bất tỉnh độ hơn mười giây, người phụ nữ kia đã đột nhiên gọi vang lên “con gái tôi”, dĩ nhiên là người phụ nữ ấy đã nhìn vào Đường Đường mà kêu lên...

Sự nhận thức này đã giáng cho Nhiếp Tử Vũ một kích nặng nề, đầu cô chợt vang lên những tiếng kêu ong ong. Nhìn Đường Đường trong tấm ảnh chụp, rồi lại nhìn sang tấm hình chụp trên màn hình điện thoại di động của cô gái kia, rốt cuộc Nhiếp Tử Vũ đã nghĩ ra rồi. Cô đã nhớ ra đứa trẻ trong tấm ảnh chụp kia nhìn trông giống người nào! Thì ra đó là thời kì Đường Đường còn là trẻ con!

Ảnh chụp Đường Đường ở trong bóp da của người phụ nữ kia, không chỉ như vậy, tấm hình người phụ nữ còn ôm Đường Đường thời còn nhỏ để chụp hình, cộng thêm trước khi ngất đi người phụ nữ kia còn nhìn vào Đường Đường mà gọi “con gái”... Trong khoảng thời gian ngắn, mạch suy nghĩ của Nhiếp Tử Vũ trở nên rối loạn.

Ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc của cô cứ di chuyển qua lại giữa tấm hình chụp chân dung của Đường Đường với tấm hình chụp Đường Đường trên màn hình của điện thoại di động... đột nhiên Nhiếp Tử Vũ cảm thấy đầu của mình đau nhức đến không sao chịu nổi!

Rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?!

*****

Rốt cuộc Nhiếp Tử Vũ cũng không thể nào nghĩ ra được rõ ràng về mối quan hệ giữa Đường Đường với người phụ nữ kia. Nhưng cô lại nghĩ tới, có một người nhất định sẽ biết được tất cả chân tướng những chuyện này. Vì để phòng ngừa ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra, Nhiếp Tử Vũ liền thả lại chiếc túi xách của người phụ nữ kia vào trong xe của Tống Linh, sau đó cô giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, chạy nhanh tới trước phòng giải phẫu.

“Linh, tình hình của cô ấy thế nào rồi?” Nhiếp Tử Vũ đi tới bên người Tống Linh ngồi xuống, lo lắng hỏi.

“Anh cũng không được rõ ràng lắm.” Tống Linh nhàn nhạt nhìn cô một cái, vẻ mặt của anh ta không chút biểu cảm.

Ánh mắt của Nhiếp Tử Vũ đầy kiên định, nhìn như khóa chặt vào gương mặt của Tống Linh, không bỏ qua bất kể một sự biến đổi nào, dù chỉ là một là hành vi nhỏ nhất. Sau đó Nhiếp Tử Vũ đột nhiên thờ dài một hơi nói ra một câu đầy vẻ áy náy: “Làm sao bây giờ? Em đã vội vội vàng vàng chỉ mong đến đây thật nhanh, cho nên đã quên không mang túi của vị tiểu thư kia đến đây mất rồi, chuyện này không thể không liên lạc với người nhà của cô ấy. Linh, anh là người có sự giao thiệp rộng rãi như vậy, anh có biện pháp nào để có thể liên lạc được với người nhà của anh ấy hay không?”

“Thật xin lỗi, chuyện này anh không thể làm được.” Trong đáy mắt của Tống Linh thoáng hiện ra một ánh mắt có chút gì đó đầy vẻ áy náy. Tiếp ngay sau đó Tống Linh thu lại con ngươi khôi phục lại sự yên lặng như ngày trước.

Mặc dù từ đầu chí cuối gương mặt của không lộ chút biểu tình nào, thế nhưng do Nhiếp Tử Vũ quan sát cẩn thận, cho nên vừa rồi khi Tống Linh trả lời câu hỏi của cô, cô đã kịp bắt gặp được từ nơi đáy mắt của anh chợt lóe lên vẻ kinh hoàng. Rõ ràng là anh có biết về chuyện này, nhưng tại sao Tống Linh lại lừa dối cô, nói rằng anh không biết gì hết, rốt cuộc nguyên nhân chân tướng của sự việc ở đây là gì vậy nhỉ! Nhưng cũng chính trong nháy mắt, Nhiếp Tử Vũ đã khẳng định chắc chắn rằng, nhất định Tống Linh đã gạt cô chuyện gì đó, hơn nữa còn là một chuyện rất nghiêm trọng!

“Linh, về này, sau khi em ngẫm lại toàn bộ sự việc, Nhiếp Tử Vũ càng cảm thấy vị tiểu thư kia có chút gì đó rất kỳ quái.” Nhiếp Tử Vũ lại nói tiếp, kể lại toàn bộ những chuyện vừa mới xảy ra: “Vừa rồi lúc cô ấy sắp sửa bất tỉnh nhân sự, vậy mà cô ấy lại có thể vẫy tay nhưng chỉ hướng về phía Đường Đường, hơn nữa gọi Đường Đường là con gái.” Nói xong, Nhiếp Tử Vũ càng chăm chú quan sát những biểu lộ dù chỉ là biến đổi nhỏ nhất trên mặt của Tống Linh.

Lời nói vừa thốt ra, chỉ thấy biểu tình của Tống Linh cứng lại mất hai giây, lập tức anh chỉ khẽ cười nhỏ nhẹ nói: “Anh nghĩ hẳn là cô ấy đã sản sinh ảo giác thôi, cho nên mới nhìn Đường Đường mà coi thành con gái của cô ấy.” Tống Linh cười gượng nói giải thích, tựa như không hề có chuyện gì vậy. Nhưng mà tay trái của anh ta giấu ở phía sau Đường Đường lại nắm chặt thành quyền, tiết lộ cảm xúc thật sự lúc này của anh ta.

Lý Duyệt chết tiệt kia, không ngờ rằng khi đã sắp chết rồi mà cô vẫn còn muốn vạch trần nguồn gốc của tôi nữa sao! Hừ, cuối cùng cô cũng đã chết rồi, bằng không, cho dù cô không chết, nhưng vì muốn chấm dứt hậu họa sau này, tôi cũng sẽ giết chết cô mà không có một chút lưu tình chút nào!

Đang lúc Tống Linh còn đang mãi nghĩ ngợi lúc, đèn đỏ ở cửa phòng giải phẫu chuyển thành đèn xanh, một vị bác sĩ đi từ trong phòng giải phẫu ra bên ngoài. Nhiếp Tử Vũ thấy thế vội vã chạy đến nghênh đón, đang định mở miệng ra hỏi, thì vị bác sĩ kia tựa như đã biết rằng cô xông đến là muốn hỏi điều gì, bèn lắc lắc đầu, tháo chiếc khẩu trang xuống, lộ ra biểu tình tiếc nuối.

“Xin lỗi, chúng tôi đã hết sức cố gắng, nhưng do người bị thương đã bị mất quá nhiều máu...”

Nhiếp Tử Vũ sùng sốt, máu trong toàn thân của cô như đông lại. Cô nhủ mảy chậm rãi xoay người đi, cũng trùng hợp đúng lúc đó, cô nhìn thấy nơi đáy mắt của Tống Linh lúc trước còn mang vẻ vô thần nhưng lúc này lại thoáng toát ra một ánh nhìn sáng rõ và sắc bén.

Sau đó, vì Tống Linh ở lại để xử lý chuyện của người phụ nữ kia, cho nên đã nói với Nhiếp Tử Vũ đưa Đường Đường về nhà trước. Nhưng Nhiếp Tử Vũ cũng không trực tiếp về nhà ngay, mà cô đã đi tới một nơi nào đó trước sau đó mới về nhà.

Chuyện này cũng không cần phải xem xét đến nữa. Người phụ nữ kia đã chết, người duy nhất có thể nói cho cô biết chân tướng sự việc, ngoại trừ Tống Linh ra sẽ không còn một ai nữa, cho nên cô chỉ có thể tự bản thân mình đi tìm kiếm sự thật...

Chuyện của Lý Duyệt cũng chưa tạo thành ảnh hưởng gì quá lớn cho Tống Linh, vì thế ngay sau ngày đó, anh ta đã lập tức khôi phục lại như bình thường, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Chương 265: Chương 226 : Đại kết cục 2 (tiếp theo)

Năm nay nghỉ hè tới hơi trễ, so với năm trước chậm đến hơn một tuần.

Cũng trong ngày hôm ấy.

Tống Linh ngồi ở trong ghế sofa, nhìn Nhiếp Tử Vũ đang ngồi ở phía đối diện cùng xem phim hoạt hình với Đường Đường, anh ta nhấc môi mông lên, hỏi: “Đường Đường, năm nay con muốn đi nơi nào để chơi?” Từ hồi Đường Đường mới bắt đầu được hai tuổi, mỗi một năm vào dịp nghỉ hè, Nhiếp Tử Vũ đều sẽ đi du lịch với Đường Đường một lần. Lần này, Tống Linh cũng muốn tham dự thêm vào chuyến du lịch của hai mẹ con cô.

“Nước Mỹ à!” Đã sớm xác định được vị trí mà mình sẽ đi du lịch trong năm nay, Đường Đường liền nở một nụ cười rực rỡ, xán lạn, híp cả mắt trả lời.

Tống Linh gật gù đầu, tầm mắt dừng lại ở trên người của Nhiếp Tử Vũ biểu cảm vẫn như trước, không hề động đậy hay thay đổi dù chỉ một chút xíu. Còn Nhiếp Tử Vũ, mặc dù cô vẫn đang nhìn chăm chăm vào màn hình, nhưng mà từ khi Tống Linh nhìn chăm chăm vào cô, thì một giây kia cô cũng bắt đầu có sự chú ý tới, chính là cô vẫn nhận ra một hồi, mãi cho đến khi cô bị nhìn chăm chú đến mức có chút chán ngấy, lúc này cô mới quay đầu lại nhìn về phía anh, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Không có.” Tống Linh khẽ cười lắc lắc đầu, mỉm cười liếc mắt nhìn cô hỏi tiếp: “Anh có thể ghé thêm vào chuyến đi của hai mẹ con không?”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ chợt sững sốt, biểu tình có chút hoang mang. “Tại sao anh...” Đột nhiên lại sao anh ta nghĩ đến chuyện muốn cùng đi du lịch với hai mẹ con cô như vậy nhỉ? Bởi vì mấy năm trước Tống Linh cũng chưa từng bao giờ đi du lịch cùng với hai mẹ con cô, mặc dù Đường Đường khóc lóc ầm ĩ muốn ba mình cùng đi, nhưng Tống Linh cũng chưa từng bao giờ chấp nhận đi cùng, nhưng mà lần này vì sao anh lại có thể chủ động yêu cầu được đi du lịch cùng hai mẹ con cô như thế? Nhiếp Tử Vũ thực sự không sao hiểu nổi, rốt cuộc Tống Linh đã suy nghĩ cái gì. “Công việc của anh thì làm sao bây giờ?”

“Mấy năm vừa rồi cũng bởi vì công việc quá bận rộn, vì thế anh thật có lỗi khi đã không thể đi cùng du lịch cùng hai mẹ con em được, nhưng lần này anh đã sớm giải quyết xong xuôi tất cả mọi công chuyện rất tốt rồi.” Tống Linh nói dăm ba câu đã giải quyết được mối nghi hoặc kia của Nhiếp Tử Vũ.

“À ra vậy!” Nhiếp Tử Vũ gật gù đầu, hướng ánh mắt nhìn vào Tống Linh đang nhìn cô về đây mong chờ, cô nói: “Nếu như anh thật sự không còn bị bận rộn công việc gì nữa, thì có thể nói, hai mẹ con em rất hoan nghênh anh gia nhập thêm vào chuyến du lịch lần này.” Mặc dù giải thích của anh rất hợp lý, thế nhưng thật kỳ lạ, Nhiếp Tử Vũ vẫn cảm thấy hình như có chỗ nào đó có cái gì không đúng.

*****

Thời gian gấp rút trôi nhanh như nước chảy, chỉ chớp mắt một cái đã đến ngày xuất phát.

Ngoài cửa lớn, tài xế chuyên nghiệp đã mang hành lý của ba người Nhiếp Tử Vũ, Đường Đường và Tống Linh lên trên xe, Nhiếp Tử Vũ nắm tay Đường Đường chậm rãi đi từ bên trong ra đến bên xe, Tống Linh đi bên cạnh hai mẹ con cô thì lại là không ngừng nói những lời dặn dò với cô.

“Lúc này hãy còn sớm, còn cách thời gian máy bay cất cánh rất nhiều, hai mẹ con em hãy vào nội thành đi dạo một chút trước đi.”

“Anh không đi cùng một lần với hai mẹ con em thành đoàn sao?” Nhiếp Tử Vũ hỏi.

“Ừ!” Tống Linh mỉm cười, gật đầu nhìn đồng hồ đeo tay một chút: “Đã đến lúc anh có một chuyện cần phải giải quyết nốt, khoảng hai giờ chiều chúng ta sẽ gặp nhau ở phòng đợi của sân bay nhé, được không?”

“Được.” Nhiếp Tử Vũ gật gù đầu, lúc cô đang định dắt tay Đường Đường xoay người rời đi, thì Tống Linh lại ôm chặt lấy hai bên cánh tay của cô. Nhiếp Tử Vũ nhìn lại Tống Linh vẻ khó hiểu, nhưng cô lại nhìn thấy ánh mắt mê mẩn của Tống Linh thoáng hé nở một nụ cười mê người, ngay sau đó rất nhanh, anh hơi nghiêng người xuống trên người cô, trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng với tình huống này thì anh đã hạ xuống một nụ hôn lên trên má của cô, đồng thời cũng nhắc lại câu nói: “Không gặp không về.”

Bởi vì xảy ra nụ hôn bất thành linh của Tống Linh, cho nên Nhiếp Tử Vũ nhất thời sững sờ ở tại chỗ. Bởi vì dù hai người đã ở chung đến năm năm rồi, đừng nói là một nụ hôn nhẹ, ngay đến cả một cái nắm tay giữa hai người cô như thế. Cô ngẩng đầu, tầm mắt phức tạp liếc nhìn về phía Tống Linh, khi cô nhìn thấy trong đáy mắt đen thẫm của anh kia thoáng hiện lên một vẻ dịu dàng ấm áp, thiếu chút nữa Nhiếp Tử Vũ đã cho là mình bị hoa mắt.

Tại sao anh lại muốn hôn cô? Còn có, vẻ dịu dàng ấm áp nơi đáy mắt khi nãy của anh, thực sự là anh muốn dành cho cô hay sao?

“Được rồi, thôi hai người đi nhanh đi.” Nhìn biểu tình của cô như ngây dại ra như vậy, bất giác Tống Linh có chút không được tự nhiên, bình sinh đây là lần đầu ở trước mắt bao nhiêu người, anh đã hôn một người phụ nữ.

Bị Tổng Linh giục gọi, lúc này Nhiếp Từ Vũ mới định thần lại, cô gật gật đầu, sau đó liền mới kéo Đường Đường ngồi lên xe.

Đợi cho các cô ngồi yên vị trên xe xong, tiếp đó tài xế lúc này mới lên xe. Chiếc xe ô tô xa hoa Rolls-Royce chậm rãi chạy ra khỏi tòa biệt thự. Nhiếp Từ Vũ nhìn vào trong kính chiếu hậu nhìn Tổng Linh đang chăm chú đang đưa mắt nhìn theo hai người bọn họ rời đi, sau đó cô hé miệng lên tiếng dặn dò tài xế: “A Trương, anh đừng đi nội thành vội, trước hết hãy đưa tôi đến bệnh viện một chút đã.” Cô chờ đông chờ tây mãi, đến hôm nay chắc là đã có kết quả rồi..

*****

A Trương đưa Nhiếp Từ Vũ tới bệnh viện, sau đó Nhiếp Từ Vũ liền xuống xe, đi một mình vào trong bệnh viện. Chờ đợi mất gần đến mười lăm phút đồng hồ sau, giữa lúc A Trương định gọi điện thoại hỏi xem tình trạng của Nhiếp Từ Vũ thế nào, thì Nhiếp Từ Vũ lại xuất hiện ở trước mặt của anh.

“Phu nhân.” A Trương lên tiếng chào, sau đó giúp cô mở cửa xe lên chỗ ngồi phía sau, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ chỉ nhìn vào trong xe, liếc nhìn qua Đường Đường đang ngồi trong đó đọc truyện nhi đồng một cái, sau đó cô quay đầu lại nhìn snhư với anh một câu.

“Bây giờ anh cứ tùy tiện đưa Đường Đường đi đến một nơi nào đó chơi đùa một hồi, tôi còn có một chuyện cần phải làm, một lúc nữa xong việc tôi sẽ gọi điện thoại cho anh đến đón tôi.”

“Phu nhân ngài muốn đi đâu vậy? Để tôi đưa ngài đi đến nơi đó.” A Trương đề nghị.

Nhưng mà Nhiếp Từ Vũ lại lắc lắc đầu, thản nhiên nói: “Không cần đâu, chỗ đó ở cách đây rất gần, tôi chỉ đi vài bước đường là đã đến nơi rồi.” Nói xong, cô cũng không đợi cho A Trương kịp phản ứng, lập tức xoay người hai chân liền thẳng tắp đi ra bên đường vẫy một chiếc taxi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 266: Chương 227 - Đại kết cục 3

Trong xe taxi.

Nhiếp Từ Vũ phải rất nhiều lần, rất rất nhiều lần làm động tác hít thở thật sâu. Sau mấy lần hít thở như vậy, rốt cuộc cô cố lấy dũng khí mở chiếc túi kia ra lần thứ hai, lấy từ trong đó ra một tờ giấy. Lần thứ hai, hai tay của cô lại run đến lợi hại, y như lần trước, khi cô mở rộng tờ giấy kia ra, khi cô đọc tin tức được ghi trên tờ giấy kia, thì trong lòng cô nhất thời liền bị quất một cái mạnh mẽ, nỗi đau đớn lan tràn tới khắp tứ chi của cô.

Không có quan hệ huyết thống..

“A...” Nhiếp Từ Vũ khẽ cất lên một tiếng cười nhẹ, viền mắt của cô phấp phồng, trong nháy mắt, đáy mắt của cô bị một tầng hơi nước phủ kín. Hai tròng mắt của cô gắt gao nhìn chăm chăm vào mấy chữ kia. Cô cảm giác lồng ngực của mình thật buồn bực, khó chịu và nặng nề, thoáng cái việc hô hấp của cô liền trở nên khó khăn, không, chỉ cần hít thở một cái thôi, cô đã cảm thấy trong ngực mình đau quá, đau quá.

Ngày ấy ở trong bệnh viện khi thấy Tổng Linh lừa cô, mà cô bất quá cũng chỉ là giả định tính tìm biện pháp mà cô nghĩ là không có khả năng. Thế cho nên cô mới làm một xét nghiệm để kiểm chứng, vậy mà kết quả cô nghĩ là không có khả năng kia lại đã biến thành sự thực. Cô và Đường Đường, không phải là mẹ đẻ và con gái...Người mẹ thực sự của Đường Đường chính là người phụ nữ đã bỏ mạng vì tai nạn xe cộ ngày ấy.

Có biết bao nhiêu là châm chọc, chung sống với nhau nhiều năm như vậy, cô vậy mà lại không hề phát hiện ra sự thật này! Thời gian trước cô đã từng nghe thấy người khác nói, Đường Đường không hề giống cô một chút nào, cô còn tưởng rằng Đường Đường như vậy là do con bé được di truyền toàn bộ gen của Tổng Linh ... Hiện tại xem ra, cô thật là khờ dại, khờ dại đến mức không có một chút suy nghĩ nào!

Năm năm trước, sau khi Tổng Linh cứu cô thoát ra khỏi sự hôn mê tròn một năm, Tổng Linh nói cho cô biết, , đứa nhỏ là cô đã sinh ra trong lúc vẫn còn hôn mê. Cô cứ thế tin lời của Tổng Linh ngay mà không hề có một chút xiêu nghi ngờ nào. Thậm chí đến ngay cả khi Nhiếp Từ Phong xuất hiện, anh đã vạch trần thân phận thật sự của cô, vậy mà cô cũng vẫn không một chút hoài nghi gì về thân phận của Đường Đường, một lòng bảo vệ Đường Đường bởi vì cô nghĩ đó chính là con gái của mình... Nhiếp Từ Vũ, mày thực sự là đồ ngu xuẩn quá mức!

Bởi vì thống khổ, nước mắt đã làm cho tầm mắt của cô trở nên mờ hồ, “Tỉ tách” một tiếng, giọt nước mắt rơi xuống trên giấy, cô như chìm vào trong cơn hôn mê. Nhiếp Từ Vũ gắt gao nghiền chặt răng, bụng lấy miệng của mình, nước mắt không ngừng chảy ra, đáy mắt cô long lánh ánh lên ánh nhìn lạnh lùng. Hiện giờ sự thực tàn nhẫn đã được phanh phui ra ánh sáng, cũng bởi vậy đã làm cho Nhiếp Từ Vũ phải suy nghĩ nhiều hơn, sâu xa hơn.

Tổng Linh không yêu cô, vậy tại sao anh ta lại muốn kết hôn với cô? Tại sao anh ta lại muốn bắt buộc Đường Đường phải gọi cô là mẹ? Vô số vấn đề nổi lên chật ních trong đầu của Nhiếp Từ Vũ, trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu Nhiếp Từ Vũ trở nên rối rắm, hỗn loạn, không sao suy nghĩ cho liền mạch nổi.

Tổng Linh, rốt cuộc anh còn lừa gạt tôi bao nhiêu chuyện nữa vậy...

*****

Bờ biển, trong thư phòng của nhà họ Tống.

“Ngồi đi.” Người nói với Nhiếp Tử Vũ là có công chuyện phải xử lý kia, trong giờ khắc này lại đang nhàn nhã ngồi trong chiếc ghế xoay tròn. Tống Linh lạnh lùng liếc mắt nhìn người đứng ở trước mặt mình một cái, nhíu mày nói: “Tôi nghĩ cuộc nói chuyện chúng ta hẳn là sẽ cần phải một khoảng thời gian khá dài, nếu như anh cố ý muốn đứng để nói chuyện, tôi cũng không có ý kiến gì.” Trên gương mặt tuấn dật của Tống Linh thoáng hiện ý cười, nhưng nơi đáy mắt lại tràn ngập ánh nhìn sắc bén.

Thù hận suốt hai mươi mấy năm qua, xây dựng kế hoạch suốt năm năm, rốt cuộc đến ngày hôm nay giải quyết mọi việc đều đã được giải quyết! Mà Tống Linh này, càng nhất định sẽ không thể để cho kẻ thù của mình đi ra một cách dễ dàng như vậy được!

Nhiếp Tử Phong vẫn mặc bộ quần áo tây trang Armani màu đen như, dưới mái tóc đen như mực là một đôi con ngươi lạnh lùng như băng, nhìn chăm chăm vào Tống Linh đang cười như ma quỷ kia, anh lạnh lùng khẽ nhắc cặp môi mỏng lên: “Vậy sao.”

Nghe vậy, Tống Linh cất tiếng cười lạnh lùng, sau khi cười xong, anh ta lại lấy tốc độ cực nhanh thu lại tiếng cười vừa thoát ra khỏi miệng kia, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm mắt quét về phía Nhiếp Tử Phong: “Tôi nghĩ thằng con trai thông minh của anh hẳn là đã kể lại toàn bộ chân tướng sự việc cho anh biết hết rồi nhỉ?” Tống Linh trả lời câu hỏi của Nhiếp Tử Phong bằng một câu hỏi khác.

“Lý do.” Nhiếp Tử Phong cũng không vì Tống Linh tự nảy ra một đề tài khác mà thay đổi vấn đề của mình. Nhiếp Tử Phong đưa ánh mắt lạnh lùng như băng giả không thua gì Tống Linh kia, nhìn như gắn chặt vào trên người anh ta, một giây cũng không hề nháy mắt, rốt cuộc đến lúc này Nhiếp Tử Phong mới nói ra một câu có vẻ dài hơn một chút: “Tôi không tin chỉ đơn giản là vì vấn đề tài sản mà anh mới thiết kế ra cục diện này.”

Mặc dù Tống thị phát triển thua kém hơn tập đoàn Nhiếp Phong, nhưng vẫn là một xí nghiệp vượt lên hàng đầu ở Đài Loan như cũ, anh ta hoàn toàn không thiếu tiền.

“Lý do ư? Hừ!” Sau một tiếng hừ lạnh kia, đôi môi Tống Linh liền thoáng bĩu ra. Đôi mắt sắc bén của Tống Linh nhìn từ đầu chí cuối vào gương mặt lạnh lùng của Nhiếp Tử Phong, trong đôi con ngươi thâm trầm sáng quắc hiện lên một vẻ cực kỳ hung ác: “Nguyên nhân này anh phải hỏi chính anh mới đúng!” Là do chính Nhiếp Tử Phong đã làm cho Tống Linh anh phải ra tay!

“Có ý gì?” Nhiếp Tử Phong nhíu mày thật sâu, bởi vì trong ký ức của anh, anh cũng không hề có bất kỳ oán thù gì đối với Tống Linh.

Nhìn bộ dáng của Nhiếp Tử Phong vẫn hoàn toàn chìm trong sự mờ mịt, Tống Linh hơi chu cặp môi ra, híp cặp mắt của mình lại: “Anh còn nhớ rõ mùa đông năm anh mới mười hai tuổi không?”

Mùa đông năm anh mười hai tuổi ư? Cánh cửa ký ức của Nhiếp Tử Phong bắt đầu mở ra, mạch suy nghĩ theo đó tùy ý bay xa. Nhưng mà xem xét một hồi, anh mới phát hiện ra, câu chuyện xưa cũ kia trong ký ức của anh còn rất mơ hồ, không rõ ràng.

Tống Linh nhìn thấy vậy biết là Nhiếp Tử Phong đã thực sự quên hết tất cả những chuyện mà anh ta đã làm đối với mình rồi! Thoáng cái trong lòng Tống Linh liền như bị chìm vào trong đáy hang sâu, đầu như bị xô nước đá hất vào, từ đỉnh đầu cho tới lòng bàn chân trở nên lạnh buốt. Trai tim của Tống Linh đau buốt, thân thể cảm thấy trở nên run rẩy, bởi vì sự phẫn nộ trong nội tâm lúc này khó có thể lắng lại nổi.

“Mẹ đẻ của một đứa bé trai bị bệnh, nó đã đứng ở cửa chính cầu xin anh hãy cho nó vào để tìm cha của nó, thế nhưng anh lại trêu chọc bắt nó phải quỳ suốt cả ngày ở ngoài cửa. Về sau cho dù cậu bé kia đã quỳ rồi, thế nhưng anh lại cũng không chịu giữ lời hứa đã nói trước đó... Bởi vì anh, cho nên người mẹ đẻ của đứa bé kia muốn được gặp mặt con trai mình một lần cuối cùng thôi cũng đã không thể nhìn thấy được! Mà anh chính là kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện đó!” Ở câu cuối cùng, Tống Linh giống như người mắc bệnh tâm thần liền rống hét lên.

Mẹ đang trong tình trạng bệnh tình nguy kịch, lại không tiền để chạy chữa, trước khi lâm chung bà đã nói cho Tống Linh anh biết một bí mật, điều bí mật đó chính là, anh là con riêng của Tống giám đốc tập đoàn Nhiếp Phong. Trong lòng cậu bé Tống Linh ngày ấy đã ôm ấp niềm hy vọng này, một mình đi đến nhà họ Nhiếp, cậu muốn tìm cha ruột của mình để cứu người mẹ đẻ đáng thương của mình, thế nhưng cuối cùng không những cậu đã không thể gặp được cha đẻ của mình, mà cũng bởi vậy cậu cũng không được gặp mặt mẹ đẻ của mình một lần cuối cùng ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Chương 227: Đại hết cục 3 (tiếp theo)

Được sự nhắc nhở của Tống Linh một hồi, rốt cuộc Nhiếp Tử Phong đã tìm được ký ức, mạch suy nghĩ của anh trở về thời quá khứ...

Đó là vào một buổi sáng sớm mùa đông, năm ấy mùa đông trở nên lạnh lẽo đến khác thường, có một cậu bé gầy yếu, trên người mặc bộ quần áo lam lũ đã đến trước cửa nhà anh, tự xưng là con trai của cha anh, cậu ta yêu cầu anh được gặp cha của anh. Những kẻ lừa đảo như vậy Nhiếp Tử Phong anh đã gặp rất nhiều rồi, vì thế Nhiếp Tử Phong không chút suy nghĩ đã bảo người làm trong nhà đuổi cậu bé đó đi. Anh đứng ở cửa chính, dù có nói thế nào

cậu bé kia cũng không chịu đi. Mà ngày đó tâm trạng của Nhiếp Tử Phong không được tốt, đang trong tình trạng rất kém cỏi, cho nên anh đã bảo cậu bé kia quỳ ở ngoài cửa, chỉ cần quỳ ở đó tròn một ngày thì anh sẽ để cậu ta gặp cha mình. Anh chắc chắn rằng cậu bé kia sẽ không thể làm không được, nhưng không ngờ rằng, cậu bé kia anh lại thực sự làm được, chỉ là cuối cùng anh vẫn không để cho cậu bé kia được gặp cha của mình, bởi vì ngày đó cả cha mẹ của anh vừa vặn đã đi ra nước ngoài để đi họp.

Một đoạn ký ức ngắn ngủi đến đây liền dừng lại, Nhiếp Tử Phong bỗng nhiên như vừa tỉnh ngộ ra, hiểu rõ ràng mọi chuyện.

“Hóa ra anh chính là cậu bé trai năm đó.” Nhiếp Tử Phong nói rất thân nhiên, cảm xúc vẫn biểu lộ ra như trước, không thay đổi bao nhiêu. Dù cho chuyện như vậy thì thế nào chứ?

Nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Nhiếp Tử Phong không hề có những biến hóa gì lớn lắm, Tống Linh tựa như bị một cái tát đánh vào mặt vậy, một cảm xúc phẫn nộ ở bên trong lòng anh ta bốc lên ngùn ngụt. “Cho đến tận bây giờ anh vẫn còn không cho là mình đã làm sai chuyện gì sao?!” Tống Linh lạnh lùng chất vấn lại Nhiếp Tử Phong.

“Tôi không cho là mình sai.” Nhiếp Tử Phong trả lời, cặp lông mày rậm của anh nhíu lên: “Ngày đó khi tôi đuổi anh ra ngoài, tôi còn nhớ là tôi đã nói rất rõ ràng với anh rồi, là cha của tôi không có ở nhà, thế nhưng anh lại không tin, dù có chết cũng không đi! Anh còn trách ai? Muốn trách thì hãy trách chính bản thân anh mà thôi!” Mặc quần áo rách tung toé đến nhà anh, lại còn tự xưng là anh em của anh nữa chứ, ai mà tin tưởng nổi? Vu khống, không có chứng cứ, ai sẽ tin tưởng được đây? “Nếu như anh nói rằng tất cả những việc mà anh đã làm suốt nhiều năm như vậy, đều là để báo thù cho chuyện của năm đó, vậy thì tốt lắm, anh đã thông báo rồi đó, bây giờ anh có thể trả lại Vũ Vũ cho tôi được chưa?”

“Đến bây giờ mà anh vẫn còn ngang bướng cố cãi lại như vậy nữa sao.” Việc Nhiếp Tử Phong có chết cũng nhất định không chịu nhận nợ, đã làm cho trái tim của Tống Linh băng giá tới cực điểm. Khóe mắt của anh ta co quắp kịch liệt một trận, ngũ quan tuấn đạt trước cái nhìn đầy vẻ lạnh lùng của Nhiếp Tử Phong dần dần trở nên vụn vỡ. Ngay sau đó, đột nhiên Tống Linh cười lên một tràng dài, cất cao âm lượng nói: “Được! Ngược lại, tôi đang muốn nhìn xem anh còn có thể dùng lời lẽ khi phách anh hùng cho tới khi nào!” Nói xong, Tống Linh lấy từ trên bàn đọc sách ra một phần tài liệu mà anh ta đã sớm chuẩn bị đầy đủ, ném tới trước mặt của Nhiếp Tử Phong.

“Ký vào đó đi.” Trong đáy mắt đen thẫm của Tống Linh lóe lên một tia sáng nguy hiểm như cái nhìn của chó sói vậy.

“Cái gì đây? Chắc không phải là bản thỏa thuận yêu cầu tôi chuyển nhượng lại tập đoàn Nhiếp Phong cho anh chứ?” Nhiếp Tử Phong suy đoán, hơi nhíu mày nhìn vào gương mặt của Tống Linh, sau đó anh liền thoáng nở một nụ cười lạnh lùng, biểu cảm có chút ma quái: “Dựa vào cái gì mà anh yêu cầu tôi phải ký chính thức trên bản thỏa thuận này!”

“Nếu như anh không quan tâm đến sự an toàn của Nhiếp Tử Vũ thì cứ việc nói ra.” Tống Linh tự tin rằng sự uy hiếp của mình sẽ chắc chắn có hiệu quả. Quả nhiên, khi những lời nói này của Tống Linh còn chưa dứt, nụ cười trên gương mặt của Nhiếp Tử Phong nhất thời liền cứng ngắc lại ở trên khóe miệng, sau đó Tống Linh mới tiếp tục nói về sâu kín: “Hiện tại cô ấy đang ở một nơi tuyệt đối an toàn, nhưng nếu như anh không chịu ký thì có thể nói, nơi an toàn kia đến lúc đó cũng không còn là nơi an toàn nữa, mà sẽ là nơi cực kỳ nguy hiểm...”

Không đợi câu nói của Tống Linh nói hết câu, Nhiếp Tử Phong liền bước một bước dài, tiến lên trước mặt Tống Linh, túm lấy anh ta, lôi dậy từ trên ghế: “Mày thử dám động vào cô ấy một chút xem sao!” Giọng nói của Nhiếp Tử Phong khàn khàn cảnh cáo Tống Linh.

“Thả lỏng, thả lỏng một chút.” Tống Linh khẽ cười, đối diện với khuôn mặt đầy căng thẳng của Nhiếp Tử Phong, tạo thành hai gương mặt đối lập với nhau. Tống Linh chậm rãi kéo tay của Nhiếp Tử Phong ở trên cổ của mình buông ra, sau đó cầm lấy tập tài liệu trên, đưa cho anh: “Ký vào đây, tất cả mọi chuyện khác đều sẽ không xảy ra nữa, nếu không... Anh phải biết rằng tính tình của tôi...”

“Dựa vào cái gì mà tao phải tin mày, tao ký rồi, liệu mày liền sẽ bỏ qua Vũ Vũ sao?” Nhiếp Tử Phong nhìn Tống Linh nói: “Trừ phi mày phải để cho tao nhìn thấy được Vũ Vũ đã, bằng không...”

“Nhớ kỹ đây, anh không có quyền phát ngôn bất kỳ một điều gì hết, điều mà bây giờ anh có thể làm, chính là ký vào bản thỏa thuận này, bằng không tôi cũng không có thể đảm bảo rằng sẽ xảy ra chuyện gì đâu!” Ngũ quan của Tống Linh đã vụn vỡ méo mó tới cực điểm, lúc này tựa như có một tầng băng giá đã bao trùm lên trên khuôn mặt của Tống Linh. Anh ta nhét tập tài liệu kia vào trong tay nhét của Nhiếp Tử Phong. Tiếp đó anh ta chỉnh sửa lại trang phục của mình đã có chút xộc xệch, tiếp tục nói: “Anh cứ yên tâm đi, mặc dù tôi là người không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua, nhưng tôi cũng dựa vào sự thành thực và tín nhiệm thì mới có thể sống được đến bây giờ...”

Nhiếp Tử Phong thu lại ánh mắt, nhìn vào nội dung bên trong của tập tài liệu, lần nữa chưa muốn hành động gì.

Thấy thế, Tống Linh không nhịn được liền bĩu môi, nét mặt nhìn anh lộ rõ vẻ chế giễu, cất giọng mỉa mai, nói: “Thế nào? Chẳng phải anh yêu cô ấy lắm hay sao, yêu đến chết đi sống lại như vậy kia mà? Chẳng lẽ những lời nói yêu kia mà anh đã từng nói lại là giả vờ hay sao? Ở trong lòng của Nhiếp Tử Phong anh, cô ấy hoàn toàn không thể bằng được những đồng tiền dơ bẩn này sao?”

Nghe vậy, Nhiếp Tử Phong khẽ động đậy, trong lòng anh đã có một quyết định. Anh khom lưng cầm lấy cây bút dùng để ký tên để ở trên bàn, lật cặp hồ sơ tài liệu kia ra, trước khi đặt bút ký, Nhiếp Tử Phong nhìn Tống Linh một cái thật sâu, nói: “Nhớ đây, mày đã đồng ý với tao, vĩnh viễn mày cũng không được phép động vào cô ấy!” Nói xong, anh liền lật đến trang cuối cùng của tập tài liệu, ký tên của mình vào trang cuối.

“Bộp bộp bộp” một chuỗi tiếng vỗ tay vang lên, ở trong thư phòng tĩnh mịch nghe lại càng có vẻ đột ngột hơn.

“Tình yêu của anh đối với cô ấy thực sự rất vĩ đại, vì sự an nguy của cô ấy anh vậy mà lại có thể bỏ qua toàn bộ tài sản của mình, nhưng đáng tiếc... Anh lại không chiếm được cô ấy!” Nơi đáy mắt của Tống Linh chợt lóe lên sự trào phúng, hai tay anh ta khoanh lại trước ngực, dùng một tư thế đầy vẻ cao ngạo đánh giá Nhiếp Tử Phong từ trên xuống dưới, hỏi: “Nhiếp Tử Phong, bây giờ anh có cảm giác thế nào? Người phụ nữ của anh, tài sản của anh đều

đã rơi vào trong tay của tôi, từ hôm nay trở đi anh đã trở thành người không có gì cả.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Chương 227: Đại kết cục 3 (tiếp theo)

Nhiếp Từ Phong bỏ tập tài liệu trong tay xuống, sau đó cũng không thèm nhìn Tống Linh lấy một cái, liền thẳng bước đi ra ngoài cửa. Khi anh mở cửa ra, một đôi chân thon dài mà quen thuộc rơi vào trong tầm mắt của anh, khi anh nhìn từ dưới đôi chân kia nhìn lên phía trên, tiếp đó anh nhìn thấy một bóng dáng đứng ở ngay trước cửa, trong phút chốc ánh mắt của anh liền mở toang thật lớn.

Không hiểu vì sao không tiếp tục nghe thấy bước chân của Nhiếp Từ Phong, Tống Linh chậm rãi quay đầu lại, khi tầm mắt lướt qua người Nhiếp Từ Phong, chạm đến đôi con ngươi trong tròng đang chứa muôn vàn hận ý ở ngoài cửa kia, thì thân thể anh ta nhất thời cứng ngắc luôn ở tại chỗ.

“Hi...” Vì sao hiện tại Nhiếp Từ Vũ lại ở đây...

*****

Ánh mắt của Nhiếp Từ Vũ chậm rãi chuyển cái nhìn từ trên người Nhiếp Từ Phong sang về mặt kính ngác của anh đang nhìn mình. Cô nhìn vào đáy mắt của anh, nơi đó không có sự hận thù, không có sự lạnh lùng, mà chỉ có sự áy náy, sự đau lòng và hối hận. Cô dùng ánh mắt quan sát tỷ mỉ người đàn ông trước mắt, nhớ lại lúc trước anh đã từng bị cô oán giận căm hận, cô chỉ cảm thấy trong ngực mình chợt dội lên một hồi đau nhức đến khó chịu, lục phủ ngũ tạng như xoắn lại với nhau một chỗ, đau đến mức tê dại.

Cô đã trách lầm anh... diễn, đàn, lè, quý, đôn Cô đã trách lầm anh, hóa ra, đúng như lời của Từ Ngôn đã nói, anh đã yêu thương cô sâu sắc như thế, vì chính bản thân cô, thậm chí anh không tiếc mà buông tay tất cả... Người đàn ông như vậy, cô vậy mà như người bị mù mắt, lại đi tin tưởng vào người khác!

Hai hàng nước mắt trong veo từ trong khóe mắt của Nhiếp Từ Vũ lăn xuống, cũng làm cho hai người đàn ông ở đây cảm thấy nao nao. Nhìn về mặt của cô thông khổ vạn phần thể kia, bọn họ không khó đoán ra, cô đã nghe được toàn bộ những gì. Trong đó, biểu tình của Tống Linh là khó coi nhất.

“Hi nhi, chẳng phải em đã đi nội thành rồi sao? Thế nào...” Tống Linh bước nhanh ra để nghênh đón Nhiếp Từ Vũ, chỉ là một câu nói kia còn chưa kịp nói xong, Nhiếp Từ Vũ cũng đã lạnh lùng hướng về phía anh ta mà rống lên.

“Đừng có gọi tôi là Hi nhi, tôi không phải là Hi nhi!” Cô vượt qua Nhiếp Từ Phong đi tới trước mặt Tống Linh, sau đó trước sắc mặt Tống Linh lúc này đã trở nên trắng bệch, Nhiếp Từ Vũ lấy từ trong túi ra kia tờ giấy kết quả giám định hung hăng ném vào trên mặt của Tống Linh. “Tôi hận anh... Tôi đã tin tưởng anh như vậy, tại sao anh có thể... Tại sao anh lại có thể đối xử với tôi như thế...”

Anh ta đã coi cô giống như một con khi dễ trêu chọc, đùa bỡn. Anh ta là đầu sỏ, đã thành công trong việc làm cho cô gây nên những chuyện khiến Nhiếp Từ Phong không còn gì cả. Tại sao anh ta có thể làm như vậy, tại sao anh ta lại có thể làm như vậy đối với cô! Cô đã thương yêu đứa nhỏ, kết quả lại phát hiện đứa bé đó không phải là đứa con của mình, tất cả những gì mà anh ta đã nói hóa ra đều là những lời nói dối. Cô đã làm cho Nhiếp Từ Phong bị mất đi tất cả, cô đã làm cho đứa con trai mà mình ra phải thất vọng như thế. Mà tất cả hết thảy những chuyện này đều do chính tay anh ta đã tạo dựng lên, tại sao anh ta có thể làm như vậy chứ... Tại sao anh ta có thể tàn nhẫn như vậy!

Nghĩ đến đây, hai hàng nước mắt của Nhiếp Từ Vũ càng tuôn trào ra mãnh liệt hơn. Đột nhiên, cô cảm thấy trái tim mình chợt co rút từng đợt cực kỳ đau đớn, thoáng cái hô hấp của cô trở nên khó khăn, chỉ chốc lát sau, gương mặt cô trở nên đã trắng bệch ra như tờ giấy.

Tống Linh khom lưng cúi người xuống nhặt tờ giấy mà lúc nãy cô đã ném vào trên mặt mình lên, mở nó ra. Khi anh ta nhìn thấy rõ ràng mấy chữ viết trên đó thì máu trong người anh ta như bị ngưng kết lại thành băng: “Hi... Vũ Vũ, anh có thể giải thích...” Nhìn cô đôi mắt của cô lúc này tràn ngập oán hận, ngoại trừ lúc mẹ của mình qua đời, đây là lần đầu tiên Tống Linh cảm thấy sợ hãi.

“Anh hãy mang tất cả những lời giải thích của anh mà đến gặp quý đi, tôi... tôi sẽ không bao giờ còn tin vào bất cứ lời nói nào của anh nữa, dù chỉ một chữ!” Nhiếp Từ Vũ nắm chặt những ngón tay lại thành quyền, dùng hết sức lực toàn thân nói xong câu nói đó, sau đó thân thể cô liền bắt đầu run lên, cô bụm chặt lấy lồng ngực của mình, về mặt mang đầy sự đau đớn, hô hấp trở nên dồn dập hơn, thở hổn hển từng ngum từng ngum, nhưng mà cô vẫn cảm thấy trong ngực của mình như bị vật gì đó đè nặng lên, tình trạng này làm cho cô cực kỳ thống khổ, không sao hít thở nổi nữa.

Cũng chính vào lúc này, Tống Linh mới nhận ra Nhiếp Từ Vũ có điều gì đó không thích hợp. Nhìn thấy sắc mặt của cô tái nhợt đi gần như trong suốt, cùng với cảm giác thống khổ trong lòng mà mi tâm của cô liền nhíu chặt lại. Tống Linh lập tức liền đoán ra lúc này bệnh trạng của cô lại đã phát tác ra rồi. Vì vậy, Tống Linh vội vã mở chiếc túi của cô ra, lấy vỉ thuốc ở trong đó, bóc ra hai viên thuốc đưa cho Nhiếp Từ Vũ.

“Vũ Vũ uống thuốc đi.” Khi Tống Linh sắp thuốc đưa tới trước mặt cô, Nhiếp Từ Vũ liền hất đi luôn không chút lưu tình. Tống Linh vẫn không chết tâm, lại tiếp tục lấy ra hai viên thuốc khác, lần này cũng vẫn như lần trước.

Thấy thế Nhiếp Từ Phong đang đứng ở cửa liền vội vã quay trở lại. Anh nhận lấy hai viên thuốc từ trong tay của Tống Linh: “Vũ Vũ ngoan, có chuyện gì

chờ em uống thuốc xong sẽ lại từ từ nói tiếp.” Anh dịu dàng khuyên nhủ dỗ dành.

Nhiếp Từ Vũ mệt mỏi nhìn tròng mắt của Nhiếp Từ Phong tràn đầy sự dịu dàng ảm áp, cô chỉ cảm thấy ánh mắt kia của anh đối với mình mà nó, thật sự rất buồn cười. Cô đã từng là con người chẳng đáng để anh đối xử như vậy, thẳng đến một giây này cô mới phát hiện ra, chỉ có anh mới có thể thật sự có ánh mắt nhìn toát ra sự dịu dàng ảm áp kia. Cô thật hận, thực sự rất hận!

“Tôi, hận anh.” Nhiếp Từ Vũ quay đầu lại, cứng rắn nhìn Tống Linh, cô chợt phun ra một ngụm máu tươi bắn đầy lên trên mặt của Tống Linh. Một giây sau, cũng chỉ thấy Nhiếp Từ Vũ tựa như một con rối bị cắt đứt dây, người mềm nhũn, ngã xuống trong vòng tay của Nhiếp Từ Phong.

Trải qua một lần này, Nhiếp Từ Vũ đã bị hôn mê trọn vẹn suốt hai ngày sau mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại, cô nhìn thấy đầu tiên chính là tin tức phát trên tivi, thông báo rộng rãi một sự kiện trọng đại, ở đại hội cổ đông Nhiếp Từ Phong đã tuyên bố từ chức Tổng giám đốc tập đoàn Nhiếp Phong.

*****

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, chiếu rọi nghiêng nghiêng vào trong phòng. Không khí trong phòng rất ảm áp, nhưng làm thế nào cũng không thể làm tan được vẻ mặt lạnh lùng của Nhiếp Từ Vũ.

Tống Linh bung vào một bát cháo, vừa đến cửa phòng, ánh mắt anh ta đã nhìn về phía đầu giường, nơi đó có cái khay để bữa cơm tối hôm qua anh đã bung sang đây, nhìn thấy cô chưa hề động một miếng nào, một tình cảm triu mến tự đáy lòng Tống Linh chợt lóe lên. Sắc mặt của Tống Linh cũng dễ coi hơn sắc mặt của Nhiếp Từ Vũ được bao nhiêu, cũng cực kỳ tiêu tụy mà mệt mỏi.

Đã tròn ba ngày rồi! Nhiếp Từ Vũ đã tỉnh lại được ba ngày, nhưng trong ba ngày đó cô không hề mở miệng nói qua một câu nào, cũng không hề ăn một miếng nào, toàn bộ sức lực của cô hiện giờ đều dựa vào chất dịch dinh dưỡng đã được truyền vào trong cơ thể cô trong thời gian cô hôn mê mà kéo dài sinh mệnh. Nhìn cô nằm ở trên giường, chỉ mới có ba ngày ngắn ngủi mà cô đã gầy đi không ít, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, cảm nhận hoắt ra như cái dùi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 269: Chương 227: Đại kết cục 3 (tiếp theo)

Tống Linh yên lặng lắc đầu, để lại bát cháo còn nóng hổi thay cho bữa cơm tối qua đã nguội lạnh. Giữa lúc Tống Linh định xoay người rời đi, thì từ phía sau truyền đến tiếng nói của Nhiếp Từ Vũ.

“Anh hãy mang tất cả những đồ kia ra ngoài đi.”

Nghe thấy lời nói của cô, Tống Linh vui mừng kinh ngạc quay người trở lại, nhưng khi anh nhìn thấy cô vẫn như sóng nước chẳng xao, tròng mắt tĩnh lặng như đầm nước sâu không hề gợn sóng, sự mừng rỡ của Tống Linh lập tức cầm lại ở trong cổ họng, cũng không thể thốt lên tiếng được nữa.

“Vũ Vũ. . .”

Không để cho Tống Linh có bất luận cơ hội nào để nói chuyện, Nhiếp Từ Vũ liền lạnh lùng cắt ngang câu nói của Tống Linh.”Cùng một câu nói, đừng có để cho tôi phải nói đến lần thứ hai.” Vẫn như trước, cô chưa từng liếc nhìn sang Tống Linh đến một lần.

Tự biết nỗi hổ thẹn của mình, ở trong lòng Tống Linh chỉ biết nhẫn nhịn lại, lặng lẽ thở dài nói: “Anh biết là em hận anh, nhưng anh xin em đừng lấy thân thể của mình làm tiền đặt cược, không đáng đâu.” Nhìn cô vẫn như trước, biểu cảm vẫn không có bất kỳ gợn sóng nào, Tống Linh buồn bã nói: “Anh để lại đồ ăn cho em ở đây, khi nào em đói bụng thì phải nhớ ăn đó. Còn có... Nếu như em nghĩ muốn tìm anh để nói điều gì đó, anh lúc nào cũng rảnh rỗi thời gian.” Tống Linh nói một hơi hết câu, sau khi nói xong, lúc này anh ta mới xoay người đi ra khỏi phòng khép cửa lại.

Cũng ngay khi cánh cửa phòng kia được khép lại, trong nháy mắt, đáy mắt Nhiếp Từ Vũ hơi có chút dao động. Vì muốn tốt cho tôi sao...

*****

Vào bữa cơm trưa, đương khi tất cả mọi người hầu lúc này đều tụ tập ở trong nhà ăn để dùng cơm, một bóng dáng nhỏ bé màu trắng toát trông tựa như bóng ma, đi theo bậc thang lầu xoay tròn từ phía trên đi xuống dưới lầu.

Không để ý đến mặt đất đã bị ánh nắng nung đến gần như nóng chảy, Nhiếp Từ Vũ để chân trần, chậm rãi đi về hướng biển rộng. Gió biển thổi vào làm cho làn váy ngủ màu trắng tinh bay chập chờn, làn váy rung động uốn lượn theo gió tầng tầng duyên dáng. Vốn dĩ vóc người của Nhiếp Từ Vũ đã mảnh mai, lại suốt trong ba ngày qua không ăn uống gì, dáng người cô lại càng thêm gầy gò, nhìn bóng lưng đơn bạc kia có cảm giác phảng phất nếu như có một cơn gió thổi qua, chắc người cô cũng sẽ bị gió thổi bay đi mất.

Ngày xưa, cô có một đôi mắt trong veo, so với người khác về trong suốt đó còn luôn luôn đẹp hơn, nhưng lúc này cặp mắt trong như nước ấy không có một chút sinh khí nào, d chỉ thấy một sự trống rỗng làm cho người khác nhìn thấy mà đau lòng. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay không có một

chút huyết sắc, nhìn chẳng khác nào một tử thi. Nhiếp Tử Vũ đi thẳng tới bờ biển, mặc cho những hạt cát nhỏ mịn hăm sâu hai chân của cô.

Cô đi vào trong biển, một bước, hai bước... Mực nước biển đã ướt sũng đến đầu gối của cô, nhưng vẫn như trước, cô không hề dừng lại. Lúc này, nếu như nhìn vào gương mặt của cô sẽ phát hiện ra, trên gương mặt không có một chút sinh khí của cô đột nhiên như được viết vào một chữ chết.

Đúng vậy, cô muốn chết, cô không thể sống g nổi nữa rồi. . .

Năm năm qua cô vẫn sống ở trong những lời nói dối của Tống Linh, anh nói cái gì cô liền ngây ngốc tin tưởng vào những điều anh ta đã nói. Mà người duy nhất luôn đối xử với với cô thẳng thắn chân thành dịu dàng kia, thì người ấy lại bị cô làm tổn thương vô cùng sâu sắc, còn đứa con trai mà cô đã sinh ra kia, lại càng cảm thấy thất vọng đến cực độ với người mẹ của mình. Cô chính là một con rối, là một tai họa, cô là con người như vậy thì, còn mặt mũi nào mà tiếp tục sống trên cõi đời này nữa chứ. . .

Không còn ham muốn được sống trên đời này nữa, vậy thì cứ thẳng thắn mà đi tìm cái chết cho nhẹ lòng..

Nước biển đã đạt tới ngang hông của Nhiếp Tử Vũ, cô vẫn kiên quyết tiếp tục đi về phía trước. Đến khi nước biển mặn mặn ngấm đến ngực của cô, cô tựa như nghe thấy tiếng gọi của Nhiếp Tử Phong, nhưng chắc đây chỉ là ảo mà thôi! Nhiếp Tử Vũ thoáng nở một nụ cười thống khổ, cho đến nước biển một tác một tác bao phủ lên cả người cô, một màu đen hắc ám cắn nuốt cô vào trong..

*****

“Vũ Vũ. . . Vũ Vũ. . . Em hãy mở mắt ra mà nhìn anh đi, mở mắt ra nhìn anh đi...” Nhiếp Tử Phong vỗ nhẹ vào mặt của cô, lại dùng lực ép lên phôi của cô, sau đó làm hô hấp nhân tạo. Sau nhiều lần làm hô hấp nhân tạo, rốt cuộc thân thể của Nhiếp Tử Vũ cũng đã có phản ứng.

“Khụ khụ...” Nhiếp Tử Vũ thống khổ ho khan mấy tiếng, kèm theo nước biển tràn ra yết hầu, Nhiếp Tử Vũ gian nan mở hai mắt ra, đáy mắt mê man phản chiếu lại một khuôn mặt tuấn tú tràn ngập lo lắng. Cô đã chết rồi sao? Nhưng nếu như cô đã chết, vì sao cô lại gặp anh, lại ở trước mặt của anh như thế? Đáp án, đương nhiên là không phải.

“Em đã không có việc gì rồi, thật sự là quá tốt.” Nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ rốt cuộc đã tỉnh lại, Nhiếp Tử Phong kích động liền ôm cô vào trong ngực của mình, lệ nóng doanh tròn. Mấy ngày nay anh vẫn lo lắng chờ đợi ở trước cửa nhà họ Tống. Vừa rồi anh thật vất vả, nhìn thấy cô xuất hiện, nhưng anh lại không nghĩ là cô muốn đi tìm cái chết. Anh thực sự không biết nếu như lúc đó anh chậm một bước, thì hậu quả sau đó thiết tưởng anh sẽ không sao chịu nổi. . .

“Tại sao lại phải cứu em. . .” Vừa mới đã trải qua một hồi sinh tử, toàn thân của Nhiếp Tử Vũ vẫn còn mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, thân thể nằm xụi lơ ở trong ngực của anh. Mũi nước hoa Cổ Long nhàn nhạt bay vào mũi của cô, làm cho đầu óc của cô đang choáng váng đã thanh tỉnh lại không ít: “Em đã làm hại anh đến mức không còn gì cả như vậy, tại sao anh còn muốn cứu em...” Anh cứ để cho cô chết đi có phải là tốt hơn không? Bởi như vậy thì Tống Linh cũng sẽ không thể mang cô ra để uy hiếp anh được nữa, hơn nữa để cho anh muốn báo thù Tống Linh thế nào cũng có thể tùy ý mà làm..

“Nếu như em chết, thì anh mới là người không có gì cả.” Tiền tài danh dự chưa bao giờ là thứ mà anh quan tâm đến, anh chỉ có sự quan tâm duy nhất đó chính là cô. “Nếu như quả thật em nghĩ muốn chết, vậy thì tốt lắm, chúng ta sẽ cùng nhau chết.”

Lời của anh cũng không thâm tình, thế nhưng khi Nhiếp Tử Vũ nghe thấy thì trái tim của cô lại hết sức rung động, cũng bởi vậy lại càng làm cho cô cảm thấy áy náy.

Mũi đau xót, hai hàng nước mắt tự trong khóe mắt lại lăn ra. Nhiếp Tử Vũ ngẩng đầu lên ngóng nhìn về mặt Nhiếp Tử Phong đang nhìn mình đầy kiên định, nghẹn ngào nói: “Em xin lỗi... em xin lỗi, đều do em đã hại anh thành như bây giờ, thật xin lỗi. . .”

“Không có gì là có lỗi hay không có lỗi ở đây cả, mọi chuyện đều rất tốt. Vũ Vũ, chúng ta là người một nhà.” Nhiếp Tử Phong thân thiết kéo cô vào trong lòng, dùng sức ôm lấy cô, anh sợ rằng nếu như chỉ cần anh hơi buông lỏng tay ra một chút, thì tựa như cô liền sẽ rời khỏi anh ngay lập tức vậy. Cứ như vậy Nhiếp Tử Phong lặng lẽ ôm cô một lúc lâu, sau khi chần chừ một lúc, Nhiếp Tử Phong mở miệng nói: “Vũ Vũ, chúng ta về nhà đi.”

Trong lòng Nhiếp Tử Vũ run lên, cô trầm mặc một chút, cúi đầu xuống, từ giữa đôi môi của cô tràn ra một câu: “Vâng!” Sau đó cô vòng tay lại ôm lấy anh.

Bầu trời vẫn xanh thẳm, mây trắng đến thuần khiết, biển rộng vẫn yên lặng, cảnh tượng bọn họ ôm nhau như vậy cực kỳ hài hòa.

Một màn này rơi vào trong một đôi con ngươi đen thẳm, thâm trầm ở cách đó không xa, chỉ chốc lát sau, đã nhàn nhạt tiêu tan, có thể thả cho cô rồi khỏi đây thì cô mới có thể trở lại là cô. . .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 270: Chương 228 - Đại kết cục 4

uối cùng Nhiếp Tử Vũ đã cùng Nhiếp Tử Phong trở về nhà, bọn họ vào ở trong khu nhà cũ của cha mẹ. Mất đi vị trí Tổng giám đốc Nhiếp Tử Phong cũng vui vẻ vì được thanh nhàn, hiện tại công việc hằng ngày của anh chính là mang theo Nhiếp Tử Vũ đi dạo ở khắp nơi, anh dự định đưa cô đi dạo như vậy để cho cô tìm lại được ký ức của mình. Nhưng đáng tiếc, đối với tất cả những vị trí nơi bọn họ đã từng có những quá khứ tốt đẹp, Nhiếp Tử Vũ lại không hề nhớ ra được một chút nào

Ngày hôm nay, Nhiếp Tử Phong cùng với Nhiếp Tử Ngôn đưa Nhiếp Tử Vũ ra bên ngoài để dùng cơm.

“Thịt cá ở nhà hàng này trước đây em luôn thích ăn nhất, em nếm thử xem sao.” Nhiếp Tử Phong cẩn thận từng li từng tí gỡ sạch sẽ xương cá ra, sau đó mới gấp vào trong bát của Nhiếp Tử Vũ. Sự cẩn thận săn sóc của anh khiến cho Nhiếp Tử Ngôn ngồi ở một bên cảm thấy toàn thân nổi cả da gà, ăn sắp không vô nữa.

Nhiếp Tử Vũ thu lại con ngươi nhìn nhìn chỗ trong thịt cá thơm ngon ở trong chén, một cổ ghen tuông tự nơi cổ họng tràn ra: “Không nên đối với em tốt như vậy.” nhưng như vậy cô sẽ càng cảm thấy thêm áy náy. Anh đã vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy, thế nhưng những ký ức thời quá khứ của cô vẫn không thể trở lại nổi.

“Em là vợ của anh, anh không đối xử tốt với em thì phải đối xử tốt với người nào đây?” Nhiếp Tử Phong ôn nhu cười nói. Từ sau khi cô trở về, tên của cô cũng đã được cải chính lại. Cô không còn là Tống Hi nữa, mà Nhiếp Tử Phong đã dùng thân phận của anh để chứng thực cô chính là vợ của anh, là nữ chủ nhân của nơi này.

Nhiếp Tử Phong mỉm cười nhìn cô lại lần lượt gấp cho cô ùn ùn đủ các loại thịt, thịt bò thăn xào ớt xanh, múc cho cô bát canh gà, bộ dáng kia hận như không thể gấp hết cả một bàn đầy đồ ăn kia vào hết trong bát của Nhiếp Tử Vũ, chỉ là cái bát của cô lại không được lớn như vậy.

“Ba, ba có thể đừng có hành động buồn nôn như vậy nữa được không!” Ăn một bữa cơm thì ăn một bữa cơm, vậy mà cha cậu lại còn gấp đi gấp lại cho mẹ. Mỗi lần cậu muốn gấp vào món ăn nào, cha cậu liền nhanh hơn cậu một bước, gấp đúng thứ mà cậu nhìn trúng, hiện tại cậu có chút hoài nghi không biết có phải là cha cậu cố ý hay không.

“Nhắm mắt lại, thuận tiện cũng ngậm luôn cái miệng lại, như vậy con sẽ không buồn nôn nữa.” Nhiếp Tử Phong chau chau lông mày lại, nói với Nhiếp Tử Ngôn không chút lưu tình chút nào.

“Không phải con đang ăn cơm đó sao? Ba kêu con ngậm miệng lại thì con ăn cái gì đây! Á, con hiểu rồi, ý của ba có phải là không muốn cho con ở đây nữa, mà nên rời khỏi đây thì tốt hơn, để cho ba mẹ sống trong thế giới hai người chứ gì?” Nhiếp Tử Ngôn nói như khiêu khích, một bên quay đầu nhìn về phía Nhiếp Tử Vũ, khỏe môi nhếch lên nhàn nhạt nở nụ cười yếu ớt nhìn hai người bọn họ, nói: “Mẹ, mẹ thấy đấy, ba đối xử với con độc ác biết bao nhiêu! Mẹ nhìn mà xem, đây là do con mất lựa chọn đàn ông của mẹ không được tốt!”

“Nhóc con thói tha này, con nói những nói cuội gì đấy!” Bàn tay của Nhiếp Tử Phong giơ lên muốn cho cậu một cái bộp tai, nhưng một ánh mắt nghiêm khắc của Nhiếp Tử Vũ liền bắn sang phía hai cha con. Trong nháy mắt, bàn tay của Tử Phong liền rơi xuống. “Ăn cơm nhanh lên một chút đi, cơm nước xong cả nhà chúng ta cùng đi xem chiếu bóng.”

Đạt được ý muốn, Nhiếp Tử Ngôn liền giơ tay làm điệu bộ chữ V với Nhiếp Tử Vũ, lúc này mới lại cúi đầu xuống bắt đầu gấp đồ ăn để ăn.

Cho dù không ăn cái gì, chỉ cần nhìn hai cha con Nhiếp Tử Phong như vậy, Nhiếp Tử Vũ cũng cảm thấy đã no rồi.

Đôi con ngươi dịu dàng trong veo như nước lộ rõ ánh sáng nhu hòa, thật tình cô cảm thấy loại cảm giác này thật là tốt...

*****

Ngoài cửa sổ, phía đường cái đối diện, trong một chiếc xe BMW màu đen.

Xuyên thấu qua cửa sổ xe, một ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía ba người nhà họ Nhiếp đang ngồi ở trong phòng ăn của nhà hàng ăn uống thứ gì đó, nhìn hai cha con nhà họ Nhiếp cãi nhau ầm ĩ, sau đó lại nhìn Nhiếp Tử Vũ ở bên cạnh săn sóc khuyên can bọn họ, đột nhiên Tống Linh cảm thấy mình cực kỳ cô độc.

Thời thơ ấu bất hạnh đã làm cho Tống Linh từ nhỏ đã phát một lời thề, sau này khi lớn lên nhất định anh sẽ phải có một gia đình thuộc về mình. Nhưng sau này khi lớn lên, anh lại bận rộn vì muốn báo thù nhà, cho nên anh chưa từng bao giờ thực sự kết giao với bất kỳ một người bạn gái nào. Còn tình nhân bất quá chỉ là công cụ anh dùng để tiết dục mà thôi; khi anh sắp đặt âm mưu để đạt được một gia đình, lúc đó anh lại phải lo cho chuyện kinh doanh cho tốt, khi lời nói dối bị vạch trần, anh lại trở thành một người cô độc...

“A. . .” Một tiếng cười khẽ từ khóe môi Tống Linh tràn ra. Tống Linh lắc lắc đầu, đáy mắt bị một tầng mê lương bao phủ.

Giữa lúc Tống Linh đang cảm khái cuộc sống bi thương của chính mình, một hồi chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Tống Linh chậm rãi cầm lấy điện thoại di động, hướng tầm mắt nhìn vào số điện thoại hiện trên màn hình điện thoại, nụ cười tươi liền rút đi thay vào đó là một vẻ mặt đầy nghiêm túc.

“A lô.” Tống Linh nhận cuộc gọi điện thoại.

Cũng không biết người đối diện nói những gì đó với Tống Linh, khoảng mười giây sau, ánh mắt của Tống Linh trở nên đờ dại ra, không chờ người ở đầu điện thoại đăng kia nói xong toàn bộ câu chuyện, chiếc điện thoại di động trong tay Tống Linh liền rơi xuống đất nghe “cạch” một tiếng.

“A lô, a lô? Tổng tiên sinh, ngài có còn ở đó không?” Trong điện thoại truyền đến tiếng kêu lên âm ỉ, chờ đợi đến năm giây sau mà vẫn không có phản ứng gì, sau đó đôi phương mới cúp điện thoại.

Cuộc gọi điện thoại kết thúc, khí lực toàn thân của Tống Linh phảng phất như bị vét sạch, anh xụi lơ ở trên ghế xe hoàn toàn vô lực. Tầm mắt cứng đờ độ chừng nửa phút, bất ngờ, từ trong đáy mắt đen thẫm có một chút ẩm ướt. Tống Linh quay đầu lại, lại nhìn sang phòng ăn phía đối diện ở bên kia đường cái, ba người nhà họ Nhiếp đã rời khỏi nói đó từ khi nào chẳng biết.

Trong nháy mắt một nụ cười tự giễu thoáng hiện ở trên khóe môi của Tống Linh: cuộc đời của anh đã được định trước rồi, chỉ có thể hâm mộ người khác!

*****

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chỉ chớp mắt một cái mà đã thấy nửa tháng trời qua rồi.

Bên trong tiệm cà phê ở góc đường.

Bởi vì bây giờ vẫn là giờ làm việc, nên bên trong tiệm cà phê to như vậy chỉ có lưa thưa một vài người khách. Trong không khí nồng đậm hương vị cà phê. Tiếng nhạc dương cầm du dương chậm rãi phiêu du ở giữa không trung.

Ở một góc trong tiệm cà phê, có một nam một nữ ngồi đối diện với nhau. Người phụ nữ mặc bộ váy áo âu phục màu vàng nhạt, mái tóc dài buông xõa, tướng mạo xuất chúng, chỉ là lúc này trên gương mặt tinh xảo lộ vẻ lạnh lùng. Người đàn ông ở phía đối diện, mặc bộ quần áo tây trang màu xám nhạt, mái tóc đen như mực để dài được buộc gọn lại sau vành cái đuôi ngựa ngắn, bộ dáng tuấn đạt, chỉ có điều thoát nhìn sắc mặt không được tốt, không đúng, là rất xấu.

“Có chuyện gì anh hãy nói nhanh đi, tôi còn có việc.” Nhiếp Từ Vũ lạnh lùng nhìn Tống Linh ở phía đối diện sắc mặt tái nhợt, dùng giọng điệu lạnh lùng nói. Sắc mặt của Tống Linh trắng bệch như tờ giấy, bộ dáng tiều tụy, hốc mắt trũng sâu tựa như đã mấy ngày hôm nay không được nghỉ ngơi đầy đủ. Nhìn bộ dạng này của Tống Linh khác hẳn với Tống Linh hăng hái của ngày xưa. Ngày trước anh luôn luôn đứng ở chỗ cao nhất ra mệnh lệnh chỉ huy người khác, là người lạnh lùng tàn khốc...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 271: Chương 228 : Đại kết cục 4 (tiếp theo)

Anh ấy sinh bệnh sao? Trong đầu Nhiếp Từ Vũ không khỏi nảy ra một ý nghĩ này! Nhưng một giây sau cô lại lập tức hối hận vì sao mình lại nảy ra cái ý nghĩ này!

Anh ta có bệnh hay không có bệnh thì có liên quan gì đến cô chứ? Có thể anh ta hoàn toàn không có bệnh gì hết, anh đã cố ý hóa trang thành như vậy để tranh thủ sự thương cảm của mày mà thôi!

“Khụ khụ. . .” Tống Linh dùng khăn tay che miệng ho nhẹ một tiếng. Một lúc lâu sau, đợi cho trái tim khôi phục lại như bình thường, lúc này Tống Linh mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Nhiếp Từ Vũ đang nhìn mình đầy vẻ lạnh lùng, nói: “Khụ... Anh sẽ không làm lỡ quá nhiều thời gian của em đâu, anh chỉ là muốn nói chuyện với em một lúc thôi...Khụ khụ.”

“Hừ.” Nhiếp Từ Vũ cười một tiếng lạnh lùng, sắc mặt trầm xuống. Nhìn về Tống Linh, Nhiếp Từ Vũ thoáng nở một nụ cười bi thương: “Giữa chúng ta còn có chuyện gì tốt mà nói chuyện nữa đây? Những gì nên nói và không nên nói chẳng phải đều đã nói xong hết rồi sao? Chẳng lẽ bây giờ anh lại muốn nói cho tôi biết, anh vẫn

.

còn có điều gì đó che giấu chưa nói cho tôi biết sao?” Cô lạnh lùng nói như châm chọc.

Chuyện hôm nay cô đến đây, hoàn toàn là bởi vì Tống Linh đã nói ở trong điện thoại: “Đây là lần cuối cùng anh gặp cô”, cho nên Nhiếp Từ Vũ mới chấp nhận đến đây để gặp anh, nhưng điều này cũng không có nghĩa là cô chấp nhận tiếp tục nghe những lời nói dối của anh!

“Khụ khụ...” Từng chữ từng câu của Nhiếp Từ Vũ như lưỡi dao sắc bén, không một chút lưu tình, hung hăng đâm sâu vào trong ngực của Tống Linh, khiến trong lòng anh đổ ra một trận máu tươi nhễ nhại đau đớn. Trái tim anh như bị xé rách ra cực kỳ đau đớn. Cảm giác đau đớn đến mức anh cảm thấy hô hấp cực kỳ khó khăn, sức lực toàn thân phảng phất như bị vét đi hết sạch, thân thể của anh trở nên mềm nhũn, tê liệt ngã xuống dựa vào lưng ghế ngồi.

“Nhất định là em đã rất hận anh.” Tống Linh thoáng nở một nụ cười thống khổ, một đôi con người vốn rực rỡ sáng chói như kim cương giờ đây lại tối đen như mặt đầm sâu yên lặng không thấy được đáy, không còn vẻ sáng rỡ như trước. Cục diện hôm nay, là do một tay anh tạo thành, nếu như cô hận anh, đó cũng là sự trừng phạt đúng tội của anh mà thôi.

“Hận! Đương nhiên là tôi hận anh rồi!” Từ giữa hai hàm răng của Nhiếp Tử Vũ, bài trù ra một câu nói lạnh lùng, kia, từ trong đáy mắt trong veo như nước của cô ánh lên cái nhìn bắn toé ra hoa lửa: “Cho dù không biết quá khứ thế nào, nhưng tôi dám khẳng định, anh nhất định chính là người làm cho người ta phải căm hận nhất trên cái thế giới này!” Anh đã lừa dối cô hết lần này tới lần khác, coi cô như một kẻ ngốc mà đùa bỡn, lợi dụng cô để ức hiếp Nhiếp Tử Phong, cuối cùng làm cho cô biến thành đối tượng bị vạ người phi nhô! Chính anh là người đã làm cho cô trở nên thâm trầm như vậy! Tất cả mọi chuyện của hôm nay đều do anh tạo thành!

“Không sao hết, anh chấp nhận sự căm hận của em... Khụ...”

Nghe vậy, thoáng cái nụ cười lạnh liền đọng lại ở trên khóe môi của Nhiếp Tử Vũ: “A, vậy sao! Anh cảm thấy không sao cả, là bởi vì anh đã đạt được mục đích của mình rồi, vì thế anh cảm thấy không cần thiết cũng đúng thôi!”

Tổng Linh trầm mặc nhìn cô, không có ý định phản bác.

“Tổng Linh, anh thật sự làm cho người ta phải buồn nôn!” Chiếm được đáp án của anh, Nhiếp Tử Vũ xoạch một cái, từ trên ghế đứng lên, cầm lấy túi xách đã định xoay người rời đi. Nhưng mà hai chân cô còn chưa kịp bước đi một bước, một câu nói của Tổng Linh nhất thời làm cho bước chân của cô phải dừng lại.

“Anh sẽ hoàn trả lại tất cả những gì đó cho hai người.”

Một giây, hai giây. . . Nhiếp Tử Vũ ngơ ngác sững sờ ở tại chỗ. Một lát sau, cô không dám tin tưởng, liền quay đầu lại. Vốn cho là Tổng Linh chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi, nhưng khi ánh mắt của cô chạm đến sắc mặt tái nhợt nhưng tràn ngập nghiêm túc của anh, thì đột nhiên cô bật cười.

“Anh nghĩ rằng chúng tôi thiếu những đồng tiền kia sao? Không có tiền, chúng tôi vẫn trải qua cuộc sống rất tốt.”

“Khụ. . . Anh biết hai người không thiếu gì tiền, chỉ là anh muốn trả lại những thứ của hai người cho hai người bọn em mà thôi. . .”

“Những tiền bạc kia, cái vị trí Tổng giám đốc kia, không phải anh đã trăm phương ngàn kế, hao tổn sức lực lớn như vậy mới đạt được sao? Tại sao lại muốn trả lại cho chúng tôi?” Nhiếp Tử Vũ không thể nào chấp nhận được những lời nói kia của Tổng Linh. Cô nhìn anh thật sâu, nói: “Vì sao đột nhiên anh lại muốn làm người tốt như thế? Anh lại muốn làm chuyện gì đối với nhà chúng tôi chẳng? Có phải là anh muốn làm cho cuộc sống của chúng tôi phải đảo lộn lên thì anh mới cam lòng hay không?” Giữa lúc cô còn muốn hỏi những câu gây sự kia, một lần nữa, câu nói của Tổng Linh vang lên làm cho lời nói của cô trong nháy mắt cầm lại ở trong yết hầu, không sao phun ra nổi một chữ.

“Anh bị bệnh.” Tổng Linh ho một trận, vẻ mặt hiện rõ nỗi thống khổ vạn phần, ánh mắt nhìn cô đã có chút đã uрон ướt. Tổng Linh chăm chú nhìn vào Nhiếp Tử Vũ lúc này nét mặt như cứng ngắc lại sau lời của anh, dùng ngữ điệu vân đạm phong khinh (giọng nói nhẹ nhàng như mây như gió) nói: “Anh bị bệnh, chắc không sống lâu dc nữa. Anh trả lại cho hai người tất cả mọi thứ thuộc về hai người, anh chỉ hi vọng em có thể. . . Khụ. . . Có thể giúp anh chăm sóc cho Đường Đường thật tốt, nó vẫn luôn coi em là người mẹ tốt của mình!”

Khi còn sống, Tổng Linh anh đã phải trải qua cuộc sống như ở trong địa ngục. Anh vì muốn báo thù mà phản đầu, đã làm thương tổn vô số người, ngoại trừ Nhiếp Tử Vũ, người bị anh làm tổn thương sâu nhất đó là Đường Đường. . . Ngay từ đầu, anh đã không phải là một người cha tốt, ngay cả chuyện giữ lại Đường Đường cũng là vì anh có mục đích của mình. Về sau này, anh cũng chưa bao giờ thương yêu con gái mình giống một người cha dè dặt thực sự, thậm chí cuối cùng anh còn hại mẹ đẻ của con gái anh phải tự sát. Mà tiếp đó không lâu, khi trên đời này cũng sẽ không còn có một người có tên là Tổng Linh nữa, đến lúc đó người đáng thương nhất chính là Đường Đường bé nhỏ. Con bé còn nhỏ như vậy, đã không có mẹ rồi, nếu như Tổng Linh anh cũng chết đi, như vậy còn có ai đứng ra chăm sóc cho Đường Đường đây? Ai sẽ tới để che chở cho con bé? Mà đây mới chính là mục đích mà hôm nay Tổng Linh đã gọi điện thoại cho Nhiếp Tử Vũ nói muốn gặp cô.

“Đường Đường vẫn coi em là người mẹ đẻ của nó, sau này, anh cũng hi vọng vẫn tiếp tục như thế...” Cái đau trong ngực anh lúc này đã xa vượt quá xa khả năng anh có thể chịu đựng, gánh vác sự đau đớn, nhưng vì muốn nói chuyện này cho trọn vẹn, anh đã phải cố gắng hết sức, mang hết sức lực còn sót lại để giữ cho mình được tỉnh táo.

Nhìn bộ dáng Tổng Linh lúc này hai mắt đã mờ màng, trái tim Nhiếp Tử Vũ đã mềm lại, sự kiêu ngạo đã giảm đi không ít. Giữa lúc cô nghĩ muốn nói cho anh biết “Cho dù bất kể thế nào, Đường Đường vẫn luôn là con gái của cô”, nhưng đột nhiên, cô nhớ tới tất cả những gì trước kia anh đã làm đối với gia đình bọn họ, thế là trái tim của cô lại trở nên cứng rắn.

“Dựa vào cái gì mà anh muốn tôi phải chăm sóc con gái anh giúp cho anh chứ? Còn nữa, anh nghĩ rằng tôi sẽ tin tưởng những lời của anh đã nói ra hay sao?” Nhiếp Tử Vũ quyết tâm ép buộc chính mình phải trở thành con người độc ác, cô nheo mắt lại, lạnh lùng liếc nhìn anh nói: “Tôi ngốc nghếch nên mới bị anh lừa một lần đầu tiên, bị lừa hai lần là do tôi ngu xuẩn, bây giờ lại bị lừa lần thứ ba nữa thì tôi thực sự đúng là con người từ đầu đến cuối quá mức ngu ngốc! Vì thế, Tổng Linh à, anh đừng hy vọng tôi còn sẽ tin tưởng vào những chuyện ma quỷ của anh nữa!”

Bị bệnh sao? Nếu một người thực sự bị bệnh thì chắc chắn sẽ không nói là mình bị bệnh! Vì thế anh ta chắc là lại muốn lừa gạt cô thôi! Vì không biết được kế hoạch anh ta đang muốn lừa gạt, vậy thì Nhiếp Tử Vũ, ngàn vạn lần may mắn có tin anh ta, tuyệt đối không nên mềm lòng!

Ở trong lòng Nhiếp Tử Vũ đang hung hăng tự nhắc nhở chính mình, ánh mắt của cô liếc nhìn anh một cái đầy vẻ kiên quyết, cuối cùng cô dứt khoát xoay người bước chân ra khỏi quán cà phê.

Chỉ là khi cô nói, nếu như cô quay đầu lại liếc mắt nhìn anh, thì cô sẽ phát hiện ra Tổng Linh đang khép hai mắt lại, ôm lấy ngực vẻ mặt đầy thống khổ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 272: Chương 228 : Đại kết cục 4 (tiếp theo)

Sắc mặt của anh ấy tái nhợt như vậy, tiếng ho của anh ấy hình như không phải là giả vờ, anh ấy bị bệnh sao? Anh ấy thực sự bị bệnh sao?

Trên đường đi về nhà, vấn đề này cứ lượn lờ trong đầu Nhiếp Tử Vũ không thôi, càng nghĩ trong lòng cô càng cảm thấy phiền não, cũng không hiểu vì sao, cô cảm thấy có chút sợ hãi.

Nếu như anh những lời mà Tống Linh nói đều là sự thật, vậy thì cô phải làm sao bây giờ? Nếu như anh thực sự không còn khả năng sống lâu với thế giới này nữa, như vậy những lời nói kia của cô đối với anh mà nói chẳng phải thực sự đã quá tàn nhẫn hay sao? Sự dịu dàng độ lượng của thiên sứ ở trong lòng cô lại đang từng lần một phản bác lại cô giúp cho Tống Linh, nhưng đồng thời cũng có ác ma đứng ra ngăn cản.

Nhiếp Tử Vũ, đừng tin vào những lời nói của anh ta nữa! Máy cũng không cần phải có cảm giác áy náy đâu! Anh ta đã làm nhiều chuyện xấu đối với mày, đối với Tử Ngôn, đối Tử Phong như vậy, mày không cần phải cảm thấy áy náy! Anh ta vẫn đang dối gạt mày đấy, anh ta lại lừa gạt mày đấy...

Cứ như vậy, suốt dọc theo đường đi, trong lòng Nhiếp Tử Vũ cứ lần lượt dao động hết bên này sang bên kia, cuối cùng mãi cho đến khi cô về tới nhà, sau khi cô nhìn thấy Nhiếp Tử Phong ủ rũ đầy chán chường, thì chuyện này mới bị cô gác qua một bên.

Nhiếp Tử Vũ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, liếc mắt nhìn thấy Nhiếp Tử Phong ngả đầu dựa vào trên lưng ghế, tay trái đỡ lấy đầu, nhắm mắt dưỡng thần. Thấy thế, một luồng tình cảm trĩu mến tự nhiên nảy sinh trong cô.

Cô bước chậm lại, nhẹ nhàng tiến đến bên anh, đi tới trước mặt của anh. Đúng lúc cô đang định đặt ly trà xanh trong tay xuống, xoay người rời đi, thì đột nhiên Nhiếp Tử Phong lại mở hai mắt ra.

“Em đã về rồi à.” Nhiếp Tử Phong nhìn cô thoáng nở một nụ cười ôn nhu. Trong đáy mắt một nỗi mỏi rã rời của anh, khi nhìn thấy cô lập tức đôi mắt ấy liền biến đổi, ánh lên một tia sáng ngập tràn yêu thương.

“Vâng!... Em đã quấy rầy đến anh sao?” Nhiếp Tử Vũ cũng thoáng nở một nụ cười dịu dàng yếu ớt, trong nụ cười của cô có một chút gì đó mới lạ.

Từ sau khi chuyển trở về nhà, hai người vẫn chia phòng ra để ngủ, bởi vì công việc mà Nhiếp Tử Phong nhất định phải sáng đi sớm tối về trễ, hơn nữa, thời gian anh và cô chạm mặt với nhau đương nhiên là rất ít. Cô thì cũng không sao cả, bởi vì đến tận bây giờ cô vẫn chưa khôi phục lại được một chút ký ức nào. Vì vậy, để tránh cho sự lúng túng, cô ngược lại, cảm thấy hai người ít gặp mặt nhau thì tốt hơn! Chỉ có điều, không biết vì sao, khi không thấy anh, trong lòng cô luôn luôn cảm thấy trống trải.

Hai người cứ như vậy mỉm cười nhìn nhau, mãi đến khi Nhiếp Tử Vũ cảm thấy không được tự nhiên lắm không muốn nhìn nhau như vậy nữa, liền háng giọng, xấu hổ hỏi anh: “Gần đây công việc của anh... có thuận lợi không?” Nghe Tử Ngôn nói đi làm ở công ty của bạn anh, không biết tất cả mọi chuyện có được thuận lợi hay không. Dù sao trước kia anh cũng từng là Tổng giám đốc tiếng tăm lừng lẫy của tập đoàn Nhiếp Phong, thoáng cái anh từ chỗ cao rơi xuống dưới thấp, cô sợ anh khó tránh khỏi có chút...

Dương như Nhiếp Tử Phong nhìn thấu sự lo lắng của cô, anh liền bật lên một tiếng cười sáng khoái: “Cũng không tệ lắm. Dù sao Nhĩ Kỳ cũng là của ta anh em chí cốt của anh. Anh làm việc ở công ty quang minh chính đại lĩnh tiền lương, không cần quan tâm đến bất cứ loại chuyện gì ở đó.” Mặc dù anh làm việc dễ dàng, nhưng dư luận lại tuyệt đối không ít. Đối với việc ở trong đại hội cổ đông, anh tuyên bố từ chức Tổng giám đốc, có đủ loại lời đồn đoán xôn xao, có người nói vì anh đánh mất năng lực lãnh đạo, có người nói vì anh cho tới nay chỉ là một con rối giữ chức danh Tổng giám đốc, còn người lãnh đạo thực sự lại đứng ở phía sau hậu trường, bởi vì anh không còn giá trị lợi dụng nên mới bị người ta ép phải từ chức. Nói chung có nhiều dư luận khác nhau, cũng không thiếu có những lời nói rất khoa trương. Mặc dù anh đã cực lực khắc chế tâm tình của mình, nhưng nhưng khi vẫn không sao nhịn được, cũng hơi bị nổi giận!

“Thật vậy chứ? Anh không nên gạt em.” Nhìn khuôn mặt anh so với trước đã thon gầy đi rất nhiều, Nhiếp Tử Vũ không nhịn được liền đưa tay ra vuốt ve gương mặt của anh.

Nhiếp Tử Phong cười, thâm tình nhìn cô, khẽ gọi: “Vũ Vũ...” Nói xong, anh nắm lấy cổ tay của cô, dưới tình huống cô còn chưa kịp phản ứng, anh liền kéo cô vào trong ngực của mình.

Nhiếp Tử Vũ bị bất ngờ không kịp đề phòng, cứ như vậy liền ngã ngồi ở trên bắp đùi của anh, hai tay chống vào vòm ngực vững chãi của anh, hai khuôn mặt ghé sát vào nhau, khoảng cách chỉ còn không được năm centimet, tư thế cực kỳ mờ ám.

Khoảng cách gần trong gang tấc làm cho Nhiếp Tử Vũ cũng có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh của mình phản chiếu ở trong mắt của anh. Nhiếp Tử Phong hít vào một hơi, một luồng cảm giác khô nóng liền lan ra trên gương mặt anh. Đây đó có tiếng hít thở ở ngay bên tai, thoáng cái, Nhiếp Tử Vũ liền thấy ngày ngắn cả người.

“Vũ Vũ...” Một tiếng thì thầm ôn nhu hàm chứa tình yêu say đắm vang lên bên tai Nhiếp Tử Vũ. Nhiếp Tử Phong dịu dàng vén sợi tóc của cô lên sau tai, sau đó thu ánh mắt lại nhìn vào cánh môi đỏ sẫm của cô.

Ánh mắt nóng bỏng của anh làm cho Nhiếp Từ Vũ có chút khiếp nhược, cô không tự chủ được liếm liếm lên đôi môi khô khốc của chính mình. Khi thấy anh chậm rãi muốn dán môi của anh lên môi của mình, cũng không biết suy nghĩ thế nào, cô hậu tri hậu giác lại quay đầu tránh né nụ hôn của anh.

“Thật xin lỗi.” Câu nói xin lỗi từ trong cánh môi của Nhiếp Từ Vũ bật ra, cô nhẹ nhàng đẩy Nhiếp Từ Phong ra, sau đó cô từ trên bắp đùi của anh ngồi sang bên cạnh. Cô yếu ớt liếc mắt một cái dò xét thái độ của Nhiếp Từ Phong, phát hiện vẻ mặt của anh có chút xấu hổ, đáy mắt của cô có chút đau lòng. Lập tức cô cảm thấy hối hận vì sao mình lại phải né tránh anh! “Xin lỗi, chỉ là em.. Chỉ là em vẫn chưa thể...” Cô lắp bắp giải thích.

“Anh biết, em không cần phải nói gì đâu.” Nhiếp Từ Phong tuyệt đối không muốn làm cho cô có điều gì phải hổ thẹn đối với mình, cho nên Nhiếp Từ Phong lắc lắc đầu, thoáng nở một nụ cười vẻ không sao cả, tựa như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy. “Anh sẽ cho em thời gian, em cứ từ từ tiếp thu hết thấy mọi chuyện.”

Nghe vậy, trái tim của Nhiếp Từ Vũ không khỏi khẽ rung động, cô hướng anh lộ ra một nụ cười đầy cảm kích: “Cám ơn anh!”

“Được rồi, anh phải làm việc rồi, em đi ra ngoài trước đi.” Nhiếp Từ Phong thở phào một cái.

“Vâng, vậy em không quấy rầy anh nữa.” Nói xong, Nhiếp Từ Vũ ngoan ngoãn thối lui ra khỏi thư phòng. Chỉ là cô không biết là, ngay sau khi cô đóng cánh cửa thư phòng lại, trong nháy mắt, nụ cười tươi khuôn mặt tuần tú của Nhiếp Từ Phong trong nháy mắt liền bị rút đi, ngược lại thay vào đó là vẻ mặt đầy mất mát của anh. . .

*****

Thời gian vẫn trôi đi như trước, bình thản như nước chảy. Cuộc sống mỗi ngày của Nhiếp Từ Vũ đều rất có quy luật, đưa đón Từ Ngôn đến lớp học, còn lại hết thảy thời gian cô đều tiêu phí vào việc tìm lại ký ức. Thỉnh thoảng cô cũng sẽ nhớ tới Đường Đường, mặc dù cô không phải là mẹ đẻ của con bé, nhưng dù sao Đường Đường cũng có năm năm gọi cô là mẹ. Mà cô thực sự cũng đã xem Đường Đường như con gái ruột của mình sinh ra. Nhưng vì vướng chuyện với Tổng Linh, cô cũng không muốn gọi điện thoại về nhà họ Tống hỏi thăm tình hình xem Đường Đường thế nào, chuyện này cũng chỉ có thể dừng lại ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Chương 228 (tiếp theo)

Nhiếp Từ Phong vẫn như trước, anh vẫn đi sớm về trễ, mỗi ngày cũng không biết anh bận rộn những công việc gì, nhưng mỗi khi Nhiếp Từ Vũ nhìn thấy anh, trên mặt anh luôn luôn treo đầy sự mệt mỏi, nhưng trong miệng anh lại vẫn nói công việc anh làm nhàn đến dễ sợ, vừa nghe cũng biết là anh nói dối.

Rồi đến một hôm..

“Gần đây thoát nhìn mẹ thấy cha con rất mệt mỏi đến rã rời, con có biết đã xảy ra chuyện gì không?” Nhiếp Từ Vũ ở trong phòng bếp đang dọn rửa, nói chuyện với Nhiếp Từ Ngôn vừa mới tan học về nhà theo ở bên cạnh cô làm việc.

“Con cũng không rõ ràng lắm.” Nhiếp Từ Ngôn lắc lắc đầu, bất ngờ, đáy mắt của cậu chợt lóe lên một tia sáng khôn khéo, nói: “Con nghĩ nguyên nhân chắc là sắp đến sinh của ba thôi.” Nói, một bên Nhiếp Từ Ngôn liếc trộm Nhiếp Từ Vũ liếc một cái. Kỳ thực, sinh nhật của ba cậu đã sớm qua hơn một tháng nay rồi, chỉ là mẹ cậu không biết, cho nên cậu mới có thể tùy ý nói bừa như vậy.

“Sinh nhật ư? Chuyện sinh nhật thì có liên quan gì đến chuyện ba con mệt nhọc chứ?” Nhiếp Từ Vũ khó hiểu.

Nhiếp Từ Ngôn cầm chiếc khay đựng đồ ăn trong tay đưa cho Nhiếp Từ Vũ, sau đó cậu liền nghiêm sắc mặt lại, nói: “Bởi vì chính là vì mẹ đã bị mất tích đúng vào ngày sinh nhật của ba, vì thế con nghĩ chắc hẳn là ba mới bị căng thẳng như vậy. Mà ba đã để lộ ra vẻ mặt căng thẳng như thế chắc chắn sẽ làm cho thần kinh bị căng thẳng, sau đó liền mệt mỏi: “Ông Trời, xin ông đại xá tha thứ cậu đã nói những lời vớ vẩn kia! Cậu làm như vậy hoàn toàn là vì muốn giúp đỡ ba mẹ của mình mà thôi..

Cũng không biết là Nhiếp Từ Ngôn đã bịa đặt chuyện quá suôn sẻ, hay là do Nhiếp Từ Vũ quá đơn thuần, thế nhưng cô lại chững chạc đáng hoàng như vậy, hỏi lại: “Vậy thì có cách nào để có thể làm cho ba của con mất sự căng thẳng kia đi được không?”

“Có đấy ạ.” Nhiếp Từ Ngôn thần bí hề hề nháy nháy mắt đối với Nhiếp Từ Vũ. Sau đó cậu liền dời cái ghế đến bên cạnh Nhiếp Từ Vũ, ghé vào bên tai mẹ nói nhỏ một điều gì đó. Mặc dù không biết cậu nói với mẹ điều gì, nhưng mà nhìn hai má của Nhiếp Từ Vũ càng ngày càng đỏ rực lên, dù sao cũng có thể đoán ra đó là những chuyện cấm trẻ em dưới mười tám tuổi.

Nghe xong phương pháp của con trai, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Nhiếp Từ Vũ trong nháy mắt liền đã trở nên đỏ rực như trứng tôm được đun sôi, nóng đến mức đầu óc Nhiếp Từ Vũ phát nóng rực lên.

“Chỉ có một biện pháp này thôi sao?” Cô mấp máy cánh môi, lúng túng hỏi lại vẻ khó xử. Phải biết rằng, những điều mà con trai của cô nói cũng không

là chuyện đơn giản tựa như việc pha một ly trà, hay là việc thay đổi một bộ quần áo khác như vậy ... Haiz..

“Cũng không phải vậy, nếu không mẹ liền trực tiếp làm cho ba gục luôn.” Nhiếp Từ Ngôn vụng trộm hề hề nói, “Cứ làm như con đã nói, con chắc chắn là con rất nhanh sẽ có em trai hoặc em gái thôi.”

“Mẹ... mẹ nghĩ là chúng ta có thể nghĩ lại xem có biện pháp nào khác nữa không . . .” Nhiếp Từ Ngôn nói ra biện pháp kia thật sự là quá mức kích thích, cô thực sự không có đủ dũng khí để làm. Nghĩ ngợi, bất ngờ trong đầu Nhiếp Từ Vũ chợt hiện lên một cái ý nghĩ, lập tức về mặt cô liền lạnh lùng hẳn lại, trừng mắt nhìn vào Nhiếp Từ Ngôn lúc này hoàn toàn chưa phát giác ra sự chuyển biến của cô, nói: “Nhiếp Từ Ngôn, chỉ là phương pháp như vậy làm sao mà con lại biết được hả?!”

Ừm!...” Bị mẹ phát hiện ra, Nhiếp Từ Ngôn liền chột dạ, nụ cười trộm liền động cứng lại ở trên cánh môi. Cậu giả ngu sờ sờ đầu, nói: “Cha nói cái gì cũng đều phải học, vì vậy con liền học từng chút từng chút một thôi mà...” Nhiếp Từ Ngôn nói xong cũng nháy xuống ghế chạy ra khỏi phòng bếp, sợ mình còn chậm trễ một giây thì sẽ bị Nhiếp Từ Vũ tiếp tục truy vấn.

Quả nhiên khi cậu vừa mới chạy ra khỏi phòng bếp, từ bên trong liền truyền đến từng đợt tiếng gầm gừ của Nhiếp Từ Vũ.

Đêm khuya, khí trời lạnh như nước, ánh trăng sáng tỏ.

Một chiếc xe BMW màu xám bạc chậm rãi lái vào trong ga ra của nhà họ Nhiếp, sau đó tiếng động cơ tắt ngấm. Một bóng dáng đen kịt chậm rãi từ trong xe bước ra, ánh trăng bàng bạc lạnh lẽo chiếu rọi trên người, soi sáng về mặt một môi râu ròi của anh.

Ngẩng đầu nhìn lên căn nhà đã chìm hẳn trong bóng tối, Nhiếp Từ Phong bất ngờ hít một hơi thật sâu, đáy mắt anh dấy lên một tia sáng vui mừng. Anh lấy từ trong túi ra chiếc chìa khóa mở cửa vào nhà, rồi sau đó khóa cửa lại, đi lên lầu. Mọi hành động của Nhiếp Từ Phong đều cẩn thận từng li từng tí không để phát ra tiếng động nào quá lớn, e sợ sẽ làm cho người nào đó đang ngủ say ở trên lầu bị đánh thức.

Anh không bật đèn, cứ như vậy sờ soạng trong bóng tối, dựa vào cảm giác của mình để đi tới cửa phòng. Khi anh đẩy cửa phòng ra, một luồng không khí thơm mát mùi hương chanh xông vào mũi, nhất thời làm cho đầu của anh thấy tỉnh táo ra không ít. Trong phòng, cũng không phải là hoàn toàn tối đen, bởi vì ngọn đèn ngủ vẫn được bật lên hắt ra một quang sáng màu vàng còn mờ ra một, hơn nữa còn có một bóng dáng điểm lẹ đang nằm ở trên giường.

Nhiếp Từ Phong định thần nhìn về phía kia bóng dáng kia, sau khi ánh mắt anh đã nhìn thấy rõ ràng chủ nhân của bóng dáng kia chính là Nhiếp Từ Vũ, thì anh lập tức sững sốt, thoáng một chút chần chừ, anh kiễng đầu ngón chân nhẹ nhàng đi đến tủ quần áo, lấy từ trong đó ra một bộ quần áo sau đó xoay người rời đi. Chỉ là anh còn chưa đi hai bước, phía sau liền truyền đến tiếng nói của Nhiếp Từ Vũ hỏi anh.

“Anh định đi đâu vậy?”

Trên giường, kỳ thực Nhiếp Từ Vũ hoàn toàn cũng chưa hề ngủ, khi Nhiếp Từ Phong lái xe tiến vào ga ra dưới lầu sau đó dừng xe, tắt máy, từ đầu chí cuối cô vẫn đứng ở trước cửa sổ để nhìn anh. Về sau bởi vì xấu hổ không biết nên làm như thế nào cho nên cô mới giả bộ ngủ, vậy mà người đàn ông này lại có thể cứ như vậy nhìn cô một lúc rồi lại định rời đi. Cô đã từng nói với anh hãy cho cô một thời gian để cô thích ứng, nhưng cũng không từng nói rõ với anh việc gì nhất định phải phân chia rõ ràng như vậy. Nói như vậy, thì biết đến năm nào tháng nào cô mới có thể tìm lại được ký ức của mình chứ!

Huống hồ nếu anh rời đi thì những gì mà cô đã làm để chuẩn bị cho anh thì phải làm sao bây giờ!

Nhiếp Từ Vũ từ trên giường ngồi dậy, bật đèn lên ‘tách’ một tiếng, trong nháy mắt, ánh đèn sáng ngời chiếu xuống cả căn phòng.

Nhiếp Từ Phong chậm rãi xoay người lại nhìn về phía cô, anh sững sốt hai giây sau, mới nở một nụ cười ôn nhu cười yếu ớt: “Anh đã đánh thức em sao?”

“Không có.” Nhiếp Từ Vũ lắc lắc đầu, sự quan tâm của anh làm cho cô cảm thấy uất ức. Giọng nói của anh nghe như muỗi kêu, gần như không thể nghe được. Đôi con ngươi trong veo như nước nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của anh lộ rõ vẻ âm áp, vui vẻ. Sau khi nhìn thấy rõ ràng khoảng thời gian này hai gò má của anh càng ngày càng hóp lại, một luồng cảm giác đau lòng từ trong lòng cô tràn ra. Cũng lại bất chấp sự do dự lúc trước, cô xuống giường đi thẳng sẽ đến bên cạnh anh, gờ tay đoạt lấy bộ quần áo mặc trong nhà anh đang cầm trong tay, định đi tắm rửa thay đổi ra.

“Em đã chuẩn bị nước tắm sẵn sàng cho anh rồi đấy, anh hãy nhanh chóng đi vào phòng tắm đi.” Nói rồi cô mở tủ quần áo một lần nữa treo lại bộ quần áo, lại sẵn sàng lấy ra cho anh bộ quần áo ngủ.” Lúc ngủ anh mặc áo ngủ thì sẽ được thoải mái hơn.”

Cô đã chuẩn bị nước tắm sẵn sàng cho anh rồi sao?

Tin tức này lại làm cho Nhiếp Từ Phong thấy sững sốt, hai tròng mắt đen bóng nhìn phía cô, về mặt có chút không được tự nhiên, trong lòng cảm thấy nóng lên, mũi có chút ê ẩm. Đã bao lâu rồi nhỉ? Năm năm trước, từ sau khi cô rời đi, khi về đến nhà đã không còn có ai giúp anh chuẩn bị nước tắm nữa.

Nhiếp Từ Phong cảm động, cũng bất chấp những cản trở vẫn còn vất ngang ở giữa hai người, anh sải bước dài đi đến bên cạnh cô, từ phía sau ôm siết lấy cô một hồi lâu.

“Vũ Vũ, cảm ơn em . . .”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 274: Chương 228 (tiếp theo)

Không ngờ rằng Nhiếp Tử Phong thế mà lại sẽ ôm lấy chính mình, trong khoảng thời gian ngắn, thân thể Nhiếp Tử Vũ chợt cứng ngắc lại như đá. Đợi cho khi cô kịp phản ứng lại, khoe miệng thoáng hiện lên ý cười xán lạn, định xoay người ôm lại anh, thì anh lại đột nhiên thu tay về.

“Xin lỗi, anh không nên ôm em như vậy.”. Lúc này Nhiếp Tử Phong mới ý thức được anh đã làm một việc không nên làm. Trong hai tròng mắt của anh thoáng hiện sự lo lắng mơ hồ. Đường như là anh sợ hãi một khi anh ôm cô như thế thì sẽ làm cho mối quan hệ giữa hai người sẽ lại trwor nên bế tắc.

“Không sao đâu, em. . . Anh có ăn bữa ăn khuya không? Để em đi xuống dưới lầu hâm nóng ít đồ ăn lại cho anh.”. Cô cúi mặt thấp xuống, làm cho mái tóc dài nghiêng xuống che khuất sắc mặt đang đỏ rực một cách không bình thường. “Được rồi, anh nhanh chóng tắm rửa một chút đi, nếu không nước sẽ bị nguội lạnh mất.” Nói xong cô vội vã đẩy Nhiếp Tử Phong đi vào trong phòng tắm. Nhìn thấy anh đã vào trong phòng tắm, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới mệt mỏi tựa người vào trên cửa.

Sự khô nóng lại lan rộng ở trên mặt Nhiếp Tử Vũ, cô không khỏi chậm rãi đưa tay về phía trái tim mình, diễn, đàn, lè, quý, đôn lúc này cô mới phát hiện ra tim của mình vậy mà lại lợi hại đến vậy, hơn nữa không chỉ có như vậy, còn có một cảm giác vui sướng ở trong lòng của cô đang lan rộng ra khắp trong người cô, cái loại cảm giác này thực sự rất kỳ diệu, tựa như. . . Tựa như lần đầu tiên kia. . .

Bởi vì cái ý nghĩ đột nhiên vừa nảy sinh ra, sắc mặt của Nhiếp Tử Vũ lại càng thêm đỏ rực.

Cô không nhịn được mà vỗ vỗ vào chính mình nóng được như lửa bị bỏng hai má, lắc đầu.

Nhiếp Tử Vũ mày đang suy nghĩ lung tung gì vậy!

Haiz! Mặc kệ, dù sao cô cũng không để ý tới nữa! Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ liền rời khỏi phòng.

*****

Trong phòng tắm ...

Sương mù mờ mịt, Nhiếp Tử Phong cởi hết quần áo trên người ngồi vào trong bồn tắm lớn đã được Nhiếp Tử Vũ mở tràn đầy nước ấm, nhìn bồn tắm tràn đầy những bọt nước, anh không khỏi bật cười : chẳng phải chỉ có các cô gái mới yêu thích ngâm mình trong bồn tắm hay sao? Trên thực tế, ngay từ nhỏ anh đã không thích tắm bồn mà thích tắm vòi sen hơn. Nhưng nếu như Vũ Vũ đã chuẩn bị cho anh chu đáo như vậy thì anh liền thỏa thích ngâm mình cho thoải mái.

Trong lỗ mũi anh tràn ngập hương vị chanh nồng đậm, trong nháy mắt thấm vào tận trong ruột gan. Nhiếp Tử Phong cảm giác những mệt mỏi rã rời trong mấy ngày qua đều như tan biến đi hết sạch. Anh buông lỏng thân thể nằm thẳng ở trong bồn tắm, tựa đầu dựa ở bên cạnh bồn tắm, mặc cho dòng nước ngâm toàn thân của mình. Giữa lúc anh định hai mắt nhắm lại để hưởng thụ cảm giác thoải mái hiếm khó này, thì nghe thấy “kẹt” một tiếng, cửa phòng tắm liền bị mở ra

“Từ Ngôn à?” Nhiếp Tử Phong cũng không quay đầu lại hỏi. Vũ Vũ xuống lầu nấu bữa ăn khuya cho anh, chắc là sẽ không vào, vì thế cũng chỉ có thể có một khả năng này mà thôi.

Vậy mà đối phương vẫn trầm mặc một lúc lâu không trả lời.

“Từ Ngôn?” Thấy mãi không nghe thấy tiếng trả lời, Nhiếp Tử Phong lại gọi một lần nữa. Lần này, anh vừa lên tiếng thì đã có tiếng trả lời, chỉ có điều giọng nói không phải tiếng trẻ con còn non nớt như anh đã dự đoán trong đầu, mà là một giọng nói dịu dàng, mềm mại mang theo chút ngượng ngùng sợ hãi trả lời.

“... Là em!”

Vừa nghe thấy câu trả lời, phút chốc Nhiếp Tử Phong liền quay phắt đầu lại, anh liền nhìn thấy Nhiếp Tử Vũ đang đây về do dự bất an đứng ở sau cánh cửa phòng tắm, ánh mắt mở to miệng há ra ngây ngốc, giống như một pho tượng, một lát cũng không có phản ứng.

Ánh mắt của Nhiếp Tử Phong động lại ở trên người cô, ánh mắt ấy của anh làm cho Nhiếp Tử Vũ càng cảm thấy ngượng ngùng. Nhưng nghĩ đến sớm muộn cô cũng phải làm, vì vậy Nhiếp Tử Vũ cũng cố lấy hết dũng khí kéo cửa phòng tắm ra, sau đó bắt đầu bước đi đến trước mặt anh...

Bên trong phòng tắm, hơi nước mờ mờ dày đặc. Trong nháy mắt Nhiếp Tử Phong cảm thấy như mình chợt có ảo giác, nãy đến nhìn thấy cô cầm lấy cái khăn tắm đang vắt ở một bên ngồi xổm người xuống, lúc này anh mới như thanh tỉnh lại: “Vũ Vũ. . . em. . .” Anh không phải đang nằm mơ chứ? Cô vậy mà lại. . . Lại có thể vào trong này với anh, hơn nữa lại còn ăn mặc như vậy. . .

“Có điều gì không được sao?” Nhiếp Tử Vũ cúi đầu liếc mắt nhìn lại chính mình, vừa rồi bộ quần áo kia đã bị cô đổi lại thành áo sơ mi của anh, rộng thùng thình vừa vặn che hết cái mông, phía dưới lộ ra hai cái bắp đùi thon dài. Lúc này ở bên ngoài cô đã hít thở sâu vô số lần, nhưng lúc này Nhiếp Tử Vũ vẫn như cũ, cô không thể tin được chính mình thế nhưng lại có thể đương nhiên hỏi anh được một câu như thế!

“À, chuyện này... chuyện này là bởi vì em sợ vậy bị dính ướt, vì thế em liền mượn chiếc áo sơ mi của anh một chút...” Vừa nói xong, Nhiếp Từ Vũ hối hận đến mức hận không thể cắn rụng đầu lưỡi của mình.

Nhiếp Từ Vũ, rốt cuộc mày đã làm chuyện vớ vẩn gì vậy hả?! Ở trong lòng cô đã khóc không ra nước mắt. Nhưng may quá, đúng lúc này Nhiếp Từ Phong cũng thu hồi lại tầm mắt của mình, không hề nhìn vào cô nữa, lúc này Nhiếp Từ Vũ mới yên tâm to gan di chuyển đến sau lưng của anh, bắt đầu kỳ lưng giúp cho Nhiếp Từ Phong.

Trong lòng Nhiếp Từ Phong đã vô số lần ở cảnh cáo chính mình không nên lại nghĩ ngợi lung tung, nhưng vừa rồi một màn kia tựa như rơi ở trong đầu của anh vậy, ở ngay trước mắt, nên anh không sao lái ý nghĩ của mình khác đi được. Cảm giác thấy hai tay của cô mềm mại di chuyển ở trên lưng mình, lại vừa nghĩ tới hồi ức trong quá khứ lúc hai người triền miên với nhau, đầu óc của anh liền nổ tung “âm âm” một tiếng, hạ thân căng thẳng.

“Em.. Em cứ bày vẽ làm gì, để tự anh kỳ cọ cũng được mà. . .” Tiếng nói của anh phát ra nghe khàn khàn mà trầm thấp, chất chứa sự kiềm chế đè nén nồng đậm. Anh thông tay vào trong nước nắm chặt lại thành quyền, liều mạng cắn chặt hàm răng của mình, chỉ sợ nếu mình không khống chế được mà làm ra chuyện gì đó với cô thì sẽ phải hối hận.

Chỉ là, Nhiếp Từ Vũ cũng không hiểu anh thực sự tâm tư lúc này, cô vẫn nhẹ nhàng kỳ cọ ở lưng cho anh như trước.

“Anh đã bận rộn vất vả làm việc suốt một ngày trời ở bên ngoài như vậy rồi, đây là chuyện mà một người vợ như em nên làm giúp anh.” Nhiếp Từ Vũ giả vờ bình tĩnh nói, kỳ thực trong lòng cô đã sớm cung thẳng muốn chết rồi. Không sai, đây là những lời mà Nhiếp Từ Ngôn đã dạy cô nói. Nhiếp Từ Ngôn đã nói đây là biện pháp giúp đỡ lẫn nhau để giúp anh loại bỏ những căng thẳng của mình. Về chuyện này, cô cũng đã phải liều mạng cố gắng lấy hết dũng khí mới làm nổi.

Đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu ngày qua, Nhiếp Từ Vũ đã tự xưng mình là vợ của anh, nhất thời làm cho Nhiếp Từ Phong cảm động đến mức thiếu chút nữa nước mắt đã chảy xuống. Anh cũng rất muốn bảo mình hãy bình tĩnh trở lại, cứ như vậy đơn thuần hưởng thụ sự phục vụ của cô ả, nhưng. . . Hạ thân của anh đang rục rịch, mà anh lại tuyệt đối không thể khống chế nổi.

“Em đã có lòng như vậy là đủ rồi, nhưng em vẫn nên để cho tự anh tắm rửa cho mình thì tốt hơn...” Nhiếp Từ Phong quay đầu nhìn về phía cô, giang hai tay cầm lấy chiếc khăn kỳ lưng ở trong tay cô, vội vã nói tiếp: “Em nhanh chóng đi ra ngoài đi, nếu không một lúc nữa sẽ làm em ướt người mất, không hay.”

“Thế nhưng. . .” Nhiếp Từ Vũ đứng lên nhưng vẫn muốn lưu lại. Bởi vì cô thực sự rất muốn giúp anh giả trừ sự mệt mỏi kia, cũng muốn làm cho mối quan hệ giữa hai người được gần nhau thêm một bước, như vậy mới cô có thể tìm lại được ký ức đã mất của mình.

“Một mình anh tắm là được rồi, em đi ra ngoài trước đi.” Nhiếp Từ Phong nói xong liền quay đầu đi không hề nhìn cô nữa.

Nhìn anh gương mặt anh đầy vẻ kiên trì, Nhiếp Từ Vũ lại do dự một hồi, rồi gật gật đầu: “Vây được rồi.” Nói cô xoay người liền định rời đi. Mất đất ướt sũng nước, cô vừa mới đi một bước thì dưới chân liền trượt một cái, sau đó chỉ nghe thấy cô thét lên một tiếng chói tai ‘A!’ Một giây tiếp sau đó chính là “ùm” một tiếng, cô liền ngã vào trong bồn tắm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 275: Chương 228: Đại kết cục 4 (tiếp theo)

“Vũ Vũ. . . em không sao chứ?” Nhiếp Từ Phong khiếp sợ vớt chiếc khăn kỳ lưng trong tay đi, vội vã vớt cô từ trong nước ra.

“Khụ. . . Khụ khụ. . .” Toàn bộ người Nhiếp Từ Vũ ướt hết, nhìn thật chật vật, trên đầu trên mặt đều dính đầy bọt sữa tắm, làm mắt cô cay xè, không sao mở ra được: “Cay mắt quá, mắt em bị cay...” Cô quơ quơ hai cái tay dự định thứ gì đó để lau mắt.

“Đây em.” Nhiếp Từ Phong vội vã cầm lấy khăn mặt vắt vắt lại ở một bên, vội giúp cô lau bọt biển ở trên mặt đi sau đó lấy nước ấm ở trong vòi xả vào trên mặt cô giúp cô rửa mắt, sau đó mới bảo cô mở hai mắt ra.

“Em còn bị xót mắt nữa không?” Nhiếp Từ Phong quan tâm hỏi, trên mặt anh chứa đầy sự lo lắng.

Nhiếp Từ Vũ cẩn thận từng li từng tí mở hai mắt ra, lắc lắc đầu: “Không còn xót mắt nữa rồi, cảm ơn anh.” Cô xấu hổ nhìn anh, vì sự liều lĩnh này của mình mà cô cảm thấy không biết phải nói gì.

Nghe thấy cô nói không có việc gì lúc này Nhiếp Từ Phong mới thở phào một cái, nhưng lúc anh đang định tiếp tục nói điều gì đó thì ánh mắt của anh lại nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo của cô bị nhuộm đầy nước thì hô hấp như bị kiềm hãm ngừng lại rồi. Mái tóc dài của cô dính bọt biển buông xòa ra phía trước ngực, tròn mắt trong veo mở to, cái mũi nhỏ nhắn xinh xẻo, đôi môi mọng đỏ đầy đặn như trái anh đào, như hoa sen mới nở, đẹp đến mức không thể giải thích được. Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng bị nước thấm ướt trở nên trong suốt, dính sát vào thân thể lồ lộ của cô nhìn rất gợi cảm, in hằn chiếc áo nịt ngực màu đen cô mặc ở bên trong, bộ ngực đầy đặn cùng với cái khe rãnh thật sâu ... thân thể gợi cảm như ma quỷ của cô cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ vô tội kia tạo thành một thể thống nhất với nhau, đối người đàn ông mà nói không thể nghi ngờ được, đây chính là sự quyến rũ trí mạng!

Thoáng cái, Nhiếp Từ Phong có âm giác máu ở trong toàn thân lúc này đều như sôi trào, toàn bộ xông hết lên đầu, trong nháy mắt yết hầu của anh cảm thấy khô khốc, thân thể như bị kéo căng ra đến đau đớn.

“Anh làm sao vậy?” Bỗng nhiên Nhiếp Từ Vũ vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy biểu tình của anh như đại ra, theo tầm mắt của anh nhìn phía thân thể của mình, thoáng cái mặt cô cũng đỏ rực lên, lập tức thấy xấu hổ. Hai tay cô khoanh lại trước ngực che khuất cảnh xuân bị lộ ra. “Trời ạ.” Cô không sao nhận được, liền hít sâu một hơi, vội vã muốn từ trong bồn tắm đứng lên, sau đó vì trong lòng quỳnh lên liền xảy ra sự cố, chẳng những cô không đứng lên nổi, trái lại dưới chân lại trượt một cái, nặng nề ngã ngồi xuống dưới. Mà cô cũng không ngồi ở địa phương khác, mà vừa vịn liền ngồi ngay ở trên đùi Nhiếp Từ Phong.

“Ái...” Bụng dưới đau đớn làm cho mặt mũi Nhiếp Từ Phong tái xanh đến trắng bệch ra. Nhìn thấy Nhiếp Từ Vũ giãy dụa thân thể của mình đầy bất an muốn đứng dậy lần thứ hai, anh vội vã đưa tay ra đặt ở trên bả vai của cô, dùng hết sức lực cuối cùng của mình nói một câu: “Em đừng nhúc nhích.”

Nhiếp Từ Vũ nhìn địa phương tượng trưng cho người phụ nữ lại có thể nhìn sinh vật cứng rắn nào đó đang cười ngất, cũng không dám động dậy nữa. Cô ngơ ngác nhìn Nhiếp Từ Phong, năm giây qua đi rồi cuộc cô cũng hiểu rõ vì sao vừa rồi anh lại có biểu tình như vậy, thế là cô mắc cỡ cúi đầu.

Nhiếp Từ Phong lần lượt hít sâu mấy lần, e sợ làm cho Nhiếp Từ Vũ bị dọa sợ, cho nên anh ép buộc chính mình thả lỏng dần ra từng chút một, anh liều mạng muốn ngăn lại dục vọng của chính mình bốc lên. Sau khi đợi cho dục vọng của mình đã lắng xuống không ít, lúc này anh mới kiềm chế nói một câu: “Được rồi, em có thể đứng lên rồi.”

Nhưng mà sau khi nghe lời của anh vừa nói, Nhiếp Từ Vũ cũng không hề đứng dậy.

Nhìn cô không hề nhúc nhích, anh tưởng cô đang mãi nghĩ ngợi gì đó nên vì vậy không nghe thấy lời của anh nói, vì thế anh lại nhắc lại một lần nữa: “Vũ Vũ, em đã có thể đứng lên rồi.”

Nói xong, anh vẫn thấy Nhiếp Từ Vũ không có phản ứng gì.

Giữa lúc Nhiếp Từ Phong muốn lặp lại lần nữa, thì bỗng nhiên Nhiếp Từ Vũ lại ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ rực như trước, đáy mắt vẫn mang theo sự ngượng ngùng.

“Anh...” Cô mạnh mẽ nuốt nước miếng một cái, nhìn mặt Nhiếp Từ Phong lộ vẻ hoang mang, vắt hết óc ra để tìm từ: “Anh cái kia cái gì... anh nghĩ... Ừm...”

“Cái kia là cái gì?” Nhiếp Từ Phong hỏi.

Biết cho dù mình ấp áp ứng ứng như vậy thì Nhiếp Từ Phong có nghe đến cả một thế kỷ cũng sẽ không hiểu được. Vì thế Nhiếp Từ Vũ bỗng nhiên hít sâu một hơi, nói: “Có phải là anh nghĩ muốn làm... có đúng không? !”

Vừa nói xong, bên trong phòng tắm liền tĩnh lặng... Triệt để tĩnh lặng...

Nhiếp Từ Phong ngây ngẩn cả người, mà chính Nhiếp Từ Vũ cũng bởi vì lời nói này của mình mà có cảm giác xúc động muốn lại gặp trở ngại. Nhiếp Từ Vũ cắn chặt hàm răng xấu hổ đến không biết làm sao bây giờ. Giữa lúc cô muốn đứng lên chạy trốn thì lại nghe thấy Nhiếp Từ Phong cúi đầu đáp lại một câu.

“... Ừ.” Một lời thừa nhận, dục vọng nơi đáy mắt của Nhiếp Từ Phong hiển lộ rất rõ ràng. Anh sờ sờ vào cái mũi của mình, có chút không được tự nhiên. Anh thực sự rất muốn cô, nhưng anh cũng sợ rằng sẽ hù dọa đến cô, vì thế anh thà rằng một mình anh phải chấp nhận dục hỏa thiêu đốt giày vò bản thân cũng không có ý định...

“Vậy thì anh làm đi.” Lần này thì Nhiếp Từ Vũ đã hoàn toàn buông thả cho chính mình, vì anh mà cũng vì mình. Cô nhìn anh trên mặt lộ rõ vẻ kiên định, khi thấy ánh mắt của anh đầy sự kinh ngạc thì cô lại nói tiếp: “Em nói... Chúng ta hãy yêu nhau đi, nếu như chúng ta là người yêu của nhau, chuyện đó... Đây cũng là chuyện rất bình thường mà...” Huống hồ hai người bọn họ cũng có con với nhau rồi thì còn sợ gì nữa đây! ?

Lần này đến phiên Nhiếp Từ Phong ngây ngẩn cả người.

“Em... Em không sợ anh nữa sao?” Tiếng nói của Nhiếp Từ Phong khàn khàn, anh nhìn cô, đột nhiên nhìn thấy trong đáy mắt của cô có chút khiếp sợ, lập tức lắc lắc đầu: “Anh vẫn nghĩ là chính mình...”

Chỉ là một câu nói này anh còn chưa kịp nói xong, cũng không biết Nhiếp Từ Vũ lấy ở đâu ra dũng khí, hai tay cô liền quẩn lên cổ của anh, sau đó môi đỏ mọng của cô liền được đưa tới.

Đây là lần đầu tiên sau khi tách ra năm năm, hai người họ lại hôn nhau phát dờ xét hiểu tất cả đối với nàng tượng niệm lập tức như hồng thủy bình thường bộc phát, chiếu nghiêng xuống, chỉ chốc lát sau liền che mất Nhiếp Từ Phong tất cả sần lo, ngược lại ôm nàng thật sâu hôn trả.

Cái hôn này triển miên mà tình cảm mãnh liệt, đã không còn đơn thuần là một nụ hôn đơn giản như vậy nữa. Hàm răng của anh gặm cắn cánh môi mềm mại của cô, hô hấp liếm hôn một phen sau đó, cái lưỡi linh xảo mới cạy mở hàm răng của cô tiến quân thần tốc, tận tình treu đùa cái lưỡi thơn tho của cô, mà Nhiếp Từ Vũ cũng không có một chút lạ lẫm, dựa vào bản năng đáp lại nụ hôn kịch liệt của anh, hai người phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Hành vi đã không còn chịu sự suy nghĩ điều khiển của đại não nữa!

Trong khi nồng nhiệt hôn cô, đồng thời bàn tay của Nhiếp Tử Phong bắt đầu dao động bất định ở sau lưng của cô. Ngay từ đầu thân thể của Nhiếp Tử Vũ còn có chút cứng ngắc, nhưng sau khi đã anh vuốt ve dần dần sau đó cô trở nên thả lỏng mềm mại, cuối cùng cả người cô xụi lơ dưới lòng bàn tay của anh. Bàn tay của anh chẳng biết từ lúc nào đã đi tới trước ngực của cô, dùng tốc độ nhanh nhất cởi bỏ nút áo của cô, sau đó lưu loát cởi tuột chiếc áo sômi của cô đến khuỷu tay.

Cảm giác thấy trong ngực mình việc hô hấp dần dần trở nên khó khăn, lúc này Nhiếp Tử Phong mới lưu luyến rời khỏi miệng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 276: Chương 228: Đại kết cục 4 (tiếp theo)

Hai tay Nhiếp Tử Vũ vô lực chống đỡ tại vòm ngực to lớn của anh, cơ thể cô quần quýt trên lồng ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì nộ hôn nóng bỏng vừa rồi của anh mà đỏ hồng lên như một đóa hoa hồng diễm lệ. Cô thâm tình nhìn thẳng vào anh, dù cho lúc trước còn có sự thẹn thùng băn khoăn, nhưng giờ phút này sớm đã đổi thành đầy ham muốn.

“Em xác định sao?” Nhiếp Tử Phong đột nhiên đình chỉ động tác của mình, bởi vì anh muốn cho cô một cơ hội cuối cùng.

“.. Vâng!” Kèm chế lại sự thẹn thùng trong nội tâm, Nhiếp Tử Vũ chủ động tách hai chân ra, ngồi chồm hổm lên anh hai chân khoác lên hai bên hông của anh: “Em đã rất sẵn sàng..” Bởi vì cô cũng muốn anh.

Chiếm được hai lần khẳng định của cô, Nhiếp Tử Phong cười ôn nhu vừa chạm vào đôi môi lúc trước đã bị chính mình hôn đến sưng đỏ, đặt một nụ hôn lên đó, sau đó lưu loát cởi bỏ móc khóa nịt vú của cô, lập tức một đôi bạch thủ đẩy đã bật lên lộ ra ngoài. Cặp mắt của Nhiếp Tử Phong đỏ rực, thần kinh của anh đã bị kích thích.

Mặc dù Nhiếp Tử Vũ rất thẹn thùng, nhưng cô cố kìm chế rồi. Cô cắn răng, hàng lông mi vừa dài vừa dày của cô bởi vì con mắt chớp chớp mà giống như cánh bướm bay múa, bộ dáng cần mẫn, nũng nịu của cô đủ để làm cho dục vọng của Nhiếp Tử Phong bị chinh phục. Hô hấp Nhiếp Tử Phong bắt đầu rối loạn, anh càng bị căng thẳng hơn nữa khi mà bộ ngực của cô bắt đầu lộ ra..

Anh nghiêng trên người trước, đặt những nụ hôn rậm rạp chằng chịt vào hôn vào cái cổ trắng nõn của cô, vào ngực, cuối cùng di chuyển ở trên bộ ngực của cô. Một bàn tay dao động ở trên lưng của cô từ từ đi xuống dưới, cuối cùng đi vào chỗ tư mật của cô, kéo quần lót của cô xuống.

“Không cần phải..” thân thể Nhiếp Tử Vũ không hiểu khẽ giật mình, cảm giác được một cổ nóng bỏng từ bụng dưới tuôn ra. Cô có cảm giác thật kỳ quái, cũng vô cùng thẹn thùng..

“Đừng sợ, anh sẽ rất nhẹ nhàng..” Nhiếp Tử Phong cho cô một ánh mắt nhìn đầy an tâm, sau khi cô đỡ sợ hãi nhẹ gật đầu một cái, anh mới yên tâm đưa tay hai đầu ngón tay tham tiến vào trong cơ thể của cô.. Trong cơ thể của cô khô khốc dị thường, căng chặt giống như xử nữ, đồng thời cũng làm cho anh cảm thấy cao hứng, bởi vì xem ra, Tổng Linh cũng không hề chạm được vào cô.

“Ừ..” Một dòng cảm giác phong phú, làm cho cô không khỏi ngâm nga lên một tiếng, khi cô đã kịp phản ứng thì lập tức cảm thấy xấu hổ mà cắn môi, ngừng lại tiếng kêu yêu kiều của mình.

Nhiếp Tử Phong lơ đãng cười nói: “Vũ Vũ, kêu lên đi, anh thích nghe tiếng kêu của em” Đồng thời tay ngón anh bắt đầu chậm rãi lướt động ra vào...

Lúc này, cho dù Nhiếp Tử Vũ có nghĩ nhần nhện cũng không được nữa rồi, một luồng sóng khoái cảm từ bên dưới cở thể truyền đến, tất cả những thẹn thùng còn sót lại đều đã gặp quỷ hết rồi. Nét mặt của cô vừa có sự thống khổ lại vừa có sự sung sướng, hai con ngươi bởi vì động tác của anh mà trở nên mê ly, bộ dáng kia khiến có bao nhiêu mê người thì có bấy nhiêu mê người.

Ngay từ đầu động tác chỉ là nhẹ nhàng chậm chạp, theo tiếng thở của cô càng ngày càng hào hứng, động tác của Nhiếp Tử Phong nhanh hơn, cuối cùng tại cô đã có được khoái cảm, nơi tư mật cũng hoàn toàn ẩm ướt thì lúc này anh mới thu tay về. Nhìn thân thể cô bởi vì tình dục mà dần dần phiếm hồng đến mê người, Nhiếp Tử Phong cũng cảm thấy bản thân niệng đắng lưỡi khô tới cực điểm.

Hai tay anh buông ra, tề tề đến nơi bắp đùi của cô, ‘soạt!’ một âm thanh vang lên, lại vuron tay ra. Hiện giờ trong lòng bàn tay của anh đã có thêm một chiếc quần lót bị vô nát. Nhiếp Tử Vũ xấu hổ sau khi quay mặt đi, không dám nhìn nhiều nữa, sợ nhìn nhiều nữa cũng chưa có đủ dũng khí.

Trên khuôn mặt tuần tú của Nhiếp Tử Phong, từ đầu đến cuối treo ý cười nhẹ nhàng, phút chốc, một tay anh bưng lấy cái mông của cô, dưới tình huống Nhiếp Tử Vũ còn chưa kịp phản ứng, anh động thân một cái hung hăng đâm xuyên qua thân thể của cô, thẳng đến đáy.

“Á..” Nhiếp Tử Vũ bị đau hàng lông mày đẹp mắt liền nhăn lại, không ngờ rằng lại có thể đau nhức như vậy! Thậm chí cô còn có thể cảm nhận được rõ ràng anh có bao nhiêu là cứng ngắc, gần như muốn xỏ xuyên qua cả người cô.

“Đau không?” Nhiếp Tử Phong cắn răng, nhần nhện đến mức trên trán đều đổ mồ hôi. Nước chảy ra ầm ập ở nơi giữa hai người đang chuyển động, làm

cho không khỏi được nói lòng rất nhiều.

“Khá tốt rồi.” Nhiep Từ Vũ thề lười, mới đầu cô có chút đau nhức nhưng hiện tại. . . Ngoài ý muốn, rất thoải mái, một loại cảm giác phong phú làm cho cô cảm thấy an tâm.

Chiếm được câu trả lời của cô, lúc này Nhiep Từ Phong mới chậm rãi bắt đầu động tác. Anh ôm eo nhỏ của cô, một tắc một tắc chuyển động rút ra khỏi cơ thể của cô, khi cô lộ ra vẻ khó nhin bởi sự trống trải, anh lại mạnh mẽ hung ác đẩy thân thể của mình về phía trước. Sau khi qua lại mấy lần thì cô mới dần dần quen thuộc với anh, anh cũng mới yên tâm tùy ý rong ruổi trong chiếc ao nhỏ của cô.

“Ừm. . . Ừm. . .” Từng chuỗi tiếng kêu nhỏ vụn yêu kiều tự môi của cô tràn ra, hai con ngươi cô mê ly. Cô vịn vào bả vai của Nhiep Từ Phong, phối hợp với cử động của anh. “Quá sâu. . . Đi ra ngoài một chút. . . Ừm. . .” Cuối cùng cô đã hoàn toàn buông thả nữ tính rụt rè của mình.

Nhiep Từ Phong cũng như cô đã mong muốn, lần lượt thỏa mãn cô, lần lượt cho cô. . .

Thân thể phù hợp, trong lúc bất tri bất giác thế này, hai trái tim họ đã được kéo lại gần nhau rất nhiều.

Nhìn thấy Nhiep Từ Vũ ở trên người mình thờ gập liên tục mà chưa phát giác ra, Nhiep Từ Phong nở một nụ cười vui mừng: tuy nhiên bây giờ cô vẫn còn chưa nghĩ ra kỷ ức, nhưng anh khẳng định, một ngày nào đó cô sẽ nhớ lại, mà ngày nào đó không còn xa. . .

*****

Nhiep Từ Phong tựa như một con mãnh thú không biết thỏa mãn, anh lấy tốc độ cực nhanh ra vào trong thân thể của cô...

Một đêm này, Nhiep Từ Phong cùng Nhiep Từ Vũ liều chết dây dưa, từ trong bồn tắm đến trên bồn rửa mặt rồi lại ở trên sàn nhà, cuộc chiến đấu liên tục ở các chiến trường cho đến trên giường, cả đêm cô đã ở dưới thân thể của anh hàng hà số lần, đã bất tỉnh bao nhiêu lần, mà khi cô tỉnh lại là lúc vào một vòng đại chiến mới. Một lần cuối cùng, thậm chí anh còn yêu cầu cô chủ động, mà thể nghiệm sự khoái cảm thân thể, cô cũng tham luyện sự ôn nhu của anh, khi anh chỉ đạo cô lại tiếp tục lần lượt biến hóa các tư thế...

*****

Túng dục quá độ, hậu quả chính là hai chân cô bị mỏi nhừ không xuống giường được, suốt một ngày sau đó Nhiep Từ Vũ ở trên giường ngủ, sau đó mới nhiều ít khôi phục chút ít nguyên khí. Sau khi rửa mặt qua loa, cô thay đổi quần áo rồi đi xuống lầu, trùng hợp nhìn Nhiep Từ Ngôn ở trong phòng khách thu dọn gì đó...

“Từ Ngôn, con thu dọn đồ đạc làm cái gì?” Nhiep Từ Vũ tò mò nhìn con trai thu hết tất cả món đồ chơi đặt ở trong phòng khách cho vào trong túi du lịch, đầy mắt tràn ngập kinh ngạc.

“Thu dọn đồ đạc, đương nhiên là dọn nhàn rồi.” Nhiep Từ Ngôn cười hi hi nhìn vẻ mặt còn chưa tỉnh ngủ của cô, nhin không được chế nhạo nói: “Mẹ. . . Nói như vậy hẳn là con sẽ rất nhanh có em trai hoặc em gái rồi. . .”

Nghe vậy, sắc mặt của Nhiep Từ Vũ thoáng cái đỏ rực, cô áp úng suốt nửa ngày muốn giải thích, bỗng dưng nhìn đến đầy mắt của con trai toát ra một cái nhìn giao hoạt, lập tức nghĩ tới: “Nhiep Từ Ngôn, con gạt mẹ!”

“Cái gì?” Bị đoán được Nhiep Từ Ngôn giả ngu.

“Con nói như vậy có thể. . .” Nhiep Từ Vũ còn nói không nói ra hết câu, dừng câu nói lại ở đây, bởi vì Từ Ngôn còn là một đứa trẻ. Đang lúc cô tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt rồi lại không biết nên dùng lời nói gì để chỉ trích con mình thì bóng dáng cao to tuần lẳng đi từ ngoài cửa vào.

“Từ Ngôn, đồ đạc đã thu thập xong chưa? Thu thập xong rồi liền đi lên lầu gọi mẹ. . .” Lời nói đến nơi đây, tầm mắt anh nhìn đến Nhiep Từ Vũ đứng ở bên cạnh đó liền lập tức dừng lại. Nhiep Từ Phong nện bước ưu nhả đi đến bên cạnh cô, ôn nhu vuốt lại mái tóc có chút rối loạn của cô, sau đó mở rộng hai tay nắm ở cái eo nhỏ nhắn của cô. “Vũ Vũ, ngủ có ngon không?”

“Éc. . . Em. . .” Cả đêm thân mật với nhau tuy rằng mình cũng có liên quan trong đó, nhưng nhất thời Nhiep Từ Vũ vẫn còn có chút thẹn thùng. . .

Chỉ là Nhiep Từ Phong cũng không có cho có thời gian để xấu hổ, liền nghiêng người lên trước hôn lên môi của cô, khi ánh mắt của cô ánh lên sự khiếp sợ tiếp đó anh lại cho cô một nụ hôn lưỡi nóng bỏng, lúc này anh mới buông ra cho cô thở.

Một màn này rước lấy tiếng huyết sáo Nhiep Từ Ngôn.

“Cô gái ngoan ngoãn, đã ngủ đủ rồi thì đi lên thu dọn quần áo của em đi, chúng ta phải đi rồi.” Nhiep Từ Phong dùng vẻ mặt đầy cung chiều và thâm tình để nhìn cô, một bên đưa tay gõ lên đầu Nhiep Từ Ngôn về không chấp nhận được. “Người lớn hôn môi con nên nhắm mắt lại!”

“Hừ!” Nhiep Từ Ngôn lạnh lùng trừng mắt liếc cha mình một cái tiếp tục thu thập đồ đạc của cậu.

Thấy thế, Nhiep Từ Vũ lúc này mới kịp phản ứng. “Thu dọn đồ đạc đi đâu? Như thế nào? Chúng ta không ở lại nhà này nữa sao?” Cô vừa mới vừa vặn thích ứng ở nơi này. . .

“Ừ, chúng ta phải trở lại nhà cũ họ Nhiep.” Nơi đó là nơi bọn họ từ nhỏ đến lớn cùng nhau, sẽ có tác dụng giúp đỡ việc khôi phục lại kỷ ức cho cô. “Từ

nay về sau nếu như em muốn trở lại nơi này, tùy thời có thể trở về ở.”

“sao? Nhưng mà căn nhà này không phải. . .” Không phải là khi ký bản thỏa thuận với Tống Linh đã không còn sao? Bọn họ còn thể nào có thể vào đó để ở chẳng?.

Nhiếp Từ Phong chà xát cái mũi nhỏ của cô, nói giải thích: “Bắt đầu anh cũng vậy, cứ tưởng là như vậy, nhưng về sau khi hỏi luật sư nhà của chúng ta, anh mới phát hiện này căn nhà này thuộc quyền sở hữu của mẹ, Tống Linh không có tư cách thừa kế.” Mà mấy ngày nay anh cũng bận rộn vì chuyện này.

“Như vậy à.” Nhiếp Từ Vũ gật gật đầu, xem như đã hiểu rõ.

Cứ như vậy, trong vòng một ngày, một nhà ba người đã trở lại nhà cũ của họ Nhiếp.

Nhà cũ của họ Nhiếp vẫn như trước, như hồi Nhiếp Từ Vũ rời đi vậy, lộng lẫy xa hoa, không có một người nào, không có một cái nào người hầu rời đi.

“Thiếu gia, ngài đã về rồi.” Quân gia cung kính đón chào, muốn tiếp nhận túi sách nặng nề trong tay Nhiếp Từ Ngôn, nhưng mà lại bị Nhiếp Từ Phong ngăn lại.

“Ít đồ như vậy để cho nó tự làm.” Thấy Nhiếp Từ Phong trừng mắt liếc nhìn Nhiếp Từ Ngôn vẻ không vui, lạnh nhạt nói. Ai bảo tiểu tử này ở trên đường đi cứ quần quít lấy người phụ nữ của anh, hại anh không thể nào nói chuyện được một câu với cô.

“Vâng” quân gia gật gật đầu, bỗng dưng, lúc này mới chú ý tới người phụ nữ đứng ở phía sau bọn họ. Khi ông ta nhìn thấy người đó chính là Nhiếp Từ Vũ thì phản ứng đầu tiên chính là cho là mình mất mợ, sinh ra ảo giác, thẳng đến Nhiếp Từ Phong ôn nhu kéo cô đến bên cạnh, lúc này ông ta mới giật mình, rằng mình không phải là đang nằm mơ!

“A. . . Tiểu thư! Thiếu gia, đây là tiểu thư sao?” Ông ta kích động lệ nóng doanh tròng, gấp dục dùng ánh mắt hướng Nhiếp Từ Phong chứng thực.

“Ừ, cô ấy là Vũ Vũ.” Vẻ mặt Nhiếp Từ Phong đầy yêu thương gật gật đầu, trong ánh mắt lộ vẻ âu yếm: “Năm đó người bị chết không phải là Vũ Vũ. Ừ, bởi vì tin tức cụ thể có chút phức tạp, cho nên chúng ta vẫn nên để chuyện này lại, sau này sẽ từ từ nói, tóm lại đây là Vũ Vũ là được rồi.”

Nghe được lời của anh, quân gia kích động đến mức nước mắt chảy xuống, ông ta tiến lên trước cầm tay của cô, nhưng mà Nhiếp Từ Vũ vẫn không khỏi lẩn trốn lùi lại về phía sau, làm cho tay của ông ta rơi vào khoảng không.

Vừa né tránh, Nhiếp Từ Vũ lại hối hận! Cô dùng ánh mắt xin lỗi nhìn thoáng qua vẻ sùng sốt của quân gia, lập tức đi lên trước ôm lấy ông ta: “Xin chào.” Nhẹ nhàng vỗ lưng của ông ta, sau đó Nhiếp Từ Vũ mới buông ông ra.

Quân gia vẫn ngây ngẩn cả người, ông dùng ánh mắt mê mẩn nhìn sang Nhiếp Từ Phong như muốn hỏi thăm, mà đối với vấn đề của ông ta, Nhiếp Từ Phong chỉ là nhún vai, dùng khẩu hình nói với ông ta một câu: “Trong chốc lát nữa sẽ nói cho ông biết.” Việc này coi như xong.

Một đêm này, chính là một đêm yên ổn nhất từ trước tới nay của Nhiếp Từ Phong. Bữa tối Nhiếp Từ Phong cũng không cho đầu bếp nữ nấu cơm, mà anh đã gọi hai mui phân xuất ăn từ bên ngoài về. Đến thời điểm dùng cơm liền đem tất cả người hầu triệu tập tại trong phòng ăn, sau đó cùng bọn họ cùng một chỗ dùng cơm. Đa số những người hầu trong nhà họ Nhiếp đều là những người đã làm từ lúc anh còn nhỏ đến giờ, cho nên đối với chuyện của anh và Vũ Vũ, họ đều rõ ràng hết, trong bữa cơm tối mọi người đều kể lại cho Nhiếp Từ Vũ nghe, khi còn bé cô quần quít lấy anh như thế nào. Mà Nhiếp Từ Vũ tuy không nhớ rõ những ký ức đó, nhưng cô lại phi thường chân thành lắng nghe lời của mọi người kể lại.

*****

Cứ như vậy Nhiếp Từ Vũ đã sống ở trong nhà cũ của họ Nhiếp đã được một tuần lễ, trong suốt thời gian một tuần lễ này, Nhiếp Từ Phong vẫn cứ đi sớm về trễ như trước, Nhiếp từ Vũ cũng không biết rõ là anh đang bận những chuyện gì nữa. Mà Nhiếp Từ Vũ sau khi đưa Từ Ngôn đến trường thì cô đã hoàn toàn rảnh rỗi liền hứng thú cùng người hầu trong nhà làm một trận nói chuyện phiếm cực kỳ sôi nổi, không đến hai ngày sau cô đã trở nên liền hòa đồng rất quen thân với bọn họ. Nhiếp Từ Vũ cũng đã từng hỏi quân gia về vấn đề giải quyết tiền lương cho mọi người, bởi vì bây giờ Nhiếp Từ Phong không còn là con cưng trong giới tài chính, uy thế hô phong hoán vũ như ông trời con nữa rồi. Quân gia đã phải giải thích một hồi cho cô hiểu, từ đó Nhiếp Từ Vũ mới biết rằng: Chuyện là lúc trước, khi mẹ Nhiếp chọn người hầu, tại thời điểm ấy bà đã thanh toán tiền lương cả đời cho tất cả mọi người rồi, bởi vì bà tin tưởng rằng, nếu tất cả người hầu đều thấy cảm kích bà, thì đương nhiên họ mới ra sức dốc lòng làm việc, phục vụ cho nhà họ Nhiếp. Nhiếp Từ Vũ cực kỳ bội phục cách suy nghĩ và biện pháp giải quyết tình thế này của mẹ Nhiếp.

Chỉ tiếc, cô nghe người hầu nói lại, hai năm trước bà bị tai nạn xe cộ đã bỏ mình.

Cứ như vậy, dần dần Nhiếp Từ Vũ đã làm quen dần với cuộc sống ở tại nhà cũ của họ Nhiếp. Dựa theo những lời kể lại của những người hầu trong nhà, cô cũng bắt đầu quá trình đi tìm lại ký ức ngày xưa của mình.

- Hoàn chính văn-

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 277: Ngoại truyện 1: Tìm lại được ký ức đã bị quên lãng

Sau khi ăn xong, Nhiếp Tử Phong cùng cùng Nhiếp Tử Vũ mang theo hai đứa bé đi ra tản bộ.

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà sặc sỡ, chân trời sáng lạn như một bức tranh sơn dầu kỳ ảo tuyệt mỹ, đẹp đến say lòng người.

Nhiếp Tử Vũ ngã đầu vào bả vai của Nhiếp Tử Phong, cảm nhận làn gió đêm đang nhẹ nhàng phe phẩy trên mặt. Ánh mắt hiền từ của cô ánh mắt nhìn Đường Đường đang chơi cách đó không xa. Đường Đường bé nhỏ đã lớn lên được Nhiếp Tử Ngón cùng chơi cầu trượt cùng với mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn lộ rõ nụ cười thật thỏa mãn và vui mừng.

“Thật là tốt!” Đột nhiên, Nhiếp Tử Phong ở bên cạnh cảm thán một câu.

Nhiếp Tử Vũ không hiểu ra sao, liền liếc xéo sang nhìn sang Nhiếp Tử Phong lúc này chân mày giãn ra vẻ rất sáng khoái, cô hỏi lại anh một câu về khó hiểu: “Anh muốn nói cái gì tốt?”

Nhiếp Tử Phong thu hồi lại ánh mắt đang quan sát hai đứa trẻ đang chơi ở phía trước, đưa tay lên dịu dàng vén lại những sợi tóc của cô bị gió thổi bay tán loạn, che khuất cả tầm nhìn của cô. Sau đó anh ghé đôi môi của mình xuống nhẹ nhàng hôn lên gò má tròn nhẵn của cô, chậm rãi đáp: “Cuộc sống cứ như thế này thật là tốt, có thể nhìn thấy Tử Ngón cười vui thật là tốt, lại còn có em đang ở bên cạnh anh thế này thật là tốt.” Đường nhiên ý sau cùng của câu nói anh vừa mới nói kia mới là điểm quan trọng nhất.

Đã từng cho rằng cô đã chết đi, vậy mà năm năm sau cô lại trở về như vậy, đây thực sự là một chuyện anh chưa từng bao giờ nghĩ tới. Có thể có được một ngày một nhà ba người bọn họ cùng ở trong công viên nhìn mặt trời lặn, đây là cũng là một chuyện mà anh chưa từng bao giờ nghĩ tới. Vì thế, tất cả tất cả những gì hiện tại đang có, đối với anh mà nói, đều cực kỳ quý báu.

“Tốt như vậy thật sao? Hi hi.” Nhiếp Tử Vũ không nhịn được, bật lên cười thành tiếng, trong đáy mắt trong veo nồng đậm sự vui sướng.

Nhiếp Tử Phong cũng cười, ánh mắt anh liếc nhìn lên dung nhan kiều diễm của cô đầy sự thâm tình, không tự chủ được lại bật thốt ra một câu nói: “Nếu như em... A... Vậy thì sẽ càng tốt hơn nữa.”

Cho dù Nhiếp Tử Phong không nói rõ ràng thành câu, Nhiếp Tử Vũ cũng biết câu nói tiếp sau từ “em” kia của anh là muốn nói như thế nào, đơn giản chính là “khôi phục ký ức”. Nhắc tới chuyện này, cô lại không khỏi lại có chút buồn bực. Không biết có phải là do trước đây cô đã quá lệ thuộc vào thuốc an thần mà Tổng Linh thường xuyên cung cấp cho cô dùng hay không, cho nên cô đã uống quá nhiều loại thuốc an thần này. dĩ☉n☉đần①☉☉quý☉đ☉n Hiện tại bất kể hàng ngày cô có xem cuốn album ảnh kia nhiều thế nào, có đi dạo quanh biệt thự thật nhiều vòng để tìm ký ức thế nào chẳng nữa, cũng không thể nào nhớ lại được bất cứ một điều gì.

Haiz... Trên gương mặt của Nhiếp Tử Vũ thoáng hiện vẻ cay đắng... Thoáng cái, cô nhắc đầu lên khỏi bả vai của Nhiếp Tử Phong, ngồi ngay ngắn lại nhìn anh, không nhịn được liền nheo nheo vào gương mặt đang nhăn nhu như trái khổ qua kia: “Anh đừng có nhăn mặt như vậy nữa được không? Em không thích nhìn thấy anh cau mày như thế. Huống hồ cho dù có khôi phục lại trí nhớ hay không, em cũng sẽ vĩnh viễn mãi mãi ở bên cạnh anh mà, anh còn đang lo lắng điều gì nữa đây?” Mặc dù cô cũng cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng cuộc sống tương lai của bọn họ còn rất dài, còn có rất nhiều những chuyện đáng giá cô cần lưu giữ trong ký ức của mình.

Nhìn ánh mắt đầy an ủi của cô, Nhiếp Tử Phong thu lại ánh mắt nói: “Nhưng mà em lại không nhớ rõ chính bản thân mình đã yêu anh nhiều như thế nào!” Nhiếp Tử Phong lộ ra vẻ mặt rất đáng thương, giờ khắc này anh không còn là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, là cha của hai đứa trẻ nữa, mà giống như là một đứa trẻ bị người ta giật mất chiếc kẹo của mình.”Ngày trước em yêu anh đến chết đi sống lại, thậm chí vì không muốn làm tổn hại tới anh, mà em dám một mình vác cái bụng bầu lên lên chạy trốn, em...”

Chỉ là không đợi anh nói hết một câu nói này, Nhiếp Tử Vũ liền cấp tốc dùng ngón tay trở chặn lại trên khóe môi của anh.

“Em yêu anh!” Vì muốn ngăn anh lại tiếp tục nói thao thao bất tuyệt, Nhiếp Tử Vũ không để ý đến sự ngượng ngùng, vọt miệng nói ra một câu.

“... Yêu anh nhiều đến mức nào?” Nhiếp Tử Phong biết rất rõ là cô muốn ngăn cản mình tiếp tục nói nên mới nói như vậy, thế nhưng khi nghe thấy ba chữ này Nhiếp Tử Phong lại cảm thấy rất cao hứng, cũng hỏi theo cô.

“À... Rất yêu!” Nhiếp Tử Vũ suy nghĩ một chút, sau đó lại nhìn Nhiếp Tử Phong mở miệng, vội vã nói tiếp: “Anh muốn hỏi em yêu anh nhiều đến mức nào hả, tình yêu của em với anh còn rộng hơn cả biển nữa, như vậy đã đủ chưa?” Tránh để cho anh lại phân tích lời nói của mình ra để hỏi tiếp, Nhiếp Tử Vũ nghĩ nên dứt khoát thẳng thắn trả lời một lần với Nhiếp Tử Phong cho thật rõ ràng.

Chỉ có điều Nhiếp Tử Phong lại mặt dày đến vô sỉ còn hơn là cô đã nghĩ rất nhiều, anh liền toét miệng ra cười vẻ đầy gian xảo, tiếp tục hỏi cô: “Thế còn cao đến đâu?”

Cười chết mất! Nhiếp Tử Vũ không sao nén nhịn được nữa, cô bỏ tay của mình xuống, đảo mắt lườm Nhiếp Tử Phong một cái trắng mắt, mặc kệ câu hỏi của anh. Vừa quay đầu đi, bất ngờ Nhiếp Tử Vũ nhìn thấy Đường Đường đã chơi cầu trượt xong, bây giờ cô bé đã chuyển sang chơi trò ván đu đây. Nhiếp Tử Vũ liền không nhịn được, hỏi lại Nhiếp Tử Phong: “Anh có còn nhớ rõ hồi bé chúng ta đã chơi như thế nào không?”

“Hồi đó chỉ có em là bé thôi!” Nhiếp Tử Phong không chút lưu tình phủ định luôn vấn đề cô vừa hỏi, đưa tay ôm lấy cô, miệng nói lảm bảm: “Năm ấy

em mới năm tuổi nhưng mà anh đã mười lăm tuổi rồi.”

“À!... Xin lỗi Nhiếp tiên sinh nhé, em đã quên mất là anh lớn hơn em những mười tuổi kia.”

Nghe vậy, mặt Nhiếp Từ Phong liền đen hơn quá nửa. Anh quay đầu nhìn về mặt đầy áy náy của Nhiếp Từ Vũ, lạnh nhạt nói với cô: “Em đang cố ý đề cập đến vấn đề tuổi tác phải không?”

“Đương nhiên là không phải rồi. Anh nghĩ rằng em cũng giống như cái loại người chỉ chuyên thích đi dả kích người khác hay sao?” Tuyệt đối giống như vậy! Ở trong lòng Nhiếp Từ Vũ le lười một cái.

Rõ ràng Nhiếp Từ Phong đã nhìn thấy ánh nhìn đầy vẻ giảo hoạt trong đáy mắt của Nhiếp Từ Vũ, làm sao mà anh lại không đoán ra được cô đang nói một đằng lại nghĩ một nẻo chứ! Nhưng chỉ là anh cũng mặc kệ để cô tùy tiện như vậy.

“Hồi em còn bé, anh có cùng em chơi trò ván đu dây bao giờ không?”

“Không đâu.” Rất khô gòn. Thấy người phụ nữ nhỏ ở bên cạnh mình bỗng trở nên cứng đờ, Nhiếp Từ Phong vội vã bổ sung một câu: “Chỉ có em chơi ván đu dây thôi, còn anh ở phía sau đẩy giúp em. Như vậy chỉ có em chơi thôi, còn anh thì không chơi.” Mà có người nào đó chơi đến mức khiến cho về sau thiếu chút nữa cánh tay cũng muốn rời cả ra!

“Anh tốt đến như vậy sao?” Nhiếp Từ Vũ mở tròn hai mắt, vốn tưởng rằng anh chỉ thuận miệng nói vui một chút mà thôi, nhưng cô không ngờ về mặt của anh khi nói lại chuyện này lại chân thật đến như vậy.

“Không có cách nào khác, bởi vì ban đầu chính anh kiên quyết muốn ba mẹ phải nhận nuôi em, vì thế mọi chuyện chơi đùa gì gì đó cùng với em đều đổ hết lên trên người anh.” Chỉ có điều, chính bởi vì có chuyện này, cho nên cô mới có thể yêu anh ngay từ khi còn nhỏ tuổi! Lại nghĩ đến, những năm đó anh đã nỗ lực như thế cho nên bây giờ đã được báo đáp trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 278: Ngoại truyện 1: Tìm lại được ký ức đã bị quên lãng (tt)

Sáng sớm, nhà họ Nhiếp tràn đầy một bầu không khí vui mừng. Nhiếp Từ Vũ mặc bộ đồng phục xinh xắn sôi nổi chạy từ trên lầu xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn ngập ý cười vui vẻ.

“Anh Từ Phong, anh Từ Phong.” Vừa nhìn thấy Nhiếp Từ Phong cầm sách giáo khoa đang định đi ra cửa, Nhiếp Từ Vũ vội vã chạy tới.

“Có việc gì vậy?” Nhiếp Từ Phong chợt nhíu mày lại, trên khuôn mặt tuấn tú lại lộ ra nụ cười đầy vẻ cung chiều.”Chờ đến lúc anh trở lại em sẽ nói với anh có được không? Hiện tại anh đang bận phải đi học.” Nói xong Nhiếp Từ Phong xoa xoa lên đầu của Nhiếp Từ Vũ rồi đi ra ngoài.

“Chờ một chút đã, anh Từ Phong! Anh đã quên hôm nay là Vũ Vũ...” Nhiếp Từ Vũ nói ra được nửa câu thì đột nhiên ngừng lại, vẻ tươi cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không hề giảm xuống.

“Hiện giờ anh đang còn bận rất nhiều việc một hồi nữa rồi em sẽ nói sau có được không?”

Sợ rằng anh thực sự sẽ cứ như vậy mà bỏ đi, Nhiếp Từ Vũ vội vã nồn nóng thốt ra một câu: “Đến buổi chiều anh có thể tới vườn tre đón em được không?”

“Được rồi, được rồi, được rồi, em mau buông anh ra đi!” Nhiếp Từ Phong thuận miệng đáp lại, thừa dịp Nhiếp Từ Vũ buông mình ra, lúc này anh liền chạy vụt ra ngoài.

Nhìn bóng dáng của anh vội vã rồi đi, Nhiếp Từ Vũ ở phía sau kích động nói với theo: n “Buổi chiều, người ta chờ anh Từ Phong ở cửa vườn tre đấy...”

Hôm nay là sinh nhật cô tròn sáu tuổi, tâm nguyện của cô... hi vọng sinh nhật năm nay cô có thể cùng với anh Từ Phong, hai người ở cùng bên nhau...

Kết quả ngày đó Nhiếp Từ Vũ đã phải chờ anh ở cửa trường học đến tận bảy giờ tối...

*****

“Tỉ tách, tỉ tách” tiếng nước truyền dịch nhỏ giọt khê vang lên, trong phòng bệnh toàn một màu trắng tinh khiết, tràn ngập mùi vị của dung dịch khử trùng nồng đậm.

Nhiếp Từ Phong đưa mắt liếc nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay mình, mi tâm nhíu chặt lại, đáy mắt lộ rõ vẻ lo lắng sốt ruột. Nhiếp Từ Vũ đã mê man tròn mười hai giờ, rốt cuộc đến khi nào cô mới có thể tỉnh lại đây! Rõ ràng khi đó Nhiếp Từ Vũ vẫn còn đang rất tốt, cô còn đang cùng anh đấu trí trên choker lẫn nhau. Thế nhưng chỉ chớp mắt một cái cô liền hôn mê bất tỉnh, chung quy là đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?!

Giữa lúc Nhiếp Từ Phong còn đang nôn nóng đầy bất an, đã gấp gấp đến độ đã gần như hoang mang lo sợ thì chợt nghe thấy Nhiếp Từ Ngôn ở phía sau nói một câu: “Ngón tay của mẹ tay động đấy kìa!”

Nhiếp Từ Phong ngẩng đầu lên nhìn về phía Nhiếp Từ Vũ, quả nhiên, anh nhìn thấy hàng lông mi của cô hơi khẽ run lên, sau đó hai mi mắt của cô chậm rãi dần dần mở ra...

“Vũ Vũ... em không sao rồi... Em đã không sao rồi, thật là thật tốt quá...” Anh cầm lấy bàn tay lạnh như băng của cô một mực ủ ở trong lòng bàn tay của mình, nhìn thấy ánh mắt lộ vẻ mê man của cô sau đó đã dần có thần thái trở lại, lúc này trong lòng Nhiếp Từ Phong mới cảm thấy như được thả lỏng ra.

Đầu óc nặng trĩu, choáng váng đến lợi hại, Nhiếp Từ Vũ dùng ánh mắt mê man nhìn Nhiếp Từ Phong, cất giọng khàn khàn hỏi: “Em đang bị làm sao vậy...” Ngắm nhìn xung quanh bốn phía, rõ ràng cô nhớ là mình đang ở trong công viên, vì sao hiện giờ lại đang ở trong bệnh viện như vậy?

“Em đã bị hôn mê bất tỉnh, bác sĩ nói do thần kinh của em đã bị căng thẳng quá mức.”

Đã bị hôn mê bất tỉnh sao?

“Em đã bị bất tỉnh bao lâu rồi?” Nhiếp Từ Vũ hỏi, cố gắng cử động thân thể của mình.

“Tròn mười hai giờ.”

Lâu như vậy sao?! Nhiếp Từ Vũ sững sốt, lập tức có chút phản ứng lại. Thảo nào cô lại cảm giác mình giống như đã trải qua một giấc mộng thật dài, hóa ra, quả thật là một thời gian rất dài đã trôi qua...

Ngẩng đầu lên, hướng ánh mắt nhìn về phía Nhiếp Từ Phong, đột nhiên, biểu tình của Nhiếp Từ Vũ trở nên lạnh xuống, một lát, giữa lúc nét mặt của Nhiếp Từ Phong còn đang lộ ra vẻ kinh ngạc, thì cô thốt ra một câu nói ngữ điệu đầy sự lạnh lùng:

“Anh đã lừa em!”

“Cái gì kia?” Đầu óc của Nhiếp Từ Phong vẫn còn đang mờ mịt không hiểu ra làm sao.”Anh đã lừa em cái gì kia?”

Anh đã lừa gạt em khi nói rằng “ Anh sẽ chơi trốn tìm với em, đã tìm em tròn một ngày” nhưng sự thực lại là: sau khi cô đi trốn thì anh đã nhận được một cuộc điện thoại liền lập tức đi ra ngoài. Mãi đến lúc khuya khoắt nghe thấy mẹ Nhiếp nói không tìm thấy cô đâu cả, lúc này anh mới bắt đầu đi tìm gọi cô. Đây là sau này cô được nghe quần gia kể lại .

Anh đã lừa gạt em khi nói rằng: “ Trong thời gian em bị phát sốt anh đã thức đêm để trông chừng”, nhưng sự thực lại là: “ngày đó anh chưa hề tới vườn trẻ, mà em lại cứ ở trong mưa mà chờ anh đến tới, đến mức phát sốt. Anh đã bị mẹ Nhiếp giáo huấn một trận, cho nên mới tới bên cạnh em, nhưng thực ra anh lại mang máy vi tính đến đó chơi trò chơi suốt một đêm. Đây là trong lúc cô còn mơ mơ màng màng đã nhìn thấy như vậy.

Còn nữa, anh đã lừa gạt em khi nói rằng “Em nói muốn ăn chân vịt Từ thị, cho nên anh đã đi mua, bị mưa xối ướt hết cả người”, sự thực chính là: anh đã ăn mẹ phần chân vịt mà mẹ đã mua cho em. Về sau bởi vì áy náy anh mới lại đi mua một phần khác, còn bị mưa xối ướt hết cả người như anh đã nói, chẳng qua là lúc xuống xe anh đã bị vài giọt mưa nhỏ xuống bị ướt mà thôi...

Tất cả những chuyện đó cô đã đều nhớ ra hết thảy, chỉ có điều, sự thực và những lời mà anh đã nói hoàn toàn khác nhau. Chỉ có một câu nói kia: “Lần đầu tiên khi em đến trường học anh đã đưa em đến tận cửa trường” là thật, nhưng cũng không phải là không có chút bị miễn cưỡng, bởi vì đó là do cô đã khóc lóc cầu xin anh, anh mới bằng lòng nhận lời với cô.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Từ Vũ không khỏi thoáng cười buồn. Nếu như không phải là do cô may mắn nên đã có thể nhớ ra được một chút. Nếu như cô cứ tin những lời anh đã nói kia là sự thật, như vậy chẳng phải là rõ ràng là cô đã bị anh lừa gạt từ đầu tới cuối hay sao!

“Làm sao vậy?” Thấy cô một hồi giận lại đến một hồi cười, đầu óc của Nhiếp Từ Phong chợt thấy choáng váng.

Nghe vậy, biểu tình của Nhiếp Từ Vũ phút chốc đã nghiêm túc trở lại, cô nhìn anh lạnh lùng nói: “Anh không yêu em!”

Vừa nghe thấy Nhiếp Từ Vũ nói ra lời này, từng tắc lòng của Nhiếp Từ Phong trở nên rối bời, rối rắm đại loạn, anh nóng nảy hỏi: “Anh không yêu em bao giờ?! Vũ Vũ, em đã nghe ai nói như vậy chứ?!” Thế nào vừa mới tỉnh lại, cô tựa như lập tức đã thay đổi thành người khác như vậy chứ?

Nhìn thấy bộ dáng của Nhiếp Từ Phong chỉ vì lời nói của mình mà trở nên lo lắng như vậy, Nhiếp Từ Vũ cũng không chút hoang mang, mãi cho đến lúc nghe anh giải thích cặn kẽ đến mức đầu đầy mồ hôi, thì cô mới nghiêm sắc mặt của mình lại mà nói: “Anh đã nói trừ phi sông cạn đá mòn, mặt trời mọc từ hướng tây, lúc ấy anh mới có thể yêu em. Hiện tại biển cũng không bị cạn, đá cũng không bị mòn, mặt trời vẫn mọc lên ở phía đông như trước, vì thế anh không yêu em.”

Vừa mới nói xong câu này, đột nhiên Nhiếp Từ Phong nghe thấy ở phía sau lưng, Nhiếp Từ Ngôn bật lên một tràng cười, còn Đường Đường thì lại nhìn sang Nhiếp Từ Vũ vẻ mặt tò mò, hỏi Nhiếp Từ Ngôn lời nói này của mẹ là có ý tứ gì. Nhưng thật ra người quan trọng nhất ở đây là Nhiếp Từ Phong, thì

lại đang ngậy ngấn cả người, mãi một lúc rất lâu sau vẫn không thấy anh nói được một câu nói gì.

Một lúc lâu, bỗng nhiên Nhiếp Từ Phong thoáng lộ ra vẻ mặt vui mừng, anh nắm lấy hai bả vai của cô, giọng nói đầy sự kích động, hỏi lại về không dám tin: “Em... Em đã nhớ ra rồi sao?”

“Không nhiều không ít, trùng hợp lại là toàn bộ những ký ức từ hồi bé đã từng làm cho em phải rơi lệ.” Nhiếp Từ Vũ hơi bấu cái môi một cái, lạnh lùng gạt bỏ đôi tay của anh đang nắm chặt lấy hai bên bả vai của mình, vén chân lên định bước xuống giường.

Vừa nhìn thấy sắc mặt của cô không được vui, trong lòng Nhiếp Từ Phong thầm kêu một tiếng: thảm rồi! Những cái chuyện tốt đẹp sao cô không nhớ, mà lại chỉ nhớ những sự việc vô liêm sỉ của anh trong quá khứ là sao chứ? Nếu như cô chỉ nhớ lại những chuyện như vậy, ngược lại, không bằng cô đừng nên nhớ lại được thì còn tốt hơn!

Nhiếp Từ Vũ nhìn biểu tình của anh không ngừng kêu khổ kia, trong lòng len lén cười thầm. Kỳ thực cô cũng đã nhớ lại một chút những chuyện mà trước kia anh đã từng đối xử với cô rất tốt. Chẳng qua là, cô muốn trừng phạt anh cái tội, anh đã lừa dối cô, cho nên cô vẫn nên ngoan ngoãn mà im miệng đi...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 279: Ngoại truyện 2: Tình yêu lại tiếp tục đơm hoa

Buổi sang hôm nay, Nhiếp Từ Vũ đang ở trong phòng ngủ đọc tiểu thuyết, Đột nhiên Nhiếp Từ Phong xông vào trong phòng, sau đó không nói một lời nào, anh lập tức ăn cô sạch sành sanh, hơn nữa lại còn ăn đến mấy lần. Sau một phen mây mưa, Nhiếp Từ Vũ thở hổn hển ghé vào trên lồng ngực của Nhiếp Từ Phong, nghe tiếng trái tim của anh đang đập dồn dập mạnh mẽ như trống làng, lên tiếng hỏi thăm.

“Tại sao hôm nay anh lại trở về nhà sớm như vậy?” Bình thường sớm nhất cũng phải đến năm giờ anh mới trở về, nhưng mà hôm nay vừa mới qua ba giờ một chút anh đã trở về nhà rồi, chuyện này thật sự làm cho cô thấy khó hiểu.

“Bởi vì mọi công việc đã xong xuôi rồi, cho nên anh phải trở về nhà thôi.” Mấy ngày nay anh bận rộn công việc, cho nên mỗi ngày anh chỉ có thể ép khô cô có một nửa tinh lực. Từ hôm nay trở đi, anh có thể ép khô cô toàn bộ tinh lực rồi! Nghĩ đến đây, từ bụng dưới của Nhiếp Từ Phong, một luồng dục vọng lập tức bốc lên, anh xoay người một cái, lập tức đặt Nhiếp Từ Vũ ở dưới thân mình. “Từ hôm nay trở đi, anh sẽ không ra khỏi cửa nữa.”

“Ừm... A... Vậy còn công việc của anh... thì phải làm sao bây giờ...”

“Anh mới thành lập một công ty điện tử, từ hôm nay trở đi có thể làm việc ở tại nhà được rồi.” Tuy rằng anh đã mất đi tất cả, nhưng anh vẫn còn bộ óc của mình. Thời gian vừa qua, anh chơi cờ phiêu cũng buôn bán được lời không ít tiền, thiết nghĩ muốn trở lại thời huy hoàng như ngày trước cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Thật vậy chẳng?... Anh chậm một chút...”

Nhiếp Từ Vũ liên tục vừa thở vừa nói với anh.

“Ừ, anh sẽ không để cho người phụ nữ của anh phải chịu một chút khổ sở nào.” Nhiếp Từ Phong nói xong, tốc độ cũng không hề có chậm lại mà ngược lại, anh gia tăng thêm tốc độ. Một lời tuyên bố vừa được đưa ra lập tức bị anh quên luôn, không buồn hỏi đến nửa câu tiếp tục giãy vò Nhiếp Từ Vũ. Trước mặt anh hiện giờ chỉ có tình dục, còn lại mọi suy nghĩ khác đều đã đi gặp quỷ.

Một lần lại một lần, Nhiếp Từ Phong vẫn như cũ không chịu ngừng lại.

“Lại làm nữa sao? Không nên như vậy nữa, em mệt mỏi quá rồi!” Nhiếp Từ Vũ liên tục cầu khẩn. Người đàn ông này tinh lực tràn đầy thật dọa người, rõ ràng vừa mới làm xong, nghỉ ngơi không đến năm phút đồng hồ vậy mà... Cô rất muốn đẩy anh ra mà chạy trốn, nhưng mà hiện tại, toàn thân cô không còn một chút sức lực nào nữa, đừng nói là đẩy anh ra, mà ngay cả việc đụng nhẹ vào anh một cái thôi cũng rất khó khăn. Chỉ có thể trơ mắt nhìn anh cầm lấy chân của cô gác lên trên vai của anh, sau đó anh động thân một cái, hung hăng xâm chiếm thân thể của cô.

“Ừm... Anh nhẹ một chút... Ừm...” Khi anh dùng sức mạnh mẽ luật động Nhiếp Từ Vũ liên tục thở gấp liên tục, không khỏi cong người lên nghehn đón động tác của anh.

Một lần nữa, hạ thân của anh va chạm với thân thể của cô còn mạnh mẽ hơn cả lần thứ nhất. Anh tiến lên phía trước dây dưa với cái lưỡi thom tho của cô, hai tay của anh cũng không nhàn rỗi, xoa nắn vào nụ hoa của cô, làm cho cô bật lên từng tiếng từng tiếng rên rỉ như trêu chọc lòng người.

“Không được... Không được... Anh buông em ra đi!” Cô thật sự không thể chịu đựng được sự tấn công của anh thêm nữa, thiếu chút nữa Nhiếp Từ Phong đã hồng mắt. Sau một hồi chuyển động kịch liệt, khi anh phóng thích hạt giống nóng rực ở trong cơ thể của cô, Nhiếp Từ Vũ tựa như một vùng nước bị hòa tan nằm vật ra ở trên giường, thờ hồng hộc.

“Chúng ta lại sinh một đứa nhỏ nữa được không?” Làm xong chuyện đó, Nhiếp Tử Phong vẫn còn chưa chịu buông tha cho Nhiếp Tử Vũ. Hai tay anh chống ở hai bên thân thể của cô, anh chăm chú nhìn cô hỏi: “Anh nghĩ muốn có một đứa con gái.”

Nghe anh nói vậy, Nhiếp Tử Vũ sững sờ, mãi một lúc lâu sau cô mới thốt ra một câu: “Anh nói thật sao?” Nét mặt của cô ngần ngợ, làm cho người ta không thể nhìn ra tâm tư thật sự của cô lúc này.

Thấy bộ dáng ngu ngơ của cô, Nhiếp Tử Phong liền nhếch đôi lông mày lên, sự lo lắng ở trong lòng anh lâu nay, thoáng cái liền nổi lên trong đầu: “Hả, ý em thế nào? Chẳng lẽ em vẫn không thể...” Chỉ có điều câu nói này của anh còn chưa nói xong, Nhiếp Tử Vũ liền mở miệng cắt đứt lời của anh.

“Không phải, em hoàn toàn không có ý ấy.” Cô vội vàng bác bỏ suy nghĩ trong lòng của anh! Về vấn đề tình cảm này, suốt thời gian qua những sự quan tâm săn sóc của anh đối với cô, cô đều nhìn thấy rất rõ. Cho dù hiện tại cô chưa thể nhớ rõ hết những gì trong quá khứ, nhưng cô biết là cô đã từng yêu anh... Nhưng giờ đây cô đã tìm lại được tình yêu của mình, hơn nữa cô còn yêu anh hơn ngày trước... Một người đàn ông tình nghĩa sâu nặng như thế, tài năng như thế, thậm chí, vì cô anh sẵn sàng buông tha hết thảy... làm sao mà cô không yêu thương anh được chứ?

Nhiếp Tử Vũ mấp máy môi, vuốt vuốt mái tóc ướt đầm mồ hôi của anh, ánh mắt trong veo nhìn anh hàm chứa tình cảm sâu đậm: “Em đồng ý sinh con cho anh, chỉ là... Chỉ là có thể lần sau được không anh? Em mệt mỏi quá, rốt cuộc em không sao nhức nhích nổi nữa rồi...” Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, đoán chừng cô phải ngủ suốt ba ngày ba đêm mất.

Nghe thấy Nhiếp Tử Vũ nói cô đồng ý sẽ sinh con, Nhiếp Tử Phong liền nhảy nhót tung tăng như chim sẻ. Anh cũng đã nghĩ hiện giờ sẽ buông tha cho cô. Nhưng... Tâm trạng anh chợt nhìn xuống dưới.

Không nghe thấy câu trả lời của anh, lúc này Nhiếp Tử Vũ mới chú ý tới ánh mắt của anh đang nhìn sang nơi khác. Cô theo hướng ánh mắt của anh nhìn sang nơi đó, khi vừa nhìn thấy biểu tượng nam tính của anh lại biến đổi, thì gương mặt của cô liền hiện rõ sắc hồng. Cô không khỏi nhớ tới ngày ấy ở trong phòng tắm, anh đã phải nhẫn nhịn đến mức đầu túa đầy mồ hôi, cô không nhẫn tâm nhìn anh như vậy mà lại làm ra vẻ không để ý đến anh. Vì vậy cô thuận miệng nói ra một câu.

“Đề em lấy tay giúp anh nhé...” Nói xong, cô cũng không quan tâm anh có đồng ý hay không, bàn tay nhỏ bé của cô liền tìm xuống phía dưới, sau đó cầm lấy của anh, bắt đầu trức trặc chuyển động.

“A!” Bởi vì hành động to gan lớn mật kia của cô, thoáng cái, máu trong cơ thể của Nhiếp Tử Phong lập tức như bốc lên đỉnh đầu. Trong phút chốc, tất cả lý trí của anh đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Trong lúc cô giúp anh, thân thể của cô không buông lỏng mà ngược lại càng ngày càng thấy căng cứng hơn. Hàng lông mày của Nhiếp Tử Phong nhanh chóng nhu lại thật chặt, cắn răng đẩy về khô sở. Nếu cô còn tiếp tục như vậy nữa, anh phỏng chừng chính bản thân mình rất nhanh sẽ tới đích rồi.

Bàn tay Nhiếp Tử Phong liền nắm lấy tay nhỏ bé của cô, anh nói ra một câu, giọng nói chợt khàn đi, thô nhám: “Một lần cuối cùng thôi, được không em?” Cũng không đợi cho Nhiếp Tử Vũ kịp phản ứng, anh liền cứng rắn vận dụng hai chân của cô ra, tiến vào trong cô...

*****

Ngủ đại khái được khoảng hai ba giờ, Nhiếp Tử Vũ liền tỉnh lại. Hóa ra, cô đang gối đầu ở trên cánh tay của Nhiếp Tử Phong. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh đầy thâm tình, dùng ánh mắt miêu tả tỉ mỉ gương mặt góc cạnh của anh.

Không thể nghi ngờ, vẻ mặt của anh lúc đã trưởng thành lại càng ưa nhìn hơn! Ngũ quan khôi ngô tuấn tú, nhìn theo góc cạnh nào cũng cực kỳ đẹp mắt. Năm tháng trôi qua dường như cũng không để lại dấu vết nào trên gương mặt của anh, giống như những người khác. Điều này thể hiện rất rõ khi nhìn anh trên những tấm ảnh ngày trước với bây giờ gần như không hề có sự chênh lệch. Cô tưởng tượng anh là một người đàn ông thuộc loại vừa có tiền, vừa có địa vị lại vừa ôn nhu như vậy, nhất định sẽ phải có rất nhiều phụ nữ mến mộ... Cũng khó trách vì sao ngày trước cô lại quyết một lòng yêu anh đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 280: Ngoại truyện 2: Tình yêu lại tiếp tục đâm chồi nảy lộc

Nghe quần gia kể lại, lúc cô còn rất nhỏ đã cực kỳ yêu mến anh, theo thời gian, khi cô lớn lên sự yêu mến kia liền biến thành tình yêu. Nhìn thấy anh và những người phụ nữ khác cùng một chỗ, cô liền không nhịn được chỉ muốn phá hư. Vì thế cho nên, anh đã hai mươi lăm tuổi rồi mà vẫn còn một mình cô đơn lẻ bóng... Bỗng dưng, trong đầu cô hiện lên những hình ảnh mà Tống Linh đã cho cô xem trước đây thật lâu, cặp môi đỏ mọng của Nhiếp Tử Vũ liền nhếch lên, đáy mắt có chút không vui.

“Thì ra ngày trước anh lại là một người đàn ông hoa tâm như vậy!” Ít nhất thì trong chuyện này, Tống Linh đã không lừa gạt cô! Nghĩ tới đây, Nhiếp Tử Vũ không khỏi nổi lên oán hận, cô cắn một miếng vào môi của anh. Nhiếp Tử Phong thật sự đã ngủ rất say, ngay cả một sợi lông mi cũng không hề động đậy.

Nhiếp Từ Vũ nằm sấp người lại nhìn về phía anh, càng nhìn anh cô càng thấy mê mẩn, mãi cho đến lúc cô nghe thấy một tiếng gõ cửa rất nhỏ vang lên.

“Cốc cốc cốc, tiểu thư, lúc này cô có ở bên trong không vậy?”

Nghe thấy giọng nói của quản gia, Nhiếp Từ Vũ vội vàng một lồm cồm từ trên giường bò dậy. Cô tiện tay nhặt chiếc áo ngủ ở trên mặt đất lên, ba chân bốn cẳng nhanh chóng mặc vào, sau đó loẹt quẹt chạy đến cửa phòng, mở cửa, thò cái đầu nhỏ ra, hỏi lại.

“Có chuyện gì vậy?”

“Thiếu gia có ở bên trong không ạ?” Nhìn cánh môi của cô có vẻ sưng đỏ hơn bình thường, quản gia cười cười về trêu chọc. Khi nhìn thấy trên gương mặt của Nhiếp Từ Vũ lộ ra vẻ xấu hổ, thì lúc này ông ta mới nói rõ nguyên nhân vì sao mình tới đây: “Ồ đây có một phong thư chuyển phát cho cô.” Nói xong, ông nhét chiếc phong bì qua khe cửa, đưa tới cho cô. Sau đó nói tiếp một câu: “Com tôi tôi sẽ báo người giúp việc bung lên đây.” Cười khà khà một lúc rồi mới rời đi.

Đợi đến quản gia sau khi rời khỏi Nhiếp Từ Vũ lúc này mới thẹn thùng đóng cửa lại, “Đây là cái gì nhỉ?” Cô vừa xé bỏ chiếc phong bì bên ngoài, vừa lẩm bẩm nói: “Không biết từ đâu gửi đến nhì, mà cũng không có tên người gửi ghi ở bên ngoài nữa, liệu có phải là gửi sai địa chỉ rồi không?” Hơn nữa, làm gì có ai biết cô ở chỗ này đâu?

Nhiếp Từ Vũ nghĩ nghĩ nhưng tay đã nhanh chóng mở chiếc phong bì đó ra. Không ngờ, ở bên trong đó lại là một tập giấy. Cô tò mò lôi tập giấy kia ra để xem xét, phía trên cùng là một hàng chữ thu hút sự chú ý của cô “Hợp đồng thỏa thuận chuyển nhượng tài sản”.

Nhìn thấy dòng chữ này, trong lòng của cô chợt thấy cả kinh, đang lúc cô vội vàng dời ánh mắt nhìn xuống bên dưới, tiếp tục nhìn về phía góc bên phải trang giấy, liền nhìn thấy một cái tên được ghi ở gần giáp mép tờ giấy, thân thể của cô liền run lên, mắt cũng không thể nhìn thấy gì được nữa rồi. Trước mắt cô hiện hiện buổi nói chuyện của cô và Tống Linh ngày ấy ở trong quán cà phê, trái tim của cô lập tức lạnh đi một lúc.

Hóa ra, những lời mà Tống Linh đã nói với cô không phải là nói để mà nói! Nhưng nếu như những lời mà anh ta đã nói với cô ngày ấy đều là sự thật... thì như vậy anh... như vậy chẳng nhẽ bệnh của anh ta...

“Soạt” một tiếng, tất cả tập giấy ở trong tay của Nhiếp Từ Vũ liền rơi xuống đất. Thân thể cô chợt mềm nhũn ra, ngã ngồi xuống trên mặt đất, hốc mắt phỉếm hồng, không hiểu sao trong nội tâm cảm thấy bất an, hơn nữa, cảm giác bất an này càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Tống Linh bị bệnh thật sao? Thật sự... anh ta đã bị mắc bệnh gì? Cô nuốt mạnh một ngụm nước miếng, lắc đầu, nét mặt lộ rõ vẻ kiên định.

Không, nhất định không phải như vậy, có lẽ đây cũng chỉ là một trong những thủ đoạn mà anh ta muốn lừa gạt cô mà thôi! Nhiếp Từ Vũ cố nén giữ lại sự hoảng sợ, từ trên mặt đất bò dậy, chạy đến bàn trang điểm ở đối diện, cầm lấy chiếc điện thoại di động của mình, lập tức bấm một chuỗi dãy số quen thuộc.

Điện thoại cố định được nối thông, là người quản gia của nhà họ Tống..

“Là tôi đây!” Nhiếp Từ Vũ nhanh chóng nói tên của mình, sau đó cô vội vàng nói tiếp: “Hiện tại tôi có một vấn đề muốn hỏi ông, ông phải trả lời thật chi tiết cho tôi biết...”

*****

Nhiếp Từ Phong bị tiếng động nặng nề vang lên “phịch” một tiếng, làm cho giật mình tỉnh lại. Khi anh tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của anh chính là cảm thấy trên cánh tay của mình không bị đè nặng. Anh phóng mắt nhìn quanh căn phòng ngủ to như vậy, liền nhìn thấy Nhiếp Từ Vũ bị ngã ngồi ở trên mặt đất, thân thể đang run lên từng đợt.

“Vũ Vũ.” Nhiếp Từ Phong tiện tay vớ lấy một chiếc áo ngủ vội vã chạy lên trước phủ lên trên người cô. Anh ngồi xổm người xuống, lúc này mới phát hiện ra cô đang khóc, hơn nữa là khóc đến cực kỳ lợi hại. “Em làm sao vậy? Tại sao em lại khóc thế này? Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Anh đau lòng vội vàng lau đi những giọt nước mắt của cô, quan tâm lo lắng hỏi.

Nhiếp Từ Vũ hít hít cái mũi một lúc, sau đó cô chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn Nhiếp Từ Phong, nức nở nói: “Là sự thật... Hóa ra, những lời mà anh ấy nói ra trong ngày hôm đó đều là sự thật... Anh ấy bị bệnh thật sự... Anh ấy vậy mà lại có thể bỏ qua đợt trị liệu dùng, muốn dùng một chút thời gian cuối cùng của đời mình để đưa Đường Đường ra khỏi Trung Quốc... Anh ấy...” Nói đến đây, Nhiếp Từ Vũ lại khóc không thành tiếng.

Cô đã hỏi quản gia, bệnh tình của Tống Linh có phải là thật hay không. Quản gia đã trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới dùng giọng nói đầy sự run rẩy nói cho cô biết, đó là sự thật ... Cô không biết mình đã làm thế nào để có thể nghe được hết cả câu nói kia của người quản gia kia, cô chỉ biết trong trái tim thiện lương của mình đau nhức, đau quá...

Cô cho là anh vì một kế hoạch nào đó mới vung những lời nói dối kia đối với chính mình, nhưng cô lại không nghĩ rằng anh lại có thể bị bệnh thật sự, mà cô thì ngày hôm đó lại vẫn hung hăng từ chối lời cầu xin muốn nhờ cô nuôi dưỡng Đường Đường giúp anh, lại còn nhục mạ anh như vậy...

“Ngày hôm đó là ngày nào? Anh ta là ai? Ai bị bệnh?” Nhiếp Từ Phong không chút hoang mang hỏi lại cô. Anh đỡ Nhiếp Từ Vũ từ trên mặt đất đứng lên, dìu cô đi đến bên chiếc ghế sa lon, đỡ cô ngồi xuống đó, vội vàng rút khăn giấy đưa cho cô.

Tiếp nhận chiếc khăn giấy Nhiếp Từ Phong đưa tới, Nhiếp Từ Vũ lau chùi nước mắt, nhưng như thế nào mà càng lau nước mắt cô lại càng rơi ra nhanh hơn nữa, vì thế cho nên càng về sau cô càng muốn lau đi nữa. Thật vất vả lắm cô mới dẹp yên lại được những cơn sóng nổi trong lòng mình. Nhiếp Từ

Vũ vừa khóc thút thít vừa nói: “Ngày đó sau khi anh đi công tác, em liền đi gặp Tổng Linh ... Anh ấy nói cho em biết...”

Chỉ cần nghe thấy hai chữ “Tổng Linh” kia, trên mặt Nhiếp Tử Phong liền biểu lộ vẻ khó coi tới cực điểm. Anh nhìn bộ dáng Nhiếp Tử Vũ hiện tại đang khóc đến mức thở không ra hơi thế kia, không ngờ rằng, bây giờ cô lại có thể ở đó mà rơi lệ vì Tổng Linh như thế! Ha ha! Trong khoảng thời gian ngắn, cơn tức giận của Nhiếp Tử Phong liền dâng lên.

“Em lại dám gạt anh vùng trộm đi đến đó để gặp hắn sao?” Anh lạnh giọng chất vấn, trong lời nói quở trách hàm chứa nỗi đau lòng cực kỳ. “Sau khi hắn đã hung hăng làm tổn thương chúng ta như vậy rồi, làm sao em vẫn còn có thể đi gặp hắn được chứ!”

“Em...Không phải... Đó là bởi vì... A...” Nhiếp Tử Vũ hấp tấp vội vã, trong đầu cô nghĩ muốn giải thích rõ ngọn ngành cho Nhiếp Tử Phong những gì đó, nhưng mà cô lại không thể nào thốt ra được thành lời, đến một câu cũng không thể nói ra nổi, chỉ có thể khóc không ngừng: “Anh ấy...Em... Em nghĩ khi trở về nhà thì sẽ nói lại cho anh biết.” Nói xong Nhiếp Tử Vũ liền đứng dậy, lấy ra một bộ quần áo dùng tốc độ nhanh nhất để thay đổi, sau đó cầm lấy chiếc túi của mình, định đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 281: Ngoại truyện 2: Tình yêu lại tiếp tục đâm chồi nảy lộc (tiếp theo)

“Em định đi đâu?” Nhiếp Tử Phong đứng chắn ngang ở trước mặt cô, ngăn cản đường đi của cô.

“Nước Mỹ.” Cô muốn đi gặp Tổng Linh, muốn giúp anh làm mọi chuyện cần thiết, muốn được nghe anh nói hết những gì anh muốn nhờ cô.

“Em muốn đi tìm hắn sao?” Thoáng cái sắc mặt Nhiếp Tử Phong trở nên tái nhợt. “Anh sẽ không cho phép em đi ra ngoài, em hãy từ bỏ ý định này đi! Huống hồ, em đã quên rằng hắn đã làm ra những chuyện thế nào đối với em rồi hay sao?”

“Không nên như vậy... Anh ấy... Anh thật sự bị bệnh. Em chỉ nghĩ rằng, em muốn đi thăm anh ấy một chút thôi...” Cô chưa quên những chuyện mà Tổng Linh đã làm đối với chính mình, nhưng mà, khi cô nghe thấy anh bị bệnh thì trong tích tắc, cô liền tha thứ anh rồi. Một người sắp bị chết, cô làm sao có thể nhẫn tâm mà cấm hạn được đây!

“Không được, anh không đồng ý! , Anh không cho phép em đi!” Nhiếp Tử Phong kiên quyết lắc đầu, hàng lông mày của anh nhanh chóng nhíu chặt lại đến co rút, bất luận như thế nào, anh cũng không thể để cho cô đi được. “Chẳng lẽ em không sợ hắn sẽ lại lừa em lần nữa sao? Huống hồ, em là gì của hắn chứ, đi thăm nom hắn để làm cái gì? Không được, trong chuyện này em không được đi đâu hết!” Cái loại người này, cho dù có bị chết thật đi nữa, cho dù hắn có chết rồi nhưng hắn vẫn chưa hết tội.

Nghe vậy, Nhiếp Tử Vũ lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhiếp Tử Phong. Đây là lần đầu tiên hai người có ý nghĩ khác nhau.

“Làm sao anh có thể nói như vậy được chứ, cho dù có mối thâm cừu đại hận thế nào đi nữa, nhưng dù sao anh ấy cũng là em trai của anh kia mà... Anh chính là người thân duy nhất của anh ấy.”

“A! Bây giờ là em đang thay mặt cho hắn để nói chuyện với anh sao?” Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nhìn cô, gương mặt anh đã tái đi quá nửa rồi. Em là người phụ nữ của Nhiếp Tử Phong anh đây, chứ không phải anh trai của người nào đó có tên là Tổng Linh! Còn nữa, hắn mang họ Tổng, còn anh mang họ Nhiếp! Giữa hai người bọn anh không có một chút liên quan nào hết!

“Nhưng mà...” Nhiếp Tử Vũ như còn định nói điều gì đó, nhưng Nhiếp Tử Phong cũng đã quay đầu, xoay người đi ra khỏi gian phòng.

Cửa phòng kêu “rầm!” lên một tiếng, khép kín từ trên xuống dưới, Nhiếp Tử Vũ đang định chạy tới để mở cửa đi ra ngoài, lại nghe thấy một tiếng động vang lên, là tiếng vận chìa khóa từ bên ngoài đang khóa cánh cửa ra vào. Sau tiếng vận chìa khóa khóa cửa vang lên, đồn cho dù cô vận tay cầm cánh cửa đến vận vẹo cả người đi, thì cũng không sao mở được cửa.

“Tử Phong, Tử Phong, mở cửa ra cho em đi ra ngoài!” Nhiếp Tử Vũ một bên vừa khóc một bên vừa lo lắng đập cửa, miệng hét lên: “Nhiếp Tử Phong, anh hãy mau thả em ra, thả cho em đi ra ngoài!”

Sau đó, Nhiếp Tử Phong chỉ để lại cho cô một lời nói lạnh lùng: “Trước khi trong đầu em từ bỏ hẳn ý nghĩ đi Mỹ để gặp Tổng Linh, em cứ ở bên trong phòng đi!” Tiếp đó, bên ngoài cửa đã không còn bất cứ âm thanh nào nữa

Bất kể cô đập cửa như thế nào, vẫn không có tiếng đáp lại.

*****

Nhiếp Tử Phong thật sự nổi giận! Nhiếp Tử Vũ thật sự bị giam lỏng rồi!

Sau khi Nhiếp Tử Vũ bị nhốt ở trong phòng hai giờ, vì muốn trong đầu Nhiếp Tử Vũ phải đoạn tuyệt với ý nghĩ rời đi Nhiếp Tử Phong đã phái người đến lắp ráp những chiếc song sắt để bảo vệ cửa sổ. Anh làm như vậy khiến cho cơ hội duy nhất để Nhiếp Tử Vũ rời đi khỏi đây cũng bị tan biến. Suốt một buổi chiều, Nhiếp Tử Vũ hết gõ cửa lại đập cửa, nhưng vẫn không có người nào để ý đáp lại cô một tiếng.

Thời điểm Bữa tối, Nhiếp Tử Phong mang đồ ăn đến, Nhiếp Tử Vũ muốn nhân cơ hội này để chạy ra ngoài, chỉ tiếc là Nhiếp Tử Phong cũng không để cho cô có cơ hội đó.

“Em vẫn còn muốn đi gặp hắn như trước sao?” Nhiếp Tử Phong hỏi.

“Đúng vậy!” Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu, khẳng định.

Vậy sao! Tốt lắm, vậy thì anh sẽ tiếp tục khóa cửa! Lúc Nhiếp Tử Phong rời đi, sắc mặt anh tái nhợt, hơn nữa sau đó anh còn dặn dò mọi người trong nhà, bất kể thế nào, không có sự đồng ý của anh, không cho phép bất kỳ ai đến mở cửa cho cô!

Không có cách nào để đi ra ngoài, Nhiếp Tử Vũ ở trong phòng hết kêu gào lại mắng nhiếc Nhiếp Tử Phong. Cuối cùng vì muốn chống đối lại mệnh lệnh hung ác của Nhiếp Tử Phong, cô bắt đầu đập vỡ đồ đạc! Bất kể là những thứ gì mà cô có thể nhìn thấy, cô liền bắt đầu đập phá.

Đến ngày hôm sau, sau khi Nhiếp Tử Phong đi vào trong phòng, thì chỉ thấy cả căn phòng đã trở thành một đồng hồ hỗn độn, cũng bởi vậy, anh lại càng thêm tức giận. Anh nhìn cô, sau khi mấy người hầu nữ nhanh chóng thu dọn hết những đồng đồ bị đập vỡ gì kia xong, Nhiếp Tử Phong liền sai người mang đến thêm nhiều đồ vật hơn nữa, tất cả đều để lại ở trong phòng.

“Em thích đập vỡ đồ phải không? Tốt lắm, anh cho em thoải mái mà đập!” Hung hăng quảng lại những lời này, sau đó Nhiếp Tử Phong liền xoay người rời đi. Cho dù thật sự cô có đập phá đồ đạc đến mức bị tâng gia bại sản, anh cũng không cho phép cô đi ra ngoài để gặp người đàn ông kia được !

Nhiếp Tử Vũ lại bị nhốt trong phòng suốt một buổi sáng, sau khi mang cơm đến cho cô, quản gia vội vàng đến bẩm báo với Nhiếp Tử Phong.

“Thiếu gia, tiểu thư lại bắt đầu đập phá đồ đạc.” Tiểu thư cũng thật ác độc, ông vào đưa cơm cho cô, lúc sau cũng không còn có chỗ nào để đặt chân nữa.

Nhiếp Tử Phong vẫn nhàn nhả ngồi xem báo, chỉ thần nhiên đáp lại: “Mua thêm nhiều đồ một chút để cho cô ấy tiếp tục đập.” Anh nói như mây trôi nước chảy, nhưng chỉ có sự lo âu đang riemp đầy đáy mắt của anh là tiết lộ nỗi lòng chân thật của anh.

Vì vậy khi quản gia lại mua rất nhiều đồ vật về, Nhiếp Tử Phong lại nhìn chăm chăm vào đồng đồ, sau đó sai người chuyển tất cả chỗ đồ mới mua đó vào trong phòng. Chỉ chốc lát sau, đồ đạc đã được tiếp tục chuyển vào tràn ngập cả trong phòng.

“Em cứ thoải mái đập vỡ hết đi nhé, anh sẵn sàng lại mua thêm đồ về để cho em tiếp tục đập.” Nhiếp Tử Phong lạnh lùng nói xong câu nói đó liền xoay người đi ra khỏi phòng.

Thời điểm bữa cơm trưa, quản gia lại vào báo.

“Thiếu gia, tiểu thư nói nếu như ngài không chịu thả cô ấy đi ra ngoài, cô ấy sẽ bắt con trai của ngài để chém.” Hi vọng, đây chỉ là lời nói có chút tùy tiện của cô.

Nhiếp Tử Phong lạnh lùng thoáng nhìn, không một giây chần chừ: “Bảo với lái xe đi đến vườn tre đón Tử Ngôn về, nhớ rõ là chuẩn bị dao cho thật tốt, đến lúc đó Tử Ngôn vào để cho cô ấy chém!” Anh cũng muốn thử nhìn xem, cô còn có thể kiên trì được bao lâu.

“... ”

Đến thời điểm buổi tối, sau khi mang bữa cơm tối cho cô, quản gia lại tiếp tục chạy đến báo, lúc này ông lo lắng đến mức sắc mặt đại biến.

“Thiếu gia, tiểu thư đang tự ngược đãi bản thân.” Nếu như ông nhìn không lầm, trong tay tiểu thư đang cầm con dao buổi chiều ông mới đưa vào, trên tay cô dính đầy máu tươi... Ông không sao ngăn cản nổi Nhiếp Tử Vũ, chỉ có thể tìm đến anh.

Nhiếp Tử Phong sững sờ, khẽ nguyên rủa một câu: “Chết tiệt!” Nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng của anh nữa.

*****

Nhiếp Tử Phong dùng tốc độ của một con sóc lao lên trên lầu, vội vã mở cửa phòng ra, một cái bóng dáng màu đen liền lao về phía anh, vừa vọt vào ngực anh một cú nảy lửa.

“Em muốn đi đâu vậy?” Nhiếp Tử Phong gắt gao túm lấy bờ vai của cô, nhìn sắc mặt của cô lúc này trở nên tái nhợt vì không chịu ăn uống, anh đau lòng đến mức trái tim như bị vặn xoắn lại. Ánh mắt của anh vừa nhìn xuống, rơi đúng vào lòng bàn tay dính đầy máu tươi của cô, trong lòng anh lại bắt đầu cảm thấy run rẩy, đồng thời cũng vì phương pháp này của cô mà anh cảm thấy thất vọng và đau khổ.

“Em vì hắn ta mà thật sự đã tự ngược đãi chính bản thân mình đến mức này hay sao?!” Vì Tống Linh kia mà cô thậm chí không tiếc tự làm bản thân mình bị thương, cô muốn dùng chuyện này để uy hiếp anh sao?!

Chương 282: Ngoại truyện 2: Tình yêu lại tiếp tục đâm chồi nảy lộc (tiếp theo)

Tự làm khổ mình? Không phải là anh đang hiểu lầm chuyện gì đó chứ? Chẳng qua là do cô không cẩn thận nên mới bị miếng thủy tinh cửa vào tay mà thôi, hơn nữa thì cũng chỉ bị rạch một vết dài ở ngón tay cái mà thôi, anh lại nói cô tự làm khổ mình sao?

Đáy mắt của Nhiếp Tử Vũ có chút hơi lay động, nhưng mà cô không muốn phủ nhận, quyết định tương kế tựu kế. "Em làm không phải là vì anh ấy, em làm vì chính bản thân mình! Tử Phong em cầu xin anh, anh hãy đồng ý cho em đi gặp anh ấy một lần thôi, được không? Nếu như anh không tin lời em nói, anh có thể đi cùng với em đi đến nước Mỹ để gặp anh ấy. Em van anh đấy!" Cô thầm nghĩ muốn chính miệng mình nói với Tống Linh một tiếng "thực xin lỗi", thật sự cô chỉ muốn như vậy.

"Anh tuyệt đối không muốn nhìn thấy cái gương mặt kia của hân!" Nhiếp Tử Phong lạnh lùng phủ quyết. Dòng máu đỏ tươi trong lòng bàn tay trắng nõn của cô đã khắc sâu vào trong ánh mắt của anh, làm cho anh thấy đau nhói lòng. Đối mặt với ánh mắt đầy mong đợi của cô, sự cứng rắn trong lòng anh có chút dao động. Kỳ thật vào cái ngày cô kể lại chuyện Tống Linh hiện tại trở thành như vậy, về sau anh cũng thấy một nửa nguyên nhân cũng là do anh, cho nên anh cũng đã không khăng khăng một mực kiên trì như vậy nữa. Nhưng chỉ là anh không thể nào chịu được khi nhìn thấy cô đau lòng khổ sở vì một tên vô lại như vậy, cho nên anh mới dần lòng, cho đến bây giờ vẫn cứ cứng rắn kiên quyết nhất định không chịu thả cho cô đi ra ngoài.

"Như em đã nói với anh rồi đó, em làm việc này chỉ là vì bản thân em mà thôi, anh cũng vẫn còn không chịu để cho em đi gặp anh ấy sao? Chẳng lẽ anh muốn em phải..." Những từ cuối cùng của câu nói, Nhiếp Tử Vũ không thể nào thốt ra nổi thành lời nữa rồi.

Nhìn sắc mặt Nhiếp Tử Phong đầy sự căng thẳng, Nhiếp Tử Vũ duỗi cánh tay trái của mình ra hoàn hảo sờ lên gương mặt của anh cũng tái nhợt không thua gì sắc mặt của mình, cô nhún nhường hỏi anh: "Anh có tin tưởng vào em không?"

"Tin tưởng chứ!" Nhiếp Tử Phong trả lời cô không chút do dự, "Nhưng anh không tin tên súc sinh kia!"

Nghe thấy vậy, Nhiếp Tử Vũ liền im lặng rất lâu không nói năng gì.

"Anh nói tin tưởng em là đủ rồi." Cô cầm lấy tay của anh đặt ở trên lồng ngực của mình, nhìn lên gương mặt của anh đang lộ rõ sự giằng co, cô hạ thấp giọng xuống, nói: "Em chỉ đi hai ngày thôi, không, chỉ đi một ngày, một ngày sau đó em sẽ trở về nhà. Đến lúc đó cho dù anh ấy có gặp chuyện lớn hơn nữa, em cũng sẽ không nhìn tới anh ấy nữa, có thể được không?"

Nhìn bộ dáng chân thành tha thiết của cô, Nhiếp Tử Phong trầm mặc.

*****

Cuối cùng Nhiếp Tử Phong vẫn đồng ý để cho cô đi nước Mỹ, chỉ là...sau đó anh cũng hối hận...

*****

Hai con người lạnh lùng như mắt chim Ưng, cứ nhìn chăm chăm vào trên những vòng tròn màu đỏ ghi trên tờ lịch hàng ngày, khuôn mặt tuấn tú lộ rõ sắc mặt tái nhợt và u ám.

Hừ! Tin tưởng cô được sao?! Anh cũng không phải ngu ngốc đến mức muốn lấy lòng cô, mà tiếp đó đã đồng ý thả cô ra, để cô một mình đi đến nước Mỹ! Hiện tại thì tốt rồi, một ngày biến thành suốt nửa tháng, nhưng lại không có một cuộc điện thoại nào gọi về, bất kể anh đã gọi điện thoại sang đó như thế nào nhưng mà cô cũng không nhận điện thoại! Tựa như cô đã tan biến luôn vào trong hư không vậy.

Soạt một cái, Nhiếp Tử Phong từ trên ghế đứng bật dậy, anh xoay người rồi đi tới thư phòng, nhanh chóng đi trở lại phòng ngủ cầm hộ chiếu và các giấy tờ chứng nhận có liên quan, anh cũng không thu thập một bộ quần áo mà chỉ cầm một chiếc cặp da đi ra cửa.

Cô đã không tìm anh, vậy thì anh sẽ đến tìm cô!

Nhiếp Tử Phong xoay người đi xuống lầu, lúc anh đang trao đổi mấy lời dặn dò với quản gia, nhờ ông nói với Tử Ngôn rằng anh đi nước Mỹ một chuyến, thì bỗng dưng nghe thấy một giọng nói ngọt ngào đến phát ngáy vang lên.

"Anh Tử Ngôn, anh Tử Ngôn, Đường Đường tới rồi này." Giọng nói ngọt ngào của Đường Đường hận không thể làm người ta phải chết vì quá ngứa. Thoáng cái, Nhiếp Tử Phong liền trở mặt ra, ngay sau đó anh chậm rãi quay đầu lại, một bóng dáng màu hồng nhạt lập tức xuất hiện ở trong tầm mắt của anh. Đợi đến khi anh nhìn thấy rõ người vừa tới thì lông mày anh liền như bị vụn xoắn lại.

"Cháu ở nơi này làm cái gì vậy!?" Tại sao đồ tiểu quỷ này lại xuất hiện ở nơi đây! Chẳng phải Nhiếp Tử Vũ đang du ngoạn ở nước Mỹ cùng với tên khốn

Tổng Linh kia hay sao? Như thế nào lại xuất hiện ở nơi này!

Đường Đường chớp chớp đôi mắt to đầy vẻ vô tội, cô bé nhìn về phía anh, nghiêng đầu hỏi: “Chú à, mẹ nói nơi này là nhà của anh Từ Ngôn mà, vậy chú ở nơi này để làm cái gì?”

“Bởi vì nơi này là nhà của chú!” Nhiếp Từ Phong nghiêng răng nghiêng lợi lại, từ trong miệng anh bài trừ ra một câu nói như vậy. Bỗng dưng, dường như anh vừa nghĩ đến điều gì đó, liền đưa mắt đánh giá Đường Đường từ trên xuống dưới một phen.

“Chú à, chú chỉ gạt người ta thôi, nơi này rõ ràng là nhà của anh Từ Ngôn mà, tại sao lại thành là nhà của chú được chứ! Chú à, chú nghĩ rằng cháu là đứa trẻ mới được ba tuổi, cho nên mới nói như vậy để lừa gạt cháu phải không?”

Té xỉu!

Đồ tiểu quỷ này ở đây, này chẳng phải đại biểu Tổng Linh cũng đã trở về tới nơi này rồi sao? Nếu Tổng Linh đã trở về, vậy Vũ Vũ của anh...

Nhiếp Từ Phong mạnh mẽ ngẩng đầu lên, sau khi tầm mắt vừa nhìn thấy cánh một bóng dáng đang chậm rãi tiến vào cửa chính kia, trong nháy mắt, tất cả mọi suy nghĩ của anh liền biến mất không thấy gì nữa...

Bởi vì nơi đó có một cô gái nhỏ suốt nửa tháng nay đã làm cho anh phải ngày nhớ đêm mong, nghĩ ngợi lo lắng kia, lúc này đang đứng ở cửa ra vào nhìn anh mỉm cười...

*****

Năm ngày sau, bên bờ biển.

Bầu trời thật sáng sủa, ánh nắng rực rỡ chiếu xuống mặt nước biển màu xanh lam. Nơi đại dương xanh thăm giao hòa với sắc xanh của bầu trời bao la thành một đường, một chiếc du thuyền chậm rãi chạy ở trong nước, chậm rãi bồng bềnh ở trên mặt biển rộng lớn mênh mông.

Trên người mặc một bộ quần áo màu đen, Nhiếp Từ Vũ đứng ở bên cạnh mép thuyền, trong tay cô đang bưng một chiếc hộp gỗ đàn hương màu đen, bên trong đó là tro cốt cô đã mang từ nước Mỹ về. Đôi con người trong veo nhìn về phía Đường Đường ở bên cạnh, bắt gặp vành mắt mắt của cô chợt đỏ ửng. Không ngờ Tổng Linh lại cũng bị mắc căn bệnh ung thư giống như mẹ của anh năm đó. Bởi vì không muốn cuối cùng bị chết trong cô độc ở trên giường bệnh, cho nên anh đã cự tuyệt hết thảy mọi sự điều trị. Mà Nhiếp Từ Vũ không sao khuyên nhủ được anh, cho nên cô đã ở lại nước Mỹ cùng với anh suốt nửa tháng trời, mãi cho đến bảy ngày trước đây, khi anh nhắm mắt buông tay, rời xa nhân thế, vĩnh viễn trời đất xa cách với cô...

Nhiếp Từ Vũ lại liếc nhìn Đường Đường một lần nữa, từ nay về sau anh đã có thể an tâm rồi... Nhìn Đường Đường, Nhiếp Từ Vũ không sao nén nổi cảm xúc của mình, cô xúc động đến mức dường như sắp phát khóc.

Suốt nửa tháng qua, ở nước Mỹ, Đường Đường vẫn luôn chơi đùa ở bên cạnh Tổng Linh nhưng cô bé lại không biết một chuyện gì hết, thậm chí vì sợ con bé bị sốc trước tin dữ này, nên trước khi Tổng Linh lâm chung, Nhiếp Từ Vũ đã giao Đường Đường cho bạn bè của anh ở nước Mỹ nhờ bọn họ chăm sóc. Mãi cho đến khi Nhiếp Từ Vũ đã giải quyết xong xuôi công việc hậu sự cho Tổng Linh rồi, thì sau đó cô mới đón Đường Đường về.

Đường Đường mở đôi mắt thật to nhìn lại Nhiếp Từ Vũ, toét miệng nở một nụ cười tươi.

Không biết hai người đã nhìn nhau bao lâu, mãi đến lúc sau lưng cô truyền đến tiếng kêu của Nhiếp Từ Ngôn, lúc này Nhiếp Từ Vũ mới lau đi những giọt nước mắt đã dâng đầy tràn khoé mắt không biết đã lăn xuống từ bao giờ. Cô mở chiếc hộp bằng gỗ đàn hương kia ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283: Ngoại truyện 2: Tình yêu lại tiếp tục đâm chồi nảy lộc (tiếp theo và hết)

Nhiếp Từ Vũ đưa cái hộp trong tay cho Đường Đường cầm, sau đó cô bế Đường Đường lên, dặn dò với cô bé: “Đường Đường, con hãy vốc lấy một nắm tro bụi ở trong hộp, sau đó con vãi ra trên mặt biển.” Con hãy tự tay tiến bước cho cha của con nhé!

“Mẹ, đây là bùn đất sao?” Đường Đường nhìn nhìn tro bụi gì đó ở trong chiếc hộp, sự hiếu kỳ tràn ngập trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé: “Tại sao lại phải ném bùn đất này vào trong nước biển hả mẹ?”

Nhiếp Từ Vũ khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói: “Con cứ làm đúng theo lời mẹ đã nói là được rồi!”

“Vâng ạ!” Đường Đường héch lên cái miệng nhỏ nhắn, vốc lấy một nắm tro từ trong chiếc hộp đang cầm trên tay ra, đang lúc Đường Đường định ném ra nắm tro ra xa, thì từ phía sau lưng chợt truyền đến giọng nói của Nhiếp Từ Phong, từ trong giọng nói của anh, Nhiếp Từ Vũ không thể nhận ra được cảm

xúc lúc này của Nhiếp Tử Phong như thế nào.

“Em để anh ôm Đường Đường giúp cho!” Nhiếp Tử Vũ còn chưa kịp phản ứng lại, đã cảm thấy trong ngực mình chợt nhẹ bồng. Cô hướng ánh mắt sang bên cạnh, đã nhìn thấy Đường Đường đang ngồi vững vàng ở trên cánh tay của Nhiếp Tử Phong rồi.

Phía dưới cặp mày rậm khí phách của Nhiếp Tử Phong, là một đôi con ngươi đen bóng, không hề gợn sóng. Nhiếp Tử Phong chỉ thoáng nhìn sang Nhiếp Tử Vũ, nhàn nhạt nói: “Em và Đường Đường cùng ném tro tiến bước cho chú ấy đi!” Trên gương mặt khô ngô tuấn tú của anh không biểu lộ cảm xúc gì làm cho người ta không thể đoán ra được tâm tình thực sự trong lòng của anh.

Nhìn bộ dáng bình thản của Nhiếp Tử Phong, Nhiếp Tử Vũ ngẫm nghĩ, chắc hẳn anh cũng đang rất bị thương đau khổ. Tuy rằng hồi ức giữa Nhiếp Tử Phong và Tống Linh chỉ có cừu hận, nhưng dù sao hai người cũng là anh em, là người thân của nhau. Khi người thân của mình qua đời, trong lòng anh làm sao lại không cảm thấy khó chịu được chứ.

“Vâng!” Nhiếp Tử Vũ gật gật đầu, cô cố gắng gượng thoáng nở nụ cười, sau đó cô cũng đưa tay bốc một nắm tro cốt, diễn ㄟ đầן ㄟ ㄟ qđuy ㄟ đđon giang hai tay ra cho gió biển tùy ý thổi bay cho đến cuối cùng hết sạch.

Mỗi khi bốc một nắm tro lên, cô lại lặng lẽ thầm cầu nguyện ở trong lòng, cầu mong cho Tống Linh trên đường đi tới thiên đàng sẽ luôn được mạnh khỏe bình an; anh sẽ không gặp phải bất kỳ một sự thù hận nào, anh sẽ không còn phải chịu bất kỳ một chút cô độc nào, cũng sẽ không còn phải quá chật vật nữa...

Cứ như vậy, ba người đều trầm tư, không ai nói năng gì, cho đến khi chiếc hộp gỗ đàn hương kia đã trống không.

“Ai dà, rốt cục đã ném xong hết rồi, bà vai của Đường Đường đã bị moi như chết mất.” Vẻ mặt của Đường Đường làm ra vẻ bộ dạng của một người lớn, giờ tay vỗ vỗ vào bờ vai của mình.

Nghe thấy những lời than thở kia của Đường Đường, Nhiếp Tử Phong như bị làm cho tức cười, anh không nhịn được liền đưa tay chọc chọc vào cái đầu nhỏ của cô bé: “Cô nhóc láu lỉnh này, người bị moi như chết mất phải là chú mới đúng chứ.” Thoáng nhìn Đường Đường cứ nghĩ là cô bé sẽ rất nhẹ, không nghĩ tới Đường Đường lại nặng như vậy, đã làm cho anh bật lên ý nghĩ thiếu chút nữa thì cánh tay của mình đã bị gãy rời ra rồi.

“Hắc hắc, Đường Đường và cha, hai người cùng bị moi như rồi.” Đường Đường tiếp tục cười vẻ rất ngây thơ. Cô bé vòng tay ôm lấy cổ Nhiếp Tử Phong.

“Con thật láu lỉnh!” Nhiếp Tử Phong bắt đắc dĩ chỉ biết lắc đầu, khoe miệng cong lên lộ ra một ý cười thật vui vẻ và hạnh phúc. Nhắc tới chuyện này cũng cảm thấy thật kỳ quái. Việc anh thân thiết với Đường Đường thực sự là ngoài ý muốn. Qua năm ngày sống cùng với Đường Đường, tuy rằng anh thường xuyên bị một số những chuyện nhỏ nhỏ, vụn vặt của cô bé làm cho bản thân anh cảm thấy con người mình như bị Đường Đường bức đến sắp phát điên lên mất. Nhưng sau đó, không hiểu sao với cô bé này, anh tuyệt đối không hề có cảm giác phiền chán. Về sau Đường Đường lại bị Vũ Vũ ra mệnh lệnh, yêu cầu cô bé phải sửa đổi lại cách xưng hô trong gia đình đối với Nhiếp Tử Phong. Từ sau khi Đường Đường thay đổi cách xưng hô, gọi anh là “cha”, thì anh lại càng không khỏi cảm thấy tự hào và kiêu ngạo, cực kỳ yêu thích cô con gái này.

Nhiếp Tử Vũ đứng ở một bên nhìn ở hai cha con chung sống hòa hợp như thế, trong đáy mắt của cô mang theo sự vui mừng khôn xiết. Từ nay về sau bọn họ chính là người trong một nhà, đương nhiên cách xưng hô ở trong nhà sẽ phải sửa đổi lại rồi. Cô cười yếu ớt, quay đầu hướng về phía không trung vô hạn, trái tim cô rộng mở trong sáng.

“Mẹ, cha, Đường Đường đói bụng.” Tiểu láu lỉnh từ trong lồng ngực vững chãi của Nhiếp Tử Phong ngẩng đầu lên nói, tay vuốt cái bụng xẹp lép nói vẻ rất đáng thương: “Người ta vẫn chưa được ăn một chút gì cả mà!”

“Đường Đường, con muốn ăn cái gì?” Nhiếp Tử Phong hỏi, tâm trạng cực kỳ tốt. Nói xong, anh liền nhìn sang Đường Đường, cong môi lên nở một nụ cười sáng lạn, trong lúc Đường Đường còn chưa kịp mở miệng đáp lại, thì anh đã nói cảnh cáo trước: “Con không được nói là muốn ăn chocolate đâu nhé!”

Nghe thấy lời cảnh cáo này của anh, thoáng cái vẻ mặt của Đường Đường liền xụ xuống: “Vâng...”

Đang lúc cô bé còn cắn môi, chớp chớp hai mắt nhìn Nhiếp Tử Phong vẻ đầy vô tội, làm tư thế chuẩn bị tấn công đối với anh, thì từ phía sau lưng truyền đến một giọng nói rất quen thuộc.

“Anh làm bánh sandwich đây này, em có muốn ăn hay không?” Quả thực, , không còn phải nghi ngờ gì nữa đó chính là Nhiếp Tử Ngôn, cậu bé đã bị mọi người ở đây quên lãng, vừa bước ra đến nơi.

“Có ạ, em muốn, em muốn.” Vừa nhìn thấy Nhiếp Tử Ngôn xuất hiện, đừng nói là bánh sandwich rồi, mà ngay cả đưa cho Đường Đường một ly nước chanh, thứ đồ uống mà cô bé ghét nhất, thì cô bé cũng vẫn có thể uống hết sạch. Đường Đường gật đầu như điên. Cô bé cũng không chịu an phận ở trong ngực Nhiếp Tử Phong nữa, mà người bắt đầu uốn éo muốn tụt xuống dưới. Một giây sau liền nghe thấy “bịch” một tiếng, lập tức Đường Đường từ trong ngực của anh rơi xuống đất, sau đó nhanh như chớp, cô bé chạy đến trước mặt Nhiếp Tử Ngôn.

“Cẩn thận một chút.” Nhìn thấy Đường Đường lao đảo, bước chân thất tha thất thểu chạy đến, thần kinh Nhiếp Tử Ngôn cũng căng thẳng.

“Không có việc gì hết, người ta sẽ không bị ngã đâu.” Đường Đường cười đến ngây ngốc, nhìn rất khờ dại.

*****

Nhìn Đường Đường một bên vừa ăn vừa lắc lư, lại nhìn Nhiếp Từ Ngôn một bên vừa đi theo vừa thu dọn, Nhiếp Từ Vũ và Nhiếp Từ Phong không khỏi nhìn nhau bật cười. Nhiếp Từ Phong chậm rãi tiến đến bên cạnh Nhiếp Từ Vũ, ôm lấy bờ vai của cô, mà Nhiếp Từ Vũ liền thuận thế tựa vào trên ngực của anh. Nhìn đôi tuấn nam mỹ nữ kia tựa như bức họa cực kỳ đẹp mắt.

“Từ Ngôn sẽ là một người anh trai tốt phải không anh?” Nhiếp Từ Vũ hỏi.

“Đúng thế!” Nhiếp Từ Phong trả lời không chút do dự, anh bổ sung thêm một câu: “Nhất định Từ Ngôn sẽ trở thành một anh trai tốt cũng giống như anh vậy, đồng thời rất có thể thằng bé cũng sẽ trở thành một người yêu rất tốt và một người chồng cực kỳ tốt.”

Nghe thấy vậy, Nhiếp Từ Vũ liền co rụt đầu lại một cái. Cô ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của anh mà cười đến vô si: “Làm gì có người nào lại tự mình khoa trương như vậy chứ.” Tuy rằng cô đã nói như vậy, nhưng ở trong lòng cô lại cảm thấy cực kỳ ảm áp, bởi vì Nhiếp Từ Phong đã nói rất đúng sự thật.

Nhiếp Từ Phong ôm lấy hai bả vai rồi tiếp đó, trượt xuống đến cái hông của cô. Khóe miệng của anh như mê muội với cái lúm đồng tiền của cô, ngưng mắt ngắm nhìn cô hồi lâu, anh nói: “Anh yêu em.” Bọn họ sống với nhau thì ít mà xa cách thì quá nhiều, bọn họ cũng từng phải trải qua biết bao biến động gấp ghe như vậy, mà tình yêu của anh đối với cô càng ngày càng thêm chắc chắn rồi.

Nghe vậy, nụ cười tươi của Nhiếp Từ Vũ như cứng lại ở trên khóe môi, thân thể lại thoáng rùng mình một cái.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi cô trở về anh đã mở miệng nói ra ba chữ kia. Thật kỳ lạ làm sao, trái tim của Nhiếp Từ Vũ bỗng đập dồn dập. Trống ngực bắt đầu gia tăng tốc độ, mặt cũng đỏ hồng lên. Trong nội tâm của cô lại càng cảm thấy dường như giữa hai người đang có một dòng điện sinh học vừa dâng lên, một cảm giác tê tê, đại đại vừa mới xuyên qua kẽ hở giữa hai người, cái loại cảm giác này... Thật giống như leo lên tận mây xanh. . .

Nhìn bộ dáng xuất thần của cô, Nhiếp Từ Phong không sao nhịn không được lại nói một lần: “Vũ vũ, anh yêu em!” Nói xong, theo thói quen, anh liền vén những sợi tóc đã bị làn gió cực kỳ nghịch ngợm thổi tung lên vào sau tai.

Nhiếp Từ Vũ xấu hổ nhìn anh. Cô há to miệng, nghĩ muốn nói cô cũng rất thương anh. Chỉ là, khi lời nói đến bên miệng lại chỉ vì thấy ngượng ngùng mà nói không được. Vì vậy, trong đầu cô lập tức nảy ra một ý niệm cực kỳ to gan lớn mật. Ánh mắt Nhiếp Từ Vũ nhìn anh đầy vẻ kiên định, đột nhiên cô nhón chân lên ôm lấy bờ vai của anh, sau đó cặp môi đỏ mọng của cô liền chạm lên đôi môi của anh, dùng hành động thực tế để nói cho anh biết, cô cũng rất yêu anh.

Lúc này đến lượt Nhiếp Từ Phong khẽ giật nảy mình, nhưng khi anh kịp phản ứng lại, chú ý tới vẻ xấu hổ thoáng hiện ở trong đáy mắt của cô, đáy mắt của anh liền lộ ra một nụ cười, ngay sau đó, anh hôn trả lại cô thật sâu. . .

“Lạch cạch” một tiếng, một tiếng động rất không hài hòa truyền ra.

Bởi vì mãi nhìn xem một màn vừa rồi, miếng bánh sandwich mà Đường Đường đang cầm trong tay mới ăn hết được một nửa thì bị rơi xuống đất. Cô bé nhìn cha mẹ ôm hôn nhau thật mãnh liệt, sau khi chán chờ độ mười giây, Đường Đường quay khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía Nhiếp Từ Ngôn, lúc này mặt mũi cậu cũng đang đỏ rực cả lên. Nhìn cha mẹ, đột nhiên cô bé liền vươn hai tay, chu cái miệng nhỏ nhắn ra: “Anh Từ Ngôn, Đường Đường cũng muốn được hôn thân ái như vậy!” Nói xong, cô bé gơ cái miệng dính đầy salad kia đến gần gần Từ Ngôn.

Nhiếp Từ Ngôn cảm thấy bản thân mình như sắp bị nôn mửa ra một hồi, đến mức da gà nổi lên hết trên người cậu.

“Em đi ra chỗ khác đi, chán ghét chết đi được, đừng có dùng cái miệng bẩn của em mà nói chuyện với anh.” Nhiếp Từ Ngôn ra sức bỏ qua Đường Đường, sau đó liền đi theo hướng vào trong khoang thuyền.

Đường Đường lập tức đuổi theo: “Anh Từ Ngôn, anh chờ em một chút có được không? Đường Đường cũng muốn được hôn thân ái như cha mẹ!”

Gió biển phơ phất làm tung bay làn váy dài cùng với mái tóc dài xinh đẹp, đen nhánh của Nhiếp Từ Vũ. Phong cảnh xung quanh thật đẹp đẽ và động lòng người, cảnh tượng như vậy thật thật tuyệt vời thật hài hòa.

Giữa bầu trời, những đám mây lúc trước đã che kín mặt trời, hiện giờ dần dần tản ra, để lộ ánh mặt trời cực kỳ rực rỡ sáng lạn...

Câu chuyện tình yêu năm xưa của bọn họ, giờ đây lại đang bắt đầu tiếp tục đâm chồi nảy lộc...

***** Toàn văn hoàn*****

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Ngoan Ngoãn Để Cho Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.